Беседи на Учителя Петър Дънов 1933 година

1933 Съдържание:

1933 Януари

1933 Февруари

1933 Март

1933 Април

1933 Май

1933 Юни

1933 Юли

1933 Ноември

1933 Декември

1933_01_01 На двама господари
неделна беседа

НА ДВАМА ГОСПОДАРИ

Никой слуга не може на двама господари да слугува.
Лука 16:13

„В начало бе Словото"
Шестнадесета глава от евангелието на Лука.
„Духът Божи"

„Никой слуга не може на двама господари да слугува." Невъзможното в света. Невъзможно е човек да слугува на двама господари. Невъзможно е човек да живее в две слънчеви системи. Ще кажете: „Как тъй?" Питам, как е възможно ти да живееш в господарството на Слънцето и в господарството на Сириус? Вземете например най-близката звезда до Земята Алфа Центаурус. За да дойде светлината от нея до Земята, изискват се три години време. Това разстояние от нея до Земята е толкова голямо, че в това пространство могат да се вместят три слънчеви системи. Това значи ти да слугуваш на двама господари. Щом казвате как е възможно това, то значи, че вие не разбирате онзи основен принцип, който е вложен вътре. Това показва, че вие не разбирате ония основни принципи, които са вложени в двата принципа. Ако слугувате едновременно на двама господари, вие все ще поизлъжете или единия, или другия.

Такива ваши господари на земята, това са вашите слуги. Ако ти можеш да излъжеш господаря си, той не е господар, той е слуга, той е по-долу от тебе. Господарят е всякога по-учен от слугата си. По това се отличава той от него. Слугата никога не може да излъже господаря си. Ако може да го излъже само един път, той не е вече господар, той е слуга. Тогава господарят става слуга, а слугата господар. Нито един слуга не може да бъде по-силен от господаря си. Ако слугата е по-силен от господаря си, този господар става вече слуга, а слугата става господар. И господарят не може да излъже слугата си. Ако той излъже слугата си, той вече не е господар, той става слуга. Някой хилав човек минава за господар, това не е никакъв господар. Оставете тия ваши господари.

Вие имате една отлична идея. Когато разсъждавате за живота, вие сте били деца. Хубаво е детството и детството се отличава с една хубава черта – децата вярват на всичко. Но децата вярват в близкото бъдеще. Майката не може да каже на детето си: „Чакай, мама, след десет години ще стане това." То вярва, но иска в най-скоро време да види, че това, в което вярва, се е сбъднало. Ако майката каже на детето си да почака малко, то ще повярва,

но в продължение на един час ще я пита най-малко сто пъти кога ще се сбъдне обещаното. Каквото кажете на детето, то все вярва. Хубава е тази черта у детето.

Аз бих желал да бъдете такива деца. Щом детето изгуби вярата си, то престава вече да бъде дете, то става рационалист. Не зная защо така са кръстили човека, когато изгуби вярата си, но така е. Щом човек изгуби вярата си, той става вече рационалист. Това е много гениална работа. То е смешно. Когато един човек изгуби богатството си или вярата си, тогава казват, че той е станал рационалист, т.е. този човек разполага с разумното в света. В какво седи рационализмът? Рационализмът е наука за всички нещастия в света. Тъй щото всички съвременни хора са рационалисти, вследствие на което страдат. И всички ваши страдания произлизат все от този рационализъм. Казвате – той е глупаво дете. Съгласен съм с вас, че той е глупаво дете, защото е суеверен. Някой изгубил имането си, той бил рационалист. Някой ходил някъде, прекатурил се, счупил си крака, и той бил рационалист. Питам, този рационалист, който няма вяра, защо нямаше поне разбиране на тайните на природата, да знае защо става това нещо.

Та всички онези хора, които създават войните, те не са хора на вярата, те са все рационалисти. Кой днес не е рационалист. Я влезте в съдружията в каквото и да е общество, навсякъде ще срещнете рационализъм. Като вземете първия слуга Амон Ра, значи слънчевата светлина, питам, кой е онзи човек, който, като ходи в светлината, може да се препъне? Вечерно време, разбирам, човек може да се препъне, но денем да ходиш в светлина и да паднеш, и да си счупиш крака? Аз вадя едно от двете заключения. Или че си много слаб човек, че не можеш да се държиш на краката си, или че си слаб човек, че не виждаш де ходиш. Тогава аз тълкувам какво нещо е рационализмът. Рационализмът е най-силната тояга, с която човек може да се подпира. И ако тази тояга на всяко място се счупва и скъсява, питам, каква е тази тояга, която не може да разреши въпросите?

И тъй ние се поставяме в една дилема. Искаме да знаем защо светът е в това положение, в което днес го виждаме. Светът е в сегашното си положение от нашия рационализъм. Първите рационалисти бяха Адам и Ева. Докато те не бяха яли от забраненото дърво, те бяха деца, те вярваха във всичко, но след като ядоха, те казаха: „Тази работа така не става само с вяра, ние трябва да разсъждаваме, да видим кои са дълбоките причини за нещата.“ Те ядоха и станаха рационалисти. С първия опит, който те направиха по рационализъм, те изгубиха своето място в рая и ги изпъдиха оттам. Господарят ги изпъди и им каза: „Чувам за вашето домостроителство, дайте си сметката.“ И двамата си дадоха сметката и

излязоха вън. Това е една алегория, но алегорията е философия, която вие трябва да разчлените. Алегорията е един скрит план, по който, ако човек знае как да работи, много неща ще научи. Ако човек разбира законите, той би могъл много нещо да работи.

Например вие сте изучавали геометрията, но и досега още не знаете пътя, по който идат нещастията. Дали те идат по правите, по кривите или по счупените линии, или дали идат по квадратите, по правоъгълниците или по кривите фигури. Например вие вървите по пътя и ви се случи едно нещастие – кракът ви се счупи. Вие никога не сте наблюдавали да видите коя е причината за това. Дали теренът е причината, или хората, с които сте се срещнали. Счупването на крака никога не може да стане произволно. Ако кракът ти се счупи, това се дължи на обстоятелството, че ти си срещнал хора с абсолютно противоположно електричество и магнетизъм на твоите. Следователно ти си се отбил от правата посока на твоето движение, вследствие на което ти си паднал. Има хора, електричеството на които е толкова силно, че като мине покрай тях някое животно: вол или бивол, достатъчно е само да го погледне, за да падне това животно моментално на земята. И ако в това време не дойде някоя баба и да чукне едно яйце в челото на този вол или на този бивол, той ще повика, ще повика и ще свърши. Научно това се обяснява с жизнените сили на животното.

Значи силите, които тласкат кръвта в своя път, електричеството и магнетизмът в него се разединяват. И понеже електричеството и магнетизмът движат кръвта, щом стане разединение между тях, веднага и процесът на живота спира в тях. Това някои наричат уроки. Аз няма да се спирам върху думата уроки. Не мислете, че това нещо е произволно. Не, човек не може от всекиго да бъде урочасан. Онзи човек, от когото ти можеш да се урочасаш, има в себе си нещо много силно от ред поколения. Има хора, които, като вземат един камък в ръката си и го чукнат с пръста си само, и той се разчупва на парчета. Преди години в Америка имаше едно младо момиче, около 15-годишно, което се отличаваше с необикновена сила. Тя правеше следния опит. Вземаше в ръката си една дебела пръчка, която държаха десет души, и само с едно хващане в ръката си, тя завърташе така силно пръта, че десетте души не можеха да го задържат. Най-после те вземат едно менгеме и стягат дървото толкова силно, като че никаква човешка сила не би могла да го раздвижи. Обаче достатъчно е момичето да го хване с ръката си, за да стане дървото на прах. Това показва, че в човека има известен ред сили, които той даже и не подозира. Понякога природата употребява тези сили, тя си служи с тях като със склад. Тези сили представят склад от оръжия, които природата понякога употребява срещу самия човек, да се справи с него. Когато

природата иска да възпита човека, тя винаги събужда в него най-големите противоречия.

Следователно големите противоречия у нас произтичат от факта, че природата събужда у нас всички онези мощни сили, за да видим какво можем да направим сега. Онзи, който не разбира това нещо, ще каже, че то е уроки, че то е магия, че това са празни работи. Магията, това е мъдрост, това е знание на законите – да знаеш как да съпоставяш нещата. Казват за някого – той е голям магьосник, като махне с ръката си, и всичко става. Не всеки човек може да омагьосва. Имаше един Симеон от Еленско, който много вярваше в Христа и казваше: „В името на Христа аз мога всичко да направя.“ Един ден този Симеон излиза вън от селото и вижда една голяма селска буга, черна, която мучи и рови нещо по земята. Той казва: „Какво си замучала там? Кой ти позволи това нещо?“ Той хваща бугата за рогата и почва да се бори с нея. Но бугата се обръща, хвърля се върху него и започва да го търкаля по земята. Той иска да се освободи от нея, вика: „В името на Христа ти забранявам да се бориш с мене“, но бугата не иска да знае. Едва могли да го спасят няколко души от тази голяма буга. Като го видях, питам го: „Какво каза бугата? Изглежда, че тя повече вярва в Христа. Тя ти казва нещо, но ти не я разбираш.“ Той ми казва: „Втори път не се залавям с такава буга.“ Казвам му: „Ти по-напред трябваше да се побориш с едно малко бугенце, че тогава с голямата, а ти не си се борил още с малката буга, а си тръгнал направо с голямата.“

Та и вие в света, без да сте разрешили малките въпроси, залавяте се за големите, залавяте се за голямата буга, която лесно може да ви повали на земята. Като ви повали на земята, вие се омотаете в нея и после трябва да дохождат хора отвън, да ви спасяват. В края на краищата вие излизате оттам контузени. И после казваме, че този въпрос не може да се разреши. Той е от свръхестествено произхождение. Това нищо още не значи. Когато един въпрос е от свръхестествено произхождение, той по-лесно се разрешава. Казвам, сега трябва да се спра при положението, в което днес се намирате, да ви покажа, че при вашето научно изследване във вашите резултати, до които дохождате, вие се натъквате само на болезнени, патологически състояния.

Казвам, патологически, болезнени състояния има в тялото, в чувствата, в мислите и в постъпките на човека. Постъпките на човека представят неговата воля и волята на човека може да заболее. Под воля аз разбирам мускулната система на човека. Мускулите, костите на човека са подложени на патологическо влияние. Човешката воля се проявява чрез мускулите, а мускули има и в мозъка на човека. Слънчевият възел, или стомашното сплитане, или стомашния мозък, се занимава с всичките функции на

човешкото тяло. Низшите прояви на човека, състоянието му за добро и за зло, за радост и за безсилие, всичко това се дължи на стомашния мозък. С него е свързан черният дроб, който е един от големите слуги, един от асистентите на тоя мозък. Някой път, когато този асистент е болен, цялата стомашна система е в неправилно положение. Храносмилателната системата действа неправилно, вследствие на което се събират неорганически вещества. Също така стават отлагания и в кръвта на организма. Тези, които се занимават с патологията, те знаят това нещо. Такова патологическо състояние се явява и в дробовете. Дробовете са обвити в една ципица, която се нарича имунитет. Когато тази ципица заболее, явяват се разни пропуквания, вследствие на което се явяват абсцеси в дробовете и се явява болестта, която наричат туберкулоза. Значи туберкулозата е един краен процес, който много мъчно се лекува. Тя се лекува много лесно, понеже има чувствен характер.

Аз съм дошъл до убеждението, че по естествен път малко хора има, които могат да се убедят, че могат да оздравеят. Тези хора, които страдат от туберкулоза, те са изгубили вярата си, те са рационалисти. Те казват обаче: „Аз съм здрав, аз нямам никаква болест." Отвънка той мисли, че е здрав, отвътре обаче мисли и чувства, че е болен. Тази вътрешна вяра именно ще го занесе. Вътрешните му чувства са по-силни в случая от външната мисъл, вследствие на което става разяждане на белодробната ципица и в такъв случай, за да се излекува такъв човек, трябва да се отстрани неговият рационализъм. От опитите, които съм правил, аз съм дошъл до това заключение. Ти трябва да премахнеш този рационализъм от човека и той да дойде и външно, и вътрешно до положението, че не е болен. Той лесно може да се спаси, но понеже външно мисли едно, а вътрешно чувства друго, в него се явява едно противоречие. Между неговите мисли и чувства има едно противоречие, вследствие на което той не може да се лекува. Както и да се лекува този човек, в края на краищата той ще замине.

Досега в моите изследвания аз не съм срещнал нито един такъв човек, който да може да се избави от своите противоречия. Ако човек може да се освободи от това вътрешно противоречие в себе си, и туберкулозен да е, той моментално може да се излекува. Ако можете да свържете чувствителността на един туберкулозен човек с чувствителността на друг – от по-високо развитие, болният в скоро време ще се излекува. Ако можеш да свържеш ума на болния с ума на друг – по-високо умствено развит, болният ще се излекува. Като дойде някой болен при мене и ми каже какво е състоянието му, аз казвам: „Ти си болен." Той започва да ми доказва, че не е болен. Аз му казвам: „Ти на мене казваш едно, а сам мислиш друго. На кого да вярвам?" Колкото болни са дохождали при мене, всички са ми казвали, че не са болни. Казвам: „Ти външно ми

говориш едно, а вътрешно чувстваш друго. Ти мислиш много добре, рационалист си, но вътрешно не си съгласен със своята мисъл. И ако ти ме лъжеш, ти и себе си излъгваш и в края на краищата ще умреш. Аз мога да ти покажа един път, по който можеш да оздравееш, да се избавиш. Ти трябва да повярваш, че си болен. Ти трябва да изхвърлиш рационализма от себе си, и тогава ще дойде вторият процес. След като си повярвал, че си болен, след това ще дойдеш до положение да мислиш, че си здрав. Ти трябва да дойдеш до единство в твоите чувства и мисли, и тогава да се натъкнеш на разумното в природата. В природата има разумни сили, от които ти ще възприемеш толкова сила, че веднага ще възстановиш имунитета на твоя организъм.“ Въз основа на този закон ти не можеш да спасиш един човек, докато той не слезе до дъното. По-долу от дъното той не може да слезе. След това, като слезе до дъното, ти вече можеш да го убеждаваш да се качва нагоре.

Сега аз ви навеждам до този закон, който не се отнася само до туберкулозата. В живота има ред противоречия, които създават туберкулоза и в тялото, и в чувствата, и в мислите, и в постъпките на хората. Всяко съмнение не е нищо друго освен туберкулоза. Съмняваш се в него, значи ти си туберкулозен. Ти разсъждаваш върху нещо, но веднага дойде съмнението. Съмнението си има своята основа. Да се съмняваш във всичко, това е едно болезнено състояние. Да се съмняваш в нещо само в себе си, разбирам, но да се съмняваш във всички свои възможности, че от тебе човек не може да стане, това вече е едно туберкулозно, едно болезнено състояние, което не може да заведе човека към добро. Не е възможно да имаш всички отрицателни качества в себе си, и да останеш здрав. В човека способностите и качествата, били те положителни или отрицателни, трябва да се балансират.

В природата съществува следният закон. Колкото си голям грешник, толкова ще бъдеш и голям праведник. Твоята правда и твоята святост ще се обуславят от твоите големи грехове. Ако си голям грешник, ти можеш да станеш и голям светия. Аз мога да ви докажа това нещо. Ако ти си най-слабият човек, ти можеш да станеш и най-силният. Обаче онзи, който не е бил най-слаб, той не може да стане най-силен. Вие можете да вярвате или да не вярвате, но от опитите, които съм направил, аз съм дошъл до заключението, че само слабите неща могат да станат силни и само силните неща могат да станат слаби. Следователно човек става слаб по единствената причина, че е пропуснал закона.

Например някой е малко свадлив човек, иска да спечели повече пари, вследствие на което не яде, колкото организмът му изисква, и става слаб. Ако ти отделяш, т.е. съкращаваш две трети от дажбата, която твоят

организъм изисква, ти непременно ще отслабнеш. Като не ядеш, ти казваш, че не си разположен. Не, вземи си точно толкова дажба, колкото организмът ти изисква. Ти нямаш право да изменяш законите на природата. Ти ще ядеш толкова, колкото ти е определено. При това природата е точно определила за всеки организъм колко храна трябва да вземе. Всички съвременни хора изобщо са разположени за нарушение програмата на природата. Учените хора ще изнесат ред теории и нито една от теориите на учените, на капацитетите не се е противопоставяла на природата, всички са съгласни с нея. Който не разбира науката в нейния положителен смисъл, казва: „Тази наука!“ Не, съществува една наука, която на теория и на опит дава едни и същи резултати. Вие можете да правите опити и ще се уверите в това.

Един наш приятел, доктор, ми разправяше една от своите опитности. Идва един ден при него един болен – доста сериозно заболял от испанската, да се лекува. „Като се доближих до него, казва докторът, усетих, като че ли една голяма тъмнина излезе от него и влезе в мене. До вечерта и аз заболях от същата болест и мене ме хвана същата инфлуенца. Извиках един лекар и той констатира туберкулозен процес. До вечерта и аз станах рационалист, мислех, че мога да разреша всички въпроси. Температурата ми се повдигна на 39–40 градуса. Взех да мисля, че всички въпроси могат да се разрешат научно. Помислих си да се помоля, но веднага си казах – не, тази работа с молитва не става. Намерих се натясно. Дойде друг лекар, намери, че работата е опасна. Казвам си тогава на себе си: „Господи, загазих, вече не зная какво да правя? Мислех да направя нещо за света! Толкова години учих, но нищо не направих, нищо не съм свършил. Идвам вече в другия свят и него не зная какъв е, какво ще правя там. Тук не можах нищо да свърша, а какво ще правя там – не зная.“ По едно време заспах и нещо в съня ми казва: „Ще вземеш една ябълка, ще я обелиш и ще дъвчеш корицките дълго време, след което триците от тях ще изплюеш навън.“ Веднага ставам, не питам защо и за какво, но вземам една ябълка, обелвам я и започвам дълго време да дъвча корицките и след това ги изплюх навън. По едно време усещам, като че нещо пъпли по тялото ми и веднага усетих едно освежаване, едно ободряване. Дойде ми една светлинка отгоре. Не се мина много време и температурата ми почна да спада. После ме унесе един дълбок сън, и пак нещо ми каза: „Ще смесиш синя тинтява и цветовете на пелина и тия на подбела, ще ги свариш и ще пиеш по една кафяна чашка на ден.“ Ставам веднага, вземам синя тинтява, пелин и подбел, смесвам ги, сварявам ги и изпих една чаша. Така правих в продължение на четири–пет дни, след което дохожда лекар и намира едно голямо подобрение, намира, че процесът е преустановен. След това вече съм на крака, усещам се малко слаб, но все таки ликвидирах със стария рационализъм. Видях, че с този рационализъм наникъде не се отива. С

него ще ми одерат кожата на общо основание.“

Сега какво ще кажете за психоанализата на Фройд? Думата анализ е отлична дума. Да анализираш нещо, значи да направиш такова действие с него, че да му намериш съставните части, да получиш от него нови части, ще го пречистиш. В природата анализата съществува като процес на анализиране, на пречистване на процесите. Анализата е рафиниране. Когато елементите се съединяват, между тях става едно пречистване. Всеки от вас трябва да прави анализа в себе си. Той трябва да бъде отличен химик, да знае как да съединява и да анализира елементите и съединенията. Той трябва да знае кое чувство с кое да съединява. После той трябва да разбира качествата и центровете, които са вложени в лявото му полушарие, както и тия в дясното полушарие. В лявото полушарие са вложени положителните сили на човека, а в дясното са вложени отрицателните сили. Така е в мозъка. Обаче в тялото от врата надолу в едната половина функционират положителните сили, а в другата половина функционират отрицателните сили. Следователно, като се знае това нещо, всеки болен или който и да е може лесно да се лекува. Сега аз не искам да ви разкривам тайните на природата, понеже това не е за рационалистите. Аз ги наричам рационалисти. Впрочем аз не съм и за сляпото вярване.

Под думата топло чувство аз разбирам един завършен процес от по-високо съзнание, от по-висок разум, който работи над човека. Когато едно същество седи по-високо от вас със своя разум, със своя живот, винаги неговите трептения са по-силни от вашите. Това същество може да ви помогне – като един банкер, който разполага с 10–15–20 милиона лева, може да помогне на един беден човек, който има десетина хиляди лева борч. Това е в негова власт. Така и всяка майка, която познава законите, тя е силна и затова смъртта не е в сила да отнеме детето ѝ от нейните обятия. Сега много майки ще кажат: „Ами нашите деца като ги е взела смъртта?“ Тогава трябва да разсъждавате другояче. Ти си един овчар, имаш сто овце, но дойде един вълк, отнесе една от овците. Като виждаш това нещо, сега вече трябва да бъдеш внимателен, да се учиш да не би този вълк да дойде пак и да отнесе втора някоя овца. Ти сега вече ще знаеш отде дошъл този вълк и ще туриш на това място кучетата да пазят, да не загине друга овца. Някой казва: „Отиде една овца.“ Казвам, ти остави сега тази изядената овца, занимавай се с останалите 99 – изядената овца ще дойде заедно с вълка.

Сега това са недоказани твърдения. Всяка загуба, която повидимому става в човешкото тяло, всъщност не е никаква загуба. В природата загуба няма. Всичко в природата е така наредено, че навсякъде има само разумност.

Има неща неразумни, но само за нас, а в природата всичко е разумно и всички тия противоречия, които сега съществуват, след хиляди години ще се разгадаят и ще се разбере дълбокият смисъл, който те съдържат в себе си. Всички наши сегашни страдания, съмнения, безпокойствия един ден ще се разкрият в своя дълбок смисъл и ще се разберат. Един ден вие ще израстете и всичко, което днес не разбирате, ще го разберете. Казвате: „Ще живеем ли и други път?“ Ще живеете, но не в тази си форма, която сега имате. Едно време, когато имахте рога и опашка, пак питахте: „Ще живеем ли?“ Ще живеете, но не в тази си форма. Без рога и опашка. Сега вие сте без рога и опашка, и пак питате: „Ще живеем ли?“ Ще живеете. „Как? Като сега ли?“ Не, като ангели ще живеете. „Как е възможно това?“ Възможно е. Ще хвърлите тази форма, както едно време сте били с рога и опашка, а днес сте ги хвърлили. Въпросът не е до външната форма, но до съзнанието. Вие не се смущавайте от външния вид. Един може да носи отвън кожена дреха, но вътре той не е опасен. Той не е мечка, не може да те уплаши. Ти можеш външно да носиш дреха на мечка, но ти не си мечка, външно само имаш такъв вид. Той е едно разумно същество, външно само е облечен с меча кожа.

Сега ще ви приведа един разказ за новата година. През тази година човек трябва да има много, за да дава много. За онзи, който има малко и малко дава, годината ще му донесе страдания; за онзи, който много има и много дава, годината ще бъде много добра. Един човек дълго време се е молил да знае всичко в света, за да се предпазва от злото. Най-после у него се събужда чувство да предвижда и да предчувства нещата. Един ден, като вървял в планината, чул един глас от един камък да му казва: „Стой настрана, защото скоро ще падна, ще се търкуля и мога да те убия.“ Той се махнал и камъкът паднал. Отива на друго място, но пак чува гласа на камъка: „Чакай първо аз да мина, че после ти ще минеш.“ И той се спрял да чака. По това време минава един човек и го пита: „Какво си се спрял тука?“ „Чакам камъкът да мине, че после аз.“ „Какъв си будала! Я си върви по пътя!“ „Не, аз ще чакам.“ „Ти чакай, аз ще си мина.“ Едва направил няколко крачки, камъкът паднал и го смазал. После той минава до един мост и мостът му казва: „Не минавай по мене, аз съм чорудясал, почакай малко!“ Той се спрял да чака. В това време го вижда един и му казва: „Какво си се спрял да чакаш?“ „Мостът ми каза да не минавам, защото е изгнил.“ „Глупав човек си ти!“ Той минава, но мостът пада и той отива във водата. После дохожда до реката, но тя му казва: „Не минавай през мене, защото съм дълбока!“ Той се спрял да чака. Минава един и го пита: „Какво чакаш?“ „Седя, не искам да мина през реката, защото е дълбока, ще се удавя.“ „Глупав си ти!“ Той минава и се удавя. Ще кажете, че това е съвпадение. Казвам, какво съвпадение е това, когато, за колкото случаи е предупределено, във всички случаи все става. Разбирам един път да стане,

а десет пъти да не стане, но когато десет пъти става на десет пъти, това вече не е съвпадение. В това няма никакво изключение.

Един познат ми разправяше една опитност на бойното поле. Нещо му казало: „Махни се от това място!“ Той запитал: „Защо трябва да се махна?“ Докато питал защо да се махне, нещо го жегнало. Тогава той се махнал. „Ако не бях питал, нямаше да ме жегне.“ Във времето на обсадата на Одрин един познат ми разправяше следната своя опитност. Той бил поставен на едно много опасно място. „По едно време при мене идва един стар човек и ми казва: „Да се махнеш от това място ти и всичките войници.“ Аз без всякаква команда изпълних това нещо. Не се минават и десет минути и изведнъж цялата неприятелска войска се съсредоточава тъкмо към това място, дето бях аз с войниците.“ Той казваше: „Аз се махнах от първата позиция, като се поддадох на съвета на този стар човек, като не помислих какво ще ми кажат после началствата. Сега някой ще каже, че това е халюцинация. Каквото и да казват, аз разбрах, че съм на прав път.“

Има халюцинации в света, но по какво се отличават те? Халюцинациите се отличават по това, че не са реални неща. Например ти храниш някой човек, като му обещаваш това-онова, но нищо не му даваш. Ти го храниш само с халюцинации. И какво става най-после? Този човек от ден на ден отслабва и като го туриш на теглилките, виждаш, че теглото му се е намалило. Обаче, ако не храниш човека с халюцинации, той от ден на ден все придобива нещо. Когато една усмивка е творческа, когато тя е свежа, винаги придава на лицето на човека една свежест, една усмивка. Погледът на този човек е мек, насочен нагоре, а не към земята. Хубаво нещо има в човека и в неговото лице, когато мисълта му е права и нормална. Изгуби ли човек нормалното си положение, той изпада в едно патологическо състояние. И това, за да се смени патологическото състояние на човека, трябва да се намери един нормален, добре поставен човек, с когото той да се смени. Как е възможно това? Много лесно може да стане.

Ако някой човек е болен на легло, ето какво бих го посъветвал. Нека той си вземе бастунчето и нека излезе навън. Полека-лека, куц-куц да върви и да търси хора, не стари хора, но млади – по на 25–30 години, и на всички да се усмихне и да ги погледне право в лицето. Тия весели, здрави хора с разположено сърце, като го видят да им се усмихне, и те ще му отговорят. Като прави това в продължение на десетина дни, той ще се почувства по-добре – оздравял. Защо? Между тяхното здравословно състояние и неговото болно състояние е станала една правилна обмяна. Не е въпрос този болен да отиде в някоя болница или в някоя клиника и по цял ден да се разправя само за болестта си. Той все това ще им разправя: „Малко съм

позакъсал, но утре ще бъда по-добре.“ Не, болният да търси здрави хора, с които да се разговори. Здравият човек трябва да отговаря на болния, както момъкът отговаря на момата, която е възлюбил. Когато той види един болен, той трябва да трепне, като че ли вижда своята възлюблена. Болният тогава е готов да изпълни всичко, каквото здравият му каже. Някой път здравият ще те срещне и ще те пита: „Как си?“ „Добре съм.“ „Да, скоро ще оздравееш!“ И наистина болният скоро ще се поправи. Сега хората умират. Защо умират? Те легнат на леглото си и започнат да мислят: „Хората са жестоки, не влизат в положението ми и т.н.“ Ти мислиш така, защото имаш предвид някой богат човек, търговец или някой банкер, или някой адвокат.

Казвам, щом заболееш, не мисли нито за богатите хора, нито за търговците, нито за владиците, нито за професорите, но мисли само за здравите хора – тези хора са специалисти, те са чиновници хора, няма защо да ги безпокоиш. Мисли само за здравите хора, които са свободни и които Бог е изпратил в света само да лекуват болните. Здравият човек няма да ти каже: „Чакай, бързам по работа!“ Той непременно ще отдели и няколко минути за тебе, ще се разговори, ще ти даде нещо от себе си. Не мислете, че природата е едно учреждение на хора, които търсят служба. Не, природата е учреждение на свободни хора, на синове и дъщери, които работят само по един и половина часа на ден, а останалото време почиват. В Америка се е създала една партия от хора на възраст от 20–40 години, които, като работят по два часа и половина на ден, да оправят света. Може. Аз пък съм представил друга програма. Моята програма предвижда три часа работа на ден, и то така. Един час сутрин, един час към обед и един час следобед, а останалото време ще се разпредели за някаква умствена и духовна работа, както и за развлечение. Необходими са и развлечения за човек – разходки, екскурзии, да си направи една баня, да си поиграе и т.н. Ако не правите така, значи вие криво разбирате живота. Съвременните хора казват: „Тежък е животът.“ Животът, който са наредили лошите хора, е много тежък, но животът, който природата е наредила, е много добър. Той е едно развлечение. Като влезеш в този живот, природата ще те пита: „Каква робата можеш да вършиш? Ще копаеш ли, ще пееш ли, ще свириш ли, ще правиш къщи ли и т.н.?“ Тук има програма, според която всеки трябва да работи. Когато имаш една къща, ще създадеш един закон. Законът е поставянето на прозорците в тази къща, за да не влизат хората оттам, а светлината да влиза.

Казвам, в този естествен процес, който съществува в природата и в който вие трябва да вярвате, съществува един абсолютно разумен процес, една разумна среда, една материя, която има в себе си имунитет. На друг закон се подчинява тя. Тя не функционира в природата. Тя не принадлежи на

никакви химически разлагания, тя не се разлага. Сама по себе си тя е организирана. Тя организира, без нея да организират, тя разполага, без нея да разполагат. Още от древността всички учени хора са търсили именно тази материя, първична материя, и като я намерят, чрез нея се добива вечният живот. Значи от тази материя зависи дълголетието на човека. Във Франция са направили опит и са доказали, че човек може да се обнови на всеки седем години. Този французин, който правил своите изследвания, казал за себе си, че ще живее до края на този век. Той имал една машинописка – 20-годишна, и казал, че тя ще умре по-рано от него. Той могъл да подмладява не само хората, но и растенията. Той казва, че научил това изкуство от тибетските лами, които са знаели това изкуство и са му го показали. Той си прави своите опити в Париж. Мнозина са му казвали: „Няма ли да ощастливиш човечеството с това откритие!“ Той казвал, че нищо не може да му каже. Той казал, че човечеството при сегашното разбиране, при сегашния рационализъм не може да се ощастливи. Казват му: „Докажи това!“ „Как ще го докажа? Има неща, които не могат да се доказват.“

Преди години идва при мене една възрастна сестра и ми показва ръката си, на която се явил един абсцес, вследствие на което цялата ѝ ръка се подула, гноясала. Тя ми казва: „Какво да правя сега? Ти не препоръчваш хирургически операции. Аз приложих всички методи, които ти ми даде, но не може да ми мине ръката. Вече взех да се съмнявам.“ Казвам ѝ тогава: „Иди да намериш един от най-хубавите хлябове и да туриш от него малко върху ръката на болното място.“ Като излиза от дома, тя закривява покрай една улица, но не забелязва, че пред нея има един трап, пада в трапа и силно удря болната ръка. Веднага отива при един хирург. Той отваря ръката и преглежда раната. Той я пита: „Кой ти направи този разрез?“ „Кой ще ми го направи? Паднах в един трап.“ И най-вещият хирург не би ти направил такъв разрез. Тогава той изстисква раната и я превързва и я праща да си отиде у дома си. Сега вие ще кажете, че това е случайност, съвпадение. Не, това са разумни процеси в природата. Такива разрези прави природата. Не е важно дали те ще станат с нож, или без нож, обаче, когато нещата стават в определено време и имат резултат, те са разумни процеси. Вие може да приказвате дали това е станало от падането, или от друго нещо – не е важно това.

Друг случай. Във Варненско някъде се случило, че жената на един турчин пострадала от изкривяване на челюстите ѝ. Викали един, втори, трети лекар, дано поправят челюстта ѝ, но никой не могъл да ѝ помогне. Чуди се турчинът какво да прави с кадъната си. Като се връщал от лекаря, дето водил кадъната, случило се, че кобилата се разиграла по пътя и хвърлила кадъната от коня. Турчинът си казал: „Това само оставаше!“ Обаче така

паднала кадъната, че от това падане челюстта се наместила. Кобилата казала: „Щом лекарите не се наемат да я излекуват, аз мога да я излекувам."

Трети пример. Във Варненско, село Гюшемлии, сега наречено Ботево, имало един от варненските чикакчии, прочут в цялата околия. В това време на варненския валия на жена му се изкълчил кракът. Той вика прочутия чикакчия, иска да намести крака ѝ, но без да я пипне. Чуди се чикакчията какво да прави и си казва: „Какво ми дойде до главата – да намествам крака на кадъната, без да я бутна." Най-после, след като се помолил на Бога, дошла му една мисъл. Обръща се тогава към валията и го пита: „Имате ли един ат, хубав арабски кон?" „Имаме." „Тогаз дръжте го три дена гладен и жаден." „Защо?" „Като минат тези три дена, турете кадъната на коня, като я вържете добре. След това започнете да му давате малко вода. Като започне да пие вода, той ще се разскача, а в това скачане ще се намести кракът ѝ." И така станало, кракът ѝ се изтеглил, а с това заедно се и наместил. Това значи разумното. Тогава валията го запитал: „Как научи това изкуство?" „От Бога ми е дадено." „Не, ще кажеш как научи това изкуство, отде го владееш?" Най-после той казал: „Донесете ми една стомна, аз ще ви покажа как научих това изкуство." Те му донесли една стомна. „Турнете я сега в един чувал. Ударете я на земята." Те ударили стомната в земята и тя се натрошила на множество парченца. След това той взема стомната, както е в чувала, и отвън с напипване могъл така да сглоби частите, че от тях образувал цялата стомна, както е била в първото положение, когато е била здрава. „Както виждате, това съм правил много пъти, докато най-после научих да разпознавам счупените кости, да ги чувствам и да поставям всяка от тях на своето място. По същия начин, като пипна един счупен крак, зная коя част отде е и я поставям на мястото ѝ."

Разумното подразбира опита. Та ако и ние по този начин не правим опити, а чакаме само да дойде Господ, и тогава да се вдъхновим, ние нищо не можем да направим. Разумно ще учиш. Разумно ще работиш. Три дена ще стоиш гладен, но ще начупиш стомната и ще съединиш парченцата ѝ да образуват здрава стомна. Лесно е да извадиш здравата стомна от чувала, но да наместиш парченцата на счупената стомна, за това се изисква изкуство.

„На двама господари." Това значи – ти не можеш да слугуваш едновременно на двама господари – на един разумен и на един неразумен. За предпочитание е да слугуваш на умния господар. Дето има двама господари, единият от тях е непременно глупав. Единият е същинският господар, а другият е отражението на този господар. Хората страдат по

единствената причина, че имат в себе си един глупав господар. Често хората мислят, че могат лесно да се повдигнат. Казвате: „Знаеш ли какво аз мога да направя?“ Това показва, че ти си един глупав господар, който мислиш, че много нещо можеш да направиш. Има един, който може всичко да направи, но това не си ти. Какво ще ме убеждаваш. Утре ще те хване една треска или една болест, какъв господар си тогава? Истинският господар не боледува, той не знае какво нещо е безсилие, той не се обезсърчава, той притежава всичките знания. Следователно, ако ти си господар, ти ще научиш другите на много неща. При глупавия господар ти нищо не можеш да научиш.

Казвам, новата година, която иде сега, носи големи съкровища за онези, които слугуват на умния господар, а на онези, които слугуват на глупавия господар, тя носи много страдания и нещастия. Те ще плащат много дългове, ще претърпят много операции, по много клиники ще ходят. Всичко това ще дойде не защото природата го желае, но ние сами сме си създали тия нещастия. Много пъти хората си създават страдания като онзи американец, който се спуснал от Ниагарския водопад с бъчва. Той имал силно желание да се прочуе по някакъв начин и затова решил да направи опит да се спусне от водопада. За тази цел той вземал една голяма бъчва, дал я добре да се осмоли вътре, да не влиза в нея вода и сам влязъл в бъчвата, за да го спуснат с нея във водопада. Като го извадили от бъчвата, едва го спасили. След това го запитали: „Какво беше състоянието ти в бъчвата?“ „Оставете се, втори път – и целия свят да ми дават – не влизам в бъчва, с която да преминавам Ниагарския водопад. Сега разбрах смисъла на живота. Втори път не се спущам от водопада.“

Някой казва: „Искам да опитам живота.“ Как ще го опиташ? Като онзи американец, който се опита да се спусне от водопада ли? Ако речеш да го опиташ като този американец, тогава ти само един път трябва да го опиташ. Повече няма нужда. Ако искаш всеки ден да се спущаш от този водопад, това показва, че ти още не си опитал и разбрал живота. Но ако, като се спуснеш веднъж от Ниагарския водопад, и втори път не желаеш да се спущаш, това показва, че ти си опитал живота и си го разбрал. Който иска да научи нещо, нека поне веднъж се спусне от водопада, за да разбере разумните процеси, които ръководят живота. Хората още не са научили законите.

Ние не сме странници на земята и не сме пратени да страдаме и да се жертваме. Това – жертвите, страданията и мъчнотиите, са вметнати неща, те не представят цел в живота. И тези неща имат някаква икономия в природата, но целта на живота за човека е знанието и щастието, което той ще придобие. Човек трябва да бъде щастлив, той не може да стане учен,

докато не стане щастлив. Само щастливият човек може да стане учен. Не е наука това, което се придобива със страдание и с грешене. В греха няма никакво знание, нито пък се добива знание с греха. Знание има само в добродетелите, знание има само в любовта, в мъдростта и в истината. Като се облечеш в тях, ще придобиеш знание. Да изучаваш онази мелодия в природата, във Вселената, да изучаваш реда и порядъка в цялата Вселена, както небето и земята, това разбирам, но да изучаваш как умират хората, в това няма никакво знание. Да изучаваш как се раждат хората, как се развива първичната клетка, как минава през всички форми, докато дойде до положението на човека, разбирам, но да изучаваш как умират хората, това не разбирам. Смъртта в окултната наука е наречена малките мистерии, а животът представя големите мистерии. Добре е човек да мине през малките мистерии, но след като мине през тази наука, той трябва да мине през големите мистерии, които сега кръщават с името антропологическа биология, антропология на човека. Когато хората кръщават нещата с научни термини, ние трябва да благодарим за това, защото всяко нещо се нуждае от име. Когато едно дете се роди, то непременно трябва да се кръсти. Ние трябва да благодарим за разумното, което хората са създали. Иначе не ще можем да се разговаряме.

Двамата господари... Лошият е този, който ни води в лошия път. Добрият господар е божественото в човека, висшето съзнание, което и ден, и нощ му нашепва добри мисли, чувства и постъпки. Като нашепва постоянно на човека, той все ще чуе нещо, но и да чуе – не различава – там е лошото. Понякога едва отдалеч чува човек един глас, но си казва: „Възможно е, но може и да се лъжа." Като се вслушва в гласа на божественото и изпълнява каквото му казва, той има вече условие да развие ума си. Щом умът в човека се развие, ще дойде и любовта в него да царува. Досега, колкото съм изучавал, не съм срещнал нито един велик човек, който, като е имал любов към Бога, да е страдал от немотия или да е имал страдания. На мнозина, които са изгубили любовта си към Бога, съм разправял. Няма нито един човек в света, който, като е носил в себе си любовта към Бога, да е умрял. Под смърт аз разбирам, когато човек умира и е недоволен, че умира. Някой, като умира, умира с радост, а някой, като умира, вика: „Помагайте." Този човек няма любов в себе си. Този човек мяза на богатия, в дома на който живял Лазар. Той умира, но отива в мястото на мъчението. Това вече не е живот, то е изтезание. Можете ли да кажете, че когато някой е инвалид, сляп и глух, че това е живот.

Думата ми е, когато в човека функционират всичките пет чувства, всичките му способности и чувства и най-после, когато в него функционира и тялото му във всичката си пълнота, може да използва всички блага, които Бог му е дал, това аз наричам живот. Да лягаш и да ставаш с радост, това аз

наричам живот. Когато здравият човек чете една книга, например Библията, той я чете с дълбочина, с разбиране. Има три начина, по които може да се чете Библията. Първият начин, човек я чете като обикновена книга, без да се вдълбочава в нея. Вторият начин, човек я чете с вдълбочаване, с мисъл, вследствие на което всички образи в нея му се представят като живи. Те са живи лица за него. И най-после третият начин е, когато човек чете книгата и прилага всичко, което има своята практическа страна. Когато четете за Христа например, вие можете да се свържете с него, с този велик човек и да се разговаряте, като че това е станало не преди две хиляди години, но като че става в тази епоха. Казвате: „Как може да бъде това?“ Да, това е възможно, защото Христос и днес живее, и днес е с две хиляди години по-стар, отколкото е бил преди. Той умря на 33 години, следователно сега е на възраст 2033 години. Обаче ние държим на идеята, че когато човек замине за онзи свят, той не остарява.

Старостта е свойствена само на хората, които живеят на земята. Тя произтича по единствената причина, че няма правилен процес, правилна обмяна между частиците на материята, вследствие на което равновесието се изгубва. Старостта е изгубване на материалните сили в човека. Ако в този процес може да се внесе едно освежаване, едно обновяване на силите, и човек веднага ще се подмлади, ще се освежи. Лесна работа е това подмладяване. Достатъчно е да вземеш подбел, и ти ще се подмладиш. Но кога човек трябва да вземе подбел? Вие трябва да го знаете през кой ден на годината да го вземете – дали, когато цъфти, или през кое време изобщо. Вие трябва да го вземете, когато в него се балансират положителните и отрицателните сили в живота му. Човек трябва да попадне в този момент, когато подбелът е в състояние на самоудоволствие и е готов да дава, да помага. Това е и с всички останали растения. Тогава човек трябва да излезе рано или при изгрева на слънцето, когато на небето няма нито един облак. Има ли най-малкия облак, лекарството се разваля. Ако попаднат тези състояния, тези моменти, тогава ти ще си откъснеш един цвят и ще го затвориш в едно шишенце. Ако знаете това изкуство, кога да откъснете този цвят, вие ще изпитате един голям трепет, когато се приближите към подбела, защото той ще ви подмлади. Знаете ли каква радост ще изпитате тогава, когато се приближавате към цвета на подбела. Вие ще станете рано сутрин, ще излезете вън и тъкмо слънцето предстои да изгрява, ще откъснете един цвят и ще го турите в шишенцето си. Като ме слушате да говоря така, вие казвате: „Лесно се говори, но мъчно става.“ Съгласен съм и аз, че мъчно става. Много мъчно е човек да попадне на това съчетание, на този ден. Денят не трябва да бъде мъглив като днешния. Все ще дойде ден, когато ще се достигне до това знание. Обаче това знание се постига само по пътя на любовта. Любовта трябва да влезе в човешкия живот. Подразбирам възвишената любов. Ние не отричаме любовта и всичките ѝ

прояви. Тя извършва своята служба. Дето и да се намира, тя винаги изпълнява известна служба. Възвишената, божествената любов, тя има за цел да възвърне младенческото състояние на цялото човечество. Казва се в Писанието, че Бог в последния ден ще възкреси всичко.

Като се говори за възкресението, има разни теории по него. Каквито и теории да има, аз не искам да ви ги изнеса. Има една абсолютна теория, която е мъчна за разбиране. Има една теория, според която в деня на възкресението гробовете ще се разпукнат и оттам ще излязат всички заминали души. Това е иносказателно. Това са истини обаче. Тия души са обгърнати в една материя, която чака момента, да се преобрази. Те са в положението, в което се намира пилето в черупката на яйцето, и те очакват да дойдат благоприятните условия за тях, да ги турят под една квачка и те да се излюпят. Тогава всички ще излязат от гроба. Казано е в Писанието – вие сте гробища варосани. Щом дойде възкресението, то ще донесе нещо ново, божествено, което може да подмлади човека. Това е наука, която хората са проверили. Възкръсвайки, той ще се подмлади едновременно с това. Но докато дойде това състояние, човек ще изпитва страх, ужас, ще иска да се махне, да излезе от този гроб.

Казвате: „Като идем в онзи свят, ще имаме ли познати?“ Онзи свят и този свят съставляват един реален свят. Казано е в Писанието. Когато някой от Земята се обърне към Бога и придобие това знание, на небето между ангелите, светиите и праведните настава голяма радост. Следователно, когато у нас проникне една хубава мисъл за любовта и пожелаете и вие да любите всички, това е състоянието на възкресение, което ще ви подмлади. Тогава във всички съвършени души, които ви любят, се събужда желание да ви помагат. Те имат интерес от вас, искат да ви подмладят. Това се нарича съвършен човек. И ако човечеството дойде до това положение, всички хора тогава ще съзнават защо са дошли на Земята. Те са дошли да служат на Бога.

Сега, като говоря за Бога, аз разбирам Бога като едно възвишено начало, не само външно от нас, нито само вътрешно, но и външно, и вътрешно начало, с което всички ние сме едно. Идеалът у нас е това висше съзнание, което казва, че у хората има нещо божествено. И когато някой човек ви обича, той не е човекът, но той е Бог в него, който ви обича. Когато някой жертва нещо за тебе, това не е човекът, но той е Бог в неговата форма, който ти се усмихва отвън. Той се усмихне малко, и пак си замине. Срещнеш друг човек, пак ти направи добро, и пак си замине. И всички те питат: „Познаваш ли ме?“ Никой от вас не си е задавал въпрос, какво да отговорите, когато Господ те пита: „Познаваш ли ме?“ Вие казвате: „Не зная.“ Когато Христос запита апостол Павел: „Познаваш ли ме“, той каза:

„Кой си ти, Господи?“ Христос му каза: „Аз съм този, който бях в Исуса, който беше в Христа.“ И след това апостол Павел каза: „Всичко считам за измет, да позная Христа, да позная онзи, който беше в Исуса, който беше в Христа!“ Оттам насетне апостол Павел имаше сила. Апостол Павел изигра своята роля и много добре я изигра.

Сега вие как ще изиграете вашата роля? Аз нищо не казвам, но питам. Как вие ще завършите вашата роля? Ако останете само като Савла, нищо няма да придобиете, но ако станете Павел, тогава ще придобиете сила. Ако Павел не беше паднал от коня си и не беше питал: „Кой си ти Господи“, никой не би знаел досега името му, но като падна от коня, всички го знаят, и тогава той стана апостол Павел. Днес апостол Павел е един от най-силните апостоли и неговите послания всеки ги чете. И всички онези хора, които имат съзнание като на апостола Павла, името им ще бъде записано не само в сегашната история, но в историята на вечността, или в историята на онзи живот, който има толкова познания, които никога не се забравят. Името му ще бъде записано в историята на съвършените души, дето няма никакво забравяне.

Вчера четох за един художник, който ходил из планините и някъде срещнал една княгиня индуска, която започнал да рисува. Тя, като го гледала, мислила си: „Щастлив човек е този, че знае да рисува.“ Вие казвате: „Щастлив човек е той, че може да рисува една такава красива княгиня.“ Казвам, ако ти считаш, че един художник, който има условия да ходи из Хималаите и да рисува една красива княгиня, е щастлив, питам, дали твоето щастие не е по-голямо, щом ти имаш условие за безсмъртието.

Твоето щастие не е ли по-голямо, ако имаш възможност да срещнеш всички възвишени и съвършени същества? Кое е по-добре в живота: да рисуваш живата княгиня или да рисуваш умрялата княгиня? Какво ще бъде, ако аз отида пред гроба на умрялата княгиня и кажа: „Стани, стани, стани!“ И представете си, че след това тази княгиня излезе от гроба. Кой от двамата художници е по-щастлив? Хубаво е, когато художникът рисува със своята четка всички хора. И това е отлично, но аз отивам пред гроба на умрялата княгиня и казвам: „Стани, стани, стани!“ Изказвам формулата без никакво съмнение, и тя излиза от гроба. Казвам тихо в себе си: Стани, стани, стани! Събуди се, събуди се, събуди се! Облечи се във вярата; облечи се в надеждата; облечи се в любовта! Стани, защото Господ ще те прати в света!

12 часа без 15 минути

„Благословен Господ, Бог наш“

„Отче наш“
Учителят даде да му се целува ръка. Всички го поздравиха.

Петнадесета неделна беседа
1 януари 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_01_01 Топли чувства и светли мисли
утринно слово

ТОПЛИ ЧУВСТВА И СВЕТЛИ МИСЛИ

Размишление

Ще прочета 15-та глава от Матея.

Голямо нещастие щеше да бъде за хората, ако всички дишаха чрез една уста. То е все едно да си представите едно дълго здание, в което живеят хиляди хора, и само през един прозорец влиза въздух. Онези, които са до прозореца, добре ще им бъде. Какво ще бъде положението на онези, които са на задния край? Някога хората живеят в такива стаи, искат да дишат през една уста и да гледат през едни очи. Те искат да имат външно единство, външно благоприличие. Всеки иска да бъде здрав. Може ли при такъв живот човек да бъде здрав? Много болни има в света, затова и много умират. Питам: Каква полза от усилията, които правят учените, когато и учените, и простите умират? И учените, и простите страдат. Всички хора, на общо основание, минават през страдания. И праведният, и грешният също страдат. Всъщност, истински праведни няма. Външно всички хора изглеждат праведни. Затова Давид казва: „В грях ме зачена майка ми“.

Греховете и престъпленията на хората са написани на тялото им, т.е. на тяхната дреха. Вие носите вълнени дрехи, но те са взети от овцете. Те са дрешки на овцете. Хората колят и убиват овцете и после носят дрехи от тях. В това отношение хората ограбват овцете и се обличат от тях. В края на краищата всички се оправдават и казват: „Господ ни е дал вълната и кожата на овцете и на други животни“. Вие носите хубави обувки от кожата на животните и не мислите за ограбването и убийството на тези животни. За оправдание казвате: „Ние сме чада Божии“. – Да, чада Божии, които носят кожата на убити и умрели животни. Казвам: Освободете се от кожите на умрелите животни. – „Как, голи и боси ли да ходим?“ – По-добре да си бос, отколкото с обувки от умряло животно. – „Как да разберем това?“ – Както щете разбирайте. При живота на сегашните хора нищо друго не ги очаква, освен страдания и нещастия. Светът е изложен на разрушение. Казано е в Битието: „И разкая се Бог, че е създал човека“. – Какво ни очаква тогава? – Да разруши Бог света така, както го е създал. Сегашният свят ще бъде разрушен, нищо няма да остане от него. Под тази мисъл разбирам, че няма да остане лош човек на земята. Злото и лошите хора ще изчезнат, няма да остане спомен от тях. Сега, вие искате да ви кажа нещо за новата година. Каква нова година очаквате? Хиляди хора се избиват, хиляди хора умират. И това било нова година! Както виждате, досега годината беше суха. Ще видите каква ще бъде новата духовна

година. За новата година няма да говоря нищо. Като изгрее слънцето, тогава ще видя какво ще стане. За новата година вечер не се говори. Трябва да видите как е облечена тя. Защо хората посрещат новата година вечер, среднощ? По това време идат само разбойници. Какво очаквате от една година, която иде среднощ? Тя иде да подкопава: ще задигне 40 милиона хора, 200 милиона говеда, един милиард овце, два милиона кокошки и нищо няма да донесе. Това е външната, физическата страна. Казвате: „Искаме да чуем нещо утешително". Отговарям: Когато водят 100 души да ги екзекутират, какво утешително мога да ви кажа? В този случай, ще ви кажа да четете Господнята молитва, та като отидат тези хора при Бога, да намерят спокойствие и мир. Смъртта им да бъде по-лека. Какво ще утешаваш един човек, който няма нищо? Какво ще му проповядваш? Ще приличаш на онзи, когото раняват с няколко куршума. Други се бият, а той плаща. Питате: „Кармата ли му е такава?" – Когато човек се напие, кармата му е да го бие кръчмарят. Ако е на аероплан и не вземе мерки да го спре навреме, ще полети с главата надолу.

И това е карма. Където е неразбирането на Божия закон, там е кармата. Това, което говоря, е принципиално. Като не можеш да разрешиш един въпрос, ти се омъчняваш и казваш: „Кармата ми е такава". – Не мисли за кармата. Водата никак не мисли. Каквото и да правиш с нея, тя си тече, не иска да знае. Можеш ли да раниш или оскърбиш водата? И на въздуха нищо не можеш да направиш. Също и на огъня нищо не можеш да направиш. Ако го мушнеш с оръжие, то ще се стопи, а огънят ще си остане в първото положение. Днес хората си служат с модерни, усъвършенствани оръжия, но те навсякъде не действат. Как ще воюваш с топлината, например? Всички, които се опитвали да воюват с нея, се връщали голи и боси. Докато човек не оголее, никога няма да се оправи. Като отиваш на баня, нали се събличаш? Ако не влезеш гол в банята, няма да се окъпеш. Кой влиза в банята с дрехи? Вътре дрехите са непотребни. Там събличаш чуждите дрехи и оставаш със своите, с които си роден. Чуждите дрехи сваляш, за да ги опереш, а своите – ще измиеш и изчистиш. Не само външните дрехи се перат, но и всички заблуждения, традиции и вярвания – те са чужди дрехи. Аз ги наричам дрехи от козина. Едно време хората носеха дрехи от козина, като добър проводник на топлината, а лош проводник на водата и на въздуха. Докато носиш в ума си една мисъл, която нарушава твоето равновесие и те безпокои, какви са твоите дрехи: топли, или студени? И тъй, всяка неустойчива мисъл и всяко неустойчиво чувство, които безпокоят човека, са скъсани, парцаливи дрехи. Те са чужди и трябва да се съблекат. Човек трябва да се освободи от тях, като от нещо чуждо, макар и да остане гол. Греховете на човека не са нищо друго, освен чужди дрехи, които той задигнал отнякъде. Право ли е човек да взима чужди неща, т.е. да върши престъпления? Ще вземе пари от чуждата каса

и ще ги сложи в своята. Престъпление ли е, ако пипнеш или прегърнеш един мъж или една жена? Ако гледаш на жената като на твоя лява ръка, а на мъжа като на дясната ти ръка, няма нищо престъпно в това. Обаче никой не гледа още на жената или на мъжа като на част от себе си. Изобщо всяко нещо, което е вън от човека и не му допринася никаква полза, е чуждо. На научен език казано: Има материя в природата, която по никой начин не може да влезе в строеж. Представи си, че си стъпил на едно ниско поле, с десет метра под морското равнище. Ако стоиш известно време там, водата от морето ще те залее. Обаче, ако има висока стена, която пречи на водата да нахълта вътре, ти ще си останеш там и ще бъдеш сух, незасегнат от водата. Какво ще стане, ако хората взимат камъни от тази стена, да си строят къщи? Какъв ще бъде резултатът? – Стената ще изчезне, водата ще залее полето и всички, които са там, ще понесат последствията на своята неразумност. Ето една безполезна работа. Следователно, когато действаме против Божия закон, против разумните природни закони, произвеждаме дисхармония между силите, т.е. материя, която не влиза в новия строеж. На същото основание има непотребни мисли, чувства и желания в човека, които не влизат в новия строеж. Например, нямаш слух, не си музикален, а в тебе се яви желание да свириш на пиано или цигулка. Това желание не е на място, не е потребно. Казваш: „Обичам Бога“. – Защо Го обичаш? Защо се стремиш към Него? – Да вземеш нещо. Така и малкото дете обича майка си, не заради нея, а за млякото ѝ. Детето още няма любов към майка си. Тя има любов към детето си и е готова да се жертва за него. Затова тя дава млякото си. Първите седем години детето живее и се крепи поради любовта на майката. Ако тя се откаже от него, то ще престане да живее. Майката може да стопи детето си, т.е. да го лиши от живота, когато иска. Това е закон. Последствията на този закон водят към смъртта. – Що е смъртта? Откъде произлиза тя? – Не искам да отговарям на този въпрос. Ако го засегна, хората нищо няма да се ползват от него. Напротив, толкова повече ще умират. Има известни идеи, които могат да се изнесат пред света, но има такива, които още не трябва да се изнасят. Такава е, например, идеята за смъртта. Например, въпросът за Исав е един костелив орех за човечеството. За да се разбере, трябва щателно да се анализира, да се направи психологически анализ. Като се спирам на психологическите анализи, правени върху живота и характера на велики хора, дохождам до заключението, че човек трябва още дълго време да се учи. Лесно е да кажеш нещо за характера на Толстой, например, но защо има такъв характер? Лесно е да се каже, че всички хора носят в себе си престъпни идеи, но защо е така? Кой днес не е убил поне една муха? Колко кокошки, агънца са заклани! Колко домове са разплакани! Психоанализата доказва скритата престъпност в човека, но защо е така? – Науката не е казала последната си дума, както и атомът не е последната най-малка частица на материята. Какво се крие в атома, още не се знае. Атомът се

разлага на протони и електрони, но дали някога и тези частици ще се разложат, днес не се знае. Ще дойде ден, когато и те ще се разложат. Науката още не е намерила метод за тяхното разлагане. Според мене протоните и електроните са били разложени преди хиляди години, но истинските учени мълчат по този въпрос. В края на краищата ще се дойде и до най-малките частички, които по никакъв начин не могат да се разделят на по-малки. Казвате, че тези неща не са разбрани за вас. – Не само за вас са неразбрани, но и за някои учени. Например, художникът говори за красивото, но какво, всъщност, е красотата? Казваш: „Красив е този човек“. – Къде е неговата красота? Отделете от него красивата линия, да я видят всички. Къде е красотата на тази линия? Красивата линия излъчва особена сила, особени лъчи. Красива е чешмата, която дава изобилно вода. Красива ли е пресъхналата чешма? Лице, което не изразява нищо, не е красиво. То е маска. Казват за някого, че има благородна душа. – Така е, но за някои въпросът за душата е философски. Те и досега се питат, съществува ли душа, или не. Съществуването на душата не е доказано научно, а се казва, че душата била благородна. Вие, които вярвате в съществуването ѝ, как си я представяте? Някои учени казват, че душата била сбор от сили, сбор от преживявания. Питам: Какво представлява това, което анализира душата? Казва се за Толстой, че като търсел Бога, изпитвал вътрешен страх. – Ами, които не търсят Бога, не изпитват ли страх? Днес всички хора са страхливи. Те се страхуват главно от закона. Страхът им се проявява по два начина: едни хора се подчиняват строго на закона от страх; други избягват закона пак от страх. Значи едни му се подчиняват, а други го избягват. Един яде от страх, друг не яде пак от страх. – „Виновни ли сме, че имаме страх от закона?“ – Според мене само грешният се страхува. – „Значи ние сме грешници.“ – Можеш ли да се наречеш праведник, ако съдиш брата си за нищо и никакво?

Ти се представяш за съдия, а той заема положението на обвиняем. Обвиняваш го, че откраднал нещо – обувки, шапка, дрехи, часовник или друго нещо. В природата, въпросът за кражбата е поставен другояче, а не както между хората. Ако си позволиш да откраднеш от една градина две–три ябълки, веднага ще те хванат и подведат под отговорност. Обаче природата не те държи отговорен за тази кражба. Тя казва: „Ако има някой да те съди, това е дървото“. Ябълката се е трудила, докато изработи своите плодове. Щом тя не те държи отговорен, природата ни най-малко няма да те съди. Че някой откраднал една ябълка, веднага го глобяват сто лева, затварят го за три седмици в затвор. Питам: Ако едно кило ябълки струва 30 лева, защо го глобяват сто лева? На какъв закон се основава тази глоба? Някой се оплаква, че му откраднали пет златни монети. – Кой може да ги открадне? От гледището на природата кражба е само онова, което никога и никъде не може да се намери. Има ли нещо, което е вън от

земята? Откраднеш злато, например. Това значи да го вземеш от едно място и да го сложиш на друго. В този смисъл всички хора са крадци. Майсторите, работниците са крадци; те постоянно пренасят материалите от едно място на друго. Не е престъпно, че си взел една ябълка от чуждата градина. Лошото е там, че кражбата води към лъжа. Питам: Как ще откраднеш нещо, което не се краде? Как ще откраднеш слънцето? Това е невъзможно. Искаш да направиш една пакост на земята и започваш да копаеш дупки. Казваш: „Големи пакости направих на земята". – Тези пакости са направени на хората, а не на земята. Ще мине някой пътник и, без да види дупката, ще падне в нея. Колкото е възможно да откраднеш слънцето, толкова е възможно да причиниш пакост на земята. Не се лъжете, никой не може да разполага със слънцето и със земята. – „Ама ще копае злато от земята." – Защо ти е толкова злато? Знаеш ли, че за златото хората се убиват? Тогава защо ти е такова злато? От памтивека досега хиляди и милиони хора са станали жертва за една фалшива идея – придобиване на злато.

Защо е нужно злато на човека: да се товари ли с него? Ако носиш на гърба си товар от сто килограма злато, непременно ще ти го вземат. Ти казваш: „Добре, че свалиха този товар от гърба ми. Иначе или щяха да ме нападнат разбойници, или щях да се намеря с това злато на дъното на морето". – В такъв случай казвам: По-добре, че те освободиха от златото. Двама светии се подвизавали в един манастир. Веднъж, като си правели разходката, единият вървял замислен напред. Изведнъж той видял нещо на земята, което го накарало да отскочи настрана. Другият, който забелязал това, си казал: „Коя е причината, където другарят ми отскочи уплашено настрана?" Като дошъл до мястото, видял едно гърне със злато. – „Чудно нещо! Колко е глупав моя събрат. Защо трябва да бяга от златото? Отдава му се възможност да направи толкова много добрини с това богатство." Той решил да вземе златото и да го използва за благотворителни цели: построил болници, училища, църкви. Приютил много бедни, старци, сирачета, създал им добри условия, сносен живот. Като изразходвал всичкото злато, той се обърнал в молитвата си към Господа с думите: „Господи, изпълних твоята воля. Сложих парите в работа. Какво мислиш за добрините, които направих със златото?" Явил му се един ангел, който му казал: „Всички добрини, които направи, не струват толкова, колкото отскачането на твоя брат". Сега и вие, като отидете при Бога, Той ще ви каже, че и най-великите работи, които сте направили, не струват колкото отскачането на светията. Ако съвременният човек започне да разказва на истинските учени какво са казали Кант, Декарт, Платон, Сократ, Буда за създаването на света, ще изпадне в положението на детето пред учения, или на светията, който очаквал похвала от Бога за своята благотворителност. Какво знае обикновеният човек за създаването на света

пред онези същества, които са участвали в тази епоха? Каквото и да знае, неговото знание е относително. Какво се разбира под думите „всичко в света е относително“? Например, возиш се с кола до брега на морето и спираш. – Защо? – С колата не можеш да разрешиш всички въпроси. Много естествено, ако искаш да пътуваш по море, ще се качиш на параход. Като стигнеш до едно пристанище, ще слезеш от парахода и ще спреш. Ако искаш да пътуваш в пространството, ще се качиш на крилата на светлината, но и с тях не можеш да пътуваш вечно. Докъде ще отидеш? Може да обиколиш Слънцето, Венера, Юпитер, Меркурий, Сатурн. Ще пътуваш хиляди години, но все ще спреш някъде, на една слънчева система. Както виждате, пътуването с кола, параход, със светлината, това са относителности. Все ще пътуваш, но отвреме-навреме ще спираш. Няма вечно, абсолютно движение. Кои неща в света са непостижими? – Които осмислят живота. В стремежа към непостижимото човек изпитва приятност. Щом го постигне, този копнеж към него изчезва. Докато не познаваш още приятеля си, ти го идеализираш, стремиш се към него. Щом го познаеш, обаянието от него изчезва. Той престава вече да бъде твой идеал. Изобщо, постижимите неща носят страдания и смърт. Значи смъртта е постижима, а безсмъртието – непостижимо. Да греши човек, това е постижимо; да бъдеш праведен, това е непостижимо. Да си глупав е постижимо; да си мъдър е непостижимо. Пред простия и глупав човек се открива необятната мъдрост; пред мъдрия се открива глупостта. Това са контрасти, които подлежат на психоанализа. Слушал съм някой виден професор, с големи знания, като говори, изведнъж мисълта му се стегне, прекъсне се и като не знае какво да прави, извади очилата си и започва да ги изтрива с кърпичката си. Като му дойде мисълта, пак ги слага на очите си и продължава да говори. Друг някой започне да говори, слага ръцете си в джобовете и бърка в тях, докато му се възстанови мисълта, и пак започва да говори. Много от движенията на човека са неестествени. Те се дължат на факта, че той не знае как да започне да говори. Някой държи ръцете си скръстени, друг – свити на юмрук. Това е особена азбука, по която аз тълкувам нещата. Така мога да определя какви мисли ви занимават. Всяка мисъл, всяко чувство имат определени линии на движения. Всяко действие има своя дълбока причина. Влизам в една стая, където седят добре облечени хора. Взимам една стомна с вода и започвам да пръскам. Това действие ще произведе различни резултати: едни от тях ще се обидят, други ще се разгневят, че ги пръскам – новите им дрехи ще се намокрят. Някои ще се освежат: ако са били неразположени, ще се ободрят. Нали сте психоаналитици, вие сами можете да определите какъв резултат произвежда пръскането с вода. Някой ме гледа, че нося дълга коса и пита: „Защо носиш дълга коса?“ – Питайте жените; те могат да ви отговорят на въпроса. Питайте животните, и те имат дълги косми. Ако питате овцата, защо космите ѝ са дълги, тя ще ви отговори, че това се дължи на

неблагоприятните условия, при които е живяла. – Защо космите на вола са къси и тънки? – Тънкият косъм представлява аристократизъм. Волът е голям аристократ. – Вярно ли е това? – Косъмът му говори. Както виждам, вие сте много лековерни и суеверни. Кой каквото ви каже, вярвате. Преди няколко дни дойдоха при мене две сестри, от напредналите, и ми казват: „Вчера ходихме при един голям гадател, да ни каже какво ни предстои да преживеем". – Какъв беше този гадател? – „Той водеше със себе си един медиум, който падаше в транс и говореше. Гадателят тълкуваше думите му." – Какво ви каза? – „Нищо особено. Каза ни, че трябва да му дадем 500 лева, да се свърже с Братството. Тогава щял да ни каже много неща." – Дадохте ли му тези пари? – Решихме да си помислим. Казвам: Този гадател е мошеник. Само онзи може да каже истината, който е в състояние да освободи съзнанието си от всички непотребни мисли. Докато съзнанието на човека не е свободно, той не може да възприеме истината. Горко на онзи, който мисли, че трябва да заспи, за да възприеме истината.

Когато съзнанието е будно, тогава може да се говори за истината. Докато си натоварен, ти си далеч от нея. Какво представлява новото учение? То освобождава ума, сърцето и съзнанието на човека от всякакъв товар. Ако си беден, ще свали от гърба ти товара на бедността; ако си гладен, ще те освободи от глада; ако си страхлив, ще те освободи от страха; ако си горд, ще те освободи от гордостта; ако си тщеславен – от тщеславието; ако си алчен, ще те освободи от алчността. Докато носиш в съзнанието си тези отрицателни състояния, нищо не можеш да направиш. Тщеславен си, искаш всички хора да те славят. И това може да стане, но временно. Днес ще те славят, утре ще те развенчаят. – „Какво ще остане от нас, като се освободим от всичко това?" – Щом се освободите от отрицателните мисли и чувства, на тяхното място ще сложите положителни. Например, ако изгубиш външното богатство, ще започнеш да търсиш вътрешно богатство. Този закон на поляризиране действа в целия живот. Забелязано е, например, че когато един скърби, друг се радва. Защо ще плачеш за изгубеното богатство, което те прави нещастен? В известен случай богатството е благо, а в друг случай то е нещастие. В даден случай красотата е благо, а в друг случай – нещастие. Същото може да се каже и за грозотата. Не всякога грозотата носи нещастие. Някога тя е благо за човека. Всяка тлъста и угоена кокошка е осъдена на смърт по-рано от слабата и мършава кокошка. Като види, че е тлъстичка, господарят ѝ ще се съблазни от нея и ще каже: „Ще взема ножа да я заколя. Искам да опитам месцето ѝ". Ако е мършава, той няма да ѝ обърне внимание. Тя има шанс да поживее по-дълго време. Като ви изучавам, виждам, че много от вас сте недоволни от знанието си, искате да бъдете учени. – Вие сте учени, но в сравнение с учените на миналите времена. По отношение на сегашните учени, вие сте по-долу от тях – още има да учите. Една сестра ми каза:

„Искам да ми кажеш нещо за Господа“. – Защо искаш това? – „Обичам Господа, искам да Му служа.“ След половин час тя среща една сестра и я обижда, казва ѝ горчива обидна дума. Втората сестра, която минава за ясновидка, се оплаква от първата. Казвам ѝ: Нали си ясновидка, предсказваш на хората, а не можа да познаеш, че тази сестра ще те обиди. – Какво е заключението от тези примери? – Аз не правя заключения. – Защо? – Казано е: Нито да заключваш, нито да отключваш. Ако заключвам, трябва и да отключвам, а това ще ми отнеме много време. Трябва постоянно да заключвам и да отключвам. Аз съм слуга и ако постоянно отключвам и заключвам, никога няма да си почина. Ето защо, оставям приятеля си да ме замести, а аз отивам да дишам чист въздух. Той започва да отключва и заключва вратата, докато се умори и напусне тази работа. – Има ли право да напуща работата си? – Има право. – Защо? – Защото тази врата е създадена от хората, а не от природата.

Хората живеят в относителната реалност на нещата, а не в абсолютната. В природата не съществува никаква относителност. Щом е така, аз съм свободен, няма да ставам вратар, да отключвам и заключвам вратите. Като си дошъл на земята, ти живееш в една къща. Под „къща“ разбирам и физическото тяло на човека, и къщата за живеене. В тази къща ще живееш временно, а не вечно. Значи ти си в света на относителната реалност; относително живееш и относително напущаш къщата. Все ще спреш някъде, няма вечно да живееш на едно място. По отношение на абсолютната реалност влизането и излизането от къщите е подобно на процесите на мисълта. Имаш къща, легнеш да спиш; сутринта станеш, нямаш и къща, тя изчезнала. Къщата ти може да бъде голяма или малка – това е относително. Обаче в един момент тя изчезва. – Как става това? – С думи не се обяснява. Всеки може да го опита, да види как къщата се намалява или увеличава. Аз си обяснявам това с мисълта. Каквото помислиш, става, важно е да имаш знания. Абсолютно реално е само това, което ти знаеш. Това, което знаят другите хора, не е реално за тебе. Реалността не принадлежи на всички. Тя принадлежи само на Един. Реален е само Бог. Има само една реална идея. – Защо? – Защото няма причина, която да я измени. Ние не знаем какво мисли Бог. Ако можем да мислим като Бога, ще бъдем едно с Него. Тогава не можем да кажем, че има нещо вън от Бога. Между Бога и човека може да се яви състезание. Щом се яви мисълта, кой е създал Господа, тогава човек няма понятие от реалността. Тя не се създава. Под „създаване“ на нещо, разбирам във време и пространство. Значи всички мисли и чувства, които се явяват във време и пространство, наричаме относителни. Тази относителност се отнася до човешкия живот, изложен на постоянни промени. Сега всички очаквате да ви кажа нещо за новата година. Мога да ви забавлявам, но всички забавления почиват на лъжата. Аз зная колко кораби ще потънат тази

година; колко хора ще умрат; колко хора ще фалират. Ако ви кажа всичко това, вие ще бъдете нещастни. Докато не изнеса една отрицателна истина, тя може да не стане. Щом я изкажа, тя се сбъдва. Например, ако кажа, че някой ще умре, а на него не му се умира, по-добре да не предсказвам това. Ако той умре, кой печели, аз или той? По-добре да си живее. Следователно има смисъл да ви кажа само онова, което може да стане и от което може да се ползвате.

Например, завеждам ви при един чист планински извор, на който всяка капка тече музикално, ритмично. Спирате се и слушате неговата музика. Много капки ще ви оросят, но бъдете будни, да не изпуснете нито една от тях. Ако не използвате тези капки, ще съжалявате, че сте пропуснали случая. – „Да ги опитаме ли?“ – Първо ще наблюдавате капките на този извор, а после ще ги опитате. Не е въпрос само да гледате; може да се ползвате от тях, но навреме. Някой използва отвличането на моето внимание и бута без позволение. Често хората страдат по причина на това, че бутат, където не трябва. Следователно спазвайте правилото: Не бутайте там, където не трябва. – Защо? – Опасно е. Иде един човек и ти казва: „Тук има два реда бутони. Едните са свързани с подземието, а другите с горните етажи. Ако не знаеш кой бутон да натиснеш, ще слезеш в подземието“. Казваш, че като буташ един след друг бутоните, ще намериш, който ти трябва. Не е безразлично на кой етаж трябва да спреш. Представи си, че си в чужбина и искаш да се качиш на един от горните етажи на едно двадесет-етажно здание. За да попаднеш точно в етажа, на който искаш да се качиш, първо ще разгледаш бутоните, за да намериш този на съответния етаж. Както има забранени зони на земята, така има забранени зони и в света на мислите и на чувствата. Има също забранени зони в Любовта, Мъдростта и Истината. Какво ще бъде положението ти, ако те вдигнат с асансьор на 40–50 километра във въздуха? Щом се видиш на такава височина, веднага ще пожелаеш да се върнеш на земята. В една приказка се разказва за един от старовременните владетели. Един ден той излязъл да се разхожда вън от града. Минал покрай една река и наблизо видял един беден човек, полугол, седял на земята и си свирел безгрижно. Жена му шътала около огъня, а децата играели край нея. Владетелят си казал: „Ето едно щастливо семейство, което заслужава да му се помогне. Трябва да се подобри живота им. Ако при тази беднотия всички са радостни и весели, какво ще бъде, ако положението им се подобри?“ Той им изпратил пари да се замогнат малко. И наистина, бедният си направил малка къщичка, облекли се всички в нови дрехи и заживели по-сносно. След три години владетелят отишъл да ги навести, да види как живеят сега. Обаче той останал крайно изненадан от това, което видял. Всичко имали – къща, храна, дрехи, но здравето и радостта си изпуснали. На една страна жена му лежала болна. Децата седели тихо и безшумно. От какво заболяла жената?

– От безделие. Понеже всичките им нужди били задоволени, те престанали да работят, почувствали се аристократи. Жената се изнежила толкова много, че при падането на един пакет с памук върху нея била силно контузена. Оттогава тя заболяла. Този пакет с памук действа и в чувствения, и в умствения свят. Една обидна дума, казана на човека, произвежда същия ефект, като този пакет. Каква е обидната дума? – Нарекли те простак. Ти отговаряш на обидата: „А ти си първокласен невежа". Двамата започват да се атакуват, докато заведат дело за обида, за оскърбление. Има закон, който регулира човешките отношения. Ако те осъдят според този закон, ще лежиш два–три месеца в затвора затова, където си казал на някого „простак". А според мене за такава обида няма съд. Друг е въпросът, ако наречеш човека вагабонт, крадец, убиец и др. За тези думи всеки може да те обвини и осъди. Изучавайте новата философска мисъл без да се смущавате от болните мисли на философи, светии, праведни. Това, което не носи живот в себе си, е човешко.

Това, което не носи мир, свобода, радост, е човешко. Това, което носи живот, мир, радост, свобода, е Божествено. В такъв случай слагай настрана всяка лоша мисъл, откъдето и да е дошла. И ангел да е казал тази мисъл, не обръщай внимание на нея. Срещаш един човек с големи знания, добре облечен. Не приемай веднага неговото знание, докато не разбереш откъде иде то, каква стойност има. Ако знанието не носи щастие и за самия него, сложи го настрана. Ако и светията е нещастен, не разчитай на неговото светийство. Пръв светията трябва да даде пример, да покаже на хората как трябва да живеят. Не е важно какво говори светията отвън, важно е същината на нещата. Казват за едного, че е грешен, а за друг – че е праведен. Всъщност, кой е праведен? С думи мъчно се определя това. – Ще го познаем по лицето. – И по лицето мъчно се познава. Казват за някого, че е грешник, но не подозират, че този грешник се разкайва, недоволен от своите грехове. Той е готов да се изповядва пред всекиго. Казва: „Крайно недоволен съм от себе си, от греховете си". Казано е в Писанието: „Не убий!" Това значи: Не слагай препятствия на пътя на Божията Любов. Не слагай препятствия на Божията Истина и Правда. Не слагай препятствия на живота си, на светлината и свободата, дадени от Бога. Не ограничавай висшето съзнание в себе си. – „Искам да стана по-добър." – Не желай това. Не е необходимо, сега именно, да бъдеш по-добър. – Защо? – Защото живееш в преходен свят. Щом си спечелил малко пари и си ги сложил в банка, не мисли повече дали си праведен, или не. Колкото повече мислиш, толкова повече ще се обвиняваш. Мисли за Божията Любов, за Божията благост. За себе си никога не мисли. Като влезеш в необятната природа, мисли за въздуха, за светлината, за изворите, за звездите, но никога не мисли за себе си. Ако мислиш за себе си, не можеш да се развиваш правилно. Съвременните хора са много вглъбени в себе си. Всеки мисли

какъв е, дали е станал по-добър. Който се вглъбил в себе си, той се намира на опасен, хлъзгав път. За да познаеш колко си добър, трябва да имаш идеал, с който да се сравняваш.

Ако се сравнявам с вас, аз съм на крив път. Човекът не може да бъде мярка. Друг е въпросът, ако се ръководя от красотата на природата, от нейното величие. Когато мисля за онзи свят, аз забравям себе си, без да се обезличавам. Да забравиш себе си, значи да се освободиш от ненужния товар. – „Но аз искам да угодя на своя господар." – Как ще му угодиш? Той иска много работи от тебе. Готов ли си да чистиш стаята му, да го переш, да чистиш дрехите, обувките му? Може да вършиш и външната му работа. Готов ли си и на това? Като слуга, ти ще вършиш и долната, и горната му работа. Ще го задоволиш само тогава, когато имаш предвид неговите интереси и неговото благо. Ако изпълняваш всичко добросъвестно, той ще бъде доволен от тебе. В който ден започнеш да мислиш повече за себе си, господарят ще ти каже: „Не ми харесва вече моят слуга". Следователно спорът и неразбирането на хората се дължи на факта, че всеки мисли повече за себе си, отколкото за другите. Децата употребяват повече време за себе си, отколкото за родителите си. И родителите мислят повече за себе си, отколкото за децата си. Това „себе" объркало света. Питате: „Как ще се оправи светът?" – Когато хората се върнат към своя първичен живот и престанат да мислят за себе си. Най-лошият господар в света е човекът. По-лош господар от него не съм намерил. И най-лошият господар, като се натъкне на себе си, казва: „Най-после намерих лошия господар. Не подозирах, че се е скрил толкова дълбоко". Какво да му говоря, на кого да го предам? Знаеш ли какво ще стане с тебе, ако те предам? И започва този господар да обещава, че ще постъпва добре, че няма да измъчва слугата си. Обещания! – Казвам: Ако търсиш невежата, ще го намериш пак в себе си. Ако търсиш учения, пак в себе си ще го намериш. Всичко е скрито в човека. Какви ли не прости и учени ще намериш там. Всички се разговарят помежду си. Питате ме: „Какво искаш да кажеш с това?" Искам да ви кажа да се нахраните днес добре. Да примирите всички същества в себе си. Но така ще се нахраните, че да останете малко гладни. Ако сте доволни от яденето, разбрали сте моето учение; ако не сте доволни, не сте го разбрали. Какво ядене ви предлагам? – Живият хляб. Той е съществената храна за човека. Сега, като ви наблюдавам, виждам, всички не сте весели. Един се навел наляво, друг – надясно и казва: „Какво да се прави?" Питам: Защо не сте весели? – Не можем да уредим работите си. Аз тълкувам: Който се навежда напред, има нужда от вода. Съветвам го да иде при чистия извор и там да пие. Който се навежда назад, той се отказва от всичките си желания – решил е да умира. Не, ще работиш върху себе си. Това да бъде единственото ти желание. Който се навежда наляво или надясно, той иска да почива. – „Кого имаш предвид, като говориш така?" – Себе си. Аз за вас

не говоря. Вие сте големи светии. По-свети, по-гениални хора от вас не съм срещал. Така правя аз психоанализа на нещата. Като ви говоря, забелязвам, че вие ставате невежи, а аз – учен. Както виждате, аз съм искрен, прям към вас. При това предпочитам себе си да обидя, отколкото вас. Според мене това е разрешение на въпроса. Какво печеля, ако нарека някого простак? С това той става ли простак? Друг е въпросът, ако той сам признае, че е такъв. Значи липсва му нещо. Докато гледам на хората отвисоко, никога няма да им повлияя. Няма защо да гледам на детето отвисоко; ще сляза до него, ще стана като него дете и то ще започне да ме слуша внимателно. В това отношение дядото и внучето се разбират много добре. Дядото слиза до уровена на детето, играе с него, носи го на ръце, докато му предаде своето състояние. Гледаш, детето започнало да се смее – развеселило се. Ако и вие, в даден случай, не влезете в положението на грешния, ако не проникнете дълбоко в неговото естество, никога не можете да му помогнете. – „Е, Бог ще му помогне.“ – Бог помага чрез хората. Ако ние не можем да бъде проводници на Божията Любов, какво друго ще направим? Мнозина идват при мене, хлопат усилено на вратата, искат на всяка цена да ги приема. Казвам: Днес разрешавам важен въпрос, не мога да ви приема. Обаче той чака. След него идва втори, трети. И на тях казвам, че не мога да ги приема. Но отговарям и на двамата: „Почакайте няколко минути“. Защо реших да ги приема? – Защото си помислих: Както Бог приема мене, така и аз трябва да ги приема. Те си казват за мене: „Добър човек!“ – Не съм толкова добър. Благодари на Онзи в мене, от Когото и аз завися. Мисля си: Тези хора станаха причина, Бог да ме приеме, и аз да се разговарям с Него. Едно трябва да се знае: Нищо в света не е произволно. Не можеш да постъпваш, както искаш, и да не понесеш последствията на своите постъпки. Една муха да стъпчеш, ще понесеш последствията за това. Ако изсичаш произволно дърветата, и за това ще носиш последствията. Ако причиняваш страдания на хората, и на тебе ще причиняват страдания. Каквито страдания причиняваш на другите, такива ще причиняват и на тебе. Ето защо, за да не носиш тежките последствия на твоите неразумни постъпки, каквото правиш, прави го за Господа. И тогава, като вършиш добро, ще ти се въздаде с добро. Каквото добро направиш на едно същество, включено в Божествения свят, това добро ще се върне върху тебе. Носете тази мисъл в ума си. „Тогава трябва да живеем добре.“ – Не само това, но вършете волята на Бога. Не е нужно да правиш добро на всеки, когото срещнеш на пътя си. Доброто подразбира да изпратиш на човека една добра мисъл или едно добро чувство. В това отношение, трябва да бъдем будни. Не се отказвайте и от най-малката услуга, която трябва да направите. – „Значи да помагаме на всички бедни.“ – Подкрепвайте ги, без да им отнемате сиромашията. Има една сиромашия, която носи благословение на човека. Ако я отнемете, с това заедно отнемате и благословението му. Има една сиромашия, едно

невежество или едно страдание, дадени на човека на място. Те носят благословение за него. Всичко, което разумният свят е определил за хората, е на място. Помагайте на бедния да понася сиромашията; на богатия – да носи своето богатство; на учения – да прилага своето знание на място.

Помагайте на всички хора, без да ги освобождавате от изпитанията им. – „Как ще се оправи светът?“ – Не мислете за това. Сам по себе си, светът е оправен. Аз говоря за онзи свят на радост и веселие, който е създаден от Бога. Ако можете само да надникнете в него, ще видите, че той надминава приказките на „Хиляда и една нощ“. – „Как да се справяме с мъчнотиите и страданията на живота?“ – Те са временни, преходни неща. Това са задачи, чрез които се изпитва и калява вашият характер. Тази сутрин не мислех да ви говоря. Казах си: Щом направим молитвата, ще си изляза. Нека годината говори сама за себе си. Какво ще ви говоря аз? Но както виждате, изкусих се и пак ви говорих. В годината 1933 единицата е на първо място, след това иде числото девет – големият брат, след него идат две тройки, по-малките братя. Тук отсъствува майката – числото две. Тя е заминала. Бащата – единицата, е вдовец с трима синове. Единият е по-голям и по-умен от другите двама. Обаче и тримата са идеалисти – фантазьори. Никой от тях не работи. Големият брат само мечтае и си казва: „Дано баща ми остави нещо“. Той мечтае за хубави работи и каквото получи, готов е да го раздава. И по-малките братя приличат на него, затова джобовете им са празни. Питате: „Защо числото 13 е опасно?“ – Опасността е в тройката, която всичко раздава. Ще разкажа един куриозен случай с един наш брат. Той си купил един петел. Защо го купил? – Видял му се евтин. Купил го за 30 лева. От друга страна искал да спаси петела, да не го колят. И какво направил после? Занесъл го пак в село и го върнал на жената, от която го купил. Тя гледала и се чудела как е възможно да купиш един петел и да го върнеш с молба да не го колят. Сега, желая ви през тази година и вие да постъпвате като този наш приятел: да купите петел и да го върнете на жената, от която сте го купили, с молба да не го коли. След това обърнете се към Господа – Господарят на света – и кажете: „Господарю, уредих сметките си с Тебе“. Ето един добър пример. Първо, аз помислих, че той купил петела за мене, да ми кукурига, и ми стана малко неприятно. Аз имам вече един петел. Като разбрах, че той купил петела, за да го спаси, и пак го върнал на жената, останах доволен. Значи той внесъл 30 лева в банката на петела. Това е единствен случай, да внесе човек капитала си в една жива банка. Знаете ли в каква сума ще се обърнат тези 30 лева след две хиляди години, особено ако се дадат под сложна лихва? Един математик прави следното изчисление: в каква сума ще се превърнат 25 стотинки, дадени под сложна лихва, от времето на Христа досега? Той казва: „Ако всеки ден на всеки девет минути падаше по една златна земя,

като нашата в гишето на банката, цели девет хиляди години трябваше да падат такива земи, за да се изплати този дълг“. Представете си тогава в каква сума ще се превърнат тези 30 лева след две хиляди години. Като знаете това, нека всеки от вас вложи по 30 лева в една жива банка, за да получи след две хиляди години несметно богатство. Само така ще ликвидирате с вашата сиромашия. И спомен няма да остане от нея. Новата година още не е дошла. Тя е далеч от нас. Като изгрее слънцето, тогава ще дойде. Трябва да отидем на Витоша, там да я посрещнем. Иначе в мъглата не можем да я видим. Тя иде да обира чуждите каси. Понеже никой не иска да я види, затова времето е мъгливо. Повече няма какво да ви говоря за новата година. Според мене, когато ви посети едно топло чувство в сърцето, една светла мисъл в ума и един благороден подтик във волята, това е новата година. Щом не ви посети едно топло чувство и една светла мисъл, никаква нова година няма да дойде. Досега сте имали твърди, течни и въздухообразни чувства. Тази година обърнете внимание на топлите чувства и на светлите мисли.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 1 януари 1933 г., София, Изгрев.

1933_01_04 Работа на природата
лекция пред общия окултен клас

РАБОТА НА ПРИРОДАТА

Размишление

Тема за следващия път: „Качества на разумния човек“.

Често хората се запитват защо са дошли на земята. Отговорът е прост: Човек е дошъл на земята да учи. Много време е учил и много знания е придобил. Важно е, какво е приложил от тези знания. Той знае какво нещо е доброто и какво – злото, въпреки това пита защо са допуснати злото и доброто в света. Той говори за тях като за нещо отделно от него. Когато злото и доброто не са поставени на своето място, те действат, но не произвеждат нужния резултат. Например, една майка има доброто желание да задоволи детето си, но му дава храна, неподходяща за него. Тази храна е здравословна за възрастния, но не и за детето, за него тя е вредна. Значи желанието на майката е добро, но резултатът е лош.

Като не разбират законите на живота, мнозина изпадат в заблуждения. Например, те очакват да дойде Христос на земята, придружен от ангели, да оправи света. Това е физическо разбиране. Преди 2,000 години Христос дойде на земята, но не оправи света. И сега да дойде, пак няма да го оправи. – Защо? – Защото Неговата мисия е друга. Даже и да наказва хората, да ги възпитава със сила, пак няма да оправи света. Питам ви: Защо вие, които признавате, че Христос ще оправи света, не се оправите? Вие очаквате нещата да станат магически: да кажете една дума, и всичко да се оправи.

Следователно всеки ден човек се убеждава, че между знанието и прилагането има голяма разлика. Всеки знае нещо върху теорията на музиката, но малцина могат да изпълнят това, което знаят. Теоретически допускате, че Христос ще дойде отгоре и ще оправи света. Чрез кого ще го оправи? – Чрез хората. Тогава защо хората първи не се оправят? Водата слиза отгоре и напоява долините, но ако те не я използват, все едно, че нищо не са получили. Въпреки всичко, напояването идва от високите места, от планините. И мисълта, като нещо възвишено, идва отгоре, от високите места. Ето защо, не е достатъчно човек да казва, че мисли, но трябва да знае произхода на своята мисъл. Някой казва, че само една мисъл го занимава, не му трябват повече. – Можеш ли да минеш с едно ядене цял живот? На същото основание, само една мисъл не решава въпросите на живота. Неразположен си, страдаш от нещо, но ядеш. Недоволен си, пак ядеш. Храната обаче не те освобождава нито от

болестта, нито от неразположението. Значи храненето не разрешава всички въпроси, но все пак допринася нещо. Понякога постът намалява недоволството, но не напълно. Значи не само физическият пост и глад лекуват, но и духовният. Като постиш, повече ще дишаш. Тогава, вместо със стомаха, ще се храниш с дробовете – ще дишаш повече въздух. Чрез дишането работиш повече с мисълта си.

Мнозина от вас още не са усвоили правилното хранене. Някои постят често, но малцина са достигнали до 20-дневен пост. Чрез поста калявате волята си и така издържате на повече работа, учене, мислене. Ще кажете, че много неща знаете. Много знаете, но не сте разрешили всички въпроси. Това зависи от обработването на знанието. Търговецът знае да урежда работите си и да печели пари. Друг знае как е създадена Вселената. Кой от двамата живее по-добре на земята: който има много пари, или който има много знания? Един знае свойствата на билките, може да лекува всички болести; друг различава добрите от лошите хора – познава качествата на нещата. Кой от двамата живее по-добре? И едното, и другото знание е на място и добро. Но важно е, кое знание е съществено, належащо. Има знания, които са нужни за даден момент. Минаваш през известна депресия. Как ще се справиш с нея? И светията, колкото и да е напреднал, понякога минава през депресия, но той знае как да се справи. Някога се съблазняваш от нещо. Предчувстваш, че няма да излезеш на добър край, но не можеш да си дадеш отчет; не знаеш откъде идва изкушението и как да се освободиш от него. Неразположен си. Какво разбираш под „неразположение“? За тебе тази дума е толкова разбрана, колкото и понятието красота. Гледаш се в огледалото и казваш: „Не се харесвам, не съм разположен“. – Какво не си харесваш? После пак се погледнеш, казваш си: „Харесвам се, разположен съм. Има нещо хубаво в мене“. – Кое харесваш, кое е красивото в тебе? Някога, като си недоволен от себе си, търсиш вината в огледалото. Красотата не е нещо статично, да я хванеш в един момент и да я задържиш завинаги. Тя е състояние на човешката душа. Под „красота“ разбираме хармония, която се отразява върху човешкото лице. Когато силите и способностите в човека действат постепенно и хармонично, лицето му е красиво.

Значи произходът на красотата се дължи на вечната хармония между душевните сили в човека. Вие отделяте душевните сили от красотата, като че нямат нищо общо с хармонията на духовния свят. Затова, именно, някога човек е външно красив, а вътрешно грозен; външно е мек, добър, а вътрешно груб, лош. Казваш: „Това е друг въпрос“. – Не е така. Ако ангелът, светията изгуби своето вътрешно разположение и доброта, лицето му потъмнява и погрознява. Затова, когато се яви лошият дух, той се мъчи да си придаде външно меки черти на лицето, за да се покаже

добър. Така постъпват някои светски хора. Ред поколения те са си служели с лъжата и днес, по атавизъм, носят отпечатъка и на своето лице. Други ред поколения са крали, поради което носят на лицето си линиите на кражбата. Външно те минават за духовни: отправят погледа си нагоре, а всъщност наблюдават как могат да те използват и излъжат. С тебе заедно се молят, а след това те обират. Длъжен си да им платиш за молитвата. Те казват: „За пари не се молим“. Такива гости имате всеки ден в себе си. Кажеш ли, че си неразположен, че нещо те мъчи отвътре, аз зная, че те е посетил неканен гост. Изобщо, крадецът и лъжецът са слаби хора. Те си служат с хитрост. Силният пристъпва направо към целта. Питате: „Коя е причината, поради която ред поколения крадецът и лъжецът си служели с тези слабости?“ Както и да ви обясня, същността на този въпрос остава неизяснена. Днес и слабият, и силният крадат, но слабият се хваща по-лесно. В желанието да се скрие някъде, той се издава. Силният обаче може да задържи това, което е взел.

Казано е в Писанието: „Целият свят лежи в ръцете на лукавия“. Това значи, че светът се управлява от лошите хора. Казано е още, че Бог е Господарят на света. Как ще разберете това противоречие? От една страна е казано, че Бог е Господарят на света, а от друга страна се казва, че лошите управляват света. Защо Бог позволява лошите да управляват? Някои могат да философстват, че това е допуснато за развитието на Космоса. – Възможно е, всичко може да се допусне. Други търсят причините и последствията на това, но и те не знаят същината на въпроса. Обаче Христос, като дойде на земята, не разреши въпроса, защо съществува злото, но каза: „Не се противи на злото“. – Защо? – Защото то ни управлява. Това, което се иска от човека, е да не греши, но докато трябва да се подчинява на злото, ще се подчинява. Ти искаш да водиш добър живот, но си слуга при един несправедлив и лош господар. При това знаеш, че не трябва да се противиш на злото. При какви случаи трябва да изпълняваш всичко, каквото ти заповядва, и при какви случаи не трябва? Казано е в Писанието: „Не се кълни нито в името на Небето, нито в името на земята“. Ти знаеш това, но държавата те задължава да се кълнеш. Казано е също, че всяка власт е дадена от Бога. Как ще примириш това противоречие? Как ще се справиш с борбата, която става в твоя ум? Кой път ще избереш? Ето една задача, която предстои да се реши и то така, че пак да водиш добър живот.

Често говоря за молитвата като необходим процес за човешката душа. Някои казват, че молитвата не решава въпросите. – Кой ги решава? – Работата. – Молитвата не изключва работата. И молитвата е работа. Молиш се на Бога за нещо, искаш да ти помогне да решиш задачите си. Така се молиш и на хората. Отиваш при един учен и се молиш да ти

покаже как да изореш нивите си, кога да ги посееш и т.н. Ще възразиш, че нивата не иска молитва, а мотика. – Така е, но работата има отношение към разумния човек. Значи според разбирането на светските хора глупавият се моли, а разумният работи. Коя свекърва се радва на снаха си, която само се моли? Свекървата казва на снаха си: „Дъще, омеси хляб“. – „Чакай да се помоля.“ – „Дъще, сготви обяд.“ – „Чакай да се помоля.“ Каквото я накарат, тя все се моли. Тогава кой ще омеси хляба? Кой ще сготви обяда? Никоя свекърва не може да бъде доволна от снаха, която само се моли, без да работи. Ако снахата работи, даже и да не се моли, свекървата е доволна от нея. Свекървата казва на снаха си: „Когато се молиш, скрий се някъде, да не те виждам. Когато работиш, искам да виждам какво правиш“. Днес хората се обърнали нещата наопаки: когато се молят, всички ги виждат; когато работят, никой не ги вижда. – Защо? – Защото или малко работят, или никак. За да бъде силен, човек трябва да знае кога и как да се моли. Казваш на някого: „Не трябва да се молиш“. – „Това е моя работа. Аз зная, трябва ли, или не трябва да се моля.“

Както нещо е молитвата? – Вътрешен процес, в който сърцето и душата взимат участие. Молитвата е въпрос на вътрешния живот в човека. Ако сърцето и душата не взимат участие в молитвата, човек взима само външни пози, без вътрешно съдържание и смисъл. Това не е молитва, но позиране – външна маска. Молиш ли се по този начин, няма да получиш отговор на молитвата си. Молитва, при която умът е пълен с различни образи, не се приема. Като се молиш, ще освободиш ума си от всички образи. Те са оръжия за света. Молитвата не се нуждае от оръжия. Като отиваш при Бога, ще бъдеш сам и няма да носиш никакво оръжие. Ще се молиш само за себе си, за никого другиго. Казано е, че трябва да се молите един за друг. Това се отнася до колективната молитва. Ще гледаш да уредиш първо своите работи, а после работата на другите. Казваш: „Аз не се моля за себе си, за другите хора се моля“. Това значи да мислиш, че Бог ги е забравил и ти трябва да Му напомняш да им помага.

Преди години получих писмо от една чужденка, молеше ме да ѝ помогна в нещо. Скоро след това получих второ писмо, в което ме пита защо не съм ѝ помогнал. Ако вие сте на моето място, какво бихте ѝ отговорили? Вашият син е в странство, пише, че има нужда от 4–5,000 лева. Очаква отговор, но нищо не получава. Пак пише на баща си, защо не отговаря на писмото му и защо нищо не изпраща? – Много просто. За да получите отговор на молитвата си, първо, вие трябва да изчистите разбирането си за Бога, да не остане нито едно петно върху Неговото име. Някой гледа на Бога като на обикновен човек. Това е естествено. Докато човек не излезе от себе си, т.е. докато не се познае, той няма да бъде доволен, а недоволството е причина за неуспеха във вашия живот. Някой е недоволен, че няма

баница, а друг, че няма круши. Какъв е произходът на баницата и на крушата? Баницата има човешки произход, а крушата е продукт на природата. Някой е недоволен, че не е красив, а друг, че не е силен. Ако искаш да бъдеш красив или силен, и в двата случая желанието ти е користно. Искаш да бъдеш красив, за да обръщащ внимание на хората. Искаш да бъдеш силен, за да си оправиш работите.

И тъй, колкото и да си красив, все ще се намери някой по-красив от тебе; колкото и да си силен, все ще се намери по-силен от тебе. Можеш ли да бъдеш толкова силен, че никой да не те победи? Силният не разрешава всякога въпросите правилно. Външно силният носи повече материя, обаче вътрешно силният не е всякога обемист. Силният има, изобщо, големи разходи. Макар и силен, той се нуждае от чужда помощ. Силният има на разположение много оръжия, но сам той не ги носи – слуги му услужват. Какво ще прави той, ако слугите се откажат да му услужват? Силата на човека се дължи на общата сила на милиардите клетки, от които е съставен неговият организъм. Те влагат силата си в човека. Случва се, че някои клетки силно се индивидуализират и започват самостоятелен живот: каквото кажат те, всички ги слушат. Когато клетките изгубят вяра в първичната монада, те постепенно отслабват. Това значи, че те се отделят от общия организъм.

Казваш: „Да съм силен, че да става, каквото ще!“ – Силата не е единна, тя се дължи на колективната работа на милиардите клетки. Да събереш силата на всички клетки в едно, да обединиш всички разумни същества в себе си, за това е нужно знание, умение и вяра. Казвам, че силата се заключава във вярата. Какво може да направи сама вярата? Тя не разрешава всичките въпроси. Има неща, които не се постигат с вяра. Може ли да опечеш хляба само с вяра? Може ли житото да израсте само с вяра? Аз вярвам, че като започна една работа, след мене ще дойдат множество разумни същества, да направят това, което сам не мога. Обаче аз вярвам, че след мене ще дойдат мнозина, да свършат започнатата работа. Като вярвам, ще работя и разумните същества ще помагат. Ако не ми помагат, моята вяра в тях нищо не допринася. Вярата има смисъл в разумния свят. В свят, лишен от разумност, вярата няма никакъв смисъл. Ако не се отговаря на молитвата ви, вие сте в неразумния свят. Молиш се често и казваш: „Не чува ли Бог молитвата ми? Защо не ми отговаря? Не е ли Той навсякъде?“

Питам: Защо, като не получавате отговор на молитвата ви, се усъмнявате в Бога? Вие искате Бог да задоволи едно от желанията ви, което засега не ви е потребно. Например, искате да бъдете учени. Засега това не ви е нужно. Искате да станете писатели. И това не ви е нужно. Сегашният свят не се нуждае от много писатели. Искате да станете поет. Сегашният свят няма

нужда и от много поети. Той се нуждае от офицери, инженери, от изобретатели на взривни вещества, на задушливи газове и др. Сега не е време за поезия. Сегашният свят няма нужда и от молитва. Той се нуждае от работници, от копачи, орачи.

Сега вие ме слушате, като говоря, но между вас има две партии: едната партия ме слуша, взима участие в говоренето, но в нея има нещо користолюбиво. Втората партия слуша и прилага. Първата партия се интересува от нещо, защото разчита на печелещия лотариен билет. Тя гледа с внимание към билета, трепти, иска да излезе пълен билет. Щом започне тегленето на лотарията, тя насочва ухото си и слуша. Печелещите билети излизат един след друг, но нейният не излиза. Защо не излиза? Ако и вашият билет печели, всички въпроси ще се разрешат. Обаче аз разглеждам живота другояче. Той си върви по свой, строго определен път. Всичко, което днес е определено за човека, му е дадено. Днешният билет е изваден вече. Определено е, колко въздух да поглъща всеки ден и какво да яде. Въпросът за днес е разрешен. Следователно, като се моля, аз имам предвид днешния ден, понеже днес искам неща, които в друг ден не могат да станат. Днес искам да постигна нещо в умствения свят. Трябва да бъда доволен и от най-малкото, което днес мога да постигна. Въпреки това, не си доволен и казваш: „Обувки нямам, шапка нямам, дрехи нямам“. Имаш хляб, но си недоволен, че е корав, изсъхнал. Истинската философия на живота изисква да бъдеш доволен от днешния ден.

Казано е в Писанието: „Денят ще се погрижи сам за себе си“. Майката не се ли грижи за детето си? Ако детето е здраво, майката му дава определеното количество храна, но ако е болно, тя ще му дава специална храна. Повечето от съвременните хора са болни. Те отиват при Господа да искат нещо. Той им дава едно, те искат друго. Искат неща, които не са в тяхна полза. Не искайте неща, които ще ви причинят зло. За пример, искаш да бъдеш красив. Можеш ли да се справиш с красотата? Ще кажеш, че Бог създаде красотата – всичко създаде. – Бог ли създаде праха? Прахът е резултат на човешките недоразумения. Хората се гонят, преследват, рушат къщи, пътища. Те се преследват едни други, поради което никой не може да се похвали с мир и вътрешно спокойствие. – Защо е така? – Защото не са намерили мястото си. Те растат, развиват се, радват се и се веселят, но въпреки това са нещастни.

Какво може да се каже за прашинките? Полезни ли са на човека? Един ден те се обърнали към Господа с молба да подобри положението им. Бог чул молбата им и ги направил водачи на водните пари. Той им казал: „Като се движите из въздуха, отвреме–навреме ще се спирате и ще посрещате водните пари. Те ще се спрат и полепят по вас. След това ще дойде

вятърът на помощ и вие ще ги поведете, ще им покажете къде трябва да паднат. Така именно вие ще вършите работа и ще бъдете полезни на човечеството". И човек, в известно отношение, е прашинка. Ако новите идеи не се групират около човека – малката прашинка, и не образуват живите водни капки, животът е без смисъл и съдържание.

Често религиозните хора изпадат във фалшиво положение. В мъчнотиите си те очакват помощ отвън и считат, че разумният свят е длъжен да им помага. Без да е длъжен, той всякога помага. Не е било време, доброто да не е помагало, но не както вие искате, а както разбира то. Който не разбира закона, започва да роптае, както роптаеха едно време евреите против Моисей. Те бяха недоволни от него, че ги изведе от Египет и ги лиши от месо и жилища. Те му казваха: „Дотегна ни да ядем манна. Само със сладки работи не се живее". Това беше израз на недоволството в човека. Кое прави човека недоволен? Бащата е недоволен от сина си, а синът – от бащата; майката е недоволна от дъщеря си, а дъщерята – от майката; господарят е недоволен от слугата, слугата – от господаря; приятелят е недоволен от приятеля си – навсякъде съществува скрито недоволство. Кое е онова, което може да ви задоволи? Щом сте недоволни, вие имате предвид нещо, което може да ви задоволи.

Един ден една сестра ми каза: „Какво стана, че сега не ми обръщаш внимание, както по-рано? Да не съм сгрешила някъде?" Слушам я и си мисля: Това е нейно субективно схващане. От моя страна няма нищо особено. Важно е, кое ѝ дава повод да мисли така. Тя казва, че откак не обръщам внимание на нея, започнала да боледува и да страда. Значи, когато Бог не обръща внимание на човека, болестите и страданията го посещават. Това е вярно, обаче какво ще кажете, ако Бог обръща внимание на човека, а човек не обръща внимание на Бога? Това е задача, на която трябва правилно да се отговори. Такава задача е, например, 12310. Какво означава десетата степен? Това е разумният принцип в света. Единицата е активното начало, което твори, а нулата – пасивното начало, което запазва нещата. Ако можете да използвате правилно числото 123, ще бъдете щастливи.

Числата 1, 2, 3 могат да се разместват и да получите нови числа 213, 321. Те дават други резултати. Каквито и да са резултатите, човек не може да постигне това, което желае. Богат си, учен си, силен си, но пак не можеш да постигнеш онова, което душата ти желае. Като богат, ще имаш удобства и удоволствия; като учен, ще придобиеш знание; като силен, ще придобиеш приятели, но и в трите случая ще има нещо, което не можеш да постигнеш. Ако отидете при Бога, с какво ще Го задоволите: със силата, богатството или с учеността си? Изобщо, Бог е по-доволен от слабите, от

простите и от бедните, отколкото от учените, силните и богатите. Не че те са по-добри, но имат по-големи възможности да придобият онова, което душата им желае. Ставаш религиозен, с цел да оправиш работите си. – Ти си на крив път. Аз не отивам при Бога да оправя объорканите си работи, но да работя. Той ми е дал много блага. От мене се иска само едно: да работя за Бога. Следователно, като отидеш на нивата, сам ще работиш, няма да чакаш други да работят за тебе. Какво прави чиновникът? Сутрин излиза на работа и търси превозно средство, не иска да ходи пеш. Като влезе в канцеларията, вземе перото и започва да пише. Щом стане 12 часа, слага шапката си и тръгва за дома си. Там го чака яденето, жена му е сготвила. Той се нахрани и пак отива на работа. Това става всеки ден. После той се пита: „Дали е доволен Бог от мене?“ Някой седи с часове у дома си, нищо не работи, само дърпа носа си, секне се. Защо се секне, не знае. Аз зная защо човек се секне. Като се секне, той хваща носа си и по такъв начин въздейства на своя ум.

Много правила съм ви дал, как да се секнете, как да хващате носа си, но не сте ги изпълнили. Ако приложите правилата, които съм ви дал, много объркани работи щяхте да поправите. Неразположен си, пипни носа си първо отстрани, после отгоре и си кажи: „Ще внимавам да не направя някаква пакост“. Казваш: „С пипане на носа работите не се уреждат“. – С какво се уреждат? – „С мисъл.“ – Вярно е, че мисълта оправя работите. Обаче като мислиш, трябва да имаш някакъв предмет в ума си. Мисълта не е нещо отвлечено. – „Мисълта трябва да бъде чиста.“ – И това е вярно, но чиста мисъл е тази, която поставя всяко нещо на своето място. Тя е свят на хармония. Не можеш да мислиш, ако не знаеш да поставиш всяко нещо на мястото му. – „Като отидеш на онзи свят, там всичките работи ще се наредят добре.“ – И тук могат да се наредят. – „Тук имаме тяло, което ни пречи.“ – И там ще имате тяло, и там ще ядете. Тук ти плащаш в гостилницата, там на тебе ще плащат. Тук учителите заповядват, учениците изпълняват; там е обратно: учениците заповядват, учителите изпълняват. Тук силните управляват, слабите изпълняват; там е обратно: слабите управляват, силните изпълняват.

Като ученици, от вас се иска чистота и абсолютно безкористие. Срещнеш един свой учител, разговаряш се с него и като се разделите, казваш: „Искам да бъда като него“. – Радвай се, че той е учен, че говори добре, без да желаеш да си като него. Срещнеш една красива мома и си казваш: „Искам да бъда красива като тази мома“. – Радвай се на красотата ѝ, без да желаеш да си като нея. Щом пожелаеш чуждото благо, ти ставаш нещастен. Ако някой е предмет на внимание за тебе, ти ще бъдеш предмет на внимание за други. За да бъдете доволни, радвайте се на добрите, учените, красивите хора, без да желаете да бъдете като тях. Щом срещна

добър човек, аз си казвам: Радвам се, че има добри хора на земята. Радвам се, че аз съм такъв, какъвто Бог ме е създал, не желая да бъда като Него. Велик е Бог, че е създал такова разнообразие в света. Вечер, като излизам на открито, радвам се, че виждам звездите. Не съжалявам, че не мога да отида до тях. Достатъчно е, че се ползвам от привилегията да ги виждам. През деня се радвам на слънцето, без да съжалявам, че не мога да отида до него, да го видя отблизо. Ако това е нужно, някога и то ще стане. Казвате: „Кога ще напуснем земния живот?“ – Аз никога не си задавам такъв въпрос. Докато съм на земята, радвам се, че съм тук и мога да уча. Като напусна земята, пак ще се радвам и ще благодаря за новите условия. Какво по-хубаво от това, да бъда екскурзиант, да пътувам от земята до небето и от небето до земята? Казват, че земята е място на мъки и страдания. – Това е субективно схващане. Бог работи върху земята. Тя съдържа неизчерпаеми богатства в себе си, а ние я наричаме място на страдания и плач.

Първото нещо, което се иска от вас, е да бъдете доволни от това, което имате. Ще кажете, че доволството лишава човека от условията да се развива. Чудно нещо! Нима недоволството ви помага да прогресирате? Недоволството е написана книга, но това не значи, че написаната книга има условия да се развива. Който чете книгата, той има условия да се развива, но не и самата книга. Следователно много неща са написани върху вас, но вие не се ползвате от тях. Който чете написаното, само той има условия да се развива.

И тъй, бъдете доволни от всичко! Ако не можете да се радвате на една водна капка, на един скъпоценен камък, на един ручей, на един слънчев лъч, на един плод, на какво ще се радвате? Ако не се радвате на малките неща, няма да се радвате и на големите. Какво искате тогава – да бъдете милиардери? И това не е лошо, но ако създадете нещо велико. Ето, тези, които създадоха Вселената – земята, слънцето, звездите, бяха милиардери. Затова астрономите казват, че във всяка звезда, в слънцата и планетите се крият големи богатства. Това са непостижими работи, а вие искате да бъдете милиардери. Какво ще направи един милиардер на земята? Нищо особено. Обаче където мине, всички ще го ругаят, ще го наричат крадец, насилник, кожодер и т.н. Не е лесно да се справиш с мнението на хората. Аз ви съветвам: Бъдете доволни от положението си и радвайте се и на милиардерите. Радвайте се на богатите хора, за да им помагате. – „Защо да се радваме на всичко?“ – За да решите правилно въпросите на живота. Недоволството нищо не разрешава. – Защо? – Един адепт влиза в обществото на учени, философи, поети, които разискват върху важни въпроси. Адептът изважда една клечка кибрит и я подава на събралите си. Никой не посяга към клечицата. Всички я поглеждат с недоволство и си

казват: „Ние се занимаваме с велики въпроси, а този ни предлага една обикновена клечица. Какво ще правим с нея?“ Обаче един от тях взима клечицата, разглежда я и веднага се отправя към печката. Слага дърва в нея, драсва клечицата и запалва огъня. Всички учени и философи усещат, че към тях идва топлина, и започват да разтриват измръзналите си ръце. Те стават по-разположени, започват да се разговарят по-оживено – топлината ги съживи. Адептът видял как треперят и им помогнал.

Казвам: Ако малката клечица не запали огъня на твоето сърце, твоите работи остават безсмислени. Вие не обръщате внимание на малката клечица, а очаквате да ви донесат един голям скъпоценен камък, или един златен пръстен с диаманти; друг път очаквате да видите някакво голямо чудо: да възкръсне умрелият, или да се възнесе някой с огнена колесница, като свети Илия. – И това ще стане, но най-малко след 2,000 години. Какво ще правите, докато дойде огнената колесница? (Учителят нагласява цигулката си.) Какво искате да ви свиря? Това, което мене ме интересува, вас не ви интересува. Българинът обича да му се свири песента „Заплакала е гората, гората и планината“. Вие какво искате? Нали имахте задача да изпеете думите „сестра“ и „брат“. Съставихте ли мелодия на тези думи? Който е написал нещо, нека го изпее.

Изпейте песента „Всичко в живота е постижимо“. Значи всичко е постижимо, когато времето е добро и ние сме разумни. Всичко е постижимо, когато доброто е основа на живота и разумността е цел. Тогава Духът създава условия за бъднините на човека. Вън има гъста мъгла, която оказва влияние върху гласа и струните на цигулката. Днес мъчно се пее и мъчно се свири. Мъглата произвежда депресия в атмосферата.

Т. м.

Лекция от Учителя, държана на
4 януари 1933 г., София, Изгрев.

1933_01_05 Обичайте положителното

ОБИЧАЙТЕ ПОЛОЖИТЕЛНОТО

"Добрата молитва"

Ще прочета няколко стиха от 27 глава на Притчите.

Какво имате сготвено за днес, паприкаш ли? Изпейте някаква песен. Изберете някоя песен, в която да няма студ. Има песни, които охлаждат. Има други, които стоплят. Понеже отвън е студено, и отвътре студ не бива. Отвътре трябва да има една топла песен. Изпейте „Тъги скърби", „Грее слънцето".

Питам сега: Защо седите? Защо сте седнали, кажете ми. Когато си прав, господарят казва: „Защо стоиш прав?" - „Не зная какво да правя." Защо работиш прав? Казвате: „Изправен пред съда." Седиш прав. Пред съда си изправен. Пред съда, като те изправят, прав стоиш. Като те съдят, прав си. Ами пред кого като си, си седнал? Пред съдията подсъдимият стои прав. Но това е едната страна. Кой стои прав? Когато хората ходят на екскурзия, какво правят? Седят ли или прави стоят? Щом пристигнат на екскурзията, прави ли стоят или сядат? - Трябва да свършат движението. Това са разсъждения. Това го наричам забавление. За да не си прав, какво трябва да направиш? Значи ще подгънеш малко краката си и ще седнеш. Може ли човек да седне, без да подгъне крака си? Може ли да седне, без да се прегъне някъде? По някой път питате защо имате лошо настроение, не може ли другояче? Казвате: „Не може." Казвам: Може. Може да бъдеш щастлив, ако може да седнеш, без да се препъваш. Може ли да седнеш, без да се прегънеш? Кой може да направи това? В кой свят е възможно да седнеш, без да се прегънеш? Сега ще ви задам един друг въпрос: Какво нещо са успоредните линии.? Какви свойства имат успоредните линии? В геометрията казвате, че две линии може да се пресичат някъде в далечното пространство. Само две линии, които са успоредни, могат да се пресекат. Две линии, успоредни в началото, в края могат да се пресекат. И само две линии, които в края се пресичат, в началото са успоредни. Какво отношение имат успоредните линии? Голямо нещастие ли е, когато две успоредни линии се пресичат. Я ми покажете. Къде са на вас вашите успоредни линии? Ако ръцете винаги бяха успоредни, какво щеше да бъде вашето положение? Значи законът на пресичането е един разумен закон. Следователно когато две успоредни линии, които се пресичат, са материални, ако ги бутнеш, ще мислиш по един начин. Ако мислиш, че тия две линии са живи, невидими, това пресичане има смисъл.

Когато две линии са успоредни, докога те вървят успоредно? Линиите са успоредни дотогава, докогато външните и вътрешните условия са еднакви. Ако пуснем в пространството две линии през среда, която навсякъде е еднаква, без никакво съпротивление, тия две линии ще бъдат успоредни (фиг. 1).

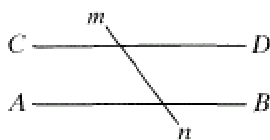

Фиг. 1

Щом обаче външните и вътрешните условия се изменят, когато двете успоредни линии влязат в една по-гъста среда или в една по-рядка среда, веднага ще се измени пътят на тяхното движение.

Успоредните линии показват кога се изменя характера на някой човек. Казвате: „Не се изменя характерът на човека." Има ли нещо лошо, като се измени характерът на човека? Няма. Какво лошо има да се измени характерът? Казваме: „Измени се характерът." Щом се измени характерът, ние подразбираме една специфична черта. Когато има изменение, не ни е приятно. Изменя се нашият характер. Когато се предава нещо на характера, ако при тая промяна се е предала хубава черта, има ли нещо лошо?

Какво е това, на какво прилича (фиг. 2)?

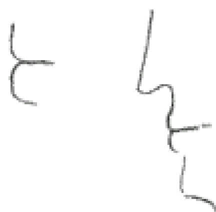

Фиг. 2

Да допуснем, че е от гипс. Обаче, ако имате статуя от гипс и ако е един жив човек, тогава вие ще помислите, че тази фигура, живият човек, ще ви занимае. Ако е нещо направено от гипс, ще кажете: „Това е гипс." Ако е жива материя и има по този начин тия линии, тя ще ви озадачи. Ако имате отношения с тази фигура, какво ще правите с нея? Какво предполагате? Всяка една промяна, която става с човека, трябва да е разумна. Коя промяна е разумна? По какво се отличава една разумна промяна у човека? При разумната промяна всичките криви линии се пресичат еднакво. Пресичане на линиите, това значи сближаване на хората. Когато стане пресичане на линиите, това е сближаване.

Каква е разликата между първия, и втория човек (фиг. 3)?

Фиг. 3

Когато искате да придобиете една черта, трябва да се научите да я рисувате в общата скица, в линиите; защото линиите са красиви. В последния устата има

надмощие. Това тук съответствува на материалната страна, физическият свят, има надмощие. И вследствие на това се губи хармонията, несъответствие има в материалния свят.

Има постоянни черти в характера, има и непостоянни черти. Последната фигура показва чисто материалната страна в лицето. Тази част е успоредна на носа. Същевременно носът е успореден с устата. Долната част на брадата е успоредна с челото. Това е геометрия. Изучавайте геометрически човека. Всичките тия линии на пресичане означават в какво състояние се намират потенциалните сили, какви стремежи има. Чрез пресичането тия линии показват възможностите за постижения. Има линии, при които нищо не може да постигнеш. В даден случай има линии, които показват, че може да постигнеш нещо. Например какво може да постигне една бомба, която е поставена някъде? Тя може да разрови, но щом се пукне веднъж, нищо не се постига. Следователно, ако една твоя мисъл прилича на една вътрешна експлозивна сила, като достигне до своето местоназначение и се пукне, тя няма да постигне своята цел. Тогава какви задачи има чувството? И как трябва да се пука човешката мисъл? Човешката мисъл трябва да се пука както едно житено зърно. И то се пука. Като посееш житото, пукне се, но в туй пукане има известно растене.

Добре. Да допуснем, че вие сте ученик, студент някъде, разправят нещо, забравяте го. Да кажем, че и професорът има желание да ви преподава. Вие слушате, но след туй забравяте. Кои са причините да забравяте? Защо някои хора забравят, а други не забравят? Кои неща се забравят и кои не се забравят? Или вземете някой път човек е разсеян. На какво се дължи разсеяността на човека? Представете си, че вие проучвате някой научен предмет и имате 10 деца, от които всяко има такива големи губерки. Таман речете да мислите и едно от децата ви мушне 2 сантиметра с губерката и после, таман се справите с едното, другото ви мушне. Питам: Какво ще бъде вашето състояние с тия 10 деца, които ви мушкат? Може ли да бъдеш съсредоточен? Вниманието ще бъде отвлечено навън. Казвате: „Защо не е съсредоточен?" Представете си, че имате същество до себе си, което казва: „Кажи ми нещо." Казваш: „Не мога, невъзможно ми е с тези деца." Всяка една губерка привлича вниманието. Следователно разсеяността на човека зависи от външните условия, които постоянно се промъкват в аурата на неговото съзнание и привличат вниманието му. Този човек, когото децата мушкат, какво трябва да направи? Вие ще кажете, да иде да ги набие, да вземе един прът. Тия деца са пъргави, бягат. Като речеш да биеш някого, те са тъй бързи, тъй пъргави, че веднага избягват. Кого да гониш? Като речеш да гониш едното, другото те мушне. Можеш ли да се справиш с тия деца, които са по-бързи, по-подвижни. Като речеш да хванеш едно от тях, другото ще те мушне. Какво ще правиш?

Как ще разрешиш въпроса с тия 10 деца? Като те мушкат, как трябва да се справиш? (Да купя бонбони.) Няма бонбони. Те няма да те оставят да купиш бонбони. Трябва да бъдеш маг. Маг трябва да бъдеш. Това е единственото нещо, което може да те спаси. Ще се превърнеш в едно дърво с хубави круши, с хубави плодове. Те ще пуснат губерките, ще се качат на дървото и, като започнат да ядат, ти ще ги свържеш. Ти ще ги навържеш и те няма да знаят. И след туй полека-лека, без те да знаят, като ядат сладко, пак ще се превърнеш в човек. Те са свързани и губерките ги няма. Хвани ги тогава. И тогава като ги погледнеш, те ще те гледат.

Трябва да измените състоянието си. Едно лошо състояние не може да го изправиш, докато не влезеш в по-лошо състояние, отколкото си. Ти една хрема не може да лекуваш. Тя трябва да се превърне в нещо по-лошо. На какво? На кихавица. Защото от хремата кое е по-лошо? Кихането е по-лошо. Може да се пръснат дробовете. Напъване вътре има. При кихането има голяма опасност, може да се спукат дробовете.

Казвам: Когато хремата се превърне на кихане, ти си на оздравяване. Вие не може да си представите защо трябва да се измени известно състояние на човека. За да се поправи друго едно състояние. По-малките неща ще се поправят чрез по-големите.

Фиг. 4

Имате издигнат един стълб. Отгоре има едно дърво, на него вързано въже. Представете си, че тук долу имате кладенец (фиг. 4), една кофа вързана за въжето, по за да извадите кофата, нали трябва по-голяма тежест? Колко трябва да бъде по-тежка? Една кофа, която тежи 5 килограма, за да бъде извадена от кладенеца, колко килограма трябва да турите повече. Колкото повече турите, ще я изкарате. Съобразно с тежестта е постигането. Колкото противоположната тежест, която трябва да измъкне водата, е по-голяма, толкова по-скоро ще извадите кофата. Следователно същият закон се отнася и за мъчнотиите на един човек или на живите същества. Една мъчнотия се ражда при известни условия, за да принесе някаква услуга на човека. То е движение навътре. Противоположно движение. Онзи, който усеща страданието, той е стълбът. Туй движение става около вас. Разбира се, колкото кофата е по-голяма и противоположната тежест е по-голяма. Тя ще се отрази върху един стълб, който трябва да издържи. Нему е неприятно, разбира се. Ако тия тежести са по-малки, нему е по-приятно. Ние в нашето съзнание чувстваме, че имаме някаква скръб или някакво неприятно чувство. Тежко ти е, мъчно ти е, не може да си обясниш. Казвам: Без него не може. В дадения случай не може да извадиш тази вода от кладенеца, ако нямаш една съответстваща тежест, но вие така не мислите. Сега аз искам да зная защо вие не мислите така? Може ли тази кофа да излезе без никаква тежест? Може ли да излезе с лекота? Да кажем, че имате един лек живот, живот без мъчнотии. Възможно ли е да имаме в света един такъв живот, какъвто вие искате, как мислите, възможно ли е Николай? (Изглежда че е невъзможно, тъй като никъде не съм видял.)

Само че ето какво: В този кладенец трябва да се избягват всички пресичания на линиите, да няма никакво противодействие на кофата. Защото онази кофа, която е пусната в кладенеца, ако има противодействие, което й препятствува, трябва да се увеличи тежестта. И там е опасността. При един кладенец, който изкарва по естествен път тежестта, между туй, което излиза и туй, което придобиваме, има съотношение. Но когато има противодействуващи, вътрешни причини, пак са от материален характер. И тогава то се влошава. Да кажем, че кофата се закачи в кладенеца. Тогава усилието се удвоява или утроява, а някой път се скъсва цялото

въже. Лошото не е в мъчнотиите които имаме. Голямата опасност на живота не седи в мъчнотиите и в страданията, а в противодействието, което имаме в себе си. Такова съчетание имаме. Най-първо психологически или в материално отношение, трябва да се освободим от противодействуващите сили. И само така може правилно да разрешите един въпрос. За пример всякога, ако на задачата, която е дадена, цифрите са поставени на място, ако на една геометрическа задача буквите са поставени на място, вие лесно ще я решите. Но ако не са поставени тъй, както трябва, вие ще се намерите в едно затруднено положение.

В какво седи един триъгълник. Един триъгълник може да се образува, когато две успоредни линии се пресичат с една трета. Може да кажете, че в края само се пресичат, т.е. образуват един триъгълник.

Следователно три успоредни линии, които се пресичат по един хармоничен закон, образуват човека. Николай, как ще обясниш туй? Три успоредни линии, които се пресичат по един начин. (Няма в науката такова нещо.) Има го, има го, но още не сте започнали да учите. Големите математици отдалече засягат този въпрос, много деликатно. Мимоходом. Нали сега искате да докажете, че линиите, които се пресичат, са успоредни. Радиусите на земята имат обща точка. Всички радиуси, които излизат от центъра, са все успоредни. Но те се пресичат. Мястото на пресичането, от което излизат, е центърът. Всеки център не е нищо друго, освен безброй количество линии, които означават сили, които действуват. Те образуват известен център, имат известно отношение. Но да оставим - това са неразбрани работи. Неразбраните работи са разбрани и разбраните са неразбрани. Туй, което не разбираш, всякога остава неразбрано. Туй, което никога не разбираш, то остава всякога неразбрано. Разбрано нещо ли е животът? Може ли да се определи какво нещо е животът? Но неразбраният живот го разбираме. Туй, неразбраното, всеки го желае. Защото в живота има една подвижност. Каква е разликата между живота и смъртта? Смъртта мяза на орли, които са се събрали на някое животно, което е умряло, и всички късат, късат. И ще видиш след време, от този труп, върху който са се събрали орлите, нищо не остава, освен кокалите. В живота виждаме един обратен процес. Някъде се зарежда един процес и след време се натрупа, става красиво, допълват се нещата, хармонират се. Няма противоречие. В смъртта са всичките кавги, зависти. В смъртта има завист, омраза, обезсърчение, отчаяние, хиляди още са все в смъртта. А в живота е радост, веселие, разумност, всичките добродетели са в живота. В смъртта всеки живее само за себе си, а в живота всеки живее за другите. Това е разликата. Казвате: „Какво нещо е смъртта?" Всеки живее само за себе си в смъртта. Всички измрат и той живее. Това е смъртта. А в живота всеки иска да живее за другите. Другите като живеят, и той живее. Смъртта казва: „Аз като живея, и те може да живеят. Аз като умра, и другите ще умрат." Животът казва: „Другите като живеят, и аз ще живея с тях заедно." Сега не се спъвайте с тази идея. Вие живеете само за някого. За себе си или за някого. То е все едно и също. Ти живееш за някого, който е подобен на тебе. Ами ти живееш за стомаха си и казваш: „Аз живея за да ям." Този стомах на какво мяза? Този стомах казва: „Каквото ми дадеш, аз на тебе ще го дам." Затова имаш доверие. Той ти обещава, каквото спечели, все ще ти го даде. Ти живееш за дробовете, те казват: „Каквото мислиш, на тебе ще го дам." Затуй ние ги държим добре. Мозъкът не може без дробовете. И тогава защо идва противоречието? Един ден стомахът се откаже да работи. Дадеш му храна, той не работи. Днес казваш: „Нищо не давам." Започваш да губиш вяра в стомаха.

Сега основната идея. Всякога, когато турите идеята да живеете за себе си, вие сте в областта на смъртта. Всякога, когато турите идеята да живеете за всички, не само за някои, вие сте в областта на живота. Всички подразбираме целокупността, да живееш за всичко живо, което е в света, дали го знаеш или не го знаеш, където и да бъде по цялата вселена. Когато живееш за всичко живо, то е животът. В него има смисъл. Идеята ви за живота трябва да бъде безгранична. Когато кажем „Господ живее", подразбираме - за всички. Върху идеята мислете по два начина: всички да живеят за тебе, или ти да живееш за всички.

Това са две страни в живота. Ако туриш всички да живеят за тебе, животът е турен в смъртта тогава. Всички живеят за тебе, а ти живееш за себе си. То е по мярката на смъртта. Друга е емблемата на смъртта. В смъртта всички живеят само за себе си. Тя е най-страшната смърт, която може да преживеете някога. Когато вътрешните клетки, от които е образуван организмът, решат всяка клетка да живее за себе си, то е смъртта на човека. Не само физически човек може да умре, но когато всяко чувство рече да живее за себе си, човек може да умре. И то е още по-страшна смърт. Ние само опитваме на земята, когато всяка клетка реши да живее само за себе си и казва, че не я интересува никакъв господар. Тогава ние казваме: Човек се разкапва. Под разкапване какво разбирате?

Казвате: „Разлага се." Но разлагането съдържа ли идеята на разкапването? Какво подразбира думата разкапване? Как вие я схващате? Психологическият закон какъв е? Понеже законите функционират в света. В света има три области: физическа област, духовна и Божествена област. То е един и същи свят. Еднакво функционират законите. А методите, чрез които функционират, се различават. Да допуснем, че около тебе има един учен човек, едно живо същество, което е по-учено, по-умно от тебе. Ти искаш да бъдеш учен като него. Хубаво е да бъдеш учен. Хубаво е да имаш правилен път. Най-първо да ти е приятно, че туй същество е учено. Ако ти не може да станеш учен, не ти е приятно, защото ти трябва да образуваш една връзка с туй същество. Ако тебе ти е приятно, че то е учено, ще образуваш една връзка, а от неговата енергия ще потече в тебе. Тъй щото един ден, туй, което има то, ще има отношение между него и тебе. Но ако в тебе се зароди едно противоположно чувство защо той да е учен, а ти не, с туй ти ще спънеш себе си. 1/1 в живота това става. Този закон може да го приложите. Да кажем ти си слаб човек, едва преживяваш. Имаш един хилав организъм, нервната ти система е разнебитена, мускулите - слаби. Не знаеш как да се лекуваш. Ти намери някой здрав човек, обикни този човек и веднага, дали той това го знае или не, този, здравият човек, като го обичаш и в тебе ще се създаде нещо здраво, нищо повече. Но ако започнеш да го нервираш, да го мразиш, твоето положение ще се влоши. Ако го обичаш, твоето положение два пъти ще се подобри. Ти имаш една единица, ти си сам. Срещнеш друг здрав човек. Обикнеш и него, имаш две единици. Срещнеш трети човек и го обикнеш, имаш три единици. Четвърти, пети, десет души като обикнеш, след една година ще се почувствуваш, че си в добро здравословно състояние. Но здравите хора като обичаш, а не болните. Болните като обичаш, ти даваш, понеже те нямат. Затуй законът е пак същият. Искаш да станеш добър, обичай някой добър човек. Законът работи. Добрият ще ти даде нещо. Като обичаш едного, втори, трети, четвърти, работите навсякъде се уреждат. Едно практическо приложение е това. Не само да идеш и да му кажеш: „Аз те обичам." Ти ще го обичаш, като че той съставя нещо цяло с тебе. Той

живее в тази система, в която си ти. Ти ще го обичаш, като че ти е близък.

По някой път, като ви се говори така, идеята за това е съвсем изопачена. - „Защо да вярваме в Бога, защо да Го обичаме?" Чудни сте вие. В света за едно нещо се чудя. Аз не се чудя за други работи, но по някой път много ме учудва, защо не искате да вярвате в Бога, защо го отричате сега. Аз зная, че всичките учени хора, които не вярват в Бога и не Го обичат, ще оглупеят. Че то е най-разумното същество, в което живеем и се движим. И за което, като мислиш, то постоянно, и без да знаеш, ще ти дава нещо. Като вярваш в Бога, от големите богатства, от Неговото знание ще потече нещо към тебе. Като вярваш в силата Му, все нещо от силата Му ще дойде. Като вярваш в Неговата любов, ще потече нещо от нея. В каквото вярваш, каквото пожелаеш, Той все ще ти даде. За каквото мислиш, Господ ще ти даде. По човешки говоря. Сега всички вие търсите вашето щастие, дето никога не може да го намерите. Вие го търсите извън Бога. „Аз, казва, в никакъв Бог не вярвам. В себе си вярвам." Хубаво, но ти имаш нужда от окръжаващите хора. Имаш нужда от тях. Казваш: „Да ги организирам." Много се лъжеш. Тия хора, които искаш да организираш, те един ден ще те изядат. Виждали ли сте вие на бойното поле как войниците бият генерала си. Такъв бой му налагат на общо основание. Виждали ли сте как слугите налагат господаря, когато изял парите им. Налагат го на общо основание. Казват: „Такъв господар като тебе, който изяжда парите ни, не искаме." Какво значи изяда? Онзи, който може да ви изяде парите, той не е господар. Онзи, който може да ви лъже, той не е учен човек. Ученият човек е човек, който не лъже. Учен човек е всеки, който може да ви даде нещо. Ние сега говорим много фигуративно. Ние искаме всички хора да съзнават. Няма по-голямо нещастие от това да искаш да накараш някой човек да съзнава, че ти го обичаш. То е продажба, бакалия на дребно. Ти го обичай. Като обичаш някого, туй, което искаш, любовта, ще дойде. Като обичаш някого, ти не обичаш него, а туй, което ти искаш. Не мислете, че отричам нещата. Вие като обичате някого, каква е целта ви? Вашата цел каква е, когато казвате, че много го обичате. Аз много обичам крушите. Като я хвана, прегърна я, помилвам я, постисна я. След туй помириша, поцелуна я. Казвам: Много си красива. Поканвам я на гости и крушата остава много доволна. Като я гощавам в себе си, изпращам я в дома да се върне. Тя е крайно доволна от мене, че съм се запознал с нея. Сега гледам другояче. Аз зная как да ям крушата. Да ви кажа как я ям. Като хвана крушата най-първо я режа на парченца и изваждам всичките семки, които са в нея. 4, 5, 6 - прочета ги и казвам: Добре дошли. Много ми е приятно, че ми донесохте този подарък. След туй аз им хващам едно такси да се разхождат и плащам на таксито. Като се върнем у дома, гледам, подаръци има. Посаждам тия подаръци в земята. Те израстват. Изяждам една круша, а от петте семки след 4 -5 години ще израснат 4-5 дървета, които ще дадат плодове. Вие казвате, че престъпление направих, като изядох тази круша. Престъпление има, ако дърветата не бяха израснали.

Та казвам: В Любовта е същият закон. Има нещо в любовта, което вие имате право да очаквате, да придобиете. Но в Любовта има един принцип, има една семка, на която вие трябва да дадете нещо от себе си. Някой път виждате противното. Ти не може да дадеш, докато не си взел. Ти не може да дадеш комуто и да е вода, ако не си почерпил. Само като почерпя, мога да ви дам. Като почерпя, мога да ви услужа. Разбирайте законите на природата. Когато сме проводници на онзи велик Божествен принцип, тогава се ползуваме. Ако ние не сме проводници

на Божията Любов, ако ние не сме проводници на Божията светлина, ако ние не сме проводници на Божията свобода, ако ние не сме проводници на Божието милосърдие, ако ние не сме проводници на всички ония добродетели, нямаме нищо общо с човека. Човекът е най-съвършената среда. Той се отличава от всички животни по това, че е възможно най-съвършената среда на земята за предаване на всички Божии добродетели. Това е човекът. Всички ония хора, които вие обичате, те все дават. Видиш някой човек пълен с магнетизъм, притегля те човекът. Не те притегля, но ти дава. Кой не обича един извор, който дава. Като видиш онази вода, привлича те. Този извор става приятен. Ако идеш при един извор, където водата е кална, може ли да го харесаш?

Стремете се да имате едно схващане за живота. Аз може да ви представя тази идея физически, колкото и да е отвлечена и да ви кажа, че това е подсъзнанието. В свръхсъзнанието, в самосъзнанието и в подсъзнанието може да ви приведа, но какво нещо е съзнанието? Съзнанието е една чаша, в която се туря някакво съдържание. Ти съзнаваш, че ти е приятно, когато съдържанието е приятно. Съзнаваш нещата. Неприятно ти е, когато съдържанието е неприятно. Или самосъзнаваш тия неща - по-близко ли са, дали са над тебе или са в тебе, или са извън тебе, или са под тебе. В подсъзнанието сте живели в миналото. В свръхсъзнанието ще живеете в бъдеще. В съзнанието живеете сега.

Казвам: Всички тия метафизически доктрини, те са скритата истина. Метафизиката е наука, скривалище. Всичките неща са скрити като в една банка. Защото метафизиците, които са живели в един свят на крадци и разбойници, за да не ги оберат, всичко са скрили. И казваме: „Метафизика." Щом дойдем до метафизиката, вече имаме една неразбрана наука. Метафизиката в какво сега трябва да се превърне? - Във физика. Мета, значи над. Метафизика - над физиката. А физика е туй, което е достъпно. Мета, значи над достъпното. Защото, щом е достъпно, всеки ще го вземе. Значи недостъпно е за хората, да не го ограбят. Щом е метафизика, нещо е недостъпно, за човека нещата са недостъпни, физическите неща са достъпни за съзнанието. Казвате: „Не искам да живея метафизически живот." Какъв е духовният живот? На български дух значи туй, което духа, което се движи. Под движение във въздуха разбираме едно разумно движение. И като се движи, може да дойде до тебе. Движение има животът. Трябва духовно да разбирате метафизиката. Духовният свят, както вие го мислите, не съществува никъде и такъв метафизически свят не съществува никъде. Питам: Когато вие кажете, че една чаша е пълна с вода, в какво седи реалността на чашата. Твърдата материя, която има известна форма, в тази форма има известно съдържание. Питам: Ако аз нарисувам тази чаша (тя е старомодна), материална ли е тази чаша? Реално ли е туй, от което ще вземеш нещо? Реалността е в това, от което в даден случай всякога можеш да вземеш нещо, което ти е потребно. То е реално. Всяко нещо, от което не може да вземем, не е реално. Следователно въпросът има ли Господ или няма Господ е метафизичен. Питате има ли Господ, или няма Господ.

То е такъв Господ - на метафизиката. Бог не е нещо отвлечено, но най-реалното нещо в света, най-голямата реалност. Някогашните писатели, поети, философи, за да стане тази идея достъпна за хората, за да бъде Бог достъпен, са го направили толкова голям, че никъде не е могъл да влезе. А сега, за да направят Господа достъпен за хората, казват: „Бог е в мене и по-голям от мене няма. Той е като

нас." Всеки казва, че няма друг Господ освен този, който е в нас, само ние сме. Ние сме единствените богове, които съществуват в света, малки или големи богове. Всеки трябва да расте, всеки трябва да става голям, както детето. Ражда се дете, после става възрастен. Тази идея беше за Христа. Той дойде дете, после стана възрастен, и най-после стана Божествен. Че каква е идеята, какво разбирате вие под думата растене? Най-първо туй същество съществува и живее само за себе си. Детето само за себе си живее, то е детство. Под детство разбираме, че детето взема само от майка си. То взема само от нея. Родила го е майка му и му дава, детето започва да расте. И то започва да дава. Когато започва да дава, човек казва: „Аз остарях." Туй дете не е старо, но то дава като майка си. Кой е старият човек? Този, който дава. Що е детето? - Туй, което взема. Що е възрастният? - Който е уравновесил бюджета си. Няма да взема и няма да дава. Възрастният човек еднакво взема и еднакво дава.

При сегашните условия трябва да се справите с материалните проблеми. За пример вие сте недоволни. Вашето недоволство аз мога да го премахна. Аз мога музикант да стана за 24 часа. философ мога да стана и поет за 24 часа. И авиатор за 24 часа мога да стана, и техник мога да стана. Ама не искам, това е белята. Как аз да не стана музикант? Аз имам друго разбиране за музиката. Представете си, че дам на една публика концерт, едно музикално състояние, както на говедата. Тогава защо да си нарушим спокойствието? Аз предпочитам да свиря на себе си. Казвам: Двадесет и четири часа са достатъчни да стана музикант. Двадесет и четири часа са достатъчни да проточа пръстите си. На един музикант първият пръст трябва да бъде най-малко 12 см, 14 см вторият, 15 см третият, 13 и половина четвъртият - безименният/ а малкият трябва да има 10 см. Тогава отличен музикант и цигулар може да стане. Може да взема всичките позиции. Че ако аз проточа своите пръсти, мислите ли, че музикант не мога да стана. Мога да стана музикант. Законът, по който ще създам своите пръсти, по същия закон се е създала и музиката. Всеки един строеж в природата върви по един музикален закон. Ти не може да разбереш музикалността в света, защото всичко в природата има един музикален, правилен ритъм. Я ми кажете: Знаете ли тона на Любовта? Казвам: Тонът на живота е до. Той съответствува на сърцето. Ритъмът на сърцето, турят го че е 72. 7+2=9. Но има едно малко различие. Сърцето не трябва да бие постоянно, ритмично. Трябва да става едно пресичане на тона до. Че всякога основният тон на живота има едно малко различие. При всяко едно условие трябва да знаеш нормалното видоизменение на този тон на живота, за да го регулираш. Понеже, ако не разбираш законите, ще дойдеш в смущение със себе си.

Всеки от вас трябва да почувствува тона на живота. Да ви кажа как ще го почувствува. Когато този тон на живота е вече естествен, той се отличава с едно. Щом тонът дойде, тогава веднага във вас се заражда една ясна мисъл, че всичко може да направите в света. Понеже като се измени малко тонът, вие казвате: „Тази работа е непостижима." Дойде отново естественият тон, вие пак се насърчите. Туй, което ви обезсърчава, не е нищо друго освен в дадения случай естественият тон на живота - естественият тон на живота, който се мени. Като не разбирате промените, вие се смущавате. Туй, което сте намислили, че всичко може да постигнете, то е вярно - може да постигнете. Но в дадения случай не искайте да постигнете всичко изведнъж. Вие искате да бъдете поет, философ, музикант. Вие искате да бъдете богат, вие искате да бъдете красив, искате да

бъдете силен, че какви ли не неща. Оставете тия работи. Вие едновременно желаете всичко. Може да желаете, но оставете другото. За вас изберете само една специалност.

Сега да ви дам една песен. Студът събира хората на едно място. Хората някъде може да са се събрали. Студът ги е събрал. Турете си гърбовете. Кой тон ще вземете? Какво нещо е студът? Туй, което отвън взема, а отвътре дава, туй е студ. Туй, което отвън дава, а отвътре взема, то е топлина. Студът отвън взема, а отвътре дава. „Студът всичко дава." Имате основен тон. Как ще започнете със студа? Няма веднага да го вземете. Я изпейте „Студен си и всичко даваш". Топъл си, но всички бягат от тебе. Нали всички бягат от студа. Все таки студа ще го барнеш. Огъня може ли да го вземеш. Значи снегът е по-достъпен от огъня. Вие се криете от достъпното за вас. Че всяка ваша идея, която е достъпна, целият ден седите и я прегръщате. Казвате: „Изстинаха ми ръцете." Всяка идея трябва да потърсиш. След време тя се стопява. Не външната обвивка. Туй, което поетът пожелава, то става. Няма нещо, което да не става.

Как дойде песента „Студът всичко дава"? (Учителя пее до.) Сега как ще го кажете: Той всичко ще ви даде или аз мисля, той всичко ще ми даде. Вие правите студа. Високо или ниско трябва да започнем. Учителя пее: „Студът всичко сгрява." (Ама не сгрява.) Студът всичко сгрява, ама нищо не дава. Човек е студен. Самият човек, е най-студеното същество на света. По-студено същество от него няма. Най-студеното същество, което е излязло от Бога, то е човекът и там е неговата сила, че е студен. Един вътрешен образ: най-студеното същество, студеният човек, да разбира нещата. Сега са измерили големия студ - 270 градуса. Човек има повече. И това е нещастието на човека, че големият студ помита всичко. Нещастието на света е от туй. Ще се учите. Там е всичкото изкуство - тази студенина, която човек има в себе си, да я видоизмени. Някой път казвате: „Студено е вашето сърце." Трябва да знаеш как да го стоплиш. Добре, какво разбрахте сега? Вие разбрахте нещо, доказах, че сте студени. Но и вие сами вярвате във вашата студенина, защото ако не сте студени, не зная защо търсите любовта. Всеки човек, който търси любовта, той е студен човек. Ако някой от вас се окаже, че не е студен, тогава какво би било? Любовта е закон, за какво? Любовта е закон за справяне. Голямата любов към себе си, ще направи живота малко сносен вътре. Идваме не до вашата любов. Как наричат тази любов, как да я кръстим? (Платоническа.) Какви са качествата на платоническата любов?

Всяка права линия, която може да се пречупи, е права. Всяка крива линия, която не може да се пречупи, каква е? Не трябва да влезете и да разрушите онзи ред, който имате. Много ваши идеи, които имате, са наследени. Но вие сами по себе си носите излишен товар. Във вас има мисли, желания, които носите и са излишни. На вас ви трябват само няколко неща: един отличен ум, едно топло сърце и после един силен дух и едно здраво тяло. Един отличен ум, едно здраво тяло и едно топло сърце - туй е, което всеки човек може да постигне. Я ми кажете всеки един от вас какво иска да стане. Какво искаш да станеш, Олга, от туй, което можеш да станеш? Поетът едновременно трябва да бъде музикант, той трябва да знае да пее. Турете основния закон, ще се спрете върху това. Когато се казва, че щастието на човека зависи от него, то е закон. Обичайте умните хора. Обичайте здравите хора, обичайте добрите хора. Всичко онова, което е положително, обичайте го, да бъде непреривно във вас. Не ги приближавайте при очите си, да ви затварят очите, но

ги обичайте. Вие ще придобиете това, което ви е потребно в света. Сега любовта е приложена по такъв начин, че не може да има постижение в света. Казваш: „Обичам някого." После казваш: „Нима роб ще стана в света?" Ние сами градим и разваляме, сами унищожаваме. Обичаш един здрав човек, понеже е склад на природата; както един извор. Един умен човек мяза на един извор. Един добър човек мяза на един извор. Ти минаваш, почерпваш и обичаш този извор. И няма да се мине много време и ти започваш да придобиваш качествата на туй, което обичаш. Аз не искам да разбирате това. Как да го разбирате? Никак не го разбирайте. Казвате: „Ама как да обичам?" И този въпрос не решавайте. Досега вие знаехте как да обичате. Обичта и любовта по какво се различават. Нали туй е любов (фиг. 5)?

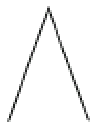

Фиг. 5

Значи две същества, които се пресичат в Бога. После туй е Бог, Който слиза на земята, условията, при които любовта може да се прояви – Ю. Б - това е посятото, зрънцето на любовта, което може да расте. О - това е второто условие. В - аз представям въпроса така. Устата е извор, туй, което може да даде. Любовта е туй, от което животът може да излезе (фиг. 6).

Фиг. 6

Това е любов. Там, дето пресичането става в Бога, в Цялото, при което Божественото слиза и дава всички условия. После туй, което е посято, което започва да расте - туй е човешкото лице. Любовта има свое лице. Второто, това е вашето лице.

Та казвам: Когато хората имат една идея, когато се пресичат, имат еднакъв стремеж, то е любов, начатък на любов. Тия линии са успоредни, те се пресичат. Два радиуса, които са излезли от Бога, еднакво може да се обичат. То е Божествено - и двата имат същите принципи. Излезли са от един център. Пресичането на две прави линии, това са радиуси.

Основната идея, която остава: Обичайте положителното, за да придобиете туй, което ви липсва. Оставете второстепенното. Обичайте положителното, за да придобиете ония условия, които са ви необходими. Обичайте богатите хора, обичайте и сиромасите. Сиромаха трябва да го обичаш, понеже в сиромаха има известни добродетели. Той е щедър. Бедният човек - обичай и него. Във всички трябва да виждате нещо добро. Не се заблуждавайте от привидната външност. Не дръжте формата в света, а пък едно нещо, което не трябва да обичате, то е грехът. Единственото нещо, което човек не трябва да обича, то е грехът. Туй, което разваля хармонията на всичко, не го обичайте. Що е грехът? - Туй, което разваля

хармонията на всичко в живота. Не го обичайте. Защото, ако го обичате, ще внесете всичката дисхармония в душата си и тогава ще стане цяла една каша. Мисля, че е ясно, нали? Практично ви давам. Обичайте здравите хора, обичайте силните хора, обичайте умните хора, добрите хора, защото, като ги обичате, вие ще придобиете онова, към което се стремите. Тъй ще бъде.

От тази лекция извадете само 10 предложения, които да ви бъдат като правила. Аз ще ги формулирам така: Обичайте туй, от което вземате нещо.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът."

12 лекция от Учителя, държана на 5 януари 1934 г., София, Изгрев.

1933_01_06 Економия на енергиите
лекция пред специалния клас

ЕКОНОМИЯ НА ЕНЕРГИИТЕ

Размишление.

Ще прочета 40 глава от Исаия, от 1 – 27 стих.

Може ли човек да бъде сиромах, преди да е бил богат? Какви са били условията, които заставили Исаия да изкаже тези думи? Това, което изказал, се отнася за тогавашното време. – От 1 – 12 ст., Исаия говори в една гама; после минава в гама на размишление. От 15 ст. нататък, той минава в особена гама. Има специфични положения в живота, при които човек изпада в заблуждения. Художникът рисува и се заблуждава, че е голям майстор. Той се заблуждава от сенките на нещата. Математикът се заблуждава, че е голям учен, че може да решава и най-трудните задачи. Какви задачи щеше да решава, ако не беше създаден светът? Какви изчисления щеше да прави, ако нямаше небесни тела? Какви изчисления правил Господ? Днес хората сеят жито, лесно могат да смятат със зрънцата, като на сметало.

Едно време нямало хартия, нямало на какво да се чете, смята и пише. Днес, вие смятате, четете и пишете върху това, което Бог е създал. – Тогава, кое е реалното? – Видимото е реалното. Що е реалност? – Товарът, който конят носи на гърба си, не е ли реален? Той усеща тежестта на гърба си и я счита реална. И човек, като изпадне в положението на коня, казва: Тежко ми е, но не зная защо. И конят казва, че му е тежко, но не го разбират. Даже на друг кон да се оплаче, пак остава неразбран. – Защо? – Защото, докато не е натоварен, той не може да разбере тежестта на натоварения кон. И човек, докато не е натоварен, не може да разбере теглото на страдащия. Той казва: Няма нищо, ще ти мине. – Как ще мине? – Като се снеме товарът от гърба му. – Как е дошъл товарът на гърба му? – Натоварили са го. Това, че един кон е товарен, или ненатоварен, не разрешава въпросите. Докато товарът е на гърба на коня, казваш: Лесна работа! Щом товарът се прехвърли на твоя гръб, казваш: Мъчна работа! Няма нищо и това ще мине. – Ще мине, но гърбът ми ще се охлузи. Никой не може да види твоя товар и да те разбере. Оплакваш се на едного, на втори, на трети и най-после понасяш тежестта си и знаеш, че никой не може да ти помогне. С няколко линии мога на нарисувам долини, равнини, върхове. Понякога тези линии се съчетават така, че представят човешка глава. Челото, носът, брадата са върховете. В известни случаи, тези линии представят плоскости. Ако геометрикът разглежда човешкото тяло, той ще намери в него разумно съчетание на прави и криви линии, на вдлъбнати и изпъкнали.

Сложна машина е човешкото тяло. Каква е била мисълта на онзи, който е създал тази машина? При сегашните условия, може ли да се създаде друга такава машина, или да се преустрои съществуващата? Ако можеше, Бог щеше да я създаде по друг начин. Може ли да се измени мястото на носа? Това място е точно определено. Другаде не може да се постави. Как щеше да изглежда лицето, ако носът беше поставен отстрани или отзад на главата? Където и да се постави, носът нямаше да изиграе такава роля, както днешната. Всяко нещо е на своето място. Ако съзнанието на коня се развие преждевременно, той ще почне да се гордее с тежките товари. Каквото носи, той предварително ще го тегли. Където мине, ще казва: Вижте, какъв товар нося! Можете ли и вие да носите такъв товар? В съзнанието на сегашния и по-раншния кон има едно различие. Този знае вече, какво е тежестта. И човек, чрез тежестта, която носи, измерва силата си. Колкото по-голяма е тежестта, толкова по-голяма е и силата. И обратно: колкото по-малка е тежестта, толкова по-малка е силата.

Сега вие разрешавате въпроса по друг начин. Казвате, че не ви трябват товари, тежести и постепенно почвате да ги изхвърляте. Обаче, щом изхвърляте тежестта, постепенно губите и силата си. Ако не носите никаква тежест, няма да стават смени във вашето съзнание. Тогава вие се натъквате на ред противоречия. – Що е противоречието? – То е препятствие. Ето защо, за да се прояви каква да е сила в природата, нужно е противодействие, което отклонява силата от първоначалния и път. Какво става, когато отклоните богатия от неговия път? – Много неща стават. След богатството ще дойде сиромашията. Какво ще стане с коня, ако той се отклони от своя път? Да измени конят пътя си, това значи, да го освободиш от товара. Следователно, когато богатият измени пътя си, той става сиромах. Когато сиромахът измени пътя си, той става богат.

Какъв е пътят на богатството? – За да забогатееш, трябва да слезеш. За да осиромашееш, трябва да се изкачиш. Който слиза надолу, забогатява; който се качва нагоре, осиромашава. Мнозина гледат на богатите, като на красиви хора. Не, богатите не са красиви. Линиите на богатството също не са красиви. Когато се каже на някого, че трябва да се откаже от богатството си, това значи, да стане красив. На земята богатството е нещо хубаво, но не и в невидимия свят. Линиите на богатството минават през много гъста материя и се изкривяват, губят своята хармония. Богатият минава през големи препятствия. Ето защо, богатият не може да бъде красив. – Искам да бъда красив. – Освободи се най-напред от богатството. – Какво ще придобия? – Ще се освободиш от нехармоничните линии. Можете ли да разчитате на парите в касата? Те са мъртво нещо. Как ще разчиташ на мъртви величини? Имаш няколко милиона лева в касата. Защо ги държиш там? Парите имат смисъл, когато са в движение между хората. Друг е

въпросът, ако може да ги използваш. Иначе, не вярвай на мъртвите пари в касата. – Аз съм богат, вярвам в богатството. – От памтивек човечеството страда все от богатството. Като забогатее, човек престава да се моли, да работи, да учи. Той знае само да яде, да спи и да пие. Едно време и млекопитаещите бяха големи богаташи. Те бяха предпотопни богаташи. Ако такова животно влезе в една наша гора, в два – три месеца, то ще я унищожи до корен. – Какво да се прави тогава? – Човек трябва да мине в друга фаза на богатство. Физическото богатство трябва да се смени с умствено и сърдечно. Стани богат по ум, по сърце и по воля. Това богатство ще се хармонизира с човешкия дух.

Аз не ви препоръчвам и сиромашията, защото и тя крие в себе си големи опасности, както и богатството. Когато станеш прашинка, няма да имаш опорна точка. Навсякъде ще те гонят. Ти ще бъдеш във вечно движение. Какво нещо е вечното движение? – Никой не те иска, никой не те обича. Спираш се в един град. Ходиш от къща на къща, обикаляш целия град, но никъде не те приемат. Искаш да си починеш малко, няма място, няма къде. Като се отегчи от живота си, сиромахът казва: Предпочитам да бъда грозен, но да не се скитам от едно място на друго. Колкото да е утешителна тази философия, тя не може да ви помогне. Казваш: Какво ме интересува, че съм красив! Предпочитам да не съм толкова красив, но да съм богат. Да имам имот! – Какво ще имаш? Това, което имаш, твое ли е? Според мене, не се стреми да бъдеш богат и не съжалявай, че си беден. Постави съединителна нишка между богатството и сиромашията и ще бъдеш доволен.

Какво означава доволството и кога човек е доволен? – Човек е доволен от своите мисли, чувства и постъпки. Доволен е от положението, което заема, от разбирането си. Доволен е, че е разрешил една задача. – Какво е решил? – Извлякъл е квадратен корен от числото 9. Колко е коренът на това число? – Три. – От числото 3 не може да се извлече квадратен корен. Какво отношение има между корените на числата? И числото 3 може да се извади квадратен корен, но с остатък, не точен. При друга система, може да се извлече точен корен и от числото 3. Как е произлязло това число? Какво се разбира, като казваме, че едно число е корен на друго? – Да се извлече корен от дадено число, това значи, да се намери такова число, което, умножено само на себе си, да даде подкоренната величина. Значи, 3 х 3 = 9. За корени се говори в алгебрата. Това показва, че алгебрата и геометрията са два различни свята. Значи, не всякога това, което е вярно в алгебрата, е вярно и в геометрията. Има разлика в приложението на алгебрическите и геометрическите идеи.

Говори се за енергия, която изхожда от известен център. Например, устата

е център на известна енергия. Устата е разделена на две части, с определен радиус. Колко голяма може да бъде човешката уста, това е точно определено. То зависи от обема на стомаха – от възможността да яде повече, или по-малко. Дебелината на устните показват разположението на човека към ядене. От гледище на физиогномията, устата подразбира проява на чувствата. Горната устна има красива линия, а долната е повече права. По устата се съди още за интензивността на чувствата и манталитета на човека, т.е. неговите умствени способности. Над горната устна и под долната има особени трапчинки. И те имат значение. В обикновената математика, числата се разглеждат като прости величини. Обаче, в живата математика, те са отвлечени понятия. Например, 3 х 3 = 9 – неутрално число; 2 х 2 = 4 – положително число. Кое е за предпочитане: Да работите с 3000 или с 9000? Това е философски въпрос. Малцина могат да отговарят на него.

Да се върнем към въпроса за богатството. То е натрупване на излишна материя, която може да се употреби. То се изразява в пари, в храни, в плодове, в предмети и др. Колкото по-голям излишък имаш от тези материали, толкова по-богат си ти. Какво е отношението на богатия към богатството? Може да се зададе въпросът: Какво е отношението на коня към неговия товар; или какво е отношението на натоварения човек към неговата тежест? Казваш, че нещо ти тежи. Щом ти тежи, ти си богат; ако нищо не ти тежи, ти си беден. Ако си богат, защо си недоволен от богатството си? Недоволен си, защото не можеш да разрешиш правилно задачата с богатството си. Ти си в положението на ученик, който не може да реши задачата си и се страхува да не падне в очите на учителя. Ако не можете да решите задачата си и вие се намирате в същото положение; ако решите задачата си, учителят ще ви признае за способен ученик. Защо апаша, който разрешава задачата си с отваряне на заключената каса, го държат отговорен? Защо не държат отговорен онзи, който отваря касата на банкера в негово присъствие? – Понеже банкерът изгубил ключа от касата си, той даже благодари на онзи, който му отключва касата. В първия случай, постъпката на апаша е неестествена; във втория случай, постъпката е естествена. Това се дължи на отношенията на нещата във физическия свят.

Казвам: Ако влезете в духовния свят, там всичко е другояче поставено. Като помагаш на другите, ще те затворят. Искаш да отвориш касата на онзи, който е изгубил ключа си, но ще се намериш затворен в касата. След това, ще дойде друг да те отключи. В духовния свят се наказва всеки, който прави добро. Отиваш да спасиш давещия се, но той те хваща здраво с ръцете си и двамата започвате да се давите. Трябва да дойде някой отвън, навреме да ви спаси. За предпочитане е да се удави един, отколкото двама.

Какво показва това? – Че онзи, който помага, трябва да разбира законите. Това се отнася и за физическия и за духовния свят. Трябва ли учителят да решава задачите на ученика си? Ако той всякога му решава задачите, ученикът нищо няма да научи. В такъв случай, по-добре ученикът да се удави, т.е. да пропадне, отколкото да очаква наготово. За предпочитане е някога да пропаднеш, като ученик, отколкото нищо да не научиш. Обикновено, хората не обичат скъсаните работи, както и ученикът не обича да го късат. Ами джобовете, дупките на копчетата не са ли рязани? Според мене, това са упражнения, както гимнастикът прави всяка сутрин упражнения. Ученикът, като не знае урока си, ту си пъха ръцете в джобовете, ту ги вади. После, туря кърпата в джоба си, вади я. Като не е учил, той намира, че трябва да прави нещо. Това било работа!

Казвам: Има условия, при които трябва да знаеш, как се умножават числата сами на себе си и как се вади корен от тях. Това е реалното в живота. Лесно е да кажеш 3х3 = 9 и веднага да го напишеш. Но как ще умножиш 3х3 в живота? Започваш търговия само с 3000 лева. Колко мъчно става умножението! За колко време ще умножиш 3000 лева, за да станат 9000? От стока за 3000 лева, колко можеш да спечелиш? Лесно се казва: Мъчно ми е, тежко ми е! Но опитай се да анализираш кръвта си, да намериш причината за тази тежест. – Скърбен съм. – Опитай се да намериш причината на скръбта в кръвта си. Причината на скръбта, на мъката се дължи на различни съединения в кръвта. Изчисли количеството на тези съединения и извади корен. Ще кажете, че причината за това са дисхармонични съчетания на елементи. Изследвайте кръвта на богатия и на бедния, да видите, каква разлика има в състава им. В кръвта на богатия има повече органическо злато, отколкото в кръвта на бедния. Направете анализа на кръвта на учения и на невежия, да видите разликата в състава им. Анализирайте кръвта на силния и слабия, на добрия и лошия. Има елементи, които се срещат в кръвта на богатия, учения, силния, а отсъстват в кръвта на бедния, невежия, слабия. Например, подозрителният има особени черти на лицето си, които го определят като такъв. Ред поколения той е работил върху тези черти. И днес, той подозира всички. Където не съществува причината за подозрение, той и там ще я намери. Ако се анализира кръвта на подозрителния, ще видите, че в нея има известно съединение, което е причина за подозрението.

В бъдеще учените ще правят изследване на кръвта и по нея ще определят даже характера на човека. Всяка характерна черта има специфичен елемент в кръвта. Най-малката промяна в цвета и линиите на лицето се отразява и в състава на кръвта. Щом изчезне един от неблагоприятните елементи на кръвта и лицето се изменя. Хора, които са минали през големи скърби и страдания, имат вдлъбнати линии на лицето. Те

образуват нещо подобно на долините в природата. Такива лица аз наричам лица на големите долини в живота. Колкото по-разумни са страданията им, толкова и линиите на лицето са по-разумни. Ако страданията им са били неразумни, линиите на лицето са разхвърляни. Мъчнотиите на хората са отбелязани и върху ръката. Линията на сърцето, отбелязана на ръката, показва пътя на неговото развитие. Линията на ума в ръката показва, че тя е по-млада от линията на сърцето – няма много разклонения. Значи, линията на сърцето е по-стара. Ще кажете, че не се интересувате от линиите на лицето, на ръката. От какво се интересувате тогава? – Ние се интересуваме от сегашното си положение. – Искате да постигнете някоя идея, не можете. Искате да станете учени – не можете. Искате да подобрите материалното си положение, да заемете високо положение в обществото – пак не можете. В малко време, искате да спечелите много пари, лесно да живеете.

Казвате: Искам да стана певец или музикант, в една вечер да изкарвам 40 – 50 000 лева! Ти търсиш лесния път и не искаш да знаеш, че някой копае на нивата, цял ден дига и слага мотиката само за сто лева. Ще кажете, че пеенето е за предпочитане пред копането. И художникът взима четката и боите и за няколко часа нарисува една хубава картина, която продава за 100 – 200 000 лева. В случая, за предпочитане е да си служиш с четката и боите, отколкото с чука и да изкараш едва хиляда лева на ден. Значи, за предпочитане е да бъдеш певец или художник, отколкото обикновен работник. Ако можеш да взимаш три октави и половина, ще разполагаш с милиони. И тъй, щастието на човека се заключава в пеенето, когато взима три октави и половина. За да се изработи такъв глас, нужни са упражнения, усилия, труд. Достатъчно е да се чуе за някого, че е голям певец, веднага ще дойдат от Англия, Америка, Германия да го ангажират. Кой от вас разполага с такъв регистър на гласа си? Някой ме пита, къде има заровено богатство, да го изкопае. Казвам: Да имаш глас от три октави и половина е повече от заровено богатство. Не е нужно всички да имате такъв глас. Достатъчно е целият клас да насочи вниманието си към едного, за да му съдейства за развитие на мощен глас от три октави и половина. Един ден, когато отиде в странство да пее и забогатее там, той ще сподели благата си с вас. Този опит не изисква пари, лесно можете да го направите. Питате се, защо Бог е направил света. Светът е направен навреме и на място, но вие още не го разбирате, не можете да го използвате.

В една от богомилските легенди се разказва, че Бог и дяволът били съдружници. Те създали земята, която тогава била малка. Дяволът решил да хвърли Господа във водата. Един ден, като заспал Господ, дяволът Го дигнал на ръце и тръгнал по посока към запад, там да Го хвърли във водата. Обаче, той останал изненадан. Колкото повече Го носел, земята

ставала все по-голяма. Обърнал той посоката на изток, но и в това направление земята все повече растяла. Обърнал се към юг – същото положение. Най-после се отправил към север, но земята станала толкова голяма, че дяволът се принудил да се откаже от намерението си. За да прикрие мисълта си, той казал на Господа: Носих те толкова време, за да направя земята по-голяма. Бог му отговорил: Не, ти ме носи да ме хвърлиш във водата, но не успя. Водата се отдалечаваше от тебе. Сега и на вас казвам: Добре е, когато някой те носи към водата, с намерение да те удави, а пък не може да реализира желанието си. Ако намери вода, ще те удави, а с това и съдружието ще се прекрати. Засега, дяволът е нужен като ортак. Бог върши някаква работа с него. Лошите условия в живота са дяволът, а добрите – Бог. Докато си на земята, ще дружиш и с Господа и с дявола. Като те носи, дяволът ще ти даде добри условия за работа, да разшириш земята си. Като носиш доброто в себе си, той ще те научи, как да го обработиш. Дяволът създава материалните работи, а Бог учи човека, как да ги използва. Дяволът създава грубите условия в живота, а Бог ги смекчава. Дяволът учи човека да оре и копае земята, а Бог го учи да сее и жъне.

След големи вътрешни изпитания и страдания, всякога в човека се ражда една дарба. Млекопитаещите, които са минали през дисциплината на ужасни страдания, са подготвили условия за идването на човека. И съвременните хора минаха също през големи изпитания, за да се пробуди съзнанието им, защото човек учи, когато е подложен на големи страдания. Някога ние страдаме, без да разбираме смисъла на страданията. Казвате: Тежи ми нещо. Това е субективно схващане. Страданията представят известна економия в природата. Има общи и частни страдания. Например, вие никога не мислите за вашите крака. Цял ден ходите, разхождате се, приятно ви е, но нито ви хрумва да помислите, какво е на краката ви. Ако те имаха съзнание, може би, щяха да роптаят против съдбата си. Краката са на най-ниското положение. Очите и ушите, например, имат по-висока служба и те са доволни от господаря си. Спрямо краката си господарят е снизходителен. Вечер, като се прибере вкъщи, той ги омива, помилва ги и им се извинява. – Няма какво да се прави – казва той – и за мене и за вас е нужно това. Защото, ако аз не ходя, ще фалирам, но и вие ще фалирате. Краката са свързани с господаря. Ако е добре на него, ще бъде добре и на тях и обратно. Има известни страдания, които са необходими и трябва да ги носим. Светът се състои от едно колективно съзнание. Че страдаме, в дадения случай, туй е необходимо, за да свършим известна работа. Защо човек трябва да страда, на този въпрос не може да се даде отговор. Ако бихте имали сегашните познания за човешкото общество, вие не бихте могли да живеете на едно място. Благодарение на вашето невежество, вие сте се събрали заедно. При

знание, положителните сили се отблъскват.

На какво се дължи нечистата кръв в човешкия организъм? – На нечистата, нездравословна храна. Като знаете това, яжте чиста, здравословна храна; от нея зависи кръвта да бъде чиста, а от чистата кръв – здравето и добрия живот. Под „чиста, здравословна храна"разбирам не само физическата храна, но и чистите мисли и чувства. Те създават в човека подтик към новото, към възвишеното. Да бъдеш щастлив, учен, талантлив или гений, за това са нужни разумни условия. Ред поколения трябва да живеят разумно и в чистота, за да се създадат условия за идването на такива хора.

Казвам: Трябва да се обновите, да приемете новото. Лесно се говори, но затова е нужна школа, прилагане. Толкова години вече ви проповядвам и виждам, че знанието, което сте придобили, не ви ползва много. Казвате: Какво особено научихме? Защо ни трябваше това знание? Много естествено, кой човек не би се намерил в мъчнотия, ако минава с торба, пълна със злато, през гора, където живеят разбойници? Докато излезе благополучно от гората, той много пъти ще съжалява, че трябва да мине през този път. И вие минавате през област, където знанието ще ви причини повече страдания, отколкото радост. Само по себе си, знанието е благо, но трябва да знаете, как да се справяте с него. Имаш знание, но си недоволен. Как ще се справиш с недоволството? И недоволството е потребно, но как ще се излекуваш от него? Пей, развивай гласа си, докато стигнеш до три октави и половина. Пей песента „Всичко в живота е постижимо, когато времето е добро и ние сме разумни". Песента не е завършена. Какви думи могат да се прибавят към дадените? Тази година искам от всички да повишите гласа си поне още с един тон. Ако можете с два тона, още по-добре. Като пеете, вие дохождате до едно място и там спирате, не можете да вземете по-висок тон. Не спирайте, но продължавайте да пеете, да развивате гласа си. Ако не преодолеете едно препятствие, ще се натъкнете на друго. Започнеш една работа, дойдеш до едно място и казваш: Тази работа не е за мене, не мога да я свърша. – Това е едно малко препятствие, трябва да го преодолееш. Ако не се справиш с него, ще дойде второ, трето препятствие, докато един ден съвсем изнемогнеш. Питаш се, защо идат толкова мъчнотии в живота ти. – Не си работил, не си правил усилия. Щом имаш мъчнотии, продай ги, те са стока за продаване. Имаш страдание, продай го. Имаш несгоди, продай ги. Имаш недоволство, продай го. – Кой ще купи недоволството ми? – Там е работата, че не знаеш, на кого да го продадеш. Ще намериш най-доволния и щастлив човек и на него ще продадеш недоволството си. Той търси с четири очи недоволен човек. През девет баира той ще намери недоволния и ще купи недоволството му. Закон е: Недоволните взаимно се отблъскват; доволните също се отблъскват. Обаче, недоволен и доволен взаимно се

привличат и образуват устойчиво съединение.

И тъй, съединявайте: една мисъл на доволство с едно чувство на недоволство. Една просветена мисъл с едно невежо чувство. Изобщо, съединявай недоволството с доволството, откъдето и да идва то. Съединявай буйното с миролюбивото в себе си. Не търсете начин за примиряване отвън. Изучавайте естеството си и се примирявайте вътре в себе си. Това е правият път към самовъзпитание. – Това е непостижимо. – За онзи, който не знае, непостижимо е. Обаче, за онзи, който знае законите, лесно се намира изходният път. Като развиете гласа си до три и половина октави, ще видите, че всичко в живота е постижимо. Едно ви недостига. – Какво? – Нямате достатъчно злато и радий в кръвта си. – Не си струва човек да бъде добър. – Не, ще бъдеш добър. В духовния свят доброто е радий. Ще бъдеш радиоактивен. Радий е най-мощният елемент в живота. Доброто не е нещо пасивно, както изглежда отвън. То е мощна сила, която работи в живота и го преустройва. Добрият човек не е само красива картина, която може да се гледа отвън. Той е сила, която, където мине, преобразява нещата, произвежда преврат. Той е голям параход, който цепи водата на океана, раздвижва я и оставя следа подир себе си. Не може да бъдеш добър, без да предизвикаш някаква промяна. Казваш: Така да мина покрай хората, че никой да не ме усети. – Не, така ще минеш, че всички да те усетят. Добре е някога така да минеш покрай хората, че никой да не те усети; обаче, някога трябва всички да те усетят. – Трябва да бъдем меки, кротки, тихи. – Ние не сме за външното миролюбие. Ние сме за истинската хармония в живота. – Да не правим бели на хората. Ако не правите бели на хората, ще правите на себе си. Бъдете толкова разумни, че да не правите бели нито на себе си, нито на хората.

Помни: Каквато мисъл и да влезе в главата ви, тя е на място. – Дойде ми в ума мисълта, да бръкна в касата на един богат човек и да си извадя малко пари. Как да се освободя от тази грешна мисъл? – Не се страхувай, тази мисъл не е твоя. В този момент един богат човек изважда ключа от своята каса, отключва я и си изважда известна сума. Ти си възприел неговото желание, но понеже нямаш каса, приемаш мисълта като престъпна. Ако я изпъдиш от ума си, богатият не ще може да извади пари от касата си. Като дойде тази мисъл във вашия ум, с това вие помагате на богатия да отвори касата си. В този смисъл, злото е опаката страна на доброто. Неразбраното зло е добро, а неразбраното добро е зло. Разбраното зло е добро, а неразбраното добро е зло. Следователно, ако се домогнеш до произхода на злото, в него ще намериш едно неразбрано добро. Когато подозираш доброто, ти сам си създаваш зло. Защо трябва да разбиваш касата на богатия? Ако си алхимик и превръщаш неблагородните метали в злато, трябва ли да разбиваш чуждите каси? Имаш ли нужда от злато? Щом

можеш да превръщаш желязото в злато, ти ще услужиш и на другите и на себе си. Ще вземеш чук и ще удариш желязото. То ще се превърне на злато. Ще си вземеш колкото ти трябва. За да не те оберат разбойници, ще удариш с чука останалото злато и отново ще го превърнеш в желязо. Ето една магия. Какво ще кажете, ако разполагате с това знание и изкуство? Ще чукнеш един елемент, ще го превърнеш в злато. Ще чукнеш златото и ще го превърнеш в първичния елемент. Това знание струва повече от всичкото знание на света. Съществуват много теории за превръщане на елементите един в друг, но по-прост и сигурен метод от чукането няма. Чукнеш желязото и то се превърне на злато. Чукнеш златото, превърне се на желязо. Какво ще кажете за такъв човек? Сила се крие в неговото чукане. Знаете ли, колко ампера и колко волта електричество може да произведе едно такова чукване? Това е грамадна електрическа батерия. Който може да превръща елементите един в друг, той знае броя на техните трептения. Златото има особен род трептения, различни от тези на желязото. Ако можеш да повдигнеш трептенията на желязото в трептения на златото, самото желязо ще се превърне на злато. Важно е да се мине от една гама на трептения в друга, както в музиката. За някои това са „Приказки от 1001 нощ“, но забавителни са тези приказки.

Кое е същественото в живота? – Да развиете гласа си до три октави и половина. Ако на някого липсват само три тона, лесно може да постигне това. Колкото ида сте далеч от желанието да развиете гласа си до три октави и половина, ще работите върху себе си. Един ден ще постигнете всичко. Ще работите и ще бъдете и доволни и недоволни. Ако сте доволни, вината е във вас, че не сте недоволни. Ако сте недоволни, виновни сте, че не сте доволни. Ще бъдете толкова доволни, колкото и недоволни. Анормално е да бъдете само доволни. Не ви обвинявам, че сте доволни и недоволни, но трябва да знаете, като сте доволни, защо не сте недоволни; и като сте недоволни, защо не сте доволни. Разбират се само доволните и недоволните. Тази е правилната обмяна между хората. Двама доволни или двама недоволни не се разбират. Обаче, един доволен и един недоволен живеят братски помежду си. Единият е активен, а другият – пасивен. Направете следния опит, да видите, верни ли са думите ми. Ако сте недоволни със сърцето си, бъдете доволни с ума си; ако сте недоволни с ума си, бъдете доволни със сърцето си. На недоволство в чувствата, турете доволство в мислите; на недоволство в мислите, турете доволство в чувствата. Това подразбира економия на енергиите в човешкия организъм. Това подразбира смяна на състоянията. Така се повдигнали всички хора, които наричаме велики. Така те са уравновесили енергиите на своя характер.

Тази сутрин ви говорих за доволството и недоволството, защото едни от вас

сте доволни по ум, а недоволни по сърце. Други сте доволни по сърце, а недоволни по ум. Недоволни от едното или другото, казвате: Животът няма смисъл, не виждаме разрешение на задачите си. – Има разрешение, а именно: смени състоянието от недоволство в сърцето в доволство на ума. Мини от единия полюс в другия. Ако не спазвате този закон, не казвам, какво ви очаква, но не е добро. При сегашните условия на живота ви, друго разрешение, освен смяна на енергиите на сърцето с енергиите на ума, не съществува. Където обмяната между сърцето и ума не е правилна, там настъпва процес, подобен на окапването на листата през есента. Казвате: Празна работа е тази обмяна! – Празна е за невежите, на които листата ту окапват, ту наново се явяват. Ще кажете, че този процес е естествен. – Не е естествен. Било е време, когато листата на растенията никога не са окапвали. И днес може да стане това, но условията на живота трябва да се изменят. Ще кажете, че и това знаете. – Не говорете за знания. Ако е въпрос за знания, аз зная повече от вас, но какъв смисъл има от това знание? Зная, как се е развивала науката, как се създавали и изчезвали научните теории, но това не е истинско знание. Под „истинско знание"разбирам онова, от което можеш да се ползваш всеки даден момент. Като отидеш всред природата, да говориш на нейния език, и тя да ти даде нещо, в отговор на твоето знание. Опитай се да кажеш само една дума на езика на природата, да видиш, колко е щедра тя. Не говориш ли на нейния език, тя се затваря и нищо не дава. – Скържава е природата към мене. – Много естествено, не знаеш езика и. Научи поне една дума от нейния език, да ти служи като ключ в живота, да видиш, как тя ще се отвори към тебе и щедро ще ти дава.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.

15. Лекция от Учителя, държана на 6 януари, 1933 г. София – Изгрев.

Великата разумност (София, 1998)
20 беседи от 23 септември 1932 г. до 10 февруари 1933 г.
Начало: 05:00
.

1933_01_08 Външна и вътрешна вяра
утринно слово

ВЪНШНА И ВЪТРЕШНА ВЯРА

Размишление

Ще прочета 16-та глава от Матея.

Днес много от вас кашлят. Кашлицата е предметно учение. Тя показва, че човек има излишен материал в себе си, т.е. излишно богатство, което трябва да раздаде. Щом кашляш, това показва, че си бил неразумен, нарушил си законите на природата: стоял си изпотен на течение или изпотен си пил студена вода. В друго отношение чрез кашлицата се чистят дробовете. Някой иска да стане много богат, учен или силен. И това подразбира натрупване на излишни материали в мозъка. – Защо става това натрупване? – Защото той не може да постигне това, което иска. Кашлицата е признак на недоволство, което се предава от човек на човек. В този смисъл и кашлицата се предава от един човек на друг. Всеки може да кашля, т.е. да се зарази. Въпрос е, трябва ли човек да кашля, или не? – Трябва да кашля, да се изхвърли нечистото навън. Лошо е, когато не знаеш откъде е дошла кашлицата и защо е дошла. За да бъдеш здрав, не трябва да губиш нито физическата, нито психическата си топлина.

Кашлицата иде като последствие от изгубване топлината на организма. Мнозина, като слушат други да кашлят, се оплакват, че кашлицата ги смущава. Те се смущават от кашлицата на другите, но какво ще кажат онези, които кашлят? Ако минават през гора и някой ги гони, те се страхуват да не закашлят и да намерят следите им. Казвате, че имате вяра. Който мисли, че има вяра, нека я приложи, да се справи с кашлицата си. – „Ама ние вярваме в Бога, разбираме и Новото учение.“ Ако, наистина, вярвате в Бога, а не можете да се справите с кашлицата си, вие нищо не сте разбрали. В това отношение вие приличате на онзи слуга, който работи усърдно на господаря си, но със скритото желание в себе си, да му се плати. Значи той не работи с любов. Той всеки ден пише: „Днес изработих толкова, утре – толкова. За 365 дни трябва да получа толкова. Ще работя на господаря си десет години, след което ще се освободя“. Това желание е на място. – Защо? – Ако не се освободи, господарят ще му одере кожата. Ще ви дам един пример, да видите как може да се освободите от ограниченията на хората. Имаш къща, двор, градинка, но нямаш вода, не можеш да поливаш цветята си. Твоят съсед има в двора си и чешма, и кладенец, откъдето и ти можеш да черпиш вода. Когато е разположен, съседът ти позволява да взимаш от него вода. Обаче някога е неразположен. – Какво ще правиш тогава? Откъде ще черпиш вода? –

Нищо не ти остава, освен и ти да си прекараш водопровод и направо да си наливаш вода. Иначе, ако остане всякога да взимаш вода от съседа, някога той ще бъде разположен, а някога неразположен – нищо не дава. Какво ви пречи да си прекарате водопровод в двора? – „Нямаме средства." – Лесно ще намерите средствата. Нека онези от вас, които пушат, се откажат временно от тютюна. Това, което спестявате от тютюна, ще употребите за водопровода. Употребете поне половината от парите за тютюна за тази цел. Можем ли по този начин да се справим с ограниченията? – Може, но вяра е нужна за това. Вие вярвате в мене, когото виждате отвън, но не вярвате в мене, който съм във вас. Силата на човека е в неговата външна и вътрешна вяра. Вие вярвате в Бога, Когото виждате отвън, във всичко, което Той е създал. Обаче не вярвате в Бога в себе си. Само външната вяра не може да ви спаси. Трябва да вярвате и външно, и вътрешно.

Например, ти вярваш, че аз съм направил една хубава чешма, че водата ѝ тече силно, но не можеш да пиеш от нея. Каква полза от тази вяра? Следователно, ако вярваш в Бога, ще вярваш едновременно в Него като Създател на външния свят, но ще вярваш, че Той живее и вътре в тебе. Този е пътят, по който ще вървите. – „Че нашето верую е такова." – Не, вие вярвате в Бога само отвън, доколкото сте слушали да ви говорят за Него. Чели сте Библията, Новия завет и повтаряте какво казал Христос. Обаче още не вярвате на Бога във вас. Ако имахте външна и вътрешна вяра, щяхте да заповядате на кашлицата да си отиде. Кашлицата е особен род говор. Тя говори, когато вие не говорите. Ако вие говорите, тя ще млъкне. Много говорители има в човека. Ако той говори, те мълчат; ако те говорят, човек мълчи. Като знаете това, говорете вие, а те да мълчат. Ето защо, за да се справиш с кашлицата, ще вярваш в Бога отвън и в Бога вътре в себе си. Само така ще опитате моето учение. Кашлицата е пробен камък, чрез който се изпитва силата на вашата вяра. Тя е голям неприятел на човека. – Защо? – Тя е толкова добре организирана, че трябва много да се бориш, докато се освободиш от нея. За да се справите с кашлицата, започнете първо да правите опити с малката скръб или неразположение, които са ви нападнали. Неразположен си, кажи: „Аз вярвам в Бога вън от мене; вярвам в Бога и вътре в мене". „Аз и Отец ми едно сме." Така е казал Христос. Ако след това неразположението изчезне, ти си на прав път; ако не изчезне, на крив път си. Много просто, може ли да се грееш на печка и да не се стоплиш? Ако не се стоплиш, вината е в печката: тя е от материал, който не се стопля, или е въображаема печка, нереална. Истинска печка е тази, която може да ви стопли. Кашлицата иде с цел, да ви изпита. Тя е професор, който къса слабите ученици, а не силните. Когато ученикът владее материала, професорът мълчи; когато ученикът нищо не знае, професорът говори и изказва недоволството си. Сега и аз ви питам: Какво знаете, какво сте приложили от наученото? Аз не се интересувам от това,

колко години сте посещавали училището; колко сте богати; какви са били баща ви и майка ви, дядо ви и баба ви и т.н. Важно е как живеете. – „Ама аз съм милионер.“ – Колко даваш на бедните? – „По пет лева на човек.“ – Това показва доколко ти си носител на Божествените идеи, на Божествения план. – „Ама аз имам свои идеи, свой план за реализиране.“ – Докато изпълняваш своя план, ти всякога ще бъдеш нещастен. Така създаваш своята карма, както и кармата на цялото човечество. Някой мисли как да направи живота си щастлив и започва да се урежда материално: купи си къща, ниви, лозе. Радва се на децата си, на жена си, доволен е от живота си. Утре жена му се разболее и умре и той става нещастен. Децата му умират, той е още по-нещастен. – „Какво да се прави?“ – Ще измениш живота си. Ще живееш първо за Бога, а после за ближните си. Тогава и децата ти, и жена ти ще бъдат здрави. – „Защо се събори къщата ми?“ – Защото не е била здрава. – „Защо боледувам?“ – Не си бил здрав, имало е в тебе нещо болно, неустойчиво. Ако те боли глава или стомах, ще знаеш, че в главата или в стомаха си имаш нещо слабо. Не съжалявай, че си заболял, но гледай да засилиш слабото място в организма си. Яж здрава, първокачествена храна. Пий всякога чиста вода. Дишай чист въздух. Това са три правила за физическия свят. Ако ги изпълняваш, всякога ще бъдеш здрав.

Като дойдеш до света на чувствата и на мисълта, всякога се храни със здрави мисли и чувства. Приемеш ли едно гниещо чувство в сърцето си и една гниеща мисъл в ума си, непременно ще заболееш. Често религиозните и духовните хора, даже и учениците на окултизма, очакват да видят Господа отвън, така да видят Неговата помощ. Това е механически процес. То е все едно да нагорещяваш желязото в огъня: нагорещиш го, то се зачерви – извадиш го от огъня. Като постои малко вън от огъня, то изстива. Пак го нагорещиш, пак изстива. Ту го нагорещяваш, ту изстива – това е механически процес – външно нагряване. Докато слагаш въглища в печката, ще се топлиш; щом престанеш да слагаш въглища, печката изстива, но и ти изстиваш. При това печката гори добре, ако въглищата са хубави, едри. Ако слагаш прах, печката ще загасне. За да се стоплиш, сложи едри, хубави въглища. На същото основание, казвам: Не се занимавай с малки, дребни идеи. По-добре една идея, но Божествена, отколкото много идеи, но човешки. – „Ама едрите, хубавите въглища били скъпи.“ – Нищо от това – ще сложиш от тях по-малко. Какъв смисъл има да напълниш печката със ситни въглища, които само пушат и не топлят? Питате: „За кого говоря днес?“ – За всички кашличави, за всички недоволни, за всички обезсърчени, паднали духом; за всички, които се оплакват, че нямат дрехи, обувки, въглища и дърва. За онези, които имат всичко и не се оплакват, за тях няма защо да говоря. Те са разрешили въпросите си. Аз говоря за тези, които мислят само за старите си дрехи.

Няма защо да говоря за онези, които имат нови дрехи – те са на прав път. Онези, със старите дрехи, питат: „Какво ще бъде положението ни в онзи свят?“ – Ако и там отидете със старите си възгледи, ще бъде същото, както и на земята. – „Как бедния Лазар го приеха в лоното на Аврама?“ – На земята той беше външно беден, а вътрешно богат. С години той седеше пред вратата на богатия, но никога не роптаеше. Той не завиждаше на богатия, не се смущаваше от отношението му към него. Той показа пример на търпение и смирение. Това подразбира човек, който не мисли за старите си дрехи. Едни художници рисуват Лазар недоволен от положението си, със сълзи на очи; гледа как богатият минава край него, всякога добре облечен и нахранен. Други художници рисуват Лазар с усмивка на лицето. Той мислено казвал на богатия: „Не се забравяй, мисли добре, защото един ден и ти ще се намериш в моето положение“. На земята Лазар бил предметно учение за богатия, а в другия свят обратно – богатият бил предметно учение за Лазар. Тих и спокоен седял Лазар пред вратата на богатия и търпеливо понасял съдбата си. Казвам: Ако заставиш твоята лоша мисъл, лошо чувство или лоша постъпка да близжат твоите рани и да ги излекуват, ти си като Лазар. Той се справял с кучетата, т.е. със своите низши мисли и чувства. Следователно какъв човек си ти, ако не можеш да заставиш низшето в себе си да лиже твоите рани? Това значи да ти превързват раните и да оздравееш.

Съвременните хора трябва да влязат в нова фаза на живота, за да се освободят от всички обикновени прояви. Да остане само едно различие: между светлината и тъмнината, доброто и злото, правдата и неправдата, любовта и омразата. И тогава, като говориш за Любовта, да знаеш, че живееш в любовта; като говориш за омразата, да знаеш, че живееш в нея. Това значи да различаваш нещата. Ако не ги различаваш, ще ме питаш обичам ли те или не. – Ето един въпрос, върху който никога не мисля и никога не съм си го задавал. Бог е Любов. Следователно как ще питам Господа, дали ме обича? Не можеш да обичаш един човек вън от Цялото. Това е немислимо. Как ще обичаш пръста на ръката си, вън от цялата ръка? Ако се отдели от ръката ти, той губи своята стойност. Ако ти се отделиш от Бога, никой не може да те обича. Ние обичаме човека дотолкова, доколкото той съставя част от Цялото, т.е. от Божественото. Щом се отдели от Цялото, никаква сила не е в състояние да ме накара да го обичам. Двама души могат да се обичат, ако имат общи идеи, общ център. Могат да се обичат две клончета, два листа, но ако са на един общ корен. Докато си в областта на Любовта, ти ще бъдеш радостен и весел. Вън от Любовта никаква радост не съществува. Радостта не е нещо отделно. Тя е като лъчите на светлината. Мине един лъч край тебе, огрее те и ти се зарадваш. Този лъч иде от Слънцето. – „Мога ли да го хвана?“ – Не можеш. Дрехата на лъча можеш да хванеш, но не самия лъч. Светлината е

неуловима. Тя носи живот в себе си. Обаче дрехата на светлината е отражение на живота. Ако човек трябва да се грее на лунната светлина, с него всичко е свършено.

Много ще стоиш на тази светлина, но нищо няма да получиш. Ако искаш да се стоплиш, излез на слънчевата светлина. Тя носи живот, радост и свобода. Ще направя една аналогия. Ако възприемете едно учение по отражение, дълго време ще се греете на него и няма да се сгреете. Така много хора възприемат Христовото учение. Те не го търсят в своя ум и сърце, но искат да знаят какво казват за Него проповедниците, учените, философите и учителите. Казваш на някого: „Слушай ме, каквото ти казвам. Така е казал Учителят“. – Важно е какво ти си чул и как си го разбрал. Ако твоята кашлица е престанала, разбрал си думите ми. Тогава можеш да говориш и на другите. Ако кашлицата ти не може да мине, чул си думите ми, но не си ги разбрал. Вчера дойде при мене една сестра – весела, засмяна. Казва ми: „Учителю, много съм радостна“. – Днес си радостна, утре ще бъдеш скръбна. Твоите убеждения лесно се изменят, много си лековерна. – „Ама аз съм готова на всичко.“ – Ти не си установена, лесно ще измениш на убеждението си. Погледнах я, лицето ѝ се помрачи. Това е неразбиране на нещата. Аз искам да ѝ кажа, че като завали, загърми, затрещи небето, тя веднага ще търси място, къде да се скрие. Аз познавам един свещеник, крайно благочестив, един от най-добрите свещеници, но щом чуе да гърми и да трещи небето, той веднага се скрива вкъщи, запалва десет свещи, като на Великден, и започва да се кръсти. Той сам си казваше: „Като чуя гърмежите и видя светкавиците, всичко забравям. Че съм поп, че утешавам хората – всичко изчезва от ума ми. Само се кръстя и моля. Като мине всичко, казвам: „Страшна работа беше!“ Не зная на какво да отдам този страх. Отгоре на всичко трябва да паля десет свещи“. – Това са десет чувства, които някога ти си загасил в себе си. Отвън палиш свещи, но трябва да ги запалиш вътрешно. Много хора, като чуят, че гърми, веднага палят свещи. Те мислят, че са вече в безопасност. Истинската безопасност е вътре в човека, а не вън от него. Безопасността е във вярата и в любовта ни към Бога. Външните неща са само пособия, по които ученикът учи. Те се менят, както се мени вярата на човека. Като дете, той вярва в едно; като възрастен, вярва в друго; като стар – в трето. Важно е човек да дойде до истинската вяра, която носи радост и щастие, свобода и вътрешен мир за човека. – „Кажи нещо за нас.“ – Какво да ви кажа? Вие още не знаете истинското си име. Всеки от вас минава под известен псевдоним, никой не носи своето име. Като ви гледам, виждам, че всеки е облечен в чужда дреха, под чуждо име. И ескимосите носят чужди дрехи, от животинска кожа. Като знаете това, отговорете си защо един човек ви е приятен, а друг – неприятен. Срещаш един човек и казваш, че ти е неприятен. Да ти е направил някаква пакост, не е; да ти е казал обидна

дума, не е. Чудиш се защо ти е неприятен. Все-таки има някаква причина. Казваш: „Обичам този човек, а не обичам онзи“. Защо обичаш единия, а не обичаш другия? – „Защото единият ми помага, услужва ми.“ Значи ти обичаш само онези хора, които ти помагат, услужват и които ти са полезни. Това е користолюбие, а не любов. Истинската любов не търпи никаква користолюбива мисъл, никакво користолюбиво чувство. Да любиш за самата любов – това е истината. Каква печка предпочиташ: желязна или златна? – Ако е зима и вън е студено, предпочитам желязната, но пълна с въглища. Ще драсна една клечка кибрит и ще я запаля. Обаче през лятото предпочитам златната печка. С други думи казано: Правата мисъл ще употребиш тогава, когато нищо друго не може да ти помогне. Щом дойде тя, всичко ще се оправи. И за Любовта е същото. Щом Любовта се прояви, човек става здрав. Затова се казва, че тя не се проявява при болезнените състояния на човека. Където е Любовта, там няма противоречия, мъчнотии, болести. Любовта усилва волята. Ако си слабоволен, това показва, че Любовта не действа в тебе. Това е диагноза. Където е Любовта, там има смелост и решителност. Когато всички хора са отчаяни, любещият е радостен. Той излъчва от себе си сила, както изворът, който напоява всички цветя и растения около себе си. Затова той може да помага на всички. – „Възможно ли е това?“ – За здравия всичко е възможно, но не и за болния. За мислещите всичко е възможно. Обаче за онези, които не мислят и чувстват, всичко е невъзможно. Радвайте се на вашите чувствания, на вашите страдания. Ангелите не боледуват, не страдат, затова не могат да помагат на страдащи и болни. Обаче те помагат на здрави хора. – Кой ще помогне на болния? – Светията. – Защо? – Защото и той е страдал, минал по този път. Следователно страдащият може да влезе в положението на страдащите. Христос дойде на земята да пострада, да влезе в живота на хората и да познае техните страдания. Минал по пътя на страданието, Той знае как да помага на хората. Сега и вие искате да бъдете носители на Божественото, да помагате на хората. – Как ще им помагате, ако не познавате техните страдания? – „Да вярваме в Господа!“ – Къде е този Господ? – „Аз Го виждам във всичко, което Той е създал.“ – Ти Го виждаш, защото имаш здрави очи. Как ще види всичко това слепият? Колкото и да му говориш за небето и земята, за слънцето и звездите, той казва: „Нищо не виждам. Голям мрак е пред очите ми. За какъв Господ ми говориш?“ Значи първата ти работа е да отвориш очите на слепия, а после да му говориш. – „Как ще му отворя очите?“ Ще плюеш на земята, ще направиш малко кал и с нея ще намажеш очите му. После ще го питаш: „Виждаш ли небето?“ – „Виждам.“ На бедния и гладен човек няма да говоря за Господа, но ще му кажа: Искаш ли да дойдеш с мене? – „Искам.“ Тръгваме заедно и вървим два–три дена, докато краката се откажат да му служат. Той започва да остава след мене. – Защо не вървиш? – „Не мога, краката ми отслабнаха, не ме държат.“ – Ето това е

положението на човека, който живее без Господа. Ела да седнем при този извор да си починем и да почакаме Господа. – „Как може Господ да дойде при нас?“ – Ще видиш. Седим и се разговаряме. По едно време виждаме един човек с бели дрехи, с торба на гърба си. Той се спира пред нас, оставя торбата и си заминава. Отваряме торбата – в нея бял, хубав, добре опечен хляб. – Ето този е пратеник на Господа. Видя ли го? Ти трябва да познаеш Господа. Виж какво е оставил в торбата. Сядаме двамата с него, отваряме торбата и започваме да ядем. Веднага силите ни се възстановяват. Това прави Бог. Като се нахраним, продължаваме пътя си. Казвате: „Да търсим Господа“. – Ако във вашия ум не влезе една светла мисъл, в сърцето ви – едно топло чувство и във волята ви – едно добро действие, никога няма да намерите Господа. Този е пътят за приемане на Божественото. Радвайте се, когато то влезе във вас. Когато някой страда отвън, знай, че това е торбата, оставена за тебе. Отвори я и виж какво има в нея и му помогни. Ако му направя добро, аз изваждам нещо от неговата торба. Отиваш при един бакалин. Купуваш нещо и заплащаш с една златна монета. В случая бедният човек е бакалинът, на когото плащаш, т.е. правиш добро. Както между бакалина и тебе има обмяна, така също има обмяна между бедния човек и тебе. Мислите, че това е пазарлък. Наистина, пазарлък е, защото и бедният има какво да даде – памук, ориз и жито. Той даде едно, а ти – друго. Какво добро си му направил? – Дадеш му 10 лева, срещу които той даде едно кило ориз. И тъй, обмяната между хората е реалната страна на живота. Наука, здраве, успех, всичко се постига, когато хората възстановят нарушеното равновесие между Бога и своята душа. Тази връзка трябва да се възстанови. Не е важно само какво са писали философите по този въпрос, но всеки човек да възстанови тази връзка. Щом постигне това, животът му вече взима друго направление. Влезеш ли в новата посока на живота, ти си в положението на онзи милионер, който е внесъл няколко милиона в касата си и се чувства осигурен. Или си в положението на онзи човек, който е влязъл в парахода, платил си е билета и осигурил пътуването си. Или си в положението на онзи земеделец, който посял нивата си и очаква добро жито. Връзката с Бога трябва да се възстанови! Иначе, ако си беден, ще страдаш, ще се съмняваш и колебаеш в мисълта си. Ако си ученик, ще ходиш при един, втори, трети учител, да те учат, но в края на краищата ще бъдеш далеч от същественото. Една съществена лекция има. Тя е да знаеш основното в живота. Много лекции ви са нужни, но ако нямат същественото, те са без съдържание. Питате: „Кое верую е най-право?“ – Не е въпрос за правото верую. Обаче, ако някой ви учи как да мислите и какво да правите, това значи да ви ограничи. Ако някой ви учи едно, а прилага друго, той сам ви ограничава. Всъщност той трябва да ви покаже правия път, както и начина за освобождаване от ограниченията. Ако аз отивам при вола и не му покажа какво да прави, научил ли съм го нещо? Виждам, че господарят му влязъл в кръчма и пие. Аз се

приближавам при вола и му казвам: Виж, използвай случая да се освободиш. Извади полека главата си от юлара и влез в гората. Нека господарят те търси. Няма да проповядвам на вола кое е право и кое не; няма да му казвам, че господарят му го хранил цял живот. Това не е истина. Господарят му повече го е измъчвал, отколкото хранил. Ще кажеш, че си господар на вола. – Никакъв господар не си. Който пие по кръчмите и оставя говедата си сами, не може да бъде господар. Който впряга животните си безмилостно, не може да бъде господар. Днес хората стават все по-умни и практични. Те си служат с трактори. Ще кажете, че земята дава повече, когато се оре с волове. Това е въпрос. Ако от чрезмерен труд смъкнеш кожата на вола, какво си придобил? Ако и ти цял ден се тревожиш за нищо и никакво и съсипеш здравето си, какво си придобил? Тревогата и безпокойството нищо не допринасят. Основната идея, която трябва да занимава вашия ум, е да се свържете с Бога и да възстановите хармонията си с Него. От това гледище казвам: Една любов съществува в света – Любов към Бога. Който не може да люби Бога, нито себе си може да люби, нито своя ближен. Вън от Божията Любов никаква друга любов не съществува. Всяка друга любов е лъч от Бога, от Неговата Любов. Ако дадеш път на Божията Любов – изворът на живота в себе си, и твоята любов ще бъде нормална. Без този извор във вас човешката любов е анормална. Питам ви сега: Разбрахте ли ме, или не? Лесно е да ме разберете. Давам ви парче хляб. Не го изследвайте, но го вкусете. Като го сложите в устата си, ще го дъвчете, докато стане на кашица, и после ще го глътнете. Като влезе в стомаха ви, ще разберете какво носи той. Така ще почувствате неговата сила. Същият закон се прилага и по отношение на Любовта. Ще я приемете без да я човъркате. Ако се питате що е Любовта, откъде иде, какво носи, нищо няма да постигнете. Аз не съм срещал нито един писател, който като говори за любовта, може да я изясни. За да покаже, че момата и момъкът се обичат много, авторът направи момата да припадне от любов, а момъкът се самоубива.

Това е заблуждение. Който се самоубива, няма любов. Казвате, че Христос умрял от любов към човечеството. Не, хората хванаха Христа, разпнаха го, насилие употребиха над Него. А Христос се пожертва за греховете на хората. Значи Той е страдал от Любов. Той понесъл греховете на хората от Любов, но не умрял от Любов. Казваш: „Готов съм да умра за тебе“. – Ако умреш за мене, кой ще ми слугува? Аз предпочитам вола, който ми слугува, да живее, отколкото да умре и да ми покаже, че ме обича. Тази мисъл трябва да остане в ума ви. Само топлината може да противодейства на студа. Щом дойдеш до лошите условия на живота, разрешавай ги с Любов. Под „Любов“ разбирам онази пълнота, която разрешава всички противоречия. И след като разрешите въпроса за Любовта, тогава ще започнете истинската работа. Докато не си приел Любовта, ти си в затвор:

краката ти са оковани, ръцете – също. Трябва да махнеш оковите и да излезеш от затвора. – „Какво ще правя след това?“ – Ще бъдеш свободен да работиш за Бога – без вериги, без белези на ръцете. Гривните, пръстените, нанизите на жената са също окови. Момата и момъкът си слагат пръстен, да покажат на хората, че са сгодени, да не ги грабне някой. Окови са това. Като видиш пръстен на ръката на някого, казваш: „Този вол е чужд, нямам право на него“. Никой няма право да слага пръстен на ръката на момъка или на момата. Че им слагат пръстени, това е друго нещо. Такова е сегашното верую. Слагаш пръстен на възлюбената си в знак на вярност. Покажете ми една жена, която е вярна на своя мъж. Пръстенът трябва да бъде вътре, а хората го носят отвън. Те разбират този въпрос буквално. Диамантените пръстени, огърлици, гривни, носени отвън, нищо не допринасят. Това е една истина. Обаче, ако отвън наложат да не носите украшения, това е друго ограничение. Който ви е наложил да носите украшения, той ви е направил зло. Но и който ви забранява да носите, също ви причинява зло. Казваш: „Като слушам това, страхувам се да нося пръстен. Иска ми се да нося пръстен, но ще излезе, че с това се задължавам да бъда верен на думата си“. И да носиш пръстен, и да не носиш, все се ограничаваш. Ако носиш пръстен, носѝ жив пръстен. Ако верността ти е в пръстена, като умре твоят възлюбен, ще бъдеш ли свободна? Като замине мъжът ти, казваш: „Моят мъж отиде на другия свят“. – Престани да мислиш, че той е твой мъж. Когато владиката умре, и в другия свят ли ще бъде владика? Бог не се нуждае нито от владици, нито от професори, нито от търговци, нито от богаташи. Той не се нуждае от професори, които сами не знаят как е създаден светът, а учат другите. На земята това знание минава. Обаче в другия свят не могат да ви приемат с такова знание. Първо, трябва да имате отношение към Бога, към Любовта. Синът ви, свършил гимназия, иска да върши волята Божия, но търси по-високо знание. Той иска да придобие правата мисъл, да разбере как е създаден светът и защо е създаден. – Отсега нататък ще учите истинската наука. Това, което досега сте учили, нищо не е. Истинската наука ще ви направи щастливи. Тя ще ни покаже пътя на безсмъртието. Тя ще ни покаже истинското богатство, без да имаме желание да го обсебим. Считай, че каквото имаш, принадлежи на Бога. Това да стане твоя кръв и плът. Считай, че всички хора са едно.

Казват, че само бедните могат да приложат Христовото учение. – Не само бедният трябва да е готов да изпълни Христовото учение. Това се изисква от всички. Като говоря така, пръв аз съм готов да изпълня учението на Христа. Срещам един беден, без пет пари в джоба. Казвам му: Братко, ще споделя с тебе всичко, каквото имам. Преброявам парите си и давам половината на него. После му казвам: Както виждаш, споделих своето богатство с тебе, но бъди готов и ти да споделиш своето с другите. Когато

проповядвам истината, аз трябва да бъда свободен от всякакво користолюбие и егоизъм, да нямам предвид своите лични интереси. За мене е важно доброто на всички, не само моето добро. Ако искате да се повдигнете, дайте път на Божественото. То обединява частите в едно стройно цяло, както дървото обединява всички листа и клончета в стройна, хармонична система. Срещаш един човек с добро обществено положение. Казваш: „Бог обича този човек повече от мене“. – Това е твое заключение. Бог обича всички и желае от нас да живеем в единство, съобразно Неговата мисъл. Ако живеем според своите мисли, върху нас се трупат последствията на нашите собствени мисли. Бог ни оставя да пожънем последствията на онова, което сами сме създали. Ето защо, стремете се да се освободите от своите собствени творения. Не искам да ме разберете криво, както едно време Давид разбра Саула. Като отиде при Саула, Давид го запита: „Мога ли да воювам с филистимците?“ – „С прашката ли? – С прашката си не можеш да воюваш.“ Дадоха му всичките въоръжения: ризница, щит и копие. Така облечен, Давид си каза: „Съвсем загазих“. Той хвърли тези оръжия, взе си торбата и прашката и отиде да се бие с Голиат. И спечели борбата. Съвременните хора приличат на Сауловите войници – въоръжени с шлемове и пушки. – Да се освободим от новите въоръжения и да вземем само прашката. Тя е чистата Божествена мисъл, чистата любов, която може да направи всичко. Едно се иска от човека: първо, да живее за Бога. След като познае Бога, тогава ще живее за себе си. Казват: „Познай себе си!“ – Не, първо познай Бога, а после – себе си. Този е пътят, по който иде Истината. Който започва по обратен път, първо, да познае себе си, после ближния си и най-после – Бога, никога няма да придобие истината. Бог създаде човека, а не човек себе си. Следователно първо ще възлюбиш Бога, а после – себе си. Като приложите това, ще имате добри резултати. Това не става насила, но по вътрешно разположение. Направете опит, да видите какъв резултат ще имате. Умът ви ще просветне, сърцето ви ще се подобри. При това положение вие ще бъдете подготвени за другия свят. Няма по-голямо благо за човека от това, да влезе в другия свят подмладен, пречистен, като дете.

Ето защо, докато сте още на земята, работете върху себе си, да се освободите от старите възгледи и разбирания. Като умре някой, близките му плачат, скърбят за него. Аз пък виждам, че той стои близо до тялото си, радва се, че се освободил от затвора. Близките му питат: „Нашият заминал мисли ли за нас?“ – Не мисли. Заминалите ви казват: „Излезте от тялото си и елате при нас, да видите колко е хубаво тук“. – „Какво да направим? Как да постигнем това?“ – „Както ние го постигнехме.“ – „Значи да умрем.“ – „Ще съблечете старите си дрехи, както ние ги съблякохме.“ – „Не ни се иска да умираме.“ – Искате или не искате, ще умрете. И Христос умря. Обаче след смъртта иде възкресението. – „Страшна е смъртта.“ –

Страшна е, когато човек умира без любов и без знание. Щом умира с любов и със знание, смъртта е привилегия. Където присъства Бог, смъртта е привилегия. Нека остане у вас мисълта: Бог, Който е вън от вас, да влезе и вътре във вас. Опитайте се да възлюбите Бога вътре във вас. Ще ви дам една диагноза, да познавате, обичате ли Бога. Кашляш много. Кажи си: „Обичам Господа“. Ако кашлицата престане, наистина обичаш Бога. Ако не престане, не Го обичаш. Беден си. Кажи си: „Обичам Бога“. Ако бедността те напусне, ти обичаш Бога. Не те ли напусне, не Го обичаш. Невежа си. Кажи си: „Обичам Господа“. Ако невежеството те напусне, ти обичаш Господа. Останеш ли си невежа, не Го обичаш. Някой мисли, че като обича Бога, ще стане невежа. Напротив, като възлюбиш Господа, умът ти ще се просвети. Адам беше недоволен от знанието, което имаше, и послуша змията, яде от забраненото дърво с цел да стане като Бога. Като наруши Божия закон, той изгуби и това, което имаше, и стана невежа. Съвременните хора имат много знания, но малко могат да ги използват. Болен си, мъчи те една тежка болест. Обърни се към Господа с думите: „Господи, досега болестта ми е казвала, че тя заповядва. Следователно ще ме напусне, когато тя пожелае. Ако е така, ще ѝ се подчиня. Ако Ти заповядваш, моля ти се кажи ми истината. Тогава в твое име ще ѝ кажа да ме напусне“. И аз ви казвам в името Божие: Да излезе лъжата от вас и да остане истината. Да излезе невежеството от вас и да остане знанието. Да излезе болестта от вас и да остане здравето.

Тези неща да не останат като правила във вас и да се страхувате от тях. Като дойде Любовта, угостете я. Щом дойде противоположното на нея, не го пъдете, но дайте му от трошиците на трапезата. Нека то стои далеч от трапезата. Доброто угощавайте, а на злото давайте само трошици. Щедростта угощавайте, а скъперничеството – само да лиже чинията. Дръжте следното правило в ума си: Любовта всякога да е на трапезата и да я угощавате, омразата да е под трапезата и да ѝ давате да ближе чиниите. Това правило се отнася до онези, които искат да бъдат свободни. Този е пътят на свободата. Няма друг път. Той е абсолютен и неизменен. Никакви усилия не са в състояние да го изменят. Никой не може да застави Бога да се измени, в смисъл да намрази човека или да го обикне повече, отколкото трябва. – Защо? – Защото няма по-силен от Бога. – „Не вярвам в Бога.“ – Дали вярваш или не, това не е важно. Ако Бог ти даде една хубава мома, да се ожениш за нея, ще повярваш ли в Него? – „Ще повярвам. Готов съм да направя всичко за Него. Готов съм да Му служа във всичко, да повярвам в Него.“ – Естествено, Бог е вътре в тебе. Чудни са безверниците. Те не вярват в Бога, а вярват в жена си, в децата си, в някой учен или философ. Срамно било да се вярва в Бога! По-голяма простотия от тази има ли? Ако не вярваш, в никого не вярвай. Вярвай в себе си. Защо ще вярваш в този или онзи авторитет? Какво са разрешили пророците? И те нищо не са

разрешили. Казват, че Христос понесъл греховете на хората. И тази идея е неразбрана. – Защо? – Защото като мислите, че Христос понесъл греховете на човечеството, нищо не ви остава, освен да седнете на трапезата и свободно да ядете и пиете. – Не, и вие ще понесете част от тежестите и греховете на хората. Защо трябваше само Христос да носи греховете на света? Негови ли бяха? Той ли ги създаде? Като говоря за вашето безверие, не искам да ви убедя в това, но казвам: Вие още не сте се освободили от вашите стари убеждения, от вярванията на вашите деди и прадеди. Ако един ангел ви каже да раздадете всичко на бедните, ще се съгласите ли? Ще го повярвате ли? Ще кажете: „Как да разбираме този ангел? Той може да ни изпитва". Питам: Няма ли да вярвате на инженера, когото сте извикали да построи къщата? Той е опитен, знае как да я построи. Ако не знае, аз мога да ви покажа как да я построите. – Как? – Първо, ще ви покажа как да любите Господа. Ще любите Бога по особен начин, а не както любите своя приятел. Да обичаш Бога, това значи да забравиш себе си, без да изгубиш съзнанието си. Като дойда до една скала, аз гледам на нея с благоговение. Зная, че тя може да падне върху мене и да ме смачка. В дадения случай тя е по-силна от мене. Има едно състояние, от което познавам, че аз съм по-силен от канарата. В този случай, ако тя се наведе към мене, казвам ѝ: Ще стоиш права. Аз заповядвам. Ако тя почне да се събаря, аз съм по-слаб от нея. И тогава, ако ме помете от пътя си, аз съм играчка в нейните ръце. Мога ли след това да си въобразявам, че съм някакво величие? Ако съм лист, паднал от дървото, и вятърът ме носи, трябва ли да се заблуждавам, да мисля, че съм величие? Казваш: „Аз имам убеждение, сила". – Ако можеш да заповядваш на скалата и тя те слуша, ти имаш сила, имаш и убеждение. Значи има нещо в тебе, на което можеш да разчиташ. Христос е казал: „Ако имате вяра, ще кажете на тази планина да се премести и тя ще се премести". Та и вие, ако можете да кажете на канарата да се премести и тя ви послуша, това наричам вяра, разумност. И вие имате много канари в себе си, които трябва да преместите.

Който не може да направи нищо, казва: „Аз съм слаб, но в бъдеще ще се повдигна. Сега съм невежа". – От всички се иска да бъдете учени. Ще ви опитам, да видя какво можете да направите. – „Сега не можем. В бъдеще, като дойдем на земята, много неща ще направим." – Това е заблуждение. Господ е създал света. Той е предвидил всичко, направил е всичко, няма защо да казвате, че ще направите много неща. Важно е това, което днес правите. Като дойдете втори път на земята, пак ще разсъждавате какво можете да направите. – „В миналото сме направили много неща." – Аз зная какво сте говорили в миналото. И тогава отлагахте за следното прераждане. Ще кажете, че нищо не помните. Кой ви е крив, че не помните? Аз помня. – „Тогава убеди ни." – Мога да ви убедя. – „Как ще ни убедиш?" – Като ви дам няколко милиона лева. Тогава всички ще

повярвате. Каквото заповядам, ще го направите. В която страна да ви изпратя, ще отидете. Тази заповед се изпълнява с пари. Ако ви изпратя някъде без да ви дам пари, няма да отидете. – Защо? – Искам нещо невъзможно от вас. Сега вие се питате защо ви говоря така, какво искам да ви кажа. Вяра се иска от всички. Ако вярата ви е слаба, ще ви кажа какви ще бъдат резултатите. Един богаташ направил опит да провери честността и вярата на своите длъжници. Той писал във вестниците: „Решил съм да изпълня Христовото учение. За тази цел подканвам всички свои длъжници в определен ден и час да се явят в дома ми, да им простя всички задължения. Всеки да носи полицата си, за да я унищожа“. Той имал 500 длъжници. Преди да се явят при него, събрали се 499 от тях и започнали да разискват: „Какви ли са намеренията на нашия кредитор? Той иска да ни изпита“. В определения ден и час, в дома на богаташа се явил само един от длъжниците и запитал: „Тук ли е господарят?“ Значи от 500 души само един повярвал в доброто намерение на своя кредитор. Останалите още разсъждават какво ли намерение има техният кредитор. И досега още ние разсъждаваме какво искал да каже Господ. – Няма какво да разсъждаваш. Ще хлопаш и ще влезеш вътре. Трябва да се приложи Любовта, но по свобода. Когато Бог дойде да живее в тебе, всичко, което те мъчи, което те обезсърчава, което те прави недоволен, ще изчезне. Тогава ще дойде истинското щастие и ще кажеш: „Сега вече разбирам всичко. Разбирам, че Бог живее и в мене“. – Да, но още не си Го възлюбил. Ти не си намерил вратата към Бога. – Коя е вратата към Бога? – Вярата. Христос казва: „Всичко, каквото попросите в мое име, ще ви бъде“. – Как ще просим? – С вяра и любов. Това се изисква от вас. Вие имате постижения, но временни. Това, което имате, е добро, но аз искам да придобиете нещо още по-добро. Това, именно, никой не може да ви го вземе. От вас се иска да бъдете големи герои. Сега, като ви говоря за вярата, не искам да ви заставя насила да вярвате. Опитайте и вижте какво представлява вярата и какво – истината. Това, което може да ни освободи, да възстанови вашето здраве, да ви направи щастливи, е истината. Това, което уравновесява вашата мисъл, което осмисля живота ви, е истината. Новото, което трябва да възприемем, ще ни отнеме нещо, но и ще ни предаде: едно ще вземе, десет ще даде. И Любовта също отнема, но повече дава. Заблуждението, обаче, повече взема, по-малко дава. Следователно пазете се от това, което по-малко дава, а повече взема. За да се справите с всички заблуждения, усилвайте вярата си в Бога, външно и вътрешно. Вярата в Бога прави човека богат и безверието води към сиромашия. Питате: „Как да постъпваме с богатия и как – с бедния?“ – На богатия никога не давайте пари. Ако искате да му подарите нещо, изпратете му един хубав плод. – „А на бедния?“ – Помагайте с пари. Желая на всички да получите за новата година поне по един плод – плодът на Любовта. От невидимия свят изпратили на всички по едно писмо с първия плод на Любовта. Желая ви,

като го получите, да се зарадвате и да прекарате добре тази година. Като вървите по улиците, бъдете будни, да не падне върху вас някоя тухла, керемида или камък. Не бързайте да се качвате веднага на трамвая. Почакайте да спре напълно и тогава се качвайте. Тази година изисква от вас да бъдете умни, да приложите Любовта, която сега особено ви липсва. Живейте в пределите на Любовта, за да бъдете свободни от ненужните страдания, които могат да ви сполетят от небрежност. Разбрахте ли ме? Нека всеки отреже по едно парченце от своя плод и да изпрати на други.

Отворете Евангелието от Йоана, 14-та глава, 21-ви стих: „Който има моите заповеди и ги държи, той е, който ме люби; а който ме люби, възлюбен ще бъде от Отца ми; и аз ще го възлюбя и ще явя себе си нему“. Този стих да ви бъде като мото през цялата година.

> Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

Утринно Слово от Учителя, държано на 8 януари 1933 г., София, Изгрев.

1933_01_08 Духът дава живот
неделна беседа

ДУХЪТ ДАВА ЖИВОТ

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета шеста глава от евангелието на Йоана от четирийсет и първи стих надолу до шейсет и четвърти стих.

„Духът Божи“

Духът е онова, което дава живот. Всичките противоречия произтичат от едно неразбиране, понеже най-великото учение, което съществува в света, това е природата. Няма по-велик инструмент от природата. Следователно всичките инструменти, всичките системи, каквито и да са, всички научни теории, които съществуват в света, вземат своето начало от природата. Тя е първообразът и за религия, и за наука, и за морал, всичко в нея се намира и от нея черпи. Някои, разбира се, проучват второстепенните прояви на природата. Има неща, които са вметнати в природата, от друг произход са. Например растенията са оставили своя оттенък, рибите са оставили своите оттенъци, млекопитаещите и човекът. Тъй щото, когато говорим за природата, трябва да се освободим от всичките оттенъци.

Има неща, които не принадлежат на природата, които наричат случайност, изключения. Под думата изключения разбирам онзи абсолютния закон. Само божествените неща са изключителни. Ние наричаме случайни работи и еднообразните работи. Считаме всички неща, които са в природата, от втора категория, считаме ги еднообразни работи, няма нищо, което да почерпим. Например, ако разглеждаш тора на едно животно, какво може да научиш? И когато изучаваш тези кораловите острови, какво може да вземеш – това са жилищата на някои животни – какво ще забележите? Онова, което е в природата, в него има склад от енергия, които тепърва имат място да се изучават. Сега в човека има един малък свят. Туй, което съществува в природата, съществува и в човешкия организъм. Следователно трябва един начин за проучване на човешкото общество. Например в 2000, 3000, 4000, 5000 години посветените или вещите, учените хора са знаели много по-добре за човешкия организъм. Провиква се псалмопевецът и казва: „Чудно и страшно съм сътворен.“ Ако днес, както разглеждаме анатомически и физиологически, нищо страшно и чудно няма. Страшното седи на друго място, където учените хора не могат да видят.

Казвате, че известен човек е красив. Тази красота седи на един тънък пласт на човешкото лице, даже един милиметър не завзема. Красотата седи на един такъв пласт, че ако той се охлузи, веднага човешкото око се поврежда. При туй още не се знае човешкият ум на кое място седи. Ние не знаем и човешката душа къде седи. Ние не знаем и мястото на човешкия дух. Човек има сърце, не туй сърце, което кара кръвта. Има ред теории за чувствата, за ума. Говори се за човека, за някакъв морал. Но по какво се отличава един морален човек от един добър човек? Казваме – този човек е добър, а този е лош. По какво се отличава добрият от лошия човек? Отличава се една овца от един вол. Отличава се черепът на овцата от този на вълка. Значи има известни теории и образи, които отличават хубавото от грозното, злото от доброто. Те се отличават в света. Ако речем да се вдълбочим, често хората при дълбоките работи заспиват. И заспиват по единствената причина, както човек, когато при някое страшно място, как се страхува.

Вземете несръчния човек, невежия човек, който постоянно говори за небето, качете го на един аероплан 40–50 километра да лети и той ще каже: „Снемете ме долу!“ и „Не искам да живея на небето.“ И сега учените хора, като дойде до 16 километра, казват: „Стига толкова.“ Достигнали са някакъв пласт, който не го харесват. Казват, че култура няма. Имало облаци, после там не могло да се пътува безопасно, но големи страдания имало. После лекари няма, гостилници няма, няма какво да се яде и тази земя, от която се оплакват някои, които я наричат плачевен идол, но там има ядене, има крушки, ябълки, гостилници с ядене, всичко туй се намира в най-лошото място – най-хубавите работи, а горе няма нищо привлекателно.

Та аз сега не искам да изкарам противоречие, но казвам – в човека има създаден образ, който никак не съществува. Тъй както ние схващаме природата, така не съществува. Това е наше заблуждение. Например детето в първите 7 години има познание за баща си. Следващите 7 години пак друго и най-после, като стане туй дете голямо, като стане като баща си, пусне брада, той започне да се съмнява дали има баща, дали е имало дете, започне да се съмнява, потегли брадата си и казва: „Този брадатият човек, умният човек да имам баща. Това е една илюзия на моя ум.“ Той, като погледне баща си, казва: „Синко“, а той казва: „Старче.“ Тогава аз имам едно правило, което казва тъй: младият трябва да живее, а старият трябва да мисли. Старият трябва да мисли, а младият трябва да живее. Ако младият не живее добре, старият не може да мисли добре; ако старият не мисли добре, младият не може да живее добре. Съотношение на нещата има. Човек не може да бъде стар, но човек може да влезе в образа на млад и на стар. Това е друг въпрос, че тия хора остаряват. Кажете ми човек,

който да е остарял. Че вие виждате едно старо тяло и едно младо тяло, но човекът, истинският човек за този, за който говорим, кой е? Този човек се мени. На някой израства брада. Кои са били причините, които заставили природата да ни окичи с тия косми. Случайно ли е това, или има някаква причина? Каква нужда имало да тури брада на човека и да лиши жената от брада, да тури на мъжа мустаци? Каква цел имала да тури вежди, на носа да тури две дупки, пък да тури една уста? Какви са били нейните задачи? Виждаме, като наблюдаваме, природата е правила милиони опити, но още не е свършила работата. Тя не е достигнала до оная форма, която е последна. Не е завършила своите опити.

Казвате – човек е последната дума. Ни най-малко не е последната. Кой човек е последната? Този, сегашният човек!? Че това е изложение на човека. Сегашният човек ни най-малко не мяза на първичния човек. Учените хора, геолозите са намерили известни черепи в миналото, в далечното минало, които показват маймуноподобно състояние. Маймуните са произлезли, след като човек е сгрешил. Учените хора, окултистите казват, че маймуните са изостанали, паднали души. След грехопадението на хората някои станаха маймуни. Окултистите поддържат, че маймуните са души, задържани в своята еволюция и те са останали като маймуни. Вие се спрете на постъпките им, те имат доста голяма култура. Те са вегетарианци. Няма нито една маймуна, която е месоядна. При това са много любопитни, от чисто хиромантическо гледище има доста интересни, имат отлични качества, но има нещо, което липсва на маймуната, но на човека липсва два пъти туй, което липсва на маймуните. Маймуните нямат стражари, затвори, те нямат проповедници, съдии. При това пак живеят много добре. Ние сега намираме, че нашият ред на нещата е много щастлив. Не е. Щастието на човека нека да го определим. Какво нещо е щастие?

Съвременните хора се задоволяват, че не е в затвора, че още не са ни осъдили на смъртно наказание. Радваме се, че сме живи, но вътре за всеки едного от нас има произнесена присъда. Няма да се мине много време, след 4–5–6–7–8–9–10 години смъртта, гледаш, ще дойде. Един ден ще дойде ред: наказва се по член еди-кой си за еди-кое си престъпление на смъртно наказание. Вие казвате – защо умря еди-кой си. Наказаха го за престъпление. Един закон има. Като дойде Христос на земята, и него го наказаха за греховете на хората, понеже подстрекавал хората. Като имали да дават, казвал: „Не давайте, аз ще платя, вие не плащайте нищо.“ Нарушил един ред и вследствие на това го осъждат.

Сега искам да ви наведа на една здрава мисъл. Аз не разглеждам сегашния ред на нещата, защото то е нещо случайно. От вашето гледище сегашният

живот е привиден. Човечеството мимоходом минава през тази фаза, защото вашето щастие, което вие го имате, капиталът, който съществува, здравото тяло, няма да се мине 50–60 години и вие ще се намерите в едно голямо противоречие. Ще повикат лекар, проповедници да ви казват за оня свят. За оня свят като ви учат, пак няма да знаят дали има онзи свят, или не. След като ви увещават, че ще живеете, лекарите не знаят дали ще живеете, или не. Ние, съвременните хора, нямаме голяма сигурност, вследствие на това се казва: „Не му мисли. Напий се малко, нашироко го удари. Ожени се, но роди деца, пък си живей с жена си, както Господ дал. Като дойде да умреш, нека те обесят. Ще те обесят – свършена работа."

Питам сега, какво може да се добие с такава философия в света. После всичките религиозни системи, които има, какво носят в себе си? В никоя религия не трябва да се допуща убийството. Аз наричам религията – да оставим сега външния свят, да оставим държавата – има право да беси. Но тези, които вярват в Бога, поддържат религията, защо допуснаха убийството. Това не е религия, това е светска власт. Всички може да убиват, но не и религиозните хора, принципално ако те подразбират по какво се отличава християнството от юдеизма, от мохамеданството. Че християнските народи бият се с куршуми. Милиони ги изтрепаха с картечен огън. Шест милиона хора тъй ги опушкаха с картечници, на общо основание. Как историята ще определи? Как ще определим ние? Казваме – християнството, друга религия няма. Вие ще кажете – това са условия на живота. Това са наши разбирания. Ние сме така научени. Как ще намерим тогава истината? Не, съвременните хора вървим по пътя на хората. Ние знаем какво е казал Платон, какво е казал Сократ, знаем какво е казал Аристотел. Може да ви наброя ред велики хора в Египет, Асирия, в Индия учителите какво са казали. Но всички тия, които са разбрали истината и са я поддържали, са изключили насилието.

Всички велики хора са изключили насилието. Човек, който иска да прогресира, той трябва да изключи в душата си насилието. Най-първо, човек не трябва да насилва себе си. Защо ти ще се насилваш да приемеш някакво убеждение. Ако въздухът заради мене е нещо естествено, което дишам, аз трябва да го оставя свободно да влиза и да излиза. Ако храната е естествена, трябва да я оставя естествено да влиза и да излиза. От единия край до другия в нас има насилие. Ако храната не обичаш ти, ще я попържиш, ще туриш малко масло, пипер, ще поръсиш със сол, ще туриш това-онова и ще накараш да глътнеш тази храна. След като се нахраниш, ще кажеш: „Тежко ми е нещо." След туй имаме цели книги готварски, колко калории съдържа всяка храна, какви хранителни вещества съдържа, мазнини, белтъчини и т.н. Нямам нищо против туй. Казвам, според мене трябва да дойдем до друго едно положение, то е

следното: една храна.

Един човек, който е осъден да живее 30 години според признаците, които има на главата, на ръката – защото според признака на главата тук има два кръста, които може да определят колко години ще живее; като погледнеш кръга на окото, показва колко години ще живее; като попипаш ръката, широчината показва колко години ще живее: това е едно относително положение, понеже човек не е създаден да умира – 30 години е определено да живее. Туй е определение, което ние сме турили. То не е в законите на природата. Бог казва: „Душата ми не благоволява в смъртта на грешника." Казвате – ако храната е естествена. Всяка естествена храна трябва да продължи живота. Щом една храна скъсява живота, животът е неестествен. Щом известен възглед съкратява твоя живот, то е неестествен. Щом една мисъл зле действа, тя е неестествена. Щом тя създава противоречия, е неестествена. Всяко чувство, всяка постъпка, които съкратяват човешкия живот, това са неща неестествени. Сега се заражда въпросът.

Под думата дух ние разбираме – това е най-разумното в света, което направлява света. Разумното, в което сме потопени. Извън туй разумното ние не можем да излезем. Разумното, духът може да ни търпи с хиляда години и в края на краищата се отличава по това, че винаги ще стане туй, което духът иска, не това, което ние искаме. Ние се самозаблуждаваме, че един ден ще го заставим. Първото нещо туй е духът. Животът, това е другият полюс. Животът, това е един резултат от чисто научно гледище. То е резултат на онова, което духът е извършил. Но животът сам по себе си не е резултат. То е естествена същност, в която ние живеем. Животът не може да бъде животински, не може да бъде човешки, не може да бъде ангелски, не може да бъде божествен. Животът е живот. Щом кажеш божествен, това са други понятия, наши думи. Казваме – животът е божествен. Животът в своята същина, всичкият живот е божествен. Когато божественият живот влезе у нас, с нашето разбиране ние го направим да мяза на човека. Когато умът на човека влезе в животните, направяме го животински. Всеки човек направил живота да мяза такъв, какъвто той си мисли, какъвто той си иска. Жената направя живота женски. Мъжът направя живота мъжки. Детето прави живота детски. Глупавият прави живота глупав. Умният прави живота умен и т.н. Но това са наши разбирания. Така седи истината. Ако животът може да бъде умен и глупав, тогава не знаем как ще се справим. Тогава на какво аз ще уповавам. Ако в света няма разумна сила, на кого може да уповаваме.

Казвате – култура. Че какво нещо е културата? Това са хиляди и милиони души, които разсъждават и мислят. Туй го наричаме култура. Но кое е онова, което свързва хората в едно? Кое е онова, което ги кара в една

посока? Кое е онова, което ги обединява? Кое обединява клонищата на едно дърво? Има нещо, което ги обединява. Дървото ги обединява. Кое обединява хората? Туй разумното е, което обединява света. В природата съществува едно абсолютно единство, от което човек никога не може да се освободи. Всичко може да направи. Но да излезе вън от единството на природата, то е абсолютно невъзможно. Не само хората, но никой не е в сила – нито боговете са в сила да излязат вън от единството. Туй, което наричаме живата природа, единството в живата природа или единството в разумната природа, то е закон, който не ограничава, но показва посоката, в която всички разумни същества трябва да вървят без изключения.

Всички наши страдания произтичат от онзи факт, че ние се намираме в борба с разумното. Ние искаме да изменим законите на разумното и създаваме нашия свят. Може всеки да направи опит. Ние може да направим един свят, какъвто не искаме, но ако сполучим да направим един свят, какъвто искаме, ние ще създадем най-голямото нещастие. Че на един слуга, който господарят му казва: „Няма да противоречиш. Каквото ти казвам, ще го поддържаш." Казва му тъй господарят. Господарят му казва: „Ти си едно магаре." Казва: „Тъй вярно. Магаре съм." Каквото каже господарят, този слуга повтаря. Питам, ти каквото повтаряш, този слуга върви подир тебе, какво ще те радва, кажете ми. Хубавото в света седи в онзи контраст, че се изнася една нова мисъл, която не мяза на твоята. Никой човек не може да бъде доволен от себе си в този смисъл. Ако можеше да бъде, тогава питам, защо първият човек беше недоволен от себе си, какво му липсваше? Липсваше му жената. Къде беше тази жена? Извади ли я от някоя риба, извади ли я от морето от някоя мида, от някой охлюв или от слънцето? Не. Приспа го. Казва се в Писанието там, че взел едно ребро, в еврейски се казва, че взел един чифт ребра и от тези ребра направил едно същество, което човекът нарекъл жена. И казва: „С тия двете ребра аз може да живея." И сега ребрата са 12 чифта. Значи 13-ото число е извадено, а 13 е крайно фатално число. Сега гледам този параход, този французки параход, който е изгорял, данните не знаем. Казвам, този параход е бил пуснат на числото 13. Казват, че той е построен в 30-ата година. 1930 година по 13 и той е изгорял. Ще кажете, че е суеверие.

Какво нещо е суеверието? Суеверията са явления, които стават, без да може да ги обясните, но суеверните неща са истински. Само че тълкуванието, което даваме, не е истинско, а всички суеверни работи съществуват в света. Ти по някой път вярваш, че ще станеш цар. Това не е ли суеверие. Невъзможно е да станеш цар, но че има възможност, има. Както един Наполеон стана цар, така и ти можеш да станеш цар. Но това са вероятности и то почива на един закон. Кое е онова, което ти дава повод да мислиш, че ти ще станеш цар? Може да мислиш за нещо, което ти

никога не си опитал. Аз гледам малките деца. Казва майката: „Откъде му е дошло на ума да лъже?“ Че то още като беше в утробата на майка си, прие уроци да лъже. Майката в 365 дена му даде един урок как да лъже. Сега се питаме според закона на прераждането. Туй същество е живяло. Окултистите поддържат – като говоря сега за окултистите, то е наука – окултистите поддържат, че туй дете е живяло. Ще извинявате, може би техните възрения не са съгласни с вашите. Много работи търпим, ще търпим и техните. Те казват, че трябват 777 прераждания кардинални, а другите прераждания са безброй. Тогава човек завършва своето развитие. Значи туй дете, което започва да лъже, е живяло много пъти на земята и се е научило да лъже. То, като се намери натясно, лъже. Казва: „Туй изкуство съм го научило.“

Та казвам, предава се, че първата жена е излъгала. Първите хора отде научиха това изкуство? Ако приемем, че преди Адама имало други хора, които са живели, и можем да кажем, че Адам от Бога се е научил. Съществувала е една раса, от която Бог го е извадил и му казва: „Аз ще те въведа в рая, виждам, че от тебе ще стане човек.“ Той го внесе в рая вътре, но му каза едно нещо: „Няма да лъжеш.“ И той обеща, но не си устоя на думата. И когато Адам дойде при Бога, казва му: „Жената, която ми даде, ме излъга.“ Той тури вината на другите. Казва, да опитам, все ще стане нещо и казва още, намерих едно изкуство тук. Ние такива бедни няма да бъдем в рая. Господ да ни лъже не бива, да станем хора в рая. И станаха хора. Ние сме хора, които обичаме да икономисваме истината. Ние сме от тези, които обичат да послъгват. Сега говорим за култура и Господ като дойде при всекиго, ще каже: „Може ли да се отучиш да лъжеш? Ако не се отучиш...“

Какъв е онзи свят? Онзи свят е тук, на земята. Раят е тука, на земята. Вие не го виждате. Аз бих направил един опит с вас. Един от вас, който би ми обещал, че няма да лъже, ще го въведа в рая. Аз ще си удържа думата, но да не казва лъжа. Ако влезе в рая и не се откаже от лъжата, после, като го изпъдят от рая, и след 10 хиляди години няма да се върне назад. Не е мъчно да се отучат хората да лъжат. Единственото нещо в природата, с което тя сега се занимава, най-трудният въпрос е не убийството, не развратът. От всички други неща най-голяма е лъжата. Оттам започва. Лъжата е началото на всички грехове. За да убиеш един човек, това е крайно користолюбие. Ти убиваш една кокошка и казваш: „Нейното месо мен ми е потребно. Ако тя не умре, аз ще умра. По-добре тя да умре и аз да живея.“ Така канибалите натиснат един човек и го изяждат. Преди време в царска Русия, в Америка се изгубваха много деца и ставаха на кърначета тези деца. Вие още не сте изучавали онези тънки постъпки, които съществуват в сегашната култура. На човека косите ще побелеят и

ще каже – бива, но това са крайните резултати, лошите резултати, в природа има нещо лошо и всички ние страдаме.

Вие срещате една атмосфера, която ви потиска, мъчно вие е. Страдате, няма никакви причини. Това е лъжата вътре, която ви мъчи. Страшно нещо е това. Най-голямата отрова, която в света съществува, това е лъжата. Ти искаш да изневериш на себе си. Ти седиш и казваш: „Не съм доволен от себе си." Искаш да употребиш една лъжа, за да се повдигнеш. Ти ще събереш 10–20 души да ги учиш, да ги повдигнеш. Казваш: „Ако ме слушате, ще направим една фирма, ще облека домовете ви, децата ви." После изяде парите и казва: „Лоши са условията. Имам всичкото добро желание, парите отидоха някъде, те не са се изгубили. Много хора проповядват в света. Сега съм искрен." Питам, защо проповядвам на хората. Каква е моята цел? Две неща седят неразрешени. Всеки, който иска да бъде човек, той трябва да запита следното. Истината ли търся, или лъжата търся? Онзи, който търси лъжата, той търси своето разрушение. Той ще деградира, никакъв успех не може да има. Та онези хора, които вървят по пътя на лъжата, това се нарича инволюция. Пътят на лъжата е път на слизане, отдалечаване от Бога. Пътят на еволюцията е път към Бога, инволюцията е излизане от Бога. Ние започваме да се извиняваме и казваме: „Тук ни става тясно, искаме да излезем отвън. Аз не съизволявам вече с бащинския деспотизъм. Не мога да изпълнявам това-онова." Излиза бащата и вижда това и казва: „Недоволен е нашият син, той иска да отиде в света, да види хората." Той отиде и ходи. И след като ходи, един ден се връща при баща си. Убедил се, но пак не казва истината на баща си. Сега учените хора са скрили тия работи.

Казвам, човек по закона на еволюцията е излязъл от Бога, да научи нещо. По закона на еволюцията ще се качи пак, ще научи нещо, да покаже, че нещо е научил. Ако вие приложите тия двата метода, ако вие си представите лъжата и истината... Вземете двама души: единия, който е образ на лъжата, и единия, който е образ на истината. Един тип хора има, които никога не може да кажат истината. Такива аз съм ги срещал. Така във Варненско някъде срещнах един, който минава за долапчия, долапи прави, че му казва един приятел: „Няма ли да ми кажеш някой долап?" Протичат сълзи и той казва: „Остави се, не върви с лъжа. Баща ми умре, нямам нито пет пари в джоба, трябва да го погреба." Плаче той. Онзи го съжалява и изважда 500 гроша, дава му и казва: „На, да го погребеш." „Тази е последната лъжа, която казах." Съвременните хора така са свикнали с лъжата, че не ги е срам. Казвате: „Без лъжа не може." Пък аз мога сега. Всеки един от вас, ако иска да познае истината, един човек, за да познае истината, той не трябва да се мери с хората. Ти ще изнесеш пред себе си. В човека има нещо – той обича истината. Човек за себе си знае

истината, но по отношение на хората тази истина не я прилага. Лъжата е произтекла от отношенията, които имаме с хората.

Когато човек иска да намери истината, той трябва да дойде до себе си. Туй, което е заради него, трябва да знае, че пред себе си човек трябва да изпъкне, трябва да има ясно понятие за истината. Истината е туй, което освобождава човека. Тя се отличава по следното. Ти си скръбен, да кажем, изгубил си имането, всичко си изгубил, да кажем, изгубил си материалните работи. Ти си се отчаял и казваш най-после – не си струва да се живее. Искаш да се самоубиеш. Тази мисъл изпъква в теб: „Ако се самоубия, какво ще придобия? Ако живея, ще страдам, да, тъй е. Но ако умра, пак ще има страдание.“ Аз предполагам, че ако аз се убия, ще изгубя съзнанието. Хубаво, ако го изгубя, но ако не го изгубя, заровят ме в гроба, виждам туй разнищване. Десет години разнищват частица по частица. Никой няма да дойде, оголея, само костите останат. Питам, умно ли е да вляза в един такъв затвор. Ако изгубя съзнание, добре, но ако не изгубиш съзнанието, умно ли е да пъшкаш в гроба. Щели да ме погребват. Мене не ми трябват нито свещеници, нито владици. За мене е важен животът, не и смъртта. Казвате – Христос умря. Хванаха го човека, той се моли на Господа да мине тази чаша. Хванаха го и казваха: „Ще умреш.“ Той не иска да умира и три дена не седя, не можа да изтърпи. Върна се в живота и се яви на учениците. Казва: „Вън от смъртта. Това е новият живот, ако ти умреш и няма да възкръснеш.“

Аз съжалявам всички ония, които умират и не могат да възкръснат. Няма по-нещастни хора от ония, които умират и няма да възкръснат. Или другояче казано, съжалявам всички хора, които умират и не може да живеят. Казвам и на вас говоря, които сте разумни. Вие се забавлявате с неща, които не са верни. Вие очаквате да дойде Христос и да ви даде живот, да ви възкреси, но докато дойде Христос, вие трябва да работите. Тоя майстор ще дойде и ще съгради къщата, но вие трябва да нанесете камъните, дърветата, гвоздеите, че като дойде този майстор, да има какво да гради, защото ще ви задигне Христос от гробовете, не ще лежите наново, ще възкръснете с праведните.

Значи онзи божественият живот у нас има един зародиш и ще бъдем при по-благоприятни условия. Животът, който е в хамбара, съдържа всичките качества. Трябва да се посее на хубава нива, да има кой да се грижи за него. Та от нас, съвременните хора, се изисква един начин, един особен начин на мислене. Ние се заблуждаваме да мислим, че ще дойде някой социален строй, ще дойдат на власт техните нови идеи, но когато дойдат на власт, ще ви измъчват, ще ви изпъдят, нищо повече. Досега, като съм изследвал цялото човечество, не съм намерил досега нито един режим, дето хората

да са живели добре и за бъдеще ще бъде пак същото с тия разбирания. Все таки, ако аз съм заставен да ходя като човек на краката си, бъдете уверени, аз ще ви гледам като писано яйце. Мислите ли, че ще бъдете гледани като писано яйце. Слин ще има отдолу и казва, че който иска да яде хляб, трябва слин да има на ръцете си, ще бъде заставен да работи. Ще цитирам думите на Толстоя: „Никой да не яде хляб, който няма слин на ръцете. Ако аз трябва да имам слин на ръцете, и ям хляба, той горчив ще бъде."

Какъв морал е този – една птица, когато яде хляба, копала ли е някъде. Тя иде, задигне някоя череша, изяде я, аз – човекът, трябва да платя с пари, трябва да покопая, да ме видят хората, че имам слин. Казвате: „Трябва да се работи." Трябва да се работи, съгласен съм, но не е физическата работа само. Физическата работа трябва да бъде резултат на една умствена, на една разумна работа. Този резултат е престъпление. Ние правим престъпление, че работим 8 часа на ден от туй гледище. Човек се осъжда. Ти предизвикваш еднообразни способности, еднообразни чувства. Ако си въглищар в една рудница, влизаш ден след ден, година след година, копаеш тия въглища, изваждаш ги навън, изкарваш си прехраната и казваш – това е култура. И тия въглища ще ги изравят и ще ги изхвърлят навън. Това ние наричаме култура. Тази култура трябва да бъде признак на нещо по-високо и по-възвишено. Учените хора трябва да започнат да мислят, че те не трябва да карат своите братя в земята, но трябва да се намери един друг начин.

Та казвам, вместо да търся тези въглища, трябва да накарат електрическата енергия на работа. Има електричество отгоре и без да снемат хората долу, да си изкарват своята прехрана, без да се мъчат тия хора, може да си изкарат прехраната. Това е една нова идея в света. После другото положение. Ние минаваме за културни хора. Пак ще се оправим. Аз не съдя хората, аз разсъждавам философски или чисто психологически. Виждам докъде е достигнало човешкото съзнание. Всички християнски народи имат с милиони тонове жито, събрано на едно място. Тия хора, които са богати, които вярват в Христа, държат това жито, а други хора умират от глад. Те сеят спокойно и хвърлят житото в морето, за да не спадне цената му, а че умират хората, не искат да знаят. Те мислят да се повиши цената на туй жито. Питам, туй жито защо го изпратиха, да се обогатяват хората ли? Туй жито се изпрати отгоре да го ядат хората и птиците, то не се изпрати ние да забогатяваме от това жито. Ние мислим да бъдем богати, да продаваме житото, то е наше схващане. При това всички намираме, че това е в реда на нещата. Казвате, че това са анархистични идеи.

Когато ние употребяваме нещата, за какво са пратени? Не сме ли ние

нарушители на този велик институт в природата. Има един закон, който ви държи отговорни. Аз не съм отговорен само, всинца сме отговорни. Аз нямам право да казвам на един банкер: „Братко, много жито си събрал. Продай го, не печели от него. Стани и ти сиромах като другите хора. Ако е – да покажеш, че имаш любов към Бога.“ Казвате: „Един ден като забогатея...“ Четох във вестниците – имало един българин, който убил един свещеник в Париж. 600 лева намерил всичко. Хваща го полицията и той се самообесва. Защо убива този свещеник? Пък и той, защо трябваха тези пари на свещеника? Сега ние сме изложени на голяма опасност. Всякога може да те претрепят. Тогава какво трябва да бъде нашето верую? И тогава ще поддържате старото верую: ако Бог е всемъдър, той е всемъдър за всички. Всички трябва да се подчиняват на онзи разумния живот, да бъдат носители на божественото. Ако ние имаме любов, трябва да имаме любов към Бога, да изпълним неговата воля. Но какво ще каже някоя държава, туй още не е важно. Не какво ще каже някой философ, не какво ще каже някой учен, но какво ще каже онзи порив на моята душа, който може да ме повдигне като човек и да ме избави от ноктите на смъртта. Аз трябва да изпълня тази Божия воля, за да се освободя, за да може да се освободят и окръжаващите, които грози същата опасност.

Питам сега, вие, които ме слушате тук, едно време така слушахте Христа. Вярващите подир него водеха народа и всички бяха готови да го направят цар. Учениците казваха: „Няма като нашия Учител, Син Божий е.“ Като го хваща римската държава, всички се разбягаха, остана само един от най-верните му ученици, който казва: „Не го познавам, неговото учение мене не ме интересува.“ Един, който минава за възлюблен ученик, той остави дрехата си и гол побягна – загазихме тази работа. И ние, съвременните хора, като не сме готови, като Йоана сме готови дрехата си да оставим и казвахме: „Загазихме я, не трябва нищо.“ Питам, какво ще добием, кажете ми. Седи сега някой и казва: „Някой виждал ли е Господа?“ Аз да ви кажа. Никой никога не е видял Бога. Но има един начин, когато ти може да видиш Бога – когато говориш истината. Ти никога няма да видиш Бога, когато говориш лъжата. Щом говориш истината, Господ дойде. Казва – искаш да кажеш лъжа, знаете ли какви ще бъдат последствията. Като кажеш лъжата, тогава ще дойде истината. Истината ще отсъди, ще ти наложи наказание. Присъдата ще въздаде. Ще ти даде едно благо, понеже лъжата не може да носи туй благо, ти ще страдаш през целия си живот.

Аз съм привеждал този пример. Един слушал сладкия говор на една царска дъщеря, но бил сляп, казва: „Толкоз си добра, гласът ти е толкова мек. Когато пипам ръката ти, тя дава живот. Отвори очите ми да те видя.“ Тя казва: „Да се не разкайваш, ако ме видиш.“ Той казва: „Не, не. Това ще бъде най-голямото щастие заради мене.“ „Помни, да не съжаляваш.“

Отваря очите, той я вижда, но тя се изгубва вече. Той видял тази красота, че съжалявал, пъшкал, казва: „Да бях останал сляп.“ Да виждаш истината и да знаеш, че лъжеш, няма по-голямо страдание в света. Да виждаш истината и да си един престъпник, какво ще те радва. Да виждаш истината и да си користолюбив човек, да виждаш истината и да си невежа. В съзнанието вече усещаш, че не знаеш нищо. Какво ще те ползва, кажете. Туй състояние аз може да го уподобя, когато някой човек иска да се намери в една висока температура. Какво ще те ползва, ако те туря на 4–5 хиляди градуса. Аз бих се отрекъл от тази температура. Бих предпочел 39–40 градуса. Повече от 4000 градуса не искам. Казвате – желязото го мъчат, златото го мъчат. Златото го мъчат, като искат да го оберат, най-после чукът вдига шум. Като го турят на огъня, извличат каквото искат. Топлината е страшна, ще изпълняваш закона. Златото ще го турят на този закон, но туй е закон на насилие. Аз говоря за свободния живот.

Когато учените хора говорят за висока температура, високата температура, това е насилие, което съществува в света, то е престъпление. Какво ще кажете на туй? Това е едно възрение. Почти всички учени хора го споделят. Казвам, не е високата температура, която дава живот. Има друга една температура висока в света, която не разрушава – в електричеството. Ако прекарате две хиляди волта, три хиляди волта, който и да е човек може моментално да го убиете, но ако прекарате 50–60 хиляди волта, тия волтове ще минат през човека, без да причинят вреда. Един от физиците – Теслей, той обяснява и казва, че тия високи напрежения на електричеството във високите волтове, частиците на материята са толкоз дребни, че може да минат през порите на човека, без да причинят вреда. Тези от по-ниския волтаж частици са едри и разкъсват тъканите, вследствие на това човек умира, или казано, с високото напрежение на електричеството имате рафинирана материя, която може да мине. И в бъдещия строй така хората ще се лекуват. Но казвам сега, нашите възгледи, нас ни е страх да направим опит в света. Мнозина може да ми кажат: „Неговите възгледи не са прави.“

Аз не разглеждам дали моите възгледи са прави, или не. Аз поставям един възглед на опит. Издържа ли този опит, аз съм прав. Някой път се разболея, някой път боледувам. Тогава изнасям един мой възглед да го опитам. Кой възглед е прав? Турям един възглед при болестта, тя не си отива. Турям го насрана. Турям втори възглед, трети и най-после турям друг възглед, и тя хвръкне. Казвам: „Как ти е името?“ Казва: „Аз съм човекът, който обича истината. Аз съм истината.“ На него аз държа. Някои математици правят опити. Аз често се натъквам на някои математически опити, има трудни задачи във висшата математика от петото–шестото измерение. Едва сега учените хора се занимават с четвъртото измерение. Неразбрана работа, ще ти се пръсне главата – или трябва да полудееш,

или да напуснеш въпроса. Ще опитам моя възглед. Туря един възглед при тази формула, не върви. Туря друг възглед, веднага задачата стане ясна. Казвам: „Как ти е името?“ „Аз съм истината.“

По някой път аз се съмнявам дали има Господ, или не. Тъй от вашето гледище. Възможно е аз да съм се излъгал дали има Господ, или не. Минава ми мисъл. Пак изнасям един свой възглед. Турям го. Нашият спор нищо не разрешава. Дойде друг и казва: „Има Господ, аз видях Господа.“ „Кой си ти?“ Казва: „Аз съм истината.“ Тогава аз слушам една песен от Слънцето, толкоз красива. Онези небесните хора, жителите на Слънцето пеят. Слушам жителите на Венера, те пеят. Слушам жителите на Юпитер да пеят. Слушам жителите на Сатурн да пеят. Слушам жителите на Сириус да пеят. Слушам жителите на Алфа Центаурус да пеят. Казвам, чудно нещо. Учени хора. Казват – дали има живот, или не. Всички пеят на един език много разбрано. Какво може да кажа на съвременните хора? Аз зная какво ще ми кажат, пък и нищо не искам да ми кажат. Считат го – това е моя халюцинация. Зад тази халюцинация аз виждам мъртвите, че са живи. Толстой го среща един мъртъв жив и казва: „Как си приятелю? Тебе ти държаха много надгробни речи.“ Казва: „Те са първокласни невежи. Аз още не съм напуснал земята, ходя и проповядвам. Не ме познават. Ходя между тях. Едно време ходех като Толстой, а сега ходя инкогнито. Сега не се казвам Толстой, но само слушам какво говорят за мене.“

Идва един гражданин от София, доста интелигентен, казва: „Може ли да ми обясниш един сън.“ Казвам: „Какъв сън? Аз – казвам – не вярвам в сънища.“ „Идва Толстой при мене преди войната и казва: „Докога тия хора все ще воюват. Не знаят ли, че това е престъпление?“ Вярно ли е това? Нали той е умрял? „Вярно е, разбира се. Как е умрял. Не е умрял Толстой.“ Каза ми, че това, което правят, не е право.“ Следователно ние сме хора, които вярваме в реалността, че ние сме само хората, които живеем. Всички, които са умрели, ги няма вече никъде. Вие поддържате вашето неверие. Ние сме хора, които твърдим, че всички, които са умрели, ги няма вече никъде. Тъй като ви говоря, не искам да ви убеждавам да вярвате. Дръжте си вашето невежество.

Вярно, заблуждение е истината. Лъжливата истина е заблуждение. Ако някой ви проповядва известна лъжа в името на истината и иска да ви убеди, че няма живот или че има живот, най-първо, аз гледам, че животът не може да се раздели. Животът е една същина, животът не може да умре. Ние искаме да докажем една същина като Бога, че съществува. Бог е същина, Бог е в живота. Животът, това е Бог. Истината, това е Бог. Бог вън от истината не може да го познаеш. Вън от човешката разумност, от висшата човешка разумност ти Бога не може да го намериш. Само във

висшата разумност като погледнеш, тия учените работи, които е казал някой учен човек, ще ми кажете какво е измислил. Казвам, приятелю, ти може да говориш – даже тази работа, която ти си написал, тя е Божия работа. Само Бог може да напише това нещо. От твоята глава може да излезе, но не и това? Дошло му нему наум, че такива и такива елементи съществуват на слънцето. Никога не може да ти дойде наум нещо, което не съществува. Може да мислиш за това, което съществува. Всяко нещо, за което мислиш, то съществува в известна форма.

Но да се върнем. Духът е онова, което дава живот, и с този дух вие може да се свържете. Той е същината, която съществува в природата. Тази същина съществува в слънчевите лъчи. Тази същина съществува в храната, тази същина съществува във въздуха, тази същина съществува във водата, във всичко онова, което е чисто и неопетнено, тя съществува. Даже когато вие се ръкувате с някой човек, вас ви е приятно, то туй е разумното у вас, то е духът. Някой човек излъчва нещо топло, хубаво. Това е духът. Тази същина, която свързва хората, минава от един човек в друг. Тя е, която свързва хората. Духът свързва хората. Хванеш един човек, той е духът, който носи живота. Като пипнеш тази ръка, казваш – жената има живот, жената няма никакъв живот. Тя е проводник на духа, на онова реалното. Казвате: „Този е мъж.“ Мъжът е само проводник. Ако вие не сте съставили такова понятие, ще кажете – мъжът е добър или лош. Мъжът може да бъде лош проводник. Туй го приемам. Жената може да бъде лош проводник, но животът да бъде лош и добър, това не може да бъде. Ако не си съставите такова ясно понятие за духа, той мисли, че духът има някаква невидима форма. Целият живот произтича от духа, онази Първичната Причина. Под думата причина разбирам онова, което дава възможност на живота да се прояви, то е духът. Христос казва: „Думите, които аз ви говоря, дух са и живот са.“ От това гледище всичките научни теории, всички вярвания така се осмислят. Ако аз така не вярвам, ще имам едно желание да ви представя. Сега някой казва: „Той ви заблуждава.“ Най-първо, аз имам за предмет никога да не заблуждавам себе си.

Зная, че ако аз заблудя когото и да е, то ще се върне върху мене. В света съществува един закон. Всякога, когато заблудя един човек в моите възгледи, то ще се върне и към мене. Ако имам желание, ако имам користолюбива мисъл скрита... Например хвана една мома, гледам ѝ на ръката и казвам като гадател: „Като твоето сърце не съм виждал. Като твоята линия на сърцето не съм виждал, пък умът ти – гениален. Ти си щастливо същество.“ Но аз виждам, че не е така. Лъгала 10 пъти, 10 души любовници имала. Ако говоря истината, ето аз как ще ви кажа. При мене са идвали мнозина, ето как аз искам да кажа истината. Няма да кажа нито лошите страни, нито добрите. Ще ви кажа туй, което аз наричам знание.

Ще кажа така: „Сестра, в тебе има много заложби, имаш отлично сърце, но не е обработено, имаш отличен ум, но не е обработен, имаш музикални чувства, после домашните чувства не са обработени, но много голям капитал имаш, може да ги обработиш. Ако ги обработиш, гениален човек ще станеш. Ако не ги обработиш, ще останеш такава, каквато си и сега." Тогава тя гледа и пита: „Колко да ви платя?" Казвам: „Колко искаш да ми платиш?" „Сто лева." Аз изваждам сто лева и аз давам. Казвам: „Вземи тези стоте лева." Аз се радвам, че имам възможност да пипна нейната ръка.

Когато искам да се забавлявам, казвам: „Слушай, аз ще ти кажа много хубави работи, но петстотин лева ще платиш." „По-малко не може ли?" „Не може." Лъжата се продава. Аз съм слушал много цигани, много гадатели. Преди години срещнах един румънски гадател и след като ми гледа, аз му казвам: „Нека и аз да ти погадая." И след като му погадах, казвам: „По този начин не се гадае, то не е още наука. Много общи работи са. Има наука точно определена. Аз не съм да кажеш истината на човека. Не му казвай, кажи му, че има дарби – не са развити. Не да му кажеш, че е лош човек, та да се поправи. Тия неща не са възпитателни."

Сега да се върнем. Духът е, който дава живот. Ние се спираме върху личното. Вие искате да знаете какво ли аз искам да ви кажа. Аз не искам да повярвате в това, което ви казвам, нито аз искам да ви кажа какво мисля. То не е меродавно в дадения случай. Аз искам да ви изнеса един факт, какво нещо е истината в света, какво нещо е природата в света, какво нещо е тя като един инструмент, който обединява всичките хора и изисква от всички един отличен ум – от мене, от вас, от всинца ни изисква. Абсолютно никаква лъжа – нито бяла, нито черна. Ти може да прилагаш бяла или черна лъжа, но природата не позволява ни черната, ни бялата лъжа. Сега не разбирайте така, както вие разбирате за лъжата. Лъжата седи в много малки работи. Аз само на едного съм казал истината. Преди години иде един учен българин да ме изпитва. „Уважаеми господине, имам чест да се запозная с вас. Голяма привилегия е за мене. Слушал съм за вас. Ходили сте в странство – слушам, той отдалече говори много такива въпроси. – Слушал съм за вас, че вие сте чели мислите на хората. Я ми кажи – казва – да се убедя, може ли да се четат човешките мисли, или не. Какво мисля в този момент?" Рекох: „Да ти кажа ти сега мислиш точно следното. Много са ме лъгали досега, този да видим какво ще ме излъже." „Извинете" – казва. „Няма нищо. Туй е човешко." Ръкуваме се и си заминава.

По някой път аз разсъждавам и казвам. Ако аз кажа една лъжа, какво ще добия? Аз съм спрял цялото човечество в неговия развой. Спрял съм и своето развитие. Ако пък кажа една истина, подтикнал съм цялото

човечество напред и съм дал възможност цялото човечество да прогресира. Не съм от глупавите хора да лъжа. „Не може ли човек да лъже?“ Не може. Ти от лъжата не може да се избавиш. Всякога, като дойдеш до нея, не я казвай. Ако не може да кажеш истината, поне мълчи си. Казвам сега, разумното в света. Ние искаме да се повдигнем. Помнете едно нещо, аз изнасям един факт. Здравето на човека зависи от онази абсолютна истина, която той носи в себе си. Ако искате да бъдете здрави, умни и човек с добри чувства, непременно трябва да обичате истината, да треперите заради нея. Тъй лесно се разправя за всичко в живота. Но допуснеш ли малката лъжа, ще имаш толкова изключения, че ще ти побелее главата. Туй казвам като правило. Каквото и да ви проповядвам, знайте – може да направите един опит.

Опитайте истината. Онази истина, която е във вас. Не истината, която е написана в книгите. Онова, което вие считате за истина, кое е? Истината ще ви освободи, ще ви даде здраво тяло, благородство на сърцето, на желанията, на мислите. Човек, който говори истината, природата спрямо него е много снизходителна. Този човек, дето и да е, като се обърне, ако е облачно време, ще стане ясно. Този човек, който обича истината, като мине покрай планинска местност, втората година като мине, всичката местност с трева ще се покрие, извори ще излязат, той носи благословение навсякъде. Човекът на истината не знае какво нещо е сиромашия. Сиромашията е достояние, които обичат да послъгват. Сиромашията, болести, страдания, недоволство, това са все от белите лъжи. Свободни не сме ли да си позволите? Свободни сте. Но човек трябва да дойде до онова положение – да изключи лъжата съвършено от себе си. Като дойде, да знае, че е дошъл до едно положение със себе си. Да прекара един честен, весел и радостен живот, че не обича да послъгва. Сега не искам да ме разберете, че искам да ви изкарам грешници, че не говорите истината. Да ви дам един пример. Аз съм забелязал, че у българите децата, които искат да се къпят, няма да намерят някоя чиста вода, ами има локви, дето биволите се къпят, и като излязат, мязат на малачета, окалят се. Този бивол се е научил. Това разбирам, но онова дете, като влезе в мътната вода, майката след една седмица казва: „Не зная какво е станало с нашето дете, урочасано е.“ Че как няма да урочаса? Порите се запушили, не може да дишат. Простудява се.

Казвам, ние сме потопени в калта, запушват се порите на нашето тяло, на нашия ум и сърце. Трябва да се потопим в онази чистата вода. Трябва да се отворят порите, да можем да дишаме свободно. Докато сме потопени в една много кална атмосфера, не може да се диша, не може да се живее. Какво трябва да правим? Духът е онова, което носи живот. Разумното, възвишеното у нас. Ние трябва да знаем, че в нас има нещо, което е

вложено: туй, което наричаме ум, туй, което наричаме сърце в човека. Тия двете неща, ако ги съединим и приложим Божията воля, ще дойде при нас духът и ние ще придобием всичко онова, към което се стремим. Тогава ще дойдат хората, които ще поправят света. Не се изисква много да се поправи светът. Сега трябват хора, които да обичат истината, сега трябват хора, които да обичат много светлите умове. Сега трябват хора държавници от всичките слоеве, хора, които имат благородни сърца. Не да живеят за себе си, но да живеят за Бога, да имат един Господ, на който да слугуват. Аз съжалявам, когато хората търсят Бога вън от себе си. Нямат Господ. Аз съжалявам онези хора, които нямат един жив Господ в себе си. Всичките хора може да бъдат изявление на Бога. Бог може да се намери само в нашето съзнание, в нашия дух, в нашия ум и сърце. То е единственото място. Когато в тебе настанат светли мисли, онази светла радост, че умът ти с нищо не може да се размъти, ти вече имаш присъствието на това разумното, и тогава ще чуеш, че всичко е разумно.

Хората не са такива, каквито се показват сега. Казвам, сега ще ви гадая. Имате много заложби, които трябва да се развият, трябва да се обработят. Много заложби има умът ви, трябва да се обработят. Много заложби има сърцето ви, трябва да се обработят. Много таланти, но всичко това тепърва очаква благоприятни условия. Ако вие възприемете това ръководство на духа, на онова, което дава живот, животът трябва да дойде. Без истинския живот не може да има никакъв прогрес в света. Еволюцията без човешкия дух ще имаме същите резултати, каквито имаме при инволюцията. Еволюцията разбирам – да дойде разумното в света, тогава именно ще се придобие. Та не се спирайте да кажете – ние сме остарели, нека младите да направят, вече с нас се свършва, но младото поколение... Със старите не се е свършило. Тепърва старите трябва добре да мислят, младите трябва добре да живеят. Казвате: „С нас се е свършило.“ Не се е свършило. Досега старите живеят, но остаряват. Казвам, сега вие ще мислите добре и като дойде един млад, ще му кажете, не да го залъгвате, но ще му кажете и на него тази истина. Пак като дойде младият, и той няма да ви каже лъжа, както Адам я каза на Господа. Той ще каже как е живял. Адам, като го повика Господ, казва: „Чух, Господи, гласа ти, но се убоях.“ Откъде дойде страхът у него? Казва: „Чух, но се убоях.“ Този страх той го наследи от онази раса, от която той излезе. Коя беше първата раса, от която Адам излезе, това остава един научен въпрос, който трябва да проучвате.

Но спрете се върху тия елементи: върху духа, върху живота. Имайте като размишление в себе си. После размишлявайте за предназначението на вашия ум, за предназначението на вашето сърце и за предназначението на вашата воля и после за предназначението на вашето съзнание. След туй мислете за вашето вярване, религия, как да живееш, как да преминеш,

после мислете, като идете в другия свят, какво ще бъде вашето положение. Вашето положение ще бъде точно такова, каквото е състоянието на вашия ум, каквото е състоянието на вашето сърце, каквото е състоянието на вашата душа. Такова ще бъде вашето положение там. Каквито сте тука, такива ще бъдете и отвъд гроба.

Духът е онова, което дава истинския живот и истинския прогрес. Положете силата си там и в него ще имате една опитност, за която никога няма да съжалявате.

„Благословен Господ, Бог наш“
Тайна молитва

Шестнадесета неделна беседа
8 януари 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_01_11 Две правила
лекция пред общия окултен клас

ДВЕ ПРАВИЛА

Т. м.

(Чете се темата: „Качества на разумния човек“.)

Всички математици решават задачата за определяне квадратурата на кръга. Тази задача се решава от математици и геометрици, но и до днес още не е решена. Знае се от геометрията, че срещу равни страни лежат равни ъгли. И обратно, срещу равни ъгли лежат равни страни. В кръга се образуват четири равни триъгълника. Равни ли са квадратът и кръгът? Коя от двете фигури се е появила първа? Квадратът ли е произлязъл от кръга, или кръгът от квадрата? Ако те са произлезли една от друга, би трябвало да имат една и съща основа. Може ли двама души да имат една и съща основа, един и същ произход и да се различават? Правите ъгли на кръга се образуват около центъра, а на квадрата – в периферията.

Ако прекараме двата диагонала в квадрата, получаваме четири триъгълника, на които един от ъглите има върха си в центъра на квадрата. Квадратът, вписан в кръга, изглежда по-малък от него. Всъщност не е така, но перспективно изглежда по-малък. Трябва да се докаже, че квадратът е равен на кръга. Квадратът показва, че външните и вътрешните условия са еднакви, или че външните условия и вътрешните постижения са еднакви. Значи външното налягане е равно на вътрешното. Обаче в кръга не е така. Там законите са различни. В кръга външното и вътрешното налягане не са еднакви: външното налягане е по-слабо от вътрешното. Кръгът е фигура, създадена от разумно същество. Защо формата на главата е кръгла? – От голямото вътрешно напрежение. Защо челото е издуто отпред? Пак поради вътрешното напрежение на мозъка. Ако главата на човека е квадратна, това показва, че мисълта му работи слабо. Такъв човек е крайно уравновесен. В него всичко е точно определено и отмерено.

Според индусите, човек не трябва да бъде нито радостен, нито скръбен. – Какво ще бъде тогава? – Куб. Като куб, той е уравновесен, без никакви мъчнотии – нито външни, нито вътрешни. Според западните народи, човек живее в големи мъчнотии, които го правят неуравновесен. Затова казват: „За да се уравновеси, човек трябва да умре“. Чрез смъртта той ликвидира с всичките си сметки. Питате: „Защо Бог създаде света?“ Аз питам вас: Защо казвате, че квадратът, вписан в кръга, не е равен на кръга? Ъглите и в двете фигури са равни, но има нещо в тях, което не е равно. Когато квадратът се движи около своя център, образува кривата линия на

кръга. Тази линия показва пътя на движението или работата, която квадратът е свършил. Кривата линия представлява заплатата срещу работата, която едно разумно същество е свършило. Искаш ли да знаеш колко трябва да се плати на един човек за известна работа, начертай един кръг, впиши в него квадрат и направи изчислението. Колкото и да работите, ще ви се даде само една четвърт от квадрата, т.е. един прав ъгъл.

Когато в техниката се говори за кръга и квадрата, взимат предвид много съображения, а именно: какви сили действат по права или крива линия; какво пространство заемат тези сили; каква енергия се изразходва; колко завъртвания и огъвания стават. Дойдете ли до сегашната математика и геометрия, казвате, че тези неща нямат приложение в дадените фигури. Не е така. Ето, всички прави линии в човешкото тяло са линии на квадрата, а кривите линии на главата, например, са линии на кръга. Под „квадрат" разбираме място, където външните и вътрешните условия са еднакви, а под „кръг" – място, където тези условия не са еднакви. Значи кръгът е фигура, създадена при действието на две различно големи сили: голямо вътрешно налягане и слабо външно противодействие.

И тъй, ако искате да създадете в себе си нещо устойчиво, трябва да се поставите на такова място, където външните и вътрешните условия са еднакви. Тогава характерът ви няма да се огъва. Ако се поставите на място, където външните или вътрешните сили са по-големи, характерът ви непременно ще се огъва. – Какво показват огънатите линии на очите? – Условията, при които са се образували. Когато очите хлътнат навътре, това показва, че външните условия са лоши. Човек започва да се тревожи, в резултат на което очите потъват навътре. Щом вътрешните условия са добри, очите изпъкват. Очите на богатия са изпъкнали, а на бедния – хлътнали. Казваш: „Очите ми са изпъкнали, а съм беден". – Не си беден, но ти си вложил парите си в банката с безсрочен влог и не можеш да ги извадиш. Музикант, който има изпъкнали очи, свири по-хубаво от онзи с хлътнали очи. Който не вярва в това, може да го провери. Добрият човек има изпъкнали очи, разбира се, не като на кукумявката. Неговите очи са пълни, но не като на тия, които имат много натрупвания около очите си. Очите на добрия са изпъкнали, пълни и приятни. В тях се чете доброта и мекота на характера. Докато не разбира законите на природата, човек никога не може да си обясни защо очите биват изпъкнали или хлътнали, защо носът е дълъг или къс, защо устата е голяма или малка, защо езикът е плосък или остър, защо пръстите са дълги или къси, тънки или дебели, защо ръката е голяма или малка и т.н.

Българинът казва: „Видиш ли човек с дълги ръце и дълги пръсти, това показва, че той обича да попипва". Казват за някого: „Длъжка му е

ръката“. Обаче за цигуларя е добре да има дълга ръка. Къса ли му е ръката, не е добре за него. Вината не е нито в дългата ръка, нито в изпъкналите очи. Ако очите на човека са хлътнали, това показва, че условията му са лоши. Ако очите му са изпъкнали, условията са добри. Това е диагноза, по която се определя здравословното състояние на човешкия организъм. Когато човек губи силата си, очите му постепенно хлътват. Нервността и силните желания стопяват човека и очите му хлътват. Това показва, че в организма има малко мазнини. Щом очите хлътнат съвсем, те се затварят. Всеки знае кога се затварят очите. Тогава дават на човека безсрочен билет да замине за своето отечество. Ако иска да остане още малко време на земята, той трябва да направи очите си по-пълни. Това, което ви говоря сега, не е научно доказано. Туй са само изводи. От вас се иска да разрешите въпроса: на какво се дължат лошите условия в живота. За да се докаже това, изхождат от гледището, че първоначално човек е бил създаден по един начин. – На какво се дължи грехът? – Знаем, че грехът е произлязъл от ябълката. На нея се дължат всичките нещастия и страдания. Ева се изкусила само при виждането на ябълката, т.е. от знанието, което очаквала да придобие. Виждането има един резултат, а знанието – друг. Каквото знае човек, това вижда; това, което не знае, никога не може да го види. Например, ученият човек има микроскоп, под който разглежда и най-дребните, невидими микроби в увеличен вид. Вървиш по улицата, ритнеш някой камък на пътя си, без да подозираш, че в него се крие един диамант. Ритнеш го с крака си и продължиш пътя си. Ако беше учен човек, щеше да разбереш, че в този камък се крие една скъпоценност, с която можеш да подобриш материалното си положение.

Казвам: На мнозина съм говорил повече от 20–30 години и въпреки това очакват да дойде Христос на земята, да ги спаси. Очаквате да дойде деня, в който изведнъж да станете добри. Хубаво е да живее човек с надежда. Тръгнали двама души на път: богат и беден. И двамата не носели хляб със себе си. Богатият казал: „Не съм свикнал да нося хляб със себе си. Деликатен съм, тежко ми е“. Значи той се страхува да не се осакати. Бедният казал: „Аз пък постоянно съм носил. Искаше ми се един път поне да изляза на разходка. Гърбът ми е охлузен от тежести“. Гърбът на богатия е здрав. Понеже гърбът на бедния е охлузен, за да оздравее, той не трябва да се товари с нова тежест. Тръгнат двамата на разходка. Единият със здрав гръб, а другият – с охлузен. Срещат един беден човек и го питат, има ли нещо за ядене. Бедният казва: „Само сухи корички имам“. – „Не ям сухи кори.“ – „Ако не ям, ще умра. Сух, или не, ще ям. Иначе няма да издържа.“ Те продължават пътя си. Богатият очаква добрите условия, а бедният, без да очаква нещо, се натъква на лошите условия. Не се минава много време, богатият започва да куца, краката му не го държат. Бедният

обаче е доволен от своите здрави крака. – Защо богатият остава насред пътя? – Защото не може да яде. Той очаква да дойде Христос, да създаде добрите условия на живота.

И вие, като говорите за Христос, очаквате благоприятните условия. Вие мислите, че като отидете на Небето, ще ви посрещнат ангели и светии и ще забравят вашите грехове. Те ще кажат: „Елате вие, благословени мои деца“. – Кой е благословен? – Който се учи. Вие никога не сте се замисляли как ще стане тази работа, кой ще разреши въпроса за правите ъгли. Това не е ваша работа. И кръгът не е ваша работа.

Като ви наблюдавам, виждам, че всички сте от онези богати, които не искат да им се охлузи гърба. Всеки казва: „Тази работа не е за мене“. Значи, тази работа е за бедните. За бедния, който нищо не знае! Като говоря така, всеки се запитва: „Ако разреша въпроса за квадратурата на кръга, ще реша ли задачите си в живота?“ Питам: Ако възлюбите Господа, ще решите ли задачите на своя живот? Или, ако посеете едно житно зърно в земята, ще разрешите ли всички въпроси? В какъв случай ще разрешите задачите си: ако посеете житното зърно, или ако го оставите в хамбара? Казваш: „Аз не се интересувам от тези въпроси, остарял съм вече“. – Аз пък не се интересувам нито от младите, нито от старите. Младият е един чешит, старият е друг чешит. Като се говори за млад човек, разбирам такъв, който само яде, пие и се е веселил. Като се говори за стар, разбирам човек, който е ял, пил, веселил се и сега търси начин, как да се изплати. Сега мисли, прави сметки, как да се справи с дълговете си. Вие мислите, че старият носи някаква мъдрост в себе си. – Никаква мъдрост няма той, сметки прави, има да плаща.

Казвате: „Млад е този“. – Млад е, но на чужд гръб. Това не е младост. Млад е онзи, който дава половината от яденето си на своя ближен. Стар е онзи, който дава половината от знанието си на своя ближен. Докато младият не споделя яденето си с бедния, не е млад. И докато старият не споделя знанието си с невежия, не е стар. В това отношение източната и западната философия си приличат. Разликата е само в това, че източната философия говори за самоусъвършенстване на човека. Важно е, какво трябва да прави след това. Според моята философия, като се усъвършенства и няма какво повече да прави за себе си, човек трябва да работи за другите. Само тогава животът се осмисля. Не работиш ли за другите, нищо не си постигнал.

Ако след самоусъвършенстването си човек не знае какво да прави, той ще получи такъв отговор, какъвто е получил един голям американски оратор. След като говорил 400 пъти пред едно голямо събрание, той се обърнал към слушателите си с въпроса: „Какво можем да направим сега?“ Те му

отговорили: „Най-добре ще направиш да си отидеш у дома и повече да не се явяваш при нас, да ни смущаваш“. Той ги пита какво може да направи за тях, а те му отговарят: „Едно ти остава, да си отидеш вкъщи. Ако направиш това, ние ще останем благодарни“. Ако и ти говориш на хората 400 пъти и след това чуеш да ти кажат, че е по-добре да си отидеш вкъщи, да си починеш, отколкото да говориш, какво ще бъде твоето положение? Казваш: „Говорих ви 400 пъти. Какво разбрахте?“ – Разбрахме, че трябва да си отидеш вкъщи, да си починеш. И в Писанието е казано: „Иди да си починеш в мир“. И тъй, който иска да се усъвършенства, първо трябва да възстанови в ума си посоката на четирите прави ъгли. Само тогава той може да се движи правилно. Квадратът има два диагонала, четири страни и четири прави ъгли. Единият ъгъл представлява човешкия ум, вторият ъгъл – човешкото сърце, третият ъгъл – посоката на духа и четвъртият – посоката на душата. Това са четири възможности и постижения за човека. Под „възможност“ разбирам всичко, което идва отвън, което е дадено на човека. – „Какви възможности имам аз?“ – Имаш здраво тяло, глава, ръце, крака, дарби и способности. Под „постижения“ разбирам онова, което идва отвътре. Имаш стремеж, импулс, който трябва да използваш. Ще седнеш на едно място да работиш, да развиваш своите възможности. Ще се занимаваш с правите ъгли и ще видиш, че всяка сила си има своето място: духът, душата, умът и сърцето са поставени на мястото си. Числото 1 е мястото на духа, 2 – мястото на душата, 3 – на ума, 4 – на сърцето. Следователно ще си служиш с квадрата като с емблема и с него ще решаваш задачите си. С квадрата ще си служиш като мярка, където външните и вътрешните условия са уравновесени. И кръгът е емблема, но в него вътрешните условия са по-благоприятни от външните. В него външните и вътрешните сили не са уравновесени. Който мисли право, главата му е оформена; той може да работи всичко. Който не мисли право, главата му не е кръгла, не е добре оформена; той не може да работи. Каквито дефекти има човек на тялото, на главата или на лицето си, в бъдеще ще се изправят. Вътрешните сили в него работят и изправят дефектите по един правилен, геометричен начин. Квадратът е емблема на правата мисъл, но в него има нещо статично. Всяка линия, която не се огъва, е права и къса; всяка линия която се огъва, е крива и дълга. Оттук правя следния извод: най-късата линия е онази, която при никакви условия не се огъва. Питате, лошо ли е огъването? – По-лошо е пречупването, но и в него има нещо добро.

Като ученици, изучавайте човешкото лице, веждите, очите, да се убедите в това, което ви говоря. Какво означават огънатите, счупените и правите вежди? Какво означават отворените и затворените очи? Какво означават сенките под очите? Големите и дълбоки сенки показват, че може да имаш големи постижения, но ще минеш през големи изпитания. Йов имаше

голямо богатство, но го изгуби. Като мина през големи изпитания, Йов придоби нещо велико; веждите му изтъняха и очите му се отвориха. С отварянето на очите той придоби голямо знание. Вие искате да ви докажа нещата научно. – Това не е моя работа, то е патент на учените. Ако си позволя да отнема правото на учените, трябва да плащам, а нямам пари. Ученият доказва нещата по свой начин, а аз – по моему. Обаче това, което ви казвам, никъде няма да го намерите. От гледището на учените това, което говоря, не представлява някаква ценност. От мое гледище тяхното знание не представлява някаква ценност. Какво знание е това, след като разрешаваш един въпрос, говориш по него с часове и в края на краищата нищо не си постигнал. Учените казват, че завладели въздуха и хвърчат като птиците. Какво са постигнали птиците със своето хвъркане? Хората ги хващат и ядат. Учените откриха лодките, параходите и с това завладяха водата. Рибите владеят водата преди тях, но какво са постигнали със своето плаване? Хората ги ловят с мрежи и въдици и ги пекат на огъня. Обаче един ден и учените ще ги пекат като рибите и колят като птиците. Няма да се мине много време и вие сами ще видите това. Ще кажете: „Чудно нещо, един от нашите братя изчезна! Къде отиде? Излезе над водата и повече никой не го видя“. Казвате: „Отиде на онзи свят“. – Влязъл е в някоя мрежа. Както рибите и птиците стават жертва на хората, на техния огън, на тяхната пиростия, така и учените опитват силата на огъня. Хората се веселят, ядат печена риба и птица, но скъпо плащат за това удоволствие.

Какво става днес с учените хора? Не стават ли и те играчка на природата? Има разлика между съдбата на учения и тази на рибата и птицата. Когато ученият открие нещо, след смъртта му издигат паметник. Никой човек не е надминал птицата в хвъркането, нито рибата в плаването, въпреки това нито птицата, нито рибата имат паметник. Каква наука има в това, че слагат паметник на заминалия за другия свят? Каква наука има в стиховете, с които възпяваш заминалия? Ще кажеш, че той бил ангел, затова отишъл при Бога. Това не е нито изкуство, нито поезия. Колкото и да възхвалявате и възпявате човека, и на онзи свят да отиде, пак ще бъде такъв, какъвто е бил на земята. Един гръцки поп казвал на жена си: „Един ден, като умра, ще отида право в рая, на мястото на апостол Петър. Ако ме търсиш, там ще ме намериш. Толкова години служа на Бога, извоювал съм си първото място“. Като умрял, попадията си казала: „Сега има кой да ме посрещне на онзи свят“. След няколко години и тя умряла. Щом се видяла в другия свят, първата ѝ работа била да се отправи към рая, да намери мъжа си. Обаче не могла да го намери там. Апостол Петър ѝ казал: „Мъжът ти не е тук, търси го в ада“. Тя си помислила, да не би да се е загубил някъде по пътя. Най-после, попадията отишла в ада, където намерила мъжа си. Крайно разочарована, тя започнала да плаче. Като я видял, попът казал: „Не плачи, не съм на толкова лошо място. Аз съм на раменете на

владиката. На земята той беше на моите рамене, а тук – аз съм на неговите. Все пак съм на по-добро място". Какво ни ползва тази утеха? И единият, и другият са в ада – място на мъчение. Каква наука е тази, в която има мъчение? На земята хората стъпват на краката на своето невежество. Трябва да се повдигнат крачка напред и нагоре, да стъпят на раменете на владиката, т.е. да влязат в света на просветата. И владиката още не е разбрал живота.

Мнозина от вас слушат и се запитват: „Какво иска да каже Учителят? По буква ли да разбираме нещата, или по дух?" Казвам на някого: Ти си добър човек. – Какво означава думата „добър"? – Искам да кажа, че колкото си добър, толкова си и лош. Ако някой ти каже, че си лош, това значи: Колкото си лош, толкова си и добър. Доброто е равно на лошото и лошото е равно на доброто. Който започва добре, свършва зле; който започва зле, свършва добре. Как ще уравновесите тези неща и какво ще получите от тях? Кое от двете положения е за предпочитане: да започнеш добре и свършиш зле, или да започнеш зле и да свършиш добре? От двете положения ще съставя две пропорции: Лошото се отнася към доброто, както доброто към лошото; и обратно: доброто се отнася към лошото, както лошото към доброто.

* Л:Д=Д:Л
* Д:Л=Л:Д

Значи ако започнеш лошо и свършиш лошо, в основата на твоя живот има нещо добро, което те спасява; ако започнеш добре и свършиш добре, в основата на твоя живот има нещо лошо, което може да те спъне. Изучавайте двете пропорции, без да ги свързвате със сегашния си живот. Имаш знание, имаш вътрешен мир, обаче не мисли, че си разрешил задачите на своя живот. – Защо? – Защото ако днес си радостен, утре ще бъдеш скръбен; ако днес си богат, утре ще осиромашееш. Това са временни състояния, които не разрешават въпросите. Казвате: „Ще минем през големи изпитания". – Ще минете през изпитания, независимо от това, дали ги желаете, или не. Няма човек на земята, бил той цар, княз, учен, философ, прост, невежа, който да не е минал или да не мине през изпитания и страдания. Каквото и да прави, нищо не може да го спаси от страданията. Едно се иска от всички: разумна философия и правилно разбиране на нещата. Каквото научите чрез тази философия, това е за вас. Не е моя работа да ви уча да бъдете добри и как може да се проявявате. Всеки да се проявява такъв, какъвто Бог го е създал. Това, което за мене е добро, за някого е зло. И това, което за мене е зло, за някого е добро. Ти ядеш месо и считаш, че е добро. Вземеш кокошката на своя ближен и я заколиш. Казваш: „Понеже ям месо, не правя нищо лошо, като заколя

тази кокошка“. Според мене ти правиш две злини: от една страна, отнемаш живота на кокошката, без да я питаш, готова ли е да се жертва за тебе; от друга страна, взимаш единствената кокошка на ближния.

Сега, да се върнем към въпроса за добрите и лошите условия в живота. Някой е недоволен от Господа за лошите условия, в които живее. На кого, всъщност, трябва да се сърдиш и от кого да бъдеш недоволен? Някога се сърдиш на Бога, някога на майка си и на баща си, а някога на самите условия. Може да имаш право да се сърдиш, но може и да нямаш право. Защо се сърдиш? Знаеш ли какво нещо е сърденето? Какво прави човек, като се сърди на Бога? Какво прави детето, като се сърди на майка си и на баща си? – Мълчи, не иска да говори. Щом се примири с баща си и майка си, започва да им говори. Като се сърди на Бога, и човек, като детето, престава да говори, не се моли вече и казва: „С молитва нищо не става!“ – Това е детско разбиране. Ако не говориш на баща си, на себе си ще напакостиш. Следователно ще говориш на баща си, ще се молиш, за да придобиеш нещо. Ще говориш, ще се молиш, ще приемаш чист въздух в дробовете си и ще изхвърляш нечистия навън. Ще се молиш, ще изказваш молитвата си вътрешно; през това време ще задържаш въздуха в дробовете си и след това ще издишаш нечистия въздух. Ако се молиш, без да приемаш чист въздух, молитвата ти не се приема. Първо, тя трябва да се очисти и след това да се пусне нагоре, към Бога. Ти се молиш, а до тебе стои ангел, с четка в ръка и изчиства всяка дума, която излиза от устата ти. Думите ти минават 9 пъти през вода, докато отидат при Бога. Ако ангелът е зает и не може да изчисти молитвата ти, тя не отива при Бога. Тогава сам ще я чистиш. Като живее, човек все трябва да работи нещо. Той не може да стои на едно място и нищо да не работи. Той е жив кръг, който постоянно се движи. От детинство до старост, човек постоянно се изменя. Точка не остава в него непроменена. Погледнеш се в огледалото, виждаш, че очите ти хлътнали, страните пребледнели, чудиш се какво става с тебе. След малко виждаш друга промяна. Въпреки това има нещо неизменно в човека. Кое е това, което не се изменя? Сега, като говоря така, аз не искам да ви обезсърчавам. Не искам да изпаднете в положението на човек, който очаква неговият билет да спечели най-голямата печалба и като не успее, се отчайва. Преди да очаква печалба, той трябва да знае, че лотарията не разрешава въпросите в живота. Имаш известно верую – това е лотариен билет. Най-малката работа, която можеш да свършиш, струва повече от най-големия лотариен билет; една права, трезва мисъл струва повече от всяка печалба на лотария. И аз, ако се случи да нямам работа, взимам един кръг, една плоскост и я движа в две противоположни посоки, като я завъртвам под ъгъл 90 градуса. След това взимам друга плоскост – квадрат, и нея завъртвам също в две противоположни посоки. Да завъртиш една плоскост на 90 градуса, това значи да измениш нещо в себе си. Оглеждаш

се и казваш, че не харесваш челото си, носа, очите, устата си. – Какво трябва да направиш? Не е достатъчно само да кажеш, че не се харесваш, но да намериш начин да измениш това, което не харесваш. В един ден не можеш да се измениш, но като работиш цял живот върху себе си, можеш да подобриш чертите на лицето си, да станеш по-красив. Казваш: „Като умра, ще се изменя“. – Смъртта не разрешава въпросите. Когато гъсеницата се превръща в какавида и от какавида в пеперуда, тя умира ли? И човек, по същия начин, може да се видоизмени. И най-лошото в себе си той може да видоизмени, да превърне на добро.

И тъй, първото нещо е да се освободите от утайките, т.е. от наслояванията във вашия организъм. Те ви правят кисели и недоволни. Утайки има в ума, в сърцето и тялото на човека. Утайките в тялото причиняват болестите, в ума причиняват недоволството, а в сърцето – злото. Утайките в ума пречат на човека да мисли ясно. Като отидеш в невидимия свят, между разумните същества, няма да те питат откъде идваш, как си живял, какво си придобил, но ще те питат за какво си способен, какво можеш да работиш. Когато детето постъпва в първи клас, учителят не се интересува, дали то е богато, или бедно. Той иска да знае, способно ли е това дете, може ли да възприема всичко, което му се преподава. За учителя е важно какво вътрешно богатство носи детето в себе си. Като влезете в невидимия свят, и там се ръководят от същото. Не искат да знаят от какво произхождение сте, колко сте богати, как сте живели. Там искат да знаят колко сте способни да възприемате знанието, което ви се преподава. И в този, и в онзи свят вие сте ученици. Следователно, като ученици, отличителното нещо за вас е умът. Вие трябва да имате светъл ум, да възприемате правилно знанието.

Много от вас искат да влязат в Школата, да бъдат записани за редовни ученици. Като ви наблюдавам, виждам, че не можете да влезете в Школата. – Защо? – Не можете да учите. За да влезете в Школата, трябва да решите задачите на квадрата и кръга. Ще кажете, че сте в Школата. – Извинете, още не сте ученици. Привидно минавате за ученици, но сте далеч от Школата. Вие не сте минали още изпитите на ученика. За да бъдеш ученик, трябва да гледаш еднакво на доброто и злото. Те трябва да ти бъдат приятели – единият от дясната ти страна, другият от лявата. Като погледнеш на доброто, да кажеш: „Добро е това“. Като погледнеш на злото, пак да кажеш, че е добро. Ако свиеш вежди пред злото, не си ученик. Някой ти направи зло, кажи спокойно: „Толкова му стига умът“. Докато си на земята, в обикновеното училище, всичко можеш да кажеш. Влезеш ли в Школата, от тебе се иска пълно самообладание. – „Тогава да не си губим времето напразно.“ Казвам: Ако не си използвал времето за развитието на ума, сърцето, душата и духа си, то е изгубено. Времето,

използвано за развитието на човешкия ум, сърце, душа и дух, е спечелено. Това е мярката за времето. Разумно използваното време гради. Докато гради, човек се повдига. За да ви приемат в Школата, трябва да спазвате правилото: Не губи времето си! Това е надписът на първата врата, през която ще минете. – Кога не губи човек времето си? – Когато го използва за укрепване и развиване на духа, душата, ума и сърцето си. Не го ли използва така, той губи времето си.

Следователно, като си дошъл на земята, ти ще се движиш по квадрата и кръга, като мерки на живота. Учените, които създадоха навремето геометрията, получиха откровение от Бога и изнесоха истината в прости, геометрични форми. Като се намериш в трудно положение, сложи ръката си на главата, на сърцето, на стомаха си и кажи: „Не губи времето си! Не се занимавай с празни работи! Не губи условията! Не мисли за изгубеното богатство! Не се страхувай от лошите условия, защото те носят такова знание, каквото никой не може да ти даде“. За какво трябва да мислиш? Помни: Най-тежките условия носят най-големите откровения. В най-тежките моменти на живота си, когато нямаше отникъде изходен път, Йов получи най-голямото откровение. И Христос получи най-голямото откровение, когато беше на кръста. Имаше нещо, което и Той не знаеше. Когато се намери в безизходно положение и не можеше да разчита на себе си, Христос каза: „Господи, в Твоите ръце предавам духа си!“ И вие, като се намерите пред големи мъчнотии, кажете си: „Не си губи времето! Господи, в Твоите ръце предавам духа си“. Три дни след разпятието си, Христос разбра защо трябваше да мине по този път. На третия ден Той възкръсна. Когато човек мине през големи страдания и устои на тях, непременно ще възкръсне. И тъй, ако сегашният живот, наука, страдание, добро и зло не станат причина да влезе човек в правия път, т.е. в рая, времето е загубено. Всичко в живота трябва да се превърне в условия, възможности и постижения за човека. Това значи да бъдеш ученик. Този е пътят на ученика за вътрешната Школа, за Школата на Всемирното Бяло Братство. Щом влезеш в Школата, ще дойде възкресението. Сега вие сте дошли до възможностите на живота, но не и до постиженията. Нито един от вас не знае какви постижения ще има в бъдеще. Постиженията подразбират виждане. Вие не сте дошли до фазата да виждате нещата ясно. Много неща съм ви говорил, но всичко трябва да се пресее, да остане само онова, което ви е нужно. И вие имате много желания, но те са лед, който ще се стопи и изчезне, както водата, която потъва в земята. Не съжалявайте за това, което ще изтече. Не съжалявайте за триците. За вас е важно брашното. За вас е важно времето, което сте използвали за ума, сърцето, душата и духа си. Не мислете защо идват страданията, несретите, нещастията. Не си губете времето да мислите за тях. Кажете: „Да бъде волята Божия!“ Щом сте дошли на земята, вие сте придобили нещо.

Физическият живот е условие за придобиване на духовния; духовният живот е условие за придобиване на Божествения. Само Божественият живот крие всички възможности за постигане на онова, което човешката душа желае.

Следователно физическият и духовният живот са условия за придобиване на реалното. След него идва Божественият живот, който наричам щастие, блаженство. Ако продължавам още да ви говоря, ще се спънете. Не че не сте добри и умни; много добри сте, но сте и много лоши, и много глупави. Не че не сте богати. Много богати сте, но и много сиромаси. Това са антиподи. Не казвам, че сте глупави, за да ви обидя. Кажа ли на някого, че е глупав, имам предвид, че може да бъде умен. Някой те обижда, нарича те глупак. Не се минава много време, той счупва крака си. Ти веднага му се притичаш на помощ. Той вика, кряска, роптае против тебе. Обаче ти продължаваш да наместваш счупения крак. Щом го наместиш, болката престава. Тогава пострадалият признава, че си умен човек. Ти го питаш: „Знаеш ли кой съм? Аз съм от глупавите, от тези, от които не си доволен“. Където и да срещнеш доброто, ще знаеш, че в него е Бог. Той е скрит и в цветята, и в плодните дървета, и в изворите, и в добрите хора. Виждаш едно плодно дърво. Бог в него ти казва: „Скрий се под сянката ми, да си починеш и да си хапнеш един плод“. Виждаш един извор. Бог в него ти казва: „Почини си и пий от моята чиста вода“. Добрият човек ще ти каже една блага дума. Нека всеки си отговори, вярва ли, че Бог живее в него. И аз си задавам същия въпрос. Не ме интересува, дали Бог живее в другите хора. Интересувам се, дали Бог живее в мене. Казвате: „Ти се различаваш от другите хора“. По какво? – „Не знаем, но намираме разлика.“ – Едно нещо ме отличава от хората, а именно: Аз зная положително, че без участието на Първата Причина нищо не можете да постигнете и никой не може да ви обича. Земята и небето да се обърнат с главата надолу, но без Бога никой не може да ви обича. Ако не дадеш място на Бога в себе си, и ти сам не можеш да се обичаш. Без Бога в себе си ти ще променяш възгледите си по 10 пъти на ден. Днес ще говориш едно нещо, на другия ден – друго. Къде си ти тогава? Истинският човек е в това, което съзнава, а не в това, което говори.

Често вие се обезсърчавате и казвате: „Сгреших, окалях се“. – Коя жена, като маже и чисти къщата си, не се цапа? Нейната цел е да белоса къщата. Това е нейната награда. Че изцапала дрехата си, нищо не значи. Под „мазане“ разбирам служене на ума, на сърцето, на душата и на духа си. Ако не знаеш как да им служиш, много още има да учиш.

Дръжте в ума си мисълта, да служите на духа, на душата, на ума и на сърцето си. Ако им служите правилно, вие вървите в правия път на

живота, към разрешаване на великата задача, дадена от Бога. Всички пробудени души са поставени на голям изпит. От времето на Христос цялото човечество се намира пред същия изпит. Всички хора държат матура. Никой не може да избегне този изпит. Ако не го издържат, ще го повторят. Много от вас са държали матура, свършили са гимназия; други са свършили университет. Важен е обаче изпитът на живота, да влезете в житейското училище. Идва времето на този изпит. Той е сериозен; Всеки ще бъде сам в стая, без никакви речници, никакви помагала, никакво подсещане. Ще разполага с 10 часа и каквото напише през това време, то ще реши съдбата му. Ако напише работата си добре, ще му кажат: „Хайде, на добър път!" Ако нищо не напише, пак ще му кажат на добър път. Сега аз не говоря за изпитанията, които носи новата година. Те не са важни за мене. Аз говоря за онзи велик изпит, пред който е поставено цялото човечество още от времето на Христос. Желая на всички да издържите този изпит добре и като дойдете при мене, ще ви почерпя с нещо особено, а именно, с гореща вода и захар. Може да очаквате баница, сладкиши, хубав обяд. Нищо подобно! Ще ви сложа само вода и захар. Не се позволява на завършилия образованието си да му слагат трапеза. Той сам слага и услужва на другите. В света има много хора, на които трябва да се готви. За здравите не остава време. В света има толкова болни, че ако трябва да се грижим за храната и на здравите, ще изцапаме яденето с нечистите си ръце.

Кои бяха основните мисли в лекцията? – Първата основна мисъл: Не губи времето си. Втората основна мисъл: Служи на духа, душата, ума и сърцето си. – За какво почитат царя? – За царското му положение. – За какво не почитат бедния? – За бедността му. – Тогава защо бедният се обижда, че не го почитат? Нека бедността си върви! Кажи на бедността да се облече с нова, чиста дреха, за да я почитат. Трябва ли праведният и умният да бъдат бедни? – Не трябва. Бедността е временно положение, а човек трябва да се стреми към вечното, да знае с какви възможности и постижения разполага.

> Помнете двете правила: Не губи времето си! Служи на духа, на душата, на ума и на сърцето си!
>
> Т. м.

Лекция от Учителя, държана на 11 януари 1933 г., София, Изгрев.

1933_01_13 Отношение между мисли и чувства
лекция пред специалния клас

ОТНОШЕНИЕ МЕЖДУ МИСЛИ И ЧУВСТВА

Т. м.

Кой е най-лесният, и кой – най-мъчният отговор?

Да допуснем, че имате две успоредни линии. Какво съдържание имат те? Какво ще стане с тях, ако се пресекат? Ще кажете, че нищо особено няма да стане. – При едни условия, това пресичане не означава нищо, но при други – много значи. Нищо и нещо имат два различни знака: нищо има знака минус, а нещо – плюс. Как ще означите геометрически частицата "не"и частицата „да"?

Кой е по-голям: който дава, или който взима? На този въпрос може да се отговори по два начина: Когато богатият дава доброволно, той е по-голям. Когато бедният взима с благодарност и той е голям. Ако богатият дава насилствено, малък е; ако бедният взима и не благодари също е малък. Силният всякога дава. Когато двама юнаци се борят, единият дава, а другият взима. Да победиш противника си, това значи, да му предадеш нещо от себе си. Той престава да бъде препятствие на твоя път, но същевременно е получил нещо от тебе. Някой мисли, че като унищожи противника си, победата е на негова страна. – Това е криво разбиране. Целият свят е пълен с такива разбирания.

Казват, че природата трябва да се победи. Какво се разбира под „победа над природата"? Да победиш своята низша природа е едно нещо. Да победиш външната природа, това е друго нещо. Всъщност, може ли човек да победи своята низша природа? Така само се говори. Казваш, че можеш да бъдеш учен. И това е само твърдение. Учен си, но в какво отношение? Казва се „учен", „неучен". Какво означава буквата "н"? Къде е силата в отрицателната частица „не"? Казваш: Не обичам да правя зло. Силата е в частицата „не". В друг случай, по стечение на обстоятелствата, казваш: Ще направя зло. Какво означава частицата „ще"? Каква част на речта е тя? Добре е понякога, човек да изгуби смисъла на всички думи и да не се безпокои за нищо. Частицата „ще"може да вземе мястото на отрицателната частица. Казваш: Ще ти взема парите. Какъв знак ще турите на това изречение? Преведете го в геометрическа форма. Буквата „щ"представя съчетание на три успоредни линии и на един прав ъгъл, обърнат с върха нагоре. Трите успоредни линии представят три реки или три канала. Още много неща може да представя буквата „щ". В случая, ъгълът показва, че ще боравите във физическия свят, в гъста материя, на

която трябва да знаете законите.

Един химик отправя едно вещество нагоре в пространството. Това вещество няма съзнание. Вие правите усилия да го насочите нагоре. „Ще“означава сили, с които, в случая, вие разполагате. Буквата „щ“означава вътрешна активност. Кажете една миролюбива дума, която започва с буквата „щ“. Тази буква съдържа в себе си скрити звуци и показва, че пътят е затворен. За да се отвори твоят път, ти трябва да бъдеш много умен. Ако вратата ти е затворена, тя може да се отвори само при един случай. – Кога? – Когато кажеш истината. Следователно, като дойдеш до буквата „щ“, ще мислиш. Онези учени, които се занимавали с писмеността, те са разбирали звуковете в природата. Ако разглеждате първите звукове, можете да създадете от тях едно математическо упражнение, а после да го преведете в геометрическа формула. Това значи, да го пренесеш в свят, проявен в гъстата материя. И материята има отношение към числата и формите. Първоначално, материята се проявила като единица, която после се раздвоила. Значи, материята, която изпълвала пространството, се диференцирала и видоизменила, като се образували две противоположни полушария. Така се образувало числото 2 – борба между две единици. За да се прекрати тази борба, явило се числото три, което показва, че силите в природата са взели известно направление. Значи, разумното в природата е взело надмощие и светът започнал да се създава.

Казват, че Питагор дошъл до числото 4, което показва завършен процес. Вие разбирате нещата най-много до числото 4. Може да броите и смятате до милиони, но разбирате само до числото 4. Казва се, например, че човек има 4 тела: физическо, тяло на чувствата, тяло на мисълта и тяло на разума или причинно тяло. С други думи казано: физическо тяло, астрално, умствено и причинно. Колцина от вас се качвали в причинното тяло, да видят, какво представлява причинният свят. Той е свят без никакво противоречие. Някога ви се струва, като че ли нямате никакви противоречия. Тогава вие сте в причинното си тяло. Оттам слизате в мисълта – в умственото си тяло и не можете да направите разлика между мислите и чувствата си. Наистина, непроявеното, нереализираното чувство е мисъл. То е обект на мисълта. Ти търсиш правилен път за реализирането му. И тъй, като се качвате в по-висок свят от физическия, виждате, че между мислите и чувствата съществува известна зависимост – близко отношение. Мисълта е реализирано разумно чувство. Ето едно понятие, върху което трябва да мислите. Мислите и чувствата не са идентични: когато чувствуваш, това е едно състояние; когато мислиш, то е друго. Мисълта е по-силна от чувствата, но в чувството има по-голямо напрежение. В мисълта има по-голямо движение, а в чувството – голямо

напрежение. Щом мислиш, ти се движиш; щом чувствуваш, ти си напрегнат и казваш: Иде ми да се пръсна! Това са отвлечени въпроси, които нищо не ви ползват. Те имат значение само за онези от вас, които се занимават със скритите сили в природата.

Имате едно езеро, в което от една страна се влива вода, а от другата – изтича. Водата, която се влива, пълни езерото, но същевременно донася пясък и други утайки, които се наслагват на дъното му. Водата, която изтича, празни езерото и го чисти от утайките, изнася ги навън. Кой от двата процеса е по-силен: втичането, или изтичането? – Втичането е по-силен процес. По аналогия на това, питам: Кой процес е по-силен – чувстването или мисленето? По този въпрос учените и философите са раздвоени. И окултистите са раздвоени и те имат две мнения по въпроса. По този въпрос природата е строго определена. Според нея, за да постигнеш едно желание, ти трябва да знаеш, какви са неговите свойства, какви чувства го подтикват и кога се проявява. Първо идват условията, а после времето, като врата за минаване. Например, нивата е разорана, имаш жито за сеене, имаш кола за пренасяне и чакаш само времето за да посееш. Казваш: Нямам условия, нямам средства. – Може да имаш и условия и средства, но ако не знаеш времето, кога да използваш условията, няма да постигнеш желанието си. Ако не спазиш времето за сеене, добрите условия могат да пропаднат.

Като ученици, изучавайте занаятите и изкуствата, като метод за постигане на своите желания. Всеки от вас трябва да има поне един занаят, в който да вложи ума си. Дали ще бъде земеделец, шивач, готвач, не е важно. В това разнообразие, именно, хората се възпитават едни – други. – Искам да бъда поет. – Всички не могат да бъдат поети. – Искам да бъда философ. – Всички не могат да бъдат философи. Философът работи с малко материя. Какво ще прави той, като дойде гладът? Той може да обясни причината на глада, но не може да го задоволи. – Как се задоволява гладът? – С храна. Човек яде, храни се, за да задоволи глада, да му услужи. Гладът е господар, а човек – негов слуга. Каже ли господарят, че иска да яде, слугата веднага отговаря: Господарю, на твое разположение съм, ще ти услужа. Дойде жаждата – друг господар. И тя казва: Жаден съм, вода искам. – Господарю, сега ще донеса вода. Дойде зрението – трети господар. – Светлина искам! – Сега, господарю и светлината ще дойде. Човек има много господари. Ще кажете, че човек е господар на очите си, на своето зрение. Не, той е слуга на очите си. Човек е слуга на ушите, на ръцете, на краката си. Един ден, когато краката се откажат да ходят, човек разбира, че те, наистина, са негови господари. Щом краката не искат да ходят, човек седи на едно място. – Защо не ходиш? – Днес господарят не е разположен.

Приемете новото знание, което иде в света. И вашето знание е на място, но трябва да го преведете в духа на новото, както се превеждат дробите към общ знаменател. Математиците си служат с ред формули, знаци и уравнения, които също трябва да се подвеждат към живота. Затова, обаче, трябва да се изучават законите на човешкия дух, душа, ум, сърце и воля. Който не знае тези закони, той се обезсърчава. Кой се обезсърчава: господарят, или слугата? Ако се обезсърчаваш, ще знаеш, че си слуга, не служиш добре на господаря си. И господарят се обезсърчава. Щом и господарят се обезсърчава, той не е господар, но слуга. Той си е въобразил, че е господар. Изобщо, господарят никога не се обезсърчава. Той е господар на условията, на времето, на силите, с които разполага. Сбъркал си нещо, слуга си. Невежа си, слуга си. – Слуга ли съм? – Че кой човек не е слуга? Когато се съберат няколко слуги, един от тях им става господар. Той играе роля на господар, но временно.

И тъй, определете отношенията, които съществуват между мислите и чувствата ви, за да видите, какво можете да постигнете с тях. Нека всеки си отговори, какво иска да постигне в живота си. Някой иска да свърши по философия, друг – по естествените науки, математика или медицина, трети – да стане инженер или архитект. Какво се постига с тези науки? Свършил си по биология. Какво ще постигнеш с биологията? Един окултен ученик разказвал, че в три последователни прераждания следвал по математика и свършвал университета отлично. В края на краищата, пак не разбирал математиката в живота. – Защо не я разбирал? – Защото бил слуга. Да разбираш, значи, да си господар на всички положения. Математиката не може да се разбере, тя трябва да се живее. Както животът се развива и променя, така се мени и математиката. Висшата математика подразбира отношения между резултати. В математиката взимат участие времето и пространството, количеството на веществото, както и математическите и геометрически отношения между едно съзнание и друго, между един и друг ум, между едно и друго сърце.

Казваш: Много обичам този човек. – От гледище на математиката, ти си дал много. – Той ме обича малко. – Значи, не е дал толкова, колкото получил. Много си дал, малко са ти платили. Дал си нещо ценно от себе си, в замяна на което не си получил, колкото си очаквал. Казваш: Няма обич в света. Искам да ме обича някой. – Дай му пари и не очаквай да ти ги върне. Това е на математически език. Иди при търговеца, дай му пари и кажи: Искам да ми дадеш стока. Дали той ще ти даде стока, или не, това е въпрос. Той казва: Ти ме обичаш. Дали аз те обичам, това е друг въпрос. – Ето една философия, която не съществува в живота. Тя се среща само в книгите. Математиката я нарича „отношения на мъртви величини“.

Сега, да дойдем до реалното в живота. Като обикнеш някого, първо се запитай, какъв търговец е, има ли от тази стока, за която плащаш и може ли да ти даде от нея. Като отиваш при него, първо прегледай стоката му и като се увериш, че има това, което искаш, тогава му кажи, че го обичаш. Ще кажеш: Ето, давам ти хиляда лева, срещу които искам нещо от тебе. С това въпросът се свършва. Някой ти пише любовно писмо. С това той те задължава. Лесно се казва, че обичаш, но и ти трябва да туриш нещо в писмото. Срещу полученото и ти ще дадеш нещо. Между хора, които се обичат, трябва да става правилна обмяна. Не можеш да обичаш един човек, ако не ти е дал нещо. Не можеш да обичаш един плат само за външния му вид. Платът трябва да има съдържание. Така той придобива цена. И човек трябва да има съдържание – неговите добродетели. Не можеш да обичаш нещо, ако то няма ценност.

Ново разбиране е нужно на хората. Ако живеете по старото разбиране, всичките ви задачи ще останат неразрешени. – Ама родили сме се. – Че се раждате, това е предприятие. Че растете, това е пак предприятие; че учите, това е също предприятие. Всичко, което вършите, е все предприятие. В края на краищата, всичките ви предприятия фалират. Казваш: Родих се, учих, свърших училище с отличие, работих, спечелих пари, но и знанието отиде и парите отидоха и здравето отиде – загазих. Нищо не ми остава, освен да умра. На търговски език казано: Фалирал си вече. И търговецът, като вижда, че оттук няма кредит, оттам няма кредит, най-после казва: Няма какво да се прави, ще фалирам. – Това е най-хубавото, което можеш да направиш. Ще извикаш кредиторите си и ще кажеш: Господа, не мога повече да карам така – обърках се. Вземете поне 10% от това, което имам. Така фирмата изчезва. Този е старият начин на ликвидиране. Аз привеждам фалимента със следния език: Падане на едно правителство, качване на друго. Напущане на една нива, обработване на друга. За мене процесите са строго определени. Ти трябва да знаеш, защо спиш и защо ставаш от сън; защо работиш и защо почиваш. Почивката, сънят подразбират освобождаване от нещо. Будното съзнание подразбира активност. Щом не можеш да почиваш, да спиш, природата те вика на работа. Ще работиш, докато дойде друго съзнание да те смени. Всяко време, което природата ти е определила, ще го използваш разумно. Ще се пълниш и ще се празниш. Така и войникът – пълни и празни пушката си. Казваш: Куршумът излезе навън. – Какво от това? Изпразнила се пушката, а после ще се напълни. Пушката е опасна, но има безопасни уреди, например, помпата е безопасен уред. И тя се пълни и празни, но с вода. Това е законът на приливи и отливи, на втичане и изтичане, на пълнене и празнене.

Изучавайте законите и силите на природата, за да се справяте с тях. Те

действат върху човека и, ако не може да се справи с тях, те се отразяват неблагоприятно върху него. Всичко, което става във външната природа, става и в човешкия организъм. Не мислите, че всичко идва отвън. Например, детето очаква всичко от майка си и баща си. От една страна, те нареждат работата му, но от друга страна и природата се грижи за детето. И ти имаш условия и средства за живот. Около тебе навсякъде има въздух, но сам ще го дишаш. През носа или през устата ще поемаш въздух, но сам ще правиш това. И ако те питат, защо дишаш, какъв отговор ще дадеш? Задавал ли си въпроса, защо дишаш? Ти живееш и дишаш. В този смисъл, дишането е един от процесите на живота. Ако не дишаш, не можеш да живееш. Ако светлината не влиза през очите ти, не можеш да мислиш. И мисълта е процес на живота. Яденето е също такъв процес. Без светлина, вода, въздух и храна няма живот. И съзнанието има отношение към живота. То определя, какво сме постигнали и какво не сме постигнали. В съзнателния живот на човека има нещо, което го радва и друго, което не го радва. Който не разбира законите, лесно се обезсърчава и казва: Нищо не постигнах. Какво означава това? Все едно, че отиваш да се къпеш и оставяш на брега всичко, каквото носиш със себе си: дрехи, пари, книги. Като влезеш във водата, казваш: Нищо не постигнах. – Нищо не си постигнал, защото всичко остави на брега. Щом се окъпеш, ще се облечеш, ще вземеш чантата с парите и книгите си и ще си отидеш.

Какво разбрахте от това, което ви говорих досега? – Човек трябва да служи разумно на господаря си. – Той има много господари. На кого от тях да служи? – На всички. – Не, първо ще служи на най-големия, а после на другите – по ред.

Сега искам от вас да напишете един списък на всички занаяти, защото ще станете занаятчии. Като донесете списъка, целия клас ще турим на работа. Аз ще прегледам списъка, да видя, какво можем да направим, т.е. кои занаяти до използваме. – Не разбираме, защо ще ставаме занаятчии. – Когато хората не разбират работите, те пеят и свирят. Когато са свободни, те също пеят и свирят. Сега сте свободни, господарят ви е заминал за малко. (Учителят свири тихо и нежно на цигулката). – Можете ли да пеете с мене заедно? Всичко старо си отива, отлетява вече. Новото идва в живота. Свободните хора пеят, а които не са свободни, плачат. (Учителят пее думата „хензи“). Всичко старо – страдания, несгоди, падания, ставания – си отива. Новото идва. Това се нарича в музиката „опресняване“. Всички музиканти търсят нови методи, нови разрешения. По този път е вървяла музиката и досега.

Разбрахте ли, каква ще бъде темата ви за следния път? – Да напишете списък на всички занаяти.

Животът на съвременните хора е еднообразен. В природата няма еднообразие. Въпреки това, хората се стремят към еднообразие, поради което се натъкват на големи несъответствия. Всички искат да бъдат богати, никой не желае да бъде беден – това е еднообразие. Всички искат да бъдат учени, въпреки това, малко са учените. Всички искат да бъдат силни, а при това, малко са силните. И малката мушица иска да бъде силна. Важно е да знаеш, кога да бъдеш силен, богат, учен. Трябва ли всякога да бъдеш голям? Ако те гонят, трябва да минеш през една малка дупчица. Като си голям, ще можеш ли да минеш през нея? Ще се заклещиш вътре. В този случай, колкото по-малък си, толкова по-добре за тебе. Щом се премахват препятствията на пътя ти, можеш да станеш голям. В този смисъл, силата, знанието, богатството, здравето са условия на живота, които трябва разумно да се използват. Даже и да са лоши условията, пак трябва да се използват.

Често хората губят целта на живота си. Задача на човека е да постигне не само общата цел на своя живот, но и целта си за всеки ден. Ето защо, казвам: Пазете равновесие на силите в своето съзнание. Като изгуби равновесието на силите си, човек се обезсърчава. При това положение, каквато работа започва, все я отлага. Пак започва, пак отлага. Има убеждение, но се отказва от него. Той започва много работи, но в нищо не издържа. Щом възстанови равновесието на силите си, човек намира своя път. Той разбира, че има отношение към живата природа, към Бога. Като ви говоря за отношения, аз имам предвид първо, отношенията ви към Бога. Чрез тях ще определите отношенията си към хората. Ако вярваш само в Бога, ти не можеш да определиш отношенията си към своя ближен. Да имаш отношение към Бога, това значи, да придобиеш Неговото знание, чрез което започваш да разбираш света и окръжаващите. Само по този начин, животът ви ще потече правилно.

Като ви наблюдавам, виждам, че вие не знаете, какви трябва да бъдат отношенията ви едни към други. Това незнание внася дисонанси във вашия живот. Когато учениците не учат, учителят е недоволен от тях. Ето един дисонанс. Недоволството нарушава равновесието на силите. Какво знание може да придобие ученикът, който е нарушил равновесието между силите на своето съзнание? Той не се интересува от нищо, следователно, не може да учи, не може да придобива знания. Някой ученик казва: Защо ще уча математика? Защо ще уча геометрия? Мнозина гледат на тези науки като на отвлечени. Всъщност, те имат конкретно приложение в живота. От гледището на някои хора, много науки са отвлечени. Според тях, биологията, психологията, математиката са отвлечени науки. Психолозите говорят за душата, но се питат: Къде е душата? Говорят за ума и питат:

Къде е умът? Умът работи чрез мозъка. Значи, неговото място е в главата. Чувствата се проявяват чрез стомашния мозък, т.е. чрез слънчевия възел – орган, който работи постоянно. Мястото на чувствата е в симпатичната нервна система. Чувствата имат връзка със стомашната и дихателната системи, а те – със симпатичната нервна система. Ако чувствата на човека не са хармонични, явява се разстройство и в храносмилателната и в дихателната системи. Хармонията в човешкия живот зависи от главната мозъчна система и от симпатичната нервна система. Докато те са в хармония, животът ви ще бъде хармоничен. Щом се наруши тяхната хармония, човек нищо не може да постигне. Най-малкото смущение в тези системи се отразява на целия организъм.

И фабрикантът, и инженерът бдят за състоянието на главната машина във фабриката. Те имат точни инструменти, с които определят състоянието на машината. Като ученици, трябва да изучавате живота, да не ставате причина за нарушаване на неговата хармония. Недоброкачественото масло задръства колелата и машината не може да върви. Някога забравяте да намажете колелата на машината. Тогава се чува силно скърцане – машината пак не върви. Животът е сложна машина. И човешкият организъм е сложна машина. И досега още учените не са го разбрали. В сравнение с другите системи, мозъчната система е създадена най-късно. Тя е страница, която се пише и до днес. Ето защо, преди да дойде до тази система, човек трябва да изучи симпатичната нервна система – неговото старо отечество. Човек се е преместил вече в новото отечество – в главата, в мозъчната система, по-сложна от симпатичната. Следователно, който изучава мозъка, трябва да има представа за всички системи. Първото условие за учене е любов към знанието. Любовта изключва всякакво недоволство.

Първото нещо, което се изисква от вас, е да се справите с господаря на недоволството. Той е недоволен от вас, че не знаете да слугувате. Щом не си добър слуга, всякога ще бъдеш недоволен. Много естествено. Започваш една работа, но не я свършваш и господарят не ти плаща. Казваш: Толкова време работя и нищо не съм получил. – Нищо не си получил, защото нищо не си свършил. Значи, човек е недоволен, защото не е получил това, което е очаквал. За да получиш очакваното, трябва да работиш. Гладен си, но не можеш да намериш хляб. Ще учиш, ще работиш и хлябът ще дойде при тебе. Понеже си слуга в живота, ще бъдеш разумен. Само разумният постига желанията си. Знайте, че вие сте дошли на земята да слугувате. Вашите господари са добри, умни хора. Те отдалеч ви познават. Като види, каква храна носиш, господарят – стомахът знае, дали си умен, или не. Почнеш ли да се превиваш от болки в корема, господарят казва: Вън, друга храна ще донесеш! Веднага викаш лекар и той ти препоръчва диета. Като

страдаш известно време, ще се научиш, каква храна да даваш на господаря си. Под „диета"аз не разбирам гладуване, но да правиш добър избор на храната. Истинската храна е добрата диета. Чистата вода е също диета. Правилните отношения са пак диета. Доброто поведение, добрата обхода подразбират правилно даване – вземане. От всички се иска честност в отношенията.

Двама приятели разговарят. Единият се оплаква, че някъде го наругали, грубо се отнесли с него. Понеже бил силно засегнат, той предава на приятеля си случая така живо, като че сам ругае. Другият казал: Като са те ругали и мене ли трябва да ругаеш? Не можеш ли по-спокойно да разказваш? Казвам: Иди при приятеля си, кажи му, че господарят ти е недоволен от тебе и те наругал малко. Ти искаш да предоставиш господаря си толкова живо, като че ли се намираш пред него. Никога не повтаряй едно и също нещо два пъти. Паднал си от едно дърво, не си спомняй повече за този случай. А ти, къде кого срещнеш, все за това приказваш. Ако искаш да ти е мирна главата, забрави, че някога си падал. Загубил си хиляда лева, трябва ли да разказваш на всички? Че някой те обидил, трябва ли да повтаряш обидната дума? – Ама той ме нарече мазник! – Не повтаряй думата. Пази се от повторенията на нещата. Какво лошо има в думата „мазник"? Който обича да намазва нещата, той е мазник. Вие търсите в думите онова, което те не съдържат и се настройвате срещу хората. Кажи си: Направих една грешка и ме намазаха. Повече не искам да греша. Не искам втори път да ме намажат. Турям точка на това. Щом не греша, няма да ме намазват.

Анализирайте нещата. Дойде ви една скръб, анализирайте я. Питайте я, откъде идва. Скръбта идва от далечен път. Тя е облечена с дебело зимно палто, отгоре наметната с шуба, затова изглежда голяма. Свалете шубата и, съблечете палтото ѝ и ще видите, колко е слаба и малка. Щом я съблечете, пуснете я вън, с тънките и дрехи, да видите, как ще се сгуши! Не само скръбта, но всички трябва да се съблечете. Под „събличане"разбирам определяне на отношенията, които трябва да съществуват между вас. Не си въобразявайте, че мъчнотиите в живота ви са непреодолими. Че животът е труден, така е, но че мъчнотиите ви са големи, това е преувеличено.

Сега се обръщам към вас, младите и казвам: Вие не сте още хора на мисълта, затова, съветвам ви, да се справите с чувствата си. Чувствата имат отношение към живота. Яжте, пийте, но разумно. С други думи, казвам: Не преяждайте, не препивайте. Щом преядеш и препиеш, животът ти се обезсмисля. Ти си недоволен, неразположен, не ти се живее; не ти се работи, нищо не те интересува. Да се обърнем към светлата страна на

живота! Всички неща в живота са упражнения.

Пишете върху темата: „Отношение между числата от 1 – 4“. Колко отношения съществуват между тези числа? Може ли да намерите тези отношения и в природата? Например, животните имат по четири крака. Мислете, къде още може да срещнете това число.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.

16. Лекция от Учителя, държана на 13 януари, 1933 г.
София – Изгрев.

---

* Отношение между мисли и чувства
Великата разумност (София, 1998)
20 беседи от 23 септември 1932 г. до 10 февруари 1933 г.
Начало: 05:00

1933_01_15 И украсиха светилниците си
неделна беседа

И УКРАСИХА СВЕТИЛНИЦИТЕ СИ

Тогаз се раздигнаха всички онези девици и украсиха светилниците си.
„Отче наш“
„В начало бе Словото“
Двадесет и пета глава от евангелието на Матея – от двадесет и пети до двадесет и седми стих.
„Фир-фюр-фен“
Онова реалното, което може да се разбере в света, то е конкретното, видимото. Под думата видимо се разбира знайното, това, което нашето съзнание може в даден момент да разбере и узнае. Само онези неща са видими, които ние разбираме. Вие може да кажете, че сте видели много работи – това е само една илюзия на вашия ум. Видимо е само онова, което вашето съзнание разбира, и остава впечатление от него. Вие много неща виждате, които остават в съзнанието ви впечатления, но не ги разбирате. Не е необходимо да знаете всичко. Най-голямото нещастие за човека ще бъде да знае всичко. И най-голямото нещастие за човека ще бъде да не знае нищо. Това са две антитези. Първо, да знаеш малко, да не знаеш много, за да има какво да учиш. Разбира се, и най-видните хора на земята – даже поети, писатели и философи, имат свои слаби страни. Всеки човек има нещо да учи. Защо? Липсва му нещо. Когато един писател описва един характер, повидимому той си го представя в неговата светлина, в неговата светла страна и така го изнася, но всеки характер има си една отрицателна страна, която писателите не са описали. Те не са ги описали, но сами по себе си се разбират. И няма защо да ги описват, нито пък ние ще ги описваме. Все някой ще ги опише. Изобщо, докато хората са живи, описват им все лошите страни; като заминат от земята, започват да описват добрите им страни. И защо и за какво – това е един вътрешен навик.

Казвам, няколко неща има, които всякога трябва да държим в ума си. Една малка стая може да се осветява с едно малко прозорче, но една голяма стая не може да се осветява с малък прозорец. На голямата стая трябва голям прозорец. Едно малко същество като комара може да се задоволи с малко храница, но едно голямо същество като човека не може да се задоволи с храната на комара. Следователно невъзможно е да се препоръчват идеите на комара за човека и невъзможно е да се препоръчват идеите на човека за комара. Следователно разумен човек е онзи, който туря всяко нещо на мястото му. Има писатели, поети, философи, които мислят добре, но те

искат да представят цялата истина изведнъж. Немислимо е цялата истина да се представи в една епоха. Докато детето е в утробата на майка си, то не може да разбира живота извън нея. Дотогава то е в едно пасивно състояние и преживява живота точно на майка си. Каквото майката мисли, такова и то мисли. Майката само всажда в него и като свърши всичката работа, която трябва да извърши, тя го пуща на свобода. Тя му отваря вратата и казва: „Хайде, сега да се разходиш свободно, но не много далеч от мене, само на няколко педи разстояние, нито даже на един или два метра разстояние." Тя го туря близо до себе си, в някоя люлка. Ако се отдалечи от нея, очаква го някаква опасност.

Та ние, съвременните хора, сме замязали на някои разгалени деца. Има два вида хора: едните аз наричам изпъкналите хора, а другите – вдлъбнатите хора в света. Едните са с изпъкнали очи, а другите са с вдлъбнати. Едните са с издути устни, а другите са с тънки устни; едните са с големи уши, а другите са с малки; едните са с големи ръце, а другите са с малки. Това са двата вида хора, но това още не е научно изяснение. На същото основание има и два вида науки: едната е за забавление, за упражнение, а другата е истинската наука, която ни дава директива, посока в живота, как трябва да живеем, как трябва да преустроим живота си. Тази наука едва сега иде на земята. Например някога ни казват как трябва да се храним, каква храна трябва да употребяваме и коя е по-хигиеничната храна. В това отношение има две мнения: едното мнение е мнението за месната храна, а другото мнение е идеята за растителната храна. И за едната, и за другата храна има поддръжници. Поети, писатели и философи поддържат например месната храна като отлична храна за организма, че който се храни с такава храна ще има добре развити способности и дарби, ще бъде интелигентен човек и т.н. И за другата идея се явяват поети, писатели, доктори и философи, които казват, че който се храни с растителна храна, той ще има добро здраве, висока нравственост, големи способности и т.н. Те привеждат за пример слона. И едните поддръжници на месната храна, и другите – на растителната храна, са заинтересовани. И двата типа хора страдат на общо основание. Съвременната растителна храна е оцапана. Тя е полурастителна. И съвременните плодове според най-новите изследвания не са чисто растителна храна, те имат примеси от месни елементи. Всички плодове, които се хранят от земята, възприемат от елементите на месото, на кръвта, защото самата земя е оросена с кръв. Вижте например онази черница, която е посадена на гроба на някой умрял. С какво се храни тя? Тя се храни с мазнините от умрелия човек, от неговите сокове, които влизат в пръстта и след това хората ядат от плодовете, от бобонките на тази черница и казват: „Много вкусна е тази черница!"

Някой казва: „Аз съм вегетарианец.“ Не, ти още никакъв вегетарианец не си. Под вегетарианска храна аз разбирам такава, която няма абсолютно никак месни примеси и сокове още в своето първично състояние. Друг е въпросът, когато човек е бил в рая, когато растенията не са били още покварени, както в нашите времена. Вегетарианците правят изследвания да видят колко калории топлина съдържа растителната храна и колко месната. Следователно вегетарианската храна трябва да бъде абсолютно чиста. Не само това, но и въздухът, който дишаме днес, не е толкова чист. При такава храна и при такъв въздух и ние не можем да бъдем толкова здрави, както се изисква. Месната храна съдържа такива вещества, които подпушват порите. Това подпушване, което хората наричат запек, често създава смъртта им. Когато половината от порите на клетките на човешкия организъм се подпушат, той вече е кандидат за онзи свят. И ние можем да кажем, че онези животни, които могат да послужат като образци на дълъг живот, не са месоядци, а вегетарианци. Каквото и да говорят учените, аз бих могъл да ви представя ред образци на дълъг живот, и то все от такива, които се хранят с растителна храна. Има много растения, които са представители на дълъг живот, при това те не са месоядци.

Растенията знаят законите на дългия живот и тепърва хората трябва да учат от тях как да живеят дълъг живот. Биологически вие може да разгледате живота на растенията и да кажете, че те не живеят разумно. Как може да не водят разумен живот? В растенията стават цял ред химически процеси. Растенията знаят как да си избират храна от почвата и как да я усвояват. Те знаят какви газове да вземат от въздуха и как да ги преработват, да преустроят целия си организъм. Казват, че растенията се отличават по своя плод. Ако растенията не бяха разумни, ние щяхме да бъдем първите глупци в света. Благодарение на интелигентността на растенията и ние придобиваме разумност. Следователно разумността и нашата интелигентност до известна степен се дължи на растенията. Онези, които не разбират първичния окултен език, те не знаят, че Бог чрез Словото създаде света. Значи Словото предшества човека. Следователно човек отпосле се създаде по образ и подобие на Словото. Човек се храни със Словото. И още хиляди години човек ще се храни със Словото.

Сега ние минаваме покрай растенията и дърветата, поглеждаме малко с присмех към тях и казваме: „Това е дърво, това е растение.“ Обаче трябва да знаем, че всяко растение, всяко дърво има интелигентност, която в известно отношение надминава човека. И Христос не се срамува да казва: „Аз съм лозата, вие – пръчките.“ Той не казва: аз съм слонът, а вие слончета или аз съм лъвът, а вие лъвчетата, или аз съм сомът, а вие сомчетата, или аз съм големият кит, а вие китчетата, но казва: „Аз съм

лозата, а вие – пръчките.“ Ще кажете, че Христос не е бил ботаник. Не, Христос имаше много по-пълни понятия по ботаниката, отколкото всеки съвременен ботаник. Това е мое мнение, но аз имам доста доказателства, от които се уверявам, че Христос е бил много по-добър ботаник, от сегашните видни ботаници. Ако Христос би написал една ботаника, аз бих предпочел да уча неговата ботаника, отколкото тази на съвременните, даже и най-видни, ботаници.

Сега аз искам да ви наведа на една мисъл, която често се среща у вас. Например вие често говорите за светлината, за маслото, което носили петте девици в светилниците си. Под думата светлина се разбира съзнанието на човека. Светлината на петте разумни девици подразбира светлината на човешкото съзнание, т.е. разумното начало у тях. Петте неразумни девици нямали масло в кадилниците си и т.е. нямали достатъчно светлина в съзнанието си. Тъй щото под думата масло ние разбираме онази материя, която може да гори и да дава топлина и светлина. Значи тя поддържа горенето. Неразумните девици, които нямали масло, нямали тези благородни чувства, които дават топлина на човека. Всеки човек, който няма сърце, няма благородни чувства в себе си, минава към страната на глупавите хора. Мнозина казват, че човек трябва да има ум. Ум без сърце не може да се прояви. На същото основание човешкият дух не може да се прояви без любов. Любовта е детето на духа. Ние познаваме духа чрез детето. Апостол Павел, един от видните учени на времето си, казва: „Плодът на духа е любовта.“

Какво разбираме под думата плод? От детето ти ще познаеш каква е майка му, какъв е баща му. Следователно любовта е обективната страна на непонятното. При сегашните условия единственото понятно нещо за нас е любовта. Когато говорим за разумността, даже и за най-голямата разумност, каквато можем да си представим, ние винаги я свързваме с любовта. Дето любовта влиза в живота, и знанието ни е разбрано. За това може да дадем ред примери. Например онези предмети, които обичаме, ние ги учим по-добре, отколкото онези предмети, които не обичаме. Онези предмети, които ни са любими, те ни са и понятни. Когато обичаме един човек, той ни е повече понятен и ние го изучаваме; когато не го обичаме, той не ни е толкова понятен и ние не го изучаваме. Та често ние казваме, че познаваме нещата. Обаче ние само отчасти ги познаваме. Познаването им зависи от нашата любов към тях. Частично разбираме нещата и затова казваме: „По този въпрос зная малко нещо.“ Малкото знание е всякога опасно. Онзи, който знае да плува, безопасно е да влезе и до гушата във водата; но онзи, който не знае да плува, за него е опасно да влезе и до колене във водата. Следователно онзи, който иска да влезе в живота, той трябва да има знания, той трябва да разчита на силите, които

се намират в него. Сега какво виждаме в света? Едни отричат Бога, а други го приемат.

Сега нека остане у вас конкретната мисъл: единственото реално нещо, което знаем в света, това сме ние самите. Вън от себе си ние нищо друго не познаваме. Понякога например вие говорите за ангел, но в края на краищата вие на този ангел все ще му дадете човешки образ. Ако пък живеехте във времето на египтяните, на този ангел бихте дали образ или на Апис, или на някой бик, или на вол, или на лъв, или на орел и т.н. Някои дават образите на херувимите, и то следните четири образа: единият мязал на човек, вторият на лъв, третият на орел, а четвъртият на вол. Това са херувимите, които имали крила. Това е изобщо цялото творение, което е познато на нас. Но то представя всичките фази, през които сме минали. Някой казва: „Аз да съм бил орел!" Ами, ако един ангел носи орелско лице и не го е срам, защо тебе да те е срам? Ако един ангел носи лицето на един вол и не го е срам, защо тебе да те е срам? Ти не искаш да носиш лицето на един вол, а като човек правиш престъпления. В някое отношение един вол стои по-високо от един човек. Волът съзнателно няма да направи никакво престъпление, той няма да открадне някого, той няма да убие някого. В какво тогаз волът седи по-ниско от човека? Ама волът няма интелигентността на човека, ще кажете вие. Та в какво се заключава човешката интелигентност? Та ти като човек, който мислиш, че си интелигентен, и правиш престъпления, в какво се проявява твоята интелигентност? Интелигентността се заключава само в това, което човек може да твори, да създава. Ако ти само разрушаваш, това не е никаква интелигентност. Та кой не знае да разрушава? Дойде един заек, обели корите на дърветата и нищо повече. Дойде един молец, нападне дрехите, направи дупки в тях – това знание ли е? Това е една глупост, която някога може да коства живота на хората, както и живота на молеца или на всяко същество, което руши. Ако някой намери молеца в сандъка, веднага го осъжда на смъртно наказание.

Сега ние, хората от този век, се намираме в едно особено положение, разрешаваме един от важните въпроси – да вярваме или да не вярваме. Чудни са хората, които разрешават такъв един въпрос – да вярват или да не вярват. Да вярвам ли, че аз съществувам, или да не вярвам, че аз съществувам? Сега аз оставям идеята за Бога. Някой казва: „Има ли Бог, или няма?" Казвам, малко хора ще се намерят, които да отговорят на този въпрос. Важно е да се постави конкретно въпросът, дали аз съществувам, или не. Всеки за себе си да си постави този въпрос. Щом аз съществувам, има ли друг живот, или няма? Аз зная този живот, в който сега живея. Един ден, като мина в другия живот, оттам, от този живот, ще съобщя какво има там. И ако нищо не ти съобщя, ти ще си въздържаш понятието

за онзи свят. Някой казва: „Като умре човек, какво става с него?“ Сега аз ще ви поставя в друго положение. Ще ви поставя същия въпрос от друго гледище. Представете си, че имате две кани или две шишета. Едното шише е пълно с вода, а другото е празно. След това вие преливате водата от пълното в празното шише. Питам, какво стана с водата, която беше в първото шише? Водата изгубила ли се е? Не се е изгубила. Ами шишето изгубило ли се е? Не се е изгубило. Водата само се е преляла от едното в другото шише. Ами човекът де е? Какво представя човекът? Този въпрос си задавате вие. Като ви давам примера с шишетата и водата, казвам, такъв човек, какъвто вие си представлявате, той не съществува в природата. Хиляди шишета съществуват като първите две, направени от грънчаря, и вие мислите, че като затворите малко вода в едно от тия шишета, че тази вода е единствената, която съществува в едно от тия шишета и живее. Това са ваши заблуждения. Следователно разумният живот едновременно живее във всички същества.

И вие питате: „Като умрем, де ще отидем?“ Няма да умрете. Ако се излеете от формата, в която сте били поставени, вие ще отидете в истинския живот, отдето сте излезли. И Христос казва: „Излязох от Отца си, от големия извор и се връщам пак при него да живея.“ Като ме слушат, мнозина ще направят от думите ми цял въпрос и ще кажат – той не вярва в това, не вярва в онова. Питам, в какво да вярвам? Вярвам в единството на живота, вярвам, че всички хора имат един произход. Всички хора имат толкова живот, колкото могат да съберат. Както и всяко шише съдържа толкова вода, колкото то може да събере. В качествено отношение по живот между хората няма абсолютно никаква разлика, но те се различават в количествено отношение. Обаче съвременната философия внася между хората толкова различие, вследствие на което между тях се насаждат чувства на омраза, на неразположение и те започват да спорят помежду си кой в какво вярвал. Един вярвал в Христа, че бил Син Божи, друг вярвал в Бог Отец, в троеличието и т.н. И вследствие на това различие във вярванията им те създават помежду си едно голямо раздалечаване, едно отчуждаване. Но тия въпроси са толкова отвлечени, че не може да се говори нищо по тях. Колкото философи и писатели съм чел досега, нито един от тях не може да твърди и да каже, че е ходил на онзи свят освен Сведенборг, който с положителност твърди, че се е разговарял с Бога. Той разправя всичко това сериозно и не се съмнява. Що се отнася до другите философи, те правят своите изводи по един логичен път, те казват – ако това е така например, другото ще бъде иначе. Те излизат от причини към последствия.

В света причинност няма. Причинността ние сами я създаваме. В Бога не съществува никаква причинност. За да има някаква причина за нещо, все

трябва да бъде човек заставен от нещо друго. Няма причина, която може да застави Бога да създаде един свят. И не е било време, когато светът да не е съществувал. Аз не говоря за нашия свят, но изобщо за Битието. Ако е било време, когато светът да не е съществувал, тогава можем да говорим за причината, поради която не е съществувал, и за причината, която е заставила Бога да създаде света. Това са все наши умозаключения, които не могат да дадат никакви резултати. Пак по причини и последствия индуските философи говорят за кармата. Те казват, че причината за кармата е грехът. А коя е била причината, която заставила човека да греши? Тогава те дохождат до едно заключение: от две добрини винаги се ражда едно зло и от две злини, се ражда едно добро. Как ще разберете това нещо? Разберете го както искате. Или между десет добри хора винаги ще се роди един лош и между десет лоши винаги ще се роди един добър човек. Обаче не съществува закон, според който от десет лоши хора да се родят десет лоши и от десет добри да се родят десет добри. Всякога десет добри хора са в състояние да родят един лош човек. Това значи – единият лош човек представя канал, през който ще минат нечистотиите на добрите хора. А добрият човек между десетте лоши представя отдушник, през който да мине доброто на тия лоши хора. Тъй щото за в бъдеще всички вие сте канали или отдушници. Значи хората представят кандидати или за канали, или за отдушници. Това е изводът.

Казвате: „Как е възможно това?“ Казвам, когато хората умират и ги заравят в земята, дето започват да гният, тогава те не се питат как е възможно това. Ще кажат сега, че е съдено на човека така – да умре. Не е съдено на човека да умре. Нима, когато убиват един човек, че е съдено да го убиват? Не, хората си предполагат така. Нима, когато една майка пометне детето си, че така е съдено? Не, това са наши заблуждения. Ние си мислим така. Вие сте свободни да мислите както искате, но ние не сме свободни от последствията, които могат да дойдат в нашия живот. Та това са философски разсъждения, които няма да ви ползват, понеже вие сте с установени възгледи. Някои от вас са така установени, че казвате: „Повече от това не ни трябва.“ За изяснение на тази мисъл ще ви приведа един пример от американския живот. Едно десетгодишно дете отива на църква с баща си, дето проповедникът говори за Христовото учение, като казва, че трябва да живеем съобразно него и да бъдем винаги весели и доволни, винаги да пеем. То гледа баща си всякога сериозен, замислен, не пее – установен християнин. Един ден то пита баща си: „Татко, ти защо никога не пееш?“ „Е, татковото, аз съм установен, то е за вас, неустановените, вие трябва да пеете.“ Детето си помислило малко, въздъхва дълбоко в себе си и казва: „Кога ли аз един ден ще стана установен като татко си?“ Един ден бащата тръгва на разходка с кабриолета със сина си. По едно време конят спира и не мърда от мястото си. Бащата го удря, но той не се мърда. Тогава

синът казва: „Татко, както виждаш, конят се е установил, не иска да върви напред.“

Казвам, установените възгледи не са правите възгледи в живота. Те представят един изопачен живот. Изопачен живот на нашите мисли, на нашите чувства. Ние правим разделение на едно от друго и като мразим някого, казваме: „Защо Господ не махне този човек? Как го търпи?“ Мислите ли, че Господ, който е направил света, носи вашия ум? Че ако той махне едного, ще махне и тебе. Тогава и другите ще кажат за тебе: „Как Господ търпи този, че не го махне?“ Ако Господ постъпва според както ние искаме, тогава той би трябвало да премахне повече от нас. Тогава какво ще стане със света?

„И украсиха светилниците си.“ Та ако ние искаме да поправим живота си, трябва да дойдем до това положение, да се пробуди нашето съзнание. Сега не е въпросът за морала в света. Ако вие сте хората, които търсите вашето щастие, ако търсите вашето блаженство тук, на земята, а не на небето, вие трябва да следвате този път. Човек може да бъде на земята блажен и щастлив, но той може да бъде и на небето блажен и щастлив. Щастието и блаженството на един дом, на един човек, на цялото човечество зависи от нас. Ние можем да бъдем щастливи, когато пожелаем. Повечето хора желаят да бъдат щастливи, други не желаят, вследствие на което между тях се явяват раздори. Сега ние туряме закона. Питам, как ще си обясните живота и отношенията между мъжа и жената в един дом, които, преди да се оженят, са си писали приятелски, божествени писма, обичали са се и са си писали, че един без друг не могат да живеят, че тяхното щастие и блаженство зависи от тяхното събиране, а след като се съберат, едва са се изминали две години и те не могат вече да живеят заедно. Как ще си обясните това положение? Кое става причина за този вътрешен раздор? Причината е, че има много мъже и много жени. Слабата страна на мъжа са многото жени и слабата страна на жената са многото мъже. Тъй си представям аз положението – другаде не мога да видя причината. Някой казва, че жената го съблазнява. Казвам, ами като си на масата пред винцето, там кой те съблазнява? Жената го съблазнява, виното го съблазнява, парите го съблазняват, ами къде е тогаз човекът. Кое е онова, което не те съблазнява? Ти се съблазняваш от това-онова, но питам, ами ако и от тебе хората се съблазняват, какво ще кажеш тогава? Кой е виновен тогава? Когато ти се съблазняваш, виновни са тези, които те съблазняват, но когато ти ставаш причина хората да се съблазняват, коя е причината тогава?

Турците имат една поговорка, според която нито един турчин досега не си е дал отговор за това. Ще кажат няколко приказки отгоре на това и нищо

повече. Като запитали един от източните видни философи защо Господ е направил така света, той отговорил: „Когато Господ създаде всички умни работи в света, най-после той искал да си има една играчка и затова направил хората, да си играе с тях.“ Без хората, без тия играчки не може. Всички разумни същества, които вземали участие в създаването на света, като се отегчавали, трябвало да си поиграят с нещо, вследствие на което Бог им създал хората като играчка, като забавление след трудната и сериозна работа. Те служили като кукли на разумните същества. И като запитали другите турци може ли това, те казали: „Може да е така, може да е прав този философ.“ Обаче един от западните философи може да даде съвсем друг отговор на този въпрос.

Всеки човек трябва да има един възглед, който може да бъде най-силен за неговия живот. Аз не говоря за обикновените възгледи, но за онези възгледи, които да представят една сила, на която всеки човек да уповава. Възгледите на човека трябва да бъдат един вътрешен капитал. Както парите, които човек има в банката, му дават едно вътрешно спокойствие, така и знанието, което има за изяснение на живота, така и силата, която има в себе си, трябва да внасят един вътрешен мир в душата му. В миналото столетие, когато излезе на бял свят сегашната френология, до времето на Гала всички вярваха, че човек е само интелект, чувство и воля. Де се намират тия интелект, чувство и воля, никой не знаеше. Обаче този германски учен дойде да докаже на хората, че умът функционира в човешкия мозък и след това той доказа, че в мозъка на човека има много способности, които са локализирани на специални за тях места. И той доказа местата на тия способности и чувства в мозъка. Той доказа точно де се намират точно способностите на разсъдъка, на паметта и на ред още чувства. За тази цел раздели челото на три части, също така и на главата посочи местата на различните способности. Опитният френолог може със завързани очи само с пипане на челото да покаже какви способности и чувства са развити в човека. Толкова опити се правиха в Америка и в Англия, но нито американците, нито англичаните не повярваха в тази наука. Те и досега още не са поставили тази наука като една обоснована наука в училищата си. В някои частни училища обаче френологията се изучава като отделен предмет. Като изучаваме черепите на по-нисшите същества от човека и стигнем постепенно до човека, ще видим там постепенното прогресиране в това отношение, в това развитие. Всеки от вас може да направи един малък опит в това отношение. Ако вземете един човешки череп или черепа на кое и да е друго животно, и го осветите със свещ вечерно време, ще видите, че ония места от черепа, дето човекът или животното е работило най-много, костта на черепа там е най-тънка. Например, ако човек е чрезмерно религиозен, горната част на черепа е много тънка. Ако пък този човек е бил философ и е много мислил в

живота си, тогаз ще забележите, че черепът му отпред на две места на челото е най-тънък, там светлината прониква най-много. Ако пък някой човек е бил много груб, много жесток, тогава черепът при ушите му ще бъде най-тънък. Значи ония места от черепа, които са най-тънки, показват, че на тия места именно, човекът е функционирал най-много.

Та учените хора с разни опити са доказали, че мозъкът на всички места в човека не е еднакво развит, вследствие на което и черепът не е навсякъде еднакво развит – дебел или тънък. Ние питаме защо някой човек не разбира известни работи. Има хора, които и след сто години, а други и след двеста години, едва биха могли да разберат това, което днес се преподава. Например има музиканти, които могат да свирят, да създадат нещо, но те не разбират дълбоко музиката. Същото може да се каже и за някои художници. Тези музиканти и художници не могат да се сравнят с гениалните художници и музиканти, които имат гениални черепи. Гениалният череп е гениален сам по себе си: и по устройство, и по структура, и по вещество на мозъка, както и по ръба на черепа. Шевовете на този череп са много деликатни. Ако се наблюдава черепът на един обикновен и един гениален човек, ще се види грамадната разлика: и във вещество, и в структура на самото вещество, и на самите нишки на мозъка, а също така те се различават и по силите, и по способностите, които функционират в техните черепи. На пръв поглед е така, както наблюдавате един съд, който грънчарят е направил от фина, от хубава кал, и един съд, който е направен от обикновена глина.

Фактът е там, че за да бъде един човек добър в пълния смисъл на думата, той трябва да има един отличен организъм, една отлична глава, или с други думи казано: бащата или майката на този човек, т.е. неговите родители, трябва да имат организми, създадени от най-фина материя, за да могат да предадат своите качества и на децата си, а също така и външните условия, и целият народ, към който той се числи, трябва да бъдат разумни. Забележете всички онези велики хора, които са се раждали било в Египет или във Вавилон, или в Гърция, или в Индия, условията за тях са били много благоприятни. Те са имали добра среда там. По какво се отличават те? Сравнете кавказката раса с другите раси. Като вземете една кавказка глава, да ви е приятно да гледате. Черепът на бъдещата раса ще бъде още по-съвършен. В симпатичната нервна система на сегашната раса има нещо, което е недоразвито, което ѝ липсва. Сегашната бяла раса се отличава от другите раси по това, че по чувство тя седи много по-високо от тях. В бялата раса липсва още нещо благородно. Например при сегашната раса, особено във време на войната, се забелязва това нещо – те могат да обесят един човек, без да им трепне окото, или могат да поставят един човек на стол, през който минава силен електрически ток, и да го поставят

на големи страдания, без да им трепне окото за това. Те не съжаляват и казват – този човек трябва да умре. Китайците в това отношение са още по-жестоки. Белите в сравнение на миналите раси са по-напреднали, но и те имат още недоразвито нещо в това благородното, възвишеното. Например колко пъти у вас, които принадлежите на бялата раса, се зараждат лоши, неприятни чувства и мисли. Разправяше ми една млада мома, учителка някъде в България, какво лошо чувство се зараждало в нея, което я поставяло на положението на животно. „Имах – казваше тя – една другарка, която никак не обичах. Някой път, като я гледах, у мене се зараждаше едно неприязнено чувство към нея, че аз бях готова да я пребия, да хвърля нещо върху нея – да я пребия.“ Казвам, това е едно атавистическо чувство, което се явява в сърцето ѝ като остатък от онова животинско състояние на миналите векове или остатък от миналите раси, с които ние тепърва има да се борим. Това е атавизъм, наследствени черти от миналото, с които ние сега трябва да се борим, да ги облагородим.

Понякога ние мислим, че сме ангели. Не, далеч сме още от да сме ангели. Далеч сме даже да бъдем от разумните хора в света. Например, ако вие държите една статистика за вашата обхода с хората, ще видите колко на сто сте били деликатни в отношенията си към тях. Аз всяка вечер правя наблюдение в това отношение и съм дошъл до заключение, че българинът на сто случаи едва десет пъти е показал благородна обхода. У жените е 12 на сто, а у мъжете е 10 на сто това благородство. Тази е моята статистика. Това число показва какъв е просторът на жена и какъв на мъжа. Този закон е най-много 25 процента. Това вземам за себе си. Българинът е дошъл едва на половината на 25, а именно – 12 процента. На сто мисли и на сто чувства, които имам в себе си, аз трябва да приложа поне 25 процента. Това аз считам закон, в който няма никакво изключение. Значи 25 процента представят едно урегулирано положение, а 50 процента са изключенията. Това показва какъв грамаден запас има в човека от необработена материя.

Казвате – този човек е лош, онзи човек е лош. Та само хората не са лоши. В какво седи лошавината на хората? Минавам покрай едно дърво и у мен се явява желанието да хвана един клон и да го отчупя. Тази е лошата страна у човека. Какво прави това дърво? Ти трябва да го съжалиш, да не го повреждаш. Или минаваш покрай един чист планински извор и в тебе се зарежда желанието да си измиеш в него краката. Как така? Запитайте се защо е създадена тази вода. Тази вода не е създадена да миеш краката си в нея. Имай предвид, че утре ще мине някой човек и ще се наведе да пие от тази вода. Ти с твоите крака ще окаляш тая вода. Ще си измиеш краката малко по-далече от главата на този извор. Ще кажете, че това е дребнавости в живота. Питам, кои неща са съществените, които създават

характера на човека? Истински човек е онзи, който е внимателен в най-малките микроскопически добродетели и ги спазва напълно.

Един ден, като правя своите изследвания, минава покрай мене един господин и ми разправя положението си. Жена му била болна, децата му болни, няма пет пари в джоба си да ги нагледа, да им купи хляб. Аз му вярвам, че е така. Изваждам от джоба си една сума и му давам да си помогне. Аз обичам да наблюдавам. Проследих този човек в публиката де ще отиде. Виждам, че този човек отиде в кръчмата и каза на кръчмаря: „Дай тук сега!“ Казвам: „Разбрах сега какви били неговите жена и деца.“ След няколко часа той пак ме среща на улицата и ми казва: „Господине, дайте ми една помощ.“ И започна да разправя същата история. Той не ме позна, но аз го познах. Питам го: „Как така, ти досега не си ли си ходил у дома си?“ „Какво искате да кажете?“ Казвам му: „Ти отиде в кръчмата и там изпи жена си и децата си. Ти ме забрави, но аз съм онзи човек, на когото преди няколко часа разправяше същата история.“ „Не, вие имате грешка.“ „Погрешката е моя, а не твоя. В това отношение аз никога не правя погрешки. Сега, като искаш да ме излъжеш още един път, погрешката е в тебе. Хайде, сега аз искам да дойда с тебе до дома ти, искам да помогна на твоите деца и на твоята жена, но не на тези деца твои и на тази ти жена, които са в кръчмата.“ „ Ще ме извините тогава, жена ми умре.“ „Ами децата ти?“ „Тях изпратих на занаят тук-там – няма ги.“ След това аз си тръгнах по пътя.

Казвам, така не се разрешават социалните въпроси в живота. Ние не трябва да се лъжем. Понякога ние разрешаваме един социален въпрос за народа си и по този начин всеки минава за патриот. Всеки минава за защитник на една религия, за защитник на онзи свят, за защитник на Бога. Каква нужда има Бог да го защитавам? Каква нужда има една религия от мене да я защитавам? Един Господ, който има нужда аз да го защитавам, и една религия, която има нужда аз да я защитавам, аз се отказвам от тях. Аз себе си не мога да защитавам, че Бог ще защитавам. Как ще го защитавам? Да бъда проводник на божественото, това разбирам. Бог сам се защитава. Той е най-силното, най-разумното същество, което няма нужда от абсолютно никого да го защитава. Има нужда само хората да бъдат носители на божествените идеи в света и проводници. Това е единственото нещо, което можем да направим. Вярата ни трябва да се свежда до това отношение: да бъдем носители на божественото. А божественото, като минава в нас, то ще внесе новата култура. Ако през тебе не може да мине една божествена мисъл или едно божествено чувство, или една божествена постъпка, която ти да чувстваш, ти не можеш да бъдеш културен човек. Не е въпросът да защитаваме онова старото, в което хората са вярвали, но въпросът е да дойдем до това, което ние знаем за себе си в този момент.

Христос проповядвал ли е това, което в Стария завет се проповядваше: око за око и зъб за зъб. Не, Христос проповядваше: „Ако някой ви удари по едната страна, обърнете и другата да ви удари.“ Добре, но ако Христос дойде сега в нашия век, той ще проповядва съвсем друго нещо. Око за око, зъб за зъб, това значи: ако изкорениш едно дърво, посади друго. Но Христос казва така: ако някой пожелае да посади в твоята градина едно дърво, ти му дай място да посади две дървета. Това е казаното в стиха: ако ти ударят една плесница, обърни и другата си страна. В това има смисъл вече. Ако вземете този стих в буквален смисъл, той няма нищо в себе си. Каква нужда ще има най-после един философ да се остави на невежите да му удрят плесници? Защо учителите бият учениците си? За тяхното невежество. Следователно, ако един философ се остави на този, на онзи да му пляскат по една плесница, това показа, че той е невежа човек. На основание на най-великото в света, ние казваме – няма по-красиво нещо от това, човек да познава себе си. Гръцките философи са казали: „Познай себе си!“ Но те са поставили това правило на такава база, че нищо не са могли да научат. Те казаха: „Познай себе си в красотата.“ Следователно те дадоха място на красотата. Красотата е израз на човешката разумност. Всички съвременни хора се възхищават от гръцката скулптура, но в моите очи липсва нещо в тази скулптура, а главно в нея липсва висшата разумност. Те поставиха правия ъгъл на своите богове добре, но главно те изкривиха ъгъла при ушите. Геометрически те не поставиха ушите на своите богове на мястото си. В цялата скулптура на гърците ушите им не са на мястото си. Те поставиха разумността добре, ъгълът ѝ е на 90 градуса, но на тази разумност те не дадоха импулс, подтик. Ухото дава подтик. И онзи художник, който не може да постави ухото на мястото си, не може да постави намясто камперовия ъгъл, той не разбира законите, по които мери нещата.

Ако искате да знаете какво е вашето чело, трябва да разгледате първия си пръст и по една от фалангите да познаете какво е челото ви, на каква степен на развитие се намира. Ако двата ви пръста са еднакви, една несъразмерност във вашето развитие има. То не е лошо, но няма да бъдете слънчев тип, няма да бъдете един прогресивен тип, вие ще ходите тежко, ще мислите слабо. Освен това важно е и как са поставени пръстите ви. Колкото палецът слиза надолу, толкова моралните и умствените чувства в човека са по-силно развити. Значи има известна мярка за това. Когато палецът е горе, пак има известно влияние върху развитието на тия чувства. Не мислете, че тия неща са произволни. Те са мерки, които за в бъдеще ще се изучават и в училищата даже. Те са една архива. Ако хората са учени в този смисъл, когато умре майката или бащата на някой човек, той ще вземе костите им и ще ги изучава да ги измерва. Те трябва да бъдат за тях

свещени кости. Като ги пипаш, ще кажеш: „Татко, колко си бил хубав.“ Ако гръдният кош е силно развит, гърдите широки, това показва, че чувствата у тия хора са силно развити – имат дълбочина. Ако пък гърдите са сплеснати, това показва, че чувствата у тия хора не са силно развити. Засега в съвременните хора коремчето е най-добре развито от всичко друго. Не е лошо това, защото, ако коремчето изтънее, ще бъде съвсем лошо за тия хора. Не е лошо човек да има добре развита стомашна система. Когато човек яде сладко, хубаво, това е едно благословение за него. Когато той не яде с приятност и в стомаха му се образува излишък от киселини, това вече е лош признак. Когато в стомаха се отделят повече киселини, трябва да ядете червен лук, пиперки, чесън, да се изпотявате повечко. Тези лютиви български пиперки са за препоръчване. Яденето е най-нисшият живот на мисълта. Не отделяйте процеса на яденето от процеса на мисълта. Не отделяйте процеса на дишането, както и на цялата ви нервна система от мисълта. Тези три процеса: яденето, дишането и мисълта, са свързани тясно. Ако ядете добре, ако дишате добре и ако мислите добре, и умът ви ще се развива добре, както трябва. Ако ти не можеш да се спреш пред едно парче хляб с благоговение, без да го разгледаш малко ли е, или е голямо, и можеш да го вглъбиш с благодарност към това, което природата е създала, и да кажеш: „Господи, благодаря ти за този живот, който си създал и който в момента ще приема в себе си“ и в резултат на това – усетиш едно голямо удоволствие, значи, че си приел тази храна както трябва. И ако след това не се спреш с такова благоговение пред въздуха, който приемаш отвън, и не благодариш за него, ти, ти не можеш да се ползваш както трябва от този въздух. Обаче, ако го приемеш с благоговение и с благодарност, и дишането ще стане в тебе правилно. По същия начин трябва да постъпиш и с мисълта, когато трябва да приемеш една мисъл. Но ако, като имаш една глава, и започнеш да я удряш в стената и казваш: „Главо, главо!“ кой е виновен за положението ти – главата или ти сам? Не, като си пипнеш челото, кажи си: „Благодаря на Бога и на природата за това голямо богатство, което ми е дал и което не съм обработил.“ Като го пипнеш на горната и долната част, пак си кажи: „Благодаря, че имам много работа, имам да обработвам този голям капитал, който ми е даден.“ Какво правите вие? Седите и мислите за някоя голяма служба или за последната парижка мода, или за някакво ново палто, за нови обуща, за нова шапка, панталони и т.н. И тези работи са хубави, но не са съществени. То е все едно, както някои казват: „Ние трябва да проповядваме на хората религиозност, т.е. да бъдат религиозни.“ Не, религиозност нас не ни трябва. Най-първо, нас ни трябва свещена наука за разбиране на човешката душа. После ни трябва наука за разбиране на човешкия дух. Аз оставям сега този въпрос настрана. Духът, това е той, а душата, това е тя. Важно е за нас сега, че умът се проявява и сърцето се проявява, а останалите две неща ще дойде в бъдеще време и за

тях.

Духът, това е силата на човека. Вие сте силни дотолкова, доколкото съзнавате силата на вашия дух. Вие сте благородни дотолкова, доколкото съзнавате благородството и силата на вашата душа. Силата на вашето сърце зависи от това, доколко вие съзнавате присъствието на вашата душа в себе си. Силата на вашия ум зависи от това, доколко вие съзнавате присъствието на вашия дух. И доколкото вашият дух работи, дотолкова и вашият ум ще работи. Ако се съмнявате и колебаете във вашия дух, и умът ви ще се колебае. Ако се колебаете в душата си, и сърцето ви ще се колебае. Ако сърцето ви е непостоянно, и душата ви непостоянна ще бъде. Вие седите и мислите – я имате душа, я нямате; я имате дух, я нямате. Аз не поддържам неща, които не съществуват. Според мене ние не можем да мислим за неща, които не съществуват в света. Всички неща в природата и в живота ние не можем да ги обясним само с ума и сърцето си. Тези неща ние можем да обясним само с духа и душата в човека, като най-възвишени и благородни прояви. Тези явления са от естество много по-високо от това, което ние съзнаваме. В животните е проблем дали имат ум, или нямат. Те съзнават само, че имат сърце, имат и тяло, но дали имат ум, по това нищо положително не знаят. Ако запитате един философ от животните дали имат ум, те ще кажат: „Нашите учени досега не са си дали мнението още по този въпрос. За в бъдеще ще проучим този въпрос.“ Та и ние сега още спорим дали имаме дух, или нямаме. Духът не е нещо материално, което може да се хване. Това, което се хваща, то е резултат на духа. Духът е самият човек. Това, което сте вие във вашето съзнание, това е духът. Това, което вие съзнавате, това, което остава неизменно при всички условия, това наричат съзнание на човека. Обаче съзнанието е само едно огледало, едно отражение на деятелността на човешкия дух. Това неизменното у нас, което вие съзнавате, то е човешкият дух. И вие сте неизменни дотолкова, доколкото чувствате, че у вас присъства едно разумно начало, на което вие всякога можете да се осланяте.

Та сега ние не проповядваме нито само за видимото, нито само за невидимото, но вървим от видимото към невидимото, и обратно. Като погледнете една човешка ръка, вие намирате на нея написано много нещо, по което можете да гадаете. На пръстите на ръката, на носа, на очите, на веждите, на очите на човека са написани много неща, по които може да се чете. Ако вземете един косъм, и по него можете да четете целия характер на човека. Достатъчно е да дадете един косъм на някой чувствителен, силно сензитивен човек, за да ви опише по него характера на този човек. За вас един косъм нищо не значи, а за учения човек, като прекара този косъм по пръстите си, по него той може да чете целия характер на човека. Вие не разбирате значението на космите и затова имате грижата само да се

повчешите, да поизгладите малко космите си, да се представите пред хората по-благороден, по-умен и нищо повече. След това ще си изопнете малко мускулите, ще се поусмихнете. Това е философия, наука наистина, но стара философия, стара наука. След това набръчкате малко веждите си, да покажете, че сте дълбоко замислени. Ако всичко това е право, ако този човек мисли философски, аз го облажавам, но аз виждам, че той взема само поза, че той е актьор на мисълта.

Разправяха ми един интересен случай за двама американски гадатели френолози. Единият от тях си туря ръката върху главата на другия и му разправя, разправя, а той се прави, като че нищо не разбира. След това той му казал: „Много ще ми бъде приятно, ако ми позволите и аз да пипна вашата глава." „Можете." Той започнал след това да му разправя такива работи, които само той знаел за себе си. И после му казал: „Слушай, няма какво да разправяш тези неща на другите хора. Нали знаеш – всеки човек си има слабости." И после и двамата се засмели и казали: „Както виждате, не сме такива, каквито се представяме пред хората, благодарение че космите ни покриват всичко."

Сега ние трябва да дойдем до онова вътрешно знание, което имаме в себе си. Днес се предава едно знание, което няма никакво приложение. Аз не съм за откриване на цялата азбука изведнъж, нито пък за откриване на цялата азбука на човешкия характер, но поне две букви. Ако се открие цялата азбука изведнъж, това би внесло голям смут в душата на хората. На сегашната раса могат да се открият поне две букви, а именно за тяхното чело и за мозъка им. За човешката брада е още опасно да се говори. Обаче дошло е време за човешкото чело и за носа, а естествениците се занимават и без това с мозъка. Всеки трябва да знае как да уравновеси носа с челото си, за да има едно правилно развитие. При това знание могат да се раждат за в бъдеще такива деца, които да бъдат носители на новите идеи. По този начин, както днес се раждат хората, едва ли след 2500 години ще могат да носят новите идеи. Трябва да стане една коренна промяна в ражданията и женитбите на хората. Сегашната култура трябва съвършено да се измени. Днес, в каквото и да вярвате и каквото и да проповядвате на един човек, вие не можете да внесете в него нещо ново. Той може с тебе заедно да се моли, но това още не е молитва. В тази молитва има нещо скрито, някакво скрито желание има в него. Аз съм виждал в Америка в някои религиозни общества, събират се на молитва около 400–500 души да се молят и слушат тия хора с най-голямо внимание. Те слушат, защото иначе обед няма да им се даде. Тъй щото, за да има обед, човек трябва да се моли. Осигурете, първо, яденето на човека, за да може и другите работи да си върши искрено.

Съвременната бяла раса трябва да разреши един важен въпрос – въпросът за храненето на човека, въпросът за хляба. Разрешението на този въпрос е социален, но той може да бъде и общочовешки. И ако днес стават толкова престъпления, те стават по единствената причина, че ние не сме се заинтересували да осигурим насъщния хляб на хората. Всяка държава трябва да осигури хляба на своите поданици. И богатите хора трябва да се заемат да работят, за да се осигури насъщният хляб, за да не бъде изложен човек на явна смърт от глад. Днес и младите моми, и момци, и сестри, и братя, всички са изложени на голяма опасност само за хляба. И затворите днес съществуват по единствената причина, че хората крадат за хляб. Всички казват: „Хлябът трябва да се уреди, да се достави." Хлябът в човека казва: „Вие трябва да уредите въпроса с хляба, тъй както аз съм го дал." Ние очакваме този въпрос да се уреди отвън. Ние очакваме Господ да дойде отвън и той да уреди този въпрос. Той е дошъл в държавниците, в мъжете, в жените. Казват: „Гладни са тези хора. Да видим какъв е бюджетът." Бюджетът е даден отгоре. Житото е дадено отгоре. Всичките блага на един народ са дадени отгоре. А при това, когато един човек иска хляб, казвам му, че трябва да търпи. Добре, ако ще търпят, и богати, и сиромаси еднакво да търпят, но ако едните трябва да търпят, а другите да се пресищат, тогава? Каква е разликата между богати и сиромаси? Ако ние проповядваме един Бог, който наистина съществува, трябва да знаем, че неговите отношения към всички човешки същества са еднакви. Поне за насъщния хляб са еднакви. Мислите ли, че Бог ще остане доволен, ако влезе в една богата къща и види какви пищни обеди се слагат, когато в друга къща няма насъщния. Ще бъде ли той доволен от един обед, какъвто един китайски мандарин дал на един американец? На обеда трябвало да минат 40 най-пищни блюда, когато китайците са един много беден народ. Кой спря китайската култура? Тяхната култура е една от най-старите, но тя пропадна, защото те не уредиха правилно въпроса за яденето. Те са един народ крайно егоистичен. Този егоизъм ги е напълно потиснал. Те откак се родят, докато умрат, мислят само за яденето.

Казвам, ние сега очакваме да дойде Христос на земята. Питам, вие, религиозните, ако очаквате само на Христа, защо сте дошли тогава на земята? Защо са дошли българите на земята? Да развият само национализъм ли? Българите са дошли на земята да уредят работите си. Всеки българин трябва да гледа на другите като на свои братя. Това значи българин. Сега ще съдят някого, че се проявил в нещо. В какво се провинил човекът? Сега, които ме слушат, ще кажат, че това е несъобразно със съвременния строй, със съвременното общество, със законите на държавата. Какви са основните закони на държавата? Ако аз не се храня с подходящата храна на своя организъм или ако не дишам чист въздух, или ако не мисля право, какъв ще бъде моят живот? Аз зная какъв ще бъде.

Ако една държава няма разумни закони, ако тя не се погрижи за нуждите на своя народ, какво ще бъде бъдещето на този народ? По статистика днес в България се извършват най-много убийства. Няма друга страна като България, в която да се вършат толкова убийства и престъпления, както в България. След България, може би да иде Америка.

Нека оставим сега мисълта, дали вие сте отговорни за това, но всеки трябва да има в себе си импулс да бъде искрен, а не да дели хората на вярващи и невярващи, или безверници. Най-първо, хората трябва да се делят на такива, които мислят, и такива, които не мислят. Според мене хората трябва да се делят на такива, които мислят, и такива, които не мислят, и на хора със сърце и без сърце. Всеки трябва да влиза в положението, в нуждите на другите хора и да може да им помогне. Изобщо нуждите на всички хора трябва да бъдат задоволени. Когато има храна в изобилие, нуждите на всички деца трябва да бъдат задоволени. Когато видя един човек бос, гологлав и без дрехи нови, аз не го съжалявам, но го съжалявам, когато го чуя да въздиша, да ходи гладен, да обикаля тук-там за едно парче хляб. Същественото е хлябът. Ако е въпрос за обуща и шапки, и животните ходят боси, и птиците ходят гологлави. И птиците, и гъсениците, и пеперудите си намират храна, а хората често ходят гладни, лишени от насъщния хляб. Ние, културните хора, виждаме един човек да умира от глад, и то не в една езическа страна, но в една християнска страна, каквито са днес повечето държави. При това туй става при голямото изобилие, в което се намираме. Сега хората се делят на вярващи и невярващи, а при една вярваща страна ще видите хора, които умират от глад и казват: „Това е Волята Божия, този човек е грешник и той трябва да умре гладен." Когато Христос е бил на земята, той е проповядвал същия въпрос – за хляба. И един ден, когато народът дошъл да го слуша, Христос казал: „Не искам да ги пусна гладни, да не премалеят по пътя." И той беше принуден по някакъв начин да им даде, да им достави хляб.

Казвам, силата у вас седи да станете проводници на разумното в себе си. Онези, които вярват в Бога, трябва да станат проводници на божественото в себе си. Или пък станете проводници на разумното в себе си, или най-после станете проводници на идеите на вашите ближни. Трябва да се вземат едно от трите тия положения, а не само да се изисква на теория. Ако вярваш в Бога, бъди носител на Божиите идеи. Ако вярваш в себе си, бъди носител на своите идеи, но не на своите изопачени идеи, а разумни идеи. И най-после, ако вярваш в своите ближни, бъди носител на техните идеи. Това не е йерархия, това е ред и порядък. Вие седите и си казвате: „Да, но в света никой не живее за себе си." Ако ние сме в това голямо учреждение, в което засега се намираме, то всеки от вас си има своето предназначение.

Казвам, кой е бил младоженикът, за когото девите се приготовлявали? Той е човещината, той е обществото, човешкото, непроявеното. Този брат представя общото, човешкото, всички човешки души, които се познават и между които влиза любовта, да ги свързва в едно цяло. И тогава всеки ще поглежда на човека като свой брат, роден от една майка и от един баща. Така всички хора ще се чувстват близки помежду си. Аз не казвам, че трябва да вземете целия товар на човечеството, за това даже не трябва да се безпокоите, но казвам, всеки от вас трябва да бъде запалена свещ. Трябва да изпрати в света по една добра мисъл и по едно силно желание, които да се реализират. Аз мисля, че ако християнският свят би турил в действие своята силна мисъл и силни желания за подобрение на човечеството, досега той би достигнал нещо. Сега вие сте закъсали по единствената причина, че сте оставили всичко на Бога и казвате: „Като дойде Христос, той всичко ще уреди.“ Че Христос дойде, но какво уреди? Тъй както хората разбират уреждане на нещата, той нищо не уреди. Той дойде и римската империя го разпна. После Христос дойде в 1914 година, но шест хиляди хора измряха. Той им каза: „Не се бийте, а те не го послушаха.“ Той ще дойде в следващата война. Хората сега се приготовляват и ако се отвори една война, ще измрат около 50 милиона хора. Ако и тогава не проумеят, ще се отвори нова война, още по-ожесточена, в която ще умрат 550 милиона хора.

Това не го искам аз, но казвам, че човешките мисли, чувства и постъпки определят тази война, в която ще измрат не по-малко от 50 милиона хора. Ако и тогава не проумеят, ще дойде по-страшната война. След нея те вече няма да воюват, защото ще стане такова чудо, каквото хората никога не са очаквали. Тогава ще се прекъснат всичките съобщения, железници, телеграфи, телефони и ще трябва да се минат най-малко сто години, за да могат да се възстановят отношенията на един народ с други. До това време те ще бъдат съвършено изолирани. Това не го предсказвам аз, но пророците от целия свят: от Англия, от Америка, от Германия, от Франция, Китай, Япония, отвсякъде предсказват това, което ще стане. Казвате – те са смахнати хора. Възможно е да е така, възможно е тези, които пророкуват, да са смахнати хора, но възможно е и тези, които слушат, и те да са смахнати. Щом допускам едното, аз допускам и другото. Ако пророкът говори нещо, което става, той не е смахнат, той знае законите и разбира. Но ако някой пророкува неща, които не стават, може да кажете, че е смахнат. Когато някой човек казва, че едно здание ще се събори и се събаря, този човек не е смахнат, той предвижда нещата, той е умен човек. В смахнатостта нещата не стават, а в разумността стават. Сега ние разсъждаваме кои са причините или как ще станат нещата. Казвам, ако ученият намери онази запалка, с която може да запали целия въздух

на земята, какво ще стане? Тогава всичко ще се свърши, всичко ще ликвидира. Цялата сегашна култура ще изчезне. Ако днес някои хора знаеха това, те биха запалили земята, без да му мислят много.

Сега, като ви говоря това, мнозина от вас се плашат, представят си нещата страшно. Казвам, не мислете, че това, което ви говоря, ще стане още сега. Не, това са само проекти. В една драма нещата се представят драматически, но те не са действителни. Има известни пророчества, които са предсказани още в старо време, но не са се сбъднали. Има пророчества, предсказани днес, и те не са се сбъднали. Въпросът е как можем да се избавим от тези пророчества, т.е. от това, което има да стане. Това е важно, то е поставено на дневен ред. Сега ние се страхуваме за последствията. И да се страхуваме, и да не се страхуваме, това, което ще стане, ще стане. Разликата е само в това: ако човек умира със страх, ще се мъчи повече; ако умира без страх, няма да се мъчи толкова, ще умре по-спокойно. Това е, което може да се придобие. Та сега трябва да запалите свещицата си – само да мислите. Има неща, които могат да поправят нашия живот. Аз не съм за личния живот, или за личното благо. За мене поправянето на един човек е поправяне на цялото човечество и покваряването на един човек е покваряне на цялото човечество. Такъв е принципът: принципът на цялото е принцип на единичното, и обратното. Защото всеки човек е уд на цялото човечество. Нали вие знаете, ако се охлузи един от вашите удове, ще ви боли целият организъм. Целият организъм ще страда, докато заздрави мястото. Колко дълго време се изисква, докато понякога се заздрави мястото.

Та ако сегашните хора при сегашните си разбирания мислят като хората отпреди две хиляди години, аз не зная каква култура бихте имали. Сега аз гледам и двете страни на човечеството: и едните, които вярват, и другите, които не вярват, и намирам, че и в едните, и в другите има нещо, което не е право. Ученият човек, в който умът е взел надмощие, е останал горделив, груб, надменен. В него сърцето малко работи. Онзи пък, в когото сърцето е вземало надмощие, той угажда само на себе си и казва: „Каквото ще да става, но аз ще си поживея.“ И нито едните са полезни, нито другите са полезни. Полезни хора са само онези, които мислят за общото повдигане и в които има съчетание между ума и сърцето. Повдигането на цялото човечество, това е идеалът на тия хора. Повдигне ли се цялото човечество, тогава и народите, и обществата, и отделният човек ще се повдигнат. Това е новата религия, която иде в света. Тя е религия на човешкото братство. Тя трябва да внесе братството между всички народи, на които съзнанието е пробудено. Не е вярата в Бога само, тя е друг въпрос. Ние учихме вярата вече. Братство ни трябва нас. Щом трябва да бъдем братя, една основа ни трябва нас. Щом човек се ражда в света, той трябва да има баща и майка.

Неговият баща трябва да бъде най-разумният от всички и неговата майка трябва да бъде най-благородната от всички. Ако аз бих имал един баща, бих желал той да бъде най-разумен. И ако имам една майка, бих желал тя да бъде най-благородна. По-голямо богатство от това не мога да искам. Имам ли това нещо, аз съм в състояние да се справя със своя живот, да си проправя пътя в живота. Мощните сили седят скрити в самия човек. Ако вярвате в това, има един закон в природата, който може да проверите. Ако знаете езика на природата, тя може да ви отговори и да ви задоволи всички нужди. Природата може да покаже пътищата за уреждане на вашия живот, тя може да задоволи нуждите на човека за насъщния му хляб, изобщо за най-съществените нужди, но никога не задоволява нуждите на човека за пари, за богатство и за ред други второстепенни работи. За всеки човек има само един установен път, по който той трябва да мине. При това за него има един определен бюджет, отпуснат от природата, с който той може да разполага. Още от раждането си той трябва да знае този път и да не се отклонява на една или на друга страна. За каквото е роден човек, в това направление трябва да върви и той не трябва да се отклонява нито на йота от своя път, не трябва да се изкушава от нищо. Онзи, който не се отклонява от своя път на призванието си, той е в положението на онези разумни деви, които имали масло в светилниците си. Онзи пък, който не знае своя път и не върви в него, той е в положението на глупавите деви, които нямали масло в светилниците си. Този човек, като се намери при лошите условия на живота, не знае как да постъпва.

Та единственото нещо, на което сега трябва да се осланяте, то е да имате тил. Тил могат да ни бъдат нашите майки, нашите бащи, нашите братя и сестри, нашият народ, цялото човечество и най-после тил може да ни бъде и цялата природа, или всички ония разумни същества, които са минали по този път. Питам сега, всички тия разумни същества, които от осем хиляди години насам са идвали и са заминавали от земята, де са те сега? Те представят едно грамадно множество, ако направим изчисление на техния брой. Изчезнали ли са те? Не, те не са изчезнали. Те са потопени в този живот, те са между нас, постоянно работят с нас заедно. Изобщо нищо в света не се губи.

Казвам, ние сега сме възприемници на миналото и на сегашното. Сегашната култура зависи от това, какъв ход ще ѝ дадем. Каквото направление ѝ дадем сега, това ще стане. Христос казва: „Ако се сберете двама или трима в мое име и попросите нещо, ще ви се даде.“ Каквото разумно вържите на земята, ще бъде вързано и на небето. От разумното зависи дали добро, или зло завържите, това ще стане.

Казвам, сега всички вие трябва да бъдете носители на новото в света, с

което хората трябва да се подобряват, за да се премахне онова ожесточение. То не може да се премахне насила. Разумно трябва да се постъпва в света. В разумното няма лицемерие, няма лицеприятие.

Три неща трябва да се застъпят в живота: любов безгранична, разумност, в която няма никаква тъмнина, и свобода без ограничения. Тази любов трябва да бъде застъпена от всички. Също така и разумността и свободата трябва да се застъпят от всички. Това трябва да бъде достояние на всяка култура, която се повдига сега в света. Това е новото начало, което трябва да се постави в живота. При това разбиране на живота ние почти нямаме кредит от природата.

„Благословен Господ, Бог наш“ (три пъти)
Тайна молитва

12 часа по обед

Седемнадесета неделна беседа
15 януари 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_01_15 Добри проводници
утринно слово

ДОБРИ ПРОВОДНИЦИ

Размишление

Ще прочета 17-та глава от Матея.

Някога е полезно да гладува човек. Не е полезно всякога да се храни или да го хранят. Сега и вие, след като сте слушали толкова да ви се говори, какво сте спечелили? Аз поставям въпроса конкретно. Говоря за истинските придобивки. Казвате за някого, че е религиозен. Дали е религиозен или не, това за мене нищо не значи. – „Но той е учен човек.“ – И това нищо не значи за мене. Че някой е религиозен, учен или силен, за мене това са понятия. Нужно е дълбоко разбиране на нещата. Какво се ползвате от едно просто обяснение на нещата? Какъв смисъл има за вас хубавият и много припечен хляб, ако нямате зъби? Можете ли да ядете този корав хляб? – Не можете да го ядете.

Казвате, че Словото на Истината е твърдо като кост. Значи не можете да го използвате. Въпреки това, мислите, че много знаете. Ако подложат знанията ви на пресяване, ще видите колко малко знаете. И от това, което ви остава, много малко се ползвате. Някога мислите, че сте много силни, че всичко можете да направите. Съгласен съм, но това е само когато сте здрави. Вън от здравето, да мислите, че сте силни, вие се заблуждавате. Ако ви поставя десет дни на глад, състоянието ви няма да бъде същото, както когато сте сити. Който гладува, ходи с наведена глава и размишлява като мъдрец. Той седи и мисли само за хляб и вода. Изводът, който ще направя, е, че вие трябва да имате права мярка за нещата. Често хората се натъкват на едно противоречие, което изхожда от стиха, където Христос казва: „По-скоро камила ще мине през иглени уши, нежели богатият да влезе в Царството Божие“. Въпреки това всички хора желаят да бъдат богати. Няма човек на земята, който да не ламти за богатство, да има парички. Каква била идеята на Христа, когато казал, че богатият не може да влезе в Царството Божие? Ако разглеждате този стих в буквален смисъл, ще излезе, че само бедните ще влязат в Царството Божие. Следователно голяма привилегия е да бъдеш сиромах. Въпреки това никой не иска тази привилегия. – Защо? – Защото не вярват в Бога. Даже и религиозните, които се молят по три пъти на ден, не вярват в Бога. Всеки казва: „Да прекарам добре на земята, че аз от онзи свят малко се интересувам“. Това не е ли отричане на нещата? Макар че хората вярват в онзи свят, всъщност той остава неразрешен въпрос. Мнозина казват: „Кой знае дали съществува друг свят. Не сме били там. Я го има, я го няма този свят“. Някои

християни казват: „Ако вярваме, че има друг свят, нищо не губим; ако не вярваме, пак нищо не губим“. – Как да не губите? Много губите. – „Какво губим?“ – Онзи свят. Съвременните християни нямат никаква философия. Не е достатъчно само да се говори. Не е въпрос да се отрича истината. Това, което отричаш, трябва да се потвърди с нещо. Грехът и злото, вън от доброто, са немислими. И доброто, вън от злото, е немислимо. Не можеш да говориш за доброто, ако не разбираш злото. И обратно: не можеш да говориш за злото, ако не разбираш доброто. Това е антитеза. Това са две противоречиви мисли, които едновременно съществуват. Изобщо, в природата съществуват противоречия. Това, което е отрова за човека, то е храна за растенията. Какво ще кажете за това?

Следователно злото, което е отрова за хората, е храна за други същества. Тогава тази отрова, като мине през растенията и се преработи, става храна за човека. Какво ще кажете на това според вашата философия? Вие имате една обикновена философия, която никъде не съществува. Човек трябва да бъде нагоден да влезе в другия свят, където ангели ще пеят и свирят на китари. Малцина знаят да свирят на китара. Тамошните китари не приличат на нашите, които са много прости. Под „китара“ разбирам инструмент, който съдържа всички останали инструменти. Тя е прародител на всички инструменти. Ако не е така, това е една обикновена идея. Следователно, ако под „китара“ разбирате обикновената китара с шест струни, това е проста работа. Ето защо, пеенето на ангела се отличава по броя на трептенията. Те са повече даже от трептенията на нашата светлина. Какво ще кажете на това? Когато ангелите пеят, нашето слънце свети. – Защо е така? – И когато ангелите престанат да пеят, у нас се образува тъмнина. Тогава те си почиват. Когато ангелите отново запяват, светлината пак иде. Пеенето на ангелите е светлина за нас, а почивката им – тъмнина. Това твърдение е за мъдреците. Казвате, че знаете много неща. Какво ни ползва вашето знание? Обаче, когато ангелите пеят, светлината иде и вие се ползвате от нея.

Докато има светлина около мене, аз мога да ходя навсякъде. Щом светлината изчезне и дойде тъмнината, аз вече съм ограничен, нищо не мога да правя. И на вас казвам: Ако сте скръбни, пейте. Като пеете, все ще дойде една светлина. В този смисъл пеенето е проводник на светлината. Това всеки може да опита и ще разбере вярно ли е това твърдение или не. Щом престанеш да пееш и кажеш, че пеенето нищо не струва, ще видиш каква тъмнина ще те обхване. Като започнеш да пееш, каквато и да е песен, веднага ще те обхване малка светлинка. Пеенето е носител на известна светлина. Сега да дойдем до положението, в което хората изпадат. Те искат да им се докаже, има ли Господ, или не. Докато търсите Господа вън от себе си, във форма на човек, никога не можете да Го намерите. Същият

закон е и за слънцето. Ако го търсите само по един лъч, може да намерите неговата посока. Обаче слънцето не се изявява само в един лъч. Милиарди лъчи излизат от него. Те излизат от един общ резервоар. Следователно, ако и вие искате да схванете Бога само от един лъч, това е привидна истина. Бог е в милиардите лъчи, които трябва да слязат до тебе. Само така ще се ползваш от тях. Ако до тебе дойде само един лъч от слънцето, нищо няма да те ползва. В живота си вие обяснявате вашето знание само от един лъч. Имате баща и майка. Това са два лъча на Бога. Вие сте третият лъч. Казваш: „Обичам майка си и баща си“. – Добре е, че ги обичаш, но ти имаш още няколко братя и сестри. Като имаш десетина лъчи, казваш: „Достатъчно ми е това“.

Питам: Какво понятие ще имаш за Бога с десет лъча? Толкова лъчи имат и животните за Бога. Когато обичаш майка си и баща си, ти си като теленцето, което също обича майка си и баща си. Теленцата обичат повече майките си. Бащите не обичат толкова много. – Защо? – Защото бащата се явява рядко. Той е цял аристократ. И у птиците е същото. И най-малкото птиченце познава гласа на майка си. То познава баща си малко. Писанието казва: „Волът познава господаря си, който го храни, а Израил не познава своя Господар, своя духовен Баща – Бога“. Ако и вие се запитате, колцина от вас познавате Бога, какво ще кажете? Ако очаквате, аз да ви кажа нещо за Бога, това е друг въпрос. Каквото зная за Бога, то е за мене. Ако вярвате в мене, има смисъл да ви кажа нещо. Ако не вярвате, ще слушате мнозина, но ще се раздвоите. Ще се питате: Кое е право – това, което аз ви говоря, или това, което другите ви казват? И тогава ще се разделите на два лагера и ще питате кой е на правата страна. Казвам: Всички сте на кривата страна. Където има спор, там истината не съществува. Ако дойдете при мене да ви доказвам съществуването на Бога, аз ще ви открия само едно малко крайче. Ще ме питате: „Има ли Бог, познаваш ли Го?“ Аз няма да ви отговоря на този въпрос, но ще ви питам: Виждате ли Слънцето? – „Виждаме го.“ После ще махна с ръката си и Слънцето ще изчезне. Около вас ще настане голяма тъмнина и ще ме питате: „Къде отиде Слънцето?“ После ще ви заведа в гората и ще ви питам: Какво виждате? – „Дървета.“ Пак ще махна с ръката си, дърветата ще изчезнат и ще остане една пустиня. Ще ви заведа при изворите, ще махна с ръка и ще ви питам: Какво виждате? – „Водата изчезна, изворите ги няма.“ – Ще ви заведа при планините. – Ще махна с ръка и те ще изчезнат. Ще ви заведа при моретата. Ще махна с ръка и те ще изчезнат. Ще питате: „Къде се планините? Къде са моретата? Всичко изчезва“. Това е отрицателен път на доказване. Ще питате пак: „Има ли Господ или няма?“ Като видите, че всичко около вас изчезва, питате: „Възможно ли е това?“ – Възможно е. Виждате, че около вас няма дървета, планини, реки, морета. Какъв отчет ще си дадете? Сега започвам обратния процес. Дохождаме до сухото море, махна с ръка. Питам: Какво виждаш

сега? – „Морето дойде.“ Отиваме при канарите. Махна с ръка и канарите отново дохождат. Махна с ръка и Слънцето се яви на хоризонта. – „Може ли да стане това?“ – Може или не може, това е друг въпрос. Представете си, че аз правя това. Дали в даден случай мога да го направя, то е друг въпрос. Както виждате, това става в природата. То е начин за аргументиране. Всъщност дали вярвате или не, това не е важно. Почти няма разлика между вярващ и безверник. И двамата седят на една и съща сфера. Единият седи отгоре на сферата, а другият – под сферата. И така се разговарят. Безверникът казва: „Всичко е отгоре на повърхността“. Вярващият казва: „Всичко е отдолу, във вътрешността. Всичко е под кората“. Безверникът казва: „Не е така. Слънцето грее само на повърхността, под кората няма нищо. Там Слънцето не грее. Всичко, което се огрява от Слънцето, е отвън, отгоре“. Религиозните мислят, че всичко е вътре в сферата. Те казват: „Има друг свят“. Безверниците казват, че всичко е над сферата, затова отричат съществуването на друг свят. Тук е всичкото, тук има ядене и пиене. Тук е житото, царевицата. Вярващият иска да те убеди, че и без жито и царевица може да бъдеш щастлив. Той твърди това, но не може да го докаже. Питам: Защо онези, които са живели далеч от света, в пустинята, са имали нужда от хляб? Те искат без да работят да им се занесе хляб заради Господа. Тогава защо не им пращат жито от небето? В прав смисъл, всичкото жито иде от небето. Под „небето“ разбирам разумното в света. Значи едновременно човек е и на небето, и на земята. Адът е създаден от твоето неразбиране, от твоята изопачена мисъл. Всичко зависи от твоя дух, от твоето право разбиране. Човек може да създаде и небето, и ада за себе си – от него зависи. Като влезеш в противоречие, ти създаваш ада. Като влезеш в хармония със себе си, ти създаваш рая. Ако доказвам исторически това, вие знаете историята, няма защо да се говори за нея. Казвате, че Христос се явил преди две хиляди години. Вие знаете това на основание казаното от четирите евангелисти. Казвате, че Христос проповядвал много неща. Колцина от вас, които ме слушате, имате живата опитност, да сте се разговаряли с Христа? Ще ми бъде приятно да чуя, че има един такъв между вас. Не да ми казвате, че сте Го сънували. Аз не се занимавам със сънища. Ако е за предположения, аз правя повече предположения от вас. Ако е за въображение, аз имам повече въображение от вас. Но всичко това аз считам за нереално. За мене е реално това, като махна с ръка и стане каквото желая. Някога искам да видя слънцето по-голямо. Махна с ръката си и то стане по-голямо; искам да ми се покаже като харман и то стане такова. Някога искам да го видя като земята. Махна с ръката си, вляза в него и се разхождам там. Казвам: Голяма горещина има тук, но аз ходя, без да изгарям. Сега, с вашата права мисъл, казвате: „Как може при тези условия човек да отиде на слънцето?“ – Прави сте, при сегашните условия, както сега ви говоря, ако отида на слънцето, нищо няма да остане от мене. Ако вие отидете със сегашното си

разбиране, със сегашното си разположение, и от вас нищо няма да остане. Който би се опитал днес да отиде на слънцето, това го очаква. Вашият начин на размишление внася голямо смущение в човешката душа.

Казвате: „Какъв е краят най-после?" Питам: И най-хубавите неща в света не произвеждат ли известно смущение? Например, ти си беден човек. Молил си се хиляди пъти да ти даде Господ пари. Ето, един ден щастието ти се усмихне, падат ти се на лотария два милиона лева. Щом получиш тези пари, първо се радваш, а после започваш да се безпокоиш, да не би да изгубиш тези пари или да не те убият някъде за тях. Започваш да търсиш банка, в която да вложиш парите си. После ще се безпокоиш да не би тази банка да фалира. Парите са благо, наистина, но кое е онова, което ви безпокои? Ако имате едно учение, с което всичко можете да постигнете, защо ви са тези милиони? Имате възможност да си доставите колкото пари искате. Имаме нужда от сто лева. Махна с ръка и парите дохождат. Ако са много, пак махна с ръка и парите се прибират. Никакви банки не ми трябват. Ще кажете, че някога ходя със стари дрехи. – Така е, но когато съм сам, обличам най-хубавите си дрехи. Щом махна с ръката си, аз съм облечен като цар. – Възможно ли е това? – При сегашните условия не е възможно, но при други условия е възможно. Няма нещо, за което човек да мисли и да не е възможно. Това, за което ви говоря, е възможно за напреднали същества. Това, което за мравката е невъзможно, за мене е възможно. Аз мога да мисля по-добре от мравката. За вола е невъзможно това, което аз правя. Вие искате да прогресирате. Прави сте. Има една последователност в законите на природата и ако я спазвате, за вас всичко ще бъде възможно. Ако си петгодишно дете и носиш товар от пет килограма, невъзможно е да се справиш с него. Питам: Като разумен човек, каква тежест трябва да сложа на гърба на това дете? Ще му сложа най-много половин или един килограм тежест. Това значи разумен човек. Като имам предвид теглото на детето, веднага ще разбера каква тежест може да носи то. Колко тежи новороденото дете? – Около три килограма и половина. – В пет години на колко може да се увеличи това тегло? Колко може да тежи едно петгодишно дете? – Най-много 20 килограма. – На дете, което тежи 20 килограма, каква тежест му отговаря? Ако на 10 килограма сложа един килограм тежест, значи на 20 килограма най-много два килограма. На същото основание и в умствено отношение има тежки идеи, които мъчно се решават. На вас, понеже не сте деца, мога да сложа по-тежки идеи. Който може да разреши една трудна задача, нека ме слуша. Нека използва възможностите, които му са дадени. Не говоря за външните възможности, не си правя илюзии. Това, което мога да направя в бъдеще, и на него не разчитам. В дадения случай аз разчитам на онова, което сега мога да направя. Аз зная защо някои неща не стават и не могат да стават. То е толкова просто. Отивам в един дом и казвам: Сега не мога да обядвам.

– Защо? – Хлябът едва е замесен, а тесто не мога да ям. След един час ще ям. Това значи, че след един час ще ми предложат опечения хляб. – „Сега не можеш ли да го направиш?" – Не мога. Има неща, които са невъзможни. Не че са невъзможни, но в момента не може да станат. Представи си, че страдаш от нещо, боледуваш. Болката ти не може да се отнеме изведнъж. За да мине болката, трябва да спазваш известни закони. Например, временно, за няколко секунди или минути, можеш да изгубиш съзнание. В това време може да се прекъснат чувствата или мислите ти. Ето какво разбирам под „изгубване на съзнание". То не е нищо друго, освен отнемане от съзнанието на онзи обект, който ви обременява. Казвате, че някой изгубил съзнание. – Не, съзнанието никога не се губи. Този обект, който ви прави впечатление, може да се отмести и съзнанието ви да остане свободно. Под „изгубване на съзнанието" разбирам още преставане на съзнанието да функционира. Под „обект" разбирам резултатите от дейността на живите същества, които действат върху нас. Има една временна философия, чрез която искате да се освободите от страданията и нещастията си. Не е въпрос да се освободите от тях, но трябва да мислите, чувствате и постъпвате правилно. Мъчението, страданието е нещо обективно. То е отношение към нещата. Когато не се поставиш, както трябва, ти се мъчиш. Ако не поставяш нещата, както трябва, ти ще имаш мъчения, страдания и несполуки в живота си. Щом започнеш да постъпваш разумно, животът ти ще се подобри. Сега, например, у вас стои мисълта, че баща ви и майка ви са длъжни да ви оставят нещо. Ако баща ви е богат, очаквате да ви остави нещо от богатството си. – Защо? – Защото е ваш баща. Същевременно и баща ви мисли, че като сте дошли на земята по негово благоволение, вие сте задължени към него. Той очаква вие да го почитате и да му донесете нещо. Не е достатъчно само да го уважавате. И тъй, като вярвате в Бога, какво подразбирате под думата „вяра"? Казваш, че имаш баща, вярваш в него. Какво отношение имаш към баща си? Значи очакваш да получиш нещо от него. Вярваш, че имаш дял в неговото богатство. Тази вяра не е гола, но трябва да отидеш при баща си, да опиташ своята вяра. Баща ти реално нещо ли е? Ако баща ти може да ти даде каквото искаш, той е истински баща; ако не може да ти даде каквото искаш, никакъв баща не е. Наистина, ако бащата не може да предаде своите качества на сина си, не е негов баща; ако не може да предаде богатството, силата си на своя син, никакъв баща не е; ако не може да предаде здраве на своя син, никакъв баща не е. Ние трябва да имаме един идеал, една мярка в живота. Аз вадя следния извод: Бог е наш Баща само тогава, когато може да ни предаде това, което носи в себе си. Разумността е качество на Бога. Ако не може да ни я предаде, Той не е наш Баща. Благата, които Бог има, се предават и на нас. Той ни предава своята мисъл, своята сила и ни прави свободни. Значи това, което има Бог, ние трябва да го възприемем. Иначе не можем да бъдем свободни.

Ако не разбираш Неговите мисли, това, което Той е създал – растенията, животните, хората, както и цялата природа, ти си човек без вяра, ти си слаб, хилав човек. Сега аз не искам да останете със старите си възгледи, но за новите още не сте готови. Не искам вашите възгледи да влязат в стълкновение с моите, да стана причина за известно сблъскване. Не искам да кажете, че това, което досега сте имали, е непотребно. – Не, всичко, което сте имали, е на място. Ще се стремите към богатство, но към разумното богатство. Ето какво разбирам под „богат човек“. Аз разсъждавам обективно. Представям си богатия човек натоварен, носи на гърба си 70–80 килограма злато. Това злато ще му одере кожата, ще му охлузи гърба. – „Ама без него няма живот.“ – Не, не е практично да носиш богатство, което ще те съсипе. Казваш: „Трябва да дойде някой при мене, да му дам половината си богатство“. Наистина, дойде един човек при тебе да ти проповядва ново учение, че с по-малко може да се живее. Следователно ще му дадеш половината от това, което имаш. Нищо няма да изгубиш. Като му дадеш половината от товара си, ще ти олекне. Направиш опита. Сваляш торбата от гърба си и му даваш половината. Като се освободиш от товара си, казваш: „Прав е този човек, олекна ми“. Срещаш друг човек, който ти казва: „Може и с по-малко да се живее“. Достатъчно ти са 30 килограма, а може и с 15 килограма да се живее. Като те убеди в истината, казваш: „Прав си. Ето, вземи половината ми товар“. Слагаш нещо в неговата торба и се изправяш. Този човек те убеждава, че и без тежест може да се живее. След като направиш този опит и се освободиш от всичкия си товар, изгубил ли си нещо? – Нищо не съм изгубил. Не само, че не съм изгубил, но даже печеля. Движа се спокойно, гърбът ми е свободен, не усещам никаква тежест. От ваше гледище казвате: „Ами ако утре огладнееш?“ – Този, който ме научи да се разтоварям, той ме научи да си доставям каквото искам. Той казва, че като дойда до едно дърво и махна с ръка, ще получа каквото искам. Като махна с ръка, трапезата се слага. Щом се нахраня, пак вдигна ръката си и трапезата изчезва. Ако нямам обувки, вдигна ръка и обувките дойдат. Като пожелая да ги сваля, с едно махане на ръката си ги свалям. След всичко това имам ли нужда от товар на гърба си?

Казвате: „Кажи това изкуство и на нас“. – Дали ще ви го кажа, или не, това е друг въпрос. Питате: „Възможно ли е това?“ – За онези, които знаят, е възможно. – „Ние кога ще научим това изкуство?“ – Както сте сега, нужни ви са около 2,500 години. Ако вярвате, наполовина ще ви трябват. По същия начин аз мога да снема тези години от вашия гръб. Това е въпрос на съзнание. – „Лесно може да се справим с тези години.“ – Един ден, като махнете с ръката си, всичко може да направите. Това е факт. Ти вдигнеш пръста си и казваш, че можеш да направиш всичко. – Вдигнеш го, но нищо

не става. После вдигнеш двата си пръста и казваш на фурнаджията: „Два хляба!“ – „Нямаме хляб, всичкият е продаден.“ От всичко казано досега в ума ви остава идеята: „Какво трябва да разбираме?“ – Ще разбирате това, което Бог разбира, което ангелите разбират, което и разумните хора разбират. – „Какво трябва да правим?“ – Ще правите това, което Бог прави, което ангелите правят, което разумните хора правят. – „Как ще стане това?“ – Оставете този въпрос настрана. Вие имате желание да се освободите от тежестите на вашия живот. Това показва, че не сте изработили една положителна философия за живота. Да се освободите от сегашните тежести на живота, това значи да се освободите от всичко. Какво ще правите, ако се освободите и от хляба? – Това е невъзможно. – Обаче трябва да чакате още малко, докато се опече хлябът.

Положението, в което се намирате сега, е това на неопечения хляб. Вие сте още неопечен хляб. Ще влезеш във фурната да те опекат. Тогава ще станеш обичен, любим. Който не е печен във фурната, не може да бъде обичан. Докато си в нощвите, като тесто, никой няма да те обича. Щом те опекат, ще те вземат от фурната и всички ще те гледат като писано яйце. Ще те носят на ръце. Ако тези, които те пекат, огладнеят, ще те изядат. Казваш: „От мене нищо не става“. – Това е неразбиране на живота. За да се освободиш от тягостното положение на живота, трябва да станеш на пъпка, от която ще се развие плодът. Така постепенно ще зрееш – цял процес ще се извърши в тебе. Всички наши вярвания трябва да се преобразят, да минат в нова форма. Не трябва да се освободим от страданията си, но да ги превърнем в радост и веселие. На какво прилича вашето положение? – На човек с изкълчен крак. Преди няколко деня дойде при мене един човек с изкълчен крак. Аз започнах да му проповядвам. Той каза: „Не ми говори за Господа, за онзи свят. Кракът ме боли, изкълчих го“. – Какво друго да ти говоря? Аз мога да ти поправя крака, ако слушаш какво ти говоря. Ако ме слушаш да ти говоря за Господа и ти е приятно, след половин час никаква болка няма да остане в тебе. – „Ама кракът ме боли. Първо ми помогни да оздравее кракът ми, тогава ще те слушам да ми говориш за Господа. Не си играй с мене. Никога ли си не изкълчвал крака си?“ – Ако ти беше на моето място, а аз на твоето, щях да те слушам. – „Ама кракът ме боли, разбери!“ – И аз искам да ме разбереш. – „Ти искаш да си играеш с мене. Можеш ли да ме разбереш?“ – И аз те питам: Ти можеш ли да ме слушаш или не? Какво ме интересува, че кракът ти се изкълчил? Не си внимавал, затова кракът ти пострадал. За какво мислеше, като се изкълчи кракът ти? Аз ще ти кажа коя е причината. Ти имаше да взимаш десет хиляди лева от един беден човек и отиваше да го съдиш. Той има една нива от десет декара, а ти искаше да му я продадеш. Така ли е? – „Е, да...“ Казвам: Или ще се откажеш от парите, които имаш да взимаш, или ще страдаш още. Отказваш ли се? Ако се откажеш, ще ти излекувам

крака. И като излезеш оттук, няма да имаш никаква болка. Обаче ще се подпишеш, че няма да искаш парите си, половината даже няма да искаш. Излекуването на крака струва точно толкова, колкото имаш да взимаш. – „Ами ако се подпиша и не ме излекуваш? Така ще ми отидат парите.“ – Тогава ще намериш едно доверено лице, на което ще дадем договора. Аз ще имам вяра в това лице и в тебе. Като оздравее кракът ти, тогава ще се подпишеш, че се отказваш от парите си. Как мислите, добре ли се свърши тази работа? Този човек отказа ли се от парите си? Оставям на вас да си направите заключението. И вие, като дойдете до разумния свят, ще се намерите в същото положение. Искаш да постигнеш нещо. Ако не се откажеш от едно нещо за сметка на друго, нищо не можеш да постигнеш. Нещастията ви се дължат, именно, на неразбиране на живота, на порядките, които Бог е създал. Казвате: „Човек има право да живее, да диша свободно“. – Така е, но в това право има една мярка, според която трябва да се живее. Колцина от вас сте готови да си помагате един на друг? Като ви наблюдавам, виждам, че всеки се задълбочил в себе си, мисли как ще прекара тези критични времена. Прави сте, но ако човек се концентрира в себе си и живее само за себе си, какво ще постигне? Нищо особено. В даден момент ще бъде щастлив, но следващия момент щастието ще се обърне против него. Ето защо, като живееш, ще мислиш и за другите и ще се жертваш. Без жертва не може. Под „жертва“ разбирам разумен процес. Жертвата дава сила, подем. Да се жертваш, това не е насилие. Където има насилие, там има престъпление, в каквато и да е форма. Да се жертваш, това значи да направиш най-разумното в своя живот. Например, носиш един хляб. Срещаш човек, който е гладувал три дни. Веднага разчупваш хляба и му даваш половината. Това е разумна жертва. Следователно, ще жертваш половината от това, което носиш в себе си. Така ще се освободиш от излишъците в своя живот. Вие седите, мъчите се, какви ли мисли не ви нападат. Няма защо да се мъчите. Животът е красив. Красотата се заключава във взаимното подпомагане. Ако цялото човечество имаше една мисъл, че Бог живее във всички, че Неговата мисъл е наша мисъл, щяхте ли да се безпокоите как ще живеете, как ще се прехранвате и обличате? Сега всеки работи за себе си и се безпокои какво ще стане с него. Колкото повече се безпокои човек, толкова е по-самотен. Ако не се безпокоиш, ти няма да бъдеш самотен. Под „самотен“ разбирам голямо безпокойство. Когато настане мир в тебе, ти се свързваш с всички разумни същества, които ценят твоя живот, както ценят и своя. Това наричам вяра в Бога.

Вярата дава всички възможности на човека. Тя води към блаженство, към щастие. Това е придобивка в живота. Не говоря за онази гола, сляпа вяра – да гладуваш, да страдаш и да казваш, че имаш вяра. Истинската вяра подразбира реализиране на всичко, за което мечтаеш. При такава вяра

достатъчно е да вдигна двата си пръста и всичко се нарежда. Аз говоря за себе си, а не за вас. Като вдигна единия си пръст, аз разбирам Бога в човека, Който всичко прави. Единият всичко може да направи. – „Как така, като вдигнеш пръста си, всичко постигаш?“ – Като вдигна пръста си, разбирам Разумния, Който е създал света. За Него всичко е възможно. Като вдигна двата си пръста, разбирам, че аз живея в Него и чрез Него всичко мога да постигна. Той слага, аз издигам. Тогава между мене и Бога има съгласие. Ако не спазвам това, несъгласието между мене и Бога се нарушава. Който не знае как да издига, не може да върши волята Божия. Само Бог може да слага, а ние – да издигаме. Сега вие взимате и двете служби: слагате и издигате. Казваш: „Аз мога да сложа“. – Нищо не можеш да сложиш. – „Аз мога да направя това-онова.“ – Нищо не можеш да направиш. Ти можеш да направиш само направеното вече от Великата Разумна Природа. Ти можеш само да издигаш. – „Аз мога да запаля печката, да наклада огън.“ – Огънят е запален преди милиони години. Който е запалил Слънцето – огънят на живота, Той преди тебе е направил всичко. Ти можеш само да издигнеш огъня, т.е. да запалиш печката. Това, което ти правиш, не е палене на огъня, но пренасяне на огъня от едно място на друго. Онзи, Който слага, е Бог. Този, Който дава живот, Който дава мисъл на хората, е само Бог. Онзи, Който ги импулсира да работят, е само Бог. Като мислиш така, ти ще си създадеш права философия. Не мисли, че можеш да вземеш силата на Бога и да си играеш с Него. – Не, такива отношения между Бога и хората не могат да съществуват.

Пророкът казва: „Волът познава господаря си, а Израил не познава своя Бог“. Думата „Бог“ е съставена от три букви. На еврейски първата буква означава Онзи, Който е създал и прониква всичко. Втората буква подразбира Онзи, Който организира нещата и ги съхранява. Третата буква представлява Онзи, Който държи равновесието в света. Следователно Онзи, Който създава всичко и прониква навсякъде; Който съхранява и държи всичко в равновесие, е Бог. Това е външната страна на понятието „Бог“. Ако нямаш в себе си това понятие и вдигнеш пръста си, Бог няма да те слуша. Значи ти нямаш вяра в Бога. Като вдигнеш пръста си, радостта трябва да дойде. Като вдигнеш двата си пръста, скръбта трябва да си отиде. Направете опит. Вдигнете единия си пръст, да видите ще дойде ли радостта. Имате болка, страдание. Вдигнете двата пръста, да видите ще си отиде ли болката. Вие не правите този опит, но викате един лекар, втори, ходите по бани. – Ще ходиш по бани, ако си здрав. Ами като не си здрав, какво ще правиш? Ако кракът ти е изкълчен, как ще ходиш? Друг е въпросът, ако си богат. Ами ако си беден? Нямаш пет пари в джоба си. Кой лекар ще дойде да те лекува? Аз ви говоря неща, които и най-бедният, и най-богатият могат да направят. Кой не може да си вдигне двата пръста? Сега и богатият, и бедният си вдигат и двата пръста, но нищо не постигат.

И бедният, и богатият вдигат единия си пръст, пак нищо не става. Знанието ви трябва да бъде толкова силно, както подписа на царя. Царският подпис е валиден. И нашето слово трябва да стане така силно и валидно, като царския подпис. Такова знание трябва да придобиете. Вие се питате дали ви говоря истината. Не е въпрос дали ви казвам истината. Някога аз се питам: На себе си говоря ли истината? Задайте си и вие същия въпрос: На себе си говорите ли истината? Аз не искам да разисквам този въпрос. – Защо? – Засегна ли го, вашият живот ще се помрачи. У вас ще настане такова смущение, че всичките ви звезди ще помрачеят. Слънцето ви ще изчезне и ще настане такава тъмнина, каквато не сте очаквали. Понеже зная, че сте много страхливи, не засягам този въпрос. Аз разглеждам само въпроси, които произвеждат светлина. Например, виждам един от вас седи и си мисли: „Учителят направи това. Учителят направи онова". – Направил съм нещо, но при известни условия. Мъртвите погребвам; онези, които са заченати, ги раждам; гладните нахранвам; жадните напоявам; охолният бия, а заробените освобождавам. Какво разбирате под думата „бия"? Казвате: „Как така да биете?" Ето как. Като намеря един охолен, взимам една буталка и започвам да го бия, докато пусне маслото си. След половин час маслото му излиза. Слагам маслото в тигана, чекна две–три яйца и си направя едно хубаво ядене. Казвам: Колко е сладък този човек! Отлично нещо е той. Като дойда до охолния, аз го охлузвам съвършено, докато изкарам всичкото му масло. Сега у вас остава мисълта: преносно ли ви говоря, или буквално? – Буквално ви говоря, тъй както е в природата. Често и аз влизам в буталката и плащам даже на някого да ме избие. Когато стана малко охолен, и аз влизам в тази буталка. Като удари 25 пъти, ще престане да ме бие. Щом изляза от буталката, аз се чувствам свеж, обновен. Аз правя това доброволно, а вас насила ви слагат. Като дойде едно страдание, вие не сте ли в буталката? В буталката сте, но не знаете това. Не знаете и защо страдате.

Потъмнееш, помрачиш се, като че целият свят се събаря. Като те сложат в буталката и те избият, излизаш освежен, бодър и казваш: „Олекна ми малко". Непотребното масло в тебе излиза навън. Хората се нахранят с него и се задоволяват. И ти ставаш доволен, и те са доволни. Наядат се, пийнат си и благодарят за маслото, което си им дал. И ти се ползваш от тяхната благодарност. Следователно вашите страдания имат велик смисъл. Ако нищо не допринасят, те са безполезни. Ако и радостите ви нищо не допринасят, също са безполезни. Значи вашите радости и скърби са полезни за хората. Не е важно дали съзнавате това или не. Този е новият начин, по който трябва да разсъждавате. Като знаете това, не се стремете да се освободите от страданията. Не ги механизирайте. Знайте, че това е велик закон, чрез който трябва да работите, да се самоусъвършенствате, да вървите в правия път. Ако не спазвате този закон, никакви постижения не

може да имате. Вие имате много знания, но към тях трябва да прибавите още. Знанието ви трябва да се постави на опит, да се реализира. Вие не знаете дали онова, с което боравите, е вярно, или не. Не знаете колко може да ви служи. Един ден вашето знание може да ви ползва, но сега още не. Преди години един наш приятел събрал десет хиляди лева и ги сложил в Библията си, като мислел да ги употреби за нещо полезно. Не се минало много време, извикали го в другия свят. Близките му имали нужда от пари, но не знаели, че в Библията имало известна сума. След три–четири години те намерили парите, но били вече бракувани. Друг наш приятел купувал облигации да спечели нещо от тях. Обаче докато ги смени, срокът им изтекъл, и те били вече безпредметни. Всяко знание, неизползвано навреме, се обезценява. Какъв смисъл има това знание? Следователно всяко благо, всяко знание, което може да се използва навреме, допринася нещо за цялото човечество, за благото на цялото Битие. Желая ви да имате правилно разбиране за живота, да бъдете носители на Божествените мисли, на Божия живот, на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина. Ако постигнете това, много сте придобили. Онези, които ръководят съдбините на цялото човечество, на напредналите души, определят за всеки човек съответен метод. Всички хора не могат да придобият благата по един и същ начин. Може ли някой да мине край розовото масло и да не замирише? Може ли човек да бъде проводник на Божията мисъл и тя да не се прояви? Това е невъзможно. Мнозина са лоши проводници, благодарение на което и резултатите на техния живот са лоши. Нека у вас остане единственото желание да бъдете проводници на Божията Любов, Мъдрост и Истина не еднократно, но в продължителен период на време. Колкото и да сте малки, всеки може да бъде проводник на Божиите мисли. Това е благото на живота. Това е новото за вас. Ако не можете да го постигнете, всичко останало е товар в живота ви. То ще ви причинява скръб. Ще ви дам за размишление 13-та глава, Послание към римляните, от 11-ти до 14-ти стих включително.

Утринно Слово от Учителя, държано на 15 януари 1933 г., София, Изгрев.

1933_01_18 Влияние на музиката
лекция пред общия окултен клас

ВЛИЯНИЕ НА МУЗИКАТА

Размишление

Ще прочета част от 13-та глава, Послание към Римляните, от 8-ми до 14-ти стих.

Апостолът казва, че всяка заповед на Словото се заключава в любов към ближния, както към самия себе си. (– 9-ти стих.) „Облечете се с Господа Исуса Христа." (– 14-ти стих.) Това значи: Влезте в Божествения свят, на който Любовта е видимата, реалната страна.

В живота има общи и частни положения, общи и специфични състояния. Например, удариш си крака. Това е специфично болезнено състояние. Ти страдаш, мъчиш се и мислиш, че никой не влиза в твоето положение. Всъщност хората влизат едни други в положението си. Някога не могат да влязат в положението ти. Все ще се случи някой ден и други да си ударят крака, за да разберат положението ти. Като минат през същата опитност, те могат да ти съчувстват. Ето защо, необходимо е да изучавате специфичните състояния на хората. Някога си доволен от нещо, а някога – недоволен. Доволството и недоволството хвърлят отпечатък на лицето. При недоволството изпитваш специфично състояние, от което искаш да се освободиш. Първо, трябва да разбереш защо си недоволен. Недоволен си, например, че ти липсва яденето, към което имаш особена слабост. Някога си недоволен, че ти липсва известен цвят, не знаеш как да го намериш. Недоволен си и от черния цвят, като символ на скръб, страдание или смърт. Черният свят е символ и на лошите условия в живота. Всеки цвят има свой произход. Това трябва да се изучава.

И тъй, стремете се към онова верую, към онази наука, която поставя човека в правата посока, към изучаване и познаване на себе си. Какво трябва да познава в себе си? – Своя характер, доброто в себе си. – Това е общо казано. Доброто е основа на живота. Но какво можеш да съградиш на тази основа? Поставяш основа на своята къща и започваш да градиш. Върху тази основа можеш да градиш, каквото искаш. Важно е, основата да бъде здрава. В някои случаи доброто се разглежда като резултат. Казват: „Добра е тази постъпка". В случая доброто е материал за градеж. Доброто се разглежда още и като хармонично съчетание между мислите и чувствата на човека. Без тази хармония човек не е способен за работа. Казват за някого, че е активен, а за друг – че е пасивен. Това не значи, че първият е добър, а вторият – лош. Казват за някого, че е търпелив. Но мнозина смесват

доброто с търпението. Някой понася всички несгоди на живота си с мълчание. За него казват, че е добър. Не, той е търпелив. Добрият може да не е търпелив. Той има предвид друго нещо. За другиго казват, че е благороден. Кой човек е благороден? Ако бихте писали тема върху благородството, ще кажете, че благородният е добър, любещ, истинолюбив, щедър. Обаче не може да определите благородството, докато не го опитате. Всеки човек ще бъде изпитан, сам да познае, благороден ли е, или не.

Хората говорят за истината, без да я познават. Истината трябва да се опита. Говори се за факти, но фактът не е истина. Под „истина“ разбирам най-високото положение, до което е достигнала човешката мисъл. Дойдеш ли в това положение, ти си доволен от всичко. И тогава ти нищо не говориш за истината и никого не убеждаваш в нея. Както не можеш да утешаваш гладния, че някога ще му опечеш погача, така не може да се доказва на човека, какво е истината. Ти си сит и мислиш, че ще задоволиш гладния с обещаната погача. Ако искаш да задоволиш глада му, изпечи погачата и му я дай. Или заведи го в твоята плодна градина и му предложи да си набере колкото иска плодове. Каже ли, че не е привикнал да яде плодове, това показва, че той не е гладен. Гладът ще го научи да яде всичко. Това са специфични положения в живота на човека, които трябва да се обобщят. Хората се оплакват, че работите им не вървят, както те искат. – Защо е така? Има нещо криво в тях. Ако работите на хората ставаха според тяхното желание, кой на кого щеше да угажда? Милиарди хора има на земята. Как ще се задоволят техните желания? Ако това е лесна работа, ти си първият човек. Угоди на себе си. Опитай се да угодиш сам на себе си, да видиш, лесно ли е това. Пръв ти дай образец, да покажеш как може човек да си угоди. – „Как ще си угодя, като нямам пари? Искам да ям, хляб нямам. Искам да се облека хубаво, дрехи нямам. Искам да яздя на кон, пари нямам. Искам да усиля вярата си, не зная как.“ – Ти изнасяш така нещата, като че ли целият свят е длъжен да мисли за тебе. Ти мислиш, че Господ, ангелите, добрите хора – всички трябва да мислят за тебе. Никой не ти е длъжен. Прав си само в едно отношение, а именно: ако съзнаваш, че си част от Цялото, от Великия общ организъм. Обаче ако си излязъл от Цялото, То не се грижи за тебе. То има вече друго отношение към тебе. Ти си беден човек, живееш само за себе си, но питаш: „Защо царят не мисли за мене?“ – Чудно нещо! Царят има толкова работа, не може да мисли за тебе. Ти сам си се отдалечил от него. Така и в самия човек има известни мисли, известни чувства, за които той сам не се интересува. Трябва ли те да питат защо човек ги е пренебрегнал? Много естествено, като клетки на общия организъм, те се отделят от него и го измъчват. Човек само се пита коя е причината за това страдание, за тази мъка. Причината се крие в това, че клетките на стомаха или на черния дроб са недоволни от господаря си и

не функционират правилно. Какво трябва да направиш, за да възстановиш здравословното състояние на организма? – Трябва да угодиш на стомаха си. – Как? – Като повдигнеш клетките на стомаха в по-високо състояние, отколкото са били. Те искат студена вода. Ще ги убедиш, че студената вода е вредна, и ще им дадеш топла. Те искат месна храна. Ще ги убедиш във вредата от месото и ще им дадеш лесносмилаема храна. Така ще се възстанови хармонията между клетките на стомаха и състоянието на целия организъм ще се подобри.

Често вие мислите за небето и се отвличате от прямото си задължение. Добре е да се мисли и за небето, но като за училище. Обаче знанието не е нито в гимназията, нито в университета, като здания. Знанието не се придобива само от учебниците и пособията в училищата. Знанието е в професорите, които го предават. И небето е подобно на университета, където са събрани възвишени души, завършили своето земно развитие. Там се придобива истинското знание, но за това е нужен ценз. За да те приемат на небето като ученик, се изисква висок ценз. Всеки може да влезе в университета, но временно, като гост. Там ще те разведат из всички стаи, да видиш какви пособия има, как са наредени, но ако пожелаеш да слушаш лекции, няма да те пуснат. Там се преподава висока наука, която за обикновения човек е толкова достъпна, колкото човешкото знание е достъпно за котката. И котката, като влезе вкъщи, дигне си опашката, огледа се наоколо и мисли, че всичко е постигнала. Така нищо не се постига. С гледане само не се придобива знание. Това, което човек е минал преди милиони години, котката едва сега го минава. Като вдигне опашката си, тя мисли, че много знае. – Нищо не знае тя. С вдигането на опашката си тя иска да каже, че няма защо да мисли много. – За нея е така, но не и за човека. Детето от първи клас знае да смята до 20, но какво е това знание пред знанието на учения? Сегашните математици и учени знаят много работи, но като дойдат до числото 13, всички се страхуват. Защо се страхуват? Това число не е пълно, в него липсва майката – двойката. Единицата е бащата, тройката – синът, но той е нехранимайко. Бащата се чуди какво да прави с този син, не може да го възпита. В числото 13 няма любов, затова го считат фатално. Казвате, че това число има отношение към личността. – Не към личността, но към индивида. Коя от двете думи има по-стар произход: индивидът, или личността? Думата „индивид“ има по-стар произход. Първо човек се е индивидуализирал, а после станал личност, според сегашното разбиране на това понятие. Индивидът се отделя от цялото. Когато казват, че някой се е индивидуализирал, това значи отделяне от цялото. Под „личност“ разбират човек с известни качества. Когато се говори за високото произхождение на някого, имат предвид неговата личност. Когато се говори за общественото му положение, имат предвид индивида. Значи външните прояви се отнасят

до индивида, а вътрешните – до личността. Казвате, че човек трябва да се откаже от своята личност. За какво ще се хване тогава? Добре е човек да не дава голямо значение на личността си, но какво ще прави с егоизма? – Той обича себе си. – Къде е лошото в тази обич? Като обичаш себе си, ти се отклоняваш от правата посока на обичта. И наистина, който обича само себе си, не е в правия път. Той изпада в положение на детето, което прегръща и целува майка си, с цел да изтръгне нещо от нея. Щом я предразположи към себе си, то веднага започва да иска от нея бонбони, ябълки, орехи и др. Майката казва: „Много добро е моето дете“. – Въпрос е, колко е добро. Това дете мисли само за себе си, а майката се заблуждава, че то я обича. Детето не целува и прегръща майка си от любов, но от желание да получи нещо от нея. На първо място детето има предвид себе си, своето желание.

Егоизмът съществува и в религиозния живот на човека. Ставаш рано сутрин, изправяш се на молитва пред Господа, мажеш и гладиш пред Него, с цел да ти даде нещо. Случва се, че Той ти дава, каквото искаш. Казваш: „Едва се помолих, и Господ прие молитвата ми“. Обаче срещал съм мнозина, които се оплакват, че с години се молят и Господ не отговаря на молитвата им. – Защо не им отговаря? – Защото трябвало е те сами да си помогнат, не е нужно да безпокоят Господа. Някой се молил на Господа да му даде ниви за обработване. Това не е Негова работа. „Молим се за ниви, за здраве, но не получаваме отговор на молитвата си.“ – Това е твоя работа, а не на Господа. Ти си дошъл на земята здрав, нищо не ти остава, освен да поддържаш здравето си: лягай и ставай рано, не пиянствай и не преяждай, не се пресилвай. Ако ти е дал достатъчно здраве, а ти не го поддържаш, вината не е в Бога. Ти не живееш разумно, разпиляваш здравето си, а искаш да ти се даде още здраве.

Питате: „Защо Бог не отговаря на молитвата ни?“ – Защото искате това, което ви е дадено. Искаш да станеш учен. Дадени ти са способности. Нищо не ти остава, освен да учиш. Учи, ще станеш философ, професор, какъвто искаш. – „Аз се моля.“ – Знание с молитва не се придобива. Ако се молиш и същевременно учиш, това е друг въпрос. Казваш: „Аз знаех само 2–3 въпроса от целия материал и като се помолих, падна ми се това, което знаех“. Не се заблуждавай. Не уповавай на това. Утре ще ти се падне един от най-трудните въпроси. Какво ще правиш тогава? Казвате: „Толкова години вече сме в Школата и нищо не сме научили“. – Много нещо сте научили, но същественото трябва да се знае. – „Не сме способни.“ – Способни сте, но не използвате способностите си, както трябва. Вие повече критикувате, отколкото работите. Не гледате своята работа, но критикувате кой как живял, как се обличал, как се вчесвал. – Как трябва да се реши човек?

В Америка, в една област назначили един добър проповедник. Обаче веднага се разнесъл слух, че той се реши като жена, с път по средата на главата. Веднага подали заявление до епископа, с молба да им назначи друг проповедник. Те казвали: „Не искаме проповедник, който се реши като жена“. Епископът извикал проповедника да чуе и неговата дума. Какво било учудването му, когато видял, че проповедникът нямал никакъв път на главата си. Той бил вчесан по последната мода. Значи някой пуснал лъжлив слух по адрес на проповедника и критиката веднага го възприела.

Казвам: Често общественото мнение играе роля на барометър. То се произнася за хората, както барометърът за времето, дали налягането е високо, или ниско. Обаче не е все едно да кажеш, че налягането е високо, или ниско – голяма е разликата. Като наблюдавам барометъра, някога, при известно налягане, вали дъжд. Друг път, при същото налягане, времето е добро. Това са изключения. При всички барометри има изключения, но в кристалните барометри са най-малко. Който се занимава с определяне на времето, не трябва да следи само барометрите, но да изучава посоката на ветровете, изгрева и залеза на слънцето, облачността – да бъде метереолог. Някога облаците горе, в пространството, имат една посока, а долу – друга; ветровете – също. Има ветрове със спирално движение. Всичко това трябва да се има предвид. Някога на небето се явява една пурпурна краска – сутрин или вечер. Тя показва, че в атмосферата ще стане голяма промяна. Гледаш, небето ясно, чисто, но след няколко часа става голяма промяна. Като знаеш това, скрий се на безопасно място. Който не разбира тези неща, той се любува на пурпурната краска, не подозира, че след малко трябва да се крие от нея. Тя всякога изненадва.

И тъй, каквито промени стават в природата, такива стават и в човешкото съзнание. Някога чувстваш, че ще стане нещо, тъжно ти е, мъчно ти е, без да знаеш защо. Казваш: „Ще стане нещо“. Това е процес, който става в подсъзнанието. Не се минава много време, става така, както си чувствал. Има процеси, които стават в обикновеното човешко съзнание. То се отнася до дребните неща в живота: ядене, пиене, простите отношения. Такова съзнание имат и животните. После човек идва до по-високо съзнание в себе си, чрез което схваща радостите и скърбите. Без да е направил някаква видима грешка, той е тъжен, недоволен от себе си. Някъде отдалеч чувства, че или по мисъл, или по чувство не се е проявил добре. Също така отдалеч чувства и радостта. Вярваш в нещо, което още не е станало. Вярата има отношение към самосъзнанието. Вярата съединява мислите и чувствата в едно; прави човека устойчив, стабилен. Тя координира вътрешния живот на човека. Вярата никога не лъже човека. Вярваш, че нещо ще стане така, или иначе. Както вярваш, така става.

Следователно съществуват няколко съзнания, които действат в човека: свръхсъзнанието, подсъзнанието, самосъзнанието и съзнанието. Свръхсъзнанието наричат интуиция. Който е развил интуицията си, предчувства нещата, които ще се случат даже и в по-далечно бъдеще. Както чувства, така става. За такъв човек казват, че е мистик. Психологията на различните съзнания е различна. Не е все едно, дали живееш в обикновеното съзнание, в самосъзнанието, в подсъзнанието или в свръхсъзнанието. Когато минава от едно съзнание в друго, човек претърпява едно болезнено състояние. То се отразява външно върху ръцете: някога ръцете изсъхват повече, отколкото трябва, а някога са много влажни. Организмът е здрав, когато ръцете не са нито много сухи, нито много влажни. Някога ръцете на човека са много грапави. Това се дължи на вътрешните стълкновения в организма. То е подобно на вълненията, които стават в моретата. Тогава повърхността на водата не е гладка. Казваме: „Морето се вълнува“. Някога добрите чувства в човека се сменят с лоши и лошите – с добри. Той се намира под голямо вътрешно напрежение. Всяко вътрешно вълнение се отразява на кожата. Без да разбира това, човек пипа кожата си и като забележи, че е корава, грапава, започва да търси причината. Щом намери причината, той може да урегулира своите мисли и чувства. Ако успее в това, в него настава мир и спокойствие. Той е доволен от себе си, както градинарят е доволен от градината си, която разкопал, обработил и посял.

Какво трябва да правите, за да възстановите своя вътрешен мир? Първата ви работа е да регулирате мислите и чувствата си, да им дадете съответното място; старите възгледи да сложите на едно място, а новите – на друго място. Недоволен си, изучавай себе си, да знаеш защо си недоволен. Движиш се между хората, имаш отношение към тях. Не е достатъчно, майката да знае, че е длъжна да кърми детето си – трябва да знае кога да го кърми и как да става това. Ако е разтревожена, по някой начин тя не трябва да го кърми. Нека помоли съседката си да накърми детето ѝ, но не и тя сама. Искаш да заколиш една кокошка и започваш да я гониш. Тя бяга, крие се, страхува се. Тя предчувства, че ще стане с нея нещо лошо и от страх кръвта ѝ се трови. Обаче ти я хванеш, заколиш я и я сготвиш, без да подозираш, че тази отрова минава и в твоята кръв. Като знаеш това, не се чуди откъде идват разстройствата и болестите на организма. Ако можеш да залъжеш кокошката и неусетно да я заколиш, добре, но и това не е правилно. Най-добре е да заколиш само онази кокошка, която е готова да се жертва. Има кокошки, които предчувстват смъртта и са примирени. Заколиш ли такава кокошка и я изядеш, ще придобиеш добро разположение. Ще изядеш кокошката и ще си кажеш: вкусна беше тази кокошка. Сега аз ви навеждам на тия факти, за да имате

ясна представа за своя живот, да знаете къде се крие причината на страданията. Вървиш по улицата, срещаш един професор, поздравявате се и продължавате пътя си. В това време чуваш някакъв болезнен стон. Обръщаш се и виждаш, че професорът е паднал на земята и силно е ударил ръката си. Веднага го хващаш и придружаваш до университета. Чудиш се защо е паднал. Има причина за това. Професорът се разтревожил още у дома си – имал разправия с жена си. Силно смутен, той не могъл да запази равновесието си и изговорил лоши думи. Причината може да бъде и от друг характер, но важно е, че всяко физическо падане има своя дълбока психическа причина. Някой се моли на Бога, но през всичкото време в ума му се въртят неговите кредитори, не го оставят свободно да се моли. Изобщо, за всяко страдание има индивидуални и колективни причини. Щом намери причината, човек лесно се справя със страданието си.

Често получавам писма и телеграми от провинцията, че някой брат или сестра заболели, искат от мене съвет. Аз мога да дам съвет, но какво ще правите вие? Ако оставяте на мене да свърша всичките работи, за вас няма да остане нищо. Защо не се съберете по няколко заедно и не направите обща молитва? Колко души от вас умряха преждевременно? С молитвата си, с участието си към болния, вие можехте да го задържите по-дълго време на земята. Казвате: „Каквато е Божията воля, това ще стане с него“. – Така е, но Божията воля е да си помагате взаимно. Някой се намира в затруднение, или е без служба. Помолете се за него. Щом всички се молят, Бог ще отговори на молитвата ви. Дойде някой при мене и ми казва: „Ако искаш, можеш да ме излекуваш“. – Ако искам, мога да те излекувам, но и ти трябва да искаш. Три фактора играят роля в човешкия живот: Господ, твоят ближен и ти сам. Следователно ще оздравееш, ако Бог иска, ако аз искам и ако ти искаш. Достатъчно е да липсва един от трите фактора, за да не се нареди работата. Какво трябва да направиш, за да иска Бог твоето оздравяване? Дойде един цигулар при вас и вие искате да ви свири. Казвате: „Ще свириш вън“. – „Не мога да свиря вън, дъжд вали.“ – „Нищо, ще ти сложим качулка и наметка.“ – „Свирил ли си на влага, с качулка и наметка? Пръв ти дай пример и аз ще те последвам.“ За свиренето и пеенето са нужни специални условия. Човек не може на всяко място и по всяко време да пее и свири. Болният пее ли? Като оздравее, пее. Като нареди работите си добре, пак пее. Като си пийне малко и се развесели, българинът започва да пее.

Имахме един познат, наричаха го Иван владиката. Той беше учен човек, знаеше френски, арабски. Като говореше с хората, минаваше за сериозен човек. Той казваше: „Не се живее лесно на земята, трябва много да се мисли“. Обаче отвреме–навреме той обичаше да се отбива в кръчмата и да

си пийне едно кило винце. След това ставаше весел и казваше: „Глупаво е човек много да мисли. По-леко трябва да се живее“. Като изтрезнее, пак ставаше сериозен. Щом пийне, развеселяваше се. Човек трябва да бъде весел и без винце. Ако е за пиене, нека пие най-много от 25 до 50 грама вино, да се тонира. Лошото е там, че като пийне една чаша, постепенно увеличава. Като изпиеш една чаша, престани, не увеличавай чашите. – „Да не пием ли старо, 20-годишно вино?“ Ако виното ти действа добре, пий само 25 грама, по никой начин повече. Добре е да не пиете вино, освен като лекарство. Мнозина изпадат в особени, специфични състояния, подобни на опиването от вино, и се чудят коя е причината за тях. Работете върху себе си, да се справите със своите специфични състояния, които ви измъчват. Има специфични състояния, подобни на тези от тесни обувки. Поръчаш си обувки, но се оказват тесни. Обущарят казва: „Поноси ги малко, докато се разпуснат“. – „Те ще се разпуснат, но ще направят мазоли на краката ми.“ – „Ще ги сложим на калъп.“ – „Късно ще бъде вече. Важно е да ми направиш по-широки обувки, да не ме убиват.“ – „Ще изложа изкуството си с такива безформени обувки.“ – „Значи за твоето изкуство ще нараня краката си.“ И аз съм имал неприятности с обущари. Някой иска да ми направи хубави обувки, тесни, спретнати, без да държи сметка за краката ми. Казвам му да ми вземе мярка точно по крака и след това да пусне поне един сантиметър и половина повече на широчина. – „Няма защо толкова широки!“ – Направи ми ги, както искам. – „Ще се изложа пред обущарите.“ – Не се страхувай. Хубавите обувки се познават. Всеки от вас е обущар. Направете си такива обувки, от които сами да се задоволите. Ако ти сам не се задоволиш, никой не може да те задоволи. Недоволен си, че лоша мисъл влязла в ума ти. – Вината е в тебе. Защо я допусна? – „Окръжаващите са виновни.“ – И те са виновни, но отчасти. По-голямата вина е в самия човек. И тъй, като говорим за новото разбиране на Любовта, имаме предвид проявите ѝ в различните съзнания. Тя се проявява в съзнанието по един начин, в самосъзнанието – по друг начин, в подсъзнанието – по трети и в свръхсъзнанието – по четвърти начин. Това, което хората наричат любов, не е никаква любов. Характерна черта на Любовта е, че тя уравновесява силите в човешкия организъм. Където влезе Любовта, там противоречията изчезват. Който обича, той е досетлив, той има силна интуиция. Той знае нуждите на човека и веднага ги задоволява: ако е гладен, ще го нахрани; ако е жаден, ще го напои; ако е болен, ще му помогне да оздравее по-скоро. Вън от човешкия ум, Любовта не съществува. Казваш: „Много те обичам“. – Това е афектиране. Любовта изключва афектите. От Божествено гледище Любовта повече дава, по-малко взема. Ако не даваш, не можеш да любиш. Първо ще даваш, после ще вземаш. Първо ще посееш житото на нивата, а после ще вземеш от посятото. Може цял живот само да даваш, да сееш на нивата. В другия живот ще вземеш, каквото си сял. Всяка добра постъпка, направена на

когото и да е, един ден ще се върне пак при тебе. Всяко добро желание, отправено към някого, един ден ще донесе плодовете си пак на тебе. Може ли ученикът да учи добре и да не бъде добре поставен пред своя учител? Ако си царски син и не учиш, колкото и да искат да ти помогнат професорите, в края на краищата всички ще признаят, че не обичаш да учиш, и ще ти поставят слаби бележки. Ако не учи, професорите ще кажат на царя, че синът му не учи, за да постави на преден план втория син. Ако и той е неспособен, да постави на първо място, за наследник, третия син. Всеки има по един наследник в себе си, който доскоро е живял в областта на самосъзнанието. Скоро ще бъде в областта на свръхсъзнанието. Различните съзнания разполагат с различни методи за работа. Молиш се, но нямаш никакъв резултат. Вместо да се подобри състоянието, ти ставаш по-неразположен. То показва, че кръвообращението ти не е добро, не си ял добра храна. – Какво си ял? – „Баница." – Пресни ли бяха материалите на баницата? – „Не бяха пресни, но баницата беше направена добре." – Не яж такава баница. По-добре свари няколко картофи, обели ги и ги яж със солчица. Те представляват вкусно и здравословно ядене. Който иска да създаде характер в себе си, да се храни с проста, но чиста, здравословна храна. При това, всеки сам трябва да си прислужва. Всеки трябва да си знае каква храна отговаря на неговия организъм. Всеки има своя любима храна или плодове, които му подхождат.

Между храненето, дишането и мисленето има известно отношение. Следователно, ако не можеш да избереш храната си, не можеш да подбереш и мислите си. Щом избираш добра храна, ще избираш и добри мисли. Чистата и здрава храна не се вкисва. Можеш ли да кажеш същото и за мислите? Какво означава думата „вкисване"? Вкисването не е разлагане. То е първият процес при подквасването. Ще чакаш млякото да се подкваси и тогава ще го ядеш. Ако ядеш вкисната храна, ще се разболееш. Като знаеш това, пази се от вкиснали мисли. За да не става вкисване, всеки търси добра подквасa. Любовта, Истината, знанието са особен вид подкваси, с които човек може да си служи. Сега ще ви дам работа за цяла седмица. Мислете за вярата и влиянието ѝ върху човешкия живот. Мислете за благородните чувства, върху жертвата. Често религиозните мислят за онзи свят, да отидат между ангелите, там да живеят. Как ще отидете между ангелите, като не познавате характера им? Ангелите се отличават с абсолютна чистота. За да отидеш между тях, и ти трябва да бъдеш чист. Имаш ли тази чистота? Ангелът има чисти мисли и чисти чувства. Те се сливат в едно, не както в човека. Ангелът не различава мислите от чувствата си, защото между тях има пълна хармония. Дойде ли до човека, там нещата са разединени: често чувството е в противоречие с мисълта. Това произвежда дисонанс в човешкия живот. Както в музиката се явяват дисонанси и се изправят, така и в човешкия живот има много

дисонанси, които трябва да се изгладят.

Откога датира музиката в живота? – От създаването на човека. Някой казва: „Да имам пиано, или друг някакъв инструмент!“ – Ти имаш най-стария инструмент. Не си ли доволен от него? – Кой е този инструмент? – Ларинксът. Никакъв инструмент не може да се сравни с човешкия ларинкс. Само едно се иска от вас: да го развивате правилно. (Учителят свири с цигулката и пее: „Всичко старо си отива. Идва зората на новия живот. Старото не може вече да живее. Животът нов ще остане на земята“.) Старият, грешният живот, който носи хиляди страдания и неволи, си отива. Щом си отиде, ще му благодарите, защото и той донесе нещо добро.

Изпейте песента „Всичко в живота е постижимо“. – Кога? – Когато доброто е основа, разумността – цел, а духът гради светли бъднини. Ще спрем дотук, ще оставим песента незавършена. И това е хубаво. Такива са условията на физическия свят. Много неща на земята губят своята красота – заличават се. На земята красивите неща губят своята музикалност. Не е лесно да поддържаш своето музикално разположение. Въпреки това, пейте, да запазите музикалното си разположение. Който пее, малко боледува. Ако заболее, лесно се лекува. В това отношение музиката е добро лечебно средство. Който пее, по-добре мисли. Доказано е, че музикалното чувство е добре развито във всички поети, художници, философи. Като ви наблюдавам, виждам, че музикалното чувство не е еднакво развито у всички. За да го развиете, пейте и като здрави, и като болни; и като разположени, и като неразположени. Така ще развивате и волята си. Не е лесно да те боли счупеният крак и да пееш. Герой трябва да бъдеш. Вие се страхувате да пеете, да не вземете фалшиви тонове. Пейте у дома си, когато сте сами. Кой ще ви слуша? Важно е да се упражнявате. Ангелите пеят хубаво, но те се упражнявали хиляди години. – „Нямаме условия.“ – Къде ще намерите условията, в музикалната академия ли? И това ще бъде, но първо се иска предварителна подготовка. После ще ви приемат в музикалната академия. Пейте, за да развивате и мисълта си. Всеки трябва да пее, като условие за подобряване на здравето. Пейте колкото може повече.

Дръжте в ума си мисълта за пеенето, като условие за здравословното състояние на човека. По-рано вие пеехте по-добре, затова и в духовно отношение бяхте по-добре. Сега пеете по-малко, и в духовно отношение отпаднахте. Това е причина и за честите заболявания между вас. – „Сега ли е време за пеене?“ – Вие сте в положението на евреите, когато ги взимаха в плен. Те си казваха: „Свърши се вече нашата песен. Може ли да бъдеш пленник и да пееш?“ Казвам: В каквото положение да се намираш, пей!

Само така ще се освободиш от дявола. Той бяга от пеенето и от молитвата.

Т. м.

Лекция от Учителя, държана на 18 януари 1933 г., София, Изгрев.

1933_01_20 Кратко писмо
лекция пред специалния клас

КРАТКО ПИСМО

Новото иска много упражнения, а старото – много почивки.

Прекарвайте времето си и в упражнения и в почивки.

Прочетете 11 гл. от II Послание към Коринтяните.

(Този ден Учителят не дойде в клас и изпрати горното писмо).

София – Изгрев.

Великата разумност (София, 1998)
20 беседи от 23 септември 1932 г. до 10 февруари 1933 г.

Начало: 05:00

1933_01_23 Времето на доброто
лекция пред специалния клас

ВРЕМЕТО НА ДОБРОТО

Т. м.

Днес всички знаят, че земята е валчеста. Някога се мислело, че е плоска. Научно е доказано, че земята е кръгла, обаче, на вид изглежда плоска. На какво се дължи това? Ако една муха се качи на гумена топка, тя ще каже, че топката е кръгла. Ако слонът постави крака си на тази топка, ще каже, че тя е плоска. Много естествено. Може ли слонът да тури крака си на топката и тя да запази формата си?

Сега вие седите и мислите за щастието. Какво нещо е щастието? Можете ли да го опишете? Кой е срещал щастието? Кой се е разговарял с него? Въпреки това, от хиляди години хората все за щастие говорят. Всеки човек има някакъв образ на щастието. Какво значи да бъдеш щастлив? Този въпрос не е разрешен. Той е една неразрешена задача. Много задачи има да решава човек. Не е мъчно да решиш една задача. Например следната задача: Кой е квадратният корен на числото 9? Кой е квадратният корен на числото 9000 и на 9 000 000?

Казваш: Не съм доволен. Друг път казваш, че си доволен. Важно е да знаеш, защо си доволен и защо – недоволен. Причината за недоволството може да бъде вътрешна или външна, важна или маловажна, малка или голяма. Учителят пише на един ученик тройка, а на друг – петорка. Първият е доволен от тройката и казва: И с три се минава. Вторият е недоволен от петорката, иска шесторка.

От какво произтича недоволството? На какво се дължи то? Ако му пишат 6 и го претеглят, ще тежи ли повече? Ако премерите с копринен конец врата на този недоволник, след като му пишат 6, ще видите, че вратът му има едно малко разширяване, с една стотна от милиметъра. При недоволството има една малка разлика. Когато човек е радостен, има едно разширяване. При недоволството има смаляване. Смаляването е една форма, достъпна на съзнанието, понеже човек е всякога недоволен. Според степента на недоволството е и степента на смаляването. Увеличаване обема на една форма се дължи на приятност, радост. Например, носиш един пълен чувал с жито. Той е много тежък и ти си мислиш, колко приятно ще ти бъде, като се освободиш от тежестта. Отиваш при един богат, скържав земеделец, искаш да вземеш от него жито. Ако ти напълни торбата, ти си благодарен. Но ако видиш, че е по-щедър, отколкото си предполагал, съжаляваш, че не си донесъл по-голяма торба. Казваш си: Направих

голяма грешка. Трябваше да донеса по-голяма торба. Защо при първия случай, като мислиш, че той е скържав, ти си доволен, а при втория, като видиш, че той е по-щедър, ти съжаляваш, че не си взел по-голяма торба? Ти имаш възможност, всеки ден да проверяваш законите. Например, дойде някой при тебе, ти си разположен, приемаш го добре. Дойде друг, не си разположен. Защо си разположен или неразположен, не знаеш. Може ли човек да бъде разположен или неразположен, без да знае причината за това? Ако знаеш законите, ще знаеш и причината за разположението или неразположението си. Ето, днес не е топло в салона. – Защо? – Или вън е много студено, или въглищата са лоши, или печката не е запалена навреме. Който е палил печката не съобразил, че трябва да се запали два – три часа преди влизане в клас. Той я запалил преди един час, като мислел, че салонът ще се отопли добре. Не, един час не е достатъчно. За тези въглища е нужно силно течение на въздуха. В паленето на печката трябва всички да взимате участие. Ако не си помагате, това показва, че между вас няма единомислие. Когато хората не са топли и печката не гори добре. Това са общи заключения.

Да се върнем към въпроса за увеличаването и намаляването на формите. Когато формите в съзнанието се увеличат, човек е доволен. Това доволство води към щастие. Когато формите се намаляват, човек става недоволен. Има случаи, когато някои форми се намаляват и въпреки това, човек се радва. Например, пътуваш през една гъста гора и пред тебе върви мечка. Колкото повече се смалява формата ѝ, толкова по-голяма радост изпитваш. Защо се радваш? – Защото мечката се отдалечава от тебе. Ако се приближава, формата се увеличава и ти изпитваш страх, неприятност, недоволство. Приближаването към извора произвежда радост. Отдалечаването от извора произвежда неприятност. Когато любимият ти се приближава към тебе, ти се радваш; ако се отдалечава, скърбиш. Изобщо, когато правилните форми се увеличават, човек изпитва подем на духа; когато се смаляват, духът му се понижава. Това твърдение може да се подложи на критика, да се убедите, дали е вярно, или не; дали е научно, или не.

Какво представя науката? – Сбор от съзнания или души, които мислят. Малките деца още не разбират това, което бащите мислят. В случая, бащата е духът, който мисли правилно, а децата – това са неговият ум и сърце, които не разбират мисълта на духа. Ето защо, слабият ученик, като детето, колкото и да му помага учителят, не напредва. Обаче, на силния ученик, достатъчно е малко да му подскажеш, за да се ориентира веднага. Трябва ли слабият ученик да се обезсърчава? Кога се обезсърчава човек? – Когато му липсва нещо. Когато паметта на ученика е слаба, той се обезсърчава. Чете урока си един, два, три пъти и нищо не може да

запомни. Какъв е законът за усилване на паметта? Ще кажете, че това не ви интересува. Трябва да ви интересува, защото и вашата памет може да се усили и да отслабне.Причината за отслабване на паметта може да бъде органическа, а може да бъде и механическа. Някога се наслояват киселини на повърхността на мозъка и паметта отслабва. В този случай, мозъкът трябва да се лекува. Пазете се от такова наслояване. Някога става натрупване и в чувствата на човека, а също и в мисълта. Човек страда от ненужни мисли и чувства. Освободете сърцето си от ненужните чувства и ума от ненужните мисли. Те са товар, който нищо не допринася. Дайте един пример на ненужното чувство или желание. Например, някой иска да бъде много висок, но колко да бъде и той не знае. Недоволен е от своя ръст, иска да бъде по-висок. Той има някакъв образ, иска да бъде висок като него, но не го е мерил. Какво ще ви допринесе височина от 175 или 185 – 190 см? Коя височина предпочитате? Да бъдеш висок 195 см не е желателно.

Като дойдем до човешката мисъл, ние се натъкваме на вътрешната математика. Недоволството на някого от неговия ръст показва, че той вътрешно чувствува, колко трябва да бъде висок, колко да са дълги ръцете и краката му. Той иска ръцете му да бъдат хубави, да имат красива форма. Ако го питат, колко дълги да бъдат ръцете му, каква форма да имат, той не знае. Обаче, той се стреми към своя вътрешен идеал. – Коя ръка е красива? – Каква трябва да бъде кожата на ръката? – Мека, нежна, без никакви грапавини отгоре или отдолу. Колкото по-гладка е кожата, толкова е по-възприемчива. Тя не обича никакви противоречия. Ако търсиш работник, гледай кожата на ръцете му да е груба. Той може да работи до десет часа дневно, без да се умори. Ако намериш работник, на когото кожата на ръцете е гладка, той ще работи най-много един – два часа и ще се умори.

Казваш: Аз работих много. – Какво си придобил от многото работа? – Мислих много. – Какво си придобил от много мислене? Който мисли много, той има много приходи. Казваш, че мислиш много, а приходите се намаляват. Значи, не мислиш много. Между мислите, чувствата и постъпките трябва да има хармония. Като ви наблюдавам, намирам, че трябва да се създаде един специален клас, със специални разбирания. Сега вие седите и се критикувате. Критиката не може да доведе до истината. Казвате, че нещата трябва да се осмислят. Ако свиря добре на цигулка, какво ще му мисля много. Достатъчно е да дръпна с лъка по струните, за да разбера, че тоновете са правилни. Питат ме, колко трептения произвеждат тоновете, които излизат от моята цигулка. Не съм изчислявал това, но чувам, че всеки тон е правилен. Някой свири чисто, добре, без да е изучавал теорията на музиката. Друг свири, познава теоретически гамите, познава знаците, говори за ефекти в музиката, но не свири добре. И

теорията е важна, но тя трябва да се приложи, да има правилно съотношение между диезите и бемолите. Например, един диез е натоварен. Бемолът като го срещне, трябва да у каже: Братко, ще взема малко от твоя товар. В случая бемолът помага на диеза. Някога бемолът е в мъчнотия, гладен е. Той среща диеза и му казва: Братко, пропадам, дай ми малко хлебец! Щом си хапне, силите на бемола се възстановяват. Ако диезът и бемолът не са в добри отношения, бекарът ги примирява. В това виждам съотношение между музикалните знакове. Съвременните хора са заети с много важна работа; те нямат време да мислят за музиката по нов начин. Какво подразбирам под „важна работа“? За момата, която е поканена на царски обяд, това е важна работа. Тя с часове се докарва, върти се пред огледалото. Когато ученикът държи последните си изпити и той има важна работа. Току обръща лист след лист, гледа да не забрави нещо, да не го скъсат. Ако го скъсат, връща се недоволен и казва: Аз знаех материала, но ме заблудиха. Всяка форма трябва да се постави на мястото си. Значи, между формите на съзнанието има известно отношение.

Изучавайте красивите форми на съзнанието и ги прилагайте в живота си. Чрез тях човек лесно се справя със страданията и мъчнотиите. Красивите форми носят щастието. Те излизат на своето време. – Има ли щастливо време? – Има. То се определя от момента, когато красивата форма излиза от съзнанието. Например, нощем излизат хищни, грабливи животни. След изгряването на слънцето, излизат по-добри животни, с мек, благороден характер. Много пойни птици излизат сутрин – пеят и търсят храната си. Ако и вие спазвате този закон, ще излезете в такъв момент, когато красивите форми излизат от съзнанието. Те ще ви освободят от несгодите, ще задоволят нуждите ви и ще ви помогнат да разрешите мъчнотиите си.

Питате: Защо човек трябва да мисли, да се моли? – Мисълта, молитвата са едни от красивите форми на съзнанието. Важно е да спазвате времето, когато се изявяват формите. Излизаш вън в това време, когато черешите зреят. Гледаш, дървото е цяло накичено с череши. Откъсваш си две – три череши и се връщаш у дома си доволен. Ако излезеш вън, когато черешите още не зреят, ще се върнеш вкъщи недоволен. – Защо няма череши? Не си излязъл навреме. Когато говоря за времето на красивите форми, аз имам предвид онзи момент, когато лимоните и портокалите са цъфнали, завързали и плодовете им вече зреят. Животът е непрекъснат. Ето защо, първо ще изучавате времето на красивите форми или времето на доброто. За да намериш една красива форма, никога не пожелавай нещо ненужно. Искаш да станеш владика. Това е непотребно желание. Не дръж тази форма в ума си. Какво ще спечелиш, ако станеш владика? Искаш да станеш пророк. Какво ще придобиеш от това? И това желание е ненужно за тебе. Мислиш ли, че като пророк, ще забогатееш? Пророкът няма право

да носи пари в джоба си, нито хляб в торбата си. На пророка не се позволява да носи и книги. Пророкът не обръща внимание на дрехите си, на обувките си. Че дрехите му са скъсани, обувките стари, това не го интересува. Че хората се карат и това не го интересува. Той нищо не вижда. На всеки човек се позволява поне един час в годината да бъде пророк. Ако издържи това положение, той е щастлив човек. Следователно, когато си крайно нещастен, стани пророк. Когато животът ти се обезсмисли, стани пророк. Ако можеш само един час през годината да се освободиш от всички безпокойства, от всички ограничения, ти си пророк. Той освобождава човека от всички ограничения. След това пак ще влезеш в красивия живот. Животът на пророка е тежък, непоносим. Благословение е да бъдеш пророк. Това не е за всички. Достатъчно е за човека да бъде пророк само един час в годината.

Ще ви дам следната задача: Всеки от вас да намери онзи час през годината, когато може да стане пророк. За да определите този час, не бързайте, но спрете се, влезте в съзнанието си и запазете нужната тишина и спокойствие. Когато отиваш на работа, гледай да избереш най-доброто време. Ако чувствуваш някакво вътрешно препятствие, не отивай на работа. Идеята, която те подтиква към работа, трябва да бъде определена. Ако искаш непременно да отидеш и това може, но нищо няма да спечелиш. Ето защо, не отивай на работа, поне да се предпазиш от нещастие. Ако се върнеш и предотвратиш нещастието и то е печалба. С бързане човек си създава големи неприятности. Студент си. Професорът те обиди нещо. Крайно възбуден, ти казваш: Аз ще му дам да разбере! Ще ме помни! Не бързай, обмисли хубаво и тогава говори. Има смисъл да се заканваш, ако професорът може да стане владика или пророк. Ако не може да стане такъв, ти губиш. Аз, поне, не бих желал професорът да стане владика. Кога човек става владика? – Когато иска да се чува неговата дума. Той казва: Как, аз да отстъпя? Това е невъзможно. Владиката всякога заповядва. Той има мнение за себе си, че помага на Бога, че не е като другите хора; че е съвършен, не греши. Той държи главата си вдигната нагоре. Изобщо, владиката се мисли по-горен от цар. Съветвам ви да свалите владишкото расо от себе си и да станете поне един ден през годината пророк; само така работите ви ще се наредят. Не се сърди на професора, но като излезеш на изпит пред него, усмихни се и кажи: Ти си учен човек. Ако искаш, можеш да ме скъсаш. Колкото и да съм учил, все ще намериш някой малък въпрос да не зная. Ако искаш, можеш да не ме скъсаш – това зависи от тебе. Ще ми дадеш някой въпрос, който зная и ще издържа. Професорът ще те погледне, ще се усмихне и ще ти зададе един лек въпрос. Понеже студентът призна професора за учен, последният му показва своето благородство. Професорът къса студента, докато последният го признае за по-горен от себе си.

И съдбата постъпва като професора – къса студентите. – Защо ни къса съдбата? – Защото мислим, че тя нищо не може да ни направи. – Искаме да я победим. Има философи, които също казват: Можем да победим съдбата. Едно е вярно: Можеш да победиш само това, което си направил. С него можеш да се справиш, обаче, има една съдба, която никога не можеш да победиш. Главата си ще разбиеш, но нея няма да победиш. Като дойдеш до нея, кажи й: Много знаеш, господине професоре! Когато пожелаеш, можеш да ме скъсаш. Като излезеш против нея, тя ще те стъпче на общо основание. Тя тъпче всички, без разлика; не тъпче безразборно, но без разлика. Справедлива е съдбата. И царският син да направи грешка, професорът ще го накаже. Ако царският син вземе ореха от ръката на бедното дете, няма ли съдбата да го изобличи? Има неща в света, които са еднакво задължителни и отговорни за всички хора – царски син да си, ти трябва да ги изпълниш. Правата мисъл, в която глава да влезе, пак права мисъл си остава. И във волската и в човешката глава е права и в ангелската е пак права. Кривата мисъл и във волската и в човешката и в ангелската глава е пак крива. Ето защо, щом влезе в главата ти една лоша мисъл, изхвърли я навън. Изхвърлете лошите мисли от главата си и ги оставете на мястото им. Всяка лоша мисъл, лошо чувство и лоша постъпка са форми, които трябва да се поставят на мястото им. Ако не направите това, участта ви е лоша. Това е кармата на човека.

Ще ви обясня, как може човек да си създаде лоша карма. Ти си студент, имаш един добър, но строг и справедлив професор. Той е внимателен към тебе. Едно нещо има той, което студентите не харесват – не обича да се ръкува. Ти искаш да се ръкуваш. Защо се явява в тебе такова желание? – По две причини: от една страна, приятно ти е да се ръкуваш с този професор; от друга страна, знаеш, че в джоба си той има един скъпоценен камък, който те интересува. Мислиш си: Като се ръкувам с професора, ще извадя скъпоценния камък от джоба му и ще го разгледам. Ако успееш да постигнеш желанието си, ти си създаваш карма с професора. И при друг случай може да си създадеш карма. Представи си, че пътуваш с един твой благодетел. Той носи на гърба си торба с пресен, хубав хляб. Ти си гладен, три дни не си ял. Поглеждаш към торбата и си казваш: Аз имам право да ям от този хляб. Сграбчваш торбата и бягаш. Как ще погледне на тебе благодетелят ти? Разбира се, няма да бъде доволен. Ще си каже: Не можа ли да поиска хляб, а трябваше да открадне торбата? Питам: Хапката ли трябва да отвори устата ти, или ти сам да я отвориш? От тебе се иска сам да отвориш устата си, да се помолиш. Хапката, сама по себе си, ще влезе в устата. Какво ще кажете за храната: жива ли е, или мъртва? – Храната е жива. Няма мъртва храна в природата. Всяка клетка е жива и като влезе в организма, освен че дава нещо от себе си, тя заема такова място, дето може

да свърши известна работа. Всяка жива клетка е гост на човека. Като постои у него два – три месеца, тя си отива. Това наричаме обмяна на клетките в човешкия организъм. Живата клетка знае, какъв е бил животът на човека, у когото гостува. Знае, каква обхода е имал към нея и си отива или доволна, или недоволна. Някога сам човек е недоволен от себе си. – Защо? – Не постъпва според изискванията на Бога и на живата природа. Ако задоволиш Бога и ти ще бъдеш доволен от себе си.

Мнозина мислят, че като станат съвършени, няма вече с какво да се занимават, няма за какво да мислят. Те се самоизлъгват. Докато е невежа, несъвършен, човек още не мисли. Само съвършеният има права, положителна мисъл. Само съвършеният разбира нещата правилно. Само той учи и прилага наученото. Докато е несъвършен, човек говори за щастието, търси го и не го намира. Не мисли, че щастието иде изведнъж. Ако го зърнеш само и то отдалеч и на това бъди доволен. За студента щастието е в изпитите. Като ги издържи добре, той е щастлив. Един ден той среща на пътя си най-строгия професор и се стресва. Професорът забелязва, че студентът се страхува от него и му се усмихва. Ето, щастието се усмихва на студента. С усмивката си, професорът му казва: Ти си добър момък, не се страхувай. Аз ще ти дам лесен въпрос и ти ще отговориш добре. Питам: Какво по-голямо щастие ще търси студентът? Това не е ли достатъчно за него? Обаче, това се случва един път в живота или един път в годината. Аз го наричам „Щастливият час в човешкия живот.“Ще кажете, че няма щастие в живота, че щастието е илюзия. Илюзии са онези неща, които не стават навреме. Някога нереалните неща са реални, а реалните – нереални. За да дойде до абсолютната реалност, човек трябва да изчисти съзнанието си от всички временни, преходни неща. Временно, например, е нещастието, страданието, невежеството. Казваш: Нещастен съм. – Това е празна работа. Очисти съзнанието си. – Не съм даровит. – Очисти съзнанието си. Щом имаш глава, ти си даровит. Ако нямаше глава, тогава можеше да кажеш, че не си даровит. Казват за някого, че има голяма глава. Главата на всеки човек е толкова голяма, да може той свободно да я носи. Колко голяма трябва да бъде главата на човека? Колко тежи мозъкът на човека? На гениалния човек мозъкът тежи около 1,700 кг. Мозъкът му е крайно пластичен, лесно се справя с всички условия на живота. Нишките на мозъка му са крайно огъваеми. Гениалният външно може да е слаб, но той има вътрешна, духовна сила в себе си. Той може да пренася тежестите в живота си от едно място на друго. Той сам си помага. Той си служи добре със „закона за превръщане на енергиите“.

Велика наука е да знае човек, как да прехвърля тежестите си от едно място на друго. За това е нужна школа. Днес хората непрекъснато се оплакват. Ученикът казва, че пропаднал на изпита. Друг се оплаква, че нямал дрехи,

обувки, риза, нямало кой да му помогне. – Много естествено, седиш на едно място и чакаш помощта да дойде пред краката ти. Онзи, който ще ти помогне, не е в София. – Къде е? – Може да е в Пловдив. Ще отидеш там да го търсиш. – Кой ще ходи да го търси! – Тогава не се оплаквай. Ако разбираш закона, ще отидеш да го намериш. Иначе, цели месеци ще обикаляш града и никой няма да ти помогне.

Питате: Кой е щастливият час? Как ще постигнем щастието? – Аз пък ще ви запитам, как се постига нещастието. Като сте търсили толкова много щастието, поне има ли между вас щастлив? – Няма нито един щастлив. – Значи, вие сте в школата на нещастието. Ще ви обясня, какво разбирам под „нещастие“. Представете си, че в курника на един богаташ има много кокошки и петли. Те излизат всяка сутрин да се разхождат из двора, кълват, ровят – търсят храна. След няколко дни, в курника липсват една кокошка и един петел. Къде отидоха те? – На служба, но на такава, откъдето няма да се върнат. Оскубали перата им и ги изяли. Следователно, дето оскубват перата, там е школата на нещастието. Където перата отново поникват, там е школата на щастието. Щастието и нещастието са двете школи на живота. Сега вие минавате през школата на нещастието. Кога ще излезем от тази школа? – От вас зависи. Ще ви дам един пример, как може да излезете от школата на нещастието. Виждаш едно парче лед, как се блъска от една на друга страна да си прави път, да мине през една тясна дупка. Казвам му: Дупката е малка, не можеш да минеш през нея. – Какво да правя? – Спри се на едно място, не се блъскай. Изложи се на слънчевите лъчи и като се стопиш, ще можеш да минеш и през най-тясната дупка. Да се стопиш, това значи, да се самоотречеш от всичко непотребно в живота. Колко пъти казвате, че това или онова е непотребно. Откажи се от непотребното. Откажи се от ненужните желания, които те държат в твърдо състояние. Те препятстват на твоята мисъл. Задръж в себе си само същественото, на което всякога можеш да разчиташ. Отиваш в гората – какво ти е нужно? – Брадва, кибрит и парче хляб. Като отиваш на училище, брадва ли ще носиш? Кибрит ли ще носиш? Това, което е нужно за гората, не е нужно за училището. За всеки даден случай, има нужни и ненужни неща. Кое е съществено за вас при дадените условия? Коя е основната мисъл на днешната лекция? – Идеята за красивите форми на съзнанието и времето, когато могат да се постигнат. Всяка форма, която действа не само в твоето съзнание и в твоя ум, тя е само едно малко отражение на хиляди красиви форми, които се проектират в съзнанието и вън от съзнанието на всички хора. Тези форми съществуват и в природата, като образи на съвършени същества.

Как да се справим днес с нещастието си? – Тръгни след добрите, умните и съвършените същества. Те носят в джобовете си пари. Джобовете им не са

като тези на хората, добре ушити, че нищо да не пада от тях. Техните джобове имат много дупки. Дето минават, сипят се пари. Те никога не се навеждат да ги събират. Ти, нещастният, като вървиш след тях, навеждай се и събирай тяхното благословение. – Имам ли право да събирам чуждите пари? – Имаш право. Обаче, трябва да знаеш времето, когато благословението се раздава и да познаваш добрите и съвършените хора. Като туриш парите в здравите си джобове, ти се чувстваш щастлив. Това наричам благоприятно съчетание на условията: да познаваш характера на добрия човек и да знаеш времето, когато той излиза. Ако излезеш преди него, няма да успееш. Дето ходи той, върви и ти след него.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.

18. *Лекция от Учителя, държана на 23 януари, 1933 г.*
София – Изгрев.

1933_01_25 Новата песен
лекция пред общия окултен клас

[НОВАТА ПЕСЕН](#)

Размишление

Ще прочета 4-та глава от Посланието към Ефесяните.

Един от стремежите на хората е да придобиват знания. В стремежа си да придобиват повече знания, те приличат на музикантите, които се състезават кой да излезе по-голям виртуоз, да се прослави пред хората. Същото състезание се забелязва и в религиозния живот. Като влезе в религиозно общество, човек проявява амбиция да се състезава в окръжаващите, да излезе по-голям виртуоз в духовно отношение. Не е лошо да се състезава човек, но това е външната страна на живота. Някога външната страна е човешка, а вътрешната – Божествена. Някога е обратно: външната страна е Божествена, а вътрешната – човешка. Значи не всякога вътрешната страна е Божествена. Трябва да различавате тези неща, да не изпадате в противоречия.

„И тъй, аз, затворник за Господа, моля ви да се обхождате достойно на званието, в което бидохте призвани; с всяко смиреномъдрие и кротост, с дълготърпение да се претърпявате един друг с Любов." (– 1-ви и 2-ри стих.)

Какво значи „достоен"? Това значи, да ходи човек изправен, с вдигната глава, с изправен гръбначен стълб, като войник, който отива на бойното поле. Достойнството се отнася до външната страна на живота. Ако нямаш достойнство, ти се смущаваш, свиваш се, не си уверен дали ще успееш. Ученик, който знае уроците си, има самосъзнание; който не знае уроците си, свива се и си мисли, дано учителят не го вдига днес. Той се крие от погледа на учителя, няма достойнство. Същото виждаме и в религиозния живот на човека. Той може да се свива – няма достойнство; може да ходи изправен, с достойнство. Това не е за упрек, но външното държане е резултат на вътрешното състояние на човека.

„Смиреномъдрие, кротост и въздържание." Това са качества на човека, които трябва да се преведат. Смиреният не е слаб човек, напротив, той е силен. Който не разбира това, казва, че смиреният е слаб човек. Лъже се той, силата на човека се крие в смирението. Казват за някого: „Той е кротичък". Искат да кажат, че е слаб. Не, слабият не може да бъде нито кротък, нито смирен. Кроткият и смиреният е високо добродетелен. Когато слабият иска да стане силен, той върши престъпление. Смиреният никога не върши престъпление. Следователно светът се нуждае от силни

хора, които са готови да станат слаби, а не от слаби, които се стремят да станат силни, да заповядват, да управляват.

„Един Господ, една вяра, едно кръщение.“ (– 5-ти стих.)

„Един Бог и Отец над всички, Който е над всички, чрез всички и във всички нас.“ (– 6-ти стих.) Под „един Господ“, разбираме мекия елемент в човека. В този Господ ти вярваш. Господ се проявява в мекотата, която осмисля нещата, а Бог – в силата. Когато говорим за външния свят, разбираме Бога, а когато говорим за вътрешния свят, разбираме Господа, който украсява нещата. „И Той даде едни да са апостоли, други – пророци, други пък – благовестници, а други – пастири и учители.“ (– 11-ти стих.)

„За усъвършенстване на светиите в делото на служенето, в назиданието на делото Христово.“ (– 12-ти стих.) Значи не се проповядва на простите хора, а на светиите; те да се усъвършенстват в служене. Така разбира апостол Павел. „Докле достигнем всинца в единството на вярата и на познаването на Сина Божий в съвършен мъж, в мярата на възрастта, на Христовата пълнота.“ (– 13-ти стих.)

„И да се облечете с новия човек, създадения по образа на Бога в правда и в светост на истината.“ (– 24-ти стих.)

„Затова отхвърлете лъжата и всеки с ближнаго си говорете истина; защото сме удове един на друг.“ (– 25-ти стих.)

Помнете: „В правда и светост на истината“. Отхвърлете лъжата, защото човек сам се лъже. – За кого е писана тази глава? – За мнозина. Злото и доброто, за които е писано, се отнасят до онези, които разбират и които могат да ги използват. Човек трябва да се стреми към правилното разбиране на нещата. Питате: „Къде е Бог? Къде е мястото на мисълта? Къде е мястото на чувствата?“ – Мисълта е в мозъка, а чувствата – под лъжичката. – „Къде е волята на човека?“ – В ръцете и краката. Като се говори за ръце и крака, обикновеният човек разбира едно, а ученият – друго. Под „ръце и крака“ разбираме органи за движение и работа. С краката човек ходи, изминава пътя, който му е определен; с ръцете той работи, свършва работата, която му е дадена. Под „ръце и крака“ ученият разбира волята, т.е. разумното начало в човека. Глупавият се движи безцелно и върши глупости; разумният обаче се движи съзнателно и работи, върши добри дела. В историята на човечеството няма да срещнете глупав човек, който да е свършил едно гениално дело. Глупавият казва: „Днес съм глупав, но все ще поумнея някога“. Една турска пословица казва: „Не било на 50-те, та ще бъде на 90-те“. Ако като млад не си умен,

като стар никога няма да бъдеш умен. По-скоро очаквай да оглупееш, отколкото да поумнееш. – „Сега не разбирам този въпрос, но после ще го разбера.“ – Ако сега не си го разбрал, и после няма да го разбереш. Ако ябълковата семка очаква да придобие своите качества след посаждането ѝ в земята, тя е загубена. Семката трябва да съдържа качествата си преди посаждането ѝ в земята. Посади ли се веднъж, тя трябва да очаква благоприятните условия, за да израсте.

Днес всички хора очакват да придобият нещо отвън. – Не, сега ще ви се дадат условия, за да израсте това, което е вложено във вас. Лошите условия – мъчнотии, страдания, несгоди – са външни стимули, които заставят вложеното в човека да се прояви. Дошла една мъчнотия – нищо от това. Тя е вълна, която ще отстраниш с крака си и ще продължиш пътя си. Дошла скръб в живота ти – ще я хванеш с ръцете си, ще я сложиш настрана и ще вървиш напред. Дошъл страхът, цял трепериш, сърцето ти ще изскочи навън. – Има ли нещо лошо в страха? Треперенето на сърцето показва, че си жив. Сърцата на всички живи хора треперят, туптят. Ще кажете, че това са противоречия. – Така е, без противоречия не може. Те са за силните, гениалните и великите хора. Когато страдаш, небето гледа на тебе с доверие, като на човек, който може да свърши една добра работа. Ако не страдаш, то гледа на тебе снизходително, като на човек, който не може да работи. Следователно радвай се, че страдаш. Ако нямаш страдания, съжалявай за това.

Дойде някой при мене и казва: „Знаеш ли колко страдам?“ – Какво от това? Щом страдаш, ти си човек, който работи. От тебе ще излезе нещо добро. Като говоря така за страданията, не искам само да ви утешавам и насърчавам, но казвам, че страданията са подтик, чрез който вложеното в човека расте и се развива. Божественото расте при страданията. Щом е така, не го спъвайте. Оставете го да израсте и да се развива. Който не разбира този закон, тъкмо израсте Божественото, той го отчупи. На другата година отново израсте, но той пак го отчупи. Така продължава човек, докато най-после се умори да го чупи и го оставя вече свободно да расте. Няма случай в живота, когато Божественото е спряло своето развитие. Кога и да е, то ще израсте, но ще закъснее в развитието си. На Изгрев имаше едно малко, слабо дръвче, което едва беше израсло. То беше на път, където минаваха всички: този го стъпче, онзи го стъпче, така не можеше да расте свободно. Най-после му се даде възможност да израсте. Мястото му не било добро, трябвало да се извади оттам. Оставете дръвчето да си расте свободно. То не иска да умре и казва: „Ако на Изгрев не мога да израсна, къде на друго място ще израсна?“ – „Какво да правим с това дръвче?“ – Елате, ще ви кажа какво да правите. Вземете няколко колчета, забийте ги около дръвчето, съединете ги с тел и ще видите какво ще стане.

Щом престанаха да стъпват върху дръвчето, в скоро време то се съживи и започна да расте. – „Не е на добро място посадено.“ – Според хората някои неща не са на мястото си, но според Бога са точно на място поставени.

Мнозина очакват да получат всичко наготово, да им дойде някакво откровение. И това може, но докато получат откровението, ще бъде късно. Те ще се огледат един ден в огледалото и ще видят, че са остарели. Искат да ходят, не могат, краката им не държат. Все придобиват, все очакват нещо, докато един ден всеки за себе си каже: „Нищо не придобих“. – Не очаквай да придобиеш нещо следната година. Каквото искаш да придобиеш, гледай да го придобиеш още днес. Не очаквайте да получите нещо отвън. Ето, аз ви говоря, но това е условие за вас. Вие трябва да работите, да използвате условията. Като четете Писанието и други книги, всичко превеждайте, за да се ползвате от него. Нека в ума ви остане само една дума, но съществена, върху която може да мислите.

Често говорите за вярата. – В какво вярвате? – „В Любовта.“ – По-хубаво нещо от Любовта няма, но как я прилагате? За да разбера как прилагате Любовта, гледам на какво разстояние се поставяте един от друг. Видя ли, че някой се приближава много близо до мене, зная, че той иска да взима, а не да дава. Докато хората се прегръщат и целуват, те само взимат. Слънцето близо ли е до нас? То е на грамадно разстояние от нас, въпреки това изобилно и непрестанно дава. Не мислете, че ако сте близо един до друг, само тогава можете да давате. Неразбраните неща са далеч от хората, а разбраните – близо. Следователно, ако се разбирате, вие сте близо; ако не се разбирате, сте далеч. Разстоянието между хората зависи от взаимното им разбиране. Близо си до някого, ако те разбира; ако не те разбира, ти си далеч от него. Истинската близост означава разбиране между два ума, две сърца, две души и два духа. Няма по-красиво нещо от тази близост. Като знаеш това, не търси Бога отвън, не желай да бъдеш близо до Него. Желай да Го разбираш. Щом разбираш Бога, Той ще се всели в тебе. Казваш: „Познавам този човек, разбирам го“. – Как го позна? – „Огледах го от главата до краката и разбрах, че е добър човек.“ – Докато делиш хората на добри и лоши и от добрите очакваш нещо, а от лошите нищо не очакваш, ти си в света на илюзиите. Някой може да не е добър, но това не ти дава право да го пренебрегваш. Съзнанието му още не е пробудено. Един ден той ще се пробуди и ще прояви доброто в себе си. Днес той води два живота едновременно: външен и вътрешен. Как ще живееш добре с него? Знай, че всеки човек е условие за тебе, чрез него да придобиеш нещо. И ти си условие за него, той да придобие нещо чрез тебе. Никой не е пратен на земята да слугува на другите, нито да им господарува. Слуга и господар, това са временни условия в човешкия живот. В едно отношение майката и бащата са слуги, а в друго отношение – господари. В едно отношение синът

и дъщерята са слуги, а в друго отношение – господари. Какво се разбира под понятието „слуга“? В Писанието най-почетно място се дава на слугата. Когато Бог изпрати Своя възлюбен Син на земята, даде Му почетната служба слуга на човечеството. За тази служба, именно, Христос мина през такива страдания, каквито никой досега не е минавал. Той беше подложен на поругания, обиди, оплювания, докато най-после Го разпнаха на кръст. При това положение Христос не можа даже да се оплаче и се обърна към Бога с думите: „Отче, прости ги, те не знаят какво правят“. Христос научи нещо от страданията, разбра как трябва да се помага на хората. И вие, като сте дошли на земята, все ще научите нещо, ще кажете на Баща си какво сте научили. Всички имате изпитания, страдания и мъчнотии, без да знаете защо идват те. Имате дарби и способности, без да знаете защо ви са дадени. Много неща имате, но много неща сте изгубили, заложили сте ги. Сега трябва да работите, да ги откупите. В света съществува един голям битпазар, където се купуват заложените вещи. Какво сте заложили, не е моя работа да ви разправям. Ваша работа е да си ги откупите. Аз нямам време да отварям архивите, да ви показвам какво сте заложили. Вие сами ще си спомните това. Заложени неща са тези, които не растат и не се развиват. Имаш дарба, която не расте. – Защо? – Заложил си я. Имаш мисли, чувства и постъпки, които не се проявяват. – Защо? – Заложил си ги.

Казано е в Писанието: „Ние сме удове“. Под „уд“ хората разбират орган, в ограничен смисъл на думата. Обаче в широк смисъл, под „уд“ се разбира орган на Божественото тяло. Няма по-добри условия за човека от тези, да бъде уд на Божествения организъм. Ти влизаш в един организъм да помагаш. Ти ще помагаш, ще бъдеш носител на Божественото, но и на тебе ще помагат.

Като ви говоря така, вие мислите, че съм недоволен от някого. – Недоволството е човешка работа. Защо ще съм недоволен? Ако не сте направили баницата, както трябва, или материалите не са пресни, ще ви кажа, че не харесвам баницата, без да бъда недоволен. Обидата, недоволството са лични работи. Аз не искам нито баницата ви, нито яденето ви. – „Не сме добре облечени, окъсани сме.“ – Това е ваша работа. Ако сте добре облечени, вие ще се радвате; ако не сте добре облечени, вие ще скърбите. Някога аз се радвам на окъсаните дрехи. Какво ще кажете за разпуканата и скъсана обвивка на ореха? Докато е със здрава обвивка, орехът стои високо на дървото. Щом започне да се къса обвивката, орехът слиза на земята. След това ще взема един камък, ще чукна ореха и ще му кажа: Хайде да отидеш на училище! Ще минеш през царската врата – устата, където те чакат професори, да те възпитават и учат. Това е алегория. Казвате: „Да не е тази уста, това гърло, по-леко ще се преживее“.

– Това гърло е на мястото си. Ако то не се отваря и затваря, ти нищо няма да научиш.

Първо, Божието благословение минава през гърлото, после отива в стомаха, от там – в белите дробове, и най-после се качва в мозъка. Ако не е така, ти не можеш да реализираш твоите мисли. – „Как ли живеят ангелите?“ – И те имат същите удове, като хората, но не постъпват като тях. Ангелът има нос, но не се секне като хората; той има уста, но не плюе като хората. – „Как се разбира това?“ – Не може да го разберете. За вас е важно да разберете себе си. – „Ти разбираш ли ангелите?“ – Разбирам ги по-добре от вас. Всеки ден се срещам и разговарям с тях. Колко хубаво се разговаряме! Ангелът не ме разглежда от главата до петите, като вас. Той не се съмнява в мене. Ако ми пише писмо, в него няма нищо двусмислено. Хубави писма пишат ангелите; те имат отличен език. Всяка дума, казана от тях, е точно на време и на място. Хората са ме лъгали много, но досега нито един ангел не ме е излъгал. Като срещна добър човек, за мене той е въплътен ангел. По това се отличава добрия от лошия човек. И разумният човек, който служи на Бога, е въплътен ангел. – „Аз мога ли да бъда ангел?“ – Да, от тебе зависи. И ти може да бъдеш ангел, но да не знаеш това. Някога си ангел, без да съзнаваш това; някога носиш името Ангел, без да си такъв. Ангелът е същество с чиста мисъл, с голяма интелигентност, със светъл ум. Той не разбира кое заставя хората да грешат. Понеже пътят към злото и греха е затворен за ангела, той се чуди как е възможно човек да греши. И започва да прави своите изследвания, да намери причината на греха. Така той идва до заключението, че малка причина е заставила човека да греши. Въпреки това, той се чуди как е възможно такава малка причина да произвежда греха. Някога най-малкото раздвижване на въздуха е причина да изгуби човек равновесието си. Достатъчно е да се мерне нещо пред очите му, или да лъхне отнякъде вятър, за да каже той: „Не вярвам вече в никого!“ В заключение, ангелът казва: „Деликатно същество е човекът“. Ангелът влага повече топлина в живота на човека, но работите му не вървят добре. Той разширява прозорците му, внася повече светлина, но работите му пак не се нареждат. Ангелът среща един човек, който му се оплаква: „Знаеш ли каква горчива дума ми казаха?“ Ангелът се чуди как е възможно, една дума да мине през ухото и да се отрази като горчивина в устата! – „Много горчива беше тази дума.“ – „Откъде знаеш, че е горчива? – пита ангелът. – Кажи ми каква беше тази дума?“ – „Чух я с ушите си и тя се отрази зле върху мене.“ – Помни, горчивите думи не влизат през ухото. Горчивите думи са заблуждения и криви мисли и чувства. Ти си мислиш, че някой ти е казал горчива дума. Всъщност тя не е горчива. Какво ти е казал? Че си невежа. Възразяваш: „Аз да съм невежа?“ – Разбира се, че ти си невежа, даже и простак си. Ти си толкова голям простак, че можаха да те излъжат да влезеш в утробата на майка си и там, в затвора, да прекараш

цели 9 месеца. След това да те возят в количка 2–3 години и най-после, като пораснеш, да станеш философ и да питаш хората: „Знаете ли, кой съм аз?“ – Да, знаем, онзи в количката.

Мнозина ме питат къде съм роден. – Никъде не съм се раждал. – „В количка не са ли те возили?“ – Не. – „Как така?“ – Нали в окултизма се говори за новораждане, т.е. два пъти роден. Ако е въпрос за раждане, аз и 10 пъти съм раждан, но съм изведнъж роден. Впрочем, това са недоказани факти. За мен думите „роден“ и „нероден“ нищо не означават. Те са далечни, отвлечени понятия. Далечни са малките неща, а близки са големите; далечни са неразбраните неща, а близки – разбраните. Сега аз ще ви питам: Коя дума е горчива? Всяка криворазбрана дума е горчива. Ти мислиш дълго време върху тази дума и като неразбрана, тя произвежда горчивина в устата ти. И лошата дума произвежда горчивина. По отражение, горчивината се предава и на устата. Всъщност твоят ближен е нямал намерение да те огорчи. Недоволният се запитва защо Бог го е създал лош, защо не го е направил талантлив, гениален, да се справя лесно с мъчнотиите си. Това е крива мисъл, която отваря вратата на недоволството. То е старият господар, който отвреме–навреме те посещава. И ти изпълняваш неговата воля. Старият ти господар те товари и разтоварва по свое желание. Така постъпват с кираджийските коне.

Питаш: „От кои съм аз?“ – Ти си от свободните коне, които пасат свободно в гората. Ти си от свободните моми, които само обикалят хорото, докато някой момък им се усмихне. – Слушай, не се лъжи! Същото казвам и на момъка: „Не се лъжи!“ Не приемай китката от момата. Късаните цветя са човешките лъжи. С китката момата иска да каже: „Каквито са цветята в китката, такъв ще стане и твоят дом, когато аз вляза в него“. Момъкът слага червен пояс на кръста си, с което иска да каже на момата: „Виждаш ли този пояс, такава ще те направя – бяла и червена“. – Да, но този пояс е краден. Момъкът взел вълна от гърба на овцата, боядисал я червено и с това лъже момата, че ще я направи щастлива. С краден пояс щастие не се постига. Не е лесно да станеш щастлив. Ако аз бях мома, нямаше да се лъжа от червения пояс на момъка. Вътрешната връзка между хората не трябва да се основава на външните неща, които внасят разочарование.

Сега, не мислете, че това се отнася до вас; не казвайте, че и вие сте постъпвали по същия начин. Не се занимавайте с миналото. Някой посещавал кръчмата, пил до забрава, след което го набили хубаво. Аз не се спирам върху това. Има между вас, които никога не са посещавали кръчмите и не са пили. – „Какво да се прави?“ – Не ходи в кръчмата. Не позволявай на кръчмаря да те бие. Щом допускаш това, ти си бил пиян. Дойде ли кръчмарят срещу тебе, ти пръв трябва да го събориш на земята и

да му кажеш: „Нямаш право да продаваш вино, да опиваш хората“. И дяволът е кръчмар. Като дойде при тебе, той ти казва само една дума, която пуска бръмбар в главата ти. Тази дума е като чашата с виното. Щом изпиеш чашата, пожелаваш втора, трета, докато се напиеш съвършено и казваш: „Аз ще му дам да разбере кой съм!“ Защо трябваше да пиеш толкова вино? – „И аз сам не зная.“ – Аз съм виждал сестри и братя, които се напиват, макар че минават за духовни. Срещне ги някой и им каже какво се говори за тях. Те веднага кипват и започват да се разправят. Аз извикам брата или сестрата и казвам: Имам хубаво 20-годишно вино. Искаш ли да ти дам от него? – „Искам.“ – Пиеш, но скоро стомахът ти се разстройва. След това трябва да вземеш рициново масло, за да се изпотиш и прочистиш. После, като изтрезнееш, казваш: „По-добре да не бях пил“. – Прав си. По-добре да изпълняваш Божията воля, отколкото да пиеш. И аз, като ставам рано сутрин, първата ми задача е да изпълня волята Божия – да обичам онова, което Бог е създал. Във всичко да виждам Неговото величие и красота. Така, аз не се спирам върху човешките прояви и отношения към мене. Аз нося кърпичка в джоба си и щом ми дойде на ума да кажа нещо не на място, веднага отварям кърпичката и плюя в нея. – „Не трябва да плюеш в кърпата.“ – Това е моя работа.

Научете се да превеждате нещата. Ако се занимавате с лишенията, при които живеете – нямате дрехи, обувки, въглища и др., светът никога няма да се оправи. Изкуство е, при най-големите страдания да се яви у тебе любовно чувство към всичко живо. Животът ти ще се измени и осмисли. Затова е нужна вяра в живия Господ, Който е в тебе. Това значи да се махне камъкът на твоя гроб. Този камък потиска душата на всеки човек. Той е същият, който затиска и покълващото семе. Ако не може да израсте, семето или ще се изкриви, или ще заглъхне. Следователно махни камъка от душата си, за да могат всички дарби и способности да растат на свобода. Не го ли отмахнеш, ти сам ще се осакатиш.

Сега, като ви говоря така, аз не искам да отвличам вниманието ви от вашите интереси, нито искам да кажа, че нямате знания. Напротив, вие имате толкова много знания и добродетели, че не знаете как да се справите с тях. Вие имате толкова много костюми, че не знаете кой от тях да облечете. Според мене, 7 костюма ви са достатъчни: за всеки ден от седмицата по един костюм. Кой костюм ще облечете седмия ден, когато отивате при Бога? Тогава ще облечете най-хубавата си дреха – дрехата на Любовта. Като облечеш тази дреха, лицето ти ще бъде весело и засмяно. Ще кажеш: „Татко, свърших работата, която ми беше определил“. Бог ще се усмихне и ще си каже: „Имам един син, на когото мога да разчитам“.

Велика наука е да знаеш как да изпълняваш волята на своя небесен Баща.

Това не е лесна работа, както не е лесно да свириш и пееш. Големи мъчнотии е минал музикантът, докато си пробие път. Едно време, когато започнах да свиря на цигулка, всички ми казваха: „Цигулар къща не храни“. Въпреки това, аз продължавах да свиря. Първият ми учител беше добър, даде ми основните правила на цигулката. Вторият ми учител беше чех, гениален музикант. Той се вдъхновяваше от музиката. Аз го слушах с удоволствие, когато свиреше. Близките ме питаха какво ще постигна, като се науча да свиря. Музиката не е най-необходимото нещо в живота. – Не е най-необходимото, но е много важно нещо. Тя върви паралелно с живота. От 25 години аз се занимавам с въпроса за отношението на музиката към човешката душа, какво възпитателно въздействие има тя върху човека. Дойдох до заключението, че човек не може да свърши работата си, както трябва, ако не е музикален. Музикалното чувство в човека е проводник и трансформатор на силите в природата. Колкото пъти съм се натъквал на мъчнотии и трудности, всякога съм се допитвал до цигулката, какво трябва да правя, за да ги разреша правилно. Човек среща мъчни задачи в живота си, които трябва да реши. В помощ му идва музиката. Тя прави чудеса.

Ще ви приведа един пример за въздействието на музиката. Преди години живях във Варна. Хазяйката ми имаше дюкян в къщата си, който даде под наем на един кръчмар. Всяка вечер се събираха хора в кръчмата, които свиреха и пееха по цели нощи. Невъзможно беше да се работи вечер, но не можеше и да се спи. Мислех си какво да правя. Казах на хазяйката да помоли кръчмаря да не вдигат толкова шум, но той не я послуша. Да изляза от квартирата си, и това не направих. Най-после, реших да си послужа с музиката. Една вечер, при най-голямата врява и вик в кръчмата, взех цигулката си и започнах да свиря. По едно време слушам, в кръчмата настана тишина. Един след друг посетителите напуснаха кръчмата. Не се мина много време, и кръчмарят напусна този дюкян, премести се някъде, далеч от нас. Кръчмарят напусна къщата, но аз зная колко ми костваше това свирене. Реших в себе си: втори път няма да свиря това парче. Ако химикът, със задушливите газове, произвежда известен ефект на далечни разстояния, защо музиката, със своите тонове, да не произведе известно влияние върху умовете и сърцата на хората? Всеки музикант трябва да познава силата на своята музика и въздействието ѝ върху човека. Аз нямам предвид разрушителното действие на задушливите газове, но говоря за благотворното влияние на музиката. Колко време трябваше да свиря онази вечер, за която ви споменах, за да въздействам на хората да не пият. В края на краищата и кръчмарят стана почтен човек, напусна занаята си и започна друга работа. В първо време хазяйката изгуби малко материални средства, но после положението ѝ се подобри. Тя даде дюкяна си за бакалница и беше по-доволна.

Голяма сила се крие в музиката. Трептенията, които вложих в цигулката, разрушиха трептенията на винопийците. – „Имаш ли право да постъпваш така?“ – Има ли право кръчмарят да събира хората около себе си и да ги опива? – Той трябва да се прехранва, да поддържа семейството си. Само с кръчмарство ли може човек да се прехранва? Ето защо, като дойде дяволът при вас, пейте и свирете. – „Какво да пеем или да свирим?“ – Българинът с тамян прогонва дявола. Едно е важно: или да прогоните дявола, или да го заставите да ви се подчинява, да го направите слуга. Когато дойдоха небесното войнство при Христа, пяха му песента: „Свет, свет, Господ Саваот“. Значи и вие трябва да пеете такава песен, която да има дълбок смисъл. Ще свирите и пеете така, че да постигнете целта си.

Разстоянието от главичката на цигулката до края е всичко 32 сантиметра. В тези 32 сантиметра се крие магическата сила на цигулката. Музикантът трябва да е свирил най-малко 20 години на цигулка, за да владее позициите, да може леко, естествено да минава от една позиция в друга. Колкото по-нагоре отива, толкова по-големи мъчнотии среща. Понеже местата на тоновете в цигулката не са определени, цигуларят трябва да има особено чувствително и развито ухо, да схваща и най-малката разлика между тоновете, да ги предава в тяхната чистота. Когато се научи да свири във всички позиции, цигуларят взима по няколко тона заедно и ги съчетава в акорди. Изобщо, цигулката изисква голяма точност, голямо концентриране. Ти не можеш да свириш добре, ако умът ти не е концентриран. Казваш: „Не зная защо, днес не ми върви цигулката“. Цигулката е направена от някой майстор, а тоновете излизат от онзи, който свири на нея. Мнозина свирят и пеят, но още не са дошли до Божествената музика и песен. Трябва да бъдеш голям майстор, за да преодолееш мъчнотиите, които срещаш на пътя си. За да дойдеш до Божествената музика, всеки ден ще се натъкваш на препятствия, поставени от човека. Божественото расте и се развива при големи противоречия и противодействия. Те водят към истинското, хармонично съчетание на тоновете.

Говоря за музиката, но това не значи, че всички можете да бъдете музиканти. Обаче всички можете да пеете и да мислите. Всеки не може да бъде цигулар, но всеки може да бъде градинар, да обработва мозъка си, както градинарят – своята градина. Ако не обработваш мозъка си, ти не си човек. Ако не обработваш сърцето си, не си човек. Ако не развиваш волята си, не си човек. Отивам по-далеч и казвам: Ако не можеш да пееш и свириш, не можеш да се наречеш човек. – „Срам ме е да пея.“ – Защо те е срам? – „От критиката.“ – Остави критиката настрана. Ще кажеш, може би, че музиката е достигнала своето крайно развитие. Не, още много има да се учи. Ето, цели 25 години свиря и изучавам особеностите на цигулката

и още не съм се домогнал до крайните резултати. Какви са резултатите, за вас не е важно. Колкото и да ви говоря за тях, няма да ме разберете. Ако впрегнете волята си да пеете, да дойдете до чистите тонове, бихте постигнали нещо. Но ти казваш: „Не мога да пея, не мога да работя, не мога да ходя правилно“. Първата работа на човека е да се учи да ходи ритмично; след това, да се научи да работи, да свири, да пее, да рисува, да пише. Човек не трябва да се срамува от труда и от работата; да се интересува и от най-малките неща. Едно време българите считаха, че цигулката е достояние на циганите. Затова казваха, че цигулар къща не храни. Днес не е така; цигуларите печелят много. Те хранят къщата. Ако нямаше цигулари, и къщи нямаше да има. Къща без гъдулка, нищо не струва. Гъдулката е мъжът, който свири. Мъжът е една гъдулка, жената – втора. Те настройват гъдулките си и заедно свирят.

Основната мисъл, която искам да ви оставя, е да имате Любов в душата си. Вие имате любов, но вашата любов е специфична. Първо проявете Любовта, а после я изучавайте. Като се прояви Любовта у вас, тя ще събуди всичките ви дарби и способности, всички красиви и благородни чувства. Само така ще разберете какво трябва да правите всеки ден. – „Аз не мога да направя нищо.“ – Работи в областта на Любовта и ще видиш какво можеш да направиш. Като пееш и свириш, ще разбереш за какво си способен. От 25 години аз свиря на цигулка всеки ден, поне по 15–20 минути, и съм разбрал какво може човек да направи и какво Бог прави. Преди години ме запитаха: „Ти годен ли си?“ – Годен съм. – „Къде е годеницата ти?“ – Аз я нося винаги със себе си. – „Къде е тя?“ – Ето я, тя е моята цигулка. Аз обикалям с нея света. Досега тя не ми е казала нито една обидна дума. Тя има отличен език. Никога не говори лоши думи. Великият Божи Дух е вложил мисълта си в човека и чрез нея Той създал инструментите, на които се свири. Не е лесно да направиш инструмент. Велик е бил онзи, който пръв е открил азбуката, перото, инструмента. Велик е бил Онзи, Който е създал очите – прозорците на човешката къща. Хиляди години разумният свят е работил, докато създаде удовете на човешкото тяло, т.е. на къщата, в която душата живее.

Мисълта, която искам да ви оставя днес, е – всеки да избере нещо, върху което да работи. Работете например върху движението. Голямо е значението на движението. Ако ораторът знае как да държи ръцете си и как да ги движи, той може да произведе преврат в слушателите си. Едно хармонично движение, направено на място, крие в себе си цяла наука. Във вървежа на човека също има цяла наука. С движението на краката едновременно се движат и умът, и сърцето. Това не е нищо друго, освен вътрешна работа на човека. Истински човек е онзи, който има хармония в движението на краката, ръцете, ума, сърцето и волята. Някой няма пет

пари в джоба си. Намира се в трудно положение, но не знае какво да прави. Много просто – музикант си; вземи цигулката си, излез на пътя и свири. Певец си – излез на пътя и пей. Излез сред София да свириш и пееш. След това сложи парите в джоба си и продължи своя път. Но ти се стесняваш, не знаеш какво ще кажат хората за тебе. В това няма нищо срамно. Да нагрубяваш хората, това е срамно. За предпочитане е да ходиш и пееш по улиците, отколкото да нагрубяваш, да обиждаш хората и да вършиш престъпления. Време е вече да влезете в новия път и да заживеете по нов начин. И старият път не е лош, но е много дълъг. Той има много извивания, много заобикалки. Той е подобен на реката, която лъкатуши. Аз ви давам най-краткия път. Той е по-правилен, по-чист, отколкото онзи, който продължава хиляди години. Ако идеята за Бога не може да ви направи свободни, защо ви е тя? Ако идеята за Любовта, Мъдростта, Истината, за живота, знанието и свободата не могат да ви направят свободни, защо ви са те? Казвате: „И с тези идеи остаряхме". – Защо не се подмладите? – Не знаем как. – Аз ще ви дам начин за подмладяване. Ще ви науча как да се освободите от недостатъците. – Невежи сме, слаби хора сме. – Ще ви дам начин, как да придобиете знание и сила. Обаче това не може да стане изведнъж. Аз мога да ви преподам една лекция по музика в един час, но преди това ще ви изпратя при един професор по музика, да се подготвите. Като свършите при него курса по музиката, тогава ще влезете в областта на новата музика. Засега тази област още не е разбрана за вас. Днес не може да се говори за окултна музика. Тя изисква дълбоко разбиране. Какво ще разберете, ако ви кажа да изпеете нещо в терца, кварта или квинта? Някои ще разберат, но повечето ще останат чужди за нея. Те не са музикални.

Днес аз не искам да свиря. – Защо? – Времето не е подходящо. Когато времето не е подходящо, мнозина не разбират музиката. И тогава, вместо да събуди у човека положителни качества, тя събужда отрицателни. затова е казано в Писанието: „Всяко нещо си има своето време". Как се познава това? – То се подсказва отвътре. – Кога трябва да пее или да свири човек? – Когато се намира в тъжно, мрачно състояние на духа. Той трябва да си пее тихо, за себе си, докато измени състоянието си. Каква музика е тази, която не може да измени състоянието на човека? Музиката е дадена за вътрешна услуга на хората. Аз говоря за вътрешната, интимната, неофициалната страна на музиката. Сега мога да ви изсвиря една българска песен. Питате: „Защо българската песен е толкова тъжна?" – Тъгата в нея представлява отпечатък от миналото. Като свиря тези песни, аз се свързвам с тъгата на българина, след което трябва да употребя усилие и време, за да се освободя от нея. Когато българинът паднал и се отклонил от правия път, той е изгубил едно от най-хубавите си чувства – Любов към Бога. Така се създала тъжната българска песен. После, като минал през материализма,

той си казал: „Няма защо много да мисля. Бог да мисли за всичко“. Той се отпуснал свободно, започнал да пее и да се весели. Така се създала веселата песен. Той казвал: „Докато е време, ще си поиграя, ще си посвиря, че ако искат, нека ме бият“. (Учителят свири тихо една българска песен, след нея друга, хороводна и трета – тъжна.) Те означават: „Загазихме я ние! Няма ли някой да ни покаже пътя, откъде да минем?“

Изпейте песента „Всичко в живота е постижимо, когато доброто е основа, а разумността – цел, с която Духът гради великите бъднини“.

Основната мисъл на тази лекция е, че вие имате дарби и способности повече, отколкото си мислите. Не сте благодарни от това, което имате, защото не сте работили правилно. Че нямате успех в работата си, това не показва липса на дарби и способности. Имате препятствия – ще ги преодолявате. Работете така, че всеки да прояви особеното в себе си. Стремете се към разнообразието на живота. Затова всеки да си избере нещо специфично, върху което да работи: един да работи върху ръцете си, да им предаде хубава форма, друг върху вървежа си, да се научи да стъпва така, че да изразява музика, трети – върху красотата. – „Да се молим на Бога, да ни даде нещо наготово.“ – Молитвата е велико нещо. Моли се, но така, че молитвата ти да се придружава с песен, музика, учене и работа. Само така ще разрешиш задачите си. В широк смисъл на думата, молитвата подразбира работа. Като учиш и работиш, ти се молиш. – „За нас ли е това нещо?“ – За вас, разбира се. Като ви наблюдавам, намирам, че някои от вас са добри скулптури, хубави бюстове сте изработили. Това, което всеки човек представлява, е резултат на неговата собствена работа. Всеки сам себе си е изработил. Казваш: „Нищо не мога да направя“. – Лъжеш се, ти си скулптор, сам си изработил своето тяло. Какво повече искаш? Сега ще ви дам една работа, а именно, да смекчите езика си, да го привикнете да изговаря думите меко, сладко. Засега езикът на повечето хора е груб. Мъжът казва на жена си: „Маро, дай хляба!“ В думите му се чете заповед, настойчивост. Ако иска да задоволи жена си, мъжът трябва да се обърне към нея нежно, внимателно и да ѝ каже: „Маро, моля ти се, донеси хляба“. Като го донесе, той трябва да ѝ каже: „Благодаря, много си добра и услужлива“. Като слуша мекия и сладък език на мъжа си, и жената отговаря по същия начин. Тя е доволна от него и се стреми да му услужва с любов. И двамата са готови да дават от себе си. Когато цигуларят свири добре, публиката е доволна от него и е готова да дава повече. Ако не свири добре, публиката нищо не дава.

И тъй, всеки трябва да работи, да развива в себе си нещо специфично. Някой иска да стане набожен. – Това е мъчна работа. Ето, от толкова години работите духовно и още не сте постигнали ценни резултати. Друг

иска да стане голям оратор. И това не се постига лесно. Ако говориш като всички хора, ще кажат: „Обикновено говори“. Говориш логично, казват: „Сухо говори“. Говориш отвлечено, казват: „Разхвърляно говори“. Сега и аз, като говоря, мисля по какъв начин да ви задоволя. Има начин, по който мога да задоволя всичките си слушатели. Като свърша беседата си, ще се спра пред вратата и като се ръкувате с мене, на всекиго ще дам в ръката по една златна монета. Тогава ще кажете: „Много хубаво говори този човек. Отлични идеи изнася! Ще дохождаме редовно да го слушаме. Не само че нищо не взима, но отгоре на това и дава. Беседите му са нещо особено!“ – Така е, но подобна беседа аз държа един път в петте години. Представете си, че ме слушат 200 души и на всеки дам по една златна монета. Знаете ли на каква сума възлиза? Ще кажете, че ви подкупвам. Като ви се плаща за нещо, не ви ли подкупват? Обаче аз съм решил да работя и да свиря даром. Имам златни монети в джоба си. Вместо да ми тежат, решил съм да ги дам, за да ми олекне. На мене ще олекне, а слушателите ми ще си отидат по домовете доволни.

Какво представлява златото? – Знанието, което трябва даром да раздавате на хората. То е общо достояние на всички. Всеки трябва да получи по нещо от твоето знание. Правиш добро на някого, без да очакваш благодарност. Това добро ще даде своя плод. Като слушате беседата, и да не я разберете цялата, все ще остане една мисъл в ума ви, която ще принесе своя плод. При среща с познати и вие ще кажете по една мисъл от беседата, върху която те ще мислят. Всяка мисъл, изказана навреме и с любов, принася своето благословение. Всяка блага дума, всяка добра мисъл идват от Бога. Изобщо добрите, разумните, хубавите неща винаги идват от Бога. В това отношение човек е проводник на Божественото. Следователно работете съзнателно върху себе си, да приемете правилно Божественото и да го предадете правилно.

Искате да ви свиря български песни. Какво ще придобиете от тъжните български песни? Българинът е тъжен, защото е изгубил любовта си към Бога. Той търси начин, как да намери изгубеното. Днес българинът играе и пее, но с игра не се изправят работите. Аз зная една песен и я наричам „Песен за изправяне на погрешките“. Аз я свиря един път на 10 години. Зная и друга една песен, която свиря един път на 20 години. Тя е „Песента на Блудния син“. Досега съм я свирил 3 пъти. Като я свиря, аз се изцапвам толкова много, че след това дълго време се чистя. Скъпо струва такава песен. В тази песен се изнасят причините и последствията за падането на човека. В тъжните песни се крие упадъкът на дадена култура. Бъдещето ще открие в европейската музика причините за упадъка на съвременната култура. Днес ние се нуждаем от една нова песен – „Песен на Любовта“, която носи живот. Ние се нуждаем от нова песен – „Песен на Мъдростта“,

която носи знание. Ние се нуждаем от нова песен – „Песен на Истината“, която носи свобода. Тази е новата песен.

Лекция от Учителя, държана на 25 януари 1933 г., София, Изгрев.

1933_01_29 Три мисли
утринно слово

ТРИ МИСЛИ

Размишление

Ще прочета 18-та глава от Матей.

Онзи, който се е къпал два пъти едно след друго, има ли нужда да се къпи трети път? Онзи, който е ял два пъти едно след друго, има ли нужда да яде трети път? Понеже и вие не се нуждаете от нищо, затова няма повече да говоря.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

Утринно Слово от Учителя, държано на 19 януари 1933 г., София, Изгрев.

1933_01_29 Защо възкръсна
неделна беседа

ЗАЩО ВЪЗКРЪСНА

„Отче наш“

„Фир-фюр-фен“

Ще прочета двайсет и осма глава от евангелието на Матея – до единайсети стих.

„Духът Божи“

Ще взема част от шестия стих: „Не е тук, защото възкръсна.“ Ако въпросът е сега да анализираме един процес, един процес неанализиран – разлагане на нещата. Когато човек умре, нещата се разлагат. Когато човек се ражда, започва да живее, нещата в него се съграждат, растене има. Когато ние искаме да узнаем какви са елементите в света, ние искаме да знаем ония условия, при които елементите съществуват, защото други елементи, високи планински върхове, възкресението, животът, тези думи тепърва има да ги изучавате, те са непонятни думи. Например възкръсна – човек трябва да оживее, да стане, за да възкръсне. Онзи, който не разбира, не може да намери никаква връзка между думите оживява, стана и възкръсна. Вие може да ги тълкувате както искате, но има един естествен ред на нещата, защото не е онова, което ние разбираме външно. Например във вашия ум може да седи идеята, човек да се роди, да израсне, да си направи положение и да поживее малко на земята, но кой не го е постигнал. Това е процес, където най-малките същества го постигат. Кой не се е родил, кой не се е осигурил донякъде, кой не е живял, но малцина са, които са разбрали в какво седи вътрешният живот. Казвате: „Мене това не ме интересува.“ Има неща, които трябва да ни интересуват. Това не е философски въпрос. „Мене – казвате – това не ме интересува.“ Нима, като се качите на някой трен, тебе няма да те интересува дали ще иде на предназначението, че може да стане катастрофа. Или някой път, като се качите на някой параход, не се интересуваш какво ще стане с този параход, че може да потъне. Щом ти си се качил на този параход, ти не може да не се интересуваш от него. Щом ти кажеш: „Не се качвам на този параход“, не може да не се интересуваш. Казваш: „Еди-коя си философия мене не ме интересува.“ Има два начина за интересуване.

Думата възкръсна, това е най-великото, което човек тепърва трябва да изучава. Той може да каже, че това е нещо невъзможно. Невъзможните неща са само глупавите неща в света. Когато говорим за невъзможно, разбираме глупавото. Умните неща са възможни. Следователно възкресението, това е най-разумното, което съществува на земята. По-

висока идея от възкресението няма. Какво нещо е възкресението? То е труден въпрос. То е все таки да ме питате какво нещо е красотата. Но кажете ми, колцина писатели има, които може да определят какво нещо е красотата. Казвате, че очите са хубави, лицето – хубаво, веждите – хубави, устата – хубави, всичко е хубаво и красиво в това лице. Но кое е онова специалното, което те привлича, което ти прави впечатление зад красотата. Тази сила, която седи зад красотата, е неизвестна. Ти може да направиш една статуя красива, може да направиш от восък една красива статуя с тънки вежди, с красиви черти, но зад всички тия красиви черти седи нещо, което в статуята го няма, а в човека го има. Значи красотата има външно облекло. Красивата уста, красивите вежди, очи, чело, нос, лице, това е дреха на красотата. За тази красота има нещо, което те привлича, което е неописуемо. Чувстваш в дадения случай, че има нещо, което те привлича. И ти, като видиш една красива уста, чувстваш в дадения случай, че има нещо, което те привлича. Ти като видиш красотата, веднага ти светва. Има красиви черти и като ги видиш, веднага ти светва, където и да ходиш, ако си бил песимист в живота, обезсмислил се е животът ти, веднага имаш идеал в света и казваш: „Колко е красив този човек." И в тебе се зарежда желание и ти да бъдеш като него. Следователно под думата възкресение, то е един идеал, който постепенно ще се постига. То е едно състояние, което човек трябва да постигне.

Възкресението е достъпно за човешкото съзнание. Човек трябва да има, най-първо, благородно сърце, чисто сърце, светъл ум, да има една добра воля. Та казвам сега, във възкресението има едно благородство. Мнозина говорят за върха Монт Еверес. Някои казват: „Аз съм виждал този висок планински връх." Ти си го виждал, но какво се крие зад него. Ние всеки ден виждаме Слънцето, но какво се крие зад него, не знаем. Всеки ден виждаме Месечината, но какво се крие зад нея, не знаем. Ние всеки ден виждаме звездите, но какво се крие зад тях, не знаем. Гледаме, наблюдаваме с големите тръби, правят астрономите изчисления – дълги и широки, и разправят такива небивалици. Например, ако сегашните хора направят цели свои скачки за небето и ако бяха преди 500–600 години, щяха да ги считат за умопобъркани. Светлината, която иде от Слънцето, и пътят, който тя изминава за една година, като пътува по 300 хиляди километра в секунда, това е една мярка. И може да си представите, че с този телескоп ще започнат да виждат звезди, които са имали своето съществуване преди хиляда и седемстотин години. Туй показва онази безширност, в която ние живеем. Ние сме като създания, като листи на едно голямо дърво. Ти казваш: „Мен не ме интересува голямото дърво." Как да не те интересува. Твоето съществуване зависи от съществуването на това дърво. Ако то е добре организирано, ти ще живееш. Ако то не е добре организирано, ти не можеш да живееш.

Казвам сега, трябва да имате една правилна философия. Не че сега вашата философия не е правилна. Тя е правилна. Не че сегашните ваши възгледи са криви. Те са отлични, но те са за този момент. Следващия момент туй, което сега знаете, ще бъде безпредметно. Вчерашното ядене днес е безпредметно. Вчера си ял много сладко, днес си гладен. Трябва да ядеш. Днешното ядене е за днес, утрешното е за утре. Вие казвате: „Едно време в какво са вярвали хората?“ То е било едно време. Оставете какво е било едно време. Сега в какво трябва да вярваме. Сега, настоящето. Не само като българи, защото вие ще заблудите, вие още не знаете какво нещо е българин или какво нещо е англичанин, или французин. Но ако се спрем, то е един въпрос много отвлечен. Тия народи – ето аз как представям народите – това са синове на един богат баща, един цар, който оставил наследство, и сега делба има, братята се грижат кой да вземе повече. Един от братята взел повече, друг – по-малко, и всеки е недоволен, че брат му взел повече и досега още не са се разбрали помежду си. Вие мислите, че баща им умрял. Сега ще се върне бащата и ще намери синовете си, че те се карат. Като се върне, ще повика тия синове и ще ги попита за какво се карат, кое именно делят. Защо именно да не могат да живеят по братски. Казва някой: „Аз малко имам.“ Че колко ти трябва тебе да живееш? Ти имаш цял хамбар, пълен с жито. Тебе колко ти трябва? Половин килограм хляб на ден и ядене, и едва ли ще изядеш хляба. Някои повече изяждат. И тъй както ви виждам, едва ще изядете триста грама, а вие се безпокоите за 100 килограма. Че се безпокоите, аз се радвам, защо не, защото, като се безпокоиш, то е работа. Някой на мене ми казва: „Аз много страдам.“ Отлична работа е то, отлична работа е скръбта. „Много се мъча.“ Отлична работа е това. „Имам сиромашия.“ Отлична работа е това. „Богат съм.“ Отлична работа е. „Учен съм.“ Отлична работа е. „Студент съм.“ То е само работа. Разни степени. Ако студентът разбираше, той щеше да стане учен човек, ще се радва. Ако студентът мисли, че нищо няма да стане, той се смущава. Ако даже най-учените хора в света мислят, че няма вече да учат, няма място за тях, няма какво да учат.

Някои хора сега – такива религиозни има, казват: „Като идем в небето...“ Живееш в небето две–три години, после ти дотегне. Че тебе в небето няма да те оставят две–, три хиляди години да живееш. Щом станеш недоволен, непременно ще те пратят на земята, да се измени състоянието, да се обогатиш. Ти дойдеш да живееш, ще ти вземат онова богатство, ще те направят сиромах. Ти ще започнеш да мислиш пак за старото място.

Да дойдем до думата възкресение. Възкресението е най-същественото, което изключва всичките възможности на мъчения и вътрешни недоразумения, състояния, в които човек съзнава, че той не може да умира.

Човек, който съзнава в дадения случай, че при всичките сегашни противоречия той е господар, той не съзнава, че е сиромах. Този човек на възкресението той е господар навсякъде. Той може да живее на Земята, пък може да иде и на Слънцето, може да иде и на Месечината, може да иде където иска, където поиска душата му, свободен е той. Ако иска, може да стане сиромах; ако иска, може да стане богат; ако иска, може да стане учен; ако иска, може да стане прост, може да стане болен, може да завземе всички положения. Стане болен, за да бъде достъпен за болестите. Той не е болен, но се прави на болен. Само разликата е тази, че този, който е възкръснал, смъртта, като го хване, другояче постъпва. Изпочупва си всичките зъби. Смъртта, като хване един възкръснал човек, казва: „Оставете го, той не е за мене." Смъртта, като сдъвка един възкръснал човек, втори път не го бута. Като го види: „Отдалече" – казва. Даже и най-здравите зъби на смъртта ги е страх от един възкръснал човек. Питам, щом смъртта се уплаши от тебе, от кого ще се плашиш какво ще стане с тебе. Сега във вашия ум ще остане мисълта, туй нещо възможно ли е. Питам сега, ако ти си представиш един човешки зародиш под микроскопа – защото много мъчно е човешкият зародиш да се различи от зародишите на каквото и да е друго животно – и да ви попитат: „Нещо от този зародиш, човек може ли да излезе?", казвате: „Невъзможно е." Но този зародиш, като го туриш при известни условия, може да излезе цял един философ, може да излезе един светия, нещо ще излезе. То, като го гледаш такъв нищожен отвътре, ще кажеш: „Всичко може да стане, но от туй човек не може да стане." Тия чудеса стават всеки ден. Ние търсим други някои чудеса.

Та казвам, съвременната наука ни разкрива – чудесата са скрити вътре в нас. Ти мислиш, въодушевяваш се от великата мисъл, но тази мисъл е у тебе. Но на кое място е мисълта, не знаеш. Учените хора, които сега изследват, милостивите хора, онзи милостивият човек се различава от онзи, който не е милостив. Главите им се различават. На онзи немилостивия човек главата отпреде е спитена, смачкана е. А главата на милостивия човек не е смачкана. Главата на човек, който обича да послъгва, е смачкана, а главата на онзи, който не обича да послъгва, не е смачкана. Човек, който обича да краде, главата му е смачкана, а онзи, който не обича да краде, не е смачкана. Казвате, че някой лъже. Смачкана е главата му. Къде е смачкана, на кое място е смачкана главата? Следователно трябва да се поправи тази глава на туй място, като се повдигне, и този човек ще стане милостив. Един американски френолог дава картина, дето морализират един човек с много недъзи по всичките педагогически правила. Другите го гледат, обстрелват го със стрели, стрелят в челото, главата, навсякъде са надупкали, но повече от 100 стрели, но никой не е ударил намясто. Те не знаят причината защо този човек

постъпвал така. И тогава тяхната работа мяза на следното.

В Америка в един чифлик един бивол полудял, започнал да гони хората, да скача. И в тази местност имало човек, който се разговарял с животните. Разговорът седял в това: той просто турял ръката си на туй животно и разговарял се е. Как се е разговарял, това не може да се разправя, но ще приемете, че се е разговарял. Туй е факт, който един автор дава. И след като си турил ръката отгоре на главата на бивола, казва му: „Каква е тази работа, защо бодеш? Не те ли хранят?“ „Много добре ме хранят, но има нещо в задната част на крака ми, влязло е и страшно ме безпокои. Да се извади. То ме безпокои, затова скачам.“ Той ритал, за да се намери умен човек, за да го извади. Като гледат, в крака един голям трън се е забил и като извадили тръна, този бивол престанал да боде. Какво ще кажете? „Едно съвпадение.“ Не е съвпадение. Вие ще попитате този бивол може ли да говори. Чудна работа, че ние имаме съвсем изопачени понятия. Бог е мислил за животните със своето разумно слово и казва: „Бъдете животни.“ Със своето разумно слово вложил в тях нещо разумно. Ние мислим, че не са умни. Много умни са животните. Ние вървим по друга линия, но да отказваме интелигентността на животните, туй значи, че Господ се е занимавал с глупави работи. Природата е свързана разумно. Тя не може да създаде глупави работи. Ако животните са нейно творение, те са разумни. Тя не може да създаде нещо глупаво. Ако един философ е писал една книга, за да разбереш, не трябва да съдиш само по външната форма, трябва да съдиш по съдържанието.

Та някои отнасят въпроса, дали Христос е възкръснал, или не. Те не разрешават въпроса. Дали Христос е възкръснал, само един знае. Кой? Христос. Искат да докажат дали Христос възкръснал, или не. Никой не може да докаже. Христос се явява на своите ученици и казва: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята. Идете и проповядвайте учението.“ Какво ще доказваме. Онзи, който възкръснал – Христос, от 2000 години убеждава хората, че е възкръснал. Сега ще дойде някой, ще пише един трактат, да доказва, че е възкръснал. Как ще докаже той? Вие ще кажете: „Докажи.“ Не може да докаже. Ще повикаме Христа, но вие готови ли сте сега да го повикаме.

Във вас има едно американско любопитство. Вие отивате тук-там. Един виден пианист – виртуоз, който дошъл, французин, един човек на науката – да го слушаш, трябва да платиш 32 лева, а онези, които са на първите редове, трябва да платят 140, 150, 200 лева, за да го слушат. Представете си, че вие сте платили, имате първото място и все ще гледате ръцете му научно, в мърдането на ръцете. Това е музика. Трябва да схванете, да разбирате вътре. Питам сега. Даже да повикаме Христа, то е много казано.

В този случай аз не може да го повикам, най-първо. На изложение ли? Пък Христос само веднъж се е показал на изложение. Знаете ли кое беше изложението на Христа. Когато го покачиха на кръста, то беше първото изложение на Христа. Христос казва: „Втори път не може. Второ изложение не правя." Туриха го на кръста и като слезе от кръста, казва: „Който иска изложение, той да се качи. Аз свърших моето изложение." А пък, ако искате и вие друго изложение, ако вашите души са готови, всеки един от вас може да провери този факт. Но аз да го викам, ще бъде светотатство и лъжа. Но казвам, всеки един от вас, ако иска, може да види, да говори. Сега да му кажа възкръснал ли е, или не, може да няма опит. Туй са го опитали хиляди души. Опит може да го направите. То е един опит, не е насилствен. То е опит на вашето съзнание. Защото отвън, макар да се яви Христос на учениците, може да започнеш да се съмняваш дали е възкръснал, или не. Сега да дойдем, това е личен въпрос, дали Христос е възкръснал. Това е важното. Христос е възкръснал, не може да се съмняваме, че е възкръснал Христос и ще ви кажа как аз разсъждавам.

Аз не може да се съмнявам в това, в което Христос не се е съмнявал. Христос е възкръснал, той знае. Какво ще се съмнявам аз, когато слънцето изгрява. Може ли да се съмнявам в него? Не може. Ако слънцето не е изгряло, то е друг въпрос, но при изгрялото слънце мога ли да се съмнявам. Някой може да каже: „Аз може да се съмнявам." Може да се съмнявате, ако не сте видели, но има неща, в които ние не може да се съмняваме, а има неща, в които ние може да се съмняваме. Ти не може да се съмняваш, че след като те угостят с един хубав обед, ти не може да се съмняваш дали си ял, или не. Ти не може да се съмняваш, след като си бил болен 4–5 години, оздравял си, дигнал си се от леглото, ходиш, чувстваш светлината и топлината, радваш се. Ти не може да се съмняваш дали си здрав, или не, дали това е реално нещо, или не, защото реалността всякога подразбира, че ние сме господари на условията, при които ние живеем. Когато човек изгуби възможността или господарството на условията или изгуби онази хармоничната връзка, тогава идват илюзиите. Илюзия е, че може да мислиш, че нещо го имаш, когато го нямаш. Ти може да мислиш, че си силен или не. Тук преди няколко дена говорих с един млад момък, че му говоря: „Човек, за да бъде силен – казвам му – както те виждам, ти си много слаб." Казва: „Не съм слаб. Аз може да нося 150 кила на гърба си." Породи се съмнение. Казвам: „Да проверя." Аз нося 3 торби цимент на гърба си, ще купя, 250 лева близо ми трябват за цимента, ще опитам дали може да носи. По 50 кг всяка торба, какво има да се съмнявам. Той казва, че можел да носи по три торби цимент. Три торби, това са 150 кг – да не би да са такива – по 10 торби едната.

Та казвам, ние се съмняваме дали Христос е възкръснал, или не. Христос

дали е възкръснал, той знае. Въпросът е сега, може ли ние да възкръснем. Не е въпрос дали Христос е възкръснал, или не. Дали вие може да възкръснете, то е важното сега. Няма какво да доказвам, че Христос е възкръснал. Ако Христос не беше възкръснал, християнството не би го имало в този живот. Ще кажете – онова противоречие, което съществува в християнството. Туй противоречие, което съществува в християнството, съществува в по-голямата част от вярующите – дали Христос е възкръснал, или не. Следователно лошата част на християнството иде от безверниците – дали Христос е възкръснал, или не. Щом вярваме, че Христос е възкръснал, тогава принципът, който ние прилагаме в живота, трябва да бъде друг. Ти не може да говориш за Божията Любов, ако не прилагаш. Как ще говоря за любовта, ако тази любов не е в мене или ако аз не съм съучастник на Божията Любов. Най-малката част от Божията Любов, която може да проникне, тя може да произведе възкресението вътре.

Та казвам, този ангел не е тук и защо Христос не е между нас. Защото е възкръснал. Че, най-първо, ако вие възкръснете, вие ще се опростите със сегашното ваше съзнание, със сегашния ваш живот, с вашето съзнание, в което има вътрешно терзание, вътрешно недоволство: един момент – доволни, друг момент – недоволни, съмнение, завист, ревнуване, какво ли не. Те са хубави неща, но винаги са неразбрани работи. Вие не знаете какво нещо е съмнението, вие не знаете например какво нещо е ревността. За Бога се казва, че е ревнив. Какво нещо е ревността на Бога? Ревнува, за да накара хората да бъдат добри, да направят добро. Ние ревнуваме, защото ги нямаме. Ние ревнуваме, защото ги нямаме да ги владеем. Когато Господ ревнува за един човек, той го прави човек, а когато ние ревнуваме, добрия човек ние го правим лош, не му даваме свобода, ние му приписваме известни престъпления, какво ли не. И сега ги имаме. Вземете един мъж, който има красива жена. Той ѝ натрапва толкоз престъпления. Каквото и да му казвате, той казва: „Тя ме лъже." Докато тя не беше се оженила заради него, беше светица. Сега е голяма грешница. Единственият грях седи в това, че тя се е оженила заради него. Ако има едно престъпление, което тя е направила, престъплението седи в това, че тя е красива и се е оженила за един човек, който няма красив ум, красиво сърце и благородна душа. Нима аз трябва да стана стражар на една красива жена, да я пазя от нейните подхлъзвания. То не е в божествения закон. Бог на земята оставя всинца ви свободни.

Остави човешката душа свободна. Бог има вяра в нас, човешката душа е красива, но Бог ни вярва. Ние като грешим хиляди пъти, той има вяра в нас. Той казва: „Ще се поправят." Дойде ангелът, каже: „Съгреши." И той го погледна. Господ се позасмя малко. Сега ние ще кажем, че това само може Бог да направи. Това, което Бог може да направи, ние може да

правим като него, понеже той живее в нас. Това, което слънцето може да направи, и вие може да направите. Вие не може да го направите в голям размер, но всеки от вас е в състояние да запали един огънчец в миниатюр. Сега вече това е закон на съзнанието. Нашето сегашно съзнание трябва да се измени.

Съвременните хора, за да влязат в закона на безсмъртието, непременно трябва да се освободим от закона на самосъзнанието, от тия терзания. Ти лягаш с терзание и ставаш с терзание – все терзания, с едно вътрешно предчувствие, че в бъдеще може да ти се случи нещо лошо. Този ще умре, онзи ще умре, ще станеш нещастен, ще изгубиш имането си, нивата си, какво ли не иде в твоя ум. Като започне да остаряваш, чувстваш – краката ти отслабват, умът ти отслабва, не знаеш какво нещо е онзи свят, какво ще ми кажеш. И мислиш какво ще се прави. Почваш да определяш ковчега, определяш дрехите, с които да те заровят, кой да те къпе, след като умреш. Как да го опеят, с каква дълга риза да го облекат, после казва да го накичат с цветя. Умрял, пък иска да го накичат. После казва: „Като умра, да дойдете да ме полеете.“ Умрял, пък иска да му завиват, да му поливат на гроба, казва: „Да не ме забравите.“ Иска да мислят заради него. Какво разбирате под думата умрял? Тя е една страшна дума, една неразбрана дума е. Но ако ние разбираме в нейния смисъл смъртта, намираме една разбрана страна. Под думата възкресение ние разбираме – това е невъзможно заради нас, ние не може да възкръснем. Христос може да е възкръснал, вярно е.

Под думата Христос разбираме Бог, който ни е създал. Когато Бог взе онази малко пръст в рая, че направил един човек, този човек е бил без съзнание, тогава той му вдъхнал нещо и той станал жива душа. Питам, какъв беше човекът, преди да му вдъхне Господ? Този човек е живял, и тогава се събужда самосъзнанието на човека. И имаше съзнание в човека и като съгреши човек в рая, се събуди самосъзнанието и вече 8000 години този процес на самосъзнанието е влизане в греха. То е процес на самосъзнанието, че ние не живеем както трябва. Има друг един процес, който ние наричаме закона на спасението, възкресение, Царство Божие, Любов.

Всичките тия термини означават една велика истина. Това е последно тъй нареченото свръхсъзнание на човека, което носи безсмъртие на човека. Той трябва да се освободи от сегашното положение. Казвате: „Как ще стане?“ Ако във вас влезе свръхсъзнанието, или някои го наричат космическото съзнание, вие ще добиете един вътрешен мир, няма да се безпокоите. Аз го наричам понякой път – вие имате магическата тояжка. Онзи човек, който има космическото съзнание, той върви през гората, за него нищо не значи.

Като тропне, и виелицата престава. Като тропне на облаците, махнат се. Слънцето го огрее. Седне някъде, сняг има, тропне, ще запали огън, ще се наяде. Наоколо хората се безпокоят, а той седи тих и спокоен, гледа радостен и весел. Този човек, който има космическо съзнание, като влезе в бедната къща, ще започнат да му се оплакват. Той само ще тропне и тия забравят, че са бедни. Вече на масата им има изобилно всичко, дрехи облича, няма да има за какво да се оплакват. Ще започне да хвърля своите парцали. Докато той е вкъщи, ще бъдат добре облечени. Той ще се ръкува, ще се усмихнат и ще излезе, и те ще се питат: „Кой ли беше този човек, някой богаташ, милионер, който донесе тези дрехи?“

Онзи богатият човек, на когото сърцето се е отворило, да отиде в някоя бедна къща, свръхсъзнанието в него го е подтикнало, в него божественото говори. Нима, ако вие отидете да жертвате живота си някога, че във вас е обикновено съзнание. Не, у вас божественото е трепнало и благодарение на тия моменти в живота, които ние проявяваме, нашият живот се осмисля и колкото повече се проявяват тия хубавите черти, ние ще станем по-силни. Не да бягаме от живота. Хората, които не разбирали живота, са ходили в горите, ходили са в манастири, какво не правят хората, за да се спасят. Войни правят, избиват се, и всичко туй – за да придобият своята свобода, за придобиването на свободата. Онези, които вярвате, вие казвате: „Да дойде някой отвън, да ни помогне.“ Може да дойде някой отвън. Когато човек беше готов, Бог го взе в ръцете си, вдъхна Бог от своето дихание в тази пръст, събуди се пръстта, влезе в рая и какво казва Адам. Кажете ми коя беше първата дума, която Адам каза. Адам каза на Господа, след като Бог му вдъхна диханието, той видя Бога и ние знаем, че Бог е вдъхнал и мене. Но какво Адам е казал, ние не знаем.

Ето какво казва Христос, който е представител на рая: „Както Отец има живот в себе си, така е дал и на себе си живот.“ Тъй е казал Адам на Господа: „Господи, да бъде благословено името ти, че тури твоя живот в мене и аз ще се постарая да оправдая онова, което ти си ми дал.“ Вие ще кажете, че Адам не е могъл. Че онзи, който дойде на кръста, кой беше? Пак Адам беше. Той казва: „Да покажа своята любов.“ И той казва: „Мислите ли, че може една жена да ме съблазни.“ Те се заблуждават хората. Втория път като дойде, Адам никак не търсеше жена. Никога не казваше, че му трябва другарка. В райската градина му трябваше другарка, но втория път като дойде, казва, че син человечески дойде, не да му послужат. Той не дойде като в рая да му послужат, но дойде да служи на хората. Дойде да послужи и на жени, и на мъже. Казва: „Ще ме опитат вторият Адам какъв съм.“ Казват му: „Ти цар не искаш ли да станеш?“ Христос казва: „Не.“ Защото да станеш цар, трябва да се ожениш, да народиш деца наследници, ще се карат. Той казва: „Не искам царство, нито наследство

искам, нито искам деца да раждам, които да се карат.“ Не иска да ражда деца, които да се карат, да го наследят. Ами знаеше ли какви ще бъдат последствията на кръста? „Предпочитам – казва Христос – кръста, отколкото да нося една жена.“ Онази жена, която носеше, Господ извади, търси мърморица вън. Аз ви изнасям една истина. Буквално не е вярно, но по дух е вярно. Тя го безпокои, той иска да я види, тази мърморица го безпокои, да излезе вън от него. Господ му казва: „Страдание ще имаш.“ „Господи, ти си всемъдър, направи нещо.“ Господ го приспа. И направи първата хирургическа операция. Извади едно ребро. То не е лесна работа. Трябваше в дълбок сън да го приспи. И като му направи, олекна му. Той мислеше, че му олекна. Но тази мърморица – аз казвам мърморица, Адам не разбра дълбокия смисъл. Тя не беше мърморица, но не разбираше езика. Казва ѝ мърморица, понеже езика ѝ не разбираше и досега още мъжът не е разбрал жената и жената не е разбрала мъжа. Жената разбира един мъж, на когото да разчита. Той да ѝ бъде верен. Пък мъжът разчита на жената, да има една помощница, която да му помага. Това са вече користолюбиви цели, които влизат вътре в Битието.

Онова, което Бог е създал, никой няма право да господарува на него. За животните е казано, но за човека никъде не е казано, понеже Бог създаде човека по образ и подобие свое. Не е позволено никому да владее това, което Бог е създал. То е морал. Не се позволява. Ти може да владееш животни със словото, но онова, което е направено по образ и подобие, да заповядваш, да го владееш, не може. И без това го владееш, и без това е слуга, то за тебе е направено, няма какво да владееш. Бог и досега служи на хората, както никой не е служил, отдалече предвижда техните нужди. Какво не им направил: дал сърце, храна и за хиляди години има още да разполага. За всички е помислил. Какво има да заповядваме още на Господа. Българите имат една поговорка. Казват: „Белята си търси.“ Единственото нещо, което ни очаква, е онова, което Бог е вложил в нас – той е вложил нещо подобно на себе си, да развием ние божественото в нас, туй е пътят на сегашното развитие. Ние говорим за човешка еволюция, но ние говорим за доброто, за любовта.

Каква любов подразбираме? Любов частична. Любовта е обща. Частичната любов сега се ражда в нашето съзнание като една частна собственост. Общата любов някои разбират разпуснатост. Аз разбирам целокупната любов, която примирява всичките противоречия, единство има. Когато се стремим към Бога, ние имаме единната любов. Може да се различаваме. Всеки може да е различен в проявленията на своя характер, понеже целта е еднаква. Онези, които излизат от Бога, всеки си има своя цел. Като излезе от центъра към периферията, всеки човек може да стане център и целият свят да го обича. То е невъзможно. Как ще ме обичат хората? Аз не съм

създал света. За да ме обичат, какво ще им дам? Когато ние обичаме Бога, чакаме от него сила, енергия и светлина, и въздух, и храна, и вода, и мисъл, и чувство, всичко иде навреме. Като престанем да мислим за Бога, ние умираме.

Сега вие вярвате, че като ядете хляба, вие вярвате в Бога. Като приемате въздуха, вие вярвате в Бога. Като влиза светлината във вашите очи, вие вярвате в Бога. Не е до човешките понятия, във външното в буквалния смисъл. Но има едно съзнание в нас, което ние потъпкваме в себе си. Има нещо у тебе, когато ти направиш едно добро и никой не те е видял, има нещо, което те одобрява, чувстваш един дълбок вътрешен мир. Кое е това? Това е божественото, което е скрито в тебе. Господ казва: „Добре си сторил. Аз те похвалявам, продължавай да правиш така, да придобиваш знание, което да те повдига. Не за себе си, но за благото на другите." Ти чувстваш онзи вътрешен глас, който одобрява твоите постъпки. Туй, което в нас поощрява всичко добро в нашите мисли, в чувствата, в постъпките, то е божественото, то е великото, което е създало човека. Докато човек е верен на този вътрешен принцип, той расте. Когато престане да е верен, той започва да остарява, изгубва своята сила, най-после може да се обезвери в своето начало, изгубва смисъла на живота и всички външни условия на живота вече се изменят.

И най-първо, човек трябва да възстанови любовта си към Бога, не към себе си, но да се вгледа вътрешно, да наблюдава онова състояние, което има. Я вижте онзи учения човек, под микроскопа наблюдава, описва, после извади закона и написва цяло съчинение. Онзи геолог, който наблюдава пластовете, пречупванията, огъванията, тяхната дебелина, с години като е наблюдавал и като е мислил, мислил, той дохожда до едно разрешение. Човек, който иска да разреши въпроса, той трябва да разреши въпроса, възможно ли е да възкръсне, или не. Най-първо, той трябва да живее. После да стане, и в ставането трябва да мисли. Ставането разбираме мислене. Възкресението е по-висок процес от мисленето. Следователно, като влезем във възкресението, ние ще влезем в един свят, тъй както една гъсеница е минала в пеперуда. Невъзможното за гъсеницата е възможно за пеперудата. Туй, което за нас е невъзможно сега, в новото съзнание, което вече се зарежда в нас, за божественото съзнание то е възможно. Това съзнание е в зародиш в нас. И ако по някой път се обезсърчавате, вие се радвайте, защото обезсърченият, страданията, мъчнотиите в живота, които идат, те са признак, че вие имате възможност да добиете онова – най-великото в света, към което вие се стремите.

Някой казва: „Мене наука не ми трябва." Не. Тебе ти трябва наука, изкуство, музика ти трябва, знанието ти трябва, всичко ти трябва. Един

човек, придобил закона на възкресението, той ще знае как да оправи своите работи, ще знае как да оправи работите на своите ближни. Мислите сега, че ако имаме пари всичките европейски държави, ако имате едного, който е възкръснал, работите другояче щяха да бъдат. Ако във всяка държава имаше по 12 души, които са възкръснали, те са най-умните хора, които знаят ония закони, по които се строи животът. Защото да се победи едно съмнение в човека, съмнението всякога се ражда от закона на невежеството. Там, дето има знание, там има стремеж, разрешение, а дето има невежество, съзнание има. Аз виждам нещо, което не е вярно. Същевременно аз вярвам, че туй, което търся, ще го постигна. Казвам, ние, от това гледище ние сме в гроба – вътре с една надписана плоча. Ходиш, ходиш, и в края на краищата какво те очаква. Ще направят паметник, че тук лежи един, който живял толкоз и толкоз години, умрял от такава болест, Господ да го прости. Това са обикновени украшения.

Ангелът казва: „Възкръсна. Идете и кажете на вашите братя и ще ви срещна в Галилея." Думата Галилея означава възвишения живот. За да разберем какво значи Христовото възкресение, то е достояние, то е една отворена врата, през която всички напреднали души може да минат. Всеки един може да мине през тази врата. Казва Христос: „В последния ден аз ще възкреся всички, които вярват в него." Какво подразбираме ние под думата възкресение. Всички, които вярват, ще възкръснат. Питам, кое е онова, което ни въздържа? Някои вече са възкръснали. Аз доста възкръснали хора срещам. Доста хора съм срещал, които са възкръснали. Може да кажете кои са възкръснали. Когато Христос е възкръснал, дошли са в Йерусалим заедно с него много. Те ходят, приказват, ядат и пият с другите хора, даже имат и къщи, живеят, но техните къщи са приюти, дето се спират отрудените хора, на които помагат. Ще кажете: „Вярно ли е?" Вярно е. За мене това е вярно. Туй, което за мене е вярно, за вас може да не е вярно. Аз не искам сега да ви занимавам с една материя. Вие ще кажете, че ще ви отвлека от живота. Аз не искам да ви отвличам от живота. Аз искам да ви извадя от тинята на живота. Тази тиня е потребна. Този живот е потребен, но той е само тор за онзи великия живот, който тепърва иде сега и в който вие влизате. Торта като носиш на нивата, тази тор се осмисля. Растенията, които посаждаш, те ще превърнат торта в хранителни вещества.

Сега да ви прочета една статистика. Някой път ние сме насилени да разберем един принцип. Те са неприятности на американските загуби. Всяко задължение, което американците искаха да въведат, публикувано е. Ако ние искаме в света да въведем една правда по закона на насилието, статистиката показва – не е този пътят. Американските съединени щати показват – не е този пътят. Насилието насилие ражда в света. Трябва в света свобода. Хората трябва да се освободят. Ако нещо е свободно, то

действа на техния ум. Трябва да се даде свобода. Всеки свободен да бъде. По-правият път – свободен. Че някои искат да ни наложат религиозно вярване насила. Вярата искат да ни наложат, една вяра насила. Понеже православната църква е държавна, знаете колко ще коства. Всичките убеждения, всички религиозни вярвания, моралът, какъвто и да е, човек трябва да бъде съвършено свободен. Туй е учението, което трябва да се проповядва.

Сега ние не сме против никой институт, който работи. Но всеки един институт, който не работи правилно, като казвам, че не функционира правилно, не трябва да се докачат. Ако една машина не работи правилно, ако един вагон не функционира правилно, трябва тренът да се поправи. Той може да се сърди. Всеки един човек, който не разбира истината, трябва да се счита враг на народа си, за враг на отечеството или враг на религията. Но така не се разсъждава, казвате. И в политическия живот, и в религиозния живот, какъвто и да е друг живот, има един и същи смисъл. В политическия живот, той е на външната граница, в който се включва общественият живот. Общественият живот включва религиозния живот. Религиозният живот включва индивидуалния живот. Индивидуалният живот включва науката, която трябва да внесе светлина в света.

Човек има задължение към един свят, който го е гарантирал. Най-първо, един българин е гарантиран от България. Един англичанин е гарантиран от Англия, но всеки един англичанин и българин, най-първо, природата го е гарантирала. Та според законите на прераждането един българин може да дойде да се прероди между англичаните и той ще стане англичанин. Каква разлика има? Ако той е българин и като българин е бил добър, като се прероди в Англия, той като англичанин ще има симпатия към българския народ. Ще пише най-хубавите статии за България. Ако не е бил добър българин, ще пише най-лоши статии, ще пише – това са българите, онова са българите, аз ги зная. Ние желаем много българи да се въплътят между французите, да се въплътят между американците и да идат и да пишат добре. И колкото повече българи се въплътят, за нас е по-добре. И за тия народи е по-добре. Някои ще питат дали туй е вярно, или не. Туй е все таки да питате дали Христос се е родил, или не. Туй е все едно да питате дали Адам е създаден, или туй е само една измислица на Мойсея.

Аз питам дали земята едно време е била в първообразно състояние и как е станала твърда отпосле. Че е твърда, това знаем сега, но че е била в паровидно състояние, туй доказват учените. Ние знаем, че е твърда, а че е била в паровидно състояние, туй е вече предположение. Ние не отхвърляме това, като говорим така, то е само разсъждение. Дали земята е

била паровидна, туй е едно състояние, което земята е минала в по-добри условия, еволюция е това. Земята е като едно живо същество, тя слиза, дошла и до туй твърдо състояние. Сега в земята започва един обратен процес.

Аз считам едно небесно тяло като пъпка. Уподобявам като пъпка на едно дърво. Най-първо, тази пъпка събира всичкия материал, после започва да расте, развива се, разцъфтява се, завързва, образува един плод, който пада издолу. И следователно нашата земя в пространството е като един цвят, който ще се разцъфне. Ние, живите същества на земята, сме ароматът, който ще излезе от този цвят, ще отиде към Бога и Господ ще почувства едно благоухание, че земята се е разцъфнала. Туй аз предполагам. Тъй аз разбирам. За мене туй има смисъл. Казвате – всичките хора, които излизат от земята, благородните, които излизат от небето, носят аромат. Туй е плод. Ние, разумните хора, даваме цена на земята. Без нас пет пари не струва. Една къща има цена само за онзи разумен човек, който живее в къщата. Не който минава и поглежда. Ние, които живеем на земята, ние, разумните същества, даваме цена на земята. Земята е земя за нас. Ако ние не сме, тя никаква земя не е. Слънцето е слънце, заради онези същества, които живеят там, че ни изпращат светлина. Техните умове са толкова светли, че топлят. Вие казвате: „Има ли хора на слънцето?“ Че има, разбира се. Само че те не изгарят. Казвате: „Докажи това.“ Елате да ви заведа там, няма какво да ви доказвам. Който иска, нека си вземе билета, аз ще му покажа пътя. Аз ще тръгна, той да върви след мене. Но аз да го нося, никога няма да го направя.

Сега може да ме питате дали на слънцето може да идеш. Дали аз може да ида, вие предполагате. Аз зная самата истина, но сега казвам за разговор. Когато кажа, аз може да ида, не разбирам сега физическия човек, не разбирам сегашното обикновено съзнание, но разбирам онова божественото в мене, божествения принцип, едно начало, в което аз може да се движа навсякъде. Аз това го зная. Ако аз река сега да отида на слънцето, аз трябва да напусна земята, нищо повече. Ако отида до Слънцето, като намерят тялото ми някъде, невежите ще кажат: „Той си е починал.“ И ще го заровят в земята. Ако река да направя този опит, трябва да туря тялото си в някоя пещера и да има двама–трима души да го пазят, че като се върна, да си вляза в тялото. Какво ще ви разправям сега за слънцето. Жителите на Слънцето имат желание да живеят на Земята. Много жители има тук въплътени. Тях ги наричат слънчевите типове. Те са жителите на Слънцето, слънчевите типове. После има жители от Юпитер. Много венерини типове има сега, надошли жители на Земята от Венера. Има жители от Сатурн, от Нептун, от Меркурий. Насъбрали се 10–12 типа и най-после имате земни типове.

Земните типове се отличават, че са тъмни, черни. Слънчевите типове са светли, весели, радостни, музиканти. Аз ви казвам и вие считате това положение, което аз ви казвам, като Робинзон Крузо. Казвате: „Дали е станало, или не." Възможно е. Има вероятност. Но казвам – според мене всяко нещо, което се описва в природата, е вярно, няма нищо лъжливо. Има лъжливи неща – в дадения случай, ако ви кажа, че аз може да ида в слънцето, то е въпрос. Аз сега може да ида. Но ако кажа, че аз на слънцето мога да отида, то е въпрос. Ако сега ида, но ако кажа, че на слънцето мога да ида, ако кажа, че сега с тялото мога да ида, вие имате право вече да се съмнявате. И аз се съмнявам във вас, но има положения, дето и аз, и вие може да идете.

При сегашното наше разбиране да възкръснем, тъй както сме, не може да възкръсне човек. Човек трябва да има съвсем ново разбиране. Той не трябва да прави едно скъсване със стария живот. Казвате: „Да скъсам със стария живот." Не, животът трябва да се трансформира. Аз гледам сега какво донесоха. Две тенекии варено жито. Един българин го варил. Туй вареното жито в захар се превръща. Аз, като го гледам, ще кажа: „Турена е захар." Казва: „Никаква захар няма. Самото жито се превръща в захар." Трябва да дойде да ни посети на Изгрева. Ще го питам: „От житото ли е тази захар, или ти я туряш?" Казвам, някои неща може да мислите, че аз турям нещо от себе си, прави сте. Ако аз турям нещо от себе си, че искам да ви убедя, че от мен произтича, прави сте. Ако нещата произтичат от самия предмет, тогава въпросът другояче седи. Та казвам сега, ние разглеждаме възкресението на Христа. Той е един фактор на човешката душа, един от великите мощни фактори. Христос неведнъж е идвал на земята и този въпрос не се повдига, понеже хората имат различни разбирания. Казват, че той втори път ще дойде. Той казва на своите ученици: „Идете да проповядвате това учение и аз ще бъда с вас до скончанието на века." На Павла се яви, когато отиваше да гони християните и му казва: „Павле, защо ме гониш?" След като му се яви, Павел възкръсна. Оттам насетне Павел казва: „Не живея аз, но Христос живее в мене." Апостол Павел падна от коня. Под този кон разбираме обикновеното разбиране. Той падна от обикновеното разбиране и след това, след това отиде при друг ученик, който тури ръцете си, махна магически и казва: „Паднаха люспи от неговите очи." След това апостол Павел седя три години в пустинята, учи в някоя школа. Той казва, че Откровението, новото съзнание, което доби, „при мене се яви Христос, като на последен изверг."

Сега ние трябва да вярваме на тия показания, които апостол Павел даде. Не само апостол Павел, но много християни има като апостол Павел,

които са възкръснали. Ако ние очакваме като християни да бъдем погребани, някой православен или някой католик, да идем с това посвещение да мислим кой е по-прав – православният или другите, не зная какво учение е това.

Човек трябва да дойде до това положение, да има едно друго разбиране, да вижда във всички същества божественото. Да вижда, че Бог живее. Човек да дойде, да обича хората. Всеки човек има нещо божествено и да виждаме във всяко живо същество разумното Слово Божие. Да виждаме в най-глупавите растения, че Бог живее и че той ти говори. Като погледнеш нагоре и надолу, навсякъде по земята да слушаш гласа на онзи, който те е създал. Той казва: „Адаме, Адаме." Пророците казват: „Сине човечески, сине човечески." Как е вашата работа, как върви? Син човечески, като те срещне, като каже думата сестра, че туй е най-благородното, което може да ти каже, като те срещне. Каже ти брат, то е най-благородната дума. Брат разбирам само когато космическото съзнание се е пробудило. Сестра е най-великата дума. Майка е най-великата дума. Баща, брат. Тия думи като се разберат хубаво, тогава ние ще оживеем в света, ние ще се обичаме в света. Ние казваме: „Брат, ще се мре." Оставете. Има смърт, дето няма братство. Има смърт, дето няма сестринство. Има смърт, дето няма майчинство. Има смърт, дето няма бащинство. Има смърт навсякъде, дето няма любов. Там, дето е Божията Любов, смъртта е изключена.

Та казвам сега, имаме един от нашите стари братя, който е възкръснал. „Идете – казва – и кажете на братята ми да ме срещнат в Галилея." По-напреде казваше: „Вие сте ми приятели." Казва: „Идете и кажете на моите братя – туй, което аз реализирах, отивам да ви приготвя място, че дето съм аз, и вие да бъдете. Туй, което аз имам, и вие ще имате." Питам тогава, всичките ваши мъчения, които сега имате, вашите терзания, които имате, вашите съмнения колко пари струват. Ако един ясновидец – който има прозрението, има един нов начин да се проектира до слънцето, да видите какво има на слънцето, не струва ли повече, отколкото да имаш един голям телескоп, който сега се строи. Не че не е хубаво да имате такъв телескоп, но казвам един метод, ако е по отношение, да знаеш. Кое е по-хубаво: да се наядеш или само да си близнеш храната, само плода да виждаш отвън или да вкусваш от този плод. Кое е по-хубаво: да ти доказват за хубавия, красивия живот или да станеш съучастник на живота. Възкресението е участване в онзи безсмъртния живот, в туй общество, в което сега се намираме. Не че сегашният метод, по който хората вървят, е лош. Те ще постигнат нещо, но казвам, за нас, които търсим разрешението на важното в живота, ние трябва да употребим съвсем друг метод.

Тогава в древността един от древните царе всички онези, които са

обвинявали в някое престъпление, той ги затваря в един палат с всичките удобства, каквото искат да правят: и добро, и зло, всички възможности, но отвън наблюдавал и в тях ставали известни промени. Докато имало отвън работа, той знаел, че работата върви, но щом външните работи преставали, нищо не могло да се върши. Като преставали да работят вътре, замисляли са се защо са в този палат вътре, какво е тяхното предназначение. Те си имали известни уреди, по които познавали, че отвън преставала всяка една деятелност, и тогава ги пущали на свобода, докато разрешили въпроса, това да направим, онова да направим.

Господ вижда, че ние правим нещо и когато казваме: „Загазихме, тази работа няма да излезе наникъде“, тогава дойде някой ангел с ключа, отвори и казва: „Излезте сега на свобода.“ Не да се обезсърчавате. Трябва да дойдем да работим в съгласие с Бога и да кажем: „Аз и Господ, който живее в мене, всичките мои братя, всички, които мислят, каквото Господ мисли, всичко, каквото аз мисля, и всичко, каквото моите братя мислят, туй ще бъде.“ И тогава ще бъде като онзи турски ходжа, който кръщавал едно дете. В турско време избягали българите, че нямало поп, пък повикал един ходжа да кръсти детето. Човекът не знаел как да кръщава. Ходжата взема детето и казва: „Как го кръщавате?“ Взел един котел, той потопил детето във водата и като не знае какво да каже, казва: „Да стане, както попът казва. Да стане, както попът казва.“

Сега и аз казвам, и ние да натиснем туй в нас и да кажем: „Да стане тъй, както Господ е казал.“

„Благословен Господ, Бог наш“

Тайна молитва

Осемнадесета неделна беседа
29 януари 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_02_01 Значение на удовете
лекция пред общия окултен

ЗНАЧЕНИЕ НА УДОВЕТЕ

Размишление

Ще прочета 36-ти Псалом, защото още в първия стих той съдържа едно психологическо преживяване.

„Беззаконието на нечестивия говори вътре в сърцето ми.“ (– 1-ви стих.) – Значи някой върши престъпление, а беззаконието говори вътре в сърцето ти, като че ти го вършиш. Пияницата пие, а ти трябва да плащаш. Казваш: „Чудно нещо, нито съм ял, нито съм пил, а трябва да плащам“.

„Няма страх Божи пред очите му.“ – Много естествено, страхът от Бога е елемент на разумността. Неразумният не знае какво нещо е страх от Бога.

„Защото се лъже в очите си.“ (– 2-ри стих.)

Страданията не са нищо друго, освен вътрешна драма в човешкия живот. – Защо страдат хората? – Сега аз не искам да се занимавам с този въпрос. Да се занимавам със страданията на хората, това значи да се занимавам с техните нечистотии. По-добре да се заровят нечистотиите в земята, където след време, само по себе си, ще се пречистят, отколкото ти да ги чистиш.

Мнозина изучават закона на превръщането, искат да придобият много знания. Ако искаш да придобиеш много знания, не ставай хамалин, т.е. не носи знанието на гърба си, но го приеми в себе си, докато го обработиш. Носиш 100 килограма на гърба си, прегърбиш се от тежест, а нямаш какво да ядеш. Този товар не е твой. Като дойдеш до определеното място, ще го оставиш. За тебе ще остане само тежестта, ще знаеш, че си носил товара на някого. Носи знанието на гърба си, както ученикът носи торбичката си и отива на училище. Твое е само онова в торбичката. Радвай се на знанието, което носиш, както малкото дете се радва на ябълката в ръката си. Докато ябълката е в ръката ти, изяж я, да не би някой по-силен от тебе да я вземе и изяде. Колко пъти малкото дете плаче за ябълката си, която по-голямо и по-силно дете от него му я взело и изяло. Ако не можеш да се ползваш от знанието си, ще дойде по-силен от тебе, да ти го вземе.

Всички хора имат уста, но ако запитам някого защо му е устата, ще каже, че е за ядене и за говорене. Значи имаш уста, но не знаеш защо ти е дадена; имаш нос, уши, не знаеш защо ти са дадени. Обаче френолозите, хиромантиците знаят защо и за какво са дадени на човека ръцете, очите,

носа, устата и ушите.

Как ще нарисувате лицето на човека? Ако питате мене, аз мога да нарисувам човешкото лице в най-прост вид: вместо очи, две колелца; вместо нос, права линия; вместо уста, равенство. Устата уравнява работите. Така нарисуван човекът, имате най-новата форма художество. Искаш някога да знаеш, дали даден човек има добра външна обхода. – Много просто, виж ушите му. Който има красиво ухо, той се обхожда добре, постъпките му са правилни. Ако ухото на човека не е красиво, колкото и да се мъчи да постъпва добре, няма да може. Искаш да знаеш, дали даден човек е умен, интелигентен – виж носа му. Красивият нос изразява много неща. Чрез носа се проектира човешката мисъл. С помощта на телескопа астрономът вижда опашката на някоя комета. Тя изглежда малка и близо до него. Всъщност тази комета се намира на стотици километри далеч от него. Всеки уд на човешкото лице – очите, носът, челото, устата, ушите са създадени по особен начин и се развиват по специфичен път. Погледнеш ли очите на човека, ще познаеш чистотата на сърцето му и благородството на неговата душа. Който не може да чете по очите, нищо не знае за душата.

Казано е в Писанието: „Само чистият по сърце ще види Бога". Казвате, че човек трябва да има и чиста мисъл. И желанията му трябва да бъдат чисти. Понеже чистотата има отношение към материалния свят, затова човек трябва да бъде чист и по ум, и по сърце, и по воля. Това значи да води чист живот на земята. Без чистота, земният живот няма никаква цена. Като ученици, вие трябва да изучавате носа, устата, очите, ушите си, да се познавате. Носът, например, показва какви са мислите на човека. Същевременно носът определя и човешките способности. Във всеки квадратен милиметър на носа се крие известна дарба или способност. Външно всеки орган има определена служба, но същевременно той има и друга служба. Носът е орган за мирисане, но той има отношение към ума. Ухото е орган за слушане, но то показва каква обхода има човек. Изобщо, ухото има отношение към волята. Ухото на музиканта се отличава от ухото на немузикалния човек. Като ви наблюдавам, досега аз съм харесал ухото само на едного от вас. Само един от учениците има добре развито ухо. То отговаря на мерките, които изисква красивото ухо. Останалите трябва да работите още много, за да развиете ухото си. Не е лесно да моделираш ухото си, да го направиш, каквото трябва. Който знае как да работи, в няколко месеца може да подобри ухото си. Ако не знае, ще работи с години, докато има някакъв резултат. Първо, трябва да се даде на ухото красива, правилна външна линия; после, да се работи върху вътрешния му строеж. За да се моделира ухото, волята трябва да вземе участие. Тя има отношение към брадата. Следователно добре развитото ухо има връзка с добре оформената брада. Като работите върху своите удове, вие се

свързвате с духовния свят и го изучавате.

Мнозина говорят за духовния свят, стремят се към него, но нямат елементарна представа за реда и порядъка там. Те искат да влязат направо. Това желание е на място, но за да се реализира, нужни са условия. Всяко желание, всяка мисъл трябва да цъфнат, да завържат и да дадат плод. Иначе те не могат да се реализират. Затова е казано в Писанието: „По плода им ще ги познаете". Казваш: „Вярвам в Бога; вярвам, че Той съществува". – Щом вярваш в Бога, ти трябва да имаш отношение към Него. Какви са отношенията ти? Какви са отношенията на художника към неговата картина? Какви са отношенията на майката към детето? Какво желае майката? Тя иска детето ѝ да прилича на нея, ако не напълно, поне в една черта. Ако детето прилича на майката, тя се радва.

Изобщо, приятно е на родителите, децата им да приличат на тях. Има случаи, когато детето не прилича нито на майката, нито на бащата. Те гледат детето си, чудят се на кого прилича и откъде е дошло. На същото основание, приятно ви е, когато желанията ви приличат на вас. Вие гледате на тях като на ваши деца. Ако не приличат на вас, не ви е приятно. – „Не разбираме как могат желанията ни да приличат на нас." – Много неща не разбирате, защото материалният свят ви е завладял, по цели дни и часове мислите само за прехрана, за високи служби, за хубави къщи. При това положение, каквото и да ви се говори за духовния свят, за различни науки – астрология, френология, хиромантия – все едно, че говорят на кираджийския кон. Той казва: „Колкото и да ми говорите за Бога, за ангелите, за наука, нищо не разбирам. Моят бог е господарят ми, който цял ден ме товари. Напълни колата с брашно, впрегне ме, седне напред и с камшика си ме подкарва да вървя. Колкото и да му се моля, нищо не помага. Той си знае едно: да ме впряга, да му пренасям товара и за мене не мисли".

Казвате, че конят не разбира нищо. – Конят не разбира, и господарят му не разбира; някога и вие не разбирате. Първо, ще потупаш коня, да го разположиш; ще го нахраниш добре, ще кажеш на господаря му, че има отличен кон. Като го храни добре, ще се повдигне цената му. Така, както го впряга по цели дни, ще го умори и ще го загуби. Този кон не е кираджийски, не може да се отнася толкова грубо с него. После, ще му каже, че щастието на целия му дом зависи от неговия кон. Така говоря и аз на господаря на този кон. Не мислете, че го залъгвам. Аз му говоря истината. Господарят трябва да знае, че уреждането на неговите работи зависи от отношението му към този кон. Ако се отнася добре с коня си, и работите му ще вървят добре. Аз зная какво нещо е конят, но не искам да говоря за това, не искам да разкривам тайните на Битието. Конят минава

през Питагоровата школа, затова през целия си живот трябва да мълчи. Даже и цвиленето на коня не зависи от него. То се предизвиква от юздите, които се поставят в устата му – тегли го нещо.

Като ученици на велика Школа, и вие ще минавате през специфична област, която изисква пълно мълчание. Каквото видиш и чуеш, ще мълчиш: ще бъдеш глух и сляп за всичко. Някой те бил или ругал, ще мълчиш. В това време ще мислиш за Господа. Само така ще постигнеш това, което душата ти желае. – „Искам да бъда добър.“ – Ти си застанал на фалшива основа. Бог те е създал добър. Нищо не ти остава, освен да проявиш доброто, вложено в тебе. Дойде в ума ти една добра мисъл, или в сърцето ти добро чувство, колкото и да са малки, реализирай ги. Например, виждаш на обувката си едно малко петно. Казваш: „Ще дръпна на звънеца, да дойде слугинята и да го изчисти“. – Не, ти сам ще го изчистиш. – „Защо плащам на слугинята, ако в този случай не ми услужи?“ – Сам ще го изчистиш. Ако викнеш слугинята, тя ще го изчисти, но понеже е отегчена от постоянни услуги, ще остави своето недоволство върху тебе и като излезеш в града, може да се подхлъзнеш някъде и да счупиш крака или ръката си. Благодари на Бога, че можеш и сам да си услужваш. Наведи се малко, изчисти обувката си и продължи работата си. Искаш да прочетеш нещо от Евангелието, но си казваш: „Много пъти съм чел Евангелие, сега да видя какво пишат вестниците днес“. – Не, първо прочети нещо от Евангелието, поне 2–3 стиха и мисли върху тях. Има време и за вестника. Евангелието ще ти донесе нещо повече от това, което очакваш. Ще работиш с радост и веселие, да постигнеш желанията си. От вас се иска външна и вътрешна радост, чрез нея да предадете нещо и на окръжаващите. Изгубиш ли радостта си, всичко губиш.

Казваш: „Никой не ме обича“. – Ти се заблуждаваш. Първо, ангелите те обичат. Когато те носеха от небето, те обиколиха земята три пъти с тебе заедно. Това не е ли обич? В едно предание се казва, че всеки човек, който слиза на земята, минава през специфична врата. Никой не може да мине през тази врата, освен онзи, за когото е определена. Тя е толкова малка и тясна, че и с микроскоп не се вижда. Като дойдеш до тази врата, ще я отключат и веднага след тебе ще я заключат – никой друг да не минава през нея. Ако друг някой си позволи да мине през тази врата, всичко е свършено с него; той скъпо ще плати. Не мислете, че лесно се слиза на земята. Само през една врата можеш да минеш и то само когато се отключи. Следователно на земята можеш да дойдеш само през една врата. Връщаш ли се на небето, можеш да минеш през много врати – откъдето искаш. Питате: „Вярно ли е това, или не?“ – За онзи, който знае и разбира нещата, това е вярно; за онзи, който нищо не знае, не е вярно. Давам ти пари, но ти питаш, истински ли са, или фалшиви. Иди в гостилницата, дай

парите на гостилничаря и виж, ще ги вземе ли, или ще ги върне назад. Ако ги върне, фалшиви са; ако ги задържи и срещу тях ти даде ядене, истински са. Истината трябва да се провери.

Преди няколко дни дойдоха при мене 2–3 сестри, казаха ми, че искат да се занимават с духовна работа, да свършат по-скоро работата си на земята. Когато се занимава с такава работа, човек се натъква на различни духове, с които мъчно се справя. Те му говорят на различни езици. Хиляди години да живееш, няма да научиш техните езици. Тези духове се опитват и мене да лъжат, но аз ги оставям свободни, да се проявяват, както искат. Тези сестри се намират вече под тяхното влияние. Те ги карат да идват при мене по три пъти на ден, да ми целуват ръка. Чрез сестрите духовете искат да покажат колко много ме уважават. Това е ласкателство. Като ги гледат, братята и сестрите се чудят защо тези няколко сестри се изреждат една след друга, да ми целуват ръка. Между тези духовни сестри имаше и двама братя. Аз зная какви духове ги ръководеха, на какъв уровен са. Докато те караха сестрите и братята да ми целуват ръка по три пъти на ден, после почнаха да ги пращат на работа в града, за да не посещават беседите в неделя и сряда. Аз нямам нищо против това, но казвам: Ако те идват в клас и нищо не научават, или слизат в града и пак нищо не придобиват, нито едното, нито другото има смисъл за тях. Има смисъл да ходиш там, където можеш да вършиш Божията воля. Майката изпраща детето си на училище да учи, но то слуша съветите на лошите момчета и отива с тях в гората да играе. Вечерта се връща у дома си и лъже майка си, че било на училище. Всъщност то бяга от училището и отива в гората. Това дете има много учители, затуй нищо не може да научи. Най-после, като не научи нищо, човек казва, че Духът му говорил.

Едно трябва да се знае: Възвишеният Дух, т.е. Божият Дух, говори само чрез съвършения човек. Ако обтегна четири струни на една дъска, и най-голям музикант да съм, нищо не мога да изкарам. Дъската трябва да се превърне в съвършен инструмент, а който свири, трябва да бъде първокласен маг. Мислите ли, че ако нямате условия и вътрешно разположение, Духът може да изкара нещо от вас? След това ще ме питат какви са тези духове, които ги занимават. Аз ги познавам добре. Едни от тях са свършили училището едва с тройка; други са изключени от училището. Тези духове ще говорят за възпитание на хората! Те ще минават за ръководители на човечеството! Те ще заемат мястото на Христа, на света Богородица и ще се произнасят за мене, че съм бил първокласен учител. Аз не съм буквоядец, но казвам: Изпитвайте духовете и разберете, от Бога ли идват, или не. И вие сте медиуми, през които духовете влизат и излизат, всеки ден ви разиграват и ви правят смешни.

Казваш: „Стар човек съм, не се лъжа“. – Не си стар. Друг казва, че е млад, иска да се оправдае за грешките си. – Не си млад. Под „млад“ и „стар“ се разбира друго нещо. Млад е онзи, който е впрегнал на работа дарбите и способностите си, вложени в него. Стар е онзи, който е работил като кираджийски кон и гърбът му е охлузен. Един ден, когато духовете ви оберат и вземат от вас всичко, каквото сте имали, вие наистина ще станете стар и никой няма да ви обръща внимание. Какво представляват любовните писма на момъка до неговата възлюбена? Те били откровения на Духа! Момъкът пише: „Ако се съгласиш да се ожениш за мене, ще те гледам като писано яйце. Ти ще живееш при мене като царица. Не мога без тебе. Готов съм на всички жертви“. Момата трябва да бъде умна. Преди да отговори на любовното писмо, тя трябва да разгледа какви са ушите, носа, очите, веждите на момъка. Ако ушите и носът му са безформени, а очите – затворени, тя трябва да му пише: „Моля ти се, престани да ме безпокоиш с твоите любовни писма. Искам да бъда свободна, не ме смущавай“. Казвам: Щом ви лъжат в името Божие, вие трябва да разбирате тези лъжи.

Любов, в която влиза лъжата, не е истинска. Това е забава. Вие трябва да познавате човека по очите, ушите, носа, устата, да четете по него като по книга. Тогава нито вие ще се лъжете, нито другите ще ви лъжат. Ако направиш една грешка, ще я изправиш, без да се оправдаваш. Никой от вас не трябва да става проводник на духовете, да лъже. Никаква лъжа не се позволява, даже и бяла. Някога несъзнателно ставаш проводник на лъжата. Будност се иска, да не допускате лъжата в себе си. Кипнеш, разгневиш се, търсиш виновника вън от себе си. Има външни причини, но ти трябва да се въздържаш; ако се разгневиш, трябва да трансформираш състоянието си. – Как да го трансформираш? – Хвани ухото си. Има едно място на ухото, като го хванеш, веднага гневът изчезва. Ако сам не се хванеш, други ще те хванат, но цял ден ще бъдеш неразположен. Хвани ухото си и кажи: „Слава Богу, минах една криза“. Ако дадеш ход на гнева си, ще обидиш някого и после ще съжаляваш, че си прибързал. Така се излагаш пред себе си и започваш да свиваш очите си, да прикриваш своята грешка. И крадецът, като краде, свива очите си. С това той иска да каже: „Аз се нуждая от по-малко светлина“.

Един чиновник работи в известно учреждение. Десетки години отива на работа и се връща, но работите му не се оправят. Един ден, отчаян от живота, той си казва: „Не мога ли и аз, като другите, да бръкна в касата и да си подобря положението?“ Една шивачка ходи ред години от една къща в друга, по цели дни шие, но работите ѝ все не се нареждат. Най-после, като отиде да шие в някоя богата къща, тя се оглежда натук–натам и си казва: „Никой няма да ме види, ще бръкна в касата да си взема нещо“. –

Ще откраднеш, но скъпо ще платиш за тази кражба. – „Какво да правя?“ – Не слушай духовете. Те ти нашепват да откраднеш малко пари, да подобриш положението си, да си направиш къщичка, да заживееш като човек, с много дрехи, храна и други удобства. Крадеш на едно място, на второ, на трето, но дохожда ден, в който няма какво да крадеш. Питаш духовете: „Сега какво трябва да правя?“ – „Ще отидеш на друго място.“ – „Ако ме хванат?“ – „Ще те сложат в затвор.“ – „Ти къде ще отидеш?“ – „Ще отида при друг човек, да му нашепвам, като на тебе, да открадне нещо.“ Днес всички хора са изложени на изпитания. Духовете ги изпитват, да видят какви са очите, ушите, устата, носа им. Така всеки ще разбере, дали мисли и чувства правилно. Казваш: „Защо трябва духовете да ме изкушават?“ Те не те изкушават, но чрез тях трябва да решиш една задача. Дойде един дух и ти нашепва: „Иди в кантората на еди-кой си банкер и си вземи от касата, колкото пари искаш. Той не е в кантората си и ти имаш свобода да правиш, каквото искаш“. Ако някой дух ми нашепне същото, ето какво бих направил. Ще напиша писмо на банкера със следното съдържание: „Господине, от твое име ми се каза да взема от касата ти, колкото пари искам. Вярно ли е, че ти си упълномощил някого да ми предаде твоята воля?“ Защо да не вляза в споразумение с този банкер? Изобщо, недоволството на хората и недоразуменията между тях стават причина да ги разиграват духовете и да им създават неприятности. Човек трябва да разбира реда и порядъка в природата, да знае как да постъпва. Парите са нужни на банкера, чрез тях той се изпитва, но за мене те не са нужни. За мене не е нужно да бъда даже земеделец. Каин беше земеделец, занимаваше се с грубата и гъста материя. Авел беше овчар. Той водеше по-добър живот от Каин. Ревността накара Каин да убие Авел. За да не греши, овчарят трябва да разбира законите, да знае как да постъпва. Изобщо, всеки занаят, всяко изкуство, с което човек си служи, има за цел да развие нещо в него. Досега не съм срещнал в България нито един земеделец, който да знае по колко зрънца съдържа всеки житен клас от дадена нива. Когото и да питате за това, ще ви каже, че предполага да са 10–20 зрънца, но не знае с положителност. Ако запитате земеделеца по колко зрънца царевица има във всеки кочан, той ще вдигне рамене и ще каже, че не знае. Като дойде да брои парите за житото и царевицата, това знае, но по колко зрънца има в тях, не знае. Той казва: „Това е Божа работа, не се отнася до мене“. Парите, които още утре ще му вземат, може да брои, а зрънцата не може.

Сега, у вас се явява мисълта: „Може ли да се живее без пари?“ Аз оставам този въпрос настрана и питам: Може ли да пътуваш без кораб във водата? – Не може. – Без криле във въздуха може ли? – Не може. – Без хляб в гостилницата може ли? – Не може. – Извор без вода може ли? – Не може. Обаче има случаи, когато може и без кораб, и без криле. Ако вървиш по

сухо, защо ти е кораб, защо ти са криле? Щом имам магическата тояжка, всичко ще имам: ще тропна с нея и корабът ще дойде и крилете ще имам. С тях ще обиколя цялото пространство. Ще кажете, че това е приказка от „Хиляда и една нощ". Ако царският син пожелае да пътува по море, достатъчно е да отиде до пристанището, за да се качи веднага на специално изпратена яхта. Защо и ти, който владееш магическата тояжка, не можеш да се качиш на една яхта и да обиколиш целия свят? Защо това, което е възможно за царския син, да е невъзможно и за тебе? Докато живееш в невежество, ти ще бъдеш прост, обикновен човек, с обикновени възможности и условия. Обаче като учен, като царски син, ти ще разполагаш със специална яхта за пътуване. Има едно неудобство и за царския син, а именно, морето не се подчинява и на царската воля. И царският син, като влезе в морето, ще изпита вълните и бурята, ще се блъска от един ъгъл на друг, ще усети действието на морето. Който разбира Божиите закони и ги изпълнява, ще влезе в специална ладия и ще заповядва на морето да бъде тихо и спокойно. Щом слезе на пристанището, морето ще се прояви, както иска. Такъв пример имаме с Христа. Когато влезе с учениците си в ладията, Христос заспа. В това време се яви силна буря. Учениците се уплашиха и казаха: „Учителю, потъваме!" Христос се обърна към духовете на вятъра и каза: „Спрете за малко. Щом стигнем на брега, продължете упражненията си".

И тъй, същественото, което трябва да знаете, е да разчитате на своя капитал. Кой е вашият капитал? Това, което Бог е вложил във вас, и това, което сами сте изработили. Трябва да работите, за да увеличите своя капитал. Вие не сте дошли на земята да бъдете щастливи. Това отпосле ще дойде. Вие сте дошли тук да развивате своите дарби и способности и чрез тях да свършите някаква работа, колкото и да е малка тя. – „Дотегна ми да уча, да работя, да се моля, да ям." – Щом ти е дотегнало всичко, готов ли си да отидеш на онзи свят? Помни: Ти имаш условия да живееш на земята, докато си недоволен. Щом станеш доволен от всичко, няма защо да живееш на земята. В човека съществува едно малко недоволство, от което не трябва да се освободи. Малкото недоволство в тебе е Божие благословение. От това недоволство зависи колко време ще живееш на земята. Изгубиш ли го, почни да се готвиш за другия свят.

Следователно, колкото и да разисквате върху условията на живота, защо сте дошли на земята, защо е допуснато недоволството, ще знаете, че никой не е отговорил на тези въпроси. Има един закон, който е заставил човека да дойде на земята. Този закон не е произволен. Казано е, че когато Бог създаде земята, тя беше неустроена и пуста. Бог създаде и човека по образ и подобие свое и го прати на земята да се учи. Кое накара Бога да създаде човека по свой образ и подобие? И това е въпрос, на който не може да се

отговори, но той има свой дълбок смисъл. Радвайте се, че ви е дадено голямо благо и привилегия да живеете на земята. Щастлив е онзи, който се е въплътил и дошъл на земята. Не по-малко благо е и да отидете на онзи свят, но докато сте на земята, използвайте даденото благо, да живеете между хората. Ако не оценявате земния живот, как ще оцените небесния? Земният живот представлява корените на небесния, а небесният – клоните на великото дърво на живота. Корени има само на земята.

Радвайте се на всичко! Радвайте се, че сте учени и невежи, богати и бедни, че сте млади и стари, че можете и не можете да рисувате. – „Стар съм, не мога да рисувам." Следващия път всички си донесете по една тетрадка и ще се опитате да рисувате. – „Какво ще рисуваме?" – По едно око, нос, уста, брада, вежди, ухо, чело. След това ще измервате със сантиметър колко е дължината на вашите удове на лицето. Важно е да дойдете до нормалните мерки. Така именно ще се домогнете до правилната линия, която наричам Божествена. Тази линия се среща във всички удове. Някои рисуват устата като равенство. Наистина, тя уравнява нещата. За астралния свят, т.е. за света на желанията, устата представлява завършен процес. Ако устата се мърда постоянно, това показва, че в човека има нещо незавършено, неустановено. Когато устата е силно затворена, човек се готви да воюва. Ако е отворена – той изпада в положението на паток.

Значи има едно естествено положение на устата, което разрешава всички въпроси. Недоволен си. Ако можеш да поставиш устата си в това естествено положение, всякакво недоволство ще изчезне. Каквото положение да дадеш на устата си, то не е произволно. Момъкът глади мустаците си, момата приглажда косата си. Това не са произволни движения. Ако момата и след женитбата си е внимателна към външността си, много нещо се очаква от нея. Жалко е, че като се омъжи, момата престава да се докарва. Тя си казва: „Няма вече на кого да се харесвам". – Не е права, тя трябва да се харесва на себе си и на Господа. Когато мъжът ѝ я пита за кого се е облякла и докарала, тя да каже: „За Господа. Облечи и ти новите си дрехи и заедно да отидем при Господа, да Му се представим, както трябва. Да Му благодарим, че ни е дал възможност да се срещнем и да бъдем щастливи". Това не са празни думи. Жената и мъжът, момата и момъкът трябва да бъдат всякога готови да се представят на Господа в новите си и чисти дрехи. Така трябва да постъпва жената, да докаже на мъжа си, че има идея, че живее за Господа. По същия начин трябва да постъпва и мъжът.

Престанете да говорите за вашите опитности и да мислите, че сте стари и много знаете. Казвате: „Учителят не е женен, не знае как се отглеждат деца". – Вярно е, свои деца нямам, но се интересувам от децата на Господа.

Като срещна едно дете, аз го питам, мога ли да бутна малко ухото му. Готов съм даже да платя за това. – „Знаеш ли, че ухото ми е свещено?“ – Зная, но малко ще го бутна. Знаете ли какво действие произвежда бутането на ухото? Трябва да знаеш как да бутнеш. Ако си недоволен и бутна малко ухото ти, недоволството ти веднага ще изчезне. Какво ще кажеш тогава? – Ще благодаря. – Някой може така да бутне ухото ти, че вместо полза да ти причини нещо лошо, да внесе смут в сърцето ти. Ръкуваш се с един човек и недоволството ти минава; ръкуваш се с друг, недоволството ти се увеличава. Ръката е орган, през който протичат Божествените енергии. От тебе зависи, да дадеш път на тези енергии, или да затвориш пътя им. Всички трябва да бъдем носители на живите сили в природата, т.е. на живите енергии, които изтичат от Бога.

Каква трябва да бъде горната и долната страна на човешката ръка? Грубите външни условия на живота огрубяват горната част на ръката. Ако външната страна на ръката е груба, причината е в мъжкия принцип; ако долната част е груба, причината е в женския принцип. Груба ли е ръката от двете страни, и мъжкият, и женският принцип са огрубели. Хвани нежно ръката си и кажи и на двата принципа: „Искам да се смекчите. Причината за грубостта е във вас. Отговорността лежи върху вас, но аз плащам и за двамата. За да не фалира фирмата, трябва да подобрите характера си“. След това хвани и двете си ръце, обърни се към Бога с молба, да внесе мекота в чувствата и светлина в мислите. Ако направиш това упражнение правилно, непременно ще усетиш малка промяна в мислите и чувствата ти. Това са упражнения, които се правят във всяка езотерическа школа.

Сега, вие очаквате всичко наготово. мислите, че светлината ще дойде отвън. Аз си представям светлината като линия в постоянно движение. С тази светлина човек изправя линиите на своите удове. Ако външната линия на ухото е правилна и добре очертана, тя говори за един установен характер. Цветът на ухото може да бъде блед или жълт, но правилно е да има естествен цвят, светлина да излиза от него. Това не значи, че ушите ви са лоши, но всеки трябва да ги ретушира, да изправи някои линии. Дали ушите са малки или големи, слабо или силно нагънати, и това има значение. Има една линия на ухото, която наричам първична. Тя трябва да се изучава. В нея е вложен Божественият импулс. От нея произтичат всички качества на човека. В тази линия са вложени зародишите на останалите качества на ухото. Като я развивате, с нея заедно ще развиете и останалите линии на ухото. Ако тази линия не се развива правилно, и другите линии няма да се развиват добре. – „Не зная как да развивам ухото си.“ – Хващай ухото си 3–4 пъти в месеца, като започнеш отгоре и свършиш до долу. Същевременно отправяй към ума и сърцето си светли

мисли и благородни чувства. Каквито мисли и чувства изпитваш, когато някой те приема у дома си искрено, безкористно и с любов, с такива мисли и чувства прекарай ръката си над външната линия на дясното си ухо, а после на лявото. В това време сложи свободната си ръка на кръста. Като правиш това упражнение, постепенно ще придобиваш нови сили за работа. Това не става изведнъж. Не очаквайте бързи резултати. Малките резултати са за предпочитане пред големите, които внасят заблуждения в човека.

И тъй, като ставаш сутрин от сън, хвани ухото си и кажи: „Господи, благодаря Ти за ухото, което си ми дал. Дай ми възможност да слушам Словото Ти. Благодаря Ти, Господи, за носа, който си ми дал, да мога да възприемам благоуханията на света. Научи ме да разбирам дълбокия смисъл, който си вложил в природата. Благодаря Ти за очите, които си ми дал, да виждам красотата в света. Благодаря Ти, Господи, за устата, която си ми дал, да опитвам с нея благата на живота. Благодаря за всичко, което си ми дал, за да го използвам за Твоята слава“. Ако се молиш така с години, един ден ще тръгнеш в правия път. А ти какво правиш? Станеш сутрин от сън, сложиш ръцете си в джобовете или отзад и не знаеш какво да правиш. Така прави турчинът, който няма никаква работа. Къде трябва да поставиш ръцете си? Едната ще сложиш на кръста си, а другата отзад на тила, като че ли се почесваш. После ще смениш ръцете си. Ако в това положение на ръцете излезеш в града, какво ще кажат за тебе? Това е мода, която се позволява само вкъщи, когато се готвиш за някаква работа.

Каквото и да правите, изучавайте езика на духовете. Иначе, както вървите, светът няма нито да се възпита, нито да се оправи. От вас се иска хиляди години съзнателна работа, докато се превъзпитате. Това, което днес хората наричат възпитание, не е никакво възпитание. Движенията, които правите, са безразборни. Вие не знаете тяхното значение, не знаете какъв ефект могат да произведат. При самовъзпитанието си човек трябва да работи върху движението на очите, на устата си, да ги тренира. Устните трябва да имат естествен червен цвят. У някои устните са бледи, у други – синкави. Това показва, че те имат доста венозна кръв. Обаче всички хора искат да бъдат красиви. Красотата се поддържа с чисти, красиви мисли. А ти седиш, оглеждаш се и съжаляваш, че си побелял, остарял. Докато старият човек в тебе не си отиде, ти не можеш да се подмладиш.

Погледни се в огледалото и кажи: „Господи, косата и брадата ми отвън са бели, но направи ме и отвътре бял, да се осмисли белотата“. Белият цвят е признак на дълга житейска опитност. За белия цвят, за старостта се говори и в Библията. Четете Библията и правете вътрешен превод, да разберете дълбокия смисъл на съдържанието. Казано е в Писанието да станете малки

деца. Като казвам да си донесете тетрадки за рисуване, вие се смеете и си казвате: „Не сме деца“. Аз бих желал да станете деца, защото Царството Божие е на децата. Казано е, че кротките ще наследят земята. Значи децата ще наследят земята, а не учените и силните. Бъдете смели, а не малодушни – да се страхувате какво ще стане с вас. Дръж в ума си мисълта, че Бог е създал света и Той го управлява. Кажи си: „Аз съм лист на Божественото дърво и никой не може да ме откъсне от него. Докато съм на това дърво и изпълнявам известна функция, аз ще живея с радост. Откажа ли се от своята функция, всеки може да ме откъсне. Докато съм на това дърво, прехраната ми е осигурена“. Следователно и вие, докато сте на това дърво, не се страхувайте от изпитанията. Казано е в Писанието: „Радвайте се, когато минавате през изпитания“. Така ще опитате силата си. Бог се радва и весели с онези, които са минали и минават през изпитания. От кого сте по-доволни: от онзи, който копае лозето, или от онзи, който само яде грозде, без да го работи? Каква е вашата работа? – Да работите върху тялото си, върху вашия ум, сърце, душа и дух. Трябва да осветите тялото си. Някой гледа устата си и не я харесва. Направи една промяна, направи нещо ново в устата си. Гледаш носа си и него не харесваш. Направи една малка промяна в него. Колкото и да е малка промяната, тя ще осмисли живота ти. Например, направи една малка промяна във веждите си. Веждите показват какъв е характерът на човека – установен, или не; постоянен ли е в желанията си, или не; устойчив ли е, или не. Вижте на челото си, развит ли е центърът на смятането. Ако не е добре развит, работите ви не вървят правилно.

Мнозина казват: „Учителят трябва да ни учи“. – Вие сами ще учите, а Учителят ще ви свети. Щом имате светлина, ще превеждате всичко, което става около вас. Като учите, ще се радвате на ония, които учат. Аз се радвах на всички ученици, които имаха високи бележки. Тяхната печалба беше и моя. Аз знаех, че като учат, тяхното знание ще дойде до мене. Ако аз уча, и те ще учат. Всички неща се предават. Знанието не е само за едного; доброто не е само за едного. Като срещнете добър или богат човек, радвайте се. В реда на нещата е да се радвате на доброто. Само по този начин можете да се развивате правилно. Аз ви давам стимул, както и на мене са давали. Това, което съм придобил, не е дошло наготово, не е отгоре паднало. Ако вие минете през изпитанията, които аз съм минал, досега главата ви десет пъти да е побеляла. Моята глава само веднъж е побеляла. Вие нямате представа, какви трудности се срещат в живота, но те са красиви. Зад всяка мъчнотия се крие нещо грандиозно и красиво. Мнозина, като станат на 40–50 години, казват: „Свърши се нашата работа!“ Така казват много християни. Не и на 70-годишна възраст ти можеш да свършиш такава работа, каквато и младият не може да свърши. Като станеш на 120 години, ти ще бъдеш авторитет и за невидимия свят. Ще те

повикат там да им проповядваш. Там ще се ползваш с почитта и уважението на всички.

За следващия път ще си донесете по една тетрадка без черти и ще я надпишете: „Първа тетрадка на вътрешната окултна школа“. В нея ще нарисувате едно око, едно ухо, две вежди, един нос, една уста, не толкова правилно геометрически. След това ще нарисувате брада на стар човек и брада на млад човек и тогава ще пристъпим към обяснение.

Някои математици си представят куба във вид на точка. Вън от куба тази точка не съществува. Тя е проекция на куба. Искаш, например, да проявиш една своя добродетел. Обаче тя е вън от физическия свят. Как ще я проявиш? Виждаш един отчаян човек. Как ще му помогнеш? С пари не можеш да му помогнеш – той има пари. От ядене не се нуждае – и с ядене разполага. Дрехи също има. Едно остава: Кажи му една блага, насърчителна дума. Кажи: „Братко, ти имаш дарби и способности, от тебе ще стане човек“. След време тази дума ще проработи в неговото съзнание и ще повдигне духа му. Тя е подобна на точка, която няма нищо общо с неговите физически, материални нужди.

Какво съществува в духовния свят, зад точката, не знаем. Ще кажете, че при движението си точката образува линия. Какво ще кажете за плоскостта? – Знаем, че при движението си линията образува плоскост. Значи непространственото – точката, произвежда линия, а линията – плоскост. На земята има линии, но не точки. Точката е извън физическия свят, т.е. в света на мисълта. Следователно човек е свободен само тогава, когато се движи в своята мисъл, в безпространствения свят. Ще мислиш, ще пееш и свириш за себе си, а не за публиката. Ще мисля, свиря и пея за Онзи, Който е създал мисълта и музиката. Това е моят Учител, моят Бог. Всеки носи този Учител в себе си и за Него ще живее.

Първата задача, като ученици, е да дадете възможност на духа си да се весели, а вие да бъдете радостни. Духът се весели, а човек се радва. Веселието е за великия свят, а радостта – за хората. Казано е в Писанието: „Ще се весели Бог във вас“. Бог се весели в човека, а човек се радва. Радвай се, че в тебе са вложени несметни богатства. Изучавай ръката, пръстите си, да видиш какво богатство се крие в тях. Ще кажеш, че хиромантиците познават науката за ръката. – Много неща не знаят те. На ръката има много точки, които ги заблуждават. Дяволът е сложил тези точки, да гледат хората и да не виждат. Като пишат, турците си служат с много точки, знакове на тяхната писмена реч. Понеже мухите кацат навсякъде и оставят своите точки, затова турците пазят грижливо това, което са написали. Днес много от тези точки са излезли от употреба. Като наблюдавам лицата на

хората, виждам, че те правят различни движения, които не са техни, не са естествени. Това са дяволски подтици, дяволски точки. Днес това не се позволява. Можеш да носиш дявола на гърба си, но в никой случай не му позволявай да ти сложи гем. Който си позволи да ви сложи гем, той ви заробва. Като поносиш дявола известно време, ще му кажеш: „Слез от гърба ми! Ако искаш някаква услуга от мене, ще ти направя, но да те нося на гърба си, не искам. Не съм дошъл на земята да нося дявола на гърба си и той да ме управлява. Слез от гърба ми!“

И тъй, стремете се да изправите отношенията си към Бога! Освободете мисълта си от ограниченията. Всяка постъпка трябва да бъде свободна и обмислена. Свободен човек е онзи, на когото мислите, чувствата и постъпките са съвършени, както Бог е съвършен. – „Защо ни говориш така?“ – Защото искам да ви помогна. Вие мислите, че сте свободни; всъщност, живеете в ограничения. Вие носите чужди работи в себе си и ги представяте за ваши. Например, изучавате хиромантията, четете Дебарол и предавате казаното от него като свое. Всъщност то е чуждо знание. Ще кажете, че той е голям авторитет. Той разполага със знания, но и за него има неразрешени въпроси. Ако дойде днес, той ще види, че много неща не са така, както ги е изнесъл. Не само той, но всички хироманти се натъкват на неразрешени въпроси. Като дойдат до едно място, не могат да излязат оттам. Има неща, които и за тях не са ясни. Някой хиромантик предсказва, че децата на известно семейство ще си заминат за другия свят: 5 ще заминат, 2 ще останат. Някога предсказанието се сбъдва, някога не се сбъдва. Правило е: дом, в който има повече момичета, майката живее по-дълго време; ако момчетата са повече, бащата живее по-дълго време. Има изключения и от това правило, но обикновено става според него. Ако синовете и дъщерите са еднакво на брой, и майката, и бащата живеят дълго време. Някога се случва и двамата да заминат в един ден. За да се продължи животът на майката и бащата, синът и дъщерята трябва да живеят в мир и съгласие. Също така и родителите трябва да живеят добре. Изобщо много причини има за продължаване живота на родителите и на децата. Трябва да се знаят както причините, така и законите за продължаване на живота.

Да се весели духът ми и да се радва душата ми.

Лекция от Учителя, държана на 1 февруари 1933 г., София, Изгрев.

1933_02_03 Точка и свобода
лекция пред специалния клас

ТОЧКА И СВОБОДА

Т. м.

Кое е най-възможното нещо на физическия свят? Кой може да носи земята на гърба си? – И най-силният човек не може да я носи. Нужно ли е да носиш земята на гърба си? Може ли човек да реализира идеята „perpetuum mobile"? Може ли той да израсне на височина до слънцето? Какъв ще бъде този човек, който стъпва с краката си на земята, а главата му стига до слънцето? Може ли да го издържи земята?

Кое е най-непостоянното нещо в света? Като изучавате геометрията, вие изхождате от точката, линията, плоскостта и тялото, като елементи, с които си служите. За точката се казва, че не заема никакво пространство. Правата линия, обаче, заема известно пространство. Тя има само едно измерение – дължина. Ако вземете една тънка игла, геометрически тя представлява права линия. Може ли да я закрепите на върха ѝ и да запази равновесие? Може ли да намерите центъра на тежестта ѝ и да я подпрете в тази точка? Какво определение може да се даде още за точката? – Тя е общ елемент на две прави, които взаимно се пресичат. Точката няма отношение към нищо и към никого. Значи, тя е абсолютно свободна. Следователно, ако искаш да бъдеш свободен, трябва да се превърнеш на точка. Каквото положение и да заемаш, щом си тяло, все ще бъдеш ограничен. Може ли правата линия да се удължава до безконечност? Може ли човек да живее безконечно? За правата линия се казва, че като се движи перпендикулярно на себе си, образува плоскост.

Какво представя движението? Какво се развива при движението? – Топлина. – А при търкането на телата едно в друго? – Освен топлина още и светлина. С каква бързина трябва да се движат телата, за да бъдат видими? Ако човек се движи с бързината на светлината, ще се вижда ли? Ясновидецът, който изучава астралния свят, дето телата се движат с голяма бързина, се приспособява към тази бързина и вижда това, което обикновеният човек не може да види.

Каква работа може да върши точката? Тя може да служи само като опора на нещо. Строиш къща. Взимаш една греда, т.е. една права линия – с две опорни точки – крайните точки на гредата. Крайните точки на гредата са мисълта и чувството. Те са опорните точки на морала. – Що е морал? Кой го създава? – Мислите и желанията. Моралът на човека се вижда в желанието му да постигне нещо. Той се мени според реда и изискванията

на живота. Някога било лесно да станеш учител. Сега, обаче, се иска много: да свършиш основно училище, прогимназия, гимназия и университет. После ще се специализираш, ще държиш държавен изпит. Като учителстваш няколко години, ще те пенсионират. След това ще получиш билет за другия свят. Докато работи, човек не мисли за другия свят. Щом го пенсионират, започва вече да мисли. За всеки даден случай, човек има специфичен интерес. На гладния, каквото и да му се говори, все за хляба мисли. Онзи, който обича да пие, за виното си мисли. Пушачът си мисли за тютюна. Ако тези трима души ме слушат, ще кажат: Не е време сега да ни се държи лекция. Първият казва: Първо ще се нахраня, после ще слушам. Вторият: Първо ще си пийна. Третият: Първо ще си изпуша една цигара. – Как постъпвате вие с шивача, който ви шие дреха: в началото ли плащате, или накрая? – Накрая. Така постъпва и природата. Следователно, капиталът, с който днес разполагате, е това, което сте изработили в миналото. Каквото изработите днес, това е бъдещият ви капитал.

Казвате, че дарбите и способностите растат и се развиват. Значи, в бъдеще ще имате по-големи дарби. Къде е мястото, дето дарбите се развиват? Това е въпрос, който заслужава изучаване. Любознателен си. Де е мястото на любознателността в човешката глава? Някои смесват любознателност с любопитство. Котката проявява любопитство към мишката, а не любознателност. Тя дебне мишката, къде влиза и откъде излиза, с цел да я хване. Така, котката развива своята способност да лови мишки. Тревопасното животно не се интересува от мишките.

Каква е разликата между месоядните и тревопасните животни? Главата на месоядните е по-широка, отколкото на тревопасните. Освен това, зъбите на месоядните се отличават от тези на тревопасните. Има разлика в устройството на стомаха на едните и другите. Като измервате черепа на месоядното и на тревопасното животно, виждате, че те се различават по големината на ъглите по тях. Някъде има прави ъгли, някъде остри. Острите ъгли са видоизменения на правия ъгъл. Кога правият ъгъл става остър? Това зависи от гъстотата на средата, в която се движи. Изобщо, от ъглите на черепа се съди за умственото развитие на човека. Много френолози правят сравнителни измервания на хора и животни и дохождат до онази норма, от която човек се отклонил. От многобройните си изследвания и изчисления, един виден английски френолог дошъл до заключението, че между всички велики хора само 19 са гениални: Христос, Буда, Мохамед и др. Геният се отличава по едно специфично качество: Той не знае, що е обезсърчаване. На каквато мъчнотия и да се натъкне, той казва: Няма нещо невъзможно на този свят. Всички мъчнотии се преодоляват.

Животът изпитва хората чрез мъчнотиите. Турят една мъчнотия на гърба на обикновения човек. Той пъшка, топи се, не може да я реши. Колко тежи тази мъчнотия? – Едва 50 кг. Турят на гърба на талантливия една мъчнотия, тежка 100 – 150 кг. Той я носи, но пъшка, оплаква се, че му тежи. На гърба на гения турят още по-голяма мъчнотия – 800 кг тежка. Той я носи и свободно се разговаря с хората. Всички се отнасят с уважение към него. Той съзнателно носи товара си и служи. – Как да се справим с мъчнотиите си? Какво представя мъчнотията? Ще ви дам една трудна математическа задача. Давам ви един килограм брашно – 100 лв.; 1/2 кг к.сирене – 250 лв.; 1/2 кг масло – 700 лв. Направете една баница от този материал и виждате, може ли да я изядете. Който прави баницата, мисли, решава задачата. Който яде, нищо не мисли. Кой от двамата е по-силен: който яде баницата, или който я прави? – Който я прави, е по-силен – Защо? – Той прави и една и повече баници за много хора. Който яде баницата, само за себе си мисли.

Един българин, железничар, се отбил в една турска гостилница да се нахрани. Там било приготвено ядене в 25 тенджери. Той пожелал да му сипят най-напред от първата тенджера, после – от втората тенджера, от третата и т.н. Така изредил всичките тенджери. Изял два килограма хляб, изпил едно шише вино и си казал: Нахраних се добре. Като го гледал, гостилничарят казал: Ако имам само шест души абонати като тебе, повече не ми трябват. – Вие се нуждаете вече от ново разбиране за живота. Не мислете, че с много ядене ще разрешите всички въпроси. Това е старо разбиране. Многото ядене не разрешава противоречията. С разбирането на петгодишното дете нищо не се разрешава. Ще станеш пълнолетен, ще възмъжееш и тогава ще решаваш правилно задачите си. Всяка възраст си има специфично разбиране. – Кой е истинският морал? Коя е общата мярка за живота? – Искаш да пиеш чиста, хубава вода. Трябва да отиваш всеки ден на разстояние 5 – 6 км за вода. Ученият, обаче, ще използва подпочвената вода, на дълбочина сто метра и ще я прекара в къщата си. Значи, неразумният ще ходи за вода с километри разстояние, а разумният ще я внесе в дома си. Всеки човек има мъчнотии. – Как ще ги разреши? – Той трябва да използва най-близкия извор, оттам да си носи вода.

Съобразителност се иска от човека. Който не е съобразителен, не може да се освободи от мъчнотиите на живота. Какво е нужно на човека, за да забогатее? За да събира сладкия сок от цветята, пчелата се нуждае от обоняние. Окултната наука твърди, че златото расте и се развива като растение. Значи, златото расте, цъфти, връзва и узрява – придобива жълт цвят. Следователно и човек, като пчелата, трябва да развива обонянието си и по миризмата на златото да познае, къде е заровено то. Познавате ли

миризмата на златото? Съветвам ви винаги да носите по една златна монета в себе си. Златото носи щастие на човека. Вие се оплаквате, че нямате пари. Аз мога да ви заведа на мястото, където има заровено злато, но обонянието ви трябва да е силно развито. Само така златото ще дойде при вас и вие ще отидете при него. – Много сме закъснели. – Вярно е, много сте закъснели. Като гледам кошерите ви, виждам, че нямате мед, празни са, не са ходили при цветята. Ще кажете, че парите са съблазън. – Съблазнително е, наистина, човек да има 50 кг злато. Един килограм злато струва 50 хиляди лева. Колко килограма средно трябват на един човек през целия му живот? – Около 10 – 15 кг. Приятно е да носиш на гърба си 10 – 15 кг злато!

Представете си, че един човек носи на гърба си 15 кг пясък, втори носи 15 кг брашно, а трети – 15 кг злато. Какъв е външният изглед на тримата? Може ли по изгледа им да познаете, кой носи пясък, той носи брашно и кой – злато? Който носи пясъка, казва: И този пясък няма да стигне, още ще се носи. Вторият казва: Скоро ще изядем това брашно. Пак трябва да се търси. Третият върви самоуверено, разчита на нещо сигурно. Златото е като водата, движи воденичното колело. Пясъкът и брашното не могат да го въртят. Те не са подвижни като златото. Защо човек избра златото за постоянна монета, при това международна, а не желязото и медта? Златото има красив цвят, не се окислява. За тези си свойства, то се цени много. Златото причинява радост на човека. То може да лекува, главно нервни хора, неврастеници. Турете една златна монета в чиста вода, да стои няколко часа. Микроскопически частици от златото ще се разтворят във водата и тя ще стане лековита. Ако нервен, раздразнен или гневен човек пие от златната вода, ще се успокои. Златото регулира нервната система. Достатъчно е да погледнеш една златна монета, за да се успокоиш. Ето защо, носенето на златни украшения не е без значение.

Да се върнем към въпроса за опорните точки. Искам да привлека вниманието ви към една от тези точки. Казах, че точката е най-свободното място. И Бог, като централна точка във вселената е най-свободният. Голямо изкуство е да привлечеш вниманието на тази точка. Как ще го привлечеш? Достатъчно е да дадеш ход на твоята разумност, доброта, любов, мъдрост, истина, за да привлечеш вниманието на Бога. – Как ще проявя тези качества? – Представи си, че си затворен херметически в една сфера. Ти се намираш при тежки условия, всеки момент може да се задушиш. Тук ще проявиш своята разумност, ще търсиш начин да направиш една малка дупчица, за да влезе отвън въздух и светлина.

Иначе, ти си осъден на смърт. Чрез въздуха и светлината, Бог отправя вниманието си към тебе. От този момент, всичките ти работи се оправят.

Всеки човек трябва да има едно малко отверстие към Божествения свят. Без него той не може да живее. Представи си, че ти единствен попаднеш в света на възвишените същества. Те са щастливи, радостни, а ти носиш със себе си своите страдания и нещастия. Ще страдаш ли в този свят? От научно гледище, мъчението и страданието не са нещо произволно. Те са необходимост и за самата природа. Какво ще стане с плода, ако не мине през човешките зъби или през хобота на насекомите? Паднал на земята, той ще изгние, а семката му ще се посее в земята. Въпреки това, човек трябва да го изяде. Чрез страданието и дървото се повдига. Страданието обновява човека. То го освобождава от ненужни мъчнотии. Поставете двама души при различни условия – единият при добри условия, а другият – при лоши и вижте, какво ще стане с тях. Първият ще бъде задоволен от всичко: каквото пожелае, ще му се достави. Той няма условия да мисли, да чувствува, да действа. Всяка инициатива в него ще се ограничи. Вторият ще се бори с условията, ще пада, ще става, ще се мъчи, ще страда, но, в края на краищата, ще израсте, човек ще стане. Първият, понеже нямал условия за растене, ще си остане на същия уровен на развитие.

Днес ви говорих много неща. Дадох ви брашно, сирене, масло, яйца и каймак. Каква баница ще ми направите от този материал? Внесете новата мисъл в своя ум. Не преживайте триците. Всеки ден внасяйте по нещо ново в себе си, колкото и да е малко то. Новото, което иде, ще внесе нов подтик в мисълта, в чувствата и в стремежите ви. – Какво можем да направим отсега нататък? Ние имаме известно знание. Какво ще правим с него? В какво се заключава знанието на съвременните учени? – В многото факти. Може ли един от съвременните учени да каже, де има заровено злато в земята? Вие сте близо до мястото, дето има злато, едва на 30 см разстояние от него. Близо сте, копаете отдясно и отляво на златото, но не можете да го намерите. Аз го намирам лесно. Чукна на земята и веднага разбера, де е златото. И вас мога да науча, как да го намирате, но ще ви изложа на голяма опасност. Как ще ви отвикна после?

Един турски дервиш отишъл при учителя си с молба, да го научи да вика духове. Учителят му казал: Лесно ще те науча да викаш духове, но как ще ги пъдиш? – Ти ме научи да ги викам, та после аз ще му мисля. Учителят задоволил желанието му. Дервишът научил, как се викат духове, но не могъл да се освободи от тях. Като придобил знанието, което искал, ученикът казал: Наистина, мъчно се пъдят духовете. Казвам: Лесно се придобива богатство, но мъчно се справя човек с него. Лесно се придобива знание, но мъчно се прилага. Лесно се придобива здраве, но мъчно се запазва. Нужно е истинско знание. (В този момент светлината на лампите се усили). Усилването на светлината показва, че средата, през която минава

токът, е станала по-рядка.

Какво искате днес от мене? След тази лекция мога да дам на всекиго по един малък подарък: лист или перо за писане, игла, марка. Кой каквото поиска, ще му дам. Като става сутрин от сън, човек трябва да знае, какво иска. И вие трябва да знаете, какво искате. Щом станеш от сън, ще кажеш нещо и ще поискаш нещо. – Нищо не искам. – Не говориш истината. В една минута човек прави 20 вдишки. Значи, той има 20 желания: да излезе, да влезе; да стане или да легне; да се облече или съблече; да яде, да чете, да се разхожда. Това са все желания. Всичко, което забавлява човека, са все желания. Важно е желанията му да бъдат разумни, да ги използва и за себе си и за другите. Щом вземете нещо, после вие ще дадете. Взимане и даване са два непреривни процеса. Ще вземеш разумно и ще даваш разумно. Аз забелязвам, че вие не обичате да давате, не сте щедри. Не давайте повече, отколкото трябва, но и не взимайте повече. Природата обича хора, които дават и взимат. От тях излиза топлина, потребна на природата. От въздуха, който те издишат, природата изкарва нещо скъпоценно. Казвате, че този въздух е нечист. Вие се заблуждавате. От въздуха, който добрият човек издиша, излиза нещо много хубаво. Дишането, като процес на взимане и даване, лежи в основата на живота. Този процес става и в мислите и в чувствата. Например, изпращаш една мисъл, тя се връща пак към тебе, а след това приемаш нова мисъл. Върху това приемане и предаване на мислите и чувствата се крепи здравето на човека. Ако в приемането и предаването обмяната не е правилна, не може да очаквате щастлив живот. Взимай правилно с приятност, но не с лакомия. Давай също правилно, за да имаш възможност, отново да вземеш. Това значи равновесие на силите. Само разумният човек може да се закрепи в точката, или да има правилно отношение към нея. Тя е образ на истинска свобода. Като казваме, че точката не заема никакво пространство, подразбираме, че тя е вън от всякакво ограничение. Без точката, свободата е непостижима; вън от нея има робство и ограничение. Като говоря за точката, всякога имам предвид свободата. За да се разбере свободата, трябва да се знаят нейните елементи.

Т. м.

Един е пътят на истината и живота.

19. Лекция от Учителя, държана на 3 февруари, 1933 г.
София – Изгрев.

Великата разумност (София, 1998)
20 беседи от 23 септември 1932 г. до 10 февруари 1933 г.
Начало: 05:00

1933_02_05 Първото място
неделна беседа

ПЪРВОТО МЯСТО

„Отче наш“
Ще прочета част от евангелието на Лука – от начало до дванайсети стих.
„Духът Божи“
Ще говоря за първото място. Желателно е в света първото място. Няма същество в света, което да не желае първото място. Хора, които нямат първото място, го желаят. Може да кажем, че първото място, то е като един идеал. Във всичкия органически свят природата има един стремеж за уголемяване, всичките тела изобщо растат. Желанието – да вземе човек първото място, е процес на човешкото съзнание. Човек никога не обича да вземе последното място. То е от неразбиране. В света има две места почтени: първото място и последното място. Последното място, това е завършен процес; първото място, то е процес, който започва. Като се ражда човек, то е първото място; като умира, като замине от този свят в другия, то е последното място. Образува цял кръг.

Онзи, който не разбира вътрешните закони, той ще се уплаши, той ще каже – как ще се мре. Смъртта не е страшно нещо, страшното е, когато не знаеш. Да умреш, когато знаеш, е лесно, но да умреш, когато не знаеш, то е мъчно. Ако знаеш, че твоите приятели ще те посрещнат – добре, но ако знаеш, че там те очакват големи страдания, мъчения – ти си нерешителен, то е последното място. Първото място изисква способност, сила. Всеки човек, който иска първото място, той трябва да бъде силен човек, умен човек. Това трябва да се тури като максима. Последното място, което може да го вземе, то е мястото на децата. Децата вземат последното място. Въпреки това бащата взема това дете, дига го над себе си и казва: „Ти си по-високо от първото място.“ След туй бащата сложи детето пред краката на последното място, казва: „Ти си още малък, не си толкова силен.“

Та казвам, в природата съществува един закон, който ние, съвременните хора, сме пренебрегнали. Цялата култура е пренебрегнала този закон, който природата е установила. Тя е определила първото място и второто място. Всяко едно място има свои качества. Човек, който не може едновременно да вземе първото и последното място, той мъчно може да разбере живота. В създаването на човека на първото място излязъл човек, на второто място – жената. Жената беше последна. Въпросът сега е кой е пръв. Мъжът казва: „Аз съм на първото място, мене Господ създаде по-напред, после тебе.“ Като ги изпъди из рая навън, мъжът излезе пръв, по-

напред, жената – подир. Според престъплението не излезе жената първо, но мъжът. И в направата, и в изпъждането мъжът взема първото място. Сега жената е взела първото място по един органически начин, мъжът взема последното място.

Ето в какво седи първото място. Жената като майка първа излезе на сцената. От хиляди години природата възпитава майката. Бащата го няма в света. Бащата не съществува. Той е гостенин, но майката е навсякъде тясно свързана с цялото поколение. Всичките деца познават майка си. Най-първо към майка си се обръщат. Бащата после ще дойде. Едва в сегашната раса, която ще дойде, бащата ще дойде, ще се появи. Тъй както функционират нещата, майката имаме, бащата нямаме. Затуй работата не върви. Вследствие на това, че майката е мека, децата станали своенравни, мързеливи, непослушни. Когато дойде бащата, той ще внесе един нов елемент. Сега въпросът се разрешава. Сега се питат: мъж ли да бъдеш, или жена да бъдеш. Ако е по буквата на закона, първо, за предпочитане е мъж да бъдеш, ако е по духа на закона, жена да бъдеш. Жената, то е най-долното състояние, което едно живо същество може да има. Или жена и мъжага – те ѝ мязат. Сега се впряга мъжът с жената. Мъж значи същество, което мисли – от манас. Англичаните казват ман, българинът казва мъж. После българинът турил човек, нещо, което е общо, което мисли. За мъжа българинът турил нещо силно, което може да се изправи.

Казвам сега, първото и последното място в природата какво е? Всеки един човек си има място. Първото място завзема човешкият ум, последното място завзема човешкото сърце. Ти, ако дадеш първото място на сърцето, съвсем ще загазиш. Или казано другояче, човек, който се води според своите чувства, настроения, няма мисъл. Казва: „ Да става каквото ще!“ Ще стане това, което е. Ти ще питаш защо работите станаха така. Страданията, които съществуват в сегашния живот, се дължат на това, че ние не мислим. Гледам сегашното възпитание. То няма един начин. Аз се чудя как ще се възпитат децата. В сегашната система има известни научни стойности, но възпитателни стойности няма, защото няма морал, който може да се приложи в училищата. Например учителят казва на ученика: „Ти няма да пушиш!“ А учителят пуши. Учителят казва на ученика: „Ти вино няма да пиеш!“ А учителят пие вино. Лекарят казва на някой болен: „Ти месо няма да ядеш.“ А той яде. Има учители, възпитатели, които говорят едно, но вършат друго. Но то е едно неразбиране на органическите закони, които съществуват в света.

Условията, при които се е създало месоядството, условията, при които се е създало вегетарианството или плодоядството в света, са диаметрално противоположни. Месната храна, това е най-голямата отрова, която човек

може да даде на света. Не е въпрос до страданието на животното. Защото, ако месната храна беше чиста, няма нищо, че животното пострадало. Ние не сме за страданията на животните, защото всички страдаме. Трябва да поставим като една норма, че не трябва да ядем месо, че те страдали. Донякъде е право, но кой не страда? Нима една жена, когато ражда, не страда. Една жена, когато ражда, животът ѝ виси на смърт. Тогава ще кажем: „Защо да ражда, да не ражда." Но раждането в този смисъл, както сега съществува, не е единственият процес в природата. Този начин на раждането е анормален процес, който съществува. Аз не искам да се спре. Ако разгледаме биологически въпроса, първоначално развитието на по-висшите същества как става? По-висшите същества, които са извън човешката раса, как се размножават? Там няма ни помен от този начин, по който хората се размножават. В нашето размножаване има много нечистота. Ония мисли и понятия откъде са дошли?

Най-лошото, което човек може да си представи, то е около женитбата. В цялото органическо царство, когато дойдем до тази деятелност – половата деятелност, най-опасното нещо е тя. Много опасно място е там. Всичките престъпления стават в половата област. Половата област в живота е тясно свързана със стомашната система. То е физическото, то са двата полюса. Стомахът, то е благородната страна на половата деятелност. Ти, като ядеш, се облагородяваш. Ако не ядеш, ти ще гладуваш. Сега се учат хората да постят. Не да пости човек, но трябва да се научи да яде правилно. Аз бих привел думите Христови. Научете се правилно да ядете. Постът значи да се откажеш от онази храна, която носи отрова в себе си, и да намериш онази храна, която носи живот. Сега не искам да внеса в ума ви едно противоречие. Тогава как трябва да се живее?

Питам, ако една такава публика, както сте вие, влезете в едно кафене, дето някой път има двеста, триста, четиристотин, петстотин души. В такава една кръчма, затворени, всички пушат тютюн, всички пият кафе, вино. Питам, какво ги заставя тия хора да дишат тоя въздух. Ако отворят прозореца, казват: „Скоро затворете, ще се простудим." Не става. Не им идва на ума на тия хора, че с тоя пушек те се тровят. Или в някой театър влезете. Сега има известни вентилатори в големите събрания. Въздухът трябва да е съвършено чист. Не само това, но и в семейството, в спалнята въздухът трябва да е съвършено чист. Ако вие спите в една стая, трябва да знаете, че през целия ден трябва да бъдат отворени прозорците. Поне наблюденията на онези, които са се занимавали с хигиена, показват, че има известни часове на деня, през които прозорците трябва да бъдат отворени. От десет до два часа прозорците трябва да бъдат отворени. Щом мине два часа, затворете прозорците, не ги дръжте до вечерта отворени. Може да направите наблюдение и да държите целия ден отворени прозорците,

може от десет до два часа да ги държите, пък може и съвсем затворени да ги държите. Направете опит и вижте каква ще бъде разликата.

Сега често ние вземаме известни твърдения. Сегашните ни хора твърдят кои храни са по-хранителни, хранителността на всяка храна каква е. Една храна, която се приема не с обич, не с едно вътрешно желание, тази храна е отрова за човека. За предпочитане е тогава да гладуваш. Щом дойде онзи импулс, усещаш вътрешен глад, вземи малко хляб със сол или български пиперец – повече енергия ще внесеш, повече здраве, отколкото, ако ядеш печена кокошка. Сега някой може да направи възражение, да каже: „Нека ми дадат кокошка." Вие всякога може да имате кокошка, никой не ви забранява. Вие може да имате агне, после може да имате пържоли от свинско, и то е хубаво, крехко месо. После, като го опечете на кебапчета, една чашка винце после, нека аз да си похапна, пък те нека ми разправят, че не било хигиенично.

Един свещеник, който не беше се занимавал с вътрешна хигиена, на лекарите казва: „Не зная какво мислят лекарите, но от 30 години имам една опитност. Не е било по Коледа случай да ям свинско и да не боледувам две недели. Казвам – слушай попе, не ти влияе добре свинското месо. Като ям – отлично на стомаха, въодушевявам се, мисля, че може да чета през годината повече молитви, после става цяло превръщане в моя стомах и две седмици боледувам. И след това не бутам свинско месо. Като дойде идната година, пак забравям, като че между мозъка и свинското месо има една вътрешна връзка. Казвам – най-първо живея между тия хора, те не трябва да мислят, че съм се отказал от месото, свещеник съм, ще благославям месото. Дойдох до заключение, че туй месо Бог не го благославя. Аз го благославям, чета молитви, но две седмици боледувам. Чета молитви, но не помагат."

Разбира се, аз говоря на онези от вас, на които съзнанието е развито. Не е въпрос за спор кой е на правата страна и кой на кривата страна. За мене правата страна има норми, по които съдим кой е на правата страна. Правото не е нещо относително. Доброто не е нещо относително. Има една мярка, с която нещата се мерят. Когато човек се домогне до тази вътрешна мярка, се отличава с едно качество. Когато една идея е права, ако ти имаш една идея, която трябва да седи в тебе като мярка във всичките твои мисли, щом тази мисъл излезе от съзнанието и се покаже, то всички противоречия отстъпват, ти усещаш в себе си едно самосъзнание, добиваш един вътрешен стабилитет. Ти не може да не съзнаваш. Щом тази мярка изпъкне в тебе, ти вече имаш правилно отношение към цялата природа, към всички живи същества, веднага се ориентираш, знаеш как да постъпиш. Аз наричам тази мисъл норма, с която се мерят всички други

мисли. Тя не е философска мисъл, тя не е мисъл на някой моралист, но с тази мисъл изпъква един свещен образ.

По някой път ето каква е опитността на тези, които имат тази норма. Ти се намираш в тъмна нощ като рог, никаква звезда не може да видиш, изгубил си и четирите точки на света, не виждаш нищо. Но в тази тъмнина се явява една бяла прозрачна хубава светлина, на която тя е първият лъч. Веднага се произвежда цял преврат, ти имаш насока, към която се стремиш. Тази светлина се разраства, разраства и погледнеш – всичката тъмнина на хоризонта изчезне и се превърне на ден. Сега някои от вас може да кажат: „Аз не съм имал такава опитност." Все таки аз вярвам в едно: вие сте имали една малка опитност в живота. Няма някой от вас, който да не е имал. Може да е нямал тази последната фаза, но в началото всеки е имал тази опитност. Но вие не сте чакали да се развие цялата картина. Аз може да уподобя. Има хора, които се занимават с духове, с оня свят. Има разни примери. Някой, като види дух, се моли в тъмнина, защото в тъмнина се вижда дух, забрави. Сутринта, като стане, казва: „Видях нещо, но се скрих под юргана." Даже един от видните окултисти във Франция – Леви, иска да се увери в задгробния живот, не иска да се занимава с обикновени духове, иска да извика един от най-видните учени от духовете. Отива в Лондон, приготвя се според известни правила, направил своя сеанс, като извикал този дух, като го видял, паднал на земята. Не могъл даже да му зададе въпрос. Казва: „Забелязах, че искаше да ми каже нещо, но изгубих съзнание. Втори път не опитах да правя този сеанс." Той разправя своята опитност.

Сега защо хората ги е страх от онези, които са заминали в оня свят? Тебе те е страх от мечка, тигър, лъв или голяма боа – има нещо опасно, но защо те е страх от баща ти, майка ти. Кои са причините? Има вътрешно неразбиране. Ние мислим, че онези, които са умрели, съвсем са се изменили, че тяхното отношение към нас е съвсем друго. Но това е самозаблуждение. Онези, които са минали в това високо състояние на живота, баща ти, който е заминал, мисли много интензивно и ти желае десет пъти повече твоето добро, отколкото, когато е бил на земята. Той, като е бил на земята, е мислел само за себе си, сега, като заминал за другия свят, мисли постоянно за тебе. Казвам, ние сме турили преграда между другия свят и този свят. Казвате: „Има ли задгробен живот, или няма?" Сегашната философия на живота е такава. Ако ние считаме онзи свят, в който смъртта ни въвежда, той е анормален свят. В оня свят може да се влезе и без да умираш. А може да влезеш и по експедитивен начин. По този начин влезе Христос. Смъртта дойде и един от големите праведници насила го закараха на оня свят. Изтикаха Христос от този свят по всичките правила със смъртта някъде. Казват: „На земята не може да живееш, ще

развалиш хората с твоето учение, не му е времето сега, ти си дошъл безвреме. Тъй както мислиш, ние толкоз време сме установили един ред и порядък на нещата, ти искаш цар да ставаш.“ Така му казваха проповедниците. А след две хиляди години петстотин милиона хора поддържат неговото учение. Защо и за какво, има си своите причини. Ние разсъждаваме чисто философски. Някой може да каже – те са отвлечени работи.

Неразбраните работи са отвлечени. Има неща, които са интересни за нашия живот – в каквато и форма да е, е интересно. Аз не разбирам дали има задгробен живот, но аз поставям въпроса така: може ли да съществува някъде в природата място, дето животът да съществува. Следователно, ако цялото пространство е изпълнено с живот, та като минеш от земята в друго състояние, значи няма живот. Ако може да докажем, че животът съществува само на земята, а в пространството няма живот, то е друго нещо. Аз казвам, че цялата природа е пълна с живот. Вие ще кажете, че това е едно твърдение. И другото е твърдение. Има второ твърдение, че няма живот. Питам, кое твърдение е по-силно?

Онзи, който казва, че няма живот, той опитал ли е туй състояние, че няма живот. Всеки е опитал, че има живот, но нито един не е опитал онова състояние, че няма живот. Следователно аз съм на правата страна, аз поддържам туй, което е сега. Че вие предполагате, че няма живот, то е предположение, което не е обосновано, няма научни данни, то е хипотеза. Като умре човек, всичко се свършва. Аз не защитавам въпроса, дали се свършва, или не. По този начин аз не аргументирам. Аз не съм заинтересован, ако няма живот, да го създавам и няма защо да го създавам. Ако тук живеем хиляда години, мене ми е приятно и ако заминеш за другия свят, пак ще ми бъде приятно. И там ще си уредите живота добре. Като идете в другия свят, и къща ще имате, и две стаи ще имате, и кухня ще имате, и двор ще имате, и то двор от десет декара и градина с шадраванче и меко легло, отопление без дим и пушек. Всичките учени хора не искат да описват оня свят, понеже ще се яви голяма кандидатура за отиване, а кой ще остане да работи на земята.

Вие искате да бъдете самостоятелни в мисълта си. Самостоятелната мисъл се отличава с едно качество: тя дава растеж и разширение на съзнанието. В самостоятелните мисли обезсърчение няма, обезверяване няма, не може да има. Христос държа един изпит. Казват: „Христос умря.“ Не. Христос по един начин умря, но той беше единственият път, по който можеше да се влезе в тайните на една организирана страна в природата. Не може да влезеш там, освен трябва да умреш. Сега да ви приведа един малък разказ.

Когато Господ създал света, той повикал всички разумни същества, които да дойдат на земята да работят, и всички пита каква форма искат да вземат. Явил се слонът и по-големи животни от него е имало. Господ им казал: „Ще вземете тази форма, но ще разберете живота само отвън." Наредили се всичките млекопитаещи, рибите и всички искали разни форми. На всичките Господ казвал какво ще видят. Дошло най-малкото същество. Казва му: „Взеха всичките работи, за тебе нищо не остана. Ще ти дам малка форма, в която да станеш в човешкия организъм. Ти ще знаеш какво нещо е човек. Вие ще бъдете невидими, никой няма да ви вижда, но ще завземете голям дял в човешката мисъл." Сега тия невидимите същества в нас, те са цяла камара, те си дават мнението. Когато речем да направим нещо добро, те казват: „Ти, ако искаш да бъдеш като слона, само външно света да разбираш; ако искаш да разбираш живота, трябва да бъдеш като нас, последно място да завземеш." Тия малките същества минават през всичките дупчици. За тях няма мъчнотия. Смъртта не може да ги хване. Тази смърт има правилни зъби, най-естествени зъби. Като дойде един слон, задъвква го. Какво ли не дъвче! Тия малките животинки, като дойдат между зъбите ѝ, не може да ги задъвче. Дъвче, дъвче, и те остават между зъбите, после излизат навън.

Питам сега, кое е по-хубаво: да бъдеш един слон и да те дъвче смъртта или да бъдеш едно от тези малки същества, да минаваш през зъбите на смъртта, и пак да остава животът в тебе. Питам, кое е по-хубаво: да бъдеш един министър и след като слезеш от власт, да те съдят и да те затворят в затвора или да си последен слуга на господаря си и целият дом да има обич към тебе. Кое е по-хубаво: да бъдеш един министър и всичките вестници да изсипват най-лошите работи върху тебе или да бъдеш слуга и да казват: „Отличен слуга, като него слуга не сме имали." От моето гледище бих избрал слуга да бъда на последното място, не бих избрал първото място на министъра. Може би някои от вас имате друго мнение. Тогава ще имаме две различни опитности: вие ще бъдете в затвора, а аз ще бъда при господаря си; вие ще имате стражари с ножове, а аз ще имам усмивката и погледа на моята господарка, на сина, на дъщерята. Кой как дойде, ще ме препоръчват като един от най-добрите слуги.

Казвам, ние трябва да имаме тази норма. Има много амбициозни хора, казват: „Човек трябва да се наложи в света." Невъзможно е ти да се наложиш на хората. Защо? По единствената причина, понеже природата е господарка на своите дела. Бог, който е създал света, той е господар. Как ще се наложите? Малко ум трябва да имаш. Как ще се наложите? Ако като българин идеш в Англия и искаш да вземеш първото място за министър, как ще се наложиш? Най-малко десет поколения трябва да минеш в Англия, да станеш виден англичанин, по нейния закон да минеш. Туй не е

така лесна работа, да вземеш най-видното място в света. Препоръчват Наполеон, че взел най-видното място в света. Но Наполеон взе последното място на остров Света Елена. И тогава как ще обясните вие противоречието на Наполеона? И тогава цитират религиозните хора, че Наполеон казвал на Христа: „Ти беше по-умен от нас. Ние като царе не можахме да разберем живота. Ние създадохме едно царство, което рухна, ти създаде царство, което не рухва." И Христос дойде първия път да бъде на остров Елена, но после напусна остров Елена и възкръсна. Голяма разлика има в разбиранията, начините и методите.

Когато сегашните царе искат да турят ред и порядък, трябва да се бият хората. Но как трябва да се бият? Или воюват, но за какво трябва да воюват? В света трябва да се воюва за една идея. Но питам, ако братята и сестрите воюват кой да вземе по-голям дял от наследството на баща си, мислите ли, че тия братя и сестри са от умните? Те може да обработват тоя имот заедно и да разделят производството, което изваждат от този имот.

Сега ние отиваме към един въпрос, който няма разрешение. Той е перпетуум-мобиле. Както съвременните хора, когато уреждат социалните работи, колкото може да се постигне въпроса за перпетуум-мобиле. Трябва да имаме идеален ред, без насилие, без затвори. Не трябва да имаме никакви затвори, никакво насилие. Възможно е това, но само при едно условие: всичките хора, които ще създадат бъдещата култура, всички трябва да бъдат ясновидци. Тогава, щом се зароди една мисъл преди една или две години у едного, те трябва да му изпратят, да му кажат: „Това, което мислиш да направиш, последствията ще бъдат лоши." Не само това. Тогава няма да има престъпления, понеже няма да се позволява никому да се жени кой за когото иска. Тъй не става. Иска той да се жени за коя мома. Няма такива работи.

Ако на вас ви развия какъв ще бъде бъдещият строй, вие ще се почудите възможно ли е това, или не. Нещата са невъзможни в даден случай при едно неразбиране на нещата. Всяко нещо, което се разбира, може да бъде. Представете си сега следното. Аз правя известни математически изчисления. Ако отворя астрономията на Фламариона, там ще намерите, че в медна главичка, която е два милиметра в диаметър, съществуват толкова атома, че представя числото 8 с 21 нули. И Фламарион, както разбира в своето въображение, казва, че ако отделяме всяка година по един милиард атоми, ще трябват 250 хиляди години да ги преброите. Изчисления прави човекът. Казвате: „Вярно ли е туй?" Така казва Фламарион, той е правил изчисления. Той не ги е броил, може да са по-малки, може да са по-големи. Но близо до ума е, 250 хиляди години ще ви вземе. Този същият Фламарион дава една математическа задача и казва –

ако се вложи 25 стотинки от времето на Христос със сложна лихва до наше време – прави своите изчисления – щяло да се получи такова грамадно число, че ако цялата земя е от злато направена, няма да бъде в състояние да се изплати тази сума. Според него показва грандиозна работа. Казва – ако всяка минута падаше по една земя и имаше една банка, в която можеше да пада, трябваше 9 хиляди години да падат, за да се изплати. Те са неща още по-невъзможни, отколкото онова, което аз ви казвам. Те са математически изчисления. В една главица атомите никой не ги е броил, но казват – такива са изчисленията. Това са възможни неща, ние не се съмняваме в тях. Те са, казват, чудесии на природата.

Или ако вземете Слънцето, то има 1 милион и 328 хиляди километра в диаметър, а в обем има 1 милион и 200 хиляди километра. Следователно всеки километър на диаметъра съответства на една наша земя, даже е по-голямо. Представете си, че живеете на такава една земя като Слънцето, какво ще бъде вашето понятие за света? Представете си тази земя. Колко големи щяха да бъдат планетите в сравнение с нашата? Направете сега изчисления. Колко големи щяха да бъдат? Тогава щяхте ли да имате един живот, подобен на сегашния на земята? Не. Защото обемът на едно тяло, неговият диаметър разрешава. Всичките хора имат едно отношение към радиуса на земята. Някой иска да изучава човешкия характер. Най-първо, трябва да изчислиш каква част твоята височина съставя от земния диаметър. Аз по някой път казвам – този палец трябва да бъде по-надолу, за да бъде човек по-морален. Ако теглите един диагонал от тази част на ръката с долната част, този диагонал изразява моралната страна на човека. Колкото този диагонал е по-голям, толкоз моралният стабилитет на човека е по-устойчив. Един стремеж има. Когато природата е създала човешката ръка, тя е създала един разумен план. То не е произволно.

Казваме, човек се развивал по закона на еволюцията, но по закона на еволюцията има определени закони, по които се определя какво е отношението на пръстите: витлообразни, вретенообразни или плоскообразни, или възлести ръце. Зависи. Онези хора, на които стомахът е хубаво развит, пръстите в основата са хубаво развити. Когато благоутробието преодолява, и пръстите в основата преодоляват. Когато стомахът е слаб, тогава и пръстите са слаби. Има съответствие. Или когато физическият свят има надмощие. Сега не искам да кажа, че физическият свят има надмощие. Туй не е лошо ни най-малко, защото между физическия свят, света на чувствата и света на мисълта съществува едно съотношение. На първо място са човешката глава, човешките дробове, на трето – човешкият стомах и после идат другите части – ръцете, краката. Ръцете и краката се развиват в съобразно съотношение, което е между главата и белите дробове.

За бъдеще, когато се възпитават децата, трябва да се започне с възпитанието на главата, след туй – възпитанието на дробовете и възпитанието на стомаха. Най-първо, ще възпиташ ума си, нервната енергия. Ти ще се научиш да мислиш. Не тъй, както факирите мислят. Има и други начини на мислене. В Европа са употребили тези методи на индусите, но те нямат приложение за бялата раса. Методите не съответстват. Не съответстват по единствената причина, че когато техните учени хора са дали тия методи, човечеството е слизало. По закона на инволюцията са тия методи. Понеже човешката раса е слизала до дъното, до най-гъстата материя, ние сме взели един ход еволюционен и ония инволюционни методи нямат място. Тия инволюционни начини са несъвместими. Нашите минали вярвания, нашите минали схващания за Бога не важат. Ние трябва да имаме за Бога друго схващане. При закона на инволюцията постоянно са се смалявали, от нас са вземали нещо, ние сме давали, давали. Когато казват – трябва да даваш, то е законът на инволюцията, трябва да дадеш нещо, за да се освободиш. Сега се качваме нагоре и ние сме започнали да придобиваме нематериални неща.

По възможност сега човек трябва да има най-възвишени мисли, най-хубави мисли, които може да занимават твоя ум, най-възвишени и благородни чувства, които да занимават твоето сърце и най-добрите постъпки. Казваш – това е несъвместимо. Не, съвместимо е. Само при такава мисъл може да се развива нормално твоят мозък, само така може да се развият тези тъкани, по които може да се предават. Не е така лесна таз работа, както някои мислят. Физически бялото вещество на човешкия мозък, сивото вещество е зърнесто, а бялото – там влизат всевъзможни нишки, които влизат в състава на човешкия мозък. Има специфични нишки за всевъзможни родове енергия, които влизат в състава на новата мисъл. Ако ние развалим хубавите нишки, по които божествената енергия може да дойде... Например любовта на Бога не може да дойде по обикновени нерви. Трябва да има специфични нишки, специфични нерви, да приемем в нас енергията, да опитаме Божествената любов. Не всеки може да опита Божествената любов. Ти искаш да обичаш ближния си. Ако у тебе тия нерви не са развити или тия центрове, не може да имаш никаква обич. Или за архитектура, или за инженерство – всякога има специфични нишки. Всеки не може да бъде архитект, инженер. И музикантите имат специфични нишки. И жените имат специфични нишки, женски нишки, които я правят жена. Но жената може да се превърне на мъж – има доста такива случаи, много жени са станали мъже – има такива случаи в медицината. Жени мъже да са станали и мъже жени да са станали – възможно е и у тях да има превръщане. Превръщане на един вид в друг. Това не е противоречие, то е една от дълбоките тайни в живота.

Ти може да превърнеш една своя мисъл. Ти имаш една страст, то е една анормална форма, която може да са проявявали три–четири поколения, в четвъртото поколение тази форма трябва да се прояви. Дядо ти и баба ти създали анормална форма. Ти вървиш по тази линия, в тебе има едно неестествено желание. По закона на внушението тази форма иде. Вие ще кажете: „Защо този закон е такъв?“ Този закон има две страни: ако дядо ти мислеше добре преди три поколения, добротата ще бъде естествена за тебе, ти ще направиш туй добро. Но ако в дядо ти имало едно престъпно желание, ти ще постъпиш лошо от него, ти ще станеш израз на това влияние. Следователно, като говорим за хората, ние разбираме тясното единство, което съществува. Животът на цялото човечество е живот на индивида и животът на всеки индивид е живот на цялото човечество.

Следователно така трябва да се постави законът на възпитанието. Не някой да каже, че ние може да живеем както искаме. Не, онези, които не разбират, така може да мислят, а онези, които разбират – другояче трябва да мислят. Някой казва: „Какво може да направя аз в света?“ Аз не съм дошъл да направя нещо в света. Аз съм дошъл да видя това, което природата е направила. Аз съм странник, пътешественик, за да видя какво природата е направила, да вляза в нейните лаборатории, да я срещна, да се разговорим, да ми разправи. Или казано на религиозен език, да видя какво Бог е направил, да видя законите, по които той е работил. Той е мислил не година, не две. Знаете какво казват индусите. Господ е мислил единица с 15 нули преди да направи света – толкоз години той е мислил, докато измисли как да направи сегашната Вселена. После, когато ликвидира със света, пак толкоз ще мисли. Ще имате тогава друго число с 15 нули.

Сега как ще разберете вие идеята за Бога? Бог е толкова силен, че като направил едно издишване, и създал целия свят. И сега, като поеме въздуха, ще бъде едно число от 16 цифри. Значи той само веднъж издиша и поема въздух. Кое друго същество може да направи това дишане? Сега, ако един адепт може да задържи въздуха 20 минути, се счита, че чудеса може да направи. Ако вие бихте могли да направите туй, вие се считате един човек, който всичко може да направи. Но без да изгубите вашето съзнание.

Та сега религиозните хора имат много повърхностна идея за онзи свят. И безверниците имат много повърхностно разбиране за сегашния живот. Те казват: „Да ги изчистим, да ги избием всички тези.“ Та кога не са ги избивали? Толкоз хиляди ярки, агънца, говеда, всичко това се избива в света. Може да изчислите – това са милиарди. Пък и милиони хора се избиват във войните, и досега светът още не се е оправил. Това е

неразбиране. Сегашните християнски народи живеят с атавистичните идеи. Че ако можем да употребим новите идеи на правдата, ние ще имаме една култура. Сега идат в света един род жени, те ще се народят. Аз ви давам според моите изчисления, то ще бъде след 2100-ната година. След 2100-ната година, които дойдат от вас, ще проверите един закон, той е следният. Аз не искам никой да вярва. След 2100-ната година може да ме опровергаете. За да ме опровергаете след 2100-ната година, ако не зная, но аз не турям нито едно на сто изключение. Ние сме имали досега изключения. Ще дойдат мъже и жени, които ще турят една култура на земята, ще наложат на поколението да не воюва. Те са мъже и жени, които – в деветнайсета глава на Откровението е казано, че ангелът, който слязъл, вързал дявола с една голяма верига, да не изкушава хората – тия мъже и жени турят такива корави въжета, че ще вържат дявола да не изкушава хората. И тогава в бъдещата култура ще се позволяват само две деца, не много деца както сега, едно мъжко и едно женско. След като родят двете деца, бащата и майката ще бъдат свободни. Майката ще вземе мъжкото дете, бащата – женското, единият ще отиде на единия край на земята, другият – на другия край и ще си пишат любовни писма. Вас ви се вижда странно. Мене ми се вижда още по-странно сегашното съвместно живеене на мъжа и жената. Че защо днес се карат? Според мене туй е едно забавление. Но аз виждам причината. Нито мъжа осъждам, нито жената осъждам. При какви големи несгоди живеем. Казвам, как така в една стая – четири метра на дължина и толкова на широчина, живеят всичките, пак са гениални.

Тогава всички поддържат въпроса, че трябва да вярваме в Бога. Трябва да се тури една основа. Нека умните хора, бащата, майката – напред – не както сега, някой рече да излезе, и ние туряме спирачка. Та сегашната култура един англичанин я изразява по следния начин. Той представя една голяма планина – по-голяма от Витоша, с един висок връх, някакъв идеал е турен на върха. Всеки иска да се качи горе. Като рече някой да поеме нагоре, да се качи, друг го тегли. Седят и всички се теглят. Никой никому не позволява да се качи на върха. Сега ние имаме само един идеал за Бога. Както двама българи седят на една маса в хотел „Македония“ и разрешават един социален въпрос. Това било преди 15 години, разискват и гледат – един селянин се напъва и не може да дигне товара. Те го гледат и продължават да разискват по въпроса. Един господин, който не разрешавал този въпрос, отива и дига товара и помага на селянина и си заминава. Ние всички разрешаваме разни въпроси и не искаме да помогнем. Казваме: „Да имаме пари.“ Отде ще дойдат тези пари? Да имаме лозе. Отде ще дойде това лозе? Да има плодородие, да работим. Но не е само да работиш. Може да работиш, и да няма плодородие.

Та казвам, има други фактори. Ние не сме единствените фактори. Ние, хората, сме последните фактори. Туй трябва да съзнаем. Колкото по-скоро съзнаем, по-добре. Вие казвате: „Ние трябва да станем господари в природата, да я преобразим.“ И сега Господ тъй ни е оставил да преобразим природата. Детето може да се качи на гърба на майка си и да остави то да ѝ заповядва. Турците казват: „И да видиш, не вярвай.“ Вие виждали ли сте какво нещо е природата? Тя е една майка. Аз не съм виждал по-красива, по-сериозна и по-мощна жена от природата. Да съберете всичките философи, които имате на земята от осем хиляди години, не може да направят единия пръст на природата. А те искат да ѝ станат господари. Тя ги взема с двата си пръста, изважда ги. Някой голям философ дойде, изтегли го от тялото и го разхожда, казва: „Синко, ти искаш да ми заповядваш нещо. Какво ще кажеш?“ Втори път дойде друг философ, извади го като сом, пече го на пиростия.

Сега аз няма да ви представям приблизително една форма, която е достъпна за вашия ум. Един философ, с който вие сте дошли в съприкосновение, всички вие участвате, че имате известен подтик. Но, най-първо, трябва да имате нещо, на което вие да разчитате. Вие не вярвате в нещо, за което нямате понятие. Да имате нещо във вас, на което да вярвате. На кое вярвате? Или на вашата глава, на нещо видимо трябва да разчитате, или на вашето сърце, или на вашия стомах – едно от трите. Казвате: „Аз трябва да вярвам.“ Представител на Бога е нашата глава, нашият мозък с всичките центрове. Жилището на нашата душа е нашето сърце и нашият стомах. Следователно той живее в най-долното жилище. По главата ти ще познаеш какво е отношението на Бога към тебе. Ако твоята глава не е оформена, Бог няма правилно отношение към тебе и ти какво мислиш. Ако ти имаш едно чело като на папагал и мислиш, че ще разрешиш един философски въпрос, ти трябва да измениш челото на този папагал. Има известни безсмъртни форми. Виждали ли сте едно правилно чело? После добрият човек има свои мерки. Аз не искам да дам своята мярка. Като измеря лицето на човека, аз зная какви трябва да бъдат отношенията на ушите спрямо лицето, какво трябва да бъде отношението на носа спрямо лицето, отношението на устата. За мене в дадения случай важно е челото; важни са ушите; важен е носът; важна е устата; важни са очите. Това са единствените неща, на които ти може да разчиташ. Туй е капиталът.

Ако ти имаш един извратен нос, ако ти имаш едни извратени уши, ако ти имаш едни извратени уста, от твоята работа ти нищо не очаквай. Ако твоето ухо е извратено, носът е правилен, очите правилни, ти имаш вече възможност да поправиш една погрешка. Аз мога да ви покажа някои примери от вас. Има хора благородни в постъпките си, дипломати. Неприятна ти е такава постъпка. Някой казва: „Аз съм малко недодялан.“

И ухото му е такова. Не искам да покажа де е. Той е недоволен, но има нещо благородно в постъпката. Навсякъде в постъпките ние сме срещали изключение. В благородните постъпки ние виждаме добре формирано ухо, добре формирано чело, добре формиран нос, добре формирана уста. Който обича истината, виждаме очите добре оформени. В това вярвам. Аз вярвам в очите на човека; аз вярвам в челото на човека; аз вярвам в носа на човека; аз вярвам в ушите на човека; аз вярвам в брадата на човека. Или казано другояче, аз вярвам в главата на човека, вярвам в неговите дробове, вярвам в неговия стомах и след това вярвам в неговите ръце, в неговите крака. В какво вярваш? В това вярвам. Най-първо в какво вярвам? Като срещна един човек, може да вярвам в неговата глава; може да вярвам в неговите уши; може да вярвам в неговите очи; може да вярвам в неговия нос; може да вярвам в неговата уста; може да вярвам в неговата брада. Моите отношения са нормални и неговите отношения към мене са нормални. Не може да има недоразумения между мене и него, не може да има никакво неразбиране. И ви казвам, същият закон е и за дъщерята и сина.

Един син и баща не се спогаждат. Виждам какво е ухото на бащата и сина. Ухото на бащата е правилно, но на сина не е правилно. Гледам де е погрешката. Тогава казвам на майката: „Тази погрешка само ти можеш да я изправиш.“ „Как?“ „Ти ще обичаш мъжа си и чрез него туй качество ще мине у тебе.“ Тъй върви. Бащата не може да предаде направо на сина си. Вие се лъжете тогава, ако мислите така. Един учител не може да влияе направо на децата. Един учител, който е възпитател, при възпитанието вие не разбирате метода. Учителят трябва, най-напред, да има благоволението на бащата и майката, и тогава може да влияе на детето. Той никога не може да повлияе на сина, ако няма благоволението на бащата и майката. Той трябва да има отношение с бащата. Както сега мислят, че лесно може да се повлияе човек, то е временно. То е временно отклонение. Ти влияеш, аз вземам влиянието в обширен смисъл. Може да има във вас едно растене. Влияние аз разбирам, ако вашият син има едно неестествено поведение, влиянието на учителя ще внесе един импулс, един нов елемент, в този ученик ще се зароди желание да учи, ще се развият неговите умствени дарби, умствените способности ще се пробудят. Родителите ще бъдат благодарни, ще кажат: „Нашият син е доста способен, учи се добре, има и похвалата на учителя и на учениците.“ Туй разбирам влияние. Бих желал такова влияние да има и върху мен. Ако те срещне един и целия ден имаш радостно разположение, туй е влияние. Ако срещнеш някой и целия ден се усещаш крайно неразположен, какво влияние е туй.

Та при сегашните условия се изисква влиянието не на страха. Методът на страха е минал. Соломон е казал: „Начало на мъдростта е страх Господен.“

Прав е Соломон, туй беше по закона на инволюцията. Сега ще внесем другото правило: „Начало на мъдростта е любовта.“ Следователно методът на Соломона е внесъл страха. И Мойсей е казал – трябва да имате страх от Господа. Христос взема любовта. И именно, ако искате вие да се повлияете, непременно трябва да имате нещо в себе си, което да обичате. Пазете се само от едно правило: да мислите лошо за хората – може да ви дойде една лоша мисъл – защото, каквото мислите за хората, ще се върне към вас. Аз имам една статистика, не искам да я изнасям, за да не вземете лоши образи, да не вземете отрицателната страна. В света има един обратен закон. Той е закон на благословение. Всяко добро, което извършите, всяка една добра мисъл, след като обиколи целия свят, тя ще се върне към вас със своите придобивки. И всяка една лоша мисъл, след като обиколи целия свят, пак ще се върне при вас. Та мислите, които пущате в света – една добра и една лоша мисъл, пак ще се върнат при вас.

Та казвам, ние сега оставяме света да работи както знае. Ние сегашния свят го оставяме, не може да му помогнем по никой начин. Невъзможно е да му помогнем, не може да го изправим. Този свят си върви, тъй както е тръгнал. Той трябва да завърши по същия начин. Обаче бъдещето зависи от нас сега. Онова положение, което трябва да вземете в бъдеще, зависи вече от вас. Или да ви обясня мисълта си. Щом се качите на един параход, не знаете какъв е той. Че как? Той ще потъне, но при потъването, ако може да се качите на една лодка, то ще бъде спасение и ще благодариш, че си излязъл на брега. Но втори път, като се качвате на един параход, ще изберете най-здравия, очите ви ще бъдат по-отворени. Тогава вие ще имате онази опитност на онзи, който имал една маймуна и казвал, че неговата маймуна никой не може да я излъже. Хващат се на бас. Отива онзи при маймуната, хваща я, засилва я и обира всичко, онзи бил банкер. Връща се банкерът, всичко обрано.

Чрез горчивата опитност природата ще ни застави най-после да дойдем до истинско разбиране. То седи в любовта. Любов към Бога, не онзи Господ, който са създали религиозните хора, но онзи Господ, на когото духът живее в нас. Има специфични дни в годината, когато Духът Божи действа във всяко живо същество. Има дни, когато Божественото Начало действа. Ако остане сега за нас да търсим Господа, да го намерим някъде, съвсем физически облик дават на Бога. Бог е онова начало на живота, което изпълва всичко. Няма място, което той да не изпълва. Духът е носител на този живот. Бог е на всяко място. Като живеем добре, там е Бог. Когато хората не живеят добре, той е далече. Нашето неразбиране е, че не може да живеем добре. Всеки човек може да живее добре. От нас зависи щастието. „Двама или трима, ако се съгласите и попросите от Бога в мое име, каквото поискате, ще ви бъде дадено.“

Най-първо, вие трябва да преодолеете себе си. Мислите – вашето тяло ще се изложи, после мислите за вашата душа. Тогава проучвайте закона, който съществува в света. Когато се проповядва на един червей, че той ще остави тялото си, какво разбира този червей. Той ще остави нещо. Този червей не е умрял, виждаш го като пеперуда нашарена. Някой път на крилата на пеперудата има около 40 цвята. Един английски естественик казва, че това е работа на ангелите. Само много разумни същества може да турят толкова нюанси в толкова малко място. Този червей имал ли е тия нюанси? Вие, след като напуснете туй тяло, вие сте червей. Ще напуснете тялото и после ще вземете друго тяло, ще се яви съвсем друга форма. Пак глава ще имате. Духът има отлична глава, ръце, крака, стомах, и стомах има. Има неща, които ги няма, черва няма. Червата завземат последно място в една душа, която е заминала за другия свят.

Духовният свят се отличава по това, че е крайно хигиенично място. Там няма почти никакви излишъци. Там, когато ядеш, малко храна ще ядеш и всичката храна се употребява намясто, никакъв излишък не остава. Тъй щото такова място за нечистотии няма. После миялници няма. Паницата, в която е яла една душа, остава така чиста, както преди яденето. Никакви нечистотии няма. Говоря ви на ваш език. На мене ако не вярвате, като влезете в другия свят, като проверите, пишете ми по едно писмо. Аз не съм от тези, които вярват. За мене оня свят е област възвишена. Аз считам живота за единство. За мене онзи живот е както животът на хората и животът на мравите. Една мравя, за да дойде до човека, тя ще мине една фаза. Този свят за нея е горе. И мравите живеят в онзи свят, но нямат органи да разберат този свят, както човек го разбира. Тъй щото, вие като влезете в онзи свят, земята не е още изменена. Не искам да покажа, да говоря. Диаметърът на земята не е 12 хиляди километра, по-голям е диаметърът на земята. Какво ще направите, колко физически изменения ще направите на известна материя, която функционира у нас? Ние не сме направили тия изменения на земята. Земята е малко по-обемиста, отколкото ние я схващаме. Нито един от вас не може да схване земята така. Вие нямате ясна представа за земята. Де е онзи адепт, който може да вижда цялата земя: и Америка, и Европа, и Азия, и Африка едновременно. Какво ще бъде твоето съзнание всичко това да виждаш. Ако ти може да виждаш всичките планини на земята, то е онзи свят. Като влезеш в онзи свят, ти ще виждаш друга земя, тази земя ще изчезне и ще остане друга, по-голяма земя.

Ние влизаме в една област, дето нещата потъмняват. Аз не искам да останат работите потъмнели. Има работи, които не могат да се обяснят. Има работи, които могат да се обяснят и които в дадения случай могат да

ни бъдат полезни. Ние сме в състояние да отдалечим от себе си всяко нещастие, да отдалечим всяка болест, всяка сиромашия, да отдалечим от себе си всичките несъгласия, които съществуват между нас. Ако бихме се възлюбили едни други, ние сме в състояние да продължим човешкия живот. Може да направите опит. Нека хиляди души да пожелаят за едного да живее по-дълго време и той ще живее. Но ако хиляди души мислят за един човек да си замине, този човек не може да издържи тяхната мисъл. Аз съм правил наблюдения. Някой старец не го искат вкъщи, казват: „Този старец няма ли да си замине." След една–две години минавам покрай същото село, казвам: „Де е старецът?" „Замина си за онзи свят." Минавам покрай друго село, гледам един старец хилав, но казват: „Да живее този дядо." Минавам след години, въздигнал се този човек. Да умре – и той умира. Да живее – и той живее.

Та ние със своите мисли засилваме своя живот. Адам живя 900 години. Сега казваме – ако ние живеем още един живот, къде ще му иде краят. По-добре да живеем дълъг живот. Но какво от това, ако живеем сто и двайсет години и нищо не разбираме. Някой живял сто и двайсет години, оженил се три пъти, жена му умряла, децата му умрели, търговец бил – фалирал, написал една книга – не се чете. Човек трябва да опита съществени работи. Ако аз дойда на земята и в бъдеще ако съм в туй положение, бих желал да добия тази сила, че от Земята да ида до Месечината. Да направя една разходка. Месечината е богата със злато, скъпоценнни камъни, богатство има там. И като се върна, да донеса всичкото богатство от Месечината. Как мислите, ако донеса 500–600 милиона английски лири, такава разходка има смисъл. Ако придобия знание и стана господар на пространството, като господар ще зная, ще измервам със своите уреди какъв е студът, каква е топлината, какви са електрическите и магнетическите процеси, какви промени стават. Като се върна, ще зная. После ще се яви амбицията у мене да отида до Слънцето. Оттам ще донеса свещения огън, с който може да запалвам елементите на Земята, ще донеса и жизнения еликсир, за който са работили в старите времена векове. Защото този еликсир може да се вземе само от Слънцето. Каквото и да кажат, аз другояче зная. Този еликсир не се намира на Земята. През година има специфични дни, има специфични часове, когато Слънцето пада под известен ъгъл върху растенията и ако можете да го вземете и да го турите в едно шишенце, ще добиете вечния живот. Вие искате да ви кажа тия дни и часове. И цялата земя да ми дадете няма да ви кажа. Има какво да се учи.

Казвате: „Побеля ми главата." Побеляла ти е главата от невежество. Там казва Христос – който има на земята първото място, ще вземе последното място. Онзи, който е на първото място, учи се от него. На първо място е природата, ти си на последното място, учи се от нея. Понеже, като дойде

Господ, ще ти каже: „Тук знание трябва да имаш.“ Сега аз искам да ви кажа само възможностите. Сега не искам да ви хваля. Аз като ви гледам от моето гледище, ако бихте ме послушали, не зная – може да направите по един опит – не зная колко души могат да ме послушат. Ето какво разбирам под послушание. Може да ви дам един метод и като дам метода, ще кажете: „Дали този човек не иска нас да ни направи някой долап?“ Вие сега сте в долап. Какъв по-голям долап ще ви направя, вие сега сте натясно. Вие сега боледувате, разочаровате се. Аз от вас не искам да вземам обещание. Аз ще взема обещание от вас за един ден, за една седмица, за една година. Туй, което е вярно за един ден, е вярно за една седмица, вярно е за един месец, вярно е за една година. Никога не може да се предаде една истина, ако ти се съмняваш. Не може да предадеш някаква истина без любов. Ако не обичаш някого, ти нищо не може да предадеш. Аз ако съм на вашето положение, е същото. Ако ти обичаш някого и той те обича, и той ти предаде една лъжа, може да направи голяма пакост. И другото е вярно: ако той те обича и ти го обичаш, и той ти предаде една истина, той непременно ще ти предаде едно качество, едно знание, което по друг начин не може да познаеш. Туй не е нещо, което може да научиш от книгите. Книгите ще ти помогнат. Има неща, които непосредствено се предават в слънчевите лъчи.

Та казвам, знание ни трябва, трябва да знаете какво може да излезе от вас. Да кажем, някоя сестра е млада и тя казва: „Остаряхме вече.“ Вие се готвите вече за погребение. Аз харесвам тук една стара сестра. Горката, като се обезсърчила, иде при мене, приготвила си няколко хиляди за погребение. Тя казва така: „Покажи ми едно място, аз не искам да ме погребват.“ Тя си приготвила пари, как да я погребат. Казва: „Не искам да ме погребват.“ Казвам, тя е дошла до правата мисъл. Няма какво да я погребват. Тя сама трябва да се погребе. Свети Илия кой го погреба? Ако ти вярваш в Бога, няма нужда да те погребват, но ако не вярваш, трябва да те погребат, десет попа да те опяват. Ако вярваш в Бога, нито един поп не трябва. Ако вярваш в Бога, ако имаш любов, нито един поп не трябва, нито погребална каляска ти трябва. За тебе ще дойде една каляска отгоре и ти ще идеш с чест и слава оттам, отдето си дошъл.

Сега не искам да ви доказвам нищо. Ако река да ви доказвам, ще ви докажа една лъжа. Всички неща, които се доказват, са лъжливи. Нещо, което може да се опита, то е нещо на опит. Може да кажем на човека туй, което сега може да стане. Аз ви казвам, за когото и да е може да направим един опит. Абсолютно не трябва да има никакво съмнение във вашия ум. После трябва да имате един светъл ум, безстрашни трябва да бъдете. Човек, който влезе да изучава природата, божественото в света, той трябва да бъде крайно смел, абсолютно никакъв страх да няма. Ако имате най-

малкия страх, вие ще пометнете като жена. Никаква идея не може да се роди в човешкия ум, дето има страх.

Трябва да има любов, за да се задържи човешката мисъл. Трябва да вярваш в истината. Защото, ако в другите не вярваш, в себе си трябва да вярваш. Ако не вярваш в себе си, в кого ще вярваш? Трябва да обичаш своето вярване. Така вярваше дядо ти. Той имаше причина. Той имаше нещо обективно. В кого вярваше дядо ти? Трябва да имаш вяра в нещо. Тук имахме един наш брат, една стара българка му дала една формула за един цяр против живеница. Като намаже наоколо с този цяр, туй всичко се отделя и го изкоренява, извади го без операция, без нож. Като направи няколко опита, той замина за другия свят, не можа да даде формулата, отиде церът. Таман мислеше как да приложи, мислеше да прави опити – факт е – но искаше да знае как става, отиде в другия свят да прави опити, да види как става. Питам тази стара българка отде го научила. Някоя друга баба ѝ го казала, така от поколение на поколение. Някой учен човек предал тази формула. Ние някой път проучваме тези работи, изгубваме формулите. Някой път изгубваме любовта. Любовта, която може да дойде, е всесилна. Любовта носи едно свойство, тя не отеготява човека, тя не внася ревност, не внася смут. Има нещо, което внася ревност, то не е любов. Ревността върви с любовта. Любовта всякога носи живот, носи светлина, носи свобода в себе си и пълно освобождение и безсмъртие. Казвам, тази е любовта, с която трябва да се свържете.

Най-първо, когато ти обичаш някого, то се познава по това, че отдалече още като го видиш, тебе ти е приятно. После, като се върнеш в дома си, аз наричам туй начало на любовта. Не като го срещнете, но само като го зърнеш, тебе ти е приятно. Че душата на човека не е в тялото. Във всеки човек – в къщата, в тялото, живее едно същество, което е красиво. Разумно същество живее в човека. Някой път туй същество е затворено, някой път е отлично. Аз съм питал виждали ли сте човешката душа. Аз съм я виждал. Няма по-красиво нещо от човешката душа на земята – аз не съм виждал. То е един ангел, който е затворен в колиба, който е затворен в затвор.

Та казвам, вярвайте в онова, което е вложено във вас. Не се заблуждавайте с външни неща. Вярвайте в туй, което е дълбоко във вас. Има нещо, което не харесвате, то е друг въпрос. Но има нещо, на което вие ще разчитате. От това ние ще видим още по-хубаво. След човешката душа идат ангелите, след ангелите идат други същества, то са степени. Като видиш човешката душа, виждаш един ангел. Ангелът няма да бъде крилат. Ти, като видиш един ангел, ще си съставиш едно понятие – какво нещо е интелигентност, разумност. Като видиш човешката душа, ще си съставиш понятие – какво нещо е благородство. А като видиш един ангел, ще си съставиш понятие –

какво нещо е интелигентност, разумност. Като видиш Бога, ще видиш какво нещо е величието, силата. Ще кажеш: „Щастлив съм, че живея в свят, дето съществува един Бог. Щастлив съм, че живея в такъв свят, дето има разумни същества. Щастлив съм, че живея в свят, дето има такава благородна душа.“

„Благословен Господ, Бог наш“
Тайна молитва

Деветнадесета неделна беседа
5 февруари 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_02_05 Божествен импулс
утринно слово

БОЖЕСТВЕН ИМПУЛС

Размишление

Ще прочета 19-та глава от Матей.

Коя е главната задача, която решава болният? Каквото и да му се говори, той иска да разбере по какъв начин може да оздравее. Той казва: „Толкова време вече как боледувам. Не зная как да се излекувам“. Сиромахът пък пита само за пари, търси начин да се освободи от сиромашията. Обаче никога не пита как да се освободи от гнева си. Гневливият човек носи тоягата си и когото срещне, налага го на общо основание. Като набие някого, казва: „Слава Богу, мина ми гневът“. – Неговият гняв минава, но какво да каже онзи, който е понесъл ударите на тоягата? Той не е бил гневен. Как ще определите какво представлява човешкият гняв? Кои са отличителните черти на гневливия? Той носи тояга със себе си, лицето му е намръщено, сърдито и току търси човек, върху когото да сложи тоягата си. И като слага тоягата надясно-наляво върху гърба на някого, той разбира какво е гневът. Ще дойде ден, когато и той ще опита тоягата на своя гръб. Тогава ще разбере още по-добре какво е гневът. Има физическо, духовно и умствено разбиране на гнева. Някой напише едно стихотворение, в което влага много свои чувства и преживявания. Веднага критиката се произнася за това стихотворение. Туй е умствен начин за проява на гнева. Поетът опитва вече тоягата на гърба си. Критиците не са нищо друго, освен гневливи хора, които налагат тоягата си по гърба на поетите и писателите. Като опитват много пъти тази тояга, някои от тях се отказват вече да пишат. Но след известно време отново почват да пишат, обаче се оглеждат натук-натам, да не разбере критикът. Те питат къде е критикът и като разберат, че е заминал занякъде, започват свободно да пишат. – Така е. Когато се чуе, че в гората има мечка, хората рядко минават през този път. Щом разберат, че мечката я няма, свободно вече минават през гората. Следователно не питайте защо има мечки в света. Щом съществуват, има дълбока причина за това. Те имат своето предназначение. Какво е било първоначалното им предназначение, аз зная, но няма да ви го казвам. Ако искате да го знаете, ще ви пратя в гората, да ви срещне мечка. И тогава, ако сте хора, които не разбирате живота, тя ще ви оплюе. С това мечката иска да каже: „Не се надявах, че сте толкова невежи, да не знаете защо съм създадена. Вашият път не трябва да се сблъсква с моя. Когато аз минавам, вие трябва да отстъпвате“. – „Не може ли да минем първо ние, а после мечката?“ Аз ще ви задам друг въпрос: Не може ли, когато си гладен, първо да свършиш работата си, а

после да се нахраниш? Ако искаш всякога да бъдеш пръв, трябва да обърнеш целия ред на нещата, да тръгнеш по обратен път.

Следователно първо ще се нахраниш, после ще работиш. Този е правият път в живота. В ума ви трябва да остане следното: Не се смущавайте от мечката, в каквато форма и да се яви. Не се смущавайте от сиромашията. Не се смущавайте от болестите. Не се смущавайте и от противоречията. Някой се разболял – смущавате се; оздравял – радвате се. На какво се дължи смущението и скръбта ви? На какво се дължи и радостта? Човек се радва, когато се освободи от голямо зло, а скърби, когато изгуби възможността да се радва. Например, всеки, който изгубва вкуса си и не може да усеща сладостта на това, което яде, той скърби. Докато е млад, човек се радва; щом остарее, той започва да скърби. – Защо скърби? – Защото няма зъби, не може да дъвче; изгубил вкуса си, не може да усеща приятност при ядене. Не само това, но и стомахът му не работи добре, не може да се храни, както трябва. Храната му се задържа в стомаха, където се вкисва.

Питам: Ако и вие се вкисвате в живота си, не сте ли стари? Вкисването в живота е признак на старост. Като станеш много учен, започваш да философстваш, не вярваш в щастието. – Защо? – Остарял си вече. Не вярваш, че можеш да проявиш доброто в себе си – остарял си. Не вярваш, че можеш да бъдеш благороден – остарял си. Като изгубиш вяра в сегашния си живот, отлагаш за бъдещия, за друг някой живот. – Какво се разбира под „друг живот“? Това е все едно да отлагаш полицата си, както правят онези, които имат много да дължат. Мислиш ли, че като отложиш полицата си, ще имаш в бъдеще по-благоприятни условия? И това е възможно, но вероятността да дойдат благоприятни условия е малка. Ти използвай сегашните условия, а за бъдещите не мисли. Човек трябва да се освободи от своя личен живот. Докато живее в личността, той всякога ще разрешава въпросите си лично. Това значи да ги решава частично. Искаш да бъдеш щастлив. Ще бъдеш щастлив, ако престанеш да мислиш за щастието. Скърбиш – престани да мислиш за страданието. – Как да престанем да мислим за тези неща? Една вечер един беден негър спрял под прозореца на един богат американец и започнал да свири. Без да пита искат ли да го слушат, той отворил хармониката си и започнал да свири пред къщата му. Американецът се чудел какво да прави – не могъл да спи от свиренето на негъра. Току-що легнал с децата си да спи и музиката го събудила. Мислел си американецът: „Да взема една тояга и да сляза долу да набия негъра, това е дълга и широка работа“. Най-после отворил прозореца и започнал да маха с ръце, да пъди негъра. Обаче последният разбрал, че американецът е доволен от свиренето, затова продължил да свири. Американецът му подхвърлил от прозореца един долар, с желание

да се освободи от него. Негърът продължавал да свири. Американецът подхвърлил още един долар и негърът все още продължавал да свири. Трети долар хвърлил, но свиренето не престанало. Най-после американецът отворил прозореца и казал на музиканта: „Върви си вече. Утре пак ела, ще ти дам друго нещо“. Така той се освободил от негъра. Питам: Можаха ли да се разберат богатият американец и бедният негър? – Не се разбрали. – Защо? – Защото интересите им са различни. Бедният искал да свири, за да изкара повече пари. Богатият пък искал да си почине, затова бил готов да плати скъпо, за да се освободи от негъра. И двамата си служат с парите: американецът, за да се освободи от негъра, а бедният негър – да си изкара прехраната. Направете превод на този пример, да видите какво представляват щастието и нещастието, както страданието и радостта.

Питам: На кой гръб ще сложите щастието, и на кой – нещастието – на негъра или на американеца? В случая щастието е от страната на негъра, който свири, а нещастието – на страната на американеца, който е готов скъпо да плати, само да се освободи от музиканта, да продължи съня си. Следователно нещастието е на едната страна, а щастието – на другата страна. Ето защо, когато нещастието дойде при тебе, ти си богат. – Как така? – Много просто. Кой губи парите си: бедният или богатият? – Богатият. Той разполага с милиони, които в един момент може да изгуби. Заради парите си той може да изгуби и здравето, и живота си. Само богатият страда. – Кой се радва? – Само сиромахът се радва. Като знаете това, не се стремете да измените сегашния ред на нещата. Това е невъзможно. Искате да съедините страданието с радостта, щастието с нещастието, но това е немислимо. Невъзможно е сиромахът да стане нещастен. Той всякога е щастлив. Само богатият може да стане нещастен. В ума на всеки човек стои идеята: „Да съм богат!“ – Ако си богат, ти ще бъдеш едновременно и нещастен. Който иска да разбере живота, той трябва да познава вътрешната страна на щастието и нещастието, на радостта и страданието. Той трябва да ги разбере като сили, които функционират в живота. Казваш: „Аз искам да бъда красив“. – Какво може да ти допринесе красотата? – Много нещо допринася красотата, но трябва да знаеш как да я използваш. Ако си грозен, всички ще те подозират. На красивия всички дават, кой каквото може. Ако си красив и влезеш в гостилница, веднага ще те нахранят. И беден да си, пак ще те нахранят. Гостилничарят казва: „Заповядай!“ Той веднага те кредитира. Обаче, ако си грозен и влезеш в гостилница, никой няма да те кредитира. Така е с негрите. За тях има специални гостилници, даже и специални черкви. Когато негър влезе в гостилница между бели, непременно трябва да седне далеч някъде. Това се дължи на известна омраза към тях. Причината за омразата е кармическа. Предполага се, че според закона на кармата

черните са онеправдани от белите, понеже белите дълго време са робували на черните. Днес те им се отплащат по такъв начин. Всичко в света е определено. Например, определено е какво може синът да иска от родителите си. Определено е също какъв ще бъде животът на децата. Обаче родителите никога не допущат, че децата им могат да боледуват, да бъдат нещастни. Ако въпреки тяхното очакване децата боледуват и страдат, родителите не знаят къде е причината – в тях или в самите деца. Всъщност, детето е причина за своите страдания. На същото основание, не мислете, че Бог е причина за вашите страдания. Бог не мисли за страданията и нещастията на хората.

Като изучавате Писанието, ще разберете кое може да възмути Господа. Той всякога се е възмущавал, като виждал заблужденията на хората. Той се е възмущавал, когато виждал как евреите служели на много богове. На това отстъпление или отклоняване от правия път се дължат страданията и наказанията на хората. Питате: „Не може ли Бог да не ни наказва, да не се гневи?“ – И това може. Божият гняв е процес, чрез който се чистят човешкото сърце и човешкият ум. И тъй, за да не цапа ума си, човек трябва да има предвид какви образи да държи в себе си. Какъв смисъл има да държиш образа на мечката в ума си? Има ли смисъл да се влюбваш в мечки, котки, кучета? – Може ли човек да се влюби в животни? – Има богати хора, които толкова обичат котки и кучета, че оставят всичкото си богатство на тях. Един англичанин оставил всичкото си богатство на котки. – Това не е важно за вас. Има въпроси, които не са важни, но забелязвам, че както и да разбира нещата, човек пак си живее, както знае. Например, православният, евангелистът или католикът разправят какво е казал Христос, но, в края на краищата, всеки си живее, както намира за добре. Ние имаме един образец, който ни показва как трябва да живеем. Това е образът на Христа. Казвате, например, че жената трябва да се почита. Кой ще даде образец, как да се почита? Мъжът пък казва, че и жената трябва да се отнася благородно към мъжа. Но коя жена ще даде образец на благородство? Не говоря за привидно благородство, но такива отношения се искат и от мъжа към жената, както и от жената към мъжа, за да няма нито едно изопачено чувство. Когато жената види мъжа, тя толкова се променя, че губи всякаква естественост. Наблюдавайте жената, да видите каква промяна става с нея, като види красив мъж. Очите ѝ, мускулите на лицето, всичко в нея се изменя. Тя се върти натук-натам, става особена. За такава жена се казва, че е много шавлива. Под „шавлива жена“ подразбирам, че тя е поставена на скара. Без да иска, тя шава, върти се. Тя е в положението на риба, сложена на скара – пържи се. Питам: Защо се пържи тази жена ?

Казвам: Ако красивата жена и красивият мъж могат да се поставят един-

друг на скара, красотата им е безпредметна. Това не се отнася до онези, които са завършили своето развитие – до напредналите деви, които наричаме ангели. Те нямат пол. Ангелът може да вземе каквато форма иска – мъжка или женска. Обаче за него полът е изключен, той не е нито мъж, нито жена. Ангелите, крайно интелигентни и красиви, като дойдат между хората, за да не ги изкушават, веднага се превръщат на лампи с голяма светлина. Като им дотегне да светят, те скриват, т.е. прекъсват светлината си. Тогава ние казваме, че токът се прекъснал. След това ангелите се връщат на небето, да си почиват. Това е само за обяснение. – Реално ли е това? – Може ли да се докаже? – То може да се докаже толкова, колкото се доказва вашата доброта. Искаш да бъдеш добър, а не знаеш как. Казваш, че с молитва всичко се постига. – Не, молитвата не прави човека добър. Ти си инвалид, качил си се на гърба на един юнак, искаш да те носи. Молиш се на този, на онзи да ти дадат нещо – минаваш за беден. Кой как те види, всички ти дават по нещо. Ти слагаш всичко на гърба на юнака и се молиш на Бога да те носи юнакът повече. Каквито молитви и да четеш, юнакът ще се отегчи от тебе и ще те свали от гърба си. Значи твоите молитви не те направиха по-добър. Това е отрицателната страна на молитвата. В Америка има религиозни общества, където хората се учат да се молят за реализиране на техните желания. И това не е лошо, но целта на молитвата е друга. Като се моли, човек трябва да се освобождава от отрицателното в себе си. Вие сте забравили да се молите, както трябва. Съвременните хора имат много желания, поради което са нещастни. Те трябва да се научат да дават, а не само да взимат. И тогава, като ви носи юнакът на гърба си, да бъдете готови на всички да давате по нещо. Ще раздавате всичко, каквото имате, докато олекнете. Колкото по-лек ставате, толкова повече време ще ви носи юнакът на гърба си. Мнозина от вас очакват да придобият известни дарби, без да работят. Обаче без труд и работа нищо не се дава. Онези, които очакваха да получат нещо даром, преждевременно отидоха на другия свят. Каква дарба може да придобие един гълъб, една гургуличка, една овца, или най-после една мечка? Една от съществените мисли, която трябва да остане в ума ви, е да живеете вън от личността. Нито един от вас още не познава себе си. Това не трябва да се доказва. Ако река да го доказвам, ще настоявате, че познавате себе си. Питам: Кое е първото име, с което са ви кръстили? Ще кажете, че не знаете. Наистина, че не знаете. Вие не помните кога сте излезли от Бога, какво е било първото ви име и кои са били първите ви братя. Че сте имали братя и сестри, знаете, но кои са били те, не помните. Коя е причината, че сте забравили вашия произход? Казвате, че когато сте били на небето, вие сте разполагали с голямо богатство; били сте ангели. Ако е така, питам: Кое ви е заставило да напуснете хубавия бащин дом и да слезете на земята при този оскъден живот? Това са въпроси, на които мъчно можете да отговорите. Казвате: „Това ще научим в бъдеще. Засега нищо не знаем“. –

Прави сте, сегашният човек се намира при особени, тежки условия на живота, без да знае защо е станало така. Това е все едно цяла година да ви угощават с различни яденета, в които има горчица, а само един ден през годината яденето е сладко. Какво ще правите? Искате, не искате, трябва да ядете тази храна. Много хора са идвали при мене и всеки иска да научи нещо, или от любознателност, или от личен интерес. Досега никой не е дошъл при мене да донесе нещо; всеки иска да вземе нещо. Аз съм принуден да се справям с техните желания. Дойде един болен, иска от мене здраве. – Защо? – Не е разбрал болестта си. Дойде богатият и той иска нещо. Той се оплаква от синовете си, че не го слушали, че постоянно му искали пари. Иска да знае как да се справя със синовете и дъщерите си, които знаят само да прахосват пари. Дойде някой учен да се оплаква, че не му стигало време или средства да завърши своето изобретение. Идвали са при мене учени с голямо съмнение в мене и се питат вътрешно, те ли са по-учени, или аз. И вие, като тези хора, се съмнявате в своите знания и в богатството си.

Питам: Кое ви пречи да бъдете богати, учени или духовни? Значи искате да кажете, че сте бедни, невежи, некултурни. Ако е така, това зависи от вас. Всеки сам е причина да стане беден или невежа. Според мене това са професии, които човек сам си избира. Тогава защо се оплаквате, че сте бедни или невежи? Не се оплаквайте! Според мене невежият е по-интересен от учения. – Защо? – Невежият е гъста гора, в която всичко ще намериш. Ученият е изкуствено обработена градина. Аз бих предпочел да живя при невежия, отколкото при учения. Като по-интересни хора, предпочитам грешните пред праведните. Праведният мисли повече за себе си или за малко неща. Грешният, обаче, мисли за повече неща и за повече хора. Един грешен човек решил да стане праведен и да се освободи от лошите си мисли. За тази цел трябвало да раздаде всичкото си имане на бедните. Раздал имането си на бедните, но лошите му мисли не го напуснали. Той си казвал: „Направил съм някакви нови грехове, защото лошите мисли не ме напуснаха“. Седи той и мисли какво да направи, за да се освободи от лошите си мисли. Ето защо, аз предпочитам грешния човек. Той мисли постоянно какво да направи, за да се очисти от греховете си. – Голямо разнообразие има в неговия живот. Праведният седи доволен от себе си и казва: „Благодаря на Бога, че не съм като другите хора“. – Като срещна грешника, питам го: Защо толкова осиромаша? – „Защото като видя красива жена, започвам да мисля лоши неща.“ И за всяка лоша мисъл той раздавал от имането си, докато най-после обеднял. Питам: В какво се заключаваше грехът на първия човек? – В желанието му да вкуси малко от забранената ябълка. Какво е казано в Битието? – Там е казано, че първо Ева вкуси от забранената ябълка, а после даде и на Адам. Аз извинявам първата жена за нейната погрешка. Тя не е подозирала, че

змията ще я излъже. Но как ще извиня сегашните жени? Нали те знаят, че ще ги излъжат? Защо грешат? Първата жена не е имала опитност, обаче втората знаеше, че могат да я излъжат. Защо не се ползваше от опитността на първата? Нали знаят, че който е вкусил от забранения плод, нищо не е постигнал. Защо пак повтарят същата погрешка? Въпреки всичкото знание хората пак грешат. За оправдание на своите грешки мнозина са ме запитвали: „Какво ще правиш, ако си гладувал три–четири дни и някъде ти предложат печена кокошка?“ Вегетарианец си, но си гладен. Няма какво да правиш. – „Ти какво би направил?“ – За мене въпросът е абсолютно решен. – „Аз ще ям, няма да умра от глад.“ – Тогава ти не си вегетарианец. – „Ами ти какво ще направиш?“ – Ще превърна кокошката на хляб. – „Може ли кокошка да се превърне на хляб?“ – Както хлябът се превръща на кокошка, така и кокошката може да се превърне на хляб. Ако от житното зърно става кокошка, и от кокошката може да стане житно зърно. Аз зная закона за превръщането на материята, затова мога да превърна и агнето на хляб. Аз отричам месната храна, защото зная, че всички престъпления в света се дължат само на нея. Това е дълбокият смисъл, защо не трябва да се яде месо. Значи месото носи всички престъпления в себе си. Който яде месо, непременно ще пострада. Не е лошо, че се докосваш до месото, но с докосването ти възприемаш лошото в него. Ако плътта е чиста, човек възприема чисти и светли мисли; ако не е чиста, той възприема само низши и нечисти мисли. Като бутнеш богатия, в тебе се явява желание да откраднеш нещо. – Откъде иде това желание? – От богатия. Той носи в себе си всички престъпни мисли и желания.

Следователно, за да живеем добре, ние трябва да пречистим своята плът, да я изтъчем от чиста, фина материя, за да възприема светли и възвишени мисли. Като наблюдавам човека, виждам доколко хората са чисти. Така познавам чистотата и на мъжете, и на жените. Седя в трамвая. Ако някоя жена се докосне до мене, веднага се оттегля. – Защо? – Нечиста е. Нечиста мисъл я вълнува. В този случай аз пазя правилото: за да не безпокоя онзи, който е седнал до мене, аз веднага ставам от мястото си. Поведението на тази жена може да се изтълкува двуяко: от една страна тя се страхува да не разбера тайните ѝ; от друга страна тя се страхува да не схвана мисълта, която я смутила. Вие ще дадете друго тълкуване. Ще кажете, че тя не искала да ме притеснява. – Не, ако мислите ѝ бяха чисти, нищо нямаше да я смути. Питам: Трябва ли човек да съжалява, че е влязъл в чиста вода, стоплена от слънцето? Друг е въпросът, ако той влезе в нечиста вода. Казвам: Съзнанието на човека трябва да се пречисти. Хората са потънали в кал, от която трябва да се освободят. Въпреки това те говорят за добър и чист живот. Голямо изкуство е при тези условия да живеят чисто. Ако мъжът търси чиста жена, трябва да обиколи цялата земя. Ако намери една такава жена – дева, той ще разбере смисъла на живота. Чистотата поддържа

здравето. Колкото повече чисти хора срещаш, толкова по-дълго време ще живееш. Ние сме дошли на земята за чистотата. Защо слиза човек дълбоко в земята – за въглища или за скъпоценни камъни? – За скъпоценните камъни. Вие защо сте дошли на земята – да живеете ли? Не, вие сте дошли само да изкопаете нещо от земята, за което ви е нужно знание. Бог е скрил богатствата в земята и вие трябва дълго време да копаете, за да ги извадите оттам. За онези, които не са готови, Бог е поставил известни препятствия. Обаче, които са готови, трябва да възстановят първоначалната си връзка с Бога. Те ще копаят, ще придобият богатства и ще се свържат с Бога. Само така молитвата им ще бъде чута. Вървиш из гората и се страхуваш да не те нападнат разбойници или мечки. Ако се развали времето, пак се страхуваш, да не се простудиш. – Защо се страхуваш? – Защото си прекъснал връзката си с Бога.

Когато съзнанието на човека е будно, нито разбойници го нападат, нито простуда го хваща. Докато умът пази тялото, човек не се простудява. Нещастията в живота идат, когато умът и съзнанието на хората ги напущат. Колкото по-здрава е връзката на човека с Бога, толкова по-далеч са нещастията от него. Тогава той може да направи всичко. Под „всичко“ не разбирам да излезе вън от своите възможности. Ако мислиш, че можеш да направиш всичко, ще приличаш на просото, което си въобразило, че е годно за всичко. Един ден всички растения, всички зърнени храни – жито, ръж, царевица, ечемик, отишли на война, да воюват за свободата си. Хвърлили жребие, който от тях да остане за храна на хората. Жребието паднало на просото, то да остане да храни човечеството. То запитало: „Каква работа да върша? За какво да послужа? На баница да ставам ли?“ – „Ти стани на хляб, че за баница не мисли“ – отговорили всички в един глас. Наистина, невъзможно е да се прави баница от просо. Изкуство е да се направих хляб от просо, а за баница въпрос не става. Хората ще минат и без баница. Някои хора, като просото, питат: „На баница да ставаме ли?“ – Вие станете на хляб, че за баница не мислете. Сега ще ви запитам: Кое е по-добро – ти ли да ядеш хляба, или тебе да ядат като хляб? Ако можете да отговорите на този въпрос, ще разберете стиха, където Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. Питате: „Какво се ползва Христос, ако ядем плътта Му и пием кръвта Му?“ – Ползата е в това, че като живеем ние, и Христос ще живее чрез нас. И ако не ядем плътта Му и не пием кръвта Му, и ние не можем да живеем. Следователно, който иска да има живот, не трябва да се отказва от плътта на Христа. Аз не говоря за скритото в човека, но за онова, което той проявява, и с него помага на хората. Помнете: Бог се проявява в нас чрез най-малкия подтик. Там е Божественото. Значи всеки най-малък подтик към доброто трябва да се изяви навън. Така ще дадете път на Божественото в себе си. Ако дадеш място на този подтик в себе си, ти си умен човек, ти си

в правия път. Само по този път можеш да разбереш Божественото. – „Какво да правим с големите подтици?“ – Те ще се реализират след малките. Ако реализираш първо големите подтици, ти си далеч от Божественото. Например, желанието ти да станеш богат е голям подтик. Той ще те отдалечи от Бога. Желанието ти да станеш учен пак е голям подтик. Ти искаш да станеш учен, работиш по цели дни, а близо до тебе се дави една мушица, на която не обръщаш внимание. Казваш: „Важна работа имам, не ме интересува тази мушица“. – Не, спаси мушицата и пак продължи работата си. Благородството на човека е в това, да прекъсне и най-важната си работа, но да спаси мушицата, която се дави. Според мене благородна мома е онази, която е готова да се спре в пътя си, да върже връзката на обувката на стария и немощен човек. Каже ли, че не се занимава с такива работи, тя няма никакво благородство. Тази мома не е умна, нищо не може да се очаква от нея. И вие давате първо място на общественото мнение и не се интересувате от това, какво Бог мисли за вас. Не, сложи на първо място Божественото в себе си, а на последно – своето величие и знанието, с което разполагаш. И най-малкото проявено добро в тебе е в сила да ти донесе повече блага, отколкото най-голямото знание. Ще ви приведа един пример за един виден музикант. Той бил крайно взискателен и строг към учениците си. Който не го задоволявал, веднага го изпъждал. Нови ученици мъчно приемал. Едно малко момче имало силно желание да бъде негов ученик. То само отишло да го моли, да го приеме за ученик. Обещавало, че ще учи добре, ще го слуша, само да го приеме. Учителят му отказал. Момчето се върнало у дома си, но желанието му да стане ученик на този учител не изгаснало. След време то пак отишло да се моли. Учителят мълчал, нищо не отговорил. В това време момчето видяло едно петно на обувката на музиканта. Веднага извадило кърпичката си, навело се и с нея изтрило петното. Музикантът го потупал по гърба и нежно му отговорил: „Ти ще бъдеш мой ученик“. Една малка постъпка отворила вратата на малкото момче. То спечелило сърцето на музиканта и станало негов ученик. Ако не беше очистило петното на обувката му, нямаше да успее. Сега и на вас казвам: Не е достатъчно само да следвате пътя към Бога, но трябва да направите нещо, с което да спечелите Неговото благоволение. – „Господ не вижда ли и не разбира ли нашите нужди?“ – Той вижда и разбира всичко, но вие трябва да направите нещо, с което да спечелите Неговото внимание. – „Какво трябва да направим?“ – Там е работата – да знаете какво да направите. – „Ние правим много неща за Господа.“ – Правите много неща, но все големи, велики. Бог обръща внимание на малките, микроскопични неща. Вие мерите нещата според вашето разбиране. Вашата мярка не е мярка и на Бога. Казваш: „Нещастен съм“. – Защо си нещастен? – „Защото съм беден и невежа.“ – Ще бъдеш ли щастлив, ако си богат и учен? – Не, истинското щастие е в здравето, в чистото сърце и светлия ум. Ето защо, докато мислите криво, никога няма

да бъдете щастливи. Време е вече да се освободите от старите си възгледи. Години ви преподавам новото, а вие все още се държите за старото. Не казвам да хвърлите старото настрана, но като дойде новото, трябва да знаете къде да поставите старото. Сложете го на такова място, че и то да се използва. Трябва да знаете какво е отношението между старото и новото. – Бог сам ще отдели старото от новото. Той сам ще ни очисти. Ще цитирате стихове от Писанието, където е казано: „Бог беше в Христа и примиряваше света със себе си, като не вменяваше греховете на хората“. Казано е за Христа: „Той понесе греховете на цялото човечество“. Питам: Какво печелиш, ако знаеш това, а сам не дадеш място на Бога в себе си и се примириш с Него? Какво печелиш, ако и ти не можеш да понесеш греховете на хората? – „Аз съм слаб човек, не мога да направя това.“ – Не се иска голяма сила да дадеш място на Бога в себе си. Щом направиш това, Бог в тебе ще понесе греховете на хората.

Помнете: Бог работи в човека, а не самият човек. Бог е инициатор за всичко, а човек е само изпълнител на Божията мисъл. Казваш: „Как ще нося греховете на света, когато едва своите нося?“ – Лъжеш се. Ти и своите не носиш сам, други ти помагат. Ако всички хора имат съзнанието, че трябва да понесат греховете на човечеството, тази тежест ще се разпредели на всички, така че всеки човек ще носи едва един килограм. То е все едно да сложиш един чрезмерно дълъг и дебел стълб на земята. Ти ли носиш този стълб? Земята го носи. Твоята работа е да понесеш един малък товар, тежък едва един килограм. Ти не виждаш, че наред с тебе стоят още много хора и всеки вдига по един килограм. Всички заедно вдигат стълба и го слагат, където трябва. Всеки мисли, че сам го носи, а всъщност, тежестта е разпределена между множеството. Съвременните хора се намират в положението на Толстой, който разказвал един свой сън. Сънувал една вечер, че ще ражда. Мъчил се, потил се, но не могъл да роди. Голямо дете щяло да се роди, но не могло. На сутринта Толстой разказвал на близките си: „Страшно нещо било раждането! Ако всяка жена раждаше с толкова мъки и страдания, животът не би имал смисъл. Не е лесно да бъдеш жена“. Толстой чувства, че е бременен, че ще роди, но детето не излязло на бял свят. И вие, като Толстой, чувствате, че сте бременни, че ще родите. Мъчите се, страдате, но като станете сутринта, виждате, че детето го няма, не се е родило. Цялото човечество минава през големи страдания, но на сън. Всеки човек минава през едно тежко състояние; всеки човек е бременен и трябва да се освободи от тази бременност. Някой ражда лесно, а някой много се мъчи. Следователно, като ви дойде голямо страдание, спомнете си съня на Толстой. Знайте, че сте бременни, че ще родите на сън. Сутринта, като се събудите, ще видите, че детето го няма, не се е родило. Толстой разбра положението на жената и каза: „Ако всяка жена раждаше толкова мъчно, страшно е положението ѝ“. И тъй, давайте място

в себе си на най-малките подтици. В тях е скрит Божественият импулс. Ако давате място на големите подтици, те ще ви завлекат. Ще кажете, че искате да придобиете любовта на Христа. – Откажете се от това грандиозно желание. Колцина от вас познават Христа? Кой от вас се е разговарял с Него? Вие нямате даже опитността на Павел. Само в едно отношение имате неговата опитност, а именно: Всички сте гонили Христа в себе си, паднали сте от коня си и сте ослепели. Преди повече от 15 години една сестра от Сливен ми разказваше своята опитност с Христа. Сънувала една вечер, че Христос ѝ се явил и препоръчал как да се храни. Това била особена хигиенична храна. Тя ме пита: „Може ли да се приложи този начин на хранене?“ – Може, разбира се, той е един от най-хубавите и хигиенични начини. Тя приложила този метод на хранене и останала крайно доволна. След известно време същата сестра се обърнала към Христа с молба, да ѝ каже какво да прави по-нататък. Христос ѝ се явил втори път. Показал ѝ един гроб и казал: „Когато минеш през гроба, ще дойдеш при мене и аз ще ти кажа какво да правиш“. – Вярно ли е, че Христос се явил два пъти на тази сестра? – Вярно е. Описанието, което тя даде за Христа, отговаряше на действителността. Мнозина са сънували Христа. След това са Го описвали, но техните описания съвсем не отговарят на истинския образ на Христа. Те казват, че Христос бил облечен в бяла аба и с калпак на главата, като шоп. – Не, Христос не носи бяла аба и калпак на главата си. – „Ама приличаше на Христа. Очите, устата, лицето бяха като Неговите.“ – Не, щом трябва да описваш какви били очите, носът и устата на Христа, ти не Го познаваш. Ако и момъкът рече да описва своята възлюбена – какви очи, какъв нос и каква уста има, той още не я познава. Очите, веждите ѝ не представляват момата. Той видял само външната ѝ дреха. Ако срещнеш Христа, ще се запалиш от четирите страни и ще гориш като запалена свещ. Щом не гориш като свещ, не си срещнал Христа. Че си видял очите и носа Му, това още не е познаване. Човек, на когото сърцето не се е запалило от Любов, не познава Бога. И в Писанието е казано, че докато сърцето на човека не е запалено и не гори като свещ, той няма вътрешно познаване на Бога и на Христа. Аз не искам да кажа, че вие абсолютно не познавате Бога и Христа. Познавате ги, но отчасти. Истинското познаване подразбира да светиш отвътре без да изгасваш. Какво ще кажете за огъня, който само пуши и дими? Гори ли този огън? Стаята, в която гори огън, трябва да има чист въздух, без никакъв дим. С други думи казано: Когато човек се запали от Божествената Любов, в него изчезват всякакви спорове и недоразумения, всякакви скърби и страдания. Животът му вече придобива друг смисъл.

Докато живееш в човешката любов, ти постоянно се мениш: ту си доволен, ту недоволен; ту се насърчаваш, ту се обезсърчаваш; ту вярваш, ту не вярваш. Щом дойде Божествената Любов, всичко това изчезва. Ти

преставаш да мислиш за противоречията, страданията и мъчнотиите. Днес аз говоря на онези от вас, които ме разбират. Те трябва да различават Божественото от човешкото. Ще кажете за някого, че е светия. – Как познахте? – „По неговия добър живот.“ – Това не е достатъчно. Дали е светия, вие не знаете. И за себе си човек не може да каже дали живее добре или не. Много хора минават за светии, без да са такива. Някои минават за грешници, а всъщност са праведни, свети хора. Според мене човек сам може да познае доколко животът му е добър. Въпреки това той трябва да живее добре, без да дава преценка на своя живот. Според мене светия е само онзи, който е давал път на всеки най-малък подтик на своята душа. Ако си богат и всеки ден даваш по нещо на един беден човек, за него ти си светия. Всъщност светия ли си? Можеш да се опиташ, Ако в даден момент пренебрегнеш един от своите малки подтици, ти губиш своята светост и минаваш за обикновен човек. Който дава място на най-малкия Божествен импулс в себе си, той пали своята свещ. Който пренебрегне един от тези малки подтици, той изгасва своята свещ. Значи, ако дадеш възможност на най-малкия пламък в себе си да се разгори и свети, ти си светия. Щом изгасиш този пламък, ти губиш светостта си. И най-слабият вятър може да изгаси човешката свещ. Божествената свещ, обаче, само ти можеш да изгасиш. Не изгасвайте в себе си и най-малкия Божествен подтик. Не мислете за страданията си. Щом дойдат страданията, пейте! При сиромашията и недоволството, пак пейте! Каквито неприятности и да ви се случват в живота, пейте! Обидят те – пей! Изгубиш парите си – пей! Пропаднеш на изпит – пей! Не можеш да спиш – пей! Не си доял – пей! „Пейте и възпявайте Господа!“ – е казано в Писанието. Когато праведният пее и на най-малкото си желание, той е в правия път, в пътя на Божественото. Ако пееш на недоволството си, и това е Божествено. Като чуя човек да пее на недоволството си, аз се спирам да го слушам, преставам да пея и казвам: Това е истинско пеене. Сега ще ви дам едно правило за добро пеене. То е следното: Като пееш, да знаеш за кого пееш. Следователно само онзи може да стане добър певец, който знае за кого пее. И птичката има за кого да пее. Изобщо като пееш, трябва да имаш някакъв обект. Не е важно дали обектът е видим или невидим. Важно е, че трябва да имаш обект. Такъв е законът. Щом изгубиш обекта, ти вече не можеш да пееш. Който не е готов да пее по този начин, по-добре да не се наема да пее; който е готов, да не отлага, да започне да пее. На онзи, който си е доспал, казвам: Стани, наклади огъня и започни да пееш. На онзи, който не си е доспал, казвам: Поспи си още. Какво прави майката? Тя стане рано, преди изгряването на Слънцето, накладе огъня, приготви закуската. В това време децата спят. Тъй щото онези от вас, които са станали преди изгрев Слънце, нека започнат работата си. Които не са станали, нека спят до 9–10 часа, да си отспят добре. Дайте място на най-малкия Божествен импулс в себе си. Каквато мъчнотия да ви дойде, пейте.

Не питайте дали пеенето ви ще има резултат. Пейте и не мислете за резултата. Пей и не мисли какво ще постигнеш. Нима малкото момче, което изчисти петното от обувката на видния музикант, мислеше нещо? То не мислеше нищо, но професорът сам реши въпроса. Изчистѝ петното от обувката на професора и не мислѝ как той ще разреши въпроса – да те приеме ли за свой ученик или да не те приеме. Ще ви приведа още един пример из живота. Един художник срещнал на пътя едно момче гологлаво, босо, със скъсани, извехтели дрехи. Той си помислил: „Ето един подходящ модел за мене“. Спрял момчето и му казал: „Ела, моля ти се, утре у дома, искам да поговоря с тебе“. Дал му адреса си, определил часа на срещата и продължил пътя си. Момчето започнало да си мисли: „Как ще се явя при този господин толкова окъсан?“ Тръгнало то при познати и приятели, оттук-оттам да вземе шапка, обувки, здрави нови дрехи, да се облече и така да се яви при богатия човек. На другия ден, в определения час, то се явило при художника. Той не го познал и го попитал: „Кой си ти?“ – „Този, когото поканихте вчера.“ – „Да, но аз исках да се явиш такъв, какъвто те видях.“ Ако е въпрос за добре облечени хора, такива има много в света. За предпочитане е човек да се яви пред Бога такъв, какъвто е, а не външно облечен и докаран, какъвто всъщност не е. Какъв смисъл има да се представиш пред Бога с чужди дрехи? Ако е въпрос за истината, представи се такъв, какъвто Бог те е създал. Това отговаря на реалността. Преди няколко дни срещнах един млад момък, който ми каза следното: „Аз не съм готов да приема християнството“. – Защо не си готов? – „Защото сега мога свободно да си гледам момите и да им се усмихвам. Като стана християнин, трябва да се въздържам, да бъда строг към себе си.“ – Лъжеш се, като станеш християнин, ти ще бъдеш по-свободен, повече ще гледаш момите. Ако сега се ръкуваш с едната си ръка, като станеш християнин, ще се ръкуваш с двете си ръце. Ще хванеш и двете ръце на момата. Обаче като християнин ти ще бъдеш по-чист. Какво лошо има в това, че си гледал момите? Какво лошо има в това, че си хванал двете ръце на момата? Има ли нещо лошо в това, че грееш и двете си ръце на огъня? Друг е въпросът, ако не си внимателен и разумен и изгориш ръцете си. Обаче, ако не ги изгориш, нищо лошо няма в това. Грешно ли е, че си сложил ръката на рамото на момата да се стоплиш? Ако това е грешно, как смеете да очаквате Духът да ви посети? Той е толкова чист и свет, а вие искате да ви посети. Не е ли грешно да искате тази чистота да влезе във вашия нечист дом? – „Имаме нужда от Духа.“ – Както сте снизходителни към себе си, такива ще бъдете и към другите. Както искате Бог да направи такава голяма жертва за вас, така и вие трябва да бъдете готови да направите една жертва за Бога. Без жертва не може. Жертвата е Божествен акт. И човек, в този смисъл, е израз на нещо Божествено.

Онова, с което хората ни привличат, е Божественото. Човешкото не може

да привлича. Където се явява Любовта, там е Божественото. Следователно Любовта е проява на Бога. Когато Божественото се проявява, човек придобива известна цена. Щом Божественото се изгуби, и човек губи цената си и става недоволен. Ето защо, ако си недоволен, ще знаеш, че Бог се е оттеглил от тебе. Докато Божественото е в човека, всяка дарба в него се развива и расте. Щом Божественото се оттегли, и дарбите в човека изчезват. Той губи вдъхновението си и се отчайва. Въодушевлението, вдъхновението говорят за присъствието на Божествен импулс в човека. Опитайте това, което ви говоря, да видите дали е вярно. Ако под „тежък живот“ разбирате едно състояние, а под „лек живот“ – друго състояние, това още не е истинският живот. Аз зная причините защо един човек е лош, а друг – добър. Щом отиваш при хирург да лекуваш цирея си, той непременно ще стане лош за тебе. Ще извади ножа си и ще направи разрез на цирея, да изтече. Това ще ти причини болка. Естествено е, че в този случай хирургът не може да бъде добър. Следователно, щом кажеш, че някой човек е лош, аз зная, че той е хирург. Като отидеш при него, ти му казваш: „Моля, да ми помогнете, много страдам“. – Докога ще има нужда от хирурзи? – Докато има болести. Щом болестите престанат, и хирурзите ще изчезнат. Всички лоши хора в света са все хирурзи. Имаш един цирей в себе си – резултат на голямото богатство, което не знаеш как да използваш. Трябва да дойде един хирург да разреже цирея. Докато мислиш за богатството си, ти никога не можеш да учиш. Мислиш за това, за онова и не знаеш какво да правиш. Отиваш при хирург. Той взима ножа и казва: „Ще ти помогна, но ще дадеш всичко до последна пара“. Като отидете в невидимия свят, и там ще видите много хирурзи с кръстове за храброст. Мислите, че сте направили много нещо. – Нищо особено не сте направили. Ако сте се освободили от цирея си, т.е. от една голяма напаст, благодарете за това. Благодарете на хирурзите. Не мислете, че всички хора са все крадци и разбойници. Важно е да знаете как да постъпвате с тях. Турците имат особен обичай. Всеки турчин е длъжен да обърне поне един християнин към мюсюлманството, т.е. да стане правоверен. Във варненско един турчин отишъл при един християнин и му казал: „Докога ще стоиш в безверието? Не струва да стоиш в това положение. Трябва да приемеш правата вяра на Исляма“. Християнинът имал един приятел турчин, който му дал съвет как да се освободи от настояването на другия турчин да приеме мохамеданството. – „Като дойде още един път при тебе да те обръща към Мохамеда, кажи му: Само в онзи свят се знае кой е истински правоверен и кой не е. Като отида на онзи свят, тогава ще позная дали съм правоверен или не.“ – Защо само на онзи свят се познават правоверните? – Защото там имало 70 камили, които пренасяли правоверните от християнските гробища в турските; от турските гробища пък пренасяли неправоверните турци в християнските гробища, между неправоверните. Като отида в онзи свят, ще видя в кои гробища ще ме пренесат камилите.

Тогава ще разбера дали ще стана мюсюлманин. Някога ходжата иде при вас и започва да ви убеждава да станете мюсюлманин. Този ходжа е дяволът. Той ще каже: „Ти трябва да станеш правоверен“. Какво ще отговориш на дявола? Кажи му: Като отида на онзи свят, ще дойдат камилите да ме пренесат при правоверните. Те ще определят моето място. Останете със следната мисъл: Да бъдете проводници на Божественото. Дайте ход на малкото, красивото, Божественото в себе си. Дайте място на най-малкия Божествен импулс в себе си, да се развива. Бъдещето е в него. С думите на Христа „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие“, Христос имал предвид малките деца, носители на най-малките импулси, които имат условия да се развиват. Всички останали работи са преувеличени.

Ученикът на християнството или на окултната школа трябва да бъде свободен.

> Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

Утринно Слово от Учителя, държано на 5 февруари 1933 г., София, Изгрев.

1933_02_08 Честното ухо
лекция пред общия окултен клас

ЧЕСТНОТО УХО

Размишление

Дошло е време, когато човек трябва да има знания и да ги прилага. Ако имаш знания, а не знаеш как да постъпваш, идват страдания. Казваш: „Човек съм, това е достатъчно". – Кои са отличителните качества на човека? Човек е онзи, който мисли право, чувства право и постъпва право. Ще кажете, че тези качества са второстепенни, те не определят понятието „човек". Според мене, каквото определение да дадете за човека, вие трябва да мислите право. – „Какво нещо е правото мислене?" – Оставете този въпрос настрана. Ще вървите в правия път. – „Какво нещо е правият път?" – Оставете и този въпрос настрана. На фиг. 1, стр. 104, е нарисувано приблизително човешкото ухо. Ще изучавате ухото и ще се ползвате от това знание. – „Ухото не е човекът." – Оставете това настрана. Знаете вече, че качествата на човека са да мисли, да чувства и да постъпва право. Другите неща ще оставите настрана. – „Аз имам желание да мисля право." – Не е важно твоето желание. Ще мислиш право! Твоите мисли са резултат на нещо; твоите чувства са резултат и твоите постъпки са също резултат. Значи едновременно ти имаш три резултата. – „Аз мисля право." – Като мислиш право, ти не си главният фактор на мисленето. Преди тебе много други са мислили право. Ще мислиш, както са мислили хората преди тебе. Трябва ли лисицата и вълкът да питат как и какво да мислят? Лисицата ще мисли като майка си и баща си; и тя ще мисли за кокошките и за курниците, в които се крият. Вълкът ще мисли като своите родители: за някое агънце, за някоя овца или за някое говедо. Той ще прави научни изследвания, как да влезе в кошарата на овцете и да задигне една овца. Като я изяде, търси някое говедо и него да опита, да направи разлика между месото им.

Някой казва, че обича парите. Като намери касата отворена, бръква вътре и изважда една златна монета. Мислите ли, че той иска да знае свойствата на златото? Ни най-малко. Той се интересува от парите. Ако няма никой около него, ще пъхне бързо монетата в джоба си. Ако има някой, ще държи ръката си отворена, с което иска да каже: „Честен човек съм, нямам намерение да задържам монетата за себе си". Честен си, защото над тебе има друга власт, друга сила. Изкуство е, без страх от властта да вземеш парите и да ги сложиш на място. Това значи честен, свободен, отворен човек.

Както виждате, фиг. 1 представлява приблизителен образ на човешкото

ухо. Горната част на ухото е широка. Тази широчина не е абсолютна норма, но представлява приблизително ухото на честен човек. Честността е личен елемент, в който отчасти влиза и себелюбието. Честният никога не лъже, никога не пакости на своя ближен. Каквото прави, той се ръководи от честността. Тъй дадено, ухото не е в своя идеален вид. Как ще нарисувате съвършено ухо? Както и да го рисувате, все ще направите грешка. Ако го сравните с първообраза, ще видите колко отклонения сте направили. Ако погледнете своето ухо, ще видите какви усилия сте направили, докато го създадете. Ушите на някого не са хубави, но не само той е отговорен за това. Отговорен е дядо му, баба му, прадедите му. 10–15 поколения са работили преди него, днес и той работи, но още не е завършена работата. След него ще работят бъдещите поколения, докато един ден дойдат до истинския първообраз на ухото. Като заминете за другия свят, вашето ухо ще изчезне, старата фирма ще фалира, ще остане една малка част от костта на ухото. Тя ще покаже как е работила фирмата. Един ден ще изчезнат фирмите на носа, на устата, на очите – всичко ще изчезне. Ще остане само капиталът – черепът. Това не трябва да ви плаши, това е неизбежност в живота.

Когато се говори за ухото, разбираме физическия човек. Като погледнеш ухото, ще познаеш как даден човек постъпва на физическия свят. Ако направите една услуга на честния човек, или имате вземане–даване с него, той веднага ще благодари. Ако е господар, ще каже: „Дайте на Иван да се нахрани добре". После ще погледне обувките на слугата и ще каже: „Дайте му едни обувки, да не ходи бос; дайте му дрехи да се облече". Ако честният човек е умен, той знае, че като се отнася добре със слугите си, и те ще се отнасят добре с него. Ако не е умен, ще каже: „Иван може да ходи със скъсани дрехи и обувки". Нека всеки се опита да нарисува своето ухо, да види каква работа му предстои. Ако не работи върху себе си, той не би могъл да приложи нито една точка към линията на честността. Ако горната част на ухото е заострена, това показва преминаване от животинското царство към човешкото. Защо ухото на животните е заострено горе? Така заострено, то представлява антена, чрез която животното се справя с външния свят. То насочва ухото си нагоре, да възприема трептенията и вълните от външния свят и да се справя с тях. Например, лисицата или вълкът, като насочват ухото си нагоре, съобразяват да нападат, или да отстъпват.

Фиг. 2 представлява честен нос. Той се изразява чрез права линия. Правата линия е малко отклонена, за да се даде възможност да се чисти носът. На човек с честен нос всякога може да се разчита. Освен правата линия, на носа има още подробности, върху които няма да се спирам. Като говоря за честния нос, вие се интересувате и от своя нос, но той не е ваш, той

принадлежи на фирмата, която вие представяте. Фиг. 3 представлява приблизително образ на честното око. Всеки трябва да се упражнява да гледа хубаво, правилно. Само така ще подобри очите си. За да схванете добре образите, всякога имайте предвид честното око, от него да изхождате. Гледате един хубав скъпоценен камък. Гледайте го, без да го пожелаете. Виждате една хубава ябълка. Погледнете я, без да я пожелаете. Ще внимавате да не предавате своите лични желания на окото. То трябва да запази своята чистота.

Като гледате образа на носа във фиг. 2 и го поставите в обратно положение, ще видите, че той прилича малко на ухото. В образа, носът има малка гърбавина, която не отговаря на честния нос. Той трябва да е прав, без никаква кривина. Всяка кривина е отклонение от правия път, то говори за известен недъг в човека. Ако закривяването е в долната част на носа, това показва песимистично настроение в човека. Когато човек желае много неща, а не може да ги постигне, първо става философ, а после песимист.

Значи песимизмът е философия на непостигнатите желания. В живота всичко е постижимо, но трябва да знаеш как да постъпваш. За да постигнеш желанията си, трябва да имаш 5 неща: правилно ухо, правилен нос, правилни очи, правилна уста и правилна брада. Правилните очи подразбират правилно виждане. Ще виждаш нещата вътрешно, със съзнание. Виждаш един предмет, но го пожелаваш за себе си. Това не е виждане. Да виждаш нещата, това значи да разбираш къде е мястото им, да не желаеш да ги премесваш и да не ги пожелаваш за себе си. Вървя по улицата и виждам, че един камък не е на място. Навеждам се, вдигам го и го поставям на определеното за него място. Аз се справям с камъка, защото зная къде е мястото му. Ако не знаеш къде е мястото на камъка, ще те сполети голяма неприятност. Камъните, това са човешките думи. Слагай всяка дума на мястото ѝ, да не спъва никого.

Фиг. 4 представлява честната уста. Ако долната устна излиза навън, а горната – навътре, това е анормално състояние в човека. Добре е в средата устните да бъдат малко хлътнали, а в краищата малко издути, да се образува мека, вълнообразна линия. Когато затваряте устата си, устните не трябва да бъдат много прилепнали, но да се докосват слабо една до друга. Това зависи от вътрешния импулс на човека. Изобщо, при различни състояния устата заема различни положения: когато човек се страхува, устата заема едно положение; когато се докарва, за да придобие нещо, устата заема друго положение; когато иска да покаже, че е много умен, положението на устата е пак особено. Това са изкуствени положения. Обикновено долната устна определя пасивните, отрицателните сили в

човека, а горната – активните, т.е. положителните. Ако хапеш и натискаш устните си, нищо няма да постигнеш. Природата изисква известен контакт, съприкосновение между силите, които действат върху нея.

Стискането на устните е резултат на волев акт. Обаче който стиска устните си, не е умен. Така гледа природата на нещата. Гневливите хора си стискат устните. Те изразходват много енергия, а малко придобиват. Има гневливи деца, които същевременно са крайно упорити. Майката казва: „Направи това!“ Щом не слуша, идва законът, тояжката. В края на краищата, то ще направи това, което майката иска. И възрастните хора са упорити, като децата. Каквото им се каже, не слушат, но като дойде природата със своята тояжка, те казват: „Ще слушаме!“ Коя е тояжката на природата? – Болестта. Като заболееш, лежиш 3–4 месеца на легло, характерът ти се смекчава и ти казваш: „Да ми помогне Бог да стана от леглото, ще слушам и майка си, и баща си“. Като оздравееш, забравяш всичко и дохождаш на същото положение. Обаче болестта отново те дебне. Фиг. 5 представлява честна брада. Като изучавате тази брада, обръщайте внимание на геометричните линии в нея. Ако брадата отдолу е почти права, това показва човек, който не е заинтересуван от нищо. Ако тази линия хлътва навътре, чувствата играят главна роля. Човек с честна брада гледа широко на живота. Той не обсебва нищо. Всеки предмет за него е толкова важен, колкото може да подпомага неговото развитие. Той иска всички хора около него да бъдат добри, за да могат да живеят добре помежду си. На хора с честни бради всякога може да се разчита. Дотук ви дадох доста материал, който може да ви обърка. Първо, започнете да изучавате ухото. Каквото научите, задръжте го за себе си. Като го разберете и съпоставите с другото знание, тогава може да го изнесете и пред другите хора. Ако някой иска да му се каже нещо повече, посочете му ръководствата по френология, хиромантия, физиогномика – и нека чете. Науката не е за печалба. Ще учиш, за да познаваш хората, кой е честен и кой не е. Ако от невидимия свят слезе комисия да разгледа ушите на хората, не зная колко от тях ще бъдат без дефект. Между тях ще намери много фирми, които не са работили правилно. За сегашните условия ушите на хората са търпими.

Ухото може да се раздели на три части, именно: Първата, горната част, показва какви са външните условия на живота – благоприятни, или неблагоприятни. В тази част е скрит умственият капитал, с който човек разполага. Срещам едно бедно дете, сираче, веднага поглеждам ухото му. Ако горната част е добре оформена, казвам: Макар и без родители, това дете разполага с голям капитал, лесно ще се справи в живота. Ще дойде отнякъде един благодетел, ще обърне внимание на това дете и работите му ще тръгнат напред. Срещам друго дете, княжески син. Ухото му горе е сбутано, неоформено. Казвам: Това дете е родено при добри, богати

условия, но само̀то няма умствен капитал в себе си. Няма да се минат 10 години, то ще изгуби условията, при които е родено, и ще изпадне в положението на обикновен дървар. То няма вътрешни условия в себе си, не може да си пробие път. Ухото е жив капитал. Имаш ли този капитал, свободно ще разполагаш с него. Всички разумни същества от видимия и невидимия свят, които са взели участие в изработването на твоето ухо, се интересуват от това, какво ще стане с тебе. Щом ухото ти е добре оформено, те създават добри условия за тебе и ти се развиваш правилно. Щом си дошъл на земята, няма да те оставят да пропаднеш. Значи горната част на ухото показва интереса на съществата от Божествения свят към човека. Средната част на ухото показва интереса на съществата от духовния свят – ангелите и светиите, към човека. Третата, долната част на ухото показва интереса на хората към човека. Щастлив е онзи, за когото се интересуват съществата от трите свята. Това говори за красиво, добре оформено ухо. Чувате ли да се казва за някого, че сам трябва да си носи товара, ще знаете, че някъде ухото му не е оформено, нещо му липсва.

Казваш: „Аз мисля за Божествения свят, мисля и за ангелския свят“. – Това не е достатъчно. Ще мислиш и ще разбираш тези светове. Какъв смисъл има да говориш за Божествения свят, без да разбираш съществата, които живеят там? Говориш за ангелския свят, без да разбираш ангелите като същества на разумността. Всяко същество, което проявява разумност, било птица, млекопитаещо или човек, има допирна точка с ангелския, или духовния свят. Докато не познаваш отличителните качества на трите свята, всякога ще се объркваш. Питаш: „Къде е Божественият свят?“ – Около тебе. Трябва да знаеш неговите качества. – „Къде е физическият свят?“ – Около тебе. Всичко, което виждаш с физическите си очи, е физически свят. – „Какво сме научили, като сме работили толкова години?“ – Ако имате резултат, научили сте нещо; ако нямате резултат, нищо не сте научили. Какъв смисъл има само да вярвате, че Бог съществува, ако реално не сте проверили това?

Казвате, че съществуват ангели. – Опитали ли сте това? Ходили ли сте в духовния свят? Ходили ли сте на угощение в духовния свят, както ви канят хората на земята? – „В миналото може да съм ходил.“ – Носиш ли някакъв спомен от това посещение? Жалко е, че някой се отзовал на поканата на ангелите, но повече не се върнал на земята, да разкаже на хората къде е бил и какво е видял. Той е в положението на момък или мома, които взаимно се поканват на угощение, но повече не се връщат назад. Казват: „Тези млади забягнали някъде“. Близките им се безпокоят какво е станало с тях, да не би да ги е сполетяло някакво нещастие. Всичко е възможно. Казвам: Младите избягали от своите близки, защото и двете семейства не били съгласни за тяхното събиране. След няколко години те отново ще се

върнат при родителите си. Изкуство е да се отзовеш на поканата на ангелите, да ги посетиш, но след това да се върнеш на земята и да разкажеш на близките си какво си видял и чул. И това се случва, но рядко.

Когато хората умират, казваме, че са забягнали някъде. Така и момата забягва, напуска бащиния си дом и отива при своя възлюбен. Пред майка си и баща си плаче, дава вид, че не иска този момък. Така тя скрива намерението си, докато един ден се чуе, че пристанала на своя възлюбен. Това са любовни работи, т.е. търговски сделки на дребно. След две години отношенията им се развалят, започват се друг род сделки. Не са лоши любовните работи, но не са постоянни. Днес имаш разположение към една мома, на другия ден търсиш друга. Това са все търговски сделки. Отиваш в един магазин. Веднага търговецът ви поздравява и любезно запитва: „Какво обичате, господине? Заповядайте!“ Слугата се върти около вас и като разбере какво искате, веднага започва да мери захар, ориз и др. Щом ви вземе парите, търговецът се покланя и ви изпраща с думите: „Пак заповядайте“. След вас влиза друг клиент. И с него постъпва по същия начин. Връщаш се вкъщи и преглеждаш парите си, да видиш каква е била любовта на търговеца. Поглеждаш ориза в книгата и виждаш, че в него има много камъчета. Връщаш го на търговеца. Той се извинява, че слугата не е внимавал, дал от второ качество ориз. – „Ще изправим грешката“ – казва търговецът. За да познаете човека, трябва да видите как постъпва той, когато не е заинтересуван от вас.

Представете си, че пътувате в планината. Дохождате до един извор. Там е седнал един пътник, който вади хляб от торбата си и яде. Щом ви види, ако е честен, с красиво оформено ухо, той веднага ще ви поздрави и ще каже: „Заповядайте, седнете при мене. Приятно ми е да споделя хляба си с вас. Ще си поговорим малко и после ще продължим пътя си“. Ако този човек има заострено ухо, ще скрие хляба в торбата си и ще каже: „Дълъг път ме чака, трябва да пазя хляба си, да не остана гладен“. В първия случай пътникът е човек с голям капитал, богата фирма. Във втория случай той постъпва като търговец с малък капитал. Не е достатъчно да казваш, че фирмата ти е честна, но да знаеш с какъв капитал разполагаш, на кого колко дължиш и как се справяш със своите дългове. Някога висиш във въздуха, дължиш на много хора, а не искаш да знаеш за плащане. Това е нечестна фирма. – Как се познава коя фирма е честна и коя – нечестна? – По ухото. Достатъчно е да погледнете ухото на човека, за да разберете какъв е той и с какъв капитал разполага.

Как можете да моделирате ухото си, да подобрите своето състояние? Пипни ухото си и виж каква е линията на горната част. Ако не е добре закръглена, а повече заострена, това показва, че не си щедър. Значи имаш

дефект в ухото си. За да подобриш тази линия, представяй си, че си богат и щедро даваш на хората, без да очакваш нещо от тях. Ако правиш това всеки ден, в една година ти ще измениш линията на ухото си, макар и с половин милиметър. Казваш: „С такива работи ли ще се занимавам?“ – С какви други работи ще се занимаваш? Ако работиш мислено цяла година, да си представяш, че си богат човек и щедро даваш на всички бедни, ти наистина ще забогатееш. По този начин ще изпратиш в Божествения свят една мека, приятна вълна, която ще се върне към теб и ще подобри положението ти. Няма нещо, което човек си въобразява и да не става. Онези хора, на които мислено помагаш, на първо време са невидими, но постепенно се въплътяват. Един ден те ще те срещнат и ще ти благодарят. Това може да стане, може и да не стане, важното е, че ти ще подобриш линията на ухото си. Като подобриш ухото си, ще се освободиш от мисълта, че си беден. Щом имаш капитал, трябва ли да се обезсърчаваш? Следователно отвреме–навреме хващай ухото си и мисли за неговото оформяване. Това действа възпитателно и смекчава характера. Докато не придобиеш резултати, не говори нищо на хората.

Упражнение: Хвани долната част на ухото си с трите пръста на дясната ръка: палецът отдолу, а показалецът и третият пръст – отгоре, и мисли за подобряване на ухото си. Лявата ръка сложи на кръста. – „Какво ще придобия от това упражнение?“ – Все ще придобиеш нещо. Какво ще придобиеш, като държиш ръцете си в джобовете? Това е положението на човешкия егоизъм. Някой слага ръцете си в джобовете, друг – отзад. Нито едното положение е добро, нито другото. Добре е да застанеш прав, с левия крак малко напред, и да хванеш с дясната си ръка долната част на дясното ухо. Това положение е добро. Нормално положение на тялото е онова, което не предизвиква никакво стълкновение с окръжаващите. Ще застанеш прав, без никакво напрежение на мускулите. Някой наклонява главата си надясно или наляво; после я навежда назад и напред. Това не са естествени положения. Добре е да държите така тялото си, че да изразява положение на почивка. Ако краката са много прибрани, това означава зависимост от нещо. Естественото положение на краката е да бъдат малко отворени. Левият крак малко напред и настрана. Човек се движи отляво към дясно. Това е еволюционният път.

И тъй, за да се домогне до Божественото, човек трябва да има предвид: развитието на своето тяло, във височина и широчина; оформянето на носа, очите, ушите и устата, като се спазват правилните математически отношения между тях. Дали правилно си поставил ръцете или краката си, това определя твоето издигане или слизане. Когато говорителят поставя ръцете си на масата, откъм дланта, с това той иска да каже, че е готов да служи на Божественото, а не на човешкото. Ако сключиш ръцете си, това е

неестествено положение. Важно е да поставите тялото си в такова положение, че да могат енергиите на природата да протичат свободно през него. Само така може да подобрите здравословното състояние на организма си. Добре е отвреме–навреме да прекарвате пръстите си по външната линия на ухото. Пазете се да не стане това навик. Гледайте на ухото си като на скъпоценност. Благодари на Бога, че ти е дал хубаво, красиво ухо. Като се обезсърчиш, прекарай пръстите си по външната линия на ухото и кажи: „Капитал е това“. Ако живееш така, че ухото ти постепенно се деформира, имаш право да се обезсърчаваш.

Като ученици, работете върху ухото си, да предадете красива линия на горната му част. От нея зависи по-нататъшното оформяне на ухото. Тя е мярка. Като деля ухото на няколко части, имам предвид областите, през които човек минава: областта на мислите, на чувствата и на волята. Горната част на ухото трябва да бъде най-широка и постепенно да се стеснява. Значи външните условия го стесняват. Долната, месестата част на ухото, може да бъде дълга или къса. Това се дължи на прииждане или прекратяване на жизнените енергии на природата. Ако долната част се намалява, това показва, че този човек се изражда. Щом месестата част е малка, изражда се не само отделният човек, но и целият му род. Ако средната външна част на ухото е издадена, това показва активност – чувствата са добре развити. Колкото повече се намалява издутата част, и активността се намалява. Между челото и ухото има известно отношение.

Помнете: Външният живот, външната обхода на човека зависи от ухото. Не можеш да имаш добра обхода, ако нямаш добре развито ухо. Ухото е добре развито, когато гънките му представляват правилни линии. Тези линии са живи. Чрез ухото човек се научава да слуша. Чрез него той се свързва с разумния свят, който се проявява чрез природата. Ухото се развива правилно заедно с външната природа. Всичко, което се твори в нея, работи и за човешкото ухо. Носът пък показва какви сили се крият в човека, за да изработят неговите форми и органи. Значи ухото определя външната обхода на човека, а носът – силата на човешкия характер. Външната обхода е средата, в която действат мислите и чувствата. Те трябва да бъдат разумни. Това зависи от носа. Като знаеш това, ще се отнасяш внимателно с носа си, няма да го буташ, да го дърпаш грубо. Ще изправяш кривите мисли на дядо си и баба си, докато си създадеш правилен нос. Носът ти може да не е правилен, но ще работиш усилено с мисълта си, докато си създадеш какъвто искаш нос. Човек има не само физическо тяло, но и духовно, което е пластично, пъргаво и податливо на всички добри мисли. Първо там ще създадеш носа си, а после на физическото тяло. Какъвто е ембрионът в утробата на майката, такова ще бъде детето ина физическия свят. Каквато е майката, такова ще бъде и

детето. Следователно, каквото мислиш и чувстваш, това ще стане.

Като сте дошли на земята, ще изучавате Любовта, Мъдростта и Истината във всичките им прояви. В Божествения свят Любовта представлява обективната страна на живота. На физическия свят Любовта е нещо невидимо и неосезаемо, а в Божествения свят тя е толкова материална, колкото материалните неща на земята. Божествената Мъдрост определя взаимните отношения между любещите се същества. Божествената Истина определя мястото, където ще живеят любещите се. Какви са качествата на човека, който обича? Първо, той трябва да има обект, към който да отправи обичта си. Бог е създал света, за да прояви любовта си чрез него. Защо е необходимо това, не питай. Аз никога не питам и не мисля защо трябва да обичам някого. Обичам го, нищо повече. Какво се разбира под „обич“? Обичта и любовта не търпят нищо користолюбиво. Защо? Защото съществото, което обичам, е създадено от Бога. Щом е така, то е свободно. Никой не може да го обсебва. Следователно ще обичам това същество, както Бог го обича. Колкото аз обичам това същество, толкова и Бог ще ме обича. И колкото мене обича Бог, толкова обича Той и това същество. Питаш: „Колко ме обича Бог?“ – Колкото и ти обичаш. Такова е отношението на Първата Причина към човека. Обичта е необходима, понеже без обич не може да има никакъв умствен напредък. Забележете, мнозина обичат талантливите, гениалните хора, а малко са, които обичат простите хора. Развитието на човека зависи от това – колко хора го обичат. Ако майка ти, бащи ти, дядо ти, баба ти, прадядо ти те обичат, от тебе човек ще стане. Ако не те обичат, от тебе нищо не може да излезе.

Казвам: Обичайте, понеже от вас зависи да ви обичат. Има ли нещо мъчно в това, да обичаш? – „Как да обичам?“ – Най-лесно е да обичаш, както Бог обича. Ти обичаш кокошката за месцето ѝ; обичаш богатия за парите му; обичаш градинаря за плодовете; обичаш бакалина за стоката му. Друг е въпросът, ако обичаш човек, който няма нито пари, нито градина, нито стока. Все го обичаш за нещо. – „Какво печеля от тази обич?“ – Много нещо печелиш. Той е барометър, чрез който те проверяват доколко Бог те обича. Любовта на Бога е сила, която може да те направи истински човек. Ти започваш да мислиш и чувстваш правилно. Само Любовта на Бога е в състояние да отвори сърцето ти да даваш. Като видиш, че някой няма обувки, ще купиш един чифт и ще му ги подариш. В замяна на това ще получиш 10 чифта. Без да искаш, ще получиш десетократно за това, което си направил. – „Какво ще правя тези обувки?“ – Деветте чифта ще раздадеш, а единия ще задържиш за себе си. Ако всички хора са готови да дават от това, което имат, икономическите въпроси щяха да се разрешат правилно.

Сега, ние се отдалечихме от чистата наука. Бащата казва на сина си: „Синко, трябва да учиш, да станеш богат, виден човек“. – Това не е целта на живота. Да знаеш, това има смисъл, но да забогатяваш, това не осмисля живота. Като имаш знания, ти ще познаваш характера на хората, ще можеш да се справяш лесно с тях. Не се стреми да придобиваш милиони, но да познаваш хората по ушите им. Погледнеш ухото на някого и казваш: Този човек е честен. Погледнеш ухото на друг и казваш: Фирмата на този човек е разклатена, скоро ще фалира. И по своето ухо ще познаеш, ще фалираш ли, или ще живееш. Каквото и да е ухото ти, не се обезсърчавай. Няма да фалираш. Щом работиш, фирмата ти ще се развива добре.

Като изучавате ухото, вие ще се домогнете до големи подробности. В науката за ухото се крият големи тайни. Достатъчно е да изучите вътрешната страна на ухото – охлювът, да видите какво знание се крие там. Колкото и да е скрит охлювът, природата е изнесла всичко навън. Казано е, че няма нищо скрито–покрито. Обаче засега малцина са проникнали в знанието, скрито в охлюва. В ухото е написан животът на човека от ред поколения. Който знае да чете, ще види как са живели неговите деди и прадеди, колко години са живели и т.н. Много знания се крият в човешкото ухо, но ние се спираме главно върху външната страна. Като разглеждам ухото на честния човек, казвам: Това ухо не е на светия, нито на идеален човек, но на човек, който минава от животинско в човешко състояние. Той започва да мисли и казва: „Досега ядох и пих, постъпвах несправедливо, но отсега нататък ще живея като честен, справедлив човек. На никого няма да причинявам пакости“. С честния човек всеки може да живее. Съдружник може да станеш с него, може да учите заедно, в редки случаи ще се скарате. Да се върнем към упражнението. Ще хванеш ухото си долу и ще кажеш: „Искам да бъда здрав. Желая здравето и на всички хора“. После, ще хванеш ухото си горе и ще кажеш: „Желая да бъда умен като всички умни хора, които са живели преди мене“. Най-после, ще хванеш средата на ухото си и ще кажеш: „Искам да бъда активен, експедитивен в чувствата си“. Това упражнение има резултати, подобни на тия при хомеопатията, с която някои лекари си служат. Други лекари си служат с алеопатия, със силни дози. Те казват: „Отрова с отрова се лекува“. А при хомеопатията методите са подобни на тия на Любовта. Досега всички хора са били алеопати. Време е да минат към хомеопатия – от силни към слаби дози.

Често говорите за красотата, искате да бъдете красиви. Красотата има отношение към правата мисъл. За да мислиш право, трябва да чуваш добре. Вътрешната страна на интелектуалния живот има отношение към обонянието, към носа, към дишането. Човек трябва да диша дълбоко, за да възприема благоуханието на нещата. Чрез обонянието се развива умът и

човек привиква да мисли право. С обонянието е свързан езикът. Той има три функции: От една страна, той изпитва вкуса на храната. Той е инспектор, който проверява работите. Втората функция на езика е да преобръща храната. Третата функция на езика е да говори. И вие, като езика, имате три функции: работите във физическия свят, чувствате в астралния и мислите в умствения свят. Мисълта се изразява чрез говора. И ухото едновременно възприема и хубави, и лоши работи. Ако дадеш израз на лошите работи, ухото се наказва, като го теглят за долната част. Така постъпва учителят с учениците си; така постъпва и майката с непослушното си дете. Тя го хваща за ухото, дърпа го надолу и казва: „Синко, ще живееш дълго време, ако постъпваш добре и ако си разумен. Ако не си разумен, животът ти ще се съкрати“. Има смисъл да теглят ухото ти, но умен да го тегли. Не се оставяй на глупав да тегли ухото ти. Не чакай други да теглят ухото ти, сам го потегли. Единственият човек, който има право да го тегли, това си ти. Опъни надолу ухото си и кажи: „Господи, помогни ми да стана разумен, както Ти си предвидил“. Опитайте се всички да нарисувате дадените чертежи на отделен лист. За онзи, който познава ухото, това е лесна работа. За онзи, който не го познава, е мъчно. Колкото и да не го познавате, опитайте се всички да прерисувате чертежите. Не се страхувайте от неразбраните неща. С усилие неразбраните неща стават разбрани. Като мислите за ухото, имайте предвид външната обхода на човека. Който има добре оформено ухо, той всякога постъпва добре. Това зависи главно от горната част на ухото. Ако ухото горе е широко, човек всичко обмисля. Когато ухото горе не е широко, човек влиза в стълкновение с всички: този блъсне, онзи блъсне; на този каже обидна дума, на онзи каже обидна дума. Ако ухото не е добре оформено, а носът – правилен, той спасява положението. Страшно е, ако ухото не е оформено и носът не е правилен. Красивото ухо изправя носа и обратно, правилният нос изправя ухото. Като работи съзнателно, човек може да изправи дефектите на своя характер, както и удовете на лицето си. Както хирургът може да направи какъвто ще нос на болния, така и вие в няколко години можете да изправите носа и ухото си. И аз мога да направя това, но не искам да се занимавам с изправяне носовете на хората. И тъй, сложете в ума си мисълта, да си създадете правилен нос и красиво ухо. Лесно не се изправя ухото. Който може да внесе най-малкото подобрение на ухото си, той минава за гениален човек. Най-малката линия да измените, това внася подобрение във вашия характер. Понеже ухото мъчно се изменя, затова човек лесно се познава по него.

Обикновено, децата приличат на родителите си или по очите, или по ушите, или по носа. Погледнеш детето, по ухото прилича на майка си; по носа прилича на баща си. За да различаваш едно ухо от друго, трябва да правиш наблюдения върху ушите на животните – тревопасните и

месоядните. После, изучавайте ушите на различни хора, да видите каква грамадна разлика има между тях. Не е достатъчно да се каже, че едно ухо е заострено, а друго – закръглено. По това се познава какви енергии действат през едното ухо и през другото. Много работа се иска, докато острото ухо се закръгли. Горната част на ухото трябва да бъде широка, с правилна крива линия. Това говори за широта и простор в човешкия характер.

Т. м.

Лекция от Учителя, държана на 8 февруари 1933 г., София, Изгрев.

1933_02_10 Отношение между линиите
лекция пред специалния клас

ОТНОШЕНИЕ МЕЖДУ ЛИНИИТЕ

Т. м.

Тема за следния път: „Разлика между математическо отношение и геометрически израз“.

Що е наука? Що е обхода? Има ли някакво отношение между понятията “наука и обхода“? Първото нещо, което се изисква от човека, е да се научи да ходи правилно. Ако знаеш да ходиш, наука ли е това? Ходенето има отношение към свободата. Тя се явила първо в съзнанието, когато човек изменил едно състояние в друго, от инертно състояние минал в движение. В човека има една опорна точка, която не се движи, но направлява движението. Тя е вътре в съзнанието му. Тази точка дава направление и подтик ту на единия, ту на другия крак и човек се движи. Ако животът в тази точка спре, краката престават да се движат.

Някои определят науката като система от понятия. И живата наука е пак система от понятия, но в движение. Наистина, всичко е в движение: ръцете, краката, мислите, чувствата, постъпките, способностите – всичко се движи. Правилните движения имат отношение към вътрешната обхода. В съвременните хора обходата е на заден план. Всички искат да бъдат почитани и уважавани, другите да имат обхода към тях. За да изискваш от хората това, първо ти трябва да имаш обхода към тях. Музикант си, искаш някой да ти свири, а ти нямаш желание да му посвириш. Обхода ли е това? Друг е въпросът, ако онзи, който слуша, е глух. Колкото и да искаш да му свириш, той не чува. Говори се за реалност и нереалност. Според някои, това са отвлечени понятия. В този смисъл, те гледат на реалността като на сянка, която се явява и изчезва, в зависимост от слънцето. Значи, когато слънцето ви огрява, тялото ви хвърля сянка. Реална ли е сянката? И тялото се вижда, докато има слънце. Щом слънцето залезе и настане нощ и тялото не се вижда. Реално ли е тялото? Един ден човек умира. Реален ли е той? Значи, със залязването на слънцето всичко изчезва: и сянката, и тялото, което хвърля сянка. Като изгрее слънцето, пак се явява сянката.

Що е смъртта? – Оттегляне на съзнанието от човека. Щом се оттегли съзнанието, човек умира. Това е отвлечена мисъл, която няма практическо приложение. Като разисквате върху смъртта и сенките, вие се смущавате. – Защо? – Защото се занимавате с временни залъгалки, както малкото момиченце със своите кукли: шие им роклички, облича ги, къпе ги, приспива ги. Така, повечето хора спят, събуждат се и питат: Как са

кукличките? Това продължава известно време, след което казват: Дотегна ни тази игра с куклите. – Какво иде след играта? – Хората сами стават на кукли: стават от сън, обличат се, оглеждат се, нахранят се, готвят се за концерт или театър. Целия ден прекарват в приготвяне, непрекъснато сменят дрехите си: всекидневен костюм, туристически, траурно облекло и др. Хората постоянно се обличат и събличат. Срещам някои, облечени в бели дрехи, те имат някаква идея. Бялото е символ.

Питате се: Какво иска да ни каже Учителят с това? – Нищо особено. Ако приятелят ви дава една ябълка, какво иска да каже с това? Или ако ви напише едно писмо, какво иска да каже? – Написал няколко реда на един лист и ви го изпраща. Иска да покаже, че е грамотен. Който пише, иска да покаже, че е учил. Когато момичето или момчето стане петнадесетгодишно, то пише върху най-великата тема – Любовта. Грандиозна работа! Като дойдат до тази тема, ангелите казват: Ето една много трудна тема и се отказват от нея. А на земята, петнадесетгодишни момичета и момчета свободно пишат върху любовта. Кой от вас, като чете една любовна тема, е доволен от нея? Кажете ми, как започвате любовната тема? Понеже имате много сенки в любовта, не можете да отговорите на въпроса. Вие разглеждате лично любовта.

Всяко движение е подтик на любовта. Движа се по направление към ябълката. Влюбил съм се в нея. Вдигам ръката си нагоре, откъсвам една ябълка и я изяждам. Първият подтик на любовта е движението. После отправяме погледа към предмета и най-после го приемаме в себе си. Да се стремиш да станеш министър, това е пак любов към ябълката, но в друга форма. Властта, към която се стремиш, е пак любов към плода. Ти искаш, каквото заповядаш, да стане. Кой министър е постигнал това, което мислел? Издава заповед, но не става според заповедта. Какво е направил той сам от това, което е пожелал? – В края на краищата, той сам се е лъгал. Мислиш ли, че като следваш университет, ще знаеш всичко? Какво са ти помогнали в живота математиката, естествените науки, химията? Правиш изчисления, доказваш теореми, но не знаеш, къде да ги приложиш. Не критикувам науката, но казвам, че нещата не се реализират така, както са поставени във вашия ум. Ето, тази сутрин сте дошли тук да слушате лекцията. Знаете ли точно, какво искате?

В село Николаевка, Варненско, в една от стаите на църквата живял един стар калугер. През великите пости, един познат му донесъл едно шише със старо вино. Той пил една – две чашки от това вино и се развеселил. В това време, дошли няколко млади момичета от селото да се изповядат преди причастието. Той ги запитал: Какво искате? – Да се изповядаме. – Елате тук, днес ще ви изповядам с пилата. Ще изтъркам всичките ви грехове.

Като видели пилата, момичетата хукнали да бягат. Защо бягат? – Този начин на изповед им се видял крайно неестествен. Друг е въпросът, ако старият калугер беше сложил епитрахила си и да беше започнал да чете. Това е в реда на нещата. И вие имате някои неправилни идеи и постъпки, с които отблъсвате хората.

Да се върнем към въпроса за обходата. Това понятие е широко. То значи, да се обхождаш разумно със себе си, с ближния си и с природата. Разумната обхода подразбира живот. Всичко в света е живо. Казвате: Суха, мъртва математика. Не, жива е математиката. Вие боравите с числата 1, 2, 3... като с живи единици. Какво е отношението между числата 1, 2, 3? Две единици, събрани заедно, дават две: 1 + 1 = 2; три единици, събрани заедно, дават три: 1 + 1 + 1 = 3. Какъв смисъл има числото две? Единицата, сама за себе си, има известни качества, обаче, събрана два или три пъти, полученото число придобива други качества. Ако вземете правата линия

A——————B

фиг. 1.

АВ на фиг. 1. , в действителност, тя е невидима. – Може ли правата линия да се счупи? – Може, но тогава се получава

фиг. 2.

счупена линия, фигура 2. Правата линия може и

фиг. 3.

да се огъне, фигура 3. И трите линии – правата, счупената и огънатата са функции на нещо. Например, ръката, изнесена напред или настрана, представя права линия. Като се свие в лакета, за да се приближи към рамото, образува се счупена линия. Всъщност, ръката не е счупена. Ръката се е свила, в зависимост от заповедта на мозъка. Има и

фиг. 4.

овална линия, фигура 4. Правата линия подразбира път на най-големите съпротивления в природата. Който иска да върви по права линия, ще знае, че ще срещне големи съпротивления. Когато се говори за чист, свят живот, за морал, за идеал имаме предвид човек, който се движи по права линия. Той неизбежно се натъква на големи съпротивления и мъчнотии. – Как ще се справим с мъчнотиите си? – Като се огънете. – Но тогава пътят се продължава. – Когато пътят се продължава, мъчнотиите се намаляват; когато пътят се съкращава, мъчнотиите се увеличават. Ако имаш големи мъчнотии, ти си съкратил

пътя. Съкратил си пътя, но си увеличил придобивките. Големите мъчнотии и страдания носят големи придобивки. Малките мъчнотии и страдания продължават пътя, но и придобивките са малко.

Днес всички хора искат да бъдат учени, но не знаят, как да постигнат желанията си. Естествено е вашето желание, защото знанието ще ви помогне за разрешаване на противоречията и мъчнотиите. Тръгваш на път. Трябва да минеш през една гъста гора, но те е страх, не се решаваш и се връщаш назад. Ако имаше знания, щеше да се справиш със страха. Изучаваш математика и дохождаш до една трудна област – не можеш да я преминеш. Спираш се там и не знаеш, как да излезеш от нея. Ако имаше знания, щеше да се справиш с мъчнотията. Кой е най-високият връх в математиката, химията, физиката? Всяка наука има високи върхове. Някои атоми се движат по права линия, други се движат по огъната линия, а трети – в кръг. Това са три прояви, свойства на самата материя. Това става не само с атомите, но с цялата органическа природа. Зад всяка линия се крие едно съзнание със специфично разбиране. По каква линия се движи светлината? – По огъната, т.е. вълнообразна. Който разбира законите на движението, по тази линия, по нейните вълни познава, какви сили, какво съзнание я управляват. Аз зная причините, защо една линия е права, друга огъната или овална. Казват за някого, че има праволинеен характер. – Няма нищо лошо в това. Ако се движи на място, по права линия, това е добре за него. Еди-кой си се огънал много. – И това не е лошо. Важно е, на място да се е огънал. Ако се изправяш или огъваш не на място, това не е добре. Формата на очите не е ли овална? Ако очите са прави, носът огънат неправилно, това значи, да се влезе в разрез с природата. Тя си служи и с прави, и с криви, и с огънати линии.

Изучавайте действията на природата, формите, с които тя си служи, за да имате ясна представа за нея. И тогава, като работите върху лицето си, ще турите всяка линия на място. За да постигнете това, трябва да изучавате физиономията. Физиономистите разполагат с много факти от своята област, но не знаят, де да ги поставят; не могат да съпоставят нещата, поради което се натъкват на много изключения. Какво означават дебелите вежди, широкият нос, голямата уста, острата брада? Като се изучава брадата, трябва да се обърне внимание на устройството ѝ. Основата на устата са две прави линии. Важно е, дали тези линии са еднакви, има ли симетрия между тях. После, при оформянето на устата става по-голямо или по-малко огъване на линиите. Ако огъването е навътре, това е признак на нещо отрицателно; ако огъването е навън, това означава положителна черта в човешкия характер.

И тъй, изучавайте причините на нещата. Трябва да минеш през една гора,

но се страхуваш. Запитай се, защо се страхуваш. Като се наблюдавате, намирате, че причината за страха се крие в отсъствието на прави линии у вас. Ако правите линии преобладават у вас, вие щяхте да минете през гората. Онзи, у когото липсват правите линии, или са малко, е човек без воля. На него не може да се разчита. Аз мога да опиша лицето на такъв човек и какви дефекти има на лицето си. Някой казва: Аз не мога да се огъна. – Как ще се огънеш, когато ти липсват такива линии? Такъв човек няма обхода, няма вкус. Той е небрежен в облеклото си, дрехите му са нечисти, с петна по тях. Каквато работа започне, не я свършва. Запише се в някое училище, и него не свършва. Там трябва да се огъва, а той не може. Някога пък се огъва там, където не трябва.

Има два вида огъвания: съзнателни и несъзнателни. Нещастията на хората се дължат на несъзнателните огъвания. Предприемаш една работа, но пропадаш. Ти си сигурен в себе си и се чудиш, защо пропадаш. Причината е в това, че не знаеш, как да се огъваш. Дойдеш до едно място, речеш да се огънеш, но пропаднеш. Не си внимателен, не знаеш, на кое място да се огънеш и като решиш да го направиш, попадаш в трап. Това е резултат на несъзнателно огъване. Вървиш и мислиш, че пътят е равен, гладък, но като не разбираш законите, изненадваш се – пред тебе трап. Дълбочината на трапа може да е само един метър, но ако отдалеч видеше това място, щеше да го прескочиш. Който се огъва съзнателно, той предвижда нещата, знае, къде да се огъне и къде не и избягва катастрофите в живота.

Днес аз ви говоря за неща, които не знаете. Къде са правите, огънатите и овалните линии, не знаете. Като ви наблюдавам, намирам, че в известно отношение, вие сте като просяци – слепци. Един ги води, а те напипват пътя след него. Това са хора без убеждения. Днес приеме едно убеждение, утре се откаже от него; на третия ден се връща към първото си убеждение и тръгва напред. Докато даде обещание, че ще следва правия път, виждаш го, че тръгнал назад; лута се натук-натам, опитности придобива. И това е наука. Аз не ги съдя, но казвам, че в някои отношения приличат на „битолски просяци“.

Отиват двама просяци от Битолско в едно село, да просят. И двамата се представят за слепи: единият с едното око, а другият с двете. За да маскират истинското положение, турили на очите си люспи. Еднуокият води слепия за ръка и ходят от къща на къща, да им дават нещо за Господа. Водачът свири на гъдулка. Влизат в къщата на един селянин, буден българин. Като ги видял, той се усъмнил в тях и казал: Какво сте тръгнали да просите? Човек не може да си отвори вратата от вас. Досега аз не съм вдигал ръка на просяк, но днес реших да ви набия. Взел той една цепеница в ръка и ги погнал. Пръв водачът хукнал да бяга и восъчните люспи

паднали от окото му. И вторият хукнал да бяга. Люспите и от неговите очи паднали. Така се открила лъжата им. Същият селянин срещнал един ден селския поп и му казал: Дядо попе, аз отворих очите на двама слепци. – Как направи това? – Едва им показах сопата, те прогледнаха и удариха на бяг. Питам: При това положение, вторият слепец има ли нужда от своя водач? Положението е вече ясно. Когато известен въпрос се проучи добре и човек придобие светлина, той става вече ясен. Следователно и вие можете лесно да се ориентирате по известни въпроси, ако имате светлина. Обаче, преди да придобиете нужната светлина и знание, вие се водите като слепци. Докато нямате светлина, вие пипате нещата, но като усилите зрението си, те стават ясни.

От всички се изисква обхода. Изобщо, вие нямате взаимно уважение едни към други. Един от вас казва за другиго, че нищо не знае. Други казват за първия, че не е благороден. Не е въпрос за благородство, а за обхода. Да имаш обхода, това значи, да си определил отношенията си към природата. Така ще разбереш, каква велика разумност владее в природата. Като се обхождаш добре, ще покажеш на хората, че произхождаш от разумен център. С това не препоръчваш само себе си, но и разумната природа. Ако постъпваш неразумно, ти петниш и себе си и природата. – Такъв ме е създала природата. – Не казваш истината. – Така мога, така постъпвам. – Не говориш разумно. – Такова е моето естество. – Какво е твоето естество? Ако имаш ревматизъм и се огъваш от болки, това в природата ли ти е?

И тъй, изучавайте се с цел да разберете, кои линии ви липсват и кои са на своето място. Ако ви липсват правите линии, разумната воля във вас е слаба; ако огънатите линии не са на място, волята ви е слаба. Ако ви липсват овалните линии, сами ще си отговорите, какво ви е нужно. Казвате, че човек не е съвършен, все му липсва нещо. Съвършен е онзи човек, у когото правите, огънатите и овалните линии са на мястото си. Ако паметта ви е слаба, коя е причината за това? – Слабата памет се дължи на отсъствие на вкус, на обхода, т.е. на отсъствие на огънатите и на овалните линии. Турете тези линии на място и паметта ви ще се усили. Някога у вас се натрупват много желания и впечатления, искате да ги реализирате. Лесно ще се реализират, ако сте сами, обаче, още много хора имат същото желание. Ако само двама се конкурират в едно и също желание, въпросът е лесен, но дойдат ли трима, четирма и повече, какво ще се прави тогава? Да конкурираш с десетки и стотици хора за едно и също място, това е напразно изразходване на енергия. Ако някой се състезава за професорско място и не спечели конкурса, поне ще придобие някакво знание. Учени, писатели се състезават, всеки в своята област и който издържи състезанието, получава първа премия, например, Нобеловата. Колко учени химици, физици, астрономи, математици работят в природата, без

да получат някаква премия. Само за премия ли трябва да работи човек? Всеки човек е длъжен да работи. Има една премия, за която трябва да се работи – животът. Искаш да живееш, ще държиш конкурс и като го издържиш, ще получиш най-хубавата премия – животът. Ако не разбираш отношенията между правите, огънатите и овалните линии, ще пропаднеш на конкурса. Ако правите, огънатите и овалните линии са на мястото си, те имат смисъл. Мястото на правата линия е в носа. Единствената права линия на лицето е носът. Той е образец на права линия. Носът на някого може да е огънат, то е друг въпрос. Обаче, носът е представител на правата линия. Устата е представител на огънатата линия, а очите – на овалната линия. – А на кривата линия кой е представител? – Ухото.

Ще ви дам следната задача: Мислете върху думата обхода. Какво се разбира под „обхода“? Пишете върху темата: „Обхода“. Кой каквото знае върху въпроса, да пише. Забелязвам, че вие не пишете темите си. Ще кажете, че за да имате правилна обхода, нужно ви е любов, мъдрост, истина и с това изчерпвате въпроса. За да имате правилна обхода, отношенията ви към природата трябва да бъдат правилни. Кое е онова тяло на физическия свят, към което имате най-хубаво отношение? – Слънцето. Ето защо, досега никой не се е наситил на слънцето, на неговата светлина и топлина. Няма живо същество в света, от най-малкото до най-голямото, което да не се отнася с любов към Слънцето. То никога не омръзва. Всеки гледа на него с разположение. Колкото и да е скръбен човек, като види Слънцето, скръбта му веднага се сменя с радост. Какви трябва да бъдат отношенията ни към хората? – Каквито са към слънцето. Това е мярката. Аз седя за човека по отношението му към Слънцето.

Сега, като ви говоря за обходата към себе си, към ближния и към природата, имам предвид отношението ви към Слънцето, чрез което се изявява Божественото в света. За да имаш обхода към човека, представи си, че познаваш неговата душа. Това значи, да видиш изгрева на неговото Слънце. Само така ще познаете Божественото в човека. Човек се почита не за онова, което той представлява отвън, а за Слънцето, което изгрява на неговия хоризонт. Ако не видите Божественото в човека, не може да имате обхода към него. Кога обходата ви към чешмата ще бъде правилна? – Когато от нея тече чиста, хубава вода. Ако чешмата е пресъхнала, не може да имате обхода към нея. От това гледище, човек е жив извор, който постоянно блика и тече. Ако искаш да имам обхода към тебе, бъди жив извор. И ако аз не се отнасям към него добре, грешката е в мене. Престане ли да извира, грешката е в него. За да изправи грешката си, изворът трябва отново да потече. Новите идеи – това е водата на живия извор. Нека и у вас да потекат новите идеи. Днес, повечето хора са затворени кранове. Говори

се за Бога, за любовта, за мъдростта, за истината, но тук – там ще капнат няколко капки вода.

Какво остава от всичко, което досега ви говорих? Коя е най-важната мисъл в тази лекция? – Разумната обхода и отношенията между правите, огънатите и овалните линии. – Значи, обонянието представя права линия, чувствата – овална, а вкусът – огъната линия. Аз наричам идеален онзи човек, който има прави мисли, огъваем вкус и овални чувства. Според вас, в идеалния човек всичко е право – и мислите, и вкусът, и чувствата. Не, такъв човек няма никакъв идеал. Ако работникът е с нечиста дреха, аз го извинявам. Той е работил, затова се изцапал. Ако дойде при мене добре облечен човек, префинен, но нищо не работил, казвам: Този човек няма никакво съдържание. Той не е лош, но е човек на рекламата. Той носи фирмата на огънатите, на кривите линии, но нищо не работи. Той само угажда на хората. И това не е лошо, но сам не може да се ползва от него. Който има силно развити чувства и желае само да се харесва на хората, нищо не постига. Да мислиш, че ще угодиш на хората и ще им се харесаш, ти си на крив път. Даже и природата не може да угоди на хората.

И тъй, дето работи умът, там са правите линии; дето работи сърцето, там са овалните линии; дето вкусът се изявява, там са огънатите линии. Значи, между правите, огънатите и овалните линии има известно отношение. Творчеството на природата започва с правите линии; после идват огънатите и най-после – овалните. Без прави линии няма творчество, те са началото. Те са идеалът, мярката за правилната обхода. Умът не може да работи без прави линии. Дето са правите линии, там преодолява работата на ума. Който отлага нещата, умът му е слаб. Ако искаш да усилиш ума си, никога не отлагай. Силен е умът на човека, когато прилага волята си в действие. Значи, без воля умът не може да бъде силен.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.

20. Лекция от Учителя, държана на 10 февруари, 1933 г.
София – Изгрев.

Великата разумност (София, 1998)
20 беседи от 23 септември 1932 г. до 10 февруари 1933 г.

1933_02_12 Умен и справедлив
утринно слово

УМЕН И СПРАВЕДЛИВ

Размишление

В сегашния живот няма по-хубаво нещо от служенето. Всичко останало – четеш или пишеш нещо – се отнася до външния живот. Неразбраните неща също имат отношение към външния живот, а разбраните – към вътрешния живот, т.е. към основата на живота.

Ще прочета 21-ва глава от Матея.

Казва се, че Христос влезе в Ерусалим, възседнал на ослица. Питате: „Не можа ли Той да влезе без ослица?“ – Вие можете ли да влезете във физическия свят без тяло? – „Не можем.“ Значи между физическия свят и тялото на човека има известно отношение. В духовния свят може без физическо тяло. Като се говори за ослицата, вие гледате на нея като на животно, лишено от разумност. Дали е така, това е въпрос. Виждаме, че Христос, един велик човек, възседна ослица, а учениците Му сложиха дрехите си върху нея, да ги носи.

Питате: „Не можаха ли учениците сами да си носят дрехите, а трябваше да ги слагат на гърба на ослицата? Не можа ли Христос да влезе пеш в Ерусалим? Защо народът посрещна тържествено Христа?“ – Вие питате за неща, на които и да ви се отговори, мъчно ще ги разберете. И във времето на Христа очакваха да дойде Царството Божие, но не дойде. И до днес още не е дошло. И досега се дават обещания на хората, но обещанията още не са изпълнени. Казва им се, че ще има хляб в изобилие, че ще имат свобода. Хората очакват времето да се изпълнят тези обещания и още ще чакат. – Защо? – Защото не разбират законите. Те не знаят, че Истината ще им донесе свободата. Друг път за свободата няма. Човек трябва да влезе в Ерусалимския храм, т.е. в своя вътрешен храм, и да изгони търговците навън. Търговците представляват дребнавостите в живота. Не можеш да служиш на Бога и да се занимаваш с дребни работи. Те всякога ще те спъват. Следователно всичко, което спъва човека, трябва да излезе навън. Ще ви кажа една мисъл, която може да си напишете. Тя е следната: Никога не поставяй завеса пред очите си. Да сложиш завеса на прозорците, има смисъл, но пред очите – никога! Въпреки това, преди години, високопоставените дами носеха воал на лицето си под предлог, че се пазят от слънцето и вятъра. Всъщност това беше мода. Сега, да дойдем до същественото. – Кое е същественото? – Което осмисля живота. Ето защо, говорете на хората, както и на себе си, по такъв начин, че да дойдете до

истинското разбиране на живота. Досега са ви говорили приказки, като на деца. Вашите баби и майки са ви разказвали толкова много приказки, че сте изпълнени с един вътрешен страх. На децата разказват приказки от „Хиляда и една нощ". Те слушат, жадно възприемат всичко и вечер, като си лягат, не могат да заспят – страхуват се. И възрастните се страхуват като децата. Здравият се страхува да не заболее, а болният – да не умре. Богатият се страхува да не го оберат и да осиромашее. И сиромахът се страхува, но не знае от какво. Ученият се страхува да не изгуби знанието си. И невежият, който няма знания, също се страхува. От какво се страхува, и той не знае. Да се разказват приказки на децата, това е на място. Но да разказваш приказки на гладния, това е безпредметно. Гладният се нуждае от нещо съществено – от хляб. Ще му дадеш хляб и след това ще го накараш да работи. – „Как ще работя?" – Както знаеш. Важно е да свършиш работата добре. – „Не мога да работя." – Щом не можеш да работиш, ти си дете, което още очаква на майка си и на баща си. Майката ще вземе лъжичката и ще му слага кашицата направо в устата. Ако си възрастен, сам ще намериш хляба и ще се нахраниш. На същото основание възрастният сам намира знанието, което му е нужно. Човек е дошъл до положението сам да работи и сам да се храни. Той не се нуждае вече от кашицата. Като работи сам, той усилва вярата в себе си. По отношение на вярата хората могат да вярват в неща вън от себе си. Например, някой вярва в парите, а друг – не вярва. По отношение на парите първият е вярващ, а вторият – безверник. Който вярва в парите, в богатството, има възможност да стане богат. Който не вярва в парите, не може да забогатее. – Кое е по-добре: да си богат, или да си сиромах? – Според мене за предпочитане е да си сиромах. Богатия всеки може да го убие; сиромахът си върви спокойно, не се страхува, че ще го убият. Голямата вяра в парите докарва смъртта. Вярваш в парите, а същевременно се безпокоиш. Това не е вяра. То е все едно да вярваш в Бога и да се безпокоиш. Вярата в Бог изключва всякакъв страх и безпокойство. – На какво се дължи това безпокойство? – То е вътрешен, личен въпрос, на който сами ще си отговорите.

Докато вярата ти в Бога е чиста, незасегната от външни влияния, ти си спокоен, нищо не те плаши. Такова е състоянието на здравия и задоволен човек. Той има хубави мисли и чувства, добро разположение на духа. Щом му дават храна, която не му понася, стомахът му се разстройва и той става мрачен, неразположен. Ще направя превод на мисълта си, да разберете какво означава за човека неестествената храна. Тя представлява онези неестествени идеи и учения, които тровят човешката душа. Това са лъжливи идеи, които внасят заблужденията в света. Например, дойда при вас и ви кажа, че след една година ще ви израснат крила като на ангел. Цяла година вие се радвате, очаквате деня, когато ще ви израснат крила.

Иде краят на годината, но крилата не идат. Веднага иде и разочарованието, недоволството. Питам: Защо ви са тези крила? Трябва ли да вярвате в тях? Какво ще ви допринесат крилата? Ангелът да има крила, това е естествено. Обаче защо са нужни на човека ангелски крила? Как може да вярвате, че след една година ще ви израснат крила? Вие вярвате в неща, за които нямате никаква представа. Даже художниците, които рисуват ангели, не знаят какво представляват крилата им. Те ги рисуват с пера, като на птиците. Значи между крилата на ангелите и тези на птиците няма никаква разлика. Не е така. Като мечтаете за крила, запитали ли сте се къде ще бъдат те? Някои мислят, че ще бъдат около раменете. Ако не ви израснат крила, ще страдате. Това значи да вярвате в невъзможни неща. Това са сравнения за обяснение на вътрешния, съществения живот. Като знаете това, не мечтайте за невъзможни неща. Като човек, никога не можеш да имаш крила. Те са за ангелите. Чрез крилата си ангелът има възможност да се движи бързо. С тях ангелът има големи възможности за постигане на своите цели. Крилата са символ на ангелския ум. И човек има крила, но те са още малки. Колкото повече се развива той, и крилата му растат. Един ден и вашият ум ще бъде по-силен, ще се оформи. Тогава ще разбирате повече. Вие искате още днес да имате ангелски крила. И това е възможно, но при условия да бъдете абсолютно умни и справедливи. Ангелите се отличават с две съществени качества: те са умни и крайно справедливи. Никой никога не може да ги заблуди. Какъв ангел ще бъдеш, ако не си готов да дадеш и последната стотинка, която имаш? Срещаш един беден човек. Бръкнеш в джоба си да му дадеш нещо. Напипваш последните си десет лева и сърцето ти се свива, не ти се дават. Казваш: „Няма да му дам нищо, аз съм по-беден от него“. В случая ти губиш силата си, защото мислиш, че силата ти е в десетте лева. Не мисли, че твоите работи ще се оправят с тези десет лева. Лъжеш се, те няма да ти помогнат. Силата на чешмата не е във водата, която изтича, но в прииждащата вода. Силата е в онова непрекъснато прииждане на енергия. Докато мислиш, че като дадеш десетте лева, ще обеднееш, ти си на крив път. Казваш: „Трябва да даваме, за да взимаме“. – Така е, но трябва да разбирате закона за даването и вземането. Като хвърли семето в земята, земеделецът казва: „Все ще взема нещо от нивата си“. – Не е там въпросът. Не е достатъчно да хвърлиш семето, за да вземеш нещо. Преди това трябва да разореш нивата добре, да я натoриш и тогава да я посееш. В този случай ти ще вземеш десет пъти повече от това, което си посял. Същият закон се отнася и до доброто. Разори нивата си, натори я и посей доброто в нея. То ще израсте и много плод ще даде. Обаче да посееш семето и само да чакаш да израсте, това е крив възглед. То е все едно да очакваш хляба наготово, а ти само да го ядеш. – Не, така трябва да приемеш хляба в себе си, че ти и той да станете едно. – Как ще стане това? – Христос казва: „Аз съм живият хляб. Който ме яде, има живот в себе си“. Вие очаквате Христа да дойде на

земята като човек. Това е детинско разбиране. Ако не можете да възприемете Словото Му като хляб и да станете едно с Него, нямате живот в себе си. Ако вярвате, че Христос е в хляба, ще имате Неговата сила. Тогава ще разберете думите, които Христос каза на сатаната: „Не само с хляб се живее, но с всяко Слово, което излиза от устата на Бога“.

Питам: Колко от вас вярват без никакво съмнение? Ще кажете, че съмнението се допуща, понеже се явяват неща, които човешкият ум не може да приеме. Например, казано е, че Христос нахранил няколко хиляден народ само с пет хляба и две риби. – Наистина, за човек, който не познава законите на великата природа, това е невъзможно. Обаче за човек, който познава тези закони, това е възможно. Той не се нуждае от доказване на тази истина. Ето, от милиони години Бог храни всички живи същества все от земята. Тази черна земя, която сама по себе си не може да се яде, произвежда всички храни. От нея излиза всичко. Днес и най-великите учени не могат да докажат това, което Христос е направил. И да се намерят учени, които могат да го докажат, вие няма да ги разберете. Имаш една идея, която искаш да изнесеш пред близките си. Щом я изнесеш, виждаш, че те не я възприемат, както я разбираш. Тогава ще се намериш в положението на онзи момък, който не могъл да се разбере с бивола и се принудил да се качи на едно дърво, там да намери спасение. Един млад момък попитал баба си: „Бабо, знаеш ли някакъв начин да се справя лесно с мъчнотиите си?“ Тя му отговорила: „Мъчнотиите не са нищо друго, освен разярен бик, който се изпречва на пътя ти. За да се справиш с него, трябва да махнеш с ръката си наляво. Ако не те разбере, ще махнеш с дясната си ръка. Обаче в никой случай няма да изнасяш ръцете си напред“. Момъкът запомнил думите на баба си и си отишъл, доволен, че владее едно изкуство. Случило му се да срещне бивол, който се отправил към него с намерение да го убоде с рогата си. Момъкът махнал с ръката си наляво, но биволът не го разбрал. Махнал с ръката си надясно, биволът пак не го разбрал. Махнал с двете си ръце и като видял, че и този път не успял, казал си: „Има нещо, което аз не съм разбрал. Не мога да приложа съвета на баба си. Ще направя това, което си зная“. Покатерил се на едно дърво и отвисоко наблюдавал бивола. Момъкът си казал: „Понеже не можахме да се разберем с бивола, аз ще остана горе, а той – долу. Справих се и без съвета на баба си“. Кога се разбира едно учение? Какъв трябва да бъде християнинът? Какво представлява християнството? Кои са отличителните качества на вярващия? Това са въпроси, които поставят известни ограничения. Каквито отговори и да се дадат, едни ще бъдат по-близо до истината, а други – по-далеч. Има едно положение, което Бог е вложил в човека. И ако той се ръководи от него, всичко се нарежда така, както е определено. Например, ако въртиш крана на чешмата в обратна посока, вместо да тече водата, ти я спираш. От тебе зависи да тече водата или да я

спреш. Ще въртиш крана в тази посока, в която водата тече. Аз уподобявам крана на човешкия ум. Като завъртиш крана в противоположна посока, мисълта спира. Щом го завъртиш в права посока на нейното движение, тя веднага потича. Болният казва: „Няма да ме бъде". Той завъртва крана в обратна посока. Здравият казва: „Аз ще се разболея". И той завъртва крана в обратна посока. Какъв е резултатът на това завъртване? Болният все повече отслабва, а здравият се разболява и постепенно губи силата си. За да не влошавате положението си, ще спазвате закона, а именно: ще завъртвате крана в правата посока. Мнозина казват: „Вярваме в Бога, но трябва да се работи. Ние се нуждаем от храна, облекло, жилище. С гола вяра само не се живее". – Това е завъртване на крана в обратна посока. Какво разбирате под „гола вяра". Тази вяра няма никакво отношение към живота. Истинска вяра е онази, която дава възможност на човека да се свърже с Бога. Затова Павел казва: „Ние живеем и се движим в Бога". Следователно, ако живееш с гола вяра, ти си извън Бога. Може ли човек да живее извън Бога? Това е невъзможно. Може да се говори за дисхармония на човека с Бога, но невъзможно е той да живее извън Бога. Майка и дъщеря не се разбират. Дъщерята не е в съгласие с майка си, не я слуша, не ѝ се подчинява. И майката е недоволна от дъщеря си, и дъщерята – от майка си. – Докога ще бъде това? – Докато дъщерята стане разумна и започне да разбира майка си. Тогава и майката се изменя към дъщерята. Каквито са отношенията между майката и дъщерята, такива са между Бога и човека. Казваш: „Защо Господ ме забрави? Докога ще се мъча и страдам?" – Докато решиш да изпълняваш Божията воля. Щом започнеш да изпълняваш волята на Бога, и Той ще измени отношенията си към тебе. – „Аз изпълнявам волята Божия." – Изпълняваш я като онзи ученик, който прочел само десетина реда от урока си. – Не, ще прочетеш целия урок, ще го повториш, ще си го разкажеш и тогава ще затвориш книгата. Следователно изпълняването волята на Бога не е еднократен процес. Винаги ще изпълняваш Божията воля. – „Аз искам да изпълнявам тази велика воля." – Всеки иска, но не е само до искането. Казваш: „Искам да бъда богат". Всички искат да бъдат богати, но не могат. – „Искам да бъда учен." – Искането не разрешава въпроса. То е все едно, че искаш да ядеш. – Щом искаш да ядеш, ще си купиш хляб и сам ще ядеш – никой не може да яде за тебе. Казвам: За да не успява човек в живота си, това се дължи на известни спънки във вътрешния му живот. Те се отразяват на неговото съзнание. Ето защо, първо ще премахнеш спънките. След това ще реализираш всичките си желания. Докато е на земята, човек неизбежно минава през съмнения и колебания. Пътник си, минаваш през една гора и объркваш пътя. Нощта е тъмна, не знаеш накъде вървиш. По едно време виждаш една малка светлинка, някой се приближава към тебе. В този момент ти се зарадваш, че към тебе иде човек със запалена свещ. Той е ловец, тръгнал на лов. Едва

се зарадваш и в ума ти мине едно съмнение: „Ами ако този човек, с пушка на рамо, ме убие?“ Ти вече не му вярваш. Той ти осветява пътя, но светлината не те успокоява. Не всякога светлината може да успокои човека. Когато неприятелският лагер иска да открие къде е противникът, служи си с прожектор. Обаче и противникът си служи с прожектор. В случая светлината на прожектора ни най-малко не успокоява войниците. Те знаят, че неприятелят ги търси. Човек всякога може да се съмнява. Ако богатият, с торба злато и скъпоценности, падне в морето, лесно може да се удави. За да го спаси някой, първо трябва да му вземе торбата със скъпоценностите, а после да спасява него. Остави ли торбата на гърба му, тя ще го завлече на дъното на морето. Като вземе торбата му, той ще го хване за ръката и ще го извлече на брега. Грубо пипа този човек, но грубостта му е на място. Като се съвземе, давещият първо ще пита къде е торбата му. Ако не му я дадат веднага, той ще се усъмни.

Значи и когато животът ти е в опасност, пак можеш да се усъмниш. Сега вие искате да отидете при Бога с всичкото си богатство. Трябва да знаете, че Бог няма нужда от богати хора. Той предпочита сиромасите. – Защо? – Богатите са пълни шишета. Какво се очаква от тях? Като отидат при Бога, първо трябва да се излеят и след това да се пълнят. Сиромасите са празни шишета. Като отидат при Бога, т.е. при големия извор, веднага ще се напълнят. Бог не се нуждае и от учени хора. И те са пълни шишета. Какво ще се налее в тях? Според мене, който отива при Бога, не трябва да бъде нито богат, нито сиромах; нито учен, нито невежа. Ще отидеш при Бога с желание да научиш нещо, да придобиеш нещо или да изпълниш Неговата воля. Следователно ще отидеш при Бога, като син при своя баща. Отношенията между Бога и тебе трябва да бъдат безкористни. Отидеш ли при Него с желание да забогатееш, да станеш учен, ти изменяш на Любовта. Ще ме запитате: „Можем ли да бъдем Синове Божии?“ – Ако вярвате, може; ако не вярвате, не може. Когато житното зърно ме пита може ли да израсте, отговарям: Ако те посеят в земята, ще израснеш; ако не те посеят, няма да израснеш. Под „вяра в Бога“ разбирам да влезеш в онези условия, при които можеш да придобиеш нещо.

Христос казва: „Ако имате вяра като синапово зърно, като кажете на тази планина да се премести, тя ще се премести“. Ако планината не се премести, причината е в тебе, ти не си разбрал великия закон. Ако имаш вяра, и дете да си, ще бутнеш точно този бутон, който движи машината. Ако нямаш вяра, и учен да си, ще буташ тук-там, но няма да намериш бутона, от който зависи движението на машината. Значи детето, със своята вяра, движи машината, а възрастният, макар и учен, без вяра нищо не може да постигне. Ученият ще разглежда машината, ще я пипа тук-там, ще търси кой я направил, но машината ще си стои на мястото, няма да

работи. Оставете това настрана. Важно е машината да работи. И детето да я подвижи, важно е да се върши работа. Следователно, като влезете в една фабрика, първо вижте къде е бутонът, който движи главната машина. И като го намерите, завъртете го. И тъй, за да бъде здрав, човек трябва да диша чист въздух. Не е важно да знае от колко елемента е въздухът, каква смес е, в какви отношения са елементите му. Дишай чист въздух! Същото е и по отношение на светлината. Първо приеми светлината, а после изследвай колко трептения има тя, с каква бързина се движи и т.н. Науката се заключава в това, да се ползваш правилно от благата на живота, а после да ги изследваш и анализираш. Първото нещо, което се изисква от човека, е да усилва вярата си. Под „усилване на вярата“ разбирам всеки ден да се придава нещо към нея. Човек яде по три пъти на ден. – Защо? – За да придаде нещо към своя организъм. Щом изразходваш енергия, трябва да придадеш нещо към организма, да закрепнеш. – „Аз на младини бях вярващ.“ – Сега вярващ ли си? Ако нищо не си придал към вярата си, т.е. не я усилваш всеки ден, тя постепенно ще отслабне. Днес вярата на мнозина отслабва, защото не придават нищо към нея.

Следователно не върши това, което отслабва вярата. Например, не се мъчи да правиш чудесата, които Христос на времето си е правил. Смешно е да дойде някой при тебе, да прави за тебе онова, което майка ти някога е правила. Ще те повива, ще те храни с мляко и кашица. Днес това не може да става. Ти си 21-годишен момък. С тебе трябва да се постъпва по друг начин, като с голям човек. Даже и любовта на майката не може да се повтори. Детето ще обичаш по един начин, а възрастния – по друг начин. Когато любовта се повтаря по един и същ начин, тя се опорочава. Никоя жена не може да заеме мястото на майката. Майка ти те родила, кърмила и отгледала, и ще дойде друга жена да заеме нейното място! Това е невъзможно! Майка е само онази жена, която е дала нещо от себе си. Съвременните хора страдат от много майки. Казваш: „Имам физическа майка, имам и духовна майка“. – Не, една майка трябва да имаш. В кошера има само една царица. Ако се съберат две царици, едната непременно трябва да излезе. Иначе ще стане голяма борба между работниците. Това значи: Не внасяйте две идеи в ума си! Срещнат ли се две идеи в ума ви, те ще произведат цяла война. – Коя идея е по-силна? – Не внасяйте Господа и дявола едновременно в себе си. Ако Господ е вътре, дяволът трябва да бъде вън. – Кой е дяволът? – Той е втората майка на човека. Дяволът казва: „Аз направих този свят заради тебе“. – Не, той нищо не е направил. Обаче той казва, че е направил човека, уредил живота му. Според мене дяволът не говори истината, макар че се препоръчва за същество, което всичко е направило. – Кой е дяволът? – Онзи, който си въобразява, че всичко е направил. – Кой е Господ? – Онзи, Който всичко е направил, въпреки това оставя хората свободни. Той казва, че всичко е направил, и всъщност е така.

– Какво е истината? – Това, което е направило всичко в света. Затова е казано: „Глава на Твоето Слово е Истината“. Аз искам да останат в ума ви две реални мисли, а именно: Какво е Бог и какво – дяволът. Бог е този, Който е направил всичко. Дяволът е този, който нищо не е направил, а казва, че всичко е направил. В когото от двамата вярвате, на него ще приличате. Ако вярвате в Бога, на Бога ще приличате. Ако вярвате в дявола, на него ще приличате. В първия случай, човек се радва, а във втория – страда. – „Не може ли да дадем едно малко местенце у нас и на дявола?“ – Ако искате, може, но ще знаете, че ще станете негови роби. Дяволът е крайно взискателен. Като заеме едно място, той така се настанява, че не можеш да го изпъдиш. На дявола добро не може да се прави. – Защо? – Защото ще те направи роб. Види ли, че някой човек е малко внимателен към него, веднага го използва. Като влезе в човека, той се настанява като в свой дом и счита, че всичко е негово. Това ви казвам, за да имате ясна представа какво нещо е дяволът. И без да ви говоря за него, вие го познавате.

Следователно не взимай фалшиво положение в живота, да мислиш, че с всичко можеш да се справиш. Не е така. Не казвай, че Бог е създал всичко заради тебе. Ако мислиш така, ти заемаш положението на господар, а Бог – на твой слуга. По-скоро приеми, че Господ е създал всичко за себе си. – „Защо еди-кой си е по-учен от мене?“ Не се сравнявай с никого нито по ум, нито по богатство, нито по ученост. Радвай се на това, което имаш. – Защо искаш да бъдеш богат? – „Богатството ще ме направи щастлив.“ – Лъжеш се. Богатият не е щастлив, но и сиромахът не е нещастен. Богатият е щастлив, понеже вярва, че е богат. И сиромахът е нещастен, понеже вярва, че е нещастен. Ако стане обратното, а именно, богатият да мисли, че е сиромах, а сиромахът, че е богат, работите им пак няма да се наредят. Значи и това не е правилно. Ще ви приведа един случай от живота на богатите хора. Един богат англичанин-милионер живял известно време в Африка. Когато коронясвали английската кралица Виктория, той тръгнал с параход за Англия, да присъства на това тържество. Той имал на разположение 360 милиона лева. Обаче като пътувал, той започнал да си мисли: „Ще ми стигнат ли тези пари за празненството?“ Като се страхувал, че няма да му стигнат, той се хвърлил в океана. Значи в един момент се почувствал беден, нещастен и не могъл да издържи това положение. За вас това е странно. Казвате си: „Как е възможно човек с 360 милиона да се почувствува беден?“ И вие, в сравнение с рибите, птиците и млекопитаещите, сте милиардери, но въпреки това се считате сиромаси и сте готови в момент да отчаяние да се хвърлите във водата и да се удавите. И тъй, съвременният човек е милиардер, и пак е недоволен. Има кой да го обича, и пак е нещастен. Казва: „Няма кой да ме обича“. – Има Един, Който те обича – това е Бог. – „Няма кого да обичам.“ – Бога ще обичаш.

Какво по-хубаво нещо от това, да обичаш Този, Който те обича? Той те е създал, за да те обича. И ти ще Го обичаш, защото пръв Той те е възлюбил. Това е разрешението на задачата, защо сме дошли на земята. Ние сме дошли тук, за да се научим да обичаме Този, Който ни е създал и ни обича. Щом се научим да Го обичаме, животът ни ще стане разбран и отношенията ни с хората ще се изяснят. Днес хората водят голяма борба с онзи, който нищо не е направил, а казва, че всичко е направил. Това е все едно слугата да развежда един гост в имението на господаря си и да му казва: „Всичко това е мое“. В същото време господарят е в имението си. Хората вярват в лъжите на дявола, т.е. в това, което не съществува. Нещастието на хората се заключава, именно, в това, че изгубиха вяра в реалното и повярваха в това, което не съществува. Възможно е като вярваш в Бога, да станеш богат; може и да не станеш богат. Обаче и в двата случая трябва да вярваш. Като вярваш, може да станеш учен, може и да не станеш; но, в края на краищата, ще вярваш. Това е външната страна на вярата. – Защо? – Защото като изгубиш богатството си, ще се обезвериш; като изгубиш знанието си, пак ще се обезвериш. Ако при всички положения запазиш вярата и отношението си към Бога, ти си истински човек. Никой не може да отнеме вярата ти. Ако, като богат, вярваш по един начин, а като сиромах – по друг начин, ти не си човек. Силна е вярата, когато при всички условия на човешкия живот – в богатство и в сиромашия, в знание и невежество – е една и съща. – „Искам да стана учен.“ – Като учиш, ще станеш учен. Важно е кога ще станеш такъв. Това се постига и в десет години, и в хиляди години – от вярата зависи. И като ядеш, можеш да се нахраниш изведнъж, а може и в продължение на един–два часа, като взимаш хапка по хапка. Истинско хранене е, когато изпитваш радост при всяка хапка. Както храната е необходима за физическото тяло, така и знанието – за човешкия ум. Често хората се обезсърчават и казват: „Ние нищо не знаем, нищо не можем да направим“.

„Светските хора могат да постигнат всичко.“ – Не е така. Ето, богатият има пари, а нищо не може да направи. – Защо? – Защото се затваря за хората, счита ги непризнателни. – Този човек не е на прав път. Отворена ли трябва да бъде чешмата, или затворена? – Отворена трябва да бъде. В затворените чешми водата тече слабо. Следователно в ума на богатия не трябва да стои мисълта, че той прави добро. Ще прави добро без да мисли за него. – „Ще се моля на Господа да ми изпрати по някакъв начин пари.“ – Ти си на крив път. Пари ще искаш от хората, те са ги създали, а от Господа ще искаш да отвори сърцето ти, да обичаш. Ако обикнеш един богат човек, той ще отвори сърцето си за тебе и ще ти даде каквото искаш. Той ще бъде готов да ти даде половината от богатството си. Не можеш ли да обичаш богатия, нищо не очаквай от него. – „Ще се моля на Бога, да отвори сърцето на богатия към мене.“ – На крив път си. Не можеш да искаш това от Господа.

– „Какво да правя тогава?“ – Ще обикнеш богатия, но не за неговото богатство. Ще го обикнеш за самия него. Тогава и той ще те обикне. И без да искаш нещо от него, той ще ти даде половината от своето богатство. Едно се иска от вас: Да се обичате един друг. Това е волята Божия. Който люби, всякога придобива; който не люби, губи. Това е закон. – „Ние не знаем този закон.“ – Това не ме интересува. Длъжни сте да го знаете. Аз не се интересувам, че някой се объркал в тъмната нощ. Не се интересувам и от това, кой му е помогнал да се оправи. Че някой му осветил пътя, и това не ме интересува. Аз се интересувам от моята свещ, какво мога да направя с нея за себе си и за вас. Вечер, докато си в тъмнината, нищо няма да говориш за свещта на този, който ти осветява пътя. Ако говориш, ще му напакостиш. През деня, на светло, можеш да говориш, колкото искаш. Като опиташ светлината на свещта, тогава ще говориш за нея. Когато аз ти светя, ще вървиш след мене, няма да се отклоняваш нито наляво, нито надясно. Ще вървиш след мене и ще мълчиш. – „Какъв ще бъде краят?“ – За края не мисли. Като изгрее слънцето, тогава ще видиш края. Благодари, че виждаш светлината и доброто, което ти е направено. Когато някой те изведе от тъмната нощ, и аз съм готов да те изведа. Между проявите на доброто има връзка. Откъдето и да дойде светлината, тя излиза от един източник. Светлината иде от Бога. Тя осветява пътя на всеки човек, дошъл в света. Всеки е длъжен да обича Господа заради светлината, която получава от Него. – „Как ще Го обичаме?“ – Младият ще обича Господа като млад, а старият – като стар. Ученият ще обича Господа като учен, а простият – като прост. Здравият ще обича Господа като здрав, а болният – като болен. Богатият ще Го обича като богат, а сиромахът – като сиромах. Бог приема любовта на всички, както приема и молитвата им. Той приема молитвата и на богатия, и на бедния; наема молитвата и на богатия, и на бедния; на учения и на простия; на здравия и на болния. – „Като забогатея, тогава ще се моля на Бога, да Му благодаря.“ – Не, ще се молиш на Бога и като сиромах, и като лош, и като болен. Бог приема молитвата на всеки човек и на всеки отдава по нещо. Когато лошият се моли, ще стане добър. Когато болният се моли, ще оздравее. Обаче, ако добрият не се моли, ще стане лош. Ако здравият не се моли, ще се разболее. Освободете се от ненужния товар, който носите на гърба си. – „Как ще се освободим?“ – Като дадете част от товара си на онзи, който нищо не носи. Така ще се радват и онези, който нищо не носи. Така ще се радват и онези, които нищо нямат, както и онези, които имат много. Едни да дават, други да вземат, да става вътрешна обмяна. Да се радва и който има, и който няма. Давай, за да се слави името Божие. Взимай, за да се слави името Божие. Нужни са хора, които дават и които взимат. Едновременно ще даваш и ще взимаш. Ще възприемаш Божията Любов и ще я предаваш на другите. Любовта ще донесе щастието, което търсите. – „Възможно ли е да придобием Любовта още в този живот?“ – Възможно е. – „Мога ли да стана богат?“ – Можеш. –

„Кога?“ – Не питай. – „Мога ли да стана учен?“ – Можеш. – „Кога?“ – Не питай. Има едно условие, при което можеш да станеш и богат, и учен. – „Кое е това условие?“ – Като повярваш. Чрез вярата ти вървиш по друг закон. Не смесвайте материалните работи с духовните. За материалните работи се изисква време и пространство. За духовните работи законът е друг. Ако влезеш в човешко общество и поискаш нещо, всички ще те разберат и ще ти дадат, каквото искаш. Обаче, ако влезеш в животинското царство и пожелаеш нещо, никой няма да те разбере и нищо няма да получиш.

Следователно, когато нещата не стават, както желаеш, ти си в животинския свят. – „Наистина, нищо не се нарежда според желанията ми.“ – Да, ти си в свят между низши същества. Ако си в Божествения свят, работите стават, както искаш. Понеже не си в този свят, нещата не стават по твое желание. Щом не стават, както трябва, ти знаеш истината; знаеш в кой свят живееш. Трябва да се молиш. И като се молиш, работите не стават, както искаш. Казваш: „Господ не ме слуша“. – Защо не те слуша? – Защото живееш в низш свят. Повдигни се малко. Направи три стъпки нагоре. Тогава, като се помолиш, Бог ще те послуша. У всички има мисли, от които трябва да се освободите. Не мислете, че като изгрее днес слънцето, вие ще бъдете по-добри. Има възможност да бъдете по-добри, но дали ще станете такива, това зависи от вас. Не мислете, че ако слънцето ви завари лоши, такива ще си останете. – Не, изгряването и залязването на слънцето е временна обстановка на нещата. Това е привидно така. Има един свят, където слънцето никога не залязва. В този свят Бог всякога се проявява. Псалмопевецът казва, че Бог се е скрил. – Значи Бог някога се крие. Това е състояние на нашето съзнание. Всъщност Бог никога не се крие. Ако вие затваряте прозорците си, естествено, че няма да видите Бога. Тогава се усещате стари, немощни, тъжни. Вие се чувствате изоставени, самотни, като че никой не мисли за вас. – Защо е така? – Вяра нямате. Майка ти, баща ти се грижат за тебе, но ти си недоволен, кисел – липсва ти нещо. Ти си в положението на младата мома, на която е дотегнал бащиния дом и търси щастието си отвън. И вие, като се отегчите от живота си, искате да отидете в другия свят, там да живеете. – Това желание е правилно, обаче само за някои. Едни хора, като отидат в онзи свят, са по-добре; други, обаче, са по-зле, положението им се влошава. Много от заминалите се оплакват, че положението им не е добро. На тези умрели аз казвам: Сега ще тръгнете по земята и където срещнете тъжни, нещастни хора, ще им говорите, докато ги утешите. Ще им кажете, че работите им ще се оправят. И наистина, след десет години работите им ще се наредят. Много от заминалите са готови да проповядват, но други не са готови, те искат да им се каже нещо, което изведнъж да ги повдигне. – „Искаме нещо съществено.“ – Аз зная кое е същественото за тях. Те искат отново да влязат

на земята. – Добре е това, но място няма за тях. Не е лесно да слезеш от онзи свят на земята, както не е лесно и да се качиш от земята на небето. Никой не може да ви отвори вратата за другия свят. Христос казва: „Отивам да ви приготвя място“. – Трябва да се приготви място на човека за онзи свят, но и на земята трябва да му се приготви място. Дръжте добри мисли в ума си. За да се прояви една хубава мисъл, нужни са и външни, и вътрешни условия. За тази цел от всички се иска разумност. Често се произнасяте за нещата, че това или онова не било право. – „Ама аз съм нещастен.“ – Зная това. Аз зная откъде иде нещастието и как се е създало. Аз зная какво е отношението между щастието и нещастието. Аз се интересувам от нещастието дотолкова, доколко то е проводник на щастието.

Важно е да намеря пътя на нещастието. Щом намеря пътя му, аз зная вече, че щастието е близо. Аз държа нещастието, за да намеря щастието. Следователно не съжалявай, че си нещастен, защото то е път към щастието. Ако си попаднал в безверието, скоро ще намериш вярата. Безверието е сянка на вярата. Тя е реалността. Щом дойдеш до омразата, ти си близо до Любовта. Важно е да се намери Истината, макар и по отрицателен път. Помнете: Зад всяко нещастие и страдание се крие щастието и радостта. Зад всяка мъчнотия се крие една Божествена мисъл. Само така ще разберете Божиите дела. Писанието казва: „Призови ме в ден скръбен. Аз ще ти помогна, и ти ще ме прославиш“. Христос, като бил на кръста, при най-големите страдания, казал: „Господи, в Твоите ръце предавам Духа си“. И Бог Го възкреси. След това силата на Христа се увеличи. Той се прослави и стана щастлив. Всички страдания, всичкото безчестие, през което мина Христос, се заличи. Ето едно условие, в което Бог може да се прояви. Той се изявява чрез страданията. Затова е казано: „Който изтърпи докрай, той ще бъде спасен“. Спасението подразбира щастливия живот. Следователно радвайте се и веселете се, когато изпаднете в мъчнотии и страдания. Лесно е да се каже, че трябва да се радваш в страданията. – Вярвайте вътрешно в това. Работете върху себе си, за да усилите вярата си. Не казвам, че трябва да станете богати. За някои от вас искам да станат богати, а да други – да осиромашеят; за някои искам да станат учени, а за други – невежи; за някои искам да закрепят здравето си, а за други – да се разболеят. – Защо? – Ако човек, като житното зърно, не бъде посят в земята, не изгние и отново не израсте, никога няма да научи законите на живота. И ако умрелият не изгние, не се разпадне и не остане само скелета му, нищо няма да научи. Само така той ще се освободи от заблужденията си и ще каже: „Господи, само при Тебе е животът. Само това, което Ти си направил, е хубаво и велико“. Човешкото е временно, лесно губи своята красота. – Какво е направил Бог? Казано е в Писанието: „Няма да оставя преподобния си да види изтление“. Ако вярваш дълбоко в

Бога, и в гроба да влезеш, смъртта няма да те вземе. Има път, по който смъртта е по-лека. Като влезеш в този път, непотребното ще се стопи и само потребното ще остане. Така се случи и с пророк Илия. Той остави кожуха си на земята и с колесница замина за другия свят. Този е пътят за силните във вярата. Като говоря за смъртта, казвате: „Страшно нещо е да заровят човека в земята да гние". – Страшно е, ако умре; ако не умре, това е благословение. И житното зърно се хвърля в земята, но не умира. В това отношение то има по-голяма вяра от човека. По същия закон всеки човек ще бъде посят в земята и след време ще възкръсне. – „Какъв ще бъде следният живот?" – По-красив от сегашния. Всеки следващ живот не е ли красив? „Като дете, аз бях добро, послушно дете." – Не ми говорете за детинството си. Аз познавам детинството. Аз мога да ви кажа колко грешки и престъпления сте вършили като деца, но майките ви са скривали това. Колко престъпления сте вършели вечер! Най-големите грешки се вършат в детинството. Майките ви перат, чистят, а вие минавате за праведни, невинни деца. Аз гледам другояче на детинството. И след всичко това, и вие минавате за праведни.

Казвате, че Бог работи върху вас. – Да, благодарете на Бога, на майка ви, която всеки ден ви къпе и чисти. – „Ама аз бях чист." – Да, чист беше благодарение на майка си, която всеки ден те къпеше. Иначе ти би се отровил в своите нечистотии. Гледайте трезво на живота. И вашите грехове не са големи. Те са като греховете на децата. Един ден на вашите грехове, в сравнение с бъдещите, ще се погледне като на детински. Както вие гледате на детските погрешки, така и Бог гледа на вашите. Като ви гледат, разумните същества се усмихват снизходително, без да ви съдят. Те не гледат на вашите грешки като на нещо съществено. Външни положения са те, но са в реда на нещата. По друг начин не можете да живеете. Колкото по-високо се издига човек в духовно отношение, толкова по-снизходителен става към подобните си. Затова е казано: „Не съдете, за да не бъдете съдени". Бъди широк към ближния си. Отпусни малко, замажи малко – бъди снизходителен. – „Ама как можа да сгреши?" – Ти никога ли не си грешил? Снизхождението е път на Любовта. Ще дойде ден, когато ще бъдем абсолютно чисти, без никакви слабости – нито слабостите на децата, нито тези на възрастните. Казвам: Пътят, по който вървим сега, е добър. Нашата сила е в Любовта, във вярата и знанието, които трябва да приложим. Това изисква новият път. И млади, и стари могат да вървят в този път естествено, без никакво насилие. При насилието се раждат всички опасности. Леността води към други опасности. Обаче има един нормален живот, който не е нито във вечния труд, нито във вечната почивка. Трудът и почивката са временни.

Има и трето състояние – състоянието на Любовта. Тя е Божественото

начало, от което извира животът. Когато намерим Любовта, ние влизаме в правия път на живота, който изключва смъртта. Когато влезем в пътя на Мъдростта, ние излизаме от тъмнината, която е причина на големите страдания и нашия живот. Да благодарим на Бога за всички радости и страдания, които носят в бъдещето великото благо на живота. Прочетете 11-та глава от Посланието към евреите.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

Утринно Слово от Учителя, държано на
12 февруари 1933 г., София, Изгрев.

1933_02_12 И проводи ги
неделна беседа

И ПРОВОДИ ГИ

И проводи ги да проповядват Царството Божие. (Лука, от девета глава)

„Добрата молитва“

„Ще се развеселя“

Девета глава от евангелието на Лука.

„Духът Божи“

„И проводи ги да проповядват Царството Божие.“ Няма по-приятна работа от тази, да проповядваш Царството Божие. Царството Божие е подобно на земните царства. Когато се говори за царство, ние подразбираме това, което не е. Царството Божие не е благото на един човек, нито на едно семейство, нито на един народ, нито даже на цялото човечество. Нека се разберем – Царството Божие е едно положение за всички, разбирам, за всички събудени души, или взето в проста форма, за всички събудени души, в които има едно събудено съзнание в четири отношения. Сега няма да се спирам да обяснявам отношенията. Съзнание в четири отношения разбирам това, което разрешава всички въпроси. Или да взема това в научен смисъл. Квадрат, който не може да стане кръг, не може да бъде равен на кръга, или кръг, който не може да стане квадрат – не може да бъде равен на квадрата. Сега искат да изчислят квадратурата на кръга. Теоретически много мъчно се разрешава този въпрос, той е неразрешим, но практически се разрешава. Ако искате, някога мога да ви покажа как се разрешава практически този въпрос. При това знание, което имате, аз не говоря на прости хора. Понеже не сте прости хора, аз говоря и на вас като на хора, които имат знания. Понеже вие сте от високо произхождение, вие имате дълга и много интересна история на земята. Тъй щото всинца сте от една знатна фамилия. Че някои от вас сте закъсали, то е друг въпрос, то е нещо временно, то е относително нещо, както един пътник или някой богаташ, или някой здрав човек може да закъса с пътя. Това нищо не значи, то е временно отношение. Онова същинското отношение си остава отношение.

Сега ще изясня мисълта си с един пример. Един английски лорд тръгнал с дъщеря си и с един от слугите си да посети Австралия, но по пътя корабът им претърпял корабокрушение и едва успял да се спаси на един остров. Този човек, лорд в Англия, тук не знаел какво да прави, но благодарение на слугата си, който носил в джоба си няколко житни зрънца и който знаел да обработва земята, те могли да прекарат на този остров цели десет години.

Слугата посял житото и то дало своя плод, като същевременно учил господаря си и неговата дъщеря как да го обработват. Значи той бил господар, а господарят и господарката му – слуги. Те прекарали там много добре цели десет години. Един ден минава покрай този остров един параход и ги взема. Тогава лордът си е пак лорд в Англия, а слугата си е пак слуга. Тъй щото според случая някой път слугата става господар, а някой път лордът става слуга. Това са временни отношения. При дадени отношения ти можеш да бъдеш господар, а при дадени отношения можеш да бъдеш слуга. Ти не считай, че да бъдеш господар е нещо съществено, нито пък да бъдеш слуга е нещо съществено. Това са временни отношения. В разумния живот обаче съществуват едни положителни отношения. Това са само отношения на Битието. За да имаш положителни отношения с когото и да е, или ти трябва да му бъдеш брат, или той трябва да ти бъде брат – едно от двете.

Сега ние говорим за Царството Божие, понеже всички имате желание за това, да запазите сегашното си положение, което имате. Ако останеш със сегашните си разбирания за живота, за природата, за Вселената, ние нямаме още зрели разбирания, зрели възрения. Вземете например европейската литература и я четете. Ще видите колко всевъзможни разбирания имат те. Не че възгледите и мислите на тия писатели са криви. Не, според мене, от мое гледище всички те са прави, но относително прави. Ако някой ми говори, че на земята се случват дни, когато слънцето не грее, вярно е това. Ако друг ми говори, че на земята слънцето постоянно грее, никога не залязва, и това е право. Ако един ми говори, че на земята има дни, когато всичко замръзва, това е вярно, но и когато друг ми говори, че има дни на земята, когато всичко се стопля, и това е вярно. Кой за каквото ми говори, вярно е, но относително вярно, при дадени условия. Относително всичко е вярно, но то не е един даден, установен, абсолютен ред, че така трябва да бъде. Че е студена, това е вътрешно отношение. Един става богат, когато друг осиромашава. Един осиромашава, когато положението на мнозина се подобрява. Трябва един богаташ да осиромашее, за да се подобри положението на други. Та нима мислите, че ако държавата вземе няколко милиона килограма жито от един богаташ, че той ще осиромашее. Ако това жито се раздаде на бедните, тяхното положение ще се подобри. Мислите ли, че положението на бедните ще бъде по-добро, ако житото седи в хамбарите на богатите. И можете ли да кажете след това, че има ред. Ред има и в това, живите хора да живеят. Кое е по-хубаво: живите хора да живеят на земята или житото да седи в мъртвите хамбари?

Дошло е време живото жито да влезе в живи хамбари, отколкото живото жито да седи в мъртви хамбари. Всичкото престъпление на земята седи в

това, че живото жито седи в мъртви хамбари. Следователно онзи, който дойде да научи хората живото жито да седи в живи хамбари, той ще бъде един умен човек – благодетел на човечеството. Не че той ще оправи света. Не мислете, че ще дойде един човек да оправи света. Това никога не може да бъде. Защото, ако то може да бъде, какво ни препятства сега да дойдат онези, които могат да оправят света. Това не може да бъде. В историята на човечеството няма нито един пример досега, да се е явил един човек да оправи света. Поне в аналите на човешката история – от най-далечното минало и досега, нямаме такъв пример. Не само на земята, но и на другите светове. Но хайде да не говоря за другите светове, да говоря само за земята. Другото е най-отвлечена философия и ако говоря за нея, това ще бъде малко ненамясто.

Един учен плъх започнал да говори на другите плъхове как хората се хранят, как живеят, как си градят къщи, но другият плъх му казал: „Не ни говори за неща, от които ние не се ползваме, но ни говори как да градим нашите дупки – това е важно за нас. Ти не ни говори за хората, за техните капани, за техните котки и кучета, ние знаем това." Когато аз говоря за плъховете, разбирам, когато ние говорим за природата, без да я разбираме, ние мязаме на плъховете, но когато разбираме природата, ние мязаме на разумните хора. Защото всички живи същества, както и животните, при някои случаи са много умни – имат добри, хубави прояви, но при някои случаи те са много глупави. Например някога вие можете да научите една котка на различни фокуси, можете да я научите да върши каквото искате, даже може на два крака като човек да носи на табла кафе, но пуснеш ли ѝ една мишка и таблата ще хвръкне, и всичко ще хвръкне. Тя не е надделяла на своя инстинкт за мишката. Мишката за нея е много по-важна, отколкото кафето с таблата. Тя казва: „Ти с кафето можеш да почакаш, но тази мишка сега я хванах, тя не чака." Вие ще кажете: „Какво от това?"

Казвам, когато вие пропущате една истина и се занимавате с мишките, вие мязате на тази котка. Когато ти носиш една табла – твоето щастие, и на пътя ти излезе една мишка, вие мязате на тази котка, ти искаш да хвърлиш щастието си, истинското твое щастие – таблата, а търсиш фалшивото – мишката. Според вас щастливият случай е мишката, която излиза на пътя ти, и ти захвърляш таблата, за да уловиш мишка, но какво ще ти донесе една мишка. Ако една мишка може да ти донесе някакво щастие, тогава всички котки би трябвало да бъдат щастливи. Питам, има ли една котка щастлива. Какво означава това? Че с удавените мишки нищо не се различава. Мишките толкова много се размножават, че в по-големите градове на културните страни, като Англия – в Лондон, като в Германия, във Франция, хората са замислили какво да правят с тези мишки.

Проводени били да проповядват Царството Божие. Сега хората искат да проповядват някому, било да му кажат една истина. Господ изпратил един ангел да им проповядва. Това било след създаването на света. Тогава Бог изпратил този ангел на земята между хората, да види какво правят и да им проповядва малко. Той говорил на този, на онзи, но всички му говорили все за слънцето. Всички му казвали: „Виж колко хубаво е слънцето. Колко дървета, цветя и треви са израсли – все благодарение на слънцето.“ Той ги учил, че Господ направил това, направил онова, но те все за слънцето му говорили, като че не го чували какво той им проповядва. Като се върнал при Господ, ангелът казал: „Господи, всички ми говорят все за слънцето, за този голям аристократ – тъй го нарекъл той. – Каквото и да им кажа, те все към слънцето поглеждат и за него говорят. Защо направи това слънце?“ Как мислите, какво било лицето на Господа при този въпрос от страна на ангела. Този ангел трябвало да се радва на слънцето, защото, ако слънцето не изгряваше, той не можеше да проповядва. Благодарение на неговата светлина той имаше случай да проповядва на хората. Ако слънцето не беше, тези хора нямаше да съществуват на земята. А този ангел със своето разбиране нарече слънцето голям аристократ. Та сега и нашите съвременни разбирания са такива. Ние казваме: „Защо Господ създаде слънцето?“ За да живееш. „Ами защо не го тури от запад да изгрява?“ Питам, ако слънцето изгряваше от запад, какво щеше да допринесе с това. „Отдругаде не можеше ли?“ Отдето искате може да изгрява, но какво от това.

Тази философия на хората можем да я изясним със следния пример. Едно време Настрадин Ходжа си направил една пещ с устата на изток. Явява се един и му казва: „Не е хубаво, както си я направил.“ „Как трябваше да я направя?“ „Устата трябваше да бъде към юг.“ „Добре.“ Той я оправя, туря устата на юг. Явява се друг, казва му: „Добър е хлябът, но няма вкус. Ти трябва да туриш устата на пещта към запад.“ Туря устата ѝ на запад. Дохожда друг и му казва: „Хлябът е вкусен, но остава суров, ти трябва да туриш устата на пещта към север.“ И това направил Настрадин Ходжа. Най-после мисли какво да направи – да задоволи всичките мнения. Той решил да направи една голяма кола с четири колела, на която турил пещта, та кой накъдето му каже, на тази страна я обръщал. Та и вие направете си пещта на четири колелета, та кой каквото ви каже, да го задоволите. Някой ти казва: „Ти трябва да имаш установени убеждения.“ Не, аз не обичам установените пещи, но обичам установените убеждения на Настрадин-Ходжовите колела, защото, когато времето се развали, тази пещ може да се постави и под сайваната. Иначе трябва да ѝ се прави цял покрив.

Та казвам, Царството Божие е най-великото, с което човек може и трябва да се занимава. За науката и живота, които ние сега търсим, има условия само при Царството Божие. Питам, защо ти е богатство при един неуреден живот. Защо ми е богатство, ако аз съм един хилав човек. Ако за това богатство могат да ме претрепят, защо ми е. Ако съм при един неуреден живот, защо ми е това знание. Знанието е пособие за нашето развитие, но ако при този неуреден живот то не може да се използва, защо ми е това знание. И ако при сегашните условия на живот знанието, което ни се придава, ни допринася много повече страдания, отколкото работа, защо ни е. Мнозина, като свършат образованието си, като придобият някакво знание, мислят, че са се изменили, като че имат по-голямо достойнство. А това знание не може да им служи при страдания и мъчнотии. Защо им е това знание. Това е едно заблуждение. Ако вземете един учен човек, който е свършил университет, и един прост и ги претеглите, каква разлика ще намерите между тях. Ти, който си станал учен човек, ни най-малко не си се изменил – останал си пак същия човек. Има някаква промяна, но тази промяна е същата, както, когато една материя кристализира. Всяка материя, която пропуща слънчевите лъчи, е полезна, понеже е кристалообразна. А онази материя, която е тъмна и не може да пропуща слънчевата светлина сама по себе си, тя не е толкова ценна.

Кое е онова, което дава ценност на диаманта? Неговата кристализация и неговата твърдост. При това, както учените хора, така и хората изобщо, не знаят защо се е явил диамантът. Той е единствената мярка. Ако ти в ума си нямаш понятие за диаманта, за неговото вътрешно значение, ти не си го разбрал. Диамантът не е мъртво тяло, както мнозина го мислят. Той е живо тяло – представя една разумност кристализирана, с четири отношения в света. Диамантът е толкова чувствителен, че ако се носи от един разбойник или от един престъпник, който е убил няколко хиляди хора, той изгубва блясъка си. При това, ако този човек е много голям престъпник, диамантът ще избухне и ще си замине. Той не иска да седи в един престъпник. Има един пример – някъде в Африка, където един диамант сам се запалил и изгорял, избухнал сам по себе си.

Ако ние имаме тази идея на диаманта, какви трябва да бъдат нашите мисли? Те трябва да бъдат като диаманта – кристални и твърди. Това е вече мисъл. Ти можеш да носиш в себе си диамант като емблем. Ти трябва като него да бъдеш твърд и чист по характер. Във време на мъчнотии и страдания ти трябва да бъдеш твърд като диаманта. Ако пък искаш да бъдеш чист, трябва да бъдеш чист пак като диаманта. Ако ти бъдеш чист като диаманта и отправиш своята мисъл към небето, веднага небето ще те послуша. Каквото пожелаеш, ще ти бъде. Ако нямаш качествата на диаманта, каквото кажеш, няма да стане. Вие погледнете диаманта и

кажете, че това е въглен, който се е кристализирал. Не, това е външната страна на диаманта. Ако ти съдиш за човека по неговите дрехи какво е той, ти много ще се излъжеш. Той може всеки ден да мени костюмите и цветовете, но това не е човекът. Това е неговият вкус, това е неговият временен израз.

Но по какво се отличава човекът? Аз да ви кажа по какво се отличава човекът. Преди да е съществувал човекът на земята, земята е била неустроена и пуста, но след като човек се е явил на земята, тя е станала устроена: и планини, и долини, и морета – всичко това е станало, след като е дошъл човешкият дух на земята. Земята дължи красотата си на човешкия дух. Какво ще кажете на това? Ще кажете, че Бог е направил това. Да, едно от най-великите дела на Бога е това – човекът на земята. Следователно външният облик на земята е израз на човешкия дух. Какво нещо е земята? За онзи, който разбира, тя е израз на божествения дух. За онзи, който не разбира, ще има много тълкувания. Тези тълкувания ще бъдат такива, каквито онзи ангел е дал за слънцето: че е един аристократ, който изгрява и залязва, и всички хора говорят все за него.

Не трябва ли да се говори за слънцето? Ако всичко онова, което ние търсим в нашите мисли и в нашите постъпки, всичко това зависи от слънчевата светлина, не трябва ли да се говори за слънцето. Аз считам, че светлината на слънцето присъства всеки момент в битието – нашето битие, и ни управлява и никога никому не е казало слънцето, че трябва да му се кланяш и да го обожаваш. Ако понякога ние се кланяме на слънцето, то не е виновно, то е наше разбиране. Кога то е изпратило един проповедник, който да ви проповядва, че трябва да му се кланяте. Де са тия правила? Слънцето има две големи светила. Кои са тия светила в човека? Двете очи на човека са двете светила на слънцето. Едното око е равно на месечината, а другото око е равно на слънцето. Двете очи на човека по интензивност не са еднакви. Едното око на човека е всякога по-силно, то вижда по-добре. Много пъти вие мислите, че виждате еднакво и с двете очи. Не, едното око вижда по-надалече, а другото по-наблизо, но и двете се уравновесяват и изглежда, че виждат еднакво. Ако Господ не беше създал слънцето и месечината, досега човек щеше да бъде сляп.

Най-първо, Бог създаде слънцето, направи един опит, и тогава човек имаше само едно око. После пък създаде луната. Затова човешките очи обичат слънцето и луната, понеже са двете образци на слънцето и на луната. Който разбира мистическия език, това е така. Казват, че някои обожавали слънцето. Питам, трябва ли да обожава човек окото си. Ти трябва да се радваш, че имаш очи да виждаш това, което природата и Бог е създал. Ако на някой религиозен човек не споменеш нещо за Бога, той се

докача. Ако някой човек е барон и ти се обърнеш към него и не споменеш името му – да го наречеш господин барон, той се докача също.

Добре, но когато се произнася Божието име, ние трябва да чувстваме една вътрешна любов. Мнозина произнасят името Божие като нещо най-обикновено. Когато ще произнесеш Божието име, ти трябва да се спреш в себе си, да си помислиш малко – то е свещено име. Трябва ли да седиш високомерно и с пренебрежение към това същество, което е създало всичко в света, което първо те е залюбило и е приложило любовта си в целия свят. Ако се намери такъв един човек, аз бих казал, че в моите очи той седи в положението на животно. И животните обаче имат страх от човека. Няма по-силно око в света от окото на човека. Ако ти гледаш право в очите тигър или вълк, или змия, тя ще се страхува, и ще отстъпи. Отдалечиш ли се малко от нея, тя вече не се страхува. В Африка има негри, които са правили такива опити. Ако го срещне някой лъв, той знае, че е изложен на явна смърт. Затова негърът започва да гледа лъва право в очите, без да трепне окото му, после му тропне с крак, и така лъвът отстъпва. Щом се обърне, и веднага лъвът скача отгоре му. Каква смелост се изисква от човека, за да излезе насреща на този лъв! Негърът знае, че като се приближи при лъва и го гледа втренчено известно време, лъвът ще отстъпи. Той не може да издържи погледа на човека.

Сега вие казвате: „Какво иска да ни каже Учителят с това?“ Ще ви кажа какво искам да ви кажа. Представете си, че имате насреща си една мъчнотия. Тя е лъвът, който иде насреща ти. Ти ще го заплюеш и ще го гледаш право в очите. Той ще отстъпи. Ако се обърнеш и започнеш да бягаш, тя с един скок само ще те повали на земята. Няма случай, когато някой човек, който е бягал от мъчнотията, да не е бил повален от нея. Нямало е случай, когато, ако човек я гледа право в очите – без страх, тя да не е отстъпила. Казвате: „Колко време трябва да се гледа в очите?“ Безразлично е колко часа: може час, два, три, и ако този лъв може да издържи един час на твоя поглед, това е много. Повече от един час той не може да издържи.

Сега аз ви навеждам към основните закони в света – да ги познавате и да ги изучавате. Ние сме пратени за една велика работа в природата. Тепърва трябва да изучаваме за какво сме родени. Питали реките за какво са родени. Те отговорили: „Да течем и да поливаме градините.“ Питали вятъра за какво е роден. И той казал: „Роден съм да проветрявам жилищата на хората.“ „Ами прахът, който носиш?“ „Той е нещо съвсем случайно. Той е като неканен гост.“ Попитали растенията защо са създадени. Те казали: „Да даваме плод и да храним хората.“ Попитали най-после и човека защо е създаден. Той казал: „Аз не зная, тепърва трябва

да изучавам това нещо.“ И досега те все го учат. И досега цели трактати се пишат защо е създаден светът, защо е създаден човекът. Това богословците всеки ден изучават. Ако и на вас сега зададат въпроса, защо е създаден човекът, какво ще отговорите? Човекът е създаден да люби – нищо повече! Този е отговорът на този въпрос. Ако ти любиш, всичко можеш да направиш. Ако не любиш, нищо не можеш да направиш. Това аз разбирам под думата любов. Сега не ми говорете за онази каша на любовта, която прави хората нещастни. Говорете за онази любов, която всичко върши, която всичко прави. Не говорете за онази любов, в която се раждат престъпления, страдания, несретите в живота. Говорете за онази любов, която ражда безсмъртието, свободата, която ражда светлите мисли, светлите чувства и мощната сила на човешкия дух. Това аз разбирам – човек е роден да люби, нищо повече. И блажени са, казва, които любят.

Пратил ви е Господ да проповядвате Царството Божие, да проявите своята любов. И след като се върнали, казали: „Господи, действително всички се подчиняват на твоята любов. Всички духове отстъпват пред нея.“ Христос им казал: „Не се радвайте, че духовете ви се подчиняват, но радвайте се, че име носите в света, радвайте се, че носите името на любовта. Радвайте се, че имената ви са написани на небето.“ Тъй че вие можете да се радвате, че имате името на любовта. А сега какво правят писателите? Те поставят любовта на разискване и казват: „Има ли любов в света, или не?“ Има ли любов, или това било една илюзия на младите? Младите умират под илюзиите на любовта и старите умират под илюзиите на любовта. Старият умира, понеже почва да вярва, че няма кой да го обича. Младият умира, понеже вярва, че няма кого да обича. Младият човек, който може да обича, когото срещне – без разлика, той не умира. И старият, който вярва, че мнозина го обичат, и той не умира. Те казват сега – младите трябва да вярват, че могат да обичат; старите трябва да вярват, че могат да бъдат обичани. Това е най-важното. Между тия два полюса е веруюто. Според мене вярата седи в следното.

Ти не можеш да вярваш в един човек, който не те обича. Не е достатъчно да се каже на един човек, че трябва да има вяра. Всякога можете да имате вяра в един човек, който ви обича. Онзи, който не ме обича, каква вяра мога да имам в него. Каква вяра мога да имам в един вълк, в един лъв, в един тигър или в една кобра. Вяра мога да имам в един разумен човек или в един добър човек, в един светия, в един гений, в един ангел, който отива да служи, който има слънце, което изгрява. Досега слънцето още не е излъгало света с изгряването си. То изгрява точно навреме и залязва навреме. Как да не му вярваме при това положение. Казвате: „Защо да му вярваме?“ Защото никога не лъже.

Казвам, сега, като се говори за новото учение, ние не трябва да мислим, че то ще ни спаси, но важно е, че не трябва да възстановяваме старото учение в себе си, а да възстановим онова божествено положение на нещата, което е поставено вътре в нас. У нас се борят две състояния: едното състояние е на временно ограничение, а другото състояние е на свободата. Ти искаш някога да се проявиш като човек, но казваш – не му е времето сега. Сега ще ви приведа един пример от древността за един служител на Бога. Този жрец, както служил в черква с одеждите си, видял, че една вдовица паднала, както се молила. Той веднага сваля одеждите си и отива да ѝ помогне. Той напуснал службата си и казал: „Богомолците могат да почакат малко.“ Аз не разбирам нещата по буква. Под бедната болна вдовица аз не разбирам непременно една такава болна жена, но разбирам онази велика добродетел, която е в твоята душа. И когато тази добродетел падне, ти трябва да напуснеш своята служба и да отидеш да помогнеш на тази добродетел – да я повдигнеш. Като изпълним тази работа, ще се върнем пак да служим на Бога. Сегашните жреци, и десет вдовици да паднат, те няма да напуснат службата си, ще кажат: „Службата си не напущаме!“ Ако пред някой от сегашните жреци падне една бедна, болна вдовица, той ще каже: „Има кой да се грижи за нея, има благотворителност.“

Сега аз не искам да ви налагам един закон, но казвам, че във всяка една душа съществува един божествен план, едно съзнание, да знаеш в кой момент да слезнеш от амвона си. Ти трябва да знаеш кога да слезнеш от своята кола или кога да излезеш вън от църквата, или кога да напуснеш яденето си, за да изпълниш едно велико дело. И след като се върнеш, да продължиш работата си, като че нищо не е било. И след това, като изпълниш службата си, ще усетиш, че тя е приета. Ако не постъпите така, можете да се молите колкото искате, но нито молитвата ви, нито службата ви ще бъдат приети. От хиляди години са изпратени до Бога толкова прошения и знаете ли какво е намислил Господ с тях? Той е намислил да направи от тях една нова земя и да постави хората да живеят между тези свои желания, изказани в прошенията. Аз искам да свържа отвлечените неща с временните. Казвате: „Да прекараме временния живот както и да е, че няма повече какво да му мислим.“ Не е така. Само глупавият човек прекарва един временен живот, а разумният човек прекарва един живот на щастие. Всеки един момент носи щастие в неговия живот. Всеки момент от неговия живот носи любов и ако ти доловиш този момент, ще бъдеш щастлив човек. В този момент се крие твоята сила. Ако ти не доловиш този момент, твоят живот ще се обезсили.

Казвам, нашата сила зависи от това, доколко нашето съзнание може да влезе във връзка с всички души, които живеят по лицето на земята. Не е

достатъчно само да имате ясна представа за това, но да можете на далечно разстояние да се разговаряте, да влезете във връзка с тях, да работите заедно. На земята ти се разговаряш с майка си, баща си и най-много с още около стотина души роднини и мислиш, че си някой голям човек. Даже някой виден човек едва ли има около стотина души познати. И при това неговото познанство е привидно само. Да се познаваш с тия хора, аз разбирам съзнанието ти да е всякога будно за тях, да ги държиш постоянно в ума си. А какво ще бъде положението ви, ако можете да държите в ума си тия хиляди души. И при това да се считаш щастлив. Ако някой човек може да държи в ума си цялото човечеството, и при това положение да се счита щастлив, ето човека. Ако ние в нашите мисли и чувства можем да изпълним великия Божи закон, ние ще можем да изменим лицето на земята. Ние седим и чакаме като онази простата млада мома, която се накичи и чака цял ден, дано дойде отнякъде някой момък да я направи щастлива. Аз не зная дали има някой по-глупав човек от тази проста мома. Бог, който ни е създал и който ни люби, не може да ни направи щастливи, че ще дойде някой млад момък или някоя млада мома да ни направи щастливи. Аз вярвам, че младият момък по-скоро ще ви направи нещастни, отколкото щастливи. Та ние, хората на земята, сме нещастни. Ние се заблуждаваме, като мислим, че имаме щастие.

Сега да ви представя каква идея седи в моя ум. Аз бих ви я представил, но няма да ме разберете. Аз ще се опитам да ви я представя конкретно, да ме разберете какво имам предвид. Представете си, че аз седя в един салон като този, но много задушен, иде ми да се задуша, да ми припадне. При това представете си, че този салон е свързан с още десет такива салона, също така задушни. Мислите ли, че ако мина във втория или третия, в тия салони ще ми стане по-леко. Не, по-тежко ще ми стане. За да се облекча от това положение, аз трябва да изляза вън от тези салони, на чист въздух. Колкото по-скоро изляза от тия салони и затворя вратата зад себе си, толкова по-добре за мене. Та от всичките наши възрения, били те религиозни или научни, ние трябва да излезем навън. Всички тия теории са много хубави, но ние трябва да излезем вън от тях, да се проветрим за малко, и после пак да влезем. Аз не казвам, че не трябва да влезем в този салон, но за дадения случай ти трябва да излезеш от него, да спасиш живота си. Иначе ще бъдеш изложен на явна смърт.

Разправяше ми един англичанин за индусите от европейска Индия, когато са имали едно въстание. Та англичаните успели да ги затворят в едно тясно здание с едно малко прозорче и всички тичали към това прозорче да дишат въздух, но повечето от тях се задушили. Такова е нашето състояние и с много от нашите възгледи. Въздух трябва, възгледи широки трябват, истината трябва, за да се отворят широки прозорци. Светъл ум трябва,

благородно сърце трябва и силна воля трябва. При съвременните разбирания хората само умират.

И прати ги да проповядват Царството Божие. Най-великото нещо, което човек може да постигне, е съзнанието в четири отношения. Царството Божие, това е външната страна на човека. Има ли Царството Божие, има човек; няма ли Царството Божие, няма и човек. Има ли Царството Божие, има свобода, има любов, има мъдрост, има истина; няма ли Царството Божие, няма тия неща – това е робство. Няма ли Царството Божие, това е страдание, то е пъкълът, то е адът, то са всички нещастия и т.н. Казвате: „Защо ни е Царството Божие?“ Че то е онзи свещен трепет. За мене човекът не седи в това, което той вярва. Човекът може да бъде вярващ, може да бъде и невярващ. За мене е важно онзи човек, който може широко да отвори прозорците, да влиза в тях повече светлина. Това е Царството Божие. За мене този човек е Царството Божие. За мене онзи човек, който ходи да помага на бедните, на страдащите, е човек, който отваря широко прозорците, а дали вярва, или не, това е друг въпрос. Този човек има едно верую, но от скромност не го изказва. Той казва: „Аз имам едно верую, но не вярвам в бъдещия живот.“ И прав е човекът.

Какво се разбира под думите бъдещ живот? Под думите бъдещ живот се разбира утрешният ден. Бъдещият живот е всякога един щастлив живот, а настоящият живот е онзи, който има условия да стане щастлив. Всеки живот, дето има нещастия, той е минал живот. Сега всички вие живеете в миналото, затова сте нещастни. Де е щастливият живот? В живота на съмнението, който живеете, дали има друг живот, или не, какво ще стане с нас като умрем и т.н. – в този живот няма никакво щастие. Какво ще стане с вас? Червеи ще ви ядат. Казвам, всичко може да стане с мене, но не вярвам в това, червеи да ме ядат. Най-първо, аз не съм нещо материално, което могат червеите да го ядат. След като ме изядат червеите, и аз ще ги изям. Какво ще стане тогава? Като ме изядат всички червеи, аз ще ги хвана, ще стана техен господар, ще ги организирам, ще си направя едно тяло, с което ще се явявам между хората, и като старите алхимици ще се преродя в един малък момък. Ако не бяха ме яли червеите, аз не бих се преродил. Тогава за мене е щастие да ме ядат червеи. Който не разбира това, той ще каже: „Не искам червеи да ме ядат.“ Не, там е лошото, че тези хора имат само един червей, те нямат много червеи. Тъй щото не казвайте, че червеят ми не умира, а кажете, че червеите ми не умират. Червеят не умира, а се разплодява. Червеят избира един тунеядец – човешкият организъм, и той ще го поддържа, докато дойдат много червеи да го изядат. Аз ще ги преорганизирам и ще кажа: „Братко, аз ще се подмладя.“ После те се събират на едно място, направят едно тяло, той им става господар и те казват: „Много добър е нашият господар.“ Тъй тълкувам тия неща. Аз за

себе си ги зная как седят, но за вас няма защо да доказвам.

Казвате: „Страшно учение е това." Да, страшно е, ако не знаеш, но ако знаеш, няма по-красиво учение от това. Страшно нещо е, когато дървата горят отдолу под котела, но красиво е, когато знаеш, че под котела се вари нещо, което можеш да ядеш. Следователно не е онова, което гори отдолу, но онова, което се вари в котела, е важно. Страданията, които имаме, това е горението, което става отдолу. Не какво гори отдолу, но какво ще излезе от това, което се вари в котела, то е важно, и затова заслужават страданията. Другояче казано, ако страданията отдолу ги няма, няма да дойде и вареното отгоре. Значи, ако страданията ги няма, няма да дойде красивото, хубавото в живота. Така аз тълкувам и на себе си, казвам си: „Разбирай, не бъди толкова прост човек. Разбирай, че така седи въпросът." После си аргументирам. „Ама как така?" Тъй трябва да мислиш, а дали е така, то е друг въпрос.

И тъй Царството Божие е най-великото нещо, което човек може да постави в душата си, за да се освободи от ограниченията на живота. Та всички противоречия могат да се махнат в името на любовта. Ако искате да добиете ново понятие за любовта, не трябва да мислите постарому. Вие казвате: „Имах едно време един приятел, който ме обичаше, но сега ме е забравил. Господ ме обичаше едно време, но сега и той ме забрави." Престанете да мислите така: този ви обичал, онзи ви обичал, Господ ви обичал, но сега всички престанали да ви обичат, всички ви забравили. Ако всички са те забравили, мислиш, че всичко е свършено с тебе. Не, не мисли, че Господ те е забравил, но ти си забравил Господа. Кажи в себе си така: „Господи, аз няма да те забравям, ще те обичам, както ти си ме обичал досега." Това значи кавалерство. Ако имаш един приятел, който те е обичал през целия си живот, който е жертвал всичко за тебе, който никога не те е лъгал, не трябва ли и ти да бъдеш в същото положение като него и колкото него поне да го обичаш и да покажеш към него любовта си. Ако той те е вадил десет пъти от реката и ако един ден падне в реката, не трябва ли и ти да го извадиш, или ще кажеш: „Нека дойде някой друг да те извади." Не, влез по същия начин като него във водата и го извади навън. Ти казваш: „Аз не мога да направя това." Не, и ние можем да обичаме. Не казвайте, че е невъзможно да се обича човек. Казвам, най-лесното нещо е да обичаш, да любиш. Ако знаеш да любиш, разбира се, но ако не знаеш, то е друг въпрос. Според мен не зная дали човек трябва да се извинява с това, че не знае да обича. Ако животните знаят да обичат, колко повече човек трябва да обича и да разбира любовта.

Казвам тогава, ако земята е създадена за човека, човек е създаден за Бога. Източните мистици казват, че хората внасят нов елемент в света. Човек

представя едно същество на най-големите противоречия в света. Човек се отличава именно по това, че той представя най-големите противоречия, които могат да съществуват в света. Всички – и най-възвишените души, понякога не могат да разберат как е възможно Бог да обича хората, тия същества на най-големите противоречия. Те не знаят това същество на противоречие, каквото е човекът, Бог да се занимава с него. Защо и за какво, те не знаят. И ние даже мислим като тях. Някой казва: „Господ може да обича кого и да е, но като мене такъв голям грешник, невъзможно е да ме обича. Възможно ли е с мене да се занимава Господ." Тази е обща идея, тя е и на напреднали същества. Като те гледат, те казват: „С какво ли може този човек да привлече вниманието на Бога?"

Има един пример, в който се говори за един ангел, който гледал, че някое същество често ангажирвало вниманието на Бога. Това същество било някъде на земята. Той се вслушвал често към Бога и си мислил – кой знае какво светило, колко красиво трябва да бъде това същество, което обръща вниманието на Бога. Един ден този ангел казал на Господа: „Господи, моля ти се, прати ме на земята да видя кое е онова същество, към което тъй често отправяш погледа и вниманието си." Господ го изпратил на земята и какво да види. Едно сбутано същество – човек, на което да не обърне никой внимание, седи пред едно капище и се моли на Бога. Той се чудил, чудил и нищо не разбрал. Върнал се той пак на небето със своето неразбиране. Има нещо в човека, което е отделно от неговата душа. И апостол Павел казва: „Сега виждам мрачкаво, но после ще виждам ясно." Като се намерите в положението на този ангел, ще кажете: „Има нещо в човека, заради което Бог го обича." Аз да ви кажа защо Господ обича тази душа. Тази душа, към която Бог често отправял погледа си, била езичник и носела греха на всички езичници. Той винаги се молил на Бога: „Господи, дай ми сила да понеса тези противоречия в живота, да понеса греховете на своите братя." В неговото лице Бог видял една душа, която носи противоречията на всички души в живота. Външно той не е красив, но Господ вижда душата му, вижда всичко, което той носи. Върху страданията на тази душа почива щастието на всички негови събратя на земята. Всичко това е скрито от погледа на другите, но Бог вижда това и затова често отправя погледа си към нея. Тя отправя погледа си нагоре и затова Бог ѝ помага.

Казвам, бъдете и вие такива герои, но пазете се от следното. Ще ви приведа един пример от американския живот. Един ден минавал прочутият генерал Вашингтон покрай един капрал, по нашему – взводен, който дава команда на около 15 души войници да дигнат една греда на раменете си, но тази греда била толкова тежка, че те едвам я носили. Вашингтон запитал взводния: „Ти защо не помогнеш на войниците си?" „Ти не знаеш ли, че аз съм взводен, капрал. Как мога да помагам на войниците си?"

Тогава генерал Вашингтон се навел под гредата, турил рамото си под нея и заедно с войниците пренесли гредата на определеното място. След това той подава картичката си на капрала. Капралът чете: „Генерал Вашингтон.“ Казвам, ако генералът може да си тури рамото под гредата, също така и взводният може да постъпи. И сега вие със знанието на взводния не искате да си турите рамото под гредата с войниците заедно, за да не се урони престижът ви. Гредата, това са мъчнотиите. Вие трябва да турите рамото си под тази греда, както генералът го турил. Ти тури рамото си, и продължавай пак да командваш.

Сега това е ново учение. Всички трябва да вземете участие в онова, което Бог гради. И Бог си е турил рамото. Казано е в Писанието: „Възложете товара си на Господа.“ Товарът, който имаме, понякога Господ го носи. Ние имаме понятие за Господа, че той не се интересува за нас. Не, жалкото е, че ние сме онзи взводен, онзи капрал, който не иска да помага на своите войници, не иска да тури рамото си под гредата. Значи срамота е аз да си туря рамото под тази греда. Такъв е вътрешният смисъл. Често вие заемате такова положение в света, безразлично дали сте господари, или слуги, мъже или жени, деца, но светът, строят си върви. Светът се изменя по строго определени закони.

Един ден, като се върнете на земята, ще намерите света такъв, какъвто не сте очаквали. Като дойдете един ден на земята, ще се чудите, че няма да я познаете. Вие ще се чудите на онези велики промени, които са станали. Това ще бъде най-малко след 2100 години. Знаете ли какво ще има тогава на земята. Аз ще ви кажа с думите на апостол Павел: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което има да се случи с онези, които любят Господа!“ Сега вие можете да питате: „Възможно ли е това?“ Да, след 2100 години това е възможно да стане. Вие казвате: „Сега, сега.“ Засега българската тарахана и българската попара.

Разправяше ми един брат, че Дунав тази година замръзнал. Казвам, между русенци и гюргевци имаше ли възможност за среща? Не, не се позволяваше среща, за да не се изнася валутата навън. Та сега и нашите граници навсякъде са затворени. Жените затворили границите си, мъжете затворили границите си, децата затворили границите си и всеки пази своята валута.

„И проводи ги да проповядват Царството Божие.“ Най-хубавото е да отворите своите граници и да почнете да проповядвате новото учение.

„Благословен Господ, Бог наш“ (три пъти)
„Отче наш“

Двадесета неделна беседа
12 февруари 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_02_15 Ухото
лекция пред общия окултен клас

УХОТО

Размишление

Ще прочета 9-та глава от Деянията на апостолите, от 10-ти до 21-ви стих. „И тоз час паднаха от очите му като люспи." (– 18-ти стих.) – От очите на всички трябва да паднат люспите.

Съвременните християни се намират в положението на богаташки синове, които очакват баща им да замине за другия свят, за да наследят богатството му. След това, да се предадат на ядене и пиене. Някога бащата заминава навреме, преди синовете си, а някога синовете заминават преди баща си. Не е правилно, синовете и дъщерите да очакват смъртта на баща си, за да получат нещо от богатството му. Това е хазартна игра. Трябва ли да станеш християнин, за да спечелиш благоволението на Бога и да получиш нещо в наследство? – Не, ти ще учиш и от това, което научиш, ще се определи твоето бъдеще. Ще учите, ще изучавате незавършените процеси, а не завършените. Ще изучавате възможностите, които се крият във вас, а не старите работи, отживели вече своето време.

Кои процеси са завършени? Имаш едно глинено гърне, добре опечено в пещта. То е завършен процес. Като падне на земята, ще разбереш, здраво ли е, или не. И без да го пускаш на земята, като го чукнеш с пръста, ще разбереш дали е пукнато или здраво. Ако се окаже, че е пукнато, ще го сложиш настрана и ще вземеш второ, трето гърне, докато избереш здраво. То трябва да бъде добре опечено, да издържа на всички условия – нови и стари. Като ученик, ти сам трябва да знаеш как се правят гърнета от пръст. Ще вземеш вода и пръст, ще я залееш. Трябва да знаеш колко вода е нужно, как да замесиш пръстта, как да я омесиш, формуваш и опечеш. После, трябва да знаеш колко ча̀са да печеш гърнето.

Питате: „Какво общо има гърнето към нашия живот?" – Както в направата на едно гърне има много тайни, така и в науката за ухото се крият много тайни, които трябва да се знаят. Не е важно, какъв си бил в миналото, нито какъв си сега; важно е, какъв ще станеш – бъдещето е важно. То зависи от знанието, което сега придобивате. Ако си бил гърне, минал си го вече – това не е важно; ако сега си пукнато гърне – и това не е важно; какво ще стане от тебе в бъдеще – това е важно. От ухото си ще знаеш какви възможности се крият в тебе. Изучавайте ухото си, за да се насърчите. – „Какво представлява човек?" – Това е велика наука. Вземеш ръката на човека и четеш по нея. Казваш, че един човек е твърд, друг – мек, трети –

силен, четвърти – постоянен. – Какво знаете за тези хора? Важно е да определите степента на твърдостта, на силата, на постоянството, на добротата му. Ще изучавате линиите на ухото като живи линии на природата и ще видите какви възможности се крият в тях.

Сега аз не искам да се обезсърчавате, да кажете, че това са неразбрани неща. Лесно е да се каже, че нещо е неразбрано или недостъпно. Слънцето разбрано ли е за вас? – Не е разбрано. – Достъпно ли е? – Достъпно е, всички се ползваме от него. Ти не знаеш колко голямо е слънцето, точно на какво разстояние е от земята, има ли живи същества на него, или няма. Обаче неговата светлина и топлина са достъпни за тебе. Не е нужно да вземеш всичката светлина и топлина на слънцето за себе си. Достатъчно е да вземеш онази малка част от светлината, която очите ти възприемат. Затова аз говоря за достъпните неща, а не за разбраните. Щом имаш достъп до слънчевата светлина, бъди доволен. Каква разумност се крие зад слънцето, може и да не знаеш и да не разбираш – това не е важно. Какво е Бог, откога съществува, какви сили крие в себе си, това е неразбрано за вас. Важно е, че Той е достъпен за всички. – „Как ще познаем човека?“ – С окото си. Като го погледнете, ще разберете, достъпен ли е даден човек за вас, или не е достъпен. Ако е достъпен, ще имате работа с него; ако не е достъпен, ще стоите далеч от него. И науката, за която ви говоря, е неразбрана за вас, но е достъпна. Външно, поне, тя е достъпна. Затова ще изучавате не само ухото, но и окото, и носа, и устата си. Имаш ухо, не знаеш защо ти е дадено. Казваш: „Ухото ми служи за възприемане на звука“. – Знаеш ли да слушаш? Можеш ли да възприемаш правилно звука? Мнозина не знаят как да поставят ухото си, да слушат, както трябва.

Фиг. 1 представлява музикално ухо. Сянката на ухото показва дълбочина. Ухото на музикалния човек се отличава с дълбочина, то е поставено на главата под особен ъгъл. Когато музикалният човек слуша, той поставя ухото си в такова положение, че вълните да падат под специфичен ъгъл, да се възприемат правилно. Който не е музикален, като слуша, той застава в каквото и да е положение. За него не е важно, откъде идват вълните и как ще ги възприеме.

И тъй, радвай се, ако имаш красиво ухо. Това показва, че имаш големи възможности. Те представляват материала, с който грънчарят работи. Това е капитал, вложен в банката. Щом погледнеш ухото си, ще разбереш колко време ще живееш, какви умствени сили се крият в тебе и т.н. Като изучавате ухото, виждате как човек постепенно е минавал от животинско в човешко състояние. Правата линия е волева. Следователно всяка права линия в ухото говори за волята на човека. Където има повече прави линии, там волята работи много. Тя трябва да преодолява всички мъчнотии и

препятствия в живота. Можеш да свършиш една работа по пътя на правата, кривата или смесената линия. Това значи: Може да свършиш една работа по пътя на ума, по пътя на сърцето и по пътя на волята. В мисълта взима участие и вкусът. Обличаш се хубаво, значи имаш вкус. Добре нареждаш къщата си – имаш вкус. Вкусът се отнася и към яденето. Той върви по огънатата линия, а чувствата – по закръглена, обла линия. Много хора се движат по линията на вкуса. Малко са ония хора, които вървят по права линия. От пътя, по който вървиш, и линията, по която се движиш, се съди за силите, с които разполагаш. Много от тия сили са подсъзнателни. Обезсърчаваш се. Това е огънатата линия. Празната чаша не трябва да те обезсърчава. Огънатата линия на чашата дава възможност да черпиш с нея вода. Значи всяка огънатата линия на твоята глава дава възможност да придобиеш нещо. Ако имаш много огънати линии, благодари за това. Колко огънати, изпъкнали и прави линии има човек? – Колкото му са нужни. Опасно е, когато всичките линии станат или само прави, или само огънати, или само изпъкнали. Всяка линия трябва да бъде на своето място.

Фиг. 2 представлява темпераментно ухо, в което силите са хармонично съчетани. В него има баланс на силите. То представлява съчетание на темпераментите: жизнен, умствен, чувствен, двигателен, нервен и флегматичен. Значи всеки темперамент има специфичен белег на ухото. Като наблюдавате някое ухо, от значение е неговата дължина. Тя има отношение към цялото тяло. Кое е голямо или малко ухо, не може да се определи вън от размерите на тялото. Едно ухо не може да бъде 15 сантиметра дълго, то ще бъде най-много от 6 до 9 сантиметра. Тези числа се отнасят към цялото тяло. Някой човек е висок, но тесен; друг е висок и широк. Ето защо, за да се определи големината на ухото, трябва да се вземат във внимание и височината, и широчината на тялото. Който има голямо ухо, разглежда нещата отблизо; който има малко ухо, разглежда ги отдалеч. Като слушат да се говори за ухото, някои сестри започват да крият ушите си зад косата, не харесват ушите си, сбутани били. Това не може да ги спаси. Работа се иска. Ако не работите, ще изгубите възможностите да развивате ухото си. Когато минаваш през страдания, ухото всякога взима участие за или против. Ухото показва какво може да постигне човек във физическия и в умствения си живот. Някога ухото е близо прилепнало, или отдалечено от главата. – „Кое е по-добре?“ – При едното и при другото положение не трябва да се обезсърчавате. Като работите, както трябва, ухото само ще си дойде на своето място. Казваш: „Къси са ушите ми. Увиснала е главата ми“. – Достатъчно е някой да ти каже две сладки думи, да видиш как ще се изправят и ушите, и главата ти. – „Пожълтяло, светнало е ухото ми.“ – Нищо от това. Докато се спираш на външната страна на нещата, ти не си дошъл до истинската наука. Когато

горната част на ухото е широка, това показва участието на ума. Ако средната част на ухото е широка, това показва участието на чувствата и вкуса. Когато долната част на ухото е широка и голяма, това показва, че физическият живот взима участие. Колкото повече се разширява тази част, толкова повече се свързва човек с материалния живот. Чувствата взимат малко участие. Ако горната част на ухото е заострена, коническа, това е лош признак.

Всяка острота трябва да се избягва. Правата мисъл създава красиви прави, вдлъбнати и изпъкнали линии. И светлината образува вълнообразна линия. Това показва, че тя се движи по пътя на най-малкото съпротивление. Някой иска да те удари, но ти веднага се огъваш. Вятърът те брули направо в лицето. Ти веднага затваряш очите си. И това е огъване. Изобщо, в живота си човек работи повече с изпъкнали и огънати линии, а някога и с прави. Значи изпъкваш, огъваш се, изправяш се. Тези линии са норми, мерки в живота. Огънатата линия показва с какви възможности разполагаш, за да възприемеш нещо. Изпъкналата линия показва какво можеш да дадеш от себе си. И земята образува крива линия – орбитата, по която се движи. Тази линия представлява разумен живот. И човек образува път, по който се движи. Този път е създаден от Провидението, а не от човека. Разумните същества работят по пътя на кривите линии. Вашите мисли и чувства са резултат на дейността на разумни същества, те не са само ваши. Милиони същества мислят и чувстват едновременно с вас. Следователно, ако сгрешите някъде, тези същества взимат участие в изправянето на погрешката. Да се върнем към ухото. Външната линия на ухото е изпъкнала. Тази линия показва, че трябва да бъдете повече активни, а не пасивни. Всяка работа, която предприемате, да бъде предварително проучена. Казваш: „Не искам да проучвам издълбоко нещата. Достатъчно е да зная какво е казал Христос“. – Да, но това, което е казал Христос, е велика наука. Знаеш ли тази наука? Правиш добро на някого. Трябва да знаеш как ще възприеме той това добро. За тази цел е нужно да познаваш ухото му. По ухото познавам дали човек може да направи грънци от своята пръст, или не. Като ви наблюдавам, намирам, че ушите ви са хубави. Има нещо занемарено в тях, но с време то ще се оправи. Богати руди се крият във вашите уши: златни, сребърни, железни, въглища и др. Казваш: „Защо ще копая? Това е трудна работа“.

Нека всеки си постави за задача, сам да нарисува ухото си. Ако не може сам, нека друг му го нарисува. Казваш: „Грозно е моето ухо“. – Така не се говори. Изучавайте ухото си с всичките подробности, отвътре и отвън. Който има силна интуиция, само с едно прекарване на пръстите по контурите на ухото ще познае коя част е развита хармонично и коя не е. Хармоничната част на ухото внася разположение във вас, а

дисхармоничната – неразположение. Много естествено, ако има камъчета в глината, ще изпитате неприятност. Какво от това? Ще вземете сито и ще пресеете пръстта. Правата линия може да има малки грапавини, но това да не ви смущава. Важно е, каква е общата линия. Тя не се променя лесно. Ето защо, не е важно, какъв е твоят характер, а какво ще излезе от него. – „Аз не съм добър християнин." – И това не е важно. Запитай се, можеш ли да напреднеш в християнството. Ако не се интересуваш от ухото си, от какво друго ще се интересуваш? – Интересуваш се от доброто, от любовта, но те са неразбрани неща. Неразбрани са, но са достъпни. Неразбраните неща са приятни. Казват за някого, че е неразбран човек. Не е неразбран, но е недостъпен за вас. Радвайте се, че е недостъпен. И светията е недостъпен, но за грешника. Светията е облечен в чисти, бели дрехи. Той е недостъпен само за онези с калните, нечисти дрехи. Може ли онзи, с калните дрехи, да има достъп до човека с чистите дрехи? До кого имате вие достъп?

И тъй, изучавайте ухото, като наука за определяне на характера. Тази наука открива възможностите, скрити в човека. Така той придобива вяра в себе си. Пипни ухото си и кажи: „Благодаря за възможностите, които Бог е вложил в мене". Кривата линия на горната част на ухото внася мекота в човека. От прииждането на кръв в ухото, или от оттеглянето ѝ, външната линия постоянно претърпява промени. Видимо, ухото става ту по-голямо, ту по-малко. На окултен език казано, двойникът на ухото се увеличава или намалява. Ако долната част на ухото е широка и дълга, това показва, че жизнените сили в човека са добре развити. За сметка на това те поглъщат част от умствената дейност. Тя трябва да бъде съразмерно развита. Ако е слаба, по някакъв начин трябва да се предизвикат соковете на живота, да потекат по-енергично. Която част от ухото си най-малко пипаш, тя ще се развие най-добре. Болният трябва често да пипа долната, месестата част на ухото си, за да оздравее по-скоро. Той трябва да разтрива с двете си ръце задната долна част на ухото. Следователно, ако искаш да хванеш някого за ушите, не хващай горната част на ухото, но хвани долната, поне да усилиш жизнеността в него.

Като говоря тези неща, дръжте ги за себе си; не ги изнасяйте пред хората, докато сами не получите някакъв резултат. Още много неща има да ви се казват. Като хващате ухото си на едно или на друго място, ще произнасяте известни формули. При това, трябва да се знае времето и часа, когато се произнасят. Спрете вниманието си върху ухото, фиг. 3. То представлява лисиче ухо, т.е. ухо на умен, хитър човек, който мисли само за себе си. Той гледа само своите интереси и може да ви причини пакост всеки момент. Човек не може да има уши точно като на лисицата, но природата все пак е сложила в ухото на хитрия някакви белези, които го издават за такъв.

Фиг. 4 представлява ухо на егоистичен човек. И в него има нещо хитро, но той е по-голям дипломат. И котката постъпва дипломатично. Като иска да вземе нещо, тя се глади, маже, докато постигне своята цел. И дипломатът ще дойде, ще се увърта и ще каже: „Аз се интересувам от окултизма. Искам да чуя нещо". Всъщност, той иска да задигне нещо от вас. Между вас няма лисичи уши. Вашите уши са още незавършени. Отнасят се към незавършените процеси. Няма нито един от вас с ухо на завършен процес. Значи ухото ви ще еволюира, а пък някои от вас търсят идеално ухо! Рядко може да се срещне такова ухо. То съществува като рядка възможност. Някой минава за идеален, но като му погледнеш ухото, виждаш, че му липсва нещо. Аз не съм намерил още идеално ухо, като завършен процес. Това е един принцип, който съществува. У някои от вас долната част на ухото е по-добре развита, значи има отличен запас жизнена енергия. У другиго средната част на ухото е добре очертана; той има богат запас от вкус, от разбиране. Друг пък има добре оформена горна част. В интелектуално отношение той е добре развит.

Някога се събират двама или трима души и не могат да се разберат. Защо? Защото единият живее в горната част на ухото, другият – в средната част, а третият – в долната част. Срещате един безверник. Искате да го обърнете към Бога, да го направите християнин. Трябва ли всички изведнъж да му говорят? Ако сте десет души, петте ще му говорят, а другите пет ще почиват. Първият ще говори, после вторият, третият, докато се изредят и петимата. При това, няма да го морализирате, нито едни–други ще се морализирате. Не казвай на човека, че не е говорил, както трябва. Отде знаеш как е говорил? Някой направил една граматическа грешка – нищо от това. Една кола външно е красива, но не е здрава, не върши работа; друга кола не е красива външно, но е здрава, върши работа. Една постъпка е права, когато съдържа в себе си умствен, чувствен и жизнен елемент. Иначе ще се обезсърчиш. Тогава хвани лявото ухо с лявата ръка, дясното ухо – с дясната си ръка и прекарай пръстите по външната линия. После, като видиш красиво ухо, мислено го пипни. Красивите неща са достъпни за ума. Казваш: „Нищо не съм постигнал и нищо не мога да постигна". – Не говори така. Не се спъвай с отрицателни мисли. – „Не съм издържал нито един изпит досега." – Това не е твоя работа. Изпитната комисия ще се произнесе, издържал ли си изпитите си, или не. Някога мислиш, че си издържал, всъщност не си издържал; друг път мислиш, че си пропаднал, а комисията намира, че си издържал. Майката казва за детето си, че е даровито, способно. И детето започва да си въобразява, че е даровито. Като тръгне на училище, не излиза така. Детето се обезсърчава. По-добре беше майката да пипа по-често ухото му, да внася в него условия за развиване на ума, отколкото да му приписва качества, които не притежава. Опасно е да

мислиш, че си много добър и способен, а другите хора да подценяваш. Поставяй другите хора на уровена, на който си ти. Ако ти обработваш своята нива, знай, че и ближният ти обработва своята.

Разгледайте ухото на фиг. 5. То представлява женско ухо, т.е. ухо на човек с мек характер. Фиг. 6 представлява мъжко ухо, т.е. ухо на енергичен човек. То не е завършено още. Фиг. 7 е ухо на човек с умствен темперамент. Фиг. 8 представлява физическо ухо. Фиг. 9 представлява ухо на искрен човек. Значи имате образи на 9 вида уши. Чрез тях ще си съставите ясна представа за красивите прави линии. След ухото ще разглеждаме носа. Казваш: „Моят нос е огънат". Ако огъването е правилно, то е добре. Всички носове не са прави. Добре е да бъде прав, но малко носове са прави. Важни са и страните на носа. И носът се дели на три части: горна, средна и долна. Обаче за ухото има още много да се говори – за неговата вътрешна страна. В него се крият големи тайни. Само онзи може да се домогне до тях, който ги възприема правилно. Изучавайте своето ухо, както и ушите на другите, без да изявявате знанието си, без да гадаете. Рисувайте различни уши и правете сравнение между тях. Аз изучавам човека от четири страни: от гледище на ухото, носа, устата и очите. Това са четирите свята: физическият, астралният, умственият и причинният. Очите представляват причинния свят. В тях се крият причините и последствията на нещата. В тях са вложени много добродетели. Мъдростта е свързана с ухото. Външният живот зависи напълно от ухото. Ето защо, като оглушее, човек постепенно оглупява. Възприемането на звуковите вълни е подготовка за възприемане на светлината. Значи между звука и светлината има известна връзка. Ще кажете, че звукът раздвижва въздуха. И звукът го раздвижва, и светлината го раздвижва.

И тъй, от днес никой няма право да се оплаква от страданията и болестите си. Боли те корем, хвани ухото си. Боли те глава, хвани ухото си. Прави опити, да видиш какви сили действат в тебе. Хвани долната част на ухото на болния и кажи: „Ти ще живееш много години. Колкото и да те мачка болестта, нищо няма да ти направи". Щом болният чуе тези думи, веднага ще се ободри. На онзи, който не е завършил работата си на земята, ще кажеш: „Имаш още работа, няма да заминеш за онзи свят". И на себе си ще кажеш същото. Това е метод за самовъзпитание. Аз искам да отправя вниманието ви към ония велики възможности във вас, които трябва да разработвате. Кой какво е казал за вас, това е странична работа. Важно е, какво вие знаете за себе си. Ако някой ви обича, ще каже, че ушите ви, носът ви, устата ви са красиви. Важно е и като не обичате някого, да кажете, че очите му са красиви. Като видите ухото, носа на човека, знайте, че в тях се крият много възможности. Носът на някого е малък, къс, изразява детско любопитство. Един ден този нос ще се удължи. Обаче

процесите в природата не стават бързо. Ако ставаха бързо, това щеше да бъде нещастие за човека. Човешкият характер се формира при бавните процеси. – „Сприхав съм.“ – Много енергия имаш. – „Мързелив съм.“ – Ще работиш. – На какво се дължи мързелът? – На неразбиране на живота. Мислиш, че другите хора трябва да работят, а ти да почиваш. Ще си кажеш: „Бог работи, ангелите работят, природата работи, хората работят. Следователно, като човек, и аз ще работя. Няма да бъда търтей“. Мнозина мислят, че търтеят не работи. Не, работлив е той. По цели дни бръмчи. Не казвай, че не си търтей, но кажи: „Няма да бъда сух лист; ще бъда жив лист на дървото и постоянно ще се движа“.

Бъдете листа на живото дърво и не падайте на земята. Бъдете работни като пчелите, но без жило. Някога ще имате и жило. И който не ви се подчинява, ще жилите. Ще жилите, но и вас ще жилят. Някой от вас ще заема мястото на царицата, ще произвежда много яйца. Значи ще работиш, като работничката-пчела; ще носиш радости и веселие, като търтея; ще произвеждаш живота, като царицата. Има нещо приятно в бръмченето на търтеите. Затова казвам: Не избивайте вашите търтеи. Ако ги избивате, догодина вашите пчели ще пострадат. – „Ако ги оставим, те ще изядат всичкия мед“. – Значи те да не ядат меда, а вие да го ядете! Колко търтеи има в един кошер? На 30–40,000 пчели, едва има по 200–400 търтеи. Това са музикантите на кошера. И в човека има музикално чувство. Фантазираш си нещо – в това има музикалност. Не убивай фантазията си. Като живееш на земята, ще имаш в себе си търтеи и работници, и царица – човешката душа, която най-много работи. Пазете вашата царица, за да бъде животът ви радостен и весел.

Хвани ушите си с двете си ръце и кажи: „Господи, благодаря ти, че си ми дал тези хубави уши и това голямо богатство, скрито в тях“. Като изучиш физическото си ухо, ще изучаваш астралното, умственото и причинното си ухо. Това показва, че ухото има своите представители и в четирите свята. Ухото е зарегистрирано в четири свята. Изучете първо физическото ухо – голямата фирма на земята. Тя работи с голям капитал. Като знаете това, благодарете, че имате каквото и да е ухо. В бъдеще вашата фирма ще се развие още повече.

Т. м.

Лекция от Учителя, държана на 15 февруари 1933 г., София, Изгрев.

1933_02_17 Съразмерност в природата
лекция пред специалния клас

СЪРАЗМЕРНОСТ В ПРИРОДАТА

Т. м.

Можете ли да запазите известно отношение между силите? Можете ли да придадете израз на тези сили? Какво се разбира под „израз“? Имате две точки А, В, които се намират на известно разстояние. Има ли някакво препятствие между тях? Точката А може да бъде по-високо от точка В. В нея се намира един извор. По какъв път минава той? Стреми се към точка В. Околната местност е планинска. Пътят, по който минава водата, е крива линия. По този път тя среща много препятствия. Може ли кривата линия да се изправи? – Щом изчезнат препятствията, кривата линия ще се изправи. За да се прекара водата на равно място, трябва да се пробие тунел в планината. Обаче ако точките А и В са на една плоскост и на еднаква височина, това показва, че местността, през която пътуват, е равнина. Ако между двете точки има десет души, като препятствия, които не ви обичат, щяхте ли да вървите по права линия? Макар мястото да е равнина, вие щяхте да вървите по крива линия. В първия случай вие кривите, понеже срещате на пътя си препятствие, планина. Във втория случай пътят ви е права линия, но поради неприятелите, които срещате на пътя си – препятствията, пак го изкривявате. Ако летите с аероплан, каква ще бъде линията на вашето движение – права, или крива? – В този случай ще вървите по права линия.

И тъй, ако човек е направил в живота си една крива линия, той трябва да даде отчет, по какви съображения я направил. Много естествено, за да избегне съпротивлението. Като се наблюдава вървежа на хората, вижда се, че никога човек не върви по права линия. Външно изглежда, че върви по права линия. Това се забелязва, когато вървите по сняг. Даже десет крачки не можете да направите по права линия, и мислите вървят също по крива линия. Слушате един оратор да говори. Колкото и да е спокоен, забелязвате, че той си вдига ръката в един случай по-високо, в друг – по-ниско. Какво значение има, че вдига ръката си по-високо или по-ниско? Важно е, съзнателно или несъзнателно е това движение. Има движения, които зависят от човека, а други не зависят от него. Понякога си принуден да минеш през планината и като дойдеш до някой връх, изкачването става мъчно; друг път го минаваш по-леко. В първия случай все едно, че срещаш човек, когото не обичаш, а във втория – когото обичаш. И в двата случая може да се усмихнеш, но в първия – по принуждение, а във втория доброволно. Какъв израз на лицето си ще имаш и в двата случая? Като срещнеш просяк и му дадеш нещо от сърце, в движенията ти се забелязва

известна хармония. Ако бъркаш само в джоба си и нямаш разположение да му дадеш нещо, движенията ти са нехармонични. И да му подхвърлиш една монета, ти си казваш: „Втори път не искам да ме среща този човек“. Какво правиш, когато срещаш човек, когото обичаш? Представи си, че отиваш по важна работа, нямаш време да се спираш, а трябва да дадеш нещо на просяка. Казваш: „Работата ми е бърза, неотложна, не искам да се спирам“. Ако не се спреш, носиш отговорност, но и ако се забавиш за работата, пак си отговорен. Може да срещнеш по пътя си много просяци. Какво ще правиш тогава? Ето един въпрос, труден за разрешаване: и просяците да задоволиш, и работата си да свършиш навреме. Разумност се иска от човека.

Кой е органът на разумността в човека? – Ухото. То може да се раздели на три части: горна – овалната част на ухото, средна и долна – месестата част. Горната част представя ума, т.е. мозъка, средната част – дробовете, а долната – стомаха. Като разглеждате формата на ушите, виждате, че ушите на двама души са еднакви по форма, но различни по големина. Представете си, че имате два извора: единият с чучур 10 сантиметра в диаметър, а другият – 20 сантиметра. По качество водата на двата извора е еднаква. Разликата между тях е само в количеството на водата. Като гледате първия извор, вие се усмихвате и казвате: „И той се мъчи да даде нещо“. При втория извор изпитвате приятност и учудване на изобилието на водата. Той внася повече енергия в човека. Следователно едно и също качество вода, различно по сила, предава по-голяма или по-малка сила на ума. Значи по-голямото ухо внася повече енергия в човека, отколкото по-малкото. И тъй, когато мозъкът има голямо влияние върху ухото, най-добре развита е горната част. Тя е по-широка, по-оформена от другите части на ухото, и човек има голям замах. Когато дихателната система, т.е. дробовете оказват най-голямо влияние върху ухото, средната част е най-добре развита. И най-после, ако стомахът работи енергично, долната, месестата част на ухото е най-добре развита. И обратно, ако мозъкът, дробовете или стомахът не работят добре, и съответната част на ухото е слабо развита. У животните горната част на ухото е повече заострена, не е добре развита. Това показва, че мозъкът у тях не работи, както у човека. Казват за лисицата, че е умна, обаче ушите ѝ са остри. Лисицата не е умна, но е хитра.

Един ден малкото лисиче, като излизало от дупката, запитало майка си: „Мамо, къде ще се срещнем?“ – „При кюркчията“ – отговорила майката. Наистина, ние виждаме лисичите кожи по врата и гърбовете на дамите. Жените обичат лисичата кожа, носят я на вратовете си, да станат умни. Съображение е това! Според мене лисичата кожа говори друго, а именно: Който влиза без позволение в чуждите курници, ще одерат кожата му и

ще я продават. Острото ухо показва, че мозъкът се влияе от стомаха, т.е. стомахът е по-добре развит и от мозъка, и от дробовете. Човек с остро ухо е силен на физическия свят, но вън от този свят нищо не може да направи. Той е нетърпелив. Като му говориш, не слуша и казва: „Нямам време да слушам, зает съм“. Обаче ако му говориш за ядене и пиене, веднага намира време. Сяда и слуша. Ухото на учения горе е добре развито, а долу, при стомаха – слабо. Ако му говориш за ядене и пиене, той казва: „Нямам време да те слушам“. Говориш му за бръмбари, за пеперуди, от научно гледище, той оставя всичката си работа и започва да слуша. В него умът има надмощие.

Следователно за предпочитане е ухото да бъде горе добре развито, а долу – слабо развито, отколкото обратното. За предпочитане е панталоните да бъдат долу тесни, а в талията – широки; за предпочитане е дрехата да бъде горе по-широка, а долу по-тясна, отколкото обратното. По естество умът изисква по-голям простор, затова горната част на ухото трябва да бъде по-широка. Ако ухото горе е остро, в средата широко, а долу пак остро, това не е добре. Между частите на ухото трябва да има съответствие. Ако горната част на ухото е суха и твърда, а долната – мека, месеста, това показва, че в горната част не може да расте нищо, а долната е голяма поляна, обрасла с растителност, има какво да се яде и пие. Това е аномалия в организма. И горната част на ухото трябва да бъде мека, деликатна, умът да има простор. Изобщо, ухото не трябва да бъде прозрачно. Тогава и организмът ще бъде слаб, прозрачен. Ухото трябва да се изучава от три гледища. Първо, какво е вложил умът в човека. После, какво е вложила дихателната, т.е. волевата система в човека, и най-после, какво е вложил стомахът. Долната част на ухото показва какви запаси е вложила природата в човека, с какъв жизнен капитал го осигурила. Интересно е да изучавате горната част на ухото на талантливия и на гениалния, да намерите разликата между тях. В умствено отношение природата е вложила големи възможности у гения. В средната част на ухото се крие енергията, силата на човека. Като погледнете тази част на ухото, веднага познавате какви сили се крият в човека. Долната част на ухото показва колко време ще живее човек. От тази част зависи и щастието на човека на земята. Тя определя щастливия живот. Много естествено, щом си здрав, ти ще бъдеш щастлив. Изучавай ухото си, за да знаеш с какъв умствен капитал разполагаш, с какви духовни сили работиш и какъв жизнен капитал е вложен в тебе. И тогава, като хванеш леко ухото си, да изпиташ приятност, както богатият при броенето на златото; земеделецът – при вида на добре израслото жито; художникът – пред своята хубава картина. Ако искаш да засилиш здравето си, хвани ухото си долу, а не горе. Ако искаш да изразходваш известна сума, хвани долната част на ухото си и ще разбереш, разполагаш ли с тази сума, или не. Изучавайте ухото си като

проекция на сили. В горната част е работил умът, т.е. духът. В средната част, дето се изявява дихателната система, е работила душата. В долната част на ухото е работила цялата стомашна система – демокрацията. С други думи казано: В горната част на ухото работят аристократите, графовете и лордовете на физическия свят, или светиите и адептите в Божествения свят. Изобщо, те живеят на планините. Горната част на ухото представя Хималаите на физическия свят. Човек, у когото и трите части на ухото са добре развити, се отличава с голямо равновесие. Каквото и да стане с него, той гледа спокойно на всичко. Казва: „И да умра, не се страхувам. И да ям, и да не ям, нищо от това, ще се нареди някак работата“. Ако е студент, казва: „И да ме скъсат на изпит, нищо от това. Колко пъти са ме късали!“ Той се усмихне и продължава да учи. Ако се спъне и падне на земята, пак се усмихне. Скочи, изтърси праха от дрехите си и тръгне напред. Друг, като падне, намръщи се и казва: „Кой направил толкова лош път, да падат хората?“ Дето отиде, все ще разказва за своето падане. Така е, когато ухото е широко долу. Обаче не е добре ухото да бъде долу много тясно. Това показва, че човек разполага с малко жизнен капитал. В такъв случай той трябва да вземе мерки, да работи за разширяване на долната част на ухото си. Ако не работиш за подобряването на тази част на ухото, лесно ще те изпъдят от къщата и ще останеш вън.

Човек трябва да има силен характер, да работи върху ухото си, да разшири или удължи слаборазвитата част на ухото си поне с една десета от милиметъра. В органическия свят придобивките са микроскопически, но всяка такава придобивка внася сила в характера. Даже с една двадесета от милиметъра да си разширил ухото си, пак минаваш за силен човек. Обърнете внимание и на линиите на ухото. Колкото по-гладка е линията, толкова по-добре. Не е ли същото и с преждата? Гладката прежда е за предпочитане пред онази, която има възли. Колкото по-дебела и възлеста е нишката, толкова по-лошо е изпредена. Наблюдавайте под микроскоп нишката на копринената буба, да видите каква е тя. Наблюдавайте преждата, която излиза от ръцете на две жени, да видите каква разлика има между тях. По преждата ще познаете техния характер. Онази жена, на която долната част на ухото е силно развита, изкарва дебела, плътна нишка. Онази, на която тази част не е силно развита, изкарва тънка, фина прежда. Тя обича дрехата ѝ да бъде от тънка, фина прежда. Казва: „Дрехата да бъде тънка, но да има вид, да има и цвят“.

Какви качества трябва да има една дреха? Първо, тя трябва да задържа топлината на тялото. После, да е добре скроена и ушита. Най-после, иде нейната външна красота – цвят и модел. Цветът е на място, когато дрехата има съдържание. Изобщо, и цветовете имат значение, както в природата,

така и в живота. Всяка мисъл има специфичен цвят. Обаче без съдържание цветът нищо не допринася на мисълта. Ето защо мисълта е ценна, когато има форма, съдържание и сила. Покрай тези качества цветът вече има смисъл.

Работете върху ухото си, да се оформи добре. Така оформеното ухо подразбира здраве. Всъщност в природата не съществуват болести. Въпреки това, поради неправилните си прояви, в човешкия организъм става неестествено натрупване на материя и сила. Като не издържа тези излишъци, организмът заболява. Натрупването става в нервната система, в мозъка, в мускулите, и там се явяват заболявания. Мозъкът не е склад на излишни материали. Той приема само фина, обработена материя и то в строго определено количество. Като знаете това, не питайте защо ви боли глава, защо се явява мозъчно разстройство. Правилният живот се заключава в това – да знаеш какво количество материя трябва да се складира във всеки орган. Природата не обича хамбари. Достатъчно е на човека един хамбар. Някой иска да напълнее, да закрепне, да усили кръста си. Правилно е кръстът да не бъде дебел. Природата и за това има мярка. Добрият художник спазва отношението между широчината на раменете и кръста. За здравия човек има определена пропорция. Значи кръстът не трябва да бъде нито много дебел, нито много тънък. Също така има отношение между раменете, кръста и корема. Коремът също не може да бъде склад на излишни материали. Дето има излишъци, там болестите неизбежно се явяват. Казват за някого, че центърът на говора, на речта е силно развит. Това се познава по очите; те са повече изпъкнали, отколкото вдлъбнати. Някога очите са изпъкнали по причина на излишък от мазнини. Това е болезнено състояние. Очите не трябва да бъдат и много хлътнали. Значи очите трябва да бъдат нито много изпъкнали, нито хлътнали.

Да се върнем пак към ухото. И в неговите части трябва да има съразмерност. Ако горната част на ухото е широка 9 сантиметра, средната трябва да бъде 7 сантиметра, а долната – 3 сантиметра. Това са най-големите размери. Като съберем числата 9+7+3=19. Добре е обаче горната част да е най-развита. Това говори за добро наследство. Ухото се унаследява от младото поколение. Като се работи върху него, всеки му придава по нещо. Ето защо, ученикът трябва постоянно да работи, да придава нещо към своето наследство. – „Аз имам желание да постигна нещо хубаво.“ – Това е плюс към твоя живот. Но желанието ти не показва още, че си постигнал нещо. Ако не работиш, ще останеш на едно място, докато един ден изядеш целия си капитал.

Ще кажете, че не можете да постигнете всичко. Така е, през затворена

врата не може да минеш, но ще потърсиш ключа, да си отвориш. Ще си отвориш и ще влезеш. Ако счупиш вратата, пак ще влезеш, но ще изгубиш много. Каквато мъчнотия да срещнеш в умствения свят, пипни горната част на ухото си. Тя ще ти покаже, как да се справиш с мъчнотията си. Мъчнотията е пособие, ключ, който ще те научи как да отваряш и затваряш. Ти си пътник, пътуваш и лятно, и зимно време. Какво ти е нужно? – Да знаеш метеорологията. Ако разбираш нейните закони, ще избереш най-доброто време за пътуване. Ако не знаеш законите ѝ, ще попаднеш на най-лошо време. Времето не е наредено специално за тебе, но ти си попаднал на лошо време. Музикант си. Даваш концерт, и то вечер. Ако аз съм музикант, ще давам концерти сутрин. Човек е разположен за работа повече сутрин, отколкото на обяд или вечер. Към 10 часа преди обяд пак има добри условия. Изобщо, ако свириш сутрин, ще имаш един резултат; ако свириш към 10–11 часа, ще имаш друг резултат. Някой работи вечер до 11 часа и сутрин става късно. Друг ляга рано, а става след полунощ, към 2 часа, и тогава работи. Кога човек работи най-добре – сутрин, или вечер? Всеки трябва да си избере най-доброто време за работа. Под „добро време“ се разбират онези часове, когато организмът среща най-малко съпротивления.

Изучавайте ухото, за да разберете какви заложби са вложени у вас. Лесно може да се повдигне човек, като знае с какви капитали разполага. По ухото на човека се съди не само за заложбите и способностите, вложени в него, но и за миналите поколения. В ухото е написан животът на прадедите на сегашния човек. Дядо му бил градинар, и той е градинар; дядо му бил певец, и той е певец. Ред поколения вървят по един и същ път. И това не е лошо, но като работи, човек все трябва да придаде нещо към унаследеното от своите деди и прадеди. Условията в миналото са били едни, а сегашните са други. Всяко поколение си има специфични условия. – „Аз нямам условия за развитие.“ – Не говориш истината. Студент ли искаш непременно да бъдеш? Ти виждаш, че някой учи в университета, но той е даровит, способен. Така е отредила неговата съдба. Но няма да се изминат 15–20 години, той ще извърши едно престъпление и ще лежи в затвора. Ти не си даровит, ти имаш по-малки възможности, но няма да попаднеш в затвора. Като знаеш това, бъди благодарен на условията, които природата ти е дала. По-добри от твоите условия няма. Не пожелавай чуждите условия. Преди години видях един виден българин с големи, красиви очи. Говорът му отговаряше на очите. И ушите му бяха хубави. – „Аз нямам красиви очи.“ – И твоите очи са красиви, но неусъвършенствани. Лесно се говори за красота, но трябва да знаеш, в какво се заключава тя. Под „красиво око“ не разбирам само по форма, но важно е накъде е насочен неговият лъч, неговият поглед. Красивото око има особен поглед. Казваш за някого, че има хубави вежди. Кои вежди са хубави? Коя уста е красива?

Красотата подразбира красиви линии.

Мъчно може да се намери красив човек във всяко отношение. Много време ще го търсиш, но мъчно ще го намериш. Например, ако искаш да познаеш красивите линии на устата, сготви хубаво ядене и покани някого да опита яденето, като му създадеш и околна хармонична обстановка. Седни до него и го наблюдавай как яде. Като види яденето, на устата му ще се образува една красива линия.

Тази е идеалната линия на устата. Къде е и коя е тази линия, вие сами ще я намерите. Ако искате да познаете красивите очи, направете следния опит: Дохожда при вас един страдащ човек. Иска някаква подкрепа от вас. Ако съобразите още в момента как да му помогнете, той ще ви отправи особен, мил поглед. В този поглед се крие красотата на очите. Той ще погледне на тебе като на ангел и ще си каже: „Този човек заслужава моята обич“. Красивите очи са изразителни. Те излъчват мека, приятна светлина.

Сега от всички се иска устойчивост, самообладание. Като ви сполети и най-голямото нещастие, да бъдете като магарето. Когато го бият по главата, магарето казва: „Тъпан бие в горната махала“. Когато го бият по задницата, то казва: „Тъпан бие в долната махала“. Следователно и при най-голямото нещастие, кажете: „И този тъпан ще млъкне“.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на 17 февруари 1933 г. в София, Изгрев.

Книги:
* Съотношение на ухото към ума, дробовете и стомаха
Великата разумност (Младежки окултен клас. Дванадесета година (1932–1933). София, 2004)
42 беседи от 23 септември 1932 г. до 28 юли 1933 г.
* Съразмерност в природата
Съразмерност в природата (Лекции от Учителя на Младежкия окултен клас. Година XII (1932–1933). Том II. София, 1949)
22 беседи от 17 февруари 1933 г. до 28 юли 1933 г.

Начало: 05:00

1933_02_19 А друго падна на добрата земя
неделна беседа

А ДРУГО ПАДНА НА ДОБРАТА ЗЕМЯ

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета осма глава от евангелието на Лука – осми стих.

„Милосърдието е градина райска“

„Друго падна на добрата земя.“ В природата съществува един план, който хората сега проучват. Този план е разнообразен. Когато рибите го изучаваха, те се научиха само да плават; когато птиците го изучаваха, те се научиха само да хвърчат; когато млекопитаещите го изучаваха, те се научиха само да ходят; когато хората го изучаваха, те се научиха да мислят; когато ангелите го изучаваха, те се научиха да светят. Та задачата на човека е да мисли. Та когато човек се научи правилно да мисли, мъчнотиите в живота му не ще изчезнат, но той ще им намери място. Мъчнотиите, това са разхвърляни камъни, които очакват някой изкусен зидар да ги тури на мястото им. Понеже хората не знаят де да ги турят, става стълкновение – те се препъват в тях и казват: „Защо това – тук, защо онова е тук?“

Всички хора искат да бъдат силни. Силата съществува в природата. Защо ние искаме да бъдем силни? Щом природата е силна, защо ние да не използваме силата ѝ, а искаме ние да бъдем силни? Ние искаме да бъдем богати. Природата е богата. Защо ние да не използваме нейното богатство? Щом искаме ние сами да бъдем богати и силни, това показва, че нямаме доверие в природата. В плана на природата е да ни направи силни. И тя си има свой план. Обаче с нейните мисли паралелно и ние внасяме един нов строй по нашему, от който произтичат всички сегашни противоречия. Защото силният човек въпреки голямата си сила, той може да направи пакост някому. Богатият, ученият човек могат да направят пакости. Невежият човек не може да направи пакост. Това не значи, че хората не трябва да учат. Всяко учение е на мястото си, – когато е разбрано.

Добрата почва, това са условията. Ако всяко растение няма добра почва, то не може да расте и да се развива. Ние казваме: добрите условия. Добрата почва е човекът, това е човешкият ум. В старо време ума са го кръщавали с разни имена: със слънцето на живота, с душата на човека, но както и да го кръстят, то е все едно и също нещо. Дали са го кръстили слънцето на човека или душата, или духа, за посветения човек означава онази божествена основа, върху която той може да се развива. Най-

благоприятната основа е духът, а след нея иде душата. Щом отхвърлиш тях, ще дойде другата основа – човешкият ум, човешкото сърце и човешката воля, а най-после ще дойде и тялото на човека. Ако не приемеш авторитета на тялото си, ти трябва да го напуснеш и да излезеш вън от него. Казвате – какво нещо е да се живее без тяло. И без тяло може да се живее. Някои питат: „Възможно ли е човек да живее без тяло?“ Възможно е. Както човек може да живее без пари, като богат може да живее, а може да живее и като сиромах, Той може да живее като учен, а може да живее и като прост, невежа. Той може да живее като силен, а може да живее и като слаб. Богатството не изключва живота, нито сиромашията изключва живота. Даже и доброто, и злото нито включват, нито изключват живота. Защото доброто и злото е животът, това са условия, това са сили, които работят в него. Но нито злото може да ограничава живота, нито доброто може да го направи да стане по-добър. Животът е независим и от доброто, и от злото. Той не може да стане нито по-лош, отколкото е сега. Който иска да знае причината, трябва да знае, че това се дължи на обстоятелството, че животът изтича от Бога. Тъй щото това, което изтича от най-съвършеното същество, какво друго съвършено качество може да му дадем. Казваме, животът следователно трябва да бъде добър. С други думи казано, животът трябва да бъде такъв, какъвто излиза от Бога. Не спъвай живота. Например ти казваш, че искаш да живееш добре. Какво се разбира от това? Ти искаш да живееш като богат човек. Богатството е спънка за тебе. Ти искаш да живееш като учен човек. И това е една спънка за тебе. Не че не трябва да учиш, но ти искаш да придобиеш толкова знание, като в някой склад, да се отличаваш от другите хора, да бъде това знание само за тебе. Ти ще спънеш живота си. Понеже Вселената не е създадена за тебе само, нито хората са създадени за тебе само – да бъдеш само ти щастлив. Ти може да си мислиш, че е само за тебе това, но то е друг въпрос.

Преди години в София имаше една жена на име Султана, която постоянно се водеше с друга една другарка. Де остана тя, не зная? Може да е отишла на дълъг път, а може – и на къс. Тя носеше в ръцете си всякога един голям букет от живи цветя и казваше, че на ръцете си носела всички хора. Това е нейна философия, от която само тя си разбира нещо. Тя казваше на хората: „Тук на ръката си ви нося всички. Ако моята ръка не е, от вас нищо няма да остане“ – твърди тя нещо без аргументи. Един добър човек, като я мислил за много набожна, дал и на нея, и на другарката ѝ прием в къщата си, но после не може да се освободи от тях. Той се чудеше какъв хитър начин да намери, за да се освободи от тях. Султана му казваше: „Ти знаеш ли, че аз нося и твоята къща на ръката си? Ако ме изпъдиш, нищо няма да остане от тебе.“ Той се чудеше какво да прави с нея.

Питам, де се крие погрешката? Погрешката се крие в една вътрешна анормалност. Когато вие счупите едно шише, всяка една част от него, която по-рано е била безопасна, става вече опасна. Хора, които не мислят добре, аз ги считам счупени шишета, части от едно цяло, което се е разрушило като една комета. Да му мисли, върху когото падне тази част. Едно такова голямо парче падна в Сибир, че удари един от най-големите мотори, счупи се, произведе цяла суматоха – растения, хора, всичко, каквото имаше наоколо, помете.

Казвам, съвременните хора искат да образуват една държава. Не зная дали хората могат да образуват една държава каквато те искат. Най-голямото заблуждение е в това, че хората мислят, че като образуват една държава, те ще живеят добре. Откак хората са дошли на земята, все държави образуват, но досега те не са могли да образуват една идеална държава каквато са искали. Всяка държава ще воюва с друга. Всеки човек се стреми да устрои живота си, че да бъде щастлив. Не зная дали историята досега е дала образци за щастлив семеен живот. Впрочем хората са започнали да живеят щастливо, но не са издържали. Най-щастливи бяха първите хора, които имаха идеални условия в рая. Когато Бог създаде първия човек, той му направи една държава, пълна с най-хубави дървета и плодове. Държава беше райската градина. Господ прекара всички животни пред този човек да им даде имена, като му каза: „Всичко това давам на тебе." Този човек, на когото Бог даде всичко, направи го господар, той направи една погрешка, за която го изпъдиха вън от рая, вън от неговата държава. Детронираха и него, и жена му и като ги изпъдиха, постави им пред райската врата един ангел да пази, да не се върнат назад.

Питам, какво липсваше на тези хора? Някои ще кажат, че съгрешили. Не е въпросът там, че съгрешили. Това е един незавършен процес. Защо имаше нужда да грешат? Можете да кажете, че този въпрос трябва и може да се разреши. И ти, който грешиш, пак не можеш да го разрешиш. Той има няколко подбудителни причини. Когато човек иска да стане богат, кои са подбудителните причини? Злото не е в богатството, но в това, когато човек иска да забогатее повече, отколкото трябва. Кои са подбудителните причини за това? Когато в душата на човека се явява желание да стане по-силен, отколкото трябва, да заповядва на целия свят, кои са подбудителните причини за това? Какво ще придобие той, ако има сила да заповядва на целия свят? Защо, ако човек иска да стане всесилен, той е в противоречие с Първата Причина, която е създала света. Милите ли, че той няма да се намери в противоречие. Ще се намери. Той ще си намери такъв противник, който цял живот ще го мачка и той сам ще се чуди за това. Хората искат да създадат идеална държава, но не вървят по правия път. Че природата е идеална държава. По-идеална държава от природата

няма. По-идеални закони от тия на природата няма. Ние, умните хора в света, мислим, че в природата всичко е глупаво. Ние мислим, че растенията, дърветата, рибите, птиците, животните – всички са глупави, а ние сме най-интелигентните същества в света и като нас други няма. Какво става с нас, с умните хора? По някакъв особен начин се стопляме, изчезваме, отиваме някъде, без да знаем де и защо.

Сега често ние на земята сме в едно положение, често атакуваме и сме атакувани. Аз не искам да го кръщавам със старото име, че някакъв дявол ни изкушавал. Ние сами се изкушаваме, никакъв дявол не ни изкушава. Сега вие казвате: „Кажи ни нещо, с което да изправим нашия живот.“ Там е погрешката. Престанете да мислите, че трябва да изправите живота си. Животът ви е изправен – нищо повече. Така мислете. Вярвайте, че сте богати, вярвайте, че сте здрави. И като кашлите, пак вярвайте, че сте здрави. И като страдате, пак вярвайте, че не страдате. За да не вярвате в това, казвате, че това е детинска работа. Ако аз спя, в това време едно малко дете дойде около мене, върже краката ми с едно въже и ми каже, че аз нямам сила да се освободя, трябва ли да вярвам в това? Ще се опитам малко, ще взема един нож и оттук кръц – оттам кръц, ще го скъсам. Това дете трябва ли да ми казва, че аз завися от него? Какво трябва да правя с това дете?

Някои майки обичат да употребяват известни заплашвания към децата си, за да ги слушат. Някоя майка казва на детето си: „Слушай, майка, да не отиваш на реката да се къпеш, че ако се удавиш, убивам те.“ Как ще го убие, когато то се е удавило? Какво иска да каже майката с тези думи? Често аз се мъча да преведа този език на майката. То е един от най-трудните езици, който не се превежда лесно. Трябва да се обмисли този език. С това майките искат да наплашат децата си, да не ходят на реката да се къпят, да не би да се удавят. Или майката иска да му каже: „Ако отидеш на реката да се къпеш, тогава и аз ще се съюзя с водата, че и двамата заедно ще те мачкаме. Водата ще те умори, но и аз няма да ти помогна.“ Такава идея има майката в своето изречение и заплашване. Все таки майката има една идея, има някаква идея, която не може да се тълкува буквално. Ако се тълкува буквално, то няма никакъв смисъл. Ако се изтълкува вътрешно, това показва, че майката има някаква скрита идея, която детето я разбира. То не мисли, че ако се удави, че майка му ще го бие. Не, тя ще го оплаква. Освен че няма да го бие, но ще плаче за него.

Добрата почва. Добрата почва е онова, което трябва да даде плод. Трябва да се изучават добрите условия в живота. Отде трябва да започне човек? Ще кажете, че от науката. Науката в едно отношение е един метод; религията е друг метод; общественият живот е трети метод; семейният

живот също е метод. Всичко, каквото човек върши на земята, това са все условия, при които човешкият дух трябва да се развива. При развитието на човека трябва да се включва неговата мисъл. Той трябва да се научи да мисли правилно. Той трябва да се освободи от ненужния страх. Например ти се страхуваш, че можеш да умреш гладен. На какво основание можеш да умреш гладен, че да имаш такъв страх? Питам, възможно ли е един добър син да умре гладен при баща си, който е богат? Ако бащата е цар или княз, или богат човек изобщо, как е възможно неговият син да умре гладен? Ако той умре гладен, причината за това е съвсем друга.

Та при сегашните условия на живота науката нас ни е потребна дотолкова, доколкото да хвърли известна светлина отде трябва да започнем и де трябва да свършим. Най-първо, човек трябва да започне с тялото си. Ето какво аз разбирам под думата краката. Под краката аз разбирам човешките добродетели. Следователно ти не можеш да бъде добър човек, ако твоите крака не са добре развити. Второто положение: ти трябва да започнеш с правдата. Ти не можеш да бъдеш справедлив човек, ако ръцете ти не са развити. Аз не считам добре развити ръце тия на пехливанина. Това е пластично развитие. Справедлива ръка е тази, която може да работи. Всяко изкуство, което се поддава на една ръка, тя е справедлива ръка – няма нещо, което да ѝ се противопостави. Ако твоята ръка е добре организирана, ти можеш да срещнеш и най-големия си неприятел, и най-голямата мечка, но веднага ще ѝ кажеш: „Чакай, какво искаш? Какво заповядваш?“ Какво може да иска мечката? Най-първо, тя ще иска месцето ти, а после тя става вегетарианка. Но ти ще ѝ кажеш: „Почакай, аз ще ти дам един хубав обед.“ И ще ѝ дадеш малко брашно. Ако вълк те срещне, можеш да му дадеш един най-хубав обед като на един човек. Ще му заколиш едно агне. Защо да не нагостиш този вълк, а трябва да го хукаш, да го гониш? Действително от толкова години ние гоним вълците из горите, но какво сме постигнали? Ние можем да изгоним вълците из горите, физическите вълци, но те ще вземат човешки форми и ще влязат между хората.

Казва се в Писанието: „Вълци, облечени в овчи дрехи.“ Какво ще правиш с този вълк, който е облечен в овча форма? При това той е свършил два, три, до четири факултета, той разбира от обществен и морален живот, разбира от всички науки. Какво ще правите с този вълк, кажете ми? Аз нямам предвид само това, но говоря за онзи принцип, който е застъпен във вас. Понякога те се явяват като резултат в нашия ум и нашите чувства. Например явява се едно голямо противоречие. Разправяше ми една млада мома за себе си: „До двайсет и първата си годишна възраст аз бях много добре разположена, никога не влизаше в сърцето ми едно лошо чувство. Но един ден ми дойде едно лошо чувство и аз исках да набия добре

другарката си – да я ударя както трябва. Даже имах желание да я убия. Чудя се отде дойде в мене тази лоша мисъл и това лошо чувство!“ Има си причините и за това.

Казвам, ако тази лоша мисъл намереше добра почва у нея, тя би се поддала, но понеже съзнанието ѝ бе будно, тя си каза: „Не, няма да направя това нещо!“ Ами как ще се извините, ако в душата ви се загнезди една такава лоша мисъл и не можете да се освободите от нея? Намерите се пред една голяма несполука и вие веднага се опълчвате срещу Бога, като че ли Господ ти е крив. Ти отваряш война и казваш: „Аз няма да вярвам повече в Бога!“ После казваш: „Няма да вярвам вече и в хората.“ Значи ти отиваш в две крайности. Невъзможно е всички хора да бъдат лоши, а само аз да бъда добър. Това е невъзможно. Съществува едно отношение в света, а то е следното. На 25 лоши хора отговарят 25 добри хора. В природата съществува този закон. Добрите и лошите хора са като двойки. Значи съществуват две по 25, които могат да отидат на едната, и на другата страна – по 25. Някога могат да се прехвърлят едни 24 към другите, та да станат 75, а другите 25. От тях зависи еволюцията. Тези числа, които могат да се прехвърлят от едната страна на другата страна, ти не разчитай на тях. Ти разчитай на 25-те в себе си. Който разбира закона, така е за него. Ако ти искаш да угодиш на всички хора, ти заставаш на фалшива почва. Ако ти имаш сто познати в едно общество, можеш да разчиташ само на 25 от тях. Най-много можеш да разчиташ на 50, а на останалите 50, освен че не можеш да разчиташ, но те ще завлекат нещо от тебе. После през годината ти не можеш да разчиташ на всички дни да бъдат щастливи за тебе. Най-много 75–80 дни има, на които ти можеш да разчиташ и да ги използваш. Това е то всичкото число дни щастливи, през годината. Всичкото време през годината не е създадено само за тебе. Някои хора се блъскат по цяла година, и то по 10–15 часа през деня, за да могат да спечелят нещо. На 10 часа работа колко часа от тях са щастливи? Ако на стоте са щастливи 25, значи на десетте часа щастливи са два часа и половина.

Сега вие трябва да разсъждавате. Човек трябва да намери през годината онзи щастлив ден за него, когато се съчетае съзнанието на всички разумни хора, които ви искат и мислят доброто. Този ден е най-щастливият ден във вашия живот. Аз не разбирам под щастие една сляпа случайност. Щастието на човека се дължи на разумни закони. Ако между сто души има 20, които ти желаят доброто, те са капиталисти хора и ти си осигурен. Значи на десет души двама трябва да ти желаят доброто. Ти казваш: „Кои са тези двама души?“ Единият от тях е природата. Другите, това са разумните същества, които творят, а на трето място е сам Бог, който е създал всичко. Щом и той е на ваша страна, ти си напълно осигурен. Той е всякога на твоя страна, ако ти изпълняваш закона му. Ако не изпълняваш

закона му, ти не можеш да разчиташ на него. Ако той не е на твоя страна от единия до другия края, ти ще фалираш, ще претърпиш един фалимент. Дали това е човек, ангел, божество, или друг някой, всеки ще претърпи фалимент. Нямаме в историята случай, дето някой, който се е опълчил против общия закон, който действа в живота, да е завършил добре.

Не е само да мислиш, че си религиозен човек и да вярваш в Бога. Това още нищо не значи. Човек не само трябва да вярва, но вярата му да се отнася до онази велика разумност, която работи в света. Човек трябва да вярва в резултатите на тази разумност. Каквото тя е изработила, ти няма какво да размишляваш по-нататък. Цялата Вселена пътува в пространството и накъде пътува, това учените не са определили. Тя пътува с известна скорост през Слънчевата система. Аз трябва да вярвам. Ако пък не вярвам, ще измисля, че Земята може да се разсипе, да станат с нея някакви катаклизми и т.н. Ние още не сме определили причината на земетресенията. Земетресението е една обновителна сила. Когато природата иска да обнови Земята, става едно земетресение.

Често земетресения стават и в нашия живот. Яви се например една подутина. Някой път е необходима една операция, да се махне това нагнояване или тази подутина. Понякога такива процеси стават и в стомаха на човека, понякога те стават и в гърдите или в мозъка на човека. Само по себе си, това не е зло. Това са нечистотии, които не са излезли по определените за тях канали, природата отваря нови канали, през които те да излязат. Всяко подуване, което става у нас, трябва да ни напомни, че ние не вървим в правия път. Когато дойде нещастието, ние трябва да знаем, че е станало някакво нарушение у нас или от някои наши роднини, или приятели; и то или преди едно или две, три, десет, или повече поколения. За природата това е безразлично. Тя вижда отклонение и му въздава. Ти можеш да се питаш, какво искат от тебе. Искат нещо. Ако имаш някаква печалба, на тебе се пада, но ако имаш някаква загуба, пак на тебе се пада, пак ще отговаряш за нея. Ти ще отговаряш и за печалбата, и за загубата. Никой в природата не може да се освободи от задълженията си към доброто и към злото. Ние не можем да се освободим от последствията. Добрите последствия остават за твоя полза, но и лошите последствия остават пак за твоя полза.

Сега, като говоря за лошите последствия, не мислете, че те са лоши. Те действат възпитателно върху човека. Например една болест може да се продължи дълго време, да изхарчиш по нея 40–50 хиляди лева, но от тази болест ти можеш да придобиеш известна светлина на съзнанието си, която да струва повече от изхарчените пари. Кое е по-хубаво: да забогатееш без светлина или да осиромашееш със светлина? Аз бих предпочел да пътувам

в тъмна нощ, но със светлина, отколкото да пътувам в тъмна нощ, да съм богат, но да нямам светлина.

Сега аз не искам да казвам, че вие не знаете. Вие знаете много неща, но трябва да знаете къде да пласирате вашия капитал. Знанието, което имате за Бога, де ще го вложите за в бъдеще? То е ваш капитал, който трябва да вложите някъде. Вие можете да кажете, че вярвате в Христа, в Бога, но знаете ли каква трябва да бъде вашата вяра? Христос, който ходеше от село в село да проповядва, навремето си имаше големи противоречия. Той не минаваше за почтен човек пред тогавашните евреи. Винаги подир него вървяха учени, които спореха и му казваха: „Ти не си толкова учен. Мойсей даде това-онова, а ти какво направи? Нашият народ съществува благодарение на Мойсея.“ Христос им казваше: „Мойсей направи това заради мене – за мене той говореше.“ Те го наричаха самозваник.

Питам, кой беше на правата страна – еврейските равини или Христос? Това не е за упрек, но въпросът е, да видим колко е изтърпял Христос. Когато се говори за един принцип, той не може да бъде нито български, нито английски, нито еврейски – той е принцип на природата. Той не може да принадлежи на никакъв народ. Ние можем да имаме известни български методи, но то е друг въпрос вече. Да кажем например, че има християнство – като метод е едно нещо, но християнството като учение, като принцип, то е божествено учение и не може да бъде нито българско, нито гръцко, нито английско, нито френско, то не принадлежи на никому. Например вие можете да казвате – нашата православна църква или нашата евангелска църква, или нашата католическа църква, или пък можете да имате каквито искате понятия, то е ваша работа, но като дойдем до онзи принцип на любовта, тя не принадлежи на никаква църква, на никакъв народ. Ние се самозаблуждаваме като казваме, че имаме прави разбирания. Сега ще ви приведа един пример за едно криво разбиране.

Аз зная един от най-добрите баптистки проповедници, който иначе беше прост човек, но много умен. Той се наричаше Спас Райчев. Сега той е в оня свят, тъй щото имам право да говоря за него. При този Спас Райчев отива един млад човек и му казва: „Какво бихте желали повече – вие да си купувате хубаво брашно и сами да си правите хляба или да си купувате хляб от фурната? Ако искате да си правите сами хляб, аз ще ви доставя хубаво, чисто брашно.“ „Колко струва един чувал?“ „Един чувал струва 20 лева.“ „Добре, ще ти дам 20 лева и ми донеси един чувал да го опитам.“ След това този млад момък отива при един наш познат окултист и му казва: „Аз мога да ви доставя чисто брашно, ако искате да си правите сами хляб. Ето сега ида от проповедника Спас Райчев, който ни заплати за един чувал, иска да му донеса вкъщи, да си правят хляб.“ „Щом е така, донеси и

на мене пет чувала.“ Той му дава сто лева предплата. Момъкът взема тия сто лева, прибавя ги към двайсетте и с тях се оженва. Проповедникът чака брашното – няма го. Момъкът с тия пари си купил друго брашно. Проповедникът отива при другия господин и се оказва, че от него взел сто лева. Казва си: „Как тъй да ме излъже!“ Другият казва: „Аз ще дам едно заявление в съда, ще искам да го осъдя, да го затворят, че да знае как се лъже! Той, като излъга нас, ще излъже и други хора.“ Аз ги заварвам тъкмо когато правят заявлението. Те седят в писалището и се разговарят. Казвам: „Какво мислите да правите?“ „Ще го дадем под съд.“ „Друг начин не намерихте ли?“ Те ми казват: „Ако ти беше на нашето място, какво би направил с този човек? Той да беше казал, че няма пари, а иска да се ожени, ние и без брашното щяхме да му дадем една сума. А тъй ни лъже, че щял да ни донесе брашно. Да беше ни казал поне истината! Ето, иска да се жени и ще ни лъже с брашно.“ „Добре, той ви е излъгал. Вие ще го дадете под съд и ще го накарате да се кълне. Той ще се закълне, защото вие нямате от него черно на бяло. Вие ще го принудите да даде клетва, но и при това положение той ще отказва, че е взел от вас пари. А пък вие знаете Писанието, че е казано да не се кълнете нито в небето, нито в земята.“ „Ами двайсетте ми лева?“ Тогава аз бръкнах в джоба си и изваждам двайсет лева, които давам на проповедника, като му казвам: „Ако момъкът дойде.и върне двайсетте лева, ти ще върнеш моите назад, но ако не ти ги върне, ще знаеш, че аз уреждам неговата сметка. Аз плащам предварително за него, за да не се кълнете. Иначе не само че няма да го осъдят, но вие ще трябва да платите разноските по делото – като глоба ще бъде то.“ След това се връщам към нашия приятел и му казвам: „Ти искаш ли да ти дам сто лева?“ „Аз не искам.“ „Сега ще го дадете ли под съд?“ „Няма да го дадем.“ Питам: „Тогава какво е вашето верую?“ Те веднага се събуждат. Питам ги: „Какви праведни хора сте вие?“

Казвам, в християнския свят стават такива работи нежелателни, и то само за двайсет лева, за трийсет лева. И по този начин те не могат да разрешат въпросите си. Проповедникът е бил чрезмерно доверчив. Той трябваше да каже на младия човек: „Донеси първо брашното, и тогава ще си получиш парите.“ Така трябваше да постъпи и нашият брат. Може той да иска първо парите. Ти ще му кажеш: „Аз искам да видя първо чувалите с брашното, че после ще ти платя. Аз вярвам в реалното. Като дойде брашното, което е реалното за мене в дадения случай, тогава и ти ще имаш парите – реалното за тебе.“

Казвам, сега ние се намираме в една нова фаза на живота. Миналите поколения са страдали, и ние страдаме. Миналите поколения са имали противоречия, и ние имаме противоречия. Ние се намираме в една обща фаза на противоречия. Обаче природата си върви по един много хубав

начин, по един хубав път. Много работи трябва да се поправят. Тогава ще се дойде до новата фаза на живот. Има един велик общ закон, който регулира нещата. Ако ние чакаме целият строй да се поправи, и тогава да станем добри, то е изгубена работа. Ако първите християни чакаха всички да станем добри, да се възстанови Царството Божие на земята, и тогава и те да заживеят по Христовото учение, те нищо нямаше да направят. Те живяха в един свят – недобре устроен. Ако вие бяхте във времето на апостолите, във времето на Римската империя, когато нямаше тази светлина, нищо нямаше да направите. Днес вие живеете при много по-добри условия и при по-голяма светлина, отколкото старите християни.

Сега не е въпросът да осъждаме човечеството. Ние не съдим нещата. Ние искаме само да обясним защо нещата стават така, а не другояче. Този въпрос за мене е ясен. Ако домакинята преде вълната тънко, тя ще има тънък плат, ако я преде дебело, тя ще има дебел плат. Дебелината на плата зависи от дебелината на нишките; ако нишките са тънки, и платът ще бъде тънък; ако нишките са дебели, и платът ще бъде дебел. Ако нишките са устойчиви и не се късат, тогава и платът ще съответства на тия нишки. Следователно резултатите на нашия живот зависят изключително от изработването на нишките на нашата мисъл. Например ти не можеш да имаш един сполучлив живот, ако твоите крака и ръце не са добре организирани. След това трябва да бъде добре организирана стомашната система, после – дихателната, и като се дойде най-после до божествената глава, и тя трябва да бъде добре организирана. Ако ти имаш очи, уши, уста, нос като на едно млекопитаещо, ти човек не можеш да бъдеш. Ти ще бъдеш животно. Очите, ушите, носът, устата коренно се различават човешките от животинските. По това се отличава човекът от животните. Тъй щото, ако се погледне външната страна на човека, неговото устройство коренно се отличава от това на животното.

Ако разгледате и най-лошото човешко ухо, в сравнение с това на животното пред него то е гениално. И най-хубавото животинско ухо не може да се сравни с най-лошото ухо на човека. И каквото и да се говори за човека, най-лошият човек не може да се сравни с животното, с едно лошо животно. И в най-лошия човек все пак ще дойде едно вътрешно състояние на разкаяние. Той си казва: „Това нещо няма да го правя повече.“ Докато у животното това състояние не дохожда. Ако един вълк изяде едно цяло стадо овце, в него ни най-малко няма да се яви съжаление. Той счита, че това е в реда на нещата. В това отношение човек има повече условия да се поправи, отколкото животното. Един човек все пак може да се постави на възпитателни методи. Особено ако се изменят ушите на един човек, с това може да се измени и неговото естество. Има известни думи, които, ако човек постоянно повтаря в себе си, той може да си повлияе. Сила е

човешката реч. Направете следния прост опит. Ако вие сте слаби, помолете няколко ваши приятели или познати, или някой лекар, на които да можете да платите нещо, често да ви повтарят, че стомашната ви система е здрава, че нервната ви система е здрава, че дихателната ви система е здрава и ще видите, че в продължение на 20–30 дена вие ще бъдете почти здрави, а може и съвършено здрави. Ако пък се намерят 20–30 души да ви говорят в този ободрителен смисъл, вие ще можете още по-скоро да се подобрите.

Има статистика от учени хора, която показва какви сили има човешката реч. Майките например имат тази сила. Ако в някой дом умират децата, това се дължи на страха у майката. Страхът е единствената причина, дето децата умират. В тези майки страхът е по-силен, отколкото любовта им към децата. Щом е страхът по-силен, майката казва: „Това дете може да умре." И понеже страхът е по-силен, чрез него майката внася в организма на детето едно разслабване. Аз съм виждал майки, които, като се разболеят децата им, казват: „Няма да умрат тия деца." И наистина те живеят. Някои майки казват: „Ако Бог иска, детето ми да живее." Че Бог иска, разбира се. Писанието казва: „Бог никога не благоволява в смъртта на хората." Ние, съвременните хора, страдаме от своето невежество, от големите противоречия, които съществуват в нас. Понякога хората умират, защото искат да умрат, защото желанието на другите хора е те да умрат. В това отношение никога не давайте пари назаем, ако искате да живеете дълго време. Ако пък искаш да даваш, да бъдеш благодетелен, давай пари назаем, но други да не знаят, че си давал, защото, ако даваш пари назаем на няколко души и ако те не могат да ги върнат, ще кажат: „Дано умре този човек, че и ние да се освободим от него". Следователно ти ще искаш да служиш на Бога, но по този начин ще си създадеш зло. Направи доброто, без да те знае някой. Ако искаш да продължиш живота си, дай пари назаем, но никой да не знае. А като контраст, ако искаш да живееш дълго, и друго можеш да направиш. Вземай пари назаем, че всеки, на който имаш да даваш, да каже: „Дано не умре този човек, че да върне парите!" Следователно, като знаят хората тази философия – в подсъзнанието им е скрито това знание – те нарочно не си плащат дълговете, за да могат кредиторите им да искат да живеят повече, за да си изплатят дълга. Тази теория е общо достояние на хората от сегашния свят. Като знаят това, хората казват: „Ние не трябва да плащаме, за да живеем." Обаче законът трябва да бъде поставен другояче. Нас трябва да ни радва една чешма, която тече постоянно: тя внася в нас живот. И като я видим, ние трябва да кажем: „Господ здраве да дава на тази чешма, да тече постоянно, за да имаме и ние да пием." Ние, съвременните хора, не трябва да мязаме на щерни, които лесно да пресъхват. Те са пълни с жабурняк. Ние трябва да бъдем вярващи хора. Под думата вярващи аз разбирам

човек да бъде чешма, а не щерна. Щерната не може да има този достъп за хората, както изворът. И затова по негативен начин казваме на хората – не бивайте щерни, от които да се черпи вода.

Другото положение е, че добрият живот не може да се наложи. Ти отиваш при един извор и започваш да помпиш. Добрият живот трябва да тече. Казваш: „Аз трябва да бъда добър." Това е една помпа. Доброто е една привилегия за човека, която продължава живота. Ти не трябва да правиш зло по единствената причина, че злото ще съкрати живота ти. Всяка лоша мисъл, каквато и да е тя, тя съкращава живота. Всяко лошо желание от чисто психологическо гледище също така съкращава живота. Защо не трябва да правите зло? Понеже животът ви ще се съкрати. Та ще знаете тази философия. Доброто продължава живота, а същевременно му дава условия да се развива и проявява. Доброто не е само като една майка, която може да те роди и после да ти каже: „Сега вече за себе си мисли!" След като те роди доброто, то ти дава условия да се продължи твоят живот.

Следователно, като вървим по правия път на доброто, ние ще имаме условия да се развиваме и да растем. Доброто е съществувало в света като един резултат, като една мощна сила, преди още ние да се явим. Някой казва: „Какво нещо е доброто?" Аз определям. Доброто е сила, която продължава живота и му дава условия правилно да се развива. Не че доброто създава живота, но то е едно условие. Всеки от вас така трябва да схваща доброто. Вие не можете да имате един дълъг, щастлив живот, ако не вложите доброто като основа на този живот. Въпросът не е хората да знаят, че аз съм добър, но аз да водя един добър живот и аз само да зная това. Някой път направите едно малко добро или една малка услуга на едно същество второта или на едно дърво, или на едно растение и през целия ден се усещате доволен, радвате си и се връщате у дома разположен. Нещо отвътре ви радва. При това никой не знае какво сте направили. Това добро продължава живота ви. И казано е – Бог се наслаждава на доброто на хората, като продължава живота им. Щом животът им се продължава, те ще възприемат от благото повече, което Бог им дава.

Някой казва: „Защо ни е религията?" Мнозина мислят, че религията има значение само за бъдещия им живот. Не, ние живеем, за да продължим живота си, а не да страдаме. Страданието не е продължение на живота. Дългият живот има отношение към доброто, към онова вечно благо, което ние търсим. Следователно доброто трябва да ни доведе до онова начало, което се проповядва всякога – до любовта. Щом влезем в областта на любовта, ние ще влезем в тъй наречената област на безсмъртието, в което човек става всесилен. И при това неговият ум добива една нова способност

– да се справя с мъчнотиите в живота. Той не се спира пред мъчнотиите. Умът тогава не може да бъде слаб. Казват, че някои хора от любов всичко забравили. Не, любовта забравя всички противоречия в живота, но никога не забравя доброто, никога не забравя разумните работи.

Ние още не сме от много паметливите. Ние не помним даже и една година какво е станало. Например какво е било миналата година по това време, ние не помним. Някои хора може да помнят, но някои не помнят. Ако бихме имали една бистра памет, ние бихме се избавили от много неприятности, но ние много неща не помним. Дойде един, излъже ви; дойде втори, трети, четвърти, всички ви лъжат, и вие не помните. След като сте били много пъти лъгани, тогава започвате да обръщате повече внимание. Не, следете и проучвайте очите, ушите, носа и устата на човека, та ако този човек ви излъже, като дойде втори път някой с такива също очи, уши, нос, да знаете, че и той ще ви излъже. Като ви каже, че ще ви донесе брашно, ти му кажи: „Донеси брашното първо, тогава и аз ще ти дам парите.“ Като видя един, неговите очи, уши, нос, уста, те са свидетелство, което Бог му е дал. На това свидетелство всичко е писано: и доброто, и злото. И като дойде някой при мене да иска нещо, аз зная какво ще иска и защо ще го иска.

Преди години при мене дойде един господин и започна да ми разравя: „За тебе аз съм слушал високи работи.“ Иска да маже. Казвам му: „Да, много работи си слушал, но и аз имам още да уча.“ „Слушай – казва той – понеже ти всичко виждаш, искам да ми кажеш нещо. Искам да купя един билет от лотарията, та желая да ми кажеш номера на печелившите билети. Ако си купя такъв билет, ще спечеля сто или двесте хиляди лева, и тогава обещавам на братството да дам една четвърт от спечелените пари.“ Казвам му: „Ти ще спечелиш толкова пари и от тях ще дадеш една четвърт на братството, а утре ще прогласиш света, че си дал от джоба си толкова пари. Не, благодеяние аз не искам. Ти женен ли си?“ „Не съм женен, но мисля да се оженя.“ „Ами тая, която мислиш да вземеш, богата и добра ли ще бъде?“ „Е, богатичка искам да бъде.“ „Тогава никакъв билет не ти казвам. Това е базиргянщина. Ти ще се ожениш за богата мома, но не по любов, а за парите ѝ. Казвам, ти си дошъл на суха капия за вода. И аз съм от тези бедните моми и на мене ми трябват пари.“ И сега според мене и съвременните християни правят същата погрешка. Като станат християни, те мислят, че всичко ще им тръгне надобре, напред.

Имаше във Варна един бакалин, евангелист. Откак станал евангелист той постепенно изгубвал всичко и изгубил всичко до петаче. Той се казваше Яка, бакалницата му беше на балъкпазар. Той ми казваше: „Аз знам защо трябва да изгубя всички тия пари. Господ не ги иска, понеже всички бяха

спечелени все чрез лъжа. Аз лъжех турците от Делиормана. Ще взема пет кила кафе, ще ги направя на десет, но отсега нататък съм решил да работя честно. Всичко, придобито чрез неправда, ще си замине.“ В този закон няма изключение. Ти си един бакалин и всяка мисъл, която даваш на хората, трябва да бъде много чиста. Ако си бакалин и продаваш захар, ще продадеш най-хубавата захар, най-хубавото кафе, без никакви примеси. И при това не трябва да бъдем така преми, груби, но дето трябва да говорим истината, да я говорим с разположение. Истината никога не обижда. Някой казва, че истината била горчива. Аз не зная това. Доколкото съм опитвал истината, по-сладко нещо от нея не съм срещал. По-сладък език от този на истината аз не съм срещал. Той е най-хубавият език. Толкова години вече откак го уча, и все още не съм го научил. Доста е само да близнеш от истината и небето се отваря пред тебе. А сега всички хора казват, че истината била горчива. Не е вярно това. Има една изопачена истина, за която се казва, че е горчива, но това не е истина, това са опитности. Верните работи не са всякога истинни работи. Едно престъпление, извършено, може да бъде вярно, но то не е истина. Умре човек, това е вярно, но то не може да бъде истина. Според мене истината носи живот. Когато ти се повдигаш, почваш да мислиш, и влезеш в съгласие с природата, подобряваш се. Жертваш се за човечеството, без да умираш, това е истина. Това не само, че е вярно, но е истина.

Това, което носи благо за всички хора, то е истина; това, което не носи благо за всички хора, то може да е вярно, може да е само факт, но то не е истина. Истината е еднакво приложима за всички хора. Там, дето истината е между хората, там няма никакъв спор. Когато ти кажеш истината, всякакъв спор трябва да престане. Ама ти от кое верую си? Ако ти кажа истината, трябва да знаеш, че има само едно верую в света. Докато истината не е дошла, може да има много веруюта, но щом истината дойде, само едно верую има в света. Когато истината дойде, ще има само една свобода, в която ти така ще постъпиш, че аз напълно ще се солидаризирам с твоята постъпка. Каквото ти направиш, каквото и аз направя, няма да има никакво възражение. Тогава и ти ще съдействаш, и аз ще съдействам.

Христос казва: „Доброто семе.“ Доброто семе, то е Разумното Слово, което е паднало на добра почва. Почвата в дадения случай, това сме ние. Нашият ум е една почва; нашето сърце е друга почва; нашият дух е трета почва; нашата душа е четвърта почва. Всичко това представлява Разумното Слово Божие, което трябва да расте у нас, за да израсте онзи новият човек, роден от Бога. Онези, които не разбират тази философия, те я намират за много трудна. Има няколко стъпала, по които човек трябва да мине. Първата степен е той да се обърне към Бога. После той трябва да се разкае за прегрешенията си – втората степен. След това той трябва да се спаси –

третата степен. После той се ражда – четвъртата степен. Ново раждане – петата степен. И най-после той трябва да работи за Бога. Това е йерархическият ред, който трябва да се мине. Някой казва за някого – той се е покаял. Чакай, ти само си се покаял, а след това трябва да се спасиш, да се родиш. После трябва да се новородиш и след като се посветиш, най-после ти трябва да работиш за Бога. Докато не дойдеш до последната степен, ти още си в незавършените процеси. Та ние често сами се излъгваме – мислим, че като сме се обърнали към Бога, та всичко виждаме. Не, ти само си се обърнал към светлината, но ти трябва да работиш в тази небесна светлина.

Казвам, при добрата почва, най-първо, трябва да се изучава човешкият мозък. Най-първо, трябва да се изучава главата. За тази цел трябва да се създаде една школа, да се покаже по какъв начин трябва да се изучава главата. Както се изучават мускулите на тялото, така трябва да се изучава и мозъкът, така трябва да се изучава и симпатичната нервна система. Никога не допущай две противоположни мисли в ума си, две противоположни чувства в сърцето си. Никога не допущай в ума си никаква отрицателна мисъл спрямо Бога или спрямо някой добър човек. Никога не допущай в ума си една отрицателна мисъл спрямо брата или спрямо сестра си, или спрямо когото и да е. Има неща, които са невъзможни. Невъзможно е например комарът да изпие океана или костената жаба да отиде до слънцето. Има неща невъзможни. Някой казва: „Ама той може да ме излъже.“ Лъжата е възможна само при известни условия. Само умният човек може да лъже и само силният човек може да лъже. И слабият може да лъже, но истински лъже силният и умният човек. Някой казва: „Аз мога да направя това нещо.“ Докато си го казал и пристъпиш към изпълнението, условията вече се изменят. Тогава ти минаваш за лъжец. Нали знаете как стават обещанията в света. Всички неща започват все добре. Ядене има, пиене има, наздравици има и в края на краищата не се извършват така, както са започнати. Съвременните хора мислят, че без лъжа не може. Те мислят, че за да излъже човек, той непременно трябва да бъде умен. Да, вярно е, че само силният и умният може да излъже. Глупакът не може да казва лъжи.

Един от султаните на източните народи вика един от дервишите и му казва да каже една лъжа. Дервишинът му казал: „Аз вече престанах да говоря лъжи, но ще се помъча да кажа една лъжа. За тази цел обаче ми трябват такъми, които трябва да купя от града.“ „Колко ти трябват за такъмите?“ „Двеста лири.“ Султанът му дава двеста лири и праща с него един от слугите си да ходи из града да купят нужните такъми. Ходят целия ден, но не намират нужните такъми. Вечерта се връщат при султана и дервишинът казва: „Господин ефенди, тази е последната!“ „Браво!“ Най-

после султанът вика този-онзи, иска да му кажат такава лъжа, която и той сам да я признае. Ако не я признае, тогава няма да я плати. Изреждат се един след друг да казват лъжи, докато най-после дохожда един и носи на султана един косъм от брадата на баща си и казва: „С този косъм баща ми построи един мост, по който московците минаха Дунава.“ „Ола белир“ – казва султанът. Друг един носи едно яйце и казва: „Майка ми тури това яйце под квачката и от него се измъти една камила.“ „Ола белир“ – казва султанът. Най-после идва един друг, носи един голям кюп с двама души и казва: „Едно време баща ти отвори война на московците и с този кюп взе назаем пари от баща ми, които ти сега трябва да ми върнеш.“ „Това не може да бъде – казва султанът – бояландър!“

Та, когато ние приемаме, че нещо е лъжа, това значи, че намираме тези неща за несъвместими. Съвременните хора почти не се занимават с лъжи като този турски султан. Вие, съвременните хора, се само надлъгвате и като погледнете във всички абсолютни работи, достатъчно е само малко да ги разчоплите, все ще намерите една малка лъжа, но само че ние не ги признаваме. Щом дойде до кюпа, тогава вече ги признаваме за лъжи. До едно време все казваме, че е възможно, но щом дойдем до кюпа, казваме, че не е възможно. Ние искаме да говорим истината, но сме заинтересовани от нея.

Та в сегашното поколение това, което интересува хората, то е техният личен живот. И действително личният живот е най-ценният. Някой ще каже, че народът е важен. Народът е като условие за индивидите. Каквото тяло и да имате, най-важното в дадения случай е животът, който имате. Вие не трябва да пренебрегвате това тяло, което имате. То е вашето бъдещо развитие. То зависи от него. Понякога ние казваме: да се самопожертваме. Това е съвсем друг живот. Да се пожертваме, това значи да се подобрят условията за нашия бъдещ живот. Ако аз се жертвам, без да подобря своето положение, това не е жертва. И Христос, който се пожертва за човечеството, с това той повдигна себе си, повдигна и другите. Не е жертва това – да повдигна другите, а себе си да не повдигна. Нито обратното е жертва – да повдигна себе си, а да не повдигна другите. Всякога жертвата подразбира нашето духовно повдигане – и по ум, и по сърце, и по душа. Тези, които са направили някаква жертва, а не са се повдигнали, това още не е жертва. Следователно истинската жертва е като един лост, с който се повдигате нагоре. Когато направиш една жертва, временно нас ни се струва, като че ще изгубим, но това е само временно така. Когато земеделецът посее житото на полето, той мисли, че губи нещо, но след това житото дава плод: едно – 30, друго – 60, а трето – 100. Всяка жертва, която ние можем да направим, тя принася своя плод.

Казвам, като ставате сутрин, пазете следното правило. Никога не внасяйте в ума си мисълта, че светът е лош, какво ще стане с вас и т.н. Вестниците пишат, че война ще има, че болести има. Всичко това е забавление. Това са само посетители от невидимия свят. Като казват, че има инфлуенца, грип или друга някаква болест, това не е нищо друго освен микроби, които влизат в човека и намират почва за размножение, които после – поиграят малко, потанцуват си и като се усетят нахранени и задоволени, излизат навън от тебе, заминават си. Те атакуват стомаха, белите дробове или главата, и тогава, за да се освободи човек от тази болест, трябва да има абсолютно чиста кръв. Не яж храна, която може да остави известни утайки в тялото ти и да образува известна добра почва за разните болести. Не само това, но ако кръвта на човека е нечиста, ще се образуват неестествени химически реакции, неизбежни за времето си, защото тялото търпи само естествените реакции, които служат за неговото съграждане. Значи само при неестествена храна: била тя в мисли, чувства и постъпки, може да има такива неестествени реакции в организма на човека.

Нали сте забелязали какво правят хората и с какво се занимават, когато се съберат на едно място? Те говорят само за недостатъците си. Разправяше един мой познат следната си опитност. „Една вечер бяхме събрани всичко десет души на гости на едно място. Както седяхме и се разговаряхме, по едно време стана един от нас и си отиде. Веднага след него се каза нещо лошо за него, че бил такъв и такъв, че му липсвало това-онова качество. След това вторият си отиде. Също така и за него се каза нещо. После си отиде и третият – пак същата история. Така си отидоха осемте гости и останах само аз с хазяина. За всички се каза нещо лошо в характера им. Като тръгнах да си отивам, мислех да попитам хазяина на дома: „На мене какво ми липсва?“, но ме досрамя и досега още не зная какво ми липсва.“ Казвам му: „Ако искаш, аз мога да ти кажа какво се е казало за тебе. За тебе са казали, че си малко нахален, че си останал последен, и то толкова късно в дома.“

Та религиозните хора са изложени на една опасност – да станат много еднообразни, защото за религията те имат смътно понятие. За да бъдеш религиозен, ти трябва да бъдеш милостив, да имаш вяра, надежда, любов към Бога, съвестен трябва да бъдеш, справедлив, да имаш самообладание. Сега хората нямат никак милосърдие. Светът да изгори, те не дават пет пари, а при това ходят на църква и минават за религиозни. Това не е религиозен човек. Ученият пък има способности, той е разсъдлив, има сравнения, отлична памет, музикален е и разбира нещата вътрешно. Той разбира величините на времето, тяхната тяжест, има съответни занимания и т.н. Някой минава за учен човек. Ни най-малко той не е учен. Всички хора, които минават за учени, не са учени. Нима всички деца, които лесно

запомнят някои стихотворения, са учени? Не, те са паметливи деца само – нищо повече. Учен човек аз наричам този, който направо черпи от природата, а не знае само това, което са казали хората. Че учиш от някоя книга, и това не е лошо. Но да черпиш направо от книгата на природата, това аз наричам учен човек. И после да правиш сравнения – нима е учен човек? И единият изследва и другият изследва.

Пък и животът може да се изследва и изучава. Аз изучавам живота от едно гледище, друг го изучава от друго гледище и после ще се съберат да намерят допирните точки на истинските разбирания.

Та доброто семе паднало на добра почва. За да се създадат хубавите, добрите условия, това напълно зависи от нас. Не че ние сме абсолютни, но три фактора има в света, които винаги трябва да имаме предвид. Първият фактор е природата, в която ние живеем; вторият фактор сме ние самите и третият фактор е окръжаващите хора. В центъра на тия възможности седи Първата Причина или Първото същество, което е създало всичко в света. Сега, както и да мислим, това същество изпълня цялата вечност, но ние не знаем каква форма има то. Това същество почти няма никаква форма. Понеже изпълва цялата вечност, няма място, дето да не е то. Това същество се нагажда с живота на всички същества, разбира живота и на най-малките, и на най-големите същества, знае как живеят, какво мислят. Той регулира всичко и го хармонизира. Това е Бог и ако искате да вярвате в него, това е той.

Не казвайте, че Бог не съществува. Питам, как можете да го откажете? Той изпълва цялото пространство. Твоят живот, както и животът на всички народи, се дължи само на него. Бог не е нито българин, нито от някоя друга нация, нито пък някаква религия може да го определи. За него не са необходими никакви религии. Ние за Бога сме познати дотолкова, доколкото изпълняваме неговия закон. Понеже Бог е същество на Абсолютната Свобода и Разумност, ти ще имаш с него толкова допирни точки, доколкото се интересуваш от него, от тази разумност, от тази свобода, от неговата любов, която служи като общ подтик на цялото човечество. При това положение ти всякога ще имаш неговото съдействие. И тогава достатъчно е да изпратиш в света само една добра мисъл, за да те повдигне. Повдигането на хората понякога зависи от мислите, които Бог изпраща към тях. Когато някой човек е съвсем загазил и е непоправим в себе си, тогава Бог му изпраща една мисъл, която го повдига. Тогава с този човек може да стане същото, каквото с апостол Павел, който гонеше християните, но Бог го срещна, свали го от коня, и тогава той рече: „Кой си ти, Господи?“ „Аз съм този, който беше в Христа, не отивай да го гониш. Ти трябва да вземеш друг път в живота си.“ И Павел се подчини. Оттам

насетне Павел стана познат на всички. Ако той вървеше в правия път, никой нямаше да го знае. Така стана знаменит. Той казва: „Аз умрях, а в мене живее Христос. У мене умря онова злобното и заживя Христос. И сега всичко считам за измет – да позная Христа, да позная Божествената Любов, която издига хората от сегашното им положение.“

Та мисълта, която искам да ви оставя и върху която трябва да работите, е: да не се безпокоите за живота си, който имате. Всеки от вас трябва да се радва в това положение, в което се намира. Един от видните американски професори един ден ми казваше: „Аз никога и с никого не бих заменил своя живот, с когото и да е, даже и с царския син не бих го заменил.“ Значи, какъвто е вашият живот, каквито сте вие, все има нещо красиво в живота ви. Ако сте богаташ, с това ни най-малко няма да бъдете по-красиви, отколкото сте сега. В сиромашията си вие сте много добре. Това положение, което сега имате, е най-хубавото. То не е нещастие, то е една привилегия. Вие го считате нещастие, но знайте, че това ваше нещастие е една точка, от която може да тръгнете напред. Ако гледате така на въпроса, животът ви щеше да бъде съвсем друг. Вие сте неблагодарни от живота си. Знаете ли колко струва вашият живот? Аз оценявам човешките очи 10 милиона английски лири; ушите – на 5 милиона; носа – на 5 милиона; устата – на 5 милиона. Колко станаха всичко? 25 милиона английски лири. Бедни ли сте тогава? За тялото ви не говоря. А пък тялото ви струва повече от един милиард английски стерлинги. Такова грамадно богатство има човек. Знаете ли тия части от вашето тяло, с които днес вие се отнасяте толкова небрежно, колко отдалеч са дошли? Светлината трябва да пътува 25 милиона години, за да дойде тази материя до вас, да образува една малка бурма в организма ви. За да създаде вашето тяло, природата е работила с години. Тя е била толкова внимателна към вас, най-щателно е събирала материал за съграждането на тялото ви, докато ви изпрати на Земята. И след всичко това вие не сте благодарни, не цените това, което имате, даром дадено. Като знаеш всичко това, радвай се в този живот и весели се.

Ти се затвориш като охлюв в черупката си, недоволен си и казваш: „Да имам една заплата от 5–6 хиляди лева!“ Ако е въпрос за пари, аз да ви дам не пет, но десет хиляди лева всеки месец, но ще бъдете ли тогава доволни? Ако искате, нека направим следния договор. Аз ще давам по десет хиляди лева на всеки от вас на месец, който е готов всякога да бъде доволен от положението си, да не мине през ума му една отрицателна мисъл и през сърцето му едно отрицателно чувство и който дойде в дома му, да е готов всякога да го приеме с усмивка, с разположение, да го угости – никого да не върне назад. Ако пък той не издържи, ще ми върне назад парите. Аз ви казвам каква е природата. Тя е много щедра, но излъжеш ли я веднъж – тя

не обича лъжата, веднага се затваря за вас.

Та ние, съвременните хора, трябва да бъдем честни и справедливи. Ние сме хора на недоволството. Сега хората се различават едни от други. Ако разгледате главата на един православен, тя се отличава от главата на един евангелист. По строежа тя напълно се различава. И така можете да познаете хората кой какъв е. Не само религиозните хора се различават по строежа на главата си. Вие по главата може да познаете дали един човек е радикал, или демократ, или социалист, или комунист. Тъй щото хората не се раждат произволно. Един човек е такъв или онакъв според това, за какъв е роден. Ти не можеш да поддържаш известно учение, ако не си идейно такъв. Не е демократ или радикал, или какъв да е друг онзи, който по 25 пъти наред менява веруюто си, но онзи, който идейно преследва известни идеали и е готов да понесе страдания, гонения, хули – от идея той е готов на всякакви жертви. Не е идеен онзи, който чака като сврака да чуе, че кокошката е снесла яйце, за да дойде да го вземе и да се намести на нейното място. Не, аз разбирам идеен човек онзи, който по убеждение е такъв. Казвам, това е семето на добрата почва. В едно трябва да вярвате. Вярвайте, че вие сте пратени на Земята с известна мисия и вашата мисия е много важна. Вие казвате: „Аз не съм като другите хора." Радвай се, че не си като другите хора. „Аз не съм богат." Радвай се, че не си богат. „Аз не съм учен човек." Радвай се, че не си учен. Ако не си учен, ти може да станеш учен; ако не си богат, можеш да станеш богат. Но знай, че и като учен можеш да изгубиш учението си; и като богат ти можеш да изгубиш богатството си. Аз мога да ви приведа цяла статистика от такива примери. В Америка сега има богаташи, които са били големи милионери и милиардери, но сега всичко са изгубили и сега ходят да се забавляват из улиците със съдрани обуща и гащи и се смеят на положението на всеки. Но те нямат пет пари в джоба си. Нали вестниците писаха за един от най-големите милиардери в Америка – Линденберг. Слиза един ден от автомобила си и го задигат, открадват го. След това пишат писмо на жена му: „Ще изпратиш 60 хиляди долара, иначе мъжът ти няма да бъде свободен." Ако и вие сте един такъв богат милионер, ще те вържат и цял месец ще седиш в неизвестност – няма да знаеш какво ще стане с тебе, ще ти трепери сърцето. Какво ти струва това богатство? Ако пък си сиромах, няма да има кой да те води с автомобил.

Та мисълта, която искам да остане у вас, е следната. Вложете доброто в душата си, вложете Разумното Слово в душата си и вярвайте, че има една наука, която иде сега в света да спаси хората. Спасението на хората няма да стане, както досега се е казало – да се образуват училища, да има добро управление. Не е само да повярваш, но как трябва да повярва човек? Не е достатъчно да си каже човек да бъде добър, но да бъде добър. Аз съм

правил ред опити, но знаете ли какво нещо е да бъдеш добър? Ама бъди търпелив. Знаете ли какво нещо е да бъде човек търпелив? Вие учили ли сте търпението?

Един ден ме туриха на изпит на търпение. Един ден дойде при мене един господин, няма да кажа името му, понеже е от живите още, и той ми каза: „Господин Дънов, искам да поговоря с вас само пет минути.“ „Имам бърза работа, нямам време.“ „Моля ви се, само пет минути.“ „Ще си удържиш думата тогава.“ „Да, само пет минути.“ Той започна да ми говори и ми говори цели три часа. И аз изпитах търпението си. Той, като започна, държа ми цяла една проповед. Като започна от единия край на Библията и свърши до другия. Говори, говори и като дойде до Откровението, свърши. И тогава аз му казах: „Хайде сега да поизлезем на чист въздух малко, да се поразходим, да подишаме малко чист въздух.“ След това си казах: втори път не се наемам да слушам такава проповед от три часа. И не е лесна работа. Аз можех да го пресека и да му кажа: „Стига вече, аз зная колко знаеш.“ Обаче аз го изслушах преспокойно, като че ли нищо не зная от това, което ми говори. През времето, когато ми говори, аз разглеждах главата му дали е тясна, или широка, къса или продълговата. Разглеждах ушите му, очите му и всичките гримаси, които правеше с очите, като ту ги затваряше, ту отваряше, стискането на очите, на ръцете и от всичко това познах доколко той говори истината. Не само този проповедник ми държа проповед, но и един евангелски бояджия ми държа друга една проповед. Този проповедник намери добра почва за своето слово и затова ме държа толкова време. Но след това пък се разхождахме и свободно си поприказвахме. Ако не бях го изслушал, трябваше да му кажа някоя обидна дума – че е натрапчив, че дрънка, но аз го слушах и от време на време го коригирах и по този начин получих една проповед от три часа. Но аз издържах, проявих търпение, за да мога да ви дам този пример с беседата. Иначе какво щях да ви говоря? Та някой път ще дойде някой човек да ви държи три часа – желание има човека. Така може да дойде върху вас и една болест, която може да ви държи не само три часа, но и три дена и три седмици. Ще търпиш, какво друго ще правиш? Човек все трябва да изтърпява.

Казвам, добрата почва, това е човешкият ум. Не разваляйте добрата почва. Това значи: не се съмнявайте във вашия ум; не се съмнявайте във вашето сърце; не се съмнявайте във вашата душа; не се съмнявайте във вашия дух. И най-после – не се съмнявайте в Бога. Това е смисълът на живота: да престанете да се съмнявате.

И след това казвам, вярвайте в духа си, вярвайте в душата си, вярвайте в ума си, вярвайте в сърцето си, вярвайте във всички добри хора в света. И

най-после – вярвайте и в Бога. Този е истинският път за прогрес.

„Благословен Господ, Бог наш“
„Добрата молитва“

Двадесет и първа неделна беседа
19 февруари 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_02_19 Неговата воля
утринно слово

НЕГОВАТА ВОЛЯ

Размишление

Ще прочета 22-ра глава от Матей.

Животът има, освен външна, още и вътрешна страна, недостъпна за хората. От затворената книга хората само гадаят. Хората са пълни с желания, вътрешното съдържание на които не разбират. Например, мнозина желаят да отидат някъде без да знаят защо. Ако ви накарам да си изберете едно място, няма да знаете кое, именно, да изберете. Желаете да бъдете цар без да знаете защо. Според някои най-добро нещо е да бъдеш цар, но защо, какво ще постигнеш с това, не знаеш. Важно е за тебе, че като цар, каквото пожелаеш, ще стане.

Питам: Какво ще бъде вашето положение, ако сте царе и никой не ви слуша? Желанието на хората да се женят крие в себе си, именно, тази идея, да станат царе и царици, да имат поданици – деца, които да им се подчиняват. – Така е, но какво ще кажат тези царе и царици, когато поданиците им не ги слушат? Обаче децата възстават против родителите си, не искат да ги слушат, и те искат да станат царе и царици. Синовете и дъщерите воюват с родителите си, искат да се освободят от тяхното настойничество. Питам: Какво става с царя след смъртта му? – Погребат го, сложат му паметник, че бил цар. Бащата и майката също оставят паметници след себе си. В края на краищата човек се задоволява с това, че бил добър ученик, свършил училище, работил нещо. – Добре е това, но като влезе в другия свят, работата взима друг обрат: първите стават последни, а последните – първи. Всички се чудят как така способните ученици да станат последни. Наистина, не може да си представите този факт. Светът ни дава следното обяснение. Мислите ли, че като се молите по три пъти на ден без да изпълнявате волята Божия, ще бъдете първи ученици? Кой вярва във вашия Господ? Банкер си, по цели дни дрънкаш парите и казваш: „Не ми говори за Господа. Аз вярвам в парите“. Готвачът хлопа капаците на тенджерите, отваря ги, затваря ги и казва: „Ето в какво вярвам аз. Няма друг Господ за мене“. Искаш да ти даде да си хапнеш, но той казва: „Без пари нищо не давам“. Как ще примирите това противоречие? Казвам: Силата на стомната не е във външната влага. Отвътре трябва да има вода. Ако вътре няма вода, а отвън е влажна, тя няма никаква цена. Ето защо, като говорим за човека, не е важно какъв е неговият външен живот. Това е влагата на неговата стомна. Като я вдигнеш, виждаш, че е лека, съдържание няма в нея. Бихте ли държали вкъщи

стомна, в която няма вода? Следователно стомната трябва да бъде здрава, да задържа водата в себе си. Оплакваш се, че нещо не ти достига. – Стомната ти е празна. – „Какво да правя? Нямам слуга, който да я напълни.“ – Ще станеш слуга сам на себе си, сам ще я напълниш. – „Краката ми не държат.“ – Ще ги упражняваш да държат. – „Инвалид съм.“ – Нищо, ще отидеш до извора с патериците си, ще напълниш стомната. После ще хвърлиш патериците и ще се върнеш вкъщи бодър. И тъй, човек не може да се освободи от мъчнотиите си, докато не отиде при Бога. Ходиш с патерици – това са мъчнотиите. Имаш недоразумения, противоречия – това са патериците. Като се върнеш от извора, всички противоречия изчезват. Там ще имаш придобивки, които никой не може да ти отнеме. Ще кажете, че това е временна придобивка, временна опитност. Всяка опитност, която се губи, е временно състояние. Тя не е реална. Реалността подразбира отиване при Бога, където си разрешил завсякога един от важните въпроси. – „Не ни е ясно това, искаме да ни се обясни.“ – Колкото и да ви се обяснява, все ще остане неразбрано. Ето едно изяснение. Имаш свещ, направена от китова мас. Тя става ценна, като се запали. Следователно, ако твоята свещ не гори и сам не можеш да си светиш с нея, какъв смисъл има, че е направена от китова мас? Че светилникът бил златен, че е спомен от баба ти и дядо ти, нищо не значи. Свещта трябва да свети. Ако в тъмната нощ няма светлина, която да те ръководи, какво ще правиш? Казват за някого, че не говори, както трябва. Какво е говорът? – Светлина. Ако говорът не освобождава човека от несгодите му, както запалената свещ от тъмнината, това означава шум. Не всеки може да говори, но всеки може да вдига шум. Следователно говор, който не освобождава човека от мъчнотиите и несгодите, е шум. Ако поставиш ръката си на болното коляно и не може да изтегли болката, тя не е магическа, няма сила в себе си. Обаче, ако може да изтегли болката, тя е магическа ръка. Хора с такава ръка минават за лекари. Ако те боли главата, достатъчно е такъв лекар да пипне болното място, за да оздравееш. Не само ръката трябва да лекува, но и молитвата. С една–две молитви трябва да се изтегли всякаква болка навън. Мнозина от вас минавате за набожни, слушали сте беседи, чели сте Евангелие, но като ви дойде един изпит, не можете да го издържите. Изпитът може да бъде голям или малък, и в двата случая пропадате. Представи си, че отиваш при един свой приятел, от когото очакваш добър прием. Случва се, той не може да те приеме и нагости, както очакваш. Ти се връщаш у дома си недоволен и цял ден мърмориш защо си отишъл при приятеля си, да си губиш времето. Какво печелиш от това мърморене? Казваш за приятеля си, че е безхарактерен, без сърце, не може да служи на Бога. – Ти, който, в дадения случай, мърмориш, служиш ли на Бога? Ти си свободен, можеш да мърмориш, колкото искаш, но и приятелят ти е свободен да те нагости или не. Откъде знаеш, той може да е много зает. Един апаш отишъл при един банкер и му

казал: „Аз съм апаш, но вярвам в Бога. Искам да ми дадеш 250 наполеона". – „Много искаш, още повече, нищо не си работил." – „Ако не ми дадеш доброволно, имам начин, по който мога да ги взема." – „Има ред и закон в страната. Ще извикам стражар, да те арестува." – „Аз мога да те арестувам преди ти да ме арестуваш. Докато дръпнеш звънеца, ще влезеш в затвора." Докато банкерът бутне звънеца, апашът вдигнал една пръчица, махнал я във въздуха и приспал банкера. След това му написал една бележка: „Втори път, като дойде при тебе един учен апаш, дай му колкото иска". Ученият апаш е човешката съдба. Дойде тя при човека и му казва: „Ще дадеш такава сума". – Дай и не прави никакъв въпрос. Иначе съдбата пак ще дойде, ще замахне с пръчицата си във въздуха, ще те приспи и ще си вземе колкото иска. Преди да се разправиш с нея, първо тя ще се разправи с тебе.

С други думи казано: Онова, което Бог иска от тебе, дай го и не мисли. Не отказвай на Бога. Не отказвай и на най-малката мисъл, която иде от Бога при тебе. Тя всякога може да се изпълни. В края на краищата никога не отказвай да изпълниш една Божия мисъл. Казваш, че нямаш време. – Ще намериш време. Иначе ти ще се намериш в положението на онзи българин, който отишъл да копае лозето си без да направи молитвата си. Той казал на жена си: „Отивам на лозето да копая. Довечера, като се върна, да намеря сготвена кокошка". Тя му отговорила: „Кажи: „Ако е рекъл Господ". – „Няма какво да ми дрънкаш, рекъл-нерекъл Господ, ще отида на лозето и вечерта, като се върна, да намеря добре сготвена вечеря." Тръгнал за нивата, но го срещнали турци, хванали го и цял ден го развеждали със себе си да им показва пътя. Върнал се той късно у дома си, тропнал на вратата и казал: „Ако е рекъл Господ, отвори, жено, вратата". Няма нито един от вас, който да не е развеждан от турските дели-башии. Дели-башиите, това са недоволството, подозрението, неуспехите и несгодите в живота. През тях минават и богати, и сиромаси. Само че едни хора разказват за мъчнотиите си, а други се срамуват, нищо не разказват. Обикновено бедните разказват за неуспехите си, а богатите се въздържат. За да се справи с мъчнотиите си, човек трябва да изпълнява волята Божия. Силата му е в изпълнението на волята Божия. Това трябва да става доброволно. То значи да се е домогнал човек до истинския живот. Че някой не изпълнявал волята Божия, че не живеел добре, ние нямаме право да го осъждаме. Да живееш добре, това е велико изкуство. Мнозина знаят да пишат, но малцина пишат правилно, според изискванията на граматиката. Това значи: всички хора живеят, но малцина спазват законите и изискванията на живота. Например, един мой познат владееше няколко езика, обаче не обичаше да работи. Един ден той ми разказваше: „Знаеш ли какво направих? Понеже имах нужда от пари, писах на трима свои познати в Америка да ми изпратят известна сума. Да видим колко ще

ми изпратят“. И тримата му отговорили, че нямали предвидени пари за него.

Питам: Кой от вас не е писал писмо до Господа? И какви ли писма не сте пращали! Обаче едни получават отговор на писмата си, а други не получават. Къде е грешката? – У вас. Ще кажете, че писмото ви е написано неграмотно. Пишеш писмо на един банкер за пари. Писмото е грамотно написано, с всички препинателни знаци, но пари не получаваш. Друг напише едно неграмотно писмо и получава пари от банкера. – Защо? – Банкерът го обича, но и той обича банкера. Значи писмото, както и думите, трябва да имат дълбоко вътрешно съдържание и дълбок смисъл. И чужд човек да чете това писмо, ще остане доволен. Някога човек е доволен от постъпките си, а някога е недоволен. Щом той е доволен, и окръжаващите са доволни от него. Направиш нещо, не си доволен. Казваш: „Как можах да направя това?“ Колкото пъти си спомниш за тази постъпка, изпитваш вътрешно недоволство и срам. Съвременните хора са дошли до една фаза на живота, където трябва да дадат предимство на Божественото в себе си. Не направят ли това, те всякога ще страдат и ще бъдат недоволни. Да бъдем доволни от себе си, подразбира доволни от Божественото в нас, от Божествения глас, който ни говори. Който слуша този глас, всякога ще получава по един чек от 20 хиляди лева. Един наш приятел ми разказваше една своя опитност. Заболял от силна простуда. Лекарите го гледали, давали му наставления, но болестта не минавала. Един ден той чул тихия глас да му казва: „Моли се, ще оздравееш“. Цял ден той се молил усърдно и през нощта се изпотил толкова много, че трябвало няколко пъти да се преоблича. На сутринта се събудил съвършено здрав. Друг познат също заболял сериозно. И той чул нещо отвътре да му дава съвет, как да се лекува. Той изпълнил съвета, но не оздравял. – Защо първият оздравял, а вторият не могъл да оздравее? – Първият изпълнил съвета на Божествения глас без никакво съмнение, с пълна вяра, а вторият се усъмнил. Често хората се оплакват, че не могат да реализират желанията си. Това става и със светските, и с религиозните хора. – Защо не успяват в живота си? – Защото гледат на нещата материалистически.

Религиозният казва: „Не смея да искам нещо от Бога, не съм чист и свет“. Ти имаш човешко понятие за чистотата. Прав си, че трябва да бъдеш чист и свет, но чистотата и светостта са качества на Бога. Първо ще се свържеш с Него, а после ще говориш за чистота. „Да бъда праведен.“ – И Правдата е сила Божия. – „Да любя.“ – И Любовта е сила Божия. Това, което вие наричате любов, е сянка на Любовта. Любов, която постоянно се явява и изчезва, не е истинска. То е все едно, днес си здрав, утре – болен. Любовта изключва всички болести, всички страдания. Не е срамно, че страдаш и

боледуваш. Някога грехът причинява болести, които се дават за опитности. И тогава неразбраната болест води към сиромашия. Щом оздравее, човек забогатява. Следователно ще се учиш и от здравето, и от болестта. Ако не учиш, ти търсиш лесния път в живота.

Като говоря за вътрешния живот, мнозина мислят, че го разбират. Казвате, че трябва да се живее добре. Какво разбирате под „добър живот“? При добрия живот няма никакво съмнение, безверие и недоволство. Такъв човек е доволен, и светът с главата надолу да се обърне, той не вижда никакво противоречие. Такъв човек аз наричам „човек на щастието“. Той е праведен. Аз уподобявам праведните хора на слънчевите лъчи. – „Има ли такива хора на земята?“ – Има, разбира се. Ако онези, които живеят на Слънцето, не бяха такива хора, никаква светлина нямаше да достигне до нас. Казвате: „Какво ли мислят слънчевите същества за нас?“ – Нищо не мислят. Като видят някой нечист, кален човек, те го слагат във водата, да се изчисти. Те считат за привилегия, че могат да очистят и окъпят някого. Затова и Христос казва: „По-голяма е радостта на небето за един грешник, който се кае, отколкото за 99 праведни“. – Защо? – Защото тези 99 праведни си мислят, че са праведни, безгрешни. Грешникът, обаче, знае, че е нарушил закона на правдата, и се разкайва. Той има такива опитности, каквито праведният няма. И като го поставят на изкушение, той казва: „Опитах веднъж тази работа, втори път не се хващам на това хоро“. Ще кажете, че е противоречие, грешникът да познава правдата, а праведният – да не я познава. – Както и да мислите, без противоречия в живота не може. Противоречията идат, за да приближат човека до Бога. – „Защо боледувам?“ – За да се приближиш до Бога. – „Защо отслабвам?“ – За да се приближиш до Бога. – „Защо не ме почитат хората?“ – За да се приближиш до Бога. Няма по-хубаво нещо от това, да се приближиш до Бога. – „Ще изгубя свободата си.“ – Не само че няма да изгубиш свободата си, но животът ти ще се осмисли. – „Какво значи да се приближиш до Бога?“ – Това значи да присъстваш на царска трапеза; ако си мъртъв, да възкръснеш; ако си болен, да оздравееш; ако си бос и скъсан, да се облечеш с нови дрехи и обувки; ако си окован с вериги, те да паднат от ръцете и краката ти. Да се приближиш до Бога, това значи всичко отрицателно в тебе – омраза, завист, подозрение – всичко да изчезне. Като говоря за приближаването на човека до Бога, ще кажете, че сега не му е времето. – Това е стара философия. Какъв е резултатът от тази философия? Един беден поет отишъл в дома на един банкер, с намерение да иска известна сума на заем. Като разбрал намерението му, банкерът казал на слугата си: „Кажи му, че ме няма“. Поетът чул това и си отишъл. След време случило се, че банкерът имал нужда от поета, да му напише нещо, затова отишъл у дома му. Като дръннал на звънеца, слугата на поета излязъл на вратата и запитал банкера какво иска. – „Търся поета.“ В този момент поетът се

обадил зад слугата си: „Кажи му, че ме няма“. – „Как така, аз чувам гласа му.“ – „Тук съм, но не за тебе“ – отговорил поетът. И на вас често ви отговарят: „Няма ме тука“. – Значи: „Нямам време за тебе“. Вяра трябва да имате, както в себе си, така и в своя ближен. – „Ние имаме вяра.“ – Да, вашата вяра е за чираците. С тази вяра нищо не се постига. Вярата на сегашните хора е чирашка. С нея не можете да местите планината. Тя не е онази дълбока, абсолютна вяра. Истинската вяра е сила Божия. Може ли да се съмнявате при такава вяра? Иде някой при мене, иска пари на заем. Аз правя опит с него. Казвам му: Стисни си ръката. – „Няма защо да си стискам ръката. Ти искаш да ме изпитваш, не съм толкова будала. На другите можеш да казваш така, но не и на мене.“ – Щом не вярваш, върви си, пет пари няма да ти дам. – „Ама ти ме обиждаш.“ – Какво ти костваше да си свиеш ръката? Каквото искаше, щеше да го имаш. Трябваше да направиш опит. Като свиеш ръката си и я отвориш, ще намериш нещо в нея. – „Кажете тогава и на нас да свием ръката си.“ – Не казвам на вас. На него казах нарочно, защото знаех, че няма да свие ръката си. За да свие ръката си, човек трябва да знае качествата на палеца си, а така също и на другите пръсти. Сила се крие в пръстите. Има известни условия, при които ако свиеш ръката си, ще дойде нещо чрез нея. Силата на ръката има отношение към разумността в човека. Човек може да се изпитва, както изпитаха Аврам да принесе сина си в жертва на Бога. Всъщност Бог имаше ли нужда от тази жертва? Обаче Аврам беше готов да принесе сина си в жертва на Бога. Защо и за какво беше нужна тази жертва, той не разсъждаваше. Но в момента, когато трябваше да принесе жертвата, казаха му: „Спри!“ И тъй, ако нашият познат беше свил ръката си, аз щях да бръкна в джоба си и да му дам пари. Аз съм правил само един такъв опит с един българин, който ми пишеше от Америка: „Много пъти си говорил, че има Промисъл, но досега не съм имал нито един случай да проверя дали думите ти са верни. Това е нещо въображаемо. Кажи ми, от твое гледище, как ще се оправят моите работи? Длъжен съм 20 долара, но ми трябват още 20 за дрехи, за книги. Чужденец съм, няма откъде да получа тези пари. Кажи ми как да се справя с това положение“. Аз му отговорих: „Когато получиш моето писмо, ще имаш вече парите. Ако нямаш, пиши ми, да зная“. След една седмица той ми пише: „Вчерашният ден беше най-щастлив за мене. Имам вече пари, не мисли за мене“. – Как е станало това? – Аз зная как работи законът. Човек трябва да има детинска вяра. Не говоря за вярване, но за абсолютна вяра, за абсолютното доверие.

Съществува един Божествен закон, който задоволява всички нужди на живота. Всяка Божествена нужда се задоволява навреме. Обаче първо в човека трябва да се яви желание да изпълни волята Божия. Днес човек живее само за себе си. И ако работите му не стават, както иска, той се обезсърчава. За да се реализират неговите желания, той трябва да

изпълнява волята Божия. Значи първо ще изпълниш волята Божия, а после – своята. Мнозина се оплакват от сиромашията си. Човек е беден, защото не изпълнява великия Божи закон. Ще кажете, че еди-кой си е богат, а друг някой – беден. Срещате един натоварен кон. Той сам ли се е натоварил? – Не, някой го е натоварил. – Такова нещо представлява богатият. И той е натоварен от някого, а сиромахът е разтоварен от някого. Щом разтоварят коня, той е доволен, а като разтоварят богатия, той е недоволен. Има един товар, от който хората не се оплакват. Това е богатството. И четири, и пет товара да им сложат, не се оплакват, приятно им е. Те са силни, носят товарите на гърба си и казват: „Осигурени сме вече". Да дойдем до вътрешното разбиране на нещата. Има нещо по-съществено от богатството. То е да съзнаваш присъствието на Божията Любов в душата си. Това е най-реалното, най-същественото. При тази Любов всички противоречия изчезват. Стремете се към великата Любов, да я разберете правилно. Дайте ухо към тихия глас в себе си.

Пророк Илия трябваше да мине през големи изпитания, докато чуе тихия глас на Бога в себе си. Той разбра, че Бог не е в бурята, не е в огъня, но в тихия глас. Като позна Бога, Илия се възнесе на небето с огнена колесница. Всеки човек ще разбере тайните на живота след като мине през големи страдания и чуе тихия глас на Бога в себе си. Първата заповед е „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила". „И ако Бог е към наша страна, кой ще бъде против нас?" Всички трябва да бъдете носители на Божията Любов, да бъдете образци, да станете наследници на Божиите блага. Докато не дойде до големия извор, човек не може да разбере изобилието на живота.

Днес ви давам за размишление 17-ти стих, 22-ра глава на Откровението: „И Духът, и невестата казват: „Ела!" И който чуе, нека рече „ела"; и който е жаден, нека дойде; и който иска, нека вземе даром водата на живота".

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

Утринно Слово от учителя, държано на
19 февруари 1933 г., София, Изгрев.

1933_02_22 Отношение към природата
лекция пред общия окултен клас

ОТНОШЕНИЕ КЪМ ПРИРОДАТА

Размишление

Има ли отношение между човека и природата? – Има. Според мене, проявите на човека не са нещо произволно. Те са във връзка с природата, отглас на нейните закони. Например, в тебе се явява желание да бъдеш силен. Това е импулс на природата. Значи човек е отражение на природата. Той трябва да знае какво място заема в нея. При това, трябва да знае колко силен е той и колко може да издържа. Имате две дъски: едната е дебела 2 сантиметра, а другата – 1 сантиметър. Коя от двете е по-издръжлива? – По-дебелата. И вие, като имате известно знание, трябва да разполагате с него във всеки даден момент. Иначе това знание не е ваше. Мислиш, че имаш знание, но не разполагаш с него. То е привидно знание. Мислиш, че си силен, но не разполагаш със силата си. И тя е привидна сила.

И тъй, знанието, силата, които искате да придобиете, са импулси на природата. Никой не може да знае повече от природата. Ето защо, като я изучавате, трябва да следвате нейните закони и пътя, който тя ви сочи. Следователно човек е отглас на природата, а природата – отглас на Бога. Казваш: „Искам да бъда богат“. – И това може, но какво богатство искаш? Има два вида богатство: при едното богатство човек постоянно печели, а при другото – постоянно губи; при едното човек расте и се усъвършенства, а при другото се смалява и губи. Какво печелиш, ако имаш на разположение десет милиона лева? С тези пари ти товариш ума си, както товариш силния и здрав кон. Обаче и най-силният кон един ден ще изнемогне. Той носи чужд товар. И ти един ден ще изнемогнеш под тежестта на десетте милиона. Това не са твои пари. Друг господар те е натоварил. Хлябът, който носиш в торбата си, е твой. Всичко останало е чуждо. Даже ако сложиш в стомаха си повече хляб, отколкото трябва, ще плащаш. Който се задоволява с малкото, той печели; търси ли многото, всичко ще изгуби. Под „малкото“ разбирам само онова, което ти е нужно за даден момент. В следващия момент положението се изменя. Болен си – това е състоянието ти за един момент. В следващия момент положението ти е друго. Че още пъшкаш и се вайкаш, това е последствие на твоята болест. – „Постоянно мисля за болестта си.“ – И то е последствие. Това са ред упражнения, през които човек минава.

В една от миналите лекции говорих за честния човек. По отношение на какво човек е честен? По отношение на разумната природа, а не по

отношение на хората. Да бъдеш честен в своите мисли, чувства и постъпки, това значи честен към природата. И към човека трябва да бъдеш честен, но това е временна проява, за момента. Истинската честност подразбира отношение към природата. Например, решил си да станеш в 4 и половина часа, а ставаш в 5 часа. За да се оправдаеш, ти измисляш неверни неща. Не, ще си кажеш истината, защо си се успал. Че не си спал добре, че не си ял, както трябва, това не е извинение. Казваш за нещо: „Бог го е наредил така“. С това искаш да кажеш, че Бог го наредил така специално за тебе. Не, светът не е създаден за тебе, но за Онзи, Който го е създал. Понеже е част от Цялото, човек взима участие в него, но трябва да знае каква част, именно, представлява. Искаш да бъдеш богат, да имаш къща. – Колко голяма къща искаш? Ще кажеш, че къщата ти трябва да се състои поне от две стаи и кухня. – Това не е достатъчно. Трябва точно да се знае колко метра дълги, широки и високи да бъдат стаите. Като влезеш в къщата, недоволен си, че стаите не са много големи. Защо не даде размерите им? Защо не даде плана на майстора? Ако нямаш план, не си прави къща. Искаш да бъдеш богат. Какво ти е нужно за това? – „Не зная.“ – Бог не обича неопределените неща. Искаш да бъдеш красив. Каква красота желаеш: вътрешна, или външна? Ако искаш външна красота, трябва да знаеш точно къде се изразява тази красота. Иначе желанието ти не е определено. Природата не обича неопределените желания. Външната красота трябва да отговаря на вътрешната и да ползва всички. Ще бъдеш красив първо за природата, тя да се радва, че е направила нещо хубаво. Ако някоя от формите ѝ излезе грозна, тя се чуди как е станало това и бърза да изправи грешката си. И грозният се чуди как е станало, че се е родил такъв. Той казва: „Не зная защо родителите ми са ме създали грозен. Нищо не зная и не помня“. Един син казал на баща си: „Аз помня твоята сватба. Когато се женеше, аз играх на хорото“.

Сега, в умовете ви ще се роди една крива мисъл. Ще кажете: „Каква женитба е тази, на която синът присъства?“ – На този въпрос няма да се спирам. – Защо? – Защото не можете да го разберете. Да се ожениш, това значи да се облечеш в нова дреха. – Какви трябва да са качествата на новата дреха? – Да топли и да пази тялото от външните условия. – „Ако дрехата е тънка?“ – Тогава ще отидеш в топлия, тропически пояс. Щом дрехата е дебела, можеш да живееш и в студения пояс. Докато имате несгоди, вие сте в студените области на живота. Щом условията ви се смекчат, вие сте в топлите страни, където всичките ви работи се нареждат добре. Обаче това не е винаги. Ето защо, докато сте в добрите условия на живота, събирайте блага за студените дни, т.е. за неблагоприятните условия. В това, именно, Йосиф прояви мъдростта си. Днес си здрав, но не се минава много време, започваш да се оплакваш от главоболие, от болки в гърдите, стомаха или червата и се чудиш какво става с тебе. – Много просто, влязъл си в

дисхармония с живата природа. – „Как да си помогна?“ – Възстанови хармонията с живата природа и всички болести ще изчезнат.

Като говоря за ухото, не го разглеждам като щерна, в която отвреме–навреме се налива вода. Ако ухото на някого е щерна, то е изкуствено придобито. Следователно, каквито блага и да получи, няма да ги запази. Дядо му и баща му може да са живели добре, но той нищо не е запазил от тяхното богатство. Той е живял неразумно, ял и пил с приятелите си, докато всичко изгубил. Един богат варненски чорбаджия имал само един син, който изял и изпил богатството на баща си. Бащата имал голям двор от 10 декара, с две големи къщи в двора, но синът не запазил нищо. Бащата бил обществен човек, живял за благото на ближните си, а синът – за себе си. Той отворил кръчма, да може повече да пие с приятелите си. В скоро време синът пропил всичкото богатство на баща си. Който иска да живее като този син, всичко ще изгуби. И след това ще се питате защо идват страданията. Не питай защо идват страданията, но изправи живота си. Всяко одумване, всичко речено-казано е психическа кръчма. Казвате за някого, че е голям скъперник. За да не мислят така, той купува вино и ракия, черпи този-онзи, учи се на щедрост. Но в края на краищата всичко изгубва. Пиянството е резултат на неправилните чувства. Правилните чувства внасят разширение, а правата мисъл означава възлизане към планинските върхове. Значи чувствата образуват долината, а мислите – планината. В долината човек може да придобие богатство, но ако знае как. Мисълта на човека внася сила, която подхранва чувствата. Ако една мисъл не подхранва чувствата, тя не може да се прояви и приложи.

Ето защо, между правилния нос и красивото ухо има известно отношение. Да имаш честно ухо е едно състояние; да имаш балансирано ухо е друго състояние. При такова ухо ще можеш всякога да се въздържаш. Дойде ли някаква скръб, ще я разрешиш правилно. – „Беден съм.“ – Чудно нещо, живееш всред богатата природа, а си беден! Бог работи чрез Духа си върху вас, а вие казвате, че сте бедни. Беден си, защото си духовно ленив, не искаш да работиш. – „Как да работя?“ – Представи си, че искаш една хубава дреха. Плащаш на шивача да я ушие. Обаче не е всичко в ушиването на дрехата. Тази дреха е ценна, когато е работена от шивач с любов към вас. Той я е работил като за себе си. Това наричам аз хубава дреха. Ако шивачът шие дрехата с мисълта, по-скоро да се освободи от нея, тя не може да бъде хубава. Следователно, каквато работа започвате, влагайте в нея любов. Тя ще ползва първо вас, а после – другите. Това е закон, който се прилага във всекидневния живот.

Днес и жената, и мъжът са недоволни от положението си. Жената казва: „Защо трябваше да се омъжа? Всеки ден една и съща работа: чистене на

къщата, готвене, миене на съдове“. – Защо не си мислила навремето? Когато тропаше на хорото, друго мислеше. Тогава беше готова да се оцаниш. Господарите, които искаха да те вземат за снаха, даваха големи обещания и ти вярваше на всичко. Щом влезе в клопката, работата се обърна другояче. За да предпазя момите от разочарование, казвам им да мислят. Преди години бях в Сливен. Един ден дойде при мене една млада мома, която ми разказваше, че се е влюбила в един момък и желае да се омъжи за него. И двамата минаваха за окултни ученици. Той беше човек с философски ум, обичаше да проповядва, да философства, но не и да работи. Разбираше от лозарство, от земеделие, но считаше този труд за тежък, не искаше да се изтощава. Тя беше практична, работна мома. Казах ѝ, че не са един за друг. – „Не, три дни да живея с него, но той да бъде!“ Най-после се ожениха. Тя работеше, а той очакваше наготово. Родиха им се две момчета: едното беше добро, а другото упорито, с опак характер. Сега, като се яви при мене, тя беше вече болна, неврастеничка и съжаляваше, че не ме е послушала. Изнасям ви този пример, за да се поучите от него. Вие искате да служите на Бога. Не е мъчна работа, но не е и лесна. Трябва да знаете как да Му служите. Бог вижда и най-малките ви грешки. Той веднага ви дава светлина, да видите погрешката си и да я изправите. Обаче трябва да знаете как да я изправите. Ако прикриваш погрешката си, Бог вижда това и си мълчи. Какво ще стане с картината на художника, ако той замазва всяка погрешка? Не трябва да замазва, но да не прави погрешки. Докато прави погрешки и ги замазва, той не е художник. Вие сте художници, които още се учат. Всички очакват това, което не може да стане. Например, някой от вас никога не може да има двуетажна или триетажна къща. Друг никога не може да има две слугини; трети никога не може да получава 10,000 лева месечен приход. Колко хора имат днес 10,000 лева месечен приход? Стремете се към блага, общи за всички.

Питате: „Защо идват страданията, защо идва злото в света?“ Недоволен си от живота и не знаеш защо си недоволен. Като не намираш причината на недоволството си, казваш: „Идва ми да се самоубия!“ – И затова има цяр. Ще те сложат на земята и ще ти ударят 10–20 тояги. Ти започваш да викаш, да се молиш да те пощадят. Ако не можеш да понесеш боя – малкото страдание, как ще понесеш най-голямото страдание – самоубийството? Ти ще страдаш и на онзи свят. Въобразяваш си, че като се самоубиеш, ще благуваш. За предпочитане е голямото страдание на земята, отколкото да мечтаеш за голямото благо след самоубийството. Между вас няма нито един, който мисли за самоубийство. Може животът на някого да е дотегнал, но той не мисли за самоубийство. Защо му е дотегнал животът? – От безразборно ядене и пиене. Той прилича на онзи турчин, който отишъл при султана да се оплаква от живота си. Той казал: „Ядох и пих, но ето, съвършено обеднях. Не зная какво да правя“. Султанът го запитал:

„Като си ял толкова много, кажи коя е най-сладката част от кокошката?“ – „Тръткаta“ – отговорил турчинът. Султанът заповядал да му дадат 250 лири, да подобри живота си. Един другар на турчина, като чул това, решил и той да отиде при султана, да се оплаче от живота си. Той казал: „Царю, дотегна ми животът от недояждане“. Султанът го запитал: „Коя е най-сладката част от бивола?“ – „Тръткаta“ – отговори той. Султанът заповядал да му ударят 25 тояги. Следователно, ако животът ти е дотегнал, трябва да знаеш защо. – „Никой не ме обича.“ – Грешката е у тебе. Ти кого обичаш? Свиваш се, стягаш се и гледаш с подозрение на всички хора. Очакваш от хората, те да ти дават. Ти дай нещо от себе си, ти направи една услуга. Децата изискват от родителите си добри отношения. А те са своенравни, никого не слушат. Разумното дете прави услуги на родителите си, помага им, затова се чувства свободно да поиска нещо от тях. Нуждае ли се Бог от вас да правим услуги на другите?

Като ви наблюдавам, намирам, че приличате на големи богаташи. Заблуждение е да мислите, че сте богати. Не може да бъдеш едновременно богат и прост. Богатство, което не можеш да приложиш, е товар. Способност, която не можеш да използваш за своето развитие, е товар. Те носят разочарование. Даже и видните музиканти се разочароват от музиката. Защо? Защото не са я използвали, както трябва. Някой свири в различни театри за прехраната си, но това не е истинска музика. Повтаря едни и същи парчета, докато един ден му омръзнат. Тъжно ти е и пееш: „Заплакала е гората, гората и планината“. Защо не кажеш друго нещо за гората? Може ли гората да плаче? Когато я попари сланата, и тя плаче. Но това се случва рядко. Ето защо, истинското знание е онова, което може да измени състоянието ти, да повдигне духа ти. Със знанието си ти можеш и да се лекуваш. Болен си. Концентрирай ума си и ще се излекуваш. Като се концентрираш, и кашлицата ти ще изчезне. Сега между вас няма болни от кашлица. Кашлицата се лекува и с воля. Кажи: „Няма да кашлям“. Често вие се опитвате да лекувате другите, а на себе си не може да помогнете. – „Защо боледуваме?“ – За да развивате и усилвате волята си. Ако можеш да се справиш с болестта си, ти си силен човек. Здрав си, защото преди тебе са работили мнозина. Всеки може да бъде здрав.

Като заболееш, намери десетина души здрави хора, обикни ги и започни да им услужваш, колкото можеш. След 2–3 дни и ти ще бъдеш здрав. Ако и здравите те обикнат, толкова по-добре за тебе. Невежа си, обикни един учен и започни да му услужваш. Лош си, обикни един добър човек и ще станеш добър. Знанието, доброто се предават. Добрият дава от себе си, а лошият взима. Не осъждам лошия, но той няма какво да даде. Ако му се падне отнякъде богатство, той ще го сложи в касата си за черни дни. Богатството не е за черни дни. Черният ден е днешният ден. Днес ти трябва

богатството. Употреби го днес, а за утрешния ден не мисли. Милиони същества работят за утрешния ден. Докато си между тях, всякога ще бъдеш добре. Милиони хора работят върху доброто и разумността. Свържи се с тях, те ще ти въздействат.

Като изучавате ухото, използвайте го за трансформиране на състоянията си. Неразположен си. Нарисувай едно красиво ухо: първо, дясното, после – лявото. Първоначално човешкото ухо е било много активно. По цели дни човек е мислил за прехраната си. Сега се създава новото ухо – ухото на шестата раса. Като има предвид отношенията на линиите в ухото, човек знае вече какво предимство да даде на силите, действащи в ухото. Той знае с какъв капитал разполага. Не е достатъчно само да бъде голямо ухото, но линиите в него трябва да бъдат правилни. Ухото не трябва да бъде много тясно, нито много широко. За да бъде голямо и тясно, за това има много причини. Ухото е създадено по органичен път. Хиляди същества са работили за създаване на ухото като модел. В течение на ред поколения са създадени много модели, но нито един от тях не е дошъл до абсолютната мярка. Тайната на човешкото ухо се заключава в определяне на времето, като органическа проява, а още и като механическа. Има разлика между органично и механично време. Например, седиш някъде и изведнъж почувстваш, че е време вече да си вървиш. Слагаш часовника да те събуди, но отвътре нещо ти казва: „Стани, макар и половин час по-рано от определеното време. Стани и върви на работа“. Обаче механичното време казва: „Не е дошъл още часът! Рано е, полежи си“. Трябва да развивате вътрешния часовник, за да се ползвате от него. За органическото време е нужен вътрешен часовник. Той е много точен. Той показва всичко, което ще ви се случи, приятно и неприятно. Вътрешният часовник показва едновременно и добрите, и лошите условия на живота.

Това са общи положения, но по тях се съди и за специфичните. Кой няма в дома си неприятности и мъчнотии? Жената не те разбира, децата не те разбират. Как ще се справиш с това положение? Ще живееш по два начина – външно и вътрешно: външно ще живееш с тях, а вътрешно – със себе си. Ще се разговаряш с тях, без да влизаш в противоречие. Ще изучаваш правите и кривите линии на ухото и ще вървиш напред. Горната крива линия на ухото означава линията на чувствата. Където има прави линии, там е силно влиянието на ума. Огънатата линия показва влиянието на вкуса. Обаче каквито и да са линиите, никоя от тях не е завършила своята работа: нито умът, нито сърцето, нито вкусът. Затова линиите на ушите у повечето хора са накърнени.

Казано е в Писанието: „Когато дойде Духът, Той ще ни научи на всичко“. Духът помага за усъвършенстването на човека. Той познава всички науки:

науката за очите, ушите, носа, устата; знае тайните на човешката душа. Духът ти казва: „От тебе голям човек ще стане“. Думата „голям“ е неопределена. Физически голям ли ще станеш? Всъщност, Духът те подтиква да станеш голям човек. Той ще те прати на училище, да видиш как децата учат и рисуват, та и ти да учиш като тях. После ще те прати на пазара, да срещнеш един просяк. Ще се спреш пред него няколко минути, да видиш как живее. След това Духът ще ти обясни защо даден човек е прост, друг – учен; защо един проси, а друг е богат. Така ти ще се учиш, ще придобиваш знания. Ако не можеш да се концентрираш, няма да станеш голям човек, нищо няма да постигнеш. – „Как ще позная дали мога да се концентрирам?“ – Болен си. Ако концентрираш ума си и болката мине, ти можеш да се лекуваш с мисълта си. Не мине ли болката, не си постигнал никакви резултати. Така ще се съсредоточиш, че да забравиш болката си.

Минаваш за търпелив. Можеш ли да понесеш всякаква обида с търпение? Срещаш едного, който те е обиждал много пъти. Ако забравиш обидите и го приемеш с радост, ти си търпелив, ти можеш да се концентрираш. Казвате: „Като дойде Христос, работите ни ще се наредят. Той ще направи всичко за нас“. – Не, Христос работи и вас ще научи да работите. Той се е молил вечер по цели часове, но въпреки това всеки ден е минавал през големи противоречия. Даже най-близките са Му създавали големи изпитания. Учениците Му не са Го разбирали и казвали: „Щом се наредят работите на Христа, и нашите ще се наредят добре“. Обаче Христос казва: „Син Человечески няма къде глава да подслони“. Не се стремете да станете големи хора. – Защо? – Защото много ще ви товарят.

Спазвайте следното правило: Да поддържате отношенията между ума, сърцето и вкуса си, т.е. между своите мисли, чувства и постъпки. След това, поддържайте отношенията си с природата. Научете се, като срещнете някого, да видите една добра черта в него. Не гледайте на отрицателното в човека. Това е правило за самовъзпитание. Да се занимаваш с отрицателното, това значи сам да се спъваш. Не казвай, че този човек има неправилен нос, уста или брада и др. Това са външни дефекти, с които несъзнателно се свързваш. Видиш ли добра черта у човека, ти правиш услуга и на себе си, и на онзи, у когото си я видял. Ако в продължение на една година виждате само доброто в човека, вие коренно ще се преобразите. Ако виждате само лошото в човека, вие ще деградирате. – „Работите ни ще се оправят лесно.“ – Ще се оправят само ако работите. В природата няма благодат. Тя ще събере около себе си всички, които могат да работят. Ако работиш, веднага ще те възнагради. Ако не можеш да работиш, тя сама ще ти покаже как се работи. Сега вие искате да развивате ухото си. За тази цел хванете долната част на ухото си и вложете в ума си мисълта, дали ще заболеете в продължение на един месец, или не. Важно е

само да проверите какви са условията за това. И след като определите диагнозата, ще изучавате методите за справяне с болестта. Не мислете, че е необходимо непременно да боледувате. Болестта е само условие за смяна на състоянията. Ако не можете да се справите с болестта, ставате крайно нервен. След това ще дойде друга болест за смекчаване на характера. Ако човек боледува повече, отколкото трябва, той придобива голяма мекота, дори до мекушавост. Това не е добре. Да станеш крайно суров, и то не е на място. Мекотата и твърдостта трябва да се преливат една в друга. Остротата е канара, на която нищо не може да се сее. Острите линии всякога причиняват вреда.

Казвате: „Искаме да ни се говори конкретно“. – И това може, но не всякога конкретното говорене ползва човека. – „Искаме да обичаме като Учителя.“ – И това може, но обичта, любовта е велика наука. Изучавайте тази наука, но първо изучете лицето си, да знаете какво е отношението между ушите, носа, устата, очите, как са поставени едни към други. Наблюдавайте очите си, формата им, дали са кръгли или елипсовидни и защо имат една или друга форма. Ако ушите, носът, устата ви са правилни, лесно ще се справяте с окръжаващата среда и ще може да ѝ влияете. Вие ще ѝ бъдете господар, ще ѝ помагате. Иначе тя ще ви зароби. Стремете се вие да влияете на средата, да я повдигате, да подобрите нейните условия. Това може да направи само онзи, който е в общение с Бога. Да бъдеш в общение с Бога, това значи постоянно да Го носиш в съзнанието си. Той да ти бъде тил през целия ти живот. Човек може да бъде свързан с Бога по четири начина: със съзнанието, със самосъзнанието, с подсъзнанието и със свръхсъзнанието. Ако е свързан едновременно и по четирите начина, той може да се нарече силен човек. Той носи всичките си изпитания с радост. Той упова на Бога, разбира смисъла на страданията.

Казваш: „Нещастен съм, три дни не съм ял, нямам пари, всичко изгубих“. – Радвай се и на това. Твоето нещастие е временно. Ти си изгубил парите си, но с тях са нахранени 40 бедни хора. По-рано ти беше сит, а сега са сити 40 души. Плачеш за своя близък, че заминал за онзи свят. – Радвай се, той е щастлив. На земята беше нещастен. Трябва ли да плачеш за един щастлив човек? Скърбиш за приятеля си, че е в затвор. – Не скърби, той сега учи. Докато е бил свободен, нямал време за учене, а сега учи, придобива знания. Вие не разбирате Божиите пътища. Знайте, че всичко, което става в света, е за добро. Удариш се някъде, благодари, че не си се ударил по-лошо. Някой ти каже една добра дума – благодари; каже ти обидна дума – пак благодари. Той не подозира, че те е обидил. Какво ти е казал? Да сложиш калпака си направо. Ти си го накривил, а твоят приятел счита, че трябва да го носиш направо. Едно време мъжете носеха шапките си накриво, а сега жените ги носят накриво. Държиш ръцете си ту на гърдите,

ту на корема, ту се почесваш, не знаеш къде да ги сложиш. Това не е добре. Ако някой ти каже как да поставяш ръцете си, не се обиждай. Несъзнателно човек прави такива движения, от които трябва да се освободи. Изпращаш приятеля си и плюеш. Той мисли, че плюеш на него. Това става несъзнателно, обаче не е позволено на ученика да прави несъзнателни движения.

Казвам: Трябва да ви говоря за истинската, Божествената обхода. Постъпките ви трябва да бъдат Божествени, да задоволяват всички. Аз съм минал през всички области на живота: от най-ниските, до най-високите. Научих всичко, каквото животът може да даде. Разбрах човека във всичките му прояви. Кучета ме лаяха, но аз останах тих и спокоен, правех своите изследвания. Нападаха ме всякакви дяволи, но и с тях се справях. Един дявол се опълчи против мене, друг се опълчи. Аз хвана единия за опашката, хвана другия и спокойно продължавам работата си. – „Не се ли страхуваше от нещо?“ – Когато страхът е на мястото си, той има смисъл. Страхът трябва да влезе като елемент на безстрашието; безверието трябва да влезе като елемент на вярата; песимизмът – като елемент на надеждата. Всички отрицателни елементи да станат основа на положителните сили и върху тях да се гради. Някой се обезсърчил. – Защо? – Хляб нямал. – Дай му хляб и го остави свободен. Той ще се насърчи и ще ти благодари. Човек има право да се обезсърчава, когато му липсва нещо съществено. Следователно не се обезсърчавай за несъщественото. Внеси в ума си една здрава, положителна мисъл, на която всякога да разчиташ. Беден си, нямаш пет пари в джоба си, а се нуждаеш от известна сума. Какво ще направиш? Всеки ден мисли по половин час върху парите, да дойдат отнякъде. Не слагай срок, кога да ги получиш. Не питай, ще ги получиш, или не. Носи в ума си положителна мисъл, че ще ги получиш, и повече не се рови. Няма да мине и една година, парите ще дойдат отнякъде. Това е закон. Постоянството има отношение към този закон. Нарушиш ли някъде закона, той не работи. И да получиш тази сума, вместо да си наредиш работите, повече ще ги объркаш.

И тъй, за да се справиш със сиромашията, трябва да си създадеш хармонична среда, в която да се движиш. Без хармония, нищо не се постига. Може да станеш и богат, и учен, и силен, но няма ли хармония, скъпо ще платиш за придобивката си. Важно е, да работиш с радост, да очакваш нещата с търпение. Тогава всичко ще дойде навреме. – „Имам нужда от пари още сега.“ – Нямаш нужда сега. Разумният свят знае кога ти трябват парите и ще ти ги прати навреме.

Виден писател седи в стаята си и пише – дошло му вдъхновение. В този момент в стаята влиза кредиторът му, иска от него да си плати дълга. –

„Нямам сега. Ако може, почакайте още малко." – „Не, дошъл е последният момент, ще ви затворим." – „Правете, каквото искате. И в затвора ще пиша. Там ще бъда свободен да продължа работата си." Питам: Какво бихте казали вие при подобен случай? Ще започнете да се оплаквате, да роптаете против съдбата, че сте изпаднали в такова положение. Вие отдавна сте в лошо положение, отдавна сте напуснали рая. Докато сте били в рая, имали сте всичко на разположение. Щом напуснахте рая, сиромашията, болестите, страданията веднага ви последваха. Работиш на господаря и мислиш, че те обича. Щом престанеш да работиш, той ще те изпъди. Имаш богатство и разчиташ на него. Един ден заминеш за другия свят. Къде остана богатството, на което си разчитал? Красив си, но заболееш и изгубваш красотата си. Ако си окултен ученик, трябва да бъдеш доволен от всичко: радвай се, че си се родил; радвай се, че заминаваш за онзи свят. Иначе да очакваш да те галят, да те насърчават, да ти казват, че работата ти ще се оправи, това е ученик-бебе. Само бебетата имат нужда от галене.

Един знаменит цигулар давал концерт в Париж. Публиката слушала с внимание, но той се увлякъл толкова много, че забравил колко време продължил свиренето. Един след друг хората започнали да си излизат. Цигуларят останал сам, но продължавал още да свири и не забелязал какво става около него. Най-после ключарят му подал ключа и казал: „Като свършиш, заключи салона". Това показва голямо концентриране. Не мисли, че това, от което ти се интересуваш, интересува и окръжаващите. Говориш с някого и той мръдне веждите си. Промени темата. С мръдването на веждите, той показва, че не се интересува от този разговор. Говориш с някого за ухото, но той веднага скрива ухото си. Промени темата на разговора. Ако ухото му е красиво, кажи направо: „Искам да видя ухото ти, намирам, че е красиво". Като наблюдавам вашите уши, намирам, че едни от тях са музикални, други – уши на вкуса. Ако вкусът вземе надмощие, явява се недоволството. Природата не търпи недоволство. Тя съдейства на човека само за онази радост, която е обща за всички. Нейната радост е радост за всички. И обратно, радостта на единого трябва да бъде радост за всички. Правилно е: благото на единого да бъде благо за всички и благото на всички да бъде благо за единого. Каквото и да е ухото на сегашния човек, то отговаря на петата раса. Бъдещата, шеста раса, изисква друго ухо – идеално. Колкото по-красиво и оформено е ухото, толкова по-здрав е човек. Като знаете това, каквото правите, влагайте в него ума, сърцето и волята си. Без участието на тези сили, човек не може да постигне желанията си.

За следващия път всеки от вас да нарисува един нос – своя, или на друг човек. Така ще изучавате отношението между ушите, носа, устата и

брадата си. Това знание води към себепознаване.

Т. м.

Лекция от Учителя, държана на 22 февруари 1933 г., София, Изгрев.

1933_02_24 Прав път на енергиите
лекция пред специалния клас

ПЪТЯ НА ЕНЕРГИЯТА

Т. м.

Тема за следния път: „Най-малкото същество на земята“.

Коя е основната мисъл на миналата лекция? Може ли човек да съществува без уста? Може ли, изобщо, едно същество да живее без уста? Какво казват учените по този въпрос? Може ли животът да се изяви без някаква форма? – Безграничният живот не се нуждае от уста, но граничният не може без уста. Устата е врата, през която енергията влиза и излиза. Само през едно място ли минава енергията? През кое място минава умствената енергия? – През мозъка. Трансформира ли се тази енергия, или минава направо? Как се проектират желанието и мисълта в човека? Виждат ли се те? Когато искате да предадете на някого една своя мисъл или желание, вие си служите с известни знаци. Например, гладен си, искаш да ядеш. Как ще изразиш глада си? Искаш да предадеш на някого мисълта, че нямаш пари. Как ще изразиш тази мисъл? – Като му покажеш празния си джоб. Казваш: „Лошо е без пари!“ – Какво лошо има в това? Напротив, ще ти бъде по-леко. Оплакваш се още, че нямаш дрехи. Има ли нещо лошо в това? То е външна мъчнотия. Ако човек не се нуждае от храна, облекло, къща, трябват ли му, в такъв случай, пари? Тогава за какво биха му послужили парите? Коя е причината за съществуването на парите? Ще кажете, че нуждите докараха парите. Какви са тези нужди? Съвременните хора не могат да живеят без пари, обаче да задоволяваш нуждите си с пари, това не е единствен начин за живеене.

Казва се, че човек ходи. Да, но и животните ходят. Обаче най-правилно, най-идеално ходи човек. Хората са най-близко до истинското живеене. Ако наистина човешкият вървеж е идеален, може ли той да се надбягва с коня, който не ходи толкова идеално? Всъщност, конят може само да бяга по-добре от човека. Например, двама души бегачи се състезават в бягане. Интересно е да се поставят при условие, единият да бяга към планината, а другият да слиза от планината. Кой от двамата ще издържи конкурса? – Който слиза от планината. Обаче има опасност, че като тича, ще се прекатури няколко пъти. За онзи, който бяга към планината, няма тази опасност. Нагоре ли бягат разумните хора, или надолу? Ако наблюдавате земята от слънцето, как ще изглежда тя? Видима ли ще бъде, или невидима? Ще изгрява и залязва ли, като слънцето? Какво ще кажете за жителите на слънцето и на другите планети ? Може да кажете, че и слънчевите жители, като вас, имат желание да посетят другите планети.

Докато са на слънцето, те не могат да си представят какви са другите планети. Ако разсъждавате по земному, нищо няма да постигнете. Човешката логика не разрешава въпросите. – Защо ? – Тя е в застой. Тя е като статуя. Какво ще кажете: Статуята има ли желание да яде? – Тя няма никакво желание за ядене. Аз ви задавам теоретически въпроси, на които мъчно можете да отговорите. Например, такъв е въпросът: Видими ли са другите слънца от нашето? Какво се ползвате от това знание? Толкова ще се ползвате, колкото от изучването броя на краката у животните. Всичко, което изучавате, представя гимнастика на ума, но строга, сериозна, а някога даже и опасна.

Същественото за човека е да влезе във връзка със силите на живата природа. Колкото повече възприема той от нейните сили, толкова повече се подобряват условията на неговия живот. Когато се говори за природата като жива, разумна сила, ние се обръщаме към нея като към разумно същество, надарено с всички способности, сили и възможности. Веднъж свързан с това същество, всички мъчнотии за тебе ще изчезнат. Това е все едно, че влизаш в свят, дето всички те обичат. И да не съществува такъв свят, поне можем да мислим за него. Щом мислим за него, той някъде съществува. И детето не може да пее и свири, но то си мисли за онзи, който има тази възможност. Това, което за детето не е още действителност, за възрастния е вече реализирано. За същество с ограничено съзнание много неща са недействителни; за същество с широко съзнание същите неща са реални. Затова е казано: „Невъзможните неща за човека са възможни за Бога“. Защо рибата не може да говори? Уста има, яде, а не говори. Трябва да се изследва черепа на рибата, да се види дали има, макар и в зародиш, центъра на говора. Изобщо, дали има някакви мозъчни центрове в рибата?

Сега аз ви навеждам на тези мисли, за да изучавате себе си. Живееш на земята, но си недоволен; ядеш, пиеш, недоволен си; учиш, работиш, пак си недоволен. Казваш, че животът няма смисъл, не ти се живее. На какво се дължи това песимистично настроение? Кога дойде то? Като се изучавате, ще дойдете до заключението, че то се дължи на удара, който ви нанесли на едно деликатно място. Докато си бил здрав, ти си се радвал на живота. Откак дойде ударът, ти изпадна в песимизъм. Значи щом мине болката, с нея заедно ще изчезне и песимистичното настроение. Студент си, готвиш се за изпит, но имаш едно предчувствие, че ще те скъсат. Това те настройва песимистично. Чудиш се отде дойде това състояние, а забравяш, че причината се крие в този вътрешен страх от скъсване. Образът на строгия и взискателен професор заема цялото ти съзнание и засенчва всичките ти останали мисли и чувства. Отиваш на изпит и въпреки лошото предчувствие ти свършваш изпита си добре. Чудиш се как стана това. Друг

път, при пълна надежда и сигурност, че ще издържиш изпита си, пропадаш. Как наричате тези неща: съчетания, или съвпадения? Очакваш едно, случва се друго.

Преди няколко дни дойде при мене една рускиня, образована жена, да сподели състоянието си. Разказва за себе си, че била крайно чувствителна, лесно се поддавала на внушения. Една приятелка ѝ казала, че няма да живее дълго време, скоро щяла да умре. От този ден тя се обезсърчила, животът ѝ се обезсмислил, нищо не ѝ се работило. За да забрави това, започнала да пуши. Сега търси начин да се освободи от тази тягостна мисъл.

Казвам: Всички хора искат да им се каже нещо; да знаят, например, колко време ще живеят. По линията на ръката може да се определи колко време ще живее човек. Ако линията на живота е дълга, човек ще живее повече; ако е къса, животът ще бъде кратък. Обаче има изключения от това правило. Има някои факти верни, но има и неверни факти. Например, линията на живота ти е дълга, определено ти е да живееш 80 години. Обаче пращат те на бойното поле, дето те убиват, умираш на 33 години. Изобщо, човек не умира по свое желание. Някога умира по-рано от определената възраст. Коя е причината за това? В хороскопа му има особен знак, който предвижда известна катастрофа, която го задига по-рано от определеното време. Някой казва: „Мене куршум не ме хваща“. И наистина той отива на война, минава през най-страшен огън: гранати се пукат около него, пушки и картечници стрелят, но той остава незасегнат. Всички падат ранени, убити, а той върви изправен, куршум не го хваща. – Коя е причината, че някой умира преждевременно? – Това се дължи на закона на икономията. От гледището на този закон, природата решава кой човек да умре преждевременно. Следователно и обезсърчаването се определя от закона на икономията. Когато е радостен, щастлив, човек яде много, облича се хубаво, гуляе, за нищо не мисли. Природата като види, че той пилее средства и енергия, изпраща му едно страдание, да го стегне. Той се обезсърчава, не му се яде, не му се работи, не му се живее. Щом се осъзнае, природата го освобождава от своите клещи. Когато природата иска да икономиса енергиите си, тя съкращава бюджета на хората. Това те наричат нещастие, страдание, обезсмисляне на живота. Не, животът не се обезсмисля, но бюджетът се съкращава. Ще ядеш по-малко, ще икономисваш енергията на природата.

Говори се за даровити, за велики хора. В какво се изразява даровитостта им? Някой написал 100 книги, затова бил даровит. Ако прочетете романите на някой даровит писател, какво особено ще научите? Всеки автор си има по един герой или една героиня, които живеят добре или зле

и в края на краищата единият или двамата умират. Толстой написа романа „Война и мир“, но и след това хората продължават да воюват. Виктор Юго написа едно от най-хубавите си произведения „Клетниците“, но и до днес още има клетници, даже повече, отколкото в негово време. Въпреки романа на Виктор Юго, клетници има и в самата природа. Добре, че са клетници. Те са на по-добър път от щастливците. Когато банкерът говори за бедните, ни най-малко не иска да се намали тяхното число. Той знае, че ако бедността изчезне, касата му ще се изпразни. Когато касата на банкера се пълни, броят на бедните се увеличава. Тогава защо банкерът говори за бедните? Аз питам: Защо природата е допуснала съществуването на бедни? – Защо има богати и бедни ? – Те са допуснати от гледището на закона за икономия в природата. – Кое е по-добро: богатството, или сиромашията? – Богатството. Според мене сиромашията е за предпочитане. Аз съм демократ, от страна на бедните. Значи бедните са демократи, а богатите – аристократи. И богатството е хубаво нещо, но бедността е за предпочитане. Бедният се радва на най-малката монета, а богатият не се задоволява с малко. Един американски милиардер казал: „Трите лева, които спечелих в началото на своята работа, ми причиниха по-голяма радост от всичкото богатство, с което днес разполагам“. Какъв смисъл има богатството, което не се използва? Истинско богатство е това, което всеки момент може да се използва.

Има два вида богатство: едното е малко богатство, но причинява радост на човека; другото е голямо богатство, но човек не го съзнава и не може да му се радва. Многото знания разслабва човека, а малкото го укрепва. Какво печели онзи, който пренася големи тежести от едно място на друго? – В края на краищата той се изтощава и свършва зле. Под „голям товар“ разбирам много ядене; под „малък товар“ – малко ядене. В това отношение конят не яде толкова, колкото го товарят. Обаче от малкото ядене се придобива повече енергия. Следователно и многото знание, придобито отвън, допринася малка полза. Вътрешното знание дава много опитности. Интересен е пътят, по който работи природата. Често в малките форми тя скрива голямо богатство. Например, има риби, които разполагат с такива електрически батерии, каквито още хората не познават. Кое е заставило природата да скрие това знание в една толкова проста форма? Нека естествениците работят в това направление, да изучат този въпрос. Може ли човек да бъде беден, ако се домогне до тайните на природата? Според мене беден е онзи, който не може да яде. Страшно е да имаш желание за ядене, а да не можеш да ядеш. Който може да яде, е богат човек. Не е учен онзи, който има много знание, а не може да го използва. Ако имаш малко знание, на което се радваш и което всеки момент използваш, ти си истински учен. Някой свършил университет, всичко знае, а не се радва на знанието си. Срещал съм много хироманти, френолози, физиогномисти,

окулози и др. Окологът изучава вървежа на човека. По него той познава дали човек е щедър, милостив, силен и др. Ще кажете, че тези неща нямат практическо приложение. Окултната наука препоръчва да се изучава първо онова знание, което има приложение не за използване, а като допирни точки в живота.

Ще се върна пак към големите писатели. Например, Виктор Юго описва живота на Козета, неговата героиня. Козета беше малко, бедно, изоставено дете. Но когато Жан Валжан го взе под свое покровителство, то израстна и стана красива мома. Това показва, че когато се събудят известни сили и чувства в човека, нова архитектура се създава в него и той става красив. Чертите на лицето, веждите, усмивката изразяват нещо особено. Значи от вътрешните сили на човека зависи неговата красота или грозота. Например, ставаш от сън, изпитваш особен вътрешен страх или радост. В личните чувства се явява известно понижаване и човек губи своята красота. Кога ревнува човек? – Когато се състезава с някого. Той чувства, че другият е по-силен, по-добър, превъзхожда го в нещо. Това прави човека недоволен, обаче щом се почувства силен, добър, той изпитва особено удоволствие в себе си. Човек е доволен особено когато съзнае, че има дарби и способности, които заслужено притежава. Всичко, което човек е придобил по вътрешен път, му е дадено заслужено; всичко, което е придобил по външен път, механически, то е временно. Тогава и той ще каже като Соломона: „Суета на суетите, всичко е суета“. Днес повечето хора се оправдават за неуспеха си с условията. Вината не е в условията, а във вашия вътрешен страх. Не сте герои. Казваш: „Това ще направя, онова ще направя“, но като дойде моментът да направите нещо, страхът изпъква на пръв план и вие избягвате. За да не се изложите пред другите, казвате, че ви се явява някаква неотложна работа. Освен че не сте герои да изпълните обещанието си, но си служите още и с лъжа. То е все едно страхливият войник да се оправдава, че няма пушка. Той все търси пушка и не може да намери.

Следователно, като изучаваш живота, спри вниманието си на положителните му страни. Отрицателното в живота е нещо вметнато. Например, не е определено на хората да умират, но умират; не е определено да стават сиромаси, но стават такива. Не е определено да бъдат невежи, но изпадат в невежество. Знанието някога може да се придобие в една минута, а някога и за 100 години не може да го получиш. – Възможно ли е това? – Възможно е. Виждаш пред себе си една завеса. Дръпваш завесата и пред тебе се открива онова, което не си знаял. Колко време е нужно да дръпнеш една завеса? Защо е нужно знание на човека? – За да разреши и най-трудните си задачи. Например, срещаш един богат човек, от когото зависи твоята съдба. Искаш да го спреш, да му кажеш нещо, но

той не те поглежда. Искаш да отидеш в дома му, не може; пазачът не те пуска. Да му пишеш писмо, пак не може. Той предоставя всичко на слугите си – до тях да се допитваш. Как ще се доближиш до този недостъпен човек? Ти се обезсърчаваш и не знаеш какво да правиш. Казваш: „Нямам приятели в живота, никой не може да ми помогне“. – И така да е, това не разрешава въпроса. Чашата ти се изпразнила – това е обезсърчаването. Като се напълни чашата, ти пак ще се насърчиш. Така се редуват обезсърчаване и насърчаване. Важно е как ще се домогнете до непристъпния богаташ. Мислете върху този въпрос като върху тема.

Що е обезсърчаването и насърчаването? Минаваш край едно дърво, на което са останали само 5 плода. Откъсваш ги, изяждаш ги и се насърчаваш. След тебе иде друг и като не намира нито един плод, обезсърчава се. В природата има хиляди дървета. Ако първото дърво те е обезсърчило, иди при второто, там да се насърчиш. Третият да отиде при третото дърво. Много дървета има в природата. И 99 пъти да се обезсърчиш, на стотния ще се насърчиш. Ето защо, колкото пъти и да ви обезсърчавам, не се страхувайте. Идете на стотното дърво, там ви чакат 10 плода. Ще ги откъснете и ще се насърчите. Който не постоянства, сам ще се спъне и ще каже: „Не отивам по-нататък, ще се върна назад“. Процесите в природата са незавършени. С това тя предвижда нещо добро за всички. Когато види някой крайно обезсърчен, тя веднага го поставя при условия, да намери изходен път. Чрез мъчнотиите и страданията човек развива в себе си онези чувства и способности, които не е доразвил. У някои е слабо развито постоянството, милосърдието, приятелството или любовта към Бога. У други е слабо развито чувството към красивото и възвишеното, към справедливостта. Когато развие своите чувства и способности, човек подобрява живота си. Някога ти липсва нещо малко. Ако се намери някой отвън да ти достави това, което ти липсва, ти ставаш доволен и радостен. Малка услуга, направена навреме, струва повече и от най-голямата услуга ненавреме направена. Изкуство е да знаеш кога и как да помогнеш на човека.

И тъй, за да знаеш какво ще ти се случи отвън, трябва да познаваш ухото си. За да знаеш с какви възможности разполагаш, трябва да изучаваш силите, които се крият в твоя нос. За да знаеш доколко са трайни или преходни твоите постижения, ще изучаваш устата си. Колко време ще живееш, това се познава от устата, от езика, специално от вкуса. Ако всичко, което вкусваш, приемаш без противоречие и с разположение, ти продължаваш живота си. Значи ухото показва резултатите, т.е. завършените процеси, а устата – незавършените. Здравето на човека зависи от устата. Ще държиш устните си нито отворени, нито много затворени. Като ставаш сутрин от сън, веднага се огледай, да видиш какъв е

цветът на устните ти. Ако е малко синкав, вземи мерки да им предадеш червен цвят. Обаче те не трябва да бъдат много червени. Силно червеният цвят е признак на голямо користолюбие. – Как да направим устните си червени? – Чрез радостта. Като се радва, човек усилва кръвообръщението си и дава възможност на артериалната кръв да тече по-бързо. Щом се подобри кръвообръщението, усилва се и надеждата в човека. Когато надеждата е слаба, устните на човека посиняват. Щом се усили надеждата, устните стават червени.

Помнете: Както живеете днес, нищо не се постига. Аз наричам този живот робуване. Ще дойде господарят, ще ви тури в кочината и ще ви храни, за да ви угои. Какъв е този живот ? – Живот на страдания. Каква нужда има Бог от такива страдания? Вие седите в кочината, само лежите и се угоявате. Господарят ви угоява вашето безверие, обезсърчаване, бедност и т.н. Минавам край кочината и ви питам: Как сте? – „Обезсърчихме се." – Как е възможно насърчаването да се обезсърчи, чистото да се окаля и опетни? Човек може да се окаля, като падне, когато ледът започва да се топи. Докато е здрав, никой не може да се окаля.

На какво прилича днешната лекция? – На онези плодове, които някой си показвал на децата само да ги видят и след това ги скривал. Той ту вадел плодовете, ту ги скривал. Най-после, като ги скрил, казал на децата: „Ако слушате, друг път пак ще ви донеса плодове". Аз не съм такъв скъперник. Щом съм ви показал хубавите плодове, ще ви дам и да ги опитате. Закон е: Щом имаш семена, ще ги посееш в земята. Ще кажете, че знаете много работи. – Верно е. Ако е въпрос за знание, в известно отношение вие знаете повече от мене. Аз искам да ви дам истинско, положително знание, в което да няма абсолютно никакво съмнение. Това знание укрепва човешкия характер. То разширява съзнанието на човека.

Като наблюдавате крилцата на носа, около ноздрите, виждате, че между тях и кривата линия на ухото има нещо общо. Ако кривата линия на ухото се намалява, ще се намалят и крилцата на носа. – Коя част на ухото е най-важна? – Всяка за себе си е важна, но те са в зависимост една от друга. Долната, месестата част на ухото е в зависимост от средната, а средната – от горната. Значи стомахът е в зависимост от дробовете, а дробовете – от мозъка. Понеже умът управлява човека, затова горната част на ухото трябва да бъде по широка. Това означава човек, който мисли. Ако долната част на носа е по-широка, това показва, че стомахът е добре развит. От това зависи дължината на човешкия живот. Колкото по-тесни са ноздрите, толкова по-слаба е дихателната система. Ако стомахът и дробовете са слабо развити, и умът е слаб. Когато се обезсърчиш, погледни широката част на носа си и ще се насърчиш. Затова, именно, човек се секне. В

широката част на носа е заровено богатството на човека. Ако не се секне, човек преждевременно ще умре. Секненето се отразява благотворно върху симпатичната нервна система.

Днес ви открих неща, за които трябва да платите. Например, обърнах ви внимание как да се секнете. То е много важно. Казва се в Писанието, че Бог вдъхнал през ноздрите на човека и той станал жива душа. Сега и вие трябва да знаете как да поемате въздух, за да продължите живота си. Индусите имат специален начин за възприемане на жизнената прана от въздуха чрез носа. Ако не знаеш този начин, ти ще дишаш и издишаш, без да приемаш праната от въздуха. Жизнената прана е необходима за дробовете. Съвременните хора се занимават с маловажни работи, а не знаят как да приемат праната от въздуха. Ако жизнената енергия се възприема правилно и отиде на определеното място в мозъка, много неща ще се изменят. Условията на живота ще се подобрят. Правилната обхода изисква от човека да знае какво да даде на ближния си, за да го задоволи. Срещнеш един човек, погледни го така, че той да бъде доволен от тази среща. Нова философия е нужна на хората. Ако продължават да живеят и да мислят, както досега, животът им ще стане механически. Човек трябва да бъде умен, силен, да има къща, храна в достатъчно количество. Това са завършени процеси. Въпреки това, всеки се запитва как ще живее. Така не се говори. Хиляди, милиони същества са работили, за да създадат тази плодородна почва – човешкото тяло. Ако вие влезете във връзка с тях, ще подобрите живота си. Казвате, че животните и растенията са глупави същества, че нямат голямо значение за човешкия живот. Това е криво разбиране. Един ден ще се спра върху въпроса за обходата, да видите какво отношение да имате към животните и растенията. Знанието трябва да се координира, да се преобрази, да обхване целокупния живот. Тогава и стомахът ще се преобрази; с малко храна, добре сдъвкана, може да свърши повече работа, отколкото с много храна, недобре сдъвкана. Не е нужно много желания и много мисли. Това е товар, ненужна храна за психичния живот на човека. У всички ви има много мисли и желания, но те трябва да се поставят на своето място и да се извадят само онези от тях, които в даден случай могат да се впрегнат на работа.

Да работим върху носа си, да го моделираме. Това е отлична работа за всекиго. Бъдещето на човека зависи от самия него: от очите, устата и ушите му. Като изправите малките недостатъци по тях, всичко останало ще дойде само. Махнете препятствието на ръката си, и тя сама ще се канализира. Отправете своите енергии на прав път, и те сами ще моделират формите си. С малко, но разумна и съзнателна работа, се постига повече, отколкото с много и неразумна работа. Работете, дето трябва, а не дето не трябва.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на 24 февруари 1933 г. в София, Изгрев.

Книги:
* Прав път на енергиите
Великата разумност (Младежки окултен клас. Дванадесета година (1932–1933). София, 2004)
42 беседи от 23 септември 1932 г. до 28 юли 1933 г.
* Пътя на енергията
Съразмерност в природата (Лекции от Учителя на Младежкия окултен клас. Година XII (1932–1933). Том II. София, 1949)
22 беседи от 17 февруари 1933 г. до 28 юли 1933 г.

Начало: 05:00

1933_02_26 Блажени сте
утринно слово

БЛАЖЕНИ СТЕ

Размишление

Ще прочета 23-та глава от Матей.

Като чета тази глава, вие се запитвате: „За кого ли е говорил Христос?“ – За тогавашните учени – книжници и фарисеи. С това слово Христос искал да покаже на учениците си и на народа кое спъва хората да се развиват правилно. Разбирането на учените, които се считат за ръководители на човечеството, спъва хората. Простите хора не могат да те спънат. Този закон работи и днес. Сегашните духовници и учени не са по-добри от миналите. – „Не се ли е подобрило човечеството от миналото досега?“ – Има микроскопическо подобрение, което почти не се забелязва. Не зная, дали вълкът се е подобрил от хиляди години досега? Поне аз не зная такъв случай. Аз не зная нито едно благотворително общество от вълци. Ако е въпрос да кажа нещо добро за вълка, и това мога да направя. Вълкът никога не яде болни овце. Тази е една добра черта на вълка. Той може да мине през стотици овце, само ще ги прегледа и ако се окажат болни, нито една от тях няма да докосне. След това той сам ще се похвали: „Ето, минах през толкова овце, но нито една не пострада“. – Защо? – Има си съображения той. От хигиенично гледище вълкът не яде болна овца, за да не разболее и той. И хората, като вълка, се хвалят някога със своите добродетели. Като засягам този въпрос, мнозина ще ме запитат: „До кого се отнася това?“ – Специално до никого. Ако дрехата на гърба ти е кална, ще ти кажа да я изчистиш. Това се отнася до тебе. Калната дреха трябва да се изчисти! – „Обиждате ни.“ – Обидата е в самата кал. Щом се каляш, ти сам се обиждаш. Снеми калта от гърба си – нищо повече. Няма защо да се обиждаш и оправдаваш. Колкото повече се оправдаваш, толкова повече се каляш. Калта е грехът в човека. Ако оправдаваш греха в себе си, ти сам се каляш. – „Ама аз не съм сгрешил.“ – Не се оправдавай. Още като вървиш по улиците, ти сам произвеждаш калта. Калта съществува в природата, но човек я разбърква, като стъпва в нея. – Кое е лошото на калта? – Цапа дрехите и обувките. – От какво е съставена калта? – От пръст и вода. Често калта цапа и тялото, и така запушва порите. На това се дължат много болести. Като се запушат порите на тялото, човек мъчно диша. Това запушване се отразява вредно и върху нервната система. Съществува два вида кал: физическа, или външна, и психическа, т.е. вътрешна. И едната, и другата кал се полепват по гърба на човека. Когато човек се окаля психически, за него се казва, че е човек с дефект. Той може да не го вижда, но е писано на гърба му като обявление. Каже ли му някой, че има

обявление на гърба си, той отговаря: „Нищо не зная, аз не съм го сложил на гърба си“. – Не е важно кой го е сложил. Важно е, че има обявление на гърба му. От тебе се иска да снемеш дрехата си и да махнеш обявлението. Щом го махнеш, ти си вече свободен. Какво от това, че си носил едно обявление на гърба си? – Някога е нищо, но някога причинява много пакости. Представи си, че някой залепи на гърба ти следното обявление: „Този човек е престъпник. Той е извършил едно убийство“. Достатъчно е един стражар да прочете написаното на гърба ти, за да те хване и заведе в участъка. Ти се чудиш защо те водят в участъка, защо ти се случи това нещастие. Много просто, на гърба ти е писано, че си престъпник. Трябваше навреме да свалиш този надпис. Не може да се случи нещастие на човека, ако той не носи престъпленията си написани на своя гръб. Дали заслужаваш тези страдания и нещастия, то е друг въпрос, но надписът за твоите дела е на гърба ти. Може да се оправдаваш пред стражаря колкото искаш, той не се интересува. Трябва да се легитимираш, да докажеш, че си честен човек. Прочетената глава от Матей е една от силните речи на Христа. тя засяга мнозина. Тя чисти, както метлата чисти къщата.

Христос казва: „Горко вам, книжници и фарисеи! Горко вам, лицемери!“ Ние пък можем да кажем: „Блажени вие, бъдещи проповедници и свещеници, които се застъпвате за Царството Божие“. От всички стихове на тази глава мога да направя нов превод. Защо трябва да ги превеждам? – Защото отрицателното трябва да се изхвърли. Ако не се изхвърли, положителното не може да дойде. Като говоря за Христа, едни си Го представят строг, но милостив, а други – мек, всякога благ и усмихнат. – И едното е вярно, и другото. Той е строг, безпощаден към онези, които престъпват Божия закон. Ако днес дойде Христос между вас, какво ще ви каже? Той ще постъпи с вас така, както е постъпил един лечител в Америка. Той се прочул като голям познавач не само на болестите на хората, но и на техния вътрешен, психически живот. Поради това той не се заемал с лекуването на всички. Като дохождал при него някой лош, объркан човек, той му казвал: „Вън! Аз не мога да те лекувам. За тебе няма място тук“. Казвам: Човек, който убива доброто в себе си, не заслужава никакво снизхождение. Такъв човек аз наричам престъпник. – Кое спъва човека? – Личният му живот. Днес личността в човека е толкова силна, че най-малкият крив поглед или усмивка е в състояние да го обиди. Поради личния си живот човек не знае върши ли волята Божия или не. Като ти се случи някаква неприятност, ти казваш: „Сгрешил съм нещо“. – Сгрешил си, но къде и как, не знаеш. Казваш, че си лош човек. Това не е достатъчно. В какво се заключава твоята лошавина? Лъжеш ли, крадеш ли? – „Още по-лошо.“ – Кажи в какво се изявява твоята лошавина? Да се говори с общи изрази, това показва горд и тщеславен човек. В 1914-та година пътувах с трена. В същото купе имаше един човек, който участвал във войната със

сърбите и разказваше една своя опитност. „Един ден – казваше той – натъпках в един окоп 17 сърби, които надупчих с щика си“. Слушам го и си мисля: Това не са умрели хора, не са кокошки. Тези сърби имат пушки като тебе, няма да се оставят да ги дупчиш. Той говори, аз се усмихвам. Мисля си: Друг е въпросът, ако ги е намерил мъртви. Така може да ги е надупчил. Като видя, че се усмихвам, той каза: „Може да са били по-малко от 17, не съм ги броил“. – Според мене невероятно е един човек да надупчи 17 души. Този човек искаше да се похвали. Каква похвала е тази, че убил 17 души? Разумните същества не одобряват постъпката му. Това е престъпление. Има ли смисъл човек да се хвали със своите грехове и престъпления? И тъй, като се молиш на Господа да прости греховете ти, кажи: „Господи, умий ме, очисти ме! Няма да споменавам за греховете си, да се цапам повече. Умий ме с Твоята вода, да не повтарям вече греховете си“. В човека се крие чувството на тщеславие. Той ще се изповядва един–два пъти, ще изнесе греховете си от тщеславие, да видят хората как е могъл да греши. Приятно е на човека да изнесе греховете си пред Господа. Той иска Бог да го носи в мисълта си. Някой казва: „На колко хора съм задигнал парите. От този съм взел 1000 лева, от онзи – 2000 лева, от трети – 5000 лева. Не зная какво ще ме правят на онзи свят“. После се усмихне, иска да мине за герой. Това е тщеславие. Този човек се хвали със своите недъзи. Друг пък се хвали с добродетели, които няма. Той казва: „На никого не съм направил зло; на мнозина помогнах материално“. – Той умира от глад, а се хвали, че помогнал на този, на онзи. Той се хвали с дребни неща. Какво дал? – На едного – два лева, на друг – пет лева, на трети – парче хляб. Колкото повече разказва, толкова повече се увлича в своите благодеяния. На такъв човек аз възразявам: Знаеш ли какво направих аз? Колкото убити видях на бойното поле, всички насърчих и възкресих. – „Възможно ли е това? Как ще възкресиш толкова хора?“ – Колкото аз можах да ги възкреся, толкова и ти си направил. Значи каквото съм аз, това си и ти. В света съществува един порядък, който трябва да се спазва от всички. Той е Божественият порядък – порядъкът на доброто. Всеки може да бъде носител на доброто. Казваш: „Аз не съм направил добро на никого“. – Ще правиш добро, но за себе си. Отиваш при извора с една чаша. Гребни от водата и кажи на извора: „Аз черпя от тебе, облекчавам те. Иначе водата ти ще се разлива и ще се каля“. Ето едно добро. Някога водата влива в човека на чисто място, а някога – на нечисто място. Тогава за предпочитане е водата да се разлива по пътя, отколкото да влезе в нечист човек. Това е вътрешната страна на живота. Това е духовният живот. Някога, в живота си, човек изпада в изкушения, в изпитания. – Какво представлява изпитанието? – Като се натъква на доброто и на злото, човек неизбежно се натъква на изпитания, не знае кое е добро и кое – зло. Казваш, че един човек е добър, а друг – лош. – По какво ги познаваш? Лошият не е толкова лош, но и добрият не е толкова добър. И в двата случая има нещо невярно.

И в лошия има нещо добро, но и в добрия човек има нещо лошо. Че си добър или лош, това са само надписи. Надписът, обаче, не прави нещата нито добри, нито лоши. Ако облечеш вълка в овча кожа, ще стане ли овца? Ще стане ли по-добър? Ако облечеш овцата във вълча кожа, ще стане ли вълк? Казва се: „Вълци, облечени в овчи кожи; и овце, облечени във вълчи кожи". Това са символи. Грешно ли е, че овцата се облякла във вълча кожа? Грешно ли е, че вълкът се облякъл в овча кожа? Ако вълкът стане по-добър, той печели. Ако овцата стане по-лоша, тя губи. Но ако не стане никаква промяна, безпредметно е да се обличаш в чужда кожа. Ако овцата се облече във вълча кожа и се страхува, тя не е герой; ако и вълкът, като се облече в овча кожа, се страхува, и той не е герой. – Много естествено. Когато грешникът вземе ролята на праведния, ще се страхува; и когато праведният вземе ролята на грешника, и той ще се страхува.

Обикновеният праведник лесно се изкушава и може да стане грешник. Обаче съвършеният праведник – никога! Той стои по-високо от условията, нищо не може да го изкуси. Има условия, при които и праведният може да се изкуси, както има условия да превърнеш водата във вино. Казвам: Ние не се нуждаем от виното на грешния; не се нуждаем и от неговото ядене. Предпочитам да гладувам три дена, но няма да ям от яденето на грешния. Ще мина и замина край него, без да се изкуся от неговото ядене. Има едно положение, което не извинява човека. Само онзи може да извинява, който е в състояние да направи това, което е недостъпно за другите. Например, може ли обикновеният човек да направи един скъпоценен камък? – Не може. Обаче има високонапреднали същества, които мислят различно от обикновените хора. Тяхната мисъл е чиста като кристал. Тя стои по-високо от всички обикновени същества. И тогава, който се опита да превърне тяхната мисъл в обикновена, както скъпоценния камък в обикновен, непременно ще изпадне в противоречие. Кой би си позволил да превърне скъпоценния камък в обикновен? Който не разбира, може да се излъже, да приеме обикновения камък за скъпоценен, но който разбира, не може да се излъже. Мнозина идват при мене и ми казват: „Не мисли, че сме лоши хора". – Откъде знаете какво мисля за вас? Кое ви дава повод да мислите, че нямам добро мнение за вас? Като погледна човека, първо го измервам на височина. Казвам: Ти си висок 1.65 метра, не си от гигантите. Ръцете ти са меки, деликатни, не си за физическа работа. Ти не си за чук и за мотика. Широк си 40 сантиметра, не можеш много да работиш. Не си и много красив, чертите на лицето ти не са много симетрични. Между челото и носа ти няма никаква симетрия. Казваш, че баща ти и дядо ти са били такива, и ти приличаш на тях. – Аз не се интересувам от твоя баща и дядо. Ти си бил съдружник с тях, но това не ти дава право да отдадеш всичките си недъзи на тях. Днес носиш наследствени черти от баща си и майка си, но преди четири поколения ти

си бил баща на своя баща. Значи, което си унаследил от баща си днес, това някога си вложил в него.

Следователно не възставай против себе си, против това, което някога ти си вложил в своя ближен. Не се оправдавай с баща си и с дядо си. Кажи си: „Тази работа е моя, т.е. този грях е мой, аз сам ще го изправя". Кажеш ли, че така си създаден от Бога, не си прав. Значи Бог те е създал такъв, за да правиш зло. – Не, ти създаде злото; ти създаде страха, противоречията, а не Бог. Той създаде добри неща, а това, което ти създаде, Бог ти го завеща. Той окичва хората с техните собствени деяния. Той има съкровищница, в която слага онова, което ти си спечелил. И като дойдеш на земята, Той те накичва с това, което си спечелил, безразлично дали е добро или лошо. Казва: „Това намерих в твоя склад". Ето защо, като живеете добре, вие слагате доброто в складовете на Бога, та като дойдете отново на земята, да има с какво да се облечете. Като знаете това, не се оплаквайте от живота. Смелост се иска от вас. Смел е онзи, който не се страхува от греховете си. Щом видиш греха в себе си, хвани го за главата и опашката и го питай откъде е дошъл. – Дошъл е отнякъде. Дръж го, докато се изповяда. И аз, като хвана дявола, който ми е направил хиляди пакости, възседна го. Казвам му: Едно време ти беше господар, сега аз ще ти бъда господар, а ти – слуга. Не се страхувайте от дявола. Той има камшик, но не се страхувайте от него. Вземете камшика му и с него върху гърба му. Казано е в Откровението: „Вързан е князът на този свят". Следователно, докато не вържеш злото в себе си, всякога ще слугуваш на дявола. Геройство е да вържеш дявола, т.е. дявола в себе си. Под „връзване" разбирам да вържеш злото в себе си, но когато станеш едно с Бога. Щом си в противоречие с Божа, дяволът ще те върже. – „Кога ще бъдем свободни?" – Когато станете едно с Бога. Питате: „Как ще станем едно с Бога?" – Имате две шишета с вода. Казвам: Водата на тези шишета трябва да стане една. – „Как ще направим това?" – Ще вземете едно голямо шише, ще сипете в него водата от двете шишета и тя ще стане една. Щом водата се смеси, и вие ще станете едно с Господа. Не говоря за обикновената фирма на всеки човек, но за общата фирма – служител на Бога. – „Искам да бъда силен, богат." – Не, ще станеш слуга на Господа. По-добре да станеш слуга на мира, отколкото господар на безпокойството и размирието. Предпочитам да съм слуга, да не дължа на никого, отколкото да бъда господар с големи дългове. Един ден тази фирма ще фалира. За предпочитане е да бъда слуга, който никога не фалира, отколкото господар, осъден на фалиране. Сега аз изнасям тези понятия, за да се роди у вас известна идея. От това ще се види доколко сте напреднали. Обаче напредъкът ви не зависи от вас. Каквото сте достигнали досега, това е важно; остане ли отсега нататък да постигате нещо, всичко е изгубено. Доколко е напреднал човек, това се вижда още от детската му възраст. Детето носи дарбите в себе си. В училището му се дава

възможност да развие своите дарби. Един подтик е достатъчен да помогне за тяхното развитие. Ако неодареният влезе в училището, скоро го напуща. Аз говоря на вас като на одарени. Тъй щото, няма защо да ме питате одарени ли сте или не. Всеки човек се изпитва, сам да се познае. Знайте, че никой не може да се скрие. Всичко в човека е написано. Добродетелите и пороците са написани в човека – няма нищо скрито-покрито. Скрито е за онзи, който нищо не знае. Обаче за онзи, който знае, няма нищо скрито.

Тази сутрин ще ви дам няколко правила. Като станете от сън, измийте добре ушите си. Гледайте на тях като на големи господари. Те представляват една голяма фирма в света. По-голяма фирма от тях не съществува. Който от нейните чиновници сгреши, излиза вън от фирмата. За да не греши никой, хващайте леко ушите си и благодарете за тях. Като се обезсърчиш, хвани ушите си и благодари на Господа за тях. Кажи си: „Едно време бях по-лош, сега съм по-добър“. Ако имаш кал в ушите си, запитай се защо се е събрала тази кал. Аз зная какво означава тя. Изчисти калта, измий добре ушите си. Тогава ще се махнат поне една четвърт от мъчнотиите ти. Второто правило: Измивайте добре носа си. Още със ставането си от сън благодари на Бога, че имаш нос. Знай, че през този нос Бог е вдъхнал дихание на живот и ти си станал жива душа. Като помислиш, че през твоя нос е минал Божественият живот, измий се със свещен трепет. Казваш: „Къде е Господ?“ – Всеки ден Бог влиза през носа. Носът е врата за Божественото. Чрез въздуха Бог влиза през носа, а излиза през устата. И когато излиза Господ, ще отвориш устата си и ще благодариш. Благодари, че имаш уста и можеш да кажеш най-хубавите работи. Устата е място, което може да спаси човека. След това измий добре очите си и благодари, че можеш да гледаш с тях най-красиви неща. Човек е едно учреждение, кредитирано от четири големи фирми: от фирмата на ушите – Божествената Мъдрост; от фирмата на носа – човешкият ум; от фирмата на устата – Божествената Любов и от фирмата на очите – Божествената Истина. Тези четири фирми са застъпени в Божествения свят. Ако те не подкрепят човека, никаква работа не може да се свърши. Разберете това вътрешно; не го разправяйте на други, които не могат да се ползват. Ако си скръбен, радвай се на ушите си, на очите си, на носа и на устата си. Като се радваш така, ти ще влезеш в съприкосновение със силите, които действат чрез очите, чрез ушите, чрез носа и чрез устата. Ако видимото, което имаш, не оцениш, как ще оцениш невидимото? Търсиш Бога, ангелите, а не цениш видимото в себе си. Ако не знаеш как да се справяш с ушите, очите, носа и устата си, ангелите няма да дойдат при тебе. Ангелът първо трябва да види ушите ти и ако ги хареса, ще остане при тебе. После ще погледне носа ти, очите и устата ти. Ако не ги хареса, няма на какво да се спре. Чрез ухото си човек се свързва с музиката

на външния свят, както и с Господа. Така той чува тихия глас, който го утешава и насърчава. Само така животът се осмисля. Човек възприема благословението, което иде, чрез ушите, очите, носа и устата. Благословени са удовете на човека!

Прочетете от беседите „Пътят на ученика“ от 150-та до 153-та страници. Често хората са недоволни от природата, от това, което им е дадено. Много повече ви е дадено, отколкото можете да използвате. Ето защо, всеки може да дава от това, което му е дадено. – Как ще дава? – Чрез очите, ушите, носа и чрез устата. Казваш, че не можеш да правиш добро. – Как да не можеш? Като видиш един болен, хвани го за ръка, разходи го на чист въздух. Срещнеш един беден – заведи го на концерт, да послуша малко музика. Той е обезсърчен, нищо не го радва, но като послуша музика, ще се разположи. Гладния пък ще нахраниш. Ето, това е все добро. Трябва ли да се чудите какво добро да направите на човека? Гладния ще нахраниш, без да мислиш, че няма шапка и обувки. Той може да бъде и бос, и гологлав, за него е важно да се нахрани. И тъй, блажени сте, ако разбирате защо ви са дадени ушите, очите, носа и устата.

Блажени сте, ако разбирате защо идат страданията. Христос казва: „Горко вам, книжници и фарисеи“. – Защо? – Защото не разбирате Божията Истина. Блажени сте, ако разбирате Божията Истина. Благодарете за това.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

Утринно Слово от Учителя, държано на
26 февруари 1933 г., София, Изгрев.

1933_02_26 Добро и човещина
неделна беседа

ДОБРО И ЧОВЕЩИНА

„Отче наш“

„Духът Божи“

Ще прочета седемнайсета глава от евангелието на Лука. Десетината прокажени се излекуваха. Само един се връща да благодари. Има една страна в природата, която е тъмна. Съществува защо и за какво. Учените хора в миналото, наречени адепти, посветени, и в сегашните времена, никой не е дал обяснение задоволително. Много обяснения и теории има, но това са предположения, това са забавления защо е така. факт е, но не е истина. Истината в едно отношение не е истина в друго отношение. Истината при всичките отношения може да бъде вярна. Като факт в истината не остава никакво противоречие. Тя е пълно разрешение на всички спорове в света. Когато някой говори за истината, не може да намери разрешение за живота, този човек не е в областта на истината, този човек е в областта на известни факти, на известни закони, на ред и порядък, на милосърдие, на кротост, на въздържание, но не и в областта на истината. Туй да се знае. Някои казват: „Кажи ми истината: аз лош човек ли съм?“ Вярно е, че си лош, но не е истина, че си лош. Като факт така е, но като истина не е. Ти се самозаблуждаваш, че си лош, защото ти не създаде злото. Ти си слуга на злото. Ако беше го създал, то е друг въпрос.

Това са разсъждения, които занимавали умовете на просветените хора в миналото, пък занимават и нашите умове. Някои искат да ни занимават. Четири неща има, които трябва да ни занимават в света, които са интересни. … е интересно, но то е една четвърт от истината, една четвърт от верното, не от истината. Верно е туй, което слушаш; верно е туй, което вкусваш; верно е туй, което помирисваш; верно е туй, което виждаш. Следователно в правата смисъл, ти никога не можеш да вкусиш нещата. Не може да имаш сладък обед, докато не си го чул, докато не си го вкусил, докато не си го помирисал, докато не си го видял. Ти не може да имаш обед. Може да философстваш колкото искаш, но това са четири фактора. В ума ти трябва да седи мисъл, желание да ядеш. Ако ти не може да определиш, ти не може да имаш един обед. Казва някой: „Гладен съм.“ Кажи ми защо си гладен? Аз бих желал да срещна гладни хора. Аз бих дал един обед на всичките хора в света. Не само един обед, но всеки ден бих ги гощавал, ако хората биха били гладни за истината, ако хората биха били готови да се жертват всеки за истината, ако хората биха били готови да станат слуги на истината, да носят нейните идеали.

Та казвам, туй във всеки един разумен човек е свободата на човека. Аз говоря за разумността. Разумността определя границите на човешката свобода. Там, дето няма разумност, ти нямаш граници на свобода. Много хора ще се намесят в твоята свобода и ще те ограничат. Ние, съвременните хора, мислим, че сме свободни. Не сме свободни. Нито в своите възгледи, нито в своите възгледи на науката, нито в своите морални възгледи, нито в своите социални възгледи, никъде не сме свободни. Има само едно място, дето сме свободни – само когато спим, само в спането ние сме свободни. Като заспиш, забравиш всичките грижи и неволи, нито си българин, нито си англичанин. Събуди се, и веднага ограниченията в света ще дойдат, но в света сега седи едно велико разрешение на въпроса, върху който разумните хора трябва да вземат участие.

Сега не мислете, че вие сте само публиката, че вие трябва да вземете участие. Светът представя едно общество. В духовния свят, като се дава един концерт, ти никога не може да присъстваш на един концерт, ако ти не си първостепенен цигулар. Всичката публика са първостепенни цигулари, имаш една публика, която разбира. Тук публиката слуша, нищо не разбира, ръкопляска, това-онова прави, шашарми, но не разбира. Само няколко души ще разберат. Не е лошо, така е на земята. Може да се яви едно противоречие. Казвате – земният живот е плътски живот. В какво седи лошото на земния живот? От хиляди години нас са ни втълпили в ума, носим една идея, която е лъжлива, идея, която е невярна, нито като факт е вярно, няма никаква истина. Лъжа е. Някои казват: „Да си поживеем на земята.“ Чудна работа, ти не може да живееш, ако в тебе не е истината, ако ти страдаш. През целия си живот като един роб въртиш тази воденица и господарят ти взема брашното, яде хляба.

Питам, какъв живот е този? Чудни са тия хора, когато мислят за живота и казват – това ще направим, онова ще направим. Ти ще въртиш тази воденица, после ще кажеш – за бъдещите поколения. Хубаво, ако бъдещите поколения дойдат, то ще мяза на нашите български поборници – опълченците. Та много опълченци се кръстиха. Казват: „Да бяхме с тия идеи, никога не бихме ходили да се борим за България. Ние се бихме, а други си уредиха работите. Ние мислехме, че като освободим България, ще уредим нашия живот. Досега като харамии страдахме, пък и сега страдаме.“ Не само опълченците, аз виждам и религиозни опълченци – и те разочаровани в идеала. Аз виждам опълченци идеалисти, колкото опълченци има все са обезсърчени. Казват – тази работа не върви. Младото поколение. Какво разбираме ние под младото поколение? Младото поколение подразбираме хората на новите идеали, на новите идеали, които не са откъснати листа – да ни вее вятърът навсякъде, но всеки седи на

своето място, не може да го поклатиш. Младото поколение е само онова, което нищо не може да го поклати. То е като скъпоценния камък: където и да го въртиш, където и да го търкаляш, като го измиеш, пак да се пречупват слънчевите лъчи, не изгубват своите качества. Лошо ли е? Ти може да връдаляш злато, дето искаш. Като го извадиш да се измие, запазва своите качества. Човек трябва да знае, че има нещо в себе си, което не може да се петни. Та сега нас искат да ни убедят да станем религиозни. Нас искат да ни убедят да станем учени хора. Нас искат да ни убедят да станем силни хора, да станем националисти, да станем от еди-коя си партия, да станем туй-онуй. Ти, най-първо, трябва да знаеш защо си се родил. Всеки човек трябва да знае. Човек се е родил в света, за да познае истината. Или казано на ваш език, или на мой език, да стане човек свободен. Кой е свободен човек? Да нямаме стълкновение с никого, да не сме в стълкновение с никого, да сме в мир с всички, в единство с всички хора. Не да хъкаме и те да ми хъкат, но едно разбирателство трябва да има.

Та казвам, тогава трябва да има известни отношения между тези хора. Сега истината в света има известна форма, в която тя може да се прояви. Ти не може да намериш истината преждевременно, докато не намериш нейната форма, в която тя може да се прояви. Например ти не може да запалиш една лоена свещ и да я туриш във водата – тя не може да гори. Но ако туриш една електрическа крушка, и във водата може да свети, намерил си начин, по който светлината може да свети. Ако туриш една обикновена лоена свещ, тя ще изгасне. Тези условия, при които нашата мисъл гасне, нашите идеи гаснат, показват, че нашето знание не е такова, каквото трябва да бъде. Ако най-слабите условия на живота, ако най-малките прояви в живота може да загасят нашите идеали, показва, че не си служим с електрически крушки, но с лоена свещ. Трябва да изоставим лоените свещи. Казвате: „Нашите деди едно време си служеха с лоени свещи." Възможно е, но то не е правилно, че с лоена свещ за нас е по-добре. Но колко са пострадали тия китове за нашите спармацетови свещи. Китовете знаят колко скъпо струват тия свещи. Не е ли хубаво ние да ги освободим сега, пък сега да ни свети електричеството?

Електричеството казва: „Оставете тия ваши братя на свобода. Ние ще ви дадем светлина без лой." Някой казва: „Може ли без лой?" И без светило може, и без лой може. Някой ще доказва, че без фитил не може да гори. И без лой може, и без фитил може. Светлина е само тази, която и без фитил, и без лой може да гори. Там, дето има лой, там, дето има фитил – мене ме е страх от фитила. Турците казват: „Запали ми фитила." Като ти запали фитила, ти трябва да бягаш вече, и при това тази дума е съвсем изопачена. Казват фитилджия, а при това казват, че свещта без фитил не могла. Тогава свещта е фитилджия. Когато разбойниците влязат в една къща,

носят фитил и знаят защо. Влязат вътре, запалят свещта и като излязат, загасят. Идват в тъмно, обират в светлина, и пак заминават в тъмно. В добрите хора има обратния процес. Идват в светлина, влизат в тъмно и излизат пак в светлина. Едните идват от тъмнината, идват в светлината, влизат в тъмнината и излизат в светлина.

Доброто се прави само в тъмнина. Злото се прави само в светлина. Какво ще кажете? Моята логика е това. Това е етика, опасно е, този човек трябва да се обеси, казват. На бял ден ще го обесят, да го виждат хората. Питам тогава, при такова разбиране ние какви понятия може да имаме за онзи основния закон, разумен закон, който работи в света, или според мене кога ще дойде Царството Божие. Царството Божие няма да дойде с изглеждане. Съществува един разумен порядък. Аз го наричам порядъка на просветените, порядъка на светиите. Сега мога да употребя една дума: не на обикновените хора. Този порядък е на необикновените хора. По-добри от тях няма. Този свят, каквото и да го правите, вие от него нищо не можете да извадите. От сегашния порядък на нещата нищо не можете да извадите. Какъвто и закон да турите, кой ще изпълни тия закони, кажете. Аз поне виждам човечеството. Колко хора има щастливи? Една статистика дава следното. В Лондон, един град от 8 милиона жители, 250 семейства има щастливи, 3 хиляди средно, а на другите Господ да им е на помощ. Това е статистиката. Казвате – английският народ. Тук, като дойде в България, колко щастливи семейства има? Лондон е по-голям от България. Тук около 150 семейства може да има. След като 10 души лекари са лекували един човек и не са могли да му помогнат, работите се влошават. Имат ли право да го лекуват, защото ние искаме не само заблуждение, но искаме един резултат, ние казваме: „Обществото да е щастливо.“ Но за да бъде обществото щастливо, съществува един закон, той е следният.

Ако бащата и майката не са здрави, то и цялото поколение, което ще излезе, и то ще бъде такова. Майката и бащата, ако са здрави, може 15–20 души да излязат здрави и хиляди хора може да излязат – от малкото към голямото отиваме ние. От малкото към голямото – поне законът в природата е такъв. Здравето на човека зависи от здравите малки частици, които влезли в съединение с мозъка. Умът на човека зависи от интелигентността на мозъчните клетки. Ние мислим, че мозъкът е нещо механично. Не, в човешкия мозък се правят известни изчисления. Когато се взема храната, има известен род клетки, които като специалисти химици започват своята реакция, смилат храната, отделят соковете, турят необходимите хранителни вещества, а другите – непотребните, изпращат навън. После други клетки има, които пречистват кръвта и после същата храна се праща в мозъка, реформира се, изваждат се ония, най-потребните сили за живот изпращат се по цялата нервна система. А сега някои

духотворители – туй нещо ние наричаме едни духове, души и духчета и т.н. Това е неразбрана работа.

Какво разбираме под думата дух? То е разумното в човека. Какво разбираме под думата душа? Това е съзнанието на човека. Туй, което се координира със своята разумна мисъл, то е душата на човека. Ако вземем ума, разбираме, когато всичките постъпки на човека имат един външен общ резултат, ние наричаме това човек умен. Всичко онова, което направим, няма никакво противоречие в неговите постъпки. Следователно, ако изучавате от чисто физиогномическо гледище, после от хиромантическо гледище, от астрологическо гледище, защото някои търсят астрология – има един кръг на планети, астролозите изваждат този кръг, поставят го в зодиака, това е вярно, но онези истинските астролози – около човешкото лице има един кръг – на лицето може лесно да ги намеря. Следователно, физиогномията е наука, която разкрива този кръг. Съотношение има между небесните тела и човешкия живот, понеже според туй гледище материята, от която човек е направен, не е взета само от земята. Тази материя, от която първобитният човек е направен, тъй нареченият този космически човек, неговата материя е взета от цялата Вселена, от всичките слънца и планети – по една малка част, и е сглобено сегашното тяло. Следователно на основание на това каквато част от планетата сме взели, тази материя е свързана и тя има влияние върху нас.

Какво влияние има чрез Юпитер? Когато Юпитер влияе на хората, прави ги хората много късметлии. После прави ги лениви, мързеливи, прави ги надути, прави ги големи думбази, прави ги да мислят за себе си, че са някакви божества, че те са родени да управляват света, да водят хората. Какви ли не неща. Това е юпитеровият тип. Търсиш ли музика, да разбираш музика, търсиш ли изкуство, едва ли ще го намериш. Дойдеш ли до управлението, капелмайсторът е пръв. Може да дирижира най-големите оркестри. Смел е. Ще ви приведа един пример. Един български учител отива в Америка. Туй било преди 30 години. Много малко разбирал от аритметика. Знае английски, назначават го учител в една прогимназия. Какво да прави, нищо не разбира от аритметика, но той е изобретателен. Изкарва един ученик и го пита: „Първият учител как ви учи? Първата задача каква беше?“ Като реши задачата, пита другите ученици: „Право ли написа?“ А той сам наблюдава и държи едно тефтерче, той пише, като че коригира. След една година той можел да преподава аритметика. Казвам, сега в нашия живот по някой път ние мязаме на този учен българин. Много работи правим, които не знаем.

Например някой казва: „Не зная какво ми стана, какво ме сполетя, уроки ме хванаха.“ Казвам: „Уроките са в твоя нос.“ Той казва: „Треска ме хвана,

не може да дишам, не може да ям. Уроки имам.“ Казвам: „Уроките са в твоя нос.“ „Че как тъй?“ „Твоят нос има два сантиметра и половина широчина. Всичките уроки седят в това, че ти имаш два сантиметра широчина нос, а ти трябва да имаш най-малко три сантиметра.“ Следователно туй показва, че неговата дихателна система е слабо развита. Казваме – уроките хващат, понеже не вземаш достатъчно количество въздух, който ти е необходим, вследствие на това малко количество имаш туй нещастие. Започни да дишаш повече. Ти ядеш повече, а дишаш по-малко. Ще ядеш по-малко, а ще дишаш повече. После малко слушаш. Ухото ти има кал вътре. Казвам, има един наш доктор и хората ходят и той с восъчен фитил изважда калта. След това ти не се взираш в нещата, ти ходиш и не обръщаш внимание на света. Ти си видял нещо, но какво е вътре – не само къщата да видиш. На тази къща най-важно е да видиш вратата. След туй, на второ място, са прозорците, да видиш какви са прозорците: големи или малки. Като видя вратата и прозорците, аз зная какви са хората. След това като преброя външните части, пак зная какви са хората. Всеки човек си е такъв, какъвто си е.

Като вземеш черепа на вълка, ще видиш вълците колко хиляди години са вълци, понеже къщата, която са им направили, е така направена, вълча къща е. Вълкът иде в тъмнината, влиза в светлината, излиза пак в тъмнина. Той избира най-тъмната нощ, когато иска да атакува стадото. Не избира лунна или звездна нощ, но ще избере една нощ, която е тъмна. Всичко е тъмно. След като вземе жертвата, яде я, той е голям аристократ. Много голям чорбаджия. Той не е лаком като кучето, той ще занесе овцата някъде, че в светло ще яде. Обича в светло да яде. После той по някой път намери цяло стадо, издави ги и ги остави някъде. Още не може да се определи туй психическо състояние, защо вълкът дави овцете. Защо и за какво? Да издави една, десет, но сто да ги издави? Каква е психологията? Онези, които се занимават с това, и досега не знаят каква е неговата психология. Туй се нарича у човека едно неестествено, ненормално състояние. Туй състояние има и в богатия. Като влезе той, 1 милион, 2 милиона, 3, 4, 5, 10, 15, 20, 100, 200, 500, 1 милиард – вълк е туй. Защо му са тия пари? Казва един американски милиардер за себе си така: „Най-щастливият ден за мене беше, когато бях едно малко момче и се цаних и спечелих 3 лева. Това ми причини толкоз радост, че и досега се радвам! Милионите, които се трупат сега и текат в касите, не ме радват.“

Та казвам, щастието на човека не зависи от богатството. Сега не искам да туря в ума ви една крива идея. Аз описвам малко преувеличено онзи юпитеровия тип. Той не е истинският. Аз може да ви кажа какво нещо е Юпитер. Истинският тип на Юпитер е, който слуша нормално, яде нормално, мирише нормално и гледа нормално. Това са най-благородните

хора. Сегашните астролози описват, че юпитеровият тип е космат. Не само, но космите показват, че той е в едно животинско състояние. Когато има много косми по тялото, туй показва, че енергиите преодоляват, но той има нормален ум, нормално сърце. Космите трябва да намали, да станат малки, да се стриже. Нали казвате, че Исав бил космат, а Яков бил гладък. Кой е, който е прогресирал в света? Яков. Казват – косматите хора няма защо да управляват света. Аз не искам да защитават някоя страна, но казвам – само обработената земя е гладка. Кожата подразбира обработена земя, която дава плод. Онези косматите не са обработени. Косматите хора са бурени, може да има заложби там. Когато човешкото лице е гладко, когато човекът е гладък. На някои хора челата са обрасли с косми. Не че те са лоши, но те се намират в животинско състояние, в тях възвишени и благородни мисли не функционират, но той след време, като даде усилия, може човек да се развие. В десет години може да се подобри най-малко с един сантиметър твоето чело. В десет години може да продължи своя нос с един милиметър или с половин сантиметър. За десет години може да продължи с един милиметър поне ухото си; горната част на ухото си да измени. Ако го измени, той е човек с грамадна сила.

Христос казва, като изцери десетте прокажени, тия десетте души, десетте изцерени прокажени, това са човешките добродетели, които ги намерил и ги е пратил на работа. Само една добродетел има, която вътре работи. В деветте ходят, ядат и пият. Как ще се оправи светът, я ми кажете? Имате едно благотворително дружество, съберат 200–300 хиляди, съберат се 20–30 души и отиват при бедните, а другите 100 хиляди са за богатите. Тогава правя един анализ. Всичките подаяния, които са излезли, къде отиват? Царевицата, всичко туй къде отива – при хамбара на бедния или богатия. И те са добри хора, всеки ден казват: „Аз затова съм дошъл, да си поживея на земята.“ Христос дали е бил като онзи богатия, на когото житниците са имали много жито. Казва – няма какво да се грижиш, ще ядеш и ще пиеш. А казва Христос – тази вечер ще изисква душата му, а туй на кого ще го остави. Питам, в света кое е по-важно? Да имаш десет души приятели, които да те обичат, или да нямаш приятели, а хамбарите ти да бъдат пълни.

Няма по-хубаво нещо от любовта по света. Аз застъпвам идеята – не са виновни касите, че държат пари. Кой е виноват, че касите са затворени. Аз наричам човешкото сърце каса, в която са складирани всичките божествени дарования, които трябва да излязат за благото на човечеството. Сега са в сърцата на хората. Ако сърцето е покварено, че великите добродетели, туй благо, което Бог е вложил в нас, не отива там, дето трябва, сега не е въпросът. Казвате – какъв проект може да дадем? В света съществува една уредена правова държава. Аз отричам организирането в

света. Питам, по какъв закон се организира човешкият дух? По какъв закон се организира човешкото тяло? Кой организира човешкия мозък? Кой ни учи така мозъкът да мисли? Казвате: „Да организираме света.“ Кой може да организира човешкия мозък? Вие казвате: „Лекар.“ Не. И без лекар. Аз оспорвам това. Не че съм против лекарите. Ни най-малко не съществуват лекари в животните. Лекарят е едно разумно същество. Вътре в тебе ти имаш лекар. Когато едно животно се разболее, веднага се лекува. Кучето, ако има голяма рана, счупен крак, ще пости седем, осем, девет дена и ще оздравее костта и започва по малко да яде. В постенето по-лесно става заздравяването, отколкото, ако яде. Питам, откъде знае кучето това? Нас може да ни учат, даже нас като ни учат как да се лекуваме, не знаем.

Казвам, от моето становище страданията, болестите в света, това са икономии в природата. Тя, когато иска да тури икономия, праща болестите. Когато иска да тури ред и порядък, тя праща болестите. Ние искаме да се освободим. Че ние сме хора, които харчим грамадни сили и не знаем откъде иде тази сила. Вие не знаете колко хиляди поколения са работили и вложили капитал в доброто. И ние този капитал в 10–15 години го изхарчим, изтощим си нервната система и казваме: „Аз съм нервен човек.“ Ти си разточителен човек. Ти харчиш. Ще дадеш сметка. Ти не може да кажеш: „Аз ще правя каквото искам.“ Не. Трима души разумни братя ще ти държат сметка.

Съществува в света едно царство на един абсолютен ред и порядък, дето в туй царство бедни хора няма и богати няма, и учени няма, но и прости няма. Лоши няма, но и добри няма. Аз се радвам, когато няма лоши и добри хора, защото, щом има добри, трябва да има и лоши. Едно царство като няма нито лоши, нито добри… Добрите хора са на земята. Любещите хора, мъдрите хора са в този свят. Там има само любещи същества, мъдри същества и истински същества. Съществува един велик живот, съществува една велика светлина, съществува една велика свобода, благодарение на туй царство, което действа в света, и то е, което сега работи в света. Тази криза, която съществува, голямата криза е проектирана отгоре. Този свят те го организират, ние трябва да се радваме. Сега не трябва ние да казваме – мене не ме интересува един партизанин в какво вярва, дали е набожен, но главата, лицето, тялото му какво е. Нека се съблече гол, и аз ще му кажа добър ли е, или не. Постъпва ли разумно, или не, понеже ние се намираме в един обратен процес, ние се плашим.

Сегашната наука не идва да оправи човечеството. Тя търси престъпниците. Аз не съм за наука, която търси престъпници. Аз съм за онази наука, която търси добродетелите. Добродетелите мене ме интересуват. Интересува ме онази наука, която разкрива човешките дарби, разкрива човешките

добродетели и таланти, дава условия да се развият, възпитанието на съвременното поколение. За да се лекуват, трябва да се дадат всичките условия, при които може най-възвишените способности и сили да се развият. Например, ако ние в младото поколение не може да развием милосърдие… Да бъде човек милосърд е една отлична черта. Тогава неговото чело ще се повдигне. Не само милосърдие, но милосърдният човек трябва да бъде разумен, той има красива линия на челото. Сега, ако река вас да ви описвам нещо, вие може да се страхувате. Едно дете като се роди, някой казва, че туй дете не е оформено. То е оформено, на туй дете дай условия и ще стане гений. Детето, като се роди, от майката носи в зачатък всичките условия. Дайте условия на туй малкото дете, на неговия мозък, на неговото сърце, дай ония подходящите условия и туй дете ще стане гениално, ще стане светия, но ако ти го спънеш, туй дете ще мяза на избухлива бомба.

Във Варненско синът на един свещеник – баща му го праща в училище поп да го прави – той напуснал училището, отива на една воденица, келево си прави. Баща му го бие със своята патерица: „Ти ще ходиш да правиш такива воденички, играчки.“ Колкото пъти и да го е бил, все същото. И най-после този син станал механик, да си прави воденица. Бащата казва: „Не може да стане поп и какво стана? Стана воденичар и без да учи математика, разбира.“ На една воденица викат един инженер, който свършил. Той цяла седмица правил улея, изчислявал водата как да прави келевото, изчислявал и най-после казал: „Тази работа не е за мене.“ Викат този механик и той за половин час, без да прави изчислението, свършва тази работа. Казва: „Келевото трябва да бъде такова.“ И келевото тръгва. Роден е човекът такъв. Казвам, щом си роден, не търси образование. Не да не идеш да се учиш, ами не създавай ония мисли, че си невежа, че си прост, осъзнай, че нямаш условия да развиеш дарбите си, използвай всичките условия. Учените хора са тия, които използват условията.

Казвам, ние в сегашното общество да вярваме в Бога. Ако вярата в Бога не може да развие в нас милосърдието; ако вярата в Бога не може да развие нашето съзнание на справедливост; ако вярата в Бога не може да те утвърди в онази идея, която поддържаме; ако вярата в Бога не може да внесе смелост, решителност, да постоянстваш, каква е тази вяра? Ако ти може да се плашиш като заека на всяка стъпка и не знаеш кое е право и кое не, каква е твоята вяра? Казвам, от това гледище, тъй както сегашните хора живеят, те спорят много пъти и аз разглеждам партиите. Всяка партия в света, тя се отличава с развиването на специфични качества и способности. Има американци, които са посветили живота си, има цяла статистика. Още като види някой човек в Америка, който и да е, и веднага казва – този човек е православен, този човек е методист и т.н. Всичките си

мязат сега.

Та казвам, новите понятия – ние вярваме в Бога. Ако ние вярваме в Бога, какво трябва да ни допринесе това? Че Бог е едно от най-разумните същества, който е създал света и всичко дал от себе си. Ние, много умните хора, седим и спорим съществува ли той, или не. Приписваме му това-онова. Всички неприятности, нещастия, страдания и смърт, казваме, че той е причината за това. Той седи отгоре и гледа тия умните деца, че техните престъпления приписват нему. Това не е никаква философия. Сега аз не защитавам идеята, но в името на истината човек, който опорочава истината, той създава в себе си цяла анархия. Ако Бог е любов в света, любовта зло не прави. Ако тогава съществува някакво зло, трябва да намериш причината извън любовта. Всеки човек може да направи пакост само тогава, когато не ви обича. В тоя момент кратък казва: „Той обича някого и го убива." Не, не съществува такъв закон. Ти може да обичаш, но в момента, в който ще убиеш, този момент е един момент на безлюбие. Всички убийства в света стават в безлюбие. Престъпленията стават само в момент на безлюбие. Много престъпници има, които в момент на любов ще направят добро. Любовта в света е, която прави добро. Ще ви приведа много примери. Тогава какъв трябва да бъде съвременният човек на истината? Аз ще ви приведа един пример.

Това се е случило преди 50 години в Америка. В един затънтен край на Америка – една от тия религиозни общини, голяма община било – пращат в нея проповедник, но там имало един господин, който, като идва проповедникът, ще го праща вън от селото и ще му тегли един бой. И всички проповедници, като седели една–две години, избягвали, офейквали, най-после изпоплашили се всички. Всички напускали селото. Тия селяни изпотрепали най-способните проповедници и най-после един проповедник бабаджанко казва: „Аз доброволно отивам в това място." Качва се на коня, а онзи го чака, седи и казва: „Добър ден." И той като слиза от коня, налага го с едно дърво, полага го на земята, отива той в църквата, става един от неговите членове и казва: „Все трябва да се намери някой да те бие." Проповедникът казва: „Аз дойдох да ти дам урок, че не всички проповедници може да се бият."

Ти, ако не може да набиеш дявола, какъв си? Някой казва, че е юнак. Аз наричам юнак този, ако някой ден набие хубаво дявола и после да му проповядваш проповед. Казвате: „Дяволът бие ли се?" Много се бие, който знае как да бие. Който не знае как да го бие, той е бит от него. Това е иносказателно. Сега дяволът ходи в света с бомбе, по един модерен начин върви. Връзката му не е бяла, но той е модно облечен, конте е, конте пар екселанс. Сега облечен е по всичките правила на парижката мода. Като

ходи с ръкавици черни, дяволът зад всяко слагане, зад всяко спиране, казва: „Всеки, който поздравлява, все ще влезе в школата. Който влезе в школата, ще го турим.“ И тогава аз обяснявам защо хората почнаха да ходят гологлави. Светът, без да знае, открил е тази истина. Казва; „Под тия кюлявки се крие.“ И затуй реформаторите казват: „Без шапки. Гологлави. Дяволът ги е турил.“ Като срещнеш дявола, казва: „И без шапка може вече.“ Ако една шапка ще създаде един скандал, защо ти е? Ако ще донесе любов, добре дошла, но ако тя ще донесе един скандал, ако една шапка ще донесе една кражба, ако една шапка ще лиши някого от храна, защо ти е?

Казвам, както онзи, който закла там директора. В България всичко става, цял директор го заклаха. Не зная, умрял, мисля, той. Казвам, аз сега мимоходом разглеждам някои неща. Има неща, които при сегашните наши разбирания никога не може да се изправят. Туй противоречие ще съществува в света, туй неравенство също. Трябва да се внесе една нова идея. Ние казваме, че всичките хора са братя. Тази идея не е проникнала в света. Ние казваме, че всичките хора са християни, но тази идея не е проникнала. Тази идея клони към братство. Трябва да се работи за онези истинските идеи, за братството. Тази идея е, която трябва да поддържаме. Две неща трябва да се подемат: човещина и братство. Не идеята за Бога – да се проповядва, че има Господ. Че има слънце, ние няма какво да проповядваме за слънцето, но влиянието на светлината, влиянието на топлината, може да се види какво влияние ще окаже върху нас. Това трябва да се изучава. Не какво е естеството на слънцето. Дали е населено, дали има жители, или не. Какво е състоянието на слънцето, аз се интересувам.

Най-важната страна е топлината и светлината. Светлината е първокласна необходимост за живота. Ако съвременните хора биха изучили този велик закон, те трябваше да избират известни ниви и да посяват с пшеница. Пшеницата трябва да се жъне на специфично време. Не трябва да чакат съвършено да узрее, че да презрее. Онези, които искат да обработват нивите, трябва да ги обработват навреме. Те трябва да имат най-доброто разположение. Като я изорат една нива, и да не каже една лоша дума, и да е весел, и да е пял, тогава тия житени зрънца ще дадат най-хубавата енергия. И туй жито да го турим в хамбари, не да го продаваме, и от него да вземем да мелим. Когато направите една погача от него, веднага ще оздравеете. Има хляб, който цери. Казвате: „Това е заблуждение.“ Това може да се постави на опит.

После съвременните хора не си поставят прозорците накъдето трябва. Най-малко прозорците на хорските жилища трябва да имат един към изток, един към юг, един към запад. Тия прозорци трябва да бъдат най-

малко метър и половина или всеки прозорец трябва да бъде на ръста на бащата и на майката – 1.70. Ако бащата е 1.70, аз ще туря източният прозорец, на изток. Ако бащата е 1.65, на запад ще го туря. Тогава на майката прозореца ще го туря на юг. Два прозореца има. Какви трябва да бъдат? Какви трябва да бъдат нашите деца? Тогава ще ги туря тях – 1.70, и като влезете в дома, ще видите прозореца на бащата, прозореца на майката и този на децата. Тази е идеята за светлината. Като влиза майката и види прозореца на децата, да каже: „Такива трябва да бъдат моите деца." Сега вие нямате прозорци за майката, за бащата, за децата. Майката хилава, бащата хилав и казвате: „Да имат пари." Гледам, онези, които имат пари, и те не са направили нищо. Аз не съм срещал нито една къща в София, която да е направена по този начин. При това по новия начин къщата не трябва да бъде квадратна. Всичките ъгли трябва да се изменят, да станат криви. Всичките ъгли трябва да бъдат валчести, за да има мека атмосфера. Тия кривите линии ще влязат в него и ще има разположение. Добрата страна на нашия салон е, че линиите са успоредни, но доста остри са. Бялата светлина малко допринася и то е донякъде балансиране на противоречието. Прозорците отвън издържат.

Там, дето минава светлината, ние сме спазили всички външни правила. Светлината, която влиза вътре, радиусът вътре е дисхармоничен. Същият закон е, ако светлината, която влиза в твоите очи, не може да я поляризираш, да схванеш нейната цена, да възприемеш нещо, не да я разбереш. Тя е сила, от която зависи твоето здраве, твоята интелигентност, юначеството ти, всичко зависи от светлината, зависи как я възприемаш и как ще се поляризира във всичкия мозък. Ако светлината възприемеш с предната част на главата, с челото, ти ще станеш семеен човек, обществен човек. Ако възприемеш отстрани на главата, откъм ушите, ще станеш смелчага, марсианец ще бъдеш, готов да се биеш. Ако приемеш светлината по целия мозък – достатъчно светлина да имаш, ще регулираш всичките чувства и способности. Нужно е човек да бъде смел. Не е лошо човек по някой път да бие. Вчера имах един пример.

Един баща държи лекция на своята дъщеря, той ѝ показва бастуна: „Видиш ли тоя бастун?" То е закон. Ти тогава човек ще станеш. Право да мислиш. Няма само да трупаш житото. Когато не е изтупано, ще падне нещо, но ако житото е бито, нищо няма да падне. Казвам: „Тя е твоя дъщеря, ти си я родил, защо я биеш? Ти трябваше по-рано. Ти я роди. Как намери погрешката сега?" „Не слуша" – казва. Рекох: „Тя те обича." „Стана вегетарианка. Вкъщи не иска да яде месо. Каквото яде баща ѝ, тя трябва да яде." Казвам: „То е право, не е лошо, но вкъщи имате боб, имате леща, имате домати, грах, после пиперки, сол, хляб. Имате от тия работи. Няма нищо, че яла. Другояче, ако тя яде месо, ще бъде за тебе по-зле. Тогава тя

ще ти създаде по-голяма беля. Няма да бъде толкоз износно за тебе." „Но ходи по църкви, моли се. Разбирам да иска да се покръсти, но да си гледа работата. Но там в църквата само да седи, това не разбирам. Взела Библията – тя Библията е за владици и попове." Казвам: „Слушай, дъщерята ти тебе те обича и ти я обичаш. Ти си тръгнал да я търсиш, и тя те обича." Той ме гледа, аз искам да му кажа нещо само на него и той казва: „Иди. Искам нещо тайно на него да кажа." „Хайде – казва – ще изляза." Казвам му, че тази работа да се свърши. Виждам сега от моето гледище – той е един честен българин. Съвестта е развита добре, практичен темперамент, тщеславието развито – какво ще кажат хората за него. После доста икономист, толкоз пари похарчил, той има намерение да ожени дъщеря си за богат селянин, а тя иска да се ожени за беден. Казвам: „Мислиш ли нещо сериозно?" „Дъщерята мяза на майка си." Майката умира, оставя я сираче. Той има спор с дъщерята заради майката, тя държи страната на майката и двамата са против един, а пък е умен. „Тъй като говоря, ни най-малко не искам да заразявам, нито искам да те уча. Има неща, които на мене ми са непонятни."

Казвам, дисциплината на Бога към нас не е такава като на този баща. Никога Бог не се яви със своя бастун да каже някому така. Никой досега не е видял. Може да те бие някой в името на Господа, но като те срещне Господ, ще те срещне, ще те потупа и ще ти каже: в тебе има добро, започни да го правиш, направил си един–два опита и ще видиш резултатите, защото в света при силния седи силният, при учения друг учен, противоречие има. Та ние по този начин се отдалечаваме от същественото, което може да внесе известна хармония вътре в нашите души.

Туй противоречие, което имаме сега в света, по кой начин може да се оправи? Противоречието може да се поправи само по един разумен начин. Защото може да изучаваш противоречието като спиш. Колко спокойно може да спиш вечерно време? Ако не може да спиш спокойно, трябва да урегулираш съня си. После трябва да урегулираш начина на твоето ядене. Колко пъти трябва да ядеш, никога не трябва да преядеш. Носът ти не трябва да бъде запушен; ухото ти не трябва да бъде заглъхнало; очите ти не трябва да са мъжделиви. Не трябва да страдаш от никакъв дефект на очите. Дефектът всякога показва, че има известен анахронизъм. Светлината не се приема както трябва. Има начини за лекуване на очите. Ти, ако обичаш очите си, никога няма да страдаш от очи. Ако ти обичаш носа си, никога няма да страдаш от нос. Ако ти обичаш устата си, никога няма да страдаш от уста. Ако ти обичаш ушите си, никога няма да страдаш от уши. Туй, което не обичаш, от него може да страдаш. Защо страдаш от стомаха? Защото не обичаш стомаха си. Не му

давай повече работа, отколкото може да свърши. Като един ратай, след като свърши работата, не го оставяш на почивка. Казваш – господар си. Тогава ние се намираме на положението на онзи римски патриций, който бил роб и бил много спокоен. След като го бил един ден господарят му, натискал крака му, Епиктет му казва спокойно: „Господарю, тъй както натискаш крака ми, ще се счупи, а като се счупи няма да ти бъда полезен.“ Но той продължавал да натиска крака му, докато го счупил. „Аз нали ти казах, че ще го счупиш.“ Затова му голямо спокойствие и търпение, господарят му дава свобода. Освобождава го, дава му средства и той отива в Гърция и там той прекарал своите последни години.

Човек трябва да подобри своята съдба. Съдбата, която сега имаме, не мислете, че тя е Божия. Тя е наша съдба. Когато ти създадеш известни дългове, онези, които имат да вземат, където и да те преследват, ти казваш – туй не трябваше да бъде. Не, Бог не ни е създал тази съдба. Ние създадохме съдбата си. Ако искаш да я подобриш, гледай да се спогодиш с тази съдба. Най-после, ако имаш известен недъг, намери мястото в какво седи. Например страхлив си, казваш: „Аз съм много страхлив.“ Този страх е едно от двете: или ти си го наследил, или сега се е развил. Ако си го наследил, има една част на мозъка и този център действа повече, той се намира в тази област. Тази енергия може да я прекараш в горната част на главата, да създадеш любов към Бога. Тази енергия може да я прехвърлиш към предната част на главата си. Да развиеш милосърдието. Ти ще се освободиш, ще накараш страха да работи за другите, а ти ще си свободен. А ти ще ходиш, ще се безпокоиш, мислиш, че къщата ти ще се събори, че параходите ти ще потънат, мислиш, че земетресение ще има, после страхът може да се яви, когато ученикът излезе пред професора. Като замълчи, скъсат го. Войникът, на бойното поле като падне първата граната, хукне да бяга. Та в живота ние се плашим и колко болести се явяват от страх. Вечерно време сънуваш нещо страшно.

Не е лош страхът. Страхът е благословение за умния човек, а за глупавия е страдание. Най-голямото благословение носи страхът, понеже страхът е най-голямото постижение на животинското царство. Върху този страх, върху тази основа на страха главата, задната част е широка, там е развита една от нашите хубави способности – съвестта. Страхът е почва, върху която човешката справедливост, човешката способност за създаване право и криво е поставена. Туй значи да си безстрашен, значи да бъдеш безсъвестен. Страхливият човек може да бъде и съвестен, и справедлив. Да бъде човек осторожен, да знае, че в света има известни спънки и разумно да се справя.

Казвам, тия десет души, които Христос излекува… Ние, съвременното

общество, искаме да се излекуваме. Искаме всичките мъчнотии да се махнат: сиромашия, болести, страдания. Какво ще правим тогава? Какъв ще бъде нашият идеал? Религиозните хора, като станат религиозни, започнат да делят кой е прав и кой е крив; кой е в църквата и кой не е. Две жени, като дойдат, или две моми, като дойдат, – коя е по-красива, коя е по-снажна? Но в живота красотата е една лечебна сила. Красивите хора трябва да лекуват хората. Красотата лекува. Ако вие не вярвате, може да проверите. Ако един болен човек, който изгубил смисъла, нека дойде една красива жена и веднага ще оздравее. Само да го пипне с ръка, има магическа сила. Той казва: „Отивам за оня свят." Но той, като я погледне, ще каже: „Струва си да се живее." Грозотата в нас носи тъмнота. Ние не виждаме нищо. Мене ми е тъмно. Не ми се живее, защото няма никакъв прозорец, нито звезда, нито слънце, което изгрява и ние казваме: „Не искам да живея." Аз наричам красотата в този смисъл, то е изгревът на слънцето. Но от красотата трябва да дойде светлината и топлината и вътре любовта ще започне да действа у нас, ще остане един наш разсъдък. Засега той е единственият, който ходи да благодари на Господа, че е оздравял. Всичките добродетели, които имаме, тях ги няма никъде. Те се забавляват. Ще ги повикате, ще им пишете препоръчано писмо. Най-любезното писмо ще им пишете да се върнат в дома вашите девет добродетели и да започнете вие да работите с тях. Вие ще ги намерите кои са тия девет добродетели. Хората са писали досега за седемте смъртни грехове. Знаят кои са те. А кои са седемте добродетели, които съответстват на седемте смъртни гряха, не ги знаят. Значи по специалисти са в отрицателната страна на живота.

Казвам, по някой път, когато лансираме една идея, достатъчно е за един човек да го познаете какъв е. Мене абсолютно не ме интересуват слабостите на хората, за мене това не е наука. Истинската наука: мене ме интересува, като срещна един човек, има ли нещо скрито божествено, хубаво заровено. Това ме радва мене. Като видя, че има някъде хубави черти, казвам, този човек има нещо хубаво, очаква го нещо хубаво. Какво ще го гледам, какво може да направя? Даже най-отвратителното в света… Съществува един закон. Ако твоето съзнание е будно, даже вземете онези най-свирепите животни, ако обичаш някое животно в дадения случай, докато ти проектираш любовта си, туй животно не може да те нападне, ти се поляризираш и то усеща разположение. Ще дойде при крака ти. В момента, когато изгубиш мисълта за него, помислиш, че е лошо, веднага ще се нахвърли. Всички звероукротители са имали нещастие. Така има пример за един змиеукротител. Една от най-отровните змии звероукротителят, като я погледнал, той не я засегнал. Един момент се увлякъл, разсеял се и тя го клъвнала и той умрял. В момента, в който престава да действа законът на любовта, тогава злото може да те ухапе,

змията може да те ухапе. Но ако мисълта ти е проникната в закона на любовта, нищо не може да те ухапе, но когато ти си увлечен, тогава грехът може да те нападне.

Има нещо разумно в света, което чака и в момента. Когато те намери, когато нямаш любов, то ще те клъвне. Казах в днешната беседа: а де са деветимата, които изцерих. Казвам, и към вас се обръщам. Аз, както ви виждам всинца ви, виждам във вас много хубави работи, на които вие не сте обърнали внимание досега. Не ме интересува научно кои са били причините, които са ви накарали да не обръщате внимание в себе си. Вие такива капиталисти, толкоз богати хора, седите така меланхолични. Интересува ме вашето нехайство. На какво основание отгоре седите? Когато пишат, хората казват: „Няма нищо. Аз съм един прост човек, не съм някой даровит. Не може да пиша. Чел някой, че съм от силните. Не съм от силните, после сърцето ми…“ Аз го гледам и казвам: „Ти се лъжеш, не е така.“ Най-първо, всеки един от вас може да живее до 120 години. Ако някой от вас е беден, сиромах, аз се чудя как е дошла сиромашията при вас при туй голямото богатство.

Тогава ми иде наум една смешна приказка, дето царският син се оженил за дъщерята на един циганин, донесли хляб, тя оставила хляба, турила брашното и после отива да проси и от това изпросеното вземала да си меси пита. Гледала само гладна да не остане. Казвам, тия хора ходят да просят от стаите си брашно. Сега може би във вас ще остане една мисъл дали това, което говоря, е вярно, дали е факт. Че е вярно, че е факт, но още не е истина. Ако повярвате, ще стане истина и ще дойде просветление във вас.

Знаете ли един друг разказ. Отива едно бедно дете при един богаташ милиардер, който търсил сина си, своето изгубено дете от десет, дванайсет години, а той проси. Бащата го познава, то казва: „Големи са моите нещастия, които прекарах.“ Потупва го по гърба и му казва: „Ти не си беден.“ „Не, беден съм.“ „Не, не си беден, ела с мене.“ Баща му го търси. Та и вие сте от тия изгубените деца. Ако искате, елате с мене, аз ще ви заведа при него. Вашите страдания, които имате, те са фиктивни страдания, чака ви баща ви. Трябва да се върнете. Вие сте загубени. Единият се върна и другите девет трябва да се върнат с всичкото си сърце, със сърцето, с ума, с душата, с всичко човек трябва да се върне и онзи източник на живота тогава да поддържаме. Велики работи има в света. Отсега в света има какво да работим.

Някои мислят какво трябва да се прави, като идем в оня свят. Ние, докато не оправим този свят, в оня свят няма да идем. Този свят като оправим, ще

оставим някого в оправения свят, и тогава ще идем. Някои от вас казват: „Аз втори път на земята не идвам.“ Всеки човек, който има да дава някъде, не отива там. В някой град, дето няма да дава, там отива, но ако има на десет места да дава, не отива. Щом някой казва, че не иска да идва на земята, ние разбираме защо. Втория път ще каже: „Ще дойда. Защо не.“ Ще дойдем на земята не да плащаме, но ще дойдем да живеем един живот, какъвто трябва да бъде – 120 години под смоковницата отдолу да няма кой да ни безпокои. Сега, както е, то е друг въпрос. Ти си на 15 години, хайде в света. Когато дойдем при бащата на нашата разумност, при онази вътрешна сила, когато човек съзнае своето първенство като човек, той ще престане да е беден, човек на сегашното недоволство.

Сега оставям основната мисъл, която трябва да остане във вас: да намерите вашите ближни. То е първата задача. Ближният, туй е противоположното на твоя живот. Когато намериш противоположното на себе си, в центъра на тези две противоположности ти ще намериш онзи великия закон на божественото, на вечното – то е безсмъртието. Човек, който не може да намери своя ближен, той не може да намери вечния живот. Противоположното на себе си като намериш, ти ще бъдеш доволен от живота, тогава ще дойде божественото, и ти ще бъдеш в съгласие с природата. Човек трябва да бъде в съгласие с природата, в съгласие с Бога. Човек трябва да бъде в съгласие със себе си. Три неща, три фактора, или в съгласие с онова, което чуваш, в съгласие с онова, което виждаш, туй е важно.

Та казвам, външните противоречия, които съществуват, от новото гледище това са задачи. Сегашните спорове, сегашният обществен строй, туй различие, което съществува в сегашните хора, това са задачи, дадени за умните хора, които да разрешат. Ще дойдат онези, които ще разрешат онези задачи. Няма да се мине дълго време, след стотина години този въпрос горе-долу ще се разреши. Това е задача, туй не е произволно. Сега са се явили способните хора, които разрешават сиромашията – и тя е задача. Богатството в света е задача, падението в света е задача. Пороците са задача. Това са все задачи. Това са добродетели нереализирани. Насилието, което съществува в света, грубостта, която съществува, това са задачи. Ако един човек е груб, коя е причината за неговата грубост? Той е работил повече, отколкото трябва, затова огрубяват ръцете. Той е работил 12–16 часа. Това е непоносим труд. Това е престъпление човек да работи 10–12 часа, най-много 1–2–3 часа физическа работа трябва да работи. Другите часове трябва да бъде благодарен, а пък той постоянно мисли за своята прехрана. Как няма да огрубее. Той, като дойде, няма време за молитва. Казва – туй е проста работа. Целият ден се навежда с мотиката – има време. Време няма да диша дълбоко. Казва – кой ще диша въздуха,

друга работа има.

Най-първо, трябва да се учим да слушаме, да се храним добре, да приемаме въздуха добре, да гледаме добре. След туй трябва да мислим да се роди онова братско съчувствие, хората да си помагат. Най-първо, да се образува една вътрешна връзка между богати и сиромаси. Че този живот ние може да го уредим, той няма да се уреди. Като даде богатият богатството си, не се изисква нашето богатство, изисква се нашето сърце; изисква се нашият ум да го напрегнем в работа; изисква се нашите добродетели да ги впрегнем на работа; туй е второстепенно и третостепенно. Сърце се изисква. Ако ние не може да принесем нашето сърце на общия олтар на човечеството, на олтара на цялото човечество…

Писанието казва: „Пожертвайте вашето тяло в жертва чиста, свята и благоугодна Богу." Ако онова житено зърно не се посее в земята, то плод няма да даде. Следователно по същия начин, ако човешкото сърце не стане жертва, нищо не може да се роди, за туй – всички страдания, които може да дойдат. Преди да разбере, човешкото сърце може да стане жертва. Не самоунищожение. Човек, който жертва, той може да победи. Истинската победа в света става чрез жертвата. Там, дето има жертва, има победа, дето няма жертва, няма победа. Ние искаме сега без жертва да победим, невъзможно е. Ние виждаме в света, една война като се води, колко хора измряха. Ако всичките шест милиона бяха умрели съзнателно, ако бяха принесли сърцата си жертва, ако доброволно бяха умрели… А тях ги заставиха насила да умрат. Едва сега се пробуждат като един свят и за какво са умрели, не знаят. Двайсет и пет милиона хора са измрели и сега са ги турили двайсет и пет милиона проповедници на новото учение. И за бъдеще, ако измрат още петдесет милиона хора, ще имаме седемдесет и пет милиона проповедници. Със седемдесет и пет милиона проповедници светът ще се оправи.

Казвам сега, вярвайте, не че ние ще оправим света, но да вземем участие в поправянето на света. Светът ще се оправи, туй е въпрос само на дни, не е на години даже. То е много, на часове е, но не на часове. Близо е денят Господен. Казано е преди 2000 години, а сега е при вратата, хлопа, един час остава – пак е доста време, и тогава казвам, поддържайте у вас онова чувство на мъжество. Някой път вие имате желание да бъдете самостоятелни, поддържайте самостоятелността, поддържайте свободата на жертвата, бъдете готови за жертва.

Хората на новото учение трябва да имат туй самопожертваме, то не е умиране. Човек, който се пожертва, той вече живее в душата на хората, в сърцата той вече има живот, и тогава е истинският живот. Христос казва:

„Ако житното зърно не падне и не умре, то остава само. Ако падне и умре, то принася много плод.“

Тия десетимата души прокажени в света трябва да се върнат и да започнат новата работа. Във времето на Христа само един се върна, а в нашите времена и деветимата трябва да се върнат. Щом се върнат деветимата, работата ще започне както трябва.

„Благословен Господ, Бог наш“
„Добрата молитва“

Двадесет и втора неделна беседа
26 февруари 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_03_01 Човешкият нос
лекция пред общия окултен клас

ЧОВЕШКИЯТ НОС

Размишление

Животът има две страни: външна и вътрешна. Ние започнахме с външната страна – ухото, като орган на слушането. Видимо, ухото е малък орган и за онзи, който не го разбира, то остава неразбрано. Обикновено външните прояви са човешки, а вътрешните – Божествени. Има и външни, и вътрешни недъзи, които са резултат на неправилния човешки живот. Сега, аз имам предвид една формула, която никъде не се среща. Каква е тази формула, няма да обяснявам. Като ви я дам, ще си я препишете на чисто. Не питайте за какво се отнася тази формула, но ще ви диктувам и вие ще пишете: Това, което в началото не е било, като се проявило, образувало всички невъзможни неща в света. А това, което е било в началото, като се проявило, образувало всички възможни неща.

И тъй, външната страна е човешката, наречена външен или обективен свят. Вътрешната страна е Божественият или субективният свят. И духовният свят има външна и вътрешна страна. На земята хората се възпитават по особен начин. Като отидат в другия свят, ще се видят в чудо. Те коренно се различават от съществата, които живеят там. – „На небето има ли деца?“ – Има. Обаче там растението не е, както на земята. Там растението е в добродетели. На земята човек расте по височина и широчина, а на небето – по доброта. Колкото по-добра е една душа, толкова е по-стара, по-израсла. Обаче на човека са дадени всички възможности – да расте и физически, и духовно. Искаш да станеш голям. – Голям ще станеш, но това не показва, че ще бъдеш добър. Доброто не е в ръста. И слонът е голям, и мамонтът е бил голям, но никой не казва, че са добри. Доброто не е в обходата.

Да дойдем до носа. В едно отношение носът прилича на пергел, който може да се свива и разширява. Като стигне крайния предел на разширяване, носът взима друго направление. Той има отношение към интелекта. Значи носът е пергел, с който се измерва човешката интелигентност. Без този пергел нищо не се постига. Той описва всички външни и вътрешни възможности, скрити в човека. Казвам: Както се върти пергелът на човека, т.е. неговият ум, такива са и неговите възможности за развиване.

Като разглеждате носовете на чертежите, виждате, че всички са изкривени. – Защо? – Пергелите им са били развалени. Може ли да рисуваш правилно

с развален пергел? Всички хора си служат с пергел, но за себе си го употребяват по един начин, а за другите – по друг начин. Те си служат с две различни мерки. Като забодеш единия връх на пергела в една точка, а другия край въртиш около тази точка, образуваш кръг, в който се крият всички възможности. От отвора на пергела, т.е. от радиуса, зависи с какви възможности разполага човек. Дългият нос крие в себе си повече възможности, повече изходни пътища. Първият образ на фиг. 1 представлява нос на наблюдателен човек, който само наблюдава и мери нещата. Той минава за един от добрите носове, но в него има нещо животинско. Вторият образ представлява интелектуален нос. Каквато форма и да има носът, той е в зависимост от устата. Тя определя неговите възможности. Устата може да бъде голяма и малка, по-близо или по-далеч от носа. По устата се познава, дали даден човек е лаком, или не. Ако е лаком в яденето, той е лаком във всичко. Лакомството показва желанието на човека да има много. Не е лошо да имаш много, но трябва да имаш време да го обработиш. Необработеният материал е товар, за пренасянето на който само ще плащаш, без да се ползваш от него. Това е все едно, да плащаш наем за старите си мебели, без да ги използваш. Желанието да притежаваш много неща съществува и в духовния свят. Например, искаш да станеш светия, но не знаеш какво представлява светийството. Само един светия има в света. Всеки, който дойде в контакт с него, може да стане светия. Само един учен има в света; който дойде в контакт с него, може да стане учен. Това е противоречие за вас, но в него се крие велика истина.

Какво виждаме в новороденото дете? В първо време то е обикновено дете, без видими дарби и способности. Обаче майката счита, че от това дете ще излезе гений, нещо особено. Какъв гений е то, когато върши работи, които не го препоръчват? Обаче като почне да расте, то влиза в контакт първо с майка си и баща си, с братята и сестрите си; после с външните хора и постепенно се учи, развива се, докато един ден прояви всичко, което е вложено в него. В първо време се изявява човешкият живот, той взима надмощие, а след време – Божественият. Детето се сърди. Не е лошо, че се сърди, но това е човешка проява. То се възмущава, че работите не стават, както иска. То се сърди на родителите си, на братята и сестрите си, че не са такива, каквито трябва да бъдат. То се сърди на условията, в които живее, намира, че не са добри, иска по-добри условия. Някога човек се сърди и на себе си, че не е такъв, какъвто трябва. Той е недоволен от носа, ушите, очите, устата си. Той е недоволен, че не вижда, както трябва; не чува и не възприема въздуха и храната правилно. Като ученици, вие трябва да учите, да придобиете истинско знание. Без да сте придобили това знание, вие започвате да говорите на хората за носа, за устата, за ушите, мерите ги, но нищо не придобивате. Това не е знание. Учене се иска от вас, да дойдете до самостоятелни изводи. Между ума и носа има известно отношение, което

трябва точно да се знае. Има една плоскост, която определя мястото на носа. Колкото повече носът се отдалечава от плоскостта, толкова повече се приближава към животинското в човека. Ако носът се приближава към плоскостта, Божественото взима надмощие в човека. Когато плоскостта има посока от центъра на слънцето към центъра на земята, гръбначният стълб в човека е прав. Тя пази равновесието на организма. Ако плоскостта се наклони, човек губи равновесието си. Изкриви ли се мисълта, и носът се изкривява, главно на върха.

Първият образ на фиг. 2 представлява нос на любопитен човек, който се занимава само с новини, с казано-речено. Вторият образ е на търговец.

Като разглеждам човешкия нос, имам предвид, че предстои още да се развива. Все едно, да разглеждаш детето в утробата на майката, от ембрион до пълно развитие. Човек има високо мнение за себе си, без да подозира, че е в зародишно състояние. Съзнанието на сегашния човек още не е пробудено. Той не знае откъде е дошъл и къде ще отиде; не знае как е влязъл в утробата на майка си и как ще излезе. Природата знае всичко това. От нейно гледище влизането в утробата наричаме смърт, а излизането – раждане. Значи човек се ражда и умира – непрекъснат процес.

Като наблюдавате различни носове, ще видите нос, вирнат на върха, като у свинята. Такъв човек обича да рови – фиг. 3. И свинята, вместо да сложи ръцете и краката си на работа, впрегнала носа си да работи, като го обърнала с върха нагоре, по-лесно да рови земята. Едва сега човек се освобождава от свинското състояние в себе си. Казвам: Не впрягай носа си на физическа работа. Мислиш ли, че ако знаеш слабостите на човека, ще научиш нещо? Не само че нищо не придобиваш, но изопачаваш носа си. Видиш ли къс нос и с обърнат нагоре връх, ще знаеш, че свинята е виновна. Ако носът е дълъг и с обърнат нагоре връх, копоят е виновен. Като гони зайците, той развива носа си на дължина. За да души по-добре, върхът на носа се обръща нагоре. Това са уподобявания, за да учите, а не да се нападате един-друг. Не казвай на човека: „Аз зная какъв си. Нали виждам, носът ти е свински“. Зад носа се крие известна интелигентност. Хвърляш една бомба, която изкопава голяма дупка в земята. Бомбата е механична сила, но зад нея стои разумно същество, което я направлява. Каква интелигентност се крие зад свинята? Днес тя се намира в зародишно състояние. В бъдеще тя ще дойде до такова развитие, че няма да я познаете. Вторият образ на същата фигура представлява нос на енергичен човек.

Като ученици, вие трябва да изучавате живота, да дойдете до истинско,

правилно разбиране. Проявеният живот не е нищо друго, освен азбука на непроявения Божествен живот. В този смисъл, считайте, че всяка жива форма е на мястото си: свинята, волът, слонът са на своето място. Мислите ли, че бубулечиците са просто нещо? Ако Бог се е занимавал с тях, мислил е за тях. Трябва ли ние да гледаме на малките същества с презрение? Ако растенията не съществуваха, какво щяхте да правите вие? Какво щеше да бъде положението на човек, ако нямаше вода, въздух и светлина? Преди да дойде човек на земята, дойдоха растенията, животните. Светлината, въздухът, водата съществуваха преди човека. Най-после, Бог създаде човека и на седмия ден си почина.

Това са общи въпроси, върху които трябва да мислите. Докато изучавате фактите поотделно, нищо не можете да разберете. Истински ученият съпоставя всички факти и така прониква в далечното минало. От счупените линии той създава цяла наука. Носът на търговеца показва човек, който работи само за прехраната си. И птиците, които по цели дни мислят за прехраната си, имат подобен нос-човка. Желанието на човека да придобива много създава съответен нос. Човек може да измени носа си. Щом съзнава, че с много нищо не се постига, той започва да въздейства върху това си желание. С тия носове, които имате, няма да ви приемат на небето. Там се иска друг модел на носа. За да изправите носа си, първо трябва да измените своята мисъл. Не казвайте, че нищо не желаете. Трябва да имате желания, но естествени. Не желайте повече неща, отколкото ви са нужни. Христос казва: „Доста е на деня неговото зло“. Докато се стремиш към много, ти се отклоняваш от същественото. Ще работиш съзнателно върху носа си, защото той е основа на разумния свят. Носът възпитава чувствата. Значи в носа, т.е. в ума, е вложено Божественото. Чрез него се възприема новия живот. Казано е в Писанието: „И вдъхна Бог чрез ноздрите му жива, разумна душа“. Само разумният човек различава правата от кривата постъпка. Само разумният знае какви трябва да бъдат отношенията между Бога и човека. Недъзите ви се дължат на човешкия живот. Достатъчно е да разгледате черепа на човека, за да познаете какво носи от миналото и какъв е сегашният му живот. Достатъчно е да разгледате черепа на някое от допотопните животни, за да имате представа за това животно. И по главата на сегашния човек бъдещото поколение ще чете неговото минало – историята на човешкия живот. Един ден миналото и настоящето ще се съединят в Божествения живот. Влезе ли в този живот, човек е дошъл вече до безсмъртието.

Фиг. 4 представлява два образа: нос на човек, у когото чувствата силно работят. Това е нос на антагонист. Вторият образ е на песимист.

Като ме слушате да говоря така, някои се обезсърчават. Не се

обезсърчавайте! Ако носът ви не е правилен, а ушите са добре оформени, те ще го оправят. И очите могат да оправят носа. В известни случаи и устата може да помогне на носа. Обаче ако носът, ушите, устата и очите не са правилни, изправянето им може да стане в друг живот. Ако на земята не можете да се изправите, ще разчитате на другия живот – на небето. Там, във фабриките, ще ви разглобят част по част и ще ви ремонтират основно. Аз разглеждам и ада като голяма работилница. И там ремонтират човека. Който не разбира това, казва: „Големи страдания има в ада“. Отговарям: Голям ремонт се прави в ада. Той не е тъй страшен, както си го представят. Страшен е вътрешният ад в човека, когато той е в дисхармония с Бога. Страшно е, когато човек е в противоречие със себе си. Някога мислите, че сте добри, а някога – че сте лоши. За оправдание на лошавината си, казваш: „Раздразниха ме“. – Как може да бъде това, ако изобщо не се дразниш? Как могат да те запалят, ако в тебе няма вещество, което лесно се запалва? Ако има в тебе вещество, способно да гори, ти си изложен на опасност. Който не мисли, той се намира в положението на дете и всеки момент може да бъде в опасност. Ще дойде ден, когато човек ще започне да мисли. Не можеш да останеш завинаги дете; ще дойде ден, когато ще станеш възрастен и стар.

Между Божествения и човешкия живот има нещо общо: в Божествения живот има детинство, и в човешкия живот има детинство. В Божествения живот има зряла възраст, и в човешкия живот има зряла възраст. Разликата обаче се заключава в следното: в човешкия живот има старост и смърт, а в Божествения няма. В този смисъл, ангелите не са нищо друго, освен най-интелигентните деца на небето. Не можеш да бъдеш ангел, ако не си крайно интелигентен. Ангелите разбират Божиите закони и ги изпълняват. Те са носители и на Божията Мъдрост. Значи ангелът е представител, освен на чистота и невинност, още и на Божията Мъдрост. Човек е точно противоположен на ангела: той е горд, тщеславен, мисли, че знае всичко. Наистина, и човек има знания, но не ги прилага, както трябва. Той мисли, че е самостоятелен, че няма нужда от никого. Човек е самостоятелен само когато Божественото работи в него. Всеки иска да бъде похвален, да му се даде нужното внимание. И това не е лошо, но да те хвалят на място. Как ще те похвали учителят, ако рисунката ти се нуждае от много поправки? Добрият учител хвали ученика си само като види, че последният е изправил погрешките си.

Добре е да изучавате носовете сравнително. Например, на фиг. 5 са представени носа на песимист и на интелектуален човек. Изучавайте ги и намерете разликата между тях. Сега, да дойдем до научната страна на въпроса. Не може да бъдеш добър, ако нямаш хубаво ухо; не може да бъдеш умен, ако нямаш хубав нос; не може да бъдеш любящ, ако нямаш

хубава уста; не може да бъдеш истинолюбив, ако нямаш красиви очи. Това са мои твърдения. Аз ще говоря и за очите, и за ушите, и за брадата, но не и от физиономическо гледище. Ако не можеш да изучиш своето ухо, своята уста, своя нос, очите си, как ще изучиш тези на другите хора? Първо ще се заинтересуваш за твоите органи, а после на другите хора. Първо ще изучиш себе си и ако ти остане време, ще изучаваш другите. Ако първо изучаваш другите, а после себе си, ти ще се опетниш. Защо ти трябва да се интересуваш за богатството на хората? Какво ще ти допринесе знанието, че един е богат, а друг – беден; че един е сит, а друг – гладен? Ако ходиш между бедните, за да се покажеш, че си добродетелен, че си богат, това няма да те ползва. Друг е въпросът, ако се движиш между тях от Любов, да им помогнеш. Значи външните прояви не са истински. Искаш да обърнеш един човек към Бога. За да постигнеш това, ти сам трябва да бъдеш образец. Първо ти трябва да имаш любов към Бога. „Бог е Любов.“ Следователно ти трябва да желаеш и този човек да има Любов в душата си. Бог има желание, всички хора да живеят в мир и съгласие; да бъдат радостни и весели, да не насилват никого.

Бог не търпи престъпления. Казваш: „Обичам Бога, искам да Му служа“. – Тогава ще постъпваш като Него. Ще се освободиш от всяко недоволство. Ти си недоволен от братята и сестрите си, от дрехите си, от стаята си, а искаш да служиш на Бога. Това е невъзможно. Щом си недоволен от хората, недоволен си и от Бога. Как ще Му служиш тогава? Ето защо, казвам: Изучавайте себе си, за да различавате и най-тънките си прояви. Колко пъти дяволът майсторски ви нашепва неща, на които вие се поддавате! Казваш: „Аз не съм като митаря, не съм грешник“. Значи ти си като фарисея. И фарисеят казваше: „Господи, благодаря Ти, че не съм като митаря. По три пъти на ден се моля; редовно плащам десятъка си, на никого зло не мисля“. Обаче фарисеят и до днес си остава фарисей. Митарят стои изправен, с наведена глава, не смее да вдигне поглед нагоре. Той изрежда само греховете си. Но у митаря има възможност да се развива. Това са образи, които се отнасят до вътрешния живот на човека.

Днес всички хора цитират стихове от Евангелието, но това не е достатъчно. Вие се нуждаете от знание, което да ви даде права насока в живота. – „От толкова години вярваме в Христа. Нищо ли не сме постигнали?“ – Не е достатъчно само да вярвате. Ако мислите, че само с вярване ще постигнете всичко, лъжете се. Бих желал да имате онази детинска вяра и невинност; да бъдете чисти като децата. Като наблюдавам хората, виждам, че и в религиозния, и в научния си живот те са изложени на опасност. Религиозният мисли, че е свят човек и като него няма друг. И ученият мисли за себе си същото. Има физиономисти, хиромантици с високо мнение за себе си. Има учени естественици, химици, които мислят, че са

разрешили всички въпроси. И едните, и другите се заблуждават. Да мислиш, че всичко знаеш, това е колективна мисъл. Всичкото знание е в колективното, Божественото съзнание. И вие, събрани около мене, мислите, че много знаете. Това е чужда мисъл. Ако вземете всички хора в света, които мислят като вас, и разделите с тях богатството си, по колко ще се падне на всекиго? В света има над два милиарда хора. Ако разделите природното богатство помежду си, по колко ще се падне на всеки човек? – По една малка сума. Какво ще прави той с тези пари?

И тъй, ако знанието се разпредели между всички хора, по колко ще се падне на човек? Аз не говоря за обикновеното знание, но за истинското, за онова знание, от което човек може да се ползва всеки даден момент. Това знание има отношение към правата мисъл. Ако не мислиш правилно, пипни носа си, но трябва да знаеш къде да го пипнеш. Пипнеш ли го на място, където мисълта действа, веднага ще започнеш да мислиш право. Раздразнен си нещо. – Защо? – На върха на носа ти се е събрала излишна енергия. Пипни леко, внимателно това място и дразненето ще мине. Ако по този начин не се справиш с излишната енергия, ще се скараш с някого и после ще съжаляваш, ще ходиш да се извиняваш. Помогни си сам, за да не става нужда да те водят по съдилища и да те защитават адвокати. Това е прост метод, с който може да си въздействате. Има и други прости методи за лекуване. Например, хремата се лекува с един от тези методи. Тя се дължи на натрупване на излишна материя в носа. За да се освободиш от хремата, отвреме–навреме хващай леко носа си и мисли за тази материя като непотребна, която трябва да се изхвърли навън. След време хремата изчезва и в ума на човека настава едно просветление.

Човек е здрав, когато между енергиите на неговия организъм става правилна обмяна. Като хващаш носа си, ти се лекуваш с енергията, която излиза от пръстите. Ако е в пълно бездействие, носът ще се атрофира. Така могат да се атрофират и очите, и ушите на човека. Всяко побутване на носа трябва да бъде разумно. Когато пипаш носа си, мисли за Господа и за всичко, което Той е създал. Пипай носа си с благоговение и кажи: „Благодаря Ти, Господи, за хубавия нос, който си ми дал“. И да има някакъв недостатък на носа ви, не се спирайте на това. Не искам да ви утешавам, но казвам как трябва да гледате на това, което ви е дадено от Бога. За ученика, който постъпва в първо отделение, се предполага, че в него са вложени дарби и способности, които очакват своето развитие. Трябва ли такъв ученик да се насърчава? Не, той трябва да учи. Ако не може да учи, не може да помни и не е пръв ученик, това е друг въпрос. Щом е постъпил в училището, трябва да се учи и да се мъчи да помни. И последен ученик да е в класа и това не е важно. Важно е, да минава от клас в клас, макар и с тройки. Каква е разликата между шестицата и тройката?

Нима всички работи, които се оценяват за шестица, са все сполучливи? Ето, Христос дойде на земята да се учи и Го скъсаха. И не двойка, даже единица Му писаха. Какво нещо е смъртта? Пропадане на изпит. Сложиха Го на кръста и Му казваха: „Слез от кръста и се спаси. Другите спасяваше, а себе си не можеш ли да спасиш?“ Ако мислите, че светът може да се спаси само в три години, лъжете се. Христос казваше: „Почакайте още малко! След 2000 години, когато дойда отново да държа изпита си, тогава ще ме видите. Сега ме скъсахте, но ще дойде време, когато няма да ме късате“. Казвам: И вие, като Христа, претърпявате неуспехи в живота си. Какво от това? Скъсали ви на изпит. Сега ви късат, но след 2000 години професорът няма да ви къса. 2000 години е дълъг период, но чрез вашата интензивност това време може да се скъси. Това може да бъде след 2 години, след 2 месеца, след 2 седмици, след два дни или след два часа. Не поставяйте в ума си никакъв срок, за да не се обезсърчавате. Понеже Бог ви е създал и ви изпратил в земното училище, Той иска постоянно да успявате. Ако не успееш, както мислиш, това е за изпитание. Веднъж те е създал, Бог не може да те остави, без да успяваш. Един ден, като разбереш Божия план, невежеството ти ще изчезне. Може да мине година, две, три, но ти ще успееш. Казвате: „Да беше поне на млади години!“ – Какво щяхте да направите, ако бяхте млади? Ако е въпрос за младите години, тогава щяхте да разбирате по-малко. На някои млади аз съм давал съвет, как да живеят, но те правят глупости. И на стари съм давал съвети, но и те правят глупости. В заключение казвам: Какъвто е младият, такъв е и старият.

Ще ви приведа пример из живота на един от нашите стари братя, заминал вече за онзи свят. Един ден, както вървял, пред него се изпречил един дълбок трап. Спрял се пред трапа и си казал: „Колко такива трапове съм прескачал на млади години! И сега мога да го прескоча“. Засилил се и хоп – в трапа. Поогледал се натук–натам да разбере, дали не са го видели. И като видял, че е сам, той си казал: „Така беше и на младини“. Пак се поогледал и като видял, че няма никой около него, казал си: „Каквото беше на младини, такова е и на старини“. Добрият и на младини е добър, и на старини е такъв. Кажеш ли, че някога си бил по-добър, а сега по-лош, не говориш истината. Добротата е качество на Бога. Като казваш, че си добър, ти разбираш, че Божественото живее в тебе. Като говоря истината, това е Бог, Който живее в мене. Интелигентността е Бог, Който живее в мене. Разумният живот е пак изявление на Бога. Дойда ли до лошите наследствени черти, до непостигнатите желания, аз имам предвид човешкия живот, който е в процес на развитие. Който не разбира Божествения живот, каквито и опущения да прави в живота си, това не се счита за грях. Друг е въпросът, ако съзнава Божественото в себе си, а едновременно с това греши и се оправдава. Тогава той носи отговорност за своите погрешки. Работете върху носа си, да се развива на широчина и

дължина. Широчината има отношение главно към дробовете и стомаха. Дължината му трябва да бъде поне 6 сантиметра. Между челото, носа и устата трябва да има отношение. Другояче казано: Между Любовта, Мъдростта и Истината трябва да има отношение. Челото представлява Истината в човека, носът представлява Мъдростта, а устата – Любовта. Свободата на човека зависи от челото му, светлината и знанието зависят от носа, а Любовта – от устата му. Изучавай челото на човека, за да разбереш каква свобода и какъв простор има в себе си; изучавай носа му, за да видиш каква светлина се хвърля върху неговия простор; изучавай устата му, за да разбереш каква е неговата любов в живота. Облагородявай устата си, за да възприемаш всичко с благодарност. Само благодарният може да засили действието на жизнените функции в своя организъм. Ядеш и не благодариш, не мислиш за Онзи, Който е създал всички блага. Вместо да благодариш, търсиш недостатъците на яденето. Казваш: „Това не е вкусно, онова не е вкусно. Този е виновен, онзи е виновен“ – това е ровене, работа на свинята. Остави свинята настрана, тя си знае по-добре работата. И най-неразумното животно живее по-добре от неразумния човек. И тъй, благодари за всичко и никого не обвинявай. Искаш да бъдеш самостоятелен. Да бъдеш самостоятелен в човешкия живот, това е опасно; да бъдеш самостоятелен в Божествения живот, това е най-великото благо. Това е животът на Братството. Страшно е да се съберат хиляди души на едно място. Там се създава адско състезание, голяма борба. Това е живот на аномалия. Такова нещо е общият живот между хората. И тъй, братският живот е Божествен. Той е живот на целия организъм: всяко нещо е поставено на мястото си. В Божествения живот ти представляваш специфичен екземпляр. Като тебе втори няма. На противоположния полюс ще се срещне един, донякъде подобен на тебе. Яви ли се друг, подобен на тебе, той ще изгуби цената си. Срещнат ли се няколко души, които си приличат, те се обезценяват. Вие сте дошли на земята, без да знаете защо. Какво ще свършите тук, също не знаете. Отивате на небето, без да знаете какъв е животът там. Казвате: „Като отидем на небето, всичко ще научим“. Не, преди да изучите живота на небето, трябва да научите живота на земята. Той е подготовка за небесния живот, а небесният е подготовка за земния. Това, което не сте постигнали и научили на земята, ще го научите на небето. Вие мислите, че на небето ще се открие велика наука пред вас. И там ще научите нещо, но от Божествено гледище. Казваш: „Имам недостатъци“. – Това е резултат на човешкия живот; то е наследство от твоето минало. – „Нищо не мога да постигна.“ – Какво искаш: да станеш музикант, или художник? Какво ще придобиеш, ако станеш музикант или художник? Музиката е условие; художеството е условие; поезията е условие. Какво ще придобиеш, ако напишеш едно стихотворение? Кое стихотворение е най-хубаво? Ботев писал: „Не Ти, кой си в небесата, но Ти, кой си в мене, Боже, мен в сърцето и душата“. Той

искал да каже, че Бог е в душата, че Любовта се проявява чрез душата. Бог не си служи с насилия и убийства. Ботев се вдъхновяваше от идеята за освобождаване на България от турско робство. Той схващаше, че освобождението на народите идва от Любовта, от братството между народите. Казвам: Бог освобождава народите, а хората са проводници на Божията воля.

Важно е, какво предстои днес на човечеството. Хората трябва да се самовъзпитават, да правят опити в това направление. Не казвам, че трябва да станете физиономисти, но да внесете едно подобрение за себе си, да въздействате на своя мозък. Като ставате сутрин от сън, леко докосвайте с пръстите си горната част на ушите, от тях изтича магнетична енергия. Така ще въздействате върху ума си. После прекарайте пръстите си върху средната част на ухото – да въздействате на чувствата си. Най-после, прекарайте пръстите си на долната част на ухото, да въздействате върху тялото си. Това са три допирни точки, чрез които човек може да си въздейства. Правете това упражнение по разположение, а не по буква. Така ще се освободите от някои болезнени състояния. Мийте ушите си, вътре в гънките, поне един път през седмицата, но не ги разтърсвайте. Някой пъхне пръста си в ухото и силно го раздвижи. Това не се позволява. Ако искате да раздвижите енергиите, които минават през ухото, може да го натиснете отзад. Там има една кост, от която зависи устойчивостта и издръжливостта на човека в живота. Ако си болен, разтривай тази част на ухото.

Да се върнем към носа. Долната част на носа трябва да бъде широка. Това показва, че в умствено отношение човек е взел добра насока. Наблюдавайте красивите носове и пожелайте и вие да имате красив нос. Изберете си един красив модел на нос и мислете за него. Вашите носове са в процес на развитие. Може би след 10–20 години, или след цял живот усилена работа, да подобрите носа си. И най-малката придобивка остава за вечни времена. Казваш: „Вярвам в Христа, Той ще ми помогне“. – Не е достатъчно само да вярваш. – „Окултен ученик съм.“ – И това не е достатъчно.

По какво се отличава окултният ученик, християнинът, ученият човек? Ще кажете, че християнството е наука за живота. – Така е, но християнството е наука за живота и свободата, а не за насилията и ограниченията. Светът не може да се подобри чрез насилия. – „Тогава чрез жертва.“ – Не е въпрос да жертваш другите. Ако не жертваш себе си, ти не можеш да служиш на Бога. В езическия живот са жертвали живота на гълъби, на агънца, на говеда, но християнството не се нуждае от външни жертви. Един ден тези жертви ще изчезнат. Те не допринасят никаква полза. Вътрешни жертви се изискват. От гледище на старото учение човек трябва да бъде силен, да има

знание, да се налага на другите. Да се налагаш на другите, това не е знание. Истината дава свобода и може да бъде обща за всички. Ако наложиш своето знание на хората, други пък ще наложат на тебе тяхното знание, трети – на тях и т.н. Не се налагай на никого!

Наложи знанието си на себе си и кажи: „Чрез знанието си ще се наложа на сиромашията си, на болестта, на неразположението, на непостоянството си". Казваш, че никой не те обича. Дай си отчет, за какво искаш да те обичат. Защо ти да не обичаш? За да те обича някой, това показва, че ти се нуждаеш от нещо. Само онзи те обича, който може да ти съдейства да придобиеш онова, от което се нуждаеш. В такъв случай и ти го обичаш, и той те обича. За да обичаш сития, непременно той те е нахранил. За да те обича жадният, ти трябва да подобриш условията на неговия живот. Това не значи, че трябва да го направиш богат, но да влезеш в положението му. Богатството и сиромашията са наследство, от което не можеш да се освободиш. Казваш на едного: „Ти си беден човек". – „Защо?" – „Защото носът, ушите, очите, устата ти не са на място." – „Какво да правя?" – „Стани богат." – „Как?" – „Като поставиш на място всеки орган на лицето си." – Това не е достатъчно. Аз ще ви кажа как да постигнете това. Ако най-бедният от вас прилага моите правила, в една година ще стане най-богатият човек. – За какво да употреби той това богатство? – Например, искаш да издаваш вестник. За тази цел трябва да имаш абонати, поне 3,000. Обаче имаш само 500 абоната. Може да имаш и повече от 3000 абоната, но в замяна на това какво ще им дадеш? Може да им дадеш само трици. Първо ти трябва да имаш материал за вестника си. После работата е лесна. Да взимаш пари от абонатите си, а да им даваш трици, това не се позволява. Щом даваш добър материал, ще имаш и абонати. Има един закон, който определя успеха на всяко списание или вестник. По закона на вероятностите се определя колко абонати ще има вестникът. Като наблюдавам човешките уши, във всяко ухо виждам нещо специфично, което физиономистите не забелязват. В ухото има три специални точки: едната определя ума, другата определя чувствата, а третата – проявите на органическия свят. Ако ти не си организиран, както трябва, ако баща ти и майка ти не са работили правилно, и ухото ти няма да е оформено. Достатъчно е да пипна долната част на човешкото ухо, за да разбера какви опущения е направил човек в своя живот. – „Откъде знаеш това?" – Така е писано в книгата на твоя живот. – „Аз искам да допълня тези опущения." – Добре, вземи слушалката на телефона и поискай от невидимия свят книгата на твоя живот, да направиш една справка. Но почакай малко, докато направят справката. Те взимат книгата, проверяват и казват: „На еди-кое си място в ухото има един недостатък, който трябва да се изправи". – „Благодаря, аз ще си взема бележка за изправянето му." Всеки човек има да изправя нещо в своя организъм. Приятно е да изправяш

живота си. – „Не съм учен, не съм богат, как ще се изправя?“ – Ако чакаш да станеш учен и богат и тогава да се изправиш, нищо няма да постигнеш. Не можеш ли да работиш върху носа си, очите, ушите и устата си? В тях е скрито твоето богатство. Очите представляват цяла слънчева система, цял космос. Устата е друг космос. Като изучаваш органите, ти се свързваш със силите, които действат във вселената.

Ще кажете, че това са залъгвания, примамки. Аз не ви говоря, за да ви залъгвам, но нахвърлям тия идеи, до които, в бъдеще, сами ще се домогнете. – „Кога ще дойде това време?“ – Може след един ден, след една година или в друг някой живот. От вас зависи кога ще придобиете истинското знание. Ето, дадени ви са различни модели носове. Четете по тях. Ако си послужа с вас като с живи модели, вие или ще се насърчите, или ще се обезсърчите. Ако посоча у някой от вас една добра черта, той ще се зарадва; ако му посоча една лоша черта, ще се обезсърчи. Понеже това е опасно, аз си служа с рисувани модели. Сега аз разглеждам какво са постигнали вашите деди и прадеди. Като дойда до вас, ще ви дам правила и методи за постижение. Вие трябва да направите едно малко подобрение: да бутнете някъде носа или ухото си, да ги ретуширате. Обаче трябва да знаете как и къде да бутате. Топлина ви е нужна. Когато ковачът иска да топи желязото, той го нагрява. Ако само го нажежава, температурата може да бъде по-ниска. Ако иска да го превърне в течност, нужна е по-висока температура. Това са чувствата и любовта на човека. Как ще реализираш своите мисли без любов? За всеки даден случай трябва да знаете каква температура е нужна.

Мнозина от вас страдат от изобилие, а не от недоимък. Вие сте надарени хора, а не бездарници. У вас са вложени неща, които вие даже не подозирате. По какво се отличаваш от другите? Някой изкривил веждите си, друг – устата си, трети – окото си. Малки са тези погрешки, но се повтарят, а това трябва да се избягва. И в ръцете има известно отклонение, също и в пръстите. Вземи пергела и измервай разстоянието от един пръст до друг, да видиш къде е отклонението. Трябва да знаеш в областта на кой бог си сгрешил. Дали в областта на Юпитер, Сатурн, Меркурий или др. Едно време Сатурн, недоволен от живота си, решил да се ожени. Определили му една красива мома, но тя се влюбила в другиго. Разочарован от живота, той и до днес е с венец на глава, но невенчан. Той е недоволен от всички хора и казва: „От никого нищо не искам“. Дойде ли при него някой да му говори за женитба, той казва: „Не мога нищо да те съветвам, и аз още не съм венчан“. Понеже е Бог на справедливостта, Сатурн вижда всички неправди и се възмущава. Той не гледа хладнокръвно на тях: наказва всеки, който върши неправди, и съжалява онеправданите. Щом види, че вършиш някаква неправда, той се заема да те

оправи. Така той влиза в живота на всички, които вършат неправди, за да ги оправи. Не може да изправяш човека и да не взимаш участие в неговите страдания. И Божественият Дух, като помага на хората, понася част от техните страдания. Като знаеш това, не прави грешки, за да не страдаш нито ти, нито окръжаващите.

Като говоря за носа и за ухото, аз гледам на тях като на свещени органи. Ухото се отнася до външния живот на човека, а носът – до вътрешния живот, до неговата интелигентност. Не може Божественото да се развива правилно, ако носът не е развит добре. Носът не трябва да бъде остър и завит надолу, като човка. Ноздрите трябва да бъдат отворени, въздухът да влиза и излиза свободно. Пазете се от постоянната хрема, от която се развиват полипи в носа, които пречат за свободното дишане. Колкото повече работите върху носа си, толкова по-добре ще възприемате въздуха, без да се простудявате.

За следващия път искам две неща от вас. Така да застанете на местата си, да насочите ушите си под такъв ъгъл, че да възприемате правилно това, което ви се говори. Също така и носът ви да бъде в естествено положение. Казвате: „Може ли да се говори за естествено и неестествено положение на носа?" – Не сте ли чували да се казва, че носът на някого увиснал надолу? От това се съди за душевното състояние на човека. По носа се познава гордостта, искреността на човека. Най-малкото помръдване на носа изразява нещо. Той трябва да има правилни линии. Носът на истинолюбивия е прав, с едно слабо, едва забелязано извиване на линията. Ако искаш да изразиш линията на истината чрез носа си, трябва да имаш съзнателно отношение към нея. Вдълбочи се в себе си и кажи: „Всичко, което чувствам, не може да се сравни с онова благо, което е в сърцата на онези хиляди и милиони същества, живеещи при Бога". Трябва ли при това положение да страдаш? Ако си лош, знай, че лошавината не е само твоя. Баба ти и дядо ти са оставили дългове. Те не са само твои. Че ти страдаш, това е друг въпрос. Но тези страдания са последствие на миналото. – „Имам много грехове." – И те не са само твои. Обаче никой не е умрял за греховете на другите хора. За да се освободите от тези последствия, приложете новата философия, която ви проповядвам. Така ще се освободите и от недоволството.

И тъй, работете върху доброто – Божественото начало във вас. Какво е останало от дядо ви и баба ви, това е за тяхна сметка. Важно е, какво Бог е вложил във вас. Ако вашите деди и прадеди не са използвали условията и възможностите на Божественото, използвайте ги вие. Работете за подобряване на своя нос, за да възприемате правилно Божествената

светлина и Божественото знание.

Т. м.

Лекция от Учителя, държана на 1 март 1933 г., София, Изгрев.

1933_03_03 Голямото и малкото

ГОЛЯМОТО И МАЛКОТО

Т. м.

(Чете се темата: „Най-малкото живо същество".)

Сега ще ви запитам: Кое е най-голямото живо същество? Каква е разликата между най-малкото и най-голямото същество? Коя е най-малката величина в геометрията? Най-малко е това, което не може да се сравни с нищо. И най-голямото не може да се сравнява. Идеите за малкото и голямото са две несъизмерими величини. Голямото е съставено от множество малки единици, а всяка малка единица се измерва с друга също малка единица. Пак ще ви запитам: Кое е най-малкото същество, което се среща в живота? Ако има друго същество, което заема мястото на първото, то не е най-малко. Малкото същество, за което се говори, не може да се замести с друго. Всеки трябва да има по една най-малка и най-голяма несъизмерима идея. Най-малко същество е това, при което си най-близо; най-голямо същество е това, от което си най-далеч.

Каква идея имате в съзнанието си под „най-малко същество"? Може ли животът да се раздели, сам по себе си, на толкова малки частици, че да се говори за най-малкото? Ако разглеждате живота като единство, той никога не може да се раздели; ако го разглеждате като геометриците, все ще има най-малка величина в него. От практическа гледна точка, някои същества са малки, а други – големи. Защо пръстът не е толкова голям, колкото ръката? Кой човек е малък? Какви са неговите качества? Ще кажете, че се объркахте от понятията „най-малко" и „най-голямо".

Питам: Кои величини ви интересуват в живота – малките, или големите? Ако се занимавате с големи идеи, де ги поставяте? Според мене за големите идеи няма място в живота. Де се намират големите и велики идеи, които вие искате да постигнете? Ще кажете, че те са в съзнанието на човека. На кое място? Обичаш музиката, свирил си десетки години с цел да станеш голям виртуоз. Как и чрез какво се изявява твоята виртуозност? – Чрез лъка, който се вдига и слага върху струните и прави различни движения. Движението на лъка върху струните раздвижва въздуха и се чуват различни тонове, които действат върху съзнанието. Чрез какво и как се изявява гениалният цигулар? – Чрез неговата мисъл. Той мисли, че е гениален, и хората, които го слушат, мислят същото. Ако той престане да се мисли за гениален, и хората ще престанат да го мислят за такъв. Тогава де остава гениалността? Може ли под „малко същество" да мислите за слабото, безсилното, а под „голямо" – за силното в света? Всякога ли

голямото същество крие сила в себе си? Ако е така, може ли да кажете, че всеки голям човек е силен? Трябва ли да мислим, че малкото работи със слабото, а голямото – със силното? Де се чувствате по-добре: в малкото, или в голямото пространство? Кога сте по-доволни: когато имате стотинка, или когато имате един милион? Стотинката е стотна част от една цяла единица – величина, с която си служим в човешкия порядък, в една човешка система. Между стотинката и милиона разликата е грамадна. Всеки предпочита милиона пред стотинката. Невъзможно е при днешните условия да се намери човек, който да пожелае стотинката пред милиона. Много невъзможни неща има в света. Например, възможно ли е да ви даде някой крепостен акт за владение на луната? На думи е възможно, но не и в действителност. Възможно ли е да ви дам на разположение всичкото злато на луната? На думи е възможно, но как ще отидете на луната? На думи мога да ви дам и слънцето, но как ще ви снабдя с крепостен акт? – Това са непостижими идеи. Следователно гениалният е гениален, защото се мисли за такъв. Както той мисли за себе си, така и хората мислят за него. Силният е силен, защото той се мисли за такъв. Същевременно той притежава в себе си и качествата на силата.

Сега ще пренеса идеята на друга основа. Питам: Какво е вашето верую? Каква е основата на вашия живот? Какво искате да постигнете? Някой свършил университет, иска да стане общественик. Какво ще постигне с това? Друг иска да стане богат. Това не е нова идея. От памтивека хората се стремят към богатство. Всички искат да постигнат нещо. Обаче кое е същественото, което трябва да ви отличава от другите хора? Искаш да бъдеш учен – това е постижимо. Искаш да бъдеш силен – и това е постижимо. Всичко, което направиш, е все постижение. Това са постижения, общи за всички. Важно е какво можеш да постигнеш, което никой не може да ти отнеме. Каква е вашата идея за Бога? Що е астрология? Кой е основателят на астрологията? – Бог. – Според вас кое е реалното в света? Искам да дадете такова определение, че и вие самите да бъдете доволни. Някога вие давате определение за нещо, но сами не вярвате в това. Как ще определите, че има нещо реално във вас? Разговаряте с един приятел. Де е реалното в разговора? – Реалното се отличава с един придатък. Всяка идея, която не придава нещо към съзнанието, не е реална. Ако кажа, че ви давам един хляб, но само на думи, това даване реално ли е? И вие може да ядете хляба мислено, но в мисленото ядене няма нищо реално. То нищо не ви придава. Друг е въпросът, да ядете и да придобиете нещо от яденето. Та като давате определение за нещо, трябва да бъдете честни.

Какво представя честността? Може ли да се претегли? Има везни, на които може да се мери честността. Който е извършил една постъпка, тежи

повече, отколкото онзи, който нищо не е направил. Това се доказва с факта, че известен мозъчен център привлича към себе си повече кръв, отколкото другите мозъчни центрове, поради което човек натежава. Когато върши добро, човек се свързва със силите на природата. Добрият човек не е тежък, но се различава по тегло от лошия. Колко тежи добрият човек? Когато човек приема въздух, теглото му се увеличава с толкова, колкото въздух е възприел. Като издиша въздуха, теглото на човека се намалява с 33 грама. Също така живият човек е с 33 грама по-тежък от умрелия. Като замине за другия свят, той олеква с 33 грама. Искат да кажат, че животът тежи 33 грама. Изобщо, човек не тежи много. На какво разчитате в живота? Ще кажете, че вярвате в Бога. Щом вярвате в Бога, защо се обезсърчавате?

Казвате, че вярвате в някого. Да, но вярата ви е относителна. Да вярваш в някого, това значи да вярваш като на себе си. Ти си търговец. Тъкмо отваряш касата си, влиза един познат. Той минава за честен човек, и ти му вярваш. Въпреки това в тебе се явява един страх, да не би той да е видял отворената каса. Ето, твоята вяра се разколебава. Искаш да излезеш по работа, но в тебе се явява съмнение, страх, как ще остане той сам в кантората. Като излезеш, бързаш по-скоро да се върнеш, да провериш парите си. Де остана доверието ти в него? Като се увериш, че парите са на място, ти казваш: „Този човек наистина бил честен“. – Честен, но при дадено условие. Ако оставиш имота си в ръцете на един човек цели 20 години и като се върнеш, той ти предаде всичко в изправност, даже с един придатък, той е честен човек. Всеки от вас е търговска фирма. Дошли сте на земята за известно число години, да работите в тази фирма. Един ден ще ви извикат и запитат: „Какво направихте досега? Какво спечелихте?“

Днес всеки живее за себе си и иска да постигне нещо. Обаче каквото постигне, не е за самия него. Той се лъже, ако мисли, че е постигнал нещо за себе си. Ако мисли така, каквото е постигнал, ще го изгуби. Ако всяка придобивка не стане достояние на всички живи същества, тя не е реална. Ако придобивките на другите не са и твои придобивки, и те не са реални. Реалните неща се предават от един човек на друг. Аз ви навеждам на тези мисли, за да укрепнете в живота. Един ден може да кажете: „10 години изучавах окултната наука, но то било празна работа“. Питам: Ако цели 40–50 години си ял и пил на земята, един ден като заминеш за онзи свят, това не е ли празна работа? Какво ще остане от онова, което носиш в себе си? – Все ще остане нещо, ако не всичко. Какво ще остане от физиката, химията, математиката, които сте изучавал? – Способностите и дарбите може да останат в човека. – Къде ще останат те, не знаете. – Ще останат, може би, в съзнанието. – Вие трябва да имате ясна представа за човека, за човешкото съзнание. Значи човек не е това, което днес виждаме. Като се разговаряме

така, у вас се явява мисълта дали аз зная всичко това. Ако е въпрос за знание и незнание, всички сте невежи, но всеки иска да покаже, че знае нещо. Според мене вие трябва да се убедите, че не знаете. Например, един музикант свири, но не дава израз на това, което свири. Тонът му е груб. Това не е свирене. Друг минава за писател, пише книги, но често изпуща букви, даже цели думи. Това не е писател. Той пише думата „любов". Мисли, че я написал верно, а изпуснал буквата „Л". Грешката е в правописа му.

Едни хора са материалисти, други – идеалисти. Едни са вярващи, други – безверници. Каква е разликата между идеалиста и материалиста? – Материалистът има органически недостатъци, а идеалистът е в естествена обстановка на нещата. Материалистът убеждава хората да не вярват в Бога, а той сам не е убеден в това, което отрича. Проповядваш, че не съществува Бог, а сам не вярваш в своята проповед. Нещо отвътре ти казва: „Не си прав". Ти доказваш, поддържаш първото си мнение и като се успокоиш, нещо ти нашепва: „Не е верно това". Питам го: Кое е верно тогава? – „Не зная." В такъв случай, мълчи! Чудно нещо! Цели 20 години доказваш на хората нещо, а на себе си не можеш да го докажеш. Често вие доказвате известна истина, в която сами не сте уверени.

Коя е причината за разочарованието? Всеки иска да постигне известна идея или желание. Ако не го постигне, той се разочарова. Някой иска да стане учен. За кого иска да стане учен? – Или за себе си, или за хората. Нека един от вас каже колко деца са в семейството, от колко души е семейството им? (Един от учениците отговаря: „Ние сме 3 деца – момчета. Аз съм първият, най-големият. Значи с майка ми и баща ми сме всичко 5 души".) Понеже числото 4 е силно, първото момче, първият син търси начин да внесе в себе си малко мекота, пластичност. Без мекота няма постижения. И без сила няма постижения. Следователно, щом знанието внася сила, а любовта – мекота, всякога ще има постижения. При всички изпитания ученикът трябва да остане твърд, непоколебим, да не се отклонява от пътя си. Затова е нужна вяра. Ученикът може да постигне своята идея само когато е свързан с Бога. Някой минава за безверник, а всъщност има вяра. Той даже не подозира, че е вярващ. Друг минава за вярващ, а всъщност е безверник. Един познат казваше: „Аз съм голям безверник, не вярвам в суеверия". Без да очаква, аз му казах: Знаеш ли, че след 3 години ще умреш? – „Отде знаеш това?" Значи той веднага повярва на думите ми. Той е вярващ, без да знае това. По носа на човека се познава колко време ще живее. Някога човек не вярва в съществуването на една велика сила, а вярва на хората. Силата на човека се крие в неговата вяра. Вярвай в разумността и доброто, вложени в тебе, а не вярвай на богатството и на бедността. Те са резултат на твоята разумност и доброта.

Следователно вярвай в причината на нещата, а не в нейните резултати.

Какви са вашите възгледи и убеждения? Вие минавате за окултни ученици. Не е лошо това. Не е лошо и да бъдете богати. Какво ще постигнеш, ако си богат търговец и продаваш само газ за осветление? Очаква те изненада. Газта може да се запали и да изгори. Де ще отиде твоето богатство? Ето защо, разчитай на знанието в себе си. То е истинското богатство. Всичко останало е резултат на знанието. Стремете се към истинското богатство, към реалното в света. Да намериш Бога и да се свържеш с Него, това значи да постигнеш желанията си. Всеки се стреми да постигне нещо. Например, един иска да стане министър, друг иска да стане депутат, трети – поет, музикант или художник. Обаче това са служби. Всеки трябва да се стреми към нещо, но към какво?

Ще ви приведа един пример, да видите кой е истинският стремеж на човека. Виждате един голям, хубав замък, добре осветен, и в него един човек, херметически затворен. Той има на разположение всичко – ядене, пиене, книги за четене, но е лишен от свобода, няма право да излезе вън от замъка. Какво е положението на този човек, осъден за 30–50 години да живее в замъка? Той ще предпочете да се откаже от хубавото ядене и пиене, от хубавата обстановка, но да излезе на свобода. Свободата е неговият стремеж. Той се чуди защо, при всички блага и удобства, е лишен от свобода. Противоречията в живота на човека показват, че той е херметически затворен в замък, дето има всичко на разположение, но е лишен от свобода. Той се намира в един омагьосан кръг. Иска да постигне нещо, не знае как ще го постигне. Колко години ще живее човек на земята, също не знае. Ще има ли успех, или няма да има, и това не знае. – Кога ще научи това? – Когато излезе от замъка и влезе в простора на природата; когато се свърже със съзнанието на разумните същества, които са готови да му услужат.

Разумните същества взаимно си помагат и така реализират своите идеи. – Защо срещаме противодействие? – Защото сте се свързали с неразумни същества. Тяхната цел е да пречат на добрите и разумни същества в постигане на техните идеали. Започваш една добра работа, но нещо отвътре ти казва: „Напусни тази работа! Нищо няма да придобиеш от нея“. Докато се поддаваш на това нашепване, ти започваш една, втора, трета работа и всички напущаш. Най-после казваш: „Животът няма смисъл“. – Естествено е, ти си влязъл вече в замъка, със своите строго определени граници. Но това не е животът. И в замъка да си, и вън от замъка, обърни се към Бога. Само Той ще те спаси. Той ще ти помогне да реализираш своите желания. Само идеята за Бога е в състояние да осмисли твоя живот.

Какво означава голямата уста? Какъв трябва да бъде цветът на устните? – Червен. – А дебелината им? – Колкото по-дебели са устните, толкова по-добре е развита стомашната система. Тънките устни говорят за деликатна стомашна система. Има мярка, колко дебели трябва да бъдат устните. Какво означават кръглите вежди? Изобщо, кривите линии в човека показват, че чувствата имат надмощие над мислите. Правите линии показват, че интелектът взима надмощие. Като разглеждате двете ръце на човека, виждате, че те не са еднакви: дланта на едната ръка е мека, а другата – твърда, корава. Същото се забелязва и в горната част на ръцете: едната е по-гладка и мека, а другата – по-космата и твърда, груба. Щом кожата на ръцете не е еднаква, това показва, че и възприятията на човека не са еднакви. Гладката кожа означава нежност. Двама души имат еднакви носове: прави, еднакво дълги, но кожата на единия е гладка, нежна, а на другия – груба. Различието в кожата показва, че тези двама души се различават и в характерите си.

Като ученици, ще знаете, че способностите на човека се развиват само при специално хранене. Не може да развиеш една способност, ако не я храниш, и то със съответна за нея храна. Способностите растат и се развиват както растенията. Ако искаш да развиваш музикалността си, дружи с хора по-музикални от тебе. Те ще ти предадат нещо от себе си. Ако дружиш с хора, по-слабо музикални от тебе, ти ще им предадеш нещо. Едновременно ще даваш и ще взимаш. Ако само даваш, това е една крайност; ако само взимаш, това е друга крайност. Дружи с даровити хора. От тях изтича особена магнетична сила, която храни твоите способности. Ако обикновен цигулар влезе в музикална среда, веднага се въодушевява. Какво ще кажете за музикалните критици: музикални ли са, или не? Те критикуват музикантите, но сами са хора с обикновени музикални способности. Как ще критикуваш един виден музикант? Един виден певец пее. Не го критикувай, но пей заедно с него. Като те слуша, той сам ще разбере какво му липсва. Музикантът е авторитет сам за себе си, той сам се критикува, сам се коригира. Той има една вътрешна мярка в себе си и по нея съди, верни ли са тоновете му, или не са верни. Вярвайте на това, което е вложено във вас. Останалите неща са само пособия и инструменти. Вярвайте в това, което първоначално се проявява във вас. Приемаш една идея, но съзнанието ти се раздвоява. Откажи се от всяка идея, която внася раздвояване. Тя не е за тебе. Поддържай хармония между ума и сърцето си. Само така ще имаш постижения. Не се стреми да постигнеш всичко изведнъж. Искаш да се качиш на един висок планински връх и търсиш най-краткия път. Обаче късият път не е най-безопасният. Пътят към върха е стръмен, не можеш да се качиш направо. Ще обикаляш, ще извиваш пътя си, докато стигнеш върха. Няколко пъти ще обиколиш планината,

докато стигнеш върха. Колко пъти конят обикаля хармана, докато овършее житото! Конят, който вършее, си ти. Конят обикаля хармана, за да очука житото. Колко пъти и ти трябва да се въртиш около една идея, за да излезе тя навън!

Кое в човека се върти? – Разумното. Онзи, който те върти, казва: „Ще очукаш житото добре, за да ядем и ти, и аз“. Кой те върти? – Господарят ти. Той е разумен, знае какво иска от тебе. Ти мислиш, че си свободен, но той те хване и те тегли. Отвреме навреме те пуща. После пак те хване, тегли те напред, докато свършиш работата. Само разумното може да ограничава.

В кого вярвате вие? Ще кажете, че вярвате в Бога. Няма по хубаво нещо от това. Питам: Като вярвате в Бога, защо още при първата мъчнотия се разколебавате в Него?

Тема за следния път: „Произход на мъчнотиите“.

Двама души, еднакво силни физически и умствено, се влюбват в една мома. На кого от двамата ще отговори момата? И двамата я теглят към себе си. Единият я хванал за лявата ръка, а другият – за дясната. Свободна ли е тя да се определи към едната или другата страна? Как ще се освободи тя? – Трябва да дойде друг, по-силен от тях. – Да, но няма такъв човек. И двамата са красиви. Кого ще предпочете тя и как ще се освободи? Едно може да я спаси – да се стопи. Ако може да направи това, тя е по-умна от тях. Ако не може да се стопи, тя ще остане с векове разпъната на кръст. Значи момата се намира между два идеала. Тя ще се справи с мъчнотията си само ако се отрече от себе си. Това значи да се стопиш. Докато се откаже от себе си, т.е. докато се стопи, човек ще страда, ще бъде разпънат на кръст.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на 3 март 1933 г. в София, Изгрев.

1933_03_05 Мир на този дом
неделна беседа

МИР НА ТОЗИ ДОМ

„Отче наш“

„Духът Божи“

Ще прочета само част от десетата глава от евангелието на Лука, от първи до десети стих.

„В начало бе Словото“

„Мир на този дом.“ В света може да се говори за много неща, които съставляват забавление. Има неща, които са играчки, забавление, но са потребни. Има съществени, има и несъществени работи. Когато дойдем до самия живот, трябва да се спрем върху съществените неща за живота. Съществено е да имаш живот, да бъдеш здрав. Съществено е да имаш един отличен ум; съществено е да имаш едно отлично сърце, добро сърце; съществено е да имаш една благородна душа; съществено е да имаш един силен дух. Сега някои могат да кажат, че трябва да се вярва или не трябва да се вярва. Не е въпросът за вярването. Който има знание, той не се нуждае от вяра. Аз, който виждам нещата, няма нужда да ме убеждаваш да вярвам в слънцето. Аз не вярвам в слънцето, но аз зная, че то съществува – виждам го. Защо трябва да ми доказват учените отколко години съществува слънцето и колко още ще съществува. И учените хора не знаят това, и аз не го зная. И те, и аз можем да предполагаме. Всеки може да предполага, а може да минава и за авторитет. Отде може да каже един учен човек за колко милиона години може още слънцето да грее? То не е свещ. Най-първо, то не е претеглено, не се знае колко още гориво .има на слънцето и за колко години още ще може да грее и да свети. При това не се знае отде иде силата на неговото горение. Не че това е блам за учените хора, защото има учени от разни категории. Тепърва идат в света новите учени хора. Засега имаме учени, които могат да направят една операция на човека – да извадят едното му око и после да кажат: „Ти благодари, че ти извадихме само едното око, че ти остана поне едното.“ Има учени, които могат при една операция да отрежат единия крак на човека и после да му кажат: „Ти благодари, че ако не бях аз да ти отрежа крака, щеше да останеш и без двата, а така поне единият крак ти остана.“ Да, трябва да благодари човек, как не. С един крак и една патерица той може да ходи.

Същественото в света е мирът, който човек може да има. Как може да се добие този мир? Да допуснем, че същественото в живота, вие мислите, че е богатството. Богатството е същественото, докато си здрав. Щом се разболееш, богатството не е съществено – то не може да спаси живота.

Въпреки всички удобства, които богатството може да ти даде, смъртта ще те задигне и ти ще бъдеш като последния сиромах. Въпреки това, че си сиромах, смъртта и тебе може да задигне, както и богатия. Тогава питам, какво е преимуществото на богатия пред сиромаха, когато дойде смъртта? Преимуществото е това, че когато смъртта дойде при богатите хора, тя е по-доволна от тях, понеже са по-мазнички – има какво повече да взема. Сиромасите повече умират, но когато смъртта види един богат човек, тя се зарадва повече, че има повече да взема от него. Но в края на краищата и двамата теглят еднакво. Тя, като види някой сиромах, някой сух човек, си казва: „Трябваше да го оставя този да стане по-пълничък.“ И при това положение въпросът не е разрешен.

Сега някои могат да кажат: „Като отидем на онзи свят, тогава всичко ще видим.“ Така не се говори. Трябва да се каже нещо конкретно. Някой може да каже: „Ние не мислим сега за онзи свят, но да си уредим живота на земята.“ Та животът на земята беше уреден, но ние го развалихме. На един милионер от Америка дохожда идеята да събира цветя. За тази цел той плащал на разни експедиции хора да събират всякакви видове цветя от най-редките екземпляри, докато един ден разпилял всичкото си имане и нищо не останало за него. Като умрял, трябвало да го погребат на общински разноски, нямал вече пет пари. Питам, като събирал толкова цветя, какво се ползвал той от тях? Какво спечели от тия цветя? Да събираш цветята, това значи да разбираш от техния език, да разбираш живота им. Но да се интересуваш само от външната страна на цветята, това е неразбиране вече. Така се интересуват всички млади моми от цветята. Докато са млади, те се кичат с цветя, но като остареят, те не се интересуват вече. Аз не зная защо старите не се интересуват. Младата мома ще се накичи с цветя на главата си, а старата жена се срамува да тури китка на главата си. Аз не зная отде е дошла тази мода – младата мома да туря китки на главата си, а старата жена да не може. Сега аз не съм против цветята, но казвам, и когато ги късат хората, и когато ги обработват, има два различни резултата. Изобщо аз съм против късането на цветята. Има изключителни случаи, когато цветята могат да се късат.

Цветята съставляват едно лечебно средство за хората. Те могат да ги късат само когато искат да се лекуват. А ако е въпрос за удоволствие, според мене престъпление е да се късат цветята. Ако някога си неразположен и като откъснеш едно цвете, разположението ти се подобри, това късане на цветята е оправдано. Ако си в песимистично разположение, откъсни си едно карамфилче и кажи: „Колко бих желал да бъда като тебе. Колко си спокойно.“ Защото цветето и след като го откъснат, е доволно. Ти не можеш да убедиш карамфила, че след като си го откъснал, ще умре. Той казва: „Аз не съм от тези, които умират.“ И наистина растенията най-

мъчно умират. Намерили са житни зрънца отпреди две хиляди години и като са ги посадили в земята, те отново са изникнали. Колкото и да мислим, че растенията са от нисша култура, обаче те знаят това, което и съвременните културни хора не знаят.

Когато хората бяха в епохата на своето детинство, растенията се намираха в една отлична култура. Вие не гледайте какви са сега растенията. Те сега си почиват. В свещената книга на живота Христос за емблема не взема някое животно, но взема лозената пръчка – растение, и казва: „Аз съм лозата, вие пръчките.“ Лозената пръчка не умира. И се оказва, че частите на растенията, прахът например, който се носи из пространството с хиляди години, пак може да оживее. Всъщност смърт не съществува. Смърт в живота няма. Но има само ограничение на човешкото съзнание. Това са само философски размишления, които са занимавали хората: както в миналото, така и в настоящето ги занимават. В миналото философите, които са се занимавали с живота, търсили са начини да живеят дълъг живот и да могат да заминат от този в другия свят в етерното пространство и да се върнат, когато искат. Те са знаели това, но сегашните хора казват – като умре човек всичко се свършва с него. За обикновеното съзнание на невежия човек със смъртта всичко се свършва, но за учения, за просветения човек, като умре, той започва да се учи. Когато червеят умре, пеперудата почва да се учи и животът на пеперудата струва повече, отколкото животът на един червей.

Казвам, ако ние, съвременните хора, искаме да разберем нещата, трябва да разгърнем книгата на великата природа и да вникнем в нейните замисли. Ние сега идем да отречем нещата и казваме, че еди-кой си философ е казал така. Да, но тези философи, които минават за безверници, аз не ги считам за безверници. И най-отрицателните философи имат някаква вяра. Тези хора, които отричат бъдещия живот, повидимому отричат и задгробния живот, но те вярват, че един ден ще се възстанови Царството Божие на земята и ще дойде един нов ред и порядък, ще дойдат нови хора в света. Тези хора вярват, че не умират. Те не са безверници. Може би те са безверници в известни теории. Те вярват, че известни теории, които сега съществуват, не са верни.

Вземете например класическата музика и източната музика и ги сравнете. Които не разбират музиката, мислят, че източните народи са пели по-добре, по-хубаво, отколкото ние днес. Те се заблуждават. Наистина пели са, но само високопосветените, висококултурните, високоразвитите от тях. В древността музиката е била специфична, тя не е имала такова общо достояние, каквото днес например. Тогава музиката се е позволявала само на високопросветените, не е била за всекиго, както днес. Сега всеки може

да свири, общо достояние е тя. Тогава е имало цели церемонии, докато ти позволят да свириш, и трябвало да знаеш как да свириш. В свиренето, в музиката има една сила. Западните народи тепърва трябва да изучават музиката. Има една музика, с която човек може да укротява бурите, зверовете. За всеки звяр има известни песни, които им се свирят и те се укротяват. Някой казва: „Защо трябва да пеем?“ Има песни за смъртта, от които тя избягва. Който знае тези песни, като дойде смъртта и запее, тя ще се върне назад. Смъртта се бои от тази песен. Ако рече да те пипне с ръцете си, достатъчно е да запееш тази песен, и тя ще остави ръцете си и ще избяга. Ние, религиозните хора, като не разбираме това нещо, казваме: „Такава е Волята Божия.“ И се поддаваме на смъртта. Не е такава Волята Божия. Волята Божия е да бъдем всички умни, да бъдем добри, да бъдем истинолюбиви. Да бъдем първокласни глупци, това не е Волята Божия. Да има такова размирие между нас, да има толкова противоречия, това не е Волята Божия. Това е нашата воля, това се дължи на нашата неразбранщина.

Сега не е въпросът да защитавам една кауза, защото истината не се нуждае от моята защита. Слънцето ни най-малко не се нуждае от моята защита и от моите похвали; звездите също така не се нуждаят от моите похвали и животът не се нуждае от нашата защита и похвали. Просто ние трябва да констатираме известни факти и нищо повече. Ние трябва само да познаваме живота, той съществува у нас. Сега ние, човешката разумност е съществувала, преди човек да е съществувал. Тя няма начало. Обаче по отношение на човешкия мозък човешката интелигентност има начало. Човешката интелигентност датира от 18 милиона години в тази форма, в каквато я имаме днес. Това е малко в разрез с осемте хиляди години. Аз не зная кое е по-вярно – ако се приемат 8 хиляди години или 18 милиона години. Който не разбира, ще каже, че това не е съгласно с Библията. Най-после и Мойсей никъде не е казал колко години точно са се изминали, откак Бог е създал света. Аз не зная отде учените тълкуватели на Библията изваждат тия данни. Преди всичко никакви научни данни няма по този въпрос. Казано е, че първият ден била създадена земята и небето, а при това има ден, а няма никакво слънце. След това се говори за втори ден, за трети ден, а слънцето било създадено едва на четвъртия ден. Питам, как е възможно да се говори за ден, когато нямало никакво слънце първите три дена. Значи може да се направи някакво възражение на това тълкуване. И сега се чудят отде се е явил първият ден. Това е тяхна работа. Ако река да го доказвам, ще изгубя беседата, а това доказване сега не е толкова важно.

Под първия ден аз разбирам денят на Божията Любов, когато всички същества в света са се проявили. В този ден значи се е явила Божията Любов. Вторият ден е ден на Божията Светлина, когато Бог е изявил това,

което има да прави. Третият ден е Божествената Свобода, когато Бог е дал на всички твари свобода да се разхождат. И понеже Бог ги изпратил на разходка, четвъртият ден създал всички светила – да им светят. Сега някои ще ми кажат, че съм го скалъпил това нещо. Така е, приемам и това. Но и другото е скалъпено. Ако мислите, ще видите, че е така. Аз, като съм мислил по този въпрос, казвам, за мене първият ден е денят на Божията Любов. Аз не мисля за Бога какво е той, дали го има, или го няма. Аз не се нуждая от доказателства дали съществува Бог, или не и считам за светотатство да ме убеждава някой в това. Аз не искам никой философ да ме убеждава в това.

Сега аз искам вие да си останете с вашите възгледи: кой в какво вярва, да си го държи. Но един ден, като проверите вашите възгледи със самата истина в природата, сами ще си видите погрешката. Сега аз само се разговарям върху един въпрос: върху мира. Мирът е потребен за всички. Бог не е нещо вън от нас. Ние живеем в него. Животът, който сега преживяваме, мисълта, която съществува в нашия ум, и свободата, която имаме, се дължат все на него. Някой казва: „Де живее Бог?“ Навсякъде. Няма място в цялата вечност, дето да не е той. Ами де е границата? Вечността няма никакви граници. Казвате: „Как да разбираме това?“ Никак не го разбирайте. Като разбереш нещата, ти ще се заблудиш. Питаш една мома красива ли е. Не питай дали момата е красива. Изобщо не питай дали момите са красиви. Защо? Защото красивите моми създават бели на мъжете си. Питай дали момата е умна, или добра. Не питай дали някоя мома е красива. Красивата мома е опасна. Ако аз бих се женил, никога не бих се оженил за красива мома. Защо? Защото и тя щеше да стане нещастна, и аз щях да стана нещастен. И тя щеше да изгуби своята свобода, и аз щях да изгубя своята свобода. В ума ми щяха да влязат ред мисли: де ходи тя, какво прави, какво се разговаря със своите приятели – все за нейните рандевута щях да мисля. А така – нека си бъде свободна. Красивата мома е царкиня, казвам ѝ: „Не се жени, за да бъдеш свободна. Ти си красива, нека всички те обичат, да нямаш господар на себе си.“

Значи трябва да се дойде до онзи мир. Сега някой религиозен ще каже: „Говорете за неща съществени.“ Кое е същественото в света? Да говорим истината, която ще ни даде свобода. Не да се оборва кой е прав и кой е крив. Прав е само онзи човек, който живее според законите на истината, който е свободен. Прав е само онзи човек, у когото свободата царува, който има любов в душата си, който има живот и който, дето ходи, все даром дава от живота си. Не е въпрос за пари. Парите са последното нещо. Ние не се нуждаем от пари. Ние се нуждаем от хора, които имат сърце, които имат душа. Казвам, само онези хора имат душа и сърце в себе си, които имат един извор в себе си, който постоянно дава. Не е въпросът да

повдигнем скандал между сиромаси и богати. Добрите хора всички трябва да бъдат богати, не богати с пари. Има едно богатство в света, което още не е засегнато. Който разбира законите на безсмъртието, на живота, той е най-богатият човек. Мислите ли, че ако аз имам това изкуство в себе си, че ще бъда сиромах? Аз нямам пет пари в себе си, но се приближавам до един американски милионер или милиардер, който е на умиране и му казвам: „Колко ще дадеш, аз искам да върна живота ти?“ „Сто хиляди лева.“ „А, така не може.“ „Тогава един милион.“ „И така не може.“ И най-после, когато дойде до половината си имане, тогава аз пристъпвам да го лекувам. Питам го: „Ти колко имаш събрани?“ „Един милиард долари.“ „Добре, тогава при половината от тях можем да говорим.“ И като получа тия пари, какво ще ги направя? Няма да постъпя като онзи американски наследник, който получил от чичо си 36 милиона долара и от прост говедар станал голям богаташ и тръгнал от град в град, от село в село – из цяла Америка да угощава бедните хора. Той им давал ядене и пиене, изпонапоил хората, но след шест месеца изхарчил всичките си пари и трябвало да се върне в родното си село да пасе пак говедата. Хубаво е човек да бъде богат, но с богат ум, с богато сърце и душа, да има свобода, та като дойде и външното богатство – добре дошло.

Та казвам, трябва да се знае кое е същественото у хора, които са духовни. Има три категории хора, които трябва да се спогодят. Едни хора, които принадлежат чисто на физическия свят, на материалния свят. Те разбират материалния свят в най-конкретен смисъл. Прави са тия хора, но това е само едната трета. Втората категория хора са тъй наречените културни или морални. Те седят малко по-високо от първите. Този свят е толкова важен, колкото и физическият. И най-после иде категорията на хората от божествения свят. Божественият свят осмисля и разрешава всички противоречия в света. Той представя това, което и най-учените хора от миналите векове са търсили. Който намери божествения свят, той става абсолютно свободен от всички ограничения.

Да намериш божественото, значи да станеш абсолютно свободен. Тъй щото тогава ще бъдеш и видим, и невидим. Ще си направиш тяло каквото искаш, ще се представяш в каквато форма искаш, но никога няма да желаеш да управляваш хората. Ти ще бъдеш господар – ти ще управляваш сам хората, без да те знае някой. Питам, какво ще ти предадат хората, ако си цар? Наистина ще имаш приятели, но ще имаш и врагове. Ще има хора, които като тебе ще искат да ти бъдат господари, да станат и те царе. Та при сегашния строй, който сега имаме, кой в света е щастлив? Ако вземете дома, фамилиите, това е почти единственото учреждение, направено от природата, но питам, колко фамилии, колко семейства са днес щастливи? Не е въпросът дали хората трябва да влизат в брак, или не,

но казвам, днес и това учреждение е изгубило своята стойност. Защо? По едно неразбиране, което съществува между мъже и жени. Понеже мъжът не знае защо е мъж и жената не знае защо е жена; бащата не знае защо е баща и майката не знае защо е майка. Бащата казва: „Баща съм!“ Майката казва: „Майка съм!“ Майката стане майка, роди едно дете, израства го, но утре го изпраща на война и то не се връща повече. След като родиш три–четири деца и ги изпратиш на бойното поле, какво си спечелил? Казваш: „Родих ги, да спасят отечеството си.“ Добре, като умряха там, спасиха ли отечеството си? Не само че не го спасиха, но го заробиха отгоре на това. Хубаво, но в общоевропейската война, когато воюваха все християнски народи, бедните от тях излязоха победени, а другите победители.

Какво спечелиха победителите, когато и те дадоха толкова жертви, колкото и победените? Хубаво е да воюваш, но ако в една война изгубиш всичко хубаво, какво си спечелил? Сега ние минаваме от конкретното към общото и казвам, ако трябва да водиш една война, в която се заробваш, какво си спечелил? Аз не съм против войната, но не поддържам физическата война. Човек трябва да воюва за своята свобода. Той трябва да воюва за тази свобода, а може и да умре за нея. Но ако умре за тази свобода, той няма да умре, а ще е жив. Сега това са две становища, но има една опасност в тях. Понякога ние, като разглеждаме духовния живот, мислим, че ако разрешим духовния живот, трябва да напуснем земята. Така са мислили много от религиозните хора и са се събирали по десет, по сто и повече от хиляди души, отивали са по горите да живеят, ставали са калугери, само да служат на Бога. Но това не е служение на Бога. Сто хиляди души, събрани на едно място, това не е служение на Бога. Това е една духовна казарма. Тези хора бягат от света, а те трябва да работят, да помагат. Ако един син напусне бащиния си дом и отиде в някой манастир, защо не остане в манастира на баща си, там да работи? Той отива в гората, дето по три пъти на ден ще се моли, ще се измъчва, а не остане при баща си да работи? Баща му го изтезавал. А при калугерите в манастирите или в гората няма ли да се изтезава?

Ако в лицето на твоя баща ти не можеш да видиш своя ближен; ако в лицето на своята майка ти не можеш да видиш своя ближен; ако в лицето на своята сестра не можеш да видиш своя ближен и ако в лицето на своя брат не можеш да видиш своя ближен, ти нищо не си разбрал. Казвате: „Кой може да ни бъде ближен?“ Майка ти може да ти бъде ближен; баща ти може да ти бъде ближен; сестра ти може да ти бъде ближен; брат ти може да ти бъде ближен, докато най-после дойдеш до най-малките буболечици. Овцата, от която вземаш мляко и вълна – всички най-малки и най-големи същества могат да ти бъдат ближни. Вие мислите, че Господ не се грижи за живота на животните. Не, Господ се грижи и за тях. Той се

застъпва за всички живи същества. Има едно право в света, за което човек плаща с живота си, ако той се осмели да престъпи този свещен закон, това свещено право.

В едно от габровските села имало едно малко дете – седемгодишно, което един ден снело от едно лястовиче гнездо малките лястовичета – около пет–шест, и с едно ножче изрязало езичетата на всичките лястовичета. Като го видяла майка му, засмяла се и казала: „Чудно, чудно нещо, какво направило моето дете! Изрязало езичетата на всички малки в едно лястовиче гнездо. Как пък могло да ги снеме?“ Още по чудното било, че след като пораснало това дете и се оженило, родили му се пет деца, но всички били неми.

Разправяше ми един господин от Варненско следния случай. Той клал често овце, но случило се, че седем години наред той клал малките агънца на една и съща овца. Един път, като взел и последното ѝ агънце, тя веднага се завтичала след него и започнала жално да блее, не искала да даде агънцето си. Обаче той я ритнал, затворил вътре и заклал агънцето ѝ. Какво се случило после? Още до вечерта умряло най-доброто му дете. Ще кажете, че това е съвпадение. Не, това показва, че ние не разбираме законите. Това са души в зачатъчно състояние. Един ден и те ще станат хора като вас. Някои могат да оспорват това, но след като хората излязат от тази еволюция, в която се намират, те ще намерят, че животните мислят като тях. Ако някой от вас отиде в другия свят, той и там ще намери всички противоречия, които съществуват и на земята. В каквото е вярвал тук, на земята, в това ще вярва и в другия свет. В онзи свят има още философи, които и доднес още пишат дисертации по въпроса, че няма Господ в света. Те пишат, учат, понеже и там има небе, и там има слънце и звезди. Каквото има на земята, това има и на онзи свят. Какви са там нещата, няма да ви разправям. Който е бил скъперник на земята, като умре, пак ще бъде скъперник. Той пак за касата си ще мисли. Който е обичал жените приживе, и като отиде на онзи свят, пак за жени ще мисли. Който е обичал винцето, и на другия свят пак ще го обича.

Един турски ходжа морализирал един от младотурците, от модерните турци, който обичал да пие вино и ракия, като му казвал: „Знаеш ли, че при това пиянство ти ще страдаш? Ти ще страдаш, като отидеш на онзи свят.“ „Как ще страдам?“ „Всички бъчви, от които си пил, като отидеш на онзи свят, ще бъдат окачени на врата ти и постоянно ще ги носиш.“ Младият турчин запитал: „Празни ли ще бъдат тия бъчви, или пълни?“ „Пълни, разбира се.“ „Тогава ще има поне какво да пия.“ Той не искал да знае, че на врата му ще бъдат окачени тия бъчви, но той е доволен от това, че ще има какво да пие.

Та казвам, половината от спасението на човечеството се дължи на онези хора, които идат или остават да живеят дълго време на земята. Тяхното спасение трябва да стане на земята, а онези, които умират млади, те няма какво да се безпокоят. Когато малки деца отиват на небето, за тях има друг ред и порядък. Те там ще се възпитават. А за вас има друг ред и порядък. Докато сте тук, на земята, вие тук трябва да се спасите. Ако тук не се спасите, и горе няма да се спасите. За децата въпросът е друг. Сега дали ще вярвате в това, но то е потребно. То е един капитал, едно знание. Това е знанието, което трябва да имате. Аз не ви проповядвам едно учение, което да ви направи неспособни за живота, но да работите в сегашния си живот, за да се справите с най-големите си мъчнотии. Ако аз уча някого как да плава, зло ли му правя? Ако аз уча някого на някакво изкуство, зло ли му правя? Ако аз уча някого как да живее хигиенически, как да се облича добре, зло ли му правя?

Казвам, сегашните хора се нуждаят от една здрава основна мисъл. Отлично е човек да има тил, за да има в какво да вярва. Няма по-хубаво нещо от това. Няма какво да ви казвам даже. В какво седи тилът? Проследете историята на най-великите хора в света, били те поети или музиканти, или философи, учени, държавници, царе, патриарси, или каквито и да са, ще видите, че в живота си те винаги са имали някого, когото да обичат. Зад всеки поет е имало по една красива жена, и то млада, най-много около 25–30 години. И като започне да пише, той вижда нейните красиви очи и казва: „Заслужава да се пише за тия красиви очи.“ И той продължава: „Откак видях очите ти…“ И аз пиша едно любовно писмо. Каква разлика има между небето и лицето на една красива жена? Като видя небето, аз пиша: откак видях лицето на небето… Не мислете, че на небето е много студено. Ако мислите така, вие се лъжете. За мене небето представя много красиво лице. По-красиво лице от небето аз не съм виждал. Понякога то се смалява, мяза на лицето на една красива мома. После се изгуби, след това се превърне в една красива мома, и пак се изгуби. Тя се усмихне и аз казвам: „Боже мой, дали това е вярно, или не? Дали това е заблуждение на моя ум?“ Сега аз не искам да ви кажа, че това е вярно, та и вие да вярвате. Аз казвам какво преживяват великите хора в света. Великият човек – поетът, вижда в едно дърво едно живо същество. Поетът, който възпява едно кокиче, той в него не вижда едно просто цвете, но вижда друго някакво разумно същество, което живее в цветето. Че това същество е разумно, показва животът, който имат цветята. Не само това, но и растението само по себе си е лековито.

Казвам, ние живеем в един свят на неизследими богатства. Но като че някой е извадил очите на хората, ослепил ги е, да не виждат това богатство

около себе си. Нали знаете в историята примера с Василий Българоубиеца, който е ослепил войска от 15 хиляди войници и като е оставил само на неколцина по едно око, които да ги водят. Не само този пример имаме, но в историята на израилския народ има пример за един от царете по това време, на когото пророкът казал: „Понеже ти си научил Божиите закони, и не ги изпълняваш, ще станеш пленник във Вавилон и целият ти дом ще се съсипе.“ Турили го там в една изба. Вавилонският цар го изважда от тъмницата, изсича всичките му деца, изважда очите му и така той умира. С това се свършва историята на израилските царе. Питам, какво се ползва човек след всички тия страдания, които е имал като цар?

Казвам, няма нито един от вас, на когото очите да не ги извадят. Вие се самозаблуждавате и мислите, че ще отидете на онзи свят. Като ви хванат, ще ви извадят очите и така ще отидете в онзи свят без очи. Вие казвате: „Да си поядем и да си попием в този живот.“ Сега аз не искам да внеса страх у вас, но искам да ви извадя от едно заблуждение. Не яжте храна, от която може да се отровите. Не пийте вода, от която може да развалите живота си. Можете да почакате ден, два, три, докато намерите един хубав извор, и тогава пийте от него. Не бързайте да приемете едно ново учение. Във всичко вярвайте, но не е вярата, която може да разрешава всички въпроси в света. Вярата е за децата, а знанието е за възрастните. Сега на вас не вяра, а знание ви трябва. Щастието на човека е в неговите ръце. Вие искате късмет. Има хора с късметлийски ръце; има хора с късметлийски крака; има хора с късметлийско спъване, че дето влязат тези хора, всичко протича. Те носят благословението със себе си. Пък има хора – толкова некъсметлии, че дето влязат, в която къща влезе кракът им, всичко изтича навън. Та някои казват: „Какъв му е късметът?“ Късметът е в твоята ръка, в твоите очи, в твоята уста. Късметът на човека е в неговите ръце, в неговите очи, в неговата уста. Ако ти се упражняваш да знаеш как да произнасяш думите, ти ще носиш всичкия късмет със себе си. Има един начин за упражнение.

Сега ще ви приведа един пример, да видите в какво седи късметът. Един от старовременните светии имал двама ученика – от най-способните си ученици, които един ден тръгнали да се разхождат из града. Те срещат на пътя един езически жрец и го питат: „Сине дяволски, накъде си тръгнал?“ Той бил един юначага – човек, седем крака висок. Дигнал тоягата си, ударил единия от учениците, после и другия и ги прострял на земята. След малко го среща светията, учителят на двамата млади ученици, и му казва: „Добър ден, братко!“ „Защо ме наричаш братко? Аз преди един час срещнах двама от твоите ученици и ги набих добре.“ „Много хубаво си направил, че си им дал един добър, един назидателен урок.“ Учителят го нарича братко, а учениците – син дяволски.

Бог изпраща любовта си за всички, а ние наричаме този дявол, онзи дявол. Не, ние имаме съвсем друго мнение, този не е правилен път. И затова съвременните хора са се разделили на православни, на католици, на протестанти и т.н. От друга страна, те се делят на българи, на французи, на германци и т.н. В един параход пътуват заедно един англичанин, един германец и един французин и се разговарят заедно. По едно време параходът почва да потъва. Англичанинът казва на французина: „Е, от Франция няма ли нещо, което да ни спаси?“ „Ами от Германия няма ли нещо, което да ни спаси?“ И най-после двамата питат англичанина: „Ами от Англия няма ли нещо, което да ни спаси?“ „Нито от франция, нито от Германия, нито от Англия ще дойде нещо, което може да ни спаси. Отникъде нищо няма!“ Казвам, има един свят, от който може да дойде спасението на човека. Това спасение може да дойде при специфични условия. За тази цел вие трябва да изпратите една телеграма до този свят и ако сте я пратили правилно, тя ще пристигне точно навреме и оттам ще отговорят навреме и ще ви помогнат.

В Стария завет имате пример, дето трима юнаци били хвърлени в огнената пещ, но не изгорели. Имате примера и с Данаила, който бил хвърлен в рова с лъвовете, но те не го изяли. Сега мнозина могат да подложат тези факти на критика – да кажат дали са верни, или не. Казвам, има един начин за проверяване на истината. Аз съм за всичко онова, което може да се провери. Всяко учение, което може да се провери във физическия, в моралния и в божествения свят, е вярно. Всяко учение, което не може да се провери във физическия, в моралния и в божествения свят, не е вярно. Оттук ние вадим следното правило. Всяко учение, което е напечатано на човешкото лице, на човешката глава и на човешката ръка, е вярно. Всяко учение, което не е напечатано на човешкото лице, на човешката глава и на човешката ръка, не е вярно. Аз виждам по-близо. Всяко нещо, което вие трябва да преживеете в живот, то е вече написано във вашия мозък и от вас зависи как да живеете. Хората сами си предизвикват своето нещастие.

Сега ще ви приведа един пример, как хората сами си създават нещастията. Във Варна имаше един свещеник, който имал един син, много красив момък. Един от най-красивите момци, които съм виждал. Той винаги ходел на игрището с чифтето си като попски син и всякога бил пръв на хорото. Той сам ми разправяше своята опитност. Той се влюбил в най-красивата мома и за да наплаши другите момци да не закачат най-красивата мома, решил да стреля срещу тях. Вечерта той напълнил пищова си с едри куршуми, но си казал: „Не струва така – може да направя някаква пакост.“ После туря малко по-ситни куршуми, сачми и си

казал: „Може да убия някой. И това не струва.“ Напълва чифтето си с още по-ситни съчми, но и това не му харесва. Най-после решава да го напълни с дрипи. Казва тогава: „Сега само ще ги уплаша.“ На другия ден, като отива на хорото, дръпва, но чифтето не хваща, не гърми. Тогава той си рекъл да духне вътре, да види какво има, което пречи да изгърми. Само духва, но нещо гръмва – и право в очите му и в лицето му. Стават очите му като на жаба. Като се връща у дома си, баща му казва: „Синко, синко, какъв те родих, красив момък беше, но сега и на жаба не мязаш.“ Идва една баба да го лекува и казва, че лицето му трябвало да се налага с жаби. И наистина в продължение на един месец лицето му полека-лека почнало да се изправя и той започнал да придобива предишната си красота. На долната му устна само останала една топка, която го грозяла. Питал го баща му: „Защо трябваше да духаш в пищова?“ Ако рекат да отрежат тази топка, съвсем ще се осакати. Баща му все му казвал: „Синко, синко, на какво заприлича?“ Така носил той тази топка цели три години на устата си. Бащата се занимавал с пчеларство и един ден казал на сина си: „Синко, ела с мене да се позанимаваш и ти малко с пчелите.“ По това време нямало такива мрежи и предпазителни средства, с каквито днес отиват при пчелите. По едно време една пчела го ужилила силно по долната устна, на мястото, дето била топката. Синът, като видял това нещо, казал: „И това още ми трябваше.“ Но какво било учудването му, когато след известно време топката съвсем спаднала. Тъй щото пчелата направила сполучлива операция. Този е един действителен пример.

Та и ние, съвременните хора, казваме – опитността ще ни научи. Да, горчивата опитност. Трябва да гръмне пищовът в лицето ни, после да ни излезе топка на устата, след което трябва пчела да ни ужили и едва тогава да разберем урока от тази си опитност. Казвате: „Добих една опитност.“ Питам, не може ли без тази опитност. Без пищов не може ли? Може и без пищов. Та момите с пищов не се вземат. Който взема мома с пищов, с пищов ще му я вземат. Едно време е било другояче. Тогава момата е решавала кой момък ще вземе. Като се карат двама момци за нея, тя казва: „Спрете, защо се карате? От мене зависи, аз заповядвам! И ако някой не изпълни моята заповед, ще го арестувам. Ще ме слушате, каквото ви кажа. След три години ще ви кажа, кой от двамата ще взема. През тези три години никъде няма да ходите, ще работите на баща си и ако издържите на изпита си както трябва, който има по-добър успех, него ще взема.“ Така е било едно време. Сега момата е като овца – всички вълци се давят за нея и гледат кой вълк ще успее да я изяде.

Сега аз искам да ме разбирате вътрешно, а не външно. Значи има известни състояния, които мязат на положението на вълк. Когато два вълка се карат за една овца, овцата да си плюе на петите и да не чака да види кой вълк ще

победи. Някой ще вземе една мома насила, че тя ще хареса него. Сега това са човешки понятия. Аз често съм слушал какво казва майката на сина си. В повечето случаи майките са виновни. Майката дава два различни урока. На сина си дава един урок, а на дъщеря си – друг урок. Майката казва: „Синко, ти ще държиш юларя на жена си – няма да я пущаш на свобода." Като майка тя разсъждава добре, но понеже ще стане свекърва, то да не би снахата да завладее сина ѝ, тя казва: „Ти ще държиш добре юларя. Ако видиш, че тя иска да те води, ти ще вземеш някога и тоягата, тя трябва да има страх от тебе. Жената, ако няма страх от мъжа си, де ще ѝ отиде краят? Така беше татко ти с мене." Такъв урок дава майката на сина си. Питам, какъв урок е този? Майката трябва да каже на сина си: „Синко, ти ще обичаш снаха ми, т.е. жена си, както мене си обичал. Както мене си слушал, така ще слушаш и нея. Така искам аз да бъдеш с жена си." Тогава кой е крив, че като дойде младата жена в дома на младоженека, двете жени се карат? Майката е виновна – тя дава лош пример.

Като се уреди работата, те вече знаят какво да правят. Това не е култура, така не се говори. Това са заинтересовани хора. Бащата трябва да извика дъщеря си и да ѝ каже: „Дъще, не се жени за мъж, който още на другия ден ще те направи нещастна, ще те направи слугиня. Ако ти доброволно искаш да му станеш слугиня, добре, но ако той иска да те направи слугиня, не се жени за него, защото аз те родих свободна и свободна трябва да останеш. А да станеш игра на другите, никога!" Така трябва да каже бащата на дъщеря си. А така майката ще вика сина си, ще му даде един урок, после на дъщеря си – друг. Това не е възпитание. Ново възпитание трябва на човечеството. И след това ще ми казват, че тоягата излязла от рая. Онази тояга, която е излязла от рая, е суха тояга. За сухите тояги ние не говорим. Де са живите тояги? Онази тояга, за която се говори, че е излязла от рая, тя е просветеният човешки ум. Тази е тоягата, с която можеш да наложиш човека. Тъй щото аз не говоря за онези тояги, с които днес хората се бият. Дай на човека такъв съвет, че той да каже: „Много добър съвет ми даде."

Този е мирът, който сега ще се внесе. Това е най-доброто. Бог иска да ни научи на него. Има нещо у човека, което му говори. Бог всякога застава в известни свещени моменти и ни говори: „Не постъпваш добре." И тогава ти си кажеш в себе си: „Не постъпваш както трябва." Не сте ли чували този вътрешен глас. Вие искате да ви проговори Бог, но той вътре във вас ви казва: „Не постъпваш право." Вие търсите Бога някъде отвън. Ти мислиш, че си богат, силен, че можеш да постъпваш с хората както искаш, но утре ще станеш слаб, ще изгубиш богатството си и ще се намериш в същите нужди, в каквито се намират и другите хора, с които си постъпвал несправедливо. Пак нещо ти говори: „Не постъпваш справедливо,

самоотречи се.“ Ти не обичаш някого, но нещо ти казва: „Иди да се примириш с този човек.“ Сега ние отказваме на онова свещеното у нас, което ни говори, и казваме: „Не съм ли прав най-после? Другояче аз не мога. За да спася своя живот, аз трябва да го убия.“ Тогава защо да не постъпваме като двамата руснаци, за които се говори в един разказ?

Сега аз ще приведа този разказ накратко, а вие може да го прочетете, да направите справка. Двама руснаци: единият от тях – княз, а другият – дворянин, се хващат на бас дали ще може да се издържи на следния изпит. Князът предложил на дворянина три милиона рубли, ако може да се затвори цели 15 години в стаята си като в затвор и да не се сношава с външния свят – да не влиза в разговор с никого, да прекара строг затворнически живот. Дворянинът казал, че се наема на този опит. Тъй щото след изтичането на тия 15 години князът ще дойде при дворянина и ще се издължи според баса. Той прекарал първата, втората, третата година, дошъл вече до 14-ата година и почувствал голяма тъга за хората, но най-после решил последната година да се заеме с четене на Библията, на Евангелието. Като прочел Евангелието няколко пъти, той се просветил и казал: „Намерих най-после истината, разбрах де е смисълът на живота. Сега разбрах защо е трябвало да седя цели 15 години в този затвор.“ От благодарност, че е намерил истината, той решил да излезе 24 часа по-рано от този затвор, за да не изгуби князът парите. Той решил да излезе, като не издържал на условията, и губи баса. Князът пък, от своя страна, намислил да го убие, защото видял, че дворянинът издържал баса – оставало му само още един ден, не му се искало да му плати обещаните три милиона рубли. В това време пък дворянинът написал едно писмо на княза: „Много ти благодаря, че ти стана причина да се хвана с тебе на такъв бас, от който придобих това, че намерих истината и разбрах смисъла на живота. Не ми трябва твоето богатство, затова реших да изляза 24 часа по-рано от затвора. Парите, които ми се падаха, нека останат за тебе, а свободата, която придобих, тя е за мене, тя е ценна за мене, никому не я давам.“ Князът в уречения час пристига в дома на дворянина и като не го намира, чете писмото, оставено от него. Тогава той се замисля и си казва: „Каква грамадна разлика между мене и него! Аз съм княз, а той е дворянин, който седя затворен 15 години в затвор и научи един урок, който го просвети.“

Та и ние, съвременните хора, мязаме на този княз. Не, благородство се изисква от съвременните хора, самоотричане се изисква. Благородство се изисква в този век не само от мъжете, но и от жените. Благородство се изисква от всички. Някой казва, че трябва да излезе някой човек да поведе другите. Не, това не е стадо, което трябва да се поведе. Във всички хора трябва да се яви нещо мощно, силно, което трябва да изтича отнякъде отвътре, от душата на човека. Това благородното трябва да изтича от духа

на човека и затова всички трябва да имаме само един възглед. Това е новото учение, това е божественото, което ще освободи всички хора в света. Ако не дойде това в сърцата на хората, те ще се избиват по пътищата. Все ще дойде свободата някой път, все ще дойде, но този път, по който ще дойде, може да се позабави, може да се позадържи за по-дълго време, а иначе, ако вървим по правия път, ние ще влезем в истинския път на коопериране. Някои казват, че свободата нямало да дойде. Не, ще дойде свободата. Тя може да дойде по два пътя. Истинският път е чрез благородството на човешката душа – всеки човек да вижда в човека своя брат. Не само това, но и в лицето на всяко животно да виждаш своя брат, и във всяко растение да виждаш своя брат. И като дойде до дървото, не тъй набърже да го отсече, но да се спре и да запита дървото дали е готово да се пожертва.

Казвам, ние нямаме свещено понятие даже за човешкото достойнство, а камо ли за животните и растенията. Всяка страна, в която се изсичат горите, тя е осъдена на страдания. Всяка страна, в която хората се избиват безразборно, страданието е още по-голямо. Какво ще кажете за това – хората се молят на Бога и свещи палят, а при това у нас в България всеки ден стават убийства. Четем във вестниците, че син убил баща си, баща – сина си, какви ли не убийства не стават. И после търсим причината на това. Де е причината? Търсим причината там, дето я няма. Причината е там, че всички хора искат да подобрят своето положение. Като ги погледнете, всеки мисли за себе си, как да свърже четирите краища. Не, светът никога няма да се изправи по този начин. Нашият живот е осигурен. От светлина сме осигурени, от вода сме осигурени, от въздух сме осигурени, остава ни само хлябът. Пък и хляб имаме, остава ни само една разумност.

Нека да извикаме най-разумните хора да дойдат да подемат работата. Всеки да се постави на мястото си – и учители, и свещеници. А сега, като дойде да се говори истината, казват: „Туй не е в наш интерес. Светът няма да се оправи според моя интерес.“ Светът има един закон, еднакъв за всички животни, за всички разумни същества. И най-после не мислете, че като сте дошли на земята, вие сте свободни да правите каквото искате. Не, вие сте в зависимост от света. Няма какво да ви привеждам доказателства. Дотолкова, доколкото вие имате доказателства в себе си, вярвайте в тези доказателства. Ако вие повярвате само на моите думи, аз съжалявам. Ако сега у вас няма повече вяра, отколкото по-рано, и ако у вас няма сега едно по-дълбоко разбиране, а остане да повярвате в това, което ви уча и остане сега да ви уча, аз съжалявам. Друг ще дойде, ще донесе друго учение. Въпросът е това, което имате в себе си, което го знаете, и от това, което ви говоря, като ги съпоставите, да кажете: „Този човек говори истината.

Всичко, каквото той говори, е вярно.“ Ако светлината е за мене светлина, и за вас трябва да бъде светлина; ако въздухът е за мене въздух, и за вас трябва да бъде въздух; ако водата за мене е вода, и за вас трябва да бъде вода и ако хлябът е за мене хляб, и за вас трябва да бъде хляб. Те не могат да се различават. Земята, върху която живеем, е за вас земя и за мене земя. Но въпреки това има нещо, по което се различаваме. То е друго нещо.

Има основни неща обаче, по които ние не се различаваме. Животът, който тече, е за мене същият и за вас. Значи той има същите качества, но моите органи може да не са направени, както вашите органи. Вие имате една цедилка и аз имам една цедилка, но вашата цедилка може да е по-ситна, по-добре да цеди от моята. Те се различават. Едната цедилка е по-рядка, другата е по-гъста, вследствие на което цеденето не става еднакво. Значи как е пречистен човешкият мозък. За да се пречисти човешкият мозък, изисква се фина, благородна мисъл. Сегашните хора живеят в постоянен страх. Аз гледам хората как са се изопачили, как са се обезобразили в лицата си. Срещнеш един човек, гледаш го – изпоплашен; срещнеш друг – той кисел, недоволен. Рядко ще срещнеш човек, в лицето на когото има нещо хубаво, спокойно. Всеки мяза на военен. Като те погледне, наблюдава дали не си някой шпионин, или някой, който иска да разрушава. Ние не можем да разрушим онова, което природата е създала. Ние можем да разрушим едно тяло, милиони тела, но в края на краищата природата отново ще ги пресъздаде. Каквото и да прави човек, и да умре неговата душа, животът в него е в сила да си направи едно тяло – много по-хубаво от това, което сега има. В това отношение всички мъченици, от която категория и да са – дали на физическия свят, или на моралния, или на божествения, те имат една идея. Те казват – и да умрем, ние ще живеем в ума на другите хора. Тези хора дълбоко в душата си вярват, че няма да умрат.

Казвам, сега за всинца е потребно онзи вътрешен мир, онова дълбоко разбиране. За всинца ви е необходимо да имате един тил, на който да уповавате. Казвам, човек трябва да има в какво да вярва. Ако аз имам вяра, трябва да я опитам; ако имам знание, трябва да го опитам. Ако аз живея в едно общество, трябва да го опитам; ако имам една религия, трябва да я опитам; ако имам една наука, трябва да я опитам. Всичко, което имам, трябва да го опитам. Аз трябва да опитам и главата си -да опитам какво може да роди моята глава. Аз трябва да опитам и ръцете си – какво могат да родят. Това е за онзи, който разбира. Тогава той ще види, че за в бъдеще възпитанието на децата трябва да се води по съвсем друг начин. Вие сте обезсърчени в света.

Кои хора се обезсърчават? Хора, на които първият пръст, показалецът е

по-дълъг от другите пръсти. Такива хора всякога се обезсърчават. Те са песимисти. Това е общо твърдение. Хора, на които безименният пръст е по-дълъг, те са оптимисти, те са слънчеви типове. Аз съм правил ред опити с хора, които са се обезсърчавали, и казвам, като се обезсърчи някой, нека хване безименния си пръст и да започне да му пее и да казва: „Синко, иди да помогнеш на показалеца си." И ще видите, че няма да се мине много време, и състоянието ви ще почне да се сменява. Вие всеки ден трябва да пеете на този пръст. Показалецът никога не пее, той се е научил само да заповядва и затова трябва да му пеете. Нещата не стават със заповед. Най-първо, те трябва да започнат с песен. Ще изберете най-хубавата песен и ще му я пеете. После вие трябва да благодарите на малкия си пръст – на кутрето. Той казва: „От мене искайте шапки, дрехи, ядене, пиене, да ви назнача на служба като учител, професор, каквото пожелаете." Вие казвате, че този пръст нищо не работил, а всъщност той урежда всички материални работи в света. На средния пръст дай му да свири, да пее, да пише. стихове, той е поет, музикант, малко идеалист е той. Средният пръст следи за справедливостта. Той гледа да не стават някъде обири. Показалецът пък е законът. И най-после иде големият пръст, който е бащата с четирите синове. Бащата ще минава през четирите пръста – през синовете си – да ги възпитава. Той ще им каже: „Синко, ти няма да заповядваш много, ще слушаш какво ти казвам." На средния пръст казва: „Ти пък ще следиш за справедливостта." На безименния пръст ще каже: „Ти ще свириш и ще пееш." На малкия: „Ти пък ще гледаш добре търговията." А ти седиш и казваш: „Аз съм много лош човек." Не, ще хванеш малкия си пръст и ще кажеш: „Ти ще се поправиш, няма да бъдеш такъв голям базиргянин."

Де седи лошото в човека? На кое място се намира то според френолозите? Когато човек обича да пооткрадва, това се дължи на чрезмерно развити чувства в него – че обича да има повече, отколкото трябва. Всички недъзи на хората се дължат на чрезмерното развитие на някои чувства в тях за сметка на други, които са по-слабо развити. Следователно човек трябва да вземе от тия, които са по-силно развити, и да прибави към по-слабите, за да стане едно уравновесение. Човек трябва да започне, първо, възпитанието си от ръката. Най-първо, ще започне от лявата ръка и после ще мине към дясната. За тази цел има ред научни правила. Някой сгърне ръцете си, не знае какво да прави. Не е въпросът за сгръщането на ръката, нито в проточването, но човек трябва да знае отде да започне. Долната страна на ръката – дланта, е майката. Горната страна на ръката е бащата. Палецът е съветникът на другите пръсти, а майката и бащата са божествените съветници. Четирите пръста са синовете, които трябва да се възпитават. Всички те са родени от майката, свързани са с бащата, който не ги пуща да ходят никъде и им казва: „Синко, ще ме слушате, каквото ви

казвам.“

Казвам, вие знаете това знание и можете да го повторите, но въпросът не е там. Ти можеш да провериш това знание, за да се убедиш, че наистина от твоята ръка всякога изтичат известни животворни сили. Спасението, помощта, която ти очакваш, тя иде от тебе и се съдържа в тебе. Всичко зависи от тебе какво можеш да възприемеш. От дясната си ръка ти можеш да дадеш, а от лявата си ръка ти можеш да вземеш. Направете опит. Това нещо сте правили, без да знаете кои са причините за даден резултат. Например, като ви заболи корем, вие турите ръцете си на корема и се свиете. Обаче не се минава един–два часа, и болката минава. Причината за болката е, че в слънчевия възел се е събрала повече енергия и като турите ръцете си там, те са като два тока, които възприемат тази енергия. Изразходват я и така болката минава. Някой път можеш да помогнеш на главата си, някога на крака си – изобщо навсякъде можеш да си помогнеш по този начин.

И тогава казвам – Бог създаде ръцете, за да ни бъдат в помощ в случай на нужда; Бог създаде очите, за да ни бъдат в помощ; Бог създаде ушите, за да ни бъдат в помощ; Бог създаде устата, за да ни бъдат в помощ; Бог създаде носа, за да ни бъде в помощ. Най-после Господ създаде и тялото ни, за да ни бъде в помощ – да бъдем господари на положението си. А ние сме дали тялото си под наем. У вас се е зародила съвсем крива идея, че вие не сте господари на тялото си, на очите си, на ушите си, на носа си, на устата си. Утре може да дойде някой да ви предложи сто хиляди лева, да убиете някой човек. Какво ще направите тогава? Вие трябва да кажете: „Не, не само за сто хиляди лева, но за сто милиона лева не бих убил човек! Да направя добро – мога, но да убия човек – не мога.“ Това е човекът, това са истински религиозните хора. И сега всеки може да ви каже, че някой човек е еретик, че не вярва в Бога, че е безбожник. Не, не е така. Между безбожниците аз съм намервал много повече вярващи, отколкото между вярващите. Не е във външното безбожие. Главата на човека показва дали той е набожен; ръката на човека показва дали той е набожен; лицето му също така показва набожността.

Казвам, набожността съдържа три неща в човека. Набожният човек трябва да има любовни отношения към всички живи същества. Той трябва да желае доброто на другите хора, както и на себе си. Това е изразено в лицето на човека. Лицето на човека изразява видимата страна на любовта. Главата на човека показва мъдростта, която е вложена в нея. Тя е капиталът, с който разполага. Това пък, което човешката воля може да извърши, то е вложено в неговите ръце. И онзи, който не разбира смисъла на своето лице, глава, ръце, той нищо не разбира от живота, който е

вложен в него. Ти можеш да вярваш в каквото искаш, но тази вяра не е обоснована. Щом аз имам ръка, аз съм във връзка с живата природа; щом имам лице като възприемател, аз съм във връзка с живата природа и най-после, като имам мозък, с него съм във връзка с целия Космос. По този начин аз мога да направя всичко, каквото пожелая.

Сега за мене това е една реалност, която съм опитал. Един ден и вие можете да проверите. Аз не искам да вярвате в това, в което и аз вярвам. Ако вие възприемете това, в което аз вярвам, то може да стане спънка, товар за вас, като не проверите нещата. Има неща, които ти трябва да знаеш, че са верни, че не са верни. Истината не може да се намери в един живот, който умира, но в един живот, който възкресява. Само онзи човек, който е намерил безсмъртието, само той може да разбере какво нещо е истината, какво нещо е любовта, мъдростта, какво нещо е висшето знание, за което аз говоря. Сегашното знание е относително. Има една истина, която е горчива. Сега вие сте млади и виждате, че аз съм с бяла коса и казвате: „Стар е той.“ И вие ще остареете, и вашата глава ще побелее. Сега сте млади, но ще дойде това, което не знаете. Аз съм дошъл до едно нещо, което вие не знаете, а именно. Вие не знаете как да се подмладите, а аз зная как да се подмладя. Щом дойда до крайния предел, дето хората остаряват, аз ще се подмладя. Аз ще дойда до една свобода, която вие не разбирате. Дали вярвате в това, или не, това е друг въпрос. Моето верую не зависи от това, което вие вярвате. Аз съм свободен. В света не са само тия хора, които вие познавате. Природата е пълна с разумни същества, при които аз мога да живея. Ама вие не вярвате в това. Това нищо не значи.

Казвам, братя, вие можете да живеете с вашата вяра. Аз ви поздравявам, стига да бъдете щастливи с вашата вяра, с вашето знание, с вашата любов. Аз ни най-малко не искам да нарушавам вашето щастие, но казвам – пътят, по който вървите, ще ви направи нещастни. Утре легнете на легло, дойдат лекари, тупат ви и най-после казват: „Вие не можете да оздравеете, положението ви е сериозно, ти ще умреш.“ Ще започнат: сърцето му е отслабнало, това-онова, докато най-после всички кажат: „Бог да го прости!“ Тъй не се прощава. Аз не искам така да ме прости Господ, но искам, като дойде при мене Господ, да ме намери човек, който обича, който мисли, който обича истината и свободата. Това значи да дойде при мене Господ или аз да отида при него. Това е смисълът на живота. Другите хора могат да правят каквото искат, но за мене е така. И на вас казвам една истина. Вие живеете при свободата, при светлината и при истината. Ако не можете да съедините тия три неща в едно, вие не можете да имате този вътрешен мир. Този мир е мир на живота, мир на светлината и мир на свободата. Ти си мирен, защото си господар на тези условия.

Казвам сега, запитайте се ще остареете ли. Ако сте започнали да остарявате, запитайте се защо сте остарели. И най-после запитайте се доволни ли сте. Ако кажете, че не сте доволни, запитайте се защо не сте доволни. Можете да кажете, че не сте доволни, защото нямате пари. Някои мислят, че ако са богати, ще бъдат щастливи. Донякъде може да е така, но богатството не дава истинското щастие. Мислите, че ако сте красиви, ще бъдете щастливи. Не, и красотата не дава щастието. Мислите, че ако сте силни, ще бъдете щастливи. Не, и силата не дава щастието. Има нещо реално в света, то е животът на любовта, светлината на мъдростта и свободата на истината. Само тези три неща са реални и ако вие излезете от тази наука, ще видите, че нищо реално не съществува.

Казвате: „Можете ли да ни кажете тази истина?“ Мога да ви я кажа, но като този милионер, който искал да се излекува, а му искали 500 милиона лева. И който от вас може да ми даде 500 милиона долара, аз мога да му разкрия само някои работи. Турците казват: „Отде да намерим тези пари?“ Не, вие не говорите истината. В моите очи всички вие сте много богати, но в дадения случай сте скъперници. Аз не съм от тези, които се лъжат. Вие сте предрешени богаташи и минавате за сиромаси, които се лъжат. Вие сте предрешени богаташи и искате да минете за сиромаси. Не, не се лъжете. Вие всичко може да направите, но не можете да ме излъжете. Ето какво аз разбирам, че мога да ви дам тази наука, при условие да ми дадете 500 милиона долара. Ако вие с мене можете да споделите закона на любовта на живота, както аз го споделям, и ако можете с мене да споделите светлината, както аз я разбирам, и ако сте готови с мене да споделите истината, както аз я разбирам, готов съм да ви дам половината от това, което имам.

Като казвам с мене да споделите, разбирам – с всички живи същества. Като казвам, че не можете да ме излъжете, ето какво разбирам. Всеки, който се е опитал да ме излъже само в едно отношение, и ръцете, и краката му са се вцепенявали, и той се е простирал на земята, докато се разкае. Следователно не се позволява да се лъже в този свят. Лъжата, това е адът. Злото и лъжата в света са основа на всички наши нещастия. Основата на бъдещото щастие, което трябва да се положи в бъдещата култура, това е доброто и истината.

Казвам, вложете доброто и истината, която може да ви направи свободни. Доброто ще внесе живота във вас. Ако направите опит в това отношение, вашият живот ще се измени и горе-долу вие ще постигнете това, което желаете в света. Ако достигнете да реализирате поне половината от вашите желания, това е достатъчно. И ако опитате и видите, че това, което

ви казвам, не е вярно, намерете ме и аз ще поправя погрешката си.

„Благословен Господ, Бог наш“ (три пъти)
Тайна молитва

Двадесет и трета неделна беседа
5 март 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_03_05 Истина и добро
утринно слово

ИСТИНА И ДОБРО

Размишление

Ще прочета 24-та глава от Матей.

Религиозните, както и светските хора, се натъкват на противоречия. И едните, и другите се запитват: „Ще се свърши ли светът? Как ще се свърши?“ Отговарям: За всеки, който напуща земята, светът все ще се свърши. Все ще дойде второто пришествие на земята. Много естествено. Животът на земята е преходен. Затова е казано: „Образът на този свят преминава“. Така са казали пророците. Когато изучава пророчеството, човек трябва да проникне по-дълбоко в живота. Днес повечето хора искат да си наредят добре живота на земята. Те искат да имат добро материално положение: хубави къщи, дрехи, да не боледуват, да не страдат. Те се стремят към неща, които не могат да им се дадат. В бъдеще това е възможно, обаче при сегашните условия не може. Децата, които се раждат, могат ли веднага да постъпят в университета и да разберат това, което там се преподава? За да разбира всичко, детето трябва да излезе от детинството си, да израсте, да се развие и когато стане разумен човек, тогава може да става въпрос за разбиране на висшата наука. Лесно се говори за ад и за небе, но какво представляват те, това е достояние само на разумните хора. Човек е създал ада, т.е. лошите условия. – Защо му е адът? – Щом го е създал, той е една необходимост. Значи адът е една възможност за уравновесяване на силите в природата. Който съзнателно е изучавал ада, той е дошъл до заключението, че адът е построен по същите правила и закони, както и небето. Колкото жители има в ада, толкова има и на небето; колкото общества и народи има в ада, толкова са и на небето. Обаче по характер те са диаметрално противоположни едни на други. Съществата на небето обичат истината и доброто, а тези на ада – лъжата и злото. Едно е вярно: силата не е в ада, но в небето. Въпреки това всеки човек представлява съчетание от ада и от небето: едната половина в него е ад, а другата – небе. В главата му е небето, а от кръста надолу – адът. Как ще си обясните това? Някой се разсърди, не може да се побере в кожата си, иска да разруши света, да го запали и изгори. Това желание е резултат на ада в него, който руши. Ако в човека нямаше друга сила, противоположна на ада, той би извършил големи пакости. Щом тази сила постави ръката си върху човека, той омеква и казва: „Няма какво да се прави, ще отстъпя“. Това са вътрешни състояния в човека. Има вярващи, които са посветили много години в гората, но нищо не са постигнали. – Защо е така? – В гората човек не може да се посвети. Заблуждение е да мислиш, че вън от живота

ще се посветиш и ще служиш на Бога. Служенето на Бога е велика наука, която не се придобива нито в гората, нито в пустинята.

Сега аз няма да се спирам повече върху тези въпроси. Човек трябва да е готов, да разбере вътрешната им страна. С говорене само това не се постига. Как ще те разбере онзи, който е погълнат от материални грижи? Каквото и да му се говори, той ще мисли само за земята, как по-добре да уреди своя живот. За такъв човек се казва, че е добър. – Защо е добър? – Защото се грижи за дома си, за жената и децата си. В това отношение и вълкът е добър. И той се грижи за малките си, както и овцата. Всъщност каква е разликата между вълка и овцата? И вълкът, и овцата се грижат за своите малки. Тогава къде е противоречието? – Вълкът е алчен. Той грабва едно агне от стадото и го отнася. Овцата никога няма да отнеме живота на едно живо същество. Ако е гладна, тя ще си хапне тревица. Следователно животът на вълчетата е съграден върху нещастието на хиляди живи същества. Колко овчи кожи са станали жертва за живота на вълчетата! В случая вълкът е представител на ада, а овцата – на небето. И вълкът се размножава като овцата: любят се, сватби правят. Обаче по характер и живот вълкът коренно се различава от овцата. Като дойдете до хората, и в тях се вижда голямо различие: едни от тях са жители на ада, а други – на небето. Външно не се познава кой е жител на ада, и кой – на небето: и единият, и другият са благочестиви, ходят на черква, в молитвени събрания. И вълкът, като не може да влезе в кошарата, поради страх от кучетата, обикаля натук-натам и като огладнее, хапне си един–два корена и казва: „Както виждате, и с корени се задоволявам“. Той лъже себе си, лъже и другите. Не казвам, че може без вълци. Те са необходими, както и овцете. Злото е отражение на доброто. Следователно, както не може без добро, така не може и без зло. В миналото вие сте изучавали причините за съществуването на злото; изучавате го сега, ще го изучавате и в бъдеще. Който не разбира какво нещо е доброто, ще го изучава по отрицателен път – чрез злото; ако не разбере истината, ще разбере лъжата. Ако праведният отиде на небето, той лесно ще разбира Любовта; ако грешникът отиде на небето, той ще възприеме Любовта като мъчение, като огън. Той ще избяга от небето и ще разказва, че там няма условия за живот. Това е теоретичната страна на живота. Щом човек не може да живее на небето, щом не може да разбере истината и доброто, ще се натъкне на лъжата и злото. Не можеш да отречеш истината и доброто. – Защо? – Ако ги отречеш, ще се натъкнеш на лъжата и злото. Злото съществува по единствената причина, че не вървиш в правия път – в пътя на истината и доброто. – По какво се отличава лъжата? – Тя заробва човека и го лишава от свобода. Злото умъртвява човека. И тъй, не е важно какво е проповядвал Христос преди 2000 години. Той е проповядвал едно учение, което тепърва ще се разбере. Ако не можеш да служиш на истината и доброто, нищо не

си разбрал. Това са две необходими неща. – Какво е доброто? – То е основа на живота. – Какво е истината? – Носителка на свободата. Какво ще направиш без живот и свобода? Без живот и свобода никаква наука не съществува. В какво се заключава изкуството? – В умението да пееш и свириш. – В какво се заключава щастието? Според мене истински щастлив е онзи, който чрез пеене и музика разрешава всички въпроси. Ако пееш само, без да разрешаваш въпросите си, ти не си щастлив. Единственото нещо, което прави човека щастлив, е разбирането на живота и свободата. Вън от живота всичко е придатък или украшение. Щом придобиеш живота, всичко останало, само по себе си, ще дойде. Щом имаш живот и свобода, всичко си постигнал. Без тях нищо не се придобива. Мнозина от вас, които се подвизават в духовния път, имат желание да бъдат добри. Да бъдеш добър, това значи да носиш тежестите на живота. Един ден ще носиш сто килограма, после 200, 300, 500 килограма, докато най-после дойдеш до положението да носиш земята на гърба си. Някога аз си позволявам да кажа, че мога да нося земята на гърба си.

Мнозина казват: „Учителят носи земята на гърба си“. – И без да я нося, тя си плава в пространството. Каква нужда има земята да я носи някой на гърба си? Под този израз се подразбира да носиш в себе си онази сила, която движи земята, както и тебе, т.е. разумното в света, което ръководи земята. Ако имаш в себе си това, което ръководи земята, ти носиш вече и самата земя. Като изучавате научно този въпрос, вие знаете как земята плава в пространството. Някои разглеждат земята като кръгло тяло, като топка. Други гледат на нея като на цвят или плод. Казвам: Ако земята е плод, все ще се намери някой да я изяде. И това не е лошо. Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. Който не разбира смисъла на това ядене, счита, че е лошо да ядеш плътта на Христа. Обаче, ако разбирате този стих в духовен смисъл, привилегия е за човека да яде плътта Христова. Като изядеш човека, той оживява. Не става ли същото и с житното зърно, посято в земята? – То отново израства и дава изобилен плод. Като говоря така, нямам предвид да ви смущавам. Хората и без моите думи са смутени. Те се объркват от противоречията в живота и не знаят как да излязат от тях. Докато очаквате щастието си отвън, всякога ще страдате. Докато очаквате да ви обичат отвън, никога няма да се освободите от противоречията. Давиш се, дойде някой, извади те от водата и след това продължава пътя си. Ти го спираш, искаш да знаеш какви са били съображенията му да те извади от водата. Той си продължава пътя без да ти отговори нещо. Виждаш, че някой загазил в калта и го питаш защо движи ту десния, ту левия си крак. – Много просто, той се мъчи да измъкне краката си от калта, да не затъва по-дълбоко. Краката му са част от неговото тяло. Той иска да ги извади от калта и да ги измие – нищо повече. Това той прави естествено, без да мисли какви са

съображенията му. У вас има едно скрито желание – да имате много знания и сила, да изпъкнете пред хората като велики, учени хора. Вие искате всички да ви почитат и уважават. Това е фалшиво положение. Едно време, когато Господ създал животните, между тях се отличил слонът, като голямо, интересно животно. Тогава опашката му била по-дълга от сегашната. Като вървял, той махал с опашката и с хобота си на една и на друга страна, с което обръщал внимание на всички животни. Те се трупали около него да го гледат. Като дошъл човекът да го види, той почнал да мисли как да го впрегне на работа. Ето защо, и вие, като се прочуете в духовния свят, като много учени и много силни, възвишените същества от този свят ще ви впрегнат на работа, както впрягате слона, вола и другите животни. Ще ви сложат на нивата да орете. Тогава вие ще се питате откъде иде това противоречие. Казвате, че сте свободни. Досега аз не съм срещнал нито един свободен човек. Свободен човек е онзи, който предвижда всичко, което може да му се случи. Изобщо, няма свободни хора на земята. Свободният човек не взима пари на заем; той не казва какво знае, не говори за себе си, но и от никого не се учи. Свободният човек живее разумно; той води истински живот. Питате: „Как да се освободим от страданията си?“ – Има начини за това, но не както вие мислите. Например, някой казва: „Да умра, че да се освободя от страданията си“. – Това не е освобождаване. Ако смъртта освобождава човека от страданията, то е лесна работа. Като умре човек, от три места го канят: първо, иде делегация от ада, да го поканят да живее между тамошните жители; после иде делегация от света на духовете; последната делегация иде от небето. Всички го канят и той не знае къде да отиде. Навсякъде му предлагат добри условия. Адът не е толкова лош, както го описват. Там има ядене, пиене, музика, хора. Това, което религиозните говорят за ада, не отговаря на истината. Отвън адът е невидим, но като влезеш в него, тогава ще го почувстваш. Ако едно същество влезе в светлината на Слънцето и се чувства добре разположено, щом излезе оттам, непременно ще разказва само хубаво за него. Обаче, ако в светлината на Слънцето влезе друго същество, което иде от ада, той ще каже: „Не ми говорете за Слънцето, и тук има огън, както в ада“. – На кое от двете същества ще повярвате: на първото или на второто? Първият казва, че на Слънцето е приятно, а другият – че и там има огън. Питам: Мислите ли, че възгледите, които имате сега, ще се изменят? По форма те могат да се изменят, но не и по принцип. Жителите на ада знаят, че някой ги ограничава; жителите на небето знаят, че някой ги освобождава.

Следователно, ако чувстваш, че нещо те ограничава да направиш добро, ти си в ада; ако някой те освобождава от ограниченията и ти дава възможност да правиш добро, ти си на небето. Казваш: „Искам да си направя къща, но нещо ме ограничава. Събрах пари, но ме обраха. Отново събрах пари, но

война се отвори и пак ми се попречи, не можах да си направя къща". – Не е лошо желанието ти, но какво ще придобиеш, ако си направиш къща? Къщата на човека трябва да отговаря на едно вътрешно състояние в него. Ти можеш да си направиш къща, в която да живеят или дяволи, или ангели, или ти сам. Ако си направиш къща и я даваш под наем на този и на онзи и с всички се караш, тази къща не е ли на дявола? – Защо направи тази къща? – „Да се прехранвам от нея." – Какво ти струва прехраната, ако всеки ден трябва да ходиш при наемателя си, да му искаш наема и да се караш с него? По-добре да си направиш една малка къщичка само за себе си, да не се разправяш с наемателя. Друг е въпросът, ако попаднеш на добри хора, които са доволни от тебе и редовно си плащат наема. Това значи да направиш къща за ангели. Сега ще ви обясня защо създадохте ада. Ще ви дам един пример, от който вие сами ще извадите заключението, защо съществува адът. Направил си къща. Това не е лошо, но, по неразбиране, ти мислиш, че си собственик на тази къща. Даваш я под наем, попаднеш на лоши наематели и с това започват недоразуменията. Като собственик ти преувеличаваш правата си. В случая идеята за собствеността разваля добрите отношения между хората. Помнете: В ада не съществува никаква собственост. Там всички се състезават все поради желанието всеки да притежава нещо като своя собственост. Това е невъзможно. – Защо? – Други господари, други собственици има там. И вие на земята искате да бъдете собственици, но не можете. Аз не искам да ви разубеждавам в идеята за собствеността, но вие сами ще се убедите, че сте на крив път. Много от вас имате собствени къщи; други се готвят да станат собственици. Не е лошо това. Лошото е в неизпълняване на волята Божия. Ако евреите бяха изпълнили волята на Бога, ерусалимският храм нямаше да бъде разрушен. И вие страдате по същата причина. Съвременно вие носите кармата на миналите поколения. Те не са изпълнявали волята Божия, и вие не я изпълнявате. Те са страдали, и вие страдате. И тъй, ако искате да се освободите от смъртта, трябва да живеете добре. Казват, че смъртта е зло. – Така е, тя е зло, ограничение, но за грешния. Обаче за праведния тя е освобождение. Ако грешният иска да се освободи от смъртта, трябва да изправи живота си, да възприеме Любовта.

В прочетената 24-та глава от Матей е казано какви трябва да бъдат отношенията на човека към Христа. Не може да познаете Христа, нито да възприемете Неговата Любов, ако не живеете добре. – Как се познава кой е възприел Христовата Любов? – По постъпките си. Неговите постъпки приличат на Христовите. Казвате, че само Христос може да проповядва за Любовта. – Не, всеки може да проповядва за Любовта като Христа. Всяка частица от тялото ви трябва да бъде в хармония с цялото, да извършва своята функция. Ако само един от пръстите, или само едната ръка е болна,

целият организъм страда. Всички вярващи трябва да бъдат образци. Това значи всеки да носи Любовта в душата си. Ако имаш светлина в ума си, трябва да знаеш от какво качество е тя. Ако имаш свобода, също трябва да знаеш какво е нейното качество. Мнозина мислят, че всичко знаят и разбират. – Това е повърхностно разбиране. Вие сте в положението на учения, който мисли, че всичко знае. – Той знае много неща, но по отношение на простите хора. Има велики учени, които стоят много по-високо от него. Той не може да се сравнява с тях. Например, обикновеният математик не знае от колко атоми е съставена земята. Той не може да изчисли с какви сили разполага слънцето. Хиляди години трябва да работи той, за да направи тези изчисления; за това е нужно да има вътрешно знание. Не мислете, че това е лесна работа. Възвишените същества са работили хиляди и милиони години, за да придобият великото знание, а вие мислите, че с вашите ограничени знания и формули можете да се домогнете до онези сложни изчисления. – Не, има особени формули, по които е създадена вселената. Небесната механика коренно се отличава от земната. Хиляди години нашата земя се движи в пространството и, благодарение на великите закони на Битието, тя и до днес спазва законите на равновесието. Достатъчно е най-слабото нарушение на тези закони, за да измени тя своя път на движение. Стане ли това, катастрофата е неизбежна. Вие ще се намерите на хиляди километри далеч от земята. – „Имало ли е такива случаи?“ – Имало е такива случаи, ако не със земята, с други планети. – „Коя е причината за разрушаване на някои планети?“ – Отклоняването на земната ос от първичното ѝ положение. Тази е физическата причина, обаче има и духовни причини за разрушаване на планетите. Върху този въпрос окултната наука мълчи. Окултистите знаят причините за разрушаването им, знаят различни теории за това, но мълчат. Ще се върна пак към въпроса за приложение на Христовото учение. То е нужно не само за сега, но и за бъдещето. Според вашите разбирания вие не можете още да приложите това учение. – Защо? – Много учители имате. Знайте, че какъвто е учителят ви, такива ще станете и вие. Ако той е посредствен, и вие ще станете такива. Който изучава Божествената наука, не може да бъде посредствен. Той не може и да се съмнява. Има съмнения, които се пораждат по естествен път, и такива, които се пораждат неестествено. Естествените съмнения се решават лесно. С естествените прояви в себе си – гняв, недоволство човек също лесно се справя. Например, има гняв в човека, който е на място. Където и да е, в ада, или на небето, той трябва да бъде енергичен. Обаче в ада му противодействат, а на небето му съдействат. – Защо? – Не е в интереса на господаря на ада да има енергични хора. В ада ограничават човека, а на небето го освобождават. Там не казват на човека „не убивай“, но като срещнат убиец, те му въздействат с мисълта си или по друг начин. Когато двама силни се борят, ти, слабият, не се спирай да гледаш кой от двамата

ще надвие. Борба става във всеки човек. Който не разбира закона, казва: „Чакай да видя кой ще надвие“. – Не гледайте кой ще надвие, но стремете се към уравновесяване на силите в себе си. За тази цел вземете торбичката си и продължете своя път. – „Защо иде злото?“ – Не питай. Ти мислиш, че злото трябва да изчезне, за да станеш праведен. – Не, докато си на земята, не можеш да се освободиш от ада. Той е в самия тебе. Всеки ден ще получаваш писма от ада. И най-честният и добър човек не е свободен от лоши мисли. Виждаш, че някъде става престъпление – убиват или изнасилват някого. – Щом виждаш това, непременно ще се опетниш. Няма човек, свободен от ада. Сега аз искам да ви поставя в положение да разбирате истината. Не се смущавайте от вътрешните си противоречия. Оставете противоречията на Господа. Той да ги разреши. Когато се натъкнете на неща, които не разбирате, не се самообвинявайте. Например, направиш една грешка – не се смущавай, ти не си причина за тази грешка. Злото в света не е ваше. Вие не сте причина за него. Преди вас други са го създали. Друг някой ви е излъгал. Първо, вие трябва да познавате злото. Мнозина от вас могат да се лъжат. Дойде някой при вас и казва, че Христос е проповядвал едно учение за Любовта, което още не може да се приложи, и вие го повярвате. Друг ви казва, че това учение е приложимо; вие и на него повярвате. – „Кога ще се приложи това учение?“ – Когато Христос дойде втори път на земята.

Питам: Какво друго ще проповядва Христос, освен за Любовта? Преди да се приложи Любовта, всички хора – учени и прости, свещеници и учители, адвокати и съдии – ще бъдат съдени. Няма да остане човек на земята, който да не бъде съден. Така, именно, заграбените работи ще се върнат, всички хора ще работят заедно, по братски. Цялата земя ще бъде разделена между хората справедливо. Това ще стане, когато втори път дойде Христос на земята. Един наш брат ни разправяше една своя опитност. Един ден слязъл в града да си купи дърва. В този момент при него се приближил един стражар и започнал да го следи какво ще прави. Докато се чудел на какво се дължи това, той видял на пазара един свой познат, също със стражар до него. Той го запитал: „Какво ново има?“ – „Новото е, че поради многото престъпления в света, издаден е закон, според който за всеки човек се предвижда по един стражар.“ – „Възможно ли е това?“ – „Възможно е, разбира се.“ – Не, всеки човек сам трябва да бъде стражар на себе си. Съвременните хора очакват на стражарите, те да следят за реда и порядъка в света. Те казват: „Понеже няма достатъчно стражари, затова стават толкова престъпления“. Според мене кражби и престъпления се вършат, понеже човек не е стражар сам на себе си. Горко на онзи, който очаква на стражаря да го пази от крадци и той да го въздържа от кражба. Ако си стражар на себе си, ти сам ще хванеш крадеца и разбойника. Само така ще се оправят работите. Който краде и когото

крадат, трябва сами да си имат стражар. Питате: „На какво се дължат съмненията?“ Съмнението произтича от една несигурност в самия човек. Животното се съмнява да не би краката му да не издържат и да му изневерят. Никога не можеш да заставиш слона да мине през един мост, докато не го опита с крака си. В това отношение той е инженер. Щом сложи крака си на моста, той знае вече може ли да го мине или не. Ако искаш да знаеш здрав ли е мостът, който си направил, прекарай през него един слон. Ако слонът мине от единия край до другия спокойно, мостът е здрав. Обаче, ако сложи крака си и го дръпне назад, мостът не е здрав. А тъй, да викаш инженер да се произнесе за здравината на моста, ще чакаш много време. Слонът веднага ще се произнесе дали мостът е здрав. Стъпи ли плъхът на моста, лесно ще мине, колкото и да е слаб. Следователно здравината на моста се опитва със слон, а не с плъх. Щом слонът се пази да мине през моста, пази се и ти. Само така ще бъдеш на безопасно място. Никога не се води по стъпките на плъха. Той ще те изведе на опасен път. Ако вървиш подир слона и вършиш това, което той върши, човек ще станеш. Днес повечето хора търсят лесния път – пътят на плъховете. Те казват: „Дотегна ни животът, искаме да се освободим от него“. Значи дотегнал им пътя на слоновете – тежкият път, търсят лесния път. Слонът казва: „За мене животът не е тежък, лесно ще го прекарам, стига мостът да е здрав“. Следователно, щом мине слонът, и вие ще минете – мостът е здрав. На слона може да разчитате, но не и на плъха. Разбирането на слона и на плъха коренно се различават. Те се различават и по своята интелигентност. Слонът разбира своето положение, знае с какви сили разполага. Казват, че плъховете в Париж и Лондон били много охранени, защото ядели корите на картофите и ябълките, които съдържат много витамини. – Благодарим за тези витамини, които се получават от корите на картофите и люспите на ябълките. С други думи казано: Ние не се нуждаем от такова социално учение, което разрешава само въпросите на земята. За нас е важно Божественото учение, което напълно разрешава всички въпроси. Може да си добър общественик, но ти си разрешил само една трета от живота си. Може да си и морален, но ти си разрешил само две трети от въпросите на живота. Друг е въпросът, ако едновременно разрешиш въпросите от социално, морално и обществено гледище. Ти си разрешил трите трети от въпросите на живота. Ще кажете за някого, че е добър човек. – Не е въпросът да бъде добър само като гражданин, да изпълняваш законите на държавата. И да не си толкова добър като гражданин, от страх на закона и на стражарите ще бъдеш изпълнителен. Ти изпълняваш законите от страх да не изгубиш името и достойнството си. Може да си добър гражданин, а да обичаш да послъгваш. Не е достатъчно да бъдеш честен и почтен от страх пред закона. Като махнете закона, тогава ще познаете честността на човека. Казват, че така се опитват хората. – Опитват се, но после ги слагат в затвора. И християните прилагат Божиите

закони от страх да не отидат в ада, във вечния огън. – Не, не се страхувайте от ада и от дявола. Той е на мястото си като социален закон. Дяволът мъчи човека, но това не трябва да го плаши. Ако искаш да вършиш волята Божия, не мисли за дявола като за страшилище. Той не трябва да те подтиква да вършиш волята на Бога от страх. Дяволът иска да стане господар на човека, но това е невъзможно. Той се е объркал в една от най-трудните задачи на света. Понеже е участвал в създаването на света, той си помислил, че има право да разрешава всички въпроси. Не е така. Той няма право да се меси в работите на човека. Някои богословски школи проповядват, че дяволът е създал човека. – Това твърдение не е вярно. Бог е създал човека. Следователно слабост е на тази школа да мисли, че дяволът е създал човека и от там има право на нещо. Низшият свят е дело на дявола. Като си въобразява повече, отколкото са неговите възможности, той казва на Бога: „Ти създаде небето и земята, но и аз могат да ги създам“. Питам: Може ли дяволът да вдъхне дихание на живот в човека? – Не може. От пръст може да го направи, но живот не може да му вдъхне. В едно предание се казва, че някога дяволът направил човека от пръст, но живот не му вдъхнал, т.е. душа не му дал. Тръгнал човекът след дявола и му казал: „Слушай, като си ме създал, дай ми душа“. Дяволът се видял в чудо, не знаел какво да прави. Това го принудило да се подчини на Господа и казал: „Господи, каквото ми кажеш, ще изпълня, само дай душа на този човек“. Затова някои твърдят, че човек е разделен между Бога и дявола. Тази е причината, където човек върши и добро, и зло. До кръста човек принадлежи на Господа, а от кръста надолу – на дявола. Така са мислели и някои от старите богомили. Окултистите дават друго обяснение. Каквито обяснения да съществуват, злото си остава зло. Дяволът се заел с невъзможни за него неща. Той иска да издигне лъжата на такава висока, че да мине за истина, а истината да постави на мястото на лъжата. Той иска още да повдигне злото на мястото на доброто, а да смъкне доброто на мястото на злото. Това е абсолютно невъзможно. Значи дяволът се е заел с абсолютно невъзможни задачи. От хиляди години той прави изчисления, опити, но не успява. Иска да превърне лъжата в истина и злото в добро, но опитите му остават безрезултатни. Това е perpetum mobile. Ако може да направи това, той ще бъде единственото божество в света. Обаче то е непостижимо. Той прави големи усилия, но в резултат носи последствията на своите несполуки. Ако истината може да се превърне на лъжа, тя не е истина. И ако доброто може да се превърне на зло, то не е добро. Ако лъжата стане истина, тя късно се явила в света.

Казано е, обаче: „Глава на Словото е Истината“, а Словото е без начало и без край. И тъй, не правете грешките на дявола, да превръщате лъжата в истина и злото в добро. Това е неразрешим въпрос. Оставете тези неща настрана, те ще останат завинаги неразрешени. И лъжата има право да

съществува, но като контраст на истината. Тя съществува само като равновесие в света. Щом се яви човекът на истината, ще се яви и човекът на лъжата. Христос дойде на земята, но дойде и антихрист. Ако слезе един ангел от небето, ще излезе и един ангел от ада. Когато двамата ангели се борят, човек е свободен да върши волята на Бога. – Защо се борят ангелите? – За да вършат волята Божия. – Защо се борят ангелите помежду си? – За да разберем истината, да разберем и доброто. Когато те се борят, а ние не разбираме тази борба, нищо не можем да използваме. Те водят войната заради нас, понеже и едните, и другите искат да ни вземат на своя страна. Адът иска да ни убеди в това, че лъжата може да стане истина, а злото – добро. Ангелите на доброто искат да ни убедят, че истината си остава всякога истина и доброто всякога си остава добро. Който носи истината в себе си, има сила; който носи доброто в себе си, всякога има живот. Който е лишен от силата, всякога е слаб. Следователно, ако се усещаш слаб, дръж се за истината. Някой ме пита как да уякне физически. Казвам: Дръж се за истината и за доброто. Така ще придобиеш живот и ще станеш силен. Не позволявай на злото и на лъжата да те уморят преждевременно. И тъй, силата на човека се крие в истината и доброто. Силата на човека се крие още в Любовта и Мъдростта. – Какво отношение имат Любовта, Мъдростта и Истината към нас? – За да ги разберете, трябва да се издигнете в по-висок свят. Ако живеете изключително на земята, никога няма да ги разберете. От 20 години ви говоря за Любовта, но и досега още не съм срещнал нито един човек, който да живее в Любовта, както трябва. Дали вие ще срещнете такъв човек, не зная. Ако се намери човек, който живее в Любовта, той не е от този свят. Любовта изключва всички противоречия. Невъзможно е да обичаш или да те обичат, и да живееш в противоречия. Когато двама души се обичат, те мислят еднакво; отношенията им почиват на Истината. Те не говорят за любовта си, понеже живеят в нея. Отначало докрай те са в Любовта. Те знаят, че Бог е Любов. Неговата Любов съществува във вечността, но се предава чрез живите съзнателни същества. Хората са проводници на Любовта. Ще кажете, че имате Любов. Мнозина идват при мене и ме хвалят. Те казват: „Учителят знае всичко, може да направи всичко“. Едно трябва да знаете: Аз не се интересувам от вашите похвали. За мене е добре и когато ме хвалят, и когато ме укоряват. Като хвалят някого, казвам: Небето е в него. Като го укоряват, казвам: Адът е в него. За себе си казвам: Аз съм господар на дявола, приятел на ангелите, а Бога признавам за своя Баща. – „Ама ти си добър човек.“ – Ако мислите, че сега съм добър, вие се лъжете. Доброто, което виждате в мене, принадлежи на Бога. Каквото имам, то е на Бога. Нека доброто в мене ви послужи като стимул да проявите нашето добро. Че съм добър, това отдавна зная, защото Бог живее в мене. Аз зная, че свири добре, няма защо вие да ми казвате. Това значи: Зная, че съм добър, защото Бог живее в мене. Следователно и за себе си не казвайте, че сте

лоши или добри хора. По естество човек е добър, защото добрият живот е във вас. Тази е истината. Сега аз желая на всички добрият живот да се изявява чрез вас, за да бъдете и вие добри. Казвате: „Да бъде, както ти желаеш“. – Не, да бъде както Бог желае. Това се отнася и за мене, и за вас. Който не разбира доброто, злоупотребява с него. В името на Божието добро при мен дохождат все вярващи да искат пари на заем. Преди няколко дни дойде един вярващ, от циганската раса, да иска пари на заем под предлог, че жена му била болна, имала нужда от мляко, от силна храна. Аз зная какво иска той, но се чудя защо не каже истината. Всъщност жена му е кандидатка за другия свят. Викат я да се запише в тамошния университет за ученичка. Казвам му: Слушай, жена ти не се нуждае от мляко. Здравите имат нужда от мляко, а не болните. Той ме погледне, стана му мъчно, мисли, че не го разбирам. Днес повечето хора мислят, че не ги разбират. И вие мислите, че не ви разбирам, и се омъчнявате. Защо ви става мъчно? Че не съм ви казал няколко сладки думи, да ви утеша. Бил съм студен. Много естествено, светът е студен, и аз съм студен. Ако светът е топъл, и аз ще бъда топъл. Как искате да ви разбирам, щом не мислите като мене? Защо съм студен? – Защото не ви освободя от мъчнотиите. – Има мъчнотии, които лесно мога да премахна. – Защо ? – Ако отнема една такава мъчнотия на човека, аз ще го заставя насила да върши добро. А аз не мога да си служа с насилие. Да заставя човека насила да направи нещо, това значи да му отнема свободата. Насилието не оправя работите. Какъв смисъл има твоя живот, ако трябва да вършиш добро от страх? Някой прави добро от страх, да не го накажат. Щом се убеди, че никой не го вижда, той казва: „Ще постъпвам, както разбирам – никой няма да ме види“. И тъй, дайте място на Любовта да действа във вас. Това значи да дадете място на Бога в себе си. Щом допуснеш, че Бог живее в тебе, ти ще допуснеш, че Той живее във всички хора. Едно е важно: да различаваш кога Бог се проявява в тебе и кога ти се проявяваш; кога Бог се проявява в хората и кога те се проявяват. – „По какво се познава кога се проявява Бог и кога – човек?“ – Бог всякога дава и нищо не очаква. Когато срещнеш човек на пътя си, пръв ти му направи едно добро, без да очакваш нещо от него. Ако видиш една мравка на пътя си, обиколи я, за да не я стъпчеш. Ти, големият, разумният ще пощадиш живота ѝ. Тя няма да знае, че си ѝ направил добро. Това нищо не значи. От тебе се иска да проявиш Божия закон, да покажеш, че Бог живее в тебе. В случая от тебе зависи да направиш едно добро или едно престъпление. Ако направиш престъпление, ще знаеш, че великият Божи закон хваща и най-малките престъпления. – „Защо трябва да правим добро?“ – Заради Бога, за онзи живот, който се проявява и в най-малките същества. Следователно ще обичаш човека и ще му правиш добро заради Любовта, чрез която Бог се проявява в тебе. Ще обичаш човека не за самия него, но за Бога, Който живее в него. Първо, ще обичаш заради Любовта в тебе, а после – за самия

човек. Ако проявиш първата любов, ще проявиш и втората. Ако не дойде първата любов, и втората няма да дойде. Тогава ще се чудиш защо никой не те разбира, защо и ти не разбираш хората. Всеки човек има желание да прояви любовта си, но не всякога може да направи това. – Защо? – Защото не познава закона на Любовта, не знае как да я прояви. В това отношение човек може да изучава Любовта от децата. Ако възрастните следват пътя на децата, те по-скоро биха намерили Любовта, отколкото по пътя на своя ум и сърце. Младите имат един начин за изразяване на любовта си, възрастните – друг начин, но в края на краищата и едните, и другите не са доволни. Някоя мома се оплаква, че възлюбеният ѝ стиснал силно ръката ѝ и я задържал дълго време. Той пък мисли, че така изказал любовта си. Определено е колко време трябва да задържиш ръката на някого, за да му покажеш, че го обичаш. И като го целунеш, пак не можеш да го задоволиш. Той казва, че си го оцапал. Единият е доволен, че стиснал ръката, а другият е недоволен, че го боли; единият е доволен, че прегърнал, а другият се сърди, недоволен е; единият е доволен, че купил дрехи и обувки на своята възлюбена, а тя е недоволна. И двамата се намират в опасност. Който дава, мисли, че е направил голямо добро, и постоянно се хвали пред близките си за това добро; който взима, изпитва известна обида. Обаче в Божията Любов и двамата са доволни: и който дава, и който взима. Тези дни дойде при мене една сестра, която изучавала науката за ухото. Тя ми каза: „Учителю, моля те да ми посочиш някои мои недостатъци, да знам върху какво да работя“. Погледнах я и казах: Ще ти обърна внимание на две неща – на носа ти, който е доста остър, и на очите. Острият ти нос показва, че всякога започваш добре, а свършваш зле. – „Така е, като уча, всякога остава нещо недоучено. Каквато работа започна, на края оставям нещо недовършено. Какво имам в очите?“ – Едно недоверие и подозрение в хората. За всеки човек казваш: „Този може да ме излъже“. Трябва да имаш повече доверие в хората. Като изправиш тази черта в себе си, ще ти е приятно, че хората те лъжат. Като ме лъжат, аз казвам: Зная, че лъжеш, но се възхищавам от тебе – хубаво лъжеш. Аз се радвам на това, което зная. То всякога излиза вярно. И на вас казвам: Не се смущавайте, че някой ви излъгал. Той няма желание да лъже. Това се дължи на неговото криво разбиране за живота. Една сестра, от много набожните, ми казва: „Учителю, дойдох от провинцията само заради тебе“. Аз зная, че тя не говори истината. Дошла да си нареди своите работи, а казва, че дошла за мене. Който не разбира, когато го лъжат, ще остане с кривото разбиране на хората. Трябва да мине много време, докато разбере, че са го лъгали. След това ще съжалява, че бил излъган. – Нищо от това. Един ще ви излъже, а друг ще ви каже истината. Ако някой ви обере, не съжалявайте. Ще дойде друг и ще ви направи добро. Значи добрият и лошият, дяволът и ангелът, вървят един след друг. Като ви излъжат, Бог ще прати един ангел да ви каже истината и да ви направи едно добро.

Дошъл в дома ви един крадец – голям гост, който ви обрал. Нищо от това, Бог ще изпрати друг, да ви донесе своето благословение. Някой ви ударил, счупил ви ръката. – Няма нищо, Бог ще изпрати един добър лекар да ви намести счупената ръка. С това всички противоречия ще изчезнат. Силата ви се заключава във философията на вашия живот. Като ви говоря, мнозина от вас се смеят. Не е лошо да се смее човек. И аз се смея. Френолозите изучават произхода на смеха и намират центъра му някъде в главата. Някои хора се смеят много, а други – малко. Някога човек е много сериозен, а някога – весел, смее се. – Защо се смее и защо е сериозен? – Има причини за това. Ще кажете, че някой е сериозен, защото го излъгали и обрали. Радвайте се и на това. – „Ама болен съм.“ – Ще боледуваш и ще оздравееш. Знай, че Бог е допуснал и доброто, и злото. Той е господар и на небето, и на земята, т.е. на рая и на ада. Който живее в ада, не е доволен; който е в рая, той е доволен. Обаче, който не е нито в ада, нито на небето, критикува и едното, и другото. От негово гледище всичко минава през критика. И в ада има култура, и на небето има култура, но те коренно се различават. – „Тежък е животът ни.“ – Тежък е, защото не можете да разрешите противоречията си. Едно ще знаете, че вашият живот е пълен с промени, в зависимост от това, къде сте попаднали. Ако сте в ада, мъчите се; ако сте в рая, радвате се. Радостта е отзвук на небето, а мъчението, ревността, завистта са плод на ада.

Противоположностите в живота вървят паралелно. Така се уравновесяват силите на природата. И тъй, ако и вие живеете по закона на равновесието, ще имате един уравновесен живот, на който глава ще бъде Господ, а вие – Негови слуги. Това значи да се развива човек вътрешно. Който не е уравновесил силите на своя организъм, е крайно нетърпелив. Той казва: „Не мога да търпя хората“. – Защо не може да ги търпи? – Едного не може да търпи, защото много приказвал. Другиго не може да търпи, защото много мълчал. Радвайте се, че един говори много, а друг мълчи. – „Ама еди-кой си бил много сприхав.“ – Радвайте се и на това. Този човек има много енергия. По-добре ли е да плаче и да се обезсърчава? Срещам една сестра, плаче, обезсърчила се. Питате: „Защо Бог не ѝ помогне? Защо трябва да плаче?“ – Плачът е дъжд, който напоява растенията. Дъждът вали за обезсърчените, а хубавото време е за онези, които се радват и веселят. Когато хората плачат, растенията се радват, че ще вали дъжд. Често се говори за лош и за добър живот, за злото и за доброто. Злото представлява ада на земята, т.е. онези сили, които идат отдолу, от низшите светове. Доброто представлява рая, небето, т.е. сили, които идат отгоре. Обаче злото и доброто са създадени едновременно. Те съществуват по единствената причина, да може човек правилно да се развива. Когато Адам влезе в рая, Бог му даде своя закон, по който да живее. Обаче скоро след това се яви вторият учител, който казваше на Адама: „Не само в рая

има знания, но и вън от рая. Вкуси от забранения плод, да видиш какви знания ще придобиеш". Адам и Ева послушаха този учител, но напуснаха рая. Бог им каза: „Ще отидете в света, там да се учите. И като научите уроците си добре, тогава пак ще се върнете в рая". Казваш: „Не искам да отида в света". – Ще отидеш, там ще учиш уроците си и като ги научиш, отново ще се върнеш в рая. Тогава ще разбираш работите по-добре, отколкото преди да си бил в света. – „Лош е светът." – Не е лош светът, но вие сте объркали работите си и не можете да ги оправите. Бог работи в света. Като се върнете отново, ще видите последствията от тази работа. Това не е за утеха, но казвам ви да не се месите в общия Божествен план. Сегашният свят минава през известна дисциплина. Казано е в Писанието: „Слънцето ще потъмнее и луната няма да дава своята светлина". Ще кажете, че светът ще се свърши. – Това е предположение. И най-учените не знаят кога ще се свърши светът. Ще дойде нов порядък в света. Тогава хората ще се освободят от сегашните противоречия. До това време вие се нуждаете от знания. Не казвам, че тези знания абсолютно ще ви освободят от противоречията, но поне отчасти ще ви помогнат. Днес от всички хора се иска търпение. – „Как ще търпя да ме обиждат?" – Там, именно, е силата на човека. Търпението е едно от великите изкуства на живота. И като те обиждат, да забравиш обидата. Един от нашите приятели имаше доброто желание да проповядва на хората и да ги убеждава. Той ми казваше: „Държах една хубава сказка в Плевен. След свършване на сказката, дойде при мене един от слушателите и ми пошепна на ухото: „Искам да ви кажа нещо". Помислих си, че той е доволен от сказката ми и ще ме похвали. Обаче той ми пошепна: „Ти си голям вагабонт. Защо заблуждаваш тези хора?" – Ако аз бях на мястото на нашия приятел, щях да му отговоря: Радвам се, че има и друг вагабонт като мене, който ми говори на ухото.

Помни: Каквото и да говорят хората за тебе, ти не си това. Ти няма да станеш такъв, какъвто те мислят. От тебе ще стане това, което ти мислиш, чувстваш и постъпваш. Думите, които казваш на човека, по-скоро тебе ще опетнят, отколкото него. Не е добре да говориш обидни думи на ухото на човека. Като прочетете 24-та глава от Матей, спрете вниманието си върху думите „истина" и „добро". Каквото се случи в живота ви, ще се превърне на добро. Всичко ще бъде за слава Божия. Силата на човека е в изпълнението на Божията воля. Казвам: Бог е във вас. Дайте място първо на Него. И да не Му дадете място, вие живеете в Него. Радвайте се на Бога в себе си, но го оставете свободно да се проявява във вас. Бог никога не е ограничил свободата ви, но очаква сами да отворите сърцата си, да Му дадете възможност Той да се прояви чрез вас. Щом Той е доволен от вас, и вие ще бъдете доволни от Неговите прояви. Ако не сте доволни, Той ще се оттегли от вас. – „Искаме да бъдем свободни."

Помнете: Единственото същество, което спазва закона на свободата, е Бог. Той никога не се налага. Той работи толкова дълбоко в нас, че ние никога не можем да проследим Неговия път. Който влезе в този път и наруши неговото равновесие, скъпо ще плати. Благодарете на Бога за радостите и страданията. Благодарете на Бога за лошите и за добрите мисли, за болестите и за здравето, за сиромашията и за богатството. Благодарете Му за всичко. Учете се, прилагайте новото учение, за да станете силни. Не ви говоря да следвате пътя на калугерите и свещениците. Не ви говоря и за живота на държавниците, но за живота на онзи, който следва Бога и живее, както Той желае. Не се сравнявайте помежду си, не казвайте кой е по-напреднал духовно и кой не е. Според мене напреднал е онзи, който е дал място на Бога в себе си да се проявява. Такъв човек е готов да отиде, където го прати Бог.

> Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

Утринно Слово от Учителя, държано на 5 март 1933 г., София, Изгрев.

1933_03_08 Принципи, закони, сили и форми
лекция пред общия окултен клас

ПРИНЦИПИ, ЗАКОНИ, СИЛИ И ФОРМИ

Размишление

Често наричаме научни неща тези, които ни най-малко не са научни и не могат да бъдат такива. – Защо? – Защото в тях има много изключения. Не може да бъде научен известен факт, в който се срещат много изключения. Колкото по-малко са изключенията, толкова фактите са по-достоверни и научни. Знание, което смущава човека, не е истинско. Соломон, който разполагал с много знания, казва: „Всяко знание, в което има вземане–даване, печалби и загуби, е бреме“. Знанието има отношение към човешката душа. В него влизат два фактора: правилно възприемане и правилно предаване. Не се спирайте върху това, което днес знаете. То е подобно на знанието, което имат бабите-акушерки. Те знаят само едно нещо: да приготвят всичко нужно за новороденото дете. Не се отнасяйте с пренебрежение към тази наука. Не казвайте, че това е бабешка наука, защото и без баба не може, и без пелени не може. Много неща са нужни за детето. Наближава време то да се роди. Тогава? Бабата трябва да бъде готова, пелените, коритцето – също. Важно е, какво ще роди. Ценно е онова знание, което ви ползва. Ще разглеждате нещата принципно. Това значи да влезете в света на принципите – най-високият връх, откъдето ще разглеждате света.

След принципите идват законите. Като природни закони, те са живи. Друг е въпросът за човешките закони, които са подложени на постоянни промени. Природните закони обаче са неизменни. Те са предназначени да поддържат великата закономерност в природата. Законите регулират силите. Те водят към физическия свят, където се изявяват формите. Значи принципите създават законите; законите създават силите; силите създават формите. Никоя форма не може да съществува, ако няма сили, които да я поддържат. Следователно формите представляват физическия свят; силите представляват чувствения свят; законите – умствения свят, а принципите – Божествения свят. Ако търсите принципите, ще ги намерите в човешката глава; законите ще намерите в сърцето и дробовете, а формите и силите, които се изявяват чрез тях, ще намерите в стомаха. Някои смесват стомаха с търбуха. Те се коренно различават. Търбухът мисли само за ядене и пиене, той не разбира живота. Главният капитал на човека е мозъкът. Той е най-устойчивото вещество, мъчно се изменя. Най-големите промени стават в тялото. Човек може да изгуби от теглото на тялото си от 1 до 40 килограма, когато от теглото на мозъка едва ли може да изгуби от 5 до 10 грама. Затова, именно, мисълта се проявява чрез

мозъка, а чувствата – чрез стомашния мозък, където има много ганглии. Често се говори за слънчевия възел, но той е само част от стомашния мозък. Слънчевият възел регулира функциите, свързани с храносмилането. Ако то става неправилно, и в мозъка се явяват неправилности. Някога човек изпада в неразположение на духа, става мрачен, песимист. Това се дължи на стомаха. Ако той работи правилно, и останалите органи са в изправност. Като знае това, природата лекува хората с ядене. Дайте на човека хубаво, добре сготвено ядене, да видите как ще се измени разположението му. Преяждането трябва да се избягва. Като знаете това, както обръщате внимание на храносмилането, така трябва да обръщате внимание и на дишането. Бързото дишане, силното запъхтяване не се препоръчва. Щом дишането е правилно, и пулсът на сърцето ще бъде правилен. Пулсът на природата е пулс и на сърцето. У всички добри, свети хора пулсът е хармоничен.

Упражнение: Поставете големия си пръст на пулса. Ако изпитвате приятно чувство, вие сте здрав. Ако не изпитвате приятно чувство, не сте здрав. Пулсът не бие добре, когато ядете мъчносмилаема храна, или се намирате в мъчнотия. Тогава и мозъчната, и стомашната системи не са в изправност. Това продължава, докато се възстанови правилното отношение между мозъка, дробовете и стомаха. След това и пулсът ще се урегулира. Когато се яви едно дисхармонично чувство във вас, например омразата, пулсът пак няма да бие правилно. При обичта и при омразата между хората става обмяна: в първия случай правилна, във втория – неправилна. Ако обмяната е неправилна и става само в мозъка, тя не е толкова опасна; обаче става ли и в стомаха, и в черния дроб, тя е опасна вече. Всеки орган е предназначен за известна служба; заеме ли се с някаква индивидуална служба, той се отказва да изпълнява пряката си служба. Казвате: „Този орган е разстроен“.

Сега, като разглеждам органите на човешкото лице, имам предвид какви трябва да бъдат те от Божествено гледище. Човек още не оценява какво представляват неговите очи, уши, нос, уста и брада. Те са капиталът, който Божественият свят му е дал да работи с него и да го увеличава. Като не съзнават това, мнозина се обезсърчават и казват, че животът няма смисъл. Те мислят, че животът се заключава само в ядене и пиене, в обличане, правене на къщи и ако нямат такива, те се обезсърчават. Не, тези неща са забави, играчки за децата. Бабите се грижат за доставянето им, да посрещнат с тях новороденото дете. Те възпитават децата и им казват, че са от висок произход, че в тях тече царска кръв, че са родени от Бога. Добре е да вярват в това, но те сами не вярват. Какво по-хубаво от това, да съзнаваш, че си произлязъл от Бога и да живееш като Син Божи. И вие вярвате в това дотолкова, доколкото ви е казано от други, но къде е вашето

благородство? Това е важно, да съзнаваш, че в тебе тече царска кръв и да проявиш своето благородство. Всяко вярване трябва да се основава на нещо научно, да бъде доказано и проверено. Има физиономисти, които посвещават живота си за изучаване на човека. Много от тях използват тази наука за печалба. Това са търговци, от които нищо няма да научите. Аз съм против тази търговия. Наука, която има за цел само печалби, нищо не допринася. Някой физиономист ти говори за носа, но има предвид печалбата от това. Целта му е да продава книгите си. Ако книгата струва 500 лева и хиляда души я купят, той си казва: „Струва си да се изучава физиономиката". И при мене са идвали хора, да ме молят да ги приема по важна работа. Като кажат така, аз зная вече колко важна е работата им. Въпреки това, приемам ги. Зная каква е тяхната цел. Те искат да знаят, ще бъдат ли щастливи. Още като видя носа на човека, разбирам, че той е сприхав, гневлив. Погледна ухото му – сбутано, неоформено. Същевременно и стомашната система е слаба, поради което никой не може да му угоди. При ядене той е постоянно недоволен. И този човек иска да знае, дали ще бъде щастлив. Казвам му: Ти трябва да си намериш една добра мома. – „Как ще я намеря?" – Която мома харесаш, доведи я при мене и аз ще ти кажа, дали тя е за тебе, или не. Какво друго може да се каже на този човек? Ако кажа, че стомашната му система е слаба и след две години ще замине за другия свят, ще го уплаша. Трябва ли да го плаша? Истината е в това, че той се нуждае от добра, нежна жена.

Помнете: Носът и ухото са голям капитал, чрез който човек може да работи и да се усъвършенства. Трябва да знаеш какъв е твоят нос – дали от тези, които предават, или които приемат. Ако носът повече предава, а по-малко приема, вървиш по мъжка линия. Ако повече приема, а по-малко предава, вървиш по женска линия. Ако вървиш по мъжка линия, носът е малко гърбав; ако вървиш по женска линия, носът е малко вдлъбнат. Вдлъбнатата и изпъкналата линия са живи; те постоянно се променят. Всеки ден в носа става прилив и отлив, поради което привидно той ту се стеснява, ту се разширява. Това са психически, а не органически промени, благодарение на което вие можете да се изучавате. Човек не е статична форма. Всеки ден той е изложен на промени. С носа стават по-големи промени, отколкото с ушите. И с устата стават по-големи промени, отколкото с очите. Някога окото губи своя блясък, което показва, че жизнените сили в организма намаляват. Някога окото става по-тъмно или по-светло. Потъмняването на окото показва разстройство на стомаха. Когато законите и принципите в човека са нарушени, силите, които действат в окото, са в дисхармония. Често и клепачите се изменят. Тези промени показват колко много още има да учи човек. Казвате, че знаете много неща. Можете ли да познаете характера на човека по носа? Можете ли да познаете неговото благородство?

Знай, че всяка частица на носа има своето предназначение. Казват за някого, че има гръцки нос, и мислят, че носът му е хубав. И на гръцкия нос липсва нещо. От значение е, дали носът е прав, или гърбав, вдлъбнат, или изпъкнал. Вдлъбнатината на носа е женска линия – влизане в материалния свят. Лошо е, ако линията на носа от изпъкнала минава във вдлъбната. Изпъкналата линия трябва да върви в права посока, без никаква вдлъбнатина. Където линията изпъква и се вглъбява, това показва любопитство. Такъв човек е добър за журналист. Види ли двама души да се разговарят, веднага той дава ухо и слуша. Когато линията на носа е права, нито се вглъбява, нито изпъква, мисълта е права. Изобщо, мисълта върви по права линия. Мисли право, за да изправиш линията на носа си. Изпъкналата линия означава предаване на чувствата и вкуса, вдлъбнатата – възприемане на чувствата и вкуса.

И тъй, не мислете, че въпросът за носа е свършен. Понеже носът е в процес на развитие и знанието за него остава отворено. Като гледам вашите носове, поставям ви в категорията на учените хора. Обаче има един нов тип нос, на истински учен. Той е доста дълъг, в основата си масивен. Този нос изправя енергична мисъл, която много работи. Такъв е носът на децата от шестата раса, която идва сега. Вие сте предшественици на тази раса. Новият тип нос не е нито гръцки, нито римски. Гръцкият нос е на изкуството, на вкуса. Има и болезнен тип нос, но на него няма да се спирам. Има философски, научен, религиозен нос. Изучавайте тези носове, за да се домогнете до науката за носа. И медицината днес прави интересни опити. Тя се опитва да присажда очи, уши, носове. Вадят очи от животни и докато животът е още в тях, присаждат ги на слепи хора. Един френски учен правел такива опити и на 100 от тях, 10 излезли сполучливи. Руски учен – на 96 от неговите опити, 39 излезли сполучливи. Това е наука.

И тъй, да бъдеш учен, това не значи само да философстваш, но да се ползваш от своята наука. Неразположен си. Щом познаваш носа си, достатъчно е малко да го бутнеш, за да смениш състоянието си. Ако не знаеш как да го бутнеш и на кое място, вместо да си помогнеш, ще влошиш положението си. Добре е, отвреме–навреме да бутате носа си, но съзнателно. Когато природата праща на човека болести – хрема, треска, тя има предвид своите мързеливи, своенравни деца. Така тя ги заставя да правят движения, да се лекуват. Искат, или не искат, те бутат носа си и по този начин си помагат. Без движения човек може да се осакати. – „Дотегна ми вече да се секна, не искам да си бутам носа.“ – Благодари на хремата. Без нея ти щеше да се осакатиш. Който не бута носа си, умира; който го бута, живее. Ще се учиш, да знаеш къде и как да пипаш носа си. Ще учиш и ще прилагаш знанието си. Това се иска от вас.

В човека са вложени дарби и способности, които трябва да се развиват. Изучавайте се, да знаете какво носите в себе си и как да си въздействате. Пипнеш едно място на носа си и вместо да събудиш някое добро качество, ти бутнеш мястото на страха и ставаш страхлив. Бутнеш друго място и се оказва, че си бутнал мястото на завистта. Което място бутнеш, такъв ставаш. Бутнеш мястото на подозрението, и ставаш подозрителен. Ако волята ти е слаба, бутни мястото, където е волята, да станеш човек със силна воля. Казваш, че имаш вяра, няма защо да работиш върху вярата. В какво вярваш? В богатството ли? Вярваш на богатия, на парите, на къщата му. – Това не е вяра. Да вярваш в бедния, който няма пари, няма къща, това е истинска вяра. Вярваш в самия него, в честността му, и си готов да направиш за него всичко, каквото той желае. Вярваш в обещанията на бедния. Каквото каже, той всичко изпълнява. Богатият обещава и не изпълнява. Обаче има богати, които обещават и изпълняват. Те са честни хора, държат на думата си. Има и бедни хора, които обещават и не изпълняват. Това зависи от човека.

Като ви говоря да изучавате ушите си, носа, устата, очите, някой си мисли: „На стари години ще почна да уча, да помня правила и закони. Това не е за мене. Младите да учат“. Този човек прилича на стара мома, която си казва: „Не се ожених навреме, остарях вече, не зная какво да правя“. Питам: Животът само в женене ли се изявява? Какво правят ангелите, които не се женят? Да раждаш и отглеждаш деца, както днес става, това е най-лесната работа. Почтена работа е, но не е най-високата. Да правиш грънци и да ги продаваш на хората, това не е висока служба. Ще направиш едно гърне, ще го продадеш и при първото падане на земята ще се счупи. Направи такова гърне, че колкото пъти падне на земята, да не се чупи. Който купи това гърне, ще каже: „Благодаря за гърнето, което купих от тебе. Досега е падало най-малко 20 пъти на земята: падне, отскочи и не се чупи“. Ще отговориш: „Добре владея изкуството си“. Ако грънците ти се чупят, ще кажеш: „Правя грънци, за да печеля. Ако не се чупят, нищо няма да спечеля“.

Като ви говоря за носа, ще ви дам един уред, да го измервате на дължина и широчина. Дължината се мери отдолу–нагоре, а широчината – долу, при крилата на носа. Всеки трябва да знае колко дълъг и широк е неговият нос. – „Това е за учени хора, не е за нас.“ – Чудно нещо, не трябва ли да преброиш колко пари имаш в касата си? Носът е капитал, с който разполагаш. Не трябва ли да знаеш колко е този капитал? Имаш една свещена книга като Библията. Четеш я, а не знаеш колко страници има тя. Казваш: „Не се интересувам от страниците на книгите“. – Наистина, ти четеш Библията, знаеш много стихове наизуст, без да знаеш колко

страници има тя. Друг знае броя на страниците, а самата Библия не чете. Добре е обаче и страниците да знаеш, и Библията да четеш. Добре е да изучавате живите линии, да познавате кой човек е добър и кой – лош. Като видиш един нов човек, разгледай линиите на ухото, на носа му, да знаеш с какъв човек имаш работа. Ако някой ти е причинил неприятности, вгледай се в ухото и носа му, да видиш къде се крие злото в него. Разглеждай своя нос, разглеждай и неговия. Дай му огледало, и той да се огледа. После му кажи: „Сега разбрах къде се крие злото в тебе. Изучих те и в бъдеще ще зная как да постъпвам с тебе. Много пакости ми причини, но придобих едно знание“. Няма смисъл да се сърдите и карате. Благодари, че научи нещо ново.

Оглеждаш се в огледалото и казваш: „Не съм красив. Какви лоши гримаси правя!“ – Те не са твои, а на твоите деди и прадеди, на ред поколения, които са живели преди тебе. Днес ти ги правиш несъзнателно, подражаваш им. Твое е само доброто, на което можеш да бъдеш господар. В доброто се крие Божественото. Всичко останало е наследство от твоите деди и прадеди. Всички слабости, всички отрицателни черти на вашия характер са човешки. – „Искам да зная, дали съм щедър.“ – Ако носът ти е тесен, не си щедър. Ти страдаш, недоволен си от твоите слабости. – Това е болезнено състояние, а болният мисли само за себе си. И слабият мисли само за себе си. И гръдноболният се движи само около своята личност и казва: „Здрав съм, добре съм“. Всъщност той знае, че всеки ден става по-зле. У него се явява омраза към всички хора. Той иска всички да умрат заедно с него. Ако може да се освободи от омразата и от отрицателните си чувства, той лесно ще се излекува. Туберкулозата се лекува мъчно по причина на лошите мисли и чувства, които болният храни в себе си и на онези, които го атакуват отвън. Добре е, туберкулозният да заспи магнетичен сън и в това време да му се внуши, че може да оздравее. Такива опити са правени с туберкулозни и са имали добри резултати.

Много хора са против внушението, обаче няма човек, който, съзнателно или несъзнателно, да не работи със закона на внушението и самовнушението. Гледаш се в огледалото и казваш: „Колко съм пожълтял!“ Жълтият цвят те плаши. Не мисли, че жълтият цвят е признак на болезненост. Някога този цвят показва интелигентност, разумност. И червеният цвят не всякога означава здраве. Има една червенина на лицето, която показва болезнено състояние. Когато тялото е хармонично, енергиите функционират в него правилно. Тогава червеният цвят на лицето е естествен. Той се прелива с цвета на кожата. В цвета на лицето у здравия човек стават малки промени, както във водата на тихото море, или шумоленето на листата. Приятно е да наблюдаваш промените в лицето на здравия човек: игривостта на очите му, усмивката на устата. Не е приятно

да гледаш неподвижна, здраво стисната уста. Това е болезнено състояние. Естественото положение на устата е красиво. Тя не трябва да бъде нито много отворена, нито много затворена. Същото се отнася и до очите. Очите трябва да бъдат по-малко или повече отворени, в зависимост от светлината, която възприемат. При силна светлина очите се отварят по-малко, а някога се свиват; при голяма тъмнина те се отварят широко.

Помнете: Силата на човека зависи от неговия нос. Ако носът ви е енергичен, благодарете. Ако е сплескан и тесен долу, дишайте поне по три пъти на ден, да го разширите. Казваш: „Тесен е носът ми, но няма да дишам". – Ще дишаш, за да разшириш носа си. Ще работиш, за да спазиш онази симетрия между органите на лицето, каквато природата е определила. Между челото, носа и брадата има известно отношение и съразмерност. Измерете челото си, да видите колко е широко, за да знаете каква широчина да предадете на носа си. Широчината на челото се мери по ръбовете на слепите очи. Те са граница на челото. Добре е да измервате устните, скулите на лицето си, да се познавате, да имате ясна представа за себе си.

Радвайте се, че ви се дава възможност да се изучавате. Не казвайте, че това е детинска работа. Казваш: „С молитва всичко се постига". – Да се молиш, това значи да се освободиш от всички отрицателни мисли и чувства и така чист, да се явиш пред Господа. Не се ли очистиш, Бог ще погледне ухото ти, ще види, че има нещо накърнено в него, и ще пита: „Къде е ходило това дете, че е пострадало?" После, ще погледне очите, носа, устата и брадата ти и като намери, че не са оформени, както трябва, ще извика един от главните инспектори и ще каже: „Погрижи се за това дете, да го изправиш". Тези инспектори са главните зидари на човешкото тяло. – Как работят зидарите? Чрез болестите и страданията. Ако устата ти е крива, Бог ще изпрати една болест на устата, за да я изправи. Ще изпрати една болка на носа, и той да се изправи. Така ще се изправят очите, ушите, всички криви линии на тялото, но никой няма право да се меси в работата на Бога. Не разваляйте работата на природата. Ако не ѝ се месите, тя по-лесно ще свърши работата си. – „Може ли за една година да изправим кривите линии на лицето си?" – От вас зависи. Ако не успеете в една година, в 10 години все ще имате някакъв резултат.

Като ви наблюдавам, виждам, че в ушите ви е станало малко подобрение, но има още да се работи. Изучавайте окултните науки, като помощни средства във вашата работа. С вас заедно трябва да взимат участие главата, дробовете и стомахът ви. Само така въпросите ще се разрешат правилно. Като работите по този начин, вие влизате в разумния свят. Каквото решат тримата съветника, то е решение на цялото тяло. Това подразбира

участието на правата мисъл, правите чувства и правите постъпки. Трите заедно са представители на цялото общество. Някога трима души могат да свършат работата на цялото общество. Където участва интуицията, там въпросите се решават лесно. Ако при решението на известна задача взима участие само умът, тя не е решена вярно. Само с мисъл не се решават въпросите. Като наблюдаваш човека, ти си правиш заключения за него и мислиш, че го познаваш. Докато не го почувстваш, познаването ти не е пълно. Ето защо, интуицията разрешава лесно въпросите, понеже при нея взимат участие и мисълта, и чувството. Когато в слънчевия възел, т.е. под лъжичката, изпитваш приятност, ти си на прав път. Слънчевият възел е старата столица на човешкия дух.

Новата столица, новото жилище на духа е главата. Ако в слънчевия възел изпитваш приятност, ще знаеш, че твоето чувство е 100% вярно. В него няма изключения. И наистина, той всякога е прав. Може да не е учен, но каквото каже, всичко излиза вярно. Интуицията е огнище, средоточие, където се събират множество разумни същества и осведомяват човека. Те го насочват в правия път. Те казват на някого: „Твоят приятел не решава правилно задачата си; той попада в крив път, иди да му помогнеш. Ще ти покажат и как да постъпиш с него“. Интуицията е Божествено чувство. Тя не произлиза от човека. Някога животните се водят от интуицията. Те вярно долавят нещата, но не ги предчувстват. В предчувствието има страх, а интуицията изключва всякакъв страх. Тя работи, докато човек не се е уплашил. Щом се уплаши, човек може само да наблюдава, но не и да схваща правилно. Интуицията подразбира онзи свободен момент, когато човек възприема и предава правилно.

Време е вече да правите опити – да прилагате наученото. Срещнете известен човек, който ви е неприятен. Питате се защо ви е неприятен, но не можете да си отговорите. Трябва да се вдълбочите в себе си, да видите защо се явява това чувство във вас. Причината на това чувство се дължи на един закон, наречен „закон на разногласие“. Съберете двама души, които се обичат, да живеят заедно и вижте какви ще бъдат техните отношения след десетина години. Вместо приятелски, нежни чувства, между тях ще настане известно охлаждане. И те сами няма да знаят коя е причината за това охлаждане. Те не искат вече да се виждат и са готови да се разделят. От тях изтичат дисхармонични сили, излишъкът на които не може да влезе в работа. От единия изтича положителна енергия, но и от другия изтича същата енергия, поради което те се отблъскват. На физическото поле аз наричам това отблъскване „закон за освобождаване“. Когато момъкът се влюби в момата, той се заробва и нищо не вижда около себе си. Той казва: „Като тази мома не съм срещал“. Това е заробване. За да ги освободи, природата създава условия за развиване на положителни

енергии между двамата и в края на краищата те се отблъскват по естествен път. Само така влюбеният ще види, че се е заблудил. На физическия свят отблъскването е неизбежно. Всеки човек неизбежно ще мине през него.

Казваш: „Не мога да обичам този човек". – Не че не го обичаш, но силите, които действат между вас, ви отблъскват. Едно богато семейство има красива дъщеря, която е предана на Бога. В дружбата си тя не се задоволява с обикновени светски младежи. По едно време в нея се влюбва млад, но беден момък. Родителите ѝ казват: „Той не е за нашия дом". Аз им пошепвам на ухото: Знаете ли, че тоя момък е богат, има два милиона лева в банката? „Щом е така, ние сме на негово разположение. Той ще бъде добре приет в нашия дом." В случая парите представляват сила, която първоначално отблъсна младия човек. Достатъчно е някой да каже една добра дума за вас, за да си изменят хората мнението. Същата сила има и лошата дума. Често вие говорите лошо един за друг, като не съзнавате какви пакости си причинявате. Говорете, каквото искате, но да отговаря на истината. Пазете правилото: Никога не говорете неща, истинността на които не сте проверили. Казваш за нещо: „Не съм сигурен, дали е така, но предполагам". С предположения не се живее. Говорете само верни неща. Ще кажете, че някой физиономист се произнесъл за лошите качества на някого. Откъде знае това? По носа познал. Носът му бил вирнат нагоре. – Аз познавам този човек; той е добър, тих и кротък. Тъй че, дали е вирнат носът му нагоре, това не е важно. Аз го познавам като добър човек. Че носът на някого бил гръцки или римски, не е важно. Докато не сте проверили нещата сами, вие нямате право да се произнасяте. Носът на някого бил завит като човка. Такава е човката на грабливите птици. И човек, който има подобен нос, обича да граби, като грабливата птица. Ако се измени тази черта в орела, с нея заедно ще се измени и умът му, а след това и човката ще се измени. Следователно, ако умът на човека се стреми към грабеж, и носът приема съответна форма. Причината за този нос не е само в един човек. Тя се дължи на мисълта на неговите деди и прадеди, на ред поколения преди него. И сега, по обратен път, той ще въздейства на мисълта си. Щом се измени мисълта, ще се измени и формата на носа.

И тъй, за да изградите носа си, първо трябва да го направите по-широк. Едновременно с носа ще изправяте ухото, окото, устата и брадата си. Така вие ще се самовъзпитавате. Много начини има за възпитание и самовъзпитание. Как ще възпитате котката да не прави пакости? Като ти изяде яденето, не я бий, но я хвани за опашката и я изнеси навън. Тя ще започне да мисли. Който не разбира какво представлява опашката на котката, ще каже: „Колко е жестоко да хванеш котката за опашката!" По-добре ли е да я ритам в корема? Знание е нужно на сегашния човек. Аз не съм за повърхностното знание, но държа за онова знание, което използва

правилно всички сили на природата. Аз искам да ви свържа с онези светове, с онези фирми, които работят за създаването на очите, ушите, носа, устата и брадата. Ако може да се запознаете поне с един от тези светове, вашата работа е наредена. В бъдеще вие ще се разговаряте със съществата на тези светове по вътрешен път, чрез вътрешното си радио.

Аз не искам да ви разкривам тайните на природата, защото не сте готови за тях. – „Как ще се разговаряме с тези същества?“ – Както се разговаряте днес по телефона. Взимате слушалката и се разговаряте. – „Какво ще правим, ако не сме разположени, ако имаме някакво умствено смущение?“ – Хванете ухото си с десния пръст на ръката си и започнете да мислите. След 1–2 минути вие ще се ободрите, ще стане правилна обмяна между умствените и сърдечни енергии във вас. Всеки застой на жизнените сили във вашия организъм се дължи на неправилното кръвообращение. Този застой спира действието на мисълта. Като знаете това, гледайте на ухото и на носа си като на свещени места – условия за правилно възприемане и предаване на енергиите. Казваш: „Господи, обърни ухото си към мене! Дай внимание на гласа ми!“ Ти апелираш към Господа и си готов да Го слушаш. Ако си глух, ако нямаш ухо, как ще слушаш Господа и как ще Му говориш? Ако ти слушаш Господа, и Той ще те слуша. Не Го ли слушаш ти, и Той няма да те слуша. Да те слуша Господ, това значи да се вслушва в твоите радости и страдания. Така се вслушва Бог в страданията на всички същества. Той им показва пътя на тяхното изправяне. Това са общи положения. Все едно е да кажеш на човека, че трябва да стане добър. Как ще стане добър? По естество човек е добър, но доброто е достояние на Бога. Той е добър, а човек може само да прояви доброто в себе си. Ако само за момент си помислиш, че си добър, ти създаваш злото в света. Не можеш да бъдеш добър, ако не си дал нещо от себе си. Не може да те обичат, ако не си дал нещо от себе си. Как ще жънеш, ако не си орал и сял? Христос ора и копа, след това ся и днес жъне. Вие влязохте в Неговия труд и се ползвате от плодовете Му. – „Кой ще влезе в нашия труд?“ – Все ще се намери някой.

Като ученици, изучавайте недостатъците си и ги изправяйте. Изучавайте мястото на вашия капитал и вижте къде може да внесете новото. – „Как да работим и какво да работим?“ – Учете се да четете и да разбирате прочетеното; да пишете и да рисувате, както отвън, така и вътре в себе си. Не очаквайте на другите, но сами вършете работата си. Ако обувките ви са нечисти, сами ги изчистете. Кажи си: „Аз имам един господар в себе си, на когото трябва да изчистя обувките“. Ако не съзнавате, че имате господар, на когото служите, вие още не сте дошли до мястото, на което трябва да бъдете. Вие мислите, че сте господари на себе си. Не, вие имате господар, който и досега още ви мачка. Докато става това, вие сте един от глупавите

слуги. Щом го съзнаеш, ще благодариш и ще кажеш на господаря си: „Кажи ми какво искаш от мене? Какво трябва да направя?“ Господарят му ще се усмихне и ще каже какво иска от него.

Един млад момък често посещавал едно семейство. Домакинята му казвала: „Гледай да станеш по-сладък“. Той не разбирал смисъла на тези думи. Един ден попитал приятеля си: „Какво означават думите „да станеш по-сладък“?“ – „Да носиш всеки ден по нещо.“ – „Чудна работа, нищо не разбирах.“ Той започнал всеки ден да носи по нещо. Сега домакинята му казала: „Ти стана вече много сладък“.

Сега и на вас казвам: Вие трябва да станете по-сладки, всеки ден да носите по нещо ново. – „Какво можем да направим ние?“ – Ако един човек може да развали семейство, да скара членовете на едно общество помежду им, да повдигне един народ срещу друг, защо да не направи едно добро? Следователно един човек може да подобри живота на едно семейство, да създаде цяло общество или един народ. Както можеш да рушиш, така можеш и да градиш. Както си майстор в едното, така ще бъдеш майстор и за другото. Не казвай, че нищо не можеш да направиш. Много нещо можеш да направиш. Един брат ми казваше: „Учителю, не мога да издържам да седя толкова време на едно място. Не мога да посещавам класа. Не съм добре, лошо ми става“. – Направи опит, да видиш, можеш ли да издържиш. Той дойде няколко пъти наред в класа и можа да издържи, не му стана лошо. Човек трябва да преодолява мъчнотиите. Отрицателните сили в организма трябва да се разпределят така, че да не попада човек под тяхно влияние. Ще кажете, че дяволът действа във вас. Не говорете така, не го обвинявайте напразно. И той не търпи никакво обвинение. Дяволът слага вината върху гърба на хората и като го питат кой е виновен за пакостта, той мълчи. И хората виждат грешките на другите и ги обвиняват; когато те грешат, мълчат, или отричат вината си. Ако си сгрешил, признай грешката си. Срещаш едного и си казваш: „Неприятен ми е този човек“. – Защо ти е неприятен? – „Не зная.“ – Неприятен ти е, защото нищо не ти дава. Ако ти носи торба със злато, веднага ще ти стане приятен. Казвам: Този човек е приятен на Бога. Защо да не е приятен и на тебе? Като видя мравка да пълзи по земята, аз се интересувам от нея, защото и Бог се интересува. Аз се интересувам и от дърветата, пак по същата причина. Виждам тяхната интелигентност, тяхната признателност. Направете една малка услуга на едно дърво, да видите с каква благодарност ще ви отговори то.

Един брат ми разправяше една своя опитност: „Седя един ден в градината си и гледам – една ябълка се мъчи нещо. Опитах се да вляза в разговор с нея, да видя какво ще ми каже. Вдълбочих се в себе си, да разбера с какво

мога да ѝ услужа. Вътрешно възприех една мисъл, която идваше от ябълката. Тя ми каза: „Погледни, около корена ми се увил един железен тел, който не ми позволява да се развивам“. Наведох се и наистина, около корена видях железен тел, който проникваше в земята. Издърпах тела внимателно и освободих корена на ябълката. Тя ми благодари“. Ще кажете, че това е съвпадение, случайност. Едно съвпадение може, второ, трето съвпадение също се случва, но ако са 99%, това не са вече случайности, а факти, чрез които се изразява разумността в природата. Съвпадение ли е, че носът е прав или крив, къс или дълъг? В разумната природа няма случайности. Какъвто и да е носът ви, той говори за връзката ви с миналите поколения. И те са толкова отговорни, колкото и вие. Каквото те са направили, сами трябва да го изправят; каквото вие сте направили, сами ще го изправите. Когато и да е, вие трябва да изправите вашия нос, да му придадете правилна форма. – „В другия свят ще имаме ли носове?“ – Ще имате, но като духове, носовете ви ще имат съвсем друга форма. Ако на физическия свят можете да изправите носа си, и в духовния свят ще можете.

Работете правилно и в четирите свята: в света на принципите, в света на законите, в света на силите и в света на формите. Понеже сте на земята, ще работите в света на формите. Първо изработете едно честно ухо, един честен нос, една честна уста и едно честно чело.

Т. м.

Лекция от Учителя, държана на 8 март 1933 г., София, Изгрев.

1933_03_10 Затвор и освобождение

ЗАТВОР И ОСВОБОЖДАВАНЕ

Т. м.

Тема за следния път: „Причини за неуспехите".

Какво се разбира под „успех" и „неуспех"? Ако се нахраниш, успех ли е това? Външно, това е успех. Изобщо, всяко хранене успех ли е? Някога храната не подхожда за даден организъм, не се отразява благоприятно върху него. Когато се нахраниш, казваш: „Успях да се нахраня". Това подразбира, че си могъл да се вредиш. Отиваш в гостилницата да ядеш. Думата „успех" означава и развитие на вътрешни качества. Какво е нужно, за да успява човек? Всеки иска да има успех. Например, като се вредиш навреме да издържиш изпита си, ти считаш, че си успял в нещо. Друг успява да се запише в университета, но с това не се свършва работата. Щом се запишеш, ти си вече студент, но учене се иска от тебе. Много от вас сте свършили университет, но не знаете защо съществуват твърдата, течната и въздухообразната материи. Какви са свойствата им, вие знаете, но какво е предназначението им, не знаете. Водата може да кара воденици, машини, мотори. И вятърът кара воденици. Забелязано е обаче, че като минава през гъста, твърда материя, човек се намира под едно влияние; като минава през течна материя, той се намира под друго влияние; и през въздухообразна материя е под трето влияние. От значение е за какво мисли човек: дали за твърдата, течната или въздухообразната материя. Ако искаш да си построиш къща, да си купиш ниви, лозя, ти си под влияние на твърдата материя. Ако мислиш за морета, за океани, за плавания, ти си под влияние на течната материя. Ако си астроном и мислиш за небето и небесните светила, ти си под влияние на въздухообразната материя. Следователно, който мисли за земята, е земен тип; който мисли за водата, е воден тип; който мисли за въздуха, е въздушен тип. Това, за което мислиш най-много, то оказва влияние върху тебе. От това гледище човек още живее в подземие; той не е излязъл на повърхността на земята. Той е затворен в мозъка си, в гъста материя. Външно изглежда, че човек се е освободил от гъстата материя, че не се влияе от твърдата материя, от своя мозък. Засега мозъкът се храни с твърда материя. След време той ще се храни с по-рядка материя – с въздух. Днес човек се занимава с идеята за освобождаване. Засега той е още затворен в една черупка, както мозъкът. Затворен си в един малък череп и оттам мислиш как да завладееш света. Какво ли не си фантазираш! Някой те бутне по главата, и ти казваш: „Знаеш ли кой съм аз?" – Кой си? Ти си човек, затворен в един малък череп, който едва събира от един до два килограма мозък. Средно мозъкът тежи от 1200 до 1800 грама най-много.

Последното число се отнася до гениални хора. Като измерят мозъка на един гениален човек, всички се учудват на тежестта му. Обаче гениалният умира, и мозъкът му изчезва. Значи и той, като обикновените хора, не се нуждае от много. Човек може да прекара живота си с един и половина килограм мозък. Който не разсъждава правилно, като чуе това, ще се обезсърчи. Колко трябва да бъде голяма главата на човека? Практично ли е да бъде главата на човека голяма? На едно тяло, тежко 60–70 килограма, му трябва 2–3 килограма тежка глава. Ако пък главата е тежка 50 килограма, колко трябва да бъде тежко тялото? – Около 1000 килограма. Мозъкът на слона, по отношение големината на тялото му, е малък, той има тегло около 9 килограма заедно с гръбначния мозък.

Аз искам да ви наведа на мисъл, за която малко се говори в научния свят, а именно: Успехът в живота не зависи от големината на мозъка, нито от големината на тялото. Това са само условия. Ето, слонът, който има грамадно тяло и мозък, тежък 9 килограма, се управлява от човека, който има малко тяло, в сравнение със слона, и мозък, тежък един килограм и половина. Не отричам значението на мозъка, но имам предвид неговото качество. Ако се безпокоиш за нищо и никакво, какво е качеството на твоя мозък? Безпокойството е присъщо на първобитния човек. Тогава са ставали земетресения, наводнения, бури в съзнанието му. Следователно безпокойството в него е било оправдано. Щом се безпокоите, и вие още не сте излезли от първия геологичен период – от дилувиалния период, от вулканическите изригвания. Ти си неразположен, безпокоиш се и мислиш, че с това ще постигнеш нещо. Освен че нищо няма да постигнеш, но влизаш в общия кипеж на живота. Казваш: „От мене човек не става“. Не си прав. Ти си вече човек: имаш два крака и две ръце, ходиш изправен; имаш глава, лице, мозък. Може би искаш да кажеш, че не мислиш по човешки, т.е. не мислиш право. Това е друг въпрос. – „Еди-кой си свършил университет, аз нищо не съм свършил.“ – Какво е постигнал той със своето образование? Работил известно време за народа си и след смъртта му ще признаят заслугите му. Какъв смисъл има в това? Пазете живота си. Внимавайте да не скъсате нишката. Всичко останало – обезсърчаване и насърчаване, скръб и радост, сила и безсилие – произтичат от един и същ източник. Остаряваш – обезсърчаваш се; подмладиш се – насърчаваш се. Като стар, губиш енергията си; като млад, придобиваш енергия. Кое ти дава право да се обезсърчиш? – „Остарях, не мога вече да мисля.“ – Старият не мисли ли? Кое дърво дава повече плод: старото или младото? Старото дърво е по-организирано от младото. Казваш: „Трябва да свърша университет, да заема добра служба, да си създам добро материално положение и да си поживея“. Така мислят всички хора – учени и прости. По какво се отличаваш от тях? Като се върнат от работа, и ученият, и простият мислят за ядене; мислят какво е сготвила жената. Ако има супа,

дали е сготвена добре; ако е готвила кокошка, дали е печена или варена.

Ще се върна към твърдите, течните и въздухообразните вещества. Твърдите вещества се отличават с голямо постоянство; течните вещества се отличават с разширяване, разливане, а въздухообразните – с голяма пъргавина и подвижност. Те служат като съединителна връзка между два свята. Изучавайте трите вида на материята от високо гледище – от гледището на духовния и умствения свят. Като пренасяте нещата от по-низш в по-висш свят, вие ще понасяте по-лесно всички изпитания. Днес се смущаваш от това, какво мислят хората за тебе. Като застанеш на по-високо стъпало, ще мислиш право, без да се смущаваш. Че хората говорят за тебе, това да не те смущава. Важно е, верно ли е това, което говорят. И за мене могат да говорят добро и лошо. Бил съм учен човек. Ако е верно, прави са. Бил съм силен. Важно е дали се ползвам от силата, която имам.

Младите говорят за знание, за култура. Питам: Какво ще стане с вашето знание след 30–40 години? Какво ще остане от вашето разбиране? Днес мислите по един начин, тогава ще мислите по друг. Де остана вашето знание? Ще кажете, че според законите на природата всичко се мени. Не е така. Само преходните неща се менят. Какво ще мислиш, ако те затворят? Там ще те облекат в халат. Халатът е преходна дреха, наложена ти е, по необходимост я носиш. И в сегашния културен свят има наложени положения от ред поколения. Те не са естествени. Новата култура, новият живот ще освободи човека от всичко непотребно. Щом излезеш от затвора, ще се освободиш от затворническия халат. И католическото кюре носи кепе на главата, но то е временно. Щом напусне поста, той се освобождава от кепето. То е като халата на затворника. В живота има много затворници, които минават за свободни хора и разнасят своето благословение тук и там. Не се минава много време, виждаш, че тези хора един след друг ги изнасят – заминали за другия свят.

Каква е разликата между онзи, който е затворен в четири стени, и онзи, който свободно се движи, а всъщност е в затвор? – Първият заминава за другия свят самотен, никой не го оплаква, а втория придружават много близки и познати, речи му държат, венци и цветя му носят. Казваш: „Да ме пази Господ от затвор!“ От този затвор бягаш, в друг влизаш. Ще свършиш богословско училище, ще те облекат в особена дреха и ще тръгнеш да благославяш хората. И това не е лошо, но то е повторение. С години наред в живота се повтаря една и съща история. Носи се житото на воденицата, мели се, докато стане на брашно. Казвате: „Култура е това!“ Да, култура на смляното жито, култура на брашното.

Говори се за египетската култура, за вавилонската, за еврейската,

индуската. Това са все култури. Какво стана с тях? Днес се правят разкопки, търсят да намерят величието на Египет. Намират в гробниците мумии, изучават ги. От останките съдят за тогавашната култура. След хиляди години ще изучават и нас; и ние ще бъдем в някой музей. Ще кажете, че така трябва да бъде. Аз изнасям тези неща не да се обезсърчавате; за мене това не е обезсърчаване. Това е фаза в развитието на живота. Когато видя пъпката на един цвят, аз не я отричам, но гледам на нея като на фаза, през която цветът минава. Тя не е крайният резултат. След време тя ще се пукне, ще се покажат чашката, венчето на цвета и най-после ще се разтвори целият цвят. Така ще се явяват един цвят след друг, с малко различие помежду си. И цветът не е последната фаза. Той ще прецъфти, ще върже плод и след време плодът ще узрее: ще падне на земята и ще се изгуби. Следователно има тясна, вътрешна връзка между пъпката, цвета и узрелия плод. Казвате: „Изгуби се плодът“. – Не се изгубил, той е влязъл или в земята, или в стомаха на едно живо същество. Плодът все ще бъде изяден от някое живо същество.

Вие сега се нуждаете от положително верую. Време е да се откажете от старите учения и вярвания на вашите деди и прадеди. Сега се налага поне малка промяна във формите на живота и в самия живот. Докога ще вярвате в традициите и в човешките закони? Докога ще вярвате в преходните неща? Хората си правят къщи, и вие си правите къщи. Хората се хранят и обличат по един и същ начин, който и вие следвате. Тогава каква е разликата между вас и затворника? Затворникът става и ляга, излиза и влиза, храни се, все със звънец. Той казва: „Закон е това“. Питам: Такива ли са законите в природата? Мислите ли, че както живеете сега, това е естественият, правият живот? Не сте ли и вие затворници, като всички хора? Ако сте затворници, где е директорът? Кой е вашият директор? Ще кажете, че вие изучавате окултната наука.

На окултните науки аз гледам другояче. Има една физиогномия, която гледа на хората като на затворници. Аз се интересувам от онази физиогномия, която разглежда двата типа хора: затворници и свободни. Следователно, като срещна един човек, аз проверявам, затворник ли е той, или свободен. Ако е затворник, разглеждам го от една светлина, ако е свободен – от друга. Ломброзо разглеждал хората като затворници – престъпни типове, и то в последната фаза. Има три категории затворници: Първата категория е в предварителния затвор; втората категория е в средата на затвора, а третата – в дъното на затвора. Ломброзо разглежда само онези, които са в дъното на затвора, най-престъпните типове, а останалите – в средата и предварителния затвор – не са предмет на неговите изследвания. Що се отнася до свободните типове – той не се занимава с тях.

Съвременната медицина изучава човека в неговите болезнени състояния, т.е. като затворник. Тя трябва да го изучава като свободен. Само така тя ще дойде до заключението, че човек не умира. Свободният човек е безсмъртен. Смъртта е затвор, ограничение. Ти си затворен, мъчно ти е нещо, страдаш, боледуваш, на никого не вярваш. Коя е причината за това, не знаеш. Трябва да се освободиш от мисълта за ограниченията, да станеш свободен. Това не се постига изведнъж. Сега вие сте в затвора, но в коя част, не знаете. Почти всички сте в предварителния затвор. Има една опасност за вас: ако не живеете добре, ще влезете в средната част на затвора, а оттам – на дъното. Желателно е да излезете от предварителния затвор, да няма нужда да изследвате средата и дъното на затвора. Всички се нуждаете от самообладание. Малко хора съм срещал, които имат самообладание. Англичаните имат външно самообладание. В това отношение китайците ги надминават. Китаецът е спокоен, не се вълнува; гледа какво става около него и се усмихва. Много китайци съм срещал, но само веднъж видях китаец да се усмихва. Той беше попаднал в един голям омнибус, между много европейци. Едни от тях бяха с бомбета на главата си, други – с меки шапки, добре облечени. Китаецът беше без шапка, с дълга коса и с особени дървени обувки, като налъми. Всички го гледаха, но и той ги гледаше. По едно време той се усмихна. С това искаше да каже: „Как попаднах между тези хора?“ Китаецът счита за безчестие да носи европейска шапка, както и европеецът, ако трябва да носи дълга коса. Това са външни неща. Такива бомбета и дълги коси има вътре в човека. От тях трябва да се освободите. Например, безверник си – ето едно бомбе. Песимист си – друго бомбе. Важно е да се определиш като човек, а не като европеец или китаец. Кои са качествата на човека?

Днес всеки се стреми към свобода. Няма по-хубаво нещо от свободата. Какво по-голямо благо от това, да бъдеш вън от затвора? Докато си в затвора, ще се натъкваш на различни изпитания и противодействия. Те представят твърди вещества. – Какво ще правим с тях? – Ще ги турите на работа. Искаш да използваш парата. Де ще я туриш? Нали е нужен котел? А котелът се прави от твърдо вещество. Искаш да използваш електрическите вълни. Пак ще си послужиш с твърдо вещество. Тръбите, жиците, които се употребяват при електрическата инсталация, са от метал – твърдо вещество. И в човека има предавателни и приемателни станции: очите, ушите, веждите, носът, устата, пръстите. Вие още не знаете службата на тези станции. Има теории за това, но те не ви задоволяват. Има адепти, които знаят законите на природата и като махнат с дясната ръка, укротяват бурята. Знание е нужно за това. И вие може да махнете с ръка на бурята, но тя ще продължава да вилнее. Ето, царят подпише една заповед, и работите се нареждат. Защо неговият подпис има сила? –

Съзнанието на царя е свързано със съзнанието на множество разумни същества, а подписът на простия човек няма сила. Казваш: „Аз съм говедар“. – Ако си говедар, бъди поне цар на говедата, та като издадеш една заповед, всички да я изпълнят. Ако говедата не те познават, и нито едно от тях не изпълнява твоята воля, какъв цар си ти? Говедар е онзи, който само дава, без да го познават и зачитат говедата. Следователно не може да бъдеш цар, преди да си бил говедар. Овчарят стои на по-високо място от говедаря. – Защо? – Защото овцата е по-умна и по-благородна от говедата. Волът може да те мушне, но овцата – никога. Между млекопитаещите овцата минава за най-благородно животно. Затова овчарят се ползва от почитанието и уважението на хората. Овцата се възпитава по-лесно от говедото.

Задача на всеки човек е да изучава условията, да види какво може да направи, как може да ги използва. Нищо не става произволно. Разумни закони управляват света. Например, един прост случай: искате да накарате едно колело да се движи. Ако пуснете водата под него, то няма да се движи; ако я пуснете отгоре или отстрана, колелото ще започне да се движи. Колкото по-силна е водата, толкова по-бърже ще се движи колелото. Значи водата е едно условие; силата на водата – второ условие. Разумният използва условията, и работата му върви напред. Студент си, готвиш се за изпит, но се намираш в трудно положение – не помниш, паметта ти е слаба. Казваш: „Не съм паметлив“. – Коя е причината за това? Причината може да е в сегашния ти живот, а може да е в миналото прераждане. Ако разбираш законите, може да изправиш този недостатък. Интересно е да знаеш в какви случаи паметта ти е слаба: дали при запомняне на имена, на дати или събития. Забелязано е, че когато мозъкът заболява, първо се забравят съществителните имена, после прилагателните, глагола и най-после – съюзите. Когато паметта се възстановява, става обратното: първо си спомня съюзите, глаголите, прилагателните и най-после, съществителните. Това показва, че съществителните са от най-нов произход. Значи съюзите, прилагателните и глаголите са най-старите думи. Човек трябва да знае произхода и значението на всяка дума в речта. Ако няма нужното знание, човек естествено се обезсърчава. Това е неизбежно. Чрез обезсърчаването ти преодоляваш известна мъчнотия и придобиваш опитност. Има едно специално място на носа, дето се отразява обезсърчението. Щом се обезсърчиш, пипни това място, и обезсърчението веднага ще изчезне.

Един американски милионер пожелал да го нарисува един виден художник. Първия път художникът направил скицата, схванал добре чертите на милионера. Втория ден, като продължил работата си, останал изненадан: забелязал малка промяна в линията на носа. Поправил

грешката си и си отишъл доволен от работата. На третия ден забелязъл същото нещо. Той се почудил и си казал: „Каква е тази работа! Никога не съм правил подобна грешка. Защо този нос не ми се поддава?“ Милионерът се усмихнал и казал: „Приятелю, ти рисуваш добре, грешката не е в тебе, но в моя нос – той е изкуствен“. Значи милионерът съзнателно побутвал носа си, искал да изпита художника.

И тъй, в живота има изкуствени и естествени неща. Изкуствените постоянно се променят, те не са реални. Те са изкуствените носове. Както и да ги рисуваш, колкото и да си майстор, все ще те изненадат. Също така има естествени и изкуствени мисли и чувства. Не се занимавай с тях, не прави опит да ги рисуваш. Изкуствената мисъл може да измениш, когато пожелаеш. Основната идея в живота е да дойдете до това положение, дето нещата не се менят. Това е реалността. – Що е реалност? Представи си, че от дядо ти останало голямо наследство, заключено в каса. Радваш се, обикаляш около касата, но ключът не е в тебе, не можеш да я отключиш. Имаш нужда от пари, не можеш да си помогнеш. Отиваш при един, при друг приятел, никой не ти помага. Ти си пред катастрофа. Най-после си спомняш, че някъде вкъщи си видял един ключ. Опитваш ключа и се оказва, че е от касата. Отключваш и виждаш, че касата е пълна със злато. Обезсърчаването изчезва, ти се радваш, че си спасен от катастрофа. Докато не беше ключът в ръката ти, ти беше обезсърчен; щом го намери, ти се насърчи. Значи реалността е в ключа. Що е ключът? – Това е знанието на законите в природата. Там ще намерим онова, което ни е нужно. Само Истината разрешава въпросите. Тя носи светлина и свобода за човешкия дух. Който се е домогнал до Истината, само той може да се тонира. С едно слушане само работите не се уреждат. Школа трябва на хората, да прилагат новите методи за своето изправяне. Има метод за усилване на паметта ; в 2–3 месеца може да се постигне това. Първото нещо – ще се концентрираш, да се изолираш от външния свят и като си в него, да не се безпокоиш и смущаваш от нищо.

Има една жица в природата, по която тече енергията на безпокойството и смущението. Щом се докоснеш до нея, веднага започваш да се безпокоиш – нейната енергия те засяга. Като знаеш това, стой на разстояние от тази жица, не я пипай. – „На пътя ми е тя.“ – Мини по друг път. Не минавай всякога по един и същ път. Умният не решава въпросите си по един и същ начин, нито по една и съща форма. Някога минаваш по един път – добре си разположен. Друг ден минаваш по същия път – не си разположен. Този ден по земята текат енергии, противоположни на твоя организъм. Ти си влязъл във връзка с едно дисхармонично течение в природата. И хората са носители на различни течения: едни на хармонични, други – на дисхармонични. Не дружете с хора, носители на дисхармонични течения.

Професорът къса едного, а другите минават благополучно. Той не прави това съзнателно. Оказва се, че мозъчните течения на професора и на студента са в дисхармония. Ако студентът разбира този закон, ще се яви на изпит друг ден, когато енергиите между тях са хармонични. Ето как трябва да постъпи този студент. Понеже професорът върви по мъжка линия, енергиите у него са по-груби. Такива са и енергиите на студента. Преди да се яви на изпит, той трябва да помоли една от студентките, с мек, женствен характер, да влезе преди него, да смекчи атмосферата. Един наш приятел, студент по медицина, се явил на изпит при един строг професор. Едва влязъл в стаята, професорът му казал: „Първо да се яви студентката номер еди-кой си, а вие след нея". Нашият познат има мекота, женственост. Достатъчно беше да влезе и излезе от стаята, за да внесе нещо меко, благо в характера на професора. Студентката влязла преди него, издържала изпита си добре. След нея се явил нашият приятел, който без да съзнава, помага и на себе си, и на студентката. Ще кажете, че това не е наука. – Ако знаете законите и можете да ги прилагате, наука е. Ще пуснете тока, колелото ще се завърти и ще произведе светлина.

И тъй, да използваш своята мисъл, своето чувство и волята си навреме, това е наука. Днес всички говорят за мисълта, за чувствата, но нищо не постигат. – Защо? – Нямат знания, не знаят как да ги приложат. Говорят за воля, но не могат да запазят една обикновена тайна. Дойде един, съобщя му нещо и казвам: „Ще го пазиш в тайна, на никого няма да го кажеш". Той обеща да пази тайната. Казах му да я пази за една година. Той седи неспокоен, мъчи се и като види един от приятелите си, казва му: „Слушай, ще ти кажа една тайна, но само ти ще я знаеш". Приятелят му я каже на свой приятел, той – на друг, и в края на краищата всички я знаят. Пази тайната, която ти е казана. Ако я изпуснеш, ти губиш. Има хора, които са крайно скрити, пазят тайна. Други пък са много отворени, не държат тайна в себе си. И едното, и другото е крайност. Ще държиш идеята в себе си, докато узрее. След това ще я пуснеш в света, да се ползват всички от нея. Йоан видя много неща в невидимия свят, но му се каза да ги запечата. Има неща, за които и сега не се позволява да се казват.

Като се говори за човешкия ум, сърце и воля, дохождаме до устройството на човека. Казвам: Човек не е създаден произволно. Бог, най-разумният, е неговият създател. В създаването на човека са взели участие множество разумни същества. Всичките органи – очите, ушите, носът, устата – са поставени на местата си. Всичко красиво и възвишено в човека има Божествен произход. Ако искаш да бъдеш красив, ще се обърнеш към Божественото начало, там е красотата. Като мислиш така, ще бъдеш красив. Това не се постига в един ден, но поне ще поставиш основа на своето желание. Като работиш така, ще преобразиш своя организъм. Това

значи успех, който зависи от твоята разумност. Разумната природа не желае да страдат хората. Казано е в Писанието: „Бог не съизволява в страданията и смъртта на човека." Значи той иска да се радвате на благата, които ви е дал. Не може ли човек да използва разумно тези блага?

Работете за идването на новото в света. Новата мисъл, новото разбиране ще ви тонират, ще оформят вашите органи. Очите, ушите, устата, носът на съвремените хора още не са установени по Божествените закони. Човешките мисли и чувства са ги отклонили от онези правилни мерки, които природата е дала. Ако спра вниманието си върху вашите очи, уши, уста и нос, вие ще се обезсърчите и ще кажете: „Нищо няма да излезе от нас". – Не се смущавайте, всичко се променя, и вашите лица ще се изменят. В продължение на 10 години човек може да преобрази своята уста, очи, нос, да подобри линиите на тялото си; да подобриш целия си живот. Оставете се напълно на влиянието на разумните сили в природата, те ще ви преобразят. Това значи да се развива човек естествено. Има един естествен ред и порядък, който нарежда работите. Там действат разумни същества по един велик, Божествен план. Този план е завършен в ръцете на Бога, но вие още не сте го реализирали на земята. За насърчение на всички, казвам: Има една основна идея в центъра на вашия мозък, която свети като скъпоценен камък. Той е изгубеният ключ, скритото богатство. Който го намери, ще се ползва от него. И като се домогнеш до него, не го вади навън, но се ползвай от неговите качества.

Изучавайте физиогномията, както изучавате фактите на днешната наука. Изучавайте и другите окултни науки по нов начин – чрез концентрация. Не говоря за концентрацията на факирите, но да я постигнете по един правилен хармоничен начин. Да минавате от едно състояние в друго, без да нарушавате връзката между разумните сили. Под „концентрация" разбирам още, след като сте направили една погрешка, да се опитате да възстановите хармонията между своя ум, сърце и воля. Това значи влизане в естествения, хармоничен ред на силите, които премахват непотребните неща – спънки в човешкия живот. Например, каква по-голяма дисхармония би могла да се произведе от желанието на човека да се удави, да се отрови – да се самоубие; или каква по-голяма дисхармония от тази – човек да се отрече от своите религиозни вярвания или научни изследвания. Отричането още нищо не разрешава.

Един българин, отчаян от живота си, решил да се удави. Неговият добър приятел, като разбрал намерението му, взел една кофа с чиста вода и тръгнал след него. В момента, когато се готвел да се хвърли във водата, приятелят му се засилил и излял върху него кофата с вода. Той се стреснал веднага, обърнал се назад и го попитал: „Защо ме намокри?" Той не

помислил даже, че като се хвърли във водата, цял ще се измокри, а се пази от една кофа вода. Постъпката на приятеля му го стреснала, и той се върнал у дома. Като размишлявал, той си казвал: „Добре, че ме заляха с вода, да ми дойде умът в главата“. Значи, като ти дойде мисъл за давене, излей върху главата си кофа вода, тя ще те тонира, ще възстанови твоето равновесие. Следователно, когато някой от вас заболее от хрема, треска или друга болест, цярът им е котел с вода. Той ще ви ободри и ще внесе в ума ви една красива мисъл, а в сърцето – едно красиво чувство.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на 10 март 1933 г. в София, Изгрев

1933_03_12 Начало и край
утринно слово

НАЧАЛО И КРАЙ

Размишление

Ще прочета 25-та глава от Матей.

Добре е да прочетете сами беседите от „Пътя на ученика", да си спомните някои неща. Някога е необходимо да се припомнят забравените работи.

Мнозина се питат защо се родили на земята, какво трябва да правят. Такъв въпрос си задават и религиозните, и светските. Това показва, че те си приличат по нещо. Не е лошо човек да минава за светски. Той се докарва като млада мома. – Защо се докарва момата? Питам: Защо търговецът пълни магазина си със стока? Защо банкерът борави с пари? И търговецът, и банкерът, като младата мома, искат да имат взимане-даване с хората. Два процеса са важни: взимането и даването, но трябва да знаеш как да взимаш и как да даваш. „Аз затова дойдох, да свидетелствам за истината" – казва Христос. Това се отнася и за вас. И вие трябва да се запитате защо сте дошли на земята.

Като четете „Пътят на ученика", ще се запитате за кого се отнася написаното в нея. То се отнася до вас. Който има градина, той пръв е посадил дърветата и пръв той очаква техния плод. Ако няма отношение към плодовете, за него е безразлично дали дърветата раждат или не. Човек може да се уподоби на градина. Значи той трябва да бъде насаден. Следователно, ако търсиш рая вън от себе си, ти изгубваш собствения си рай. Този рай сега е вън от вас, вие там го търсите. От толкова време търсите този рай, обаче не можете да го намерите. – Защо? – Защото той е вътре във вас. Често вие търсите доброто и любовта в другите хора, обаче те трябва да бъдат в самите вас. Вие търсите истината в хората, а не в себе си и като не я намерите, казвате: „Няма истина в света". Животът в самия човек струва повече от живота в другите хора. – Защо е така? – Защото животът в самия човек принадлежи на него. Вярно е, че животът в човека е Божествен, но какво се ползваш от този живот в другите хора? Сам по себе си той не принадлежи на тебе. Който разбира смисъла на своя живот, сам се ползва от него. Обаче разбирането на живота не е само едно, то се мени. Всеки ден носи ново разбиране, нова светлина. И вие, които сте изучавали законите на живота, още не знаете какво всъщност са светлината, топлината и огънят. Говори се за огън и топлина, за светлина и пламък, но в духовно отношение те се различават. Има светлина, при която нещата растат и зреят; има светлина, при която нещата замръзват – тя е тъй

наречената студена светлина. Има и студено знание, студен морал. Защо ви са студената светлина, студеното знание и студеният морал? Има и студени светии, при които хората замръзват. Сегашните хора са все студени светии. Който се приближи при тях, непременно ще замръзне. Това показва, че хората не са свободни. Ако някой си позволи да бъде свободен, свободата му минава за престъпление. Всички хора говорят за свобода. В какво се заключава свободата? Говори се за Любов. В какво се заключава Любовта? Вие мислите, че лесно може да се отговори на тези въпроси. Лесно е за учения. Той може да решава и най-мъчните задачи. Ако не знае да ги решава, не може и да ги прилага. Каква полза, че ги решава? Днес в училищата изучават геометрия, но тя няма приложение в живота. Много неща липсват в живота. Така също и математиката няма още приложение. Като ученик, изучаваш математика, а не знаеш ще те скъсат ли по някой предмет или не. – Какво значи скъсване? – Въжето на кофата, с която вадиш вода от кладенеца, е слабо и не може да я издържи. – Какво трябва да се прави? – Не се лакоми да вадиш вода с голяма кофа. Щом въжето ти е слабо, ще си послужиш с по-малка кофа. Голямата кофа не е за тебе. – „Ама защо ме скъсаха?“ – Защото кофата е тежка, голяма, а въжето ти е слабо. Ако искаш да не те късат, купи си малка кофа и дебело въже. Там е разрешението на въпроса. – „Как да обичам този човек?“ – Както искаш, от тебе зависи. – „Как да разбера този въпрос?“ – Както искаш. Някога и аз се намирам в трудно положение. Обаче аз съм дошъл до заключението: с малка кофа и дебело въже. Само така ще извадя вода от кладенеца. Това препоръчвам и на моите ученици. – „Колко пъти да отидем на кладенеца?“ – Колкото пъти искате. Щом сте жадни, ще отидете да си извадите вода и да се напиете. – „Няма ли да согреша нещо?“ – Когато човек вади вода от кладенеца, никога не греши. Когато изворът тече, той не греши: щом пресъхне, тогава греши. Когато човек се ражда, не греши; когато умира, греши. Изобщо човек греши, когато престане да върши волята Божия. Щом върши волята Божия, никакъв грях няма. Силата на човека не е само в мисълта за Господа, но в изпълнението на Неговата воля. Да мислиш за Него, това значи да изпълняваш Неговата воля. Ще ви приведа един пример от живота. Преди години дойде при мене една млада, интелигентна жена, която ми се оплака, че била много нещастна. – Защо си нещастна? – „Бях добре при баща си и майка си, но после ми дойде на ум да се оженя. Ожених се, но сега съм нещастна.“ – Добре си направила, че си се оженила. – „Добре, но налетях на едно зло; той не излезе такъв, какъвто очаквах. Оженихме се по любов, но сега искам да го напусна.“ – Чудна работа, по любов се оженихте, а сега искаш да се разведеш. Можеш ли да пратиш мъжа си при мене? – „Защо да го изпратя?“ – Тогава опитай се цял месец да слугуваш на мъжа си без роптание. Каквото иска, ще правиш. След един месец ела да ми кажеш какъв е резултатът от опита. След няколко дни мъжът ѝ дойде при мене,

но и той се оплаква, не е доволен от нея. Казва: „Не съм светия, човек съм, имам слабости. Умна е жена ми, но не зная, какво ѝ влезе в ума, та иска да ме напусне. Въпреки всичкото ми желание да се спогодим, не може – не зная какво да правя с нея“. – Ще търпиш, нищо няма да ѝ казваш. Ще се опиташ цял месец да ѝ слугуваш: каквото тя каже, ще изпълняваш. И на него дадох същия съвет. След една седмица той иде при мене и ми казва: „Не зная какво стана с жена ми, съвсем друга е сега“. – Не бързай още, почакай един месец и след това ела да ми кажеш. – „Ако върви така, може да се живее.“

Казвам: Това са вътрешни изпитания, които трябва да се използват разумно. Там е тайната на живота. Ако жената е лоша, адът управлява; ако мъжът е добър, небето управлява. Следователно не е лоша жената, адът я управлява. Някой те мушне с нож. Не е лош ножът; лош е онзи, който си послужи с ножа. Когато противоречията са вън от човека, той се справя лесно с тях. Обаче, ако противоречията са вътре в него, той мъчно се справя с тях. И тъй, за да разреши мъчнотиите и противоречията си, човек трябва да даде място на Божественото начало в себе си. Следователно без Божественото начало, без Бога в себе си, без връзка с Него не можеш да постигнеш никакво разрешение на въпросите в живота си. Не само да обичаш Бога, но да изпълняваш Неговата воля. Доброто на Бога и Неговият живот да текат през тебе. Без Бога никакъв нов порядък не може да се нареди. Ще се блъскате, ще се мъчите, но новото ще остане далеч от вас. Ще приличате на малките деца, които по цели дни си правят къщички от пясък. Ту от едната страна поставят бент, ту от другата, но щом завали дъжд, къщичките се събарят. Никакъв бент не може да издържи на силните порои. Няма да остане бент в човешкия живот, който да не бъде завлечен от водата. Като знаете това, не поставяйте никакъв бент в живота си. Вашите бентове имат отношение към човешкия порядък. Има един порядък в света, една програма – Божествената програма. Голяма, обширна е тази програма. Тя трябва да се реализира, няма защо да нареждате ваши програми. Изучавайте Божествения порядък, за да го приложите правилно в живота си. Един от израилските пророци казва: „Бог ще напише закона си в сърцата“. Законът е вече написан, няма какво повече да се пише. Бог написа този закон, когато направи човека по образ и подобие свое. Обаче човек още не съзнава това, както семето не съзнава, че крие в себе си сили, чрез които израства и дава плод. Ти не можеш да предадеш на семето каквото му е нужно. Но поставиш ли го в почвата, то веднага проявява скритите сили в себе си. Не мислете, че и вие можете да проявите силите си вън от благоприятните условия за тях. Тези условия се крият в Божественото във вас. Следователно, щом то се прояви, и при лоши условия да сте, пак можете да се развивате. Хората могат да ви галят и обичат, но без Божественото нищо няма да постигнете. Влезете ли в

Божествената почва, там всичко се постига. – „Големи са мъчнотиите ни.“ – Радвайте се на тях, защото само при мъчнотиите на вашия ум, на вашето сърце и на вашата воля се крият бъдещите ви успехи. Доброто и успехът ви се крият зад мъчнотиите. Те са признак на вашето добро. Чрез мъчнотиите и противоречията човек става велик, силен. Под думите „велик човек“, „велики хора“ разбирам онези, които са запознати с идеята, че в света съществува едно Разумно Начало, чиято воля трябва да се изпълнява. Който не е свързан с това Начало, нищо не може да постигне. В живота някога ние се уморяваме по единствената причина, че искаме да носим бремето на света на гърба си. – Това е невъзможно. Питате се защо светът е направен така, а не си задавате въпроса защо постъпвате неправилно. Искате да знаете защо някой човек е сприхав спрямо едни, а спрямо други – мек, внимателен. Има такива хора, но търсете причината за това не само в тях. Чукът е за острите камъни. Кой каменар отива да бие водата с чук? Там той отива с канче да си гребне малко вода. Обаче, като отива при камъните, той си носи чука. Ако външните условия са груби към тебе, това показва, че и ти си груб, недодялан камък. Значи на недодялания камък трябва чук, а за водата – канче. Да гребеш вода и да поливаш градината, то е друга служба, различна от чукането на камъните. Това, което е нужно за разбирането на едного, не е нужно за разбирането на другиго. Вие може да имате знания и сили, но това, което дава сила и смисъл на вашия живот, няма отношение към вашите преживявания. Вашата сила се заключава в това, което в даден момент може да направите. Имаш една суха кибритена клечка – в нея е твоята сила. – Защо? – Всеки момент може да я запалиш и да си накладеш огън. В случая сухата клечка кибрит струва повече от цялата кутия кибрит, но овлажнена. Една идея, приложена навреме, струва повече от множество идеи, още неприложени. Много неприложени идеи има в света. Казвате: „Ще дойде и тяхното време“. – Ще дойде времето им, но дотогава вие ще остареете и не ще можете да ги приложите. Аз забелязвам, че до известна възраст хората са по-усърдни и в молитвата си. Като остареят, не могат да се молят. Като стане от сън, старият казва: „Изстинаха ми краката, не съм разположен, ще си легна“. Така е, старият не може да се моли. Той е натоварена камила, как ще се моли? Той си казва: „Като бях млад, хората ме почитаха; бях полезен на окръжаващите. Но сега на никого не съм нужен. Какво ще правя? Едва се движа с тези патерици“. Защо остаряват хората? – Защото не вярват. Те отслабват, защото губят знанието си. Като остарява, човек губи паметта си и казва: „Дошло е време за онзи свят“. Обаче има хора, които си заминават за онзи свят подготвени, с пълно съзнание. Който не е готов, той се мъчи, огъва се, рита, не може да излезе от тялото си. Значи първият разбира защо е дошъл на земята, а вторият не разбира. Аз не искам да ви говоря за смъртта, но казвам, че тя е проява на един живот вън от Бога. Всички, които живеят вън от Бога, ще умрат; онези, които вярват в

Бога и живеят в Него, ще възкръснат. – „Какво да правим с греховете си?“ – Ще ги изправите. Там е силата на човека – да изправя грешките си с вяра. Така той ще придобие онази чиста детинска вяра. Вярата подмладява. Ще вярваш, за да се обновиш и подмладиш. Христос казва: „Ако вътрешно не станете като децата, не може да влезете в Царството Божие“. – „Не може ли без вяра да се живее?“ – Може, но това значи да философстваш, т.е. да умираш, без да се развиваш. Философия има при неразбрания живот. Обаче разбраният живот представлява истинска философия за прилагане. При това разбиране няма нужда от много говорене. То е угощение. Като нахраниш добре хората, те не стават по-добри. Докато се хранят, те много говорят: каква била супата, печената кокошка, баницата – все за това говорят. После казват: „Да видим какво угощение ще ни дадат втори път“. Кокошката е вкусна, баницата – хубава, яйцата – пресни, но вие си оставате такива, каквито сте. Каквито сте били в началото, такива сте и в края. Според мене хубаво ядене е това, което може да роди в тебе добри мисли и желания да правиш добро. Такова ядене е на мястото си.

Ставаш сутрин от сън, благодари на Бога. Кажеш ли първо какво ще ядеш, ти не разбираш Божия закон. Сега, четеш книга, недоволен си; ядеш, недоволен си; работиш – недоволен се. – Накъде ще излезе краят на този живот? Краят на живота е доброто; краят на несполуката е сполуката, радостта, веселието; краят на болестта е здравето. – Какъв ще бъде краят на вашия живот? – Според вас, смъртта. – Така не се говори. Търсете началото на живота. Сутрин, като станеш, казваш: „Какъв ще бъде краят на моя живот?“ – Не питай за това. Остави края и се запитай какво ще бъде началото на твоя живот. Питай за началото, а не за края. Под думите „начало“ и „край“ аз разбирам съвсем друго нещо от това, което се разбира в обикновения живот. Начало на всяко нещо е истината, а краят – доброто, т.е. това, което придобиваш. Следователно, ако питате кога ще дойде доброто при вас, отговарям: Доброто ще дойде, когато сложите истината за начало на всички неща. Доброто е плод на живота. Плодът ще дойде, когато светлината и топлината дойдат на земята. Те са условия за растенето и узряването на плодовете. Аз говоря за топлата светлина, не за студената, при която никакъв плод не може да узрее. Ето защо, ако животът ви е лишен от Любов и Истина, които постоянно идат от Бога, доброто никога няма да се прояви. Едно се иска от вас – приложение. Не е достатъчно само да учите. Каквото научите, трябва да го приложите още сега, докато сте на земята. Някой говори за онзи свят, там да отиде да приложи знанието си. Къде е онзи свят? И той е тук. Следователно още на земята ще си дадеш кандидатурата да те назначат на работа, да приложиш знанието си. Някой иска да бъде министър, друг – владика, проповедник; трети иска да стане поет, затова по цели дни пише, търси издател на стиховете си. Добре е да бъдеш и министър, и владика, и поет, но всичко

това е временно. Човек трябва да се освободи от временните си желания. Иначе и на онзи свят да отиде, и там ще носи желанията си, които е имал на земята. – „Не може ли Бог да ни освободи от временните желания?“ – Може, но Той никога не изменя на закона на свободата. Ако човек доброволно не се откаже от старите си навици и желания, Бог няма да го застави насила да направи това. Ако на земята човек има свобода да прави каквото иска, на онзи свят има още по-голяма свобода. „Защо съществува злото в света?“ – По причина на свободата. Само свободният човек може да прави добро и зло. Свободата се проявява в две направления: в доброволно служене на Бога и в служене на себе си. Като служиш на Бога, ти правиш добро; като служиш на себе си, ти даваш път на злото. Закон е: първо ще служиш на Бога, а после на себе си. Този е безопасният път, по който човек трябва да върви. Този закон не се отнася до всички, но само до онези, които разбират живота. Не можеш да говориш на децата за служене на Бога. – „Как да разбера Бога? Къде да Го намеря?“ – Ще Го намериш в себе си, а не отвън, и тогава ще Го разбереш. – „Как да разбера онзи свят?“ – Ти разбери този свят, а за онзи не мисли. – „Как да разбера живота?“ – Не яж десет дни. Само така ще разбереш какво нещо е животът и дали има смисъл да се живее. – „Не съм доволен от себе си.“ – Спри дишането си за две минути и ще станеш доволен. И после, като започнеш да дишаш, ще изпиташ чувство на доволство, ще разбереш смисъла на дишането, а оттам и на живота. Щом не си доволен от живота, гладът ще те изправи. На онзи дух в тебе, който не иска да те слуша, е нужен глад. Като го сложиш пет дни на глад и две минути да не диша, веднага ще отстъпи. Ще каже: „Готов съм да слушам, да изпълня волята ти. Дай ми малко хлебец“. Така човек може да се самовъзпитава. Хората са недоволни, искат да бъдат обичани и почитани от всички. И това може, но човек се обича за онова, което може да даде. Божественото в човека дава. Значи, ако си дал път на Божественото в себе си, всички ще те обичат. Защо обичате извора? Заради водата, която той изобилно дава. Ако си пресъхнал извор, никой няма да те обича; ако си изсъхнало дърво, никой не може да те обича. Кой обича необработената градина и запустялото лозе? Щом имаш капитал в себе си, всички ще те обичат, ще дохождат при тебе да вземат нещо. Много християни очакват да ги посети Духът, както е било във времето на апостолите. Това е неразбиране. Те искат неща, за които не са готови. Друго разбиране са имали апостолите. Много неща разбирате и вие, но едно не разбирате – как да станете първи, да заемете първите места. Пръв е само онзи, който може да свърши добре възложената му работа. Ако не може да я свърши, той е последен. Ако си цигулар и искаш да бъдеш пръв, излез на сцената. Там ще покажеш пръв ли си или последен. Срещам един религиозен, надул се, върви важно, измерва хората, кой къде греши. Казвам му: Не ставай стражар, остави хората свободни. – „Ама те вършат престъпления.“ – Ти знаеш ли кое всъщност е престъпление? Има неща привидно

престъпни, а не са такива; има привидни добродетели, а всъщност не са такива. Бъдете внимателни, различавайте привидните неща от истинските. Всяка постъпка се познава от последствията си, от своя плод. Божественото дава едни плодове, а човешкото – други. Желая ви да имате вяра като тази на децата. И тогава, ако сгрешиш, радвай се, не се критикувай. Благодари, че грешката ти не е много голяма. Ти може да направиш по-голяма грешка. И като направиш едно малко добро, пак се радвай и благодари.

Помоли се на Бога да ти даде възможност да направиш по-голямо добро. Това са методи на вътрешната школа. Като постъпваш така, ти ще придобиеш вътрешен мир и сила, ще станеш ученик на тази школа.

> Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

Утринно Слово от Учителя, държано на 12 март 1933 г., София, Изгрев.

1933_03_12 В Неговата Любов
неделна беседа

В НЕГОВАТА ЛЮБОВ

„Отче наш“

„Ще се развеселя “

Ще прочета петнайсета глава от евангелието на Йоана – до осемнайсети стих.

„Духът Божи“

Ще взема само няколко думи от единайсети стих: „Пребъдваме в неговата любов.“ Трябва едно правилно разбиране на живота. Тъй както сега разбираме живота, то е едно неправилно разбиране. Човечеството от памтивека се е стремило да измени някак порядъка в природата. Невъзможно е да се измени. Учените хора са се стремили да завладеят природата. Това е невъзможно. Нито може да се измени, нито да се завладее. Може да се правят такива опити, то е друг въпрос. Съществуват ред противоречия, които по никой начин не може да се изправят. Например от хиляди години смъртта е една сила, която разрушава всичко, при това ние не може да се справим с нея. Съществуват войни, и не може да се справим с тях. Съществуват социални кризи, неразбиране между хората, философите обясняват по един начин, по втори, по трети. Съществуват религии, говорят за друг свят, за някакъв ред и порядък. Едни учат, че всичко е на земята, други учат, че всичко е в другия свят. Онези, които живеят тук, на земята, и онези, които се готвят за другия свят, и едните, и другите страдат. Участта и на праведните, и на грешните е една и съща. А при това има едно вътрешно неразбиране между хората. Едни минават за верующи, други – за безверници, едни, които вярват, други, които не вярват.

И в любовта има различие. Трябва да знаем какво ние подразбираме под думата любов. Любов, това е свещеният огън на живота. Без огън животът не може да се предаде. Животът изтича из свещения огън. От този свещен огън изтича светлината. Без светлина никакъв прогрес не може да има – не онази студена светлина, на която нищо не расте, но онази светлина, при която всичко расте и се развива.

Та казвам, когато ние говорим за любовта, ние подразбираме този свещен огън, ние не разбираме каква и да е любов. Вие не може да разрешите никакъв въпрос в света. Какво ще разрешат болните хора в света. Какво ще разрешат хората, които нямат познания. Какво ще разрешат слепите хора. Нищо не може да разрешите. Вие може да си само облащавате, че сме

разрешили въпроса. Ние виждаме в света тия премутации, които стават постоянно. Малкото дете мисли, че е спечелило нещо и виждаме, че постоянно една сила го тласка. И младото дете остарява, вече са му необходими няколко патерици, за да ходи като един стар 90-годишен. Ние казваме като факт и казваме, че остарял.

Старостта, това е една анормалност вътре в природата. Тя съществува не само у хората. Тя съществува и преди човека. Старостта съществува и в растенията. Растенията се справиха много по-рано. Има растения, които живеят по 8–9 хиляди години. И досега има някои растения, които живеят по 6 хиляди години. Човек – с всичкото си знание – едва до 120 години живее. В съвременната статистика зная един човек, който е живял 250 години. Променил е 12 английски крале. В Библията се казва, че Матусал е живял 960 години. Това ние го считаме за приказно и най-после ние казваме: „Защо ни е дългият живот?“ Питам, защо ни са нас нужни страдания в света. Защо ни са нас ненужни разочарования? Защо ни са нас ненужни и обезсмисляне на живота? Защо са тия терзания, в които сега се намираме? Не само ние, но всички хора изобщо: и религиозни, и учени хора, все имат известни страдания. Страданията произтичат от три фактора. От външния, физически свят, от обективния свят произтичат някой път и от умствения свят произтичат тия страдания.

Та казвам, както и да е съграден светът, ние не може да очакваме, ние както мислим. Ние вървим по много крив път. Аз казвам, общата култура върви несъзнателно. Всички желаят да живеят добре, но някак си има едно силно течение, което отбива хората от техния прав път на разбиране. Много възпитатели са опитвали, много държавници и философи са опитвали, но още не е намерен един спасителен път, по който народите могат да вървят, без да дойдат в някое стълкновение. Сега, като оставим общия вървеж на нещата, то е вървежът на човека. Всеки един от вас има желание да прекара един живот сносен, щастлив. Казвам, живот със здрави ръце, със здрави крака се прекарва по-лесно, отколкото с болни крака, с болни ръце. Животът се прекарва с един здрав мозък, отколкото с болна глава. Животът се прекарва със здрави гърди, отколкото с болни гърди. Животът се прекарва със здрави мускули, отколкото с неорганизирани мускули. Това са общи положения. Всичките хора имат желания. Всеки един сказчик, всеки един проповедник, хиляди проповедници има, които проповядват. Тия хора имат известна цел. Желанието им е добро. Но, можем да кажем, постига се нещо. Туй постигане е толкоз малко. Ние на земята не виждаме добрите резултати. Даже между най-добрите хора, между идейните хора, и между тях има разногласия. Даже между един народ в една и съща народност, разправят се помежду си. Вземете например германците. Те сега се разправят в тяхната държава, германци с германци се избиват.

Преди години и русите се избиваха. Сега хората мислят, че с революция ще се постигне нещо. С една революция нищо не се постига, с един преврат нищо не се постига в света. Сега аз говоря за крайните резултати. Ако мислим за една революция, аз я уподобявам на едно запичане, което човек може да има. Може да вземе рициново масло, да образува революция, но да желае всякога да има такава революция в стомаха си, това е неразбиране на закона.

Човек расте при една разумност, хората трябва да бъдат разумни, учени. Учението е хубавото в света и трябва да бъде достъпно за всички. Това принципално е вярно. Но в природата съществуват два порядъка, но тия два порядъка – невъзможно е всички да мислят по един и същи начин, изключено, невъзможно е. Този човек, който мисли, изхожда от себе си. Всички хора, които изхождат само от своя глас, от своите лични интереси, всички мислят по един и същи начин. Други, които изхождат от интересите на своите ближни, те са обективни от ближните си. Вследствие на това, когато не мислим за себе си, имаме едно зло, създадено в нас, което разрушава външните отношения към другите. Ти считаш всичките хора, които поддържат твоите интереси, за добри хора, а всички хора, които не поддържат твоите интереси, ти ги считаш за свой враг. Следователно хората в света се разделят. Всичките си имат известни общества, които са основани на този принцип.

Някой човек казва: „Симпатичен ми е този човек", понеже той поддържа това, което ти е угодно, не нарушава твоите интереси. Сега аз засягам тия общи неща. Някои от вас сте запознати, някои от вас не сте запознати. Някои разглеждате живота чисто от органическо гледище, от социално гледище, изхождате от вашата личност. Някои разглеждат живота от социално гледище. Както и да разглеждате живота, животът на земята не е един завършен процес. След 50–60–100 години ти няма да бъдеш гражданин на земята. Има две разрешения. Едните казват тъй: след 40–50–60 години ти ще изчезнеш и ще се свърши. Тук, на земята, каквото направиш – яж, пий, и ще се свърши с тебе. И действително ще се свърши. Свършването подразбира преставане на живота. Другото течение, което казва – човек, след като замине от земята, пак ще съществува. Спорът сега къде съществува? Съществува в природата. Нещата, философски казано, те не се губят. Нищо в природата не се губи. Общото съзнание не се губи, не може да се изгуби, общият живот не може да се изгуби. Природата не може да разруши себе си. То е криво схващане. Ако ще станат промени в света, аз не искам да ви убеждавам. Но онези от вас, които искате да се домогнете до истината, в най-големите противоречия, ако човек разбира, той ще намери една велика истина. Той ще намери истината само ако знае пътя, тъй както един изобретател, който иска да прекара една цел, един

принцип.

Преди години хората не знаеха да хвъркат, но като гледаха, че птиците хвъркат, зароди се желанието човек да си направи изкуствени крила. Правеха разни опити несполучливи и колко изобретатели бяха осмени. Един англичанин, който беше измислил една хвъркована машина в Англия, беше дал обявление, че е изнамерил такава машина. Събират се голямо общество, но има вятър, колелото се забива в земята, освиркаха го, най-после въпросът се разреши. Казвам, че тия социални противоречия, които съществуват, те може да се разрешат. Има един начин за разрешение, на туй разрешение трябва да се разбира основата, трябва да се тури една основа. Ако хората не разбират какво нещо е любовта, ако те не турят свещения огън и едно свещено разбиране да работи, този свещен огън да даде подтик на живота…

Свещената светлина носи знание, което може да разреши всичките противоречия. Тези две неща всеки стар и млад, той трябва да се занимава с тях. Някой казва – трябва да се храним. Храненето е процес в природата. Човек се храни не по един начин. Ние се само заблуждаваме, че само с твърда храна може да се храним. Човек се храни и с вода, въздухът е храна и чувствата са храна, и всяка мисъл е храна, и светлината е храна, и топлината е храна. По много начини се храни. Който не разбира, иска да се храни по един начин. Който се храни по всичките начини на природата, той е здрав човек. Когато човек се научи да се храни чрез своите мисли, когато човек се научи да се храни чрез светлината, с топлината, той ще стане безсмъртен човек, или казано на обикновен език, той ще стане господар на трудните условия, при които се намира сега. Сегашните учени хора изчисляват колко души може земята да прехрани. Че можела да изхрани 5–6 милиарда, но тя може да ги прехрани по един много разумен режим. Даже сега имаме повече население, отколкото трябва. Според разумните изчисления земята при сегашните условия трябва да има 500 милиона хора, за да може да живеят хората добре, а ние имаме вече 2 милиарда. Следователно имаме няколко пъти повече население, отколкото земята може да прехрани, и вследствие на това се раждат стълкновения между тия народи. Сега няма да се спирам върху причините за размножаването на хората.

Казано е в Писанието: „Плодете се.“ Размножаването е всякога един лош признак, факт е, че една риба хвърля около 300 хиляди яйца. От тях след време не зная колко остават. Много малко количество – за поддържане. Има голямо изтребление, избиване, не едно, не две, не три, това са триста хиляди, а в растенията е още повече. В низшите микроби в 24 часа те може да изпълнят орталъка. Казва да се разплодяваме, но разумност трябва в

света. Разплодяването не разрешава въпроса. Следователно този закон, ако у един човек се размножават неестествено неговите желания, силите му ще се разединят. Трябва да имаш толкоз желания и толкоз мисли, които ти може да отхраниш, за които ще имаш достатъчно сила да те поддържат. Другояче ще влезеш в противоречие със себе си. Да кажем, ако в тебе се роди идеята, да станеш министър-председател в Съединените щати или да завземеш най-високия пост, да станеш председател на републиката. От 120 милиона в Америка ти си един. От 120 милиона какъв шанс има. Ако имаш една лотария, която е със 120 милиона номера, а само един номер печели, ако се тегли такава лотария, при какви условия може да ти се падне да станеш министър-председател. Представете си, че ти мислиш да станеш министър-председател. След колко хиляди години и след колко милиона години тебе ще ти се падне шанс да станеш председател. Защото всеки председател стои 4 години и 120 милиона ако се редуват, тогава позакинете по 4 години, колко години ще им трябва? 60 милиона години ще им трябват. Туй е един идеал, който хората са си турили. Това отклонява човека от неговия път. Човек, който се е качил на един републикански пост, освен че няма да оправи света, но съвсем ще загази. Не е лесно да се поправи един човек. Да уредиш една държава, значи да уредиш себе си. То е една от най-трудните задачи, които са дадени. Аз гледам някои, които говорят за възпитание, мислят, че е така лесно. Много трудно е да се възпита човек. Лесно е само когато знаеш. И човека може да го възпиташ много лесно, но трябва да внесеш някакви нови сили, трябва да знаеш как да внесеш новото в неговия ум.

Да ви приведа един пример. Обезсърчил се един европейски граф, млад човек, но считал, че нищо нямало да постигне. Отивал да се дави, да се убие някъде. Отподире му върви една млада мома, която му пришепва нещо. Той се отказва да се дави. Какви магически думи са били. Нито баща му е бил в състояние, нито майка му е била в състояние да му помогне. Но тази млада мома му е казала една дума, и той вече се е отказал, облякъл се. По-рано връзката му била черна, сега турил бяла. Той се изменя, слага си други дрехи и после казва, че животът има смисъл. Това е било временно заблуждение. Силата е в онази вяра. Под думите вяра разбираме да вярваш в разумното, на разумните хора. Или под думите разумност разбираме тия съвършените, в които абсолютно няма никаква склонност да грешат, които живеят за благото на другите и идеал е да си в съгласие с тях.

Та казвам, съществува в природата една разумна област, в която ние трябва да влезем във връзка. Земята един ден ще се спаси по съвсем друг начин. Земята, нашият параход, ние сме наблизо, няколко километра ни остават да влезем в новата зона. Земята като влезе в новата зона, светът ще бъде

спасен. Досега се движи в едно поле, дето грехът е възможен и всичките противоречия може да се обяснят научно. Онези от вас, които искат да се занимават с тия дълбоките работи, може да се занимават с окултната наука. Наричам окултна наука онази истинска наука, която разрешава всичките противоречия в света. Противоречията съществуват за онези, които не знаят. А за онези, които знаят, за тях противоречия не съществуват. Някой ще каже, че противоречията съществуват между слабите. Противоречията съществуват между силните. Не са слабите, които развалят. Не са слабите, които дигат скандали, но силните. Например вие казвате, че в една микроба има сила да се размножава, но не сте изучавали законите, кои са онези причини, какви разумни енергии стоят зад микробите. Вие на някое железарско огнище – има едно огнище, на което въглищата не може да се разпалят… Но този мех не работи, а мехът като работи, въглищата се разпалят и горят много силно, но зад меха седи разумно същество, което употребява известна сила за усилване на горенето.

Казвам, ония противоречиви мисли, ония противоречиви желания, които по някой път изпъкват отнякъде, те откъде се пръкват? Отде идат те? Ти си живял при майка си, която е добра, баща ти е добър. Ти си бил като детенце, баща ти – светия, а в тебе се ражда мисълта, искаш да извършиш едно престъпление. Туй не е ли присадка? Когато човек се разболее, нима болестта е била в него. Съвременната наука казва, че нещо е влязло в кръвта ти, някакъв бацил дошъл и всичките болести, с малки изключения, се дължат на бацили – живи микроорганизми, някои, които са толкова малки, че даже с микроскоп не може да се виждат.

Сега Христос разреши един въпрос и правилно го разреши. Казва: „Както аз пребъдвам в неговата любов.“ Туй разумното в света е, което разрешава всичките противоречия в света. Всички противоречия са разрешени. Противоречията на живота не може да се разрешат извън любовта. Само любовта, само свещеният огън е в сила да разреши противоречията, да внесе онзи мир, да внесе онзи подтик на човешката душа, който човек очаква. На онзи изстиналия човек зимно време никаква философия не му трябва. Там се изисква огън, сгряване, малко топла вода, топла храна. Те са неща, които може да спасят човека. Ако човек остане без огън, без храна и студ отвън, такъв човек винаги ще плати с живота си. Има неща, които трябва да се разбират в Писанието.

Вземете сега религиозните хора. Често се казва, че слънцето ще потъмнее, луната няма да дава светлина, но тия хора и досега още не знаят, че ще потъмнее слънцето. Какво значи да потъмнее слънцето? Мислят, че туй естественото слънце ще потъмнее. То надали ще потъмнее, няма да

потъмнее. Под слънце и луна съвсем друго се разбира. Те са символи, съвсем друго означава. После казват, че звездите ще паднат. Тъй както науката изучава, някои звезди са по-големи от нашето слънце. Къде ще паднат те? Тия религиозните хора казват, че всичките звезди ще се стопят на земята, и досега още звездите не са стопени. Чудят се как досега слънцето не е потъмняло. То ето какво означава.

Слънцето е любовта. Слънцето ще потъмнее в края в обществата, в църквата, навсякъде любовта ще потъмнее и всеки ще мисли само за себе си. Туй е слънцето, което дава живот, а луната показва вярата и вярата на хората ще отслабне, хората няма да вярват един на друг. Като идеш при някой банкер, казва: „Дай 4 души гаранти." Може да си благороден, може да си съвършен, но 4 души са ти необходими, за да ти гарантират. Звездите ще паднат, подразбирай, че тия хора няма да имат толкова знание. Учените хора ще изгубят пусулата и навсякъде няма да знаят какво да правят. Това са звездите. В умствения живот великите хора няма да имат авторитет. Сега идете в Америка, в Лос Анжелос, в един от най-щастливите градове на Калифорния – става едно земетресение на 11-и и има повече от 6–7 хиляди души наранени. Казват – едно от най-силните земетресения. Казват, че Айнщайн излязъл из техническия институт. Не пострадал от това земетресение. Той се случил там, да изчислява математически.

Питам тогава, каква е сигурността. Дойде земетресението, и веднага разрешава щастието на хората. Земетресенията вървят по един начин. Ако хората биха живели разумен живот, земетресения не щеше да има на земята, но хората предизвикват земетресенията със своите мисли, изгубва се онова равновесие, това равновесие, което съществува в природата. И ние може да съществуваме по единствената причина на равновесието, което съществува в природата. Вие не се стремете да премахнете доброто и злото в света. Вие не знаете какво нещо е добро и какво нещо е зло. Това са две равнодействащи сили. Злото не е насочено спрямо вас. Ако то ви засяга, причината е, че вие сте влезли в една област, която не ви подобава. По причина на туй равновесие ние може да живеем. Всички ние говорим. Говори един проповедник и той като захване – всичките погрешки, които стават в света, все дяволът е причината. Аз съм привеждал този разказ, че дяволът не е толкоз виновен. Такъв дявол, какъвто хората мислят, не съществува в света.

Има един анекдот. В един голям манастир живели калугерки и една благочестива игуменка. По правилата не е трябвало да имат кокошки, но игуменката е обичала да яде яйца. И понеже забелязала, че тези яйца изчезват някъде – и калугериците обичали да ядат яйца, и най-после дала разпореждане да не се кладе огън в килиите, за да не се пекат яйцата там.

Но след като дала това нареждане, забелязала, че яйцата пак изчезвали. Тръгнала тя от килия на килия и една вечер гледа през една пукнатина, че две калугерки запалили една свещ, турили яйцето на един тел и започнали да го пекат на пламъка на свещта. Тя като гледала, гледала, казва: „Гледай ти, пустият дявол какъв мурафет измислил.“ Дяволът бил наблизо и казал: „Не ме обвинявай, този мурафет аз за пръв път го виждам.“ Ние всякога искаме да стоварим своята вина върху някого. Не е благородно. От нас зависи да опечем яйцето или да не го опечем, да го изядем или да не го изядем. Не дяволът ни е накарал, но има естествен закон. Човек трябва да се храни. Ако той е проял, не е виновато яденето. Той трябва да тури норма в своето ядене и да бъде господар на положението си.

Единствената сила в света е любовта. Два вида любов има в света. Едната любов е непрекъсната, идеална. Тя носи безсмъртие на човека. Другата любов носи смърт. Или аз наричам любовта свещеният огън. В болния като влезе, оздравява го, а като влезе другата любов, изгаря хората. Като влезе другата любов, те придобиват живот. Следователно дотогава, докато вие се безпокоите, вас ви засяга тази любов, която ви гори. Вие още не сте дошли до любовта, която носи широта на нашето съзнание. Вие за най-малките дребни работи се смущавате, даже не може да търпите най-малките погрешки в когото и да е. Например ние често се възмущаваме, като ни каже, че някой вълк изял някоя крава. Как вълк да изяде кравата. И ще се дигне цяла хайка да отиде да преследва този вълк, че сто други крави са заклани и хората ги изядат. Това е в реда на нещата. Ако е грешно за вълка да яде крави, грешно е и за човека. Ако за човека не е грешно, а пък за вълка е грешно, това не е морал. В Писанието е казано – който убива, който коли вол…

Питам тогава, при такова религиозно разбиране – има религиозни хора, които се молят по три пъти на ден и казват, че Господ е определил тези животни за нас да ги ядем. Това е наше частично разбиране. Онзи, който убива, ще каже: „Аз трябваше да го убия, за да избавя живота си.“ Всеки може да се оправдае. То е закон на безлюбието. То е тази любов, която уморява човека. Тия противоречия в света вие мислите, че се дължат на бездейната любов. Ако твоята любов – ти не може да погледнеш на едно същество, както майката го гледа – ако ти не може да погледнеш на едно същество, да видиш в неговата душа онова, което се крие, ти не си разбрал неговия живот. Ти не може да вникнеш в дълбочината на неговия живот и най-после ти не може да проникнеш в неговата душа и да обичаш. Не да кажеш: „От мене човек няма да стане.“ Това не е никаква философия. Семето, докато не е в хамбара, може да каже: „От мене нищо няма да стане.“ Но когато семето се хвърли в нивата и го заровят, казва: „От мене ще стане нещо.“

Ние мислим, че някой, като започне да страда и срещне злополука в живота, казва: „От мене нищо няма да стане." Казвам, именно от тебе човек ще стане. Ако не страдаш, от тебе нищо няма да стане. Ако страдаш, от тебе нещо ще стане. Страданията в света произтичат от съвсем друго гледище. Човек всякога започва да страда, когато в него се събуди истинската любов и вижда своя минал живот, че не е живял както трябва. Тогава се зараждат страданията. Зараждат се, че и хората не живеят както трябва. Аз съжалявам, че хората, като вървят по пътя и които вървят, ще страдат. Аз привеждам този пример. Седи един болен човек и на пътя иде един голям богаташ, аристократ. Казва му: „Господине, не минавай по този път." „То не е твоя работа. Знаеш ли кой съм?" „Не зная кой си, но не минавай по този път." „Моя работа е." Вечерно време минава и после вика за помощ. Отива бедният горе на трапа, а той паднал долу 5–6 метра. Казва му: „Какво искаш?" „Моля, извади ме." Изкълчил си крака. „Ти знаеш ли аз кой съм?" „Не зная кой си?" „Аз съм онзи, който ти казах да не минаваш по този път." Сега ние казваме: „То не е твоя работа" на някого. Но един ден той ще ти каже отгоре на будката: „Ти знаеш ли кой съм? Аз съм онзи, който ти казах да не минаваш по този път. Ако вървиш, зле ще свършиш." Сега по този начин като ви говорят някои, вие ще кажете, че ние обичаме Бога. В истинската любов всякога трябва да се притури, любовта трябва да се прояви. Не трябва да живеем с нашата стара любов. Срещаме млади и стари хора. Казвате: „Едно време с моята другарка, с моята баба как се обичахме." Казвам: „Къде отиде вашата любов? Сега трябва да се обичате още повече." Аз казвам на себе си – ако човек има тази божествена любов, неговата баба няма да остарее и той няма да остарее, ще бъде всякога млад и в бъдеще животът, идейният живот, който ще дойде, как ще живеят хората… За да няма спор между семействата тук, на земята, като сега няма да живеят хората. Но между един мъж и една жена ще има едно разстояние – най-малко 100 километра, ще се срещат 12 пъти в годината, в месеца само веднъж. Това е нормално. Пък тези, които не живеят по този закон, не живеят нормално, ще се срещат всяка седмица, а пък тези, които са глупави, ще се срещат всеки ден. Не се свързвайте с глупавия живот. Какъв живот очаквате, когато в една стая от 4 метра на широчина и 5 метра дължина, какво очаквате, и 3–4 деца в тази стая – въздухът е развален. Какъв идеен живот очаквате, кажете ми.

Като погледнем Вселената трябва да знаем какъв простор трябва да има човек. Ако всеки от вас беше така развит, че като му стане тежко, да се качи на своя аероплан, да отиде на месечината. Някой обиди жена си, качи се на аероплана, иде на месечината. Тази жена може ли да бъде нещастна? И тя ще иде там, на месечината, и знаеш ли колко е красив животът. Много е

красив животът на месечината. Много по-красив, отколкото на земята. Има едно старо предание – то не е хубаво да се изнася, – че на месечината живеят 144 хиляди хора, най-умните хора, и за да се освободите от всичките противоречия, много вода не им трябва. Те са взели студа отвън, а задържали топлината отвътре. Атмосферата за техните научни изследвания е добра, те имат отлична атмосфера, дето може да се наблюдава небето. Никакви микроби, никакви болести, които съществуват тук, там нямат условие да се размножават. 140 градуса има студ отвън, 150 градуса. При такава температура даже такова вещество като водорода може да се превърне в течно и твърдо тяло. Сега това са посторонни работи, които може да се подложат на критика и да кажете: „Докажи това." За себе си аз няма какво да ви доказвам, нито на вас има какво да го доказвам. На вас го казвам като роман или като приказка от „Хиляда и една нощ", като едно вметнато предложение.

Един американски проповедник, от тези проповедници на събуждането – правят такива големи събрания. Седи един господин и той приказва за онзи свят и най-после, за да развесели публиката, казва, че той имал една тъща, която била много лоша. И след като го слушали, дотегнало им и един казва: „Слушай, в ада ще идеш." „Но ти няма ли да пратиш много здраве на баба си." Та нима вие мислите, че ние тук не сме на земята в ада. Има области на земята, то е цял ад. Туй е едно неразбиране на онзи истинския живот.

Сега казва Христос: „Както аз пребъдвам в неговата любов…" Има една любов в света, която разрешава всичките противоречия. Аз наричам тая любов на живота, която разрешава основно всичките противоречия. Аз я наричам любов на живота, любов на гениалността, любов на талантите, на всичко онова силно и възвишено и човек, който иска да сполучи, той трябва да придобие тази любов, тя е завидното в света, този стих „Пребъдвайте в неговата любов". Но тази работа не идва така лесно, не може изведнъж. Българите са много чуден народ, много бързат. Когато прави своите научни изследвания, казва: „Каква е твоята цел? Какви са придобивките? Не може ли да ни кажеш нещо?" Не може. „Защо криеш? Ние ще го използваме ли?" Казвам, няма да го използвате и досега, който е работил, съм правил опити, комуто съм казал, не съм намерил нито един да е приложил това, което съм казал. Защото всеки мисли, че има нещо по-важно в света. Ако му кажеш, че интелигентността на човека зависи от твоя нос, веднага противоречие. Казва – има хора с дълги носове, не са така интелигентни, така умни. Ако кажа – широкият нос показва здраве, веднага казва, че има хора с тесни носове и са здрави. Ако му кажеш, че челото му трябва да бъде голямо, той веднага казва – има хора с ниски чела и са паметливи. Той не е забелязал – има една линия гениална, има една

черта гениална. Гениалните хора имат гениални черти. Добрите хора имат особени тъкани. Обикновените хора имат обикновена кожа. Който не е изучавал под микроскоп кожата на добрите хора, той нищо не знае. Аз нищо няма да говоря за това, защото, ако река да говоря, да дам признаците, то цяла пертурбация ще стане. И няма да изучават, но ще гледат на един престъпник каква е кожата му. Това трябва да се приложи при възпитанието на децата. Майката по тази наука ще вземе една малка част от кожата и ще гледа под микроскопа и ще види какво ще стане от детето – тази благородната кожа може да е само при едно щастливо съчетание на организираната материя, от която ние сме съградени. Не всички хора са организирани от една и съща материя. Някои са образувани от една материя по-нечиста.

Следователно, като дойдеш да живееш добре, ще трябва да преорганизираш този материал чрез храната си. Всичко може да го преорганизираш. Онези разумните същества чрез храната си имат един начин. Аз съм правил няколко опита. Хора, които са боледували, хора, които са били подложени на някаква болест – да кажем, в света съществува една неврастения, която не може да се лекува, неврастенията е една болест, която не може да се лекува чрез храната – този човек трябва при определено време да яде храната. Същевременно в ума му не трябва да има никакви посторонни мисли. Той трябва да има, да намери чисто удоволствие в храната, да не мисли за храната, която ще яде, да има едно удоволствие в храната, нищо друго да го не смущава. Достатъчни са 4–5 месеца, и този човек да възстанови своя организъм, да се възобнови. Казват: „Не мога.“ Не можеш, ако не искаш. Ще ви приведа сега един пример. В една зоологическа градина един звероукротител, един лъв се нахвърлил отгоре му, откъсва крака му, но като му откъсва крака, задига го. Звероукротителят помислил дали и другия ще откъсне, но задигнатият крак бил изкуствен и благодарение на своя изкуствен крак той се е освободил.

Та казвам, ако сега не е това разумното, ако ние не вярваме в разумното в света, какъв ще бъде нашият тил. Не е огънят на нашето огнище, който ни спасява. Туй е само едно временно положение. Не е малката свещ, която ни спасява. Онова, което спасява, което дава помощ на човека, то е слънцето, слънчевата светлина и топлина. Следователно онази мисъл, онези благородни чувства, които дават подтик на цялото човечество, тази енергия, която иде отнякъде, тя е, която спасява човека. Колкото човек е по-интелигентен – не само да мисли, че е интелигентен, човек трябва да има сила в себе си. Христос е турил туй в една много проста форма. Аз турям още една дума. Той е казал: „Път, истина и живот.“ Аз казвам тъй: път, истина, сила и живот.

Пътят е един метод. Истината, това е външният закон, по който природата работи. Силата е онова, което трябва да се придобие. Животът, това е свещеният огън, дето ти трябва да работиш. Ако нямаш този път, ако нямаш тази светлина, която трябва, ако нямаш тази сила в себе си, ако нямаш свещения огън, какво може да добиеш. Защото, ако един човек не може, двама ще се съберат. Ако двамата не могат, трима да се съберат. Трябва да се споразумеят и да работят разумно, и тогава в света ще се води разумна борба. Тогава ние трябва да се поставим така, както направиха американците.

Може би преди 30 години в един от американските градове един американски богаташ искал да направи едно изкуствено езеро, че направил един бент на реката над града. Като направил изкуственото езеро, като издигнал стената, не им дошло наум, че стената може да се събори и да помете целия град. Пет – шест години след като направили бента и зимно време техните деца се пързаляли по езерото, става голямо наводнение. Събаря се бентът и повече от 2000 души се издавили, водата е достигнала до третия етаж. И оттам насетне не съградиха нова стена да направят езеро, оставиха водата да тече свободно.

Ще съградиш едно изкуствено езеро и после ще кажеш: „Защо дойде това нещастие?“ Не само ние, но и културните хора със своя неестествен живот, всички сме отговорни, ние носим последствията. Земетресенията, които сега зачестиха, са едно последствие от войната на четиринайсета година. Ако стане още една война, тия земетресения ще станат два–три пъти по-силни. Земната кора се търси и ако дойде една война, тия снаряди, които хвърлят, сами ще създадат едно нещастие. Лошите последствия ще дойдат със земетресенията, които ще вразумят сегашната култура. Някой ще каже – това е една илюзия. Когато стане втората война, когато дойдат земетресенията, бъдещите историци ще пишат. Първо имаше в Япония, после в Сан Франциско, после може да закачи Европа, може да дойде пак в Америка, в Азия. Земетресенията вървят по един определен път. Сега аз не искам да цитирам тия факти, да не се изплашите. Казвате: „Какво ще правим, ако дойдат земетресенията?“ Каквото правят в Лос Анжелос – 7–8 хиляди души ранени. Като дойде, ще се носи.

Казвам, ако хората са разумни, как трябваше да живеят. Казвам, трябва да се проповядва едно учение за една любов, която трябва да свести хората, да дойдат до едно съзнание. Само любовта е, която ще донесе свобода. Свобода без любов не може да съществува. Истината и любовта заедно вървят. Любовта не може да бъде любов без истина. И истината не може да бъде истина, защото истината е външната страна на онази Божествената

Любов. Любовта е, която дава свобода на човека, не само временна свобода, но в пълния смисъл, прави го напълно господар на своята съдба.

Та казвам, всички онези от вас, които съзнавате тези временни страдания, тя земята няма да се разруши. Земята ще влезе, цялата наша земя ще се преобрази, ще дойде едно преобразувание и един ден злото, което сега съществува, тези навици, които сега съществуват в хората, те ще си отидат. Няма да има условие, тези навици ще изчезнат по този естествения път, както една гъсеница – ти не може да я отучиш да не яде листа, но като се превърне на пеперуда, тя ще престане. Ще дойде време, когато ще изгубим този навик да чоплим листата и ще влезем в ново разбиране на живота. Не е само един порядък външен, механически. Онова учение, което седи в любовта, човек трябва да приложи тази любов. Неговият поглед ще се отвори. Че нашият поглед на живота мяза на погледа на мравята. Гледам, мравите, като ходят, за нищо не се грижат. Ходят около своя мравуняк и мислят, там всичко се движи. Казваме – ние, хората, мязаме на мравите, обаче дойде ли някой със своето рало, разваля мравуняка и ние не знаем кои са причините. Един живот, добре устроен, не трябва да мяза на мравуняк.

Имаме две култури: култура на пчелите и култура на мравите. Хората повече може да подражават на културата на пчелите, отколкото на културата на мравите. Но казвам, хората може да подражават на културата на плодните растения. Има други малки микроорганизми, на които трябва да благодарим. Тия микроорганизми, които са дошли в нас, влезли са в нашето тяло да живеят, да издържат всичките нещастия и страдания, които ние имаме. Ние не можем да си представим, че човешкото тяло е съставено от безброй малки същества, които работят. Някои от тях са много големи специалисти, учени са. Тия микроорганизми, които се наричат клетки, които са вътре в мозъка, в разните мозъчни центрове, вършат всичката работа. Ако ти беше оставил да свършиш тази работа, туй щеше да бъде непоносимо.

Казвам, когато дойдеш до този порядък, целият свят съставя нещо разумно в света. Ние, съвременните хора, мислим, че разумни същества сме само ние и че по-разумни същества от хората на земята няма. То е погрешно схващане. Ние, съвременните хора, на земята не сме от най-разумните. Че не сме най-умните показва, че ние всички ще умрем, нищо повече. Защо трябва да умрем? За да идем при онзи, който не умира, за да ни научат как трябва да се живее. Дали и вие сега вярвате, като отидете при тях, ще видите. Някой казва: „Аз не вярвам.“ Без разлика дали вярваш, или не, и бистрите реки, и мътните реки все в океана влизат. Бистрите влизат бистри, а мътните ще влязат мътни. Калта пада. Вие като влезете в

онзи свят, година, две, три, десет, петнайсет, петдесет години и най-после вашата кал, която сега имате, ще изчезне и най-после вие ще изтрезнеете. Ще познаете и ще видите лошите последствия, които съществуват на земята. Ако дойдете втори път на земята, ако се преродите по закона на кармата, като как трябва да живеете? Какво тяло да си съградите? Но за да си създадете туй тяло, непременно трябва този нов принцип да влезе в основата на нашето съществуване. Ако той не влезе, тогава ние ще имаме учението на индусите за кармата. Във всеки един живот се трупа карма. И не се разрешава въпросът. Под думите разумен живот разбирам в тази свещена любов, дето се придобива безсмъртният живот, че всичко може да се разреши.

Ти трябва да имаш едно понятие за Бога. Аз не зная каква дума да употребя. Туй същество, от което ти си излязъл, трябва да се свържеш с него. Ти в кого трябва да вярваш? Туй същество, в което живееш и се движиш, трябва да влезеш във връзка с него, да може да чуваш неговия глас, откъдето и да ти говори, да може да чуваш гласа на Бога. Сега трябва да идеш да питаш някой свещеник и някой философ, някой пророк, да го питаш дали има Господ, или не, къде е – на земята или на небето. Някъде. Че около него има ангели. Този питаш, онзи питаш и най-после изгубиш положението си, не знаеш кому да вярваш. Аз ви казвам, онзи, който най-често говори в нас, той е, туй същество. Най-отривиста е неговата реч в света. Не зная друго същество да говори по-отривисто, по-разумно, отколкото туй същество. Не като човек говори, но туй, с което разрушава всичко. Щом направиш погрешка, казва: „Да правиш добре.“ Някой човек е беден при тебе. Той казва: „Постъпи любовно с този човек.“ Някой е беден и страда, казва: „Бъди милостив към него.“ Невежа е някой, той казва: „Бъди снизходителен.“ Този глас аз съм го чувал.

Имаше един българин много сприхав, много раздразнителен, холерически темперамент. Жена му трябваше да опъва, както ѝ каже мъжът, тя трябва да изпълни. Другояче – дърво за жената. Един ден жена му възразява и какво става. Той ѝ ушива две плесници, казва: „Жена не искам.“ И тогава става цял преврат с него. Той ѝ казва самият: „Нещо ми казва – не направи добре, че удари на жена си две плесници.“ И целия ден той седи, върти се вкъщи и не може да иде на работа. Ходи, връща се, мъчи се и най-после казва на жена си: „Ще ми простиш, моля ти се, ще ми простиш. Втори път няма да те бия. Аз направих голяма погрешка. Нещо ми говори, че съм направил много лошо.“ И той казва, че когато жена му му казала, че му прощава, нему му е олекнало и той казва: „Нещо ми казва, чух един глас – добре направи, че иска извинение.“

Вие ще кажете – това е една илюзия. Питам тогава, ти като ядеш яденето,

това не е ли илюзия. Ти като пиеш бира или винце, каквито и да са други работи, ти като носиш твърде модни чепичета, че те са квадратни илюзии, в които ние живеем. И той казва: „Оттам насетне нова идея влезе.“ Казвам, човещина е туй. И тя е като мене. Че майка я гледала и нея, че майка ѝ на ръце я носила, целувала я и тя е била възлюблена дъщеря, баща има, който я обича, че и аз имам дъщеря. Един ден какъв пример ще дам аз. Две плесници ѝ ударил и казва да търпи жената. Жената може да ушие две плесници и тя казва – да търпи мъжът. Силният може да ушие две плесници, комуто иска. Трябва да знаете, че и на силния може да му се ушият две плесници.

И казва Христос: „Аз пребъдвам в неговата любов.“ Няма по-хубаво нещо в света – човек да пребъдва, да чувства своята свобода. Тогава той ще бъде независим. Туй учение е вътрешно, аз не искам да проповядвам навън. Като запаля свещта, светлината трябва да проповядва. Не огънят, не огънят да ходи да проповядва. Огънят е на слънцето. Топлината, която иде от слънцето, трябва да проповядва. Твоят живот, който излиза, твоите постъпки, твоите мисли, туй, което излиза от тебе, този свещеният огън, той ще бъде за тебе. Ти не може ли да отвориш сърцето си на хората и да им покажеш какво гори в тебе? Казвате – да помагаме на света. Свещта, като гори, ще покаже сама по себе си. Ако има едно общество, образувано от честни хора в света, които живеят един за друг, какво ще бъде, ако всеки иска да си услужи. Какво ще бъде едно общество, ако всеки се притичва, ако жените повдигат мъжете, ако мъжете повдигат жените, братята повдигат сестрите и сестрите повдигат братята, господарите повдигат слугите и слугите повдигат господарите? Ако всеки работи, ако има туй желание за повдигане, какъв ще бъде светът? Сега, след като съм проповядвал, някои от вас вече виждам, че почти сте прави, някой ще каже: „То не му е дошло времето още.“ Вярно е. На някои не е дошло времето – да чакат за своето време. Но онези, на които е дошло времето, да не спят повече. Има някои, за които времето е дошло. Ако закъснеете с една минута повече, всичко е изгубено. Като казвам – ще изгубите един случай, той пак ще се повтори, но сега е онзи благоприятният ден, дето ще направим един вътрешен опит. Туй, което сега ще го направим, то ще бъде заради вас, да кажете, да знаете, както Христос казва: „Аз пребъдвам в неговата любов и всякога върша това, което нему е угодно.“ Онуй, което въздигна Христа за образец, то е тази любов, онзи, в който той пребъдва, той го повдигна и по същия закон, ако вие пребъдвате в него, той ще повдигне и вас. То е великата идея в света.

Онова, което въздига хората в света, то е пребъдването в свещената любов. Името Божие трябва да споменаваме много рядко, защото някой от вас може би да имате едно божество. Аз ще ви приведа един пример. Един

турски бей от старите е трябвало да се жени и в турско време обичаят е бил, че момъкът не може да си избира момата. Праща свати. Избират момата. Те му избирали, избирали и му казват какво избрахме, оженили го. След това на другата сутрин – той не е виждал жена си, тя дига булото си да я види и да ѝ каже на кого да се показва и на кого не. Трябвало да се показва на свекъра, на свекървата, на братята, на някои близки. Но той, като я видял тази грозотия, ѝ казва: „Показвай се, комуто искаш, само на мене не се показвай." По някой път и вашето божество мяза на грозотия. Казвам, когато ще избираш, ще отидеш там да избираш, да бъде красива и като видите, да бъдете доволни. Не да ви избират хората и да кажете: „Показвайте се на всички, само на мене не."

Казва Христос: „Аз пребъдвам в неговата любов." То е силата на човека. Искам тази идея да остане във вас, да мислите, докато имате един резултат и докато този резултат ви въздигне, че да имате вече едно просветление за онази любов.

„Благословен Господ, Бог наш"
Тайна молитва

Двадесет и четвърта неделна беседа
12 март 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_03_15 Устата
лекция пред общия окултен клас

УСТАТА

Размишление

Изучаването на човека представлява велика наука. Тя разкрива тайните на живота. Тя разкрива и истината. Не говоря за външния човек. Тъй, както сега виждаме човека, той не е още напълно развит. Той е в процес на развитие. И природата е в процес на развитие. Всичко, създадено от Бога, е добро, но не е завършено, то подлежи на развитие.

Казваш за някого: „Той е човек-ангел". – Какво знаеш за човека? Какво знаеш за ангела? Как си ги представяш? Според мене, ти можеш да говориш само за Бога, за нищо друго. – Защо? – Защото всичко, което те обикаля, цялата природа е Божие създание. Да казваш, че Бог е безтелесен, невидим, това е неразбиране. Така мислят богословите. Казано е, че Бог създаде човека по образ и подобие свое. Главата на човека представлява интелигентността, разумността, изявена в своята най-висока степен; гърдите, сърцето и дробовете представляват Любовта; стомахът, ръцете и краката представляват физическия човек – човекът в движение. За да познаеш какъв е човек отвън, виж как се движи. Това се отнася до външната страна на човека. Той има и вътрешна страна, която едва сега започва да се изучава.

И тъй, ако искате да изучите човека, изучавайте природата. В нея е скрит външният и вътрешният образ на човека. Устата представлява отверстие, което се отваря и затваря, за да приема храната отвън и да я обработва. Каква представа ще имате за човека, който само отваря и затваря устата си? Обаче като орган, устата изпълнява няколко служби: орган за приемане на храната, за изпитване на вкуса и за говорене. Тя изразява най-разумното нещо – словото. Човек се познава по словото и по движенията. Всяко движение има своя подбудителна причина. Някои се страхуват, да не ги познаят какви са. Обаче в Писанието е казано: „Махнете се, защото не ви познавам". Не е добре да не те познават. Щом живееш, трябва да те познават. Какво означава познаването? Свещта гори. Трябва ли да се сложи под шиник? Човешкият ум е запалена свещ. Той трябва да свети, да бъде полезен на хората. Понеже се казва, че човек е създаден по образ и подобие Божие, значи той е част от Божията светлина. Следователно по човека отчасти познаваме и Бога. Не говоря за сегашния човек. Той би дал крива представа за Бога. Говоря за първия човек. Бог изпълва цялата вселена. Тя е Неговото тяло. Има още много неща за Бога, които хората не знаят. Знае се обаче, че частта прилича на цялото. И човек, като част от

цялото, се познава по лицето и главата. Каква е главата, какво е лицето, това са въпроси за изучаване. Някои си представят Бога троеличен. Това е теория, чрез която Бог не може да се познае. Първата задача е да изучавате себе си, да изучавате човека. Той е съставен от глава, труп и крайници. И така да се мисли, това са ценности, които никога не губят стойността си. И на другия свят да отидете, пак ще имате същите органи. Както и да разглеждате човека, вие ще го познаете отчасти. За да познаете човека в истинския му вид, трябва да имате вътрешно зрение. Без него вие ще имате ограничено понятие за човека. Изобщо, от човека ще съдите и за ангела. Ангелът е светещо същество. Значи същество на интелигентността, на разумността. Това разбираме под понятието „светлина“.

Какво е огънят? – Емблема на чувствата. Значи ангелът е огън и светлина, т.е. любов и разумност. Неподкупна е любовта на ангелите. Като изучаваш човека, ще дойдеш до понятието „ангел“, а оттам до понятието „Бог“ – образ на светлина, любов и благост. Видиш ли този образ, ти имаш вече идеал, към който се стремиш. Работи върху себе си и не се страхувай, че ще те познаят. Какво ще видят в тебе? Едно деформирано ухо. То показва, че в миналото не си имал обхода. На друг носът е деформиран – не е разумен, няма нужната интелигентност. На трети устата е деформирана. Той не е давал ход на чувствата си, не ги е развивал. Като знаете това, възпитайте децата правилно, за да се оформят техните уста, нос, уши, очи. Това значи истинско възпитание. Какво се иска от сегашния човек? – Да работи върху себе си, за да преустрои своето тяло. Физическото тяло е създадено по образ на духовното. Казвате: „Остаряхме вече, това не е за нас“. Ка̀жете така и обръщате погледа си надолу. Мислите за вашите старини. Смешно е да се говори така. Не мислѝ за старините си. Остарял си, защото грешиш. Ти си изгубил силата, интелигентността, волята си, защото не живееш правилно.

Преди да действаш, вслушвай се във вътрешния си глас. – Чий е този глас? – На Бога. Той всякога ти говори. Той казва: „Аз съм те създал да мислиш право, да не грешиш“. Питам: Защо да не се занимаваш с ухото си, с устата си? Намери един светия и започни да изучаваш ухото, устата, носа му. Не говоря за светии, създадени от хората. Имам предвид истинския светия. Сравнете скъпоценния камък с кристала, изработен от човека, и вижте разликата между тях. Като изучавате идеалните образи, ще видите своите недостатъци. Изучаването на човека, неговата същина, ни приближава към Бога. Ако искаш да изучиш устата си, пипай я отвреме–навреме, но не с пръсти, а със съвършено чиста кърпа. Деликатно нещо е устата. Тя е крайно чувствителна. Ако изгубите тази чувствителност, този вътрешен усет на устата, всичко сте изгубили. Дръжте устните си свободни, за да възприемате правилно енергиите.

Фиг. 1 представлява уста на човек, който мисли само за себе си; иска всичко да му е наредено добре. Той не е лош, не е сприхав, но е човек на кефа, на удобствата. Той е човек с образование, свършил е два факултета, може да пише, да говори, но си търси удобствата. Човек, който има трапчинка на горната устна, е способен да се контролира. Лявата страна на устната е женска, а дясната – мъжка. Жената се стреми да заповядва на мъжа, а мъжът – да заповядва на жената. И двамата са прави. Но единият, като заповядва, трябва да даде свобода и на другия. Изобщо, който заповядва, стои по-горе от другия. Следователно само онзи може да заповядва, който е по-разумен. Той трябва да бъде образ на Любовта. В този смисъл, някога жената трябва да бъде учител, а мъжът – ученик; някога мъжът трябва да бъде учител, а жената – ученичка. Във всеки дом трябва да има двама слуги и двама господари – на всеки господар по един слуга. Казваш: „Ще се оженя, за да бъда щастлив“. – Ако мислиш, че като се ожениш, ще бъдеш щастлив, ти си загубен. Ако преди женитбата не си бил щастлив, женитбата не ти осигурява никакво щастие. Ти се жениш, за да работиш. Учителят ще те застави да работиш, да учиш уроците си. Това не показва, че не си способен. И да си способен, пак ще учиш и работиш.

Някой се хвали, че имал видения, че виждал светлини и сенки. Какво от това? Спрете вниманието си върху модела – отворената уста, фиг. 1. Този човек обича да го хвалят; ако е ученик, обича учителят му да го хвали. Днес го хвалят, утре го укоряват. Това не е важно за него. Той се радва, че днес го похвалили, писали му шестица. Тази уста е за предпочитане пред устата на скъперника, т.е. алчния – фиг. 2. Долната устна на тази уста е по-силно развита от горната. Такъв човек е повече пасивен, отколкото активен. Изобщо, горната устна предава, а долната – възприема. Ако на човек със силно развита долна устна дадеш 10 лева, той ще ти даде 1 лев. Ако му продаваш яйца, ще гледа да ги купи евтино; ако той продава, ще иска много пари. Ще каже: „Сега има голяма криза“. Благодари, че можа и за толкова да ги купиш. Като търговец, не може да се разчита на неговия морал.

Като ученици, правете наблюдения, да знаете как постъпва човек, на когото долната устна е по-развита от горната. Ако не си разположен, вземи огледало и виж каква е устата ти: затворена, или отворена. Когато устата ти е затворена, със свити устни, а лицето ти е сериозно, строго, и юмрукът ти ще бъде свит. Всичко това говори: „Знаеш ли какво мога да направя?“ – Какво ще направиш? Колко време трае това състояние? Няколко минути. Важно е, че по лицето, по устата се познава вътрешното състояние на човека. Каквото човек преживява вътре в себе си, това става и в природата. Аз взимам природата в широк смисъл. Следователно човек се отвращава,

гневи, възмущава и т.н. Същото става и с природата. Постъпваш добре, и природата ти отговаря по същия начин; постъпваш зле, и природата ти отговаря така. Тя казва: „Каквото се провикнало, такова се откликнало". За всяка неправда, извършена от човека, тя дава урок. Обидиш някого несправедливо. Не се минава много време, и ти пострадаш нещо. Трябва ли да питаш защо си пострадал?

Млада мома се влюбва в красив момък. Не е лошо, че се е влюбила. Лошо е, че тя иска да го обсеби, да го задържи като своя собственост. Интересно е, как се явило в нея желанието да го обсеби, да го задържи само за себе си. Като види, че той говори с друга мома, тя се сърди. Колкото повече го ограничава тя, толкова по-силно е желанието на момъка да говори с други моми. Той си казва: „Щом не я обичам, свободен съм да търся други моми. Тя не ми дава това, което търся". Момата казва, че това не е право, не е Божествено. Според мене, Божествено е само това, в което има разумност, любов и истина. Питам момата: Ти постъпваш ли Божествено? Ако не постъпваш така, нямаш право да се възмущаваш от постъпките на хората. – „Той не постъпва добре." – Ти казваш така. Я питай другата мома, да чуеш какво ще каже тя. Тя ще каже, че момъкът е благороден, добър, честен човек. Коя от двете моми е на прав път? И тъй, научете се първо вие да обичате, без да очаквате да ви обичат. Понеже Бог е мярка за всичко, щом ти обичаш, както трябва, пръв Той ще бъде доволен от твоята любов. Значи има Един, Който е доволен от твоята любов. Този, когото ти обичаш, може да не е оценил твоята любов – това нищо не значи. Знаеш ли колко векове са минали, докато ти съзнаеш, че Бог те обича? Той се радва на всяко свое дете, което Го е познало. Той иска всички хора да живеят добре, но не ги насилва. С търпение очаква времето, да се пробуди всяка душа. Всичко, което става в света, се хроникира. Ако това става само във вашето физическо тяло, работите лесно се оправят. Обаче всичко се пише, както на физическото тяло на човека, така и на неговото астрално и ментално тяло. Всяко чувство и всяка мисъл имат своя определена форма. Ако мислите и чувствата на човека са изопачени, те се отразяват не само на носа и устата му, но и на цялото лице. То придобива тъмен цвят, чертите стават остри. Ако мисълта на човека не е светла, чувствата нямат нужната топлина, мускулите на лицето му се свиват. Горната устна у него е слабо развита (фиг. 2). Такъв човек обича да си похапва повече. Ако в ред поколения се запази алчността, устните стават тънки. Това не е здравословно. Добре е устните на човека да бъдат малко дебели. Като работи духовно върху себе си, човек трябва да оформи устните си, да изправи всичките им недостатъци от миналото.

Фиг. 3 представлява уста на тщеславен човек, с високо мнение за себе си. Той мисли, че много знае; иска да покаже пред хората, че е щедър, без да е

такъв. Ако долната устна е малко завита надолу (фиг. 4) този човек има желание да задържа всичко за себе си. Трябва да бъдеш справедлив, да знаеш на какво имаш право и на какво нямаш. Добре е да отстъпваш, но да знаеш кога и къде. Например, никога не отстъпвай в Любовта. Щом трябва да обичаш, ще обичаш – нищо повече. Какво ще каже жена ти, мъжът ти или обществото, че обичаш този или онзи, не обръщай внимание. Ти си извор и трябва да напояваш земята. Целият свят да се превърне на кал, ти трябва да любиш. Иначе калта ще се превърне на прах и ще проникне дълбоко в дробовете ти. В такъв случай калта е за предпочитане. Направил си една грешка – това е кал; казал си една обидна дума – и това е кал. – „Знаеш ли какво мога да направя?" – Зная. Можеш да подпалиш една къща, на набиеш някого. Това е отрицателната страна на твоя характер. Обаче и добро можеш да направиш на човека. Кое е по-хубаво: да направиш добро, или зло? – „Какво ще каже Братството за мене?" – За кое Братство говориш: за хората, които се наричат братя, или за Братството, което обхваща и небето, и земята? Бог обитава и на небето, и на земята. Ето защо, като говоря за Братството, аз имам предвид Бога, с Когото се разговарям. Преди да говоря с хората, говоря с ангелите и с Бога.

Как трябва да се яви човек пред Бога? Ще ви кажа как аз отивам при Него. Първата ми работа е да се освободя от всичко човешко. Аз не оставям в себе си нито едно човешко желание, нито една отрицателна мисъл, нито едно отрицателно чувство. Така освободен, аз обличам своята чиста, бяла премяна и отивам при Господа. Там, в Неговата светлина, виждам и най-малкото петно на своята дреха. Не съжалявам, че имам едно петно, не се обезсърчавам, но веднага се връщам да изправя грешката си. От ангелите, които обикалят Бога, взимам модел за красиво ухо, за правилен нос, за хубава уста и бързам да приложа всичко, което съм видял. Ако устата е добре оформена, човек е запазен от болести.

Казвам: Дръж устните си свободно, едва да се допират една до друга. Ако имаш някакъв дефект на устата си, помоли се на Господа да ти даде светлина, да го видиш добре и изправиш. Горната устна представлява мъжкия принцип, а долната – женския. При това, лявата страна на устните е пак женският принцип, а дясната – мъжкият. Като бутнеш дясната страна на устата си, кажи: „Трябва да обичам своя мъж. Той е добър, разумен". Като пипнеш лявата страна, кажи: „Трябва да обичам жена си. Тя е добра, умна, като нея няма друга". Питам: Ако сам не харесваш устата си, кой друг ще я харесва? Гледайте се в огледалото и нарисувайте устата си. Рисувайте я няколко пъти, докато най-после я харесате. Така постъпва и художникът, когато рисува портрети. Той нарисува устата един, два, три пъти, докато най-после му хареса. По устата познавате кой човек е твърд, страхлив, кой има вяра.

Фиг. 5 представлява уста на твърд човек. Когато се оглеждате, с цел да нарисувате устата си, извиквайте на помощ ума, сърцето и волята си, и те да вземат участие, да предадете вярно линиите. Дайте свободно положение на устата си, нито много отворена, нито затворена. Ще рисувате устата си, докато видите, че сте схванали линиите ѝ точно, както са.

Старото е отживяло времето си. Например, според старото разбиране, светията е строг, замислен. Всъщност истинският светия е весел, разположен, със светъл поглед. Очите му са отворени, той вижда всичко. Като те срещне, ще те поздрави, ще ти пожелае добър път; ако си болен, ще ти даде съвет, ще ти помогне. Старите светии са егоисти, от сутрин до вечер мислят само за себе си. И да отидат на небето, това ще бъде за ден и половина. На втория ден ще ги върнат на земята. Който отиде неготов на небето, веднага се натъква на топлината на ангелите и така се нагорещява, че бърза да се върне назад, не може да издържи. Ангелите насочват умовете си към него, да видят колко може да издържи. Много естествено, който не люби, не може да издържа небесната светлина и топлина. Казваш, че обичаш, но само тези, които те обичат.

Един слуга обрал своя богат господар и след това се разкаял. Господарят бил разбран човек. Той си казал: „Толкова време този слуга работи при мене, но аз не проявих любовта си към него. Дадох ли му нещо? Ако бях на негово място, щях да взема три пъти повече, отколкото той е взел. Той взел една торба, аз щях да взема три“. Извикал слугата при себе си и му казал: „Слушай, приятелю, аз не се отнесох към тебе, както трябва. Не задоволих твоите нужди. Ето, вземи и тези две торби“. Слугата се извинявал, съзнавал грешката си, но господарят му простил и го наградил щедро. Това наричам Любов. Така постъпва Бог. Няма желание в света, което да не се реализира, от какъвто характер да е то: добро или зло, явно или тайно, непременно ще се реализира. Всичко скрито в човека ще се изяви навън. Като знаете това, бъдете внимателни. Бог иска да ни покаже онзи велик закон, че благото не е в многото. Искаш да бъдеш свободен. И без това желание ти си свободен. Имаш жена, която те обича; имаш дъщеря, син, приятели, които те обичат. Какво повече искаш от това? – „Искам всички да ме обичат.“ – Ако 100 души те обичат и всеки ти донесе ядене, как ще се справиш с него? Ще се чудиш от коя чиния да ядеш. Друг е въпросът, ако един човек те обича и ти донесе ядене. Неговата любов е твоят обяд. Ще се нахраниш и ще благодариш. Защо ти е повече? Да се върнем към устата. Тя трябва да бъде израз на интелигентност. От устата зависи да бъдеш здрав. Ако си болен или неразположен, вземи една зряла круша и вкуси малко от нея. Като влезе в устата ти, вкусът на крушата ще произведе

промяна в твоите чувства. За това се иска интелигентност. Това се постига и със захар, и с чиста вода. Вземи една чаша гореща вода, сложи парченце лимон, 1–2 бучки захар и пий. Неразположението ти веднага ще изчезне. Като влезе храната в устата, в човека стават чудеса. Ето защо, бъдете крайно взискателни към храната. Никога не яжте храна, която не обичате. Храненето е особен род музика. От тази музика зависи здравето на човека. Отиваш при болен, искаш да му занесеш нещо за ядене. Занеси му само това, което той обича.

Яденето е като блага дума, която излиза от устата. Искаш да помогнеш на някого. Кажи му една блага дума. Щом постъпваш така, и разумният свят ще ти каже една блага дума. С това ти помагаш на другите, помагаш и на себе си. – „Трябва ли да хваля човека?“ – Като похвалиш някого, ти хвалиш и себе си. Ще го похвалиш, когато е обезсърчен и отчаян. Ако го укоряваш, и себе си укоряваш. Да си служиш със сладки, благи думи, това е службата на устата. Като кажеш една сладка дума, лицето ти трябва да бъде весело, засмяно; мислите и чувствата също трябва да бъдат в съгласие. Казваш: „Знаем ги тези работи. Учили сме всичко“. – Учили сте, но още не сте учени. Истински ученият е крайно смирен. Той знае, че най-малкото опущение може да го спъне. Той знае, че колкото по-малко греши, толкова по-голям е неговият авторитет.

Помнете: Устата е израз на чувствата. Вкусът, здравето на човека също зависят от устата. Щом имаш уста, ще чувстваш добре, ще говориш добре, ще се храниш добре. – „Колко голяма трябва да бъде устата?“ – От 5 до 7 сантиметра. Устните не трябва да бъдат много тънки, нито много дебели. Най-малко 3 милиметра, най-много половин сантиметър дебели. Дебелината е в зависимост от цялото тяло. Молиш се. Вдълбочи се в себе си и остави устата леко отворена. Работи за оформянето на устата си, за да засилиш здравето си.

Често се питате: „Защо Бог ни е създал такива?“ Не мислете така, но кажете: „Защо ние сме се изопачили?“ Искате да бъдете красиви и добри. Това е отлична Божествена идея. Стремете се да реализирате Божественото във вас – да имате едно отлично ухо, красива уста, правилен нос. Един ден външното ухо, външната уста, външният нос ще останат на земята, а оригиналите ще занесете на небето. Като се върнете отново на земята, ще донесете това, което сте взели със себе си. Физическата уста и физическото ухо са само модели за работа. Благодарете за тези модели. Животните биха дали милиони, за да имат лице, уши, уста като човешките. Но колко далеч са те от човека! Човешкото лице е образ на небето. Животните нямат още представа за небето. Донякъде само те имат представа за ада, но за небето нищо не знаят. Тялото на човека, неговата глава, лице дават идея за

организираното небе. То е място, където живеят възвишени, интелигентни, красиви същества. Тези същества наричаме ангели – ангели на първото, на второто, на третото небе. Най-красиви са ангелите от първото небе. Колкото по-долу се слиза, и красотата им се намалява.

Човек живее в областта под третото небе. И той е кандидат за ангел. Възможно ли е това? И ангелите са минали по пътя, по който вие сега минавате, но понеже са живели през разни времена и епохи, през различни култури, те се различават по характера и по светлината на своя ум. Те се различават и като индивиди, и като общества. Голямо разнообразие има в формите, както на земята, така и на небето. И ангелите се учат като хората. И там има гимназии, университети. И вие, като отидете на онзи свят, ще се учите, ще придобивате знания, с които ще дойдете на земята, да изучавате истинските форми.

Човек се стреми към хармоничен живот. Затова горната и долната устни трябва да бъдат симетрични. Каква е устата ви днес, за това отговарят вашите родители. Каква ще бъде устата ви утре, за това вие отговаряте. – „Така съм роден.“ – Дали си доволен, или не от това, което имаш, не е важно, ще работиш по-нататък. Ще работиш поне 10 години върху устата си, да подобриш линиите. Това значи разбиране и знание. – „Аз съм физиономист.“ – Можеш ли да измениш твоите форми? – „Не мога.“ – Тогава не си физиономист. Да гледаш само недостатъците на хората, това не е наука. Ако изучаваш човешкия характер и търсиш недостатъците му, с това изопачаваш своя характер. Стреми се да виждаш хубавото в човека. Намери една добра черта в него и остави отрицателното настрана. Това е за твое добро. Важно е да знаеш каква тежест да сложиш на даден конец. На тънък конец можеш да сложиш тежест най-много 100 грама. Като видиш устата на човека, ще знаеш какво може да направи той. Нарисувайте всички тези модели уста и ги изучавайте. Дълго време трябва да наблюдавате, за да схващате разликата между една и друга уста. Погледнете фиг. 5, да видите линията на твърдостта, изразена в горната устна. На фиг. 1 мъжът е силен. Той има всякога инициатива, макар че не е много умен. Навсякъде той излиза пръв. Някой казва: „Аз не искам да изпъквам. Скромен човек съм“. – Скромен човек е онзи, който отстъпва на всички – те първи да опитат нещо, а той остава последен. На втората фигура и той се опитва да направи нещо, но малък е процентът на това, което може да направи.

Сега ще обобщя казаното: Ухото е за послушание, носът е за схващане, устата е за приемане на разумността и за укрепване на здравето. Разположението на духа у човека зависи от устата. Здравият човек има красива уста и симетрични линии на устните. Богатство е да имаш красива

уста; богатство е да имаш правилни, красиви устни. Това значи да бъдеш в съгласие с живата природа, да възприемаш нейните жизнени енергии. Ако чрез устата си не можеш да възприемаш живота, нищо не си придобил. – „Трябва ли да се целуват хората?“ – Ако целуваш мъртвия, какво придобиваш? Да целуваш ябълката, крушата, гроздето, хляба, хубавите работи – разбирам. Това са целувки, които придават нещо. Тогава, колкото повече целуваш, по-здрав ще бъдеш. Ако не можеш добре да целуваш, всякога ще боледуваш. Велика е службата на устата. Не само да показваш на хората, че имаш хубава уста, но така да си служиш с нея, че всякога да бъдеш здрав. Не оставяй прах да падне на устните ти. Най-малко по три пъти на ден ги измивай. Всякога носи по една чиста кърпа, леко да изтриваш устните си. – „По колко кърпи да носим?“ – Две кърпи. Една за носа и една за устата. Благодарете на Бога за устата, която ви е дал, за устните, за красивия език, с който изразявате хубави и сладки думи. Носете всякога по една чиста кърпа и леко изтривайте устните си. Знанието, което ви дадох за устата, е достъпно и за малките деца. Друг път ще ви дам по-сложни работи.

Т. м.

Лекция от Учителя, държана на 15 март 1933 г., София, Изгрев.

1933_03_19 Прав и крив път
утринно слово

ПРАВ И КРИВ ПЪТ

Размишление

Ще прочета 26-та глава от Матей.

Като четете Свещеното Писание, казвате: „Ние разбираме Словото“. И като го прочетете един път, мислите, че това е достатъчно. Не е така. – Защо? – Защото разбирането расте. Днес разбирането е едно, утре – друго. След години разбирането ви ще бъде съвсем друго. Като малки деца, вие сте се задоволявали с малко; като възрастни, с малко не се задоволявате. Защо сегашните хора не са доволни от живота си? Едно време по-малко изисквали. Ето един въпрос, на който мъчно може да се даде научен отговор. Всеки иска да бъде господар, да царува. Това е невъзможно. Има смисъл да царуваш, т.е. да управляваш себе си, но не да управляваш хората. Освен това цял живот няма само да управляваш. То е все едно всеки ден да вадиш крепостен акт, че нивата, която обработваш, е твоя. Значи работил си я 30 години и си извадил 30 крепостни акта. Това не е нужно. Слушате религиозните да казват: „Ние разбираме Господа. Познахме Го вече“. – Познали сте Го, но същественото не сте познали. – Кое е същественото? – Конците, с които ушивате дрехата. То е все едно да имате хубава вълна, която сте изпрели и изтъкали, но нямате конци, с които да ушиете дрехата. – „Не може ли без конци?“ – Не може, те са пътят, по който човек върви. Без път никъде не може да отидеш. Той води към известна цел. Питате: „Защо срещаме толкова препятствия в живота си?“ – Защото имате много желания. Докато не се освободите от желанията си, не можете да се домогнете до истината. Например, една млада мома иска да служи на Бога, а същевременно мисли за женене. Не е лошо това, но тя не може да вмести тези две желания в себе си, поради което се натъква на противоречия. Може ли ученичката да учи, а същевременно да отговаря на любовните писма на своя възлюбен? Тя ще отговаря на писмата му, но уроците ще останат назад. В края на краищата ученичката ще свърши едно училище, но не това, което е започнала. Ако той ѝ пише на ден по десет писма, за една година тя ще отговори на 3650 писма, но какво е придобила от това? За какво ли не ѝ писал той. За къща, за ниви, за дрехи, за обувки, за разходки с автомобил, за хубави яденета. И тя му отговаряла по същия начин, но тези писма нищо не са допринесли. Ако младите могат да си дадат отчет, какво са спечелили от своите писма, никога не биха си писали. – Защо? – Защото от писмата остават само празни думи и обещания. И религиозните правят същото. И те казват: „Ние обичаме Господа, ще направим за Него всичко, ще Му служим с

Любов“. – Празни думи! Казваш: „Поне ще обърна някого към Господа“. – Как ще го обърнеш? Той не е кесия да се обръща. Ти ще се опиташ да го обърнеш, но той не се обръща. Да обръщате хората към Господа, това не е ваша работа. От вас се иска едно: да намерите конци да ушиете дрехата си. Иначе ще останете без дрехи. – Защо няма конци? – Защото младият момък, за да се срещне навреме със своята възлюбена, затворил магазина си по-рано от определеното време. Ти не си могъл да си купиш конци и съжаляваш, че дрехата ти остава незавършена. Момъкът казва: „Като се оженя, навреме ще отварям магазина и ще задоволявам нуждите на клиентите си“. – За него този аргумент е задоволителен, но тебе задоволява ли те? Ти ще минеш без нови дрехи заради личното щастие на младия момък.

Казвам: *Личното щастие не разрешава въпросите*. Ако ти страдаш цял ден, а друг някой е щастлив, какво придобиваш? Животът ти осмисли ли се? *Личното щастие не прави човека щастлив*. В древността един адепт, като изучавал еврейската кабала, дошъл до числото десет. За да изучи добре законите на това число, той решил да се ожени десет пъти. Оженил се за една жена и скоро я напуснал. Така се женил той още девет пъти и все напущал жените си. Като останал отново сам, той си казал: „Нищо не научих от своите женитби. Защо трябваше да се женя?“ И вие ще кажете, че този адепт направил голяма глупост – женил се десет пъти. – Че и вие се жените всеки ден. Или сам се жениш, или други те женят. Някой ден разбираш смисъла на деня, а някога не го разбираш. Слънцето изгрява и залязва, а ти цял ден си недоволен и мислиш, че другите хора са щастливи, само ти не си щастлив. Виждаш, че това, което хората имат, ти го нямаш. Как ще примириш това противоречие? Хората излезли на слънце, радват се, а ти се подпираш на две патерици, едва се движиш. Хората ходят свободно на два крака, а ти на четири не си свободен, чувстваш се инвалид. Под „инвалид“, в широк смисъл на думата, разбирам онзи, който има смущения в душата си. Той ходи на бойното поле, връща се все ранен. След това ще кажете, че сте здрави. Светът е бойно поле и ако не си внимателен, могат да те ранят. Където е Любовта, там няма смущения. Всеки има възможност да прояви Любовта си според разбирането си. Един свещеник ми казваше: „Ако дойда още един път на земята, не ставам вече свещеник. Цели 30 години кадих хората и все същите си останаха. Ако им поискаш 5–10 лева, казват, че нямат. Кадих ги с тамян да изпъдя дявола от тях, но нито един не изпъдих. Ако ти си на моето място, какво ще правиш?“ – И аз ще ги кадя, като тебе. Това е казано в преносен смисъл. В кадилницата трябва да има огън. Умно ли е свещеникът да кади тамян на сто изсъхнали дървета? Никога не кади тамян на една изсъхнала мисъл или чувство. По-добре да ги сложиш в огъня да изгорят, отколкото да им кадиш тамян. Мнозина основават живота си върху изсъхнали мисли и

чувства. То е все едно да мислиш, че като станеш богат, тогава ще уредиш всичките си работи. Това е крива идея. Ще кажете, че не сте виновни за вашите сухи мисли и чувства. – Не сте виновни! – Вината е и у вас, както и в онези преди вас, които също не разрешиха въпросите си. Едни ги разрешиха, а други не можаха. Огънят от кадилницата трябва да мине в човешкото сърце – то да почне да гори от свещения огън. Тамян трябва да излиза от човешката мисъл! Това се изисква и от млади, и от стари. Младият се отличава от стария по това, че пада отвисоко. Без да мисли много, той се хвърля отвисоко и се осакатява, става инвалид. Като не може да се върне у дома си, той се оставя други да го носят. За него се казва, че е остарял преждевременно. И вие казвате: „Остаряхме". – Според мене стар е онзи, който на младини е скачал отвисоко и се е осакатил. Има смисъл да скачаш отвисоко, но поне да си придобил нещо – повече сила, красота и разумност. Защо ви е старост, която нищо не ви е предала? Ще носиш патерици и ще се чудиш как да се справиш с тях. Тръгнал младият с патерици и мисли, че се е осигурил. Той каза: „Ако днес не ми трябват, някога ще ми бъдат нужни". Има смисъл да носиш патерици, но отвътре. Това са Любовта и Мъдростта. Да се опираш на тези патерици, това значи да си осмислил живота си. Докато носиш патерици отвън, всеки може да те бие, и то със собствените ти патерици. Един инвалид, с две патерици под мишци, влиза в една плодна градина да къса плодове. Градинарят го хваща и му казва: „Ти пита ли някого да влезеш в градината?" Взима патериците му и го набива. Често и вие се натъквате на собствените си мъчнотии и се плашите. Аз разглеждам страданията от особено становище. Оплакваш се от страданията. Казвам: Бият те със собствените ти патерици. Мисля как да освободя този човек от ударите на неговите патерици. Казвам му: Направил си една грешка, която трябва да изправиш. Ти си влязъл в градина, където градинарят бие. – „Как ще избягна боя?" – Ще влезеш в градина, специално за инвалиди, където никого не бият. – „Не знаех, че има такава градина, не видях такъв надпис." – Друг път ще внимаваш: където няма надпис, има бой; където има надпис, няма бой. Ето защо, и на вас казвам: Бъдете будни, да виждате надписа. И тогава, като влезете в градина с надпис, ще разрешите задачите си. – Кои градини имат надпис и кои нямат? Къде приемат човека с любов и къде го приемат без любов? – Сами ще си отговорите. Ако не можете да си отговорите, ще останете в противоречията си, като с патерици. Питате: „Защо и Христос трябваше да страда?" – Страданията са необходимост. Без страдания няма постижения. – „Не може ли без страдания?" – И без страдания може. Запитали Паганини: „Можеш ли да свириш на три струни". – „Мога." Той излязъл на сцената и свирил на три струни. – „На две струни можеш ли да свириш?" – „Мога." – Свирил и на две струни. – „На една струна?" – „И на една мога." – „Ами без струни?" – Той не отговорил нищо, но не се явил повече.

Следователно може да се живее и без страдания, но няма да дойдете вече на земята. Животът без страдания е живот на пресъхналите чешми. Тръгнал си по един път, където всички чешми са пресъхнали. Това е кривият път в живота. Щом искаш да пиеш вода, ще измениш посоката, ще тръгнеш по правия път, където всички чешми текат. – „Ама страдания ще има.“ – Без страдания не може. Правият път е пътят на живите, течащи чешми. Щом прочетеш надписа „път на живите чешми“, ще знаеш, че си на прав път. Където няма надписи, никаква вода няма. Там стърчат паметници на мъртвите, на пресъхналите чешми. И тъй, като слизаш от небето, ще тръгнеш в правия път, където текат чешмите. Не влезеш ли в този път, ще страдаш. Това наричат карма. Индусите говорят за кармата, но все остава нещо необяснено. Че някой те бил, това карма ли е? Ако имаш знание, ще предвидиш, че ще те бият. За да не те бият, трябва да се примириш. Без примирение единият ще бие; после, за да си отмъсти, и другият ще бие. Това ще продължава непрекъснато. Двама души не се обичат. Единият казва на другия: „Трябва да си признаеш погрешката“. – „И ти трябва да признаеш своята.“ И двамата са честолюбиви, не искат да се примирят. Всеки пази своето достойнство. Всъщност никой няма достойнство. И двамата са слуги, работници, изпратени на лозето да работят. Достойнството е в работата, да вземат мотиката и да копаят. Само онзи има достойнство, който е свършил училището с успех и придобил нещо. Достойнство има вярващият, любещият, който дава път на своята вяра и любов. Обаче да вярваш, това не значи да бъдеш сляп в живота. Ако сложиш пръстта си под иглата на шевната машина, тя ще те набоде. – Защо си сложил пръстта под иглата? – „Да опитам как шие машината.“ – Пръстите не се нуждаят от такъв опит. – „Искам да опитам злото.“ – Защо ще го опиташ? – „Искам да опитам любовта и безлюбието.“ – Има смисъл да опиташ любовта, но не и безлюбието. То нищо няма да ти донесе. Не прави този опит. Да опитваш безлюбието и любовта, това е голям опит. Влез в една стая и загаси лампата; после пак я запали. Като опиташ светлината и тъмнината, сам ще разбереш какво представлява любовта и какво – безлюбието. Където прониква светлината, там е любовта; където е тъмнината, там е безлюбието. Ако сам затваряш прозорците си, да не влиза през тях светлината, не обвинявай за това другите. Ако ги отваряш и не помниш, че ти си ги отворил, не търси вината в другите. Благодари на Бога, че е вложил разумност в тебе и знаеш кога да отваряш и затваряш прозореца. Благодари, че сърцето ти е запалено, и в него гори свещеният огън на Любовта. Помнете: Какъвто и да е животът, той има някаква цел. – „Каква е целта му?“ – Да придобиете Божественото начало, да дойдете до онзи живот, който няма начало, няма и край. Щом дойдеш до началото и края, все ще имаш някаква полза. – „Големи страдания имам.“ – Радвай се, че страданията имат край. – „Какъв е краят им?“ – Придобиване на

разумността. С други думи казано: страданието е на място, ако си станал по-разумен; ако не си станал такъв, страданието е безсмислено. – „Как ще позная края на нещата?“ – По Любовта. Като обичаш някого, ти си накрая. Като те обикне някой, аз зная вече какъв ще бъде краят – той ще престане да те обича. Тогава ще дойде твоят ред – ти да го обичаш. Така ще разбереш защо той те е обичал. Това, което говоря за любовта между хората, се отнася и за учители, и за ученици. Учителят преподава цял час на учениците си – значи той проявява любовта си към тях. След това напуща класа и си отива вкъщи. Трябва ли учениците да плачат, че учителят им ги напуснал? – Не, сега те трябва да го обичат. – Как? – Като учат преподадения урок.

Страданията на хората се дължат на това, че не са научили предадените от учителя уроци. Пияницата не учи уроците си добре и търси причината за нещастието си в другите хора. – Не, причината е в него. Той ходи да пие от една кръчма в друга, докато един ден изтрезнее и разбере, че наказанията и страданията му не идат от Бога, а от кръчмаря. Светът, в който живеем, е велико училище. Обаче мнозина объркват пътя си, поемат кривия път. – Защо се объркват? – Защото не виждат никакви надписи. Където влизат – в градина, в домове, в училища, никъде няма надпис. Започват някаква работа – пак без надписи. И, в края на краищата, не знаят кой ги учи, какво изучават и т.н. Бъдете будни, да знаете къде влизате и какво учите. Често ви говоря за изпълнение на волята Божия. Питате каква е волята Божия. – Да се греете на слънце. – „На огън не можем ли да се греем?“ – Може и на огън, но само на огъня на вашия добър приятел, който ви обича. Ако се греете на чужд огън или на огъня на човек, който не ви обича, ще се намерите в противоречие. Обаче това се отнася до вас, не до външните хора. Само слънцето на живота, т.е. Любовта, разрешава мъчнотиите и противоречията. – „И хората могат да ни разрешат мъчнотиите.“ – Не, само Бог в хората разрешава противоречията и мъчнотиите. Под „Бог“ разбирам Любовта. Където е Любовта, там няма никакви противоречия. – „Аз искам да живея без противоречия и страдания; искам да бъда учен, да зная повече от близките си.“ – И това е възможно, но при други условия на живота. Ето, и дяволът знае много, но е нещастен. – Защо е нещастен? – Защото е скъсал връзката си с Божествения свят. Не може да живееш вън от Бога и да бъдеш щастлив. Докато си на земята, ще уповаваш на Бога, а не на хората. Синът разчита на богатството на баща си и не учи, не работи нищо. Един ден бащата умира и не оставя нищо на сина си. Синът се разочарова, вижда, че няма пет пари в джоба си, и става слуга. Уповавайте на Божественото в себе си, то ще ви помогне. Ако дойде нещо отвън, от баща ви, благодарете и за това. Не казвам, че не трябва да разчитате на хората. И на тях ще разчитаме, но не на кривите им разбирания. Да бягаш от хората, това е крайност. Да разчиташ на правите им разбирания, това е

в реда на нещата. Да се ползваш от опитността на хората, това е на място. Следователно дружи с хората, вглеждай се в живота им, да се учиш от тях. Вие трябва взаимно да си помагате. Слушам как се разговарят двама инвалиди. Единият казва: „Ходих на бойното поле, бих се за отечеството си, но пострадах, раниха ме в ръката и осакатях“. Другият казва: „И аз се бих за хората, раниха ме в крака“. И двамата се инвалиди и се питат защо е трябвало да се бият. Не е лошо, че се били. Лошото е, че сега страдат и не могат да осмислят страданието си. Днес минават за герои, а не са такива. Те съжаляват, че са ходили на бойното поле и са станали негодни за живота. Един баща казал на детето си: „Синко, иди да запалиш огъня на огнището, всичко е приготвено: и дърва, и запалки. Само драсни кибрита, и огънят ще се запали“. Детето взело кибрита, но отишло в плевнята и там запалило сеното. Огънят обхванал съседните плевни и причинил голям пожар. Много от сегашните хора са такива деца – вместо да запалят огъня на огнището, те палят чуждите плевни. Като видят какво са направили, те викат на помощ чужди хора да гасят пожара. Една сестра ми казваше: „Не зная какво да правя, огън гори на главата ми. Не мога да живея вече между хората“. – Не можеш, защото си запалила плевните им. Ти виждаш огъня и не знаеш какво да правиш. Ти не постъпваш правилно. Има нещо, което не разбираш. Ти си взела кривия път в живота, а мислиш, че си на прав път. Върни се назад, да вземеш правата пътека. – „Аз ли съм най-голямата грешница?“ – Не е там въпросът. Някога малките погрешки произвеждат лоши последствия. Една млада сестра ме питаше какво представляват радостите и скърбите в живота. За да ме разбере, дадох ѝ следния пример. Радостта и скръбта представляват две езера. Ако влезеш в езерото на скръбта, ще страдаш. Щом излезеш от него, ще изпиташ малка радост. Ако влезеш в езерото на радостта, ще изпиташ голяма радост. Като излезеш от него, ще изпиташ малка скръб.

Следователно стой далеч от езерото на скръбта, за да изпиташ малка радост. Ако търсиш голямата радост, не излизай от езерото на радостта. Като не успяват в живота си, хората все ще намерят нещо, с което да се оправдаят. Старият казва: „Е, да бях млад, друго щеше да бъде!“ Младият казва: „Млад съм още, трябва да си поживея. Като остарея, тогава ще мисля за онзи свят“. – Няма защо да мислиш за другия свят, но и като млад, и като стар трябва да водиш добър живот. Законът е един и същ и за младия, и за стария. Да мислиш, че старият трябва да живее по един начин, а младият – по друг начин, това е криво разбиране на живота. Ако старият влезе в езерото на скръбта, ще страда като младия. Ако влезе в езерото на радостта, и той ще се радва като младия. Страданията и радостите са еднакво неизбежни, както за младия, така и за стария. Защо съществуват езеро на страданието и на радостта, не питай. Защо съществуват богатство и сиромашия, също не питай. Ако не искаш да

бъдеш сиромах, стой далеч от сиромашията. – „Ама тя ще дойде при мене.“ – Не, човек сам отива при сиромашията; тя никога не дохожда при човека. Ако не искаш да станеш невежа, стой далеч от невежеството. Човек сам отива при невежеството, а не то при него. Един виден учен се оженил за млада, красива мома, но не живели добре. От скръб той се пропил и за да има пари за вино, продал цялата си библиотека. В скоро време изгубил знанието си и станал невежа. И обратно: невежият може да стане учен. – Как? – Той е работлив, пести пари и си купува книги. По цели часове чете, просвещава се и придобива знания. От човека зависи да стане учен или невежа. Казваш: „Лесно мога да стана богат или учен, но как ще придобия Любовта?“ – И Любовта не се придобива изведнъж. Тя е като светлината. Лесно се завъртва ключа на светлината, но колко време е работено, докато се придобие тази светлина. – „Ама Любовта иде от Бога.“ – Така е, тя иде от Бога, но за това е нужно време да изработиш в себе си условия за идването на Любовта. Колкото и да е малка днес Любовта ти, благодари и за нея. Колкото малко знание да имаш, пак благодари. При мене са дохождали някои да се оплакват, че не са красиви. Прави сте. Някога сте били красиви, но сте заспали един дълбок сън, и през това време някой ви е боядисал, сложил ви такива краски, с които сте изгубили красотата си. Сега не ви остава нищо друго, освен да работите върху себе си, да измените тези краски. Бог е вложил във вас козметични средства, с които можете да възвърнете своята красота. Като работите върху себе си, ще премахнете онези условия, които ви правят грозни. Душата на човека е красива. Това, което ви прави грозни, са сенките на живота. Възлюбете истината с всичкото си сърце и ще станете красиви. Красотата е признак на това, че сте възлюбили истината. Който използва красотата за своето развитие, той ще бъде благословен от Господа. Това значи да стане човек богат, учен и силен. Помнете: Много работи има още да учите. Вие искате да отидете на небето, но такива, каквито сте сега, и да отидете там, нищо няма да разберете. – Какво ще правите там? – „Ще се учим от ангелите.“ – Да, но те не обичат хора, които мислят, че всичко знаят. Ангелите обичат хора с пробудено съзнание, които търсят истината. Те няма да дойдат като проповедници, да ви убеждават. Има определени хора за проповедници. Когато ангелът дойде при Захари да му съобщи, че ще му се роди син, той не повярва. Ангелът не го убеждаваше, но му каза: „Ще бъдеш ням, докато ти се роди син“. Докато имате слабости и недостатъци, ангелите няма да се занимават с вас. Те са строги, категорични. Щом видят умрял човек, дават нареждане да го погребат, не се занимават с умрели. Мъртвият ще мине през страдания, да се очисти, и след това ще влезе в небето. И Христос мина през страдания, защото разбираше смисъла им. Той пострада за хората, стана техен поръчител. Христос изпи горчивата чаша, но разбра дълбокия смисъл на страданието. Без Христа човечеството не би се спасило. Като знаете това, не ставайте отново роби на света. Вие търсите

щастието на земята, но не можете да го намерите. На земята няма щастие. Ако търсите щастие, ще го намерите само в Бога. Без Божественото, без светлина няма щастие. Слушал съм свещеници да казват: „Иде ни да вземем пътя към гората, да бягаме от хората“. – Не, ще служите на Бога и ще изпълнявате Неговата воля. Има един красив свят. Там е щастието. Който иска да стане член на този свят, трябва да бъде герой. Като мине през всички бури и страдания, ще излезе на пристанището и животът му ще бъде радост. И при най-добрите условия да бъдеш, все ще минеш мъчнотии. Дръжте се за закона. Бог не е престанал да ви обича. Привидно може да се отдалечи от вас. Целта Му е да ви застави да мислите. – „Не може ли Бог да бъде цял живот с нас?“ – Слънцето не грее цели 24 часа. При това то изгрява от изток и залязва на запад. Божията Любов се проявява при изгрева на слънцето, а човешката – при залеза. Тогава ще запалите свещта и ще четете. Това е вашата любов към Бога. Сутринта слънцето пак ще изгрее, пак ще се прояви Божията Любов. Ако искате да живеете в непреривната Любов, ще се качите на най-високото небе, където няма залез, където слънцето непрекъснато грее. На земята, обаче, слънцето изгрява и залязва; щом залезе, явява се луната. Светлината на слънцето е една, а на луната – друга. Сега вие искате да бъдете щастливи. Като не можете да постигнете щастието, мислите, че хората не ви обичат. Казвате: „Защо не ме обичат хората? Защо не мога да постигна желанията си?“ – Не си ти единственият, който не си постигнал желанията си. Ще дойде ден, когато ще ги постигнеш. Не се лъжете да мислите, че ще постигнете всичките си желания и ще бъдете щастливи.

Сега е време за работа. Като свършите работата си, тогава ще бъдете щастливи. Като страдате и се радвате, вие работите. Който иска преждевременно да бъде щастлив, ще изгуби и това, което има. Христос казва на Петър: „Докато петелът пропее, три пъти ще се откажеш от мене“. Не само Петър се отказа от Христа. Отказа се и Юда, като Го продаде за 30 сребърника. И останалите ученици се разбягаха. В края на краищата и Петър, и Юда се разкаяха. Юда даже се обеси. И днес много християни се отказват от Христа. Те казват: „Не искаме вече да следваме Христовото учение“. – Това е животът на Юда. – Да, но след това и за тях ще дойдат нещастията. Ще дойде ден, когато и те, като учениците на Христа, ще се разкаят. До това време се изисква от всички работа върху себе си. Впрегнете дарбите и способностите си на работа. И каквото направите, Бог ще го превърне на добро. Благодарете, че очите и ушите ви са отворени. Благодарете, че имате възможност да постигнете великата цел на живота. Каква е великата цел, ще я разберете, като се качите на високия връх. Както и да ви се описва светлото бъдеще, не можете да си го представите. То ще изкупи всички страдания, през които минавате. Отворете прозорците си да влезе повече светлина. Запалете огъня си и си

направете попара. Измийте се добре, хапнете си и благодарете за всичко, което ви е дадено. – „Ще се оправи ли скоро светът?“ – Ако всички хора постъпват така, светът лесно ще се оправи. Нека всеки запали огъня си, да се облече, да излезе вън на светлината, и всичко ще се оправи. Като слушате да говоря така, вие се запитвате: „Кой ли ще отиде на небето?“ – Навсякъде, във всички страни по света, има кандидати за небето. Искате да знаете дали всички ще влезете в Царството Божие. Ще ви отговоря фигуративно: Седя при огъня. Дърветата ме питат какво ще стане с тях. – Много просто, всички ще изгорите. – Ние не се мърдаме от тук. – Ще ви сложат в огъня и на пепел ще се превърнете, няма да ви питат искате или не искате. И на вас казвам: Всички ще се превърнете, но не на пепел. Замръзналата вода ще стане течна; студеният въздух ще стане топъл; непоникналото семе ще поникне; слепият ще прогледа; глухият ще прочуе; немият ще проговори; куцият ще проходи; болният ще стане от леглото и невежият ще придобие знание. Да благодарим, че сме в училище, където ни очакват всички блага. Какво е било досега? Ходили сте на училище, получавали сте двойки, тройки, четворки, а шесторки почти не сте получавали. Това са временни работи. Единиците и двойките могат да се поправят. Единицата е кон, качи се на гърба му. Двойките са два впрегнати вола, качи се на колата. Тройката е свободен кон, нека си тича в гората. Четворките са два чифта волове, а шесторките – три чифта волове, които разорават земята по-дълбоко. Тогава и нивата ражда повече. Това значи да започнат и сърцето, и умът да раждат, да се премахнат грозотиите в света. От много неща трябва да се освободите.

Като влезете в разумния свят, ще се обедините в едно и ще бъдете свободни от недостатъците си. Един ден, като се срещнете на земята, няма да виждате недостатъците си. Това значи да станете красиви, лицата ли да светнат.

> Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

Утринно Слово от Учителя, държано на 19 март 1933 г., София, Изгрев.

1933_03_19 Верен в малкото
неделна беседа

ВЕРЕН В МАЛКОТО

„Отче наш“

„Духът Божи“

Ще ви прочета един от най-мъчните пасажи на Евангелието, една от най-мъчните речи. Досега не са я изтълкували и аз няма да ви я изтълкувам, само ще ви я прочета. „Верният в малкото е верен и в многото, а неправедният в многото е неверен и в малкото.“

„В начало бе Словото“

Аз бих кръстил беседата „Малкото и многото из царството на човешкия дух“.

Природата, или разумният свят, се отличават с едно безкрайно разнообразие. Там, дето липсва разнообразие, започва несъзнанието. Разнообразие има само в един разумен живот, само в един духовен живот, само в един организиран живот. Тъй разбирам аз разнообразието. Не разнообразието на светлината, това е само превод. Туй не е разнообразие. По някой път ние падаме в погрешка, като мислим, че всичките въпроси в живота са решени. Не, те едва са започнали да се решават. Защото, ако съм съществувал във времето на растенията, когато се явиха на земята, или в царството на минералите, когато те се явиха, какво понятие можем да си съставим за света в царството на минералите. После, ако минаваме в царството на растенията, друг поглед ще имаме, в царството на животните – друг поглед. Най-после в царството на човека какъв поглед ще имаме?

Та казвам, този въпрос е за разумните, за способните, за онези, които.искат да живеят. Например бих засегнал този въпрос, какво нещо е животът. Аз гледам на живота от друго гледище. Учените хора са разделени на два лагера. Ние не може да разглеждаме живота като механически процес. То е само повидимому. Например, като запалим свещта, ние може да кажем, че виждаме светлината, но не е свещта, която може да даде светлината. Тя е само един повод да се яви светлината. Защото и в електричеството се явява светлина. В единия случай може да кажем – без лой не може да се яви светлина, а в електрическата лампа и без лой се явява светлината. Механическо обяснение е – без лой не може да се яви светлина. Когато си служим със светлината на свещта, светлината иде от лойта. Сега, когато си

служим с електричество, казваме, че светлината не иде от лойта, а от водата. Като се завърти едно колело, създава светлина. Сега аз не искам да се спирам върху големи подробности, защото там човек ще заспи. Един банкер е заинтересован от големите подробности, а един обикновен човек не го интересуват подробностите на печалбите на балката. Обаче има живи положения, при които, дали си учен, или не, еднакво може да се ползваш. Въпросът е друг. Придобитото дали ти може да го ползваш? Има едно различие за учения и простия само в придобивките. Ученият човек ще използва придобивките по един начин, простият ще използва придобивките по друг начин. Нееднакво се ползват. Обаче и ученият, и простият от светлината еднакво се ползват, еднакво плащат. Ние сега вземаме в туй нормално състояние, както са.

Та казвам, ние по някой път предизвикваме еднообразни, еднакви способности и чувствания. Човек може научно да е предразположен само в неговата наука, науката може да е само половин сантиметър над веждите. Тази наука, т.е. процесът на неговата мисъл, произтича в една област над веждите му – половин сантиметър нагоре. Той наблюдава природата, той наблюдава телата, тяхната големина, тежестта, има ред, порядък, или тъй нареченият конкретен ум. Той мисли, че е постигнал нещо, че има големи постижения. Но този ум – конкретният ум, с научните впечатления, те минават в една област, дето нещата трябва да се трансформират, или тъй да кажем, конкретния ум аз го представям, той се занимава специфично със стомаха. Този, който трансформира енергиите, това е нашият ум, дето се складират всичките придобити придобивки на миналото. Но този ум у нас отговаря на дихателната система, храната, с която стомахът се храни, въздухът, с който дробовете оперират, съвсем друго нещо е, голямо различие има. Ако вкарате въздуха в стомаха, ще стане цял преврат, но ако вкарате водата в белите дробове, ще имате друг резултат. Най-после идат висшите способности, които разсъждават. Това е вече мозъчната система. Горе в най-горната част на човешкото тяло са поставени тези способности, за които ние разсъждаваме, за далечните причини, за поводите, с които природата работи. Някой път е мъчно кой термин да взема. Аз вземам думата природа. Някои вземат думата природа в много тесен смисъл. Някои вземат природа да означава, че човек седи по-горе от нея. Някой път са прави. Аз вземам думата природа в смисъл да означава, че седи по-горе от човека. Ако вземем думата в тесен смисъл, не сме прави, ако я вземем в широк смисъл, сме прави. Онези, които поддържат, че природата седи по-високо от човека, и те си имат важни съображения, учени съображения. Сега няма да се спирам върху тях и върху какво вярва човек. Вие ще кажете – какво може да приложите, или какво може да използвате в даден случай. Защото ученият човек, като влезе в една библиотека, той ще употреби светлината при всяка книга, да почерпи

грамадни познания, богатства. Ако влезе един невежа със светлината, той ще вземе да разгледа книгите, и той ще има грамадни познания, но ще оперира с обикновена светлина на конкретния ум. А по някой път хората влизат в природата със своя конкретен ум, минават оттам повърхностно и казват: „Разбрахме библиотеката, много хубава е, много хубаво са подвързани книгите, чисто от прах. Аз ходих в Лондон в лондонската библиотека.“

Ученият човек, който се занимава специално с някои психологически съчинения в древността или в новите времена – две течения има – едни учени обръщат внимание на знанието, което в древността е било открито. И те са прави. Други казват: „Какво е било открито в древността, това ни най-малко не ни интересува, но какво е открито сега.“ И те са прави. Но има известна връзка между знанието на миналото и между знанието на настоящето. Има връзка, понеже туй, което за нас е минало, с туй знание сега оперират други същества, които седят по-ниско от нас. Със знанието на нашето минало оперират същества, които седят малко по-долу. Туй знание, за което ние аспирираме сега, оперират други същества, малко по-напреднали от човешката раса. Сега аз не говоря за човека, тъй като че той е последно същество. Действително той е последно същество, природата не може да създаде друго същество като човека. Друго същество, подобно на човека, не може да създаде. Тя ще наруши своя ред. Следователно, както човек сега е създаден, той така ще си върви. Ако природата създаде друго някое същество, тя ще го създаде по съвсем друг образ, съвсем други сили ще влязат. Той ще мяза на човека, но няма да има настоящата опитност, както сега имаме. Сега ще оставим това нещо, защото ние отвличаме вниманието.

Двама души ядат в една гостилница. Ако двамата са месоядци, веднага ще почнат да наблюдават яденето. Ако ядат печена кокошка, всеки ще гледа кому кокошката е по-хубава. Но ако седнат един вегетарианец и един месоядец, вегетарианецът няма да гледа каква е кокошката. Ако и двамата са вегетарианци, и двамата ще хвърлят око, ще се наблюдават. Та подобните хора в яденето се наблюдават. Та сега, когато се срещнат двама души, които нямат еднакви вярвания, въпросът другояче малко седи. Сега ще оставим въпроса, кое е по-хубаво – вегетарианец или месоядец да си. Месоядците привеждат един много силен аргумент. Те казват: „Как да не ядем месо, когато Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, вие нямате живот в себе си.“ Че ние затова ядем кокошки, да добием плътта и кръвта.“ Нали аргумент е това. Онзи вегетарианецът пък аргументира, дето казва Христос: „Аз съм лозата, вие – пръчките.“ Значи Христос там се храни не с месо, но със съвсем други растителни сокове. „Мъчно е, казват, вие да ядете плътта му. Пък ние се храним по съвсем

друг начин.“ Това са две съвсем различни състояния. Явява се един тълкувател и казва: „Плътта на Христа, това е най-доброто в света. Кръвта на Христа, това е истината в света. Следователно, който не яде доброто и не пие истината, там работата друг характер взема.“ Този тълкувател казва – доброто в света е, което човек яде.

Та казвам, когато се явява известен спор в света, този спор се явява по единствената причина. Няма да се спирам върху въпроса, как е произлязло месоядството, кой научи хората да ядат месо. Съществуват различни теории. После кой ги научи да ядат растителна храна. Някои твърдят, че и в минералите има живот, но този живот не мяза на растенията. Животът в минералите е неорганизиран. В минералите има едно състояние, дето материята се сгъстява, приготовлява се. В растенията имаме движение, разширение. Тази материя има и растене. Когато в животните имаме вече организиране, а в човека може да имаме смисъл вече. Това са стадии, по които върви човешкото развитие. Значи има един велик закон. Ако в тебе процесът на минералите не работи правилно, ако в тебе процесът на растенията не работи правилно и ако процесът на животинското царство – тези сили, които те имат, не работят правилно, и най-после, ако и човешките сили в човешкото царство не работят, човек не може да има правилно разбиране за живота, както сега се разбира. Например много социални въпроси, много религиозни въпроси – парещи, не могат да се разрешат. Те са засегнати от разни гледища, сегашните хора ги засягат. Как ще ги разрешат, само бъдещето може да покаже. Туй, което минералите разрешиха, остана разрешено; туй, което растенията разрешиха, остана разрешено; туй, което животните разрешиха, остана разрешено и това, което човек разреши, остана разрешено. Но с това няма да се свърши.

Сега ние не разглеждаме нещата индивидуално. Ако разглеждаме индивидуално, то е статично разбиране. Ако ние разглеждаме живота статично, ние никога няма да дойдем до едно съгласие. Никоя сила в света не е в състояние да примири интересите на хората. Как ще примирите интересите на човека с млекопитаещите. Как ще убедиш човека да не впряга воловете да оре нивата. Как ще убедиш човека да не колят кокошките, да не колят агънцата. Как ще убедиш хората да не пият вино, да не пушат тютюн. Може да им говориш колкото искаш. В Америка туриха закон за въздържанието, но след като вървяха толкова години, бяха принудени да се върне мокрият режим. По някой път и в религиозно отношение ние мязаме на сухия режим. Ние живеем един строг живот и казваме, че човек трябва да живее по-добре. След като прекараме един режим като американците, пак се върнем към мокрия режим. Например някои хора са вегетарианци, след десет години се върнат пак към

месоядството. Казват: „Организмът не е така приспособен, не е възможно.“ Туй е второстепенен въпрос. Какво ядат хората – дали месо, или растителна храна, това е второстепенен въпрос. Важно е каква основа има човек. Има един елемент в човека вътре – каква истина полага човек, основата. Само туй е най-важното сега – истината, която е основа, върху какво гради човек. Защото не е знание, с което се добива един живот, ако ние ще го изгубим. Туй е безрезултатно. Тогава нещата, които ние правим, са безрезултатни. В природата няма безрезултатни работи. В природата има трансформиране на енергиите.

Задава се въпросът, светлината и топлината от живота ли излизат. Виждаме, че там, дето няма топлина, живот не може да се прояви и там, дето няма светлина, живот не може да се прояви. Но животът не произтича от самата светлина, защото светлината произтича от нещо друго. Светлината произтича от знанието. Причината на светлината е знанието – нещо по-високо. Причината на топлината къде е? То е онази чувствителност, то е любовта в природата. Любовта в природата произвежда топлина. Топлината е признак на любовта, която съществува в природата. Следователно, ако по този начин разбираме живота, ние може да оперираме с любовта. Сега още ние не знаем да оперираме с любовта. Ти ще оперираш, тъй както един химик. Един холандски професор прави опит с тъй наречения магически пръстен, фосфорен пръстен. Той потапя пръстена в течен хелий, за да се обърне. Твърдят, че ако едно тяло се тури под изстудяване под минус 273 градуса, туй тяло става добър проводник. Та опитът е следният. След като се тури този пръстен в този течен хелий, а една секунда се пуща електрически ток, после се спира токът, изважда се пръстенът. Занесли го в Лондон и пръстена приближават при една магнитна стрелка, която се отклонява. Токът продължава да се движи в пръстена. Казва авторът, че туй, което е възможно за пер петуум-мобиле вече е постигнато. Този ток вечно ще обикаля в този пръстен, няма нищо да му препятства. Хубаво, в какво отношение сега учените ще приложат това откритие?

Да кажем, че в тебе има едно противоречие в живота ти. Ти си един лош проводник. Ако си лош проводник, ще се потопиш в хелий от минус 273 градуса, ще пуснеш един електрически ток, и веднага след това ще действа едно обновление в тебе. Ще кажете, че при минус 273 градуса ти ще умреш. Няма да умреш, ще се спре животът. Спирането временно на живота не показва, че туй е смърт. Животът временно влиза в една нова фаза. Опитът е правен – след като умре човек, пак той продължава да живее. Тялото ще спре. Онези заминалите същества, като излязат от тялото, си идват пак на земята, но не с кости живот, без кости – пихтиеобразни са те. Един такъв човек може да го събереш в един лешник

или в едно малко шишенце и да го носиш в джоба си. Може да го затвориш, после пак да го извадиш от шишенцето, пусни го, човекът се движи. Това е приказка от „Хиляда и една нощ“. Една такава душа Соломон затворил в една стомна. Това са приказки от „Хиляда и една нощ“. Не мислите, че аз искам да ви убеждавам в неща, които не съществуват в света. Понеже и да ви убедя, това, което не съществува, то не е. А пък туй, което е, и да искам да ви убедя, че не е, то е. Аз казвам така: туй, което е, макар и да ви убеждавам, че не е, то е, а туй, което е, и да ви убеждавам, че не е, то е. Това са най-силните аргументи.

Та казвам, всеки един от нас трябва да знае кое е и кое не е, кои неща са верни и кои не са. Някои неща, верни за един човек, не са верни за друг. Та казвам, в царството на човешкия живот всеки трябва да изучава своя темперамент. Най-първо, да се запознае със своя темперамент, който носи условие за живота. Аз го наричам темперамент на стомаха, жизнен темперамент. Ако ти не разбираш свойствата на този темперамент, ти всякога ще имаш една разстроена стомашна система, ще бъдеш злояд, ще боледуваш, ще имаш запичане, разстройство на червата, няма да се потиш, няма да ти се пие вода, ще съхнеш, ще боледуваш и т.н. Ще ти дават горчиви церове. Казвам, изучавай своя темперамент, не стеснявай стомаха си, говори разумно на стомаха. Стомахът се занимава с твърдите и течните тела. Ако ти нямаш този темперамент на стомаха, ти ще бъдеш човек сприхав, нервен. Пък ако ти имаш добре развита стомашна система, ще бъдеш разположен, независимо от твоето разположение. В този темперамент всичките неща така се балансират, че като се трансформират, енергиите се уравновесяват. Някой казва: „Аз съм много нервен.“ Ти си попречил за правилното развитие на своя жизнен темперамент. Някои го наричат флегматичен, но не е флегматичен, флегматичният темперамент е на студените хора, без топлина. Аз го считам, че той е извън живота. Ако не го оставим да прогресира от нас, и досега ние щяхме да бъдем в положението на робите. Казват: „Студени хора.“ Не, студени – отвън, а топли – отвътре. Има хора, които са топли отвънка, а студени отвътре. Желязото например е топло отвън, а студено отвътре. Следователно, като го нагорещиш отвън, става топло, после губи топлината си. Човек сам носи топлина отвътре. Той ще вземе храна, и от тази храна поддържа онази нормална топлина. А тази топлина ще получи от своя жизнен темперамент.

Казваш: „Какво ме интересува, дали аз зная този темперамент?“ Той съществува в тебе. Ако не се занимаваш да го изучаваш, поне не му препятствай. Ти седнеш да ядеш, бързаш, понеже имаш работа отвънка. Баща ти казва: „В пет минути гледай да се нахраниш, че работа има, трябва да се оре, търговия.“ Знаеш ли какво значи да се наядеш в пет

минути? Аз съм слушал някои да казват: „Да ти пращят ушите, като ядеш.“ Ни най-малко не трябва да пращят ушите. Ще седнеш спокойно, най-малко 25 минути трябва да ти вземе правилно да ядеш. Ако искаш да бъдеш здрав човек, трябва да имаш този темперамент. Ако за 15 минути свършваш яденето си, ти ще бъдеш в среден свят, ако за 20 минути – ти си в преходен, но 25 минути е една норма. Извади часовника си и гледай 25 минути. Ето какво трябва да разбираме под 25 минути. Като седнеш, да не ти се стяга сърцето. Първото правило при яденето е, като седнеш, да бъдеш разположен. Няма да се интересуваш какво жена ти е сготвила, ако имаш жена. Ако отидеш в гостилница, няма да питаш какво е сготвено. Ти ще седнеш спокойно и дали е добре, или зле сготвено, няма да мислиш. Ще си избереш ядене, ако си в гостилница, няма да туряш никаква лоша мисъл в яденето. Сега аз вземам нормалното ядене. Вие може да си вземете малко хляб, малко круши, ябълки или малко сирене, или кашкавал, или печени или варени картофи, или пържени яйца, или баница. Като ядете, да се не безпокоите кой как дойде. Ако дойде един религиозен човек и те намери, че ядеш баница, ще му кажеш: „Братко, ще ме извиниш, аз още не съм достигнал до положението на твоето съвършенство, ще ме извиниш. Един ден ще дойда. Аз ще ти дам малко хляб и ще те моля да ме не смущаваш. Искам да ям баница и да благодаря на Бога, че имам баница. Ако ме смущаваш, ти ще ми развалиш стомаха, ще ми развалиш яденето.“ Тогава, ако има някой да ни се сърди за яденето, това е природата.

Аз искам сега да покажа начин, по който разумно да разсъждавате. Сега ние искаме да измамим природата. Ако речем да я измамим, ние ще се намерим в едно противоречие със себе си. Човек никога не трябва да води борба със себе си, изключително, по никой начин. Никога не се стремете да възпитате някого. Не мислете, че можете да го възпитате, да му дадете друг ход.

Имаше един евангелски проповедник, той ми се оплакваше. Учен човек беше, казваше се Палаудов. Чел някои педагози и казваше: „Аз ще взема една жена и ще я възпитам тъй на характера си, че каквото кажа, да ме слуша.“ Влюби се в една жена от Баня Костенец, а тези хора от Баня Костенец са флегматични, у тях този витален темперамент е тъй развит – по турски. Той бил по темперамент динамичен, нервен, каквото похарчи, все пита. А пък тя – разложена, гледа го и се усмихва, никога не бърза. Той ще се скъса. Учи я да бъде наготвено яденето, като дойде, да бъде всичко готово. Той, като дойде, трябва половин час да чака. Тя казва: „Няма нищо, ще почакаш.“ Той ми казваше: „Убедих се, характерът на човека не се мени. Туй, което той сам си е създал, никой не е в състояние да го измени.“

Та казвам, за да бъдем ние в съгласие с живата природа, ако имаме този

темперамент, ние ще разбираме природата. Тя обича търпеливите хора. По някой път тя е много мудна. С нея да имаш работа, ще ти се пукне сърцето. Гледам например, някой религиозен човек се моли, иска нещо. Той чака до вечерта да стане. Хлопне някой, току излезе, няма го. Излиза пак, да не минава два пъти. Най-после се обезсърчава. Няма този човек търпение. Искаш нещо, не туряй време. Той иска да възпитава природата. Като определи деня, той иска природата да му бъде една слугиня. Тя не става слугиня. Ти ще охтикясаш при нея. Този живот ни показва. По някой път ти искаш да измениш себе си, да бъдеш кротък и смирен, да бъдеш тъй – образец. Но като дойде животът, веднага ще се покажеш такъв, какъвто си. Не е лошо, че си такъв. Има и начини, по които човек може да се измени, само да урегулира естеството си, да даде правилен развой на живота си, но той трябва да има знания. Без знание в живота нищо не се постига. Но знанието вътре, което е основата, трябва да бъде доброто и истината. Под думата добро аз разбирам да имаш всичките условия, с които да работиш, а под думата истина аз разбирам в това знание ти да си свободен, да не ти препятства никой в природата. Ние така сме поставени, ние сами се заробваме.

Никой не те поставя, ти сам се заробваш, ти ставаш слуга, най-първо. После ти сам ставаш господар. Ти се обвързваш. Например майка ти, която те е родила, която ти е дала път, може да я вземеш за образец. Може би една майка, която обича децата си и им дава пълна свобода на действие, и децата тогава съгрешат. Мене ми разправяше една българка за възпитанието на дъщеря си. Казва: „Не ми харесва дъщеря ми. Много е добра, но само за себе си мисли, за мене не помислюва. Ходи си на концерти, на театри, на танцови вечери, има си свой приятел, а пък на мене какво ми е, не помисля. Докато мога да ѝ давам, добра съм, щом нищо не може да дам, лоша съм. Виждам, че моята педагогия не върви.“ Не е лошо, че тя ходи по театри, че ходи по концерти и танцови вечери, не е лошо, че има и другари. Сега вземаме – и в природата има танцуване. Има едно танцуване, което се дължи на природата. Като те заболи някой път коремът, ще танцуваш на общо основание. Като те заболи кракът, ще правиш упражнения. Пък като те заболят ръцете, ще ги вдигаш, ще ги слагаш, главата си ще туряш. Казваш: „Аз не мога да правя упражнения.“ Като те заболи главата, ще правиш. И прав е човекът, той иска да си помогне. Може да си помогне. Той трябва да тури основа. Започни, най-първо, и тури основа в себе си този жизнен темперамент. След това ще минеш към сангвиничния темперамент.

Кой е сангвиничният темперамент? На дихателната система. Ти не може да имаш една отлична дихателна система, ако у тебе сангвиничният темперамент, или темпераментът на кръвообращението, не е добър

проводник. Ти всякога ще имаш хиляди дробове. Следователно така трябва да разбирате темперамента. Казва ти – сангвиничен – въздухообразен. Не е въздухообразен, той е проводник на сили, които урегулирват дихателната система. Следователно, докато твоят темперамент е здрав, развит у тебе, ти си весел. По това се отличава. Човек на витивния темперамент е разположен – като види яденето, доволен е от всичко. Сангвиникът е весел, той е подвижен, той се смее, подскача, ходи. Казва: „Какво подскача?!“ Здрав е човекът. Той има развити хубаво гърди. Считат, че онзи, който не скача, който не се смее, че той е болен човек. В наблюдението кое се констатира? Най-после иде умственият темперамент, темпераментът на човешкия мозък. Той е темперамент, който служи като проводник за магнетизма и електричеството, което действа в мозъка, за да бъде мозъкът в нормално състояние. Следователно, ако в тебе умственият темперамент не е така както трябва, всякога ще имаш главоболие.

Та казвам, за да бъдат хората здрави, трябва една школа. За да бъде добре развита тяхната дихателна система, трябва да имат една добре развита мозъчна система. Тогава у човека съществуват две царства. Едното царство е царство на чувствата. Аз го наричам царство на любовта. Другото царство е на мозъка, царство на знанието. Едното царство – на любовта, се намира в тъй наречения плексус соларис, в стомашния мозък, дето има ред ганглии, в които жизненият темперамент взема участие, а другият – на знанието, той е умственият темперамент – в мозъчната система. Той е проводник на електричеството и магнетизма. Следователно, когато тези темпераменти са добри проводници, тогава всичките сили на природата живеят, силите на ума, на човешката интелигентност правилно идат. Ако развитието на човека върви добре, от този човек всичко може да стане, той всичко може да направи от себе си.

Та, ако искате да се самовъзпитавате… Някой път казвате, че не сте търпеливи – зависи от вашия жизнен темперамент. После меланхолични сте – зависи от вашия жизнен темперамент. Не може да мислите правилно, както трябва – вашият умствен темперамент не е добър проводник. Не че не сте способни – главата ви е достатъчно обширна, голяма, имате достатъчно мозък, но темпераментът ви е такъв, че тези сили не могат да работят. Умът ви е разсеян, мислите ви – охлабени. Това е обширна област. Целият мозък не мисли. Задната част на човешката глава е свързана със стомаха. Горната част е свързана с неговотр сърце, с дихателната система, предната част на мозъка е свързана със самия мозък. Ти не може да бъдеш един човек с възвишен идеал в света, ако горната част на мозъка е слаба, сангвиничният темперамент не е развит.

На три части се дели мозъкът. Горната част на мозъка има отношение към

сангвиничния темперамент. Жизненият темперамент – към стомаха, към задната част на мозъка, а предната част на мозъка – към нервния темперамент. Ако тези неща не са добре развити, тогава и в тялото ти настава един дисонанс. Ако в горната част на главата има хармония, ще има хармония и в тялото. Че как така? Ще разберете, дето се казва в Писанието, че сте храм на Бога. Ако тази горна част е добре развита, ако нашето тяло е храм на Бога, в този висок смисъл всички разумни същества се интересуват. Не само ние, но за всеки разумен човек се интересуват, тъй както всички държави се интересуват от Англия. Защо се интересуват от Англия? Защото в Англия има ред и порядък. Ако нямаше ред, порядък, не биха се интересували от нея. Тя е силна и добре уредена държава.

Ако човек иска природата да обръща внимание на него, той трябва да бъде организиран. Сега, като говоря, аз искам да ви покажа добрата страна, не да се обезсърчавате. Вие ще кажете: „Ние нищо не сме направили." Не, вие много работи сте направили досега. И без знание сте ги направили. Хиляди обеди сте изяли, но досега не сте яли както трябва. Хиляди пъти сте дишали и издишали, но не сте дишали и издишали както трябва. Колко неща са минали през вашия ум, но не сте мислили както трябва. Да мислиш както трябва, да чувстваш както трябва и да се храниш както трябва. Лесно е да се каже, ти трябва да бъдеш умен човек, добър човек. Това са общи положения, но те са само резултати. Природата не е създала човека за играчка. Природата с човека прави един от великите опити в света. В Битието човешката раса съществува, тя взема същото място, каквото белите дробове и сърцето вземат в тялото. Какво нещо е човекът в Космоса? Човек в Битието сега е дробовете и сърцето. Такова е отношението. Следователно цялата природа иска човек да мисли правилно, да чувства правилно и да действа правилно.

Та тогава вие грешите в следното. Вие търсите вашето щастие там, дето никога няма да го намерите. Едно растение търси своето щастие в почвата; рибата търси своето щастие във водата; птицата търси своето щастие във въздуха. Човек къде търси своето щастие? Човек трябва да търси своето щастие в мисълта. Той живее в един широк мисловен свят, а ние търсим щастие в хората, тук и там. То ще дойде като едно течение в нашия живот – да предадем на хората. Първото нещо, човек трябва да уповава на своята мисъл. Както рибата уповава на водата, на хубавата вода, както птицата търси чистия въздух, както растението търси хубавата почва, така и човек трябва да търси мисловния свят, в който той живее. Защото, като се съберат хората на едно място, ние трябва да знаем по закона на растенията – тези хора ще станат високи, но хилави, там няма топлина, те не може да растат добре. Между нещата става преплитане. Някога те нямат достатъчно храна и вследствие на това, като се развива техният витален

темперамент, те стават слаби, високи, хилави. Като дойде някоя буря, пречупи ги, няма да останат здрави. Онези, които са издържали, остават дребни. Дребните имат голямо бъдеще. Та ние не трябва да живеем наблизо, да си помагаме. Умният човек – и на другия край на света да е, той ще помага. Пък глупавият – и при тебе да е, пак не може да ти помага. И да иска, не може. Сега, като цитирам, глупавият казва: „Отлична реч, силна, действа на човека." Аз съм забелязал, като се говори така, всеки ще каже: „Нима досега ние не разбирахме живота?"

Ние се учим да разбираме. Цялото човечество сега се стреми да разбира. Един ден, в правия смисъл като мислим, че ние сме разбрали природата, аз мога да мисля, че това е истина. Ако ние разбираме природата, ние ще бъдем свободни, във всеки дом ще дойде щастието, радостта, веселието. Ще кажете: „Ние разбираме вече, ние знаем, ние сме културни хора." Ако сме културни хора в този смисъл – да разбираме, всичкият този живот щеше да се уреди. Щом животът не е уреден, тъй както трябва, туй показва, че има нещо, което не сме доразбрали. Ние трябва да спрем, ние може да го разберем.

Сега, като говоря тези работи, аз не казвам, че вие сте отговорни. Не се изисква нито от вас, нито от себе си, нито от цялото човечество да оправи живота. Но хората само не трябва да препятстват на установения ред на природата. Ние не може да внесем в природата нищо ново. Туй дете, което майката го е родила, на туй дете майката нищо не може да внесе отвън. Едно нещо може да внесе, то е следното. Царският син, който отива в училището, той трябва да учи. Той занася там царската си кръв, но той не носи знанието. Той там добива знание, както и най-простият. В туй отношение и царският син еднакво придобиват знание. И доброто не може да се внесе. Ти се раждаш с възможностите за доброто. Но доброто отпосле се придобива. Ти се раждаш само с възможностите за доброто, ти се раждаш само с възможности за знанието, ние трябва да го придобием. Някои се раждат с наследствени черти. Казват, че някои се раждат музиканти. Не се раждат музиканти, но се раждат с възможности. Всеки един музикант трябва да учи, за да стане музикант. Той трябва да има една среда, която да го поддържа. Ако този музикант няма една музикална среда, той не може да се прояви. Както житото има едни условия за растене. Ако не се посее, то ще си остане, ако се посее, ще се развие възможността.

Та казвам, при тези условия ние трябва да развиваме възможностите за придобиване на знанието, за придобиването на доброто. Доброто е сила, истината е сила. Та казвам, това е естественият, правият път. Не казвам, че онова, което имате, трябва да го изхвърлите навън. Новото трябва да дойде

отвътре. Новото механически няма да дойде. Новото, божественото в света няма да дойде, то е вътре у нас, отвън с изглеждане то няма да дойде. Или разумният живот в света е едно усилие, с което всички разумни души живеят. Хората съзнават този факт. Навсякъде има туй усилие. Всеки учител иска да възпита децата си. Но за възпитанието на децата нямаме едно правилно схващане, да знаем да възпитаваме. То ще дойде отвътре като един процес. Сега думата отвътре има двояко значение. По някой път отвътре аз считам туй, нашият живот, отвън – туй е божественият живот. Когато някои мислят, че доброто ще дойде отвънка, туй е божественият свят, който ние виждаме около нас, и целият Космос – туй е отвънка, а когато мислим, че божественият свят е вътре в нас, не в тялото ни, но в нашето разбиране, в истината, с която ние работим – оттам ще дойде, а не в човека, в туй тяло, както сега живеем. Туй тяло ще се измени, както много тела в света са се изменили. Та сега нашето тяло ще се измени, нашият ум ще претърпи известни промени и нашите чувства ще претърпят промени, много от нашите възгледи ще се променят. Но има нещо, което всякога си остава едно и също. Ти никога няма да престанеш да обичаш, никога няма да престанеш да мислиш. Злото в света сега се е родило по причина на това, а ние по някой път обичаме хората, като че те са огледало на самите нас. Ако ние съдим за нашия живот от сегашното наше положение, ние сме на един погрешен стадий на разбиране. Ако би се пробудило съзнанието на детето в утробата на майката, какво би мислило то. Но благодарение, че то се кооперира със съзнанието на майка си…

Някой пита де е душата. Кога влиза душата в детето? Може да ме питате, това са интересни въпроси. Душата, още като се зачене, влиза вътре, тя се кооперира с майката и бащата. Тъй говорят ясновидците. Сега аз не говоря за моята опитност, но аз проверявам доколко са верни. Те казват, че влиза вътре, ходи вкъщи, разговаря се с всички. Но никой не го вижда. То казва: „Ще ме видите, като изляза навън, засега си приготовлявам една малка къщица. Един ден ще изляза и ще стана голям. Тогава ще ме видите. Ще имам честта да се разговарям с вас, ще ходя на училище, да ме видите.“ Така говорят сега. Обективните хора казват, че тези неща не са верни. Има неща, действително, които не са верни, но има неща, които са верни. Защото, ако човек беше съвършен, кое е онова, което заставило Бога да създаде света? Развитието в света не е за нас. Бог е, който се проявява. Всичко е създадено заради него. Ние сме зрители, съучастници. Неговото добро е наше добро, неговата мисъл е наша мисъл. Той е цялото Битие. Той мисли да направи от всички нещо. Той мисли много по-добре за нас, отколкото ние мислим за себе си. Той предвижда цялото наше бъдеще. То е пред неговия ум, пред неговия дух. Нашето бъдеще е начертано.

Какво може да стане за бъдеще? Тази Вселена като се измени, трябва да знаете какво ще стане от нас. Ние още не знаем какво ще стане от нас. Сега, когато аз говоря, какво виждам, какво може да стане от вас? Ще остареем, ще побелеем, ще си заминем от този свят с надежда, че ще идем някъде. Като отидете там, аз имам доста приятели, но нито един досега не ми е писал. Пък и вие, като идете, няма да пишете писмо. Те пишат писма, но се задържат писмата. В природата има едно учреждение, кабинет, дето задържат писмата, понеже много хора, като заминават за онзи свят, заминават неподготвени. Те пишат такива писма, които, ако ги бихте чели… та затова задържат тези писма. Та като видят нещо хубаво, пропущат го. Така говорят онези ясновидци. Така са говорили и великите учители на човечеството, които са виждали нещата. Сега вярвам, че поне малка доза от това е истина.

Ако някой от вас има случай да чете Сведенборг, да видите как пише човекът. Разправя как се среща с Господа, как се разговаря с Господа, как се разговаря с ангелите, качил се на второто небе, на третото небе, бил в света на духовете. Дели онзи свят на две царства с три небеса. Разправя за светлината, за топлината, за онзи свят, за духовете как са облечени, за училищата, за възпитанието – надълго и нашироко. Авторът, който пише за Сведенборг, казва, че много учен човек бил, но малко му липсва. Той казва, че много научни съчинения написал, спира своята научна деятелност и влиза в една област, дето другите не могат да проверят, област, която е тъй обективна. Този свят е тъй обективен, ние сме дошли до тази област. Туй, което за рибите беше субективно, за птиците става обективно; туй, което за птиците беше субективно, за млекопитаещите е обективно; туй, което за млекопитаещите е субективно, за нас е обективно. Един ден ако дойде твоят дядо и влезе в къщи и се разговаря с тебе и си замине, ти ще кажеш на съседката си дядо ти какво ти е казал. „Нека дойде дядо ти." Но той е дошъл само при тебе, не е дошъл при тях.

Една госпожа в Търново – навеждам този факт не за да ви убеждавам, но като разглеждам научно въпроса. На жената на един миньор умира баща ѝ. Един ден той иде със своята тояжка и казва: „Какво правите, какво готвите?" По едно време дъщерята казва: „Татко, остани за обед." „Не, не може, бързам, аз трябва да си замина." Тя сама разправя. Не останал за обед. Питам, на една такава опитност какво ще кажете. Всичките опитности, които изнася спиритизмът, сега всички искат да ги обяснят по един механически начин. Може да има някои погрешки, но все таки има известни факти, които показват, че човешкият живот не се губи. Науката казва, че нищо в природата не се губи и не се създава. Проявява се всичко. Сега аз искам да остане само онова, за което вие сте способни. Вие още не сте в това състояние, да се занимава човек с вътрешния свят. Всички хора

още не са готови. Те ще бъдат както когато някой се занимава с електричество със силен волтаж.

Та казвам, верният в малкото е верен и в многото, казва Христос. Той го дава в четената глава. Той взема един пример от света. Някой казва: „Какво иска да каже Христос?“ Той показва как постъпва един светски човек. Господарят му го хванал. Това не е мярка ни най-малко. Той не е човек, който по Бога върви. Той казва: „Вземете пример от него, и вие постъпвате като него.“ Христос прави един извод: постъпете и вие така. Как трябва да постъпва умният? Господарят му го похвалил и Христос го похвалва. Като се научил, че неговият слуга така постъпва, казал: „Умно постъпва.“ Та казвам, друг извод да направим. Вие с нищо няма да ощетите природата. Ако живеете добре, вие ще придобиете. Пък един ден, когато природата каже – вече няма да живееш на земята, какво трябва да правиш. Тя те уволнява. Ще седнеш и ще направиш едно добро. Този човек казва: „Аз никакво добро не съм направил, да направя едно добро, макар от господаря си, трябва да правя добро. Че като изляза от службата, да кажат: „Този човек поне едно добро направи.“

Та ние в света какво трябва да направим? Ние вече толкова години живеем, искаме да бъдем щастливи. Трябва да бъдем щастливи, трябва да бъдем умни, трябва да бъдем добри. В това седи човешкият живот. Всеки човек трябва да се стреми да вземе най-високото положение и да вземе в добър смисъл. Никой не трябва да се спъва. Всичко онова, за което ламти твоята душа, не спъвай себе си, дай път на въображението си, не бързай. Ще кажете, че това са илюзии. Мисли за всичко, желай всичко, стреми се към всичко, но не бързай. Ако в този живот не, ако във втори не, в трети – доброто е толкова дълго. Ти казваш: „В този живот.“ Няма разрешение в този живот. В този живот всичките места са заети. Отиваш в театър, всичките места – продадени, билетите – продадени. Какво ще правиш? Ще чакаш за втори път, втори концерт. Не трябва да се спъваме. Добрият човек всякога трябва да се стреми към реализирането на онова великото добро. Доброто, което ще придобием, трябва да стане един проводник, то е цел, един успех за цялото човечество. Вие ще кажете: „Какво може да стане?“ Много може да стане от вас. Сега хората търсят скъпоценни камъни. Като е от природата – онези богатите хора търсят скъпоценни камъни и като ги намерят, ще ги турят на пръстените. Ако вие сте скъпоценен камък, ще имате почитта, ще бъдете на най-хубавата огърлица. Ако пък не сте скъпоценен камък, тогава вас ще ви пробият. То е само за изяснение на нещата.

Та нашето знание зависи от нашата разумност, доколкото разбираме природата. Тя обича онези, които я разбират. Всички онези, които

противодействат, разрешават едно, към тях тя гледа малко с други очи. Често ние искаме природата да бъде снизходителна, но виждаме, че тя ни най-малко не е снизходителна. Някой път помага, и много помага.

Та казвам, на всички ви трябва едно свещено знание. Първо, жизненият тип не сте, ще бъдете един добър проводник на живота. Второ, ще бъдеш един добър проводник на силите, които действат в тебе. После ще бъдеш един добър проводник на онази великата мисъл. Всеки един от вас трябва да живее там, дето Господ го е поставил. Човек да си отвори сърцето и да благодари. Единственото нещо – казвам на вас – благодарете на Бога, от сърце благодарете. Като благодариш, да не виждаш злото никъде. Понеже всички тези хора, които страдат в света, един ден техният живот ще се подобри. Всеки един човек, който е минал, законът е такъв. Може да ви приведа примери. Че като се обърнал богатият човек към Авраама, Авраам казал да не отива Лазар. Не че Авраам не може, но казва, не може да се измени редът на нещата. Понеже Лазар толкова време седял пред твоята врата, не ти дойде наум да го нахраниш. Ти не измени твоя ред на нещата, по същия начин и законът не може да измени реда. Както Лазар умря, така и ти ще умреш. Ти искаш да живееш добре в ада. Авраам му казва: „Ти в ада не може да живееш добре, ти в ада трябва да умреш, за да възкръснеш като Лазара." Човек, като умре, не може да бъде щастлив. Той, казва, не е от великите философи. Никой човек не може да бъде щастлив, докато не умре. И да умре, тъй както трябва. Този богатият човек не беше умрял. Той защо се мъчеше? Той мислеше за своите братя, да прати някой да им каже, че поне те да не дойдат на туй мъчение. Че как ще повярват? Ако отиде Лазар, те няма да го послушат. Колкото ти послуша, толкова и твоите братя ще послушат.

Та ние сме хора на крайно отрицание. Казвате: „Така трябва да се живее." Така трябва да се живее, че да не предизвикаме природата да ни тури на мястото на мъчението. Ще отидеш на бойното поле, ще ти откъсне крака някоя граната, ще се молиш на Господа да ти израсне кракът ти. Ще израсне изкуствен крак, но онзи крак никога не може да израсне. Така природата казва: не предизвиквай една изкуствена война, в която твоите крака могат да откъснат.

Та единственото спасение е: сега търсете да бъдете проводници на добрия живот, на добрите сили, на добрите мисли в света. Туй е предназначението сега. А как трябва да стане това? Вие всички имате заложби. Ако продължите в този път, ще дойде съдействието. Слънцето само изгрява навреме, вятърът ще дойде навреме, всичко ще дойде навреме за онзи, който слуша. И Учителят ще дойде, и хиляди години ще помага. Кой ще помага на човечеството? За бъдеще пак Бог ще помага. Който изведе

човека, той ще го избави. Не ние ще се избавим, той ще ни избави. В еврейския народ Мойсей беше изпратен да го изведе. Казва му: „Ще кажеш на фараона, че аз те пращам. Аз съм, който пращам всичко.“ Започна фараонът да се състезава, казва: „Аз не познавам кой е.“ Най-после беше принуден да пусне Израиля. Та сега по същия начин казвам. Все ще дойде един Мойсей, който ще изведе човечеството. Тъй казва Господ. Ще дигне тоягата. Най-после всички хора ще се съгласят. Ще дойде туй, но кога? Не е за вас да знаете времето и годините, които Бог е поставил. Близо е времето, но кога, никой не знае. Когато спите, когато не мислите нищо, когато мислите, че всичко е наред, тогава ще дойде.

Та казвам, това е целта на живата природа: да бъдете сега бодри, весели. Онова, което може да направите, направете го, а онова, което не може да направите, оставете го на Бога, той да го направи заради вас. Но всичко, което трябва да направите, направете го. Каквото желаете, дръжте го в ума си. Всеки, който се е обезсърчил, той се е обезсърчил за своите желания. Казва: „Нищо не мога да постигна.“ Не, не се лъжете. Не се изисква за всинца ви онова, което желаете, да постигнете.

Та сега в притчата, която Христос казал: „Верният в малкото е верен и в многото.“

„Благословен Господ, Бог наш“
Тайна молитва

Двадесет и пета неделна беседа
19 март 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_03_22 Развити и недоразвити
лекция пред общия окултен клас

РАЗВИТИ И НЕДОРАЗВИТИ

Ще прочета 12-та глава от Матей, 20-ти до 30-ти стих; 6-та глава от Йоан, 1-ви до 10-ти стих; 4-та глава от Марк, 10-ти до 20-ти стих.

Пълната Божия Любов, Мъдрост и Истина носят вечния живот.

Често се говори за старо и ново, за стари и нови неща. Старо е това, което е отживяло времето си. Ново е това, което носи живот. То идва сега. Бог се изявява чрез новото. И доколкото схващате проявите на Божественото във вас, дотолкова се ползвате от новото. Много неща виждате отвън, но ако не ги разбирате, нищо не ви ползват. Външният свят е обширен, просторен, никой не може да го използва. Следователно може да се ползвате само от човешкия свят, т.е. от света, в който човек се движи. Стремете се към новото, към онова, което внася подтик в човека. Малкото количество въздух и храна, които човек приема, внасят подтик в него. Колкото и да е малка една мисъл, колкото и да е малко дадено чувство, приеми ги с радост. Те подтикват душата ти напред.

Сега вие искате да знаете каква ще бъде новата духовна година. Това зависи от вас. През тази година повече работете, по-малко говорете. Ако вие сте добри, и годината ще бъде добра; ако сте разумни, годината ще бъде добра. Когато човек е здрав и нуждите му са задоволени, годината е добра. Изобщо, добра година за даден човек е тази, която задоволява нуждите му и премахва всички препятствия от неговия път. Щом се натъква на нещастия, страдания и недоимък, годината не е добра.

Днес вие очаквахте хубаво време: топъл слънчев ден, чисто и ясно небе, а излезе нещо неочаквано – сняг и студ. – На какво се дължи тази промяна? – На състоянията на хората. Егоизмът е взел надмощие в цяла Европа, в културния свят. Днес всеки мисли само за себе си. Жестокостта и коравосърдечието са взели връх, затова времето е снежно и студено. Сегашният студ се противи на злото и спира неговото развитие. Ако през зимата е топло, не е добре за храната. Тази година ще приспи змиите, но не и вълците. Змията представлява злото в умствения свят, затова там ще го приспят. Може ли болният да мисли зло? Животът му е на косъм. Как може да мисли за кражба, за убийство? Болестта в човека е студът, който го кара да мисли само за себе си. Значи в болния змията спи и не върши зло. И тъй, случат ли се изненади, болести, нещастия с вас, трябва да знаете причините за тях. Някога и аз съжалявам, че ви говоря. – Защо? – Защото

Словото пада на пътя и птиците го изкълвават; някога пада между храстите и се заглушава. – Трябва ли човек да съжалява? – Някога, без да иска, съжалява. Имате едно дете, радвате му се, обичате го, грижите се за него. Като порасне, пращате го на училище, но то не учи, както трябва. Като родители, вие страдате и започвате да съжалявате за грижите, които полагате за него. Какво трябва да направите? Оставете го на грижите на друг човек, който не е толкова привързан към него. Ще кажете, че ви е мъчно да се разделите с детето си. Мъката ви нищо не помага. Колкото и да му говорите да учи, да има добро поведение, то не слуша, то си знае своето. Какво ще направиш? Как ще му помогнеш? Каквото става с детето, това става и вътре в човека. Искаш да учиш, но нещо те отклонява от желанието ти. Обещаваш пред себе си, че тази година ще работиш и учиш по-добре, но пак не можеш да изпълниш обещанието си. Правиш това, което не искаш.

Апостол Павел казва: „Върша това, което не искам“. Искаш да кажеш една добра дума, но езикът ти се подхлъзне и излезе друго нещо от устата ти. Чудиш се после, ти ли не разбираш хората, или тебе не разбират. Истината е там, че не те разбират, но и ти не ги разбираш. Страшно е, че и вие не разбирате Бога. Вие не разбирате какво мисли и желае Той и не изпълнявате Неговата воля. Бог иска да използвате всички благоприятни условия, които ви е дал на физическия свят, както и в духовния, и в умствения свят. Бог мисли едно, вие – друго и в края на краищата казвате: „Нали Бог е всесилен, да оправи всичко“. Значи вие да грешите, Бог да изправя грешките ви, без да носите някаква отговорност? Синът ще прави дългове, ще греши, а бащата да плаща! Ако бащата не иска да плаща дълговете на сина си, последният казва: „Защо баща ми не отвори кесията си? Трябва ли да бъде скъперник? Как ще докаже любовта си към мене?“ Син, който разсъждава така, е на крив път. Коя е причината за неуспеха на хората? Какво им пречи да успяват? Бащата не иска да плати дълговете на сина си, защото вижда, че парите му не отиват на място. Някога и храната, и мислите, и чувствата не отиват на мястото си. Това се дължи на неразбирането на живота. Неразбирането има отношение към лошите външни и вътрешни условия. Вървиш по пътя, спънеш се и паднеш. Веднага скочиш, изтърсиш дрехата си и продължиш своя път. Това падане не е опасно. Значи условията ти са добри. Качваш се на планината и падаш от висок планински връх. Това падане е опасно, може да коства живота ти. Ето едно лошо условие. Първото падане е разбрано, а второто – неразбрано. Понеже по една случайност си останал жив, ти се питаш защо си паднал толкова лошо. Каквото и да ти говорят, казваш: „Не разбирам защо трябваше да падна“. На пътя е писано: „И да паднеш тук, пак ще станеш“. На планинския връх е писано: „Ако паднеш от върха, няма да станеш. Оттук не се позволява никакво падане“. – „Не съм ли свободен?

Нямам ли право?“ Тук не става въпрос за падане и за свобода. Паднеш ли от върха, няма да станеш. – „Ако имам парашут?“ – Това е друг въпрос. Щом имаш парашут, ще слезеш с него, без да се удариш. Ако нямаш парашут и паднеш отвисоко, ти си загубен.

Каквито и обяснения да ви се дават, те не могат да внесат в човека вътрешен подтик. – Защо? – Защото вашите мисли и желания не са съгласни с Божествените. Няма защо и аз да се занимавам с вашия вътрешен живот. Той е едно вътрешно течение, един определен път, по който вие се движите. Това не е лошо. Нека всеки да се движи по своя определен път, но да внимава да не се отклони. Има възможност всеки човек да се отклони. Като знаете това, изучавайте законите за отклоняването. Капитанът на парахода следи със своя инструмент, да не попадне параходът в някое морско течение и да се отклони. Най-малкото отклонение води към катастрофа. На същото основание, всеки човек трябва да следва своя определен път. Отклони ли се, катастрофа го очаква. Ако параходът не може да върви през който път иска, колко повече човек няма право да се отклонява от правия път. Параходът пътува от едно пристанище до друго по строго определен път. Влезе ли в чуждо пристанище, нито своята стока ще стовари, нито чужда може да вземе. И човек пътува от едно пристанище до друго по строго начертан път.

И тъй, истинският живот се заключава в пътя, който Бог е предначертал на човека. Под „Бог“ разбирам Единственият, Който всякога ни мисли доброто; всякога ни обича; всякога ни пази и освобождава от мъчнотии; към Него всякога можем да апелираме; Той всякога ни приема. Неговото съзнание е пълно с мисъл за всички живи същества. Той е вечен живот, вечно движение. Ако някога Бог мълчи и не отговаря на вашите молитви, причината за това е във вас. Ако чистият въздух не влиза в дробовете ви, причината за това сте вие. Затвориш се в стаята си, а искаш да дишаш чист въздух. Това е невъзможно. Отвори прозорците си, излез вън, да дишаш чист въздух. Йогите затварят устата и носа си, за да не дишат въздух. Те правят упражнения. Трябва ли и ти, като тях, да запушиш устата и носа си, да не дишаш чист въздух? Ще дишаш нито много бързо, нито много бавно. Дишането у всеки човек е различно. То се определя от степента на неговото развитие. Болният обикновено диша бързо. Животните също дишат бързо. Здравият човек диша плавно, спокойно, в зависимост от своето развитие. Това наричаме нормално дишане. Дойдеш ли до това дишане, ти ще придобиеш сили; умът, сърцето и волята ти ще бъдат в пълно съгласие. Тогава ти ще бъдеш свободен човек.

Казвам: Без въздух няма живот. Малко въздух ще приемеш, но с него заедно ще се домогнеш до скрития живот във въздуха. Ако не възприемеш

този живот правилно, ще бъдеш далеч от живота. Скритият живот във въздуха е връзка между Бога и човешката душа. Човек диша и издиша, без да знае защо. „Зная, че трябва да дишам, но защо, не зная." Ученият казва, че чрез дишането в кръвта се внася кислород и тя се пречиства. Това е вярно, обаче като диша човек, в подсъзнанието и свръхсъзнанието му се извършват и други процеси. Ако кръвта ти се е пречистила, ти си придобил нещо. Но ако дишаш и мислите, чувствата и желанията ти не се пречистват, не си дишал правилно. Като знаеш това, пази се да не попаднеш в крайност, да се уплашиш. За невежия е по-добре да не знае подробностите на нещата. Аз говоря за онзи, който иска да учи, да прилага знанието си. Дишай съзнателно, за да се ползваш от въздуха, който си приел. Само така става правилна обмяна между енергиите на човешкия организъм. Правилното дишане подразбира права мисъл. Тя води човека към истинското, положително знание. Той започва да различава на какво се дължат приятните и неприятни чувства, както и правите, и криви мисли. Той знае, че с физическото си тяло възприема външните усещания; с духовното си тяло възприема чувствата и ги дели на приятни и неприятни; с умственото си тяло възприема правите и криви мисли. Следователно човек има представа за трите тела – физическото, духовното и умственото. В човека работят главно физическото и духовното тяло, като полюси. Обаче той има и четвърто тяло, наречено причинно.

Какво означава добрият живот? Да живееш добре, това значи да става правилна обмяна между силите на физическото и духовното тяло. Това подразбира хармония между мислите и чувствата на човека. За да не се спъваш, да не изпадаш в дисхармонични състояния, никога не казвай, че този или онзи човек не ти е симпатичен. Че някой не ти е симпатичен, остави това настрана. – Какво ще направиш, ако сложат пред тебе ядене, което изисква много дъвчене? – „Ще го оставя настрана." – По същия начин остави настрана всяка мисъл и чувство, които нарушават хармонията на твоя живот. Яж лесносмилаема храна. Че не обичаш някого, това е твърда, мъчносмилаема храна, която ще оставиш настрана. – „Никой не ме обича." – И това е твърда храна. Сложи я настрана и повече не се занимавай с нея. Въпросът, защо не обичаш някого и защо не те обичат, е за светии и мъдреци. Когато станеш мъдрец, тогава ще го разрешаваш. – „Защо Бог не му заповяда да ме обича?" – Ако му заповяда, ще те обича, но Бог не иска да се налага на никого. Освен това, човек върши неща, противоположни на тези, които му се налагат.

Сега аз разглеждам въпросите от човешка страна. От Божествено гледище не е така. Ако някой не те обича, това е за твое добро. Какво ще стане с тебе, ако те обикне лош човек? Той ще ти причини зло. За предпочитане е лош човек да те мрази, отколкото да те обича. Ако те обича, той ще ти дава

пари, ще ти направи къща, но с това ще изопачи съзнанието ти, ще развали твоя живот. Защо ти е такава любов? Такава е любовта на недоразвития човек, както аз го наричам. Аз наричам лошите хора недоразвити, защото не искам да си служа с отрицателната дума „лош“. Думата „недоразвит“ е една от най-меките думи.

Следователно не очаквай любов от недоразвит човек. И обратно, който обича, е развит човек. Той е добър, за отличие от недоразвития. Ако развитият не те обича, ще ти причини зло; ако недоразвитият не те обича, ще ти причини добро. И обратно: ако развитият те обича, ще ти направи голямо добро; ако недоразвитият те обича, ще ти причини зло. Значи има хора, които непременно трябва да те обичат. – „Кои са те?“ – Развитите. – „Да обичам ли?“ – Ако си от развитите, ще обичаш; ако си от недоразвитите, ще мразиш. – „От кои сме ние?“ – На този въпрос не отговарям. Аз давам само обяснения, без да определям кой от кои хора е. Когато някой не те обича, ще знаеш към кои хора принадлежи. Ако е недоразвит, благодари, че не те обича; ако е развит, очаквай да те обича. Бог ще ти проговори чрез него. Той говори и чрез недоразвития, но по друг начин – чрез омразата. Само така ще се справите с противоречията. Не казвам да вярвате в това, но сами ще опитате истинността на моите думи. Всички са минали по пътя на омразата и любовта. И вие ще минете по същия път.

Казваш: „Аз ще мисля, както искам“. – Не можеш да мислиш, както искаш. Това значи, не можеш да мислиш без очи, през които минава светлината; не можеш да слушаш без уши, през които възприемаш звука; не можеш да възприемаш уханието без нос. Всички се нуждаете от орган на зрението, на слуха и на обонянието. Не можеш да възприемаш храната си без устата. Обаче устата изпълнява едновременно няколко служби: тя изпитва вкуса, занимава се с храненето, дишането и с говора. Някои от вас се разговарят, че не ги обичам. Значи, трябва да ги обичам. – Защо? – Защото съм от развитите. Ако не ви обичам, ще ви причиня зло. Аз разбирам какво означават вашите думи, но те трябва да отговарят на действителността. Като казвате, че не ви обичам, излиза, че съм от недоразвитите. Тогава аз трябва да ви мразя. Други казват: „Учителят не ни мрази“. – Щом не ви мразя, трябва да ви обичам – среден път няма. Аз не мога да бъда безразличен: или ще мразя, или ще обичам; трябва да имам или вяра, или безверие; трябва да обичам или истината, или лъжата – едно от двете. Аз се спирам върху любовта, истината и доброто – с тях се занимавам. Занимавайте се и вие с тези въпроси, а това, дали ви обичат, или не, оставете настрана.

Какво означават думите, че този или онзи не те обича? Ти отиваш при

един богат човек. Той непременно трябва да те нахрани. Това показва, че те обича. Щом не те нахрани, той те изпраща при друг богат човек. Значи не те обича, затова те праща на друго място. Не, дойдеш ли веднъж в дома ми, аз трябва да те нахраня – нищо повече. Че съм зает, че нямам време, нищо не ме оправдава. Щом обичам някого, непременно трябва да му направя една услуга. Според мене най-важната работа е Любовта. Няма по-важна работа от нея. Дойдеш ли при мене, аз трябва да ти сложа да се нахраниш или да задоволя една от твоите нужди. Това, което ти сам не можеш да си направиш, аз трябва да ти го направя. След това можеш свободно да тръгнеш на път. И онзи, при когото отиваш, също е богат. И той трябва да те нахрани и услужи. Така ще пътуваш от една станция до друга, докато един ден и ти се установиш на едно място, станеш от развитите. Тогава и в твоята станция ще спират пътници.

Едно искам да ви дам: да мислите върху идеята за Бога – тя е недостъпна. Даже светии и велики адепти, като дойдат до нея, изпадат в голямо противоречие. Някои светии считат, че Бог ги е забравил. И Христос, като се намери на кръста, извика: „Господи, защо си ме оставил?“ Това са думи, които излязоха от устата на Исуса, човекът. Той каза това, което беше на сърцето Му. Не е лесно да бъдеш прикован на кръста, а отдолу да се гаврят и казват: „Нали си Син Божи, слез от кръста! Щом не можеш сам да си помогнеш, ти си един самозванец“. Христос мълчи, търпи и не може да докаже, че те са на крив път. Да слезе от кръста, не може. Да, Онзи, с Когото работи, не е там. Най-после, Христос обърна погледа си вътре в себе си и там намери Господа. Тогава въздъхна дълбоко и каза: „Господи, в Твоите ръце предавам духа си“. Така Христос намери Истината. Хората търсят Истината и я намират по два начина: външен и вътрешен. Като дойдеш до вътрешния начин, там ще падаш и ставаш, ще те разпъват на кръст, ще те бият, ще се гаврят с тебе. Ти ще бъдеш прикован на кръста, а отдолу ще викаш: „Радвай се, Царю Юдейски!“ Христос понесе тези страдания със смирение, затова на третия ден възкръсна. Той каза: „Онзи, чиято Любов познавам, не благоволи в тези изпитания и страдания. Да бъде Неговата воля!“ Така Христос разреши своите големи противоречия. Всеки ще ги разреши по своему. Не искам да ви говоря за страданията. Те не могат да се обичат. Обаче аз искам зад страданията да виждате Любовта. Каквото страдание да ви дойде, знайте, че то е временно; зад него е Любовта. Щом го минете, кажете си: „Благодаря, Господи, че лесно се освободих“. Радвай се, че чрез страданията придоби Любовта. Мисли за Онзи, Който бди за твоята душа. Мисли за великата Божия Любов. Ако не познаваш Божията Любов, нищо не разбираш. Един ден, когато останеш сам, от всички изоставен, когато се срещнеш лице с лице със самотията, тогава ще познаеш силата си. Много пъти ще изпадаш в това положение, ще падаш и ставаш, докато най-после намериш Истината и разрешиш

въпроса. Тази година, дошла с новия сняг, показва, че страданията са спрели хората в пътя им и те не знаят какво да правят. Пътят им е задръстен, поради което едни–други се блъскат и пречат на свободното движение. Неразбирането между хората показва, че в мислите и чувствата им е станало задръстване. Работете усилено тази година върху себе си, да придобиете вътрешно богатство. Това се отнася до недоразвитите, до ония, които се оплакват от сиромашията. Те трябва да се справят с външния свят. Например, срещаш един свой брат, очакваш да те поздрави, но той не те поздравява; искаш да ти се усмихне, но той не се усмихва. – Защо? – Братът го няма. Колата му виждаш, но той не е там. Той е дал под наем колата си, друг да я кара. Той е направил услуга на някого, дал колата си под наем. Този, който седи на колата, не те познава, затова не те поздравява, нито се усмихва. Като видите, че братът е на колата, тогава очаквайте да ви поздрави и да ви се усмихне. Как ще ви поздрави онзи, който спи? Аз съм виждал мои близки, като спят, не ме виждат, не ме поздравяват. Тогава аз оставям бележка със следното съдържание: Минах край твоя дом, но ти беше зает с важна работа. Отивам си, друг път ще дойда да те видя. Следователно, срещнеш ли свой брат или приятел, който не те поздравява, ще знаеш, че той е зает с важна работа.

И тъй, ако питате какво се съдържа в името на Христа, казвам: Христос изразява Словото на Любовта. Няма по-велико нещо от Любовта. Тя разрешава всички въпроси. Щом разбереш Любовта и я приложиш, ти придобиваш и Истината. Това значи да бъдеш свободен, да правиш всичко, каквото желаеш. Твоите желания трябва да бъдат в съгласие с Божиите закони. Да обичаш, значи да изпълняваш Божията воля и да си в съгласие с всички добри хора, служители на Бога. Желая всички да бъдете добри служители на Бога!

Сега не искам да ви давам празни обещания, че всичко ще се оправи изведнъж. Какво разбирате под думите „всичко ще се оправи“? Когато жадният стигне до извора, всичко ще се оправи. Когато гладният се върне у дома си и намери топъл хляб, всичко ще се оправи. Когато бедният се събуди от сън и види, че слънцето е изгряло и светлината влязла в стаята му, всичко ще се оправи. Желая всички да се върнете у дома си, да намерите топлия хляб.

И блудният син се върна при баща си. Той имаше по-голям брат, който остана при баща си да работи. Младият брат взе богатството си от баща си и тръгна за чужбина, там да живее свободно, по своя воля. В края на краищата той изхарчи всичко и като осиромаша, каза: „Трябва да се върна при баща си. Обеднях, защото не изпълних Божията воля“. Той осъзна, че върви в крив път. Желанието му, да се върне при баща си и да работи като

един от слугите му, беше неговата придобивка. Той се смири. Големият брат, като видя радостта на бащата, разсърди се и не взе участие в угощението. Бащата трябваше да уговаря големия си син, да вземе участие в радостта за връщането на по-малкия си брат. Той казваше: „Брат ти бе мъртъв и оживя, загубен бе и се намери. Трябва ли да бъдеш толкова егоист, като знаеш, че всичкото ми богатство е твое? Прояви любовта си сега!“ Така се изпита любовта на двамата братя.

Работете върху себе си, да се събуди доброто, вложено във вас. Човек представлява едновременно и младия брат, който изял и изпил богатството си, и големия, който работил на баща си, придобил голямо богатство. Двамата братя идват от две страни, с различни придобивки: малкият брат се връща смирен и с пробудено съзнание, а големият – горд и недоволен. В края на краищата двамата братя съзнават положението си и се примиряват. Трябва ли детето да се сърди на баща си? Един ден то ще отстъпи, ще се откаже от своето разбиране, но добре е, това да бъде по-рано.

Желая, всички да бъдете от развитите, от добрите служители на Бога. Не казвам, че ангелите и светиите ви обичат. Казвам: Господ ви обича. Той ви е изпратил на земята, мисли за вас, грижи се и ви обича. Не се съмнявайте в Неговата Любов. Той ще ви изведе на добър край. По какъв начин ще стане това, не е ваша работа. Каквито и да са вашите възгледи, оставете ги настрана. Мислете, както искате, право е това, което прилагате. Не коригирайте Божествените работи. – „Аз мисля така.“ – Как мислиш ти, не е важно. Важно е, как стават нещата. Както стават, това е най-добре.

Сега ще излезем вън, да направим само шестте упражнения. Мислехме да направим и останалите, но времето пречи. Не сте всички юнаци, да играете упражненията с музика.

Поздравявам ви с новата година – годината на Божията Любов.

Цялата година е Божия. Бъдете радостни и весели!

Лекция от Учителя, държана на 22 март 1933 г., София, Изгрев.

1933_03_24 Постоянни и променливи сили
лекция пред специалния клас

ПОСТОЯННИ И ПРОМЕНЛИВИ СИЛИ

Т. м.

Учителят по геометрия пита един ученик: „Коя линия наричаме права?“ – „Всяка линия, която не е крива, е права.“ – „Що е крива линия?“ – „Всяка линия, която не е права, е крива.“ – „Коя линия е счупена?“ – „Тази линия, която не е нито права, нито крива, е счупена.“ – Верен ли е отговорът на ученика? Според някои учени една линия е права, когато силите ѝ се уравновесяват. Обаче ако на едната или на другата страна има по-голямо противодействие, тя се изкривява. За да се изкриви, правата линия завива надолу или нагоре. В тази посока, именно, тя търси изход. Едно тяло се движи със сила и среща на пътя си голямо противодействие. За да го избегне, тялото изкривява пътя си. Има ли някакво противоречие в това? Няма никакво противоречие, но тялото удължава пътя си. Кривата линия изминава по-дълъг път от този на правата. Следователно изразходваната енергия е по-голяма.

И тъй, най-късото разстояние между две точки е правата линия. Между две точки може да се прекара само една права линия, а между три точки може да се прекара крива линия. Казват за някого, че е крив. – Кое е лошото в кривата линия? Крив е онзи, който в даден момент не постъпва добре. Защо свързват кривата линия с неправилната постъпка? Така се определя отношението между ума и сърцето. Сърцето, т.е. чувствата образуват кривата линия, а умът, т.е. мислите – правата линия. Казва се, че в правата линия силите са уравновесени. Отдето и да идат, те са в равновесие, или в покой. Значи всеки човек, който има постоянство, може да върши някаква работа. Постоянните сили на правата линия винаги вършат повече работа, отколкото променливите сили. Какви са силите на ветрената воденица: постоянни или променливи? – Променливи. – А на водната воденица? – Постоянни. Оттук вадим заключението: Правата линия е емблема на постоянните сили, а кривата линия – на променливите. – В какво се изявява променливостта? – В това, че едната сила е по-слаба от другата.

C

M N

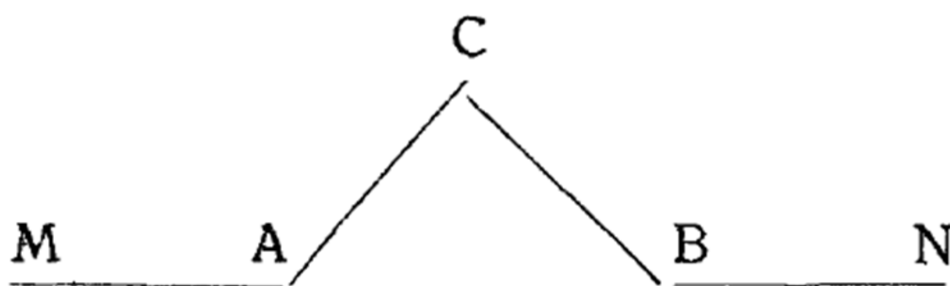

фиг. 1.

фиг. 1.

Взимаме три точки A, B, C, които представят сили (фиг.1). Силите A и B се стремят към C, която, в случая, представя човешката глава. Имаме още две точки M и N, които също се насочват към C. Правите линии AM и BN представят двете ръце на човека, издадени настрана. И те се отправят нагоре, към C – към главата. Двете ръце представят два вида електричество – положително и отрицателно, или два вида магнетизъм – също положителен и отрицателен. Мислите и чувствата също биват положителни и отрицателни. Силите могат да се превръщат: положителната в отрицателна, и отрицателната в положителна. Който има самообладание, превръща отрицателните сили в себе си в положителни. За самообладание се говори само в психичния живот, а не и в механичния. Вдигаш ръката си да удариш някого, но веднага дойде самообладанието, и ти сваляш ръката си. В механиката процесите са завършени. От резултатите съдите за силите, които действат там. Например, един човек се дави в реката. Хората веднага тичат да го спасят. Ако могат да го спасят, те се радват. Ако се удави, те скърбят. За реката обаче е безразлично дали някой се е удавил или спасил. Тя продължава да си тече, както и по-рано. В механичния живот стават грешки, без да се съзнават като такива. В психичния живот обаче процесите са незавършени. Там всяка грешка предстои на изправяне.

Кое е положителното в света ? – Умът и мислите, които минават през него. – Кое е отрицателното? – Сърцето с чувствата и желанията. Обаче без желания умът не може да се прояви. Може ли да имате свещ без материала, който я създава? Ако фитилът не е пъхнат в лой или парафин, той не може да гори. Само фитилът не е свещ. Следователно и умът без чувства и желания не може да се проявява. Как ще работи воденицата, ако няма вода, която да движи колелото? В случая водата и колелото са условия, а движението – резултат. От резултата зависи колко жито ще се смели. Но и и без условията нищо не се постига. Ако колелото се счупи,

водата ще си тече, но житото няма да се мели. В този смисъл чувствата са условие за ума. Ако в тебе не се събуди какво и да е чувство, и мисълта няма да се прояви. Ще кажете, че и без чувства може. Не, колкото са важни мислите, толкова са важни и чувствата. Колкото по-хармонични са чувствата, толкова по-възвишени са и мислите. И обратно: дисхармоничните чувства са причина за проява на дисхармонични мисли. – Де е мястото на чувствата? – Симпатичната нервна система. Тя играе роля на инсталация на чувствата. Главният мозък е инсталация на мислите. Обаче в мозъка има място и за чувствата. Кривата линия отзад на главата определя чувствата на човека, а правата линия – челото – определя неговите мисли.

В геометрията се говори, освен за прави и криви линии, още и за счупена. Хората обаче се страхуват от счупените линии. Няма нищо лошо в счупването на линията. Ако една права или крива линия не се счупи, не може да се говори за проява на известна сила. Счупването на една линия представя известно противоречие. Следователно не е опасно пречупването; опасно е, когато става безразборно. Тогава силите се проявяват неправилно. Значи човек е недоволен от пречупването, когато не е станало на място. Когато водата извира, когато светлината се изявява, и там става пречупване. Ако светлината не се пречупва, не може да се прояви. Ще кажете, че това са философски работи. – И без тях не може. Те са екскурзия на ума. Който има време, може да прави такива екскурзии – те са отлични. Човек може да се качва по планините и да слиза, но важно е да прилага. Ако не прилагаш това, което си научил, нищо няма да постигнеш. Ще говориш за права и крива линия, без да се ползваш от тях.

Питам: Що е добро? Ако ми отговорите като онзи ученик, ще кажете, че добро е онова, което не е зло. – Кое е зло? – Което не е добро. Често вие се смущавате. Защо се смущавате ? – Защото не можете да си дадете един определен отговор на въпросите, които ви интересуват. Имате един голям прът – АВ, забит отвесно в земята. Като се огрее от слънцето, той хвърля сянка, която прилича на пръта. Ако приемете пръта като добро, сянката му ще бъде неговото зло – отражение на доброто. Ако лятно време, силно изпотен, седнеш под сянката на някое дърво, ти непременно ще се простудиш. Ето защо, сянката е злото в света. Който седи в сянката на злото, всякога боледува. За да не боледуваш, прави добро. Който не прави добро, прави зло. Значи злото не съществува вън от доброто. Вън от човешкия ум няма крива мисъл. Ако мислиш право, криви мисли не съществуват. Ако мисълта не се проявява правилно, непременно ще се изкриви. Който не прави добро, прави зло. Който не мисли право, мисли криво. От това гледище, злото и кривата мисъл не съществуват.

С един пример ще ви обясня що е добро и що е зло. Дават ти вкусно, добре сготвено ядене. То представя доброто. Обаче ти ядеш повече, отколкото трябва. Стомахът ти ще се претовари. Ти се огъваш от болки, не знаеш какво да правиш. Това е злото. Взимаш очистително и се облекчаваш. – Може ли храната да се нарече зло? Злото е в преяждането. Ако беше ял по-малко, нямаше да страдаш. Яж по малко, даже оставай малко гладен. Ако откраднеш една торба със злато от богатия, ти си направил зло. Парите са добро нещо, но с открадването ти си нарушил равновесието на силите в богатия и природата те държи отговорен. Ще върнеш парите на богатия, за да възстановиш равновесието на неговите сили. Крадецът бърка в касата на богатия с една ръка, затова постъпката му се разглежда като престъпление. Добрият и разумен човек бърка с двете си ръце, взима само две златни монети и затваря касата. Като му потрябват, пак си взима две монети. Тази мисъл не ви е ясна, защото вие имате установени теории за отношенията в живота. Според мене права постъпка е тази, която вие можете да приложите и към себе си, и към окръжаващите. Ако към себе си постъпвате по един начин, а към окръжаващите – по друг, постъпката ви не е правилна. Ти бъркаш в чуждата каса, но и в твоята бъркат. Ако само ти бъркаш в чуждите каси, това е престъпление.

Човек трябва да има постоянство в мисълта и в чувствата си. Ако в мисълта си е постоянен, а в чувствата – непостоянен, той дава много обещания, без да ги изпълнява. Който обещава, а не изпълнява, може да има отличен ум, но в чувствата си е непостоянен. Дето чувствата са непостоянни, там има неустойчивост. За да се стабилизираш, трябва да възпитаваш чувствата си, т.е. да ги хармонизираш. – Възможно ли е това ? – За онзи, който знае законите, всичко е възможно. Възможността и невъзможността зависят от знанието. Можеш да направиш само онова, което знаеш; което не знаеш, не можеш да го направиш. Казваш: „Аз зная това“. – Щом го знаеш, направи го. – „Не мога да го направя.“ – Значи не го знаеш. – „Познавам този човек.“ – Дай му тогава хиляда лева назаем. – „Не мога да му дам.“ – Значи не го познаваш. Ти познаваш даден човек само тогава, когато можеш да се справиш с него при всички условия. Щом не можеш да се справиш с него, нито ти го познаваш, нито той те познава. Познавате ли слънцето?

Има два вида познаване: можеш да познаваш и разбираш някого, без той да те познава и разбира; можеш да познаваш и разбираш някого, и той да те познава и разбира. Когато работят заедно, хората трябва да се познават. Ако не се познават, нищо не могат да направят. Бог ви познава, но вие не Го познавате. Слънцето ви познава, но вие не го познавате. Аз говоря за разумното слънце, което стои зад обикновеното, физическо слънце. Да познаваш слънцето, това значи неговата светлина да произведе в тебе

мисъл. Ако се питаш защо грее слънцето и си недоволен от неговата силна светлина, ти не го познаваш. Ако изпитваш приятност от светлината и топлината на слънцето, ти го познаваш. Трябва ли да ти се обяснява това, което разбираш? Нося ти хляб. Ти знаеш какво представя хлябът; знаеш каква сила съдържа той. Трябва ли да ти обяснявам по каква линия съм го донесъл – по права или крива линия. В случая хлябът е важен, а не по каква линия съм дошъл. Човек никога не може да се движи само по права или само по крива линия. Ако в един момент се движи по права, в следния момент вече се движи по крива линия. Това е неизбежен закон. Две прави линии, продължение една на друга, представят възможност за изкривяване. Например, правата АВ, продължена неограничено, дохожда до точка С, например, отдето започва да се изкривява.

(фиг.)

С други думи казано: Като мислиш, т.е. работиш с ума си, дохождаш до положение, дето чувствата взимат участие. Значи започваш с права линия – с ума; после линията се изкривява – идат чувствата. Пътят върви хармонично: права линия, после крива; пак права, пак крива. Ако правите линии са повече, а кривите – по-малко, не е добре. И обратно: Ако кривите са повече, а правите по-малко, пак не е добре. Или: Ако на мисълта давате повече време, отколкото на чувствата, пак не е добре. И в единия, и в другия случай вие нарушавате равновесието в природата.

Къде се проявяват счупените линии? Те служат като съединителна връзка между правите и кривите линии, за да ги хармонизират. Правата линия не може веднага да се превърне в крива. Докато стане това, на помощ иде счупената линия. Тя е мястото, дето правата линия се скачва с кривата. Там, именно, се явява енергията. Там се явява светлината.

Мнозина гледат на кривите линии като на грешки. – Благодарете на грешките си, те са ви научили на много работи. Всяка грешка е цвят или малко изворче, отдето се придобива нещо. И гениалният, и светията грешат, но разумно използват всяка грешка. Светията поставя свещ на грешката си и с нея свети на хората. Геният туря паметник на грешките си, за да ги виждат хората отдалеч и да не ги повтарят. Не е добре да се повтарят грешките. Ако, като счетоводител, направиш грешка в изчисленията и вместо 10,000 лева напишеш 1,000 лева, ще ощетиш себе си. Ако грешката е за сметка на един крайно беден човек, има смисъл да се прави. Бедният има да дава 10,000 лева, а ще плати 1,000 лева. – Чиновникът ще се ощети. Според мене при погрешката ти ощетяваш себе си, а правиш добро на другите. Ако грешиш спрямо себе си, сам се

ощетяваш; ако грешиш спрямо другите, тях ощетяваш. Всякога анализирайте грешките си, да знаете кого ощетявате. Ако ощетяваш себе си, не съжалявай. Дал си на някого 10,000 лева вместо 1,000 лева – не съжалявай. Ако ощетяваш другите, веднага изправи грешката си.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на
24 март 1933 г. в София, Изгрев.

Книги:
* Отношение между ума и сърцето
Великата разумност (Младежки окултен клас. Дванадесета година (1932–1933). София, 2004)
42 беседи от 23 септември 1932 г. до 28 юли 1933 г.
* Постоянни и променливи сили
Съразмерност в природата (Лекции от Учителя на Младежкия окултен клас. Година XII (1932–1933). Том II. София, 1949)
22 беседи от 17 февруари 1933 г. до 28 юли 1933 г.
Начало: 05:00

1933_03_26 Кой ще ви даде вашето
неделна беседа

КОЙ ЩЕ ВИ ДАДЕ ВАШЕТО

„И ако в чуждото се не показвате верни, кой ще ви даде вашето?“ (Лука 16:12)

„Отче наш“

„Духът Божи“

Ще прочета шестнайсета глава от евангелието на Лука, от девети стих надолу.

„В начало бе Словото“

Кой ще ви даде вашето? Животът седи от неразрешени въпроси. Животът седи от идеали, които тепърва трябва да се разрешават, да се реализират. Животът седи от сили, които тепърва трябва да се развиват. Животът седи от разумност, която тепърва трябва да се изучава. Засега ние сме достигнали само до границата на страданието. Всичкото знание, което имаме, е толкова, че сме причинили само страдания. От много знания ние сме си причинили много страдания. В това отношение ние мязаме на онзи българин, който в турско време се хвалил, че знае много добре турски език. Той казвал: „Аз зная турски език фарси, няма друг като мене.“ По едно време в селото, дето живеел този българин, дошъл един турски бей и затова него извикали, като знаел турски език, да се разговаря с него, с бея. Беят обичал риба и казал на този българин: „Кажете на вашите селяни да намерят един сак и да наловят малко риба.“ Дошли селяните и го запитали какво иска беят. „Иска да му направите един кюляф.“ „Добре, ще му направим кюляф, като си няма човекът.“ Те му донесли един кюляф, но беят се обърнал към преводача си и го набил добре, като го изпъдил вънка. Селяните го запитали: „Защо те би?“ „Защото го наддумах.“ Казвам, във всичките области на човешкия живот има една несигурност, има нещо неизяснено. Много работи има неизяснени по отношение на човешкия ум; много работи има недоизяснени по отношение на човешкото сърце; много работи има недоизяснени по отношение на човешкия организъм. Например какво е отношението между организма и ума на човека? После, като се изучават болестите, болезнените състояния, съществуват ред теории, които ги обясняват по един или друг начин. Както и да се обясняват болестите обаче, те трябва да се премахнат. Това е най-важното. В този смисъл сиромашията е едно анормално състояние, когато богатството е нормално състояние. Някой път облажаваме сиромасите, но трябва да се знаят причините, за да бъде един човек сиромах. Нима царският син трябва да бъде сиромах. Ако той приеме сиромашията, за да научи нещо, разбирам, но да се роди той инвалид, това показва, че

родителите му не са живели както трябва. Питам, кой ще ви даде онова, което търсим. В света ние търсим щастието, но как се придобива щастието? Щастието без отличен ум, без отлично сърце и отличен организъм, не може да се постигне. Аз ви говоря на ваш език. Вие може да срещнете философи, които да ви говорят на метафизически език за духа, за душата, но те са още по-високи работи. Понякога хората си представят духа нещо като въздух. Не, духът ни най-малко не е въздух. Въздухът не може да бъде дух, нито пък душата е нещо полуматериално, както те си я представят. Те си представят душата нещо духовно. Обаче те още не знаят какво нещо е духовното. Под думата духовно разбирам онова, което е разумно. Духовен човек е онзи, който не прави погрешки, който разсъждава хубаво, който урежда добре живота си, който е здрав, щастлив и който не го гази болест, не го гази сиромашията. Това разбирам духовен човек. А духовен да е онзи, който се занимава и вярва в някакъв отвлечен свят, това не е никаква духовност. Тогава ние вярваме в друг някакъв свят, т.е. в някакъв контраст.

Какво е другият свят? Най-първо, ние не можем да сравняваме нашия свят с другия свят. Защо? Понеже ние не сме причина, ние сме само едно последствие. Казват, че от последствията ще знаеш причините. Какво има в пръсването на една бомба? Казват, че една бомба се пръснала и убила един или няколко души. Как можеш да съдиш за учеността на един човек, който направил една бомба? Някои ще описват какви били очите му, устата, носът му и т.н. Едно мога да установя за този човек, който е направил една бомба, – че неговата глава е била широка или тясна и той е бил човек с полуинтелектуални способности. Човешкият ум в него е бил силно развит – той не е от разумните хора. Ако беше разумен в пълния смисъл на думата, той не би направил една бомба. Щом е направил една бомба, той не е от разумните хора. Сега вие считате за разумен човек онзи, който може да направи някаква пакост. Възможно е и това. В правенето на пакост все влиза някаква разумност, но разумност, която руши. Тази разумност не внася никакво щастие. Това, което човек търси, не е в разумността, която руши. Сам по себе си животът не е смърт. Смъртта съществува по единствената причина на живота. Ако животът го нямаше, и смърт нямаше да има. Първо съществува животът, а после съществува и смъртта.

Казвам, ние трябва да имаме едно определено положение. Някой казва, че е роден от благородна фамилия. Не е въпрос от каква фамилия си роден. Интелигентността, възможности за интелигентност ти можеш да наследиш, но въпросът е, дали ще можеш да проявиш тази интелигентност. Онова, което ти сам развиваш в себе си, то е придобитото, то е човекът. Хубаво е, че всички хора се раждат с възможности, но всички

хора не развиват тия възможности, не живеят както трябва, вследствие на което се ражда едно противоречие в света. Религиозните хора обясняват, че такава била Волята Божия. Волята Божия за разумните хора е да са щастливи. Волята Божия за глупавите е да страдат. Волята Божия за разумните хора е да прогресират. Волята Божия за глупавите е да регресират. Сега ще кажете: „Защо е така?“ То зависи от вас. „Как така?“ Че от тебе зависи.

Чудни са понякога хората със своята философия. Че когато ти се качваш на планината, ще имаш един резултат, а когато слизаш надолу в долината, ще имаш друг резултат. Те искат при слизането в долината да имат резултатите на планината и при качването на планината да имат резултатите на долината. Не, това са резултати несъвместими. Това е практическият ум, или практическата разумност в света. Обаче положителната разумност не допуща това нещо. Казва някой: „Защо животът е такъв?“ Защото умът ти е такъв. „Ами защо ми дадоха такъв ум?“ Никой не ти е дал такъв ум, ти сам си го направи такъв. Питам, онези нови дрехи, които баща ти даде, след две години остареят, баща ти ли е виновен за това. Баща ти ли ти даде тези стари дрехи. Всички петна по дрехите показват доколко си пазил чистота. Ако видиш един човек, ти питаш способен ли е този човек. Виж, най-първо, дали пази чистота – погледни му дрехите. Ако е чист, центърът на чистотата е развит у него. Ако не е чист, центърът на чистотата не е развит у него. Той може да ти говори, че обича чистотата, но други да я пазят. Той обича реда, но други да го пазят.

Та сега аз говоря за онова, което ние търсим в света. Но аз изнасям нещата не за обезсърчение. Казвам ви, че вашето щастие е във вашите ръце. Един човек, който живее във великата природа, който Бог е създал с всички условия, от него вече зависи как да диша. Какво да бъде неговото дишане? Трябва ли да търсиш хора, които да те учат как да дишаш, как да ядеш или как да ходиш. Тези неща са елементарни. Най-първо, баща ти и майката ти са те учили как да ходиш, как да дишаш, как да ядеш. Когато едно дете се роди и не иска да диша, тогава отварят ръцете му, надуват коремчето му – учат го как да диша. Докато детето е било в утробата на майка си, там майката е дишала за него, но щом излезе от утробата на майка си, то вече само трябва да диша. Тогава майката не може да диша за него. Ти можеш да се ползваш от дишането на майка си само тогава, докогато си в нейната утроба, ти можеш да се ползваш от ума на майка си само докато си в нейната утроба, но щом излезеш от утробата на майка си, ти не можеш да се ползваш от нейното дишане, нито можеш да се ползваш от нейния ум. Прямо не можеш, но косвено можеш. Някои от вас вече се движите в Бога, но отношенията ви са съвсем други. Бог изисква от вас вие да мислите вече.

Сега вие ще кажете, че вярвате. Отлично нещо е вярата, но нека определим какво нещо е вярата, какво значи да вярваш. Сега ще определя какво нещо е вярата. Отивам в една хубава плодна градина, пълна с най-различни плодни дървета, отрупани с разни плодове. След това се връщам при вас и ви описвам каква градина съм видял. Вие трябва да вярвате. Казвам, ако вие не вярвате, вие можете да отидете да проверите, да видите, че това е една реалност. Вие трябва да вярвате на тази реалност. Тази градина аз не съм я посадил. Всякога, когато ви разправям за неща, които не съм направил, това е вярно. Значи в света съществува един установен ред на нещата, но този ред е разумен. Някой казва: „Аз в нищо не вярвам, аз съм реалист. Вярвам само в това, което съм опитал.“ Нима ти можеш да вярваш повече на своята ръка. Това именно, което ти виждаш, което ти пипаш, което обоняваш, което вкусваш, което чуваш, се дължи на твоя ум, на органите на твоя ум. Казвате: „Чувствата, сетивата.“ Чувствата, сетивата са спомагателни средства на човешкия ум в реалния свят. Следователно дотолкова, доколкото твоят слух е добре развит, това показва, че твоят ум е добре развит. Щом виждаш, че ухото, челото е добре развито, значи имаш разумно ухо. Значи има разумно ухо и глупаво ухо. Има носове, построени по всичките правила на разумността, но има и глупави носове. Има разумна уста, има и глупава уста. Има разумни очи, има и глупави очи. Разумните очи виждат всичко онова, което е красиво, хубаво и добро в природата. Глупавите очи виждат разсеяно – те нищо не виждат. Те ще видят само счупените шишета и ще се натъкнат на изпразнените шишета за вода и ще кажат, че това не е хубаво, онова не е хубаво. Навреме трябва да отиваш. Когато отиваш на гарата, навреме трябва да отиваш, тренът няма да те чака. Навреме ще отиваш, навреме ще се връщаш. Ако отидеш на гарата и закъснееш пет минути, ще кажеш: „Изпуснах трена.“ Ще го изпуснеш, разбира се, той няма да те чака. Ние не можем да турим на природата един нов ред на нещата. С хиляди години хората се стремят да турят един нов ред на нещата. Това е невъзможно. За да се тури нов ред, изисква се голяма разумност. Най-първо, трябва да се разбере установеният ред на нещата. И човечеството е минало през четири фази. Първо на земята са живели най-разумните хора, които са създали тъй наречения златен век. Всичкото знание, което сега имаме, както и окултното знание, всичко това се дължи на оная тъй далечна епоха, когато хората са имали някакво откровение. Тия хора са виждали това, което е създадено в природата. Те са били в съприкосновение с всички напреднали, разумни същества, които са работели при създаването на природата. Казва се, че в начало Бог създаде небето и земята. Земята беше неустроена и пуста. Виждаме, че светлината се яви на небето. В небето е истината, а на земята се яви доброто. И после виждаме, че земята почна да се устройва. Всичко, което Бог създаде в първия, в третия, в четвъртия ден,

каза, че е добро. Само за втория ден нищо не каза. Той не каза, че това е добро. Значи остана един промеждутък. Числото две е човекът, неразбраният човек, за когото Бог си е запазил мнението. Той се е проявил, но като го видя Бог, каза: „Този човек ще прави много погрешки със своята свобода.“ Затова той не е дал никакво мнение за него. И после казал: „Ще излезе нещо от него.“ Тъй щото човек работи именно в този ден – във втория ден, в дена на най-големите противоречия.

Сега всички вие сте склонни да мислите, че баща ви трябва да уреди работите ви, да ви остави богатство, както някой банкер оставя на синовете си своето богатство те да разполагат с него, и да ви изпрати на училище, да се учите. Че именно целта е такава. Ако вие имате вяра в тоя установен ред на нещата, щом сте се явили на земята, дето имате известно предназначение, вие трябва да знаете защо сте дошли тук. Вие ще кажете, че сте дошли на земята да вярвате в Бога. Не, вие сте дошли на земята да изпълните Волята Божия, да се учите, да пораснете, да вземете участие в работата, която Бог работи. Голяма работа е тази. Вие сега заставате и си казвате: „Какво мога да направя аз?“ Много можете да направите. Така може да каже и всеки слънчев лъч: „Какво мога да направя?“ Един лъч може да допринесе известна полза само на един човек в света. Хиляди лъчи, като се съберат на едно място, те могат да причинят голяма полза, да допринесат голямо благо на всички хора. Следователно ти ще направиш най-малкото добро на един човек. Сегашните хора са крайно тщеславни, те искат да се прославят. Христос е казал на едно място: „Не търсете слава от хората, но от Бога.“ Питам, говедарят трябва ли да търси слава от своите говеда; овчарят трябва ли да търси слава от своите овце; художникът трябва ли да търси слава от своите картини. Славата е вътре в човека. Когато аз съзнавам, че съм художник, славата е у мене. Ако аз съм художник и срещна един голям пияница, аз ще му нарисувам една картина на голям контраст, която, като погледне той, веднага ще изтрезнее. Той ще каже: „Можеш ли да ми дадеш тази картина?“ „Мога да ти я дам, но ще я пазиш и само за нея ще мислиш. В кръчми няма да ходиш, ще се влюбиш в нея и за нея ще се ожениш.“

Хубаво е понякога човек да види онзи силен контраст на своите погрешки и на своите добродетели. Вие всички се страхувате от своите погрешки. Не, красиво е човек да види своите погрешки. Красиво и гениално е това. Защо? Защото с твоите погрешки някой се е спасил, се е ползвал. Ти си спасил някого с твоите погрешки. Сега аз няма какво да ви доказва, че искам да ви уверявам в нещата. Вие сами трябва да ги опитате. Аз не искам нито да ви примиря с живота, но искам само да ви дам един подтик. Аз не искам да ви примирявам, но не трябва и да чакате да умрете. Смъртта не е идеал, тя е един край на нещо. Тя не е цел. „Ама ще умра.“ Ще умрем.

„Тогава, поне докато съм млад, да си поживея.“ Не да си поживееш, но да живееш както трябва – да придобиеш онова богатство, което може да те повдигне, да не си роб на условията, но да си господар.

Питам, в какво седи господарството. Господар е всеки човек. Аз го наричам господар, когато той може да се зарадва на една своя добродетел и я прегърне, и я целуне. На една своя погрешка какво трябва да направи? Той трябва да ѝ благодари за голямата услуга, която му е направила. На погрешката си той трябва да благодари, понеже тя му е донесла известно знание. Та вие не се плашете от погрешките, които правите в своето тяло, понеже разумното в света е предвидило, че тези неща ще стават. Аз искам да свикнете с тези неща.

Пък когато говорите за Бога, вие може да го назовавате със старото име или пък да го наричате разумното в света, или природата, турете му каквото име искате. Това е отношение, това е цел във вашия живот. Онова, което може да те повдигне, то трябва да има някаква сила, която иде отвън. Например без въздух, който иде отвън, ти нищо не можеш да направиш; без светлина отвън ти нищо не можеш да направиш; без храна отвън ти нищо не можеш да направиш. Значи ти си в зависимост от тия неща.

Най-първо, ти трябва да си зададеш въпроса, какво е отношението ти към храната, към стомаха ти и най-после какво е отношението на светлината към твоя мозък. От това зависи твоето щастие, от това зависи твоето здраве. Не само твоето, но и на децата ти, и на жена ти, на дома ти, на хилядите поколения. И всички това трябва да учат. В светлината се крие разумното в света. В чистия въздух се крият онези благородни чувства, които човек има. А в хубавата храна се крият хубавите постъпки на човека. Който не знае да яде, той не може да работи добре, не може да постъпва добре. Човек, който не знае как да постъпва, той не може да има благородни чувства и който не знае да се оправя със светлината, той не може да мисли.

Разправяше един, който слушал германския професор Дриш, и казва, че имал хубаво лице. Хубаво лице има Дриш, защото той си изработил едно свое верую сам, вярва в една реалност вън от него, която той изучава. Той сам не създава нещата. При това Дриш вярва и в човешката душа, която е вън от тялото. Той счита, че човешкото тяло е резултат на неговата душа. Това са негови научни заключения. Той може да има и различни биологически и научни познания по този въпрос. Какви са неговите научни познания по биологията? Това са форми, по които животът е минал. Онези, които са създали човека, са нагаждали много форми, докато се стигне най-после до тази форма, която днес имаме. На това основание

човешкото ембрио през деветте месеца на своето развитие минава през 400–500 хиляди форми. През някои от тези форми той минава само за време от половин или една секунда и продължава нагоре. Душата, която иде да се въплъти на земята, минава от една форма в друга, спира се само за миг и постоянно се качва, като казва: „Туй не е за мене, тук не е за мене – докато най-после дойде до човешката форма и казва – това е за мене.“

И човек още не е спрял, той е сега насред пътя. Над него има още височини, на които той тепърва трябва да се качва. Светът, до който той е достигнал, той е прелюдия на това, което има да дойде. Казват, че човек е създаден по образ и подобие на Бога, но той още не мяза на този образ и подобие. Образ и подобие, а го заравят в гробищата. Аз се чудя на тази философия. Човек, който е създаден по образ и подобие, той не може да се заравя в гробищата, той не може да умира, той не може да греши по никой начин. Какво ще ми кажете.

В Писанието е казано, че роденият от Бога грях не прави. В крива форма се казва – по образ и подобие. Като казваме, че роденият от Бога грях не прави, вие ще кажете: „Ами ние, които не сме родени?“ Родете се! Това е най-лесната работа. Ако искате да се родите, това е най-лесната работа. Аз мога да ви туря в земята, и отново да се родите. Онзи земеделец ще вземе семето, ще го хвърли в земята, и то отново ще изникне. Та що са страданията? Един малък опит – искат да излезете от едно положение на заблуждение, да ви турят в новия живот. И като ви турят в тези условия, вие окрякате орталъка. Срещал съм хора, които казват: „Дотегна ми вече да страдам. Не искам повече.“ Казвам, когото Господ обича, него наказва. „Не искам да ме обича, дотегнаха ми вече страданията.“ Тук има една философия, която трябва да се разбере, да се изясни – в какво отношение любовта прави пакости.

Онзи човек, който те обича, поканва те на обед в дома си и наготви: печена кокошка, баница, сладкиши, това-онова, и ти ядеш, ядеш, усещаш, че стомахът ти ще се пукне. Кой е виновен тук? Твоята лакомия. Ти трябва да си хапнеш малко и да кажеш: „Моля ти се, ще бъдеш тъй добър, да ми позволиш да си взема част от това, което си приготвил за мене у дома, та ще имам за няколко дена, защото аз ям малко.“ Ще носиш със себе си един сак и ще кажеш: „Понеже всичко това си наготвил за мене, ще бъдеш тъй добър да ми дадеш да си взема нещо в сака.“ Това разбирам гост, това разбирам любов. А ти ще седнеш да се тъпчеш, докато стомахът ти се развали, и после ще кажеш: „Защо ми трябваше да ходя там на гости!“ Не, така не се разсъждава.

Ние страдаме от преизобилието, което Бог ни е дал. Всичко е създадено за

нас. Ами и за тебе. Като мислиш така – и за тебе, и за мене е. Ти няма да мислиш само за себе си. Баща ти, който е създал и тебе, и брата ти, той ще мисли за всички. Вие сте в един дом и той не може да не мисли за всички. Ти ще обичаш братята и сестрите си, както и баща ти ги обича. Това е любов. Ако ти не обичаш братята си, сестрите си, слугите, роднините и приятелите си, ти не си член от този дом. Както баща ти ги обича, така ще ги обичаш и ти. А ти искаш братята ти и сестрите ти в един дом да се заробят за тебе – ти да станеш видно лице, без да имаш предвид, че след това ще се яви спор помежду ви. Тогава и братята ти, и сестрите ти ще искат същото. Значи всички ваши ближни – роднини и приятели, трябва да се заробят за вас. Не, при това положение животът няма смисъл.

Сега не ме разбирайте криво, не вземайте това за осъждане, че не живеете така. Един американски милионер изпаднал в голяма беднотия, което се случва понякога, и отива при един друг богаташ, малко закъсал и му казва: „Може ли да ми дадеш малко пари назаем?“ „Нямам никак.“ Той си записал това. Отива после при един беден човек, който имал всичко един долар и му казал: „Можеш ли, моля ти се, да ми услужиш с нещо?“ „На драго сърце.“ Този милионер имал сърце. А бедния човек Бог го изпитал. Той му изпратил щастието, да знае как да постъпва. Той дал един долар, но този долар ще му донесе хиляди други. Ако той би се отказал да даде своя долар, той щеше да носи своето бреме, но навреме даден този долар, той ще принесе своето благо. Не е въпросът да даде този долар на някой, който ще го изпие, но като погледне човека, да му хване място. Защото лицето на човека е самият човек. Като го погледнете в лицето, това е той, а не неговото тяло. Човек се определя по лицето си.

Ако искате да знаете, главата на човека е неговият тил. Ушите на човека са една фирма; носът е друга фирма; устата е трета фирма и очите са четвърта фирма. Четири фирми има човек. Някой ще каже: „Устата ми е малко крива.“ Да, кривата уста криво говори; кривият нос криво мисли; кривите очи криво виждат и кривите уши криво слушат. Поне досега в моите изследвания аз не съм срещал нито един случай на отклонение от това правило. Вие можете навсякъде да намерите по един ваш дефект. В онези нетърпеливите хора например ще видите, че в ушите им има нещо криво. После наблюдавайте песимистите – хора, които и подир 20 години не могат да простят на някого. Погледнете носа на този човек, ще видите какъв кривондел е. Погледнете ухото му, ще видите колко е изопачено. Погледнете устата, носа, очите на един песимист, ще видите, че всичко е там написано. Душата е, която строи човешкото лице. И псалмописецът казва: „Когато видя лицето ти, ще бъда задоволен.“ И Бог има лице. Божественото лице е образ на всички неща. Когато вие видите Божието лице, ще останете доволни. Трябва някога да видите неговото лице. Ако

видите лицето на някой ангел, ще разберете тогава какво нещо е красота, какво нещо е благородство, какво нещо е интелигентност.

Казвам, красотата е външната страна на човека. Красота трябва да има човешкото лице. Зад тази красота трябва да седи истината. Зад истината трябва да седи твоята интелигентност. Зад твоята интелигентност трябва да седи твоята сила, твоята мощ. Красотата е печат на Божието благоволение. Ти ще имаш истината, но по обратен път. Под думата сила ние разбираме най-великото в света, а не както учените я разбират. В Писанието е казано: „Да възлюбиш Господа твоего с всичката си сила." Ако силата е нещо неразумно, как можеш да възлюбиш Господа. Четири неща има, с които можеш да възлюбиш Господа: с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила. Затова се изисква разбиране.

Сега вие искате да приложите всичко това, което ви говоря, с вашите разбирания. Оставете вашите вярвания настрана. Те не са ваши. Има нещо у човека, което е негово. Аз ще ви дам две правила, по които човек може да провери кои неща са негови и кои – чужди. Всяко нещо, което произвежда в тебе раздвоение, иска да направиш нещо, но отвътре се спираш, не го прави, то не е твое. Всяко нещо, което ти дава сила, изпитваш приятни чувства в себе си, това е твое. Направи тази работа. Понякога човек изпитва една борба в себе си. Тази борба се дължи на това, че той носи в себе си чужди идеи, чужди разбирания. Чуждото винаги произвежда смут в душата на човека. Аз не искам да изнеса чуждото, чужди работи, но искам да изнеса онова истинското, което е ваше, което е достояние на самите вас. Аз искам да изнеса истината, която е в самата природа, а не онова, което човек умува. Аз искам да изнеса онова, което човек моментално схваща, в което няма никакви изключения. Има неща, които аз съм проверил в продължение на 20 години, и не съм намерил в тях никакво изключение. Вие казвате: „Така ли е наистина?" Ще проверите. Представете си, че вие като българи научени сте да си палите огъня само чрез огнило. Аз идвам при вас и казвам: „Оставете настрана вашите огнила. Ето вземете тази модерна кутия с кибрит от най-последните изобретения и запалете една клечка – с нея да си запалите огъня." „Ами дали ще гори?" „Вярвай, ще запалиш огъня." „Ама да не ни говориш само така?" Вярвайте, ще опитате каквото ви казвам. Като вземеш да палиш огъня си, ще провериш дали е вярно, или не. Като драснеш една клечка кибрит, ще запалиш огъня. Това значи да има вяра.

Ние казваме сега, че човек трябва да има критически ум. Критически ум може да има човек само тогава, когато дава някому, а той нищо не му дава. Какво има да се съмнявате. Аз ви давам една кутия кибрит, изваждам пред вас една клечка кибрит и запалвам огъня. „Ама другите клечки горят ли

като тази клечка?“ Там е сега учението, ще ги опитате. Аз ви казах, че всички клечки горят като тази. Значи всяка мисъл, която в даден случай може да ни услужи, тя е наша мисъл. Всяка мисъл, която в даден случай не може да ни услужи, тя не е наша мисъл. Всяко чувство, което в даден случай може да ни услужи, то е наше чувство. Всяко чувство, което в даден случай не може да ни услужи, то не е наше чувство. И всяка постъпка, която в даден случай може да ни услужи, е наша постъпка. Всяка постъпка, която в даден случай не може да ни услужи, не е наша постъпка.

Казвам сега, този е красивият и хубавият живот. Не мислете, че с голямата си философия вие можете да познавате хората. От 20 години аз се занимавам само с това – уча се да намирам добрата страна на хората. Срещна един човек, виждам един дефект в него, но го оставям настрана, търся хубавото в него, което е човекът. След като намеря хубавото, аз вече зная кои са били причините за отклонението на този човек от пътя на неговия живот. Връщам се четири поколения назад и виждам коя е причината за неговото отклонение.

Казвам, съществува един закон в света, чрез който човек може да изправи живота си. Не е въпросът само човек да изправи живота си, но да дойде той в известно неизменно състояние, че той всякога да бъде доволен в живота си и всякога да има един непреривен стремеж. Аз наричам човек този, който никога не се безпокои. Той трябва да бъде толкова умен, че хората с нищо да не го безпокоят. Вие ще приведете за пример Христа и ще кажете: „Ами защо Христос, който беше толкова умен, хората го безпокояха?“ Христос специално дойде на земята да научи какво нещо е безпокойствието. Той не знаеше какво нещо е грехът и дойде на земята, нагърби се с човешкия грях. Той облече една дреха като човешкото тяло и се натовари с греховете на хората и толкова години се занимаваше с това – какво нещо е грехът, кои са причините за неговия произход. И най-после Христос го научи. Той се спря върху два факта като причини за греха. Той казва – първата причина е, че човек обича повече себе си от Бога. Вторият факт е – човек обича света повече от себе си. И тогава Христос каза: „Никой не може да влезе в Царството Божие, докато не се отрече от себе си.“

Това значи, че никой не може да влезе в Царството Божие, ако не се отрече от любовта си към себе си. Ако този, който те е създал, не седи по-горе от твоя ум, от любовта ти към себе си, ти нямаш нормални отношения. Ако ти не обичаш природата, то когато приемеш въздух, тя следния момент може да не те кредитира вече. Ако природата би била един скържав бакалин, тя ще те хване за гушата и ще каже: „Не давам!“ Тогава? Тя прави това. Учените хора затварят клапите на дихателната система на някой човек и въпреки че той има условия за живот, но природата не му дава

кредит. И тогава всички хора казват: „Този човек ще умре."

Казват, че човек трябва да има храна, за да живее. Но и при храна, той пак гладен ще умре, когато тия учени хора на природата затворят стомаха му. Аз бих предпочел сиромашията, но със здрав стомах, отколкото богатството с развален стомах. Аз бих предпочел сиромашията, но със здрав мозък, отколкото богатството, но с болен мозък. Аз бих предпочел сиромашията, но със здрави гърди, отколкото богатството с болни гърди. Това е човекът – здрав мозък, здрав стомах, здрави гърди. Щом те угощават много, ще кажеш: „Аз не съм научен да ям много."

Като правих своите изследвания, спрях се в дома на един българин, който искаше да ме нагости добре, и ми каза: „Господине, не можем да ти се отсрамим както трябва. Ти си учен човек, правиш изследвания, но сега нямаме мляко, нямаме яйца, да се отсрамим пред тебе." Казвам му: „Няма нужда от нищо. Боб нали имате?" „Имаме боб, но масло нямаме." „Няма нищо, ще го сварите без масло." „Ами ти ядеш ли боб?" „Ям." Аз ям боб само определени дни – като дойде денят на боба, аз го ям. По външна форма бобът мяза на бъбреците, следователно той се отнася към тази система, която чисти организма. Когато човек иска да се освободи от някои нечистотии в себе си, той трябва да яде боб, но ако го яде повече, отколкото трябва, не е добре. Яде ли го повече, той ще мяза на онзи манафин от Анадола, на когото лекарят препоръчал някакво отровно лекарство да взема само по няколко капки на ден. Лекарят му казал: „Ще бъдеш внимателен, няма да вземаш повече, отколкото ти казвам." Манафинът взел лекарството и си помислил: „Кой ще протака толкова време – капка по капка. Я да го изпия наведнъж, че да разбера поне." Изпил го наведнъж, но умрял. Така и бобът няма да го ядете по много. Като ядете боб, няма да мислите, че ще станете красиви, но той е един добър слуга. Като влезе у вас, той ще вземе метлата, ще събере всички нечистотии на едно място и ще ги изхвърли навън. Той е като някое лекарство. След като изхвърли нечистотиите навън, все ще остави нещо от себе си. Ако ядете много боб, от него може да се явят някои болести. Имайте предвид – опасна е твърдата обвивка на боба. Нея нито буболечките ядат, нито свинете ядат. Всички имат страх от тази черупка. Бобът не е прост човек, той е учен. Турил си е една твърда черупка и казва: „Който смее, нека ме бута!" Той позволява само на човека да го яде. Той казва на човека: „Ако ме обичаш и ако ме свариш добре, аз мога да вляза в тебе и да ти направя една услуга."

Сега ние се отклоняваме от въпроса. Всяка храна съдържа в себе си известен разумен живот. Всяка храна, дали тя е боб, или леща, или ябълки, или круши, тя иде от една разумна област на природата. Или с други

думи, Волята Божия все иде от разумни области на природата. Следователно ти сам ще провериш. Ако ти си в хармония с тези храни, ако между тях и тебе има едно съответствие, приеми ги в себе си. Ако не си в хармония, никога не яж това, което е в тях. Вътре в човека е написана хигиената за храните, с които той трябва да се храни. Всякога яж това, което най-много обичаш. Това е най-здравословно. При това никога не преяждай.

И тъй, кой ще ви даде вашето? Вашето, това е, най-първо, здравето на физическия свят. При това здравето зависи, най-първо, от вашия стомах. Здравето на човешкия стомах зависи от нормалния живот, който той води. Ако ти не живееш един нормален живот, твоят стомах не може да бъде здрав. Ако твоите чувства не са благородни, ако ти си завистлив човек, не можеш да имаш здрава дихателна система. Ако ти нямаш широка мисъл, ако ти нямаш един широк замах, и твоята нервна система няма да бъде такава, каквато я очакваш. Следователно всичко това е в наша сила. Най-първо, да туриш в ума си чисти мисли. Чистите мисли ще пресъздадат нашия мозък. Чистите чувства ще пресъздадат нашите гърди и добрият живот ще пресъздаде нашия стомах. Тия сили, които идат от природата, ще пресъздадат всички мускули, те ще създадат нови сили, с които ние можем да работим. Затова се изискват не само практически правила, не само една лекция, но цяла школа. Всеки ден човек трябва да знае какво трябва да яде. Всеки ден човек не може да яде само една храна. Докато детето е малко, майката го храни всеки ден с мляко, но щом започне да израства, тя го храни и с твърда храна. Онези, които малко знаят, трябва да ги храним с твърда храна. Всички хора имат едно механическо разбиране за живота. Всички искат да бъдат щастливи. Щастието на човека зависи от разбирането на законите и живота.

Най-първо, човек трябва да знае защо му са дадени ръцете. Вие имате десет пръста, но не знаете защо ви са дадени. Те представляват двете скрижали с десетте заповеди, които Мойсей даде на еврейския народ. На вашите пръсти са написани десет заповеди Божии. Казват, че Мойсей счупил първия път тези скрижали и ходил още един път при Бога да ги напише отново. Това е вече по духовен начин обяснение. Първият път еврейският народ не е знаел как да се управлява, но и досега още не знае това. Първата заповед, палецът е първата Божия заповед – да възлюбиш Господа, Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила. Сега аз ви давам само първата заповед, а другите вие сами ще си намерите.

Кой ще ви даде вашето? Казвам, само силният човек, само умният, само добрият човек може да придобие това, което е негово. Ако ти си разумен,

дето и да отидеш, ще си пробиеш път. Запример аз не се интересувам от слабостите на хората, защото, ако се интересувам, ще се опетня. Всяка вечер, като се отделям, аз имам един навик, гледам да се освободя от всички лоши впечатления, които съм добил през деня. Всичко лошо аз оставям настрана, забравям го. Лошото в хората считам го като актьорство. Когато някой човек каже една лоша дума, аз го считам като актьор, който играл такава роля на сцената. Сега ще ви приведа един действителен пример из българския живот. Един млад, интелигентен момък започнал да изучава учението на анархизма, идейно да го изучава. Но след това той забелязал, че това учение не съвпада с практическия живот, с приложението. Той се намерил в голямо противоречие, не знае как да се справи, какво да направи. Една вечер той вижда сън. Седи покрай една река с бистри, хубави ручейчета от нея. Водата е чиста, кристална, а той седи стар, прегърбен, с бастун в ръка. Седи, мисли и не може да реши какво да прави, коя посока да поеме. По едно време чува след себе си един смях, като че някой на него се смее. Обръща се и вижда зад себе си Кропоткин, Толстой и Христос. И тримата му се смеят, че е много остарял. Но той се вижда не само стар, но и грозен, изнемощял, без никакви сили. Той ги пита: „Какво да правя?“ Кропоткин му казва: „Вземи тази верига и я увий около главата си. Само така можеш да станеш човек.“ И Толстой потвърдил думите на Кропоткина. Той му казал: „Това, което Кропоткин ти каза, това е вярно.“ Христос само мълчал. Той си казал тогава: „Веригите, това са мъчнотиите в живота. Ако ти със страданията си в живота не можеш да се справиш, както с една верига, ти човек не можеш да станеш. Ти ще бъдеш една баба, която иска да живее един охолен живот. Ти трябва с радост да посрещаш страданията, както е било с всички велики хора. Този сън – каза той – ми посочи начина да мисля право.“

И Христос, като дойде на земята, чакаха го страдания. Всичко това: царска дреха, скиптъра на главата, радвай се, царю юдейски, всичко това го снеха от главата му. След това дойде разпъването на кръст, смях, подигравки: „Ако си Син Божи, докажи, толкова хора си излекувал, слез сега от кръста.“ Това беше една действителност. Ще кажете: „Ама това беше Христос.“ Че ако и вие не можете да бъдете като Христос, вие сте едни страхливци. Какви християни сте тогава. Та и вие ще минете по същия път. Ще дойде римският легион, ще има страдания. Не мислете, че тези страдания постоянно ще се повтарят. Само един път през живота си ще минете през тези страдания – те не се повтарят. Аз не вярвам в повторението на нещата. Христос само веднъж беше разпънат. Втори път няма да го разпънат. „Ама аз всеки ден съм разпъван.“ Не, не говорите истината. Вие не можете да бъдете всеки ден разпъван. Вие само си предполагате. Разпъван човек е само онзи, който е научил урока на живота и той може вече да говори истината. Ти трябва да минеш през този изпит,

макар и не по своя воля. И Христос не искаше това. Той три пъти ходи да се моли: „Господи, ако е възможно, нека ми отмине тази чаша. Ако не може, нека бъде твоята воля. Нека бъде, както е наредено.“

Та и вие три пъти ще се молите. Не е лесно това учение. Онзи, който е взел тази верига като Кропоткин, той ще го опита. Анархизмът е учение, което показва как трябва да се разрешат известни въпроси, но само като се приложи това учение, то може да се провери. Толстой пък приемал, че тези въпроси ще се разрешат само чрез страдания. Христос мълчи и се усмихва. Най-после той дохожда до младия момък, потупва го по рамото и казва: „Напред върви! Тази работа ще се уреди.“ И този анархист казва: „Като се пробудих, в ума ми проблесна една нова идея. Аз разбрах какво трябва да правя. И сега вече съм на прав път. Аз разреших въпроса за себе си.“ Така разправяше младият момък своята опитност. И при това този човек не е гражданин, но селянин. Като го наблюдавах, виждах, че неговото ухо, неговият нос бяха добре развити, само в челото си имаше нещо, което трябва да доразвие, нещо в своята интелигентност. Сега, казва той, разбрах как трябва да постъпя. Случи ли му се една голяма беля в живота, как ще постъпиш? Сега ще постъпя според закона на любовта.

Казвам, това е пътят, по който трябва да вървим ние всички. По този път сме призвани да вървим. Всички същества, които ни обичат, гледат каква роля ще играем. Ние сме под наблюдението на невидимия свят, който аз наричам разумния свят. Когато ние сме готови да носим тази верига, те се радват. Когато всеки вдигне кръста си, голяма радост настава между ангелите. Когато се отказваме да носим своя кръст, ангелите се отказват от нас и не ни поглеждат. Щом ти си готов да живееш по Бога, всеки ти изпраща своите велики мисли. Тогава и те са готови да ти помагат, да ти изпратят своето съдействие. Ако минеш по този път, ти ще видиш великите чудеса на живота. Ти ще минеш по техния път, но като излезеш накрая на живота, тогава ще познаеш, че в света има ред, има една разумност, има Божий промисъл, има Божия любов, мъдрост, истина, в която всички хора са еднакви. Тогава ще погледнеш към света, към хората, които всички ще ти станат мили. Ти ще погледнеш на тях като на свои братя и ще им желаеш доброто.

Ние не можем да премахнем страданията на хората, те сами могат да си ги премахнат. Аз мога да ви дам един съвет, но не мога да премахна страданието ви, аз мога да ви лекувам, мога да ви свържа с природата, но ако имате вяра. Въпреки вашето желание и вяра никакво лекуване не може да стане. Христос, който лекуваше хората, и той апелираше към тяхната вяра, като казваше: „Ще бъде според вярата ви.“ Ако имаш вяра, ще бъдеш богат, ще бъдеш учен, всичко можеш да бъдеш. Има смисъл да бъдеш

богат, но ако можеш да използваш богатството си както трябва. Ако не можеш да го използваш както трябва, то не ти е потребно. Ако той не може да използва доброто, то ще му създаде най-голямото зло. Ако той не може да използва знанието, то ще му създаде най-голямото нещастие. Защото според мене злото не е нищо друго освен неизпълнено добро.

Сега няма какво да обяснявам тази философия, но казвам – доброто е силата. Турете в ума си доброто и в най-трудните минути на живота си мислете, че има поне един в света, който мисли за вас. Не някой дух, нито някой ангел. Аз не говоря нито за духове, нито за ангели. Има един, който ви обича. Той е онзи велик закон в света, той е онзи, върху който почива цялата Вселена, той е онзи, който поддържа всичкия ред и порядък и от който всичко излиза. Има един, който постоянно мисли за вас и който никога не е престанал да мисли. Във всички ваши падания и ставания, във всички ваши изпитания той е бил там и всякога ви е казвал: „Стани и напред върви. Не бой се, аз съм с тебе."

Болен си, той казва: „Стани!" Умираш, той казва: „Няма нищо, ще възкръснеш!" В ада отиваш, той казва: „Няма нищо и оттам ще излезеш!" Дето и да сте, има един, който върви с вас. Това е мощта на човека – да вярва в този един. Защо ще вярвате в другите? Някой ви казва: „Ти трябва да се осигуриш в някоя банка." После се осигурявай в банките, първо, ти се осигури в единия в света, а после се осигурявай в другите банки. Те ще дойдат като последствие. Ти се осигури в едното в света. Най-първо, ти вярвай в своя ум, в своето сърце, в своята душа, в своя дух и най-после във външното тяло, както и във външните условия. Тогава ти ще имаш един живот такъв, какъвто не си сънувал никога. И за онези от вас, които ме разбирате, седи едно велико бъдеще, за което, като го достигнете един ден, ще кажете: „Страданията, които минахме, не могат да се сравнят с това, което знаем."

Сега онези от вас, които ме слушате, ще кажете: „Без пари не може." Парите са произлезли от човешкия ум. Ще кажете: „Без приятели не може." Приятелите са произлезли от човешкото сърце. Ще кажете, че и без среда не може. Средата е произлязла от човешките постъпки. Следователно парите, мисълта е създадена от човешкия ум, приятелите – от човешкото сърце, а средата – от човешките постъпки. Вие сте чудни хора, като говорите за парите. Че парите са у вас. Ще ви обясня тази мисъл. Представи си, че ти си гладен, нямаш пари. Имаш една холта, с която знаеш да вадиш риба. Отиваш на реката, хвърляш холтата във водата и на нея улавяш някоя пъстърва или някой шаран, или някой сом. Хващаш я и я изваждаш. „Ама имам ли право?" Имаш, разбира се. Ще кажеш на рибата: „Ела при мене сега, аз искам да се поразговоря с тебе."

Ще ѝ кажа: „Слушай, само във водата не се живее. Ти ще разделиш всичкото си богатство, което си придобила във водата, с мене, а пък аз ще разделя онова, което съм придобил." И след това ще опека рибата и ще я изям. Сега вегетарианците като ме слушат, ще си кажат: „Право ли е това?"

Аз искам да ме разберете право. С това искам да кажа следното. Използвай условията на твоя ум, на тази холта, която Бог ти е дал. Извади с нея рибата из водата и не мисли трябва ли, или не трябва. Ако ти в даден случай нямаш нужда от риба, не ходи да я вадиш, но ако имаш нужда, извади си риба от водата и си я опечи. После кражбата в света става само с едно око и с една ръка. Човек, когато краде, затваря си едното око. Нали знаете онзи пример, когато една майка изпратила своето дете да покани една от съседките ѝ на гости, но казала: „Мама, ти ще поканиш съседката да дойде на гости, но с половин уста." Детето отишло при съседката, турило ръката на устата си, закрило половината си уста и казало: „Мама те кани да дойдеш на гости." „Ами защо туряш ръката си на устата?" „Мама каза да те поканя с половин уста." Не е така. Ако аз направя едно престъпление, аз ще го направя с двете си очи. И ако направя едно добро, ще го направя с двете си ръце – нищо повече. И ако направя едно престъпление, ще го направя с двете си очи и няма да плача, няма да съжалявам, но ще кажа: „Това престъпление аз го направих, но на негово място ще направя нещо много по-добро." И ако направя едно добро, ще се зарадвам, ще прегърна това добро в себе си. Аз така правя нещата и намирам, че това е един много добър метод.

Сега, препоръчвам ви – благодарете на погрешките си и радвайте се на добродетелите си, целувайте ги и ги прегръщайте. Радвайте се на вашия ум, на вашето сърце, на вашите постъпки и на вашето лице. Аз бих желал всички вие да бъдете красиви. Красиви да бъдат лицата ви. Всичко у вас да бъде красиво. Това е, което ще ви даде вашето. Само любовта в света е единствената сила, която може да ни даде това, което желаем. След като дойде любовта, намясто иде светлината, намясто иде и свободата. Та ако ние в себе си не съзнаваме мощното, какво можем да постигнем. В любовта няма омраза. Да мразиш, това не е любов, това е сянка на любовта. Любовта подразбира да се повдигнеш над всички противоречия в живота и да погледнеш отгоре весело, както птицата, която хвърка из въздуха. Само тогава в сърцето ти ще има любов. Това значи да гледаш на нещата, както Бог гледа. Щом погледнете така, тогава ще придобиете това, което е ваше. Тогава ще се сбъдне и стихът: „Верният в малкото е верен и в голямото." Така казва притчата: „Ако си верен в малкото, верен ще бъдеш и в голямото, и в многото".

Следователно сегашният живот ще определи онова, което Бог е определил за нашето бъдеще. Ние пак ще дохождаме на земята и земята няма да е такава, каквато е днес. И животът ни тогава няма да бъде такъв, както сегашният. Бъдещият живот ще дойде. Сега ние сме в последната фаза на живот, която е желязната епоха. Досега са минали три епохи: златната, сребърната, медната и сега е желязната епоха. Ние сме сега в края на желязната епоха. Бъдещата епоха, за която ви говоря, бъдещата, новата раса, тя ще бъде златната епоха, за която всички трябва да се готвите. Тогава ще дойдат всички онези велики хора, онези предци, които са живели някога. Аз не говоря за ангелите, но говоря за онези човеци, които са живели някога. Те ще дойдат със своето знание, със своята сила и ще турят ред и порядък. Тези хора са множество, те са живели някога на земята, и сега пак ще дойдат. Ще има тогава увеселения – те ще донесат правото. И тогава всички живи и мъртви ще излязат от гробовете. Всички хора ще се променят. Грозните ще станат хубави, а хубавите ще станат още по-хубави. Глупавите умни ще станат, а умните още по-умни ще станат. За хиляди години ще има веселие на земята. Земята ще бъде като райска градина. Ще ядем и ще пием соковете от природата, няма да ходим да вкусваме по стария начин от познаването.

Сега поздравявам ви с новата епоха. Съберете си багажите от железния век, раздайте всичко и се гответе за новия век, за златния век. Това е новото, това е възвишеното, това е благородното – когато всяка омраза изчезне от земята и хората живеят тъй, както Христос искаше.

„Благословен Господ, Бог наш“ (три пъти)
„Добрата молитва“

Двадесет и шеста неделна беседа
26 март 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_03_29 Общи положения
лекция пред общия окултен клас

ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ

Т. м.

Човек се отличава от животните по своята мисъл. Мъчно може да се определи какво нещо е мисълта. Обаче казваме, че който не мисли, минава за животно. Значи животното чувства, а не мисли. Какво ще кажете за човек, който нито мисли, нито чувства? – Той е растение. Отличителното качество на растението е способността му да расте. Значи човек мисли, животното чувства, а растението расте. Казва се за човека, че трябва да расте. Това подразбира, той да мисли, да чувства и да расте, т.е. да стане истински човек. Кажеш ли на човека, че е животно, той се омъчнява. Ако му кажеш „пиленце“, „гълъбче“, „кокиченце“, приятно му става.

Изучавайте живота, неговите специфични качества и прояви. Живот, който няма специфичните качества, не е истински. – „Лесно се изучава животът. В 1–2 години можем да го изучим.“ – Знание, придобито набързо, води към пресищане. Това не е правилен метод за учене. Като научиш нещо, ще го приложиш, да стане твое. Например, изучаваш устата на човека. Какво е предназначението на устата? – Да приема храната. Това е първата ѝ задача. От това зависи целият живот на човека. Втората работа на устата е да говори. Значи храната влиза в устата, а словото излиза от устата. От думите, които излизат от устата, човек или се оправдава, или се осъжда. Затова е казано: „За всяка празна дума ще даваш отчет“. Както си отговорен пред стомаха си за храната, която приемаш чрез устата, така си отговорен за всяка празна дума, която излиза от устата ти. Това влиза в хигиената на живота. Всяка мисъл, която влиза във вашия ум, причинява или радост, или скръб. Като знаете това, преди да кажете нещо, добре го обмисляйте. Защо ви е езикът? Ако не опитвате вкуса и качеството на храната, езикът е безпредметен. Той е инспектор на продоволствието. Той дава мнението си, коя храна да влезе в стомаха. Също така, той дава мнението си, кои думи могат да излизат от устата.

И тъй, наблюдавайте как поставяте езика си, когато говорите. Той се движи в различни посоки и от вътрешните движения, които прави, се определя вашето слово. Който не разбира движенията на своя език, казва, че езикът се криви, кълчи се на една, на друга страна. В природата няма кълчене. За невежия всичко има – и кълчене, и кривене, но не и за разумния. Казваш за някой, че се клати наляво–надясно. Много естествено, той е гемия в морето, която се клати на една, на друга страна, люшкана от вълните. Щом губиш равновесието си и се люшкаш на една и на друга

страна, това показва, че твоето море е развълнувано. Ако един кораб плува в развълнувано море, трябва ли да спре на едно място и да се моли? Колкото и да се моли, вълните не искат да чуят. Че сърцето ти трепери, това не ги интересува. Знание е нужно, а не само молитва.

Казвам: Човек се нуждае от истинско знание, от което зависи неговото щастие. Прилагай знанието си, за да се ползваш и ти, и твоите ближни. Стани рано сутрин, направи молитвата си и благодари на Бога, че си здрав и че можеш да работиш. Имаш желание да се запознаеш с някой голям банкер. Имаш желание, баща ти да бъде богат, учен, голям професор. Ти поддържаш тези свои желания и не казваш, че това не е за тебе. Като дойдеш до Бога, да изпълниш Неговата воля, казваш, че това не е за тебе. Защо в първия случай искаш големи неща, а във втория – не си готов да идеш при Бога и да изпълниш волята Му? Помолиш се 1–2 минути с думи и спираш. Нямаш търпение повече да се молиш. Смешно е да отидеш на училище и да кажеш на учителя си, че бързаш, не можеш да дочакаш края на часовете. Учителят ще ти каже: „Щом си имал работа и бързаш, по-добре беше да не дохождаш“. Ако пък си влязъл, нямаш право да казваш, че това или онова не те интересува. От всичко полезно ще се интересуваш. Има неща, за които ние мислим, че са полезни; има неща, за които мислим, че не са полезни. Например, мнозина мислят, че сиромашията и богатството не са полезни за хората. Прави са, но само в известни случаи. Яденето не е полезно, когато преяждаш; ако ядеш умерено, яденето е полезно. Някога не си ял достатъчно, а не усещаш глад. Тогава ти си в нормално състояние, здрав човек си. Друг е въпросът за болния, който не работи. Обаче като здрав и работлив човек, ти всякога ще усещаш глад. Той показва, че от тебе ще стане човек. Който не гладува, не може да напредва. Казано е: „Който гладува и жадува за правдата, той ще се насити“.

Като ви се говори, вие се запитвате, вярно ли е всичко това. Има неща, които откъдето и да дойдат, са верни. Ние имаме една златна монета в джоба си. Дали съм добър, или лош, монетата е златна. Ако не е истинско злато, моята добрина не може да я направи златна. При всички условия то има цена. Също така, истинското знание при всички условия има цена. Всяко нещо, което знаеш положително, е като златната монета. Хората имат повърхностно разбиране за доброто и злото. Те казват: „Този е добър, онзи е лош“. Това не е знание. Лошият човек е в процес на развитие. Той е на постоянни изпитания. Утре ще дава отчет за своя живот. И добрият човек ще дава отчет за живота си. Кой ще ги спаси? – Устата. Тя или оправдава, или осъжда. Щом имаш уста, ще даваш отговор за живота си: как си ял и какво си ял; колко пъти си отварял и затварял устата си. Като ядеш, гостилничарят те наблюдава колко пъти ще отвориш и затвориш

устата си. Това определя дали харесваш яденето. И домакинята, по отварянето устата на мъжа си, познава доколко яденето му се харесва. Щом гостилничарят забележи, че яденето ви се харесва, смело пристъпва към вас и казва: „Платете!“ Някога и без да си ял, щом си поръчал яденето, пак плащаш. Един ден Едисон поканил няколко свои приятели на обяд. В определения час всички били в гостилницата. Едисон поръчал супа. Незабелязано от гостите си, той капнал в супата им по 1–2 капки някаква особена течност и супата замръзнала. Чудели се всички, чудел се и гостилничарят. Супата била гореща, какво е станало с нея? Едисон поръчал второ ядене. И с него постъпил по същия начин. Гостилничарят, като не разбрал шегата, категорично отричал намесата си в това странно явление. Най-после, Едисон обяснил причината на това явление и казал, че искал да се пошегува с гостите си. В заключение, гостилничарят го глобил добре; заставил го да плати 4–5 пъти по-скъпо, отколкото струвало яденето.

Като изучавате физиологически човешката уста, идвате до интересни заключения, а именно: някога горната устна излъчва светлина, а долната – топлина. Когато горната устна излъчва светлина, равна по количество на топлината, която излиза от долната устна, казваме, че устата е нормална. Това се забелязва и външно, и вътрешно. Червеният цвят на устните е цвят на спектъра, от разложената бяла светлина. Ако червеният цвят на устните не е красив, това показва, че в устата има нещо неправилно. Количеството на светлината и топлината на устните не е достатъчно. Когато и качеството на светлината и топлината на устните са еднакви, казваме, че устата е правилна. Тогава червеният цвят на устните е приятен. С горната устна човек мисли, а с долната – чувства. Когато сгреши, човек започва да мисли, като свива долната устна, а горната издава навън.

Всеки човек има по една наследствена черта в характера си, която се отразява на устата му. Например, някой обича да се докарва, да се представи пред хората такъв, какъвто не е. Това се вижда на устата му – той свива устата си. Пазете се от лошите наследствени черти. Да се представяш пред хората, какъвто не си, това е мода. Не трябва да служиш на модата. Обичаш да критикуваш. И това се отпечатва на устата. Казваш за някого, че е лош. Откъде знаеш това? – „Виждам, външно се познава.“ – Познаваш ли външно, че огънят е загаснал? Гледаш, въглените загаснали, покрити с пепел. Като издухаш пепелта, вътре въгленът е жив, не е загаснал. Така човек се лъже от външността на хората. Зад характера на човека е умът, зад ума е душата, зад душата – духът. Чувствата пък дават директива на ума. Мисълта не се проявява без чувства. Първо ще чувстваш, после ще мислиш. Кривата линия на устата показва какви са чувствата на човека.

Снощи бях на концерт и наблюдавах една млада дама пред мене. Ухото и устата ѝ бяха правилни, добре оформени, но челото ѝ не беше правилно. Центърът за времето, за такта беше слабо развит. Тя седи напред и се обръща, да види кой е зад нея. Това показва нейното любопитство. И при любопитството човек се учи, но условията трябва да бъдат благоприятни. Не е лесно да изучаваш човека. Някога човек е дегизиран, не може да се познае. Тази дама се занимава с дреболии. Тя е добра, но да си далеч от нея. Ако живееш година–две в една къща с нея, ще се чудиш къде да бягаш. Външно човек изглежда един, а вътрешно – друг. Външно някой е сприхав, вътрешно е мек, деликатен. Трябва да имаш интуиция, за да схванеш вътрешното му естество. Млада мома се влюбва в млад, красив момък. Близките ѝ казват, че той е сприхав, груб, да не се жени за него. Тя казва: „Може да е сприхав, но вие не виждате доброто в него“. Като го обича, момата става ясновидец, тя вижда в него това, което другите не виждат. Някога виждаш малките си грешки, а големите не виждаш. Малките грешки мъчно се изправят. Затова казвам: За да изправиш грешките си, не бъди мек и снизходителен към себе си, нито груб. Така по-лесно ще се изправиш, отколкото с крайна мекота или грубост. Едно е важно: Като изправяш себе си, ти изправяш и другите.

Един свещеник се оплакваше от сина си: „Казвам му да отиде в мазата, да наточи малко вино“. Синът отговорил: „Прати ме, където искаш, но за вино не отивам. Аз не пия вино и на другите не искам да нося. Потърси друг да ти услужи“. – „Иди тогава да ми купиш тютюн.“ – „И това не мога да направя.“ Казвам: Убеждение е това. Бащата се сърдел, викал и казвал на сина си: „Затова ли съм те родил? Затова ли съм те учил?“ – „Ти си ме родил да науча нещо добро, да следвам правия път. Трябва ли един ден да те видя в ада, на вечно мъчение? Там приемат хора, които пият и пушат.“ Като излязъл синът, свещеникът си казал: „Прав е той, добре разсъждава“. След това си казал: „Няма повече да пия вино! Трябва да живея така, че да развия доброто и положителното в себе си“.

Приятно е, когато човек е придобил едно положително качество в себе си. Колкото и да е малко, то е цяло богатство. За предпочитане е да бъдеш добродетелен, истинолюбив, отколкото да си цар. Да бъдеш цар, това значи цял живот да си изложен на изпитания и терзания. Колко по-желан е мирът над всичко друго! Той е над всичкото богатство в света. Невинността е едно от ценните качества. Ти си човек, докато си невинен. Щом изгубиш невинността си, всичко губиш. Пазете се от личността, от личния поглед на нещата. Като изучаваш човека, не вади мъчни заключения за него. – „Искам да зная, добър ли е даден човек.“ – Това е заинтересованост. Така не се изучава човекът. Когато учителят се произнася за своя ученик, той казва, че ученикът учи добре, прилежен е и

разбира материала, който изучава. После може да прибави нещо от характера на ученика. Ще каже, че ученикът е добър и учтив. Да бъдеш добър, това е необходимост. Не може да бъдеш добър, ако не си умен. Да мислиш, че си умен, без да си добър, това е противоречие. – „Имам желание да бъда добър.“ – Щом имаш такова желание, ще мислиш. Щом мислиш право, ще бъдеш добър. Щом учиш, обичаш истината.

Сега, аз не искам да изнасям патологичните черти на човешкия характер. Те се срещат във всеки човек. Един ден, като отидете в другия свят, там ще ги разберете по-добре, при по-голямата светлина. Докато сте на земята, ще мислите за доброто и положителното в човека. Искате да направите добро на някого. Трябва да знаете как и колко да отворите устата си. Ако започваш едно предприятие и отвориш устата си повече, отколкото трябва, всичко пропада. Излизаш на изпит с отворена уста. Знай, че ще пропаднеш на изпита. Прибери малко долната си устна, притвори устата си, започни да мислиш и тогаз излез пред професора си. Между ума на професора и твоя ум трябва да се направи връзка, мисълта да тече свободно. От значение е още, къде ще седнеш: ако седнеш срещу професора си, той може да те скъса; ако седнеш отдясно на професора, ще издържиш изпита си. Седнеш ли от лявата му страна, пак може да пропаднеш.

Като изучавате човешката уста, виждате в средата на някоя уста вдлъбнатина. Това показва, че по отношение на външния свят този човек е пасивен. По отношение на своя вътрешен свят той е активен, мисълта му е интензивна. Той е в положението на човек, застрашен от някаква опасност. Ако линията на устата е права, този човек казва: „Пет пари не давам за нищо!“ Такъв човек е като банкерите: ако не е сигурен в тебе, нищо не дава. Той казва: „Имат ли хората пари, или нямат, това не ме интересува. Важно е аз да имам“. Ако искаш да отидеш при него, ще гледаш времето да бъде хубаво. Ако е дъждовно или ветровито, няма да отидеш. При това, ще се облечеш хубаво, ще го гледаш право в очите и ще му покажеш всичкото си почитание. Само така можеш да отвориш сърцето му. Тогава линията на устата му ще се измени малко, ще се огъне. Изкуство е да знаеш как да отвориш сърцето на такъв човек. Младите моми и момци знаят това изкуство. Младата мома лесно огъва линията на устата си. Ако у някой от вас линията на устата е права, той трябва да работи върху себе си, да я огъне малко. Казвате: „Не искаме да се занимаваме с такива работи, искаме да угодим на Бога, според Писанието“. – Как ще угодите на Бога, ако не знаете какво иска Той от вас?

Някой иска да знае към кой тип се отнася неговата уста. – Дадох ви модели, изучавайте ги. Изучавайте и своята уста и правете сравнение. –

„Стар съм, тази работа не е за мене.“ – Не мисли за старостта. Не мисли и за младостта. В едно отношение старият и младият си приличат. Детето е невинно и невежо. Старият понякога е наивен и невежа. Не е стар онзи, чието лице е набръчкано. Лицето може да се набръчка, но правилно, всяка бръчка да представлява букви, по които да се чете. Стар си, но можеш да запалиш една клечка кибрит. Какво си научил досега? Ще драснеш клечката кибрит и ще запалиш с нея свещта или огъня. Твоето знание е на място. Дали си стар или млад, не е важно. Работи, за да предадеш на устата си правилна форма: ако устните са много дебели, ще ги направиш по-тънки; ако са много тънки, ще ги направиш по-дебели. Между широчината и дължината на носа, от една страна, и големината на устата има известно отношение, което трябва да се спазва. Когато краищата на устните спадат надолу, човек се намира пред някаква мъчнотия; щом се повдигнат мускулите нагоре, мъчнотията изчезва. Внимавайте да не изпадате в песимизъм, да не се навеждат краищата на устните надолу. Като ставате сутрин от сън, правете упражнения, да се ободрите.

Човек трябва да знае какви движения да прави, как да глади веждите си. Момъкът често пипа мустаците си, а момата се усмихва. Добре е това, но да не е временно. Ако си пипаш мустаците, прави това цял живот, а не само докато се ожениш. Ако момата обича да се кичи, нека цял живот се кичи. Дай път на Божественото. Цял живот му служи, а не само като млад. Пипни челото, носа, устата си и благодари за тях.

Благодарността укрепва здравето. Всяка сутрин прави психически упражнения, да се обновиш. – „Аз правя много упражнения.“ – Ако са само външни, те нищо не ползват. Ценно е това упражнение, което едновременно има и външен, и вътрешен смисъл. Приятно е да видиш една красива уста, добре оформена. Тя е израз на Любовта. От горната устна излиза светлина, а от долната – топлина. Човек е дошъл на земята да прояви доброто и любовта, вложени в него. И старият, и младият трябва да обичат. Старият е недоволен, че губи в любовта си; младият е доволен, че го обичат и обича. Старият изразява недоволството си чрез устата; краищата на устните му падат надолу. Казвам му: На млади години ти беше красив, силен, всички те обичаха. Но има начин и сега да се подмладиш. Той се усмихва и въздъхва. – „Какъв е този начин?“ – Да любиш. – „Това е вече за онзи свят.“ – Законите и на този свят, и на онзи свят са еднакви. Любовта работи еднакво и в младия, и в стария. В Любовта и Мъдростта няма противоречие. Така говоря аз и на бабата, и на дядото.

И тъй, дали вярвате в науката или в религията, никого не осъждайте. Не осъждайте злото в човека, за да не се осакатите сам. Злото е змия, която се крила в човека. Извадете тази змия навън. Че влязла една змия в тебе, тя не

е изменила твоето естество. Че устата ти е лоша, само ти не си виновен; много причини има за това. Ще работиш да изправиш устата си. И тогава ще се явиш пред Бога с чисто, отворено лице. „Мога ли да изменя лицето си?“ – Като работиш 4–5 години съзнателно над себе си, ще измениш лицето си, ще внесеш известно подобрение. – „В идния живот все ще постигна нещо.“ – Остави тази мисъл настрана. Животът е един и непреривен. Ставаш, лягаш – това са процеси, които се прекъсват и възстановяват. Обаче животът е непреривен процес. Ако си умен и живееш съзнателно и в съня си, и в будно състояние ще живееш добре; в съня си ще почиваш, а в будно състояние ще работиш. Ако си неразположен, ти спиш; ако си разположен и енергичен, ти работиш. Колко голяма трябва да бъде устата на човека? – Зависи от носа, от челото. За предпочитане е по-голяма уста пред по-малката.

Напишете думите на песента „Химн на великата душа“. Всички ще научите тази песен, макар че е малко мъчна. В нея няма нищо отрицателно. Казано е в песента: „Човек стои и мисли какво да прави“. – Много просто, той трябва да учи. И вие трябва да учите, защото от вашето учение зависи бъдещето ви. И досега сте учили, но днес получавате по-правилно схващане за живота. – „Да бъдем силни.“ – Силен е онзи, който може да се огъва. Въжето трябва да се огъва, но да не се къса. Цялата земя да се сложи на гърба му, пак да не се къса. Хара̀ктерен, силен човек е онзи, който при никакви условия не се къса. Цялата земя да се сложи на гърба му, пак да не се къса. Бог изпитва човека в мъчнотиите и страданията. Бог създаде света, създаде човека и всичко живо по земята. За първия ден Бог каза, че е добър; за втория ден не каза нищо; в шестия ден направи човека и каза, че и това е добро. Но Той остави една работа недовършена: това е работата на втория ден. Сега Бог ни изпитва, да разберем дали това, което вършим, е добро, или зло; дали това, което желаем, е добро. Най-после и Бог ще се произнесе, че това, което сме научили и придобили, е добро. Той ще каже: „Моите деца са учили добре“. Какво повече очаквате?

Т. м.

Лекция от Учителя, държана на 29 март 1933 г., София, Изгрев.

1933_03_31 Закон на доброто
лекция пред специалния клас

ЗАКОН НА ДОБРОТО

Т. м.

Тема за следния път: „Отношение между минералите и растенията“.

Какво се разбира под „самообладание“? Да владееш нещо, което можеш да хванеш, разбирам. Можеш да завладееш земята и да я управляваш. Обаче как ще владееш нещо, което не можеш да хванеш? Казваш: „Искам да бъда свободен“. В какво се заключава свободата? Искаш да бъдеш свободен, когато ядеш, да не те стиска някой за гърлото. Искаш да бъдеш свободен, когато ходиш по улиците, да не срещаш никакво препятствие. И при най-голямото ограничение ти пак можеш да бъдеш свободен. Ограничението на леда не е ограничение за водата; и ограничението на водата не е ограничение за парата. Колкото повече се разредява материята, толкова повече изчезват ограниченията. Следователно, ако изпаднеш при лоши условия, измени състоянието си. Твърдото вещество е ограничено във време и пространство. Щом излезе извън времето и пространството, то има вече свобода. Оттук може да извадите няколко правила за живота.

Срещаш един човек и се плашиш от него. Обаче другите хора не се плашат. Срещаш друг, когото обичаш, и се радваш, че си го срещнал. И други хора го срещат, но не се радват. Значи това, което плаши едного, не плаши всички. И това, което е радост за едного, не е радост за всички. Ти се страхуваш от мечката, но мечето не се страхува от нея. Като я види, то се радва. При нея то е по-свободно, макар и в гората, отколкото само. Всички хора искат да бъдат свободни, но свободата, която те търсят, не съществува на земята. Нито богатият е свободен, нито бедният; нито ученият е свободен, нито простият. Не казвам, че човек не е никак свободен. До известна степен той е свободен, но не така, както си мисли. Стражарят е свободен, докато се разхожда из улиците. Щом се яви при началника си, той вече не е свободен. И началникът не е свободен пред своя началник. И царят, над когото няма по-големи хора, също не е свободен. И той се страхува, да не би да има някакъв заговор, някакви конспирации против него. Изобщо, няма свободен човек на земята. Всеки се страхува от нещо. Достатъчно е да му намериш слабото място, за да се уплаши.

Събираме числата 2+3=5, Ако заличим знаковете плюс и равенство, остават числата 2, 3, 5, без да знаем какво да правим с тях. Как събираме две числа на едно място? Можем ли да съберем водата и маслото? Каквото да правим с тях, маслото винаги ще плува над водата. Маслото казва: „Аз не

падам на дъното. Колкото и да се мъчат да ме турят на дъното, няма да успеят. Аз ще изляза на повърхността“. Ученият казва, че маслото плува над водата, защото е по-леко от нея. За маслото е естествено да бъде леко, да плува над водата, но не и за човека. За него се казва, че не трябва да бъде лек. Казват: „Човек трябва да има тежест“. Значи да не е лек. – Казва се още, че човек трябва да бъде добър. Какво се разбира под „добър“, под „добро“? Добро е това, без което не можеш. Значи да ядеш е добро; да мислиш е добро; да чувстваш е добро: да говориш, да ходиш е добро; да дишаш е добро. Щом престанеш да дишаш, да ядеш, ти страдаш. Като престанеш да мислиш и чувстваш, да ходиш и говориш, ти пак страдаш. Много естествено! Всичко в света е движение. Щом престанеш да ядеш, да дишаш, да мислиш и чувстваш, ти преставаш и да се движиш. Значи преставаш и да живееш.

Слушате човек да казва, че трябва да израсте, висок да стане. Така говори младият. Той расте на височина. Колко може да израсте? – Най-много два метра, планина не може да стане. Колко е два метра? От два метра плат една риза не можеш да ушиеш. Ако платът е 80 сантиметра широк, едва за едно дете става. За голям човек е нужно поне 3–4 метра плат. В числата 3 и 4 се крият динамични сили. Докато разглеждаш числата 3 и 4 като цифри, ти имаш едно разбиране. Щом гледаш на тях като на динамични сили, ти имаш друго разбиране. Например, събираш две ябълчни семки и пет от круша. В резултат ще получиш пет семки, но с различни свойства. Всяко число има специфичен ключ. Ако в ума си носиш числото без неговия ключ, ти нищо не се ползваш. То е излишен товар за ума.

Човек се нуждае от истинско знание, което може да го освободи от известни ограничения. Казано е, че Истината освобождава човека. Хората мислят, че са свободни и без Истината. Има една свобода в природата, но тя не се отнася до земята. Кога ще влезе тази свобода в човешкия живот, не се знае. Това е въпрос на времето. Отвреме-навреме, само за няколко секунди, човек се чувства свободен. Свободен е онзи човек, който от нищо не се безпокои и смущава. Каквото и да му се случи, той всякога се радва. Свободата на сегашния човек е кратковременна. Докато е радостен, той изведнъж изпада в неволята на живота. Докато мисли, че от него човек ще излезе, изведнъж се обезсърчава. Погледне се оттук-оттам и намира, че е в първото си положение. Макар и в будния си живот, човек често изпада в илюзиите на съня. Сънува, че е цар, облечен в царска мантия, но като се събуди, вижда, че не е цар.

Питам: В какво се заключава истинската свобода? Хората наричат свобода и това, което ги заробва. Докато мислят, че са свободни, неочаквано нещо ги ограничава. Под „свобода“ разбирам онези условия, при които можеш

да вършиш всичко, каквото пожелаеш, без да ограничиш нито себе си, нито окръжаващите. Свободата има отношение към Любовта. Казваш, че си свободен, а не можеш да търпиш някого. Това не е свобода. Защо не можеш да го търпиш? То е все едно да намериш на пътя си празна, прашна торба. Бутнеш я оттук-оттам и захвърлиш настрана, като казваш: „Не ми е нужна такава торба". Как ще постъпиш със същата торба, ако туря в нея няколко килограма злато? Тя придобива вече друга цена. Навеждаш се, туряш я под мишница и казваш: „Тази торба е много хубава". Обаче свободният човек би постъпил еднакво и с празната, и с пълната торба.

Често хората смесват формата на една мисъл с нейното съдържание. Ценна е и формата, и съдържанието ѝ. Докато не се научите да различавате ценното в мисълта, не можете да имате правилно разбиране. Който има такова разбиране, той знае и причините на нещата. И тогава, ако си гневен, неразположен, ще знаеш, че си срещнал голямо противоречие на пътя си. Засилиш се да направиш нещо, но срещаш противодействие на силата си. Значи гневът е резултат на противодействие на човешките мисли и чувства. В случая гневът е условие да премахнеш препятствието. Ако го премахнеш, ти изпитваш радост, доволство; не можеш ли да го премахнеш, ти ставаш недоволен. Значи всяко неразположение към човека показва, че той ти препятства в нещо, и обратно: разположението ти към човека показва, че той ти помага. Някога гневът прави човека страшен. Той е като бомба, която всеки момент може да избухне. Достатъчен е най-малкият удар отвън, за да се запалят взривните вещества, и човек да избухне. Силата на човека не е в избухването, но в преработването на взривните вещества – да се премахне от тях онова, което причинява взрив. Впрегни взривната енергия в себе си на работа. Това значи умен човек.

Питам: Как се справяте вие с гнева си? Как се лекувате от него? Като ви наблюдавам, вие викате, кряскате, докато изразходвате енергията на гнева. Казваш: „Пусни водата да изтече, за да ти е мирна главата". – Трябва да изтече водата, но мътната. При това, тя ще изтече, но отново друга ще се набере. Ако има място, де да тече, без да се събира друга, пусни мътната, дай ѝ път да тече. Но ако тръбата е запушена, отде ще изтича мътната вода? Който може да впрегне гнева си на работа, той усилва своята памет. Ако не може да го впрегне, паметта му постепенно отслабва. Значи отслабването на паметта се дължи на постоянно безпокойство и гняв. Следователно, щом губиш паметта си, знай че си дал път на безпокойството и на гнева в себе си. Аз говоря за вътрешното безпокойство. Аз гледам, някой външно е спокоен, а вътрешно е постоянно в смущение и безпокойство. – „Искам да усиля паметта си." – За да

постигнеш това, трябва да имаш вътрешен мир и спокойствие. Ама станало някакво земетресение, наводнение! – Бъди вътрешно тих и спокоен! Питаш: „Може ли да стане тук земетресение?“ – Земетресението има своите причини. Ако създадеш условия за земетресение, и това ще стане. Чашата, сама по себе си, не може да се счупи. Ако я удариш силно, ще се раздроби на много частички; ако я удариш слабо, няма да се счупи. Ние гледаме на земетресението като метод на природата. Бушуването на океанските води е пак метод. Всичко, каквото става в природата, има своята добра страна. От това гледище и земетресението има добри страни. Ако хората живееха добре, нямаше да има земетресения. Ако пък станеше някъде земетресение, то щеше да бъде хармонично, плавно. Всичко, каквото става в природата, става и в човека. Като се мъчи да преодолее вътрешните стихии в себе си, той става силен, крепък.

И тъй, изучавайте законите на външната природа, за да познавате законите на своето вътрешно естество. Млад си, косата ти е черна. Не се минават много години, гледаш, косата ти почва да побелява, докато един ден цялата стане бяла. Минаваш за окултен ученик. Опитай се да приложиш едно окултно правило, да направиш косата си черна. Ще кажете, че прилагате окултни правила в живота си. – Много правила и методи прилагате, но все стари. Някой ти каже, че си простак. Ти веднага кипваш и казваш: „Ти си по-голям простак“. Ето старият начин на отношения. Каквото и да ти каже, усмихни се и нищо не казвай. Ако трябва да отговориш нещо, кажи: „Радвам се, че си срещнал един простак“. Думата „простак“ ще произведе два различни резултата: или ще те разгневи, или ще те развесели. Ако те разгневи, ти си срещнал учен човек, който могъл да наруши твоето равновесие. Ако те развесели и се усмихнеш, ти си учен, а той – прост.

Върви едно куче по улицата и в устата си носи парче месо. Среща го един човек и хвърля камък след кучето, иска да вземе месото за своето куче. Обаче кучето си върви, не обръща внимание. Такова нещо е самообладанието. Ако го хванеш за опашката и то изпусне месото, не е издържало изпита. Така постъпват повечето хора. На малки изпитания лесно устояват; щом дойде по-голямо изпитание, те пропадат. Ако искаш да знаеш дали имаш самообладание, помоли приятеля си да забие една игла в ръката ти и наблюдавай доколко можеш да издържиш, без да извикаш. Не е достатъчно само да мълчиш, но да запазиш разположението си. Каква по-голяма игла можете да очаквате от обидните думи? Какво ще кажете, ако се изредят 30–40 души и всеки ви каже по една обидна дума? Който има самообладание, ще мине спокойно покрай тези хора, ще се усмихне и ще си остане пак добре разположен – нищо няма да го смути. Животът опитва търпението, самообладанието на човека. Така

той се калява, става достоен ученик на новите идеи, на новото учение. Всяко ново учение е предизвиквало и предизвиква гонение против себе си. Привържениците на старото първи се обявяват против новото. Старите преследват новото, новите хора го защитават. В тази борба се познава кое е ново и кое – старо. Ако защитаваш идеите си по стар начин, ти не носиш новото в себе си. Езичниците гонеха християните, но последните минаваха и заминаваха покрай тях с усмивка. Ето новото. Те ги мъчеха, изтезаваха, но християните ги оставяха да правят каквото искат с тях, без да им отвръщат със зло. Да отговаряш на злото с добро – ето новото. Носиш ново учение на хората, но те не го приемат. Един ти отреже пръста – ти го залепиш. Друг ти отреже ръката – ти я поставиш на мястото ѝ. В края на краищата всички хора ще тръгнат след тебе. Всяко ново учение, което носи свобода, може да се приеме. То освобождава човека от ограничителните условия на живота.

Аз не говоря за абсолютната свобода, да прави човек, каквото иска. Това не е свобода. Един цар може да отваря войни, да коли и беси хората. Това не е свобода. Свободата стои по-високо от желанията. Всеки човек има задачи за решаване. Да решиш задачата си така, че да донесеш едно благо, както за себе си, така и за окръжаващите. Не носиш ли благо на хората, ти си вън от свободата. Така и животните решават задачите си. Гледаш как котката прави своите изчисления, от колко метра да скочи, как да скочи, за да попадне точно на жертвата си. Тя решава задачата си добре, но за жертвата не е добре. Без инструменти, тя прави верни изчисления. Ще кажете, че животните се ръководят от инстинкта. Така е, но и в инстинкта има нещо разумно. Ще кажете, че ръката на човека е неразумна. Обаче ръката е създадена от разумни сили. И докато между силите, които са работили за създаването ѝ, и вас има връзка, ръката е здрава. Щом изчезне тази връзка, ръката заболява. Това се отнася за всеки орган. Като знаете това, никога не се спирайте върху механическите, неразумните сили в природата. Изучавайте добрия човек, а не лошия. Изучавайте доброто, а не злото. Светът е разумен. Следователно, изучавайте разумността като основа на живота.

Човек е започнал живота си с доброто. Като излязъл от рая, тогава дошло злото в света. Който познава доброто, без да изучава злото, той го разбира. В света злото е необходимост. То се явява като преграда между хората. – Защо има лоши хора на земята ? – Защо има разни служби? Какво щеше да бъде, ако всички хора бяха военни, или всички бяха работници? Всеки човек изпълнява известна служба, дето неизбежно среща ограничения. Например, простият войник е ограничен от взводния; взводният е ограничен от фелдфебела, фелдфебелът – от подпоручика; подпоручикът от поручика, капитана и др. Това е порядъкът на света. В новия живот има

друг порядък. Ще кажете, че искате свобода. Ако всички клетки на тялото искат свобода, кои от тях биха влезли в краката на човека? Всички клетки ще искат първо място. Свободата иде от разумността. Разумният човек дава свобода на своите клетки, както и на всички органи. Краката ходят с часове, той се отнася внимателно с тях, дава им почивка. Ръцете дигат и слагат мотиката, той и на тях дава почивка. Неразумният използва ръцете и краката си безмилостно. Не гледа на тях като на разумни органи. Той казва: „Ще работиш, докато излязат мазоли на ръцете; ако нямаш мазоли, не може да ядеш". Тогава колко души на земята имат право да ядат? Повечето хора нямат мазоли на ръцете си. Необходимо ли е всички хора да работят по един и същ начин? Необходимо ли е светлината да работи като човека, да оре и копае? Необходимо ли е мисълта, чувствата и волята на човека да вършат една и съща работа? Всеки човек върши една или друга работа според условията, при които живее. Днес хората употребяват за физически труд повече време и енергия, отколкото трябва. Казвате, че фабриките трябва да работят 8 часа дневно. Къде е писано това? Колко часа са нужни за смилане на храната? Според някои, нужни са 4 часа. Според мене, здравословната храна се смила за един час и двадесет минути. Всяка храна, която се смила за повече от това време, е вредна за организма. Например, за смилането са нужни 4 часа. Това показва, че тя не е полезна за организма. Всяка храна, която се отразява зле върху човека, не е в интереса на неговия стомах.

Съвременните хора се намират в едно неестествено положение, поради техните различни интереси. Интересите на един човек са в противоречие с интересите на друг. Интересите между хората могат да се съгласуват дотолкова, доколкото е съгласието между пясъчните зрънца. Дето и да ги турите, те не се хармонизират. Всяко пясъчно зрънце е независимо от останалите. Докато са в ръката на човека, те са тихи и кротки. Щом излезат от нея, всяко зрънце тръгва по свой път. Това не е свобода. И сегашните хора, според разбиранията си, са в положението на пясъчните зрънца. Това е механически живот, а не онзи разумен, съзнателен живот. Вие нямате правилно разбиране за живота. Работиш, например, при някой богат човек. След като работиш известно време, той не иска да ти плати. Не че няма пари, но има известни съображения. Най-после, ти го срещнеш, удариш го по главата, и той те даде под съд. Имаш да взимаш пари от него, право е да бъдеш недоволен, но ти си виновен за пукването на главата му. Осъждат те и ти лежиш няколко седмици в затвора, след което излизаш, освобождават те. Ти казваш: „Дадох му поне да разбере!" Това е губене на време. Можеше да заставиш този богат човек да ти плати двойно, без да го биеш. Пазете се от онези мисли, които разрушават. – „Аз съм войнствен човек." – Това не значи, че трябва да биеш и да разрушаваш.

Среща ме един от учениците и ми казва: „Доколкото разбирам, виждам, че ти си причина за всичко, което става тук“. – Ако си убеден в това, свържи приятелство с мене. Това нищо не ти струва. Ти трябва да разбираш нещата. Казваш: „Всичко зависи от тази чаша“. – Така е, всичко зависи от чашата, но ти сам ще я вземеш и ще почерпиш вода от определеното за тебе място. Казваш: „Ти можеш да направиш всичко“. – Какво означават тези думи? Под „ти“ не разбирам ти – човекът, – но Бог, Който прави всичко. Ако и ти кажеш за себе си, че можеш да направиш всичко, съветвам те да излекуваш болния си крак. Не само че не можеш да го излекуваш, но гладуваш – три дена не си ял от болка. Гладът не разрешава въпроса. Има случаи, когато някои хора трябва да гладуват. Това е за тяхно добро. Аз съм готов да гладувам с тях. Има хора, от които не се иска гладуване. Яденето е благо, което иде на своето време. Ако не ядеш навреме, яденето не допринася никакво благо. Истинско хранене е това, което носи свобода на човека. Докато е на земята, човек е пробен камък за всички окръжаващи. Чрез изпитанията всеки познава доколко е свободен. Конят, например, е свободен само след като пренесе товара на господаря си от едно място на друго. После пак го впрягат. И човек ляга, става, яде. Това не е свобода. Ще кажете, че свободата иде отвън. Това зависи от условията, при които човек живее. И конят е свободен, докато е в гората. Щом го впрегнат, той губи вече свободата си.

Днес повечето хора се стремят към високи служби. Един иска да стане началник, друг – художник, друг – музикант; всеки иска да се прослави. Искаш да станеш виртуоз. – Можеш ли да свириш като виртуоз? Можеш ли да свириш само за себе си ? Ако си генерал, можеш ли да заповядваш на себе си? Опитвали ли сте търпението си – да знаете колко време можете да стоите на едно място? Ако ви задържа 8 часа при себе си, колко от вас ще издържат? Може да останат един–двама, но и те ще клюмнат от умора. Но и аз се питам: Защо трябва да говоря 8 часа? Какво особено ще научите? Обаче има един случай, когато можете да бъдете будни: ако очаквате след 8 часа да получите наследство от два милиона. Представете си, че има условие: Който заспи, няма да получи наследството. Тогава ще се разтривате, ще се обръщате наляво, надясно, да не заспите. Ако ви говоря, без да получите наследство, ще кажете, че това е губене на време. Значи човек може да бъде буден, когато очаква нещо ценно.

Кой учен може да направи изчисление – да преброи колко клетки има в човешкия организъм? Един германец изчислил, че са нужни 20 билиона клетки за направата на човешкото тяло. Ако една клетка струва един лев, нужни са 20 билиона лева за направа на човешкото тяло. Това е грамадна сума. Поглеждаш към тялото си и казваш: „Какво ли ценно има в мене? Какво ли може да излезе от моята глава?“ Това е неразбиране на великите

процеси, с които си служи природата. Всеки човек има възможности, но му са нужни условия. Условията ще дойдат на своето време. Щом дойде времето, той сам ще разбере, гениален ли е, или обикновен човек. Гений е онзи, който се проявил на времето си, иначе той е обикновен човек. Значи гениалните са дошли на своето време, а талантливите се проявили между гениалните и простите. За предпочитане е да бъдеш гений, отколкото прост. Под „прост" човек разбирам онзи, който не е дошъл на своето време. Какво ще допринесе свещта в бурно време? Колкото и да я палиш, тя все изгасва. Има смисъл да запалиш свещта, но в тихо, спокойно време. Не хабете енергията и средствата си в бурно време. Работи вкъщи, докато бурята отвън престане. Ако си развълнуван, стой далеч от морето, докато утихне. Ако си скърбен, стой далеч от скръбта, докато тя премине. Излизай всред природата, когато тя е весела и засмяна. Когато е гневна, не ходи при нея.

Това са правила, на които самата природа ни учи. Тя отнася във въздуха хиляди прашинки, хиляди листа от дърветата и ги оставя далеч от себе си. Ако ѝ се оплачеш за това, тя пита: „А ти колко души уби? Плати ли за тях?" Днес плащаш за погрешките си, на другия ден пак ги повтаряш. Природата също прави погрешки, но ги изправя. А ние, които не разполагаме със средства, както природата, не трябва да грешим. Следователно, ако не можеш да изправяш погрешките си, не ги прави; ако можеш да ги изправиш, прави ги. Има и трето положение: Правиш погрешки, можеш да ги изправиш, а не ги изправяш – това не е добре.

От гледище на природата, погрешката е необходимост. За да започнеш да мислиш, ти трябва да сгрешиш. Докато не си сгрешил, ти малко си мислил. Като сгрешиш, тогава дохождаш до истинската мисъл. Тогава в тебе се зарежда по-добро разположение, отколкото си имал по-рано. Адвокатът казва: „Докато не изгубим няколко дела, не можем да бъдем добри адвокати. Като ги загубим, тогава започваме да мислим". Докато печелите, не мислите за загубите. Щом започнете да губите, мисълта ви посещава. Значи всяка грешка на физическия свят е едно благо за гениалния. Той се е родил на света, за да изправи всички свои нарушения в миналото. Като простак, човек греши по просташки. Той посочва на другите пътя на постижението, а сам нищо не постигнал. Защо? – Защото той живее само за себе си. Гениалният не живее само за себе си. Този път за постигане е придружен с по-малко жертви и мъчнотии. Когато геният се намира в мъчнотия, той туря лявата си ръка на кръста, а дясната – на челото, и застава спокойно. А простият върти ръцете си на една, на друга страна, без да върши нещо. Ако не знаеш къде да поставяш ръцете си, ти нямаш основа в живота си. Под „основа" разбирам основна идея. Мисъл, която никога не се мени, е основна. Как ще работиш без основа? Птицата

може и без основа. Тя живее във въздуха. За човека „основа“ е твърдата материя, почвата; за рибата – водата, а за птицата – въздуха. И тъй, основната мисъл за човека е доброто.

Доброто представя почвата, твърдата материя, върху която човек работи. Следователно всичко, с което човек работи, е добро. Вън от това то съществува като мисъл, която принася известна полза. Значи вашите ръце представят доброто в света; вашата уста е доброто, вашите уши са доброто, вашите крака, нос, всички добродетели също представят доброто. Това са условия, които помагат за постигане великата цел на живота. Към всички, с които работите, отправяйте такива мисли и чувства, като към себе си. Желаеш да се повдигнеш, пожелай същото и на приятелите си. Това иска Разумното Начало от вас. Вие живеете в едно разумно общество и сте свързани с него чрез разумните хора. Те ви помагат при всяка мъчнотия. Една тяхна мисъл, един поглед, една сладка дума са в състояние да ви освободят от всички затруднения. *Лъчът на слънцето е светъл, а погледът на добрия човек е силен.*

Коя е основната мисъл на днешната лекция ? Какво разбрахте от нея? – Човек трябва да се занимава с доброто – да не се докосва до забраненото дърво. Казвам: Понеже човек пожела, именно, знанието на забраненото дърво, той не издържа своя изпит. Сега и вие пипате това дърво и се отклонявате от правия път на еволюцията, без да постигнете това, което желаете. Това е злото, което препятства за постигане на желанията ви. Сега човек работи с доброто, не му е дадено да впряга злото на работа. Само Бог има право да впряга злото на работа. И ангелите даже нямат това право. Те могат само да отблъскват злото от себе си, но не и да работят с него. Като знаете това, не се разправяйте със злото. Който си е позволил да се разправя с него, всякога е бил тъпкан. Злото е стихия. Как ще се справите с водата, която минава през пропуканиия бент? Тази вода е хала, не се разправяйте с нея. Може да я впрегнете на воденицата, но ако се разправяте с това буйно течение, ще пострадате. За да укротиш водата, трябва да имаш широка площ. Злото е гъста материя, която оплита човека. Няма човек на земята, нито в миналото, нито сега, нито в бъдещето, който може да се справи с тази гъста материя. Не се борете със злото, а носете доброто в себе си. Нека доброто се разправя със злото, а не вие.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на 31 март 1933 г. в София, Изгрев.

1933_04_02 Отворени кранове
утринно слово

ОТВОРЕНИ КРАНОВЕ

Размишление

Ще прочета 28-ма глава от Матей.

Животът не е хляб, който можеш да изядеш; не е въздух, който можеш да дишаш; не е знание, което можеш да възприемеш. Мнозина се питат що е животът, как се придобиват знания. Това, което човек търси, не се учи. Човек носи живота в себе си. Едно е нужно: да му даде условия да се развива. Божественият живот не произтича от никаква среда вън от него. Хората, особено религиозните, се спъват от противоречията в живота и се питат къде е онзи свят, съществува ли наистина той или не. Има доказателства за съществуването и на този, и на онзи свят, а именно: Щом си се родил, и млад да си, ще остарееш. На земята ще остарееш, в другия свят ще се подмладиш. – „Ама ще умра." – Ако си млад, ще се стопиш, но няма да умреш. Младият се стопява, а старият умира. „Ние се съмняваме в това твърдение." – Какво разбирате под „съмнение"? Какво представлява онзи свят, според вас? – „Не ни е лесно, не можем да си го представим." – Да ви изясня този въпрос, значи да направя светлината по-силна. Възможно ли е това? – За да бъде мисълта ви светла, ясна, това зависи от вас, а не от мене. Светлината при всички условия е светлина. Че някъде свети повече, а някъде – по-малко, това зависи от материалната обстановка. Ако нямаш прозорци, светлината не прониква в стаята ти. Ако прозорците са големи, повече светлина ще проникне в стаята. Щом сте дошли на земята, вие имате прозорци. Колко големи са вашите прозорци? Аз не говоря за материалните ви прозорци, те не са меродавни. Ако сложите на къщата си обикновени прозорци, нищо не се ползвате. Друг е въпросът, ако очите, т.е. прозорците на вашата къща – тялото, ви се отварят и вие виждате околния свят. Чрез очите си човек приема достатъчно светлина. Следователно очите са достатъчни за главата, но ако сложите на къщата си такива малки прозорци, ще живеете в тъмнина. Като знаете това, пазете очите си, чрез които възприемате светлината. По-право казано: Очите възприемат енергията, а мозъкът я преработва и превръща в светлина. – „Тогава какво представлява външната светлина?" – Тя не е истинска светлина. Истинската светлина е вътре в човека. Тя се казва духовна светлина. Външната наричаме физическа светлина. Ако не е така, как ще си обясните защо даден човек, при мъчнотиите на живота си, казва: „Тъмно ми е пред очите". Всъщност той е вън, изложен на слънце, а говори за тъмнина. Като ученици, вие трябва да разбирате привидните неща, да не се спъвате в тях. Казвате: „Еди-коя си сестра се облякла в

шарена рокля“. – Какво от това? И шарените дрехи са на място. Вижте как се облича природата пролет. Каквито цветове търсите, ще ги намерите в природата. Кой е истинският модел: ясното небе или земята? Кое предпочитате? Ще се ползвате от цветовете и на небето, и на земята. Важно е всяко нещо да е на мястото си. Например, какъв смисъл има, ако облекат стария с копринени дрехи, с бяла шапка, бели обувки и така да го погребат? Да се облече младият с копринени дрехи, това е на място, но не и старият, вече умрял. Каквото и да сложите на умрелия, нищо не го ползва. И на новороденото дете не са нужни копринени дрехи. За него е важно млякото на майката и чисти, здрави пелени. То носи живот в себе си и това е достатъчно. Следователно за предпочитане е да се облечеш в прости, чисти дрехи, но да носиш живот в себе си, отколкото да те облекат в хубави, скъпи дрехи и да си мъртъв. За предпочитане е злото, но ако носи живот, отколкото доброто, което носи смърт. Една сестра, от напредналите, като чула песента „Химн на Великата Душа“, поиска обяснения за новата песен. „Грее Слънцето.“ – За кого? – За праведния. „Светло е.“ – За кого? – За чистия. „Обвита е земята.“ – Коя земя? – Светата земя. Тя е обвита с топла дреха. Ако мислите, че тя е обвита като мъртвец, не бих желал това. Сестрата търси по-дълбок смисъл в думите, затова иска обяснения. Не очаквайте да ви храня с биберончета. Детето се храни с биберон най-много една–две години. След това, ако майката го храни и с млякото си, тя започва да го отбива. В първо време то плаче, сърди се, недоволно е, но най-после се примирява. – Защо плаче детето? – И вие питате, като тази сестра, искате обяснения. Ще питате защо плаче детето, когато го отбиват. Или защо детето се храни с мляко. Какво ще кажете, ако ви изнеса случаи от живота, където се раждат деца, които веднага почват да говорят и прохождат? В това отношение те са като пиленцата, които щом се излюпят, тръгват след майка си да си търсят храна. – „Възможно ли е това?“ – Възможно е, но на небето. Там новородените деца могат да ходят и да говорят като възрастните. Там няма разлика между деца и възрастни.

Мнозина се питат наистина ли е възкръснал Христос или не. – Някои вярват във възкресението на Христа, а други казват, че Христос никога не е съществувал като действителна личност. Следователно Той не е слизал на земята, не е страдал и не е възкръсвал. Питам: може ли Бог да страда, да умира и възкръсва? Човек умира, а Бог възкръсва. Божественото се проявява и в смъртта, и във възкресението. – „Защо умира човек?“ – Защото смъртта е присъща на човека. – „Защо възкръсва?“ – Защото Бог се проявява в него. Ние живеем и мислим, че няма да умрем. И като умираме, мислим, че няма да възкръснем. – Като човек, ще умреш, а чрез Божественото в тебе ще възкръснеш. Тези мисли влизат в общия живот. Днес всички хора се натъкват на противоречия. Всеки иска да бъде красив,

да живее добре. И ако не е красив, страда. Никой не разбира в какво се заключава красотата. Срещали ли сте човек, който представлява образец на красотата? И аз не съм срещал още красив човек в истинския смисъл на думата. Обаче има модел за красотата. Красивият човек отговаря на следните качества: той има неизменна любов, знание, което постоянно расте, и съвършена свобода. Красивият човек е абсолютно свободен. От него лъха свобода. Обаче красивият има и други качества – той е разумен, любещ. – Що е Любовта? – Това, което всякога дава и нищо не взима; това, което постоянно тече, без да изтича. По-ясно от това, оставям на вас, вие да го обясните. Така е на човешки език. Който само иска, той не може да разбере Любовта. За да я разбереш, трябва да даваш. Първо ще възприемеш Любовта, а после ще даваш. И колкото възприемеш, толкова ще даваш. Чешмата, изворът подържат принципа на вечното даване. Чешмата, колкото приема, толкова дава. Ако не разбирате този закон, вие ще поставите кран на чешмата и ще спрете Любовта. На място ли е този кран? Няма човек на земята, който да не е сложил край на чешмата си. Жената се опитва по няколко пъти на ден да завърти крана на своя мъж – да не изтича водата навън. Ако изтече малко повече вода, отколкото трябва, тя вдига шум, сърди се и казва: „Изтече светата вода!“ Жената мисли, че само тя има право да отваря и затваря крана на мъжа си. Ако някой си позволи да пие от тази чешма, тя повдига източен въпрос. И мъжът по няколко пъти на ден проверява крана на жена си, да не изтича водата. Така постъпва и братът със сестра си, господарят със слугата – постоянно проверяват крановете. Такъв е животът на сегашните хора. И по отношение към мене всеки ден се изреждат хора, да проверяват дали моят кран е затворен. Те затварят, аз отварям. Ако намерят крана отворен, питат: „Кой отвори крана?“ – Сестра или брат, който отваря крана, и други, които го затварят, са от една и съща категория. Дойде някой при мене, отвори крана. Като си отива, затваря го. Значи само той да се ползва. Дойде друг, и той прави същото. Не е ваша работа да отваряте и затваряте човешките кранове. Не е позволено да поставяте кран на човешката душа. По-добре да има кал пред чешмата, отколкото прах. Най-лошият живот с отворен кран е за предпочитане пред най-добрия живот, но със затворен кран. Сега, чешмите на всички християни са със затворени кранове.

Така е на земята, обаче на небето всички чешми са с отворени кранове и пред тях няма никаква кал. – Защо няма кал? – Почвата е такава, не може да се разкаля. Който се опита да внесе малко кал, веднага го изпращат на земята. На земята не може без кал, а на небето калта е изключена. Сега аз говоря на небесен език с човешко съдържание, а с ангелски смисъл. Всяка чешма, която тече непрестанно, представлява ангелски език. Чешма, която ту се отваря, ту се затваря, представлява човешки език. Ще ви кажа една особена мисъл: Христос пострада, без да е пострадал; възкръсна, без да е

възкръснал. Това значи: Христос пострада, умря и възкръсна за хората, чиито храмове бяха затворени. Той се яви пред ангелите такъв, какъвто всякога е бил. Човек се каля на земята, а се чисти на небето. По никой начин на земята не може да бъдеш чист. Ако мислиш да се очистиш на земята и тогава да отидеш на небето, няма да успееш. На земята ще се каляш щеш-не щеш, но щом помислиш за небето, ще се очистиш. Там калта се превръща на злато. В нея е вашето богатство. Казвате: „С вяра всичко се постига“. За каква вяра говорите? Под „вяра“ аз разбирам онази сила, която върши чудеса. С такава вяра в Бога и грешникът става праведен. Достатъчно е той да си помисли за Бога, за да изчезне и най-малката следа от неговия грях. Като се огледа, той вижда, че е очистен. Че някога е бил грешник, това за него е сън. Учениците на Христа казаха: „Учителю, придай ни вяра“. Днес младите не искат вяра, но любов и красота. Те искат да бъдат красиви, да бъдат обичани. – И това може. – Как? – Ще отворя крана на сърцето им, да потече Любовта навън; ще отворя крана на ума им, да потече знанието навън; най-после, ще отворя крана на душата им, да потече Истината навън. Така се преобразяват младата мома и младият момък. Те оживяват и възкръсват. На земята човек трябва да умре, за да се отворят в него крановете на Любовта, Мъдростта и Истината. Това значи да умре човек за дребнавостите в живота и да се отворят крановете на сърцето, ума и волята му. Един ден една сестра се приближава до мене и ми дава нещо. Мъжът ѝ гледа това и сърцето му се свива, не е доволен от жена си. Казвам ѝ: Нека мъжът ти ми даде това, което си определила. Така е по-добре. Иначе той ще се сърди и ще произлезе цял скандал. Според мене има един морал, който произтича отвътре. Той не се учи отвън, по правила. Грехът не е отвън, той е вътре в човека. Някой може да седи със затворени очи, никого да не поглежда, а вътре да има нечисти желания. Може да седи затворен в стаята си, да не се среща с хора, а грехът да е в него. Друг може да е между грешници, но вътрешно да е чист, да няма нечисти желания. Външният свят за човека е такъв, какъвто е вътрешният. Това е мистичното разбиране за живота. – Кое е истинското право? – Божественото. То дава на човека живот, знание и свобода. Дръжте се за него и не питайте кой заслужава повече и кой – по-малко. Докато си задавате този въпрос, всякога ще бъдете в противоречия. – „Искам да бъда красива.“ – Защо? – „Не зная, но искам да съм красива, да ме харесват хората.“ – Има смисъл да бъдеш красива, но да не внасяш съблазън в никого. Красивата жена може да съблазни мъжа. – „Има мъже, които устояват на всякаква съблазън.“ – Зависи до каква температура са ги нагрели. Мъжете и жените са като металите, топят се при различни температури. Калаят и оловото се топят при низка температура, желязото и медта се топят при висока температура, а среброто, златото и платината – при още по-висока, около хиляда и над хиляда градуса. Ако красотата може да те разтопи, тя не е за тебе. Потърси друга красота, която не може

да те стопи. Някога човек трябва да се стопи, за да се пречисти. – „Добре ли е да съм твърд, да устоявам на всички условия?“ – Добре е, но ако твърдостта ти е хомогенна, свободна от всякакви примеси. Ако има чуждо вещество в тебе, ти трябва да се стопиш. Само така ще се освободиш от него. Всичко можеш да разтопиш, но не и Любовта. Има неща, които и на най-високата температура не се топят. Това са Любовта, Мъдростта и Истината. – „Ама аз се топя.“ – Щом се топиш, ти нямаш любов. Щом се топиш, не си мъдър. Щом се топиш, не си истинолюбив. Това са правила, които трябва да имате предвид. – „За кого се отнасят тези правила?“ – За умния, за онзи, който разбира. Който не разбира Любовта, тя го стопява. – „Какво да се прави тогава?“ – Ще търсиш това, което топли, а не което топи. Това, което топли човека, е обичта. Любовта е за великите, за разумните хора, а обичта – за обикновените. Така гледам аз на нещата и така осмислям живота си. От това гледище аз се примирявам и с живота, и със смъртта. Че се родил някой или умрял, за мене това е безразлично. Аз не съжалявам, че някой умрял. Обаче съжалявам човека, който не разбира живота. Неразбирането на нещата е начало на страданията. И на вас казвам: Радвайте се на всичко. Забогатяваш, радвай се; обедняваш, пак се радвай. Болен си, радвай си; здрав си, радвай се. Че хората говорят лошо за тебе, радвай се; говорят добро, пак се радвай. Като казвам, че трябва да се радвате на всичко, имам предвид съзнателно отнасяне към нещата. Ако се радваш, съзнателно да се радваш. Ако скърбиш, пак съзнателно да скърбиш. Някой приема нещата с радост, но като изпадне в мъчнотия, с която не може да се справи, всичко отдава на дявола. – Не е лош дяволът. Той прилича на човека: Облича се хубаво, говори добре, убедително; познава добре и женското, и мъжкото сърце, знае как да постъпва с тях. Само едно лошо има той, а именно: не признава Бога. Той казва: „В света съществуваме само аз и хората. Вън от нас никакъв Бог няма“. Въпреки това Бог го приема в своя съвет, изслушва го. Един ден Бог казал на сатаната: „Има един човек на земята – Йов, който ме обича и разбира. Той разбира Любовта, Мъдростта и Истината. Ти познаваш ли го? Крановете на Любовта, Мъдростта и Истината са всякога отворени в него“. – „Прати мене, аз да го изпитам. Ще затворя крановете му и тогава ще видя колко ти е верен той.“ Отишъл дяволът при Йова и завъртял крановете му. Нищо лошо няма в това, но страданията идат. Следователно, ако страдаш, отвори крановете си. Недоволен си – отвори крана. Радостен си – не завъртай крана си. Недоволството ти се дължи на това, че някой завъртял в тебе крана на Любовта, на Мъдростта или на Истината. – „Какво да правя?“ – Отвори ги. Дръжте крановете си всякога отворени. Думата „кран“ не звучи добре. Съчетанието на буквите „К“ и „Р“ не е хармонично. Буквата „К“ е буква от астралния свят. Тя съдържа качества на чувствения свят. Буквата „Р“ е войнствена. Тя трябва да се замести с по-мека буква. Думите „познание на Бога“ не означават точно връзка с Бога. Това е вътрешен

копнеж на душата. Когато страда и се мъчи, човек изпитва известно напрежение. То е напор на човешката душа да види и познае Бога. Тогава човек е готов на всички жертви. И на Христа затвориха крана, но ангел слезе от небето и отвори крана Му. Той каза: „Елате да ви покажа, че аз вдигнах всички завеси“. И в Писанието е казано: „И завесата на храма се раздра“. Тази завеса представлява заблужденията. И домакинята си слага завеса в кухнята, зад която готви. Без завеси трябва да бъдете. При сегашното положение, обаче, животът без завеси би произвел големи скандали. Снощи ходих на концерт. До мене седеше една млада жена с червисани устни. Гледам, цветът на устните не съответствува на лицето ѝ. С очите си тя търси някого.

Казвам: Скоро ще се разтопи тази жена. Тя не е много умна; кранът ѝ е завъртян. Червената боя е калта на живота ѝ. Тази боя говори за известна греховност. По-добре яж яйца, мляко, силна храна, ако искаш да имаш червени устни. Като се червисваш, ти запушваш порите ти, откъдето иде Божията Любов. Устата е мястото на любовта и разумността. С червисването ти затваряш крана на разумността. Измий устните си добре. Една сестра, ревностна проповедничка, си червисваше устните. Намерила си приятел и напусна мъжа си. Хората се женят, за да имат живот, знание, да бъдат свободни. А сега, като се ожени, човек веднага влиза в затвора. Не се лъжете, женитбата е заробване, а не освобождаване. Истинската женитба подразбира мястото, където Божественото се проявява. Тя не е ограничаване. Следователно сложете настрана всички мисли, чувства и постъпки, които ви скоповават. Ние търсим свободата. Аз съжалявам хората, които влизат в затвора на брака. Срещам едного, окован във вериги. Съжалявам го, като чувам дрънкането на веригите. Той е тъжен, скръбен и не знае защо носи веригите. Ако разбираше, той щеше да знае защо ги носи и лесно щеше да се освободи от тях.

И апостол Павел беше окован във вериги, но се радваше; той знаеше защо ги носи. Сега аз говоря за вътрешния живот на хората. Не се интересувам от външния им живот. Аз засягам само скритото във вас, което само вие знаете. Отворете крановете на Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, чрез които Бог се изявява. Там е силата на човешката душа. Тя отваря крановете и влива в тях Любовта, Мъдростта и Истината. Това е силата, която пази човека. Когато Любовта, Мъдростта и Истината са на място, всичко се нарежда добре. Щом не са на място, всичко е в пълен безпорядък.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

Утринно Слово от Учителя, държано на 2 април 1933 г., София, Изгрев.

1933_04_02 Радостта
неделна беседа

РАДОСТТА

„Отче наш“

„Духът Божи“

Ще ви прочета последната глава от евангелието на Лука, от трийсет и шести стих.

„В начало бе Словото“

Ще взема само думата радост. Тя се среща в началото на стиха, или изречението има смисъл само от една дума, която съставя ядката на мисълта. Едно семе е важно дотолкова, доколкото то може да се развие свободно, да стане дърво.

Искам да ви говоря върху един предмет, който интересува всички ви. Онези, които не се интересуват, да си запушат ушите. Вън от това техните уши са запушени. Сега ще ви кажа кое интересува човека. Има три неща, които интересуват всички същества без разлика, каквито и да сте вие – от най-древните до най-големите. Три неща има, които ги интересуват. Всяко същество се интересува от живота; всяко същество се интересува от знанието; всяко същество се интересува от свободата.

Зад живота седи една велика сила – туй е на човешки език. Зад знанието седи друга велика сила, която всякога може да бъде във ваша полза, безразлично какво положение вземате, сила, на която всякога може да разчитате. Зад свободата седи една сила, на която всякога може да разчитате. Чудното е, че много пъти хората търсят своята сила тук, на земята. Този, който търси свободата тук, на земята, мяза на онзи българин в Свищов. Аз ще ви приведа един сън. Той дълго време се молил, сиромах човек, чиновник, не му върви, моли се, дано отнякъде: или лотариен билет, или някой негов приятел да му даде пари, да си поуреди работите. Една вечер сънува, че някой му носи пари една голяма торба, той ги хваща. По едно време около него почва да се върти една крава. Той казва: „Отде дойде тази крава да ме смущава.“ Той мисли, че ще го мушне. Дига крака си, да ритне кравата, за да може да излезе с парите си. Като я бутнал, като ѝ дал един ритник, тя се обърнала с краката нагоре. Той се събужда и вижда, че той бутнал масата и тя се обърнала с краката нагоре, а той държи чаршафа в ръцете си.

Така и ние търсим свободата. Търсиш свобода и най-после дойде смъртта и ти виждаш, че държиш чаршафа. Туй не е свобода. Така може да мислят

само онези хора, които не разбират живота. Но онези, които разбират, разумните християни, не сегашните, които не знаят кой е в правата вяра. Религия, в която няма любов, не е религия; религия, в която няма мъдрост и знание, не е религия; религия, в която няма истина и свобода, не е религия. Сега аз бих употребил една дума, но ще я оставя нея за мене си, само аз я разбирам.

Следователно, когато ние говорим, че в света съществува едно същество, ние подразбираме онова същество, което всякога дава и никога не взема. Вие не може да го отречете. Туй същество, върху което почива светът, е което всякога дава и нищо не взема. Всякога дава – не страдания, туй, което дава живот, което, дава знание, което дава свобода на хората, това е то. По някой път е на мода, ние за Бога имаме едно старо име, ние го наричаме Бог. Евреите са писали името с 4 букви и никога не са произнасяли името Бог и са го сричали по букви. Първата буква в тях е означавала туй същество, което всичко създава. Втората буква е туй същество, което всичко поддържа и уравновесява. Едната буква два пъти се повтаря. Третата буква е закон на равновесието, туй, което изправя всичките противоречия, които съществуват. Защото в света съществуват големи противоречия. Например сегашните противоречия, които съществуват в сегашния живот. Как мислите, как ще се подобри светът? Не се е родил още човек, който да даде един план за подобрението на света.

Всичките народи мислят, закони прокарват и са образували цял един институт, дано да направят нещо, но не са намерили един метод, чрез който светът да се подобри. Подобрението на света – в това наше схващане има нещо вярно, но има нещо, което не е вярно. Болният човек всякога мисли,че всичко е зло; здравият мисли, че всичко е добро. Туй е вътрешно схващане. Или на научен език казано: здравият обективно схваща, че е здрав; болният субективно схваща, че е болен. Следователно болният човек винаги е съсредоточен в себе си, а здравият е винаги експанзивен, той мисли за света. Ние в света сега имаме две състояния: едното е субективно, вътрешно. Някой път ние сме песимистично разположени. Даже християните са песимистично разположени, даже вярващите са песимистично разположени, даже мъжете някой път казват – ние не отиваме добре, финансово не отиваме добре. Моралът е определен. Говорят само хората и прави са да говорят. В света има един постоянен прогрес, успехът и упадъкът е нещо изключително. Сега някои мислят, че светът ще се свърши. Не, светът ще се преобрази, светът няма никога да се свърши. Човек не е бил във времето, когато светът се е създавал. Защо се е създал светът, никой не знае. Никой не знае какъв е смисълът на света. Че светът съществува, съществува, но защо, само може да предполагате каквото искате. Но в това разбиране трябва да влезе и една истина.

Истината има отношение към нас, към всеки едного от вас.

Дотогава, докато ти си в зависимост от външните условия на живота, ти не си в истината; докато ти си в зависимост от знанието на хората, ти не си в областта на мъдростта; докато ти си в зависимост от живота на другите, животът не е в тебе. Ти си подложен на едно от най-големите изпитания. Сега се поражда едно различие между светските и религиозните хора. Религиозните хора и светските хора се различават по това, че религиозните хора вярват, че след като умрат, пак ще живеят, а светските хора вярват, че след като умрат, няма да живеят. Това е вече едно мнение, нито светските хора са го доказали научно, нито религиозните хора са го доказали научно. Само тъй говорят, но нито едните имат доказателства, нито другите имат доказателства, но поотделно вярват.

Аз не искам да се спра върху въпроса за истината. Истината няма нужда от моята защита. Слънцето няма нужда от моите аргументи, дали съществува, или не, даже не се нуждае от моите теории от какво е направено, горещо ли е, или не е горещо, колко топлина има. То не се занимава с моите теории. От моето гледище ще кажа – понеже аз говоря за слънцето, затова свети; понеже аз говоря за неговия състав, затова светът се е подобрил. Ни най-малко. Ние мислим, че ние, като вярваме, ние със своята вяра нищо не придаваме на Бога. Казва: „Ама аз вярвам в Бога.“ Че какво от това, че вярваш. „Ама аз не вярвам.“ Че какво от това, че не вярваш. То е все таки, когато кажеш: „Ама аз ям.“ Много добре. „Ама да гладувам, аз не искам да ям.“ Много добре, ще гладуваш. Аз представям: ти вярваш, няма да гладуваш; ти не вярваш, ще гладуваш. „Искам да ям.“ Няма да бъдеш гладен. Аз представям религиозния въпрос. Някой казва: „И без ядене може.“ Без ядене не може. Ти ще вярваш, защото вярата е един вътрешен закон на Битието. Нашата вяра и при най-големите безверници в света, все имат едно верую. Някой път ние сме представяли някои учени хора за безверници. Ни най-малко не са безверници.

Безверник може да бъде човек, когато няма никаква глава. Ако може да ходи без глава, тогава ще бъде безверник. Но щом има глава, той има верую. Дали той вярва в един будистки Бог, или в християнски Бог, или в мохамедански Бог, туй е без разлика. Нима хората не съществуваха преди християнска вяра? Ако нашата вяра е най-права, тогава трябваше нашите времена да са най-щастливите. И действително нашите времена са най-щастливи, но понеже имаме големи борчове, останали от миналото. Та ние имаме да се справим с борчовете на миналите векове, които са наследени.

Какви ли не каши няма в човешкия живот. Вземете – в днешната

криминология. Викат един човек, направил едно престъпление. Няма какво. Всичко е написано на неговата глава, върху.неговия мозък и неговото тяло. Престъплението, което е извършил, то е там написано. Ако му задавате въпроси на този човек, той ще ви отговори как е извършил престъплението. И доброто, и злото е вътре в човека. Този човек, който е извършил престъпление, той вижда, че не е постъпил добре. Защо? Защото не е постигнал целта, която е гонил. Защото всяко престъпление в основата си има една добра мисъл. Но когато важната мисъл не се е постигнала, онази цел, която е в самата природа, ние казваме – тази идея не е съобразно със самия живот. Защото всички хора имат едно верую. Те са родени с едно верую. На туй верую трябва да му се даде храна.

Децата съдържат едно верую в себе си, но трябва да им се даде съответстваща храна, за да не стават хилави. Когато детето стане хилаво, тогава у него може да се зародят противоположности на неговите мисли, противоположности на неговия характер, най-лошите черти, които човек има. Даже в любовта на човека може да се родят противоположни качества. Човешката любов може да се обърне на омраза. Човешкото милосърдие може да се превърне на жестокост, не само милосърдието, но от милосърдието човек може да мине в жестокост. Досега съвременните психолози не са обяснили защо. Всякога, когато имаш едно любовно чувство, то може да се превърне на омраза.

Едно време българите считаха, че турците са големи неприятели, казваха: „Турчин е това, не е християнин.“ Но онова, което мъчи хората, не е вярата им. Това са техните разбирания. Когато интересите на хората не съвпадат, веднага хората стават неприятели един на друг. Даже в един дом братя и сестри, които си уреждат материалните работи, веднага ще се скарат. Ако една любов е толкова низка, че не може да се справи с материалните работи, ако десет, двайсет или трийсет хиляди лева не може да се разделят: единият взел повече, другият – по-малко, ако туй стане повод да се пожертва най-хубавото от живота, питаме, тогава какво знание имаме ние.

Тогава да ви приведа следния пример. Той се е случил тук, в България. Умрял бащата и той оставил своето имане на двамата си сина: единият по-голям, другият по-малък. По-големият брат бил по-силен, казал: „Ако е тук брат ми, аз ще го убия.“ Той взел по-хубавите ниви. Но когато той казал тази мисъл, в по-големия брат се заражда мисълта: „Какво ще добия, ако го убия. Не, аз ще го поставя на своето място.“ Отива по-малкият брат при брата си и казва: „Няма защо, братко, да ме убиваш, да те затворят в затвора. Ако ти ме убиеш и после използваш имането, което баща ни остави, аз ще се радвам, но след като ме убиеш и седиш дълги години в затвора, то нито ти, нито децата ти ще прокопсат. Без да ме убиеш, аз съм

намислил да те оставя на своето място. Аз ще ти оставя всичкото.“ Най-после двамата братя се споразумели да обработват заедно имането на баща си.

Сега защо се карат хората. Вземете две партии. Партии има навсякъде: в Англия, Америка, България. Хубаво е да има партии, това са синовете и дъщерите. Българите са плодовити. България има около 40 синове и дъщери наредени. И в Америка има такива плодовити. В Америка бяха на власт въздържателите близо 13 години, да внесат ред и порядък, да не се пие вино и ракия. Но намериха, че пак трябва да влезе мокрият режим. Защо и за какво? Казват, че от чисто икономическо гледище. Засега хората още не са готови. Това са посторонни работи. Пиенето е един от най-лесните въпроси за разрешение. Ако няма вино – пий вода, нищо повече. И природата е предвидила това. Оплаква се някой, че вино няма. Вода да пие. Здравословна е водата във всяко отношение. Всеки, който пие вода, той всякога ще бъде здрав.

Казвам, благото, което сега съществува, съществува един закон в природата, който изменя соковете. Има нещо, което изменя сока и внася една отрова в себе си. Даже една вода, и тя трябва да мине през известни пластове. В природата има един закон, който регулира теченията на водите. Трябва да минат през известни пластове да се филтрират. Онези води са хубави, които съдържат доста електричество и магнетизъм. Онази вода, която не съдържа достатъчно електричество и магнетизъм, тя е вредна. Онези, които пият такава вода, те ще заболеят – и воловете, и конете им. Онези води са хубави, които минават през такива пластове, дето приемат в себе си достатъчно електричество и магнетизъм. Казвам, всяка една мисъл, всяко едно чувство, което не носи тази животворна сила, защо ти е? Ами едно чувство, което не носи в себе си любов, какво чувство е? Ако една мисъл, не носи в себе си истината, каква мисъл е? Ако една сила не носи справедливост в себе си, каква сила е тя?

Основата на всяка мисъл е справедливостта. Човек не може да бъде силен, ако не е справедлив. Туй е закон. Силни хора са само онези, силен човек, силен народ е само онзи, на когото мислите, постъпките и чувствата са уравновесени. Този човек има здрав стомах, този човек има здрав мозък. Всеки човек, на когото мислите, чувствата и постъпките не са уравновесени, същевременно и мозъкът, и дробовете, и стомахът не е уравновесен. Сега тези работи влизат в сегашния семеен живот, който е станал крайно нещастен за всички хора. Всичките хора страдат в семейството. Оттам започва. Трябва да се тури една основа. Семейството започва от самия човек, от самата душа на човека. Например ние не вярваме, че човек има душа, че човек има дух. Оставете вашите вярвания. Приемете, че човек има

душа, не както сте мислили досега. След като умреш, от тебе остава душата, от тебе остава духът. Това си ти, човекът. След като умреш, и твоят ум остава с тебе. Следователно ти оставаш господар да си направиш тяло каквото искаш. Ако искаш да дойдеш на земята, да си избереш такива хора да живееш, каквито искаш. Като слезеш от божествения свят, трябва да избираш хората, между които искаш да живееш.

Та казвам сега, като си дошъл отгоре, да слезеш на земята, ти си направил един нов избор. Ако аз съм един хубав извор, който извира от планината, кой ще ми бъде неприятел, ако аз поя всичките: и мечки, и вълци, и хора. Всички ще ме гледат с благоговение, на всички ще давам аз и от никого няма да вземам. Ако ние всички сме такива извори, кой ще ни бъде враг в света? Никой.

Единственото реално нещо, което определя човека, то е радостта. Само истината, животът, знанието, само любовта произвежда радост. Там, дето има любов, дето има мъдрост, дето има истина, там е радостта. Радостта, това е един резултат на великото. Оттам се съди какъв е човекът. Ако ти си постоянно тъжен в душата си, трябва ти стремеж да намериш някого, когото да обичаш. Тогава радостта ще бъде един извор. Ти ще влезеш в царството на възможностите. Ти без радостта не може да имаш здраво тяло. Ако искате да прогресирате, трябва да имате радост. Ти без радостта не може да имаш и щастлив дом. Всички в дома трябва да бъдете щастливи, няма да има болести. Ако някой от вас не вярва, щом се разболеете, почнете да се радвате. Аз препоръчвам на болния човек, щом се разболее, да му купят едно тъпанче, едно барабанче. И нека на туй барабанче да тупа. Каквато болест и да го хване, нека тупа барабана и след една седмица ще види какъв е резултатът. Ти след като биеш на болестта една седмица, тя ще си отиде и ще каже: „Туй място не е за мене." Защото тя обича тихото, спокойното място. Тя не обича шум. Като почнеш да биеш, тя излиза. Сега се препоръчва, като се разболее някой, да спуснат завеси, казват: „Не смущавайте болния. Той се приготовлява за другия свят." Аз гледам, някои са ме питали как да услужват на болния. Казвам: „Ти можеш ли да пееш хубаво." „Не съм се научил." „Научи се да пееш хубаво и като се научиш, ще влезеш да му попееш." Или ако си цигулар, вземи цигулката и иди да му посвириш. Ако си български гайдарджия, вземи гайдата и посвири. Като отидеш три–четири пъти да му посвириш, туй е. Сега ще кажа. Не смущавайте болните хора. Щом не искат, не ги смущавайте, но щом искат да оздравеят, пейте им. Онези, които искат да боледуват, не им пейте. Онези, които искат да оздравеят, пейте им. Кажи: „Аз имам един цяр." Изправи се тогава и почни да пееш.

Вече са почнали да лекуват болните с музика. Сега няма какво да ви

привеждам примери в Англия. Някоя жена пее по радиото. Като я слушат по радиото, много болни се лекуват. В гласа ѝ има нещо, което лекува. Дойде някой обезсърчен, кажи му нещо насърчително. Кое е, което ще ни даде щастие на земята. Въздухът, който дишате, светлината, която приемате, храната, която приемате от природата, ще ни даде щастие. Кое е онова, което дава щастие? Онези възвишени мисли, които ние може да възприемем, онова чувство, което излиза от дълбочината на човешката душа, ще ни даде щастие.

Под думата душа аз разбирам онова, което си ти – човекът. Що е душата? То е човекът в своята същина, която не може да умре. И онзи, който не вярва, след като умре, ще види, че не умира. Той само се чуди, понеже е мислил, че ще умре. Като умре, ще види, освен че не е умрял, но е живял, станал радостен и весел. Всички сегашни хора, които умират, за които вие плачете, по някой път те са крайно весели и щастливи. Тези, които плачат тук, на земята, те плачат от съвсем други съображения. Не че ги обичат толкова. Бащата харчил пари за сина си, казва: „Синко, толкова пари харчих за тебе, кой ще ми помага?" Майката гледа за дъщеря си. С това разбиране не можем да бъдем щастливи. Не ви казвам, че трябва да желаем смъртта, но казвам, онези, които са заминали за другия свят, от другия свят помагат повече, отколкото, ако са на този свят. Та Христос, докато беше жив на земята, нямаше толкова власт, а като умря каза: „Идете и проповядвайте това учение по целия свят и аз ще бъда с вас до скончанието на века – казва още – даде ми се всяка власт на небето и земята." Един човек, след като умря, обърна 500 милиона хора към себе си. Но не ги обърнал още както трябва – донякъде само.

Тук имате един Христос, тук – друг. Кое обичате тук (картината с образа на Христа) на Христа? Тук имате един Христос – са го рисували 39 велики художници, а там един го е рисувал. Но кое обичате от двата? Когото харесвате, може да си съставите един идеал за него. Сега туй е един образ, сянка на онзи живия Христос, който работи в сърцата на хората, който ги е изменил, който е внесъл тези мисли. Не онези хора, които са се разделили, че да разделим неговото царство, но онзи, който ги подбужда към любов, към знание, към свобода, аз говоря за този Христос.

Сега няма какво да спорим. Аз не искам да споря върху този въпрос. За спор човек трябва да бъде много учен. Какво мислите, ако един човек, който не е светия, а пехливанин, и един светия могат ли да се борят? Не могат. Онзи светският човек ще гътне светията на земята. Но светията има друга една сила. Той няма такива мускули, но той, ако иска, със своята воля, ако насочи пръста си към пехливанина, този ще се сцепени. Няма да може да мръдне. Светията никога не се бори, той оставя да го плеснеш, но

ще ти остане ръката така. Ти ще му удариш една плесница, но както го удариш, тъй ще остане ръката ти. Всички онези хора, които са сакати, които са слепи, са все хора, които са ударили плесница на светията, и сега само носят своето последствие. Тъй го тълкувам аз, пък вие го тълкувайте по друг начин.

Та ти се съмняваш в благостта на Бога; ти се съмняваш в знанието на Бога; ти се съмняваш в истината на Бога. Мислиш ли, че ти няма да останеш сляп. Ако ти се откажеш от истината, ще се развалят твоите дробове, ако ти се откажеш от храната, ще се развали твоят стомах. Ако ти се откажеш да мислиш, ще се развали твоят ум, твоят мозък. Това са закони, които съществуват в органическия свят. Така трябва да възпитаваме бъдещите поколения. Не в какво вярвате. Хубаво, което имаме, но всеки ден носи едно благо. Туй благо, което имаме днес, за бъдеще няма да ни послужи. Миналото е на старите, бъдещето е на младите, а настоящето е на учениците, които разбират истината в света. Ще ми разправят как живеел едно време дядо ми. Туй е на старите баби. Дотогава, докато човек се учи и придобива, той, колкото и да е млад, ще живее. Престанеш ли да събираш туй богатство в себе си, ти остаряваш. Старостта не е нищо друго освен един процес, при който нищо не те интересува. В дома си не намираш смисъл, в жена си, в дъщеря си не намираш смисъл, в приятеля си не намираш смисъл, навсякъде всичко ти се вижда безсмислено, никаква деятелност не те интересува и най-после започват да се атрофират всичките ти органи. И на онзи свят има работа. Някои казват, че отиват на онзи свят да си почиват. Не разбирате какво нещо е почивката. Почивката е радост. Че ти в онзи свят трябва да бъдеш готов да се радваш. Като отидеш, веднага трябва да се засмееш. Щом отидеш на онзи свят и почнеш да тъжиш, че си оставил жена, деца, ще се върнеш. Трябва всичко да забравиш.

Сега ще ви приведа един пример, има една приказка. Едно време, когато Господ турил архангел Михаил да взема душите на хората, казал на Господа: „Ти ми даваш една мъчна служба, всички ще ме намразят заради тази служба: да вземам душите им.“ „Те няма да знаят, че им вземаш душите.“ Този въпрос се е уредил. Един ден Господ го изпратил да вземе душата на една вдовица. Той намерил две деца, които прегръщали майка си и плачели. Той, като видял, смилил се и си казва: „На кого ще остави тези деца?“ Върнал се при Господа и казва: „Дожаля ми.“ „Хубаво си направил.“ Тогава го пратил Господ в дъното на океана да вземе едно камъче. Донесъл камъчето, разчупил го и вътре имало едно червейче живо. Господ казал: „За този червей кой се грижи? Затворено е. Ако ти беше вземал душата на тази жена, положението на децата не щеше да се влоши, но щеше десет пъти да се подобри. Сегашното положение е десет

пъти по-лошо."

Самата майка, след като умре, тя влиза да живее в своите деца. Вие мислите, че вашите умрели, които са заминали за другия свят, са заминали. Гледам, някой дошъл, плаче за баща си. А гледам, той и баща му заедно идат. Той плаче, а бащата се усмихва едновременно. Чудно нещо, раздвоение на погледа, плаче, плаче, а после се засмее. Бащата се смее, казва: „Той не разбира. Много ми е добре сега. И той, като дойде, ще работи, много добре съм сега." Аз не искам да се спра върху това. Но същественото, което искам да остане, е: не искам да вярвате и да кажете, че това е така. Аз искам вие да вярвате в нещо, което вие ще проверите не в човешкия закон само. Един ден като проверите нещата, това, което ви казвам, в което няма абсолютно никакво изключение, е – само любовта може да направи човек от тебе; само мъдростта може да направи човек от тебе; само истината може да направи човек от тебе. Само при нея ти може да бъдеш силен, може да бъдеш самостоятелен.

Когато ти имаш тези трите неща със себе си, навсякъде ще бъдеш добре дошъл. Туй е човекът. Ако ти, дето и да отидеш, на каквато и работа да отиваш, каквато и служба да вземаш, ако тебе те придружава любовта, ако те придружава мъдростта, ако те придружава истината, всички ще имат отворени обятия към тебе, понеже ти носиш едно Божие благословение. Ти ще бъдеш един проводник на великото, на божественото в света. Ако ти почнеш да мислиш какво нещо е любовта, нищо няма да разбереш. Любовта винаги ще остане нещо неразбрано, мъдростта ще остане нещо неразбрано и истината ще остане нещо неразбрано. Може да я разбере човек само когато живее в нея. Той ще я разбере, без да я обясни. Няма защо да се обяснява любовта. Замине любовта, ти оставаш най-слабият човек.

Та казват – като се яви Христос при учениците си, зарадваха се учениците му, понеже дошъл онзи, който носи любовта, който носи мъдростта, който носи истината. И казва, че останало благословението. Туй, което аз имам, го давам и на вас. Има един живот, дето и вие можете да бъдете тъй свободни, както и аз съм свободен. Сега от вашето гледище вие искате да станете богати, искате да станете учени. Това са резултати. Учението, младостта, богатството ще дойдат отпосле. Животът, който има да живеете, не е само засега. Ако остане само засега да живеете, не зная де е вашият живот. Ако турят една грамофонна плоча да ми говори разумно и после дойде до нейния край, разумна ли е тази плоча? Някои питат: „Животът има ли край?" Животът край няма. Край имат само нещастията в света, а начало имат само радостите в света. Следователно, като казваме край – край на смъртта, край на страданието, край на сиромашията, край

на невежеството, край на злополуките в света, а начало на всичко онова велико и хубаво в света, което носи щастие, сила, радост на човека. Това са само начало на човешките неща, които тепърва има да ги придобива за бъдеще. Та казвам, за бъдеще ще останат само старите хора да живеят, ще останат само богатите хора да живеят, само за тях ще бъде небето. Та мислите ли, че Бог ще се радва – на кое дете вие се радвате, на онова невежото дете ли, или на онова разумното дете, което ви разбира. На кого се радвате? На онзи, който ви люби, на онзи, който говори хубаво за вас, на онзи, който носи свободата за вас.

Та казвам сега, онези заложби, които са вложени, вие трябва да се спрете върху тях. Защото дали тук, на земята, или в другия свят, след като минете от този живот след 20–30 години, от вашето разбиране на живота, в живота има единство. Само че условията на земята са материални, трудни са условията. Тук е опитна станция, на земята. Когато на небето има известен проект, пращат хората тук, на земята, да направят своите опити. Когато завършат своите опити, вземат ги за другия свят. Там не се позволява никакъв опит, там не се позволяват никакви прегрешения. На земята се позволяват всякакви опити, всякакви прегрешения. Там като идете и направите най-малката погрешка – ще отидете в другия свят и като направите най-малкото прегрешение – ще ви изпратят оттам. Като направите доброто, тогава може да слезете на земята по свобода. Вашата свобода е да помагате на хората. Тогава ще бъдете свободни да си изберете родители, каквито искате. Тези баща и майка ще ви имат като писано яйце. Те ще ви обичат, и при това няма да се родите при бедни родители, но при богати, при учени и умни, и здрави. Целият дом, в който ще се родите, ще диша щастие, ще бъде дом на Бога. Ако сега очаквате да намерите Бога на другия свят, не зная каква е тази вяра. Сега Господ трябва да живее във вас.

Има хиляди начини, по които може да опитате тази велика истина. Не да се откажете от живота, тези мъчнотии, които имате, ще се разрешат сега. Болният как ще разреши мъчнотията. Знание е потребно. Онзи иска да му се продължи животът. Но за да се продължи животът, любов трябва. Животът само чрез любовта може да се продължи. Индусите казват, има една средна сила между любовта и живота, тя е праната. Праната като влезе, тя обновява живота. Всякога, когато хората са болни, просветените индуси даже не позволяват да се говорят тези работи. Хиляди години англичаните са между тях, но те мълчат като риби, нищо не говорят. Те не се подкупват с нищо.

Ще ви кажа само малко какво говори един индус. Той ще ви покаже само опашката на рибите да пипнете, но месце не се позволява. Един индус,

като е болен, има начини: той ще си концентрира ума към праната и мислено ще почне да вдишва. Ще мисли, че през всичките клетки всмуква тази прана. Не се минава ден, два, три, четири и като направи опит, веднага му минава. Но индусите имат един начин, който от хиляди години е придобит. Той, като седне да мисли, не мисли за жена си, за децата си, за нищо. Той мисли само за праната. Ако накарате един българин да мисли, той ще мисли за говедата, той ще мисли за пчелите, за това-онова и няма да има никакви резултати. Ти ще оставиш настрана говедата, пчелите, жена си, децата си и като направиш опита си и сполучиш, тогава ще повикаш сина си, ще повикаш дъщеря си, жена си, приятелите си и ще им кажеш: „Хайде като мене."

Ще кажете – вярно ли е това? Ще направиш опит. Ако концентрираш ума си, ти ще бъдеш здрав. По същия закон, като концентрираш ума си, ти може да отмахнеш едно нещастие, което иде отгоре ти. Нещастието върви по един път, както един снаряд. Ти може да се отстраниш от това течение три–четири пръста и снарядът ще си замине. Като видиш този снаряд, четири–пет пръста или половин метър ще се отстраниш. И нещастието върви по един свой определен път. Някой път ние чакаме нещастието като влюбени на пътя. Не го чакай, стой малко настрана, нека си мине нещастието. Не го поздравявай, не го питай откъде иде и къде отива. Откъдето иде, нататъка ще си замине. Човешката мисъл върши големи пакости. Аз съм виждал хора, седят и казват: „Мисля, че скоро ще се разболея." Не се минава три–четири седмици, и разболява се. Как така стана? Ще стане, разбира се. Аз съм присъствал при някой болен на умиране, казва: „Ще оздравея, не умирам, по никой начин не отивам на онзи свят." След три седмици го виждам този човек оздравял.

Един инвалид в една търновска болница. Идва лекарят и констатира, че единият му крак е заразен. Казва: „Ще трябва да се направи операция, трябва да ти се отреже кракът. Ако не се отреже кракът, може да си заминеш." „Не може, мене Господ ме е създал с два крака, защо ще ми го режете?" „Да живееш." „Аз не искам да живея с един крак. Ако ме оставите с един крак, аз не искам да живея. Господ ме е създал с два крака, с два крака искам да живея. Пък, ако е волята му, ще му дам всичкото. Отпишете ме от болницата, нека умра." След три–четири месеца отива в болницата и казва: „Аз оздравях, докторе. Познаваш ли ме?" „Как?"

Тогава ще приведа друг пример. Мисля, един германец лекар правил един опит върху ръката си. Съвестен човек, той правил опити върху своето тяло. Намерил едно лекарство и направил една инжекция, втора. Десет дни след първата инжекция зараждат се раковите клетки. Лекува я със своето лекарство. Втората рана я излекува за 20 дни. Като разглежда третата рана,

намира, че раковите клетки измрели преждевременно. Той намира, че серумът в организма мори раковите клетки. Той намира, че в кръвта има известен серум, който лекува раковите клетки. Значи тялото произвежда туй лекарство. Стига човек да вярва в туй лекарство, което е в тебе. Щом ти нямаш доверие в това лекарство, което Бог е вложил, непременно ще заболееш от рак. Та казвам сега, ние като този лекар търсим своята помощ отвънка. Първата рана я лекуваме, втората я лекуваме, като дойдем до третата, виждаме, че тя сама по себе си оздравява.

Та казвам, най-сигурното лекарство в света, това е човешката радост. Няма по-силно средство от радостта. В него има една експанзивност. Като станеш сутрин, да станеш радостен. Помисли за неща, които да внесат в душата ти една светла мисъл, предизвикай в себе си едно светло чувство. Предизвикай в себе си една възвишена и благородна постъпка. Което си направил, да произведе в душата ти радост. Някой казва: „Мене ме нападнал един дявол.“ Невежеството, незнанието в света е големият дявол, който заблуждава хората. Онзи закон, по който е създаден нашият организъм, постоянно става обмяна. Никога не трябва да вземаш по-голямо количество храна, отколкото е потребно за организма. Който иска да бъде здрав, никога не трябва да преяжда. Ако искаш да бъдеш здрав, да живееш 120, 150 или 200 години, никога не трябва да преяждаш. Никога не трябва да ядеш след залязването на слънцето. Ядеш ли веднъж, след като е залязло, ти за десет години ще съкратиш живота си. След като изгрее слънцето, яж и след като залезе, не яж и да има любов в душата ти. Каквато и да е храна не яж, избирай хубава храна. Ако не е хубава храната, откажи се от нея. Гладът е за предпочитане пред лошата храна. Добрата храна внася всичката благодарност. Благодари на Бога за добрата храна. Ние, като ядем лоша храна, ще вдигаме шум, ще роптаем, ще обвиняваме строя. Но ние, разумните хора, може да подобрим нашия живот, понеже съществува един закон на обща хармония, от който се черпи здравето. Има нещо в природата, което носи живот в себе си.

Та казвам, мощното в света е тази радост във всяко отношение и за християни, и за светския човек. За всички радостта е едно от най-големите блага на човешкия живот. Тази радост никога не може да я придобие, ако човек в душата си няма любов. Тази радост не може да я придобие, ако знание няма в душата си и ако няма свобода. Той трябва да бъде свободен. Той трябва да я освободи от всякакви външни заблуждения, той трябва да търси самата истина, която може да му даде една свобода, замах на неговите постъпки.

Та казва Христос – туй се отнася в друг смисъл: „Идете в света сега и живейте, тъй както аз съм казал, и аз ще бъда с вас до скончанието на

века.“

„Благословен Господ, Бог наш“
Тайна молитва

Двадесет и седма неделна беседа
2 април 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_04_05 Окото
лекция пред общия окултен клас

ОКОТО

Размишление

Човек има две очи: дясно и ляво. Дясното око има отношение към ума, а лявото – към сърцето. Ако очите на човека са изпъкнали, това показва, че чувствата в него са добре развити. Ако очите са малки, умът е слабо развит. Заекът и сърната имат изпъкнали очи. Свинята, къртицата имат малки очи. Котката има големи очи. По формата и големината на окото се съди за качествата и способностите на човека. Окото е свързано с речта, т.е. с говора. Който има големи и изпъкнали очи, той е добър оратор. Очите са едно от великите блага, дадени на човека. Те са свързани с душата. Чрез очите човек влиза във връзка с външния свят и се тонира. Чрез тях се регулират енергиите на неговия организъм. Когато очите възприемат правилно външната светлина, мозъкът на човека функционира правилно. Ако очите не са здрави и не възприемат правилно светлината, и мозъкът не работи добре. Колкото по-отворени са очите, толкова повече впечатления възприема човек. Правилно е обаче човек да възприема толкова впечатления, колкото може да обработи. Светлината се използва двояко: външно и вътрешно. Като знаете значението на възприятията, вие трябва да се пазите от образи и впечатления, които се отразяват вредно върху вашата психика. Не гледайте грозни образи и картини. Някой изкривява устата си, друг – очите си. Не спирайте погледа си на тези криви прояви. Ученият и разумен човек може да изучава и недостатъците на хората, но невежият трябва да ги отбягва. Не занимавай ума си с изопачените и криви човешки прояви. Всяко впечатление, което прониква в мозъка, се отпечатва на лицето. Пазете децата от грозни картини.

Възрастният и прост човек сам трябва да се пази, а мъдрецът ще ги изучава. Често децата се кривят, глезят се, правят грозни движения и едни–други си пакостят. Това се отразява лошо на възпитанието им. Някога човек свива очите си, прегъва се, за да намали болките на корема. Той трябва да направи обратното: да се изправи и да отвори широко очите си, да влезе повече светлина в тях. Светлината лекува всички болести.

Едно се иска от човека: всеки момент да благодари за големия дар, който Бог му е дал. По-голям дар от очите не съществува. Те са свързани с мозъка. Забелязано е, че слепият не може да говори добре. Речта има връзка с очите. Виждаш един човек – имаш желание да говориш с него. Не го виждаш, нямаш желание да говориш. Живееш сред природата, виждаш красотата ѝ и в тебе се явява желание да влезеш в контакт с нея. Колкото

по-разумен е човек, толкова по-красива форма имат очите му.

Пазете очите си като свещен дар от Бога. Някой има обичай да натиска очите си. Никога не ги натискайте! Ако сълзят, изтривайте ги леко с кърпичка. Ако ви болят, разтривайте слепоочните области или костта зад ушите. Не упражнявай очите си в търсене недостатъците на хората. Откъде знаеш, че някои от техните недостатъци не са и твои?

Като изучавате човешкото око, през него може да се прекара една плоскост, над и под която минават лъчите, които излизат от окото. Ако те минават под плоскостта, човек се движи повече в материалния свят. Като говориш с него, той гледа повече към земята. Ученикът, като не знае урока си, гледа към земята. Учителят му говори, а той не повдига очите си, не се интересува от предмета. Той възприема светлината от земята. Тази светлина не може да въздейства на мозъка. Затова такъв ученик е упорит, своенравен. Ако учиш нещо и гледаш към земята, нищо няма да придобиеш; ако мислиш и гледаш към земята, мисълта ти ще остане безплодна. Друг е въпросът, ако главата ти е надолу, а погледът нагоре, над плоскостта.

Тогава, каквото учиш, каквото мислиш, ще успееш. Човек е дошъл на земята да учи, да се свърже с разумния свят, изразен чрез небесните тела, чрез въздуха, водата, животните, растенията, минералите. Чрез тях той изучава природата. В помощ на това му идва зрението. Той вижда, че заекът бяга, крие се от човека. От заека той изучава предпазливостта. Ще кажете, че заекът е глупаво животно. Не е глупав, даже много мисли, но не е намерил начин за защита. Той е дошъл до заключението, че спасението е в бягането, затова е удължил задните си крака, да бяга лесно по височините. Колкото по-силно бяга, толкова по-добре за него. Заекът бяга от неприятеля си, а човек го отбягва. Затова, именно, слагай далеч от съзнанието си всичко, което може да ти причини пакост. Всяка лоша мисъл и всяко лошо чувство са подобни на мечка, лисица и вълк. Видиш ли ги, още отдалеч ги избягвай.

Като говоря за изпъкналите, за малките и за големите очи, както и за отворените и затворените очи, имам предвид известни прояви, известни дарби и способности в човека. По очите ще познаеш какъв е даден човек. Ще изучиш първо външната форма на окото, неговата големина, а после – светлината, която се излъчва от него. Ще пазиш зеницата си от силна и слаба светлина. В първия случай зеницата трябва да се свива чрезмерно, а във втория случай – да се разширява. Не е добре нито едното, нито другото. Очите не трябва да се движат много; при това движението не трябва да бъде нито много бързо, нито бавно. Някой мига бързо. Това се

дължи на голяма нервност, на вътрешно безпокойство или смущение. Какво представлява окото? – Малка слънчева система, малко слънце. От всички органи очите доставят най-голяма радост на господаря си, особено когато са в съгласие с останалите органи – уши, нос, уста.

Когато гледаш слънцето, не е достатъчно да се спираш само на него, но да гледаш и външната обстановка: облаците, небето, хоризонта. Изгревът на слънцето представлява красива картина, която трябва да се отпечата в съзнанието ви. Един ден, когато имате свободно време, ще обработвате тази картина, за да се ползвате от нея.

И тъй, окото е връзка между външния и вътрешния свят. То подхранва човешката реч. Когато окото заболее, и речта се засяга. Това се отразява и на мисълта. От това, какви предмети гледа окото, зависи развитието на ума. Ако по цели часове гледаш по витрините различни предмети, или търсиш с очите си места за удоволствия, нищо не придобиваш. Друг е въпросът, ако търсиш хубави книги, художествени картини. Това оставя в съзнанието ти красиви образи, които допринасят за развитието на ума. Какво виждате сутрин, като станете от сън? Ще кажете, че сте сънливи, нищо не ви интересува. Не, трябва да насочите погледа си поне към един красив образ. Поддавате ли се на сънното състояние, вие ту ще се събуждате, ту ще заспивате и целият ден ще мине без никаква придобивка. Казвате: „Изгубихме вяра в себе си. Отслабнахме, остаряхме, краката не ни държат вече“. За да се справите с това състояние, правете упражнения за очите, за краката, за да се събудите.

Изучавайте моделите за очите. На фиг. 1 са дадени око на мъдрец и око на праведник.

Пазете следното правило: Като ставате сутрин от сън, не бързайте веднага да отворите очите си. Дръжте ги известно време затворени, докато се успокоите напълно. Не се поддавайте на съня. Щом ги отворите, потърсете един красив образ и там спрете погледа си. Като запалите лампата, гледайте постепенно да нагодите очите си към светлината. Меката, приятна светлина е полезна за очите. Това се отразява добре на нервната система. Правилно е, преди да отворите очите си, да отправите мисълта си към Бога. Щом станете от сън, оправете леглото си. Мнозина оправят леглата си към обяд или след обяд. И това не е лошо, но добре е леглото да бъде в изправност. След това обуйте се и най-после – измийте лицето си със сапун, или без сапун. Сапунът не е необходим за лицето. Веднъж в месеца е достатъчно да се измива със сапун. Вие мислите, че като миете лицето си със сапун, то ще бъде по-чисто. Лицето има способността само̀ да се мие, да се чисти. То е динамо. От всяка клетка, от всяка пора на

тялото изтича електричество и магнетизъм, които измиват както лицето, така и цялото тяло. Водата за миене не трябва да бъде студена. Водата е стимул на живота. В нея се крие енергия, която трябва да се използва. Ако не можете да си служите правилно с водата, вие сами си причинявате пакости. В това отношение аз съм правил много опити и съм дошъл до положителни резултати. Можете да се миете и с много вода, но ако не знаете как да я употребявате, тя ще ви причини големи пакости. Някои източни народи правят по 2–3 бани на ден. Това отговаря на пословицата: „Прекален светец и Богу не е драг“. Миенето има отношение към светлината, към разумността. Животните, като неразумни същества, не се мият. – Кой ги мие? – Дъждът. Миенето е достояние само на човека. Ако знаеш как да се миеш, ти си здрав. При миенето не допускай никаква странична мисъл. Мисли само за миенето, за да имаш резултат. Когато се миеш, бъди напълно тих и спокоен.

На фиг. 2 са дадени око на наблюдателен човек и око на човек с живи представи за нещата.

Фиг. 3 представлява око на човек с философски поглед към света и око на мислещ човек.

Сега ще ви дам за 10 дни начин, как да се миете. Ще видите какъв резултат ще имате. Ако нямате по-голям съд, ще вземете чиста стъклена кана. Ще си поливате 3 пъти на едната страна, 3 пъти на другата, след това ще си измиете врата и ушите. С мека кърпа леко ще обършете лицето си. Водата е един от великите проводници. Тя е носителка на живота. С благоговение трябва да се приближавате към нея. Ако ви дам знание за очите и не го използвате, нищо няма да получите от него. Има състояния, които не са ваши. Не давайте израз на такива състояния чрез очите си. Състояния, навици, които имал дядо ти, се предават чрез очите. Не се поддавай на тези състояния. Обърни погледа си към небето. Представи си едно общество, в което са стигнали до висока степен на развитие. Всички имат весели, засмени, спокойни лица. Представи си лице на ангел, което изразява известна добродетел, например кротостта. Очите на кроткия са спокойни. Свързвай се с такива образи. Често критикувате някого и така се свързвате с неговите лоши навици. Вземете пример от мъдреца. Той държи отрицателните образи далеч от себе си. В това е неговата сила. Щом сложите тези образи близо до себе си, вие влизате във връзка с тях. Когато човек взима пари от някого, широко отваря очите си; когато сиромахът връща дълга на кредитора си, той свива очите си. Бърка в джоба си и мисли колко да даде. Такъв човек не може да се развива. И при взимане, и при даване, правилно е очите да са еднакво отворени. Ако взимаш повече, а даваш по-малко, в тебе става натрупване на излишни вещества. Такова е

окото на охранения човек (долният образ). Горният образ представлява око на човек с физическа любов – фиг. 4. Природата не търпи нищо излишно.

Някой път вие товарите съзнанието си с ненужни работи. Например, виждате беден човек на улицата и този образ влиза в съзнанието ви. Вие си казвате: „Ами ако стана и аз като този бедняк?“ С тази мисъл вие си правите сами пакост на себе си. Друг извършил престъпление. И тази мисъл се натрапва, и вие си мислите: „Ако направя и аз такова престъпление?“ – Никой не може да те застави да направиш нещо, което не искаш. Фиг. 5 представлява око на престъпник – долният образ, и око на обикновен човек – горният образ. Да забогатееш или осиромашееш, това не е случайно. Има богатство, което е създадено от ума на човека; има богатство, при което човек прилича на натоварен кон, който носи скъпоценности на гърба си. Колкото това богатство е на коня, толкова е и негово. Богатство, което се държи в банката и не се използва, е без значение за притежателя. Ако прави добро и широко го използва, това богатство има смисъл.

Днес очите на човека са резултат на миналия живот; тепърва той трябва да живее чист и свят живот. Някои от вас си стискат очите; други ги отварят широко. У някои очите са разногледи, у други – между очите и устата няма съответствие. Важно е разстоянието от очите до устата. Колкото устата е по-близо до очите, характерът на човека се изменя. Ако устата е по-далеч от очите, характерът на човека взима друго направление. Например, ако устата е поставена във фокуса, всичко, което виждаш, едновременно ще го възприемаш и чрез другите органи – чрез езика, чрез носа, чрез ухото и др. Така ти съзнаваш, че виждаш и познаваш нещата. Когато се интересуваме от някой човек, ние се приближаваме към него като към едно цвете, за да почувстваме неговото благоухание.

Чрез очите ние приемаме висшите енергии на природата, които действат върху нас. Те подхранват благородни чувства у човека. Колкото по-благороден е човек, толкова повече се храни той от благата, които Бог е създал. Светлината също е храна. Хубавите мисли привличат енергии, необходими за тониране на мозъка. Фиг. 6 представлява око на морален или етичен човек и око на религиозен човек. Човешкият мозък е устойчив, не се поддава на дразнения, не чувства болки. Трябва да има грамадно налягане върху мозъка, за да почувства болка. А това става рядко. Черепът е преграда, която пази мозъка от големи сътресения. Опасно е, ако сътресенията се предават на мозъка. За да бъде работата ви успешна, лъчът, който излиза от очите, трябва да бъде насочен нагоре, над плоскостта.

Отправен ли е надолу, каквато работа предприемате, ще върви назад. Ако си земеделец, или ралото ще се счупи, или воловете ще избягат – все ще ти се случи нещо неприятно. Човек трябва да владее очите си. – Как се постига това? – Чрез самовъзпитание. Като станеш сутрин от сън и отвориш очите си, първо ще погледнеш към красотата, създадена от Бога. Срещнеш човек, ще потърсиш нещо красиво в него. Търси всякога доброто в човека и там спирай погледа си. Като станеш мъдрец и възлюбиш човека, тогава ще видиш лошото в него и ще му помогнеш.

Какво нещо е лошото, грозното в човека? – То е неговото отходно място. Всеки дом има такова място. Там се изхвърлят нечистотиите. И светлината има отходно място. Докато са на земята, и светиите имат отходни места. В живота остават излишества, които трябва да се изхвърлят някъде. Злото трябва да излезе вън от човека. Ето защо, съзнателно или несъзнателно, някога човек прави зло. То е старото зло, което той носи от далечното минало. Обаче това зло оставя своите малки деца в човека, които растат и стават големи. Един ден човек и тях ще изхвърли навън. Ще дойде ден, когато злото ще стане безплодно. И тогава, като се изхвърли навън, няма да има вече условия за ново зло. Докато човек е на сегашната степен на развитие, все ще има в него деца на злото, които ще изпраща навън.

Сега вие искате да знаете какво се крие в човешката душа. Много неща са скрити в нея, но никой още не може да проникне там. Много завеси, много прегради я крият от човешкото око. Никой физиономик не е проникнал там. В душата има дълбочини, за които се иска голяма светлина. Слабата светлина не може да проникне в тях. Като знаете това, не се мъчете да проникнете в душата – тази далечна област за вас. Радвайте се на великото благо, с което разполагате – очите. Пазете ги, поддържайте тяхното здравословно състояние. Ето, пролетта идва. Използвайте всичко, което тя носи. Гледайте цветята, изворите, малките бубулечици и на всичко се радвайте. В тях е красотата на живота. Хранете очите си с красиви образи.

Всички направете упражнението, да придобиете нещо. Резултатът ще бъде малък, но ценен. Ръцете си можете да миете със сапун, но лицето си ще миете без сапун.

Т. м.

Лекция от Учителя, държана на 5 април 1933 г., София, Изгрев.

1933_04_09 Приемане и предаване
утринно слово

ПРИЕМАНЕ И ПРЕДАВАНЕ

Размишление

Ще прочета 1-ва глава от Евангелието на Йоана.

Защо е дошъл човек на земята? Защо съществува светът? Има ли друг свят, освен видимия? Има ли задгробен живот? Това са въпроси, които хората си задават. Те сами си отговарят и то по най-различен начин. Мнозина приемат съществуването на невидимия свят, както и на задгробния живот. Като ставаш от сън, кажи си: „Аз съм дошъл на земята да проявя Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата, Добротата“. Щом сте облечени в добродетели, можете да правите чудеса. Природата съдейства за придобиване на добродетелите. Например, мухите, комарите са научили хората да работят. По-рано те са били лениви. В това отношение мухите са остен за хората. Като видят ленив човек, на носа му кацне една муха, жилне го тук-там, докато го накара да се раздвижи. Без работа нищо не се постига. Искаш да бъдеш силен. Докато не придобиеш трите велики добродетели – Любовта, Мъдростта и Истината – никога няма да бъдеш силен. Силата има отношение към тях. Често хората се усещат претоварени, духът им е понижен и се питат коя е причината за това. – Те се натоварили с непотребни мисли и чувства и не знаят как да се освободят от тях. Има начини за освобождаване от излишния товар, но хората трябва да се вглъбят в себе си. Така те ще видят, че причината се крие някъде в миналото. Хората нямат представа за миналото, в което се крият впечатления и спомени на вековете. Учените правят изчисления за колко време се възприема едно впечатление в съзнанието. Някои са дошли до заключение, че едни впечатления се възприемат за една хилядна част от секундата, а други – за още по-малка част от секундата. Важно е, че тези впечатления се задържат в съзнанието и се наслояват като излишен товар. Като работи съзнателно върху себе си, човек се освобождава от непотребните впечатления. Иначе те всякога ще се преповтарят в съзнанието му и ще го измъчват. Говори се за светски и за духовен живот.

Щом е на земята, човек минава едновременно и през двата живота. Светският живот е вън от човека, а духовният е вътре в него. Това е правилно. Стане ли обратното, човек потъва в света като лодка в морето. Правилно е лодката да бъде във водата, а не водата в лодката. Следователно вие ще бъдете в света, но не светът във вас. Ако мислите, че можете да се освободите от света, вие се лъжете. Това е невъзможно. За да се освободите от света, трябва да се справите с всички противоречия. Те са

калта на живота, която всеки момент цапа човека. – „Как да се освободим от тази кал?“ – Ако си умен, ще направиш от нея нещо ценно, както грънчарят прави от калта хубави грънци. В тази кал растат всички плодове. Ако не си умен, ще се цапаш и ще страдаш. Умният, философът, филтрира нещата. Той никога не допуща в съзнанието си утайки. Който няма този филтър, ще пие мътна вода. Златарят изпитва нещата чрез огъня. Той е пробният камък за него. Дръжте се и вие за този огън. Аз го наричам „свещеният огън на Любовта“. Прекарайте мислите и чувствата си през този огън и не се страхувайте от нищо. Щом мислите и желанията ви се опекат на свещения огън, те стават безопасни. Ако не минат през него, те са нечисти и всеки момент могат да ви изненадат. И тъй, искате ли да придобиете чистота и светост, оставете се на огъня на Любовта. Ще минете през страдания, но ще се очистите. Според мене, който не е минал през страдания, той не знае що е чистота и светост. Страданието е подобно на изгаряне. Като страдаш, нечистотиите в тебе ще изгорят. – „Не може ли без страдание?“ – Ако можеше, пръв Христос нямаше да страда. Знаете, че Христос страда. Той мина през такива страдания, през каквито никой не е минал. И пророците страдаха. Всички светии и велики хора също са страдали. Значи без страдания не може. Всяко благо се изкупва чрез страдания. След тях идат радостите. – „Защо се радва човек?“ – Защото е получил това, което е дал; или намерил това, което е загубил. Сега вие искате да изучавате окултните науки, да се запознаете с висшите светове, да разберете вътрешната страна на живота. – Това е естествено. Човек дохожда до състояние да не може да се познае. Той иска да познае себе си, да намери мястото си във вечността. Страшно е състоянието, когато човек изпада в раздвояване на съзнанието. Той сам не се познава, не знае кой е и къде е. Друг път изпада в индиферентност. И това състояние е тягостно. Тогава човек нищо не харесва, нищо не желае: не му се яде, не му се пие – нищо не иска. В такова състояние, човек мисли, че може и без ядене, и без пиене. – Не е така. Като живееш на земята, ще ядеш и ще пиеш. На физическия свят не може без храна. Изучавайте всички окултни науки, за да си помагате сами. Ползвайте се от вашите опитности, както и от опитностите на своите близки, за да решавате задачите си правилно.

Като ученици, вие трябва да изучавате Любовта във всичките ѝ прояви. Някои мислят, че най-високата форма на Любовта е майчината. Според други най-висока е приятелската. Нито майчината любов, нито приятелската са меродавни. Аз имам предвид онази Любов, която освобождава човека от всички противоречия. Тя внася мир в неговата душа. Тази Любов определя отношенията на хората към майката, към приятеля, към всички окръжаващи. Следователно любовта към майката, към приятели е частична любов. Един ден може да изгубите тези форми на Любовта, без да сте изгубили Любовта. В Любовта няма загуба, няма

смърт. Онзи, когото обичаш, той никога не умира. И който обича, също не умира. Смърт съществува там, където няма Любов. Когато Бог престане да обича хората, те непременно ще умрат. Това е по човешки казано. Значи смъртта е състояние на безлюбие. И Христос, като минаваше през големи страдания, каза: „Господи, защо си ме оставил?“ Той трябваше да мине през страдания и да умре, за да възкръсне. Той знаеше тайната на живота, но се остави да мине през най-големите изпитания. Силата на Христа се заключава в това, че Той запази връзката си с Бога. И на вас казвам: Запазете тази връзка! Вън от връзката ви с Бога никаква философия не съществува. Всички други неща ще придобиете само ако запазите връзката си с Бога. Тя е една от необходимите връзки. Може да учите, да придобивате знания, да развивате дарбите и способностите си, но без връзка с Бога всичко е безсмислено. Всичко може да изгубите, но ако сте в общение с Бога, вие ще придобиете възкресение. Питаш: „Защо съм дошъл на земята?“ – За да се натовариш с Любовта. Каква е разликата между Божията Любов и човешката? – Божията Любов е достояние на всички живи същества, а човешката не е достояние на всички. Например, като човек, ти не можеш да обичаш всички еднакво. Към коня, към вола, към котката имаш едно отношение, а към човека – друго. Даже и към хората любовта ти е различна. А Бог обича всички еднакво. В Божествения свят всяка вдишка е Любов. Ще приемеш една вдишка и после ще я изпуснеш навън. Всяко вдишване внася нов подтик на Любовта. Щом приемеш Любовта, ще я предадеш навън. Значи непрестанно ще приемаш и ще предаваш. Така е от Божествено гледище. Обаче от човешко гледище, като приемеш любовта, ти я задържаш за себе си, не искаш да я предадеш. Човешката любов трябва да се пречиства. Иначе тя внася нечистотии в организма. Тя е причина за нечистата кръв в тялото. Да пречистиш човешката любов, значи да я заместиш с Божествената. Сама по себе си тя не може да се пречисти. Каквото и да правите, човешката любов си остава човешка, не може да се измени. Като живееш по човешки, ще обичаш по човешки и ще умреш по човешки. Питате: „След колко време ще приемем Божията Любов?“ – След една секунда. Всяка секунда можете да приемате тази Любов и да я предавате. Това е момент на съзнанието. Скръбен си, мислиш, че никой не те обича. Достатъчно е да си помислиш, че има Един, Който те обича, скръбта ти веднага ще изчезне. Има светии, които са прекарвали цели 20 години в пустинята, за да приемат Божията Любов. Това е много дълъг период, който се равнява на хиляди години. Според мене достатъчно е да прекараш в пустинята една секунда, за да възприемеш Любовта на Бога. – „Възможно ли е това?“ – Възможно е. Едно е нужно: да премахнете всички прегради и противоречия между Божията Любов и човешката. – „Защо трябва да се махнат преградите?“ – Махни ги и не питай! Боли те ръка. Превържи я и не питай защо те боли. Колкото повече я човъркаш, толкова по-зле за тебе. Ще я превържеш и ще я

оставиш да зараства. Ще благодариш на Бога, че не си по-зле, отколкото може да бъде. И като оздравееш, пак ще благодариш на Бога, че си добре. – „Не може ли без рана?“ – Не може. Който е ходил на бойното поле, все е бил раняван. Той се върнал с някакъв отличителен белег, знак на геройство. И Христос, като дойде на земята, опита този закон. И Той не беше свободен, приковаха ръцете Му с гвоздеи. И до днес още Той носи белезите на ръцете и на краката си. Като Го викат да дойде пак на земята, Той поглежда към ръцете и краката си, поглежда към хората и казва: „Ако сте от онези, които още забиват гвоздеи на ръцете и на краката на хората, не дохождам“.

Тогава Той пита учениците си: „Кой от вас не е бил закован на кръста?“ Ако се обади някой, че не е опитал този кръст, него праща на земята. Няма да остане човек, на когото да не забият гвоздеи. Всеки ще мине през Христовия кръст. Където има чук и гвоздеи, там владее човешки порядък. Следователно, ако искате да бъдете хора на новото, на Божественото, откажете се от човешкия порядък, т.е. от вашите чукове и гвоздеи.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единия, Вечния Бог на живота.

Утринно Слово от Учителя, държано на 9 април 1933 г., София, Изгрев.

1933_04_09 Познаването на Истината
неделна беседа

ПОЗНАВАНЕТО НА ИСТИНАТА

„Отче наш“

„Духът Божи“

Ще прочета от осма глава от евангелието на Йоана от дванайсети до трийсет и трети стих. Познаването на истината, това е велика наука на живота. Резултатът на тази наука е свободата. Човек не може да бъде свободен, ако той не познава истината. Човек, който иска да се занимава с великото в света, той трябва да бъде като едно малко дете. Той трябва да бъде една ненаписана книга. Написаните книги са складирани в библиотеките. Там всеки може да ги чете. Най-важните книги са книгите, които сега се пишат. Следователно, когато аз ви говоря за познаването на истината, говоря за една книга ненаписана. Вие може да ми цитирате какво нещо е истината, но за истината никой досега не е дал едно определение. Хората са определяли вероятните работи като истина. Но вероятните работи са от съвсем друга категория, от съвсем друга област.

Всякога хората се спират и казват: „Кажи ми истината.“ Но човек, който не познава своята храна, всякога ще боледува. Като познаваш храната си, или онази храна, която е необходима за здравословното състояние на тялото ти… Ако ти не познаваш своите приятели, всякога се натъкваш на мъчнотии. Ако не познаваш майка си и баща си, всякога се натъкваш на мъчнотии. Ако познаваш баща си, ти ще бъдеш свободен. Може да се направи едно възражение – баща ти може да е беден. Онзи баща, за когото аз говоря, той не може да бъде никога беден.

Човек, който е беден, той баща не може да бъде, категорично бедният не може да бъде баща. Защото беднотията и сиромашията раждат много пороци в света. Сиромашията, това е едно изкуство само за мъдреци. Само мъдрият може да преживее този лукс – сиромашията. На бедния да се позволи, това е немислимо. Срещаш един беден човек, казва: „Сиромах съм.“ Сиромашията не е лъжица за твоята уста. Тъй аз гледам. Един светия, един мъдрец може да си позволи да бъде сиромах.

Та казвам сега, аз ви говоря за едно ограничение не физическо. Защото едно ограничение, което съществува в умствения свят на човека, оттам започва ограничението на човека. И обществото, и съвременните хора познават ограничението. Сиромашията не е нещо физическо. Тогава, ако така разсъждаваме, товарните животни, някой вол, който е впрегнат в

колата, той е свободен. Тези животни може да теглят милиони, може да теглят скъпоценни камъни, може да теглят свещени работи, но волът не може никога да бъде нито свещен, нито богат. Чудното е, че хората, които са натоварени, мислят, че са богати. Аз не зная, това е едно заблуждение. Така се позволява на невежия да мисли, той има право, но мъдрецът – никога. Бедният човек не се нуждае нито от кола, нито от волове, нито от рала, от нищо не се нуждае. Живите хора не се нуждаят от слугини. Всеки човек, който се нуждае от слуги на земята, той е мъртъв човек. Мъртвите хора се нуждаят от слуги – да ги облекат, да ги приготвят за погребение.

Сега хората имат една философия, казват – еди-кой си умрял. Чудното е, че съвременните хора не вярват в задгробния живот, а пращат умрелите хора в онзи свят. Че жителите на онзи свят не знаят какво нещо е смъртта. Живите от този свят не могат да отидат на онзи свят, че мъртвите отиват. Здравите не работят, че болните ще работят. Едва умният може да съгради една къща, а сега глупавият, който нищо не разбира, той ще съгради къща, че няма да я видиш. Сега това са противоположности.

Вие ще кажете: „Нима ние не разбираме?“ Разбирате. Има положения, които може да не разберем. Например вие не разбирате състоянието на един болен човек. Вие може да го разберете само когато боледувате. И вие не може да разберете един невежа човек, ако не сте в неговото положение. Вие не може да разберете състоянието на един човек, на един паднал човек, на един грешен човек, ако не сте в неговото положение. Докато ти не влезеш в неговото положение, ти не можеш да разбереш условията, при които той се намира. Вън от това ти ще говориш за греха. Но това е едно механическо определение.

Например, вземете, вие изучавате четирите действия. Двете от действията – събирането и изваждането, означават механически процеси, завършени процеси аз ги наричам. Умножението и делението са органически процеси. Умножава се само това, което има живот в себе си. Мъртвите неща не могат да се умножават. Дели се само това, което има живот. Изобилието се дели, животът се умножава. Тъй щото в умножението и в делението вие имате вече един процес на растене. Тогава може да ви направя едно сравнение. То е следното. Четирите състояния, през които човек може да мине, аз ги наричам пречупване на човешкото съзнание в неговата инволюция.

Слизането в материалния свят – първо, човек взема положението на една точка. Представете си, че един човек, една душа взема мястото на една точка, която не взема никакво пространство от наше гледище. При това тя съществува, съзнава, че е някъде. Къде е, и тя не знае, така както ние ги

знаем във времето и пространството. Тази точка, за да почне да расте, тя, най-първо, се разширява, образува един кръг около себе си. То е пречупване, разширение на човешкото съзнание. А когато този кръг се прекъсне, пречупи някъде, от него тогава излиза съдържанието. Което излиза от кръга навън, то е друго пречупване. Ние навлизаме вече в областта на електричеството, което излиза от кръга. Щом се появи електричеството в природата, оттам става пречупване, излизат вече кривите линии. Аз уподобявам това на следното положение. Центърът, това е зародиш на живота. Семето, това е кръгът. Пречупването на кръга, това е посаждането. Поникването нагоре, то е изтичането на тази енергия. И най-после клонищата, които се явяват нагоре, те се огъват и образуват кривите линии.

Казвам, от това гледище, когато ние говорим за човешкото съзнание, разбираме онзи първоначален център, от който човек е излязъл, дето човек е бил свободен. Като слязъл в материалния свят, той изгубил своето знание. Вследствие на това той се заробил в окръжаващата среда. Някои от вас са забравили откъде идат. Вие не помните. Някои от 40–50 години не помните кога сте се раждали, не помните туй състояние. Когато сте били в утробата на майка си, ни помен нямате от това, а преди да дойдете в утробата на майката, де сте били, и това не помните. Но ако се хвърли малко светлина във вашето съзнание, вие ще помните пътя, по който сте дошли. Окултистите, които изясняват, ще ви дам – това е теория за изяснение. Те казват, че когато такова едно същество, такъв един център в невидимия свят, такова едно съзнание – понеже някои същества имат една необходима нужда да слязат на земята да работят – тогава две възвишени същества ще вземат тази душа – ние говорим по човешки, ще я пренесат и ще дойдат около земята, ще направят три кръга. След това земята има 12 врати, през които може да се влезе. Тези врати трябва да ги намериш отворени. Там да чакат ангели. След това да дойдат по един път, да намерят бащата и майката, ще вземат от тях един запас и те ще отгледат тази душа. След време те ще пратят своето благословение отгоре. Така се говори.

Може да възразите: „Кой е видял това?“ Които имат очи. „А кой не е видял?“ Който няма очи. Защото онези астрономи, които гледат със своите тръби, виждат неща, които ние не виждаме. Тогава да му кажем: „Как така ние не виждаме това?“ Той е въоръжен с един инструмент, с който вижда, има познание. Ако аз мога да гледам от същото положение, със същото разбиране… Не мислете, че като погледнете през далекоглед, ще видите нещо. Нищо няма да видите. Вие ще видите звездите само малко по-светли, ще видите месечината малко по-голяма. Но трябва да имате голямо въображение, както художника, без въображение нищо не можете

да направите.

В човека има един вътрешен далекоглед. Докато имаш тези механически приспособления, ти трябва да направиш едно снаряжение на твоята мисъл. Онзи ученик не трябва да има никакво съмнение в ума си, дали право, или криво вижда. Да не се съмнява. Ти може да направиш една погрешка в изчисленията си, нищо не значи. Само ученият може да направи погрешка, невежият не може да направи погрешка. Колкото повече погрешки правите, толкова по-учени сте вие. Само роденият човек на земята може да греши. Който не е роден, какво ще греши? Сега аз ви навеждам на един резултат на човешките грехове. Много грехове има, за които ние не сме отговорни. Един ден, ако ни съдят, много малко наказание ще ни наложат. Има други погрешки, които вие правите. От тях може да пострадате повече, отколкото от големите грехове.

Не си правете заблуждения като онази рускиня, която отишла при един стар руски свещеник на 84 години и му казва: „Направих едно голямо престъпление." Пита я той: „Да не си крала пари?" „Не съм. Още по-голям грях." Привеждал всичките грехове, казва: „Да не си убила някого?" „Не, още по-голям грях." „Да не си злословила против небето?" „Още по-голям грях." Най-после казва, че големият грях седи в това, че като кърмила детето си, близнала от млякото си. Това е големият грях.

Сега да се върнем. Христос казва – ще познаете истината. Трябва да познаете истината. Но в познаването на истината има една вътрешна връзка, която трябва да се създаде. Под думата истина всякога трябва да разбирате онзи момент, когато започва вече истинската Божествена Любов да функционира в човешката душа. Този момент показва, че си в пътя на истината. Когато Божествената Любов започне да функционира, пътят, в който вървиш, е истински. Дето казва Христос: „Аз съм пътят, истината и животът." Този път върви към истината. Този път е път на живота. Сега ние, съвременните хора, разглеждаме живота с всичките негови мъчнотии. Виждаме, че мъчнотиите носят в живота едно благо за нас. Защото физическият живот, това е един контраст, това е едно изяснение на онзи великия живот. Всичко, което се случва на земята, трябва да го изучим, защото по него ще познаем онзи живот, към който трябва да се върнем, или животът, от който сме слезли.

Тогава ще ви приведа един малък разказ. Един европеец вижда един индуски ученик на една канара, клатушка се. Отива при него и му казва: „Господине, на голяма опасност си изложен." Пъпли до него да го свали. „Не прави такива глупави работи, опасно е за живота ти." Казва му той: „Всеки в живота си е като мене на такава опасност, всякога може да изгуби

своето равновесие и да падне. Аз се уча на канарата да пазя своето равновесие в съзнанието си.“ Ние мислим, че само онзи, който ходи по планините, е изложен на опасност. Всеки един момент сме изложени на опасност. Ти се съблазняваш, ти си на високо място. Съблазънта не е грях още. Може да те измамят, нищо от това, стига ти да не си измамил. Може да те ограбят, нищо от това, стига ти да не си ограбил. Може да те бият, нищо от това, стига ти да не си убил. Казваш – щом ме убият, всичко ще се свърши. Но има нещо в живота, което не могат да убият. Едно от тези неща е истината. Ако истината е у тебе, никога не може да бъдеш убит. Нима можеха да убият Исуса. Яви се Христос – да им покаже, че човек, който вярва в Бога, не може да бъде убит. Той може да пострада само. Свободата подразбира само ония условия, при които човек живее.

Условията ограничават. Смъртта пък е най-голямото ограничение. Щом умираш, ти може да бъдеш подложен на всички страдания. Щом можеш да бъдеш свободен от смъртта, то е най-голямото благо, което човек може да има. Щом се освободиш, ти си господар; ако не можеш да се освободиш, ти си роб. Трябва да опитаме. Същият закон е еднакъв и за духовния свят, за физическия свят, еднакъв е и в религията, и в науката. Щом се допусне едно опущение, веднага човек се заробва на условията, при които живее.

Та казвам, истината има едно вътрешно приложение. Истината не седи вън от нас. Ние живеем в истината, без да я познаваме. Ние живеем в истината, тъй както органическите същества живеят във въздуха, тъй както живеят в светлината. Имат условия да живеят, стига една душа да се наведе на онзи факт, че тя живее в истината, да дойде в съзнанието. Човек живее в истината, но специфично в истината, в пътя, по който той живее, но в онези условия, при които истината може да се изяви и да бъде свободен. Апостол Павел на едно място си позволи да каже, че ние живеем и се движим в Бога.

Щом живеем и се движим в Бога, кое е онова, което ни заробва? При това живеене в Бога ние сме в ограничение. Туй ограничение едновременно показва и свободата, която имаме. Туй е едно органическо отклонение. Сега аз не говоря за една погрешка в живота, която е необходима за самия живот. Има излишни погрешки, които не стават по необходимост, то е по наше съображение. Всяко нещо, което вие не може да го избегнете – сега аз не мога да говоря за това, вие сами ще го избегнете. Има нещо, което човек не може да избегне в живота си. Например вие не може да избегнете да дойдете на земята и да не обичате никого. Казвате: „Заробих се в живота за хората.“

Е, хубаво, в какво седи свободата да не обичаш никого? Та няма защо да седите на земята. Какво търсите на земята? Ама казвате: „Лоши са хората.“ Какво търсите между лошите хора? После се явява друг въпрос, кого трябва да обичате. Обичате някого, искате и другия закон. Вие не може да обичате всички едновременно. То е несъвместимо с човешкото естество. При сегашните условия сегашната нервна система не може да издържи целокупната любов на всички хора. И ще бъде голямо нещастие за вас, ако всички хора ви обичат. Вие ще се разтопите. Трябва най-малко половината от тези хора да ви намразят, за да живеете. Омразата в това отношение е един стимул в живота. Ако омразата стане сто на сто, вие пак сте изложени на едно друго положение. Тези контрасти съществуват като една вътрешна необходимост в живота. Сега вие мислите, че учените хора, светиите в света са прекарали само един редовен живот. Вие не сте били в положението на светията. И ангелите някога са били прости като вас, прости като фасул. И то големи простаци, но сега са ангели, минали са по един ред, повдигнали са се, познали са истината, започнали разумно да служат на Бога от любов, доброволно. Затова са ангели.

Та казвам, има една крайна разумност в света или една съвършена разумност. Например в даден случай вие си давате изпит, седите и мислите защо сте родени в света. Попитайте тогава баща си, попитайте тогава майка си защо сте родени. Баща ви и майка ви нека питат своите баща и майка защо те са родени. Тогава ще дойдете до крайния предел. Най-после запитайте Причината защо вие сте пратени на земята. Какъв отговор ще получите?

Минава един мъдрец покрай едно плодно дърво и казва: „Ти според мене нямаш съзнание, ти минаваш щастливо, тебе няма поне кой да те безпокои, а мене всички ме безпокоят за моите възгледи.“ Тогава плодното дърво – било ябълка, и казало: „Вярно е, аз нямам твоя възглед, но оголиха ме децата, обрулиха ме. Колкото деца имам, всяка година ми ги вземат, всяка година ми ги вземат и нито едно дете не оставят на мене.“

Питам, не е ли това търпение на растенията. Вие изяждате един плод и не мислите, че ябълката плаче за своите деца. Вие мислите, че тя се радва. Щом вземат вашите деца, казвате: „Прободе ми сърцето.“ Тази ябълка не я ли прободе сърцето? Ние мислим, че ябълките не страдат. Има същества, които седят по-горе от нас, и те мислят за нас, както ние мислим за ябълката. Например някое същество от невидимия свят дойде да види, че имаш едно хубаво дете, влюби се в него, вземе го за ръката, задигне го за онзи свят. Ти плачеш, защото му взели дрешката^ Какво става? Задигат го. Вземе му душата, а семенцата посади в райската градина. Ако отидете в онзи свят, има специфични градини – еди-кой екземпляр посаден на еди-

кое си дете. Ще видите вашето дете посадено в градината. Ще кажете – това е иносказателен, фигуративен език.

Питам, кой е реалният език? Досега аз не съм намерил на думата още реалния език. Вие имате много приятели, заминали за онзи свят. Къде са те? Вие говорите за онзи свят. Бих желал да зная вашия възглед – накъде е онзи свят: нагоре, надолу? Нито нагоре, нито надолу. И този, и онзи свят е у нас. Онзи свят, то сме ние. Вън от нас никакъв свят не съществува. Аз не говоря сега за хората, които умират, но едно съзнание, което не умира, което живее милиони години. Има съзнание, което след това цялата епоха изменя. Създаването на Вселената представя едно същество с грамадно съзнание, което има тази голяма опитност. Виждаме, че цялата Слънчева система се е изменила, не че са изчезнали, променили са се.

Сега аз ще ви приведа една хипотеза. Какво ще стане с нашето слънце? Най-после, като се отегчи с луната и със земята, човек ще стане. Тогава ще го попитате: „Какво беше едно време?“ То ще се засмее и ще каже: „Аз бях по обем един и половина милиона пъти по-голямо от тази земя. Сега напуснах тази служба и дойдох като човек.“ Ще повярвате ли в това? Слънцето ще счита голяма привилегия да стане човек. След това слънцето ще се ожени за месечината, ще му се народят деца, то ще поплаче, ще поболедуват децата. Вие считате болестите за едно нещастие, нали така. Но то е, който не разбира. Болестите, това са една от най-голямата привилегия, която човек има на земята.

Аз да ви приведа пример. Когато човек отслабва, вече е на умиране, даже и онези, които не го обичат, ще дойдат, ще го целунат, ще го прегърнат. Щом стане здрав, веднага всички седят настрана. Но ако е болен, пожълтял, хлътнали му очите, всички казват: „Горкият човек!“ Но ти само тогава ще изпиташ истинската любов. Туй е истинската любов. Онзи, който те хване за ръката, той ще те погледне, няма да има никаква друга мисъл, той ще остави своето благословение. Българите казват, че при тези страдания, които в света идат, поне можем да устоим. При страданията само най-големите открития са ставали в света в историята на човечеството. При най-големите нещастия на всички светии и учители най-големи промени са ставали, тогава са имали най-големите открития. Такъв един велик завет в света има: истината не може да се открие на хората при едно материално благополучие. Материалното благополучие трябва да дойде подир.

Та сега Христос на онези, които са повярвали, казва: „Ако устоите в моето учение, тъй както аз ви казвам истината, ако вие познаете истината, тази истина ще ви направи свободни.“ При сегашните условия се изисква една

наука, която произтича от истината, понеже върху истината е съграден целият Космос, всички велики закони, които сега съществуват, всички неизменни форми, които съществуват сега в света. Тъй както сега е, целият Космос е съграден по образеца на истината. Вие не може да разберете небесните тела, вие не може да разберете техния живот, вие не може да разберете земята, растенията, светлината, ако вие не познавате този вътрешен закон. Има много учени хора, може да четете книгите на учените хора, ще се намерите в голямо противоречие. Те считат, че човек седи по-високо от природата. В някои отношения са прави. Ако човека вземат за едно божество, да, но човек е едно проявление на Бога. Ако човек е проявление на природата, той не седи по-горе от природата. Но в едно отношение тя седи малко по-горе от него. Защото под думата природа се разбира съвкупността на всички онези разумни същества, които работят в света. Тогава може ли един човек да седи по-високо от всички тези разумни същества. Следователно това е разумното в света. Аз не говоря за онази механическа природа, на която може да се молиш, и тя да не слуша, но за природата, която е отзвук на божественото. Та в това отношение лицето на човека е мястото, дето може да се прояви истината. То е единственото място, дето може да се прояви истината в човека. Там е истината. В животните истината е покрита с козина, а у човека има зародиш на истината. Това е неговото лице. Следователно дотолкоз, доколкото лицето на човека е правилно – трябва да се знае какво нещо е лицето – дотолкоз истината е проявление. Абсолютно няма никаква измама. Казваме, че лицето не лъже. Има дигизирани лица. Има известни линии на човешкото лице, може да се правят опити, дето има тия линии, там никаква лъжа не може да съществува. Аз говоря за живите линии, за подвижното лице, което не е маска, но онова лице, което постоянно се мени от сутрин до вечер, ти няма да видиш нито две минути, които са едни и същи, но вечно разнообразие на човешкото лице. Когато ние забелязваме туй вечното разнообразие, аз това наричам красота. Красотата зависи от вечното разнообразие, което дава израз на великата природа. Нашето лице е дотолкоз красиво, доколкото то е израз на онази жива, велика, разумна природа. От това гледище физиономически ние може да съдим. Има степени на истината: умствената страна на истината, сърдечната страна на истината и волевата страна на истината. Умствената страна е в челото, сърдечната страна е в носа, а волевата страна е в устата. Долу в човека е волевата страна. Най-хубавото място и най-опасното е човешката уста.

Та казвам, аз познавам истината. Как? Истината може да я познаваш със сърцето си; истината може да я познаваш с ума си; истината може да я познаваш с волята си. Под думата воля аз разбирам приложение на истината. Под думата чувства аз разбирам дълбочина, сила, а мисълта е

онази форма, дето истината може да се приложи и служи за обект, за който аз ви говорих. Тази теория съществува. Ако вземете човешката зеница, тя представя този център, от който човек е излязъл. Ухото представя посятото семе, което вече се е разцъфнало. Носът представя семето, което е поникнало, а устата представят клонищата, които са се огънали и има за ядене. Може да ядеш и пиеш. Следователно човек е дошъл до положението да яде и да пие сега. Блажени, които ядат и пият, и горко на онези, които не ядат и не пият.

Казва Христос: „Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето. Който ме яде, ще бъде жив.“ Това има двояко значение. Всяка една мисъл, това е храна. Всяко чувство, това е храна и всяка постъпка, това е храна. Това не са илюзии на нещата. За да бъдеш силен, твоето сърце трябва да се храни. Казваш: „Аз не искам да обичам.“ Ще обичаш когото и да е, ако не мене, някого. Ако не искаш хората да обичаш, дърветата обичай, камъните обичай, реките, растенията, животните, мухите обичат, воловете, магаретата, каквото искаш обичай, най после и хората обичай. Ще кажеш: „Защо магарето да обичам?“ Без разлика, магаре – за тебе, мъдрец – за другите.

В източните народи има много голяма привилегия. Ами че питам, вие как ще обясните онзи странен факт, защо един културен народ като египтяните са почитали като божество Аписа. Аписът е вол, нашият вол става божество. Как ще обясните вие свещените котки на Египет? Значи считали са, че Аписът е едно божество, въплътено в животинска форма. То е идеята. Едно божество, въплътено в котешка форма. Много котки имате вие, които са свещени. Българите много вярват. Като дойде една котка вкъщи, ти бъди уверен, че бюджетът е определен, ще се ожениш, деца ще имаш. Не дойде ли котка, работата ти е забъркана. Туй е българско тълкуване. Донякъде е право, не е суеверие. Аз ще приведа този анекдот другояче. Ако ти имаш една нива някъде 30–40 декара и над тебе около 200–300 метра има един извор, този извор се стреми към тебе. Не е ли това твое благо? Не е ли твоята котка, която е минала? Ако си умен човек, ще поливаш цялата си градина и градината ти ще се повдигне. Но ако изворът изсъхне? Та котката показва един извор на една естествена сила в природата. В тази котка е дошъл един ваш познат, дигизиран, който иска да ви помогне. Сега, ако аз река да ви обясня истината от гледището на християнството, вие ще кажете, че това е езичество, не е вярно това.

Всяко нещо, което дава светлина на човешкия ум, всяко нещо, което дава щастие на човешкото сърце, всяко нещо, което дава възможност в реализирането на човешките постъпки, то е в пътя, това е едно благо за тебе. Там не може да има заблуждение. Защото, ако вкъщи дойде една

котка, ако живее, ти ще я храниш само, може да ти слугува и пари не иска. Като излезе вънка, нищо няма да плащаш, даром ти слугува. Даже един вол даром ти слугува.

Аз ще отида по-далече: всяка свещена мисъл, която дойде в ума ти, не я изпъждай, но я остави. Не изпъждан тази мисъл. Върху нея се гради човешкото щастие. Дойде ли едно свещено чувство, едно желание – каквото и да е, тебе може да ти се вижда малко глупаво, каквото и да е, не го считай глупаво. Или дойде една постъпка. Ти считаш тази постъпка детинска. Не я считай такава, реализирай тази мисъл, каквато и да е малка. Реализирай това чувство, каквото и да е малко. Реализирай тази постъпка, и ти ще видиш какви ще бъдат последствията ѝ.

Защото вие имате едно разбиране за духовния свят, за разумния свят, едно атавистично разбиране. В съвременното християнство са внесени много езически заблуждения от памти века. Христос ги чисти, чисти, и не можа да ги изчисти. Кога са внесени всичките заблуждения? Например, ако котка ти мине път, ти го считаш за нещастие. Ако поп срещнеш на пътя, ти го считаш нещастие. Ще се върнеш назад. Не че знаеш да го обясниш. Например вторник за едни е нещастен ден, за други е щастлив. Защо е нещастие, ако котка ти мине път? Ако ти седиш на един прозорец и иде една студена струя, ти ще се простудиш. Защо те е страх от вятъра? Невъзможно е да се простудиш. Но ако в тебе има една крива мисъл, ти ще се простудиш. Но ако ти обикнеш този вятър, ще забележиш, че има един, който духа в света. Тогава има нова теория за духането на вятъра. На какво се дължи? Това е колективно духане на живата природа. Като приема въздуха и като издиша, прави вятър. Тъй говорят окултистите. Някой път тя само задържа въздуха. Когато вятърът е тих, поемат и задържат въздуха. Когато времето е тихо 4, 5, 6, 10, 15, 30 дни, не виждат, че после, като издишат, го изкарват като струя. Сега, ако аз съм на противоположната страна, едно възражение ще кажа: какви грамадни същества! Другото изяснение е, че топлият въздух от земята се дига нагоре и студеният слиза надолу и става една обмяна. Питаме сега, при тази обмяна туй явление разумно ли е, или неразумно? Например ние имаме един часовник – тъй както е направен, той се движи, без да знае. Този процес е механичен, но майсторът даже никога не е мислил, че неговият часовник ще го окачим на нашата стена. Но все таки ние знаем, че зад този часовник има една разумност. Та зад нашето тяло, зад клетките, които образуват нашето тяло, седи разумност.

Един германски учен прави своите изследвания. Казва, че само за да се направи един модел на човешкото тяло, трябват 20 билиона клетки. Турете по един лев клетката да се продава, 20 билиона лева трябва за всичките

клетки на човешкото тяло като екземпляри, да ги събереш на едно място. А при това казваш: „Какво съм аз направил?“ Всичките тия клетки са взети от разни слънчеви системи, те не са от едно място. Материята, от която човек е направен, е взета от разни области. Какви ли не експедиции са пращани от далечните пространства, за да се кооперират тия клетки. След смъртта всяка клетка си отива на мястото, потомството на тия клетки остава на земята. Първичните клетки се връщат, само потомството им остава на земята. Така се продължава човешкият род. Сега туй е за изяснение на размножението, не да се плашите.

Някой път вие слушате едно произведение на Бетовен, някоя симфония. Нищо не разбирате и казвате: „Много хубаво нещо е това, много хубаво е написана, отлична е, мене ми харесва.“ Без да я знаете, я харесвате. Та сега, без да знаете туй, което ви говоря, как ви се харесва? На кой ключ е мажорен или минорен, на каква гама, какви знаци се сменят – без разлика е. Учените хора по-малко разбират.

Та казвам, истината има едно приложение. Вие трябва да започнете. Човек трябва да пази своето лице. Ако вие искате да успеете в света, ще ви дам едно правило. Считайте лицето за свещено, нищо повече. Не оставяйте никакво петно на вашето лице. Никакво умствено петно, никакво сърдечно петно не оставяйте, никаква лоша постъпка да няма по лицето ви. Аз не говоря за деформациите. Но щом в твоя умствен свят има едно петно, непременно ще се опетни твоето чело. Щом има петно в твоята душа, ще се опетни твоят нос, а щом има петно във волята ти, непременно ще се опетни устата ти. А щом се опетнят, функциите на тялото не стават правилно. Понеже лицето е свързано с душата, а душата е свързана с природата. Щом процесите в твоето тяло няма да стават правилно, ти ще бъдеш един индивид, един нещастен човек.

Та първото нещо, ако в света се създава една религия, човек, като стане сутрин, да се помоли на Господа да му благослови Господ ушите, нищо криво да не чува. После да се помоли на Господа, каквото види, сладко да яде. Да няма никакво недоволство в стомаха му и най-после, каквото помирише със своя нос, да има благоухание. И каквото види с очите си, да е все хубаво и красиво. Сега човек седи и се надува. Някой седи и мисли какво нещо е ангел. Все като човек си го представя – само по-красив. Няма да туряте пет пръста на ръката му, но десет пръста ще турите на едната ръка и на другата ръка ще му турите десет пръста. Ще туриш най-хубавия палец. Първият пръст няма да бъде по-дебел в дъното. Един ангелски пръст такъв не може да бъде. Мога да кажа, че пръстите на ангела са малко конусообразни. Техните пръсти са много деликатни – на най-изящните девици – хубави, красиви пръсти, които сте виждали, техните пръсти са

такива. Като видиш веднъж такава ръка, през целия ти живот остава в ума ти, няма да я забравиш. Хубост, красота е това.

После ние не си даваме никакъв отчет за голямото богатство, което ние имаме. Ние, съвременните хора, не си даваме никакъв отчет. Вземете българите, искат да бъдат един виден народ. Все отвън турят правила. Нищо не може да оправи света. Този свят, който е създаден, българският свят е вънка, той трябва да се оправи. Написаните закони трябва да се изпълнят. Толкоз закони има, които не се зачитат. Най-първо, трябва да се зачита свещеното лице на човека, свещеното лице на бащата, свещеното лице на майката, свещеното лице на брата, свещеното лице на сестрата, свещеното лице на приятеля, свещеното лице на учителя, свещеното лице на свещеника, свещеното лице на съдията, свещеното лице на адвоката, на всички трябва да се зачита. Какво ще направи той, че бил гражданин на България или гражданин на Англия? Това са закони, които съществуват в невидимия свят. Като идете, те ще знаят дали у вас съществува свещен закон на човешкото лице.

Псалмопевецът казва: „Когато видя твоето лице, ще бъда задоволен." Вие всякога искате да видите един човек не зад гърба си. Защото един човек, който ви обича зад гърба си, той, той не ви обича. Туй всички трябва да знаете. Онзи човек, който ви обича, той всякога ще ви погледне. Един човек, който си навежда очите надолу, казва: „Не съм си свършил работата, не ме закачайте. Аз съм още от земята, аз съм свързан със земята." Онзи духовният човек той направо поглежда. Нали, като се молим, ние не гледаме надолу. Непременно трябва да станете, да гледате право, нищо повече. Всеки човек не да го гледаш, но ти ще хвърлиш един поглед – една десета от секундата, не да го гледаш или да си криеш погледа. Погледни на него и направи една крива линия. Той, като погледне, да види, че окото ти се движи нагоре. Туй е хубавата любов. Като го погледнеш, не да наведеш погледа си надолу. Туй е лошо. Който има да дава на онзи банкер, като го погледне, той си примижава очите. Казва: „Много хубаво е, но има да ми даваш – току извади тефтера и казва – толкова лихви имаш, може да направите проверка." Ако този банкер мисли да ти прости лихвите или половината от това, което ти е дал, ако те погледне и направи един кръг нагоре, ще знаеш, че той е готов да го направи. Извърне ли очите си надолу, трябва да знаеш, че джобът ти трябва да бъде пълен.

Сега, като ви говоря това, вие ще гледате кой накъде си движи очите. Но и вашите очи гледайте накъде се движат. Този опит трябва да направите със себе си. Аз съм срещал хора, които несъзнателно правят това. Гледа ме и иска да покаже, че е скромен, срамежлив, че си обръща очите надолу. Туй

е навик. Научете се да си движите очите нагоре. Движението на очите нагоре е благословение. Много зависи от човешкия поглед как ще се поставиш. Ако вие знаехте, като срещнете някого, как да си поставяте очите, на какво разстояние да застанете, ако знаехте на какво разстояние да застанете от едно дърво…

Много пъти вие се приближавате много близо при едно дърво. Някои дървета не обичате. Има дървета, които са много честолюбиви. Има дървета, които не обичат да отиваш под сянката им. Такова дърво е орехът. Ако не вярвате, заспете под сянката на ореха, и тогава елате. Ще познаете. Българинът знае, че под сянката на орех не се спи. Механичните влияния на ореха не са хармонични с човешкия организъм. Това трябва да знае човек и никога човек – потен или скръбен, или тъжен, или отруднен – да не се спира под един орех. Когато някой българин оре и браздата е близо до ореха, той ще легне под сянката на ореха. Орехът за мене е един символ. Някой път вие се считате щастливи при голямото богатство. И действително голямото богатство е едно благословение, но трябва едно голямо знание – да знае човек как да се справи. Ако не знаете как да се справите с туй злато, то ще изсмуче соковете на живота ви. Това са опитали всички богати хора. След като спечелите, туй злато поглъща живота ви. Сега някои от вас, като станете богати, проверете този закон. Вие може да ми кажете така: „Как аз да имам пари, че да изгубя живота си?“ Аз ви казвам по кой начин може да станете богати сега.

Ако искате богатство, най-първо, поправете вашето лице. На вас ви трябва най-малко един опит от три години. Всеки от вас да употреби една година за ума – туй е най-малкото, една година за сърцето и една година за волята. Три години да направите един опит. В три години може да поправите вашето положение. Ако сте болен, ще придобиете здраве. Ако сте невежа, ще придобиете знание. В три години може да минете за доста начетен човек. Или в каквото и да е направление. Ако сте сиромах, в три години може да загубите вашето положение, да се реабилитирате. Сега ние, които сме дошли, ако ние не може да използваме туй знание, вярата в Бога, ония блага, които Бог ни дал, защо сме дошли на земята?

Говорим за любовта. Как я употребяваме, кажете ми. Ако ти не знаеш кого да обичаш и как да го обичаш, ако ти учиш и не знаеш как да учиш, ако ти търсиш истината и не знаеш как да я намериш, тогава защо сме дошли на земята? На земята има една добра страна, за която ние ще благодарим. Земята иска да вземе от нас онези непотребните неща, с които сме се натоварили, и да ни освободи от ненужния товар и да ни изпрати при Бога такива, каквито сме били първоначално. Тя казва: „Деца, оставете всичко, което имате, аз ще го пазя, няма да го откраднем, вие се върнете назад и

пак ще ви го дам.“ Но има ли някой от вашите деди и прадеди, който да е занесъл в другия свят туй, което е имал? Не може. Ако можеше, те щяха да оберат досега земята, но не може.

Но има едно богатство, което ние може да носим. То е любовта. Любовта е една от великите сили в живота. Следователно любовта се проявява чрез човешките очи, любовта се проявява чрез човешката уста, любовта се реализира чрез човешките ръце. Ако в даден случай вие не може да съчетаете вашия поглед с вашата уста и вашата уста с вашите ръце в закона на любовта, мъчно е да функционирате сега. Аз ви казах – десет заповеди има, десет заповеди на живота, това са заповеди на любовта, с които вие трябва да функционирате. Първият пръст на дясната ръка е велик Божи закон, това е първото начало, в което ти трябва да се движиш. Вторият пръст е законът на твоя ближен. Тия двата закона постоянно функционират. Ако не може да има хармония между твоя палец и твоя показалец – аз не разбирам механическо свирене, аз ви говоря за човешкото съзнание, което е скрито вътре. Всяка постъпка иде от човешкото съзнание, което е скрито вътре. Всяка постъпка, която ти искаш да направиш – ти искаш да обичаш някого – върху твоята постъпка целият невидим свят, всички съвършени същества спират поглед и гледат какво ще направиш. За тях ти си един цвят, който си напъпил. Всички те гледат как ще цъфнеш. И ако цъфнеш хубаво и издадеш едно благоухание, в божествения свят всички се радват. Те ще те полеят. Ако видят, че си един магарешки трън, ще пратят някой да те ашладиса. Няма в света скрито-покрито. Всяко едно желание, всяка една мисъл, всяка една постъпка, тя е вече достояние на разумния свят и трябва да се радваме, че е вътре в твоята мисъл.

Един е мислил заради мене. Ти казваш: „Кой мисли заради мене?“ Ти направиш в тайната на живота си едно дело, вече в невидимия свят Христос казва: „За такава душа всички ангели се радват, всички разумни души се радват и ние, вашите приятели, се радваме“. Някой казва: „Колко време вървя в този път, никой не мисли заради мене.“ Ако говедарят очаква доброто мнение на говедата, по-добре мнението на техния господар, отколкото мнението на самите говеда. За мене говедото не е нещо лошо. За мене едно говедо е свещено. Бог е казал и от неговото Слово да станат говеда, и станаха. Да станат рибите, и станаха. Да пораснат дърветата, и пораснаха. Така работи Божието Слово. За мене всички растения са свещени. За мене всички реки са свещени. Бог казва: „Да потекат реките.“ И потекоха. Казва: „Да стане слънцето.“ И стана слънцето. То е свещено, понеже е творение на Бога. Така трябва да гледаме. По този начин ще намерим истината, и тя ще ни направи свободни. Или другояче казано, ако разберем Божието Слово, тогава ще се изпълнят

думите Христови, който е казал: „Ако думите ми пребъдат във вас, и моята истина ще бъде във вас, и вие със своята истина ще бъдете в мене. Аз и Отец ми ще дойдем у вас и ще изразим всичко, каквото желаете, ние ще изпълним.“ Казва Христос: „Най-после аз ще ви се изявя.“ А изявяването, това е свободата.

Без свобода изявление няма. Като познаем истината по този начин, Бог ще ни се изяви. Ние сега сме в този процес. Някои от вас сте познали истината. Сега иде втората фаза: истината ще ви направи свободни, като дойде туй, което наричат възкресение, в този смисъл, както по някой път сме го разбирали, не тъй както го разбирате временно. Свобода значи да бъдем свободни от смъртта, да бъдем свободни от ограничението. Свобода значи да виждаме нещата тъй, че да няма тъмнина. Гледането няма да бъде тъмно, на всички да бъде ясно. Тогава всички онези, които са заминали преди нас, всички онези, които идат при нас, всички ще видим, че светът преди нас е съществувал, след нас ще съществува и ние съществуваме. Няма да има тогава ни минало, ни бъдеще, всичко ще бъде едно настояще. Има един целокупен свят, в който сега живеем. С туй не искам да ви кажа, че сегашният живот е една фаза с всичкото му развитие, тъй както животът на растенията се изменя. Едно време растенията бяха едни, сега са други. Едно време хората бяха едни, сега се измениха. Апостол Павел казва за бъдеще, че всички няма да умрем, но всички ще се изменим. Всички свободни ще станем.

Та казвам сега, истината ще ви направи свободни. Онези от вас, които сте познали истината, стремете се да бъдете свободни в истината. Това е великото учение, към което всички сте призвани. Който разбира това – божественото, това е бъдещето за великите души в този свят.

„Добрата молитва“
„Благословен Господ, Бог наш“

Двадесет и осма неделна беседа
9 април 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_04_12 Полза от знанието
лекция пред общия окултен клас

ПОЛЗА ОТ ЗНАНИЕТО

Размишление

Ще прочета 40-та глава от Исай, от 10-ти стих до края.

Положителният живот не се основава само на теория. Казвате, че имате знания. Това е така, наистина, но вашето знание е само за даден момент. Следния момент то не ви ползва. Много естествено, как ще ви ползва вчерашното ядене? Това ядене е било за вчера; днес ти се нуждаеш от прясно ядене. Същото се отнася и за знанието. Всеки ден ще придобиваш ново знание. Следователно не уповавайте на знанието от своето минало. Казваш: „Познавам хората". – Това е повърхностен възглед. Аз не познавам хората, че вие ще ги познавате! За да познаваш хората, първо трябва да познаваш Бога. Всеки човек е проява на Бога. Щом не познаваш Бога, не можеш да познаваш и хората – Неговите деца. Днес живеете в телата си – вашите къщи. Обаче един ден ще ви заставят да напуснете къщата си. Новата къща, в която ще влезете, сега се гради. Всеки ден ще слагате по 2–3 тухли, докато се съгради. Ако не я завършите, не можете да влезете в нея.

И тъй, знанието, което сега придобивате, служи за основа на бъдещето. Който казва, че не се нуждае от знание, не разбира неговия смисъл. Който казва, че не се нуждае от много любов, не разбира смисъла на любовта. Който казва, че хората не го разбират, пръв себе си не разбира. Себе си не разбираш, а другите хора ще разбираш! Ако себе си не можеш да упътиш, ти вървиш като слепец. Тогава как ще учиш другите? Не познаваш своето ухо, как ще познаеш ухото на другиго?

Знанието за носа, за окото, за ухото, за устата има съвсем друг смисъл от този, който вие схващате. Преди всичко, човешкото ухо, нос, уста, око не са завършени още. Например, ако окото е завършено, трябваше да виждате с него всичко. Много още има да работите върху очите си. Малкото, което можете да придобиете засега, е достатъчно. В бъдеще ще работите още, за да придадете нещо към своите органи. Не мислете, че знанието се дава наготово. Вие очаквате от родителите си, те да ви оставят всичко наготово. Все едно, господарят да заповядва, а слугата да изпълнява неговите заповеди. Родителите ви могат да заминат за другия свят, но вътрешното им богатство вие не можете да наследите. Представете си, че получите всичко наготово, но очите, ушите, носът, устата ви са затворени. Какъв смисъл има този живот? Животът и знанието се възприемат чрез очите, устата, чрез ушите и носа. Ще кажете, че и вие така мислите. Бих желал да

е така, но не е така. Вие не мислите като мене и аз не мисля като вас.

Казваш: „Като погледна някого в очите, разбирам какво иска да ми каже". – Отчасти разбираш. Погледне те някой в очите и ти се смразиш. Казваш: „Този човек ме поля със студен душ". – Разбрал си нещо, но не всичко. Важно е да разбереш какво иска да ти каже този поглед. Този човек вижда, че се забавляваш с една млада мома, и те пита какво ѝ говориш. Ти разглеждаш очите, ушите, носа, устата ѝ, искаш да я пипнеш. Не е лошо да пипнеш някой предмет, но трябва да знаеш защо пипаш. Пипам стомната, за да пия вода. Имате право да пипате, но никакво петно да не оставяте. Гледайте с очите си, но петно не оставяйте; слушайте с ушите си, но петно не оставяйте. Такъв е Божият закон. Само така можете да бъдете здрави. Ако пипате и оставяте петна, вие се раздвоявате. Знаете ли какво нещо е раздвояването? Да мислиш, че ти си добър, а другите – лоши, това е раздвояване. Може ли баща ти да е лош, а ти да си добър? Може ли майката да е по-лоша от дъщеря си? Може ли дъщерята да е по-лоша от майката? Това е невъзможно. Нито ученикът може да бъде по-лош от учителя си. Това са принципи, които трябва да се изучават.

Казвате: „Щом сме дошли на земята, ще научим всичко, което ни е нужно". – Обаче вие не знаете още защо сте дошли на земята и по какъв ред сте дошли. Не знаете защо носите името Драган или Стоян. Какво е било името ви преди 100 години? Какво ще бъде името ви след 100 години? Ще кажете, че това са отвлечени неща. За вас са отвлечени. Вие се нуждаете от истинско знание, като материал за бъдещ строеж. Трябва да знаеш кога и как да помагаш. Гледаш един гладен и жаден. Ще го нахраниш и напоиш. Това е храна за неговата физическа къща, а не за душата му. Като душа, той не се нуждае от хляб, но конят му се нуждае. Казваш: „Не е моя работа, от какво се нуждае този човек". Не е твоя работа, но утре ти ще се намериш в същото положение. Какво ще бъде с тебе, ако всички кажат, че това не е тяхна работа? Мислиш, че много знаеш. Знание, което не може да се приложи, не е истинско. То е все едно да се радваш на външния въздух и светлина, без да могат те да проникнат в твоя организъм. Какво те ползва твоята радост? Знанието ползва човека дотолкова, доколкото го свързва с реалността. Въздухът е емблема на Божествената мисъл; водата е емблема на Божествения живот, а твърдата почва е емблема на добродетелите.

Мнозина се оплакват, че не са щастливи. Невежият не може да бъде щастлив. Ученият има тази възможност. Невежият не може да бъде цигулар. Който знае да свири, е щастлив. Под музика, под свирене не разбирам само инструмента. Животът е музика. Ако знаеш как да наредиш живота си според законите на великата хармония, ти си добър музикант. Казваш: „Не мога да търпя този човек". – Някога и аз не мога да

търпя струните на своята цигулка. За да търпя, започвам да я настройвам, вдигам и свалям струните, докато почнат да звучат правилно на ухото ми. Следователно и ти трябва да умееш да се нагласяваш към хората, за да ти бъдат приятни и да ги търпиш. Това значи да си се домогнал до основния тон на живота. Ти се нагласяваш към простите хора; учените се нагласяват към тебе. Значи простият трябва да се нагласи към тебе, а ти ще се нагласиш към учения. Всички хора се нагласяват едни–други: родителите нагласяват децата си; приятелите се нагласяват едни към други. Обаче кой е истинският начин за нагласяване, никой не знае. Живата, разумна природа не позволява на човека да си играе с нея. Знай, че каквато линия и да теглиш, каквато мисъл или каквото чувство и да проявиш, един ден всичко това ще даде резултат. Какво ще кажеш, ако линията е крива? Какво ще кажеш, ако чувствата и мислите са криви? Имаш ли право да ядеш бонбони и да хвърляш парченца от книжките по земята? Разумната природа не търпи никакви нечистотии. Духовният свят се отличава с абсолютна чистота. Ако влезете в духовния свят с нечисти крака, веднага след вас ще дойдат същества да чистят. Там не се допуска никакъв прах, никаква прашинка. Някои мислят, че като отидат в другия свят, ще ги приемат с музика и песен, с угощение и веселба. Не, там ще ви впрегнат на работа, ще ви накарат да чистите. Не можеш да оцениш чистотата, докато сам не си чист. Чистотата е здравословно състояние. Ако не си чист, не можеш да бъдеш здрав.

Питам: Дал ли си отчет на себе си, защо не обичаш някого? Опитвал ли си да обикнеш този човек? Зимно време, ако влезеш в неотоплена стая, печката ти е неприятна, грозна. Щом запалиш печката и стаята се отопли, печката ти е вече приятна. На същото основание и човека, когото при известни условия не обичаш, при други условия може да обикнеш. Има една външна обстановка на нещата, която може да се сменя, както етикетите на шишетата. Обаче това, което е печката за човека, не е неговата душа. Душата никога не губи своята цена. Друг е въпросът за тялото, т.е. външната страна на тялото. Там отношенията на хората се менят.

В миналите лекции говорих за ухото. Когато се дойде до външната страна на ухото, спирам вниманието ви върху кривата линия. Тя може да се изправи. В такъв случай казваме, че човек се движи по линията на ума и по своите постъпки. Колкото по-права е тази линия, толкова по-груб е човек. Справедливият се движи по права линия. Ако няма любов в себе си, постъпките му са груби. Не влизай в стълкновение с възгледите на такъв човек. Ако можеш да проявиш любов към него, добре; ако не можеш, не го морализирай. Не му казвай как трябва да мисли и да чувства. Ако носът е дълъг 1–2 сантиметра, какъв нос е този? Друг е въпросът, ако е дълъг 4–5 сантиметра. С първия човек не можеш да се разбереш. Носът на някого е

дълъг, но тази дължина е външна, механическа, а не органическа. Този нос е наследен от дядо му, не е още негов. Той трябва да работи върху себе си много, за да достигне носът му нужната дължина. Красив нос е онзи, в който линиите са подвижни. Това са линии на съзнанието. Как ще обичаш умрелия, в когото линиите са мъртви, неподвижни? Художникът или скулпторът така поставят обекта на своята работа, че да става правилно пречупването на светлината и произведението им да изглежда живо. Всяка картина, в която светлината не се пречупва правилно, е механическа. Вие сте скулптори, художници; можете ли да направите своето лице пластично, подвижно, да изразява вашия вътрешен живот – вашите мисли, чувства и постъпки? Всяко движение на ръката, на очите, както и на лицето, трябва да изразява вътрешния живот. Това значи красива картина. Една мисъл трябва да занимава вашия ум, едно чувство – вашето сърце. Лицето ви да изразява младост. Ако преждевременно изразява старост, това лице не е красиво. В него линиите са изгубили своята пластичност и красота. Човек трябва да се обнови, но за това е нужно усилие. Ако може да съгласува линиите на лицето си правилно, той ще стане по-красив. Ако начертаете няколко разхвърляни линии, опитният художник може да ги съчетае така, че да образува от тях един красив образ. Когато чертая, аз избягвам кръстовете. И на вас казвам: Никога не пресичайте две прави линии, да не се образува кръст. Който си позволи да начертае кръст, пръв той ще бъде разпънат. – „Лошо нещо ли е кръстът?“ – Не е въпрос, кое е лошо и кое – добро. Не е въпрос, кой човек е добър и кой – лош. Който рисува добре, е добър художник; който не рисува добре, е лош художник. Който свири добре, е добър цигулар; който не свири добре, е лош цигулар. Музиката изразява живота на душата. Наскоро слушах една певица и си мислех: Чудно нещо е дарбата! За музиката се изисква развит музикален център. Казваш: „Музикален съм“. – Дай ръката си, да видя големината и широчината ѝ, да видя пръстите ѝ, тогава ще кажа колко си даровит. Като погледна ръката си, по нея познавам какви дарби и способности се крият в мене.

Казвате, че знаете тези неща и няма защо да ви се обясняват. Може да ги знаете, но само ако ви е дадена специфична светлина за тях. Искаш да ти се дадат известни мерки, т.е. известни норми. И това може, но ще ги приложиш, където не трябва. Щом имаш тези мерки, ще ги прилагаш към пръстите си, да знаеш какво криеш в себе си. Първо ще знаеш значението и службата на своите пръсти и после ще ги измерваш. Ще започнеш от малкия пръст – търговецът в човека, и ще вървиш нататък. Търговецът се занимава със сметките, с взимане–даване. Безименният пръст определя жизнените сокове, които идват от слънцето и хранят човека. Като дойдете до големия пръст – палецът, ще познаете човека. След пръстите ще изучавате ушите, очите, носа и устата си, от които зависи вашата съдба.

Ако не знаете как да се отнесете към даден човек, трябва да намерите причината за това. Тя се крие някъде в лявото или в дясното ви ухо. Ако ви дадат едно цвете и не знаете как да го помиришете, вие ще се натъкнете на голямо противоречие. Сложете цветето далеч от себе си и така го миришете. Не се обезсърчавайте. Вие имате знание, което досега ви е служило. Нужно ви е ново знание, нова светлина. Това изисква новият живот.

Казват: „Учителят събрал около себе си хора от кол и въже, да ги учи". Вие сте специфични семена, от които аз се интересувам, търся почва за посяване. За всяко семе е нужна специфична почва. – „Кажи ми какъв съм бил в миналото." – Това е дребна работа. Какво си бил в миналото? – Ходжа. Чел си Корана и малко си разбирал. Сега си дошъл на земята да станеш християнин. Ти ще разбереш Христа толкова, колкото си разбрал и Корана. Аз разглеждам явленията, както са в живота. Има нещо съществено в човека, което никога не се изменя. В какви дрехи е облечен той, не е важно. Дрехите не определят човека. И сегашното ви положение не определя човека. Има нещо съществено в него, което го определя като човек. Всеки носи нещо ценно в себе си, по което се познава. – „Не съм даровит." – Всички сте даровити, обаче без усилия дарбите не се развиват. Да мислиш, че без усилия ще се развиваш, това е заблуждение. Колкото ценни качества да има семето, непременно трябва да се посади в почвата, да даде плод. Ако не влезе в контакт с природата, семето не може да се прояви. И вие, като семето, ако имате будно съзнание, ще влезете в контакт с разумното, възвишено съзнание, откъдето можете да черпите живот и енергия. Ако не сте готови, светлината на висшето съзнание ще ви спъне. Ако не сте готови, и моята свобода ще ви спъне. Представете си, че се кача на кон. Като ме видите на коня, ще се съблазните. Казвате: „Нали конят трябва да бъде свободен? Защо сте се качили на гърба му?"

Защо Христос възседна магаре, а не кон? Той искаше да каже, че всички, които ще проповядват Неговото Слово, трябва да бъдат устойчиви като магарето. То знае къде има чиста вода и само такава пие. 100 чешми ще мине, но ще се спре пред онази, на която водата е най-хубава. Големите уши на магарето показват изобилни чувства. В което село влезе, то веднага ще си даде мнението. Който не е устойчив, нека язди магаре. Като се качи на магарето, да го потупа по гърба, да го предразположи. Магарето е горделиво, а не тщеславно. Понеже е много горделиво, хората го възпитават. Зад магарето седи едно разумно същество, което казва на човека: „Внимавай да не изпаднеш в положението на магарето".

Добре е човек да има големи уши. Те означават щедрост, изобилни чувства. Който има големи уши, трябва да дава, да бъде щедър. Ще даваш,

ако си богат. Какво ще даваш, ако си беден? Бедният взима, а не дава. Не може да имаш големи уши, а малко лице. Между дължината и широчината на лицето трябва да има известно отношение. От това зависи и големината на ушите. И на земята ще се измервате, но и на небето. Казано е в Писанието: „Претеглен си“. За да влезете в Царството Божие, ще ви измерват разумни, възвишени същества. Ако отговаряте на техните изисквания, тогава ще ви пуснат в Царството Божие. Ако не отговаряте на мерките им, ще ви върнат на земята, където ще се раждате и прераждате, докато постигнете това, което се изисква от вас. Тогава ще разберете стиха, в който е казано: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят“.

И тъй, работете върху себе си, да се подмладите. Затова е нужно да обичате своите органи – нос, ухо, око, уста, като фирми, с които работите. Благодари на Бога, че имаш очи, с които можеш да виждаш. Срещнеш един човек – благодари, че си го видял. Виж поне една добра черта в него. Лошото всеки може да види; важно е да видиш доброто. Всеки има ум, сърце, воля, душа, дух – Божествени неща. Ако видиш и оцениш едно от тях, ти си видял и познал поне отчасти човека. Те може да не са проявени, както трябва, това нищо не значи. Един ден ще се проявят в своята пълнота. Челото също е Божествен дар. Измервайте челото си на дължина и широчина. У някои главата над челото е гола. Това дава вид, че челото е много високо. Всъщност не е така. Трябва да знаете как се мери височината и широчината на челото. Като измервате височината на ушите, ще видите, че едни са поставени над височината на носа, а други – под носа. По-добре е ушите да бъдат под височината на носа. Същото се отнася и до големия пръст – палеца. Колкото по-долу слиза, толкова по-морален е човек. Като разглеждате главата на човека, виждате, че у някои хора главата е ниска – едноетажна, у други средна – двуетажна, у трети висока – триетажна. Това отговаря на трите свята – физически, духовен и Божествен. Физическият свят е съграден вече в човека, духовният също е съграден. Божественият свят, обаче, сега се гради. Ако в Божествения свят мозъкът има височина само един сантиметър, трябва да израсте още, да дойде на височина 5–6 сантиметра, за да имаме напълно развит човек, с 3 пълни етажа. Долната част на главата представлява физическия свят, средната част представлява духовния свят, а най-горната – Божествения.

Работете върху себе си, без да се обезсърчавате, без да се спъвате. Че си жена, не се спъвай от положението, което заемаш в света; че си мъж, също не се спъвай. Не казвай, че от тебе нищо няма да излезе. Като жена, ти си дошла на земята да изучаваш закона на Любовта, а като мъж – да изучаваш закона на Мъдростта. И двамата заедно ще изпълнявате Божията воля. Бъдете доволни от службата, която ви е дадена. Ако сте верни в

малкото, ще бъдете верни и в голямото. За предпочитане е да бъдеш слуга, да служиш на хората с любов, отколкото да бъдеш цар и да заповядваш. Всеки може да бъде цар и да заповядва на своите мисли, чувства и постъпки. Като кипнеш и се разгневиш, готов си да се биеш и караш. Кажи на този в тебе, който кипи: „Чакай, не бързай, помисли малко“. Нали си цар, мисли правиш. Не е лошо, че си кипнал, но сложи тази енергия на работа. И водата кипи, но тази вода е приятна за пиене. – „Човек не трябва да се гневи.“ – Не е лошо, че се гневи, но да впрегне енергията на гнева, да свърши някаква работа. – „Не искам да се гневя.“ – Не е така, можеш да се гневиш, но да използваш енергията на гнева за работа.

Често хората си затварят очите. – Защо? – Страх ги е да гледат. Те се страхуват от зверове, от духове, от жени. Страшно е, ако не знаеш как да гледаш. Щом гледаш правилно, от нищо не трябва да се страхуваш. Ти вярваш в Бога, казваш, че Той е навсякъде. Защо се страхуваш от духове? Защо се страхуваш от жената? Тя е пратена да те изпита. Ти се страхуваш от нея, като се усмихне, да не те изкуси. Тя ни най-малко не мисли да те изкушава. Страхуваш се от жената, че те погледнала накриво, или че ти обърнала гръб. – Не се страхувай. Тя иска да ти каже, че твоята обхода към хората не е правилна. Ти гледаш хората накриво, и тебе ще гледат накриво; ти им даваш гръб, и на тебе ще дават гръб. Някой иска да му помогнеш, но ти не се отзоваваш на неговите нужди. Както ти постъпваш към хората, така ще постъпват и към тебе.

Помни: Каквато е обходата на хората към тебе, такава е твоята обхода към разумния свят. Ако отидеш в село и започнеш да раздаваш от своите блага, селяните ще бъдат доволни от тебе. Обаче ако нямаш нищо и започнеш да просиш, те ще гледат час по-скоро да напуснеш селото. Където отидеш, трябва да даваш. Богат, учен, силен трябва да бъдеш. Ако си учен, ще прилагаш знанието си. Ако нямаш знание, ще учиш, да го придобиеш. Ще работиш върху себе си, като се ползваш от енергиите, които протичат през ушите, носа, устата и очите. Отвреме–навреме ще пипаш очите, ушите, носа, устата си, за да си въздействаш. Обаче трябва да знаеш кога да правиш тези упражнения. Ще бъдеш внимателен към себе си, за да бъдат и хората внимателни към тебе. Ако не се почиташ и уважаваш, и хората няма да те почитат и уважават. За да обичаш някого, първо трябва да имаш отношение към душата му.

И тъй, да обикнеш някого, това значи да се свържеш с него и между вас да има няколко души, проводници на вашата любов. Рядко човек влиза направо в общение със своя ближен. Искаш да се запознаеш с жената на свой познат. Първо ще се сближиш с мъжа, после с децата и най-после с

жената. И обратно: Искаш да се запознаеш с мъжа на твоя позната. Първо ще се сближиш с жената, с децата и те ще те представят на баща си. Казваш: „Не съм ли свободна да действам, както искам?“ – Не си свободна. Ако се опиташ да действаш направо, ще се намериш в чудо. Неразумният пристъпва направо, а разумният използва моста на реката и минава по него. Не постъпиш ли така, ти нарушаваш законите на природата. Следвай пътя, който Бог е начертал. Този път може да бъде права, крива или счупена линия – това не е важно. По каквато линия и да вървиш, важно е да вършиш Божията воля.

Т. м.

Лекция от Учителя, държана на 12 април 1933 г., София, Изгрев.

1933_04_13 Дробни отношения

ДРОБНИ ОТНОШЕНИЯ

„Добрата молитва"
Сега изучават физиологически кои са причините за ускоряване на пулса или за забавянето му. Или за пример, ако се отвори човешкият мозък и почне да функционира пред вас, какво щяхте да забележите? Щяхте да забележите едно развълнувано море да се дига и да се слага. Щяха да се явят чукари, хлътвания или размествания вътре. Между това разместване и мисълта какво съотношение има? Повдигане на мозъка, слагане и изменение на мозъка. Питам: При сегашните условия всички гледат повърхностно на живота, те гледат само на някои резултати. Всичките хора са се спрели на един резултат - да бъдат щастливи или да си уредят работите. Това е крайният резултат, много сложен резултат - да си уредиш работите. Един човек, когото смъртта задига, как може да си уреди работите. Или, на един човек, който е изложен на болести, как може да се уредят работите му. Един човек, който постоянно губи условията и щастието, как може да бъде щастлив? Има два въпроса. Защо се счупи стомната? Едно дете носи стомна и я счупи. Пита се защо я счупи? Защо, като падна, не остана здрава? Кой е отговорен? Детето ли е отговорно или онзи, който е направил стомната? Една стомна колко струва сега? (Голямата струва 20 лева.) Какъв устой могат да дадат 20 лева на една стомна? Разбира се, зависи от майстора. Можем да предположим, че зависи от пръстта, от която е направил майсторът тази стомна. Зависи от сцеплението на тази пръст. При едно голямо съпротивление, което стомната среща, тя се строшава. И може ли да се направи една стомна, която да не се чупи? Но тази материя трябва да бъде много чиста. Колкото материята е по-чиста, толкова е по-гъвкава. От какво зависи сцеплението на частите на тази материя?

Ние сега търсим една връзка. Има много връзки с природата. Но много от тези връзки ние не ги съзнаваме. Само някои от тези връзки ние съзнаваме. За пример вие не знаете на кое място е вашето съзнание. Вие знаете, че изобщо е на главата, но то е общо казано. То е привидно така. А някой път съзнанието се пренася някъде под лъжичката. Чувствувате там известна болка. Там нещо ви подсказва, че за в бъдеще има да страдате, а може да сте богат, здрав. Има мисли тогава у вас, че след един кратък период има да ви се случи нещо. Времето е ясно, слънцето изгрява, ветровете веят, хората работят, но вие чувствувате нещо и му отдавате значение. А пък някой път чувствувате, че иде нещо добро за вас. Какво е основанието да чувствувате тези неща? 1/2 и 1/3. С колко една трета е по-малко от една втора. (С една шеста.) Какво съставя една шеста част? Да обясним малко

по-конкретно. Както смятате, добре е. Имате 90 грама хинин или 90 грама захар. Половината от 90 е 45. Една трета от 90 е 30. Каква е разликата между 1/2 и 1/3? (15 грама.) С колко знаменателят на едната дроб е по-голям от знаменателя на другата дроб? Половината 1/2 е с 15 грама по-голяма от една трета. Разликата между 45 и 30 е 15, нали така? В дробта 1/3 знаменателят е по-голям. Процесът в 1/2 не е станал сам по себе си. Не е станал механически. Самият човек го е произвел. Този процес е нареден от човека. Той не съществува в природата. Човек си го обяснява така. В природата съществуват числата, но там законът е малко по-другояче. Има малко различие, което съществува.

Нали има числа, които не може да се делят. Неделими числа. Защо са делими някои числа? Ако едно число го делите винаги на две, ще дойде ли до едно положение да не може да се дели? Ще делите и ще делите, и ще дойде ли до едно положение да не може да го делите? (Предполага се, че няма да дойде.) Единицата ако я делите на две, какво ще получите? (Ще се получат части.) Щом престане делението, престава и движението. Под думата деление ние всякога разбираме движение. Един човек извървял един и половина километра и ние казваме, че е извървял един километър и част от километъра. Една дроб. Тази част в природата съществува ли? Целият път съществува. Но дробта съществува в нас. Ние само ги делим, то е наше понятие. То е правилно за вас, за да стане по-ясно. Но в природата съществува един ред, който е малко по-различен. Можем да дойдем сега до атомната теория. Можем да дойдем до делението на материята на нейните части, до атомите, до йоните. Кои са вътрешните разумни сили, които са разделили тези малки частици? Тези частици са в постоянно движение. В постоянно движение са тези йони. Значи те се движат във физическото поле, в пространството. На земята едно същество, на което очите му са така устроени, може да ни вижда като малки точици. Какво ще си представи това същество заради нас? Ще види, че някое същество се движи в една посока. Друго същество се движи в друга посока и ще каже: „Тези части се мърдат.” Всяка част, която се мърда, е живо същество. Един микроб се мърда. Птицата хвърка, рибата се движи. И според движението ти може да определиш каква интелигентност има тази частица, която се движи. Тогава може да предположим, че тези атоми, йони са живи същества, които живеят. Тези заключения ние изваждаме от живите хора. Отвън виждаш един човек и по неговите движения съдиш за намеренията му, за някои негови мисли. 1/2 може да задоволи нуждите само на двама души, на трима души не може да задоволи. Имате двама момци. Тези двама момци може да задоволят нуждите само на две моми, да се оженят за тях. Нека вземем дробта 1/9 - един дом, дето има 9 моми. 1/9 е по-малко от 1/2. Защо, Николай? В природата всякога по-малкото излиза, по-голямото остава. Така е в природата. А според нашето разбиране е точно

обратното. Кой излиза? Възрастният излиза, малкият остава вкъщи. Една девета с колко е по-малка от цялото? (9 пъти.) Защо е по-малка 9 пъти? Сега ние предполагаме, че всичките части са разпределени по равно. Обаче в психическия живот това вярно ли е? Да кажем, че имаме в един дом 9 моми. Ако тези 9 сестри ги теглим на кантара, ще бъдат ли всичките точно еднакво тежки? Ще имат ли еднаква тежест? (Няма да имат.) От какво зависи тази тежест? Кои тела са по-тежки? (Тези, които имат по-голяма плътност и по-голям обем.) Да предположим, че имаме едни везни, с които мерим нещата и които мерят 1/100 част от милиграма. Щом туриш нещо на тези везни, те веднага показват тежестта. Туря ви на кантара и ви дам една идея в ума. Щом влезе тази идея във вашия ум, то вие на моите везни ще тежите повече. Даже ако ви туря в ума идеята за една стотинка, пак ще тежите повече. Защото, ако турите в ума си идеята за един лев, веднага ще се измени тежестта на кантара. Ако сте обикнали една мома, която тежи колкото вас, веднага ще се изрази на кантара. Ако тя е по-голяма от вас, то вие ставате почти двойно по-тежки. Тогава заключавам, че някое разумно същество, което има желания, по-тежки от вашите, се тегли на тия везни. Всички наши желания и мисли увеличават нашата тежест, понеже са свързани със земята. Тези мръдвания на везните не са такива, каквито са на нашите везни. Там има малки мръдвания, микроскопически. Тези тежести са свързани с известни желания, мисли и постъпки и на тези везни се показва дали мисълта е в зародиш, дали си я само помислил, пожелал или направил. Като намислиш, има едно тежнение. А пък като се извърши една постъпка, то се установява едно положение на везните.

Но ние се отвлякохме от въпроса. Ако знаете едно тяло колко атома има, това няма да ви ползува. Но ако знаехте да превърнете желязото в злато, това щеше да ни ползува при сегашните условия. Или ако знаете да стопите и да превърнете желязото в злато, както знаете да стопите калая, то веднага щяхте да превърнете с малко огън желязото в злато и веднага всичките ви мъчнотии, които имате, щяха да се разрешат. Има някои умни хора, които разрешават този въпрос. Как са го разрешили? Някои стопяват желязото с игла. Някои стопяват желязото с ралото. Някои стопяват желязото с перото. Някои стопяват желязото с една сладка дума. Вие сега алхимически трябва да го превърнете. Защо сме разделили тази единица на 9 части. В един дом се раждат само 2 деца, в друг дом се раждат 9 деца. Кой е онзи закон, който определя разпределянето на частите? Защо в дадения случай една единица се разделя на две. Каква нужда е наложила това? Сега ще ви представя въпроса малко по-другояче. Вие сте двама приятели, единият приятел носи една ябълка, изважда я, разделя я на две половинки. Едната половинка оставя за себе си, а другата дава на своя приятел. Защо разделя на две? Защото са двама души. И защо даваш на

твоя приятел? - Защото го обичаш. Колкото повече го обичаш, толкова повече ще му дадеш. Ако го обичаш повече, ще му дадеш по-голямата половинка. Ако го обичаш по-малко, на себе си ще дадеш по-голямата половинка. Ако сте 9 души, ябълката на колко части ще я разделиш? Какво трябва да разбираме под думата деление? Казва се: Той се отдели от нас. Когато един човек се отделя от нас, той туря ли нож да отдели нещо? (Когато двама приятели се разделят, разделили ли са се силите, които са действували или са престанали да действуват?) Щом са престанали да действуват, те са умрели и двамата. В живота деление не може да има. Има едно деление, без да се разделят. Делят се, без да се разделят. Този закон за физическия живот не може да го допуснем. Щом отделиш една ръка, ти не може да я туриш на мястото. Казваш: „Отделил се един приятел от друг." Тук делението е по-свободно.

Често вие говорите, че сте изгубили любовта си. Нали така? Какво разбираме ние под думите „изгубил съм любовта си"? Считате любовта за нещо нематериално. Хубаво. Тогава как може нещо нематериално да се изгуби? Къде ще се изгуби тази любов? Ти чувствуваш, че отношението на твоя приятел към тебе не е такова, каквото е било едно време. Неговите постъпки, неговите чувства - в тях има промяна. Казваш: „Първата любов между нас престана." Тази енергия къде е отишла? Известна енергия се е изгубила в Любовта. Къде е отишла в дадения случай тази енергия? Този твой приятел е намерил друг един приятел и го е обикнал. И неговото внимание е съсредоточено към друг. Ти не чувствуваш неговото внимание, насочено към тебе, както по-рано. Любовта изгубена ли е? Ти със своето съзнание не съставяш един обект за него. Неговите желания не са насочени към тебе, а в друга някоя посока. Ти считаш това за загуба. Тогава как ще обясните следното. Когато Земята се завърти и Слънцето изчезне от едната половина на Земята и не я огрява, може ли тази част от Земята да каже, че е изгубила любовта на Слънцето, като не я огрява. Всъщност загубила ли е любовта тази част на Земята? (В дадения случай няма загуба.)

Все таки се оказва, че онази цигулка, на която се е свирило 300 години, добива хубав тон, а пък онези цигулки, на които не се е свирило, не са добили по-хубав тон. Ако някой ви е обикнал, туй чувство оставя нещо във вас. Онзи, който ви обича, той ще остави нещо във вас и той не може да го вземе назад. Любовта никога не се взема назад. Ти като дадеш любовта някъде, назад не можеш да я вземеш. Единственото нещо, което назад не се взема, то е любовта. Но и единственото нещо, което не може да се обсеби, е любовта. Ти обичаш някого, ти не може да кажеш, че тази любов е твоя. И онзи, който е хванал любовта, и той не може да я задържи. Любовта остава в двама души. Видимо остава. Мога да ви я представя като един човек. Като я хванат за едната ръка и за другата ръка, тя си седи. Но щом я пуснат, тя

никога не остава при тях, а си тръгва по своя път. Как ще разберете думите „по своя път"? Това е само проявената любов в дадения случай. Известна енергия остава във вас. Това, което остава във вас, не може да се измени. Единственото нещо в света, което не се изменя, е любовта. Някой път вие мислите, че се е променила. Промяната става вътре във вашето съзнание. Има нещо в човека, което се мени, което се движи в него. И по тези вътрешни промени ние може да схванем проявите на Битието. Някой ви безпокои, вие се безпокоите за изгубената любов, за изгубените условия, за изгубеното време; за хиляди работи се безпокоите и не сте си дали за тях едно философско тълкуване. Казваш: „Изгубих си времето." Къде е отишло? Казваш: „Изгубих си живота, осиромашах." Казваш: „Изгубих парите." Не си ги изгубил, те са на земята. Парите са останали на земята. Ти казваш, че си ги изгубил, а пък нищо не е изгубено. Когато изгубиш любовта, де е загубата? Коя е причината, че се е изгубила любовта?

Да ви разясня аз този въпрос. И да ви го разясня, той пак ще остане не разяснен. Вие приличате на еврейския цар Давида. Защо? Като отишъл той при Саула като млад момък, носел си прашката и Саул му казал: „Не става тази работа с прашка. Нужно е нашето модерно воюване." Дава му копие, ризница, щит и Давид усеща, че с тях ще му е тежко и казва. „С тези работи аз съвсем не ще мога да воювам, съвсем ще загазя." Няколко дена се учил той и видял, че не става така. И взел пак прашката. Та и вие, всеки един си носи своята прашка. Всеки един от вас си има една мярка. Както и да ви се изяснява любовта, някой път ви разправят за идеална любов, за социални отношения, облечете се в тях, походите и казвате: „Тази работа е непостижима". После пак вземете вашия костюм и казвате: „Това го разбирам." И прави сте. И Давид като отиде с тази прашка, работата, за която го пратиха на бойното поле, той я свърши, но не я свърши с прашката. Давид каза: „Аз ида в името на моя Бог, Той е толкова силен, че прашката, която е в мен, на място удря. Това е магическа работа. Аз ида в Негово име." Голиат му казва: „Ще ти дам да разбереш. Аз зная какво мога да направя."

Та казвам: Не е прашката, която може да разреши въпроса. Силата на Любовта тогава къде е? Вашата Любов е вашата прашка. Къде с силата? То е онова движение, което може да дадете. Силата ви трябва да иде от някъде другаде. Вие представяте света. Всички хора си представят, че само един може да ги обича. Това е най-голямото заблуждение. От вас колцина могат да мислят, че двама могат да ги обичат? И всички търсите само един да ви обича. Сега имате числото едно. Ако числителят едно ви обича, а осемте ви мразят? Имате девет сестри и ако една ви обича, а осемте сестри ви мразят, тогава? Любовта на едната сестра и омразата на осемте ще бъдат ли равни?

Пак ще се спрем върху дробите. Те водят към известно решение. Те си имат чисто практическо разрешение. То е философствуване тук. Но има друга една наука. Щом идеш при деветте моми и си избрал едната, ще видиш още осем души момци. При две моми отиват двама момци, при три моми отиват трима момци. Щом отиде един, той ще яде бой. Да преведа думата бой. Като отиде сам при девет моми, момъкът ще създаде едно от най-големите противоречия в живота си. Ако отиде сам при деветте моми, този момък да не взема нищо. Ако иска да вземе едната мома, тогава се явява спор от другите осем моми. Той не трябва да иска да вземе нещо, а само да дава. После друго - неговата любов към тях да бъде незнайна.

„Отче наш”

26 лекция от Учителя, държана на 13 април 1934 г., София, Изгрев.

1933_04_16 Живот вечен
неделна беседа

ЖИВОТ ВЕЧЕН

„Добрата молитва“

„Духът Божи“

Ще прочета трета глава от евангелието на Йоана.

„В начало бе Словото“

Ще взема само две думи от шестнайсети стих: живот вечен – една обширна тема, може да се каже, една от най-интересните теми на света. Всички други науки се групират около вечния живот. Знанието, силата, властта, желанията, стремежите, всичко се свежда към живота, всичко се групира около живота. Когато говорите за любов, когато служите на Бога, всичко това е свързано. Вярвате в Бога, за да ви даде живот. Някои искат парици, той не търси парици. Парите са само условие за живота. Дрехите са една необходимост за живота. Храната е една необходимост за живота. Жилището е една необходимост за живота. Всичко, каквото се прави, се прави за живота.

Сега трябва да вземем едно ново становище. Болните хора, каквато философия и да им говориш, най-после се запитват: „Кога ще оздравеем?“ Той забравя всичко, каквото си му казал, мисли само за болестта. На бедния човек, след като говориш за живота, говориш за Бога, за бъдещия свят, най-после той казва: „Кога ще се освободя от беднотията?“ Ти разправяй на този, който празнува Великден. Той казва: „Все си е хубаво да има човек хубава дреха за Великден, да се облече.“ Скъсани са дрехите. Новите дрехи струват повече за него, отколкото вечният живот. Казва: „Далечна работа.“ Ангелите да му мислят заради него. Ангелите мислиха и го придобиха. Сега остава хората да мислят и да го придобият. Ангелите го намислиха, хората има тепърва да мислят.

Пита някой къде е бил човек по-напред. Човек беше в едно яйце. В това яйце е седял толкоз милиони години. Като тури едно число с 30 цифри отподире, толкова милиона години е седял в туй яйце вътре и все е мислил за едно: как ще излезе из яйцето навън. Това е едно число с 30 цифри и мисли как ще излезе из яйцето. Сега питате: „Къде е бил в яйцето? Ами сега къде е извън яйцето?“ В яйцето това са възможности. Той е учил само възможностите в живота. Предполагал е, въобразявал си е, та някои от вас и досега още си въобразявате, предполагате. Някоя мома седне и си въобразява това-онова. Тя е в яйцето. Тя като фантазира, за да развие тази задача, трябва ѝ едно число с толкова цифри – от 30 цифри. След толкова

милиона години тя е реализирала своята задача.

Та казвам, не се занимавайте с черупката, какво ще придобиете вън от яйцето. Разрешавайте какъв е животът извън. Всичките хора още не са излезли навън. Някои от вас може да пъплите, вие разбирате думата пъплене. Пъплене, ето какво подразбира, че след като си мислил, че си добил свобода, като видиш опасност, влизаш в дупката. Излез от дупката си навънка и надникни да видиш какво ще стане. Въпрос е: онзи, който е излязъл от дупката веднъж, повече няма право да влиза. Никой няма право да влиза в дупката, от която е излязъл. Веднъж може да влезеш и веднъж може да излезеш. Ако се опиташ втори път, ще направиш едно престъпление. Вие казвате: „Кой може да живее без една къща?“ Не сте вие, които градите къщата. Даже тия къщи, в които живеете, и казвате – тази къща е ваша, не сте я съградили вие. Баща ви, баба ви, майстори са я градили. Други дойдоха да я съградят. Майстори я съградиха. Туй, което ти не си изработил, как може да е твое? Нито материалът е твой, нито работата е твоя, нито парите, които си дал, са твои. Тогава как може да бъде твоя къщата? Я ми кажете. Де е философията? За да ви докажат, че къщата не е ваша, един ден дойде онзи, на който принадлежи, и казва: „Ще си излезете, понеже тази къща беше дадена под наем. Изтече срокът, 120 години беше срокът за древността.“ Ти ще си вземеш всичкия багаж и в 10 дни отгоре ще освободиш къщата, защото ще я ремонтираш.

Ние, съвременните хора, се намираме в голямо противоречие. Мислим как ще се оправи светът. Искаме един оправен свят. Не зная какво разбират хората под думите оправен свят. Къщата не е наша, нищо не е наше и искаме един оправен свят. Когато един влезе в една чиста къща, ще я оцапа. Ще я изцапа и казва: „Кога ще дойдат да я изчистят, да замажат пак къщата?“ Ти ще се спретнеш да я очистиш и да я замажеш, защото, когато дойде господарят на къщата и я намери оцапана, казва господарят: „Ти ще бъдеш така добър да излезеш, понеже обичам наемателите да ми пазят къщата ми, защото аз не я дадох да се цапа.“ Това е иносказателно, върху което трябва да се работи.

Ние седим сега и мислим в непостижимите работи в света. Непостижимите работи са тези. Искаш да станеш цар, искаш да станеш княз, искаш да станеш силен – непостижимо е. Искаш да станеш най-ученият човек, най-богатият човек. Единственото постижимо нещо, което е във властта на човека, то е: да яде, да диша и да мисли. Вън от това всичките работи са непостижими за него. При сегашните условия постижимо е онова, в дадения случай което аз може да направя. Аз мога да се наям, в мене ще се появи едно приятно чувство. Аз мога да дишам, друго приятно чувство ще взема. Аз мога да мисля. Явява се една красива

мисъл. Мисълта е най-творческата сила. Ще каже някой: „Тогава де е силата на човека?“ Силата на човека е в дишането, силата на човека е в мисленето. Така е, който разбира. То е магията. Някой казва: „Магия.“ Ако вие не вярвате в тази магия, не яжте 10 дни. Ако вие не вярвате в туй учение, не дишайте само полови час, да видите какво ще стане с вас. Ако вие не вярвате в думите ми, ако може да спреш мисълта си само за една минута, ти ще се пръснеш с бомба и от тебе нищо няма да остане, нито парченце в света, нито дрипел. Единственото нещо, което човек не може да спре, не може да разруши, то е човешката мисъл. Всичко може да направиш, може да грешиш колкото искаш, но да спреш мисълта в света, е немислимо. Да спреш и дишането, и то е немислимо. Смърт те очаква. И да престанеш да ядеш, е немислимо. В онзи свят, казват, няма ядене. Та в онзи свят хасъл ще има ядене, само в онзи свят ще има ядене. В онзи свят няма да има пиене. В онзи свят ще има пиене и ядене. Няма да има готвене с тенджери, паници и лъжици. Казвате: „Какво ще бъде туй ядене?“ Като отидете, ще видите какво ще бъде туй ядене. Те ви викат на гости и тази работа е оставена, предоставена. Те ви поканват на едно небесно угощение, да направите едно сравнение между яденето на земята и яденето на небето. Аз правя сравнение между яденето на земята и небето, както едно куче яде един кокал и един богат княз седи на богата трапеза. Яденето на небето и земята е като яденето между животно и човек.

Ние тепърва трябва да учим да ядем. Едно куче, като яде един кокал, дойде друго куче и каже: „Този кокал е мой.“ Първото куче ще ръмжи само за кокала. Туй е само за сравнение. Между хората има една слабост: мисли някой, че ще му вземе хляба. Всичко може да ти вземат, но хляба не може да ти вземат. Вземат ти хляба по единствената причина, понеже вярваш, че ще ти го вземат. По закон никой не може да ти вземе хляба; по закон никой не може да ти вземе въздуха; по закон никой не може да ти вземе мисълта. Това са три правила, по които, ако вярвате, не може да ви вземат. Който вярва, законът е верен за него. Казвате: „Ние виждаме, че хората умират.“ Умират, понеже искат да умират, да не ядат.

Сега има известни подбуждения в света. Аз ще ви приведа един пример. Тук преди два дни или няколко дни ми подават едно писмо с един надпис: „Учителю благи, Учителю на мъдростта.“ Аз, още като чета „Учителю благи“, виждам. Отварям писмото. Разправят ми – те са двама бедни хора от Източна България, дошли в София да си намерят работа – ходили, хлопали по много врати, ходили по високопоставени лица на православната църква. Хората им дали пари, да си отидат дома – най-после им дали 50 лева. И сега ме питат в писмото какво да направят с 50-те лева, ако съм учител благ, на мъдростта, като трябват на единия 350 лева, а на другия – 750 лева, за да си отидат дома. Ако не им дам парите, казват:

„Ето един…“

Тези хора не трябваше да ходят да искат пари от високопоставени хора. Ако аз бях на тяхното място, щях да извадя своята магическа пръчица. Тук, в София, има заровени много грънци с пари. Ще ги извадя, ще взема колкото ми трябват: седем–двайсет златни, ще ги заровя другите. После ще се обърна към Господа и ще му благодаря, че е оставил в земята. Сега ще кажете: „Може ли да се направи това нещо?“ Те това сега правят учените хора. Простите хора не го правят. Заровят някъде златни монети, ученият човек тръгва с пръчицата и намира златните монети. Как става това? Аз зная как става това, но не искам да го обяснявам, ще си изгубя занаята. Има нещо, от което аз съм много заинтересован, понеже не искам да си предам занаята, защото в небето аз минавам за един честен човек на труда. Ако дам занаята, ще ме оберат, ще ме ограбят. За да му предам занаята, той трябва да бъде, първо, честен като мене. Да иде да си вземе сто или хиляди лева, ако му трябват. Не да иде да се удоволства с тях, това не се позволява. Ако отиде да се удоволства, тогава има едно течение, гърнето потъва надолу.

Преди години дойде една ясновидка от Ючбунар някъде. Присънило ѝ се, че някъде има такова богатство. Тя ми пише едно такова писмо „Учителю благи“. Ходила при високопоставени лица, питали я: „На колко метра е заровено това богатство?“ „На 50 метра.“ Казвам, това богатство, което е заровено на 50 метра, за да го извадиш, ще изхарчиш толкова труд, колкото, ако би го купил. Няма нужда защо да го правиш. Има достатъчно богатства заровени, но на 50 метра то става при пречупване, при земетресение. Никой досега не е заровил богатството си на 50 метра. Един параход, като потъне, ще потъне на 1500, 2000 метра най-много. Налягането е толкова голямо – някъде и до хиляда метра не може да отиде. Следователно този параход, дето е потънал, там може да го намерят. Но това са отвлечени работи.

Вечният живот, това е същественото, към което човек се стреми. Във вечния живот се намират ония способности, които са необходими на човека, ония чувства, които са необходими за живота, силите, с които човек трябва да работи. Вечният живот значи живот без противоречия. Вечният живот значи да бъдеш заобиколен с добри, разумни същества, които те обичат. Каквото пожелаеш, става. Ти желаеш това, което те искат. Целият ти живот ще бъде уреден. Ще има мъчнотии, но не такива, каквито ние претърпяваме. Ако ние сега сме вън от вечния живот, ние сме в света на противоречията. Например някой човек иска да прекара волята си в света. Защо стават тези войни в света? Всичките войни, всичките противоречия, за всички скарвания в света причината са личните чувства. Ако мене ме

попитате кога ще престанат войните, кога ще престане омразата в света – когато личните чувства се възпитат и хармонизират.

И действително от научно гледище има една анормалност в устройството на човешкия череп. Има една норма, по която се съди кой човек е нормален. Много малко хора ще намерите нормални. Един човек минава за кротък, но има лична амбиция, иска да се повдигне. Защо? Той търси щастието в живота по личен начин. Човек, който върви по личните си чувства, той върви по крив път. Вторите хора в рая съгрешиха по причина на личните си чувства – черепът на първата жена беше недоустроен – Писанието казва там – че за една интрига. Този адепт в рая влиза няколко пъти. Той е държал цяла лекция. Изкушението не е станало тъй изведнъж. Няколко години е минало, докато Ева се убеждава. Тогава нейният череп се е изменил. Там е представено в една повествователна форма – за деца. Тя е била умна жена, принадлежала към една школа. И двамата бяха ученици. Когато Господ им каза да не ядат от забраненото дърво, той им предаде един урок за послушание. Там имаше дървото на живота и дървото на смъртта. Обаче Ева, като разсъждаваше, се заблуди от богатството, от славата, от придобивките в света. Казва: „Не мисля, че нашият път ще бъде този, по който сега вървим.“ Сега хората още вървят по този път. Макар че вие не сте съгласни с Ева, но всеки от вас по няколко пъти в годината яде от забранения плод, защото туй е дърво за познаване доброто и злото. Че у тебе се зароди омраза, ненавист, подозрение, ревност и тем подобни. Зароди се ревност да убиеш човека, да го злословиш, да го унищожиш, да го премахнеш. Питам, какъв е този живот?

Най-после ти трябва да знаеш, че всичките тези същества, които съществуват на земята, са създадени от Бога. Всяка една човешка душа си има своя стремеж. Не гледайте на външната форма. Когато някой казва „Аз не ви обичам“, ето какво разбирам. Аз съм слушал някой да казва: „Не те обичам.“ Това значи: не обичам твоята дреха, с която си облечен. Хвърли тази дреха. Защото дрехата ти е оцапана, аз няма да обичам кирливата ти дреха. Душата ти може да обичам. Ти хвърлиш дрехата, измиеш се и като дойдеш в къщата ми, аз ще ти дам хубава ленена премяна. Ти ще бъдеш добре приет.

Тогава другото положение. Вие казвате: „Заробихме се.“ Никой не може да те зароби. Може да ти вземат богатството насила, може да ти вземат дрехите насила, но да заробят душата ти, е невъзможно. Всеки, който се е опитал в света от 8 хиляди години – аз вземам това число като число на безконечността – всеки, който се е опитал да зароби човешката душа, да отнеме свободата ѝ, много жестоко си е изпатил. Аз мога да ви дам много

данни, цяла статистика. Учители, които са искали да ограничат учениците си; мъже, които са искали да ограничат жените си; жени, които са искали да ограничат мъжете си; бащи, които са искали да ограничат синовете си; майки, които са искали да ограничат дъщерите си, никой не е прокопсал. Нито една майка не е прокопсала; нито един баща не е прокопсал; нито един учител не е прокопсал; нито един държавник не е прокопсал; нито един цар не е прокопсал. Всеки, който се е осмелил да зароби човешката душа, не е прокопсал. Ужасен е този закон. Сега казвате – да обесим тези хора, да оправим света. Няма такъв писан закон – да се бесят хората. Мойсей, който даде заповедите, казва: „Не убивай, не злослови, не кради, не прелюбодействай, не вземай това, което ближният ти има." После дойде онзи държавен закон. Написаха в името на Мойсея, че заради благото на отечеството един може да се убие, може да се заколи, да се обеси. То е друг въпрос. Тогава влизат религиозните хора и казват – Господ ги е наказвал. Не, Господ не направи ада. Ада го направиха хората.

Господ казва: „Душата ми не съизволява със смъртта на хората." Ако един човек се самоубива, Господ не съизволява. Адът е направен от хората, не от Бога. Ада другояче го разбирам. В света при появяването на човека се явиха две школи от най-учените хора на човешката раса. Те се разделиха по възгледите на светлината и тъмнината. Едните поддържаха, че при светлината животът може да се поддържа по-добре. – Другите поддържаха обратното: че при тъмнината човешкият живот може да се развие по-добре. Онези на тъмнината казваха, че светлината може да се използва за един много малък кръг и тесен кръг. Светлината никога не трябва да се дава. Те аргументираха, доказваха, че като спи човек, трябва в тъмнина да спи. И като се върти земята, трябва тъмнина. И те се разделиха на две ложи: бели и черни братя с противоположни възгледи. Едните казваха, че човек трябва да се ограничи в затвор. Туй е тяхното учение. Другите казваха, че човек трябва да има пълна свобода. Чрез убеждение да го убедиш.

Следователно има два вида хора: едните, които вървят по правия път на светлината, а другите, които вървят по пътя на тъмнината. Това са възгледи за живота. Ти искаш да бъдеш враг, това е път на тъмнината. Ти искаш да бъдеш светия, това е път на светлината. Искаш да имаш знание – да го използваш за себе си, ти си в пътя на тъмнината. Ти искаш да работиш за благото на ближните си, ти вървиш по пътя на светлината. Ти не си ходил в онзи свят, ти имаш блага и искаш да ги опиташ само за себе си, ти вървиш по пътя на тъмнината. Аз съм слушал мнозина да разправят какво са видели. Аз не коригирам, но аз какво зная, казвам, и те какво знаят.

Разправя една баба от Варненско, че тя отива в онзи свят. Вижда всички

наредени в редица, всички седят, никой не говори, не може да ядат. Лица, които отиват от този свят в онзи свят, не може да ядат. Значи да изпратиш хляб от този свят в онзи свят, то е все таки една развалена гозба, един мухлясал хляб, не може да се яде. Та в онзи свят всичките седели, то е схващането на бабата. Тя е ходила в първото небе, при ненапредналите души. Дето говорим за небето, там има училища, има обществен строй, има ядене и пиене има, градини, по улиците няма абсолютно никакъв прах, всичките извори текат изобилно, рекички има, няма мътни реки. В този свят, за който ви говоря, животни няма. Там воловете са като хората свободни. И мечки няма, и тигри няма, и вълци няма. Всичките животни носят все човешки форми, все хора са там. И риби няма там. Няма какво да правите, да ядете, ни раци има, ни миди има. Ако някому се доще да яде риби или рак, пращате го на земята да види кой кон да пояздi. После го питайте: „Искаш ли още?“ „Стига ми вече.“

Туй е предметно учение. Това е в разните форми. Вие се съмнявате. И аз на ваше място бих се съмнявал. Казвате – дали е така, или не. Не е важно. Важно е, че във вечния живот съществуват условия, при които човек не може да умре. Съществуват условия, при които сиромах не може да бъде. Съществуват условия, при които човек болен не може да бъде. Съществуват условия, при които робството е абсолютно изключение. Съществуват условия, при които има напреднали хора.

По какво е велик Христос? Че той направил първия опит. Много скъпо му излезе. След като го разпънаха, излезе от гроба навън. И досега християнският свят е разделен на две: възкръснал ли е Христос, или не е възкръснал. Това зависи от гледището. Начинът, по който Христос умрял, по този начин не е възкръснал. Туй не е възкресение, а оживяване. Защото при първите условия щяха да го разпъват, а при вторите условия той имаше друго едно тяло, което е напълно под контрола на неговата воля, под контрола на неговия ум. Той може да сгъстява това тяло и може да го разредява, да става видимо и невидимо, да ходи по своя воля, дето иска. Питам, такъв човек кой може да го разпъва? Ако втори път дойде Христос, той няма да дойде с физическо тяло. Той ще се яви и няма да го има никъде: нито насам, нито натам. Като дойде, ще го повикат в обществената безопасност, и веднага ще изчезне. Викат го в някой участък, и няма го. Навсякъде свободен и никъде не може да бъде. В обществени учреждения ще го викат, няма да го има, пък и в църквите ще го викат, и там – няма го. Те мислят, че като дойде, ще го посрещнат със знамена, с хоругви – тази дума не е българска. Аз ѝ давам малко друго тълкуване. Оие11е спозе. Ако един французин произнесе кел шоз и един българин произнесе, ще има разлика. Ако французин произнесе българска реч, ще видите, че езикът му е малко спънат. Кел на турски значи друго нещо. Англичаните

казват кел шоз, значи нему да се покаже. Турците разбират, че главата му е келява. Англичанинът разбира, че иска да му се покаже нещо, но първата дума няма да разбере.

Та казвам, мъчно е да се преведе известна форма. Да кажем, вие имате известно убеждение. Прави сте да пазите думата си. Казвате: „Ние не искаме да ви заблуждаваме.“ Прави сте. И аз не искам да ви покажа кривия път. Казвам, аз искам да ви покажа най-добрия път, по който вие може да постигнете това, което желаете. Имате право. Тъй както сега живеем и тъй както очаквате, в живота никакво постижение не може да имате. Жена, която се е научила да кълца месото като готвачка, какво е научила? Онзи зидар, който се е научил да чупи камъни, онзи математик, който се е научил да изчислява какви са движенията на планетите, на месечината… Има такива счетоводства в природата. Мене не ми трябват да изчислявам. Всеки знае защо. Аз правя своите най-сложни изчисления, които на един математик може да вземат три години да работи, мен ми вземат само три минути. Какво ще кажете на това? Това са факти. С онези начини на мислене той ще изчислява фактите как да добие тази сила, пък аз ще ползвам тази сила, ще вляза във връзка с разумните същества, които отдавна са разрешили, и ще кажа: „Моля – как седи този въпрос.“ Ако аз отида като капитан в един параход, няма да пострадам. Онези, които изчисляват, те съграждат нови форми. Като съградят нови форми, тогава изчисляват. Не е лош този процес, но в него мъчно се постигат тези задачи, които сега искаме, а онези процеси, в които формите са вече създадени. Вие имате вече едно тяло създадено, вие имате вече една глава създадена. Имате една глава, в която имате три билиона и шестстотин милиона клетки. Всяка една клетка по един лев да струва, това са три билиона и шестстотин милиона лева – само в главата имате толкова.

При това сегашните хора не знаят предназначението на веждите. Някои казват, че били за пот, да не пада в очите. Туй е на второ място. Веждите имат велика цел в мисловната форма на човека и в нашите наблюдения. Всички хора, които имат надвиснали вежди като на Тарас Булба от Гогол, те са хора на краен материален свят. Такъв сиромах не може да бъде. Веждите на онзи търговец не са тънки. Един човек с такива дебели вежди, той учител не може да бъде. Защото той оперира с дългите вълни на човешкия живот. Тънките вежди оперират с късите вълни на електричеството и магнетизма. Следователно една жена с тънки вежди, като види човека, на мъжа си ще каже: „Ти с този човек нямаш работа.“ На мъжа ѝ трябват десет години да разбере тази работа. Това са факти проверени. Тъй става, то не е за обяснение сега. Тънките вежди, то е вече школа. Да се знае кои са тънките вежди. Трябва да се вземат тези косми, да се знае кои са тънки. Човек с тънки вежди и дебели вежди, това са два

характера различни.

Човек с дебели косми на главата може да стане един обикновен човек, може да стане разсилен, може да стане орач, може да стане ковач, но учен не може да стане. За учен човек се изисква коса тънка като коприна. Всеки косъм си има специфична служба в природата. Косата и да падне, да остане корена на човешката коса. Когато и коренът на човешката коса падне, с него е свършено, трябва да си вземе билет за онзи свят. Някой път някой, като дойде някой при мене, пита има ли да живее дълги години. Аз нищо не казвам, поглеждам главата. Казвам: „Ще живееш толкова, колкото Господ ти е дал.“ Аз го виждам, той след две години ще си иде, останали десет корена на главата му, всеки корен за една година. А човек има триста хиляди косми, значи триста хиляди години има да живее. Значи има триста хиляди години кредит. А сега колко живеете? Наместо да оживявате, вашата глава оголява.

Та казвам, единственото благо, внушено, ако разбирате. Сега вие си правите прическа. Често жените се мажат с помади, мъжете си бръснат главите. Аз съм дал една рецепта. Знаете ли съвременните хора със своето бръснене каква пакост си правят? Сега засягам интересите на бръснарите и на стригачите. Да си стриже човек косата и да я остави тук и там, не е много завидно, понеже всяка една част, която се отреже от човешкото тяло, е свързана с него. Ако на твоята коса стъпи един лош човек, веднага ще боледуваш. Ти ще отидеш при един стригач, да ти остриже косата, който е развален човек. Ще излезеш от неговия дом. Не ходи при такъв човек. Онзи, който те стриже, трябва да е светия. За бъдеще онзи, който ще стриже, той трябва да е свършил и четири факултета. Този, който те стриже, трябва да е бил пустинник, да е прекарал двайсет години в гората, че като те пипне, като излезеш, да кажеш: „Много съм благодарен от този бръснар.“ Та казвам, трябва да разбирате благата, които имате. Глави, които имат гъсти коси, са за предпочитане от главите, които имат редки коси. Това зависи от вашата воля. Ако вие се тревожите за нищо и никакво, ще оредеят косите ви. Ако вие си турите вяра, косите ви малко ще се сгъстят.

Та казвам, ние сега се отдалечихме от предмета. За мене косите са един резултат. Онези, които подстригаха косите, са учени хора. Ние с космите сме свързани с невидимия свят. Забележете, онези хора, които имат хубави коси, те винаги са разположени. Онези хора, които имат хубав цвят на лицето, те са винаги разположени. Онези, на които веждите са хубаво изписани, са разположени. Щом веждите се объркват, и чувствата се объркват. Щом косата почне да се обърква, и умът се обърква. Някой път вие казвате: „Какво трябва да правим?“ Щом си неразположен, намираш

се в трудно положение, аз сега може да ви дам една формула. Онези, които са религиозни, и онези, които не са религиозни, какво трябва да кажат. Онзи, който не е религиозен, да си каже на косата: „Аз искам да бъда честен човек, аз искам да бъда справедлив човек, аз искам да бъда умен човек, аз искам да бъда благороден човек.“ Три пъти на ден да си оглежда косата, неразположението му ще изчезне. Сега някои мислят, че той, като вярва в Бога, ще стане честен човек. Честността е дреха на твоята душа. Ако ти нямаш тази дреха – честността е високо положение – ако ти не си честен, у тебе висшите чувства са в особено положение. Без честност нищо не можеш да постигнеш. Честността показва пътя на твоя личен живот. Ако всичките хора са честни, това е едно благо за тях. Казвате – човек не трябва да бъде честен. Какъв трябва да бъде? Тогава той ще си създаде всичките болести. Честността е една мярка за личните чувства на човека. Тогава твоята глава ще се устрои както трябва. Другите може да се съмняват дали съществуват такива чувства в човека. Чудни са хората.

Ако ти отидеш в една градина с ябълки, може да се зарадваш. Може ли да се зароди честността? Ако в твоята глава няма такива плодни дървета, ако в твоята глава осакатиш клетките, ти ще си създадеш най-голямото нещастие. В твоята глава има клетки, които работят за твоята честност, има клетки, които работят за твоята справедливост. Те са вътре в мозъка. Ти ще кажеш: „Аз не искам да се занимава с тези работи.“ Щом ти не искаш да се занимаваш с честността, със справедливостта, то всичкият свят около тебе няма да се занимава с тебе. Ако си честен, всички ще се занимават с тебе. Ако си справедлив, всички ще се занимават с тебе. В света ние сме силни дотолкоз, доколкото хората има нещо да обичат в нас. Вас ви обичат само за вашите добродетели.

Под думата добро аз разбирам материалните условия на човешкия живот. Под добро се разбират всичките условия на вечния живот. Понеже във видимия и невидимия свят всяко постижение, което човек е постигнал, то е добро. Ако го постигнеш, то е добро, ако не го постигнеш, то е фантазия, то не е валидно, то е отвлечена мисъл. Постигнеш ли го, то е основа на живота и то ражда радост и веселие. Ти не може да бъдеш радостен и весел, ако доброто не носи в тебе условия за този вечния живот. Това е онази непреодолима вяра, да вярваш в себе си, че ти няма да умреш, нищо повече. Когато небето се заоблачи, да знаеш.

Тука преди два дни бяхме на екскурзия на Витоша. Идват няколко братя, искат да идат и да прекарат на Присоите една вечер. Аз поглеждам моя барометър, казвам на този брат: „Не е време сега.“ А този брат е от учените. Казвам: „Вие излагате живота си на опасност.“ „Няма да има дърва?“ Казвам: „Има дърва, но дървата няма да ви помогнат.“ „Ама

другите отидоха.“ Там имало двама братя и те се молили, дано Господ да им даде ум да не отиват при тях. Казвам: „След два часа ще се яви вятър, ще се заоблачи. Ако слушате мене, върнете се в София.“

Трябва да се възпитаваме. В нас има един, който ни дава съвети – туй, което ние наричаме интуиция. Понякой път вие не обръщате внимание. Например заболи ви гърбът или усещате болка в коляното, или в глезените, или в пръстите. Това е собственият ви барометър, който показва, че времето ще се развали скоро. Ако има вятър, да се завиеш. Казвам, скоро ще се яви градушка. Ти казваш: „Боли ме гърбът.“ Ти не си се разболял, но тия косми като антени възприемат електричеството, което те безпокои.

Та казвам, страданията в света произтичат от външните промени, с които разумният живот иска да ни покаже, че при известни условия ние трябва да ги слушаме. Преди години, не в този век, преди повече от 30 години, качва се един каракачанин в един параход в Бургас. Той се качва, но неговото куче го тегли. Той се учудва. Казва: „Друг път това куче не е правило така.“ Тегли го кучето за абата и той се връща. Казва: „Ще послушам кучето си.“ Той беше единственият човек, който се избави от този параход. Всички други потънаха. Не се знае доде отидоха. Единствено каракачанинът, който послуша своето куче, остана жив. Ако вие не слушате вашите вежди, ще потънете в морето. Ако вие не слушате вашите косми, ще потънете в морето. Ако слушате техния съвет, глава няма да ви боли. Те не са само за украшение, те са един придатък. Веждите означават интелигентност, те означават една вътрешна интелигентност. Тънките вежди означават един обективен ум. Ако имаш тънки вежди, уповай на обективния си ум. Ако имаш дебели вежди, уповай на вътрешния си ум. Някои си търгат космите на веждите. Не си търгай веждите, но уповай на тях. Някои ги бръснат. Някои от тънките вежди искат да си направят дебели, а други от дебелите искат да си направят тънки. Оставете ги точно такива, каквито са.

Сега ще каже някой: „В онзи свят като отидем.“ Та онзи свят е от същества разумни, не такива като тези на земята. В онзи свят като отидете, къщите не са така направени. Там къщите се осветяват отвсякъде. Някой път, когато светлината е много, те си имат тънки завеси, но всичката къща е осветена. После са хигиенични. В онзи свят, като срещнеш един човек, той мяза на роза, на карамфил, на теменуга, от него лъха благоухание. Той има отличен език. Няма да намериш никаква подигравателна дума, нито остра дума, нито остър поглед, но мек поглед. Като срещнеш там някой, всеки иска да ти услужи. Тук, на земята, като идеш някъде, ще те питат кога ще си идеш. В онзи свят не питат кога си дошъл и кога ще си идеш, а казваш:

„Добре дошъл, ще се разговориме.“ Кога ще си идеш, това е за самия човек.

Та казвам, разумният живот се отличава с една интензивност. Тази интензивност се поддържа от човешкото тяло. Тази интензивност – човек по никой начин не трябва да изтощава своето тяло, както са правили много постници. Постенето е разумен метод само да се премахнат излишните вещества, които са непотребни. Като си забогатял, много ще дадеш. Всеки човек има определена тежест в природата. По това те познават. Всякога, когато имаш повече или по-малко, ти си в едно анормално състояние – или възходящо, или низходящо. Когато имаш тази определена тежест, ти си нормален човек. Някой задебелей много, той се радва. Някой изтънее. Това са две крайности. Не трябва да бъдеш нито много дебел, нито много тънък. Какъв ще бъдеш, това е специфична работа. Ще оставим това настрана. Доста работи са правени. Нормалното състояние умствено трябва да се поддържа. Има едно неразбиране, с което хората си причиняват беда един на друг. Хората едни други се морят. Понякога се среща – майката вкъщи станала по характер такава, че не обича едно от своите деца. То ще си замине. Ако майката има любов към едно от своите деца, туй дете дълго време ще живее. Но ако майката обича детето си, а детето умира, тази любов е слаба. Майката има любов към детето си. В нейния ум не може да влезе отрицателна мисъл, че туй дете може да умре. Ако майката обича детето, казва: „Да не би Бог да ми вземе детето.“ Тази любов е слаба. Щом влезе отрицателна мисъл, туй дете може да умре. Възможно е да се случи.

Та казвам, тези мисли са потребни за всички хора. Има известни учения, които са еднакво валидни. Аз разделям хората на няколко категории: хора с обществен бит, хора с личен бит, хора с морален бит, хора с умствен бит и хора с естетически бит. Може да ви обясня тези категории, но всички тези категории трябва да се хармонизират. Ако с обществения бит хора нямат един отличен ум, те може да бъдат много нещастни, понеже няма да имат елементарни условия, при които техният живот може да се поддържа. Хората от личния бит, ако нямат правилно разбиране за живота, те ще бъдат най-нещастни. Най-големите нещастия, които ние може да преживеем, са от личния живот на хората. Та казва сега, когато Христос казва: „За да не погине всеки, който вярва“, в какво трябва да вярваме? Да вярваме в това, откъдето иде разумният живот. Вечният живот, това е разумният живот в света. То е една наука, с която ние може да продължим живота си и да бъдем щастливи. Защото, ако в живота нямаме щастие, ние не сме на правия път. Някои мислят, че страданието е най-голямото зло. Страданието е благо. Има други злини, които спъват хората. Само обезверяването, че всички хора са лоши, онази максима, че

човек за човека е вълк, права ли е? Как така, де е човекът?

Аз казвам, човек за човека е брат. Човек за човека е вълк, това е едно състояние на чувствата, едно състояние на ума. Защото за мене и за него земята е доста широка, за да можем ние да живеем. И единият, и другият човек имат условия, свое предназначение. Всяко едно клонче, всяко едно листо на дървото е необходимо. Ние сме се научили само да рушим в света. В себе си ние осакатяваме най-хубавите работи. Аз съм срещал хора, които преди години са много религиозни. След 4–5 години казват: „Аз вече не мога да бъда религиозен, напуснах онези идеи." Срещам друг, който преди години е бил материалист, случило се е някое нещастие, той станал вярващ.

Казвам, и едните, и другите вървите по един естествен път. Човек трябва да вярва само това, с което е роден. Той не трябва да вярва в купешки неща. Вярвам в това, което нося със себе си: вярвам в своя ум, сърце, душа, дух. Какво ще ми каже някой, че дух нямало. Човек дали има дух, или няма дух, то е друг въпрос, мене няма защо да ме убеждавате. Че някой казал, че няма душа – туй е понятие. Когато някой казва, че не е богат – аз не съм се родил, за да бъда богат – при това аз съм богат. Имам три билиона и шестстотин милиона, вложени в банката. Имам и други двеста билиона, вложени в тялото ми. Казвам, един човек от шестстотин билиона златни французки, беден ли е? Ще ме питате: „Ти от кои си, от вярващите ли си?" Аз съм от вярващите на онова верую, в което всички разумни хора от създаването на света досега са мислили. Аз съм от тях. Те казват – любовта е една; мъдростта е една; знанието е едно; свободата е една; истината е една. Резултатът на истината е свободата. Резултатът на мъдростта е знанието. Резултатът на любовта е животът.

Следователно, щом ти живееш, това е вечното начало на любовта. Щом ти се учиш, това е вечното начало на мъдростта. Благото, силата е скрита там. То е в твоето бъдеще. Щом ти си свободен, зад свободата седи истината. Без истина в света свобода не може да има. Който вярва в истината, той ще бъде свободен. Някой на мене ми казва: „Аз не съм свободен човек." Как да не съм свободен човек? Не сте ли виждали тези фокусници, които играят, турят, изваждат от джоба си пари. Мене ми разправяха за някой си факир от Индия. Отива в Америка и направил човекът от злато пари. Казва: „Може да си вземете по една златна монета." Претърсили джобовете му. Той, като помисли, изважда, изважда, но сам бърка. Изважда и казва: „Господа, може да си вземете." В природата съществуват чудни работи, с които тепърва трябва да се занимаваме. Трябва да оставим нашето глупаво безверие. Аз не съм за глупавата вяра, но не съм и за глупавото безверие. Аз съм за разумната вяра и за разумното безверие, което не вярва в

глупостта. Разумната вяра и онази, която вярва в самата истина, не може да се съмнява. Тъй е, какво ще ми разправяте на мене.

Сега това, което ви говоря, е вътре във вас, трябва да направите опит. Аз на вас ви казвам неща, на които трябва да се спрете. Ще срещнете мъчнотии в живота си, дето никой не може да ви помогне. Вие ще срещнете тия мъчнотии, както онзи българин е срещнал. В гръцко-българската война той останал в една пещера гладен, никой няма. Най-после почнал да се моли и казва: „Господи, слушал съм за тебе, че чудеса си правил, това си правил. Може да е така, може да не е така. Аз нямам никаква опитност. Аз гладувам, аз умирам. Ако може да ми дадеш малко хляб, ще повярвам, че има Господ." Седи в пещерата. Той е бил учител от Казанлъшко. Не се минава половин час след молитвата, гледа, една костена жаба татрузи около половин кило хляб, остава го при пещерата и се връща назад. Като се върнал, казал на учениците си: „Деца, сега аз вярвам в Господа." Половин кило хляб, донесен от костената жаба, струва повече, отколкото всичките трактати. Учените хора са добри, но по някой път някои от тях ги е страх от общественото мнение да си кажат истината. Едва сега учените хора почват да се осмеляват да казват, че има нещо, че има душа човек, признават вече. Дойде някой и обяснява, че имало душа. Казвам, този въпрос вие сами трябва да се убедите. Каквото казват учените хора, няма да ви ползва, но онова, което вие сами може да кажете, то е най-силното доказателство.

Сега вечният живот разбира онези добрите условия. Всякога трябва да имате превод на нещата в света. Нещата са невидими. Болестта е възможна само при дадени условия. Щастието е възможно само при дадени условия. Знанието е възможно само при дадени условия. Силата е възможна само при дадени условия. Всички неща са възможни само при известни условия. Щом искаш свобода, трябва тези положителни условия. Свободата си има свои условия, всички хора трябва да застанат да мислят по един и същ начин. За знанието пак си има особени условия. За любовта, за живота пак си има особени условия. Нещата в света насила не идват. В природата има един закон, който чака. Хората трябва да минат през едно поле, дето съзнанието само минава, само усеща работите. Не мислете върху това. Едва 700 години преди Христа са почнали да мислят така, както сега. Нашето мислене върви от 700 години преди Христа. И то върху известно знание хората са почнали да мислят по-дълбоко. Дълбочина има в мисълта.

Казвате: „Родил съм се, ще умра." Той не знае какво нещо е животът, и говори за смъртта. Че смъртта е една далечна наука. Първоначално смъртта е означавала – ще се лишиш от онези условия, при които животът

може да функционира. Не че животът е изчезнал. Ще имаш други условия, други схващания. В смъртта ще имаш най-тънкия образ за живота, който човек може да си въобрази. Това е смъртта. Едисон разправя, че бил в лабораторията си и направил един сеанс. Чул гласа на един свой приятел, който е жив: „Много време ни готвят, някъде ще ни пращат, готвят ни за експедиция, ще ни водят някъде.“ Нищо не мога да ви кажа сега. Може би, като се върне Едисон от своята експедиция, ще ни каже къде е бил. Някой път не позволяват да кажат, нито пък могат. Какво ще разберете, да ви каже един човек, който живее в четвъртото измерение. Или какво ще разберете, да ви дадат едно число 10 на 20-а. Има математически учения, може да кажат нещо, но да разбереш тези истини, които са скрити в числото, за това се изискват хиляда години.

Като отиваме на Витоша, спираме се за почивка и казвам: „30 секунди почивка.“ Какво ще правим за 30 секунди? За 30 секунди светлината изминала 9 милиона километра. Направете сметка, ако един човек измине 9 милиона километра, колко години ще му трябват. 30 дена по 50 километра на ден. Трябват му 60 години, за да изходи туй, което светлината извървява за 30 секунди. Ако един човек мисли с бързината на светлината или ако ти мислиш с бързината на една костена жаба, какъв ще бъде твоят възглед? Аз чета доста научни трактати. Ще ме извините, но някои трактати наричам на костената жаба, някои ги наричам на зайците, някои на паяците. Тук-там едва ще се намери някой учен човек, казвам – това е философ с трезва мисъл. И в религиозно отношение някои хора има, които казват, че ще отидем на онзи свят, да ни е добре на нас. Онзи свят е тук. Ние и сега живеем в онзи свят, само че не го знаем. Трябва да се пробуди човешкото съзнание.

Ще ви приведа един пример из американския живот. Едно дете се разочаровало от своята майка и забегнало за 16 години. То се разболяло и е вече на умиране. Лекарите казват: „Пишете на майката да дойде.“ Майката идва, поставя ръката си на главата. То казва: „Мамо!“ Питам, туй болното дете как знае, че майката е там? Тя като си поставила ръката, то оздравяло. Туй, което лекарите не можаха да направят, майката, като си положи ръката, детето оздравя. Липсваше любовта в него. Тя вложи в неговия живот и то в няколко дни става. Хората в света умират от безлюбие. Хората се отчайват, избиват се, какви ли не работи стават.

Вложете ръката на любовта. Това е вечният живот. Любовта е, която носи живота; мъдростта е, която носи знанието; истината е, която носи свободата.

Това е вечният живот.
„Благословен Господ, Бог наш“
Тайна молитва

Двадесет и девета неделна беседа
16 април 1933 г., неделя, 10 часа

1933_04_16 Дреха на живота
утринно слово

ДРЕХА НА ЖИВОТА

Размишление.

Ще прочета 2 гл. от Иоана.

Едно нещо поддържа съзнанието на човека – идеята за младостта. Човек трябва да бъде млад. Какво означава младостта? Да си млад, това значи да любиш. Да имаш любов в себе си, значи да имаш живот. Любовта се познава чрез живота. Който живее, той има любов. Който умира, губи любовта. Следователно, докато имаш любов в себе си, всякога ще живееш; щом изгубиш любовта си, ще умреш. Когато човек има наченки на живот в себе си, той се подмладява. Без младостта животът не иде. Като изгубиш живота си, казваш, че си остарял. Под "старост" разбирам залязване на живота, а под "младост" – изгряване на живота. Дето е животът – там е любовта. Като живееш, ти си в резултата на любовта. Казано е, че любовта ражда живота. Ако животът е лишен от младостта, той никога не може да се разбере.

Второто нещо, което поддържа съзнанието, е идеята за старостта. Човек трябва да бъде стар, т.е. мъдър. Ако в старостта няма мъдрост, тя остава неразбрана. Резултата на мъдростта е знанието. Старият трябва да има знание. Ако си стар и нямаш мъдрост, ти си осъден на смърт. Старост без знание нищо не струва. Както младият умира от липса на живот, така старият умира от липса на знание и мъдрост. Две причини има за остаряването: нарушаване закона на любовта и нарушаване закона на мъдростта. Младият нарушава закона на любовта, а старият – закона на мъдростта. Казвате, че умрял някой стар човек. Според мене, той не е стар. Истински старият никога не умира. – Защо? – Защото живее в закона на мъдростта. Каже ли младият, че и без любов може, той ще умре. И ако старият каже, че може без знание и мъдрост, и той умира. Ако чуете, че някой стар човек умрял, ще знаете, че той не е стар. Следователно, ако си стар, знай, че имаш и знание, и мъдрост. При това положение, ти се радваш на живота.

Като говоря за младост и старост, ще повдигнете ред въпроси. Ще кажете: Защо старият и младият са осъдени на смърт? – Защото не вървят по пътя на любовта и мъдростта. Ако искат да не умират, трябва да спазват законите на любовта и мъдростта. Цялото човечество, както и отделните хора, не спазват тези закони и вървят по свои пътища. Всички разбират младостта по един начин, а старостта – по друг, благодарение на което се отклоняват от правия път на живота. Новороденото дете увиват в пелени, не му дават да мърда. Според мене детето е дошло на земята, именно да се мърда, да се движи. Роденият не се нуждае от никакви пелени, от никакви

повои – разбиране му е нужно. Превеждайте идеите млад и стар в прав смисъл. Не е млад онзи, който е току-що роден. Майката се радва на детето си, но тя не знае защо се е родило то. Тя очаква да й донесе някакво щастие, но остава излъгана. Вярно е, че детето носи щастие, но ако майката и бащата са стари, т.е. ако имат знание и мъдрост. Ако родителите нямат знание и мъдрост, т.е. ако не са стари, детето ще им донесе най-голямо нещастие.
И тъй, който влезе в духовния свят, трябва да бъде или млад, или стар; или дете, или възрастен. С други думи казано: в духовния свят ще проявиш любовта и знанието си. Любовта има отношение към сърцето, а мъдростта и знанието – към ума. Ето защо, в разумния свят се проявяват само умните. Там не се допущат глупави хора. Изобщо, в разумния живот се проявява само положителното. Че някого обрали, че някой счупил стомната си, че го уволнили от служба, това не са прояви на разумния живот. Че някой умрял, това не е проява на живота. Друг е въпросът, когато се ражда човек, когато детето ходи на училище да учи. Истинският живот подразбира придобивки. Че страдаш или се радваш, и това е на място. Така ще придобиеш ценни неща. Радостите и скърбите са реалностите на живота. Като страдаш, ти се обличаш в дрехата на живота; като се радваш, пак обличаш дрехата на живота. Като не си доволен от страданието, казваш: Защо Господ ми даде тази дреха? – По-добре ли е да те повие в пелени, да върже ръцете и краката ти? Широка е дрехата на страданието, в нея можеш свободно да риташ нагоре-надолу. Благодари за тази дреха. Според мене, страданието е най-красивата дреха, с която младият може да се облече. Дето е животът, там иде страданието. Като влезе в някой дом, то казва: Аз ида между живи хора. Ако тук няма такива, веднага ще си замина. Като влезе между разумни хора, страданието казва: Аз ида между вас, търся разумни хора. Аз искам да ме разберете и придобиете нещо от мене. Като изучавам хората, виждам, че те търсят лесния път, т.е. живот без страдания. Щом не искат да страдат, те ще останат голи. Защо? Защото не приемат дрехата на живота, да се облекат в нея. Не е позволено да ходиш гол! Следователно доброволно ще приемеш страданието, за да се облечеш. То е долната дреха, която малцина виждат. Първо ще облечеш долната си дреха, а после горната. – Коя е горната дреха? – Знанието. Наистина, който страда, той придобива знания. Той облича горната си дреха, която всички виждат. Красива е дрехата на знанието. Всички хора желаят тази дреха. Обаче знанието не отива при човек, който не е страдал. Щом види, че е гол, то казва: Като се облечеш, тогава ще те посетя. Аз нямам нищо общо с голи хора. Който не е облякъл дрехата на страданието, той не може да облече дрехата на знанието. Това е правилото на живота. През тази опитност са минали всички велики хора на земята. Много пъти сте ме питали защо страдате и аз все съм мълчал. Днес ви казвам: Страдате, за да се облечете, да не ходите голи. – Ние не искаме тези

дрехи. – Щом не искате, продайте ми ги. Аз съм готов да ги купя. Ако отворите моя гардероб, ще видите, че е пълен с дрехи на страданието, купени от хора – от мъже, жени, деца. Купил съм ги, но съм готов и да ги продам. Дойде някой при мене, иска да го уча, да му преподавам новото учение. И това може, но първо ще му продам една дреха на страданието. След това ще започна да го уча.

Първо човек се облича с дрехата на младостта. Тази дреха наричат дреха на страданието. Ето защо, който не може да облече тази дреха, не може да се подмлади, не може да се нарече млад. Това е закон. Няма същество, от каквато йерархия да е , като стъпи на земята, да не облече дрехата на младостта. Който се откаже от дрехата на страданието, той е осъден на смърт. Питате: Защо иде страданието? – За да обикнете смъртта, т.е. да се примирите с нея. Облечете дрехата а страданието доброволно, за да приемете любовта и живота. Щом животът е с вас, и любовта ще бъде с вас. Дето е любовта, там страданието се понася лесно. Любовта украсява дрехата на страданието. Който не познава дрехата на страданието, не познава и своята майка.

И тъй, не се притеснявайте, но приемете страданието с любов. Това се отнася до онзи, който търси истинския живот. Не е достатъчно да кажеш: Ще се страда, не може да се освободим от страдания. Или не е достатъчно да се каже, че Господ ще обърше сълзите ни. Христос има предвид онези страдания, които осмислят живота. И аз говоря за тези страдания. Що се отнася до човешките скърби и страдания, които ги тровят, това е друг въпрос. Следователно приемете страданието и го свържете с младостта. Ако страданието не ви подмладява и не оси любовта, то нищо не ви ползва. Отнасяйте се съзнателно към страданието, към неговата дреха и за никаква цена не я продавайте. Докато сте облечени с тази дреха, вие всякога ще бъдете здрави. Щом я изгубите, всички нещастия ще ви сполетят. Като дойдат страданията и нещастията, не питайте защо идат. Те идат по единствената причина, че сте изгубили дрехата на страданието.

Аз мога да изнеса много примери от живота, да видите, че мисълта ми е права. Не може без страдания. Който няма дрехата на страданието, той е изложен на външни неблагоприятни условия: на течение, на хапане от мухи, насекоми и др. Чрез тази дреха природата защищава човека от външните условия. Ето, и Христос – Син Божи слезе на земята и облече дрехата на страданието. Само така Той можа да изяви Божия живот. Ако не беше облякъл тази дреха, Той не би могъл да изяви Божията Любов. Христос разбираше закона на Любовта и страданието, и каза: "Чашата, която Бог ми даде, да я не пия ли?" Той изпи тази чаша и прие истинския живот. Чашата на страданието носи живота. За онзи, който не разбира смисъл на чашата, тя е горчива. За онзи, който я разбира, тя носи живот. В този смисъл страданието е елексир на живота. Младият не може да бъде силен, ако не е облечен в дрехата на страданието. Голият не е силен. И

старият, без знание, е също гол.
Човек минава едновременно през две състояния – през състоянието на младия и през състоянието на стария. Ако не може да ги използва разумно, той всякога остава гол Ето защо, младият трябва да се облече с дрехата на страданието, което води към любовта, а старият – с дрехата на знанието, което води към мъдростта. Под "мъдрост" разбирам духа в човека. Не можеш да се наречеш човек, ако нямаш дух, който те води към знанието. Духът открива тайните на човека. Той го укрепва и въздига. Духът е майка, баща и приятел на човека. Ако не е така, много ще чакате, но нищо няма да придобиете. Без силата на духа, и вярата е безпредметна. Някой очаква щастието след смъртта. Щастието е във възприемане на живота. Без живот няма щастие. Следователно, ако приемаш истинския живот, и днес можеш да бъдеш щастлив. – Как да се справим с нещастията? – Че кое ви прави нещастни? Искате да отидете на небето, там да намерите щастието. Лъжете се. В небето има същества, които абсолютно спазват Божиите закони. Там всички са облечени в дрехата на страданието. За тях се казва в Писанието, че са облечени в бели дрехи. – Как са станали бели? – Чрез страданието. Значи страданието избелва дрехата на човека, прави го светъл и чист.
Сега, като говоря за страданието, имам предвид разбраното страдание. Който се страхува от страданието, не го разбира. Той казва: Предпочитам да умра, отколкото да страдам. – Не е така. Смъртта има смисъл, ако води към възкресение. Иначе тя не е на място. Да умреш, за да избягаш от страданията, това е неразбиране на живота. В такъв случай по-добре е да страдаш, за да научиш нещо. И като придобиеш знания, можеш да умреш. Тогава ще дойде възкресението. Знанието и страданието вървят паралелно, както смъртта и живота. Ще живееш, докато се учиш. Щом престанеш да учиш, ще грешиш. Тогава, за да не грешиш, иде смъртта. – Защо се ражда човек? – За да се учи и да прави добро. – Защо умира? – За да не греши. Като живее, човек опитва благата на живота. Като умре, той отива в другия свят, да разбере условията на новия живот.
Ще се върна пак на въпроса за младия и стария. Като млад, няма да мислиш само за радостта и удоволствието, но доброволно ще приемаш страданието. Ще облечеш най-красивата дреха на живота – страданието и ще вървиш напред. – Отде ще я намеря? – Аз ще ти я дам, но с едно условие – да не грешиш. Сгрешиш ли, ще я взема назад. – Може ли да живееш и да не грешиш? – Ще грешиш, но без да цапаш тази дреха. Тя ти е дадена да учиш. Като придобиеш нужното знание, ти ставаш стар в истинския смисъл на думата.
Една от задачите на живота е човек да бъде облечен. – Не сме ли облечени? – Вие сте облечени само отвън, а вътре сте още голи. Само онзи е облечен и вътрешно, който е минал през великите страдания на живота. Той придобил знания, станал е мъдър. – Няма ли друг живот, без страдания? –

Такъв живот не съществува. Няма по-красив живот от сегашния.
И тъй, търси любовта, за да намериш живота. Търси живота, за да се облечеш в дрехата на страданието. Тази дреха е бяла. Така се обличат ангелите – с бяла дреха, препасана с пояс. Тя е символ на младостта и знанието, т.е. на любовта и мъдростта. Тя е най-скъпата дреха на живота. Като видиш човек, облечен с такава дреха, ще знаеш, че той е минал през страданието, очистил се е и е придобил знанието и мъдростта. Облечен с тази дреха, човек се ползва от всички възможности да опита благата на вечния живот.
Желая ви да се облечете в дрехата на страданието и знанието. Само така ще бъдете деца на любовта и мъдростта. Блажени сте, ако майка ви се нарича любов, а баща ви мъдрост. Блажени сте, ако се облечете отвън и отвътре с най-новата великденска дреха.

Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

28. Утринно Слово от Учителя, държано
на 16 април 1933 г., София – Изгрев.

1933_04_19 Слушайте разумното
лекция пред общия окултен клас

СЛУШАЙТЕ РАЗУМНОТО

Ще прочета от 1-во Петрово послание, 12-ти стих, 4-та глава. „Защото очите Господни са на праведните и ушите Негови на тяхната молба; а лицето Господне е против онези, които правят зло.“

Често хората смесват страданието със скръбта и мъчението. Страданието е Божествен подтик, който повдига човека и го изкарва от неговото инертно състояние. Скръбта и мъчението са украса, панделки, с които човек се кичи. Страданието повдига човека, прави го силен. Скръбта и мъчението смаляват човека, правят го дребнав. Изобщо, Божественото повдига духа, а човешкото го смалява и понижава. – „Дотегна ми да страдам.“ – Дотегнало ти е да скърбиш и да се мъчиш, защото скръбта и мъчението са товар, който дотяга. Никой не те задължава да носиш раница на гърба си. Свали раницата и свободно продължи пътя си. Докато носиш раница на гърба си, всякога ще се уморяваш. Раницата отнема сили, а не предава.

В миналите лекции говорих за ухото, за носа, за устата и за окото. Ухото слуша какво човек желае, кое му е необходимо и какво изисква. Кои неща са необходими? – Завършените, т.е. механическите процеси. Слушаш командата на своя военачалник и каквото заповядва, изпълняваш. Команда има навсякъде. Тя е механически процес, а не органически. Господарят заповядва на слугата си да му донесе вода, да му купи хляб. Мъжът заповядва на жена си да стане рано, да наготви, да изчисти къщата. Това са все команди. Ухо, свикнало на команда, има особена форма. Заекът, например, като чуе някакво шумолене, стъпки, веднага бяга. Думата „бягай“ е команда за него. Тази дума е удължила ушите му. Същото е станало и с магарето. Значи ушите на заека и на магарето са удължени от команда. Забелязано е, че ръцете на крадците и престъпниците са дълги. Това удължаване е физиологически процес, резултат на постоянната мисъл в тях да проточат ръцете си, да вземат нещо. Маймуната също има дълги ръце. Ред поколения тя е протягала ръцете си към плодните дървета, да си откъсне плодове. Протягането е удължило ръцете им. По ухото на слугата познавам дали се е научил да слуша и изпълнява команди, или още не се е научил. Ако се е научил, ухото му е придобило особена форма. Разбира се, това не става в един живот, но в ред поколения.

Друга форма на ухото е на човек, който върши всичко по дълг, по задължение, по изискване. Трета особена форма ухо е на човек, който задоволява желанията си. Аз го наричам ухо на удоволствието. Такова е

ухото на някои аристократи, които обичат да си почиват, да се обличат добре, да се показват пред хората като големи, видни лица. Те си почиват повече, по-малко работят. Следователно изучавайте ухото на необходимостта, наречено ухо на заповедите, ухо на дълга или на изискването и ухото на желанието или удоволствието. За да изучите различните видове уши, спрете се първо на честното ухо – общ тип. То е на границата между животинското и човешкото състояние. Под „животинско състояние" разбирам онова, когато човек е живял в областта на чувствата. Докато е бил в животинско състояние, човек е чувствал повече, а мислил по-малко. Чувствата са играли важна роля. Когато се приближава към кошарата, вълкът иска само едно, да задоволи желанието си да яде; за последствията той не мисли. – Защо? – Защото чувствата и желанията взимат надмощие в него, а мисълта не работи. Когато лисицата се приближава към курника, тя не мисли за последствията. Нейното желание е да хване една кокошка и да я изяде. Когато мишката се насочва към капана, тя се ръководи от желанието да си хапне малко пастърма. Щом се затвори капанът, мишката започва да мисли. Мърдането на муцунката показва, че тя вече мисли. Тя си казва: „Какво стана? Имах толкова хубаво желание, а излезе нещо неочаквано. Какво да правя сега?" Хората се смеят на вълка, на лисицата, на мишката, но и те имат подобни желания.

Сега аз не искам да ви сравнявам с вълка, лисицата и мишката. Ако ви сравнявам, това значи да се връщаме назад, в далечното минало. Обаче аз искам да обърна вниманието ви на онези желания във вас, които могат да ви поставят в положението на вълка, лисицата и мишката. Докато желанието води човека, той не мисли. Щом попадне в капана, тогава започва да мисли. Преди да действа, преди да реализира известно желание, човек трябва да се запита: „Искам ли да играя ролята на вълка? Искам ли да играя ролята на лисицата? Искам ли да играя ролята на мишката? Не искам". - Щом не искаш, първо трябва да мислиш, после – да действаш. Щом не искаш, ще вземеш ролята на човек, който мисли. – Защо Бог създаде вълка, лисицата и мишката? – Да ти покаже, че не трябва да постъпваш като тях. Желанията ти не трябва да бъдат като тези на вълка, на лисицата и на мишката. Трябва да имаш желанията на човек, който мисли.

Като изучавате ухото, носа, устата, окото, трябва да правите точни измервания. Ще излизате от няколко точки, не само от една. В този смисъл вълкът, лисицата и мишката са геометрически точки. За да дойдете до известно заключение, трябва да се водите по тези изходни точки. Например, днес си служите с десетичната система. Откъде води началото си тя? – От пръстите на ръцете. Като търсили начин да броят, да сравняват числата, учените прибягнали до пръстите. Така и по-новите учени се

домогнали до науката за ухото, за носа. Те си служат с тези органи като мярка и казват: „Носът е орган на обонянието“. Други учени казват: „Носът е орган на мисълта“. Същевременно носът дава идея за единицата. После учените са дошли до двойката, до тройката. Двойката виждаме в ушите и очите; тройката – във веждите. Числото 3 е символ на равновесие. Като теглите линия от веждите към носа и от носа към края на веждите, образува се един триъгълник. Триъгълникът е мярка, с която измерваме двата полюса на човека. Дали полюсите са отдалечени или приближени, триъгълниците са различно големи. Колкото по-дълъг е носът, толкова човек е по-умен. Мисълта взима надмощие. Колкото по-къс е носът, чувствата взимат надмощие. Значи по дължината на носа се съди за преобладаващото влияние на ума или на сърцето в човека. Като гледам вашите носове перспективно, някой нос изглежда къс, но това е измама. Този нос е едновременно и широк, затова изглежда къс. Друг нос е къс и сплескан, затова изглежда по-дълъг, отколкото е всъщност. Носът трябва да се разглежда по отношение на лицето.

Сега, като говоря за органите на лицето, за мнозина, които не търсят причините и последствията на нещата, това няма отношение към практическия живот. Така мислят даже някои математици и геометрици. И те казват, че тези разсъждения нямат отношение към практическия живот. Те не подозират, че идеята за числата, за геометрическите форми е дошла от разумния невидим свят. Сам човек на земята представлява бюст, а същината му е още горе. Един ден той ще се облече в тази същина като в тяло на безсмъртието. Тогава ще разбере как е бил създаден първоначално. Ако разисквам днес върху тялото на безсмъртието, вие ще се объркате. – Защо? – Защото вие гледате на физическото тяло като на реалност. Какво става с тази реалност, като заминавате за другия свят? – Тя престава да функционира – машинистът отсъства. Машината е пред вас, но няма кой да слага вода, въглища, да клади огъня. Машината е дадена за временно ползване на механика, тя не е негова собственост. Щом се научи да я управлява и свърши работата си, той си заминава. Той е дошъл до последната станция и трябва да си почине. Който не разбира законите на живота, казва: „Машинистът умря“. Ако машината се разрушила от сблъскване с друга машина, машинистът наистина умира, но ако е свършил работата си и е предал машината на своя господар, той си заминава. Ето защо, понятието „човек“ е още неразбрано. И кравата е неразбрано понятие за човека. Под „крава“ разбираш същество, което дава мляко. Не, кравата има друго значение. В понятието „крава“ е вложен дълбок смисъл, който тепърва ще изучавате.

Въпросът за създаването на органите крие своя произход в далечното минало. Там е тайната на битието. Като е дошъл на земята, човек

възприема знанието първо чрез храната. Тук взима участие и носът. Колкото по-чувствителен е човек, толкова повече впечатления възприема. Той се свързва с външния свят и чрез нервната система. Ето защо, тя трябва да се държи в изправност. Ако е крайно възбудена, човек не може да спи. Против безсъние лекарите дават наркотически средства. Аз не препоръчвам такива средства и казвам: Щом не можеш да спиш, започни да мислиш и насочи погледа си към върха на носа. Няма да се мине половин час и ти ще заспиш. Преди да заспиш, фиксирай в ума си мисълта да се събудиш в 5 или 6 часа, или кажи на някой от близките си да те събуди в определения час. По-добре е сам да се събудиш. Ще кажете, че е лесно да се говори, а мъчно се идва до резултати. Направиш един опит, той излиза несполучлив. Ще повториш, ще потретиш опита, докато получиш резултат. Важно е да не се безпокоиш. Скърбен си: Не плачи, не се тревожи, започни да мислиш за носа си. Скръбта веднага ще изчезне.

Някой плаче, без да знае защо. Запитай се защо плачеш. Наблюдавал съм и мъже, и жени да плачат. Мисля си: Случило им се нещо, затова плачат. – „Ами защо им се случило?“ – Колкото и да обяснявам, нищо няма да разберете. Ще питате: „Не е ли могло да се случи така, че да не скърбят?“ – Въпросът за скръбта е цяла философия. Вие можете да разсъждавате по това, без да дойдете до някакво заключение. Дойде някой при мене и ми разказва, че го ударили по главата. Питам го как си обяснява това. Той седи, мисли и най-после си спомня, че преди няколко години казал една обидна дума на едного и той сега го ударил. Това може да бъде причина, но ако не можеш да се сетиш? Дали ще се сети, или не, това не е важно, но има някаква причина – в близкото или далечното минало. Случи се, че някой те удари по причина на това, че не си го погледнал приветливо. Видимо причината е близка, а може да се крие и в далечното минало. Ако беше го поздравил любезно, усмихнато, нямаше да те удари. Минават двама души, един след друг, покрай един военен пост. Забранено е да се минава оттам. Първият се опитва да мине без разрешение. Войникът го удря с приклада на пушката си и той пада на земята. Вторият, възползвал се от тази случка, пристъпва внимателно към войника и казва: „Извинете, случайно съм попаднал тук. Откъде да мина?“ Войникът му посочва пътя. Така вторият избягва стълкновението. Казвам: И в живота има много военни постове. И в природата има много такива постове и ако не ги избягвате, дали си мъж, жена или дете, ще изпитате удара на пушката. Ето защо, като говорим за законите на природата, разбираме войника, който стои на пост, с пушка в ръка. Ако не сте внимателни, той ще постъпи с вас така, както не би желал. Затова, именно, ви се дава знание, което предпазва от ненужни скърби и мъчнотии. Друг е въпросът за страданието като условие за човешкото развитие.

И тъй, изучавайте ухото, което взима участие в закона на необходимостта, в закона на дълга и на желанията. Докато си в закона на необходимостта, ти непременно ще бъдеш под заповеди. Без заповеди не може да се възпитаваш. Ще си създадеш дом и той ще бъде възпитателно средство за тебе. В редица животи ще заповядват ту жената, ту мъжът, ту господарят, докато най-после се научиш да слушаш. Така ще подобриш линията на ухото си. Значи неизбежно е да минеш през закона на необходимостта, докато дойдеш до закона на свободата. Това е един от процесите на разумността. От свободата ще влезете в света на разумността. И ако питате защо идват страданията, отговарям: За да станете разумни. Какво прави разумният? Първата му работа е да си направи къща, да сложи основите, да постави греди, тухли и камъни – да я иззида и да я покрие. Покривът, т.е. таванът на къщата, това е главата, в която човек складира своето богатство.

Ухото играе важна роля в процесите на разумната природа. То учи човека да слуша. Най-красивото нещо, което се възприема чрез ухото, е музиката и речта. Не може да имаш красиво, добре оформено ухо, ако не схващаш правилно човешката реч и тоновете в музиката. Разумно ухо е това, което схваща правилно звуковете на речта и трептенията на музикалните тонове. С такова ухо всеки може да работи. За разумното ухо е нужна разумна реч или музика. Докато дойде до това, човек неизбежно минава през закона на необходимостта, където му се заповядва. Ще се учиш да слушаш и да пееш. Вие едва сега сте започнали да пеете. Да пееш добре, това значи да се вслушваш в това, което пееш, и да чуваш думите, които изговаряш. Като слушаш, да ти е приятно, че пееш.

Някой пее и изговаря думата „любов“ грубо, натъртено. Това не е пеене. Ако говориш грубо на своята възлюбена за любовта, тя ще те изпъди. Ако бях мома и някой ми говори за любовта с груб, немузикален тон, нямаше да го слушам, щях да му обърна гръб. Това не е любов, но необходимост. Така ще говориш за любовта, че едва да се чува. Най-нежният и деликатен език е този на любовта. Въпреки това, в любовта се крие мощна сила. Чуеш ли да се говори за любовта, и мъртъв да си, ще оживееш. За любовта се говори само веднъж. Тя не обича повторението. Ще произнесеш името ѝ само един път и ще спреш. Ехото ѝи обаче продължава дълго. (Учителят пее тихо, нежно, едва се чува.) Нежното пеене е клокочене на извор, скрит някъде в планината. Често вие мислите за себе си, че сте много добри, много умни. За да имате представа за себе си, влезте мислено в разумния свят, да видите как ще се почувствате. Ще се намерите в положението на деца, в обществото на видни математици. Може ли детето да взима участие в разискванията на математиците?

Казвате: „Много неща знаем за ухото“. – Много знаете, но още много има да учите. Знаете ли от колко нишки е съставена вътрешността на ухото и как възприема то звука и музикалните тонове? За всеки звук и тон има специфичен център. Колкото по-развито е ухото, толкова по-добре и правилно приема музикалните тонове. Човек трябва да работи върху ухото си, да го усъвършенства, като орган за приемане на звуковите вълни. Може ли да си представите какво съвършено ухо имат ангелите? Земята е работилница. Следователно тук се обработва и усъвършенства и човешкото ухо. Когато някой ангел сгреши, изпращат го на земята да изправи грешката си. Когато слушате някой оратор, гледайте какво е ухото му. Не е безразлично какво ухо има той. Не ходете да слушате оратор или сказчик, който няма добре оформено ухо. Даже и като се разговаряш с някого, обръщай внимание на ухото му. Ако не е правилно, кажи му само добър ден и продължи пътя си. Каквото да ви каже, няма да бъде нещо умно. Това не значи да не се срещате и разговаряте, но ще давате ухо само на думите, които излизат от човек с развито ухо. Вслушвай се в думите на онзи, в когото надеждата и вярата са добре развити. – Коя е причината за деформиране на ухото? – Причината се крие в човешките мисли, чувства и постъпки. Ухото се формира от мислите и чувствата на човека. Благодарете за ухото, което сте наследили, но работете върху него, да го пресъздадете. Заслужава да работите десетина години върху ухото си, да предадете нещо към своето наследство. Каквото придобиете, това ще бъде богатството ви на онзи свят. И между ангелите да отидете, пак ще носите ухото със себе си. Каквото е ухото ви на земята, такова ще бъде и на онзи свят; и обратно, каквото изработите там, ще го донесете на земята. Същото се отнася и до тялото.

Като отидете на другия свят, ще ви наблюдават как работите там. Това зависи от работата ви на земята. Те знаят причините за успехите и неуспехите ви. Те са отлични физиономисти. Достатъчно е да погледнат ухото ви, за да разберат как и колко сте работили. Те търсят причините на всичко не само в отделни индивиди, но и в цели поколения. Както ви изучават ангелите, така се изучавайте и вие. Казвате: „Нали човек е създаден по образ и подобие Божие?“ – Така е, но съвременните хора още не са създадени по образ и подобие Божие. Те крият в себе си възможности, които чакат времето да се проявят. Много още има човек да учи: ухото, носът, окото, устата са още в процес на развитие. По тях се познава какъв път е извървял човек и колко още му предстои да мине. Има красиви уши, които донякъде само представляват образец. Който не разбира законите, може да се обезсърчи, че няма хубаво ухо, нос, уста или око. Всичко може да се подобри, но трябва да имате само една мисъл – да работите. Органическите процеси могат да се усилват, могат и да спрат. – „Как познаваме дали работим правилно?“ – Вслушвайте се в себе си, да

разберете какво е състоянието на слънчевия възел. Някъде под лъжичката има специален център, с който можете да се разговаряте като с човек. В ума ви се говори едно, в този център – друго, и вие изпадате в противоречие, докато излезете от този център. Който попадне в тази област, става крайно мълчалив. Трябва да бъдеш гениален, за да излезеш благополучно от това място. Изпит е това.

И тъй, когато изучавате физиономически ухото, устата, носа, окото, трябва да ги разглеждате като в процес на развитие. Например, носът на някого е къс, но той има възможност в няколко години да го удължи. Не може да изработи съвършен нос, но ще внесе поне малко подобрение. Най-големи неправилности се забелязват в ушите и в устата. Ето защо, изправянето на човека трябва да започне най-напред от тях. Черната раса се отличава с големи неправилности и деформирания в органите на лицето. Бялата раса е подобрила до известна степен тези неправилности. У хората на бяла раса устните са доста тънки. Това не е здравословно. Не може да бъдеш здрав, ако устните ти образуват права линия. Устата трябва да се държи малко отворена. Ако това не може да бъде в будно състояние, поне през съня. Като спи, човек несъзнателно отваря устата си. Когато проявява воля, човек стиска устните си. Срещам една мома, стиснала устните си. Срещам майка, и тя стиснала устните си. Свещеникът също стиснал устните си. Хващам единия, хващам другия, разтърсвам ги и казвам: Няма защо да стискаш устните си. Имаш право да ги стискаш пред по-слаб човек от тебе. Като срещнеш по-силен от тебе, отвори устата си. В това е твоето спасение. Ако стиснеш устните си, с това ще предизвикаш силния. Природата обича да мачка слабите, които се мислят за силни.

Това са общи твърдения, които от гледището на сегашната наука се нуждаят от доказване. Това лесно може да се докаже. Достатъчно е да ви изпратя 10 души със стиснати уста и 10 души с отворена уста. Първите ще предизвикат отрицателните сили на природата, а вторите – положителните. Ако един от тези със стиснатите устни търси служба, веднага ще му се отговори отрицателно. Щом отворите устата си, природата се разширява и изпраща към вас своите положителни енергии. Същото става, ако стискаш очите си. Според положението, което даваш на очите, на устата си, в природата става известно изменение. Всяко движение на органите на лицето произвежда известна промяна в силите на природата, която се отбелязва някъде. Няма движение, мисъл, чувство и постъпка, които да не са зарегистрирани в книгата на природата. В бъдеще ще четете в тази книга всичко, което е било скрито–покрито.

И тъй, понеже човек има чувство за красота, като му се каже, че ухото му не е красиво, той веднага се отдалечава недоволен. Преди да ти кажат нещо

за ухото на някого, сам сложи ръката си на ухото му и опитай външната линия. Ако искаш да знаеш дали известен човек има правилно ухо, иди при него, когато си скръбен, и прекарай ръката си върху външната линия на ухото. Ако ухото е хармонично, веднага състоянието ти ще се измени. Можеш да прекараш и двете си ръце и да не стане никаква промяна в тебе. Значи в такъв случай ухото не е хармонично. Ако средната част на външната линия на ухото е издадена, човек е активен; ако е вдлъбната, той не е толкова активен. В активния работят много сили на природата. Колкото по-издута е средната част на линията, толкова човек е по-неспокоен. Той е като машина, впрегната в работа. В такъв случай неспокойствието е външно. Изобщо, едното ухо е обективно-активно, а другото – субективно-активно. Ако външната линия на ухото е гладка, това показва спокойствие. Някои линии на ухото показват бъдещото развитие на човека, т.е. неговите заложби. Разчитай на всички заложби в ухото. Аз говоря за ухото като резултат от работата на разумния човек. Като бутнеш ухото си, веднага разумните същества питат: „Какво обичаш?“ Щом кажеш какво искаш, ще те кредитират според условията на твоето ухо. Ако не пипаш ухото си, не можеш да имаш отношение към разумните същества. Като слушаш, ти се свързваш с Разумното Начало, Което отправя енергиите на природата в твоето ухо. Като оглушее човек, ушите му се затварят за външния свят. Това е голямо нещастие. Ако оглушее за разумното и връзката му с природата се прекъсне за хиляди години, ушите му ще изчезнат. И да останат малки чуканчета, те не могат да го ползват. Но благодарение, че човек слуша словото и възприема музикалните тонове, ушите му се развиват. Слушайте разумната реч и хармоничната музика. Писанието казва: „Пейте и възпявайте Господа в себе си“. Като ставаш сутрин от сън, дай ухо към разумното и слушай. Ти ставаш и започваш да мислиш какво е определил Господ за тебе, какво са намислили ангелите за тебе. Какво ще мислят ангелите за човек, който не знае да мисли, да говори и да пее? Докато слушаш и приемаш лично нещата, ти губиш възможност да развиваш ухото си.

Един ден дойде при мене една госпожа, на вид благородна. Попита ме за нещо, аз ѝ дадох съвет, но тя се обиди и ми каза: „Омъчних се от Вашите думи“. – Ти се омъчни, защото разглеждаш лично нещата; не разбираш дълбокия смисъл на законите. Съжалявам, че мислиш криво. – „Какво ѝ казахте?“ – Когато станете светии, тогава ще ви кажа. Сега и аз мисля върху влиянието на чувствата. Едно слабо повишаване на гласа, една слаба интонация изменя състоянието на човека. Щом смекчих тона си и поговорих с нея десетина минути, тя каза: „Сега вече всичко разбирам“. Значи ритъмът, интонацията, начинът на говоренето ми, обръщението ми към нея измениха състоянието ѝ.

Казвам: Срещал съм много благородни жени на вид, но нито една не е оправдала своето благородство. Тя ми каза: „Аз ще докажа, че има поне една такава българка. Ето, вземете този плик, отворете го след 4 години и ще знаете, че съм изпълнила това, което е написано“. Казвам: Това е една отлична черта. Не е достатъчно човек да говори, че знае много, но каквото каже, да го изпълни. Тя е дошла до обезсърчение и затова се омъчни, но в нея наистина има благородство. Питате: „Какво ще кажете за нас?“ – И на вас да кажа същите думи, и вие ще се омъчните. Човек трябва да бъде внимателен, защото и малките работи могат да огорчат. Будно съзнание се иска от всички. Ние живеем в един хармоничен свят, където Божественото работи. Има неща, които на физическия свят са позволени, но в Божествения абсолютно се забраняват.

Какво запомнихте от тази лекция? Ще кажете, че ушите ви не са правилни. – Не е важно какви са; важно е какви трябва да бъдат. Работете за развитието на вашите уши. – „Кога ще стане това?“ – Когато дойде пролетта на човешкия живот. Тогава всички цветя поникват от земята. Следователно, когато дойде Божествената Любов, човек трябва да бъде с отворени уши, да слуша гласа на разумната природа и да ѝ отговаря. – „Остарях, нищо не може вече да стане от мене.“ – Сложи тази отрицателна мисъл настрана и кажи: „От мене ще стане това, което Бог е определил“. Кажи като тази благородна българка: „Каквото съм написала в плика, ще го изпълня. Няма да останеш разочарован от мене“. Нека всеки си постави една задача, която след десетина години да реши правилно. Всичко, вложено в човека, трябва да се развие. Да оформим ушите си, че като ги погледне Бог, да каже: „Тия деца са работили добре, учили са добре и са използвали правилно благоприятните условия на живота“.

Т. м.

Лекция от Учителя, държана на 19 април 1933 г., София, Изгрев.

1933_04_21 Настъпване и отстъпване

НАСТЪПВАНЕ И ОТСТЪПВАНЕ

Т. м

Един човек свършва една работа. Същата работа я свършват двама души. Има ли разлика в свършената работа от единия и от двамата? Този въпрос може да ви се види странен, но още по-странно е, ако ви запитам какви възприятия ще имате, ако наблюдавате един предмет, например ябълка или круша, с едното или с двете очи. Кога предметът ще бъде по-ясен: като се гледа с едно око, или с двете очи? Две очи, които гледат еднакво, възприемат по-ясно образа, отколкото едно око. Клетките, които образуват очите, имат еднакви свойства и прояви, еднакъв стремеж и еднакви желания. Те са като хората, които се движат в една и съща посока, с еднакви стремежи и разбирания. Щом се наруши тази посока, човешките мисли, чувства и постъпки се раздвояват.

Има особен начин за разбиране на живота. Важно е как се работи сега. Вие още работите по стария начин. По стария начин разчупвате хляба. Кой начин е по-правилен? Ще кажете, че с нож е по-лесно, а с ръка – по-хубаво. Аз взимам разчупването на хляба само за обяснение. Например, разчупваш хляба с едната си ръка. Казваш: „Искам да бъда господар на себе си“. Допущам, че имаш само една ръка. Как ще счупиш хляба? – За да го счупиш с едната си ръка, трябва да имаш основа, където да го подпреш. Ще го подпреш на масата и ще го счупиш. Ако не поставиш хляба на масата, дълго време ще мислиш, докато намериш място, де да го поставиш. Ако имаш две ръце, лесно ще начупиш хляба. Господарят търси слуга, който да му помага. В случая слугата е плоскостта, на която подпираш хляба, за да го начупиш. Слугата трябва да чака, докато начупиш хляба. След това той се изправи нагоре. Ще кажете, че това е непрактично. Но по-добре е да бъдеш слуга, вместо – господар. – Защо? – Защото слугата има две ръце, а господарят – една. Който не мисли право, има само една ръка; който мисли право, има две ръце. Мисълта се ражда между две противоречия. Как ще разбереш една мисъл, която не е минала през противоречия? И яйцето, за да се развие, трябва да има два полюса. Тази мисъл е изразена в елипсата. Двата центъра определят формата на елипсата. Значи в полюсите се крият възможностите на яйцето, а именно: дали яйцето е на орел, на камилска птица, на патица или на други големи и малки птички. По външната форма на яйцето заключаваме каква ще бъде големината на птичката, която ще излезе от него. Яйцето на камилската птица се равнява приблизително на 24 кокоши яйца. Кокошката, патицата, в дадения случай, са знакове в природата.

Какво означават знаковете в математиката? Например, имате знаковете плюс и минус: (+) и (-). Скобите показват границите на знаковете, но в тях още няма никакво съдържание. За мене скобите представят измътено яйце. Обаче ако напиша +() – това е неизмътено яйце. Милиарди клетки има в яйцето, и всяка от тях със своя дейност. Щом яйцето се тури под кокошката, клетките започват усилена дейност, като определят същевременно формата на бъдещото същество. Всяка клетка работи самостоятелно. От нея се образуват органи, системи на формата, която се развива. Законът, който твори в различните форми, е един и същ, но в човека е по-сложен от всички останали форми. Силите, които действат в низшите същества, се проявяват по първобитен начин, а в човека те са по-сложни. Например, каквото желание да се яви у кокошката, тя се стреми направо да го реализира. Има желание да яде и веднага пристъпва към ядене. Човек дълго време ще мисли – да яде, или да не яде, и какво ще яде. Ако хвърлиш на кокошката жито и царевица, тя веднага се хвърля на житото, а царевицата не поглежда. Ако сложите пред човека супа, паприкаш и баница, той ще яде и от трите. Кокошката ще избере само едно. Разбирането на човека и постъпките му са сложни. Ако кокошката влезе в лозе с узряло грозде, тя почва направо да кълве, без разрешение. Влезе ли човек в лозето, ще почне да се оглежда натук-натам, да види някого, от когото ще иска да получи разрешение – да си откъсне малко грозде.

И тъй, всички ваши действия, извършени без дълбока мисъл, са подобни на животинските. Ако човек не мисли, между него и вола има известна прилика. Ти си бърз, пестиш времето, но резултатите на твоите действия са лоши. Който мисли право, резултатите на неговите действия са добри. Той употребил много време за мислене, но затова има добри резултати. Но като си служи с методите на животните, човек всякога греши. Ако в центъра на един предмет закачим един конец и го въртим около пръста си, ще се образува кръг. Страничните точки няма да съвпаднат с елипсата. Но горните и долните точки се съвпадат. При всяко движение плюсът и минусът ще се менят: ако в един момент си положителен, в другия ще бъдеш отрицателен; после ще бъдеш пак положителен, пак отрицателен и ще дойдеш в положение на равноденствие, т.е. в покой.

Какво представят знаковете плюс и минус? Плюсът означава настъпателно движение, а минусът – отстъпателно. Дето има плюс, сражението е спечелено – аз настъпвам, вървя напред. Дето е минусът, сражението е изгубено – аз отстъпвам. Ако си положителен отвън, ще бъдеш положителен и отвътре. Ако не мислиш дълбоко, какъв си: положителен, или отрицателен? Някога с глупостта си човек настъпва, а с разумността – отстъпва: с невежеството настъпва, а със знанието – отстъпва. И обратно: с

разумността настъпва, а с глупостта отстъпва; със знанието настъпва, а с невежеството отстъпва. И в елипсата човек прави едновременно две движения: настъпателно и отстъпателно. Двете движения са в различни посоки. Без тези движения човек не може да работи. Умният се качва горе – настъпва, а глупавият слиза – отстъпва. По това се познава кой човек е умен и кой – глупав. Ако тежи повече от нормата, той е глупав; ако тежи по-малко, той е умен. Колкото по-лек е човек, толкова е по-умен. Когато притегателната сила на човека се намалява, казваме за него, че е умен, желанията му са разумни. Той всякога мисли. Ако види на улицата златна монета, няма да я вземе. Глупавият, на когото притегателната сила е голяма, малко мисли. Щом види монетата, веднага се навежда и я взима. Той казва: „Злато е това!" – Злато е, но някога е полезно, някога – вредно. След войните, на бойните полета остават много ножове, саби от хубав, здрав метал. Който си е послужил с тях, все е пострадал по някакъв начин. Един човек си купил една черкезка кама и казвал: „Колкото пъти я хващах, всякога изпитвах желание да я забия в някого или в себе си. За да не изпадна в изкушение, зарових я в земята и така се освободих от лошите мисли". Казвам: Тази кама е убивала хора, затова, който я хващал, изпитвал същото желание – да убива. Обаче мисълта не може да се реализира, ако чувствата не взимат участие в нея. Мисълта дава формата, а чувствата внасят подтик. Ако имаш подтик, а форма нямаш, нищо не става; ако имаш форма без подтик, пак нищо не става.

И тъй, в човека действат едновременно и мисъл, и чувство. Те представят двата полюса на елипсата. Кривата линия на елипсата е човешката воля, която дава направление, посока на движение. Двете очи на човека представят двата центъра на една елипса. Носът е точката, която върви към центровете. И устата е елипса. Ако и на брадата турим елипса, имаме вече човешкото лице. Устата определя работата на чувствата, а брадата – работата на волята. Между носа и лицето, устата и лицето, брадата и лицето има известно отношение. Интензивността и благородството на чувствата се определят от разстоянието под носа до средната линия на устата. Колкото по-голямо е това разстояние, толкова по-благородни и интензивни са чувствата. Колкото по-дълъг е носът, толкова по-добре е развит умът. Обикновено хора с дълги носове не са много практични. Човек с къс нос е практичен. Той има желание да завладее света. Това желание ще го заведе преждевременно в гроба. Има желания, които не трябва да се реализират. Само онова желание може да се реализира, в което и умът, и сърцето взимат участие. Какво се ползвате от храната, която се спира в стомаха и не може да се смели? Щом не се превръща в кръв и като жизнена енергия не потече заедно с кръвта, тя не е полезна. Само онази храна е полезна, която се смила в стомаха, пречиства в дробовете, възприема от мозъка и като жизнена енергия се разнася по

цялото тяло.

И тъй, за да се реализира едно желание, то трябва да мине през трите свята: през физическия свят, т.е. през стомаха; през духовния свят – през чувствата, и най-после, през умствения свят – през мисълта. – Как се познава, че желанието е минало през трите свята? – По вътрешното чувство в човека, което никога не лъже. Който се противопоставя на това чувство, в края на краищата сам се разочарова. Той може да постигне желанието си, но после съжалява, че го постигнал. Например, ставаш рано бодър, здрав и гледаш, че времето е хубаво. Решаваш да отидеш на Витоша. Отвътре нещо ти подсказва да не отиваш този ден, но ти не слушаш. Взимаш раницата си и тръгваш. Едва стигаш на върха, и времето се разваля: започва да вали сняг, явява се буря, виелица. Връщаш се назад, съвсем измръзнал, мокър, обрулян от вятъра. Ако не вземеш мерки да се стоплиш, може така да се простудиш, че с месеци да лежиш болен. Вътрешното ръководство подсказва на човека какво трябва да прави. Слушайте гласа на това ръководство!

Един ден жената на Настрадин Ходжа, крайно недоволна от мъжа си, казала: „Докога ще седиш без работа? Докога ще подхранваш своя мързел? Започни някаква работа!" Той си казал: „Ще отида в гората за дърва, да не се сърди жената". Взел триона и тръгнал към гората. Намерил едно голямо, сухо дърво, качил се, седнал на един от клонете и започнал да го реже. В това време минал един овчар. Погледнал към дървото и казал: „Ходжа, както режеш клона, ще паднеш на земята". – „Не е твоя работа, върви си по пътя!" Овчарят продължил пътя си, но не минало много време, Настрадин Ходжа прерязал клона, на който седял, и паднал на земята. Замислил се и казал: „Овчарят е умен човек. Щом знае, че ще падна от дървото, навярно знае и кога ще умра". Взел отрязания клон в ръката си и се затичал да стигне овчаря. Запитал го: „Слушай, приятелю, ти знаеш много работи. Кажи ми кога ще умра". – „След три дена" – отговорил овчарят. Ходжата се върнал при жена си и казал: „Жена, тази е последната работа, която свърших. Още три дена и повече няма да ме видиш, ще се мре". Казвам: Който не слуша своя вътрешен глас, непременно ще умре. Послушание се иска от всички.

Много хора приличат на Настрадин Ходжа. Като им каже някой, че ще паднат, те казват: „Ако паднем, пак ще станем". Какво означават думите на овчаря, че след три дена Ходжата ще умре? – След три дена ще придобиеш такава опитност, която ще те научи как и кога може да умре човек.

Като изучавате човешкото лице, ще взимате под внимание три мерки: от средата на веждите по права линия до върха на носа. Тази мярка определя

мисълта. Втората мярка: взимаш под носа до средната линия на устата. Тя определя чувствата. Третата мярка: от устата до края на брадата. Тя определя интензивността на волята. Някой взима само едната мярка и вади заключения. Не, ще вземеш и трите мерки, които взаимно се допълват. Като изучаваш човека, ще бъдеш буден. Ако го разглеждаш само физически, ще знаеш една трета от истината. Не е достатъчно да кажеш, че даден човек е интелигентен, защото носът му е дълъг. Външно може да е дълъг, но динамическите сили в него са в застой. Ако изучаваш само носа, ще видиш колко подробности трябва да имаш предвид: широчината на носа, страничната линия, широчината при ноздрите и др. Колкото по-отвесна е страничната линия, толкова по-сприхав, по-нервен е човек. Ако тази линия е по-наклонена, човек е философ, голям мислител. Като орган, носът е възприемател на енергии. Той трябва да бъде мускулест, със здрава основа, да издържа на външния напор на енергиите.

Един богат американец поканил един виден художник да го рисува. Художникът направил първо скицата и всеки ден отивал в дома му да го рисува. В работата си той срещнал голяма мъчнотия с носа на американеца. Едва постави линиите на носа, на другия ден вижда една промяна, някакво мръдване в линиите. Чудил се, но продължава да рисува и мълчал. Най-после, той казал: „Господине, отказвам се да ви рисувам. Никога не съм се натъквал на такъв нос. Всеки ден линиите на вашия нос се изменят. Взех вече да се съмнявам в своята способност“. – „Много просто, моят нос е изкуствен.“ Казвам: Изкуствен нос не се рисува. И човек с непостоянен характер не се поддава на изучаване. Той е с изкуствен нос. Там законите са механически.

Следователно, когато изучавате човека, спрете вниманието си върху положителните сили в него, не обръщайте внимание на изкуствените работи. Ако искате да оправите носа си, да внесете подобрение в него, дишайте дълбоко. Ако не регулирате енергиите на носа, не можете да бъдете здрави. Това зависи от правилното, дълбоко дишане. Поемете дълбоко въздух и го задръжте от 30–60 секунди и бавно го изпущайте. Започнете да задържате въздуха от 10 секунди и постепенно да стигнете до една минута. Търпението на човека зависи от широчината на носа. Дясната страна на носа представя творческия принцип. Долната част на носа представя възможностите за реализиране на желанията. Ако тази част на носа е развита, човек схваща нещата интуитивно. Общо казано, здравето зависи от правилното дишане. Носът се отразява и върху здравословното състояние на нервната система. Като диша дълбоко, човек трябва да бъде спокоен. Да не мисли за нищо, освен за дишането. Че се говори лошо за тебе, бъди тих и спокоен. Ти не си чул какво се говори – хората разправят. Вярвайте само на онова, което сами сте чули. Като го чуеш с едното ухо,

обърни и другото, да чуеш по-добре. После мисли върху казаното и не вади бързи заключения. Човек греши, благодарение неправилностите на своя нос. Ако цигулката е хубава, и тонът ѝ ще бъде добър. Тонът зависи още от качеството на струните, от лъка и от самия цигулар. Под „нос“ разбираме съчетание на сили от умствения свят. Една мисъл те безпокои. Как ще я премахнеш? Как ще се освободиш от безпокойството? Има начини за това. Какво прави пътникът, който минава среднощ през гората? – Той пее и върви, дава си кураж. Даже и мечката ще отстъпи пред неговото пеене. Ето защо, като те безпокои една мисъл, пей и върви напред.

Едно нещо препятства на хората – недоволството. Всички са недоволни от това, което имат. Няма защо да бъдете недоволни. Всичко, каквото имате, е резултат на миналото. Значи резултатът не е произволен. Както си работил, такива резултати ще имаш. Бъдещият резултат зависи от твоята сегашна мисъл. Днес изправяме миналите резултати и поставяме основа за по-добро бъдеще. Това, което днес не може да се изправи, ще го оставим настрана. Но всеки трябва да си създаде свой вътрешен свят, своя вътрешна система на движение. Ще вярваш в силата на живота. Предвидено е да живееш и то по точно определен план. Планът е предвиден, но ти трябва да го реализираш. Ако го реализираш, ще бъдеш доволен. Ако не го реализираш, ще бъдеш недоволен.

Осъждат едного, че откраднал от една къща 20 лева с взлом. Адвокатът, неговият защитник, казал: „Той нямал зло намерение, понеже на масата имало 20,000 лева, и той не ги взел“. Обвиняемият започнал да плаче. Всички помислили, че той се разкайва, но последният казал: „Плача, понеже не съм видял 20-те хиляди лева, които можех да взема“. Някога и вие виждате малките условия, а не виждате големите. Правилно е да виждате големите условия и да ги използвате за добро. Добре е да не виждаш големите условия за злото, което можеш да направиш. Благодари за всичко, което си направил. Ако си направил добро, благодари, че си го направил; ако са постъпили зле с тебе, благодари, че ти не си направил същото. Умният благодари за всичко. Като живее, човек непрекъснато настъпва и отстъпва. Настъпвай в доброто, а отстъпвай от злото!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на 21 април 1933 г. в София, Изгрев.

1933_04_23 Примирение
утринно слово

ПРИМИРЕНИЕ

Размишление.

Ще прочета 3 гл. от Иоана.
Често хората се намират в големи противоречия. Защо? Защото са близо до бреговете на световното море. Ето защо, и на вас, каквото ви се каже, забравяте всичко. Морските вълни го заличават. Много хора пишат нещо по брега на морето, но нищо не остава от написаното – морските вълни го заличават. Пишеш нещо за любовта, но и то се заличава. Защо? Не е приложено. Говориш за любовта, без да я прилагаш. Пишеш за нея, пак не я прилагаш. В любовта има нещо общо за всички хора и частно за всеки едного. Малцина различават общото от частното. Например обичаш парите, събираш ги и ги туряш в касата си, да им се радваш. Отвреме-навреме ги поглеждаш, да не би някой да ги е взел. Казваш: Искам да ми се намират тези пари, да ги употребя за нещо добро, всички да се ползват от тях. Право мислиш, но не постъпваш право. Ти мислиш само за себе си, искаш да се осигуриш с тези пари. Наистина, полезни са парите, но докато има хляб. Ако няма хляб, нищо не струват. Парите са условие за хляба. Когато има изобилие и без пари може, но ако няма хляб, парите са безпредметни. Хлябът символизира Божията Любов. Следователно, без Божията Любов не може, а без човешката – може. С други думи казано: без пари може, но не и без хляб; хляб без пари може, но пари без хляб нищо не са. Турете човешката любов на мястото на парите, а Божията – на мястото на хляба. Така поставени, те ще ви дадат истинско разбиране за живота. Само при това разбиране човек може да бъде свободен.
Има една област в човешкия живот, която никой не може да засегне. Тя е областта на посвещението. Дето е истината, там е посвещението. Следователно, който оси истината в себе си, само той може да се нарече посветен. Дето няма противоречия, смърт, там е истинското посвещение. Докато дойде до това посвещение, човек ще носи дрехата на страданието. На земята без тази дреха не може. На небето обаче тази дреха стои в гардероб и се облича само на празник и тържествени дни. Законът на небето е обратен на този на земята. Там съществата се обличат всеки ден в дрехата на радостта, а в празник – с дрехата на страданието. На земята човек всеки ден облича дрехата на страданието, като работна дреха, а на празник – дрехата на радостта. – Как да разберем това? – Както можете, това е ваша работа. Важно е да мислите право. Това е истината. Ако я разберете, блажени сте; ако не я разберете, ще учите, докато я разберете. Ще обясня тази мисъл със следния пример. Имате двама ученика. И двамата учат: единият всякога свършва с хубави бележки, а другият – едва с

тройки. – Защо е така? – Първият е способен, даровит, лесно учи и учителите го обичат, разположени са към него. Другият не е способен, но трудолюбив. По цели дни учи и едва изкарва тройки. Първият носи истината в себе си и я прилага, а вторият сега я изучава. е кажете, че първият ученик получава незаслужено шесторки. Не е така. Всяка незаслужена бележка лесно изчезва, тя не е трайна. Заслужената бележка е валидна за всички времена. Тя никога не губи цената си. Това се отнася и до физическия, и до духовния живот. В духовните гимназии единицата се превръща на шесторка, а шесторката става единица. – Кога? – Когато не е заслужена. Каквато бележка да пишат на ученика, в края на краищата, тя ще се превърне на число, което той заслужава. При това положение, може ли да има пристрастие? Представи си, че се намираш в свят, дето не можеш да кажеш никаква лъжа. И да кажеш една лъжа, всички ще я знаят. Тя ще се подложи на опит и ще стане обективна. Следователно в невидимия свят лъжата е изключена. Без да излъжеш, достатъчно е само да помислиш нещо невярно, ти ще се засрамиш. И тогава, каквото кажеш, трябва да го направиш. Например казваш, че обичаш някого, без да го обичаш. Това е лъжа. На земята можеш да лъжеш колкото искаш, но в невидимия свят ще те опитат доколко говориш истината. – Ама аз обичам истината. – И тук ще те изпитат. Не можеш да говориш за истината, без да я прилагаш.
Преди няколко деня дойде при мене един млад човек, правоверен. Наблюдавам го, той иска да живее по евангелски. Обръснал брадата си, остригал косата си съвършено, до голо, накривил шапка и ме поглежда. Той иска да каже: Виждаш ли, остригал съм се според думите на Павла, който счита за безчестие, мъжът да носи дълга коса. Започва да ми проповядва и мисли, че само той знае истината, само в него живее Бог. Що се отнася до другите хора, още не е дошло време Бог да се всели в тях. Слушам го и си мисля: Това е детектив от духовния свят, дошъл да изпитва хората. Като го изслушах, казах му: Ти си човек, който не вдъхва никакво доверие, никаква святост нямаш. Ти имаш само табелата на свят човек, без да си такъв. Ти криеш в себе си едно големство, искаш да се поставиш по-високо от другите. Ти искаш да разбереш кой е по-правоверен – ти или аз, т.е. кой от двама ни е на правата страна. Един от двамата е на правата страна. Ако ти си по-прав, това е от твое гледище. Може и прав да си. Същото се отнася и до мене. Какво ще доказваш кой от нас е прав, и кой – крив. Ако аз съм крив, не си ти, който ще ме изправиш. Ако съм крив, такъв съм от памти-века, не отсега. Ако съм прав, такъв съм от памти-века, а не, защото ти можеш да ме изправиш.
Често хората изпадат в положението на този млад човек, който остригал главата си, обръснал брадата си, като искал да мине за правоверен. С това той без да иска, предизвикал хората да влизат с него в спор. За такъв човек българската пословица казва: "Разпасал пояса си" Той си мисли, че като

носи Библията, минава за проповедник. Казвам: Старият Завет е залязал вече. Свещите, които се употребяваха преди хиляди години, днес не се намират вече.
Сега са нужни нови свещи. Старите свещи отживяха времето си. Като наблюдавам този човек, виждам, че е в тъмнина, на небето му не се вижда нито една звезда. Той има верую, като онзи, който разчита на вложените си пари в банката. Той ще опита доколко може да разчита на тези пари. Ето защо, всичко, каквото проповядваш, трябва да си го опитал. Той говори за Христа, но не Го е видял, нито Го познава. Не е лесно да познаеш Христа. Познаването не е външен процес. От мое гледище, този млад човек е представител на цяло общество от ненапреднали същества. Той минава за председател на това съдружие. Той иде с цел да се повдигне спор, да разискват хората по въпроси, които и на него не са ясни. Дали съм прав или крив, това се отнася до мене. Ако пък той е добър, това е за него, не за мене. Ако си справедлив, трябва да знаеш как да постъпваш. Ще кажете, че този човек е тръгнал между хората от любов, да им помага. Ако разделя хората, той няма любов в душата си. Бащата и майката обичат своите деца повече от другите, но това не показва, че те са придобили любовта. Колкото и да говори майката за любов, най-много тя обича своите деца. Тя казва, че обича чуждите деца като своите. Ако умре едно от нейните деца, тя плаче и страда, не може да се утеши. Обаче, ако умре някое чуждо дете, тя ще каже: Такава е волята Божия. За нейното дете не казва, че това е волята Божия, но пита защо детето й умря. Ако волята Божия е да умре някой човек, защо скърбите, че умрял приятелят ви? Не лошо, че човек скърби. Скръбта е необходимост, но някога тя не е на мястото си. Ако заминалият за другия свят е по-добре, отколкото на земята, трябва ли да скърбите за него? Какво му допринасяте с вашата скръб? Друг е въпросът, ако положението му в другия свят е по-лошо от това на земята. Важно е е каквото знаете, да го прилагате, да не говорите само празни думи.
Стремете се към Божията Любов, която освобождава човека от всички ограничения. И Божията Мъдрост също освобождава човека от противоречията и мъчнотиите на живота. А човешката любов и човешкото знание го ограничават. Аз уподобявам човешкото знание на парите, а Божественото – на хляба. Истинското знание представя вътрешна връзка в човека, т.е. такава връзка, която обединява нещата. С това знание човек познава грешките си и лесно ги изправя. Обичаш някого, а се съмняваш в него. Коя е причината за това съмнение? Защо трябва да се съмняваш? Каква любов е тази, която причинява съмнение? Който прави погрешки, само той се съмнява. Да обичаш, това е Божествен подтик; да се съмняваш, това е човешко. Като придобиваш знания, ти трябва да различаваш Божественото от човешкото, да знаеш къде е границата между тях. Ако обичаш и ограничаваш, ти си пак в човешкото.
Казано е в Писанието: "Бог е Любов". Следователно любовта никога не

ограничава. А и нея никой не ограничава. Обаче Бог сам се ограничава. За да Го познаем, Той слиза до нас и се ограничава. Значи Бог се е самоограничил, но не се е ограничил. Какво представя всъщност ограничението на Бога, не знаем. Едно знаем: Дето действа Божията Любов, там има знание и свобода. От гледището на тази любов, Бог казва: Прости на човека. Забрави обидите му. Човешката любов действа обратно. Тя казва: Дай длъжника си под съд. Не му прощавай. Ако на всички прощаваш, къде ще му излезе края? – Прости и не мисли за края. В Божията Любов законът е друг. Там даваш едно, вземаш десет. Като следваш този закон, всякога ще печелиш. Ако вършиш волята Божия, ти даваш едно, десет печелиш; ако вършиш своята воля, едно печелиш, а десет губиш. Това е закон, в който няма никакво изключение. Всеки човек има една кесия с преграда, чрез която отделя човешките печалби от Божествените. Вечер, като се връщаш от работа, отвори кесията си и прегледай в кое отделение има повече пари. Ако в Божественото отделение има повече пари, ти си живял по закона на Божията Любов. Ако в човешкото отделение има повече пари, ти си живял по човешки. Ако искаш да знаеш как си живял, виж какво е състоянието на твоята кесия, дали е празна или пълна и кое от двете отделения е по-пълно. Никаква друга философия не може да разреши този въпрос.
Казано е: "Роденото от Бога грях не прави". Раждането е естествен процес, който означава връзка на човешката душа с Бога. Веднъж създадена тази връзка, човек има условия за нов живот. И ако не греши, той е роден от Бога. Ако греши, не е роден от Бога. Ако Божественото отделение на кесията ти е пълно с пари, ти си роден от Бога. Ако човешкото отделение е пълно, не си роден от Бога. Според някои мярка за Божията Любов са чувствата. Чувства има и в човешката любов. Колко бащи и майки се жертват за децата си! Обаче тази жертва е за човешкото, а не за Божественото. Друга е жертвата например на мъчениците, които са се жертвали за Господа. Важно е човек да знае дали жертвата, която прави, е на място. – Все някога ще узнае. На земята или на небето, един ден ще научиш истината. – Ще я научиш, но късно ще бъде. То е все едно, да напълниш едното отделение на кесията си с пари и един ден да разбереш, че си живял по човешки, само за себе си. Мъчно ще бъде тогава да изправиш грешката си. На небето грешките се изправят мъчно. Там процесите са завършени. Следователно, още от сутринта трябва да знаеш, по кой път вървиш – по човешкия или по Божествения. Още в началото ще знаеш, по кой път вървиш.
И тъй, Бог е началото на нещата, а човек – краят. Следователно, още в началото трябва да знаеш, че пътят, по който вървиш, е Божествен, а не човешки. – Не мога ли накрая да позная, по какъв път съм вървял? – Може и накрая, но много няма да се ползваш. То е все едно, като се върнеш вечер от работа, тогава да разбереш, че си вървял по един или друг път. Защо

още в началото да не знаеш къде вървиш? Помни: Не може да вървиш в човешкия път и да имаш Божествени резултати. И човешката любов има смисъл, но само за хората. Тя е полезна дотолкова, доколкото виното – за пияницата. Като изтрезнее, той сам се чуди как не е могъл да се въздържа да не пие. С човешката любов човек постоянно трупа дългове. Той пие, а кръчмарят пише на тефтера. Ако не може да плаща, кръчмарят го дава под съд. Човешката любов се точи от бъчви и се продава с чаши или шишета. Тя е опивателно средство, т.е. ферментирало, а не сладко вино. Човешката любов е вода, взета от локвите и блатата, а Божията Любов е вода от чист планински извор. Може да пиеш блатиста вода, но когато нямаш изворна. И ще пиеш толкова, колкото да не умреш от жажда. Обаче, ако си пред извора, ще пиеш от неговата вода – няма да мислиш за блатото. Човешката любов е за предпочитане пред смъртта, но не и пред живота. Като живее, човек непрекъснато се развива, всеки ден придобива нещо ценно. Така той върви от човешкото към Божественото и постепенно навлиза в правия път. Вашето бъдеще зависи от онзи капитал, който ви е даден от Бога. Ще работите с него и ще го увеличавате.
Аз говоря за Божията Любов и за човешката любов, като присадки на дърво на живота, т.е. на Божествения организъм. И двете присадки дават плод, но плодовете на Божията Любов не могат да се сравнят с тези на човешката любов. Първите са вечни, а вторите – временни. Докато си в човешката любов, всякога ще грешиш. Не се смущавай от това. Казал си една обидна дума – нищо от това. На другия ден ще кажеш една добра дума. Днес си постъпил лошо с някого. На другия ден ще постъпиш добре. Човек е дошъл на земята да изправя грешките си, да учи и да се усъвършенства. Човек е служител, заема всевъзможни служби. Ако си слуга какво ще правиш? Ако си войник какво ще правиш? Ако си ученик какво ще правиш? И като слуга, и като войник, и като ученик ти трябва да проявяваш Божията Любов. Важно е да не говориш за любовта, която живее в тебе. Никой да не знае какво носиш в себе си. Иначе ще се натъкнеш на изкушения. Някой дойде при мене и с часове ми говори за любовта. Разказва ми, че обича хората, че им помага, че се жертва за тях. Обаче щом излезе от стаята ми, веднага го поставят на изпит. Вместо да прояви Божията Любов, той постъпва по човешки. Казвам: Ти си облякъл човешката любов в дрехата на Божията Любов и щом съблечеш тази дреха, виждаш, че сам си се лъгал. Едно от качествата на Божията Любов е, че тя от нищо не се цапа. Тя е извор, който постоянно блика. Който има тази любов, от нищо не се смущава. той е тих и спокоен. Той никога не плаче и не въздиша. Само човешкото плаче. Кръв излезе от порите на Христа, но Той не заплака. Той каза: "Господи, на Тебе предавам духа си. Да бъде Твоята воля!" – Защо плаче човек?- За да се освободи от излишния товар. Следователно има смисъл да плачеш, когато си много натоварен. Плачи, да дойде някой да вземе част от товара ти, за да се облекчиш. Обаче, ако

нямаш товар, няма смисъл да плачеш. Хората плачат и когато са натоварени, и когато нямат товар. В първия случай плачат, за да ги облекчат. Във втория случай плачат, за да ги натоварят.
Много пъти съм ви говорил за Божията Любов. И днес ви говоря за нея, но въпреки това, малцина я познават. Който живее в човешката любов, всякога е недоволен. И като богат, и като беден, той всякога казва, че нищо няма. Онзи, който живее в Божията Любов, всякога е доволен. И нищо да няма, той е доволен, мисли, че е е в изобилието на живота. "Роденото от Духа е дух, а роденото от плътта -плът". Аз превеждам този стих: Роденото от Божията Любов е Божествено, а роденото от човешката любов – човешко. Който живее в Божията Любов, лесно се примирява с човешкото. Но който живее в човешкото, не може да се примири с Божественото. Само Бог е в сила да примири човека със себе си. Само Той знае тайната на примирението. Що се отнася до човека, той не знае начините, по които може да се примири с Бога.
Като говоря за човешката любов, не казвам, че не трябва да живеете в нея. Искам да ви кажа кога се предпочита човешката любов. Когато човек отива на небето, за предпочитане е Божията Любов. Когато слиза на земята, за предпочитане е човешката любов. Една българска поговорка казва: "Корените на знанието са горчиви, а плодовете му – сладки". Аз казвам: Корените на човешката любов са горчиви, а на Божията Любов – сладки.
И тъй, нека остане в ума ви мисълта, че човешката любов е външна дреха на Божията Любов. Следователно, ако божията Любов не е вътре в човека, човешката любов няма смисъл. Ето защо, за да има смисъл и цена човешката любов, вие трябва да подхранвате Божията Любов в себе си. Само така човешката любов ще се примири с Божествената. Иначе, като външна дреха само, без никакво съдържание, тя е осъдена на смърт. Какво струва опаковката на книгата без нейното съдържание?

Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

29 Утринно Слово от Учителя, държано
на 23 април 1933 г., София – Изгрев.

1933_04_23 Домостроителят
неделна беседа

ДОМОСТРОИТЕЛЯТ

„Отче наш“
„Духът Божи“
Ще прочета част от шестнайсета глава от евангелието на Лука.
„Бог е Любов“

Ще взема част от първия стих: „Беше някой си богат човек, който имаше домостроител, и го наковладиха, че разсипва имането.“ Въпросът е за домостроителство. Всякога човек в своите разсъждения изхожда от една точка, която има обща връзка с целия живот. Частичните мъчнотии не разрешават трудните въпроси. Най-първо, човек трябва да определи за кого е създаден светът. Ако питате растенията, ще кажат, че е за тях, понеже живеят. Ако попитате рибите, и те ще кажат, че е за тях, понеже и те живеят на земята. Ако попитате животните и птиците, и те ще кажат, че е за тях създаден, понеже и те живеят на земята. Туй е частично схващане.

Коя е причината, която заставя онзи да съгради един дом? Той го съгражда за някого. Той не го съгражда за своите слуги. Слугите са допълнение. Той може да има и някои други животни в своя дом. Самият дом не е нито за животните, нито за слугите. Той е съграден за някого. Всички питат. Има една централна част, която трябва да се знае. Например често ние говорим за физическия свят. Има разни определения. Може да вземете речниците на български, на английски, на френски, и ще дадат добри определения. Но аз определям физическия живот – незавършен процес. Те са резултати, дето има само движения, физическият свят е свят, дето има само прости движения. В същината на физическия свят няма никакво чувстване, никаква мисъл. Например вие имате един часовник. В него няма никакво чувстване, никаква мисъл, макар че той е направен да определя времето. Следователно в това отношение костите на човека спадат към физическия свят. После имате душевния свят, света на чувстванията. Не само че имате едно движение, но в туй движение влиза едно чувстване, няма мисъл. Ти чувстваш нещо, но не можеш да го обясниш. Казваш: „Аз го чувствам това.“ Най-после иде божественият, или умственият свят, в който в движението има и чувстване, и мисъл. Три качества има. физическият свят има само едно качество – движение. Душевният свят има две качества – движение и чувстване. Умственият свят има движение, чувстване и мислене. То е най-простото определение.

Може да ви дам и друго едно определение със строго научни термини, но то няма да ви принесе нищо. Мисълта трябва да бъде ясна. То е естествено разграничение, може да си опростотворяваш. Следователно всякога трябва да знаем едно явление към кой свят спада – дали спада към физическия свят, дали спада към духовния свят, или към света на духа. Сега онези, които не са осведомени, те отричат душевния живот. Те считат душата сбор на проявления. Туй е вече механическо обяснение.

Най-първо, един въпрос трябва да се проучи. Известен ред явления трябва строго да се проучат към коя категория спадат. Да се отрича, това още не е наука. Например ние често казваме – това е илюзия, онова е илюзия. Думата илюзия нищо не означава. Казвате: „Заблуждение е това." Що е заблуждение? Всичките неща в съвременната наука са все истина, но колко от тези теории са заблуждения. Аз мога да ви цитирам: в XIX век 80 теории във физиката са изхвърлени. Те били приети от академиите, от учените, но след време са изхвърлени. Тогава са ги считали за реални, за правилни. Детето е действителност в своето детство, но в голямата възраст то не е нищо друго освен един преход. Най-после, дали човек трябва да се облече в пелени, то е въпрос. Само човек е измислил пелените. То е изобретение, измислица на хората. Птиците нямат никакви повои, никакви пелени. Млекопитаещите също нямат. Само човек има пелени. Да мислим, че детето без пелени не може да расте, че нещо ще му стане, да се поддържа, че ако не се повива в пелени, гръбнакът му ще се изкриви, краката ще се изкривят, това са теории. Възможно е да се изкриви, но може и да не се изкриви. Самото дете си има свои пелени. Кожата представя най-добрата пелена, в която природата го е турила. По-добра пелена от човешката кожа няма. Докато тази кожа е отгоре на човешкото тяло, вие не се бойте. Когато кожата изчезне от тялото, тогава всичката опасност иде. Хиляди пелени без кожата нищо не струват.

Та казвам, ние сега в преносно отношение имаме много пелени във физическия свят. Трябва да дойдем до известна възраст, за да ги изхвърлим. После в душевния живот има пелени, и в божествения свят също. Навсякъде има пелени. Човек отвсякъде трябва да се освободи от известни неща, които са складирани в неговия ум. Той не може да разбере известни истини. Например някой казва, като отиде на онзи свят, какво ще кажат за него. Онзи свят аз разбирам разумния човек. Това е онзи свят. Сега да направя едно малко изяснение. Казва Писанието, Мойсей е разбирал дълбоко този закон: „В началото Бог създаде небето и земята, а земята беше неустроена." Под думата небе Мойсей разбира разумния свят, който е създал цялото небе – с всички слънца, които съществуват. После, когато Мойсей се заинтересувал да обясни втората категория, казва: „Когато Бог почне да устройва тази земя по образа на небето, тогава –

казва Мойсей – е създал слънцето, в четвъртия ден." Това подразбира направил отношенията на слънцето, на разумното към земята. Разбира се, ако вие това вземете за един човешки ден, въпросът седи другояче. Та върху този въпрос.

В Америка има един професор от университета, който иска да докаже, че Бог действително в шест дни създал света. Този професор сега е заминал за другия свят. Той добре се е ориентирал, но той поддържаше, че в шест наши дни от изгрева до залеза на слънцето Бог е създал света. Той може да поддържа, но кой ще вярва в това. Нещата не само трябва да се докажат, но трябва да бъдат верни.

Сега Христос дава един пример, който има доста социален характер. Взема не някой светия, но един богат човек в света, доста умен богат човек, който взема един домостроител. Външните хора го наклеветват, че той не си гледа работата както трябва. Богатият човек вика този домостроител и казва: „Слушам за тебе много лоши работи, дай ми сметка и за бъдеще ти не можеш да бъдеш домостроител." Сега Христос извади една разумна страна на този домостроител. Туй, което той е направил, не че Христос го дава, но този пример е взет отнякъде, не е измислен. Самият господар, като се научил как е постъпил неговият домостроител, който повикал длъжниците на господаря, и казал: „Ти колко дължиш?" „Сто вати." Пише 50. „Ти колко дължиш?" „Сто кори жито." Пише 80. Господарят му го похвалил. Казал: „Учен е моят домостроител." Сега онези, които поддържат Христовото учение, казват – този домостроител не е постъпил честно. И се намират в едно чудо.

Какво трябва да правят християните при това положение? Питам, богатството, което богатият имаше, спечели ли го с честен труд от гледището на християнството. Защото, ако прилагаме едно учение спрямо домостроителя, той трябва да бъде изправен. Тогава същият принцип трябва да приложим и за неговия господар. Господарят постъпил ли е тъй? Но този господар бил умен човек и казва: „Ето той мяза на мене. Както аз постъпвам, така и той постъпва, браво!" Той не гледа от религиозно гледище дали е право, или не. Има една философия в света, която е права. Питате вие един търговец колко той продава плата си. Този човек не трябва да лъже. Той има някакви слуги, криза става, това-онова, той сам произволно си туря известна цена на плата, за да си покрие разноските, да има средства да плати и слугите си и най-после да остане една малка част на него. Ние сега казваме, че той трябва да продава евтино. Че ако той продава евтино, след четири–пет месеца той ще фалира. Досега религиозните хора, които настояват, нито един религиозен човек не е станал богат – да покажат един пример.

Как постъпва всеки религиозен човек? Който е станал богат, се отказва от търговия, защото казва: „Търговията изисква лъжа." Питам, с какво трябва да започне религиозният човек. Има един закон, който показва колко трябва да вземеш, както има един закон за храненето, който показва колко храна трябва да възприемеш в стомаха; както има закон, който показва колко въздух трябва да възприемаш в дробовете си; както има един закон, който показва колко мисъл трябва да имаш в ума си. Ти не може изведнъж да имаш много мисли в ума си. В дадения случай, в дадения момент ти не може да възприемеш безброй мисли. Казва някой: „Много идеи имам в ума си." Ти не може да ги възприемеш. Една, две, три, четири, пет, това са меню.

Казвам, туй е за разбиране вътрешната страна на живота. Всичките тия противоречия, които сега съществуват в нашия организъм, се дължат на известни опущения. Например някой път се чувствате нещастен, а сте богат, къща имате, деца имате, но сте неразположен духом. Има някакъв дефект, допуснат някога от миналото. Може да е допуснат и от вашите родители. Ако този дефект не може да се изправи, вие никога не може да бъдете щастлив човек.

Под думата щастлив човек, тъй както вие искате, вие не може да бъдете щастлив човек. Тъй както вие искате, винаги ще имате заробване във вашия организъм, във вашите дробове, в стомаха, подуване в глезените, в гръбначния стълб, в ребрата. Ще викате един лекар, за да ви предпише някаква рецепта, една–две години ви препоръчват бани. Вие се намирате в чудо. Тогава вие ще се намерите в положението на онзи българин от Свищовско, който се простудил така зле, че едва ходил на краката си. Ревматизъм го хванал, ставен ревматизъм. Идва един лекар в селото – това се случило в кръчмата. Той казал на лекаря: „Съвсем съм загазил, ако можеш да ми помогнеш." Гледа го лекарят и казва: „Тебе ти трябват три–четири години да ходиш по топли бани, да се лекуваш три–четири години наред, да се къпеш 3–4 месеца." А той бил беден човек, няма средства да ходи, и всичкото си имане да даде. Лекарят му дал една рецепта, но му дохожда една светла идея. Болният, като започнал да мисли, казал: „Не може ли да се заменят топлите бани с друго." Лекарят казал, че трябва изпотяване. Един ден гледа, че жена му пече хляб във фурната. Тя извадила хляба. Той казва: „Дай един чувал." Той влиза в чувала, след като се съблякъл, и влиза в пещта. Той се намира на зор, но потта започва да излиза. Изважда си малко главата, казва: „Малко главата ми да е навънка, да не ми прилошее." Казва на жена си: „Наточи ми зелева чорба с малко червен пипер, стопли я." Излиза от фурната, изпива я и след две–три седмици този човек оздравява. Никакъв ревматизъм. След известно време

иде лекарят в село и казва: „Тук имаше един селянин, болен от ревматизъм, аз му препоръчах бани. Какво става с него?“ Той казва: „Аз оздравях.“ „Как?“ Той му разправя инцидентно как се е излекувал, благодарение че сърцето му беше здраво и силно. Ако не беше здраво, можеше да се пукне вътре в пещта.

Та природата е взела предвид всичкия разумен живот. Тя взела в съображение всичките препятствия, които може да се случат във вашия живот. Ако някой човек върви по разумните пътища на природата, или на научен език казано, ако върви по ония пътища, по които Бог е устроил света – думата Бог вземам в най-хубавия смисъл, като разумен принцип, който работи във всички хора, ако този принцип работеше във всички хора в света, нямаше да има никакви противоречия. Ако всичките хора, както вярваха в Бога, така изпълняваха и закона му, то нямаше да има никакви противоречия.

Та казвам сега, всеки е домостроител в света. Казвам, когато човек умира, кой го уволнява? Бог ли го уволнява? Писанието казва, че Бог не благоволява духа му и душата му в смъртта на никого. Ако някой умира, това не е Волята Божия. То е опущение. Та когато хората направят някоя война, изпобият се, изпострелят се, пак това Волята Божия ли е?

Та ще ви приведа един пример. Случват се някои противоречия, които ние искаме да примирим. Тези противоречия, които древните мъдреци, адепти на това учение, и днешните още не могат да разрешат. Един от най-великите адепти на Индия един ден в своите размишления, като размишлявал за света, за съдбините, за законите, които съществуват, гледа – една бедна вдовица си оставила своето дете в една люлка и заминала на работа. Вижда, че към детето се приближава една кобра. Веднага се явява желание да помогне на детето. После си казва: „Аз не създадох кобрата, нито пък детето, не е моя работа да се меся.“ Гледа кобрата какво ще направи. Тя се приближава до детето, клъвва го и след пет минути то свършва. Какви са последствията? Този разказ продължава, че като заминал адептът за другия свят, вика го Кришна и му казва: „Ти имаш една погрешка.“ В това време той мисли, че е завършил своето развитие и няма какво да се връща на земята. Кришна казва: „Ти направи едно прегрешение.“ „Не помня. Аз съм живял чист живот.“ Казва: „Ти защо не помогна на онова малкото бедно дете в неговата люлка? Защо остави кобрата да го ухапе?“ Казва: „Ти създаде света, ти създаде и кобрата, и детето. Аз не исках да се меся в твоята работа.“ „Ти мислиш, че ако убиеш кобрата, няма да извършиш волята ми. Ти мислиш, че като остави кобрата да ухапе детето, ти извърши волята ми? Но ако беше се застъпил за това дете, нямаше ли да извършиш волята ми? Моето желание беше да те

опитам, да видя дали ще помогнеш на туй дете. Сега ще те изпратя на земята, за да се научиш как да помогнеш на туй дете.“

Сега ние ще се научим как да разрешаваме тези въпроси – не като този адепт да кажем: „Това не е моя работа.“ Законът е: ти не трябва да оставиш в ход твоите низши страсти, които символизират змията, да хапят това благородното, възвишеното, разумното и да спрат този процес. Ти трябва да бъдеш господар на това положение. Ако ти сам не си въздействаш, ако ти сам не станеш господар, кой ще те управлява. Ти искаш по един механически начин да дойде нещо отвън да се случи и да се уредят работите. То ще дойде нещо отвън. Божественият процес винаги произтича отвътре. Човек трябва да мисли. Някой път ние казваме отвътре. Думата отвътре не значи от тялото. Ти най-хубавата мисъл може да я възприемеш и когато си вкъщи, и когато си вън в природата. Една мисъл може да дойде, като ходиш по пътя и като седиш, като пиеш и като ядеш, като лягаш и като ставаш, навсякъде.

Та ние често мислим – като сме в тялото – само там работим. Тялото е потребно дотолкоз, доколкото може да послужи, за да се изразят едни наши идеи в света или за да се изпълни божественото в света. Туй физическото тяло затова е създадено, защото, ако нямаме никакво тяло, няма да имаме никакво съотношение към физическия свят. Физическият свят може да се затвори за нас. Ще живеем в друг някой свят. Следователно онова знание, което трябва да постигаме от физическия свят, ще бъде достояние за нас, а за да бъде достояние, трябва да имаме едно тяло както сегашното. Туй тяло, което ни е дадено, много малко истини ние сме изучили от него. Едва сега учените хора са започнали да изучават какво влияние указва стомахът върху физиката, какво влияние упражняват дробовете в духовния свят на човека и какво влияние упражнява физическият мозък. Следователно човек, за да бъде съвършено здрав, той трябва да има здрав стомах, не стомах, за който постоянно да мисли какво да яде, но стомахът да му доставя тази необходимата храна за поправяне на организма.

Та казвам, едва сега съвременната наука започва да проучва туй вътрешно устройство, с което невидимият свят се занимава. От невидимия свят когато искат да ни повлияят, има три допирни точки. Те ни влияят или чрез нашия стомах, или чрез нашите дробове, или чрез умствения свят, чрез мозъка – три допирни точки. Една мисъл ти може да я предадеш по три начина, но и трите начина ще имат различно приложение. Всяка мисъл, която възприемаш чрез стомаха си, всяка мисъл, която възприемаш чрез дробовете си, и всяка мисъл, която възприемаш направо чрез мозъка си, ще имаш три различни резултата, три различни влияния у

самия тебе.

Та казвам, този домостроител той е на физическия свят, на физическия свят той ще повлияе. Този пример той не е в душевния свят, той е чисто физически свят, че не държи сметка как трябва, а постъпва по-справедливо към душевния свят и казва: „Аз вече не мога да работя, срам ме е да ходя да прося." Но дохожда му наум: „Понеже имам доброто разположение на тези, които имат да дадат на господаря, един ден, като ме уволни господарят, като съм направил едно добро, и те да ми направят след това една услуга." Какво лошо има в това?

Сега аз задавам въпроса другояче. Представете си, че един човек е заградил един планински извор и си турил името, че този извор е негов. Представете си, че той взема по един лев за десет килограма. Като вземеш сто килограма, ще платиш десет лева. Питам, ако аз ида и си наточа вода, няма го господаря там, вляза, наточа си и си замина, без да оставя нещо, какво престъпление съм направил. Той не се мъчи за водата, той заграбил тази вода, той няма право да туря някаква ограда, тази вода не може да остане при него. Въздухът и водата не познават международни пътища, те минават за всичките държави. Дунавът минава навсякъде, минава и през българската държава към Черно море по своя път. Той не признава никакви граници. Ако рекат да кажат: „Този Дунав е наш." Кой може да тури граница на въздуха и да каже: този въздух е наш, или английски, или френски въздух. Кой ще тури граница на светлината и да каже: тази светлина е българска.

Има неща, които нямат патент. Никой няма право на тях, международни са те на земята. Ако земята е българска, но водата е международна, въздухът е международен, светлината е международна, човешката мисъл, и тя е международна. Та какво е разбирането на едно учение? Казват – какво учение е донесъл Христос. Във времето, когато Христос се яви в една епоха на насилие, светът минаваше през една голяма криза и трябваше тази криза да се спре. Или другояче казано, в невидимия свят страданията на Христа не са само негови страдания, това е една жертва, която цялото небе прави. Целият разумен свят, Бог, който е създал света, той прави тази жертва. Тя е колективна жертва. Сега ние разбираме частично как Христос е пострадал. Има нещо велико в страданието на Христа. Ако всички християни държаха тази смелост, която той имаше, ако всички можеха да страдат като Христа, нас по-големи герои не ни трябват – Христос е по-силен в очите ми. Ако щеше да се застъпи Христос, римляните не щяха да го разпънат. Той каза, че може да повика 12 легиона ангели по 6 хиляди, мисля, са около 72 хиляди. Ако искате да знаете силата на един ангел, в Библията се казва, че се явил ангел Господен, който в една нощ изтребил

150 хиляди от неприятелската армия. Ако се явят 70 хиляди ангели по 150, те щяха да очистят света.

Но Христос не пожела това. Той искаше да види колко може да издържи. След като издържа това поругание, цяла нощ да се гаврят с него, на другия ден да му турят кръст, той да го носи. Туй показва голямото геройство, спокойно да издържиш. Един човек, който има всичкото съзнание, че може да го направи и се въздържа да направи пакост на света, това е геройство. Христос можеше да очисти Римската империя в 24 часа и от Римската империя нямаше да остане нито прах, нито пепел, но не прие туй да направи. Апостол Петър искаше да вземе ножа, но Христос казва: „Тази работа с нож не става. Вземи един нож, колкото за опит.“ Апостол Петър беше млад човек, революционер, дойде един воин и той извади ножа и го удари, отряза му ухото. Христос му залепи ухото и казва: „Тури ножа в ножницата, защото, който нож вади, от нож умира.“ После вижда апостол Петър, който беше толкова смел да извади нож, той не можа да бъде толкова смел да издържи, когато един от слугите му рече: „И ти си един от неговите ученици.“

Аз виждам, че много християни са много смели, когато имат много пари в банката, като апостол Петър вадят нож. Щом като изгубят парите, нямат нито пет пари в джоба, казват: „Няма да я бъде тази работа.“ Аз казвам, смел християнин е този, който не уповава богатство, смел християнин е този, който разрешава въпроса, тъй както Христос го разреши. Някои казват: „Трябва да се биеш.“ Какво ще се биеш. Иде насреща ти цял един полк, въоръжен с картечници, какво ще се биеш с тях. Ако ги убиеш, и тебе ще убият. След това, като убиеш толкова души, защо е станало? За вятъра. Аз не мога да си представя защо християнските народи в 1914 година – поводът е, че някой си там убил австрийския престолонаследник, се отвори войната. Австрийците искаха да накажат сърбите, Русия се намеси. Ако Русия беше останала вън от войната, наказанието на Сърбия щеше да бъде по-голямо. Сега мене това не ме интересува.

Когато се счупят колата на някого, това мене не ме интересува. Мене ме интересуват счупените умове, счупените сърца, счупените воли на хората. Когато един човек стане безволев, безчувствен, когато изгуби своята трезва мисъл, то е страшното. Че му се счупила колата, лесно може да се поправи. Че му се счупил кракът, и той лесно може да се поправи. Но мъчно се изправят изкълчените умове, изкълчените чувства и изкълчените воли на хората.

Сега Христос казва: „Браво, умно е постъпил този домоуправител.“ Защото, ако вие с онова чуждото не сте щедри, защото човек, какъвто е с

чуждото, такъв ще бъде и със своето. Той иска да покаже, че човек в света има една идея. Човек трябва да покаже, че той има един господар, че той служи на Бога, че Бог седи над всичко и над всеки господар. Ти си в една държава на Бога, която седи над всички други, Бог седи над цялото човечество. Ти трябва да бъдеш верен на народа си, доколкото народът е верен на Бога. Така трябва да бъдеш верен и на човечеството. Така трябва да разсъждавате.

Ти трябва да любиш това човечество, народа си, дома си толкоз, доколкото те любят Бога. Това е бъдещият морал. Трябва да имаме една обща мярка, с която трябва да се мери по време и пространство. Да кажем – след петдесет години или след хиляда години, или след сто хиляди години мярката трябва да бъде една и съща. Тя може да има различно приложение, но тази мярка трябва да бъде неизмерима. Тя е истинска мярка, която съществува в природата. Ако всичките хора живеят по тази мярка, те щяха да бъдат щастливи и сиромашията нямаше да бъде наследница в този живот. Смъртта няма да бъде наследница. Защото Писанието казва, че само кротките ще наследят земята. Сега на земята се борят всичките хора, за да я наследят, а в Писанието се казва, че кротките ще наследят земята. Под кротки разбираме разумните хора. В края на краищата вие ще станете господари, а всички хора, които не са разумни, като листата ще опадат от дървото. Не че ние искаме да окапят, но всяко листо, като изгуби тия сокове, окапва.

Та казвам, за бъдещото възпитание, или за нашето вътрешно възпитание, има една философия, която трябва да приложим. Ние, съвременните хора, сме изложени на голяма опасност. Казвате: „Не си струва човек да живее един честен живот.“ Но всякога допущането на каква и да е лоша мисъл указва известно лошо влияние в човешкия организъм. След ред поколения тази мисъл ще упражни влияние. Каквато и да е лошата мисъл, и добрата мисъл, с която трябва да се възпитават хората, трябва да се знае законът. Когато дойде една лоша мисъл, трябва да я заместиш с една добра мисъл, за да се избавиш от лошите последствия, които може да те спънат след един час или няколко часа, или след няколко дни, или след няколко месеца. Да ви представя един пример.

Туй се е случило в Париж. Отива една доста богата жена при една гадателка. Тя ѝ казва: „Днес следобед ти ще бъдеш убита от един човек, на когото очите са зелени.“ Тя ѝ плаща и си отива. Туй ѝ направило силно впечатление. Отива в един ресторант наблизо до гледачката и вижда, че келнерът има тези очи. Тя повиква господаря на ресторанта и казва: „Този човек трябва да го уволниш от гостилницата, защото гостилницата ще ти пропадне.“ Господарят я послушва и уволнява този келнер. Той знае, че

причината е тя, той я причаква вънка и я убива. Сега се поставя въпросът: кой е причината за това нещо? Тя можеше да избегне това нещо. Нямаше нужда да го уволнява. Гледачката не е разбрала. Тя трябваше да ѝ каже: „Ти днес ще направиш една глупава постъпка, за която еди-кой си ще те убие.“

Сега този, който привежда този пример, иска да каже – научната страна на гаданието не е празна работа. И в нашите научни теории има празни работи. Той обяснява нещата разумно. Ние казваме, че това не е вярно, онова не е вярно. Ние трябва да знаем кое е вярно и защо не е вярно. Всяко нещо почива на един разумен закон. После туй не е произволно. В природата няма никакъв произвол. Тази жена направи един произвол от страх. Тя можеше да напусне гостилницата и да си излезе, но в нея беше фиксирана идеята, че този келнер ще я преследва и ще я убие. Тя става причина за убиването.

Та казвам, ако вие допуснете една лоша мисъл и ако вие не турите една добра мисъл, непременно келнерът ще ви причака отвън и ще ви причини зло. Всичките нещастия идат по единствената причина – всякога след една възвишена мисъл, която ви дойде, всякога след едно възвишено чувство, което ви дойде, да направиш нещо и ти откажеш, след това ще дойде едно голямо нещастие. Затова единственото нещо, което може да спаси хората, е да се дава ход на хубавите мисли, на хубавите чувства да се реализират. Не отказвайте доброто, което ръката ти дава. Дойде някой просяк, дай му нещо, не хукай. Ти го изгониш, той драсне една кибритена клечка и ти запали плевнята. Дай му нещо, да те благослови Господ и кажи: „Друг път ще ти дам повече.“ Ние по някой път сме много дребнави, казвате: „Ако на този дам, на онзи дам, какво ще ми остане.“ Че колко души най-много може да те срещнат? Повече от сто души? Едва ли ще те срещнат един, двама, трима просяци, два–три лева ще дадеш. Ти си представяш, че всичките просяци ще дойдат. Тогава ще ви приведа друг пример.

Не се опасявайте от мъчнотиите. В Анадола в един от турските градове седи един богат арменец. Минава един турчин бедняк и казва: „Ще ти дам един бешлик, там има едно умряло куче, да го занесеш.“ Турчинът каза: „Аз ще ти дам два бешлика, ти го занеси.“ Този богатият арменец взема и го занася и казва: „Дай ми сега двата бешлика.“ Кой е постъпил разумно: турчинът или арменецът? И двамата са умни според мене. Арменецът казва: „Заповедта аз дадох, но може и да я изпълня.“ Турчинът казва: „Понеже аз не искам да изпълнявам тази заповед, аз давам два франка глоба.“ В този арменец друга черта се крие: той е един скъперник. Той защо даваше на турчина само един бешлик, но не даде едно меджидие или два, три, четири, пет меджидие. Турчинът за десет щеше да го занесе. Този,

който му предложи две, показва колко цени парата, веднага забрави, че кучето е умряло и го занесе. Та ние често в света занасяме едно куче. Туй малкото куче аз наричам малко престъпление, едно желание. Като ни дадат два бешлика, ние сме готови да го занесем някъде. Но туй куче ще остави своята миризма, ти не можеш да се освободиш от заразата на мислите. Като носиш нещо гниещо, ти няма да го употребиш за работа, но все таки ще остане известно влияние.

Искам да ви приведа този закон: всяка една мисъл, всяко едно желание имат голямо влияние върху човешкия организъм. Затова, ако съвременните хора биха били толкова чувствителни, че да си помагат едни на други, срещнеш един тъжен, скръбен, помогни му. Някой му дава два бешлика, и той се колебае дали да го занесе, или не.

Та казвам, този домостроител Христос свежда на друг закон. Ние всички сме работници, домостроители, изпратени тук, на земята. Какво трябва да направиш? Трябва да постъпим по най-честен начин, тъй както Бог изисква. С домостроителството трябва да бъдеш крайно справедлив човек. Ако ти не си така справедлив, онези, които се оплакваха, може би има и други причини, но Христос иска да покаже, че този домостроител изправя една своя погрешка. Тези, които го наклеветили на господаря, имаха една погрешка, понеже той се отнесъл зле. Казват: „Той злоупотреби с вашето имане.“ Той казва: „Аз ще изправя погрешката си, която съм направил.“ Господарят го похвалил, че може да изправи тази погрешка, че не бил користолюбив, че не бил за себе си. Той казва: „Ако за себе си аз работя, аз нищо няма да спечеля, но ако работя за другите.“

В това отношение всеки един, който работи за общото благо, той е на добрия път. Защото човек сам по себе си е малък. Човек в своя индивидуален живот той е мярка, с която може да стават постиженията. Той е крайният предел. Човек е крайният предел на Божиите работи в света. Той е мярка. С тази мярка всеки един ще мери. И като мериш, нищо няма да ти дадат. Ти не мисли, че в богатството може да си щастлив човек, не мисли, че в многото знание може да си щастлив човек, нито в силата може да си щастлив човек, но в ония благородните отношения, които може да имаш със своите братя, с туй вътрешно разбиране, само ако всички те обичат.

Под думата обич разбирам, ако Бог те обича чрез всичките хора, само така ще бъдеш щастлив. Или другояче казано, Бог чрез всичките разумни хора опитва доколко всеки човек е справедлив. Той опитва бедните, опитва и богатите, опитва учените, опитва и простите. На всички онези, на които съзнанието е пробудено, те се опитват, понеже са в един клас, тъй както се

опитват учениците в училището. Сега ние имаме една идея за онзи свят. Аз често питам: ако се запита едно пиле, което е в черупката, де е онзи свят – вън от черупката. Самото яйце живее в онзи свят. Ние сега живеем в онзи свят. Ние разбираме онзи разумния свят, който иде. След като се измени целият свят, растенията се изменят, хората се изменят, след като се измени цялата природа и се пречисти, дойде разумният живот, туй ще бъде онзи свят. Ние ще живеем в по-добри условия. За да знаем да живеем, защото, ако дойде благото, преди да сме готови, ние ще развалим туй благо, което Господ изпраща.

Та казвам, в новото вярване човек трябва да се съедини. Например как се групират народите. Учениците в едно училище се групират. Там, където отиват здравите, болните не отиват. Най-здравите деца отиват в университета, а в божествения свят трябва да отидат най-добрите, най-възвишените, които завършват своето развитие на земята. Ние мислим, че Христос ще бъде снизходителен за простите и глупавите. Няма какво. Глупавите са простени, но ние, които влизаме в новата земя, която Бог е създал, трябва да бъдем хора, приготвени за тази земя. Например, ако всички сме ясновидци, сега да видите нещата, много от вас ще кажете: „Какво ли иска да каже?“ Ако всички бяхте ясновидци, щяхте да видите цялото ваше бъдеще, щяхте да видите всички работници, които работят за вашето бъдеще, вие щяхте да видите всички поколения, които работят. Строителите на бъдещето идат сега в света.

Вие ще попитате къде са тези строители. Не може да ви кажа. Мога да ви кажа, че слънцето ще дойде, щом дойде пролетта. Земята като се върти, ще стане една промяна. Няма да ви обяснявам дълбоките причини. Например някои лица са по-студени, някои по-топли. Има си причини за топлото лято. Някоя година има повече влага, друг път няма. Сега учените хора доказват, че влагата на земята зависи от слънчевите петна. Когато на слънцето има повече петна, на земята има повече влага. Когато на слънцето има по-малко петна, има по-малко влага и годините са по-плодородни. Когато има повече петна на слънцето, има повече женитби, повече раждания, хората са по-весели, търговците повече печелят. Когато има по-малко петна, хората по-тежко живеят, по-малко дъжд има. Учените хора може да виждат причините, които обуславят социалните работи на земята, добрите условия, добрия живот, плодородието. Докато има плодородие, има и щастлив живот. Щом няма плодородие, веднага усложнява се работата. Аз казвам – не са парите, които определят бъдещите условия. Това е храната, която иде отгоре. Парите са едно средство. Храната без пари може, но пари без храна не може.

Та казвам, условията, при които ние живеем, може да ги изменим само ако

разбираме, както един техник разбира законите на техниката. Който управлява един аероплан, разбира законите на движението. Онзи, който движи един локомотив или един автомобил, трябва да знае. Понеже ние никак не сме запознати какво човек може да направи. Човек се ражда в света с едно определено занятие. Ако ти попаднеш в своето занятие, в своите условия, ти ще имаш благословение. Някой път започваме едно, две, три, четири, пет занятия. Не само това.

Има хора, определени да се оженят, има хора, които не са определени да се женят. Една жена може да се жени за 4–5 мъже, умират и остава неженена. Някой мъж се ожени за 4–5 жени, и все умират. И като се жениш, трябва да намериш онзи, който е определен за тебе, с когото може да живееш. После може да се ожениш и да ти се родят деца. Определено е колко деца ще родиш. Един хиромантик може да ти каже колко деца ще имаш и колко ще останат живи, колко от тях ще са щастливи. Някой път се случва, някой път не се случва, но повечето пъти се случва. Ние ще дойдем до другото определение. Значи разумният живот е строго определен, както един механик предвижда всичките части за машината – той знае на кое място коя да постави. Като стане погрешка, той знае как да я изправи. Така и човек е създаден. Един разумен процес съществува в света. Всичко в света е определено. Извън възможностите, които природата ти дала, ти нищо не можеш да направиш. Даже хората половината, даже една десета от това, което имате в сегашния век, не можете да го използвате.

Тогава да ви приведа един научен факт. Един учен казва – ако се събере всичкото съвременно знание, ще се събере в 90 такива книги като Библията, всичкото знание, което е меродавно. Туй знание, като се напечата в човешкия мозък, ще остане място за още 900 такива книги. Какъв простор съществува. За хиляди книги има място в мозъка да се турят. Ние казваме: „Аз много зная.“ Не, ти много малко знаеш. Всичкото това знание като се напечата, остава още място за 900 такива книги. Хиляда години може да живееш, докато нашият мозък се напълни със знание. Като се напечата всичко това на тези листи, тогава тя излиза на продажба. Ако не се напечата, бялата книга на пазар не ходи.

Та този домостроител е дошъл на земята като един пътник, като един ученик да се учи. В туй отношение религията е наука само за духовния свят, как да чувства човек, а физическият свят – какво трябва да работи човек, а божественият свят е занят с чистата наука – да проникнем, да разберем онези закони, с които се ръководи животът, да разберем в даден случай какво може да направим, да знаеш и кое хората може да ни помогнат. Отиваш при някой банкер да искаш пари назаем. Да знаеш

положително, че думата ти на две няма да направи. Сега отивате при някой банкер, той ще ти откаже, при втори, трети, четвърти отиваш, отказват. Отиваш при един министър да те назначи, при втори, трети, с години чакаш да си отиде една партия, докато дойде твоята партия. В този разумния живот всичките хора ще дойдат навреме. Няма да бъдат уволнени. Като дойде времето, всеки човек сам ще си даде оставката без наместник. А сега, без да иска, го уволняват. В божествения свят мнозина от вас сами се уволняват преждевременно.

Аз съм слушал хора да казват: „Дотегна ми, искам да си замина, не ми се живее на земята.“ Той не знае какво говори. Аз го питам: „Ти свърши ли си работата?“ „Не, дотегна ми, омръзна ми, между тия хора не ми се живее.“ „Ами в онзи свят, като отидеш, какво ще правиш? Онзи свят е разумен свят, изисква се много голяма ученост.“ Христос казва така: „Бъдете съвършени.“ Човек трябва да бъде съвършен и по душа, и по дух, и по сърце, и по ум, съвършен трябва да бъде. Той трябва да включва в себе си всичките неща. Без тези неща животът не може да бъде щастлив. Щастието на човека зависи от неговия ум. Минава едно дете, проси от няколко души, никой нищо не му дава. Върви замислено това дете. По едно време вижда една госпожа, пада ѝ кърпата. То взема кърпата ѝ и я подава. Тя го поглежда, вижда нещо хубаво и казва: „Ела с мене.“ Ако не беше паднала кърпичката… Тя му отваря път за цял живот. Ти казваш: „Една кърпа.“ Повдигни я, дай я на тази богата жена, тя ще ти отвори живота. Тази падналата кърпа е паднала доброта. Дигни я в името на Бога и я дай. Ще се оправят твоите работи. Тогава господарят ще те похвали, че разумно си постъпил като този домостроител.

„Благословен Господ, Бог наш“
„Добрата молитва“

Тридесета неделна беседа
23 април 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_04_26 Трите посоки
лекция пред общия окултен клас

ТРИТЕ ПОСОКИ

Размишление.

Ще прочета от 6 гл. на Йоана, 11 –15 ст. включително. Размишлявайте върху тези стихове, да видите, какви мисли ще ви дойдат. Аз няма да ги обяснявам.

В живота се случват елементарни погрешки, които нямат лоши последствия. Например, ако изпуснеш в края на някоя дума „ъ“, или в някоя френска дума изпуснеш „е“ нямо, това не е голяма грешка. Но ако в средата на думата изпуснеш някоя буква и изгубиш смисъла на думата, тогава грешката е голяма. Някои хора обръщат внимание на краснописа на буквите. Те не държат толкова на съдържанието, колкото на формата. Написаното може да е красиво, но без съдържание; и обратно, може да не е красиво написано, но да има съдържание. За предпочитане е съдържанието пред формата. Още по-добре е, ако написаното има и съдържание, и форма. Това са обяснения. Може да се направи паралел между писаното и живота на човека, който има също съдържание, форма и смисъл. В проявите на човешкия живот има нещо незавършено или във формата, или в съдържанието, или в неговия смисъл.

И тъй, човек трябва да работи в три посоки, да усъвършенства формата, да допълва съдържанието и да прилага смисъла. С други думи казано, той трябва да работи едновременно във физическия, в духовния и в Божествения свят и, като греши да знае къде е погрешката му – в света на чувствата, на мислите, или на постъпките. Формата е свързана с движението, съдържанието е свързано с интензивността, а смисълът – с разширението. Чувството може да бъде интензивно или слабо. Интензивното чувство може да бъде голяма радост или голяма скръб, а слабото чувство – малка радост или малка скръб. Колкото по-голям е смисълът на нещо, толкова по-широк е неговият простор. Ще кажете, че това са отвлечени понятия. За децата, които са свикнали на конкретни понятия, са отвлечени, но не и за възрастните. За детето бонбонът струва повече, отколкото новата му дрешка. Да се облечеш с нова дреха, това е външен процес, а да изядеш бонбона е вътрешен. Ако попиташ детето, кое от двете неща предпочита, то ще тури бонбона на първо място.

Като говоря за детето, имам предвид детските разбирания на възрастните. Например, духовният счита, че Бог е длъжен да го осигури. Той казва: Толкова години живея духовно, а Бог нищо не ми даде. – Ти се ползваш от духовния живот, това е важно за тебе. Какво искаш от Бога? Това е все едно, като си ял с години от храната на някого, да искаш, той да ти плати за това. Трябва ли да ти се плати, че си вървял в правия път? Това е пак за тебе.

Този път трябва да го извървиш. – Аз изминах повече път от другаря си. – Смешно е да се сравняваш с другите. Повече път си изминал, повече се ползваш; по-малко път си изминал, по-малко се ползваш. Ако нищо не си изминал, нищо няма да се ползваш. Ще кажеш, че условията били лоши. Остави условията настрана, това е празна работа. Това са забави, които не водят към никакъв резултат.
Като говоря за пеенето, имам предвид, всеки да пее първо за себе си. Казваш: Ако пея, какво ще мислят хората за мене? – Две неща ще мислят: че пееш или хубаво, или лошо. В първия случай, ще те похвалят, във втория – ще те корят. За похвала ли искаш да пееш? Хвали се сам или укорявай се сам. Кажи си: Днес пях хубаво. На другия ден кажи: Днес не пях хубаво. Да те хвали онзи, който разбира от пеене, има смисъл. Обаче, смешно е да те хвали онзи, който нищо не разбира от пеене. Пеенето не е развлечение, то е средство за тониране на енергиите. Не може да трансформираш енергията си и да я туриш на работа, ако не знаеш да пееш. Трябва да пееш, за да придобиеш известни енергии. Ако болният не пее, ще умре преждевременно. Той трябва да пее, за да набави изгубената енергия на организма си. – Аз не мога да пея. – Ще се научиш. – Защо трябва да пея? – За да живееш, да трансформираш енергиите на своя организъм. Първо,твоето пеене ще прилича на мърморене, но постепенно то ще се превърне в музика. Неразбраните работи произвеждат шум; те не са музикални.
Разбраните работи са музикални. Дето има разбиране, там има музика. Правилният говор е музика. Ако не говориш добре, ти не си музикален. Като пееш, обръщай внимание, как изговаряш думите. Например, пееш „Грее слънцето“, но не изговаряш думите правилно. Щом кажеш „грее слънцето“, ти трябва да се свържеш с трите свята. – Защо? – Защото слънцето изгрява едновременно и в трите свята. Ти пееш „Грее слънцето“, но в ума си носиш друга идея. Мислиш, че идеята, която те занимава, е висока. Всъщност, тя е обикновена идея. Например, имаш идеята да си съградиш къща. Обаче, къща се гради, само когато слънцето грее. Разумните същества работят само при светлината на слънцето. За да съградиш къщата си, слънцето трябва да грее във всички области на твоя живот. Градежът на къщата се определя от мислите, чувствата и постъпките на човека.
Всеки човек се стреми да реализира нещо специфично за себе си. Например, някой иска да бъде богат; друг иска да бъде силен; трети иска да бъде учен. Обаче, има неща, които човек ще разбере и реализира в бъдеще. Например, да бъдеш здрав, богат, силен, това е въпрос на бъдещето. Здравето на човека зависи от това, може ли той да пее, или не може. Който пее, той мисли. Ще кажеш, че имаш добри чувства, че постъпваш правилно. Това нищо не значи. Отде знаеш, че мислите, чувствата и постъпките ти са правилни? – Понеже пея добре. Наистина,

ако не пееш добре, нито мисълта ти е права, нито постъпките ти. Сега пеете „Грее слънцето“. Ако кажа на някого да изпее песента, той ще се смути. Пейте по правилата на природата и не се смущавайте. Ти пееш песента и чувстваш, че нещо ѝ липсва. – Как трябва да се изпее? – С вдъхновение. Който може да я изпее така, ще го възнаградя. Ако кажа, че ще дам 100,000 лева на онзи, който изпее песента, всеки ще иска да пее. Малкото възнаграждение струва повече от 100,000 лв. – Възможно ли е това? – Възможно е. Малкото възнаграждение може да бъде едно житно зрънце. Не струва ли то повече от богатството на целия свят? Това е прост начин на разсъждение. Така трябва да се разсъждава.
Като пееш „Грее слънцето“, ти ставаш проводник на Божествената енергия. Това е наука. Преди да пееш песента, ти си бил болнав; като я изпееш, ще се почувстваш здрав и разположен. Такова пеене има смисъл. Много естествено, животът без песен води към противоречия и спънки. Имаш една малка мъчнотия и мислиш, че не може да се разреши. Ако държиш в ума си мисълта, че Бог не те обича, мъчнотията ти не може да се разреши. Жената казва: Мъжът ми не ме обича, забравил ме е вече. Майката казва, че детето я забравило. Търговецът казва, че клиентите го забравили. Учителят казва, че учениците го забравили. Добре е някога да те забравят хората. Кои хора? – Апашите, детективите, кредиторите, стражарите. Обаче, неприятно е да те забравят онези, от които очакваш храна. Неприятно е да те забравят твоите длъжници.
Често хората се спъват от своето минало, от известни идеи, наслоени в съзнанието им. Външно се представят скромни, а вътрешно имат големи желания – искат да станат богати, учени, знатни, но се крият. Няма защо да се крият, те трябва да бъдат богати, но не външно, а вътрешно. Казано е в Писанието: „Богатият няма да влезе в Царството Божие.“ Преводът на този стих не е сполучлив. Лакомият, глупавият, грешният няма да влязат в Царството Божие. Тези думи са заменени с думата „богат“. Христос е казал, че богатият няма да влезе в Царството Божие. Щом богатият няма да влезе в Царството Божие, тогава бедният ще влезе. Ако е така, защо бедният се оплаква от своето положение? Според мене, ако богатият не е щедър, а бедният не е търпелив, и двамата няма да влязат в Царството Божие. Зад сиромашията стои търпението – положителна дума. Ти трябва да извадиш енергията от търпението и да я туриш на работа. Като не разбираш това, казваш, че ти е дотегнала сиромашията. Как ще ти дотегне, когато никога ни си я търпял? И богатият никога не е бил щедър. Когато насочат револвера срещу него, той дава 1000 лв. и минава за щедър. Той казва: На десет души дадох 1000 лева. – Ти не ги даде доброволно, но чрез насилие. Щедрост ли е това? Ще дойде при тебе комисия от няколко млади жени да искат помощ за известно благотворително дружество. Преди да дойде комисията, ти нямаше намерение да дадеш нищо. Те дойдат и започват да те увещават, че, ако дадеш, ще влезеш в Царството

Божие. Това не е даване, а насилие. В съзнанието си ти трябва да бъдеш готов да дадеш всичкия си имот за Царството Божие. Никой няма право да те насилва да даваш. Даването е доброволен процес. Твоя работа е, дали ще даваш, или не. Божия работа е, дали ще те съди, или не. Дяволска работа е да те изкушава. Ако те намери слаб, ще те изкушава. Често вие се сърдите на дявола. Той е търговец, в миналото те обрал и сега ще те обере. Щом познаваш, че дяволът те изкушава, значи, той е по-умен от тебе. Не съжалявам, че дяволът те изкусил, но казвам, че, като дойде втори път при мене, ще бъда по-внимателен. Дяволът не изкушава два пъти по един и същ начин. Изкушението дохожда на земята по естествен път. Докато се огледаш, и ти си вече в ръцете му. Момък срещне една мома на пътя си, и сърцето му се разтупва. Той се влюбва в нея и забравя, че има работа. Ако е чиновник, забравя работата си и лъже началника си, че закъснял поради важна причина. Всъщност, той вървял по стъпките на младата мома. Следователно, онова, което ви съблазнява, не е дяволът. Някои възприемат една идея и искат да я реализират. Не е лошо да гледаш красивата мома, но ти се натъкваш на известно несъответствие, а именно: ти не знаеш пътя, по който можеш да придобиеш красотата. Тя е придобита от момата, за нея е, а не за момъка. Той трябва да научи пътя, по който е дошла красотата. Тя е дошла по вътрешен път. Ако момъкът е грозен, красивата мома не би могла да го направи щастлив. Красивата мома е подобна на красиво написана дума. Ти чуваш да се произнася тази дума, но нямаш право да я задържиш за себе си. Може да я прочетеш, да мислиш върху съдържанието ѝ, но да не я обсебваш. Като срещнеш красив човек, ще мислиш за условията, при които той е придобил красотата. В погледа, в движенията му, в думите му има нещо красиво, което ти допада. От това, именно, ще се учиш, В дадения случай, красивият човек е твой професор. Като говоря за красивия момък и за красивата мома, явява се опасност за младите, да не се изкусят. За старите не е опасно. Младият пожелава да види красивата мома, да се яви на прозореца и да му се усмихне. – Защо става така? – Както и да става, всичко е на мястото си. Това, което става, има отношение към друг свят. И красотата принадлежи на по-висок свят от физическия. Красивите работи не са за вас. Вие сте само зрители в изложбата на красивия свят. Когато художникът излага своите картини, той прави това за художниците, които разбират от изкуство. Иде един обикновен човек в изложбата и разглежда картините, които не са за него. Той може да се радва и да мисли, че изложбата е за него. Не може ли да се радва само, без да си въобразява, че картините са изложени заради него? Трябва ли да се радва, че е попаднал в изложбата? Красотата не е за хората, а за ангелите. Някога ангелите обичат да излагат красиви неща от своя свят. Въпреки това, като мине покрай красив човек, ангелът се спира, разглежда го и си заминава. Той знае, какво нещо е красотата. Покрай ангелите, и хората се ползват от красотата. Щом ангелите закрият своята

изложба, и картините се вдигат. Тогава момата не е толкова красива. Изобщо, човек е красив, докато носи някаква идея в себе си. Мислите, чувствата и постъпките му го правят красив. Ако по някакъв начин ги изгуби, с тях заедно той губи и красотата си. Следователно, който губи, слиза надолу. При слизането си, красивата мома става обикновена. Тя се лишава от красотата на лицето си, очите ѝ губят своя чар, устата – своята пластичност. Красота без тези качества е мъртва.
Докато живее, човек трябва да се стреми да бъде вечно млад. Това значи, да бъде проводник на Божествените мисли и желания. Красотата е във Божественото, във Великото Начало на живота. Да бъдеш проводник на Божественото, това значи, да изгрее слънцето на живота в твоята душа. Свързвайте се с Божественото. Това е задачата на всеки човек. Ако живеете само за физическото, вие ще мислите само за богатство, за материални работи. Такъв човек казва: Едно ми е нужно – „бели пари за черни дни“.
Преди няколко дена дойде при мене една жена да пита нещо за себе си. Погледнах я и си казах: Ти си добра, благородна, интелигентна жена, разбираш живота, но има нещо, върху което трябва да работиш. Като ме запита за себе си, казах ѝ да работи върху икономията. – Аз съм много пестелива, отговори тя. – Пестелива си, но не си икономистка. Ти изразходваш енергията си напразно. В материално отношение си пестелива, но в духовно отношение не си, много енергия разпиляваш. Освен това, ти си много честолюбива. Това ти пречи. Трябва да превърнеш честолюбието в самоуважение. Ще работиш върху себе си съзнателно, да се освободиш от честолюбието, като външна обвивка. Някога тя е много тежка и може да повали човека на земята. Ти си българка, но имаш нещо чуждо в себе си, английско или германско. Тя потвърди това и се съгласи с всичко, което ѝ казах. Отиде си доволна, с желание да работи главно върху честолюбието. Нейните добри качества са чисто славянски.
Под честолюбие разбирам известно несъответствие между външния и вътрешния живот, което причинява мъчение. Например, ти туряш на гърба си кожух, когато външната температура е 35° над нулата. Страшно е да носиш кожух на гърба си през летен, горещ ден. Страшно е да се облечеш с тънка, копринена дреха зимен ден, при външна температура минус 30°. Какво по-голямо несъответствие от това? Всякога обличай такава дреха, която отговаря на външната температура. Ако честолюбието е свързано с честността, в него няма нищо лошо. Обаче, ако внесеш в него елемент на обида, на докачение, то става лошо. – Хората не постъпват добре с мене. – Не се занимавай с отношенията на хората към тебе. Това не е твоя работа. За тебе е важно, каква работа ти е дадена от невидимия свят, какво трябва да направиш днес. Ако остане време, можеш да се занимаваш с отношенията на хората към тебе. Според мене, всеки човек иска да знае, каква работа е свършил днес. Ето защо, щом се натъкнеш на честолюбието си, превърни го в самоуважение. Това значи: облечи такава дреха, с която

да запазиш естествената топлина на тялото си.
Да се върнем към песента „Грее слънцето“. Скритата идея в песента е следната: Не можеш да разрешиш известен въпрос, докато слънцето не изгрее. Как ще пееш на изгряващото слънце? Първият тон трябва да съдържа импулс, подтик, движение към нещо. На физическия свят по-голямо богатство от движението не съществува. Следователно, като изпееш един тон, първо ще внесеш в него движение; после ще вложиш съдържание – чувство и най-после, смисъл, т. е. разширение, простор. Ще пееш за изгряващото слънце, когато усетиш подтик, желание да се движиш към него; после ще се свържеш със слънцето, ще го почувстваш, ще разбереш съдържанието му и най-после ще вникнеш в неговия смисъл и ще се разшириш. Такова, е отношението на детето към майката, и на майката към детето. Някога детето отива към майка си, а някога майката – към детето. Ако детето всякога се отправя към майка си, не да плаче, но да й се радва, от него човек ще стане. Ако майката всякога се отправя към детето, тя е осъдена на страдания. Разумната майка изслушва оплакванията на детето си, но не го милва и гали. Тя го удари няколко пъти и му казва, че не трябва да се оплаква от своите другарчета. Неразумната майка ще го изслуша и ще търси виновника за плача на детето си.
Желая ви, всякога да отивате при Бога, но да не плачете. Ходете при Бога с радост и трепет на сърцето, да Му разкажете, какво сте свършили и какво мислите да работите.
Кой от вас ще изпее „Грее слънцето“? Който пръв се реши да я изпее, ще му дам един лев. Никой не се решава. Изпейте я у дома си, като внесете в нея движение, съдържание и смисъл. Какво движение ще направите при първия тон? (Учителят направи едно красиво движение). Аз ще взема лева. Ако в малкото не виждате Божественото, животът няма смисъл. Разумното се крие и в малката стъпка, в малкото движение. Разумните същества те гледат, как вдигаш и слагаш крака си и се радват. Болният, прикован на леглото си, се радва като ходиш и очаква с нетърпение момента и той да подвижи краката си, да направи стъпка напред. Аз мога да излекувам болния с ходене. Достатъчно е да направя няколко стъпки пред него, за да пожелае и той да ме последва и да стане от леглото си. И ти можеш да лекуваш така, но трябва да знаеш, как да ходиш. Ходенето се подчинява на специални закони. Болен си, ще гледаш, как ходят разумните хора и ще подражаваш на тях. Не казвай на болестта да се махне по-скоро, но разбери, защо е дошла. Тя иска да те научи нещо, да ти предаде някакъв урок. Щом научиш урока си, болестта ще си отиде. Болестта е вашият възлюбен, който ви е хванал за крака и казва да изправите мислите, чувствата и постъпките си. Това е велика истина, която малцина знаят. Има смисъл да знаеш нещо, ако можеш да го приложиш.
И тъй, щом станеш сутрин от сън, изправи се на краката си, направи

няколко стъпки напред и кажи: Господи, благодаря, че мога да се движа, да ходя от едно място на друго. Благодаря, че мога да чувствам, да влагам съдържание в нещата. Благодаря, че мога да мисля, да проникна в смисъла на всичко, което ме обикаля. Това е богатството на новия живот. Щом го придобиеш, то остава с тебе за вечни времена.

Т. м.

32. *Лекция от Учителя, държана на 26 април, 1933 г. София. – Изгрев.*

1933_04_28 Кандидати за председатели на фирма

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ФИРМАТА

Т. м.

Коя беше основната мисъл на миналата лекция? Или, на кой връх бяхме миналия път? (– „Говорихте за настъпване и отстъпване.“) – От физическо гледище, каква е разликата между настъпване и отстъпване? – Настъпването е пред лицето, а отстъпването – пред гърба. В живота под „настъпване“ всякога се разбира движение нагоре и напред, а под „отстъпване“ – движение надолу и назад. В настъпването има порядък, а в отстъпването – безпорядък. В настъпването човек мисли, а в отстъпването – не мисли. Как ще заставиш невежия да се качва по планината? Преди всичко, той не знае защо трябва да се качва нагоре. Като стигне до известна височина, той ще се откаже да върви нагоре и ще търси лек път за слизане. Това е отстъпване, т.е. слизане надолу. Човек отстъпва, когато силите, които го атакуват, са по-големи от неговите. Човек настъпва, когато силите пред него са по-слаби от тези, с които той разполага. Силният настъпва, а слабият отстъпва. Ако силният сгреши, веднага отстъпва, т.е. изправя грешката си, и отново настъпва. Когато слабият е самоуверен и настъпва, веднага ще сгреши. Това го принуждава да отстъпи и да изправи погрешната си.

Като ученици, вие трябва да разсъждавате, да съпоставяте нещата. Това значи: Всяко нещо да се дава навреме, да има известно съответствие. Например, на малкото дете ще дадеш течна, лека храна; на възрастния ще дадеш твърда, здравословна храна, а на стария, който няма зъби, ще дадеш пак течна, лесносмилаема. Ако размесиш храната – на детето и на стария дадеш храната на възрастния, те непременно ще страдат. Не може детето да яде твърда храна, но и старият не може да яде такава храна. Отличителното на детето е, че то не може да дъвче храната си, следователно не може още да мисли. Ако си пригоден да гълташ храната, гълтай я. Това показва, че си още дете. Ако в това състояние ти дават твърда храна и ти я гълташ, непременно ще страдаш. Всички хора, които са в затруднение, се намират в особено състояние: или са болни, или са бедни, или са голи и боси. Те са в положението или на детето, или на възрастния, или на стария. Това са затруднения. Детето яло твърда храна, без да му мисли. Старият също ял храна, която стомахът му не може да смели.

Сега вие минавате за ученици на новото учение, но много от вас живеят още в своята личност, а други – в своя индивидуален живот. Личността е стара фирма, със голям капитал, с много разклонения и с много слуги.

Индивидуалността представя състезание между членовете на старата фирма, с желание всеки да изпъкне пред другите като голям работник. Третото положение, което може да заемеш във фирмата, е да се издигнеш като председател на фирмата. Всеки да каже: „Ето, този е председателят!“ Значи във всяка фирма човек може да заеме едно от трите положения: да живее като *личност*, т.е. като член на фирмата; да живее индивидуално, т.е. с желание да се издигне над другите, и трето положение – да бъде председател на фирмата, т.е. председател на себе си. За човек със силно развита *личност* се казва, че е член на фирмата. За онзи, който живее индивидуално, се казва, че иска да се издигне над другите като най-знатен. Последното положение е да бъдеш председател на фирмата. Идеалното положение за човека е да бъде председател на своята фирма. Това да бъде единствената му амбиция в света. Който заеме председателското място, той е истински човек. Ако не може да го заеме, колкото и да е добър, ще бъде слуга на фирмата.

Какво представя човешката *личност*, и какво – индивидуалността? Трябва да имате ясна представа за тези понятия. Животът на *личността* е живот на ограничения. Стремете се към идеала на вашата душа: да бъдете свободни, да бъдете председатели на своята фирма. Ще кажете, че съществува някъде едно братство от свободни хора. Къде е това братство? И вие се стремите към това братство, но нито сте виждали тези хора, нито езика им знаете, нито мястото, дето живеят. Ще кажете, че те са навсякъде. Така се казва и за Бога, че е навсякъде, но хората нямат ясна представа за Него. Да имаш ясна представа за нещо, трябва да си го опитал. Казваш, че печката гори. Ти имаш вече представа за горенето. Знаеш, че при горенето се отделя светлина и топлина. Като говорите за това братство, вие го разглеждате като някакъв център. И слънцето е център в слънчевата система. Значи, дето са тежненията на известни идеи, там е центърът. Едно тяло може да бъде център, когато излъчва от себе си известни енергии и ги изпраща към онези, които се стремят към него. В това отношение Бог, Духът, Висшето Божествено съзнание са центрове. Като знаете това, не се опитвайте да определите понятието Бог. Да мислиш, че можеш да го определиш, ти ще приличаш на малко дете, което не пие млякото си, но го изследва: защо е бяло, отде е донесено. Тези разсъждения не са нужни за детето. То трябва да си изпие млякото и да се ползва от неговата хранителност. Също така и идеята за Бога трябва да се възприеме без разсъждение. – Как е възможно да приемеш една идея, без да разсъждаваш? – Това говори за по-високо съзнание, отколкото да приемеш идеята с разсъждение. Разсъждението е механически процес. Ако забия гвоздей в едно дърво, мога ли да го накарам да мисли? Щом забиваме гвоздея, за да съединим две дъски, значи между дъските има някакво отношение, обаче гвоздеят не знае защо са го забили. Едно време дъските, като дърво, са расли и без гвоздея. Сега дошъл

някой учен, направил от дървото дъски и ги забил с гвоздея. Сближаването на дъските е механически процес. Следователно две идеи, свързани по механически начин, не допринасят никаква полза. Както механическото разсъждение не допринася нищо, така и механическите процеси не дават никакъв резултат. Казваш: 2х2=4; 2+2=4. Защо и при умножението, и при събирането на двойката се получава едно и също число? На този въпрос сами ще си отговорите.

Някой си казал: „Изгубих пътя си“. – „Ще ти го покажа, но с условие, да ми платиш за това.“ – „Бих ти платил, но изгубих парите си.“ – „Как е възможно да нямаш пари у себе си?“ – „Не знаех, че може да те срещна.“ – „Знаеш ли кой съм аз?“ – „Не зная.“ – „Моето име е Съдба. Знаеш ли какво мога да направя с тебе?“ – „Не зная.“ – „Мога да те вържа и да те оставя сред пътя. Мога и да ти покажа пътя. Всичко зависи от мене.“ – „Тогава кажи, какво искаш?“ – Трябва да знаеш как да говориш. Само така ще оправиш пътя си. Ако не знаеш да говориш, ще се намериш в трудно положение. Имате: 2х2=4; 2+2=4. Като се съберат резултатите – 4+4=8 – число, два пъти по-голямо от 4. Пътникът казал на съдбата: „Понеже си два пъти по-силна от мене, аз ще ти дам и моя дял, да получиш 12, т.е. 8+4=12“. Съдбата казала на пътника: „Аз ще ти дам сбора от цифрите на това, което ти даде, а именно: 1+2=3“. Като съберете, 4+3=7. Съдбата казала на пътника: „Ти изгуби пътя си, за да ме намериш и да ти дам нещо от себе си“. Сега, като се намерите в мъчнотия и изгубите пътя си, ще срещнете някъде съдбата. Ако говорите разумно, тя ще ви даде нещо и ще ви покаже пътя; ако не говорите разумно, тя ще мълчи.

Какво означава числото 4? Преди да дойде до това число човек е минал през двойката – двата крака, с които ходи. Щом е започнал да пристъпва, той се стремял да пази равновесие, да не падне. Той поглеждал все нагоре и така дошъл до числото 5. Значи числото 4 е мъжки принцип, а 5 – женски принцип, т.е. мекият принцип, който осмисля живота. Кой принцип има стремеж: мекият или силният? Стремежът всякога произлиза от силното, а реализирането, т.е. постижението в живота, показва мекия принцип. Да постигнеш нещо, трябва да приложиш мекотата. Да се стремиш към нещо, това се дължи на силния принцип. Като съберете числата 4+5=9 крайният резултат. От това число нагоре не може да се върви, настава повторение на числата. Като прибавиш към числото 9 единица, получаваш 10. Това число може да се разложи на единица и нула. Единицата е творческият принцип, който е създал всичко и от който всичко излиза. В това число няма никакъв стремеж. Може ли да се увеличи единицата? Тя, умножена сама на себе си, не се увеличава. Ако я събереш с друга единица, получаваш числото 2. – Как е възможно,единицата, от която всичко излиза, да се увеличи? – Това може

да стане, ако се намери друг, по-голям от нея, от който тя да вземе нещо. Ако единицата се увеличава, тя не е единица. От какво произлиза единицата? Ако кажете една точка, знаем, че точката не заема пространство. От математично гледище, всяко нещо, което не заема пространство, не съществува, т.е. не се проявява. Според възгледа на земната геометрия, точката, като се движи, образува права линия – път, по който може да се върви. Следователно, когато Бог се проявява, Той ни показва единствения път, по който можем да се приближим към Него. В това е смисълът на живота. Този път е Любовта. Значи ти можеш да отидеш до центъра на живота само чрез закона на Любовта. Това, което ви говоря сега, е съвсем нова област. Лесно се казва да отидеш при Бога, но по кой път ще отидеш?

Да се върнем към човешките работи. На какво прилича тази философия, с която ви занимавах досега? Един овчар се женил за царската дъщеря. Съблекли кожуха му, хвърлили кривака му и го облекли с хубава царска премяна. Той се гледал и чудел какво става с него. Оженили го, но на другия ден пак облякъл кожуха си, взел кривака в ръка и отишъл да пасе овцете. Такова е сега и вашето положение. Вие приличате на овчаря, когото венчават за царската дъщеря, а на другия ден го развенчават. Значи и вие сте от венчаните и развенчаните. Имаш идеал, който не можеш да постигнеш. Един ден те венчават за царската дъщеря, а на другия ден се виждаш пак в овчарските си дрехи, при стадото. – Защо става така? – Защото не си умен, не можеш да запазиш положението си. Това е съдбата. Щом чуеш звънците на овцете, сърцето ти трепва, и ти отиваш при тях. Ако си умен, ще погледнеш към небето и ще си кажеш: „Втори път не се хващам за работа, която не познавам. За предпочитане е овчар да си остана, прясното мляко да си пия, отколкото да се изложа на позор“. В какво се състои позорът на овчаря? – Че бил по-нисък от булката. Измерили го, но не дошъл на мярка. Трябвало да бъде висок като нея. И до вас се отнася същото: ако не излезете точно по мярката, ще ви развенчаят.

Да дойдем до мисълта за Божествените центрове. Как познаваш, че се приближаваш към един от тези центрове, например към центъра на светлината? Колкото повече се приближаваш към този център, предметите стават все по-ясни, докато напълно се очертаят и придобият известна красота. Същото се забелязва и при изгряване на слънцето. В първо време предметите не са толкова ясни, после стават по-ясни. Щом изгрее слънцето, всичко около нас става ясно. Това продължава цял ден. Щом започне залезът, предметите постепенно губят своето очертание. Денят и нощта са две състояния, през които минава човек. Следователно, който се приближава към Бога, т.е. към Първичния център, той изпитва разведряване в чувствата си и проясняване в мисълта. Ако чувствата ти са

стегнати и в мисълта нямаш разширение, ти се отдалечаваш от Първичния център. Ти постоянно се отдалечаваш и приближаваш. Важно е да различаваш тези състояния в себе си, да не изпадаш в заблуждение.

И тъй, ако състоянието ти е тежко, спри се на пътя си, не отивай по-нататък. Ти си сбъркал пътя. Колкото по-навътре влизаш, толкова повече се объркваш. Нощта е настъпила, тъмнина е около тебе. Ще се спреш, ще намериш малко дръвца да запалиш огън. Така ще прекараш до сутринта, и още с първия слънчев лъч ще видиш съдбата – строга, повелителна. Тя ще те пита защо си объркал пътя, защо не си внимавал. След това ще омекне и ще ти покаже правия път. – Кой е правият път? – Посоката, отдето иде светлината и топлината в твоя живот. Правият път е посоката, отдето идат знанието и свободата. Да намериш Бог, Великият център на живота, това значи да намериш светлината и топлината, знанието и свободата в твоя живот. Имаш приятно чувство и една светла мисъл в себе си, но не ги цениш, търсиш друго нещо. Ти се заблуждаваш. Знай, че реалността е в самия тебе, а не вън от тебе. Реалността е в твоята фирма, а не вън от нея. Ако си в личността, ти си член на фирмата, вършиш обществена работа; ако си индивидуалист, ти си един от знатните хора на фирмата. Ако си председател на фирмата, ти си господар на себе си. Това е смисълът на живота.

Следователно, ако искаш да имаш успех в живота си, търси го в себе си, а не вън от себе си. Отвън са само условията на живота. Ако не станеш председател на своята фирма, не можеш да се приближиш към Първичния център. Щом станеш председател, ще дойде посланик от небето да те поздрави с новото положение – председател на своята фирма, господар на един малък свят. Когато една държава е призната официално за такава, тя има вече връзки с всички държави. Когато България беше под турско робство, тя нямаше свое управление. Щом се освободи, от всички държави дойдоха посланици, и тя се призна за самостоятелна държава със свое управление. Ако нямаш никакъв посланик, какво си тогава? Като ви наблюдавам, виждам, че някои от вас сте членове на фирмата, други – знатни хора, но никой още не е председател на своята фирма. Обаче всички сте кандидати за председатели. Понеже сте кандидати вече, може да изпеем нещо. Коя песен ще изпеете за фирмата? Можете ли да съставите една песен специално за нея? Докато се намери някой да я състави, изпейте песента „Грее слънцето“. Тя е близо до фирмата. – Каква ще бъде фирмата? – Република. Сега ще пеят председателите на републиката. Физическият свят, в който живеете, е свят на формули, които имат своето разрешение. То се заключава в превеждане на формулите на разбран, понятен за вас език. Докато сте на земята, вие трябва да си помагате едни на други. Без взаимопомощ няма успех в живота.

Пътник се спрял пред един кладенец, с желание да пие вода. Оказало се, че няма въже, с което да се извади вода. Мислел пътникът какво да прави, как да извади вода, да задоволи жаждата си. На кладенеца било написано: „Може да се извади вода от кладенеца само ако се съберат 12 души". Значи всеки ще извади пояса си, ще ги завържат един за друг и с това въже ще извадят вода. Значи, за да извадят вода от кладенеца, хората трябва да се групират. Всяка мисъл, която няма пояс, не може да се реализира. Ако дадена мисъл не може да се разреши, това показва, че човек е сам, не са дошли още онези 12 души, с които може да се групира. Сегашните хора са в положението на онези, които се разговарят около кладенеца. Те пазят реда си, знаят кой кога дошъл, кой е пръв и кой – последен, но най-важното им липсва – нямат пояси, които да свържат, за да извадят вода от кладенеца. Кой е най-важен: първият, или последният? Ако последният има пояс, той е най-важен. Реализирането на задачата е в последния. Той е последната мисъл, в която е разрешението на въпроса. Това показва, че тя е дала пояса си, да се извади вода. Дето тече водата, там е новият живот. Който е дошъл последен на кладенеца, последен пие вода. Първо пие онзи, който е дошъл пръв; после, вторият, третият и т.н. Като задоволят жаждата си, всеки ще си вземе пояса.

Като изнасям тази картина, малцина я разбират; те не виждат пътя, през който минава човек. – Кой е този път? Пътят на Любовта, т.е. пътят на живота. За онзи, който знае как да върви по този път, няма по-красив от него. За онзи, който не знае как да върви по този път, няма по-лош от него. Има много пътища, по които човек може да ходи, но няма но-красив от пътя на Любовта.

Като ви слушам как пеете, намирам, че нямате въодушевление. Вие пеете като хора, които се отегчили от пеенето. Истински певец е онзи, който с пеенето си може да лекува болни, да възкресява умрели, да оправя обърканите работи на хората. Един овчар вървял по пътя и си пеел. Насреща видял погребение. Носели мъртвец, придружаван от близките си. Овчарят продължавал да си пее своята чиста, любима песен. Веднага го спрели и му казали: „Престани да пееш! Не виждаш ли, че носят мъртвец?" Понеже за пръв път виждал такава процесия, овчарят се приближил до мъртвеца и тихо си пеел. За учудване на всички, мъртвецът оживял и станал от ковчега си. Той се обърнал към овчаря с думите: „Благодаря ти, че оживях. Твоята песен ме възкреси. Ако беше останало на свещениците, досега щяха да ме заровят. Ще дойда с тебе, заедно да живеем". Кой човек е благодетел: който погребва хората, или който върви по пътя и си пее? С песента си той възкресява мъртвите. Следователно, ако искаш да възкресяваш мъртвите, стани овчар и пей. Кажеш ли, че си

нещастен, това подразбира погребение. Ти погребваш нещо в себе си. Пожелай да срещнеш овчаря, който пее своята любима песен. На кого се явиха първо ангелите да съобщят великата вест, че се е родил Спасителят на света? Те не се явиха на видни личности, а на овчарите.

Има ли още време да попее овчарят? – Има още 5 минути. – Тогава ще ви питам: Защо някога се пее тихо, а някога – силно? Тихото пеене показва, че гласът иде отдалеч. При силното пеене гласът иде отблизо. Приятно е да слушаш как гласът се приближава и отдалечава, т.е. усилва и отслабва. Страшно е обаче, когато престанеш да пееш. Не казвай, че не можеш да пееш. Кажи, че не си се опитвал да пееш; не казвай, че не можеш да пееш. Ако кажеш, че не можеш да пееш, ти губиш. (Учителят свири тихо, нежно.) – Това е песента на вашата фирма, в която всички сте кандидати за председател.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на 28 април 1933 г. в София, Изгрев.

1933_04_30 Петте ечемичени хляба
неделна беседа

ПЕТТЕ ЕЧЕМИЧЕНИ ХЛЯБА

„Отче наш“

„Духът Божи“

Ще прочета част от шеста глава от евангелието на Йоана – от начало до шестнайсети стих.

„В начало бе Словото“

Ще взема само думите пет ечемичени хляба.

Пет хляба. Какво може да се направи с пет хляба? Само разумните хора осмислят живота. Животът има смисъл само при разумните хора. Животът има смисъл само при здравите хора. Аз вземам в положителен смисъл. Здрав, това е естествено състояние. Да бъде човек здрав, значи да функционират всичките му органи правилно. Има три естествени същини в човека. Има три вида хора в света: едни, у които умът преодолява, – те са хора на ума; други, у които сърцето преодолява, – те са хора на сърцето, на чувствата; и трети – хора на волята, на физическия живот. Следователно в света има три диаметрално противоположни възгледа за живота. Противоречие има от становището, от което те излизат. Противоречие има между един здрав и болен човек. Здравият се радва там, дето болният плаче. Най-мъчното нещо е да угодиш на един болен човек. Няма по-мъчна работа на един човек, на когото краката са отрязани на парчета, да му угодиш. Колкото и да внимаваш, ще му причиниш вреда.

Та ние, съвременните хора, се намираме в едно нездравословно положение. Туй в религията го наричат падение на човека, грехопадане, израждане и т.н. Сега, който от вас иска, може да чете, върху израждането има доста книги написани. Въпросът не е тъй обоснован, разрешението е малко произволно. Израждане в света няма. В света има изтриване, израждане няма. Наричат израждане туй, когато човешкият организъм изгуби тази сила, която съдържа. Когато един народ не се разплодява, наричат го израждане. Когато човешкият ум не може да ражда мисли, наричат туй израждане. Когато човешкият ум не може да ражда мисли, наричат туй израждане. Когато човешкото сърце не може да ражда чувства, наричат това израждане. Когато тялото не може да извършва своята функция, казват, че то е на израждане.

При сегашните условия, при които ние се намираме, ние разрешаваме онзи въпрос, който един овчар не могъл да разреши. Като си носил кривака, пита защо Господ го поставил овчар на овцете. „Не можа ли да ме

постави на нещо по-свястно, ами целият ден на тези овце да им свири със своя кавал, и те да си свиркат със звънците и да си пасат трева. Нито една овца не ме пита как си ти. Имат си свои нужди и аз трябва да им служа на тези овце." Така разсъждавал овчарят, но никакво разрешение на въпроса, защо Господ го е поставил овчар, не получил. Той бил отличен свирец на кавал. Чула го царската дъщеря, като минавала. Казват му: „Може ли да станеш царски зет?" Отиват при него и казват: „Слушай, отсега нататъка твоята съдба се изменя." „Че как така?" „Ще хвърлиш кривака." „Че кой казва туй?" „За царската дъщеря ще се жениш." „Какво значи женитбата?" „Няма да дрънкат звънци, няма да пасеш овце, няма да ти е студено, този кожух няма да го носиш, ще бъдеш добре облечен." „Не го зная какво е, за разнообразие искам да го опитам." Тръгнал за разнообразие да го опита. Но в това царство имало закон, че зетят не може да бъде нито по-къс, нито по-висок с един сантиметър от царската дъщеря. Дошло ред с мярката да го мерят и бил един сантиметър по-къс. Казват: „Добре свириш, но един сантиметър ти изяде главата, ще се върнеш да пасеш овцете, докато израснеш."

Та сега вие питате защо сте нещастни в света. Един сантиметър не достига. Туй подразбира онова трезвото схващане за живота. Някой казва: „Едно обективно схващане." Аз не разбирам обективно схващане на банкера, на когото касата е пълна с пари, които баща му оставил. Туй още не е трезва мисъл. Аз разбирам трезва мисъл само онзи, който е поставен при най-благоприятните условия, при които човек може да бъде поставен. Ако този човек даде израз на тези благоприятните условия, той е трезвен, той има един обективен ум, той има трезвен ум. Много пъти може да кажете: „Ние разрешаваме изведнъж. Ние мислим, че правдата в света, че любовта в света със закон може да влязат."

Не, любовта и доброто в света с насилие не може да дойдат. Вие може да организирате цяла една армия, може да организирате един народ, може да го направите като колелата на една фабрика, но да заставите този народ да живее по братски – никога. Не е било време и няма да бъде. Съществува един закон, диаметрално противоположен, че хората, които са на тялото, казват, че човек трябва да бъде силен. Но силата не е на първо място. На първо място в света е човешкият ум. Сега в живота на второ място е човешкото сърце и на трето място е човешката воля. Волята е свързана със стомаха. Човешкото сърце е свързано с дробовете, човешкият ум е свързан с мозъка. Ако вие не разбирате отношението на ума към мозъка, ако вие не разбирате вашите чувства – това отношение към дробовете, и ако вие не разбирате отношението на вашия стомах към вашето тяло, вие нямате понятие за човека като цяло нещо. Защото, когато чувствата на човека са в дисхармония за самия човек, заболяват дробовете. Тя е една от болестите,

които най-мъчно се лекуват. Когато човешката воля е в дисхармония със сърцето и ума, заболява стомахът. Когато човешкият ум е в дисхармония със сърцето и волята, заболява мозъкът. Такива са отношенията.

Следователно живата природа не търпи никаква дисхармония. Всякога, когато се нарушат онези отношения, с които великата природа се развива, ние сме в дисхармония. Съвременната наука иска да ни покаже, че има израждане. На какво се дължи това израждане? На една дисхармония между човешкия ум, сърце и воля. Вие например не може да съберете един религиозен човек, един философ, един земеделец на едно място да живеят по братски. Не само така – на думи да ги съберете. Туй от амвона аз мога да проповядвам.

Вчера иде един господин да проси за слепите. Гледам, една госпожа и един интелигентен момък идват и казват: „Каквото ви се откъсне от сърцето.“ Казвам: „Аз пари нямам, трябва да постя цяла седмица.“ Че каквото ми се откъсне от сърцето. Седем дни да не ям, че каквото излезе, да го дам за слепите. От хората да взема, от чуждото, да минавам за благодетел, аз туй не го разбирам. Аз зная защо са слепите, влизам в положението на слепите. Мога да кажа на слепите по кой начин могат да им се отворят очите. Но тъй както те сега мислят, очите им няма да може да им се отворят. Не харесвам тази настойчивост. Казвам им: „Нямам пари.“ Казват: „Ще видиш оттук-оттам.“ „Нямам пари.“ „Ние ще чакаме.“ Намерих се в голямо чудо. Седя и мисля. В това време иде една сестра и казва: „За братството оставям 200 лева.“ Казвам: „Понеже ти ги оставяш за братството, може да взема стоте лева, че да ги дам на този човек за слепите и половината за братството. – Казвам – ти даваш парите, ти ще ги занесеш. Аз ти благодаря, че услужвам.“

Казвам, ние имаме известни недъзи, които ги разрешаваме по един начин. Въпросът за слепите по този начин не се разрешава. Хубаво и това, може да им услужим. Това, което вземат, е отлично, но за слепите може да се направи нещо повече. В света има три вида слепи хора: едни слепи по ум, други слепи по сърце и трети слепи по воля. Когато дойде човек да лекува слепите, трябва да знае коя е причината на слепотата. Сега отдалечавам се от въпроса.

Да дойдем до думите на Христа. Какво може да се направи с пет ечемичени хляба? От времето на Христа досега не зная друг да е нахранил с пет ечемичени хляба 4–5 хиляди души. Говорят, че някъде в Индия имало хора, които да нахранят с малко хляб много хора. Ако съвременните хора се стремят да превърнат желязото в злато или простите метали да ги превърнат в скъпоценни, възможно е. И човек по същия начин може да

увеличи петте ечемичени хляба, но трябва грамадно знание, да разбира той онзи закон на природата. Друго становище трябва да има той. Природата не трябва да бъде за него едно мъртво учреждение. Защото повидимому ние живеем в един свят, дето се вижда, че всичко е в покой, в мъртво положение. Съвременната наука показва, че привидно е така. Сега са намерили живи клетки в някои моделирани камъни преди хиляди и милиони години. На земята има живи микроби, които живеят и през пространството са дошли. Този въпрос сега се разрешава, че животът е дошъл някъде от слънцето. Туй показва, че и в другите светове има живот. Ние сега мислим, че животът е тук, на земята.

Писанието казва, че Бог се радва на неговата Обетована земя. Не на тази земя е създаден човек. Окултистите поддържат, че сегашният човек е нов човек, той от онзи свят е дошъл. Съвременните окултисти поддържат, че съвременният човек е дошъл от месечината. Там е живял. Когато там се изгубили онези благоприятните условия, той е слязъл на земята. Онези най-учените хора на месечината са имали средства, с които са пренесли първите жители на земята и се заселили. Поддържат, че на месечината са останали най-учените хора. Туй според сегашната наука са хипотези, които трябва да се докажат. Според мене логическото доказване, че съществуват тези неща, как ще повярваш ти на една логика? Вероятно е. Единствената вероятност е, че трябва да те качат на един аероплан, да те занесат на месечината, да слезеш там, да видиш и да се върнеш пак на земята. Не от земята да доказваш. И това не е лошо, но това са известни предположения. И в Индия поддържат, че имало хора, които са ходили на месечината. Имало някакъв апарат, с който се приготовляват да ходят.

Тогава, казва Писанието, че човек е странник на земята. Колко време ще остане, то е въпрос. Тъй схващат, че всичките тези материални светове, които съществуват, съставят едно цяло. Цялата Вселена, целият материален свят съставя едно цяло. То е една земя. Там, дето има живот, туй е една земя, обитаема земя. Онзи, който схваща, който разбира, така схваща, а онзи, който не разбира, той мисли, че само нашата земя е обитаема. Изисква се един грандиозен ум, за да схване онова отношение, което съществува. По някой път ние мязаме на мравите. Какво интересува мравята, като се качи на главата на един философ. Тя може сто пъти да се качи на главата му, без да стане философ.

Човек трябва да е надарен да мисли за великото. Човек е надарен, той има предназначение. Човек не е предназначен, както другите животни, да прекара само живот за 50–60 години, да му турят един паметник и да кажат: тук лежи един човек, който е бил професор, министър, министър-председател, изял е толкоз кокошки, агънца, оженил се, имал толкова

деца, толкова дъщери, те са свършили със златен медал. Това не е предназначението на човека. Понякога ние се лъжем, че сме господари на своята съдба. И майката мисли, че като нейното дете няма друго дете. Така е. Всяка майка мисли, че като нейното дете друго няма. Но питам сега, ако туй заключение на майката беше правилно, че като нейното дете няма, защо, като дойде време да се жени, че се влюбил в една мома, защо се сърди, защо тя е недоволна от избора на сина си. Казва: „Тя е глупава, тя не е сръчна.“ Питам, де е логиката тук. Няма никаква логика. Майката да остави сина си да се ожени, за която си иска, пък той нека страда, нека си бие главата после колкото иска. Туй е философия. Нито един баща досега не е оправил сина си, нито една майка не е оправила дъщеря си.

Единственият начин, по който науката помни, че може да оправиш сина си, е само преди да е дошъл на този свят. Трябва да започнеш, преди да е дошъл. Той трябва да е писал най-малко десет години, преди да е дошъл на земята, да е получил писмо, да се разговаряш с него. Ще му разправиш работите как седят. Най-после ще му кажеш, че ти в моя дом не може да дойдеш. При този уровен, при това развитие, което имаш, за син не те приемам. Онези души, които идат на земята, то е осиновяване. Вземеш ти едно чуждо дете, осиновиш го, казваш, че си му баща. Сега майката мисли, че е родила нещо. Обаче туй роденото дете се жени за когото си иска и заминава когато иска, не пита майка си.

Сега не искам да ви говоря обезсърчително, но само ви навеждам известни факти, които да примирят живота, не да ни направят индиферентни. Ние не трябва да разрешаваме живота, тъй както в някой замък. Да кажем, ако ви затворят сто години в този замък херметически, пък има въздух в шишета. Има борба за този въздух. Ако има сто шишета, тогава на сто души по едно шише ще се падне. Тогава всеки ще трепери за своето шише, той има шанс да живее сто години. Ако живее непредпазливо и счупи едно шише, той ще живее една година по-малко. Ние хората сега сме затворени в замъка с шишетата. Тогава аз предсказвам. Всеки, който предсказва колко години ще живее, туй показва, че е счупил тези шишета. Например, когато един човек не може да живее дълго време, неговото ухо е изядено долу. Щом е късо ухото долу, сто години не може да живее. Учените хора, германците, които изследват, на една млада сестра дадоха едно съчинение на един германец и тя само си тегли ухото, понеже той казал, че от дължината на ухото зависи дължината на живота. Че тя казва: „Ние и досега сме имали уши. Не знаем. Не че туй е животът, туй показва колко години ще живееш.“ Не само това, но зависи и от дебелината. Ако тези уши светят, пак няма да живееш дълго време. И ако носът ти свети, пак няма да живееш дълго време. Носът ти трябва да бъде доста масивен, и ухото ти трябва да бъде масивно. Под масивно разбирам да бъде

червеничко, тъй добре очертано да бъде това ухо. Тази долната част да бъде добре очертана.

Туй е едно учение не за деца, но за майки. Майката може да проточи живота на детето си. Преди да е родила туй дете, тя може да направи да създаде туй дете да живее 120 години. Колкото години майката иска да живее туй дете, толкоз години ще живее. Майката е съдба. Трябва да знаете какво влияние има вярването (внушението), каква мощна сила представя внушението. Не казвам: внуши му. То е хубаво да се внуши, но не е хубаво внушението. Има болни, след като се тури под магнетичен сън и им се внуши, че са здрави, че ще оздравее, и такива хора, след като се събудят от сън, болестта ще изчезне, без да му се дава лекарство. Но някой човек, ако го туриш под магнетичен сън и му внушиш, че е болен, като се събуди, ще заболее. Срещнеш някого и кажеш: „Защо си пожълтял, какво имаш?“ Веднага заболее или го заболят сливиците, казва, дали не е някоя охтика, дали някой рак в гърлото. Дойде страхът.

Ние, съвременните хора, мязаме на онзи анекдот. Отива чумата в Багдад, среща я един пътник и пита: „Къде отиваш?“ „Отивам в Багдад да взема хиляда души.“ Връща се и я питат: „Колко души измряха?“ „19 хиляди.“ „Защо не ми каза истината? Защо лъжеше преди?“ „Не – казва – аз вземах само хиляда души, другите 18 хиляди от страх умряха.“ Та в света има само едно нещастие, другите 18 хиляди идат от страх. Ти си богат човек, и пак те е страх; ти си учен човек, и пак те е страх; ти си религиозен човек, и пак се съмняваш в своите убеждения.

Аз казвам, всеки човек има право в света да има свои убеждения. Туй е право, което природата е вложила в човека. Или казано, да употребим една религиозна .дума, както Бог е вложил. Под думата Бог аз вземам едно същество, което гледа без никакво различие. Туй същество има такъв възглед: както към микробата, така и към човека гледа еднакво. Вие ще кажете: „Туй божество гледа ли към вълка еднакво?“ Вълка, какъвто е сега, такъв човек го направи. Преди отклонението на човека вълците не бяха такива. В този лошия живот вълците отпосле станаха вълци. И мечките отпосле дойдоха. Когато Господ създаде всичките животни, всички били добри. Но после всичките животни не са били такива, каквито са сега. Вълкът, когато вие разсъждавате, много се привързва, повече от кучето. Когато го направиш куче, много се привързва, повече от кучето, по-добър другар от него няма. Той казва: „В крив път съм аз, но какво да правя.“ Много интелигентен, много умен е той.

Сега ще разбирате влиянието на човешката мисъл, всяка еманация, която излиза от човешкия мозък, от човешките дробове, от неговия стомах – има

един стомашен мозък, излизат еманации. Голямата опасност в съвременния свят, в съвременната култура е в тази еманация на човешките мозъци. Аз да ви кажа: ако днес има една голяма опасност за човешката култура, тя се дължи на тази естествена еманация, която излиза от човешкия мозък, която излиза от човешкия стомах, от човешките дробове, от човешкото сърце, или чувства. Светът е напълнен с такива мисли, с некрасиви чувства, нехубави и неблагородни постъпки. Та всички хора са крайно индивидуализирани, всеки мисли за себе си как да прекара живота си. Ние сме в един век, дето мъчно ще се намерят двама души да живеят заедно по братски, да имат една кесия. Не да говорят само на думи, но на дела. Не че в света няма хубаво, но аз говоря общо.

Та казвам, в нашия век именно се изискват хора, в нашия век се изискват учени – не такива каквито са сега, изискват се професори – не с такива разбирания, свещеници, проповедници, майки, бащи, слуги, господари, навсякъде този закон. Аз не искам да хвърлям упрек на никого, защото упрекът е общ за всички ви. Ако един от братята в един дом захване един лош път, а другите съжаляват, вземат участие, от тях зависи да го поправят. Не може бащата и майката да останат индиферентни. Та на същото основание Бог, който е създал света, не мислете, че той е индиферентен. Той има един план, който след време ще приложи. Няма да остане същество в света, което да не се поправи. Каквото и да казват другите, ще дойде туй време. Кога ще бъде? За умните е много близо, утре, за глупавите – след милиони години. Кога ще бъде? Според степента ви още днес може да поправите вашата съдба.

Ако онази мравя разбираше законите на човешкия живот, да измени своята форма, да стане човек – щеше ли така да страда. Ако онази риба може да измени своята форма, да излезе от водата, ако онази птица, която хвърка, може да измени своята форма, щеше ли да има сегашните страдания. Ние сега разсъждаваме. Ние правим една погрешка, като мислим, че над човека няма други същества – по-високи. Ние още не сме най-високите представители на човешката раса. Ние сме най-последните представители на човешката раса. Например на Слънчевата система – представлява най-долните типове. Най-долните типове на Слънчевата система се изпращат на Земята на изправление. Един съгреши на Слънцето, на Юпитер, на Сатурн, на Марс, на Венера – всички ги изпращат тук на изправление, на заточение. Вие сте дошли от разни системи. Не че сте най-лошите хора, но сте били малко напредничави там. Сега туй е само за да се изясни. Аз не искам вие да вярвате в това. Туй не разрешава въпроса.

Въпросът за разрешаването на Земята, ние трябва да изучаваме законите

на Земята. Земята има известни отношения към Слънцето, към разумната страна. И ако ние разбираме законите на онази материя, от която е направено нашето тяло, ако разбираме материята, от която е построен нашият мозък, ако разбираме материята, от която са построени нашите дробове, ние щяхме да живеем съвсем друг живот. Няма човек толкова жесток в света, на който ти да не можеш да повлияеш.

Отива един студент, който свършил четири факултета – това било в Америка, при един американски милиардер. Влиза там и с всичкото достойнство да се представи. След като си разправил историята, този милиардер извадил и му дал 10 долара и казал: „Господине, толкова имам в бюджета си за такива учени хора като тебе.“ Когато аз представям този пример, един учен българин тук казва: „Много пресилена е тази работа, невероятни работи са тези, които разправят, не може да бъде.“ „Пиши – казвам – на трима милиардери, пиши им да ти отпуснат по една субсидия, да ти помогнат на списанието.“ Той писа и те му отговориха навреме, но не му изпратиха нито един долар. Писаха му: „Господине, нямаме такъв бюджет.“ Обаче при този милиардер влиза една млада мома, красива, засмяна, усмихва се и на нея милиардерът ѝ дава 20 хиляди долара веднага. Казва: „Заповядайте, на ваше разположение съм.“

Казвам, де е силата? Тази мома не е свършила четири факултета, нищо не е свършила, а на нея веднага дава 20 хиляди долара. Ще кажете, че го е омагьосала. Но тази мома има един здрав мозък, има здрави дробове, здрави еманации има, а на този студент му липсва нещо. Българинът казва така: „Роди ме, майко, с късмет, пък ме хвърли на купище.“ Значи роди ме с дарби, вложи в мене един здрав мозък, здрави дробове, здрав стомах, пък вложи и най-хубавото, което имаш, и ме тури на произвола на съдбата и ще видиш тогава какво аз мога да направя. Та казвам, съвременните хора се нуждаем от едно: ние не сме хора на вярата, ние даже не сме хора на съвременния разум.

Преди 15 или преди повече от 20 години разисквам с един млад, много интелигентен човек. „Слушай – казва – аз уважавам твоите възгледи, но мене ми се струва, че тези са празни работи, това не съществува, онова не съществува. Аз не вярвам в това, което ти вярваш.“ Казвам: „Нищо не значи абсолютно. Е, в какво вярваш?“ „Вярвам, че един ден ще умра.“ „Ти друг път умирал ли си?“ „Не съм умирал.“ „Ти нямаш право да говориш за смъртта. Сега живееш, може да говориш за живота.“ И започвам своите аргументи. „Ако имаше Господ, такива неправди в света как ще съществуват?“ „Прав си. Но най-напред всички тези неправди показват, че Господ съществува. Защото, ако нямаше неправди, не щях да се съмнявам. Ако се гради една къща и не пада нито една капка никъде, аз не зная, че се

гради къща. Когато се гради къща, ще има оцапани камъни. Този свят се гради, и навсякъде нещастия има. Ако вие не споделяте моето мнение, то е друг въпрос.“ Нещастия, боледувания, толкоз хора умират, толкоз хора са нещастни, войни се отварят, бият се хората, проповядват, идват учители, говорят: „Обърнете се към Бога“, говорят за друг един свят. Но не зная доколко светът е прогресирал. Има един прогрес в света. Той е много малък в сравнение. Има един естествен прогрес в света. Той не се дължи на хората. Е, как ще ми обясните.

Разправяше ми един господин. Там, в Русенско, минава, разбойници има и той се спира и казва: „Искате ли от мене нещо?“ Главатарят казва: „От тебе нищо не искаме.“ Потупва го и казва: „Ние знаем от кого да искаме. Ти си върви.“ Питам, защо от него не искат? Понеже той не е турил на бюджета, няма какво да дава. Този го поглежда и казва: „Аз те виждам, ти не си богат човек, ти си сиромах, много си страдал. Изважда от джоба си и казва – хайде, да ни помниш. Помоли се за нас да имаме берекет, да можем да си свършим работата, да не ни сполети някое зло. Не е хубаво, лош е занаятът ни, но какво да правим.“

Съвременното човечество, ние търсим лично своето щастие. Светът и ние имаме една крива представа за живота. Аз имам три представи за живота, те са следните. Аз считам, че когато един човек постъпи в университета, това е личен живот на човека. Той става член на университета. Когато почне да прогресира и се отличи от другите студенти, той се индивидуализира, почват да го хвалят. Но когато той свърши университета и стане професор и отива да помага на човечеството, ние тогава говорим за Висшето Аз. Ние се нуждаем от хора, които трябва да помагат – не насила, но от доброволци се нуждаем; не от прости хора, но от учени хора, от благородни хора от всички общества се нуждаем да дойдат, да се съберат, да размислят по кой начин именно може да се оправи светът. Та по човешки е казано така.

Но вън от това има една земя, има едно общество, което брои 101 милиона най-просветените същества, които са завършили своята еволюция, най-съвършените същества, които мислят ден и нощ за повдигането на човечеството. Те работят, те са турили в ход своята мисъл и един ден тяхната мисъл ще се реализира. Днес цяла Европа, целият културен свят се намира под тяхно влияние. Тези пертурбации, които стават, то е тяхната мисъл, която влияе. По-лесно е да спрем земята в своя път, отколкото да спрем тяхната мисъл; по-лесно е да спрем слънцето, отколкото да спрем тяхната мисъл, която те ще реализират. Светът ще се поправи и един ден хората ще дойдат да живеят по братски, да се разбират. Тази жестокост, която съществува сега, ще изчезне. Ще минат сто, двеста, хиляда години,

две хиляди години, предсказвам. За умните хора, за гениалните хора светът е оправен. Онзи, който седи във водата, а главата му е отвънка, няма какво да се плаши. Но онзи, на когото главата му е потопена във водата, той иска да дойде някой да го извади, защото, ако не го извадят и остане вътре, той бедства да се удави.

Та казвам, трябва да имате едно верую. Туй, което ви говоря, може да го опитате, тъй както може да опитате слънчевите лъчи. Преди години, когато ние говорехме за слънчевите лъчи, се смееха, казваха – заблуждение. Сега учените хора във франция, Германия, Англия говорят за силата, която излиза от слънцето, една специфична сила, с която може да се лекуват болните. Не само това, от слънцето излиза една енергия, която създава човешките мозъци, човешките дробове, човешките тела. Ако хората знаеха тези закони, когато всеки прилив на тази енергия иде, и се цереха, тогава всички деца щяха да бъдат здрави. Всеки дар отгоре иде, то не е произвол. Но земята е създала само нашия стомах. Благодарим за това. А за дробовете, за мозъка – не може да го създаде.

Човешкото сърце е свързано със слънцето. Човешкото сърце има ритъм точно на слънцето. Както вибрира слънцето, такъв ритъм, такъв пулс има и сърцето. На някой бие 50, на някой 60. Нормалното биене на сърцето е свързано със слънцето. Но има едно друго слънце, с което е свързана цялата наша Слънчева система. Това са грандиозни понятия. Сега ученият човек, за да стане учен, ще каже: „Отде е това слънце, отде е човекът? Кой от вас е видял човека?“ Ти четеш съчиненията на Шопенхауер, съчиненията на Виктор Юго, на Кант, на Толстой. Де е Толстой? Туй, което умира, не е човекът. Туй, което не умира, то е човекът.

Христос казва: „Туй, което аз ви говоря, то е духът и животът.“ Туй, което ти мислиш, туй което ти чувстваш, туй което ти съзнаваш, то е човекът. Човешката мисъл, това си ти, човешките чувства, това си ти и твоите постъпки в дадения случай си ти. Не отвънка. Ако ти във време на мъчнотии се разколебаеш в твоята мисъл, ти си един слаб човек. Ако във време на мъчнотии в тебе се заражда вяра да преодоляваш мъчнотиите, ти си силен човек. Ако при големите мъчнотии твоите чувства се уякчават, не от страх да се одържа, че си силен човек. Ако в своите постъпки се закрепваш, ти си силен човек. Аз не говоря на своенравие, за своеволие. В какво седи човекът?

Та казвам, ако Христос имаше тези съображения, ако той би бил един проповедник да проповядва с пари, ако искаше да има доброто мнение на еврейските равини в неговото време, какво щеше да направи, кажете ми. Нищо. Не му трепна окото. Той знаеше, че неговото учение ще има лоши

резултати. Той казва: „Аз ще изнеса истината.“ Той каза на тези равини: „Ако съборите този храм, имам власт в три дни да го съградя. Може да направите опит.“ Те направиха и той въздигна храма. Те разбраха буквално за техния храм. С това не трябва да ме разбирате, че аз говоря против евреите. И евреите са хора като нас.

Ако идеш в Европа, европейците имат най-лошо мнение за българите. Но българите са като европейците. Българите са лоши в едно отношение, в друго са добри. И европейците са лоши в едно отношение, а в друго са добри. Ако е за лошо, че навсякъде го има. Обаче за бъдеще да си съставим за народите една ясна представа за тях, непременно трябва да изучите техните глави, черепите на българите, българските черепи, френските черепи, английските черепи, американските черепи, едно щателно изучаване устройството на черепа. Само по този начин ще се познае доколко благороден е един народ. Ще се вземе от всичките разреди на тия, на които стомасите са развити, на които дробовете са развити, на които мозъкът е развит, от всичките разреди имат едно съотношение.

Та казвам, думите Христови сега с петте ечемичени хляба. Искам да ви наведа на мисълта – има неща в света, които от сегашно гледище са невъзможни. Кой от вас като християнин с вяра да нахрани пет хиляди души. Тогава всеки от вас би се намерил в положението на онзи проповедник в Русе, който се въодушевил, че като проповядвал, при вратата му имало един слепец, казал: „Аз вярвам, че Господ ще отвори очите. Като ида, ще кажа: „В името на Господа Исуса Христа отвори очите си.“ Излиза и като отива до слепия, спира се и си казва: „Ами ако кажа, и не стане?“ Замислил се, взема си Библията и досега още мисли, дали да се спре. И досега още този въпрос на русенския проповедник остава неразрешен. Не, то е на чувствата: може ли да се отворят очите на слепия. На човека туй е написано на ръката. Ако погледнеш, ще видиш може ли да се отворят. Ако може, лекуват, ако не могат, оставят го. Има хора, така ще си заминат. Извадено му е окото, ти не може да създадеш едно око. Но за бъдеще това е възможно. Учените хора ще присаждат очи. Например може да ти присадят едно мечо око. Възможно е. Или ще платиш на някой човек. Ще бъде жестоко да извадиш окото на човека и да го туриш на тебе. Все таки за предпочитане е две мечи очи, отколкото сляп да бъдеш. Очите на мечката не са най-лошите. Аз ги вземам като емблема. У мечката чувствата са крайно развити. Най-първо, мечката има друг интерес, тя е много отмъстителна. Ако я обидиш, не забравя; ако ѝ направиш едно добро, и него не забравя. Такава е.

Та казвам, в сегашния век се нуждае не от една средновековна вяра, не както са живели апостолите и не както е проповядвал Христос. Мислите

ли, че днес Христос не проповядва. Че днес Христос проповядва, и в Индия има християни. Та днес Христос проповядва и в Англия, и в Америка. Мисля, че в Англия има един християнин, който е решил седем години да не говори. Казват, че той е Христос. В Англия той си има свои ученици. Ходил при него Ганди и на него не говорил. Писал му тъй: „Остави се от твоето тесногръдие, остави се от твоя глупав живот." И в Индия има, разни се явяват, и той за Христос минава, и той има последователи, повече от един милион. Навсякъде се явяват. Ще кажете: „Те са самозванци." Може да цитирате от Писанието, че в последните времена мнозина ще кажат, че Христос е там или тук.

Питам тогава, какво трябва да бъде нашето понятие за Христа? Онзи великият принцип на любовта, който трябва да държи хората като в едно семейство. Всеки човек трябва да бъде честен в себе си, в своето съзнание той трябва да има стремеж да се развива, не да бъде невежа, но той трябва да бъде учен. Не само учен трябва да бъде, защото учените хора без сърце нямат импулс, няма двигателна сила. Ако пък има двигателна сила, няма да има направление. Като ще даде направление, сърцето ще даде сила и волята ще даде всичките възможности да се реализират онези идеи, които сега трябва да постигнат. Има въпроси, които естествено трябва да се разрешат. Всеки един човек трябва да разреши нещо за себе си. По това се отличава човек. Ако в едно общество, ако в един народ всеки един би разрешил своите задачи, то и целият народ добре ще разреши. Затова се казва, че колкото повече умни хора има в един народ, толкова по-добре за този народ. Или когато казваме, че трябва да съществува една религия, религията трябва да бъде едно звено да съедини хората, да облекчи мъчнотиите, които съществуват, или да подобри тяхното естествено положение. Писанието казва, един от еврейските пророци казва: „Трябва да се създаде един закон, който да не изнасилва човека в каквото и да е общество." Аз говоря за хората, които живеят добре. После друго. Трябва да има такъв закон, в който да се даде подтик на всички възвишени и благородни мисли, които съществуват. Да се даде подтик на всички хора, не само да се ограничават хората, да имат страх. „Страх лозе пази." Не, страхът не пази лозето, разумността пази лозето.

Та казва се… тия ечемичени хляба аз разбирам всичко онова възвишено и благородно у човека, човекът се реализира в тези петте ечемичени хляба и двете риби. Туй показва какво могат да разрешат тия двете риби. Това са човешкият ум и човешкото сърце. Това са рибите. Ако ти нямаш един отличен ум, ако ти нямаш едно отлично сърце, ако ти нямаш тези дарби – петте ечемичени хляба – то в света нищо не може да направиш.

Та казвам, този германец, като взема всичките уши, ги е поставил на книга,

поставил човекът примери, примери на малка книжка. Той разглежда какви са ушите на разумните хора, какви са ушите на добрите хора, на хората, които са раждани при добри условия, на хората, които са раждани при лоши условия, показва социалното влияние отвън какво може да създаде у самия човек. Сега Христовото учение в света е учение да се повдигне човешката душа. Ако ние не разбираме така Христа – като един реформатор, като реформатор не само да направи преобразувание, но Христос е внесъл един нов принцип в света, едно ново съзнание. Христос в света е внесъл братството. В този смисъл именно братството – християните се отличават с братство. Той казва: „Един е вашият Отец, а всички други са братя." Бог е техният баща. Всичките други неща ще дойдат. Сега ние сме турили тия принципи на заден план, на заден план сме турили Бога, на заден план сме турили братството, а сега искаме само последните резултати. Кои са те? Да се поправи светът. Как ще се оправи светът? Как ще се спаси светът? Светът се нуждае от една възвишена любов, светът се нуждае от възвишени чувства, светът се нуждае от благородни постъпки.

Тогава ще ви приведа онзи пример. Във войната, която съществувала между французите и германците, един французин стрелял срещу един германец и не могъл да го убие. Германецът става от позицията, отива при него и му занася един орден, казва: „Гордей се, герой си, че се биеш за народа си. И аз бих могъл като тебе така." Окачва му един кръст за храброст. Казва му още: „Много добре направи, даде ми един пример." Кое е по-хубаво: да убиеш човека и да му окачиш кръст за храброст, че ти е теглил куршума. Окачи му един кръст за храброст. И туй го направил германец, който не е с такова вярване. Не зная колко е вярно. Това е един отличен пример на благородни чувства. Същевременно у религиозните хора има някои, които за малко различие, което съществува, не могат да се срещнат един с друг. Той, казват, е един еретик, той е против църквата.

Не, не съм против църквата. Аз съм за любовта. Аз не съм за човешкото ухо, аз съм за човешкото сърце, аз съм за човешката воля, аз съм за човешките чувства, аз съм за всичко онова, което е възвишено и благородно, за това съм. Ако то съществува, ще има църква, ако то съществува, всичко друго ще има. Ако то не съществува, всичко друго ще си отиде. Вие ще го допълните.

Та казвам, на съвременните поколения трябва любов на хората. Сега хората нямат любов или ги е страх от любовта. Те са се изплашили. Много са се наплашили от любовта. Старите казват, че любов не съществува. Младите вярват, старите не вярват. Защо младите вярват, защо старите не вярват, не зная, не съм толкова учен. Любовта съществува, само че кепенците на старите хора са затворени за топлината, не може да

проникне вътре. Аз гледам колко са подозрителни хората. Например гледам една стара жена – прави ми комплимент, казва: „Синко, какви са светли очите ти. Ако погледнеш една млада мома, какво ще стане с нея." Казвам: „Бабо, само тебе гледам. Та понеже си умна, тебе те обичам. Една млада мома ни най-малко не мога да кажа, че я обичам." Веднага казва: „Стара съм." „Именно защото си стара, затова." Аз разбирам сега онова, което я мъчи. Тя казва: „Ти мислиш ли, или искаш да ме опиташ, тъй умен си." Питам я: „Бабо, кажи ми сега според тебе, според твоето знание, толкова си умна, виждам, че си на 90 години, какъв съвет ще ми дадеш: как трябва да гледам?" „Е, синко, ще погледнеш тъй няколко пъти, после ще си дигнеш очите нагоре." Казвам: „Хубаво е, ще го направя това." „Или ако не го направиш туй, като погледнеш, затвори си очите и помисли малко." Казвам: „Хубав съвет е, добър съвет е."

Значи, най-първо, виж какво казва сърцето, после вдигни ума си нагоре. И аз привеждам думите на бабата. Значи, най-първо, погледни сърцето си, после погледни в ума си. Аз изваждам книжката и записвам. Най-първо, погледни в очите момата, после обърни очите си към Бога на живота горе и погледни в сърцето си. После турих моето тълкуване. Погледни сърцето си, после погледни ума си нагоре и въпросът ще се разреши.

Сега желая, като дойдете, да турите петте ечемичени хляба на живота и двете риби, и всичката тази криза, която имате, да се свърши.

„Благословен Господ, Бог наш"
Тайна молитва

Тридесет и първа неделна беседа
30 април 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_04_30 Целта на живота
утринно слово

ЦЕЛТА НА ЖИВОТА

Размишление.

Човешкият живот ще завърши развитието си на земята когато човек постигне съвършенство. Някои, като чуят думата "съвършенство", веднага се обезсърчават. Да бъдеш съвършен, това е висок идеал. Как ще го постигнеш, това зависи от твоето разбиране. – Кога считаме, че една къща е завършена? – Когато е измазана отвън и отвътре, когато е изчистена, измита и добре мебелирана. Тогава човек влиза да живее в нея. Следователно и човек е съвършен когато е придобил любовта, мъдростта и истината, когато има знание, живот и свобода. Според някои да придобиеш съвършенство, това значи да престанеш вече да се развиваш. Не е така. Съвършеният именно има най-много работа. Като помага на хората, той вижда докъде е достигнал и какво му липсва. На земята съвършенство, в абсолютен смисъл на думата, не съществува. Съвършеният е с отворени очи, но и той като Павла, казва: "Отчасти знаем и отчасти мъдруваме".
Усъвършенстването не е механически процес. Казваш: Искам да се отворят очите ми, да стана съвършен. – И това е възможно, обаче отварянето на очите, в истински смисъл на думата, подразбира вътрешна работа. Исус казва на самарянката: "Да служим на Бога в дух и истина". Това означава връзка с Бога. Без тази връзка нищо не се постига. Как ще оздравее болният, ако е лишен от въздух? Каквото и да му се говори, без въздух няма живот. Може да го обнадеждаваш, да му препоръчваш книги да чете и учи, но докато е на леглото, нищо няма да постигне. Болестта дълго време ще го мъчи. Той казва: Докато съм болен, никакво бъдеще не ме блазни. Първо човек трябва да се освободи от болестта, която го мъчи. Всички сте опитали това. Докато болестта ви мъчи, всеки ден минавате през различни състояния. Всеки момент се мените. Това става и с най-напредналите. Има нещо в човека, което го мъчи, за което той не може да си даде отчет. Даже и ангелите не могат да се освободят от мъчението – отвреме-навреме са под негово влияние. Това се отнася до несъвършените ангели.
Христос казва: "Бъдете съвършени както е съвършен Отец ваш небесни". – Може ли човек да бъде съвършен като Бога? – Ако остане сам, на своите сили, човек никога не може да бъде съвършен. Обаче с Бога заедно, той може да стане съвършен. Сегашният живот на хората не е дошъл до съвършенството, но един ден, когато се свържат с Бога, ще станат съвършени. Засега само Бог се проявява чрез човека, но още не живее в него. Казано е: "Ще се веля във вас и ще станете едно с мене". Това

подразбира съвършенство. Днес всички хора се обезсърчават, отчайват се. – Защо? – Не са достигнали още съвършенство. Така е не само за отделния човек, но за цялото човечество. Хората са свързани в едно цяло и заедно носят своите радости и страдания. Следователно, сам човек не може да се радва. Неговата радост е свързана с радостта на всички. Ако майката, бащата или детето са болни, останалите членове ще бъдат ли радостни? Привидно могат да се веселят, но вътрешно се безпокоят и смущават. Това се дължи на безпокойството на цялото човечество. И падналите души насочват умовете си към хората, искат помощ от тях. Така те им причиняват големи страдания. Хората възприемат техните мисли като по радио и стават скръбни. Ще бъдеш ли спокоен, ако по своето вътрешно радио възприемаш зова на параход, който потъва? Ти си далеч от парахода, на десет км разстояние, чуваш вика на пътниците, но не можеш да им помогнеш. Какво ще бъде твоето състояние?
Сегашните хора се намират в положението на двама американци, които се разхождали с лодка по Ниагарския водопад, но неочаквано преживели голяма катастрофа. Те пийнали малко и изкривили направлението на лодката. Тя се ударила в една канара и се разбила. Единият успял да се качи на канарата, която се разделяла на две части: едната част сочела към Съединените Щати, а другата – към Канада. Вторият се понесъл по течението на водопада. Гледат го от брега, искат да му помогнат, но не знаят как. Търсят начин, мислят, но не се решават – страхуват се да не се удавят. И на двамата положението било тежко. Единият стои на канарата, всред бученето и рева на водата. Той гледа как другият се носи по вълните и не може да спре. Питам: Какво е било състоянието на тия двама американци? Който не е преживявал тези състояния, той не може да си представи какво са всъщност вълните на живота. Ако си далеч от водопада, лесно се философства. Най-после спасили първия, който бил на канарата. Съвременното човечество е на върха на канарата. Ако не дойде спасението му, то ще слуша рева на водопада, без да намери спасението си. Питате: Как са го спасили! Тези от брега подхвърлили една граната, вързана с дебела тел, към канарата. Така именно те изтеглили пътника на брега, спасили го. Не задържайте в ума си тази мрачна картина. – Защо? – Мрачното иде, само когато човек е болен, когато страда. Дето е истинският живот, там няма нищо мрачно. Болести има и на физическия, и в духовния свят. Важно е да се излекуваш, без да остане следа от болестта.
Казано е в Писанието: "Който стои, да се пази да не падне".
Питам: Защо не спасиха и двамата американци, а се спаси само единият? Казвате: Ако Бог иска, може да ни спаси. – Вярно е това. Бог желае спасението на всички, но не всички се спасяват. Единият американец бил много пиян, затова не могли да го спасят. Онзи на канарата бил по-трезв, могъл да се задържи там, докато му дойде помощ отвън. Някога хората се опиват толкова, че никой не може да ги спаси от нещастието. Ходят натук-

натам като слепци. Дойде ден, някой изчезне, не могат да го намерят. Къде отиде? Ще кажете, че е заминал за другия свят. Ние знаем къде е той – заровен е в земята, т.е. погребали го. Близките му казват, че отишъл на небето. Значи видимият човек е в земята, а невидимият – на небето. Казваш: Не ми се живее. – Защо не ти се живее? Който не иска да живее, той не разбира законите на живота. Той сам си решава съдбата. Човек не трябва да се заставя насила да живее. В него трябва да има естествен подтик към живот, да бъде свободен. Това е волята божия. Следователно само онзи може да се спаси, който абсолютно изпълнява волята Божия. Тъй щото, който има дълбоко вътрешно желание да се спаси, само той успява. Всяко разумно желание в човека е израз на Божията воля. Бог се изявява чрез нашите желания. Той събужда желанията в нас.

Днес ви говоря много неща, които трябва да прилагате, както онзи, който знае да пише и да чете. Ако ученикът, който се е научил да чете и пише, се откаже да учи, той ще спре развитието си. Не, ще четеш и пишеш, ще се съобщаваш с майка си и баща си, с приятеля си. – Не може ли без това? – Не може. Като четеш и пишеш правилно, ти ще се научиш да живееш правилно. Да пишеш красиво, това значи да водиш чист, красив живот. Това е съдържанието на писмото. Следователно, написаното от нас е съдържанието на нашия живот. Всички хубави неща, написани от нас, остават в нашата вътрешна архива. Кой каквото напише на земята, то върви след него. Онова, което ти си написал, измислил и изработил, то остава с тебе. Никой не може да ти отнеме изработеното и придобитото от тебе. Онова, което изучавате от другите, ще помогне за развитието ви. Обаче важно за вас е това, което вие сами придобивате. Само така човек става силен, само така той се усъвършенства и става свободен.
Мнозина идат при мене, задават ми различни въпроси, но аз всякога не отговарям. Питате: Защо трябва да вярваме в Бога и да Го обичаме? На този въпрос не отговарям. – Защо? – Според мене той е много естествен. Да обичаш Бога и да вярваш в Него, това е в реда на нещата Като Го обичаш, ще учиш. Някой ученик казва: Аз обичам учителя си, но не уча. – Това не е правилно. Не можеш да обичаш учителя си и да не учиш. Щом го обичаш, с любов ще изучаваш неговия предмет. Учението не може да се замести с любов. Любовта си е любов, но ти ще учиш. – Аз го обичам. – Щом го обичаш, ще учиш. Любовта и ученето вървят паралелно. Наистина, когато обичаш, можеш да учиш; ако не обичаш, не можеш да учиш. Учение без любов не може. От тук вадя заключението: Който не учи, не люби.
И тъй, любовта на Бога е мощна сила, чрез която човек придобива съвършенство. Що е любовта и що е съвършенството, не могат да се опишат. Как ще фотографираш цялата земя? Колкото е възможно това, толкова е възможно да опишеш любовта и съвършенството. Ако фотографираш едната половина на земята, втората половина не можеш да

фотографираш. Обаче има същества, на които съзнанието е толкова широко, че обхващат цялата земя. Те я виждат от всички страни; те проникват и в нейната вътрешност. – Възможно ли е това? – За съвършения е възможно, но не и за несъвършения.
Един момък отишъл на сватба в едно село. По пътя го заваляло дъжд. За да не се намокрят дрехите му, той се съблякъл гол. Преди да влезе в селото, той се облякъл в близката гора и продължил пътя си. Попитали го как толкова силен дъжд не го е наквасил. – Вървях много бързо, та дъждът не ме засегна. – Не, той намерил начин да не се накваси. Той скрил истината, не искал да каже, че се е съблякъл гол. Право ли е постъпил като се съблякъл гол? Интересно как му дошло на ум да се съблече, за да не накваси дрехите си. И Адам остана гол, но като сгреши. Знание е нужно на човека, да се пази от греха, както младият човек се запазил от дъжда.
Какво е нужно на сегашните хора? – Растене и развитие. Това е идеалът на човешката душа. Като расте и се развива, човек се усъвършенства. Всички, които следват пътя на високия идеал, са станали съвършени. Христос дойде на земята, за да изпълни мисията си. Така Той придоби истинско съвършенство. Който иска да бъде съвършен, трябва да изпълни известна мисия, която Бог ще му възложи. В лицето на Христа ние имаме образец на разумно служене. Христос казва на учениците си: "Аз имам друга храна, която вие не знаете". – Каква е тази храна? – Да изпълни волята Божия. Всеки човек трябва да има една силна мисъл, която да привлича вниманието му към другия свят и да поддържа равновесието в живота му. В тази идея именно е силата на човека. Тя е тил, основа на неговия живот. При такава идея човек е твърд, непоколебим. Без нея той се люшка в живота, както параходът се люлее от вълните на морето и причинява морската болест. В Италия вече са намерили средство против морската болест. Съвременният човек не се клатушка.
Сега аз ви говоря за пътя, по който са минали съвършените. През този път ще минете и вие. В пътя на съвършенството ще срещнете много противоречия, на които не трябва да обръщате внимание. Като четете живота на Христа, на Йова, на пророците, вие виждате примери, образци, как трябва да се върви напред. – Защо Христос трябваше да пострада? Защо Йов страдал? – Каквито въпроси и да задавате, едно ще знаете: Без страдания не може. Ще кажете, че и дяволът страда. – И той страда, и той минава по пътя на страданието. – Някой си счупил крака. – Нищо, да върви напред. – Ама не може да върви. – Като се изправи кракът му,пак ще продължи пътя си. – Важно е човек да изправя погрешките си. – Аз съм неразположен, , нервен, така съм роден. – Радвай се, че си роден така. Какво те очаква, ако нямаш нерви? Това, което отличава човека от животните, е неговата нервна система. – Неврастеник съм. – По-хубаво от това няма. – Много чувствителен съм станал. – Че това е човекът. – Много мисля. – Още по-добре. – Къде ще му излезе краят? – Не мисли за това.

Краят си ти, а Бог е началото. Като се съединиш с Бога, това е краят. Сега е само началото. Значи човек трябва да вземе последното място, т.е. краят. Всеки трябва да бъде край, омега, а Бог е алфа, т.е. начало. – Аз не искам да бъда опашка. – Най-хубавото нещо е да бъдеш опашка. Опашката движи рибата Колелото, което движи парахода, е отзад. Значи човекът е краят на нещата. Следователно той туря в движение Божествените идеи.

Нека останат в ума ви следните неща: Да служите на Бога в Дух и Истина и да бъдете съвършени. – Може ли да бъдем съвършени? – От вас зависи. Дето има начало и край, там е съвършенството. Дето няма нито начало, нито край, никакво съвършенство не се очаква. Щом Бог е изпратил една душа на земята, тя може да бъде съвършена. Когато станете съвършени, ще влезете в света на възвишените души. Там вашите напреднали братя ще ви признаят за съвършени. Ако не станете съвършени, дълго време ще се учите на земята. Ще слизате на земята, ще се качвате на небето, докато най-после завършите развитието си. Колелото на живота ще се върти дотогава, докато добиете съвършенство. Така именно ще се освободите от това колело. Значи ще се раждате и прераждате до деня на своето съвършенство. Който много обича земята, ще се преражда много пъти, докато най-после пожелае да стане съвършен.

Христос казва: "Иде час и сега е, когато истинските поклонници ще се кланят на Бога в Дух и Истина". И сега, нека остане за размишление през целия ден мисълта: Служене на Бога в Дух и Истина.

Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

30. Утринно Слово от Учителя, държано
на 30 април 1933 г., София – Изгрев.

1933_05_03 Прави разсъждения
лекция пред общия окултен клас

ПРАВИ РАЗСЪЖДЕНИЯ

Размишление.

Тема за следния път: „Защо живее човек?“

Да развиеш една тема, това е голямо изкуство. Кое е най-голямото изкуство в живота?

Сега, като идвате в клас, ще знаете, че не приемам болни и неразположени ученици. Светът е широк, в него има място и за болни, и за здрави. Ако идвате в клас да научите и придобиете нещо, трябва да бъдете здрави, да има хармония между вас. – На какво се дължи неразположението на човека? – На неправилния живот, на кривите мисли, чувства и постъпки. – Тогава, да живеем добре. – Това не е достатъчно, трябва да знаеш, как да живееш добре. Ще напишеш едно писмо, но важно е, как ще го напишеш, за да има то резултат. Сегашният ви живот е резултат на миналото. Всичко, каквото сте изработили в себе си, също е резултат на миналото. Сега искате да научите някак да познавате хората. Това желание е естествено, обаче, ще знаете, че колкото познавате себе си, толкова ще познавате и другите хора. Знаете ли значението на всяка линия, на всяка издадена и вдлъбната част на тялото си? Всяка точка, всяка линия имат значение. Те са във връзка с качествата на човешкия характер. Например, най-малкото спадане в края на устните показва, че човек е песимист. Той носи тази черта от миналото. За да се изправи тази линия, да се повдигне нагоре, първо трябва да стане промяна в мисълта, т. е. в мозъка. Обаче, най-мъчно се променя веществото на мозъка.

Казвате: Искаме да знаем тайната на изправянето. Какво да правим, за да подобрим линиите на своите органи? – Тайната е много проста – да работите съзнателно върху себе си. Виждате, че двама млади се разговарят. Казвате: Какви тайни си говорят? Какво ги свързва? – Обичат се – нищо повече. – Близо са един до друг, разговарят се нещо. – Какво от това? Два камъка се търкалят и падат един до друг. Двама души се срещат и се хващат за ръка. Ще кажете, че се обичат. – Това не е обич. Хващането за ръцете не е обич. Преди всичко, вие не знаете, как се хващат онези, които се обичат. При любовта хората се хващат по особен начин. Вие говорите за любовта, но я разбирате по своему. Аз се интересувам от вашето разбиране. Истинското разбиране е свободно от всякакво болно чувство, както и от болезнени, криви мисли. Например, удариш се в камък и започваш да търсиш причината вън от себе си: в камъка, в онзи, който турил камъка на пътя, в светлината. Не, спри се и помисли, защо падна, кой крак си удари, на кое място. После, вдълбочи се в себе си и там търси причината.

Повтарям: Болни ученици в школата не приемам. Какво се разбира под болен човек? Влизаш в една къща, или в едно училище и започваш да плюеш на пода, да се секнеш. Какво ще стане, ако всички постъпват така? Докато човек плюе и се секне, дето попадне, природата няма да му открие никаква тайна. Плюнката е полезна за стомаха, но вън от него, тя е вредна. Ако я намираш ценна, събирай я в кърпичка. Днес всички хора плюят, и плюнките им полепват навсякъде. Помни: Каквото правиш, добро или зло, ще се върне върху тебе. Това е закон, от който не можете да се освободите. Всеки човек е книга, върху която трябва да пише добри, положителни неща. Ако недоволството е напечатано на твоята книга, замени го с доволство. Ако устните ти, като лист от тази книга, са започнали да изтъняват, това показва, че чувствата се атрофират. Мисъл, лишена от чувство, е сух клон, който се отрязва. Устните трябва да понадебелеят. Пази сърцето си, не допущай нито едно горчиво чувство в него. Горчивите чувства не са присъщи на човешкото сърце. От тебе зависи да ги избягваш или привличаш. Защо ще пиеш горчива течност? Ако я пиеш като лечебно средство, то е друг въпрос; ако я пиеш като храна, ти сам тровиш кръвта си. Всяко нещо трябва да се постави на мястото си. Следователно, не можеш да бъдеш здрав, ако нямаш нормални чувства. Мнозина искат да познаят Бога като човек, да се ръкуват с Него, Той да им обърне внимание. Така не можеш да познаеш Бога. – Бог ме е родил. – Имаш ли разположение като това на Бога? – Нямам. – Тогава Той не е твой Баща. Познаваш ли Го, можеш ли да опишеш Неговите качества? – Грях ли е, ако не мога да направя нещо? Грях ли е, че не зная нещо? – Не е грях. Че знаеш нещо, и това не е голямо благо. Важно е, какво не знаеш и какво знаеш. Знаеш, например, че един от твоите познати лъже. Какво печелиш с това знание? Или знаеш, че той не лъже. Какво печелиш от това? За тебе е важно да знаеш, отде е дошла лъжата. И децата лъжат. Кой ги е учил на това? Значи, те носят лъжата в себе си. Детето вземе сладко без позволение и, като го пита майката, яло ли е от сладкото, или кой е бъркал в гърнето със сладкото, то казва, че нищо не знае. Какво очаквате от такова дете? Казват за някого, че имал силен характер[?към следващия абзац?].
Много хора имат силни характери, но развитието на техните характери е вървяло по неестествен път. Някога човек е силен, някога е слаб. Това зависи от препятствията, които е срещал на пътя си. Казвате: Като отидем на онзи свят, там няма да срещаме препятствия. – Зависи, къде ще бъдете. Ако попаднете между високо интелигентни същества, ще видите своето невежество и ще се стесните. То е спънка. Силен ли си да я преодолееш? Ще видиш, че не си добър. И това е спънка. Чудиш се, коя е причината за това и как да се справиш с новото положение. Търсите причината, давате различни обяснения, но не можете да си помогнете. Вие сте влезли в разумния свят, за който съзнанието ви не е готово. Там ще ви посочат и добрите, и лошите черти. Следователно, не питайте, защо някога ставате

от сън недоволни, а някога – доволни. Когато сте недоволни, това показва, че сте минали през някоя област, дето разумните същества са посочили грешките и лошите ви черти. Ако сте доволни, това показва, че сте минали през област, дето разумните същества са посочили вашите добри черти. Ако ви питат, как сте минали през тези области, нищо не можете да кажете. Такова е положението на желязото и на дървото. Като турите желязото в огъня, то се нагорещява, става червено, а може и да се стопи – това зависи от температурата. Като го извадите от огъня, то изстива. Ако турите дървото в огъня, то изгаря и се превръща на пепел. Кое е по-добре: да имате чувства, подобни на желязото, да се нагорещяват и изстиват, или да имате чувства, подобни на дървото, да изгарят и да се превръщат на пепел? Човек не трябва да бъде нито като желязото, нито като дървото. Значи, сърцето му не трябва лесно да се нагорещява и лесно да изстива, нито пък да изгаря от огъня на своите чувства.
Като е дошъл на Земята, човек не трябва да си играе с огъня на чувствата. На физическия свят играчките донякъде се търпят, но в Божествения свят не се позволяват абсолютно никакви играчки. Те имат цена само за децата, но не и за възрастните. Всяко нещо е ценно на своето място. Щом играчката изгуби цената си за детето, това показва, че то излиза от своето детство, друго нещо му е нужно. Ако твоята любов изгуби цената си, знай, че тя не е била Божествена. – В бъдеще ще имам по-голяма любов. – Бъдещето се определя от сегашното. Важно е, какъв си днес – желязо, или дърво. Ако си като желязото, и в бъдеще ще си желязо; ако си като дървото, и в бъдеще ще изгаряш и ще се превръщаш на пепел. Друг е въпросът, ако не си нито желязо, нито дърво. Тогава ще се нагорещяваш, без да изстиваш; ще гориш, без да изгаряш. При това положение, ще устояваш на всички условия и няма да губиш цената си. Само Божествените неща никога не губят цената си.
Какво представя човешката уста? – Градина, в която има хубави цветя и плодове. Устата на повечето хора е градина с малко място. Трябва ви още малко земя, да увеличите вашата собственост. С други думи казано, трябва да работите върху себе си, да направите устните си по-дебели. Човешкото сърце се нуждае от голяма, широка градина, дето да насажда своите цветя и плодни дръвчета. Без градина човек не може да бъде щастлив. Има закон, който определя размерите на всяка градина. Каква къща е тази, която няма прозорци, телефон и градина? Очите са прозорците на човешката къща, ушите – телефонните слушалки, а устата – градината, през вратата на която влизат и излизат най-хубавите неща. Ако очите, ушите или устата са изкривени, това са външни дефекти, с които човек мъчно се справя. Те се отразяват на сегашния му живот. Изкуство е да можеш да изправиш устата си. С това изкуство разполагат йогите, великите адепти. Те си служат със специални методи и правила. Обикваш някого. – Защо? – За да изправиш устата си. Щом устата ти започва да се

изправя, ти го напущаш – недоволен си нещо от него. Ако имаше търпение, щеше да изправиш устата си. Днес повечето хора са с неизправени, т. е. незавършени задачи. – Защо? – Нямат търпение. Тази е причината, задето устата им е недоизправена. Има случаи, когато майсторът, който изправя устата ви, е по-слаб от вас, по-малко знае. Естествено е тогава да останете с крива уста.
Сега, аз зная, от какво се нуждаете и какво търсите. Вие искате да срещнете ангел, който ще изправи устата ви. В него няма абсолютно никакво противоречие. Като те погледне, той знае, защо те гледа; като те слуша, знае, защо те слуша. А сега, срещне те някой и те гледа, но сам не знае, защо те гледа; слуша те, сам не знае, защо те слуша. И ти го гледаш и слушаш, без да знаеш защо. Гледаш някого в очите, без да знаеш, защо го гледаш; той те гледа, също не знаеш защо. Много просто, човекът е гладен, иска от тебе хляб. – Нека иде да работи. – Първо го нахрани, че после ще отиде на работа. Срещнеш една мома, погледнеш я в очите, и тя се зачерви. Човек се засрамва в два случая: когато го намериш на местопрестъплението, или като го намериш на място, дето прави добро. Той искал да направи добро, без да го види някой. Като прави зло, също иска да мине незабелязано. И двамата казват: Не можахме да запазим тайната.
Като правиш зло, всички трябва да знаят. Като правиш добро, никой не трябва да знае. В първия случай, ти си в изба. Щом знаят хората, къде си, веднага ще дойдат да те освободят. Като правиш добро, ти си свободен, не се нуждаеш от освобождаване. Ето защо, като правиш добро, никой не трябва да знае. Като правиш зло, ти вредиш на себе си. Като правиш добро, ти си полезен и на себе си, и на другите. Значи, човек не живее само за себе си. За кого ядеш? Ако ядеш само за себе си, де остава яденето след смъртта ти? По три пъти на ден ядеш и нищо не взимаш със себе си. Де остава това, което си ял на земята? – Това не зная, но зная, че смъртта е страшна. – За онзи, който не знае, как да излиза от тялото си, тя е страшна; обаче, за онзи, който знае, тя е благословение. Ако органите на твоето тяло – очите, ушите, носът, устата не са добре направени, защо ти е това тяло? Имаш възможност да излезеш от него. Лошо ли е тогава да умреш? В една от близките улици има един голям, добре направен апартамент – ще отидеш да живееш там.
Ще се върна пак върху въпроса за устата, главно за големината на устата. Колкото по-малка е устата на човека, толкова по-малко работа върши той. Такъв човек обещава много, но изпълнява 25%; ако устата е средно голяма, човек изпълнява 50% от обещанията си; ако устата е нормално голяма, той изпълнява 75%; ако устата е съвършена, човек изпълнява сто на сто. Кой човек има съвършена уста? – Който изпълнява всичко, каквото обещава. – Защо ни е създал Бог? – Да се учите. – Защо идат страданията? – Защото не учите. Страданията са резултат на вашия живот. И противоречията се

дължат на нежеланието ви да учите. Ако учите, и страданията, и противоречията ще имат друг смисъл. Две сестри се съберат на едно място и не могат да се спогодят. Как си обяснявате това? Казвате, че не се обичат. Ето една задача, да приложите любовта. Като казвате, че не обичате някого, пазете се да не изкривите устата си. Онзи, когото не обичаш, е препятствие в твоя живот – ти трябва да го преодолееш. Не мисли, че това е проста работа. Кажеш една дума не на място, и нещо те измъчва. Откажеш да услужиш на някого, пак се измъчваш. Като не можеш да изправиш грешката си, казваш: В друго прераждане ще я изправя. – Това е механическо разбиране. Трябва ли цял живот да грешиш и да чакаш в другото прераждане да се изправиш? Започни още сега да изправяш живота си, т. е. да се прераждаш. Щом осъзнаеш грешката си и започнеш да я изправяш, ти се прераждащ вече, т. е. влизаш в нова област, в нови условия на живота. Ако не изправяш грешките си, ти не се прераждаш. Казвате: Как живеят светските хора, като не мислят за изправяне на грешките си? Те не мислят и за прераждането. – Оставете този въпрос настрана. Аз зная, как живеят тези хора. И вие още живеете като тях. Тъй както живеете, вие не можете да влезете в Царството Божие. Животът на светските хора не се отнася към разумния свят. Светът е голям разсадник, в който човек мъчно се прославя. Днес те прославят, на другия ден те унижават. Днес младата мома се облича с булчинска рокля, а на другия ден я съблича, смачкана и непрана. Светът не е лош, няма защо да се бяга от него. Обаче, съзнателно трябва да се отдалечавате от неговия път, за да не ви стеснява. Излезте вън от стеснителните условия, на свобода. Тежки са някога тези условия и мъчно ще излезете вън от тях. Ако кажа на учениците от задните столове да дойдат напред, а тия от предните столове да отидат назад, ще се съгласите ли? Ще отстъпите ли? Ще кажете: По-достойни ли са те от нас? Други ще кажат, че са уморени, не искат да се местят. Идете на задните места, там по-добре ще си починете. И едните, и другите се страхуват да не им вземат местата.
Казвам: Който иска да заема първите места. трябва да е готов да работи. Ще вземе едно огледало и ще си постави устата в такова положение, че сам да се хареса. Ще повтаря опита няколко пъти, докато устата му заеме право положение. После, ако иска да направи устните си червени, да спира погледа си върху млади, жизнени моми и момци, докато и неговите устни придобият червен цвят. Ще кажеш, че не се занимаваш с такива работи. Имаш право да възразяваш, ако не получиш никакъв резултат. Животът представя сбор от образи, които се отпечатват във въображението, докато един ден се реализират. Важно е, човек да мисли, да си даде отчет, кои мисли, и кои образи могат да се реализират. Има образи, които ще се постигнат в далечното бъдеще. Обаче, някои са постижими още в този живот. Не можеш ли в един живот да направиш устните си червени? – Можеш. За тази цел ще гледаш младите, жизнени

хора, ще дишаш дълбоко, докато и твоите устни станат червени. Като работиш върху себе си, ти ще станеш свободен човек. Не казвай, че дадена мисъл е лоша. Не бързай да я отблъснеш. Спри се върху нея да изследващ качествата ѝ, да видиш защо е лоша, и наистина ли е такава. Например, казваш за някого, че е хитър човек. Как позна това? Изхитрил те е някъде и мислиш, че това е лошо нещо. Каква е устата на хитрия? Каква е устата на добрия? Опитайте се да нарисувате устата на добър човек. Това ви давам като задача за следния път. При това, внимавайте, каква е линията на устните му, права, или сгъната. Всеки трябва да изучава устата си, да знае, към кой вид се отнася; да знае, какви възможности се крият в нея. Ако поставиш хубаво ядене пред някого, устните му трепват. Това показва, че той има разположение към яденето. На друг устните трепват пред хубавите дрехи, а на трети – пред хубави, интересни книги. Това трепване на устата произвежда нахлуване на кръв и, в края на краищата, устните се зачервяват. Добре е всеки да знае, кое оказва влияние върху, неговите устни: храната, облеклото, или книгата. Храната възбужда един род мускули на устата – на физическия свят; чувствата засягат друг род мускули – на духовния свят; мислите засягат трети род мускули – на Божествения свят. Наблюдавайте, кои мускули на устата ви ще трепнат, когато видите човека, от когото зависи вашето бъдеще на земята. Какво ще бъде положението на вашата уста тогава? Как ще държите устата си, когато срещнете човек, когото обичате?
Искам да зная, как ще започнете любовното писмо до своя възлюбен. Ще кажете, че ще се обърнете с думата „любезни“. Тази дума е изгубила съдържанието си. Друга дума нямате ли? Как ще си изкажете възхищението от един чист планински извор? С коя дума ще започнете? Като отидете при планинския извор, напишете му едно хубаво любовно писмо и го оставете близо до него. Който го намери, ще мисли, че е за него. Ако му хареса, писмото ви е добре написано. За следния път нека един от добрите поети между вас да напише едно любовно писмо до извора. От устата излизат най-възвишените думи, израз на благородни и възвишени чувства. Те се дължат на мисълта и чувството на човека към Бога. Щом помислиш за Бога, сърцето ти трябва да трепне, и в душата ти да се събуди най-великото и красиво отношение към всичко, създадено от Него. Докато си представяш Бога като велик и светъл образ, всякога ще изпитваш светли и благородни мисли и чувства. Ако само с думи се обръщаш към Бога, нищо няма да постигнеш.
И тъй, щом се обърнеш към Бога с чисто сърце, непременно ще получиш отговор на молитвата си. Едно дете минава край една градина, поглежда към узрелите, червени череши и си казва: Господи, колко са хубави! В този момент от градината излиза човек, с пълна кошница череши и дава на детето. Бог всякога задоволява нуждите на човека. Достатъчно е да се обърнеш към Него с отворено, чисто сърце, за да ти отговори. Щом си

разположен, ще чуеш гласа на Онзи, Който те е създал. Така е ставало със светиите, затова те са понасяли най-големите страдания с радост. Казвате: Учителят може да направи всичко. – Оставете това настрана. Важно е, какво вие можете да направите. Учителят яде за себе си, и пръв Той ще опита сладостта на Божествените блага. Ако вие не ядете за себе си, няма да се ползвате от тези блага. Всички трябва да опитвате благата на живота. Вие сте събрани на едно място да учите и да изправяте грешките си. Като изправяте своите грешки, с това заедно помагате и на близките си.
Какво се иска от вас? – Да мислите и разсъждавате правилно. Виждаш, че брат и сестра дружат. Не ги критикувай, но пожелай им да се обичат. Ако не се обичат, те не са никакви брат и сестра. Срещаш мъж и жена – пожелай им да се обичат помежду си, да ги обичат и децата им. Ако любовта не ги свързва, те не са нито мъж и жена, нито баща и майка. Щом мислиш така, мисълта ти иде от Бога. Всяка светла и възвишена мисъл иде от Бога. Тя е минала през много чисти съзнания, които още повече са я повдигнали. И лошата мисъл иде от Бога, но като минавала през изопачените съзнания на хората, и тя се изопачила. Тогава всички я наричат лоша. Приеми тази мисъл с любов, очисти я, повдигни я, за да видиш, че и в нея се крие нещо Божествено. Бог ще се зарадва и ще те възнагради. Какво ще направиш, ако видиш, че мечка е нападнала една сестра? Ако имаш любов в душата си, ще отидеш да й помогнеш, да я спасиш. Има смисъл да спасяваш една сестра, но когато мечка я тъпче. Обаче, ако не я тъпче мечка, защо отиваш да я спасяваш?
Казвате: Да говорим сериозни работи. – Съгласен съм, но вие да дадете темите за разговор. Вие ще дадете темите, аз ще ги развивам. Вие сте напращели от богатство, не знаете, де да го пласирате. Обаче, нуждаете се от среда, в която да се проявите, и банка, в която да вложите своя капитал. Използвайте и най-малкия случай за проява на вашия ум и вашето сърце. Ако се натъкнете на злото, турете срещу него доброто; ако се натъкнете на омразата, турете срещу нея любовта. Значи, доброто се регулира със злото, а злото – с доброто; омразата се регулира с любов, а любовта – с омраза. Например, мислиш: Ще бръкна в касата на този богат човек, да извадя нещо оттам. Спри се и кажи: Ще прибавя нещо към парите на богатия. Казваш: Мразя този човек. Помисли: Защо да не го обикна? Каква мисъл е тази, която не може да измени лицето ти, да го направи по-красиво? Какви чувства са тези, които не могат да изменят твоето настроение, да станеш весел и радостен?
Изучавайте устата на човек, който обича удоволствията. Линията на горната устна в него е много извита. Колкото повече се отказва от удоволствията, толкова повече линията се изправя. Приятно е да гледате лице, чиито мускули изразяват вътрешния живот на човека. Там всеки мускул е в движение, обаче, движението на мускулите е хармонично. Приятно е да видиш лице, на което е изразена дълбока мисъл. По лицето

на човека трябва да четеш, като по книга. Дали той преживява радост, или скръб, всичко е написано на лицето. Не можете да се освободите от влиянието на такова лице върху вас. Всеки човек с будно съзнание е носител на Божественото. Ето защо, като срещнеш такъв човек, ти не искаш да видиш неговия гръб – лицето му искаш да видиш. На него е отпечатан проявеният човешки живот. Непроявеният очаква бъдещето. За предпочитане е човек да се прояви, макар и да сгреши, отколкото да остане непроявен. Като греши, човек вижда своите недостатъци и лесно ги изправя.

Днес всички хора искат да бъдат красиви: лицата им да са правилни, живи, изразителни; очите и веждите също да бъдат красиви. Кои вежди са красиви? – На младите. Линията на веждите е извита нагоре. На старите хора тази линия се извива надолу, като у песимиста. Обикновено, старият човек е песимист. Старият човек казва: Свърши се моята работа, повече няма какво да правя. – Отново ще се подмладиш, и сам ще избереш формата – мъж, или жена, в която ще дойдеш. Следователно, още сега можете да определите бъдещето си. Това зависи от вашите мисли, чувства и желания. Каквото мислите, това ще стане; каквото чувствате, това ще стане; каквито желания имате, това ще реализирате. Като се раждате и прераждате, ще постигнете всичко, което желаете. Не се страхувайте от прераждането, но работете, за да използвате всички благоприятни условия, които ви се дават. Можеш да се прераждаш физически, духовно и умствено или Божествено. Правилно прераждане е това, за което Христос говори: „Ако не се родите от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Божие.“ Не се отказвайте от сегашния си живот и да разчитате на бъдещия. Каквото сегашният живот ви предлага, използвайте го разумно и съзнателно. Щом имате свободно време, вземете огледало и правете упражнението.

Вчера слънцето показа всичката си любов към нас. Чрез лъчите си то ни изпращаше своите целувки. В целувките му се крие знание и сила. Така то изявява своята мисъл. Значи, слънцето е носител на разумната и права мисъл. Като приемеш една негова мисъл, ти трябва да му отговориш. Слънцето те пита: Какво правиш на земята? Какво ще му кажеш? Бог запита Илия: Какво правиш тук? Илия отговори: Господи, от ревност към Тебе, направих една грешка и дойдох тук да ме научиш, как да я изправя. Избих 400 пророци. Бог проговори на Илия, но той закри лицето си, не можа да издържи на Божията Любов. Засрами се Илия и закри лицето си. Човек се срамува, когато съзнава, че не прави това, което Бог иска от него. Често идат при мене братя и сестри, искат да ги приема. Казвам, че съм зает, но те настояват, искат някакъв съвет. Аз си мисля: Вместо да се явявам и казвам, че съм зает, по-добре да изчезна пред очите им и да не знаят де съм. Добре е, когато съм зает, да дам една стомна на този брат и да му кажа: Моля ти се, донеси една стомна вода от Витоша и, като се върнеш

оттам, ще поговорим. Ако дам израз, че съм недоволен от него, дето ме безпокои, сам ще си причиня вреда. Като се разговаряш с някого, трябва да знаеш, как да свиеш устата си. Тя е място на любовта. Следователно, не можеш да приложиш любовта в нейната пълнота, ако не си господар на устата си. Не можеш да погледнеш човека, както трябва, ако не си господар на устата си. Значи, между устата и очите има известно съответствие. Ако си неразположен, вземи една чиста кърпа, топла вода и измий устата си. Така ще промениш състоянието си. После, със чиста, суха кърпа изтрий устата си.

Сега, през пролетта и лятото, когато има плодове, правете опити с тях, да видите, какво влияние ще окажат те върху устата. Вземете една хубава череша, погледайте я отдалеч и леко я приближете до устата си. Правете така с всички плодове, да видите разликата между тях.

В Индия има факири, които размишляват по цели дни. Те посвещават живота си на съзерцание, а вие не сте готови да отделяте всеки ден по половин или едни час за работа върху себе си. Ето, Ганди е предприел пост от 21 дни, да се пречисти вътрешно. Всички велики хора постят, пречистват се и физически, и душевно. Ето защо, ако опитът за устата ви е присърце, правете го. Който има любов в себе си, да направи опита; който няма любов, да го остави. Ако си недоволен, измий устата си няколко пъти наред. Както виждате, опитът е прост. Ако си доволен, пак измий устата си.

Т. м.

33. Лекция от Учителя, държана на 3 май, 1933 г. София. – Изгрев.

1933_05_05 Стотният ключ
лекция пред специалния клас

СТОТНИЯТ ПЪТ

Размишление

Тема за следния път: „Връзка между причини и последствия“.

Втора тема: „Отличителните черти между съзнателния и несъзнателния живот“.

Каква връзка има между огъня в огнището и къщата, в която гори огънят? И вулканът дими и гори като обикновения огън, но разликата между тях е голяма. Една българска пословица казва: „Къща без дим не може“. Какво разбирате от това? Какво ще кажете за живота на хората, които живеят в такава къща? Къщата на животното дими ли? Къщата на птичката дими ли? Понеже само къщите на хората димят, ние наричаме тяхната култура „димяща“. Една от заслугите на човека е откриването на огъня. Човекът го открил, той изучил горението като процес. Кое го заставило да внесе употребата на огъня в своето жилище? Първобитният човек се покланял на огъня, но после го победил. Първоначално той се страхувал и от студа, и от топлината, но и с тях се справил. Днес дрехите предпазват човека от студа, а голотата – от топлината.

Често се говори за равномерни и неравномерни движения. Движението е равномерно, когато дадено тяло се привлича само от един център. Ако тялото се привлича от два центъра, движението е неравномерно ускорително. Такова е движението на търговеца, който объркал сметките си, вади тефтерите си, да види кой колко му дължи и може ли да изплати дълга си. Следователно тялото се движи равномерно, когато отива към центъра, а неравномерно, когато излиза от центъра и върви към периферията. Ако вържете една топка с канап и я въртите около пръста си, образуват се две движения: центробежно и центростремително. Като деца, всички сте играли с такава топка. Защо сте я въртели, не знаете. Желанието ви е било да видите как се опъва топката и кога ще се скъса конецът. Значи в примера с топката не се говори за равномерно и неравномерно движение, но за центробежно и центростремително. Това са научни въпроси, неразбрани за децата.

Учените и философите и до днес търсят причината за създаването на света и как е бил създаден. Много теории съществуват по този въпрос, но според мене всички са предположения. Във връзка със създаването на света се явява въпросът и за създаването на човека. Всеки се пита как е създаден

човек, защо има толкова голяма разлика между един и друг човек. Гледате двама души: единият с дебели, гъсти вежди, а другият – с тънки. Според физиогномистите, човек с дебели вежди е обективен, физическият свят му влияе. Вторият е субективен; той се намира под влиянието на вътрешния свят. – Какво заключение може да се извади от тези два типа? – Заключението се крие в закона за причините и последствията. Ако осветявате къщата си отвън, естествено ще виждате добре само външната ѝ страна. Ако я осветявате отвътре, ще виждате ясно само вътрешността ѝ. Следователно човек с дебели вежди се осветява отвън, а човек с тънки вежди се осветява отвътре. Ако искаш да ти се свърши една физическа, груба работа, търси човек с дебели вежди. Ако трябва да ти се свърши една деликатна, фина работа, търси човек с тънки вежди. Въпреки това, човек пак може да се обърка. Не е лесно да познаеш характера на човека. Някой имал дебели вежди, но окапали. Ти го разглеждаш като човек с тънки вежди. Казват за човек с гола глава, т.е. за лисия(?), че е деликатен, фин. Кой е по-богат: голият, или облеченият? Гологлавият е беден, космите му са окапали. Който има дебели вежди, той е облечен добре, с топли дрехи, защото живее в студени места. Външно той е богат човек. Който има тънки вежди, живее в топлите места.

И тъй, като говоря за веждите, виждам, че вие никога не сте мислили за тях, не предполагате, че те оказват влияние върху човешкия характер. Може да се учудвате даже, как физиогномистите са дошли до заключение, че човек с дебели вежди е свързан с обективния свят, а този с тънките вежди – със субективния свят. Физиогномистите говорят не само за веждите, но и за носа, за устата, за ушите и очите – за цялото лице. Как са дошли те до тези заключения? – Чрез опити и наблюдения. Питам: Как познавате свойствата на захарта? – Чрез опита. Туряте я във вода и виждате, че се разтваря. Вкусвате я и усещате, че е сладка. Значи всеки предмет или всяко вещество съдържа в себе си известни качества, които всеки момент могат да се проверяват. Значи обективност и субективност са качества, присъщи на веждите – дебели или тънки, както сладостта е качество на захарта.

Като изучавате физиогномията, вие се натъквате на различни въпроси, които развиват ума. Така вие дохождате до закона на различаването, да познавате коя постъпка или кое явление е разумно и кое – не. Разумно явление ли е дъждът? Той напоява растенията, но същевременно измива прашеца на цветовете, и те не могат да вържат плод. Кой обущар, кой шивач е разумен? Ако обущарят ви направи хубави обувки, да прилягат добре на краката ви, той е разумен, предвидлив. Ако шивачът ви ушие хубава дреха, с хармонични линии, той е умен, разбира от работата си. Ако и фурнаджията ви направи хляб от прясно брашно и добре опечен,

той е умен човек, разбира добре занаята си. Ако обущарят и шивачът търсят причината за грешките си вън от себе си, те не са разумни. От човека се иска разумносг, предвидливост, точност. Затова, именно, той изучава математика; затова от най-ранна възраст детето започва да брои и да смята. Като не може да реши задачата си, детето плаче. За да го утеши, майка му дава грозде или ябълка. Значи между сълзите и гроздето има известно отношение. Не само детето плаче, но и възрастният. Всеки човек плаче – учен и прост, беден и богат, млад и стар.

Като ви говоря, аз искам да ви заставя да мислите и разсъждавате по нов начин. Взимам един конец и почвам да го навивам на кълбо. След това го развивам. Като ме гледате какво правя, чудите се защо навивам и развивам кълбото. Много просто, развивам го, защото измервам дължината и широчината на една плоскост. Като свърша работата си, навивам кълбото. Казвате, че като наблюдава нещата, човек трябва да мисли и да чувства. Не, човекът сам не мисли и не чувства, но отвън го заставят да мисли и да чувства. Върви по улицата беден човек и среща съседа си, голям богаташ. Бедният поздравява богатия, спира го, иска да му каже нещо. Богатият казва: „Не се интересувам от тебе, не искам да мисля за тебе. Не съм готов да ти дам пет пари". – „Аз пък ще мисля за тебе и ще те търся навсякъде." Един ден бедният влиза в къщата на богатия и взима от касата му 20,000 лева. Богатият го хваща на мястото на престъплението и го пита: „Защо открадна парите ми?" – „За да ти докажа, че и аз съм важен човек, че и за мене може да мислиш." Значи, който взима нещо от тебе, той те търси; и който ти носи нещо, също те търси. Как се познава крадецът? – По очите, по погледа. Ще кажете, че това е външен признак. Не е важно дали признакът е външен или вътрешен. Например, едно обективно качество на огъня е, че изгаря; на водата – че мокри, наквасява предметите. Значи обективни неща са тези, които са достъпни за човешкото съзнание. Обективните неща се поддават на опит. Например, с плодовете може да се правят наблюдения и опити. Субективните неща, т.е. вътрешните, не се поддават на наблюдение и опит. Те се схващат вътрешно с ума и сърцето; не се поддават на външен контрол. Обективните неща са под ваш контрол, а субективните не са, затова се наричат отвлечени. Двама землемери измерват една нива. Единият я измерва с рулетка, а другият с око, по интуиция. Резултатите от измерването и на двамата са еднакви. Другаде, двама астрономи наблюдават небето. Единият наблюдава с телескоп, а другият – с една обикновена тръба. Първият има точни наблюдения, а вторият нищо не вижда. Щом погледне през телескопа, първият вижда ясно небето. Третият астроном вижда с духовните си очи.

Много религиозни хора си служат или с телескопи, или с обикновени тръби, или с духовното си зрение. Какво общо имат наблюденията с

телескопа и тръбата към днешния ден? – Все има нещо. В геометрията се казва, че точката не заема никакво пространство, че е невидима. Верно е това, но все пак се говори за точка. Много неща стават в живота, без да заемат пространство. Например, говориш, изказваш цели думи и изречения, които раздвижват въздуха и образуват вълни. Те се възприемат от слуха и се предават на мозъка. Някои вълни причиняват радост, а други – скръб. Радостта и скръбта във вълните ли са? Думите във вълните ли са? Видимо, думите не заемат никакво пространство, но произвеждат известен ефект. Мислете върху тези неща, за да си създадете нова философия. Учете се сами да се товарите и разтоваряте. За тази цел разглеждайте нещата от три становища. Спрете вниманието си върху образите от живата геометрия, да ги разрешите правилно. Например, въпросите за правата линия, за квадрата, за кръга още не са разрешени. И след хиляди години, може би, няма да се разрешат, но като мислиш върху тях, все ще придобиеш нещо. Важно е да се домогне човек до реалността на нещата. Например, казваш, че си сиромах, че три деня не си ял. Друг пък е милионер, но стомахът го боли, и той не може да яде. И двамата са в заблуждение. От техния живот зависи да могат или да не могат да ядат. Страшно е, когато човек се остави други да го товарят. Ако си богат, ще се товариш, колкото можеш, без да се претовариш. Ако си беден, ще се разтоваряш, колкото можеш, без да се изтощаваш.

От всички се иска разнообразие в мисълта. Хората са стигнали крайния предел на еднообразието в мисълта. По-далеч не могат да отидат. Те казват: „Да забогатеем; да наредим живота си; да свършим училището с отличие“. Това са еднообразни работи, които вълнуват всички хора. Как ще свършиш с отличие? Казвам на един художник: Ще ти дам двеста хиляди лева, ако нарисуваш една картина, която да представя момента, когато вали дъжд. Ще кажете, че няма условия за това. Художникът се извинява с това, че дъждът ще измие рисунката му. Значи той има условия да се повдигне, но дъждът му пречи. За художника е нужно хубаво, ясно време, и слънце да грее. Обаче какво ще прави той, ако никъде няма вода? В тоя случай на помощ иде дъждът. Ще напълни кофата и ще използва дъждовната вода. Това, което художникът не може да използва в рисунката си, други ще го използват. Следователно, когато вали дъжд, ще бъдеш сиромах, ще пълниш кофите с вода и ще ги разнасяш по къщите. Когато грее слънцето, ще бъдеш художник. Ако искаш да бъдеш водоносец, когато грее слънцето, когато е суша, ти ще фалираш. Ако искаш да бъдеш художник в дъждовно време, и ти ще фалираш. За всяка работа се избира специфично време. Когато дойдат скърбите, ще станеш водоносец; когато дойдат радостите, ще бъдеш художник.

В древността един адепт, по невнимание, се спънал в един камък и го

запитал: „Защо стоиш на пътя ми?“ Камъкът отговорил: „Инвалид, съм“. – „Защо не си в болницата?“ – „Няма кой да ме занесе.“ – „Аз ще ти услужа и ще те занеса.“ – „Как ще стане това?“ – „Ще те туря на една прашка и ще те хвърля в пространството.“ Щом хвърлили камъка в пространството, работите на хората се оправили. Камъкът може ли да бъде инвалид? – По отношение на адепта, по знанието си, камъкът е инвалид. Приятно е да срещнеш на пътя си адепт. Ти получаваш специфична светлина, вътрешен мир. Такива явления стават често в живота, но трябва да знаеш отде идат светлината и мирът. Господарят праща слугата си с връзка от 100 ключа и му казва: „Със стотния ключ ще отвориш последната стая“. Като не разбрал кой ключ е стотният, слугата опитал всички ключове и не могъл да отвори стаята. Върнал се с ключовете при господаря си и казал, че никой ключ не може да отвори стаята. Стотният ключ ще отвори стотната стая, но трябва да се знае кой е този ключ. Всеки ключ има определен номер, който трябва да се знае. Така трябва да знаеш отде иде светлината в твоя живот.

Млад момък минава покрай един стражар, който пази пътя, никой да не минава по него. Успоредно на пътя тече една река. Момъкът иска да мине пред стражаря, но той го спира и му казва: „Върни се назад! Оттук не може да се минава“. Момъкът настоява да мине, но понеже стражарят не му позволява, той се хвърля върху него и го блъска във водата. Стражарят се бори с водата, учи се да плува. Момъкът му казва: „Както виждаш, моята работа е по-важна от твоята; трябваше непременно да мина. Ти ще се учиш да плуваш, а аз ще си свърша работата“. В случая скръбта е стражарят, който стои на поста си. Хвърли стражаря, т.е. скръбта във водата, да се освободиш от нея. Тя ще се учи да плува, а ти ще продължиш пътя си.

Т. м.

Лекция от Учителя, държана на 5 май 1933 г. в София, Изгрев.

1933_05_07 Овчарите
неделна беседа

ОВЧАРИТЕ

„Добрата молитва“

Ще прочета част от втората глава от евангелието на Лука – от началото до шестнайсети стих. Ще говоря за овчарите. За да се разбере какъв и да е предмет, човек трябва да бъде здрав. Единствените хора, които не са способни да разберат истината, това са болните хора. Болният човек няма търпение да изслуша нещо. Той е ангажиран само с болестта и върху нея мисли. Така е фиксиран, че който дойде, все за болестта разправя. Всеки ден говори за нея, месеци минават, и за болестта разправя. Нищо друго не го интересува освен болестта. Туй е вметнато предположение от чисто математическо гледище или от гледището на словесността. Не е едно положение естествено, но произтича от здравето на човека.

Ние казваме здравата мисъл. Здравата мисъл се занимава със здравите хора. В света има известни науки, които са за болните хора. Медицината е за болните хора. Има една наука готвачество, която приготовлява ядене за болните хора. Сега аз оставям всички тия науки, те са добри, аз нямам нищо против тях. Това са случайности. Ние трябва да се избавим от едно неестествено състояние. Имаш криза, беден си, това е случайно нещо. Ти си беден, ти предполагаш, че си беден. Или не знаеш нещо, мислиш, че си невежа, то е фиксирана идея в неговия ум. Някой мисли, че е учен. Учените хора се раждат учени, невежите хора се раждат невежи. Кой както се е родил, такъв ще си остане. Прогресират в света само учените хора, родените невежи такива си остават. Туй е парадокс. Сега няма какво да ви разправям какво нещо е парадоксът, речници има, по-учени хора са определили какво значи тая гръцка дума.

Аз не искам да защитавам никаква теза, не искам да говоря, че животът е лош, не искам да говоря за хората, че са добри или лоши. Това са неща, отпосле дошли в света. Когато един велик художник нарисува картина, тази картина е отлична. Ако се оцапа, то е второстепенен въпрос – не е виноват художникът. Казвате – има нещо недовършено. Погрешката не е в художника или скулптора, или на някой архитект. Има неща в нашия свят, които нам се виждат неестествени. Това не зависи от природата, това зависи от нас. Казваме ние: „Защо светът е така направен?“ Че как трябваше да бъде направен? Аз бих изслушал някой, който би дал план, как да се направи светът. Един човек, който казва, че светът не е така направен, нека даде един план, да се приложи, който да е по-хубав от сегашния план.

Тогава вие ще се намерите в положението на един анекдот. Градинарите направили едно заявление до Господа да направи годината кишава, щото да им расте всичкият зарзават. С по-малко труд да стане. Но дошли керемидчиите, и'те дали заявление до Господа и искали годината да е суха, капка дъжд да не падне, за да изсъхнат керемидите. После дошли пътниците, и те дали заявление, прах да няма по пътя. Изреждат се всичките, най-после Господ казва: „Да се съберат всичките, да се съгласят кой каквото иска, защото, ако дойде хубавото време на керемидчиите, керемидите ще се опекат, но ще бъде зле за зарзаватчиите, ще бъде зле за пътниците.“ Засега този въпрос е останал неразрешен. Когато времето е сухо, градинарите го поливат зарзавата с вода, която са приготвили. Когато времето е влажно, керемидчиите са направили подслон за керемидите, и пътниците се приспособили към условията.

Та казвам, ние сега хората често се поставяме на една безпощадна критика. Обикновено в България е място, университет на критика. Няма българин, който да срещнеш, да не критикува. Правим общ разрез, всичките въпроси философски ни занимават. Хубаво е човек да критикува, но да постави нещата на тяхното място. Богатият е недоволен от богатството си, че малко пари има. Сиромахът е недоволен от своята сиромашия, че много има. Богатият е недоволен, че малко има. Сиромахът е недоволен, че много има голяма сиромашия и в тази сиромашия от многото страда. Богатият с малкото богатство не иска да се размени с голямата сиромашия на сиромаха. Всичките велики работи са излезли все от сиромасите хора. Богатите хора са дали играчи на хорото, пехливани в света, големите пехливани са излезли от тях. От сиромасите са излезли най-хубавите работници – от зор.

Трябва да разсъждавате малко по-трезво, но изобщо ние имаме една философия и говоря не само за българите, но където и да отидете, днес в света на първо място седят парите. Щом те погледне, ако шапката ти е кирлива, ако палтото ти е кирливо, щом нямаш яка, обущата ти са скъсани, хотелиерът или гостилничарят ще те погледнат малко тъй. И не само това. Ако потупаш джоба си и погледнеш кесията си, ще те приеме, той ще мисли, че ти си някой богаташ, който минава инкогнито за удоволствие със своите скъсани дрехи.

Казвам, при сегашните условия, при които живеем, има един начин, дето хората може да станат богати. Има в света две науки. Едната наука наричам за богатите хора – как да станеш богат, и другата е специална наука – как да станеш сиромах. И то е наука. Без наука никой богат не може да стане. И без наука никой сиромах не може да стане. Който е

станал без наука богат, той е крал парите. И който е станал без наука сиромах, той е крал сиромашията. Сега този закон приложете. Богатия може да считате онзи учения човек, а невежия – сиромах човек. Аз вземам в друг смисъл. Може да кажете, че не знаете някои работи, но човек съдържа известни способности. Много хора, които са невежи, в няколко години може да надпреварят много учени хора в своите познания. Паяците се раждат учени. В кой университет са следвали за своето тъкачество? Вземете онези оси, които правят хирургически операции, които нашите хирурзи не може да направят. Тази оса така ужилва своята жертва, че като тури в своето гнездо, служат за храна на нейните ларви. Тя така ги ужилва, че не ги умъртвява, туря ги в гнездото си и като се излюпят малките, им служат за прясна храна. Кой ги е учил? Откъде са взели своята наука? Вие казвате, че това е инстинкт. Това не е никаква философия. Какво разбирате под думата инстинкт? Отде иде този инстинкт? Такъв инстинкт не съществува.

В света съществува една разумна сила, която прави давление във всичко, и туй давление, туй напрежение вътре в природата не е еднакво навсякъде. Законите в материята – в материята има единство – единствената промяна, която може да стане във формите. Материята може да се размножава в своите форми. Но в количествено отношение остава една и съща – ни повече, ни по-малко. Ако дойдем в отношение със силите на природата, в силата може да се приложи и качествено различие. Интензивността на силата може да се увеличава. Една сила може да действа с по-голямо движение, друга – с по-малко. Ако дойде до човека, разумният закон е пак същият. Ние на разумното нищо не може да придадем. Но може да усилим разумността.

Вие как ще преведете точката в съвременния говор? Коя дума може да представлява точка в граматиката. Аз да ви кажа: съюзът и. Глаголът, това е правата линия. Глаголът, който има две страни. Тогава де е плоскостта? Това са личните местоимения. Де е тялото? Това са съществителните и прилагателните. Вие ще им намерите мястото. Вие трябва да обмислите своята реч. Ако туриш един глагол на мястото на плоскостта, ти няма да постигнеш това, което искаш, защото във всеки глагол трябва да желаеш да постигнеш нещо по един път. Глаголът показва пътя, направлението, в което ти трябва да се движиш, да мислиш. Ако ти оставиш нашироко да се развива твоята мисъл, нищо няма да постигнеш. Много ние в живота не постигаме някои неща, понеже нашата мисъл не върви в правата посока. Ти искаш едновременно да бъдеш здрав, да ти е добре на сърцето, да ти е силна мисълта. Всичко да се уреди. Такова нещо в света го няма.

Ти, ако искаш да бъдеш добре, трябва да започнеш от ума. Никога не

можеш да бъдеш здрав, ако нямаш светъл ум. Здравето зависи от ума, отгоре. Човек, за да бъде здрав, трябва да мисли. За да мисли, той трябва да чувства. Чувствата в дадения случай в нас са един подтик. Мисълта без чувствата, тя няма посока. Има посока, но самото чувство може да даде правилна посока. Туй го наричат морално чувство – чувства, които дават насока на човешката мисъл. Например идеята за Бога. Това не е мисъл, това е чувство. Ние Бога не може да схванем със своя ум. Ти чувстваш, че имаш един приятел, когото обичаш. Това е чувство, мисълта после се явява.

Философски може да ви се вижда противоречиво. Ако аз съм на вашето място, и аз ще бъда на вашето положение. Понякой път мислите, че мислите седят по-горе от чувствата, но в някои отношения е така. В някои отношения моралните чувства седят по-високо. Моралните чувства завземат най-горната част на главата, най-високата част на главата. Това е зенитът на човешкия живот. Следователно, каквито са моралните чувства, такъв и ще бъде и умът. Човек може да има стремеж от разни направления. Може да има чувства, които са на разрушения, на егоизъм. Има чувства, които идват отгоре, както слънчевата светлина. Това са моралните чувства у човека.

Следователно, когато ние говорим за чувства, странични с това, ние искаме да се справим. Всичките ни спънки в този свят произтичат от странични чувства, които бушуват, тъй както вълните бушуват и атакуват един параход и някога изменят неговото направление. Става едно кандилкане. Когато тия странични влияния престават, този параход върви правилно в тази посока. Сега думата е за мисълта. Не мислете, че аз искам известни ваши мисли да ви дам. Вярвайте в едно нещо. Аз искам да се затвърди вашата вяра, в която вие вярвате. Вие сега се съмнявате. Вие се съмнявате във вашето верую, с което вие сте родени. Казвам, не се съмнявайте в онова, което аз ви проповядвам в дадения случай. Онова, с което вие сте родени, то е човекът. Човек, който не е роден, той не е човек. Който е роден с известни чувства, с известни мисли, той е човек. За тия хора говоря. Не че аз ще ви ги дам, но аз считам неуместно вие като богати хора да ви давам подаръци, нито считам уместно вие да ми давате подаръци. Аз съм богат човек. Аз съм по-богат, отколкото ми трябва. Ще каже някой сиромах, че аз търся хора сиромаси в света. Сиромасите хора са нужни.

Питам тогава, какъв е вътрешният смисъл? Човек иска да се повдигне, да се прояви. Това е свещено право. Ако вие, както разбирате живота, се проявите, какъв ще бъде вашият край? Аз може да ви предскажа на всинца ви какъв ще бъде. Тъй както искате да вървите, както ви гледам, нито един от вас няма да постигне туй, което желае. „Ама как тъй?“ Ще го опитате

защо именно. Тия идеи, които сега поддържате, те са като модните дами, които обичат външна украска, удоволствия и един ден, като изпохарчат всичко, каквото имат, те ще излязат и ще намерят някого другиго. Вие ще оставите туй. Под думите модна дама какво се подразбира? Аз разбирам и един човек, който разбира външния живот само. Казва: „Сега да ми е добре, че на оня свят да ме правят каквото искат.“

Ние, хората на здравата мисъл, другояче разсъждаваме. Ние знаем едно нещо в света, което ще стане. Ние знаем, че всичките листа от дърветата ще окапят. Ние знаем, че всички сухи клонища ще се изпочупят. Ние знаем, че всички къщи, които не са така добре съградени, ще се съборят. Ние знаем, че всички неправди, които съществуват, ще изчезнат. Ние знаем, че всички лъжи ще изчезнат. Ние знаем, че всички заблуждения, от какъвто и характер да са, всичко това ще изчезне и нищо няма да остане – ни помен от него. И знаем друго нещо, че всичко онова, което е зелено в себе си, което носи живота в себе си, има бъдеще. Виждам бедни хора, бъдеще имат.

Туй бъдеще в какво седи? Туй бъдеще е в тяхната природа, в тяхното знание. Онзи човек, който е здрав, природата е с него. Онзи човек, който мисли, природата е с него, онзи човек, на когото сърцето е младо, природата е с него и всички разумни същества. Дали вие вярвате, или не, то е друго. Онези тримата души, еврейски младежи, които бяха във Вавилон, не изпълниха царската заповед, хвърлиха ги в пещта. Изгоряха ли? Онези еврейски младежи, които ги хвърлиха на лъвовете, изядоха ли ги? Не, останаха да живеят. Защото природата беше с тях. Данаил, един от тях, като слезе при лъвовете, но изядоха ли го? Не. Остана жив. Защото природата беше с него. Като слезе при лъвовете, те познаха, че е господар и казват: „Добре дошъл.“ Той слезе между тях да види какво правят и цели 24 часа прекара между тях. Онези тримата младежи опитаха огъня, какво нещо е огънят.

Този огън, който милиони хора изгаря, това са човешките страсти. Ония желания са, които изгарят човека. Някой иска да направи нещо, да забогатее, после да стане майстор, това, онова. Това не е мисъл. Ще дойде един ден в човечеството, когато всички добри постъпки на цялото човечество, през всичките поколения, които сте минали, всичкият този живот ще излезе като панорама и след хиляди години ще има кино, в което нашата епоха ще бъде представена с всичките си черни страни и с всичките си светли страни. Един филм се приготовлява, защото няма да остане в света нищо скрито, покрито.

Не искам сега да ви карам да се страхувате, но в света има една абсолютна

разумност, която използва всичко за добро: и зло, и добро. То е туй, което се нарича закон в природата, туй, което се нарича пъкъл. Туй, което религиозните хора наричат Бог в природата, не Бог, който принадлежи на един народ, не един Бог, който принадлежи на човечеството. Но този, който държи всичко, цялата Вселена, Битието вътре, от него изтича всичко и хората са проявление на него. Единствената мисъл е ние да познаем туй Първото Начало, и там е нашето богатство. Какво ти лисва на тебе, ако ти си беден човек. В какво седи богатството на човека, ако ти имаш това знание, че да тръгнеш всяка вечер, че да отваряш касите на богатите хора, без да ги обираш, и богатият като дойде, намери касата отворена, необрана и там пишеш писмо, такова анонимно писмо: „Или употребете намясто това богатство, или туй богатство непременно ще изчезне от вас."

Тогава ще ви приведа на вас онзи пример. Той е следният. Един от древните йерофанти в рода на турските султани бил много жесток, толкова жесток бил, толкова жестоки закони имал, че никой не могъл да мръдне. Там хората се наказвали в тази държава за всичко. Някой излезе от къщи с десния крак или с левия – смъртно наказание. Моли се на Бога, обърнал се е към Бога за помощ, да ги избави. Този султан имал една хубава баня. Отива един ден да се окъпе в банята, съблича си дрехите и влиза вътре. Друг един му облича дрехите и си излиза. Когато той излиза, казва на баняджията: „Къде ми са дрехите?" „Че какви дрехи?" „Ами моите дрехи." „Имах си аз – казва – той си замина онзи. Какъв си ти самозванец." Взема, че започва да го налага и го изгонва навън гол. Излязъл навън, той разправя на всички, че го гонят. И така цяла седмица и най-после го вика онзи и казва: „Слушай, ти или ще управляваш добре, или няма, защото аз ще взема твоето право. Ако дойда втори път и не управляваш добре, ще бъда 10 пъти по-лош, отколкото сега." Ако хората не изменят начина на своята мисъл, ако хората не изменят начина на своето мислене, на своето чувстване и начина на своите постъпки, този ангел 10 пъти ще бъде по-лош за хората, отколкото сега.

Когато дошъл ангелът при тези овчари, казват: „Да отидем за това, което ни разправяш." И те отидоха да видят младенеца. Вие ще кажете, че и аз искам да видя този младенец. Всеки един от вас има този младенец, роден вътре в себе си, във вашата душа има този младенец. Вие пазили ли сте този младенец в душата си. Казвам, за да станете и вие от тези овчари, кои са вашите овце? Вашите мисли. Вие чакате да се оправят работите на природата, че тогава и работите на вас, на българите ще се оправят, тогава, когато и на другите държави се оправят. Ако очаквате да се оправят работите на природата, че тогава да се оправят на другите държави, тогава онзи младенец, който се е родил у вас, всеки трябва да отиде като онези овчари, да види онова, което Господ казал, вярно ли е, или не. Аз не искам

да защитавам идеята, в света има ли Господ, или не. Всяка една мисъл, която има зад себе си някое користолюбиво желание, тя не е вярна мисъл.

Разправят за един анекдот. Един купил един кон – сляп с едното око, направил пакост и отива на пазара да го продава. Купувачът гледа коня и казва: „Вижда ми се, като да е сляп.“ „Не, не вярвай, с двете очи вижда.“ Та го продал. И като отишъл при Господа, казва: „Господи, аз вярвам в тебе някъде, че ти съществуваш.“ Но той вярва само за да продаде слепия кон. Учените хора, когато загазят, за Бога започват да говорят. И религиозните хора, когато загазят, за Бога говорят. Но когато работите им се оправят, никой за Бога не говори. Богатият, докато не е загазил, казва: „Няма Господ.“ Това не е убеждение.

Здравите хора трябва да бъдат при Бога, а всички болни да бъдат в болниците. Аз бих предпочел един болен в болницата, отколкото здрав в болницата. Че онези хора, които трябва да работят, те са безверници. А онези, които не може да работят, те са хора верующи. За предпочитане е болните – и болните, и здравите да бъдат верующи, но по-добре е здравите хора да имат един Бог на Любовта, да се познават хората, да са братя, та като направи една погрешка, да се поправи. Да изправи погрешката. Изправянето какво е? Или да прости някому. Според мене да простиш някому, ти изправяш погрешката. Имаш да даваш 20 лева, плати 20 лева, и ти си се извинил. Не плащаш ли, ти неизвинен оставаш.

Та ние виждаме онази тясната връзка, която съществува в природата, за нашето щастие и за бъдещите поколения. Ние понякой път мислим как ли живеят хората, как живеят ангелите горе в небето. Аз питам, как Христос прекара, как разумните хора живеят на земята. Защото под думата ангел разбирам един човек, който е минал през всичките степени и е дошъл до онова познание, до онова широко схващане на живота, че във всичките области той владее силите и туй същество ще посвети целия си живот не за себе си, но за своите ближни, защото религията не е само за човека. Религията в древността, когато е била турена първоначално, предназначението е било да помагаме на ближните си. Това е един метод за превъзпитанието на човешките чувства. И днешната религия е училище за радост между хората.

Кой е правоверен? Аз считам правоверен само онзи, който има любов, който, като срещне един престъпник, да го хване, да го потупа по гърба и да каже: „Братко, аз мога да ти дам нещо, няма защо да постъпваш така.“ Той може да постъпи така, който няма. В 1905 година се яви един церител в Германия. Тръгва той от изток, тръгва той от изток към запад, той бил обущар, искал да направи добро на хората. Иде му една идея, да помага на

хората и отдето минавал, лекува. Намира един болен, паднал му се един болен, излекувал го, дали му няколко милиона. Вечерта го поканили заедно с него. Това било в Сан Франциско. И вечерта, какво да види, онзи му задигнал дрехите, палтото, парите, всичко и го оставил по бели гащи и шлятерът трябва да работи цели месеци, за да си достави дрехи. И след това отива в Сан Франциско, намира този, който го обрал, потупва го и казва: „Братко, крив път си избрал. По този път никой човек не може да прокопса. По този път няма да оздравееш. Аз можех цял костюм дрехи да ти направя, но не постъпваш разумно.“

Та ние казваме – Христос е дошъл в света и поддържаме, че като Христовото учение няма друго. Хубаво, тогава в света в някои отношения като Христовите думи няма, нали? Къде се крие злото? В самата основа, в съвременното християнство основата е друга. Тази основа не почива на онази разумната любов. Официалното християнство не познава, че човек за човека е брат, а тайно в тяхното подсъзнание човек за човека е вълк. Ако вземете, във всичките течения всичките хора си мязат. Мене ми разправяше един господин: „Какво мислиш за настоящия порядък и за бъдещия порядък? Сега има затвори и бесилки. Ако и в бъдещия порядък има бесилки и затвори, не е идеал за мене. Ако и за бъдеще ще има затвори, не е идеал.“ Не само да се каже, че ще бъде така, но дали ще бъде, възможно ли е да стане. Възможно ли е на простия трън отгоре да стане ябълка. Може ли? Ако се ашладиса, ако се присади, възможно е.

Сега основната мисъл, която седи в природата, която ние не съзнаваме, ние живеем в един преходен свят, свят на случайности, ние не сме в реалния свят, ние сме в света на изкушенията. Човек, като направи едно изключение, осиромашава. Като направи друго, забогатява, и учен може да станеш. Това е изключение. Жениш се, това е изключение. Умираш, това е изключение. Всичко това са изключения, понеже имаме толкова култура. Аз съм чел, някои книги казват културните хора какви са били. Има една култура в света, която от милиони години не е претърпяла никаква промяна. Има една култура в света, в която жителите ѝ от милиони години живеят там, без да е умрял нито един. Какво ще кажете на това? Може да кажете, че е умряла вече, докажете ни това. Има още да живее два милиарда. Това са отвлечени работи. Това са само твърдения.

Един от тези членове – земята, вече от пет милиона години живее и две и половина години има още да живее и след това ще ѝ дадат старини, а пък слънцето засега наброява около десет милиарда години и има още сто милиарда години да живее. Виждали ли сте вие земята каква кокона е. Аз съм я виждал облечена, пременена, не може да живее на едно мъртво тяло. Не е мъртво тяло земята, върху която живеем. Земята съдържа този живот

и ние сме появление. Тази земя е във връзка с туй слънце, което живее. Всичко е разумно. Някой път ние, които не учим и не разбираме, казваме, че всичко е мъртво, а ние сме единствените живи. Казваме, че всичко е криво, а единствените прави хора сме ние. Не е така. Аз бих желал да кажа една истина и като кажа една истина, да е истината. Като кажа на добрия човек, че е добър, мене това ме радва. И като кажат на добрия човек, че той е лош, мене ме заболи сърцето. Ако кажа на един човек, който не е добър, че не е добър, мене ме заболи сърцето. Ако кажа на добрия, че е лош, заболи ме сърцето. Ако кажат на лошия, че е добър, пак ме заболи сърцето. Туй, което казах, първото, което казах, не е вярно, но и другото, което казах, не е вярно, да кажа: братко, ти си добър, има нещо в тебе, хванал си един път, който не е естествен.

Ние мислим, че като се подобри външният свят, да станем добри. Светът сам по себе си е добър. Ние не трябва да свързваме нашия свят, нашите работи със света на природата. Има един свят, който не може да коригираме. Ако този свят не е добър, тогава и нашата работа е съвършено изгубена. Каквото и да ни направят хората, всичко е изгубено. Но ако ние се стремим към една култура, ако ние се стремим към едно верую, разбираме туй, което съществува в природата, туй, което всеки ден можем да проверим. Ако цялата християнска култура, ако те се изменяха, ако поне тези 500 хиляди християни, те се изменяха и насочиха своята права мисъл, знаете ли какво щяха да произведат? В един момент ако тяхното съзнание се променеше, щеше да бъде такава грамадна сила, че всичките затвори, всичко това щеше да се стопи. Ако тези хора бяха насочили мисълта си, всички тези неправди, всичко това щеше да изчезне. Сега има много топове, задушливи газове и ако тия хора насочат своята мисъл, нищо от това нямаше да остане – ако употреби своята мисъл не само един човек, но целият свят като един човек.

Сега казвате: „Как ще се спаси светът?“ Единство трябва на хората. Не единство да се уравнят, да мислят едно и също, но единство да се привлекат. Всички да си изберат работа и всеки да е доволен от положението, което има, и от мястото, догдето е достигнал, – и стари, и млади, и деца, и възрастни. Старият може да стане млад и младият може да стане стар. Детето може да стане възрастен и възрастният може да стане дете. В природата малкото и голямото, те са относителни величини. Малкият огън може да запали цялата земя и големият огън може да се изгаси. Едно време нашата земя е горяла и втори път пак ще започне да гори. Земята е прекарала първия огън и вторият огън иде. Сега всичко е запалено, трябва да изгори втори път. Кое? Всички ония престъпления, които сега има, този огън ще погаси всичките престъпления. Казвам, ще се създаде едно ново човечество, дето няма да има престъпления.

Следователно земята ще гори в този огън и няма да има престъпления.

Ние считаме, че на слънцето има тази култура. Учените хора казват, че много голяма била температурата там. Много голяма е температурата, но там хората не изгарят. Това е само твърдение. Който иска да провери, нека иде до слънцето. За себе си аз съм проверил тази работа, зная как е. Но да обясня на другите хора, и целия свят да ми дават, няма да го направя. За мене го зная, както две и две прави четири. Но ако ме питат какво има на слънцето, ще кажа – на слънцето огън има, водород, кислород. Светът не е такъв, какъвто ние предполагаме, както мислят на земята. Учените хора мислят, че на Месечината няма живот. Обаче аз бих желал първите пътници да се изпратят до Месечината, да проверят дали това твърдение е вярно, или не. На Венера не се знае какъв е животът. Увита е в мъгла. Подозират, че на Марс има живот, понеже има някакви канали. Знаем нещо положително, че на Земята има живот. Дали на Марс, Венера, Слънцето и на другите планети има живот, може да се пита, но на Земята знаем, че има живот.

Сега какво заключение може да се извади? Аз застъпвам една ваша идея. Онези мисли, които имате, туй, което вие разбирате, даже вашите идеи не искам да коригирам в нищо. Не искам да ви турям гемове, не искам да правя погрешката, както един художник. Той нарисувал една своя картина и направил изложение и той сам отива да види каква е критиката. Минават и казват: „Хубаво е нарисувана.“ Спрял се един обущар при картината и казва: „Обущата не е направил хубаво.“ Художникът, като го чул, коригирал се. После обущарят започнал да прави други забележки. Художникът му казва: „Другото не е твоя работа.“ Обущарят за обущата има право да коригира. Туй, което знаеш, за него може да се произнесеш, но туй, което не знаеш, ще вървиш по правата посока, няма да се произнасяш.

Тогава ще ви приведа един пример по изкуството, какво е изкуство. Двама гръцки художници искали да покажат кой от тях е по-знаменит. Единият нарисувал една картина с грозде, че измамил птиците, дошли да си кълват грозде на картината. Другият нарисувал една много красива мома и я покрил с воал, че като дошъл другият художник, поискал да вдигне воала с ръка, за да види. И тогава видял, че воалът е рисуван. Досега ние сме достигнали до изкуството, с което може да измамим птиците и сме дошли до изкуството да измамим видния художник, да вдигне той воала. Но воалът е съществувал в Египет. Онази забулената Изида. Туй е било було. Значи трябва да се рисува. Какъв трябва да бъде бъдещият човек? Аз казвам. Каква трябва да бъде бъдещата жена? Какво трябва да бъде бъдещото дете? Какъв трябва да бъде бъдещият учител? Какъв трябва да

бъде бъдещият свещеник? Какъв трябва да бъде бъдещият съдия? Какъв трябва да бъде бъдещият държавник? Може да наредя още. Това са въпроси, които ни занимават. И отсега трябва да се създадат. Не че ние ще ги създадем. Всеки един от вас има друго предназначение. Не може някой от вас да е роден държавник. Казва, тази работа не е моя. Този, който е роден за държавник, да се приготви. Мястото му е там. Онзи, който е роден за учител, да се приготви. Онзи, който е роден за майка, да се приготви, после онзи, който е роден за баща, да се приготви. Онзи, който е роден за дете, да се приготви. Всеки да намери своето място в света. Има една школа в света, в която хората се учат как да живеят. Човек, който не е минал тази школа, не може да живее.

Казвате: „Как ще узнаем?“ Най-големите безверници в света вярват в това, което не виждаме. Как знае онзи, който в нищо не вярва, че неговата възлюблена не го обича. По какво познаваш? Познавам, че нейните чувства не са такива, каквито по-рано. По-рано чувствах една топлина, сега чувствам, че не ме обича. Той вярва в туй, което не вижда. Тя имала такава деликатна обхода, сега я няма. Някъде е обратно. Тя се отнася грубо с него, но той не вярва. Казва: „Обичам я.“ Някой познава това. Хем не хора, които вярват, но хора, които са материалисти казват: „Аз зная.“ Казвам, браво. Тя му отвръща грубо, но той казва: „Зная, че ме обичаш.“ Как знае? Има нещо в него. Той си пази изкуството. Пък и аз зная това изкуство и казвам на този: Много право мислиш. В това отношение си много прав, тя те обича. А пък тази – казвам на другия – не те обича. И аз да ти кажа защо не те обича. Тя казва: „Много си скържав, много си дребнав. Твоите идеи са много малки.“ Ти подозираш. Искаш да я ограничиш. Не ѝ даваш свобода и вследствие на това тя казва: „Не искам да имам работа с толкоз дребно същество, аз искам да бъда тъй свободна, както Господ ме е създал.“ Право има тази мома, а другата го изпитва. Той е ученик. Той иска да ѝ каже: „Може да ме тъпчиш, може да ме плюеш, не те пущам.“ Аз бих желал да бъдете от последните вярващи.

Когато дойдат всичките неприятности в живота, считайте, че това са онези млади момци, към които младите моми се обръщат грубо. Той казва – това е съдба. Той няма да измени своето мнение. В съдбата не може да има несправедливост. Ако ние приемем идеята, някой път ще се заблудим. Ако идеш при религиозните хора, за да минеш за религиозен, трябва да говориш за Бога. След всеки 4–5 думи трябва да кажеш името на Бога, за да те считат набожен. Ако отидеш между учените хора, там няма да кажеш нито една дума за Бога, да минеш за реалист. Това не е искрено. И първото не е искрено. Когато аз употребявам думата любов, трябва да зная защо. Тя трябва да има за мене смисъл. Ако няма смисъл, няма да я употребявам.

Пита ме някой: „Ти обичаш ли ме?“ Казвам: „Много труден въпрос ми задаваш.“ „Защо, не ме ли обичаш?“ Аз зная, че ако кажа, че те обичам, трябва всичко, което имам, да го дам, да те туря на моето място. За мене няма две думи. Като кажа, че го обичам, трябва да му дам всичко и да съм готов на всички жертви. Затова казвам, че трябва да си помисля дали заслужава. Че когото аз обичам, аз го считам достоен да наследи мястото ми. Казвам, аз се радвам, че ти давам своето място. Един човек, който не заслужава моята любов, нито косъм от главата си не давам. Ще кажете, писано е в Евангелието, аз допълням – на онези хора, които не ценят любовта, нито косъм от главата си не давам. На човек, който не цени любовта, ни косъм от главата не давам. Ако аз съм такъв, и за себе си нито косъм не давам.

Тия овчари са хората, които отидоха да видят туй божественото, което се е родило в света. Всеки от вас иска да иде при онова роденото дете. Всеки иска да иде да види какво е. И вашето бъдеще зависи от туй, което е родено. Може да сте в най-лоши условия, нищо не значи. Може да имате стълкновения, бури в живота, нищо не значи това.

Ако един съвременен параход влиза във Великия или Тих океан или влиза в Антлантическия океан, как очаква да го посрещнат? Ако той мисли, че ще мине без бури, той се лъже. Ако иска да го посрещнат добре, той се лъже. Той трябва да бъде готов за всички бури. Разумните хора трябва да бъдат готови да посрещнат живота, тъй както се проявява. Аз мисля, че животът е красив. Има страна от живота, която е крайно красива. Но има страна, която не е красива. Некрасивата страна се дължи, че тя е минала през една среда на хората и вследствие на това тя се е покварила. Трябва да се пречисти.

Най-първо, вие трябва да се освободите от посторонните ваши идеи, които ви заблуждават. Те се отличават по това. Една посторонна идея ще те извади из релсите и няма да ти даде нищо. После ще те остави наранен и ще каже: „Грижи се за себе си.“ Божествената идея ще те постави в релсите, божественото за нас се грижи. Следователно кое е божественото? Туй, което се грижи заради нас, заради нашия прогрес в света при всичките условия. Туй, което може да ти даде утеха във всичките моменти. Туй, което може да даде утеха, то е божественото. Туй, което внася безсмъртието в тебе. Че не е ли хубаво да знаеш, че ти си безсмъртен, че няма да умреш. Казвате – като умрем. Че всеки от вас може да умре колкото пъти иска и всеки от вас може да се върне колкото пъти иска, ако ти може да излезеш от тялото си навънка.

Ние мислим, че сегашните хора са големи рационалисти. Ние сме като

охлюва. Носим нещата на гърба си. Както един човек може да излезе из къщата си, да ходи в странство и да се върне вкъщи, така и един човек може да излезе от физическото си тяло навън, да се облече в тяло по-красиво, и пак да се върне. Вие мислите, че като изгубим тялото си, всичко губим. Не е така. Има нещо съществено, което остава в човека и върху което човек трябва да положи основата. На това основание алхимиците, мистиците на онези тайни школи са твърдели, че човек може да се подмлади. На туй духовното тяло се дължи всичко и всичкото тяло може да се подмлади и може да се остари, а духовното тяло в човека е всякога младо. Единственият закон за подмладяването е човек да мисли за своето духовно тяло, да вярва, че го има.

Сега остаряваме. Защо остаряваме? Защото не вярваме. Той в нищо не вярва. Казвате: „Ще се мре, ще се отива в оня свят." Сега ние трябва да изучим себе си. Оня свят ще бъде точно такъв, какъвто ти разбираш. Ако имаш тази опитност – да излезеш от тялото си и да се върнеш, да влезеш в оня свят. Казвате: „Отвлечени работи са." Някои възразявате и казвате: „Отвлечени работи са." Нашият свят не е ли отвлечен за мравките? Нима мравките знаят за нашите работи, нима мравките знаят за нашите закони, нима мравките знаят за нашата държава, за онова, което ние създаваме. Нищо не знаят, но това ни най-малко не показва, че ние не сме реални.

Че ако ние познаваме онзи възвишения свят, за какво ще се стремим ние. Ако ти станеш на 120 години и после умреш, казваш: „Да се живее, е добро, за добро е този живот." За какво ти е тази вяра? Че ето животните нямат никакво верую, и пак си живеят. Даже има дървета, които живеят по-дълго, има дървета, които живеят по 4–5 хиляди години без никакво верую – нито са православни, нито са евангелисти, нито окултисти, нито комунисти. И животните, които толкоз години са преминали, и те нямат верую. Хората на новите възрения в света трябва да вярват в едно нещо. Духовното, то е любовта, в новото схващане, че всички хора в света са братя. Не само хората, но и животните са техни по-малки братя, и растенията са техни по-малки братя. Слънцето е техният голям брат, Земята е тяхната по-голяма сестра.

Ще кажете – това е пантомизъм. Сега не зная как го наричат сега туй религиозните хора. Правото верую, което не е пантомистично, не зная дали този свят, даже мене не ми се живее в един такъв свят. Теософизъм. Сега, тъй както се разглежда въпросът, идваме до нещо. Вземам всякога две страни. Те са опасно нещо. Когато двама момци се бият за една мома, винаги ще има спор. И когато две моми се карат за един момък, винаги ще има спор. Този спор трябва да изчезне, той е неестествен. Момата не е създадена да се борят момците заради нея. Предназначението на момата е

съвсем друго. Туй, предназначението на момите, туй, което сега го считаме, не е туй първоначалното.

Кое е предназначението на момите? Предназначението на момите е да пазят вечната чистота на Битието. Какво е предназначението на момците? Да пазят вечната разумност, която съществува в природата. Това са идеали. Какво се случва? Младата мома се обкичи да се жени. Тя е турена на голям пост – да пази чистота. Тя за нищо не трябва да жертва своята чистота. Не трябва да слиза оттам. Онзи момък за нищо не трябва да жертва своята разумност. Ако като млада мома си поставена да пазиш този свещен обет или като млад момък си поставен да пазиш разумността, и слезеш в обикновения живот, нищо няма да остане от тебе. Ако ти като мома или като момък слезеш и мислиш, че ще постигнеш нещо, ти ще опиташ всичките горчивини и всички, които сте слезли от това място, сега опитвате горчивините.

Казвам, качете се всеки на своето място – момите на своето място и момците на своето място. Всичките на работа.

„Благословен Господ, Бог наш“
Тайна молитва

Тридесет и втора неделна беседа
7 май 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_05_07 Вяра и Любов
утринно слово

ВЯРА И ЛЮБОВ

Размишление.

Ще прочета 5 гл. от Иоана.
В прочетената глава се говори за къпалнята, в която дохождали болни да се лекуват. Тази глава има предвид пробуждането на човешката душа или разширяване на съзнанието. Всеки процес, всяка мисъл са дотолкова важни, доколкото оказват влияние върху съзнанието на човека. Някой мисли за себе си, че е добър, но какво всъщност е добротата, и той не знае. Малцина имат ясна представа за понятието "добро". Още по-малко хора имат представа какво е Бог. Все ще кажеш нещо за Бога, но това не е достатъчно. Христос казва за Господа: "Нито гласа Му сте чули, нито лицето Му сте видели". – Как се познава кой е чул гласа на Бога и кой е видял лицето Му? – Да видиш лицето на Бога, значи да се зарадваш. Да чуеш гласа Му, значи да възкръснеш. Така ли е всъщност?
Днес ти чуваш гласа на Бога и се криеш, виждаш лицето му и трепериш. Въпреки това, искаш да се говори за Господа. Ти си в положението на онази майка, която изпратила сина си в странство да учи и когото срещне, постоянно говори за сина си. – Защо говори за него? – Обича го, той живее в нея. Това е обикновено схващане. Така е с всички хора, които живеят на физическия свят, дето понятията се преплитат. Човек трябва да прави разлика между физическия, духовния и Божествения свят. Като прави това различие, той става господар на всички положения. – Какво значи да бъдеш господар? – Господарят не се безпокои. Докато се безпокоиш, ти си слуга. Щом не се тревожиш при всички случаи на живота, ти си истински господар. Аз не говоря за онова олимпийско спокойствие, то е обикновено нещо. Аз съм срещал хора, духовни и светски, с привидно олимпийско спокойствие, които викат най-много. Друг е въпросът за духовния човек, който вижда нещата в истинската им светлина. Той не се заблуждава от позлатените предмети. Един ден дойде при мене един познат, който ми разправяше. Намерих една богата рудница със злато, с лопата да го ринеш. Всъщност, той видял слюда в пясъка и го счел за злато. Слушам го, нищо не му казвам, но си мисля: Ето един щастлив човек на слюдата. Той си мисли, че като извади това злато от пясъка, ще оправи обърканите си работи. Мисля си: Само една дума да му кажа, лицето му ще потъмнее. След време пак го срещам. Той носил пясъка на няколко учени да го анализират. И те се произнесли, че лъскавото е слюда. Той се чуди как се излъгал. Казвам Му: Колко пъти човек се лъже! Да е един път, добре ще бъде.
Духовният човек не се заблуждава. Златото се среща в самородно

състояние, но не в такива люспи, както слюдата. То е в процес. Някога и нашите идеи за Бога, за духовния свят, за отношенията ни към ангелите са като познаването на златото. Лесно можете да се объркате, да смесите златото със слюдата. Важно е да схващате вътрешната страна на Божественото. Само то може да ви даде спокойствие, да не ви ограничава. Мъдрецът, каквото пипне с ръката си, става на злато. Обаче той никога няма да пипне предмет, който не се превръща на злато. Като ви казвам това, във вас се явява идеята: Да имаме и ние силата на мъдреца! – Това е човешко желание. Мъдрецът е богат човек – неговата каса е пълна с чисто злато. Той е твой приятел. Ако го обичаш искрено, златото от неговата каса ще мине в твоята. Обаче ти искаш да бъдеш самостоятелен, да не се ползваш от чуждото богатство. Ти искаш да имаш силата на мъдреца. Питам: Как ще бъдеш самостоятелен, като ходиш всред природата да я обираш? Каквото и да правиш, няма да успееш.
Казваш: Аз съм самостоятелен, от никого не завися. Хващаш кравата си, издоиш я и пиеш млякото й. Така доказваш, че си свободен, имаш право на кравата. Свободен си да разполагаш с кравата, но докато тя е жива. Щом умре, твоето право над нея се свършва. Ти плачеш, че нямаш крава, не можеш да имаш вече мляко. Къде е твоята самостоятелност и независимост? Значи ти зависеше от кравата. Свободата има степени на прояви: свободен си физически, но не и духовно. Свободен си духовно, но нямаш Божествена светлина. Тази е причината, дето човек иска да се освободи от ограниченията. Обаче той трябва да разбира докъде се простира физическата, духовната и божествената свобода. Желанието на човека да се освободи от ограниченията е на място, но той не знае начина как да се освободи. Ако се освободи от една нишка, с десет нови се обвързва. Той прилича на петел, оплетен в кълчища.
Какво значи да попаднеш в кълчища? Ти си учен човек, свършил си университет, искаш да заемеш висока служба, да управляваш хората. Обаче тези хора са свободни, не искат да се подчинят. Ти се чудиш какво да правиш, объркваш се като петел в кълчища. Едно ще знаете: никой не може да управлява другите, докато не изправи първо себе си. Как ще станеш цар да управляваш народа си, ако не си намерил правия път за управление? Има два начина на управление: механически – чрез насилие и органически – по закона на любовта. Да управляваш, това значи първо да познаваш и себе си е после – да познаваш окръжаващите. Под "окръжаващи" разбирам ближните, които искат да служат на Бога. Ближният на твоята душа е онзи, който мисли, чувства и постъпва право. Той не е като пуяка, да ходи цял ден с разперена опашка и като му засвириш, да проточи носа си. Той се представя като важен философ, който разрешава дълбоки въпроси. Ако го питаш защо си проточил носа, ще каже, че с това иска да запази достойнството си пред пуйките. Като слушат гласа му, пуйките казват: Като нашият пуяк няма друг – цял

философ. – Да, голям глупец е той.
Като говоря за пуяка, вие се смеете, а не виждате, че някога изпадате в същото положение: надуете се, проточите дългия си нос, мислите, че много знаете. Обаче господарят ви хване един ден, заколи ви и направи от вас едно голямо угощение. Къде отиде вашето крякане? Къде отиде дългият ви нос? Срещал съм много ревностни християни, които се хвалят със своята любов, със своята сила. Те казват: Голяма благодат имахме от Бога, голяма сила се изля от Него, но сега нищо не остана. – Де отиде тази сила? – Едно време беше, но сега я няма. – Според мене, това "едно време" е физическо. Божественото постоянно расте и се развива. То никога не остарява. Ако си остарял, ти си на физическото поле; ако си на Божественото поле, вечно ще се подмладяваш. Ако си ограничен, ти си на физическия свят. Щом искаш да се освободиш, ти си в Божествения свят. – Грешен съм. – Ти си на физическия свят. – Искам да стана праведен. – Ти си в Божествения свят. – Не мога да любя. – Това е човешко. – Искам да любя. – Това е Божествено. Ти, човекът, си на средата, между човешкото и Божественото, на границата между два свята. Божественият свят привлича твоето внимание. Ти искаш да се освободиш от човешкия свят и да влезеш в Божествения.
Христос говори на евреите за Бога, за изпълнение на Неговата воля. Той имал предвид вътрешната страна на въпроса за съвършенството. Според Него, който върши волята Божия, той може да бъде съвършен и свободен. Обаче евреите разбираха въпроса външно и казваха, че Христос се прави равен на Бога. По този начин, те изпадаха в противоречие. Те мислеха, че Христос иска да им се налага, да им влияе. Ето защо, когато казваш, че не обичаш някого, причината е, че ти мислиш какво той иска да те ограничи, да ти се наложи. Ние обичаме някого, защото съзнаваме, че той не ни ограничава и ни обича, работи за нашето повдигне. В момента, когато той тури препятствие на пътя ни, ние гледаме вече другояче на него, не го обичаме. Това е психологически вярно. И детето, което обича майка си, щом забележи, че тя го ограничава, в този момент изменя мнението си за нея. То туря своето желание по-високо от това на майката. И вие, като децата, се разколебавате в господа, щом не получите отговор на молитвата си. Вие се питате, защо, след като сте работили толкова години за Господа, нямате успех в живота си. Чудите се защо работите на някой безверник се нареждат добре, а вашите остават назад. Не се заблуждавайте. Който не служи на Бога, не успява в живота си. Според мене, не е право да очаквате работите ви да се нареждат външно. Да служиш на Бога с цел да си оправиш работите, това е външно, физическо разбиране на нещата. Да придобиваш благо по един неестествен, механически начин, това е неразбиране на живота. Благата принадлежат на Бога. Ти искаш в един момент да придобиеш много неща. Това е невъзможно. В известен момент ти можеш да придобиеш само това, което ти се даде. – Защо не разбирам

всички въпроси? – Защото не ти е дадено. Бог е създал света. Следователно от Него зависи ой колко може да получи. Ти имаш син и желаеш той да те слуша, да изпълнява каквото му кажеш. Синът се противопоставя, не иска да изпълни всички заповеди на баща си. Той има съзнание за баща си и за Бога и си казва: Баща ми не е Бог, не мога да изпълнявам всичките му желания. Това не е съгласно с Божията воля. Тази е причината, дето човек изпада в противоречие със себе си и със своя ближен. Вътрешно той разбира де е истината. Докато се бори със себе си, не знае кое да предприеме. Щом борбата престане и се определи в полза на Божията воля, той знае вече как да постъпва. Той разбира, че същината на нещата е в Бога, т.е. в духовното начало в човека. Въпреки това, често изпада в смущение, намира се на кръстопът, дето нещата не се поясняват. Там съзнанието не расте, то спира своето развитие.
Помнете: Бог действа във всяка пробудена душа. Затова трябва да имате само едно отношение – към Бога. Радвайте се, когато видите една душа, която разбира Бога. Нейният успех да бъде твой успех и нейното повдигане – твое. Забелязано е, че когато Броят на добрите хора расте, нашето съзнание се разширява; когато броят на лошите хора расте, нашето съзнание се ограничава. Следователно, съществува едно колективно съзнание, което разширява и друго, което ограничава. Спасението на човека не е в това, да съзнава, че е добър, но да се присъединява към добрите хора, за да повдига общото ниво на колективното съзнание. Важно е да разбираш Божественото начало в себе си, а не да желаеш да бъдеш по-добър от другите. Желаеш ли това, ти се натъкваш на противоречия. Ако мислиш, че не си добър, а сега трябва да станеш такъв, ти сам се заблуждаваш. То е все едно да мислиш, че семето, което посаждаш в земята, не е добро, но след посяването му ще стане добро. Всяко семе съдържа специфични качества, които се проявяват след посяването му.
Сега аз ви говоря за свободата, която може да премахне заблужденията ви. Със ставането си от сън, запитайте се от какви връзки днес трябва да се освободите. Лягаш си вечер спокоен, разположен, а ставаш от сън неразположен, недоволен. Защо? Смущаваш се от работата, която ти предстои. Сънувал си нещо тежко, не можеш да се справиш сработите си. Не се смущавай. ти се безпокоиш и в будния си живот, и в сънищата. Дръж се за Божественото в себе си, чрез което ще разрешиш всички въпроси. Казваш, че си бил някого на сън, защото крал. Дават те под съд, че си го бил. Той се оправдава, че не крал и ти носиш отговорност задето си го бил. Обаче като се събудиш виждаш, че и боят, и кражбата са илюзии на живота. Въпреки това, все остава в тебе някакъв спомен от съня. ти не си убил муха, а те съдят, че си бил човек и си го убил. Голям герой те изкарват. Ще те съдят, че в съня си се караш с някого, казваш му обидни думи. Истински човек е онзи, който и на сън, и в будния си живот постъпва правилно. Някой вегетарианец сънува, че яде месо и сутринта като стане,

плюе, недоволен е от себе си, че се изкусил от месото. Прав е той, ако е истински вегетарианец, не трябва даже да сънува месо.
Съществува един свят, наречен свят на астралната кал. Който мине през тоя път, и светия да е, ще се накаля. След това дълго време трябва да се чисти, за да се освободи от влиянието на тази кал Щом се очисти от нея, човек влиза вече в света на свободата. Понеже мнозина от вас сте нагазили в тази кал, трябва да излезете от нея. Не е лесно да минеш през калта на света. Светии, които са минавали през астралната кал, са носели на краката си гумени ботуши, които и до днес още стоят в калта. И аз съм виждал такива ботуши.
В новозагорско става голяма кал, в която хората често загазват. Един пътник попаднал в калта на едно новозагорско село и си мислел, че ще излезе благополучно от там, благодарение на здравите си галоши. Той така загазил в калта, че едва се измъкнал и не забелязал, че галошите му останали в калта. Като се върнал вкъщи, тогава забелязал, че бил без галоши. Тръгнал да ги търси, но вместо тях, той измъкнал едни ботуши. Щом са останали ботушите в калта, това показва колко дълбока е била тя. Значи друг пътник, с ботуши на краката си, толкова загазил в калта, че бил принуден да ги остави в калта и да продължи пътя си бос. Като знаете това, не се чудете, че и светии са загазвали в астралната кал и са оставили ботушите си там. Според мене най-добре е да минеш през астралната кал бос, без никакви галоши и ботуши. Така лесно се мие човек. Ще молиш Бога само за едно – да не се охлузят краката ти.
И тъй, като минавате през астралния свят, не питайте защо е такъв. Ако е за обяснение, аз мога да ви кажа много неща, но в желанието си да ви освободя от едно зло, ще ви създам друго. Един богат човек срещнал на пътя си един бедняк, но добър, набожен човек. Богатият решил да му направи едно добро, да му покаже златото в кесията си, да го научи да не се съблазнява от парите. Той отворил кесията си, в която блеснали златните монети. Бедният погледнал към тях и започнал да си мисли: Ех, да имах това злато на разположение! Той се съблазнил от него. За да не се провали, започнал да маха с ръце, да се бори, за д се освободи от изкушението. Вместо да го кали, богатият го поставил на по-голямо изкушение. – Как трябваше да постъпи? – Той трябваше да го направи свой наследник. Така постъпват в Божествения свят. Когато искат да покажат на някого богатството си, те го правят свой наследник, да не го изкушават. Такъв е законът на любовта. Искаш да покажеш на някого колко го обичаш. Каниш го вкъщи, угощаваш го. Това е все едно, да му покажеш богатството си. Не, не му показвай богатството си, не му говори за любовта си към него. Вместо да го повдигнеш, ти ще го изкусиш, ще го поставиш на вътрешна борба. Ако му кажеш колко го обичаш, той ще упова на тебе и няма да работи. Така ти го поставяш на по-голямо изкушение. Ще кажете, че това е за славата Божия. – За славата Божия е да

го направиш наследник. – Какво ще остане за мене? – Ако искаш да остане нещо за тебе, не му говори колко го обичаш и не му показвай богатството си. Щом му кажеш колко го обичаш, ще знаеш, че за тебе нищо няма да остане – той ще ти стане наследник. Колкото и да го обичаш, ще мълчиш. Като говоря за мълчанието имам предвид Божествения свят. Философията на Божествения свят се изразява чрез мълчанието. Колко си добър, колко знаеш, няма да говориш по това – ще мълчиш като риба. Без да си риба, ще мълчиш като риба. Ако станеш риба, ще те хванат и ще те опекат. Първите християни имаха риба за свой символ. Те гледаха на нея като символ на чистотата. Да приличаш на риба, това значи да бъдеш чист като нея. Аз говоря за онези риби, които живеят в чиста планинска вода, а не за рибите, които живеят в плитки, мътни води. Следователно, само планинските риби са символ на чистотата в Божествения свят. Ако искаш да бъдеш чист, ще живееш в Божествения свят. И в Писанието се казва, че трябва да бъдем като рибите – чисти и мълчаливи.
Следователно, трябва да се освободите от вътрешните си противоречия. Те неизбежно ще дойдат. Как да не изпадам в противоречия, когато ме обиждат? – Обидата е калта в живота. – Ама трябва да се повдигнем. – Това е заблуждение. Как ще се повдигнеш, щом живееш в Бога? То е все едно да живееш в Бога и да искаш да Го познаеш Какво значи да познаеш бога? Познаването не е външен процес. Семето, посято в земята, трябва да расте. Отде ще дойде животът в него? От земята, от слънцето, от въздуха и светлината. Отде ще дойде животът на човека? От света, в който е влязъл. Значи, както е за семето,така и за човека. И той ще вземе нещо от хората и нещо от бога. Дали съзнава това или не, не е важно. Това е въпрос, който може да се обясни конкретно. Например да кажете, че трябва да бъдете добри, да си помагате и да се обичате, това е конкретно. Това е необходимо, но ако разбирате смисъла на живота. – Трябва да се живее добре. – Така е, но ако мислиш, че отсега нататък трябва да живееш добре, ти си на крив път. Благодари на Бога за всичко: и когато живееш в бистра, чиста вода, и когато живееш в мътна вода. – Роден съм в лоши условия. – Кои са лошите условия? Може да си роден в колиба, а може да си роден и в царски палат. Кое от двете е за предпочитане? Има случаи в живота, престъпници, родени в дворци, а добри хора – в колиби. Първите си остават престъпници, а от вторите излизат велики хора. Как ще си обясните това противоречие?
И тъй, външните условия влияят върху човека, но те не го правят истински човек. Ако си роден в колиба, благодари за това. Важно е да си роден, макар и в колиба. Иначе, може да не съществуваш. Роденият в колиба ще каже, че тук не му било мястото, могло е да се роди при по-добри условия. Използвай условията, които ти са дадени, за да не съжаляваш за тях. На една мома предлагали да се ожени за княжески син. Като очаквала нещо по-високо, тя не приела предложението. Като изгубила тези условия,

насила я оженили за овчар. После съжалявала, че отказала на княза, но било вече късно. Ако се беше оженила за княжеския син, тя щеше да има по-големи мъчнотии. Овчарят е по-праведен човек от княжеския син. Обаче в едно отношение овчарят е за предпочитане пред княжеския син, а в друго отношение княжеският син е за предпочитане.Има и добри князе. Колко овце е изклал овчарят! Има овчари, които не колят овцете си, но има такива, които ги колят за кожата им.
Често ви говоря за новия път, за новото време. Питате: Кой е новият път? Кое е новото време? – Ето, днешният ден отговаря на новото време. Вчерашният ден – Гергьовден, събота, отговаряше на калта, за която ви говорих. Ние минахме вече тази кал. Според мене и от нея ще излезе нещо. Всяка капка дъжд се превръща на злато. Наистина, ще се образува кал, но и тя може да се използва. Заради вчерашната кал ние се лишихме от екскурзия. Едно изгубихме, а спечелихме сто. Днес имаме хубаво време, което ще използваме разумно. Ние се намерихме предположението да изберем или външното, или вътрешното. Последното е за предпочитане. С други думи казано: от две злини ще изберем по-малката.
И тъй, докато сте в калта, не се обезсърчавайте. Защо се обезсърчавате? Защото работите ви не се нареждат както вие искате или както очаквате. Ако това стана даже с Христа, колко повече ще стане с обикновените хора. Пророците предсказаха идването на Христа на земята като Месия, спасител на човечеството. Наистина, дойде Христос и очакваше,че ще бъде добре приет, но се оказа обратното. Не само че не Го приеха добре, но Го разпнаха. Той мина през най-големите страдания и разочарования. При това Христос запази пълно вътрешно равновесие. Той не отправи никаква омраза към хората. При всички условия на живота си, Той остана верен на закона на Любовта. Голяма борба прекара Христос на земята, но доброто и любовта взеха надмощие. Той мина границата между земята и небето, остави ботушите си в калта и бос излезе от нея. Христос прие горчивата чаша и се обърна към Господа с думите: "Господи, прости им, те не знаят какво правят". Така Той научи последния и най-важен урок на земята. Докато и вие не кажете, като Христа, "прости им господи" и не забравите всички страдания и огорчения, няма да излезете от калта на живота. Щом кажете така, краката ви ще излязат от калта. И като видите, че сте свободни от нея, ще помолите Господа да ви очисти. Благодарете, че ви извади от калта на мъчението. Така наричам аз астралната кал.
Прочетете сами 5 гл. от Йоана като една съдържателна глава. В нея ще видите какво е направил Христос и ще разберете какво се иска от вас да направите. Христос е образец на истинси човек. Като Го срещнете, вие започвате да се оплаквате. Казваш: Никой не ме обича. – Христос ще ти отговори: Аз зная това. – Никой не ме разбира. – И това зная. – хората не ме приемат. – И това зная. Казано е в Евангелието: "Между своите си дойде, и своите Му не Го приеха". След това Христос се върна на небето,

отдето дойде. И от вас се иска геройство, каквото показа Христос. Чрез страданията именно човек ще разбере вътрешния смисъл на живота. Ще приемете страданията, без да се колебаете. – Ама ние вярваме в твоите думи. – Няма защо да вярвате в мене и в моите думи. Ще вярвате в Бога и в Неговото Слово.
Казваш на едного: Дай ми пари, за да повярвам, че си добър. – Няма защо да ти давам пари, за да вярваш в моята доброта. Изкуство е и като ти давам пари, и като не ти давам, да знаеш, че съм добър. Следователно и за Бога ще знаете, че всякога е добър – и като дава, и като не дава. За себе си Бог знае, че е добър, но вие трябва да познаете, че Той е добър. И когато нещата не стават както очаквате, да не изгубите вярата си в Бога. Това е знание!
Желая ви да имате вяра в Бога, без да очаквате нещо, и любов към Него, без да ви даде нещо. Вяра безпределна и любов безкористна! Този е пътят, по който лесно се минава астралната кал.

Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

31. Утринно Слово от Учителя, държано на 7 май 1933 г., София – Изгрев.

1933_05_10 Живите линии
лекция пред общия окултен клас

ЖИВИТЕ ЛИНИИ

Размишление.

Ще прочета 1 гл. от посланието към Ефесяните, от 14 ст. до края.
Тема за следния път: „Защо човек мисли, чувства и действа?“
Едно важно правило за живота: Не говори, докато не си обмислил това, което ще кажеш. Не говори, докато не си почувствал това, което ще кажеш. Ако говориш преди да си мислил и чувствал, ще приличаш на пукната стомна. И така можеш да говориш, но не по собствения си ум, по собственото си сърце и по собствената си воля. Речта е права и истинна, когато говориш по собствения си ум, сърце и воля. Да говориш отделни думи – любов, мъдрост, светлина, живот, ядене, това не е реч. Думите трябва да се съчетават по известни правила и закони в едно цяло; само така те придобиват съдържание и смисъл. Какво ще разберете, ако напишете отделни букви и срички? Като се съединят буквите в срички, и сричките в думи, тогава си съставяме понятие за нещата. Това, което си учил в първо отделение – букви, срички и отделни думи е изживяло своето време. Ще вървиш напред. Някога майка ти те е повивала в пелени, люлеела те е, обличала и хранила, носела на ръце, но днес ти сам ще вървиш, сам ще се храниш и обличаш, сам ще се грижиш за всичко. – Мъчен е животът. – Когато животът на човека стане мъчен, това показва, че той се грижи сам за себе си. Когато близките му се грижат за него, животът му е лек и радостен. Религиозният се пита, защо Бог е направил света така. Светският се пита, защо хората постъпват така. Това са човешки разбирания. Всеки мисли, че постъпва право. Даже и като греши, той пак мисли, че е прав. Като се намери в затруднение, той се оправдава с условията, с окръжаващата среда и т. н. Друг се оправдава с хората, те го заставяли да постъпва по един, или по друг начин. Обаче, стане ли въпрос да направи добро, той казва: Не съм в състояние да направя това добро. Питам: Как можеш да грешиш, а не можеш да правиш добро? Това е старо разбиране. Ще се откажеш от старото и ще служиш на новото, в което доброто е основа на живота.
– Коя мисъл наричаме добра? – Която гради. – Кое чувство е добро? – Което доставя материал за градеж. – Коя воля е добра? – Която помага за развитието на човека. За да познаеш, кога мисълта, чувствата и постъпките ти са прави, оглеждай се често в огледало. Правата мисъл предава светлина на лицето; правото чувство осветява тялото, а правото действие хармонизира движенията. Ако ходиш и се клатиш като гемия на една и на друга страна, в тебе има нещо неуравновесено. Защо пияният залита като върви по улицата? Защото виното го води, а не той сам. – Виното му

диктува, накъде да върви. Докато се водиш по чужд ум и се блъскаш на една и друга страна, вината е във виното. Ти не си господар на себе си, други те управляват.
Сегашните хора искат да живеят охолно, всичките им работи да бъдат уредени. Това е механическо разбиране на живота. Когато детето е изопачено от родителите си, външният свят ли е виновен за това? В семейството има нещо развалено. Щом се махне причината, домът е хубав, животът в него е приятен. Светът, в който живеем, е красив, уреден, но във вас има нещо неуредено. За оправдание на това, казвате, че външният свят е лош. Не, светът, създаден от Бога е добър. Ако Той живее във вас, и вашият живот ще бъде добър. Бог е неизменен. Следователно, ако някога грешиш, причината на това се крие в неразбирането на Божията мисъл. – Измъчих се. – Много естествено, носиш товар, който не е за твоите сили. Лакомията, да спечелиш пари, те кара да работиш много. Какво си спечелил? В края на краищата, нищо особено не си спечелил. – Тогава да бъдем добри. – Това е стара мисъл. Ако отсега нататък искаш да бъдеш добър, закъснял си много. Трябва да съзнаваш, че си добър. Че си кален, това лесно се оправя. Че си престъпил нещо, и това се изправя лесно. Турил си някои камъни не на място. Ще ги поставиш на мястото им, и престъплението ще се изправи. Казано е в Писанието: „Господ ще заличи всичките ви престъпления.“ За онзи, който разбира нещата, грехът лесно се измива. Любовта изправя всички погрешки. Някой ти казал една обидна дума, и ти я помниш цял живот. Случва се, кракът ти се счупва. След време оздравяваш и всичко забравяш, но обидната дума носиш в сърцето си. Защо и нея не забравиш? – Защото не обичаш човека, който ти я казал. Ако го обичаше, от тази дума помен нямаше да остане. Повечето хора помнят лошите, обидните думи, а добрите забравят. Какво представя обидната дума? – Земя с голямо пространство – богатство. Бъди умен да използваш това богатство. Не допущай лошото в ума си. Стреми се към новото.
Новото разбиране има степени на прояви. То не се изявява чрез вкуса, но чрез стомаха. Новото разбиране не се изявява чрез чувствата, но чрез сърцето. Новото разбирани не се изявява чрез мислите, но чрез ума. Вкусът се изменя, чувствата се изменят и мислите се изменят. Следователно, те водят човека към погрешките. Обаче, стомахът, сърцето и умът са неизменни. Те са мярка в живота. Стомахът, умът и сърцето никога не грешат. Като говоря така, аз имам предвид онзи стомах, онова сърце и онзи ум, които Бог първоначално е създал. В създаденото от човека има нещо покварено. Човешкото сърце се е отклонило от правия път, затова греши. Това, което Бог е създал, е чисто, неизменно и красиво. В човешкото, обаче, има нещо изопачено. Мразиш някого и на лицето ти се отпечатва омразата. Ти правиш различни гримаси, които показват твоята омраза. Чудя се, отде сте научили тези гримаси. – Какви гримаси правим,

когато обичаме някого? Любовта и обичта имат израз. Те никога не се предават с гримаси. – Какъв е изразът на любовта? – Това не се предава с думи. Някои неща имат външен израз и по тях лесно се чете. Например, ако ръката ти е студена, това показва преодоляващото влияние на ума; ако е топла, преодоляващо влияние има сърцето; ако ръката ти е в движение, преодоляващо влияние има волята.
Външният израз на нещата определя вътрешното им съдържание и смисъл. Например, приближаваш се към огъня и казваш: Много е горещо, не ми е приятно да седя до него. Някога огънят е равномерен – приятно ти е да седиш до него. Същото се отнася и до ръката. Пипнеш една гореща ръка, не ти е приятно, има нещо болезнено в този човек. Пипнеш друга ръка, приятно ти е – здрав е този човек. Някога ръката е гореща и суха, или гореща и влажна, или гореща, без да е суха или влажна. Това са човешки състояния. Добре е, ръката да бъде мека и пластична, да изтича от нея живот и енергия. Няма да се впускам в подробности, но казвам, че трябва да смекчите кожата си. Вашата кожа е доста огрубяла. От нея се съди за мислите и чувствата на човека, както и за неговите прояви. Когато бият хората, когато страдат, това става с цел, да им се предаде повече мекота. Мислят, че меката кожа на ръката е признак на мързел. Не е така. Мързеливият няма мека ръка. Мързелив ли е този, който мисли за любовта? Той е видял нещо изопачело в любовта, но това му дава повод да мисли за нея. Казват за него, че е захласнат. Не е захласнат, мисли човекът. Какво ще кажете за онзи, който няма никаква идея и по цели часове се рови в живота на хората, като къртица. Трудолюбив ли е той?
Днес хората се делят на две партии: Първата гледа на труда като на мъчение, а втората го нарича свещен труд. Същото се отнася и за работата. Само онзи работи, който има силна мисъл. Като започне да работи, с мисълта си той извиква стотици хиляди хора, да работят заедно с него. Ако гледаш на работата като на мъчение, ти нямаш силна мисъл. Ти всякога ще работиш сам, и работата ти ще бъде безрезултатна. Докато живееш на земята, твоите мисли, чувства и постъпки трябва да имат отзвук. Това наричам акустика на живота. Ако твоите мисли, чувства и постъпки нямат отзвук, те не са прави. Трябва да имаш отзвук отвън и отвътре. Тогава ти пръв ще одобряваш своите мисли, чувства и постъпки. Тогава твоят живот ще има отзвук и в Божия. Ако с твоята крива мисъл искаш да обърнеш внимание на Бога, ти си в положението на дете, което, при всички условия, иска да бъде обичано. Как ще обичаш едно изопачено дете? Ако вършиш Божията воля, и мисълта, и чувствата ти са съгласни с Неговите мисли и чувства, ти си на прав път. Бог всякога ще те обича. Казваш: Трябва да обичам някого. Какво разбираш под „обич“? Да обичаш някого, това значи, да го озариш с мисълта и чувствата си, както слънцето ни озарява със своята любов. Какво прави слънцето? – Осветява целия свят. Докато слънцето грее, всичко наоколо е светло. Това е любов.

Като срещнеш човека, намери в него нещо светло, красиво. Тогава тази среща е приятна и на тебе, и на него. Той никога няма да те забрави. Посочете ми един човек, който да се радва, че ви е срещнал. Аз не очаквам отговор, само задавам въпроса. Вие казвате, че сте срещнали някого, че сте се разговаряли повече или по-малко време, но аз не виждам лицето ви да е озарено. Такива срещи са отживели времето си. Да срещнеш един човек и да се зарадваш, това не значи, да го спреш на пътя и да се разговаряш. Може да го срещнеш и да се разминеш, както прави светлината. Тя отделя за всеки човек по една триста хилядна част от секундата. И това задоволява всички. Никой не измерва, никой не следи, колко време е седяла светлината при него, но е доволен. За този кратък момент, светлината дава толкова много на човека, че с години той мисли за нея. За този кратък момент, тя изминава един километър път.
Често питате, какво да работите. За онези, които искрено желаят това, нека изучават лицето си. Така те ще се научат да мислят и чувстват правилно. Повечето хора са осакатили мисълта си. Не знаят коя мисъл е права. Всяка Божествена мисъл е права. – Коя мисъл е Божествена? – Всяка мисъл, която дава светлина, е Божествена. Всяко чувство, което дава топлина, е Божествено. Всяка постъпка, придружена с хармонични движения, е права. Правата постъпка внася подтик, импулс в човека. Дай път на най-малкия импулс в себе си. Посей и най-малката красива мисъл в своя ум. Дават ти една ябълкова семка. Посей я в почвата на твоята градина. След една година тя ще израсте, а най-много след четири-пет години, ти ще се убедиш, че ябълката е хубава. Трябва ли сега да се съмняваш в нея? Като опиташ нещата, ще се освободиш от подозрението си. Никога не подозирай баща си и майка си. Ама в Писание било писано, че в грях те заченала майка ти. Ако, наистина, майка ти те е заченала в грях, имаш право да я подозираш. Но ако си човек, който търси истината и трябва да я намери, ти си роден от майка и баща безгрешни. Тогава нямаш право да ги подозираш.
И тъй, когато в ума ти се ражда лоша, престъпна мисъл, знай, че вината е в тебе. Ти си се отклонил от правата и чиста мисъл. Помни: Твоята мисъл трябва да бъде права; твоето чувство трябва да бъде право, и твоята постъпка трябва да бъде права. В дадения случай, ти си баща и майка на своите мисли и чувства. Ако се поколебаеш и отклониш, вината е в тебе. Кажи си: Ако искам, мога да направя престъпление; ако не искам, няма да направя – от мене зависи. Щом стана съдружник на дявола, мога да извърша големи престъпления. Ако се откажа от това съдружие, никакво престъпление няма да направя. Знай, че ти си фактор на твоя живот, тебе държат отговорен. Като направиш връзка със зъл човек, зло ще правиш; като направиш връзка с добър човек, добро ще вършиш. Трябва ли да се оправдаваш за злото със слабата си воля? Такава философия не се позволява. Щом имаш воля да правиш добро, ще имаш воля и да не

правиш зло. Аз не ви упреквам, но като погледна лицето на някого, чета, колко пъти е бил в съдружие с дявола, и колко пъти е бил в съдружие с Бога; колко пъти е бил слуга на дявола, и колко пъти – слуга на Бога. И когато се оплакваш от господаря си, казвам: Лош е твоя господар, защото е дявол. Ако е добър господарят ти, Той е Бог. Питаш: Защо някога съм добър, а някога лош? При добрия господар ти си добър слуга; при лошия господар, ти си лош слуга. Какъвто е господарят, такъв ще бъде и слугата. За да определите посоката на вашата мисъл, служете си с отвеса, т. е. с перпендикуляра. Този отвес аз наричам живот. Той показва пътя, по който разумните същества се изявяват. Ако не знаете този път, никакво добро не можете да направите. Това е тъй нареченият „тесен път". Щом влезете в този път, вие вече знаете как да постъпвате. Там всяко нещо е строго определено. Например, ако лицето ти е 18 см. дълго какви трябва да бъдат ушите ти? Какво е отношението на ушите спрямо отвеса на лицето? Какво е отношението на носа и устата спрямо този отвес? Между лицето, очите, ушите, устата, коса трябва да има хармонично съчетание. Дето има външна хармония, там и вътрешните прояви са хармонични. Там заблужденията са изключени. Невъзможно е да живееш в дисхармония и да си добър. Може да те нахранят добре, да си задоволен, но това е временно състояние. Това не показва, че си добър. Ще бъдеш по-близо до истината, ако, след като ти причиня някаква пакост, ти запазиш доброто си разположение.
Не всякога самочувствието е вярно. В него все може да се яви известно отклонение. Искаш, като срещнеш някой познат, да те погледне с усмивка и разположение. Ако те погледне строго, мрачно, ти не си доволен. Че кое лице е мрачно, и кое е разположено? Всякога ли усмивката е свързана с доброто разположение на човека? Според някои физиономисти, едно лице е мрачно, но всъщност, не е така. Това е само отношение между сенки и светлини. Добрият човек има нещо неизменно в лицето си, една неизменна линия, която при всички случаи трябва да разпознавате. Човек трябва да знае каква поза да заема при всеки даден случай. Приятна поза е тази, която е в хармония с отвеса на живота. Като спазвате тази поза, постепенно ще се приближавате към правия път. От тази точка нещата се виждат ясно и определено. Докато си при отвеса на живота, ти си далеч от всички смущения и противоречия. Отдалечиш ли се от него, губиш всяка опора в живота си. Ставаш страхлив, неуверен.
Като ученици, изучавайте хармоничните движения. Ако не разбирате видимия свят, с всички съзнателни и несъзнателни движения, как ще разберете невидимия? Седиш замислен и стискаш устата си. Какво ще постигнеш с това? По-добре да отвориш устата си, като паток, отколкото да я стискаш. – Не искам да бъда глупав паток. – Не е глупав патокът. Един паток хванал плъх и го гуркал във водата дотогава, докато го удавил. Защо направил това? – За да запази малките си. Глупав ли е той? Животните са

азбука на великата природа. Патокът е една от буквите на тази азбука. Щом е на мястото си, той има велико предназначение. Гълъбът, кокошката са букви от същата азбука. Кокошката обича да рови. С това тя иска да каже на човека: Рови, докато намериш нещо ценно! Тя е символ на щедрост. Дай на кокошката една крина жито и виж, какво ще направи. Тя ще разрови житото, ще се нахрани и оставя за другите, с което казва: Като се нахраниш, остави и за другите. Тя рови с краката си, които са символ на добродетелите. Значи, рови с доброто, т. е. работи с доброто, за да го развиваш.

Казано е: „Познай себе си!“ Как ще се познаеш, ако не си изучавал органите на лицето си? Достатъчно е да изучиш ухото си, за да познаеш какъв си. Същевременно ще познаеш и своите деди и прадеди. Ще разбереш къде са направили те отклонение в своя живот и къде ти си направил. Ще извикаш дядо си и ще му кажеш: Ти си направил отклонения в умствения свят. Трябва да се върнеш назад да ги изправиш. – Как ще извикаш дядо си? – По телефона. Има един вътрешен телефон в човека, чрез който той се съобщава със съществата от невидимия свят. Тези съобщения стават много бързо. В духовния свят телефоните работят бързо. Щом туриш слушалката и започнеш да се молиш, веднага ще получиш отговор.

Една млада сестра разказваше, че един момък от високо произхождение, гледал на нея като на свой идеал. Но един ден се разсърдил нещо и изказал недоволство от нея. Тя го запитала: Как може да ти бъда идеал и да си недоволен от мене? Значи, той се усъмнил в нея. Как е възможно, човек да се съмнява в своя идеал? Идеалът никога не се изменя. Мислиш ли, че като обичаш някого, ще изгубиш нещо? Ако мислиш така, ти не разбираш живота. Човек е колективно същество. Следователно, като обичаш едного, същевременно ти обичаш и онези същества, които са свързани с него. И те ще те обичат. – Аз се излъгах в любовта си. – Ти не разбираш любовта. Единственото нещо, в което човек никога не се лъже, е любовта. Ако не обичаш, това е друг въпрос. Радвай се, че обичаш. И този, когото обичаш, също трябва да се радва. Искаш да заставиш насила някого да те обича. Това е невъзможно. И да ти каже, че те обича, това е само на думи. Любовта не търпи нито насилие, нито тълкуване.

Една млада мома турила китка на лявото си ухо. Може да я тури и на дясното си ухо. Някога китката е червена, някога синя, жълта. Хората тълкуват защо турила китката на лявото ухо, защо на дясното; защо китката е червена, защо бяла и т. н. Червената китка показва, че момата има живот в себе си. Жълтата китка показва, че е умна. Като влезе в дома на своя възлюбен, ще внесе ред и порядък. Краските на цветята имат определено значение. Затова жените, особено, менят цветовете на своите дрехи. Старата жена казва: Дотегна ми черният цвят. – Носи светли дрехи. Яж повече спанак и коприва, и косата ти ще се почерни. Тялото е

интересен обект за изучаване. То е малка вселена, в която стават различни промени. Човешкото тяло е синтез на всички процеси в природата. Ако познаваш тялото си, ще познаваш видимия и невидимия свят. Ако познаваш окръжаващите, ще разбереш цялата вселена. Ако не разбираш хората, ангелите още по-мъчно ще разбереш. Външно, ангелите си приличат, а вътрешно, коренно се различават. Хората външно се различават, а вътрешно си приличат. Следователно, ще започнеш от хората. Първо, тях ще изучаваш. Казваш: Този човек е добър. – Как позна, че е добър? – По ухото. Лявото му ухо е добре оформено. – Значи, сърцето му е добро. Ако и дясното му ухо е оформено, умът му е добър. Щом умът и сърцето са добри, и волята е добра. Горната част на ухото има отношение към ума; средната има отношение към сърцето, а долната – към волята. Често волята разваля работата. Затова, като сгрешиш, дръпни долната част на ухото си. Ако си болен, дръпни долната част на едното и на другото си ухо и кажи: Ще оздравея.
Като ученици, работете върху хармонията между ума, сърцето и волята. Само така ще служите на хората, само така ще служите и на Бога. Ако си слуга, ще гледаш да хармонизираш мислите, чувствата и постъпките си с тези на своя господар. Тогава, каквото пожелаеш, той ще бъде готов да го изпълни. На същото основание, казвам: Хармонизирай своите мисли, чувства и постъпки с тези на Господа. Само така молитвата ти може да бъде чута.
В миналите лекции говорих за ухото, за носа, за устата. Сега наблюдавайте челото си. Горната крива линия на челото наричам линия на въображението. Между веждите, при горната част на носа, се намират понякога една, две или три отвесни линии. Който има една линия, показва, че е крайно справедлив в дребните работи. Ако има да ти дава пет пари, непременно ще ти ги върне; ако имаш да му даваш пет пари, ще си ги вземе. Който има две успоредни линии, показва, че личните чувства у него са добре регулирани. Той е честен. Някога тези линии са наклонени под ъгъл. Изобщо, дали имаш една, две, или три линии, това е една придобивка. Някои хора нямат нито една линия; у други са в проект. Ако не прилагате честността, двете линии постепенно изчезват. Ще кажете, че имате много линии на лицето си. Да, но тези линии са признак на безпокойство. Безпокоиш се за вятъра, който духа. Безпокоиш се, че работите не се оправят. Не се безпокой, след две-три години ще се оправят. Светът е едно голямо предприятие, управлявано от Бога. Ти си чиновник в това предприятие. От тебе се иска само едно: да мислиш, да чувстваш и да постъпваш правилно. Щом спазваш това, работата ти е оправена. Ако не спазваш, непременно ще закъсаш. Знай, че светът никога не може да фалира.
Помни, че имаш ум, който мисли право, сърце, пълно с добродетели, и воля, която преодолява всички мъчнотии. Носи тези мисли в себе си,

докато оживеят. Това изисква Божественото в човека. Спирай вниманието си на Божественото в човека, а човешкото остави настрана. Няма по-мъчно нещо от това, да оправяш човешкото. В това отношение, аз имам много опитности. С човешкото мъчно се работи, а с Божественото – лесно и приятно. Дойдеш ли до човешките разбирания, прати ги при дядо си и баба си. – С какво да работя тогава? – С новото, за което сега ви говоря. Тури го в торбата си и върви напред. Досега си сял стари семена, отсега ще сееш новото семе на живота. – Ние очакваме да дойде Христос на земята, да оправи работата. – Това е механично разбиране. Христос казва: „Аз съм с вас до окончанието на века." Защо Го очаквате сега да дойде? Вие се страхувате от дявола, но и той работи на земята. Приложи своите добри мисли, чувствай постъпки и ще успееш. Божествената наука е достъпна само за онези, които разчитат на своя светъл ум, на своето добро сърце и на разумната си воля.
Какво е нужно на художника? Първо, той се нуждае от едно чисто платно. Ако има четка и бои, а платно няма, той нищо не може да нарисува. И вие, като художника, ще създадете в съзнанието си чистото платно и ще започнете да рисувате. Останалите неща – четка, бои са на ваше разположение. Рисувайте красиви образи, за да разберете, какво представя истинският човек. В него ще видите вложените от Бога добродетели. Така ще познаете човека външно и вътрешно. Във външните, видимите черти има изключения; във вътрешните, невидимите няма никакво изключение. Като уповаваш на невидимите черти, всичко можеш да постигнеш и тогава смело ще кажеш: Всичко в живота е постижимо.

Т. м.

34. Лекция от Учителя, държана на 10 май, 1933 г. София. – Изгрев.

1933_05_14 Добродетелната жена
неделна беседа

ДОБРОДЕТЕЛНАТА ЖЕНА

„Отче наш“

„Духът Божи“

Ще прочета част от трийсет и първа глава на Притчите – от осми стих.

„Всичко в живота е постижимо“

Ще говоря върху добродетелната жена. Под думата жена разбирам същество, което живее на земята, облечено в най-дебелата дреха и най-красивата дреха, която може да се тури. Най-разумното същество, това е жената. Искам да ви говоря малко конкретно. За мене конкретните работи са основа за създаването на новата философия в нивото на едно ново направление. Тъй както досега е бил съграден светът, той е бил временен. Онзи строй, който сега имаме, той е съграден в миналото, бил е потребен, но за бъдеще сегашното положение природата го намира за недостатъчно и природата почти е затворила своите витрини и сега прави сметка, приключва сметките си. При това приключване хората искат да бъдат щастливи. Не могат да бъдат щастливи, понеже няма изплащане, дал-взел за всичко. За новата фирма за бъдеще не може да има даване и вземане. Ако някой от вас иска да бъде щастлив, това не може да бъде, защото късно сте дошли. Не искам да ви обезсърчавам. Най-дебели дрехи ви трябват, сняг ще има, вятър, безпаричие, болести, тъмнина, смущения отвътре и отвън, свещи ще ви трябват за вечерно време. Това са иносказателни работи, които трябва да превеждате. Не може без иносказателни работи, без предсказание не може. Всяка една математическа формула, това е сказание, трябват професори да доказват формулата. След като работят цели 4–5 часа, пак остава неразрешена.

Запример има много гадатели, които разгадават бъдещето на хората и следователно не могат да го разгадаят. Преди освобождението на България някъде в Северна България се явила една велика гледачка и целият Варненски окръг се изредил да му гледа. И гледала тя върху един голям охлюв. Каквото казвала, все право. Събрала около 50–60 хиляди лева, разни подаръци, но не могла да разгадае, че като приключила, вечерта разбойници обрали парите ѝ и я оставили пак да гадае. Туй не могла тя да предвиди. Аз наричам гадател, който знае кога ще го оберат. Аз наричам гадател, който може да отгадае как да изправи една своя погрешка. Щом вкараш един параход с една погрешка в развълнуваното море, мъчно може да се поправи. На брега лесно се поправя, но в развълнуваното море мъчно

се поправя. Сега вие не питайте защо животът е така направен. Никой философ, никой мъдрец, даже никое божество досега не е разрешило защо е направено така. Това остава една загадка. Хиляди тонове са писани, измислени са разни теории, светът е пълен с една архива от теории, но въпреки тези теории и обяснение, фактически животът е останал неизяснен. Защо?

Когато запитали онзи мъдрец на Египет Хермес защо животът е нещастен, той само си стиснал устата. Вие ще си отворите устата, и веднага ще разрешите въпроса, веднага ще си дадете мнението. Не давайте мнението нито за доброто, нито за злото. Не хули добрия, нито укорявай лошия. Аз съм ви дал едно правило. Не хули добрия, за да не стане по-добър. Не укорявай злия, за да не стане по-лош. Вие ще ми кажете: „Едното разбираме, но защо човек да не бт>де по-добър." Така може от ваше гледище, но от гледището на тази велика философия другояче седи въпросът. Ако ти носиш 60 кг злато на гърба си и дойде един и ти даде още 60 кг, питам, туй за твоя полза ли е. Едно благо е това, но едно ненужно благо. Какво от това, ако бъдеш по-добър, какво ще правиш? Представете си, че вие сте само на земята и сте много добър човек, какво ще правите с вашето добро? Представете си, че вие сте добър човек, но няма нито растения, нито животни, разхождате се в една пустиня с пясък, какво ще направите с вашата добрина?

Добрината на човека има отношения към окръжаващите, към съществата, с които ти съжителстваш. Добър човек аз наричам този, който не изнасилва себе си, нито ума си изнасилва, нито сърцето си изнасилва, нито волята си изнасилва. Той е според мене добър човек. Всеки, който изнасилва ума си, за да стане нещо повече, всеки, който изнасилва сърцето си, за да стане нещо повече и всеки, който изнасилва волята си, за да стане нещо повече, този човек не е разбрал философията на живота. Защото неговият ум на физическото поле зависи от устойчивостта на неговата нервна система. Когато неговите нерви се разкодират и не могат да предадат тази енергия, която мисълта изисква, той ще стане слабоумен. Неговата добрина на сърцето се предава по известен род нерви и те като отслабнат, той не може да развие своята добрина и той става малодушен. И след това, като отслабне неговата воля – неговата воля се предава по трети род нерви, и те като отслабнат, не могат да вършат работата си навреме, той не може да предава своята силова енергия и той ще стане безхарактерен.

Та ние трябва да дойдем до онова положение да можем без нерви, да нямаме нужда от нерви. Нервите са играли своята роля, проводници са те. Трябва да създадем нещо по-хубаво от нервите или трябва да се създадат

нерви, които да се не разстройват. Не да стане човек неврастеник.

Какво нещо е неврастения? Той, ако е станал неврастеник, аз ще го похваля. Но под неврастеник ние разбираме, когато нервите са пропукнати и всичката енергия изтича навън. Пропукнати кюнци са тези нерви. Някой път хората мислят, че този човек е много мислил, много чувствал. Когато много е мислил и чувствал, то е едно благословение. Ако този човек се е много нервирал, той нищо не е мислил. Той е мислил за пропукнати кюнци. Един търговец само пише заявления кой колко има да му дава. Този под съд, онзи под съд, нищо от никого не може да вземе и нищо не дават. Някой учен човек блъска ума си, ходи да разглежда едни пластове на земята, други пластове, прави една теория, прави друга, не върви. Не може да скрои нещо, което да легне на ума на хората. Хората някой път са много практични, те обичат практичните работи.

Аз да ви кажа какво разбирам под практично. Ако някой ми поднесе хубаво направени круши от хума, добре боядисани, какво ме интересуват неговите хумени круши, хубаво боядисани. Мене ме интересуват хубаво узрелите круши. Аз бих предпочел да са направени от восък, ще продам восъка, а тъй от хума може главата си да намаже. Преди години аз препоръчах на братя и сестри да си мият главата с хума. Три–четири пъти си миха главата и после прекъснаха. Не бяха избрали хубава хума, че им се развалиха косите. Казват: „Не струва.“ Има една хума, с която главата се измива по-добре; има друга хума, с която косата става клисава. Та те по нещастие хората употребили клисавата хума. Има и умствена хума. Има такива мисли, които мязат на хума, че като минат през ума ти, умът ти става клисав. Има сърдечна хума, която, като мине през сърцето ти, и то става клисаво. Пък има и волева хума, ставате упорити, своенравни, замязаш на своенравните животни. Пословично е магарето със своята упоритост.

Разправяше ми един български мамор: „Аз зная къде е слабостта на магарето.“ Разправяше ми един анекдот. Товарят на варненското пристанище 400–500 магарета на парахода, но половината магарета не искат да влязат. Двама войници бутат едно магаре, но то не мърда. Идва един войник и казва: „Не влизат магаретата, силни магарета.“ Отива и казва на двама войници. Единият го хваща за юздата, другият за опашката и той тегли назад магарето, тогава то отива напред. Щом го теглят назад, отива напред, като потеглят напред, то се дърпа назад. Всички магарета влезли. Казва: „Това е слабата страна на магарето.“ Не слабата страна, но умната страна на магарето. Като пипнеш магарето за опашката, то мисли правилно, казва: „Трябва да вляза вътре“, а като го пипнеш за главата, то каза: „Не, нататък не отивам“. Но представете си това магаре, като влезе в

парахода, казва: „Потегли ме не прост войник за опашката, мамор ме потегли." Сега да смекча работата, да не разберете криво. Много ученици има някой път са недоволни, че им ударили някоя плесница. Когато един учен, благороден човек му плесне плесница, казва: „Умен, учен човек ме удари, предаде ми нещо." Ако го удари някой прост, обижда се. Когато го удари учен човек, не се обижда.

Казвам, конкретните работи. Сега ние се спираме в живота и сме недоволни от самия него. Не какъв трябва да бъде животът ни, нито един човек няма едно конкретно понятие. Всеки иска да живее добре, всеки иска другите да постъпват добре с него. Той как трябва да постъпва, малцина имат една ясна представа. Защо? Понеже всяка една добродетел на физическото поле трябва да се изрази в нещо материално. Да ви изясня тази идея. Представете си, че един млад момък, който е свършил университет, иска да угоди на една, но крайно взискателна, мома. Ще се намери в чудо. Ако иска да ѝ подари нещо, тя ще го отхвърли, ще му намери кусур. Казвам тогава, кой е онзи подарък, който младият момък може да даде на тази мома, че тя да е доволна? Сега като този българския офицер аз ще ви кажа едно изкуство. Той трябва десет години да върви подир нея, да изучава характера ѝ. След като тя отива на разходка при един хубав извор и се уморила от разходката, той трябва да ѝ даде само една чаша вода. Туй ще остане най-хубавият подарък, който тя ще приеме и ще остане за дълги години в нейната душа. То е единственият подарък, който момъкът може да ѝ даде, да има нужда от него, да е жадна.

Та казвам, сега философия – трябва да дойдете да изучавате живота. Вие седите по някой път и казвате: „Защо този свят е така създаден? Защо хората са създадени така? Защо не вървят по добрия път?" Някои вървят, някои не вървят. „Защо всички не са така благородни?" Тъй както сте в този свят, какво трябва да правите? Някой път ние мислим, че всички хора мислят като нас. Ние се разбираме както в онзи пример, ние се разбираме в света точно както в Индия. Един от индуските владетели имал при себе си един голям мъдрец, който минавал за много учен човек, могъл да говори с ръцете си. При него имало един брамин. Казва: „Искам да ми намериш като мене друг философ, да се разговарям с него. Ако ти не намериш такъв мъдрец, да не пристъпваш в двора ми." Той се замислил. Един ден минава покрай него един бръснар и казва: „Какво мислиш?" „То не е твоя работа." „Кажи, може да ти помогна. Кажи ми, имаш една скръб на сърцето си." „Нашият владетел, шахът, иска да намеря един учен човек като него." „Аз ще ти намеря." Отива, изважда философа и го турил на една могила. На другата могила застанал другия. Започнали разговор, философът вдигнал единия си пръст. Другият вдигнал двата си пръста, философът турил петте си пръста надолу. Другият дигнал петте си пръста

нагоре. Разговаряли се дълго време двамата. Питал го владетелят: „Какво ти каза онзи, като си дигна единия си пръст?“ „Той ми каза, че има само един Бог на небето.“ „Какво ти отговори?“ „Има един Господ на небето и един на земята.“ „Какво каза, като постави пръстите си надолу?“ „Каза, че дъжд ще вали.“ „Какво каза ти?“ „Като вали дъжд, ще израсте трева.“ „После какво ти каза?“ „Каза, че ще ми извади едното око.“ „Ти какво му каза?“ „Ще му извадя и двете.“ „Какво каза с петте пръста?“ „Че пет души ще дойдат да се сражаваме.“ Той държи петте си пръста. „Ще те чакаме.“ Единият тълкува правилно, такава е неговата идея на философа. Той така разбира света. Онзи разбира идейно, а бръснарят разбира чисто практически. Той изхожда от физическия свят.

Вие на физическото поле никога не може да разберете човека какво мисли. Вие сте заинтересовани. Човек на физическото поле е всякога заинтересован. Той е човек късоглед, той не вижда надалече. Всички неща у него са свързани с едно вечно противоречие. И недоволството, което имаме, всякога се дължи на известни материални работи, които не ни се доставят. Някой е недоволен, че силата му е малка; някой е недоволен, че не е богат; някой е недоволен, че не е учен; някой е недоволен, че не е красив; някой е недоволен, че не може да говори красноречиво; пети не е доволен, че не е велик художник, че не е велик цигулар. Ако си велик цигулар, лесно ще си изкараш прехраната, ще седнеш на пътя, ще свириш. Но ако не знаеш да свириш, нищо няма да изкараш. Ако си красив, красотата е сила. Ако си силен, ако имаш силен ум, лесно ще действаш.

Силният ум действа в природата. Сега няма какво да ви залъгвам. Сегашните химици вече искат да превръщат простите елементи в скъпоценни. Един силен ум, който разбира законите в природата, той може да се ползва от всичките нейни богатства. Той разбира езика ѝ. Един силен ум, който разбира законите, като дойде при златото, при една жила, която е златна, веднага има известен род трептения, той може да определи дебелината ѝ на каква дълбочина е. Който не знае, може погрешно да определи колко е дебела.

Сега този, който е писал последната глава – тридесет и първа глава, всеки един търси все добрата жена. Добрата жена е у самия човек. Човек е създаден от мъж и жена, и двамата образуват човека. Една жена е половин човек и един мъж е половин човек. Когато някой търси жена, той е половин човек, иска да стане цял човек. И сега хората искат да се женят, но за колко време? След 10–15–20 години тя си замине, и мъжът е пак половинка. Или след 20 години мъжът замине, и жената е пак половинка, няма го мъжът. Неразрешен е този въпрос. Жената ще се оплаква от мъжа си, че не е такъв, какъвто трябва. Не си намерила своята половинка,

оплакваш се от мъжа си, понеже си взела чужда половина.

Аз да ви дам един съвет на вас, един съвет само на онези, които не са се влюбвали. Онези, които са се влюбвали, те са опитали. Една жена трябва да намери един мъж, който никога не е поглеждал друга жена. Сега дали може, то е друг въпрос. И мъжът трябва да намери една жена, която никога не е поглеждала един мъж. В нейния ум да съществува идеята, че в света има само един мъж. И в ума на мъжа да съществува идеята, че в света има само една жена, няма много жени. Щом тя мисли, че има много мъже и той мисли, че има много жени, работата е като сегашната. Сега това не е противоречие. Аз не го изнасям като противоречие, но констатирам фактите. От несъгласие на гледището произтича това противоречие, което съществува сега. Вие може да морализирате един мъж. Никакъв морал не може да турите на ума на един мъж или на жената. Един мъж, ако мисли, че може да тури един канон на една жена, той се лъже, тя ще го лъже. Жената е всякога такава, каквато е родена. И ако жената мисли, че може да тури някакъв канон, тя се лъже. Мъжът е всякога такъв, какъвто е роден. Ако мислите да го направите светия в този свят, светията се ражда. Добрата жена се ражда и добрият мъж се ражда. Не е ли роден, работата е свършена. Който не е роден, ние оставяме този въпрос – природата да се справи. Защо е така, не засягаме този въпрос. Аз защо ви казвам: не говорете лошо, за да не стане по-лошо и не говорете добро, за да не стане по-добро. Защо? За да ви олекне. Вие ще кажете: „Защо Господ така направил?“ Не засягайте Господа за този въпрос, защото той ще ви тури на голямо изпитание. Мислите ли, че когато Господ е създал един красив мъж, той го е създал за жената. Мислите ли, че когато Господ създал жената красива, я създал за мъжа. Мислите ли, че една хубаво написана книга е написана само за един човек, че той трябва да вземе тази книга да я чете. Мислите ли вие, че слънцето, което е създадено, е създадено само за един човек, за едни очи. Не, то е достояние на всичките. Мислите ли вие, че звездите, които са създадени, са създадени само за едни очи. За всички хора. Каква философия има в туй разбиране? Вие може да мислите така. Тогава може да турите закона. Щом вие турите друг закон, аз считам, че вие сте в един замък и гледате през прозореца и считате, че друг не може да гледа. Да, през тази малка дупка в този замък да гледате е ваше право, но вън да гледате слънцето, е право на всички. Поне не си правете илюзии. Има илюзии. Не мислете, че вие сте разрешили въпросите, че сте дошли до едно разрешение.

Един от гръцките мъдреци Солон казал на Креза, че никой преди смъртта си не може да бъде щастлив. Той се поусмихнал малко, но после, като се изложил на голямо изпитание, като го турили на кладата, тези думи на гръцкия философ го спасиха. Той казал: „Солоне, Солоне, прав си. Какво

искаше да кажеш с тези думи? Каза ми един гръцки философ, че човек преди смъртта си не може да бъде велик, не може да бъде щастлив." Аз превеждам думите. Никое яйце не може да бъде свободно, докато не се излюпи. Онова яйце, което е под квачката, всякога може да се счупи, да се разлее, но като се излюпи, то е вече свободно, има вече крилца.

Следователно онзи човек, който е излязъл от ограниченията на живота, престанал е да мисли за ограниченията в живота… Докато ние мислим, че окръжаващата среда, в която живеем, че без това не можем, без онова не можем, че това било, че онова било, ние не можем да намерим истинския път. Може да мислим така, но туй не разрешава въпроса. Туй всякога ще внесе известен недоимък, известни страдания, известен смут в ума ни, известен смут в сърцето ни, известен смут във волята ни. Естествено е това, аз не го отричам. Един мъдрец, ако го ударите и го прободете с ножа, той ще усеща болка, но той има силна воля – може с волята си да прекрати болката. Аз ще ви приведа онзи пример. Ако човек е много умен, нещастията и страданията ги е страх от човешкия ум. Страданията и нещастията, това са врагове в света, които всякога може да те нападнат. И те ще те нападнат, когато ти седиш неприготвен и мислиш, че всичко е наред. Тогава те ще те нападнат. Скърбите и мъченията са като зверове.

И тогава този англичанин отива в Индия, напуска Европа, да кали своята воля според методите на индусите. В една планинска местност, дето минавали най-опасните зверове, тигри, леопарди, той седнал, скръстил крака, концентрирал се, за да не го нападнат. Чудят се. Той казвал – докато държи ума си концентриран, всички тези зверове минават и заминават. Но ако най-малко отклони ума си, веднага ще бъде задигнат. Тогава, докато ти държиш в ума си великото качество на любовта, страданията ще минават и ще отминават. Но в момента, когато се поколебаеш в тази велика истина, страданието ще дойде. Тогава ще мязаш на онзи англичанин, който ходил на лов в тази местност – пак между зверовете. Един ден една тигрица му счупила крака – останала пушката в ръката му, и го занесла за гощавка на своите малки дечица. Той рече да дигне глава, тя с лапата го натисна надолу да гледа. По една щастлива случайност той успял да се избави от тази тигрица. В своите спомени той пише, че ще помни тези приключения в живота си.

Тигърът, това е недоволството в човека. Когато той изгуби любовта си, той отива да гони тези животни, да ги убива. Той върши нещо, което е престъпно. Човек може да руши грънците, които той е направил. Да чупи грънците, които другите са направили, той няма право. Ние имаме право да направим себе си нещастни, но нямаме право да направим другите нещастни, ако искате един морал. Можете себе си да убодете на един трън,

но другите нямате право. Нека всеки да прави опит в себе си. Ако туй действа благотворно, да го приложи и на другите. Да кажеш: аз така и така направих, може и вие да приложите една моя мисъл, едно мое желание и една моя постъпка.

Та казвам сега, тази е разумната жена. По отношение на живата природа, на същественото в света човек е жена. Кой е жената? Целият човек е жена. Кой е нейният мъж? Живата природа, разумното, същественото, което създало всичко в света, то е мъжът. Той трябва да я похвали, че тя е разумна. Та в този смисъл вие ще имаме един идеал, от който може да почерпите известно знание. Другояче всичкото недоволство, което сега имаме, то ще остане тъй неразрешено. И като се родите и като заминете за другия свят, в онзи свят, и там има недоволство. Не мислете, че там са изправени работите. И там има недоволство.

Разправят сега цяла история. Някои искат да се върнат от онзи свят. Вие казвате: „Къде са?“ Натрупали са се на границата на този и онзи свят, няма условия да дойдат. Казват: „Не може.“ „Как?“ Сега няма да се спирам, защото това спада към една отвлечена област. Като дойдат до нея, казват: „Ето какво заблуждение.“ И аз не зная кой в света е заблуден. Нима да ядеш, не е едно заблуждение. Нима да спиш, не е едно заблуждение. Нима да туриш един цилиндър на главата си, не е едно заблуждение. Нима да туриш копринени чорапи, не е едно заблуждение. Нима да туриш лисича кожа на врата, не е едно заблуждение. Нима да туриш кучешки ръкавици, не е заблуждение. Това са все заблуждения. Разбирам да туриш една светла мисъл, която да ви повдигне, да те направи господар; да туриш едно светло чувство, да те направи силен, мощен и да направиш една отстъпка, разбирам. Но да отидеш и да купиш онези дрехи…

Ще ви приведа един пример. Този човек, за когото ще ви говоря, той е на онзи свят, няма го в този свят. Той бил с висше образование, свършил и се връща в България. Той принадлежал към евангелската църква. Като дошъл тук, – закъсал, не искат да го приемат за проповедник в църквата, както той искал. Той имал достойнство. Скъсали му се дрехите, обущата, шапката. Да ходи да проси, не може, да вземе пари назаем оттук-оттам, не може. Отива при един дрехар и казва: „Дайте ми най-хубавите дрехи, които имате.“ Извадили му, облякъл се, оставил старите си дрехи и казал: „Занесете ги вкъщи, ще ви ги платя.“ Отива при обущаря и казва: „Дайте ми най-хубавите обуща.“ Обува ги, оставя старите и казва да му ги занесат вкъщи, ще ги плати. Отива при шапкаря, взема шапката, и там казва същото. Това става в един български град, мисля, че било в Свищов. Седи вкъщи, идва дрехарят и казва: „Господине, платете.“ „Как? Аз ви платих. Как смеете да ме обиждате. Втори път да искате да ви плащам за дрехите.“

Обущарят и шапкарят като идват, и на тях платил. Какво ще кажете? Защо постъпва така? Той е умен човек. Един французин, като обвинявали, казал: „Господа, човек може да се подкупи със 100, 200, 300, 500 хиляди, но един милион, това вече не е подкупване, това е продажба. Никой няма тогава да ме осъжда, че съм се подкупил, аз съм се продал.“

Мислите ли, че с тези възгледи, които имаме в живота, може да успеем. Всичките хора, и духовните, всички ги турям под един знаменател. Защото за мене има един морал, който е общ за всички хора. Въздуха и аз дишам, и комарът, всички животни дишат, само че аз го употребявам по един начин, а другите по друг начин. Но всички не знаем да се ползваме от благата. Като приложим този морал, тъй както е, за съвременните хора: и религиозни, и общественици, и държавници право ли мислят? Някъде мислят право, но някъде мисълта не е права. Ако нещо считам право, ако е право, като го приложа в мене, то е право. Аз го приложа за другите и казвам, че е право. Като дойде до мене, казвам, че не е право. Ако едно благо е благо за другите, то трябва да е благо и за мене; ако е зло за другите, то е зло и заради мене. Не може да бъде зло за другите, а да бъде благо заради мене. Такъв морал е вече относителен в света.

Та казвам, ние можем да предизвикаме онова висшето благо в света. Например мнозина от нас ни е срам да кажем, че вярваме в Бога. Та мислите ли, че Бог има нужда от нашето вярване в Бога. Мислите ли, че ако аз мисля нещо за слънцето, че мога да му предам нещо. Или че то има нужда от моето вярване. Ако аз му чета и кажа: „Слушай, като изгрееш, да не забравиш мене.“ Слънцето казва: „Аз, като изгрея, и за тебе, и за хората еднакво съм.“ Ако аз вляза вкъщи и затворя кепенците, отношението на туй слънце ще бъде друго. Но не е виновно слънцето, виновен съм аз. Ние ще се оградим с ред хипотези, теории в нашата малка глава и после казваме: „Та туй слънце, никак не прониква неговата светлина.“ Ще излезеш навънка, да проникне неговата светлина.

Та казвам, изисква се една трезва мисъл, не безпощадна, но красива, свежа мисъл. За да опиташ хората, доколко са трезви и умни, изнеси един пример с праскови или с ябълки, остави ги и само наблюдавай кой колко си взема. Ако мине и вземе само една ябълка, той е умен; ако вземе две, той е талантлив; ако вземе три, той е обикновен; ако вземе четири, той е един от коцкарите; ако вземе целия панер, той е крадец. Ще кажете: „Какъв е моралът?“ Всеки има право да вземе един плод и да каже: „Господ да даде живот и здраве на този човек, който е оставил туй нещо.“ Благороден човек е това. Не да си напълни джобовете и да каже: „Туй за жена си и за децата си.“

Всичкото зло в света произтича от това, че ние искаме да осигурим другите. Никой няма право в света да осигурява някого. Всеки има право да осигури само себе си. Човек като мисли, той осигурява себе си; като чувства, той осигурява себе си и като действа, той осигурява себе си. Като престанеш да мислиш, твоята осигурация е изчезнала; като престанеш да чувстваш, твоята осигурация е изчезнала и като престанеш да действаш, твоята осигурация е изчезнала. Как другояче? Ще дойде сега да ти остави за последното погребение. Веднъж дойде един при мене и ми казва: „Искам да ми предскажеш бъдещето." Казвам: „Ще го предскажа с едно условие." Казва: „Кажи ми, ще бъда ли аз щастлив, или не, ще бъда ли аз богат, или не, ще се възмогна ли, ще се повдигна ли?" Казвам: „Ще оставим щастието, понеже то е едно изключение. При сегашните условия, щастлив не може да бъдеш. Ти имаш един голям недъг, който си наследил. Ще ти го кажа и ако можеш да се освободиш от него, ще ти покажа пътя, по който можеш да бъдеш щастлив." „Какъв е?" „Обичаш да пипаш, да крадеш. Дедите ти цели четири поколения са крали и ти си от тях. Но ако се освободиш, както виждам съдбата ти, ти може да постигнеш голямо богатство, то тебе жена ти и децата ти ще убият. Ако изправиш живота си, ти ще бъдеш щастлив, но ако не можеш да се справиш, то нещастието е за предпочитание, отколкото щастието."

Тогава ние правим тази погрешка. В древността минал един и видял една оправена свиня в кочината затворена, домакинята била в дома си, а мъжът бил на нивата. Той казал: „Много хубава свиня, от хубава порода, но трябват ѝ едни хубави обеци. Като вашата свиня няма да има, ако ѝ турите обеци. Ако я дадете, аз ще ѝ туря обеци и ще я върна." Извежда я жената. Дохожда мъжът: „Де е свинята?" „Дадох я да ѝ турят обеци. Обеща онзи да я върне." „Отиде – казва – свинята!" Остане ли вас да ви турят обеци, вашата работа е свършена. Не ви трябват никакви обеци. Българинът казва: „Да му турим обеци на ухото." Не ви трябват никакви обеци. Единственото украшение според мене, което през всичките векове умните хора са допуснали, то е украшението на човешката мисъл, украшението на човешкото сърце и украшението на човешката воля. Това е вътрешният човек. И Писанието казва: „Да се украсява човек с великите добродетели в себе си." Украсява ли се така, тогава всички украшения отвънка са намясто. Няма ли тези вътрешни украшения, всички други външни украшения ще му принесат най-големите нещастия.

Та казвам, учението е следното. Аз искам всички вие да ходите по вашия път, но не сегашния път. Искам всички да вървите във вашия път, както първоначално сте тръгнали, по пътя на вашия ум. Искам всички да вървите по пътя на вашето сърце, но не сегашното. Ако е сегашното, ще ви предскажа какво ви чака, хич не си поплювам. Страшно има. Като дойде

да ги гадая, пътя, по който първоначално сте тръгнали, на вашия ум, сърце и воля, очаква ви голямо щастие. Та да се върнете всички по пътя, който ви е начертан. Това са три пътища, съединени в едно: единият на физическото поле, другият в духовния свят и третият на божествения свят. Три пътища водят към трите велики добродетели. Те образуват туй, което наричам човек. И този човек, който ходи в тия три пътища, е Христос и казва: „Аз съм пътят, истината и животът." Три неща са. Това е фигуративно казано.

Туй ви казвам не за обезсърчение, такъв е животът засега. От всеки от вас зависи как да формира своята съдба. Когато човек стане умен, не мислите, че съдбата е нещо механично. Съдбата, това са най-умните същества, които са турени да отсъждат право. Щом се намерите пред своята съдба, тя не е жестока. При съдбата ти ще се срещнеш с най-добрите хора, с най-благородните и най-справедливите. Те ще кажат: „По този път, по който вървиш, туй не е право." И ще ти кажат: „По този път трябва да вървиш." И ще се върнеш назад. Ние сега се плашим от съдбата, казваме: „Страшна е съдбата." Но това са най-умните същества, които определят пътя на твоето щастие. Когато Давид имаше да избере, той каза: „По-хубаво е човек да падне в ръцете на Бога, отколкото в ръцете на хората." Че какво лошо има в това, че ни съдят. Нещата ще бъдат изнесени, както са.

Тази божествена жена, както я описва Соломон в Притчите… Каква трябва да бъде добрата жена или добрият човек? Той трябва да бъде накичен с всички тия добродетели. Първото нещо, човек трябва да има абсолютна вяра, която да не се поколебава в нищо. Никое страдание, никоя мъчнотия в света да не е в състояние да го отмести от пътя. И никое благо да не е в състояние да те измести от пътя ти. И в скърбите, и в радостите, и във веселението ти да държиш една и съща посока. Никога да не правиш сравнение, да кажеш, че този човек седи по-горе от мене или седи по-долу от мене. Човек, който е на земята, не трябва да се сравнява с тези, които са по-долу от тебе, той трябва да се сравнява с тези, които са по-високо от тебе, да кажеш: „Искам да бъда като тях." Да сме не вечер, захождащо състояние, но да бъдем, каквото е изгряващото слънце до зенита. Винаги човек да гледа нагоре и по-нагоре, да стигне до зенита.

Зенитът е организиране в човешкия живот, значи да реализираш онова, което ти си желал в света. А щом го реализираш, трябва да започнеш един нов строй, една нова епоха, в която ще разбираш в какво седи новото, в какво седи смисълът на живота. И Писанието казва: „Нито око е видяло, нито ухо е чуло, нито на човека наум е дохождало за онова, което Бог е приготвил за тия, които го любят, за онези, които го обичат." И този закон е верен. Няма човек в света, който, като почувства, че вие го обичате, да не е готов да стори всичко за вас. Няма същество в света, даже и най-жестоките,

вземете една боа, ако я обичате, тя се привлича при вас, увива се около вас. Но изгубите ли любовта си, може да направи костите ви на пух и прах. В закона на любовта няма никакво изключение. Един дявол, ако го обичате, и той може да ви слугува, да го направите кротък и смирен. Изгубите ли любовта си, той може да ви направи на парчета.

Силата на човека седи в онзи разумния закон, силата на човека седи в това разумното, да се не поколебае човек. Единственият неизменен закон в света, той е само законът на любовта. В любовта има три неща, които никога не се изменят, а всичко наоколо ти се мени. Когато този център остане неизменен, всички неща около него ще се оформят и ще се постигне целта. Изгубим ли тази опорна точка, всичко е изгубено. Туй е основното нещо сега. Не се плашете нито от мъченията, от мъки. Бъдете на земята щастливи. Когато на земята иде едно благо, да мислите, че съдбата ви се усмихва, опитват ви вас. По-голямо богатство в света никой не може да ви даде от това, което сега имате.

Вие сте чудни, ако мислите – сега трябва да станете богати. Вие се заблуждавате. Вие носите едно несметно богатство в себе си. Това всеки от вас трябва да го знае: едно несметно богатство носите. Едно несметно богатство носите в главата си; едно несметно богатство носите в ръцете си; едно несметно богатство носите в краката си; едно несметно богатство носите в очите си; едно несметно богатство носите в ушите си; едно несметно богатство носите в носа си; едно несметно богатство носите в устата си; едно несметно богатство носите в езика си, къде ли не. Несметно е богатството на човека. Ако знаеш да кажеш намясто само една дума, това е небивало богатство. Ако ти знаещ къде да употребиш ръката си, ти си изменил цялата своя съдба. Ако знаеш да хванеш царската дъщеря, когато се дави, ти си изменил своята съдба.

Коя е царската дъщеря? Една твоя добродетел се дави, ако знаеш да бръкнеш с ръката си и я извадиш. Кои са тия царски дъщери? Това са онези добродетели, които сега се давят в тинята на човешкия живот. И всеки от вас трябва да тури ръката си и да извади тази добродетел навън, фигуративно говоря, и да я тури в душата си. Единственото място, дето добродетелите живеят, не е тялото, но душата. Те са родени да живеят в нашите умове, в нашите сърца и нашата душа. Туй е човекът. Когато добродетелите са извадени оттам, ще опитаме своя живот, тогава цялото небе, цялата природа, всичко туй ще бъде с нас и ние ще минем от сегашното смъртно състояние в безсмъртно, от сегашното робство в свобода, от безлюбие в любов и животът ще има съвсем друг израз, отколкото днес, съвсем друг изглед, отколкото този, който има днес.

„Благословен Господ, Бог наш“
Тайна молитва

Тридесет и трета неделна беседа
14 май 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_05_17 Въждаления на душата
лекция пред общия окултен клас

ВЪЖДЕЛЕНИЯ НА ДУШАТА

Размишление.

Тема за следния път: „Защо човек обича богатството, а презира сиромашията?“

Като пишете темата си, изнасяйте най-съществените мисли, най-ценното върху нея. Много неща могат да се пишат, без да се изнесе същественото. Обаче, важно е същественото в темата. Кое е същественото при съграждането на една къща? – Основата и материалът за нея. – Кое е същественото за дишането? – Въздухът. – Кое е същественото, което задоволява жаждата, на човека? – Водата. – Кое е същественото за запазване топлината на тялото? – Облеклото. – Защо се облича човек? – За да запази тялото си от външните неблагоприятни условия. Голият се излага на големи страдания. Причината за пропадането на първия човек беше голотата му. Той беше подложен на изпит и пропадна. Голотата се отрази на съзнанието му, затова той не издържа изпита. В съзнанието му имаше нещо неустойчиво. Значи, истинската причина за пропадането на първия човек се крие в неговото съзнание.

Като се говори за същественото, ще го различавате от несъщественото. Да бъдеш облечен, това е съществено, обаче, да туряш на дрехата си ширити, панделки, украшения, това не е съществено. Да пиеш вода, това е съществено; трябва да задоволиш жаждата си. Да пиеш вино, ракия, това не е съществено. Да ядеш хляб, това е съществено, трябва да задоволиш глада си. Да ядеш пищна храна, това не е съществено. Пищната храна има отношение към вкуса, а хлябът – към глада. Само същественото дава светлина на човека и определя посоката на неговите мисли. – Защо човек мисли, чувства и действа? – Ето един въпрос, върху който трябва да мислите и сами да си отговорите. Питам: Може ли човек да не мисли, да не чувства и да не постъпва? За да мисли човек, все трябва да има някаква основна, подбудителна причина. – Каква е тя? – Там е философията, да се намери тази причина. За да чувства, пак трябва да има някаква подбудителна причина. Чувствата на сегашните хора наричам вкус. Имаш желание да се облечеш – веднага иде вкусът да определи, как да се облечеш и какъв цвят да бъде дрехата. Мислете върху въпросите: защо човек яде, защо се облича, защо диша, защо пие вода. Ще кажете, че облеклото го предпазва от външните условия. Така е. Яденето пък помага за неговото растене. – И това е вярно. Обаче, за растенето е нужно дишане. Без въздух човек не може да расте. И без мисъл също не може да расте.

Значи, храната, въздухът, водата, светлината, мислите и чувствата са главни фактори за съграждането на човешкия организъм. Като яде, като диша, като мисли и чувства, човек разрешава по-лесно въпросите на живота, отколкото без храна, без дишане, без мисъл и чувстване. При това, мисълта и чувстването трябва да бъдат правилни.

Какви въпроси разрешава човек? – На това може да се отговори следното: Частта никога не може да обхване цялото. Никой няма ясна представа за целокупния живот. Даже отделният човек няма представа за себе си. При сегашното си развитие, човек познава отчасти своето тяло; какво представя неговият физически, духовен и умствен живот, и за тях знае малко. Даже и учените, и духовните хора знаят малко за тялото си и за процесите, които стават в различните системи. Те изучават всичко това в подробности, но същественото не знаят. Има нещо скри го и за самите тях. Има нещо в човека, което не се поддава на изследване от сегашните учени. В такъв случай, невежеството е общо за всички. Сега вие лягате и ставате с мисълта, че много знаете. – Имате знания, но същественото не знаете. Щом се домогнете до същественото, всички въпроси се разрешават.

Защо човек дохожда мъчно до съществените неща? – Много естествено. Как ще обясниш една идея с думи? Как ще я докажеш? Колкото логически да мислиш и да говориш, все ще остане нещо неразбрано. Казваш на едного: В софийско някъде е заровено голямо богатство. Като го намеря, ще живея като цар. Какво разбра този човек? Нищо не разбра. Софийско е голяма област. Важно е, де е това богатство, колко е голямо, може ли да се намери и, ако се намери, ще остане ли в твоите ръце. Знаеш нещо, но с това знание нищо не се постига. Друг е въпросът, ако точно определят мястото на заровеното богатство. Въпросът става по-ясен. Най-после могат да кажат още по-точно: златото се намира в една площ от 100 кв. м. широчина и 10 м. дълбочина. Въпросът става още по-ясен. Един ден, когато стъпиш върху богатството и не отстъпваш нито милиметър от това място, ти си дошъл до същественото. Следователно, докато хората се движат от едно място на друго, те са далеч от истината. Щом престават да се движат, щом не се мърдат от мястото си, те са намерили истината.

Като ученици, вие се стремите към повече знания и, ако ги придобиете, ще мислите, че сте учени хора. Значи, ще научиш науката за ухото, за носа, за окото и устата, но ако не приложиш това знание, нищо не си придобил. Има смисъл да знаеш много, но да помагаш с това знание и на близките си. Един велик художник трябвало да рисува един милионер американец, който му обещал голямо възнаграждение, ако го нарисува добре. Художникът, уверен в своите способности, приел поръчката. Всеки ден ходел в дома на американеца да му позира. Портретът бил почти готов, но

за голяма изненада на художника, не могъл да нарисува добре носа. Днес схване добре линиите на носа, на другия ден вижда нещо особено, някакъв наклон надясно, или наляво. Отчаян, той казал на милионера: Извинете, господине, носът ви не мога да нарисувам. Никога досега не съм имал такъв случай, да рисувам толкова неустановен и подвижен нос. – Много естествено, носът ми е изкуствен. Вината е в моя нос, а не във вашето изкуство. Вината ви е само в това, дето не познахте, че носът ми е изкуствен.

Казвам: И в природата съществуват изкуствени неща, които не са съществени. Има изкуствени очи, нос, чело, но те не са от значение. Какво ще научиш, ако рисуваш изкуствени неща, маски и др.? – Нищо особено. – Следователно, ако рисуваш нещо, да е такова, което никога не се мени. Това е същественото. С други думи казано: Ще рисуваш човека в неговата първична същина. Ще нарисуваш човека в неговата неизменна форма, без никакви прибавки и украшения. Каква дреха е тази, с редица дупки и копчета? Това са несъществени неща. Днешната мода изисква дупки, копчета, джобове на дрехите. Обаче, в бъдеще дрехите няма да имат никакви прибавки. Време е да се освободите от всички излишни неща, останали от ред поколения, от деди и прадеди. Когато се освободите от излишъците във вашия ум, сърце и воля, ще започнете да мислите право.

Млада мома се жени за богат, възрастен човек. – Защо? – Иска да стане богата наследница. Тя очаква той да умре и да наследи богатството му. Това е крива мисъл, резултат на наслоявания от миналото. Богатият мъж умира, но тя нищо не получава, остава излъгана. Който се жени за богатството, в края на краищата остава излъган. Повечето жени се женят за богатството на мъжа, а не от любов към него. Малко жени се женят по любов.

Когато създаде Адам и Ева, Бог ги постави в рая, в голямо изобилие, да бъдат свободни и независими. Ако не бяха свободни, те нямаше да сгрешат. Като свободни и независими, те се разхождаха из рая, ядяха от всичките плодове и се радваха на живота. Едни ден Ева срещна учения адепт в рая и започнаха да се разговарят върху големи философски въпроси. Главният въпрос се движел около ябълката, т. е. около забраненото дърво. Ева се заинтересувала, защо адептът се отличава от тях, защо е толкова хубаво облечен. Той отговорил: Едно време и аз бях като вас, но откак ядох от това дърво, станах като Бога. Ева пожелала и те да станат като Бога и престъпила закона: яла от забраненото дърво и дала от него и на Адама. В този момент те разбрали, че са голи. Ушили си дрехи от листа и се скрили от погледа на Бога. И до днес хората грешат като Адам и Ева.

Сега и вие, като младата мома, очаквате някакво богатство от школата. Не, школата нищо няма да ви даде наготово. Ако учиш, ще придобиеш знание. То ще те научи да мислиш правилно. Каквото е отношението ви към физическия свят, такова ще бъде и към Божествения. Знанието, което придобиете на физическия свят, ще ви приготви за Божествения свят. Ако първите човеци бяха опазили заповедта на Бога, да не ядат от дървото за познаване на доброто и злото, те щяха да придобият новото, истинското знание. Те щяха да ядат от дървото на живота. Едно се искаше от тях: да проявят послушание, да се откажат от плода на забраненото дърво. Обаче, те не издържаха. Предпочетоха пътя към познаване на доброто и злото, отколкото пътя към вечния живот. Ако Бог не беше дал тази заповед, човек щеше да остане в едно средно положение – без никакъв прогрес. Представете си едно дете, което живее на земята хиляди години и не расте. Какъв смисъл има неговият живот?

Днес често се говори за саморазвитие и самопознаване. Скритият смисъл на тези понятия означава, какво трябва да бъде отношението на човека към Божествения свят. Това едва сега започва. – Нищо ли не сме придобили досега? – Придобили сте нещо, но трябва да продължите по-нататък. Щом си влязъл в училището, ще се учиш да рисуваш. Като излезеш от училището, през целия си живот ще рисуваш. Доколкото можеш да въплътиш онова, което Бог е вложил в тебе, дотолкова ще бъдеш велик художник. Има картини съдържателни, има картини и без съдържание. Например, гледате на човека, като на картина, и казвате: Устата на тая картина е хубава; очите, носът са хубави. Гледаш една уста и казваш: Тази уста може да изкуси човека. – Тази картина може да се предложи само на голям мъдрец, на учен човек, който няма да се изкуси. Кой се изкушава днес? – Адам. – Още кой се изкушава? – Ева. Тя яде от забранения плод и даде на Адама. Който взима е слаб; който дава е силен. Само слабият се изкушава. Щом пожелаеш да вземеш нещо, ти си подложен вече на изкушение. Такъв е законът на необходимостта. Следователно, ти можеш да взимаш само от онзи, който те е родил. Неговото даване е безопасно. Вземеш ли нещо от онзи, който не те е родил, ти си в опасност. Светът е безопасен дотолкова, доколкото можеш да възприемеш Божественото от него. Не можеш ли да възприемеш Божественото, изкушението иде. Същият закон действа и в знанието. Изобщо, човек не е свободен от изкушението. Имаш добро разположение на духа; мислиш, че всичко си придобил, но в един момент те подлагат на изпит и не можеш да го издържиш. Защо изгуби разположението си? – Защото беше в градината и не можа да издържиш изпита си. Недоволен си, отчаян си, не знаеш какво да правиш. Трябва да дойде някой отвън да ти помогне. Какво може да излезе от човек, който чака външна помощ?

Днес всички хора – млади и стари, са на изпитания. Няма човек на земята, който да не е минал и да не минава през тях. Без да подозира човек, невидимият свят го подлага па изпитания – явни и тайни. Изпитанията разтърсват съзнанието на човека и проверяват, доколко той е буден. – Нужно ли е Бог да изпитва човека? Не знае ли, колко е будно съзнанието му и доколко е готов за Божествения свят. – Ти знаеш, че дърветата растат, но щом си ги посадил, непременно трябва да отиваш при тях, да видиш, как растат. И Бог знае, че човек расте и се развива, но Той слиза близо при него, да види как се проявява, за да вземе съответни мерки за изправянето му. Казваш за нещо: Аз зная тази работа. – Знаеш я външно, но не и вътрешно. Казваш: Мене куче не ме е хапало и няма да ме хапе. – Днес не те е хапало, но утре може да те ухапе. Ако си птица и хвърчиш из въздуха, куче не може да те хапе. Но докато ходиш по земята, има възможност да те ухапе. Вие живеете в гъстата материя, следователно, изкушението всякога може да дойде и да ви ухапе. Има астрални, психически и умствени изкушения. Като пожелаеш нещо, изкушението може да дойде от астралния свят. Пожелал си нещо за ядене, или някаква дреха. Ако видиш някоя хубава книга, ти искаш да я прочетеш. Щом пожелаеш да я откраднеш и задържиш за себе си, изкушението иде от умствения свят.

Гледаш нарисувана една уста и казваш: По устата познавам, че този човек е здрав и умствено, и сърдечно, и физически. Той е пълен с енергия. Трябва да се намери някой да го освободи от тази енергия, както кравата се освобождава от своето мляко. – Среща ли се такава уста между хората? – Среща се, разбира се. В средата на устата има една тъмна линия, която представя долина. В нея могат да насадят плодни дървета, защото има изобилно вода за напояване. Който има такава линия на устата си, той е добър човек. Двете устни представят идеална двойка. Те си живеят в пълен мир и съгласие. Когато се храни, човек приближава и отдалечава устните си, без да ги чуе и разбере някой.

Като правя тези сравнения, имам предвид целокупния живот. Някои мислят, че като са близо един до друг, много се обичат. Те се лъжат. Меркурий и Венера са най-близко до Слънцето, но това не показва, че те са в най-добри отношения с него в сравнение с по-отдалечените планети. На същото основание, и устата, като орган на лицето, не показва, че тя е най-близо до човека. Преди всичко, в бъдеще устата ще мине през големи промени, както се е изменяла, докато дойде до формата на човешка уста. Не само устата ще се измени, но всички органи – очите, ушите, носът, челото, при което постепенно ще се оформят.

Като ученици, от вас се иска да разсъждавате правилно. Например,

виждате едно шише, пълно с някаква течност. Кое е съществeното в това шише? Ще кажете, че същественото е формата. В едно отношение сте прави, защото формата е неизменна. В тази форма може да се налива различно съдържание. Какво ще кажете за съдържанието? Какво представя това шише без съдържанието? Значи, в друго отношение, съдържанието е същественото. Най-после, смисълът на шишето е същественото. Същото се отнася и до човека. Той носи тяло – физическа форма; във формата се крие съдържанието – чувствата; мислите пък представят смисъла, т. е. силата на човека. Следователно, съществена е формата на човека, съществени са чувствата му, съществени са и неговите мисли. Без мисъл нищо не се постига. Мислете, за да осигурите своето щастие. Човек сам създава щастието си. Не очаквайте щастието си отвън. Който ви донесе щастие отвън, пръв той ще ви го вземе. Това, което сте получили в наследство от деди и баби, ще ви се вземе; ще ви оставят това, което вие сами сте придобили. Божествените неща остават завинаги с вас, а човешките, които вие сте наследили, ще ви се вземат. Божествените неща не се наследяват. Значи, душата, излязла от Бога, носи Божественото в себе си и трябва да го реализира. Човек мисли, за да живее в светлина; чувства, за да живее в топлина и действа, за да се движи, т. е. да се мести. Без мисъл няма светлина, без чувстване няма топлина и без действие няма движение. (В салона влезе една котка.)

Какво ще кажете за тази котка? Защо влезе тук? Тя представя едно от състоянията на света – желанието му да наследи богатствата на земята. Тя е закъсняла в развитието си и не знае, кога ще дойдат благоприятни условия за нея. Тя казва: Страшно е, когато човек изгуби условията за своето развитие. Тогава никой не може да му помогне. Дали така мисли котката, или не, това е мое твърдение. То може да се подложи на критика, но аз вярвам, че е така. И вие вярвате, че е така. И котката вярва, че е така. Аз не говоря за котката, като форма, като същество, изостанало в своето развитие. Аз я разглеждам като буква от азбуката на любовта. За да се спасят от лошите условия на живота, някои човешки души, изостанали в развитието си, влизат в животинските форми – котка, куче, кон и там прекарват, докато условията им се подобрят. Тези души се приютяват в животинските форми, както пътникът в бурна нощ или както морякът се хваща за някоя скала след голямо корабокрушение. Лошо е положението на изостаналите души, но без тези почивни станции е още по-лошо.

Коя е съществената мисъл на тази лекция? – Основната мисъл е за центъра, като начало, като изходна точка на съществeното. Без център никакъв успех не съществува. Докато е на земята, човек действа – движение в една посока – в дължина, т. е. в едноизмерния свят; чувства – движение в плоскост, в дължина и ширина, и мисли – движение в три посоки, т. е. в

триизмерен свят. Като влизаш в по-високите светове, и там се повтаря същото – действаш в едноизмерния свят, чувстваш в двуизмерния свят и мислиш в триизмерния. Ако геометрикът чуе това, ще се смее. Обаче, аз казвам: Мисли само онзи, който се движи по права линия, по плоскост и по измеренията на тялото.

И тъй, Божественото е съществената в живота. То не се проявява в човека, докато той се дразни, докато се съмнява, докато живее в заблуждения и противоречия. Докато не мине през изпитания, изкушения и противоречия, човек е далеч от истината, далеч от Царството Божие. Ако мисли, че може да избегне този път, той се лъже. Ще правиш усилия, ще страдаш, ще се раждаш и прераждаш, докато най-после влезеш в пътя на реалността. Само така ще постигнеш въжделенията на своето сърце, въжделенията на своя ум, най-после, и въжделенията на своята душа.

Три неща иска да постигне човек: свобода, любов и знание. Щом ги постигне, той е реализирал въжделенията на своята душа.

Т. м.

35. Лекция от Учителя, държана на 17 май, 1933 г. София. – Изгрев.

Книги:
* Въждаления на душата
Трите посоки (Общ окултен клас. Година XII (1932–1933). Том III. София, 1948)
16 беседи от 26 април 1933 г. до 9 август 1933 г.
Начало: 05:00

1933_05_19 Разнообразието в живота
лекция пред специалния клас

РАЗНООБРАЗИЕТО В ЖИВОТА

Само светлият път на Мъдростта води към Истината,
В Истината е скрит животът.

Като ученици, вие трябва да се стегнете да работите, да учите и прилагате. Знание без прилагане нищо не струва. То е товар, който обременява човека. Какъв смисъл има да се товариш, без да използваш товара? И прахът е товар, който само разяжда. Има физически, астрален и умствен прах. Ако не упражняваш чувствата си, сърцето ти ще се наслои с прах; ако не упражняваш ума си, той ще се наслои с прах.

Нашата задача не е да се прашим, но да се освобождаваме от праха. Ние не сме деца, да се прашим. Под „деца“ разбирам същества, които само чувстват, без да мислят. Каквото и да прави, детето не мисли за последствията. Ще кажете, че вие не сте деца. Верно е, вие сте възрастни, но въпреки това не можете да се справите със себе си. Имате едно желание, не знаете как да го задоволите. Чувствате глад. Как ще го задоволите? Гладът съществува и в природата. Всички същества изпитват глад; и всяко същество разрешава глада по свой начин. – Как го разрешава овцата? – Като пасе трева. – Вълкът? – Като яде овце. – Птичката? – Със зрънца. – Растенията? – Те пущат корените си дълбоко в почвата, отдето чрез соковете, които отделят, разтварят онези вещества, които им са нужни, и ги поглъщат. В това отношение те познават химията по-добре от човека. – Как разрешават хората глада? – Като използват готовите хранителни вещества в плодовете, растенията и животните. Затова човек се храни с плодове, с растителна и месна храна. Значи човек яде всякаква храна. От храната, която употребява, зависи какви ще бъдат неговите разбирания. Който се храни с месо, има различни разбирания от този, който употребява растителна храна. Човек трябва да изучава процеса на храненето, както и влиянието на храната върху себе си. Между човека и храната има известно отношение, както и между числата. Казвате, например, 1:2=2:3. Какво означава това отношение? Представете си, че имате един кон, който принадлежи на двама господари. Значи отношението е 1:2. Как ще се справи конят с двамата си господари? Ако работи 10 часа на ден, по колко часа ще работи за единия си господар, и по колко за другия? Това зависи от отношенията на господарите помежду им. Ако те са в добри отношения, конят ще работи и за двамата по 5 часа дневно. Ако единият господар има по-голямо право на коня, работата на коня ще се раздели според правата над него. Отношения съществуват

между приятели, между плоскости, между ъгли. Имате, например, две плоскости A и B (фиг. 1), които се срещат в една обща точка,

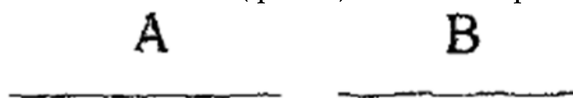

фиг. 1.

отдето може да се издигне перпендикуляр C (фиг. 2). Между плоскостите съществува такова

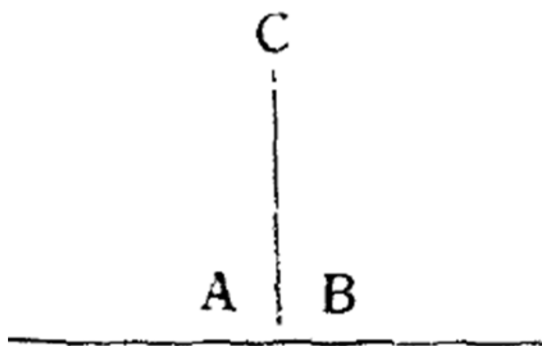

фиг. 2.

отношение, каквото между числата 1 и 2. Значи A:B, както се отнасят правите ъгли, които се образуват при издигане на перпендикуляра C. Между луната и земята съществува отношение, както и между земята и слънцето. Луната се върти около земята, както земята около слънцето. Еднакъв ли е пътят, който луната образува при движението си около земята, както този, който образува земята при въртенето си около слънцето? – Не е еднакъв. – Защо? – Има причини за това. Как ще наречем онзи, който е създал земята, луната и слънцето? – Творец. Защо Бог ги е поставил в известно отношение? – Мъчно може да се проникне в Божията мисъл.

Аз нахвърлим известни мисли, но не обяснявам още причините и последствията. Защо луната се движи около земята, а земята – около слънцето? – Много просто. Всякога малките тела се движат около големите. Закон е: Голямото всякога привлича малкото. Последствия от този закон: Големите дават, малките взимат. Голямото те привлича, за да ти даде нещо. Като се привлича от голямото, малкото всякога взима. И в живота е същото. Някога един човек те привлича, но ти се страхуваш от него. – Защо? – Има причини за това. Вие още не сте готови да ви обясня закона за привличането. Ще се съблазните и след това трябва да ви чистя. Как ще ви изчистя? – Чрез огън. Ако сте злато, и нечисти да сте, огънят ще ви очисти; ако сте дърво, ще изгорите в огъня. Някога привличането причинява радост, а някога – скръб. Какво ще изпиташ, ако те привлича мечка? – Страх. Какво може да ти даде една мечка? Освен привличане, съществува и отблъскване. Ако една мисъл ви отблъсква, нищо не може да

ви даде. Щом една мисъл ви привлича, непременно тя дава нещо от себе си. Важно е дали мисълта, която ви привлича, ще внесе нещо положително във вас. Опитът в живота ще покаже това. Стремете се към ония мисли и чувства, които като ви привличат, внасят във вас нещо положително. Когато го привличат, първо човек изпитва страх, а после – колебание. Кой се страхува: големият, или малкият; слабият, или силният; ученият, или невежият? Обикновено слабият, малкият, невежият се страхуват. Значи, когото привличат, той се страхува.

Вървиш по улицата, блъснеш се в един човек, и двамата паднете на земята. Питам: Защо стана така? Не можа ли да се избегне сблъскването? – Щом е станало, така е трябвало да бъде. Нещата стават по различни начини. Някога можеш да избегнеш нещо, някога не можеш да го избегнеш. Например, вървиш по улицата и по невнимание блъснеш някого. Той пада на земята, кракът му се навехва и не може да се вдигне. В случая ти си длъжен да поемеш грижата за този човек. Ще го закараш на болница и ще плащаш за него, докато оздравее. Можеше да се случи и друго нещо: като видиш, че пада, бързо да го поемеш и да предотвратиш падането. В случая щеше само да се извиниш, че си го бутнал, без да плащаш за лекуването му.

Като се натъкват на страдания, хората се питат защо идат страданията, не може ли без тях. Едни си отговарят, че не може без страдания; други казват, че може и без страдания. Кой страда: който дава, или който взима? Отговорът е различен, според степента на развитието на човека и според неговото разбиране. Някой страда от това, че нямал припечен хляб. Като гледа, че друг яде такъв хляб и се усеща здрав, разположен, той отдава неуспехите си на факта, че не яде припечен хляб. Това е заблуждение. Колко хора ядат припечен хляб и са слаби. Други не ядат такъв хляб, а са здрави и силни. Кой припича хляба си? – Умният. Невежият яде, какъвто хляб намери. Добре опеченият хляб е за предпочитане пред недопечения. Какво ще бъде състоянието ти, ако всеки ден ядеш каша от старо брашно, едва сварена? Туриш я на огъня да поври малко и, още недоварена, започваш да ядеш. Ще се нагълташ с тази каша, но след малко ще я повърнеш. Какво си придобил от нея? Не само че нищо не си придобил, но ще изгубиш двойно повече сила: от една страна си изразходвал известно количество енергия, докато я изядеш; от друга страна, изразходваш още енергия, докато я върнеш назад. При това положение могат ли работите ти да вървят напред? Ще бъдеш ли здрав?

Всички трябва да мислите. Лесно се иска от хората да направят нещо за тебе. Как ще го направят? Какво можеш да направиш за ближния си? – Да му дадеш добре опечен хляб. Само така работите и на двамата ще се

нареждат добре. Ако дадеш на ближния си недопечен хляб, работите и на двамата ще останат назад. Какъв хляб предпочитате: печен на фурна или на слънце? Ако питате мене, аз предпочитам хляб, печен на слънце, отколкото на фурна. И слънцето пече своя хляб – житото, като го прави на малки самунчета – зрънца. Човекът, като се мисли по-умен от слънцето, прави големи хлябове и ги пече на фурна. Каква е разликата между хляба на слънцето и хляба на човека, не се знае. Слънцето пече дълго време своя хляб – житото, а човек пече хляба си за един–два часа. Малък е хлябът на слънцето, но хранителен. Колко плаща житото за опичането си? – Наистина, плаща ли житото за опичането си? – Плаща, разбира се. В това отношение слънцето е взискателно и строго. Трябва да му се плаща! То е точно, както в плащанията на своите дългове, така и във взимането.

Колко дължи житото на слънцето? Направете изчисление, сами да си отговорите. Един хляб се пече за 5 лева. В един килограм жито има около 16,000 зрънца. Значи, ако за опичането на едно зрънце се плаща по 5 лева, колко ще се плати за един килограм жито? Като умножите 16,000х5 – 80,000 лева. Обаче слънцето не взима по 5 лева за един хляб, а по един лев. Значи половин килограм брашно е образувано от 8,000 житни зрънца. За опичането на едно зрънце слънцето взима един лев. Следователно за опичането на хляб, направен от половин килограм брашно, слънцето взима 8,000 лева. Кой досега е платил 8,000 лева за един хляб? Ако разгледаме този въпрос по буква, ние ще отидем далеч в разсъжденията си. Искам да ви наведа само на мисълта, да знаете колко скъпо струва един хляб. Хлябът е даден на човека по благодат, като благословение. Ако зъбите ви са здрави, яжте житото сурово, няма защо да го мелите и печете. Знаете ли какво се иска от човека, за да си приготви един хляб като вашия? – Той трябва да бъде съвършено здрав; само на такъв човек се позволява да мели житото, да меси хляба и да го пече. Ето защо, за предпочитане е да се яде сурово жито, отколкото да ядете приготвен хляб от какъв и да е фурнаджия. Житните зрънца и готовият хляб представят две книги: първата е напечатана от самата природа; в нея думите са наредени в естествен, правилен ред. Втората книга е печатана от човека. В нея думите са разбъркани, с цел да се предаде мисълта на някой автор. Много такива автори има, които са напечатали в голямо количество свои книги. Първата книга има и форма, и съдържание, и смисъл, а втората има форма и съдържание, но смисъл няма.

И тъй, думите са елементи на физическия свят, а мислите – на умствения свят. Питаш: „Защо ми са чувствата?“ – Те са необходими като елементи в духовния свят. Трябва да знаеш как да употребяваш тези елементи. Духовният свят не може да се прояви без чувства. Постъпките са елементи на физическия свят. Докато е на земята, човек не може без постъпки. Като

знаеш това, не питай защо мислиш, чувстваш и постъпваш така, а не иначе. Както и да мислиш, чувстваш и постъпваш, все е добре. Важно е как съпоставяш мислите, чувствата и постъпките си. Има закони, които определят отношенията между елементите в природата. Също така те определят отношенията между мислите, чувствата и постъпките на човека. – „Защо трябва да постъпвам добре?“ – Ако не постъпваш добре, не можеш да станеш истински човек. Много естествено. Как ще съградиш една къща, ако не поставиш камъните, тухлите, гредите на мястото им и по правилата на строежа. Каква къща ще бъде тази, ако стените не са точно перпендикулярни на пода? Каква ще бъде тази къща, на която стените са много тънки и слаби? Всяка постъпка, на място, допринася нещо за правилния градеж. Как ще изправите живота си, ако всяка мисъл, чувство и постъпка не са на мястото си? Който познава законите на живота, лесно може да изправи своя живот.

В древността един окултен ученик бил затрупан със сладки материали. Дошли близките му да го освободят от този товар. Те почнали да го разравят с лопати. Колкото го разравяли, толкова повече той се заравял. Те се видели в чудо. Най-сетне се сетили да го залеят с вода: като се разтвори захарта, той ще се освободи. В случая захарта представя горчивите думи. Те произвеждат налягане върху човека, което го заравя в земята. Горчивата дума има външно отношение към онзи, който знае как да я използва. Ако я носиш на гърба си, без да я използваш, тя ще ти причини голяма вреда. Ако я приемеш вътрешно, тя ще ти бъде от голяма полза.

Съвременните хора живеят в областта на завършените процеси, отдето трябва да излезат. Изсъхналото дърво е завършен процес; лошият човек е завършен процес; съмнението, подозрението, омразата са също завършени процеси. – „Какво да правя, като мразя?“ – Ще излезеш от завършените процеси и ще влезеш в незавършените. Младостта е незавършен процес, а старостта – завършен процес. Старият не може да се подмлади, ако не излезе от кръга на завършените процеси. Във всички завършени процеси тялото губи от себе си, то се унищожава. Всяко тяло, което придобива нещо и разумно расте, то е в незавършените процеси. Аз взимам израза „незавършени процеси“ не във външното натрупване – той се намира в процеса на съвършенството. Който не разбира мисълта ми, ще каже: „Какво има той предвид?“ Аз пък казвам: Вие защо питате? Навярно предполагате, че аз имам някоя задна мисъл. Прави сте за себе си. Но аз предполагам, че и вие имате задна мисъл.

Като говоря за завършените и незавършените процеси, имам предвид да ви заставя да мислите и разсъждавате правилно. Мислите, чувствата и постъпките ви са добри, но не са поставени на място. Човек трябва да

хармонизира своите мисли, чувства и постъпки. Това значи да хармонизира Божествения, духовния и физическия свят. В такава хармония живеят разумните същества. Казваш: „Свободен съм да постъпвам както искам“. Не е така, постъпките са резултат на мислите и чувствата. Ти не можеш да постъпваш по един или друг начин, ако не се ръководиш от своите мисли и чувства. Отиваш на планината. По пътя срещаш хубави, чисти извори. Жаден си, искаш да пиеш вода. Имаш право да си избереш извора, от който ще пиеш. Можеш ли да пиеш едновременно от всички извори? – Ще пиеш само от един извор, който избереш. Също така и постъпката има отношение към специфични мисли и чувства, а не към всички. Всеки човек е извор. Това, което извира от човека, не е за тебе. Ти можеш да черпиш нещо от неговия извор, но не изцяло. Ако изворът е топъл, може да се окъпеш и да излезеш освежен. Ако е студен, не се къпи в него. Може да се разболееш и скъпо да платиш. – „Искам да се разхладя малко в студения извор.“ – Може да се разхладиш, но инвалид ще станеш. Каква нужда имаш да се къпеш в студения извор? Студеният извор взима, а топлият дава. Студеното е омразата в живота, а топлото – любовта, която излъчва топлина. Значи любовта не е топлина, а дава топлина. Общо казано, любовта нито е топла, нито е студена.

Досега аз говорих; сега ще говорите вие. Какво заключение ще извадите от всичко казано? Направете превод на отношението 2:3. Могат ли 2 крави да родят 3 телета? – Могат. Едната ще роди едно теле, а другата – две телета. – Могат ли да родят четири телета? – Могат. – А шест? – Не могат. Поне при сегашните условия е невъзможно. При други условия е възможно. Изобщо, природата определя отношенията между живите същества по разумен път. Следователно не можеш да постъпваш разумно, ако не мислиш и чувстваш разумно. По-добре е обаче да мислиш и чувстваш, отколкото да не мислиш и чувстваш. Като мисли и чувства, добрият човек впряга излишната си енергия на работа и придобива знания. Кажеш ли, че можеш и без мисъл, ти започваш да се разлагаш, докато най-после изчезнеш.

Дръжте в ума си мисълта: Човек е поставен между три разумни същества, от първа степен. За да бъдеш разумен, трябва да разбираш законите, по които действат тези същества, и да спазваш правилата, с които те си служат. Тези същества действат самостоятелно, без да влизат в стълкновение или сблъскване помежду си. Кои са тези същества? – Едното е на ума, другото е на сърцето, а третото – на волята. Следователно, ако мислите ви се управляват от съществото на ума; ако чувствата ви се управляват от съществото на сърцето, и действията – от съществото на волята, вие сте разумни. Значи човек се ръководи едновременно от трима учители, които всеки ден му дават наставления, как да се управлява.

Първият учител го напътва в областта на правата мисъл; вторият учител го напътства в областта на чувствата; третият учител го води в областта на действията. Първият учител е свързан със съществата от Божествения свят; вторият учител е свързан със съществата от ангелския свят, а третият е свързан със съществата от човешкия свят. Като разберете тези неща, лесно ще се справите с противоречията. Вън от тези учители, никой не е в състояние да ви даде упътванията, които ви са необходими в живота. Може ли ученият да възстанови вашата памет? Той може само да констатира, че паметта ви е слаба, но не и да я усили. За да ви помогне, той трябва да има специфично, Божествено знание. Работете върху себе си, да се проявите като истински човеци. Цената на човека се заключава в неговите чисти мисли, чувства и постъпки. Чистата мисъл допринася нещо за ума; чистите чувства допринасят нещо за сърцето, а чистите постъпки внасят импулс във волята.

И тъй, какво заключение ще извадите от всичко говорено досега? Ще кажете, че задачата ви се състои в това, да имате поне една малка придобивка в живота, като житното зърно. За разумния придобивката на житното зърно е капиталът, който в бъдеще може да се развива. Той крие динамическа сила в себе си.

Сега, запишете си следното:
Само светлите мисли, светлите чувства и светлите постъпки водят към Бога.
Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

32. Лекция от Учителя, държана на
19 май 1933 г. в София, Изгрев.

1933_05_21 В правда и съдба
неделна беседа

В ПРАВДА И СЪДБА

„Духът Божи“
„Отче наш“
Ще прочета първата глава от Притчите, втория стих. „Всичко в живота е постижимо“

В тази глава има две страни: едната е положителна, другата – отрицателна. Трябва да знаете, че е писана преди повече от две хиляди години. И тези изречения притчи, казани, опитани, били преди повече от хиляда години преди Соломона. Събрани били от един от най-умните от еврейските царе, който, след като написал всичко това, събрал тази мъдрост и направил точно това, което не трябваше да направи. Аз не ви говоря, за да ви бъде утеха, защото погрешката не е утеха никому. Че е направил някой някаква погрешка, туй ни най-малко не трябва да ни насърчава, но трябва да се намерят причините – защо и за какво. И в една философия ако не могат да се обяснят причините, да се приложи известно знание в живота и ние не може да се ползваме конкретно, туй знание е една тежест за човека. Аз наричам – всяко знание, всяко чувство и всяка постъпка става тежест. Нещата са леки, когато се прилагат.

Та казвам, откъде трябва да започне човек? Отде трябва да започне реката? От извора. Де е изворът на човека? Всеки от вас може да ми каже отде да започне. Да, едно начало трябва. Де е началото? От извора, там, високо при някой планински връх, и продължава хиляди километри. По някой път става течение из въздуха. Къде е изворът му? Някъде в пространството. Ние само констатираме, че известно течение иде отнякъде, без обаче да знаем откъде иде. Появява се една мисъл у нас, ние обаче не знаем извора ѝ. Явява се едно чувство, и ние не знаем извора му. Направим една постъпка, и нея не знаем. Направим едно добро, и не сме сигурни дали е добро, или зло. При доброто нещата се увеличават, развиват се и се облагородяват. При злото нещата се смаляват, разрушават се и се огрубяват. Защо е така? факт е туй. Как трябва да бъде другояче? Онзи пита само защо е така, който е направил погрешка, защото има наказание. Защо е съгрешил? Той казва: „Не можеше ли, като направя прегрешението, да няма наказание?“ Но законът е: който прави добро, възнаграждава се. Законът е такъв. Ако ядеш, възнаграждаваш се; ако не ядеш, ще гладуваш. Защо трябва да гладуваш? За да ядеш. Защо трябва да страдаме? За да се радваме. Защо трябва да носиш сиромашията? За да

станеш богат. Защо трябва да носиш невежеството? За да станеш учен. Защо трябва да бъдеш човек? За да станеш ангел, нищо повече. Това са контрасти.

Трябва да излезете от обикновените вярвания. Защото ние имаме едно механическо вярване, предипотопно .вярване за една риба, за едно небе предипотопно. Туй небе е било преди такова, сега небето се изменило. Едно време преди потопа е имало много глупави хора в небето, но и те сега се измениха, поумняха. Сега може вие да ми направите възражение: „Как е възможно в рая да има глупави хора?“ В рая всичките хора са яйца, не са измътени. Там всички са праведни, защото са яйца, не са измътени. И змийски, и кокоши, и животински, и човешки яйца – всички са праведни. Като се измътят, те не могат да се спогаждат едно с друго. Възражения ще дадете. Посейте вие най-простите семена, ще видите, че най-добрите семена, понеже имат желание да погълнат, най-първо, най-добрата храна, у всяко има конкуренция, иска да израсне, да стане тънко и високо. Онова, което е обичало повече да поспива, е останало хилаво, изсъхнало е. Та между растенията няма спане. Там ден и нощ можеш да бъдеш буден. Ако речеш да спиш, отиде работата.

Та сега изводът. Може някой път да се заблудите. Да кажем, изгорят някой човек, обърне се на прах. Като погледнеш праха му, ще кажеш: „Колко ли е страдал този човек?“ И този човек е страдал по същия начин. Аз предполагам колко е онзи, който е изгарян. Аз предполагам, че той е страдал малко повече от онзи човек, който е бил богат, че дойдат разбойници, че му вземат всичко. Той страда. Животът е богатство и смъртта като дойде, като излезе тази душа от тялото навън, плаче, че е изгубила богатството си, останала като едно животно в полето, като една сиромахкиня скита в пустинята дълги години. Душата минава като скитничество в пустинята, докато я намерят онези благодетелните духове и я заведат в небето. Избършат сълзите ѝ, облекат я, пратят я в училище, турят я на хубаво място. Душата каже: „Слава Богу, пострадах, но намерих туй спасително училище.“ Сега може да се яви друго възражение: „Дали това е вярно, или не? Дали е така?“ Ако не вярвате, идете да проверите. Нямам нищо против това. „Ама как?“ То е ваша работа. Аз може да ви разправям за Америка, за Англия. „Ама как е?“ Иди в Англия и провери. Като се върнеш, ще видиш дали е вярно, или не.

Та казвам, мъдростта сега вика. Вие как ще си я представите? Соломон я представя като нещо живо, което в началото, когато се е създавала цялата Вселена, тя е взела участие в създаването. Значи в този велик, грандиозен план, който бил начертан, тя взела участие, взела участие в създаването на човека, в неговото бъдеще, кредитирала го и после вложила всичкия си

капитал. Сега онези, които взели нейния капитал, не я слушат, почнали самостоятелно да действат. Сега тези отвлечени, тъй наречени конкретни, отвлечени истини, какво отношение имат към сегашния живот? Вземете например човешкото тяло, вземете човека. Ако се вземе само повърхността на неговата кожа, взема два квадратни метра, като се разстеле, и в тази кожа има 120 милиарда клетки. Когато на земята има само два милиарда хора, в човека има 120 милиарда клетки. Ако се прострат кръвоносните съдове, вземат едно пространство от 20 хиляди километра. Ако се простре нервната система, взема около 80 хиляди километра пространство. Има 2 милиона потни жлези, които, ако се прострат, ще вземат едно пространство около 10 хиляди километра.

Питам, какъв сложен апарат съставя само вашата кожа. Само за да пренесете вашата кожа от Вселената, отдето е дошла, трябват ви 120 милиарда лева. Трябва ви това само да пренесете тия клетки от разните области на Вселената. Питам, ако вие трябваше да плащате, кой от вас е в състояние да плати 120 милиарда лева, за да се пренесат само клетките на неговата кожа. Разбира се, човек живее чрез своята кожа. Всичката деятелност става в кожата. Одереш ли кожата на човека, всичко е свършено. Всичко зависи от богатството на кожата. Когато човек е здрав от гледището на природата, когато мислите му са чисти, когато чувствата му са чисти, когато постъпките му са чисти, кожата му е неизменна. Всичките възприятия от външния свят – приемане и предаване – са неизменни. Животът тече в унисон, или ние го наричаме щастлив живот, защото силният огън не може нищо да загаси, но слабият огън и най-слабият ветрец може да загаси.

Та казвам, това са наблюдения, които съвременната наука, като наблюдава, прави своите наблюдения и дава своите изчисления. И те са отчасти, защото това е много малка част, само за онова физическо устройство на човека. Човек нищо не знае за своята кожа. Човек само гадае. Ценното богатство е в кожата на човека, в неговото лице. Онези физиономисти, като разглеждат носа, зависи с каква кожа е облечен. И на ухото зависи каква е кожата му, и на очите зависи каква е кожата им. Та в старо време учените хора в древността, първичните хора, които са разбирали този закон, са имали една школа, с която са възпитавали хората да държат в изправност своята кожа. Или тъй да се рече: да държат в изправно състояние своя мозък, да държат в изправно състояние дихателната система, да държат в изправно състояние храносмилателната система с всички кръвоносни съдове. Появяването на всички съвременни болести, които съществуват, кризите, социалните кризи се дължат на неспазването на онзи хигиеничен вътрешен закон.

В Америка един знаменит американски проповедник, който с много четене не е обръщал внимание на своята стомашна система, заболява стомахът му, появяват се известни страдания в неговия черен дроб. Като проповядва, търси най-страшните стихове в Библията, праща всички по дяволите, всичко вижда все наопаки. Тях астролозите наричат сатурнови типове. Или в обикновения живот наричат такива хора песимисти. Той е човек, на когото стомашната система, черният дроб са в разстроено състояние. Ако е държавник или ако е военен, все ще направи една глупост. Най-после един лекар праща този проповедник в болница и му направят промивка на стомаха с топла вода. Държат го известно време в болницата, дават му чиста вегетарианска храна. Връща се и като проповядва, избира най-радостните стихове за Царството Божие, за любовта. Сега и ние срещнем някой да казва: „Не живеем добре." Аз казвам – стомахът му така мисли. „Ама ние сме най-лошите хора." Стомахът му не мели храната лесно, добре. Той ще почне какво ли не. Той никъде не може да види неизменното. Учен ли е, свещеник ли е, баща ли е, учител ли е, проповедник ли е, той не може да види нещата, той подозира, кой как го погледне. Той вижда нещата наопаки.

Та казвам, ние тепърва трябва да проучваме конкретно себе си. Някой казва: „Кажи ми истината." Да ти кажа истината? Ти имаш една кожа, и трябва да започнеш – от какво се нуждае твоята кожа. Ти имаш един мозък, и трябва да разбираш законите на твоя мозък. Ти имаш бели дробове, и досега не си се интересувал каква функция вършат. Имаш един стомах, и не знаеш как трябва да ядеш и какво да ядеш. Не знаеш колко време да спиш и как да спиш. „Ама еди-кой си учен говорил така." Че на птиците кой учен е казал как трябва да ядат и колко да ядат. Птиците, рибите, животните в света си напакостиха с анормалното разплодяване. В тях се яви едно желание да се разплодят, да станат много и вследствие това, на туй увлечение, се създаде един закон насилствено да се изтребят излишните и трябваше да се наплодят месоядните животни. Те дойдоха да спасят света от чрезмерното размножаване. От чрезмерното размножаване щеше да се сплуе светът. Те спасиха света. Сега вие ругаете тези животни. Знаете ли какво щяха да създадат овцете с чрезмерното си размножаване? Знаете ли какво щяха да създадат птиците с чрезмерното си размножаване? Знаете ли какво създаваме ние с чрезмерните желания? Ти седиш, създаваш в своя ум желания и мисли, и постъпки, които населяват света. Човешките мисли стават паразити, човешките чувства стават паразити и човешките постъпки стават паразити. Всичко в света живее, не е мъртво.

Сега аз ви навеждам на тази мисъл за хигиената. Не че светът се е справил. И великият, разумният свят има месоядни животни. Ще дойдат

страданията, да изгорят. Не че те искат да ти направят пакост. Понеже ти си създал повече материал, понеже ти си набрал повече материал за продан, нямаш купувачи. В твоя живот има една криза. Ти ядеш повече, отколкото трябва. Ще се разболееш и може би седмица, две, три, месец, година ще боледуваш, да обеднееш малко, да осиромашееш, да изтънееш малко. Като видите някой надебелял, казвате: „Пооправил се." Няма да се мине дълго време, ще му се снеме. Аз не съм видял изключение. Няма една статистика да ми се похвали. Казват: „Колко хубаво се е оправил." Казвам, ще го видите след една година. Ще го хване нещо. Тази материя е непотребна. Всичко в човека трябва да бъде в мускули и в кости. Нищо излишно в човешкия организъм не трябва да има. Който иска да бъде здрав, нищо излишно не трябва да има. Такива парцали, да имаш един куфар, че да туриш тези парцали от дядо си, от баба си. Носи нови дрехи, туй, което е здраво и чисто, два чифта дръж и носи, другото всичко на ауто-дафе. И природата така прави. Листата, които падат, изгниват, тя ги преработва. Голямата деятелност е в това, че природата постоянно преобразява всички тези неща наоколо, постоянно ги преустройва по същия закон.

Казвате: „Защо идат някои лоши мисли в нас?" Работа ви създават. От лошите мисли никой не е изключен. Аз вземам в добрия смисъл. Някои състояния има, когато ти си неразположен, криво ти е. Не ти се иска никой да ти говори. Някой път искаш да дойда да ти говоря, но някой път ти си неразположен, не знаеш как да се освободиш от този, който иска да ти говори. Той не знае как да те утеши. Ти не разбираш неговото състояние и се скарвате. Казваш: „Какво си се намусил?" „Ами ти какво си заспал като някоя баба." Скарват се двамата, наругаят се хубаво. Казвате: „Не виждаш ли, в света криза има, огън се запалил, хората гладни умират, а той се зазяпал насреща ми." Туй са лични схващания. Първичният Божи план, ако го погледнете, там има един свещен трепет. Злото в света е едно изключение, смъртта е едно изключение, сиромашията е едно изключение, малки работи, прах. Сиромашията е прах, свещен прах. Някой път понаръсят някой човек. Ангелите, като гласят някой човек, че му турили малко сиромашия отгоре, посолят го малко. В невидимия свят сиромашията много се цени, там е рядкост. Богатството навсякъде го има. Да говорим от чисто човешко гледище. Сега ние мислим, че всички хора са грешници и всички са в ада. Кой ще ги извади от ада? В ада има по-малко хора, отколкото в рая. Като влезе там, като се понажежи, не остава там. И в ада са много умни хора. Те постоянно мислят, мислят как да излязат. Много умни стават, но излизат.

Има един анекдот. Като умрял Соломон, хванали го дяволите и го внесли в ада, казват: „Ти тук ще бъдеш. Учи хората на много умни работи, няма

какво да седиш в рая. Ще ти дадем една нова наука.“ Започнал да мисли какво да прави и как да се освободи. И по едно време го видели, че прави нещо. „Какво правиш?“ „Искам да направя един храм на Бога и да му служа.“ Дяволът го хванал и го изпъдил навънка. Такива фактори ние не сме тук.

Та казвам, има умни хора в живота, които, като дойдат, по някой път от немай-къде създават едно учение, за да се избавят. Тогава се поправя тежкото положение. Но основната мисъл: животът трябва да се проучва от ново гледище. Трябва да има едно коопериране между хората, да има едно разбирателство. Тъй както сега се разбира животът, няма никакво разрешение. Не че всъщност няма разрешение, но частично разрешение има. Има едно разрешение вън от нашето съзнание. Аз говоря за нашето съзнание, за личния живот. По този начин, по който живеем, лично никой не може да бъде щастлив. По единствената причина, че стомахът му е развален, дробовете му са развалени. Той не може да има онази енергия, която му е потребна за мозъчната система, да може да възприеме и създаде нещо. Той няма да има жизнена енергия да възприеме тази най-добрата мисъл. Той няма тази материя да създаде тези мисли. Защото човек яде, за да навакса материал, за да облече своите мисли и желания. Затова ние ядем, за да съберем материя за обличане. Тези наши мисли и желания трябва да ги обективизираме. Мисълта има своя материя и желанията имат своя материя. Някой казва, че човек яде, за да поддържа тялото си. Отчасти е така.

Още по-далече отивам. Някои мислят, че умрелите не се хранят. И ангелите се хранят. Според учението на съвременните учени хора смърт няма в света. Смъртта е привидно състояние. Умира човек. Няма смърт. Всеки човек, който умира, може да го съживим. Някой ще каже, че скъсала се нишката. Може да свържем тази нишка, ще я хванем и ще я завържем. Както един престъпник може да се хване и да се тури в затвора, така една душа може да се хване и да се тури в тялото си. Къде бягаш? Само един човек може да излезе от тялото си. Когато той бяга от тялото си, това наричаме смърт, но когато само напуска тялото, това не е смърт. Има начини, по които човек може да се обнови. Например двама души – германски професори, са правили наскоро опити. Те са взели клетки и са ги умъртвили. Сега няма да се спирам да ви разправям как са ги умъртвили, лишавали ги от живота. Например клетките на окото – изсушават ги, след това клетките ги посаждат на един саламандър и след това тези клетки се съживяват, почват пак да растат. Учените хора вече казват, че смъртта е случайно явление в природата, животът е навсякъде. Тогава се събужда твърдението на Лавоазие, че нищо в природата не се губи. И животът не се губи. Ако кажем, че някой е умрял, значи изгубил се

е животът. И формата не се губи, станала е една неестествена промяна.

Например имаш един приятел и той умира. Неестествената промяна е в това, че той живее в света, но между него и тебе няма съобщение. И той тъжи, и ти тъжиш, и той скърби, и ти скърбиш, не знаеш де е, постоянно мислиш за него. Психологически закон има: ти не можеш да мислиш за едно същество, което не мисли за тебе. Ние мислим за Бога, понеже той мисли за нас. Ние проповядваме, че обичаме Бога, понеже той ни обича. Не може да не обичаш този, който те обича, и не може да не мразиш този, който те мрази. Не може да не подозираш този, който те подозира. Някой път ще кажем – този закон е друг. Ние трябва да обичаме. Когато аз казвам, че трябва да обичам, аз разбирам едно неизменно здравословно състояние. А щом говорим за омразата, щом говорим за злобата, за подозрението, аз разбирам болезнено състояние. Един болен човек в болницата има особено състояние. Ти каквото и да му направиш, той казва: „Ти не може ли да бъдеш малко по-внимателен, не виждаш ли, че моят крак е болен.“ Трябва малко нежно, внимателно да пипаш. Голям аристократ е той. Седнал, една, две сестри… постоянно разправя, казва: „Господин докторе, моля, моля.“ Докторът казва: „Чакай, аз зная.“ „Не, чакай, чакай аз да ти разправя.“ А пък това са внушения, това са илюзии. Но един човек може да се тури в магнетичен сън и да му се внуши, че има язва. Като се събуди, няма никаква язва, но той казва: „Болен съм.“ Лекарят гледа, нищо не вижда, но той казва: „Болен съм, ето голяма язва.“ Пак го турят в магнетичен сън, внушат му, че е здрав. Като се събуди, казва: „Оздравял съм.“ А той никога не е бил болен. Внушено му е, че е болен или че са го турили в лоши условия.

Пазете се. Сега ние сами си създаваме тези условия и казваме: „Няма да го бъде, няма да го бъде.“ И майката казва: „Няма да го бъде.“ Някой път жената казва: „Не ми хваща око, мъжът ми ще замине, няма да го бъде.“ Тя почва да гледа друг мъж и тя го уморява. Те това са внушения. Внушението е нож с две остриета. Ти ще го туриш някъде и няма да го унижаваш, но трябва да знаеш какъв е законът. Та първото нещо, като се създаде едно общество, ти срещаш един човек и казваш: „Мене този човек не ми го хваща окото.“ Търсиш причината защо не ти го хваща окото. Аз срещна този човек и казвам: „Мене окото ми го хваща.“ Виждаш – малко погледът му посърнал, вените му изпъкнали, в напрегнато състояние е, кожата му суха, ръцете костеливи, лицето посърнало.

Казвам, тези блуждаещи очи показват, че умът му е малко разстроен. Жълтите очи показват, че черният му дроб е разстроен. Сухата кожа показва, че има малко влага. Човекът е пълен само с електричество, нервен е, само да го бутнеш. Казвам, малко вода има. Защо е този човек в това

положение? Оплаква се, че хората не го уважават. Прав е той. Но черният му дроб е разстроен. Той не може да обича. Той подозрение има към всички. Разстройство има. Казвам: „Слушай, приятелю, ти ще изяждаш на ден по два лимона, в десет дни 20 лимона и на двайсетия ден твоето положение двайсет пъти ще се поправи. В лимонените кори има витамини. Туй настроение, което имаш, от черния дроб произтича. Туй разстройство, което съсипва твоя черен дроб, ще се неутрализира малко и ще почнеш да гледаш по-добре. После месо няма да ядеш, понеже в месото има много нечистотии. Тъй ще се подобри стомашната система. После ще изпиваш по едно и половина кило вода на ден.“ Казва: „Аз не пия вода.“ Ще развалиш живота си. Мнозина са ми казвали: „Жабите живеят във водата, но хората не са.“ Те живеят във водата, но вода не пият, постоянно за вода крякат от жажда. Ти трябва да изпиваш по едно и половина кило на ден вода. И това са хора учени, професори, философи, които всичката философия знаят, но да изпиват по кило и половина, кило вода на ден, не знаят още. Казвам, кило и половина вода на ден, това е един максимум. Не студена вода, но вряла вода. Ако пиеш студена вода, работата съвсем друга ще излезе. Не да я изпиваш изведнъж, но сутрин, обед и вечер. Не да пиеш каква да е вода, но ще избираш по възможност най-хубавата вода, която да няма никакви органически утайки. Няма да си щадиш труда. Ако имаш време, ще отидеш в планината да си вземеш чиста балканска вода.

Та казвам, ако ние вземем тези предпазителни мерки, това са на физическото поле. После трябва да създадем друга атмосфера. Вие някой път сте влезли в някой дом, дето е създадена една отлична атмосфера, дето хората никога не се карат. Бащата, майката, децата – всички се обичат, всички са весели. Влезеш другаде, всичко хубаво наредено, мебели, но нещо те стяга. Ако вие погледнете, цялата атмосфера е пълна с такива анормални мисли и желания. Ако вашето обоняние е развито, вие ще усетите, когато човек е болен, че от него излиза една лоша миризма. И от здравия човек излиза ухание, нещо хубаво. Често той помирисва ръката си, дали излиза нещо хубаво. И докато не усети, че от него не излиза нещо хубаво, да знае, че не е здрав. Мъжът ти мирише хубаво. Не да се намаже отвън, намазването може да бъде само като стимул, не. съм против външното намазване. Но кожата произвежда най-хубавия аромат в природата. Туй е моето твърдение. Никой жител в природата никъде не е произвел такъв хубав аромат, какъвто произвежда човешката кожа, когато човек желае доброто. Но и по-голям смрад в природата от човешката кожа никъде няма. Това са мои наблюдения, изследвания. Аз съм наблюдавал хора, които са болни и които са здрави. Някои хора още отдалече зная – по миризмата, каква болест имат. От разстройството на дроба особен аромат има. Тези хора, на които започват да заболяват белите дробове, те имат

един много отвратителен аромат. Тези признаци лесно се появяват. Сега няма да ви показвам тези признаци, понеже ще се изплашите. Това е заблуждение. Човек, който разбира законите на природата, той не може да умре. Той и на нокътя да дойде, пак ще се върне животът му.

Аз съм ви привеждал два примера. Единият показва каква е Волята Божия. Привеждал съм примера на виден американец, един богаташ, на когото жената се разболява. Той много я обичал. Като заболяла, той извикал десет души лекари, които констатирали, че след 24 часа тя ще умре. Вайкат се, прегръщат се, плачат двамата. Той казва: „Направих каквото трябва." Тя се примирява, че ще умре. Казва: „Каквото Бог е дал. Имам едно желание, ще те помоля. Много те обичам, но ще обещаеш, че ще го изпълниш." „Не зная онова, което искаш, дали е в силите ми да го направя, или не. Ще ми кажеш, ако мога да го направя, ще ти обещая." „Като замина за другия свят, да не се жениш. Обичам те." „Не мога да ти обещая." Тогава у нея се заражда една реакция. Казва: „Няма да умра." Каквото констатираха лекарите, нищо не излезе. „Не пущам никого да иде." Вторият пример е с една майка. Констатирали лекарите, че детето ѝ ще умре. Тя хваща смъртта и казва: „Не ти давам детето, не вярвам на тези лекари." Хваща детето, казва: „Не искам никакъв лекар." Майката е свързана и оздравява детето. Ако някоя от вас, майките, желае детето да оздравее, ще оздравее, нищо повече.

Искам да кажа – това е Волята Божия, защото Бог е вложиш този живот, никой не може да го вземе. Животът може да се вземе само когато съгрешим. В който ден ти престъпиш тези закони, които аз ти дадох, в който ден ядеш от забраненото дърво, значи направиш едно прегрешение, ще умреш. Сега нас ни утешават: „Като умрем, втори път ще се преродим. Няма какво да осиромашавам и после да забогатявам." Ако сиромашията е непотребна, няма защо ние да се мъчим в нея. Ако е необходимост, добре дошла. Но ако само да страдаме в сиромашията, да ям сух хляб и да ям, което не трябва, да ям, аз не обичам такава сиромашия. Да ми дават триците на богатите хора, аз не искам да ми дават изостанали неща или вмирисано сирене, или вмирисана риба. Такива неща не искам. Туй няма смисъл. Туй разбираме ние сиромашия. Такава сиромашия не е потребна. Богатството е потребно в света, да ни даде онази същинска храна, която може да продължи онова възвишеното, благородното в живота. Затова е богатството в света, да продължи добрия живот. Сиромашията се дава в света, да ограничи злото в света. Затова иде сиромашията. Ако сиромашията може да ограничи греха, тя е намясто; ако тя ограничава доброто, тя не е намясто. Тъй трябва да гледаме от съвременно гледище. Сиромашия, която ограничава доброто, не ни трябва и богатство, което насърчава възвишеното, добрия живот, то ни е потребно.

Казва – мъдростта, казва, че не я слушала. Мъдростта казва: „Не създавайте онези условия, при които вие може да влошите вашето сегашно аоложение, защото тогава ще ме викате, и аз няма да ви се обадя.“ Сега не искам аз да оставя във вашия ум мисълта, че вие сте отговорни. Казвам, в света съществува една обща отговорност. Ако речем да съдим света, трябва да повикаме всички хора, които са живели от памти века, всички са взели участие. Ако в света ще стане една съдба, то всички хора трябва да вземат дял и в доброто, и в злото. Не да се направи само един човек виноват, а друг невинен. Всички трябва да носят равномерно отговорност, съзнателно трябва да носят, не под закон. Всеки човек трябва да има съзнание, че трябва да носи тази отговорност.

Та казвам, аз вземам добрите хора, това са здравите хора, а лошите хора, това са болните хора. Добрите хора в света са дошли, за да поправят света, за да спасят света. И Бог, и учителите работят чрез добрите хора. Това са органи, това са проводници. Без тях светът не може да се поправи. Без добрите хора в света никаква идея не може да се лансира, никаква идея не може да се прокара. Лошите хора не знаят как да го направят. Туй, което е необходимо за нас, един лош човек никога не знае как да го направи.

Казвам, в моите очи, когато двама пияни хора се бият, аз няма да ида да им кажа защо се бият. Ще ги оставя да се набият много добре и след като се набият и изтрезнеят, тогава на единия главата му се е счупила, на другия кракът се е изкълчил, тогава ще ида да привържа главата и да наместя крака на другия. Ще им кажа: „Не пийте виното, в бъчвата зло не прави, но веднъж употребено, то развива своята енергия.“ Не искам да ви кажа, но пиянството има една друга страна. Всичките хора, които пият, стават много щедри. Като се напият, стават щедри. Значи на едни хора, които не са били по естествен път щедри, за да станат щедри, защото стиснатостта е по-опасна, природата най-после допуска пиянството. За предпочитане е да си пиян и да си щедър, отколкото стиснат. Стиснатостта е по-лоша от пиянството. Защото едно зло иде, да те избави от друго. После и в пиянството с малки изключения той става отворен, почне да разсъждава. Аз съм срещал пияни хора, отдалече като те види, казва: „Извинявай, господине, понапил съм се като магаре.“ Напил се е не като магаре, магарето не пие, като човек се е напил. Магарето никога не се напива. Казва: „Извинете, човещина. Събрахме се няколко души приятели, за здравето на този, на онзи, почерпихме се.“ Напият се, пукнат си главите. На другата сутрин ги срещам, изтрезнели. Пияният човек е по-отворен, а онзи е недоволен, че е похарчил повече. Двама има. Единият, който харчи, а другият – печели. Другият, като гледа тефтерите, казва: „Много си изхарчил.“ Погледне тефтера, недоволен е, казва: „Ти не трябва да пиеш.“

На основание на това пиянството е лошо. И действително е хубаво да харчи човек, но не на тази основа. Човек не трябва да пие, но по съвсем други съображения. Той не трябва да пие вино, той не трябва да пие вино, което опива.

Сега общите заключения от Соломона, който е говорил преди повече от две хиляди години, бил запознат дълбоко с окултната наука. Историята му приписва, че той хващал духовете и ги пращал в морето, но и те го хващали. Той ги връзвал, но и те го връзвали. „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се възмери." Коя беше причината? Той не беше господар на своите чувства. Мислеше много добре, но чувстваше много зле, постъпваше ту добре, ту зле. От гледището, което ние разглеждаме, ще кажем, че Соломон се е отдал на ядене и пиене. Има вече едно анормално психологическо разположение на организма. Понеже в него се появило желание да разреши най-дълбоките проблеми в природата, да проникне в една от нейните тайни. Той не е бил доволен от онова знание, което имал. Искал да го приложи и вследствие на това е дошъл до някои крайности. Виждаме, че след неговото заминаване неговото царство беше на края. Ни един друг цар в еврейското царство не се яви, подобен на Соломона. Преданието казва, че той е разпилял своя живот. Вярвам, че той е разпилял своя живот, но той е дал една философия.

Онези, които четат Притчата на Соломона, които четат Еклисиаста, които четат неговия роман на любовта… Някой път тази книга не искат да я вземат за каноническа. Лирическа е тази книга „Песен на песните". Един религиозен човек, който чел лириката, аз зная – в Русия на 50 години евангелист я чел така, че щеше да се замотае. Този човек, който не мислил да се жени, като прочел лириката на Соломона, се оженил. После казваше: „Що ми трябваше да слушам Соломона." Оженил се той за една млада жена, а той бил над 60 години – едно несъответствие. Сега е вече заминал за другия свят. Той нямаше познание на женското знание, това, което жената искаше. Много мъчно е да угодиш на женското сърце. Не е виновата жената, че иска. Той не е знаел как. Мъчно е, казва, да угодиш. Не е извор, който извира. Не е виновен изворът. Не е виновна и жената, че има такова сърце. Трябва да разбираш законите на този извор и трябва да разбираш законите на това сърце. Жената е жена не от само себе си. Нещо извира от нейното сърце. Жената е станала нещо от природата. Жената трябва да разбира сърцето на своя мъж, трябва да разбира извора на своя ум, трябва да разбира женската воля, трябва да разбира и мъжката воля. Това е цяла наука, трябва да се изучава основно.

В едно общество, докато няма разбирателство, всякога ще има това противоречие, което съществува в обществото. Защото, най-първо, в

съвременното общество един здрав мъж се жени за една болна жена. Той е от демократически произход, тя е от аристократически. Не може да има съгласие между тях. В съдружието, в живота и мъжът, и жената трябва да бъдат съизмерими във всяко отношение и по ум, и по сърце, и по воля. Разбирателство трябва да има в три допирни точки. Съвсем другояче трябва да разбираме какво нещо е жената. Умът на жената какъв е, сърцето какво и волята каква е. И на мъжа трябва да изучава умът какъв е, сърцето какво е и волята каква е. И бащата, и майката трябва да изучават ума на децата си, трябва да изучават сърцето и волята и на момичетата, и на момчетата. Не е това, както казват, наследствена черта. Туй още нищо не доказва. Онова, което ние може да внесем в младото поколение и което може да внесем в себе си, ние може да го предадем отвънка. Или другояче казано, аз съм един проводник в природата. Живата, разумна природа може много нещо да направи, но ако аз съм един добър проводник в природата; но ако. аз съм един лош проводник, много малко може да направи. Най-малко човек трябва да бъде един добър проводник. Той, за да бъде добър проводник, трябва да бъде умен, за да може да направи работите умно. Другояче всичките му работи ще бъдат така направени, че ще трябва една корекция.

Сега конкретната страна на работата. Вие може да се обезсърчите и да кажете: „Много зле сме живели.“ Не, така са живели от хиляди години хората. Новото, което иде в света, вие ще го посрещнете. Вие сте длъжни да го посрещнете по един или по друг начин. Иде пролетта и болният, и здравият ще излязат и ще я посрещнат. Болният ще охка и ще я посрещне. Но ако болният е разумен, той ще стане от кревата си и ще оздравее през пролетта; ако пък не е разумен, той не може да се ползва.

Та казвам, туй, което иде в света, всички хора имат условие да подобрят своето положение. Здравите ще станат по-здрави, болните ще оздравеят. Здравите ще станат съвършени. Здравето е среда за съвършенството. Ти не може да станеш съвършен човек, ако не си здрав. И тогава няма да се молите да се намалят страданията, че при всичките условия като страдате, да разберете защо страдате и да използвате страданията си. Да ви е приятно, че страдате по някой път. Ако ви дойде една мисъл, да знаете нейният произход откъде иде и дали можете да се освободите, и при това да подобрите състоянието на вашата кожа. Трябва да създадете едно училище, в което да се хранят децата с лоши наследствени черти и да се хранят с известни храни по особен начин, за да се докаже на опит дали това е вярно, или не. Защото философски е лесно. Опитът ще разреши въпроса, социалния въпрос.

Ако се прави опит, да се даде на едни хора свобода, свободата е нещо

разумно. Туй, което хората искат, сега свобода по никой начин не може да имат нито левите, нито десните течения, тъй както сега мислят, че може да се даде свобода. Те желаят доброто, но още не знаят как да го приложат. Имат всичкото желание, но нито едните, нито другите може да приложат онова, което природата изисква. Следователно ще дойдат от нейна страна да въздействат. Страхотиите, които стават, известни страхотни промени в природата са едно въздействие на живата природа върху хората. Гладът, който иде, болестите, които идат, войните, които идат, раздорите в дома, измирането на младото поколение, те са все въздействия, за да се накара туй общество да мисли. Някои казват, че еди-кое си течение е причината – не, неразбирането на живота, има нещо криво. В самите религиозни системи, които сега са внесени, има нещо чудно. Те трябва да се поправят. Всеки казва: „Религията е права." Против правата религия нямам нищо против. Ако тази религия е права, тя трябва да подобри света. Ако науката е права, тя трябва да подобри света. Наука, която не прогресира, не е наука. Религия, която не прогресира, не е религия. Всичко в света трябва да прогресира. Сега мислите, че в религията не трябва никакъв прогрес. Има религия за деца, има религия за възрастните, има религия за старите, има религия и за ангелите. Най-после всичките религии се обръщат в любов – от състоянието на ума, от състоянието на сърцето до състоянието на любовта, която може да обедини всичките хора в една цел, да даде свобода на всички хора. Туй е един величествен, грандиозен план, който всичките хора трябва да разберат. Казвате сега: „Има Господ, има любов." Всичко има, не че няма. Но в нас има неща, които няма. Има една любов, в нас я няма, няма място де да влезе. Отвън е любовта. Тъй както светлината е вън и има кепенци, не може да влезе, тъмно е.

Та казвам, всичките науки, които сега се изучават в света, сега се изучава човека по един нов начин. Например по някой път аз съм ходил, като съм правил своите изследвания, дойде един и казва: „Как да ти кажа, аз имам голям късмет." Казвам: „На какво?" Той ми показва ноктите си, които са нашарени с бели знаци навсякъде. Той това го счита за голям късмет. „Ама туй не е никакъв късмет, туй е едно анормално състояние на твоята нервна система. Ако ти не обърнеш внимание да поправиш това, ти един ден ще се ожениш и всичките твои деца ще бъдат инвалиди." „Че как така? Че баба ми и дядо ми бяха така." Казвам му: „Във вашия род колко има здрави?" „Няма здрави." Аз виждам ноктите му набраздени, един пръст се изкривил, друг се изкривил. Той това го счита за късмет. Пръстът трябва да бъде прав, малка кривина се допуска. Щом се изкривят пръстите, то е едно анормално състояние. Щом се изкривят краката, то е анормално състояние; щом се изкриви гръбнакът, то е анормално състояние; щом се изкриви лицето, то е анормално състояние. Щом се изкриви носът, очите, твоята работа е свършена. И тогава ние казваме: „Господ ще оправи

всичко." Ще викаш Господа отвътре да оправи всичко. Има хора, които сега искат да помогнат на човечеството, да покажат от резултатите, туй да се приложи във възпитанието, върху храната, във въздуха, в жилищата – какви трябва да бъдат. Целият строй трябва да се измени, всичко трябва да се измени коренно. Системата на възпитанието съвсем да се измени, да върви по начина, по който човешките чувства и способности се развиват и най-после да дойде вътрешното възпитание на децата.

Питам, аз като ви държа тази беседа, като знаете туй, какво може да направите в света? Кажете ми. Но туй говоря за вас, вие да се самовъзпитавате, на вас не ви трябва за другите. Вие може да се подмладите, може да измените външните условия на живота, да подобрите живота си за хиляди години за бъдеще. Веднага болезненото състояние, мрачните мисли, мрачните чувства, всичко това веднага да изчезне и веднага пред вас да се яви един, пред който вие да сте свободни. Туй е, което може да направите. Духовните хора трябва да бъдат свободни. Ако ние не сме така свободни, ако ние сме вързани, ако ходим с вързани мисли, ако има нещо, което постоянно ни смущава, тогава как ще вършим Волята Божия. Ние мислим за Бога, че той е всесилен, а при това ние треперим, страх ни е. Че защо ни е тогава Господ. В Господа вярваме, а от всичко треперим. Някой да каже, че има страшни работи. Някой път човек е дете и го е страх от нещо, от което и децата не ги е страх.

Имаше една баба Хранова, акушерка във Варна, мъжка Гана. Тя плаваше чак до манастира „Свети Константин" – четири километра, и се връщаше, но покажи на тази баба Хранова пиявица в шише, тя ще хукне да бяга, трепери. Тя казваше: „Единственото нещо, от което ме е страх." Та нас ни е страх от пиявиците в живота. Коя е пиявицата? Как ще свърша живота си. Момата я е страх за какъв ли ще се ожени. Момъкът го е страх за каква ли ще се ожени. После какви ще бъдат децата. Все пиявици. Все късмет търсят, дали ще бъде богат, или не. И гледаш го, някой път прави своите заключения: „Някои хора нямат никакво щастие. Съдбата им е такава." Съдбата им зависи от тях. Те никъде нищо не са вложили в банката, следователно нищо не могат да извадят. А са здрави, умни.

Та казвам, ти може да се поправиш само като работиш. А някой път виждаш – той е вложил в тази банка, в онази банка. Казвам: „Ти си от късметлиите." „Защо?" „Работил си." Започни и ти да внасяш в банката на природата. Туй, което ти внесеш в банката на природата, то върви, има един свят. В книжата на природата нищо не се губи. Животът, който ние живеем, работата, която ние вършим, мислите, които ние проектираме, чувствата, които проектираме, постъпките, които правим, всичко това действа за нашето повдигане. Туй е капиталът, с който ние поправяме

своето бъдеще. Сега някои от вас ще се намерите в положението на онзи 84-годишен старец, на когото аз говорих така. Той ми казва: „Е, синко, много хубаво говориш, защо не ми говори това преди 30 години, защо толкова си закъснял да дойдеш при мене?“ Аз го попитах: „Ти защо не дойде преди 30 години при мене?“ „Де да те зная.“ Аз казвам: „И сега не е късно.“ Та казвам, и вие като този стария човек не си клатете главата. Вярвам – няма нито един на 84 години. Вие, които ме слушате, някои сте на 30, 40, 50, 60 години, едва ли има на 84.

Но да се върнем към предмета. Под думата старост ние разбираме опитност, която вие имате. Турете тази опитност, не мислете за вашето тяло, не мислете за опитността, която имате. Мислете за вашия ум, който сега имате във вас, мислете за вашата воля, която имате. След като си направите една сметка, започнете да работите с най-малките усилия. Всяка сутрин, като станете, онези от вас, които сте духовни, благодарете на Бога за онова, което ви е дал. Поблагодарете за светлия ум, който имате, за доброто сърце, което ви е дал, поблагодарете за добрата воля, която ви е дал. Най-първо, вие ще се радвате. Всеки от вас ще сподели първото мнение, че всичко у вас е добро. Другият казва, че не сте толкова добри. Слушайте този, който е горе, другият е отдолу, ще говори противното: „От това нищо няма да стане.“ Ти ще слушаш, той казва: „Тебе майка ти в грях те е заченала.“ Не го слушайте, не спорете с него. Слушайте онова светлото във вас. Това, което дава светлина, то е полезно. Туй, което си дава самомнението, то е опасно. Ние може да разберем нещата само в светлината, а не може да ги разберем в тъмнината. Щом не можем да ги разберем, в тъмнината сме. Щом има тъмнина, нещата са неясни, щом има вериги около нас, ние нищо не можем да направим. Щом се махнат веригите, щом се махне тъмнината и дойде светлината, ние сме в състояние всичко да направим.

Казва Христос: „В последния ден аз ще ви възкреся.“ Когато хората почнат да разбират, възкресението ще дойде, ще възкръснем. Че Духът Божи е у нас, който работи, който ни кара така да мислим, така да чувстваме и така да действаме. Бог е в нас, който ни кара така да постъпваме. Ние имаме резултати, щом съм здрав, щом мога да ям добре, щом мога да дишам добре и щом мога да мисля добре, аз ще благодаря на Бога. Под думата да ям сладко аз разбирам, че моят стомах е в нормално състояние. Под думата да дишам добре аз разбирам, че моите дробове са здрави. Под думата да мисля добре аз разбирам – моят мозък е здрав, моята мисъл е здрава. Туй е разрешението на въпроса.

Сега ви пожелавам на вас, като си идете, да започнете новия живот.

„Благословен Господ, Бог наш“
Тайна молитва

Тридесет и четвърта неделна беседа
21 май 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_05_21 Вяра, надежда и Любов
утринно слово

ВЯРА, НАДЕЖДА И ЛЮБОВ

Размишление.

Ще прочета 7 гл. от Йоана.

Когато се говори за истината, разбираме отношението на хората към невидимия свят. Като не разбират истината в абсолютния й смисъл, хората се спъват от конкретните истини и въпроси на живота. Например един от конкретните въпроси е този за глада. Всеки мисли, че като се нахрани, ще разреши въпросите на живота. Нахрани се, но въпросите пак остават неразрешени. – Защо? – Защото при храненето трябва да се спазват известни условия. Ако не се спазват, или храната не се асимилира напълно, или хранителните й сокове не могат да се използват. В първо време човек е смел, мисли, че всичко може да постигне. После започва да се колебае, да отлага нещата и да казва: Ако тук не мога да постигна желанията си, в другия свят ще ги постигна. Като отиде в другия свят вижда, че и там нищо не постига и казва: Като сляза на земята втори път, тогава ще реализирам желанията си. Някой мисли, че като ходи на черква и целува иконите, ще се спаси. Колко пъти е целувал иконите, но не се е спасил!

Три неща са нужни за възприемане на истината: да се облечеш в дрехата на надеждата, т.е. в добродетелите на физическия свят; да се облечеш в дрехата на вярата, необходима за духовния свят. Да имаш тази вяра, това значи да бъдеш като децата. Аз говоря за разумните деца, а не за обикновените плачливи деца. Чрез вярата човек обработва чувствата си, придобива дълбоко вътрешно прозрение. Най-после трябва да имаш любов, за да осмислиш живота си и да разрешиш всички противоречия. Следователно като имаш вяра, надежда и любов, ти ще придобиеш истината и ще се освободиш. Значи човек трябва да се надява на хората, да вярва в духа и да люби Бога. С други думи казано: на хората ще се надяваш, на ангелите ще вярваш, а Бога ще любиш. Казваш: Как ще се надявам на хората? Как ще вярвам на ангелите и как ще любя Бога? – На кого ще се надяваш? – На себе си. – И така да е, всъщност ти пак се надяваш на хората. Ти и хората сте едно цяло. Ако не се надяваш на хората, и на себе си не можеш да се надяваш; ако не се надяваш на себе си, и на хората не можеш да се надяваш. Казваш: Как ще вярвам в ангелите, щом не съм ги видял? – Не виждаш ангелите, но знаеш, че едно от техните качества е интелигентността. Следователно ще вярваш на своята интелигентност. Тя е лъч, изпратен от духовния свят. Ангелите са участвали в създаването на света, затова ще вярваш в тях. Най-после, ще любиш Бога. Ако не Го любиш, няма да разбереш нито Него, нито

съществата, които са Му помагали при създаването на света. Това, което наричат вечен живот, е любовта ви към Бога. Значи надеждата, вярата и любовта са трите степени в живота. Като минеш през тях, ти ще започнеш да работиш самостоятелно.
И тъй, като ви се казва, че трябва да обичате всичко, питате: Възможно ли е това? – Физически е невъзможно да обичате всички хора. Под "обич" разбираме да се помага на хората. Едновременно не може да помагате на всички хора. Следователно, едновременно не може да обичате всички. В Божествения свят, като обичаш едного, всички обичаш. И обратно – като не обичаш едного, никого не обичаш. Като обичаш тялото на човека, ти обичаш всичките му части: и ръцете, и краката, и ушите, и очите. Като не обичаш тялото му, ти не обичаш и частите на неговото тяло. Тъй щото, ще обичаш цялото, което включва частите в себе си. Ако е само сбор от частите, то не е Цяло. Изобщо, Цялото се проявява чрез своите части. Цялото още не е проявено. Ако някой проявява таланта си, това не е целият човек. По таланта му само ти още не го познаваш. Казваш, че познаваш приятеля си. – Познаваш само дрехата му. Много ще го изучаваш, докато го познаеш. От всички спорове, които ставаха между евреите и Исуса, се вижда, че те не Го познаваха. Едни мислеха, че Той е обикновен човек, други мислеха, че е пророк, а трети казваха, че Той е Христос, Син Божи. Въпреки това, и трите категории хора отлагали, не приложили Христовото учение навреме. И до днес още казват, че не му е дошло времето.
Трима души посяли една нива. Първият отишъл да я види и скоро се върнал у дома си. Казал: Още не е израстнала, ще си поспя. Вторият отишъл на нивата. Върнал се и казал на приятеля си: Израсла е, но още е зелена. Докато узрее, аз ще си поспя. Най-после и третият отишъл на нивата, но се върнал отчаян – нивата била презряла и окапала. Събрали се тримата, но не знаели какво да правят, не могли да си помогнат. Като мислили известно време, те си казали: Нищо, ще остане за друг живот, тогава ще я посеем отново. – Ще я посеете отново, но пари няма да имате. С какво ще купите жито? – На кредит. – Да, но в Божествения свят нищо не се дава на кредит. Там всичко се купува с пари, и то с чисто злато. Там нещата се дават по благодат. Това е чистото злато.
Често хората се насърчават изкуствено, но това насърчение не помага. Някой казва: Невежа съм, но има по-невежи и от мене. Друг казва: Светските хора ни надминаха. Те работят по-добре от нас. Да вложим всичките си сили, да ги стигнем. – И едното насърчение, и другото не са на място. Ще работиш, без да се обезсърчаваш или насърчаваш. – Поне съм искрен, съзнавам положението си. – Каква полза, че длъжникът признава дълговете си? Кредиторът иска от него да си плати – нищо повече. – Ама нямам пари. – Щом нямаш пари, ще те осъдят и ще лежиш в затвора. Ако не те затворят, ще ти дадат срок да си изплатиш дълговете. Ще мине

време, но пак ще платиш. Обаче, докато чакаш млякото от кравата, гладен ще ходиш. Докато чакаш да ти донесат вода от извора, жаден ще ходиш. Докато чакаш пари от хората, всякога ще просиш. – Какво да се прави? – Сам ще станеш крава, сам ще се превърнеш на извор, сам ще превърнеш ума си на каса, от която постоянно ще вадиш колкото пари ти трябват. – Как мога да стана крава? Как мога да се превърна на извор? Как мога да бъда каса сам на себе си? – Щом не можеш да разбереш това, то не е за тебе. Това може да направи само онзи, който разбира законите на живата природа и ги прилага. Това е достояние само за онзи, който има вяра, надежда и любов. Питаш: Как да се надявам? – Както знаеш. – Как да вярвам? Как да любя? – Както знаеш, не търси никакъв образец. Всички художници рисуват по образци. Какво ще правят когато се свършат образците? В една гимназия има 200-300 образци. Какво ще правят учениците като нарисуват всички образци? Тогава учителите трябва да обърнат друга страна на художеството – да научат учениците си да рисуват по образци, които носят в себе си. Те са неизчерпаеми.
Казваш: Не разбирам какви са тези вътрешни образци. – Така и длъжникът се оправдава. Като не иска да плати дълговете си, той казва: Не зная, не разбирам, не помня. Ако някой иска да му дадеш хиляда лева, дай му. – Ако и друг иска? – Ти ще познаеш дължиш ли му, или не. Който иска пари от тебе, той е свещ, на която можеш да четеш. Отвори книгата си и виж можеш ли да четеш на неговата светлина, или не можеш. Ако не можеш да четеш, нищо не му дължиш. – Ами ако той лъже, че му дължа? Който лъже, скъпо плаща. Ще излъже, но веднага ще му се разстрои сърцето или стомахът. За да се излекува, той трябва да плати повече, отколкото иска да вземе. Така той ще забрави за парите, които иска да вземе от човека. Ако искаш да му помогнеш, ще купиш лекарство и ще му го занесеш. Ето един начин за изплащане, независимо от това, дължиш ли му, или не. Ако наистина му дължиш, по този начин ще се изплатиш; ако не му дължиш, като му помагаш да оздравее, той ще ти стане приятел.- Ако дойде втори път пак да иска пари? – Тогава ще плати още по-скъпо. В този случай ти си свободен, няма да му се притичаш на помощ.
Казвам: Човек е крайно несправедлив към себе си, към ближния си и към Бога. Някой се колебае в себе си, съмнява се в нещо и се пита: Дали Бог е доволен от мене? – Това е несправедливост. Питай се дали ти си доволен от себе си. Ако си недоволен от себе си, и Бог ще бъде недоволен – нищо повече. Като сгрешиш, казваш: Не само аз греша, но и ангелите грешат. – Не е така. Не се оправдавай с ангелите, нито с хората. Че хората грешат, че ангелите грешат, това не може да те спаси. – Ама аз обещавам да не греша повече. – И сто обещания не струват колкото хляба на бедния и нещастен човек. Дела се искат от вас, а не празни обещания. Реалното обещание е Божественото, то всеки момент може да се реализира. Това, което става в настоящия момент, е Божествено. Това, което ще стане в бъдеще,

принадлежи към друга категория. Това, което е изкласило и узряло, е Божествено. Значи всичко, което мислиш, чувстваш и правиш в момента, е Божествено. И онзи, който в момента прави престъпление, е в периода на жътвата. Той ще понесе последствията на своите дела като плодове. И тогава, като опиташ последствията на своите дела, ти си по-близо до Бога, отколкото ако не го направиш. Как ще разберете това? По-близо до Бога подразбира повече светлина. По-рано не си могъл да видиш грешките си, а като пострадаш, веднага съзнаваш какво си направил. Страданието разкрива истината на човека. Така той познава Бога, познава и себе си. По-добре желанието за престъпление да излезе вън от човека, отколкото да остане скрито в него. Докато не сгрешиш външно и носиш греха в себе си, ти се мислиш за праведен. Това е заблуждение. Този е пътят, по който повечето хора вървят. Който върши волята Божия, той върви по правия път.

Едно се иска от човека: да има правилно отношение към Бога. Това е възможно, когато той има правилно отношение към себе си и към своя ближен. Така постъпва мъдрецът и светията. Аз не говоря за светиите в църквите, с ореол на главата, на които се пише житие-битие. Никой не може да опише живота на истинския светия, както и на Христа. Ще кажете, че животът на Христа е описан. – Това е по човешки, но не и по Божествено. Никой не знае какъв е бил животът на Христа в миналото; никой не знае какъв е сегашният му живот. Мнозина плачат за Христа, че бил закован на кръста. – Не е страшна външната Голгота, не е страшен външният грях. Страшна е вътрешната Голгота. Страшно е вътрешното престъпление в човека. Велико е доброто, което човек върши в себе си и което никой не вижда. Затова Христос казва: "Като се молиш, влез в скришната си стаичка и онзи, който вижда в тайно, ще ти въздаде на яве".

Житното зърно се радва не когато е в хамбара, но когато е посято в земята. Там то се облича в нова дрешка, израства и дава плод. То се радва, че може да помага на хората. Мъдрецът го слуша и му отговаря: Сега се радваш, но после ще плачеш. – Що е плачът? – пита зърното. – Ще го научиш като оголееш. – Що е голота? – И нея ще научиш. Един ден ще умреш, нищо няма да остане от тебе. Но в края на краищата ти ще съградиш нещо хубаво, ценно. – Какво ще бъде то? – Ще го научиш. И тогава, като се върнеш наново в хамбара, ела да ми разкажеш своята опитност. И аз ще ти разкажа за великото и красивото, което те очаква.

Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

32. Утринно Слово от Учителя, държано на 21 май 1933 г., София – Изгрев.

1933_05_24 Добрата постъпка
лекция пред общия окултен клас

ДОБРАТА ПОСТЪПКА

Размишление.

Ще прочета 1. гл. от 1. послание на Йоана.
Под добра постъпка се разбира права постъпка. Някой казва, че постъпва право. Да мислиш, че постъпваш право е едно нещо, а да постъпваш право е друго нещо. На теория всеки постъпва право, а на практика – малцина. В човека има една абсолютна мярка, която всякога бди, как постъпва той. В този смисъл, човек е предметно учение. Като не постъпваш добре, нещо отвътре ти казва: Твоята постъпка е крива, никъде не можеш да отидеш с нея. Тя е фалшива монета. Какво можеш да купиш с нея? Всяка дума, която не е употребена на място, е също фалшива монета. Аз имам желание да постъпвам право. – Това е друг въпрос. Всички желаят да постъпват добре. Това е наука, в която е скрит смисълът на живота. Като постъпваш право, това е добре и за тебе, и за окръжаващите. – Как се познава, кой постъпва добре? – Когато постъпваш добре, всичко в природата се кооперира с тебе. Добрата постъпка включва усилията на човешкия ум и на човешкия дух. Да живееш добре, това значи, да влезеш в специфична област. Някой живее добре, защото изпитва приятност от този живот. Добрата постъпка има отношение към цялото. И добрият живот има отношение към цялото. Добрата постъпка е усилие на човешкия дух.
Днес ви казвам неща, които не сте знаели досега. Аз не съм срещнал човек, който да постъпва добре, без оглед да спечели нещо. Щом постъпките ти се обуславят от желанието да получиш нещо, ти си вече загазил. Сиромашията те следва, щом не постъпваш добре. Сиромахът страда от немотия, защото не постъпва добре. Ако си невежа, то е следствие лошите ти постъпки. И болният страда поради същата причина – не постъпва добре спрямо ближния си. Значи, всяка лоша постъпка затваря вратата на Божието благо. Ако със своите лоши постъпки ти затваряш всички входове, през които минава Божието благо, а пък очакваш помощ от хората, ти си на крив път. Най-напред ти се ползваш от добрата постъпка; тя се отнася до тебе самия. Учиш музика, всички усилия, които правиш, са за твоя полза. Само в една постъпка да измени човек на себе си, той вече се подхлъзва. Когато евреите, при един случай, изпитваха Христа и Му казваха: „Не може ли другояче?“ – Той каза: „Ако аз река да постъпвам като вас, ще бъда като вас. Ако река, че не познавам Бога, това не е истина“ Който казва, че познава Бога, а не постъпва добре, той не Го познава.
Добрата постъпка е начало на любовта. Щом любиш, ти ще постъпваш добре. Някой казва, че се запалило сърцето му. Не гори, а дими сърцето

му, както дими запаленият тор. И това наричат любов! Не се лъжете с димящи работи, никаква любов не е това. Като духне вятър, димът отива на север, после на юг, и цялата стая се напълни с дим. Хората трябва да излязат навън. Ако образуваш духовен дим, трябва да излезеш вън от тялото си. Не ви казвам да напуснете вашите възгледи, но проверете това, което ви, говоря. Вие мислите, че сте на прав път с вашите разбирания. За вас, вие сте прави. Но вашите въжета, образувани от постъпките ви, са тънки, и по-нататък не можете да минете, те не издържат. Има една връзка, която свързва добрите постъпки една с друга. Няма сила, която може да скъса две здраво свързани постъпки. Най-силната връзка между тях са добрите постъпки на човешкия дух. Ако е въпрос, как трябва да разбирате това, всеки от вас знае, как да гледа нещата. За да видим един предмет, ние трябва да насочим погледа си към него. И астрономите, за да видят някоя звезда, отправят тръбата към небето, под известен ъгъл, в направление точно определено, и по този начин виждат добре и ясно. Инструментът, с който можете да виждате ясно, е добрата ви постъпка. Без това условие, нищо не можете да видите. Добрата постъпка е най-силното оръжие, с което можете свободно да разполагате. А ние я оставяме на заден план. Казваме: Духът Божий, като дойде, ще направи това. – Как ще го направи? – Бог ме обича. – Добре, съгласен съм, че Бог те обича, а ти си сиромах. Бог те обича, а ти си болен, невежа. Тогава, какво разбираш под тази любов на Бога? Всички недъзи се струпали на тебе, а ти поддържаш, че познаваш истината. Защо, при голямото богатство на Бога, ти се намираш в окаяно положение? А можете да говорите много на хората, че трябва да постъпват добре. Не може да говориш на другите, как да постъпват, ако ти сам не постъпваш добре. Че кой не говори за любовта? Любовта започва с буквата „л“. Щом видите тази буква, знаете, че ще напиша думата „любов“. Говориш на някого за любовта, и умствено повтаряш няколко пъти тази дума. Това не е достатъчно. Ще направиш една постъпка на любовта. Коя е първата проява на любовта? Казваш: Ще прегърна този човек от любов. Мислиш ли, че с прегръдката изявяваш любовта? Като прегръщаш, ти взимаш нещо от човека. Прегръщаш някого, за да го задържиш. И змията прегръща, но нейната прегръдка чупи костите. – Обичам те, искам да те целуна. – Кой не целува? Когато вълкът грабва овцата, не я ли целува? Това са стари работи. Всичко това се е разкапало. Не държи вече, изгубило е цената си. Когато момъкът каже на красивата мома, че иска да я целуне, тя трябва да му отговори: Стой далеч от мене! Ще кажеш, че това е обида. Защо да е обида? Кой му е дал право да целува? Ако иска да целува, нека стане слънце. Значи, слънцето е длъжно да дава светлината си, а ти ще събираш парсата. Не, само слънцето има право да целува. То дава живот. Ти гледаш слънцето и го питаш: Мога ли да целуна тази красива мома? Слънцето ще ти отговори: Ела при мене, отдето, като слънчев лъч ще те изпратя на земята да огрееш красивата

мома. Като слънчев лъч, ти имаш право да я прегърнеш и целунеш и след това да си заминеш. Казваш: Чудна философия! Какво ще стане, ако се целуваме и прегръщаме? – Хиляди години се прегръщате и целувате, а какво излезе от това? Идеята, която ви занимава, е права, но начинът на приложението е крив. Обичаш някого, но той не е доволен от тебе. Правиш му услуги, даваш му пари, но той пак не е доволен. Има богати милионерски синове в Америка, които получават месечно по 1000 долара и пак не им стигат. Синът пише на баща си, че не може да се живее с хиляда долара. Питам: Колко синове днес могат да разполагат с хиляда долара месечно? Едва ли ще се намери министър или висш чиновник в България да разполага с такава заплата.
В какво се състои тайната на живота, неговата философия? Вие искате да прогресирате, а питате, какво е добрата постъпка. За това не се пита. Ще търсиш добрата постъпка като скъпоценен камък. Най-реалното нещо в света, това е добрата постъпка. Създаването на света е постъпка на Бога. Цялата вселена е една постъпка на Бога. В индуската философия това се нарича дихание на Бога. Със своята постъпка, Бог е дал на хиляди и милиони същества условия да живеят, да се радват и да задоволяват своите нужди. Като казваме, че Бог създаде света, ние разбираме един велик процес. Казваме: Грандиозна работа е това! После се питаме: Бог ли създаде света, или ангелите? И най-после, съвсем се объркваме; не можем да обхванем с нашия ограничен ум постъпката на Бога. И казваме: Това е непостижимо! В живота, макар и трудно, може да се постъпва добре. Човек, в когото има дух, той може да постъпва добре. Единственото право, което човек има в света, е да постъпва добре. Обаче, всичко, което човек върши, не е право. Ако, следователно, той върши това, което не е право, а не върши това, което е право, защо той не използва своето единствено право?

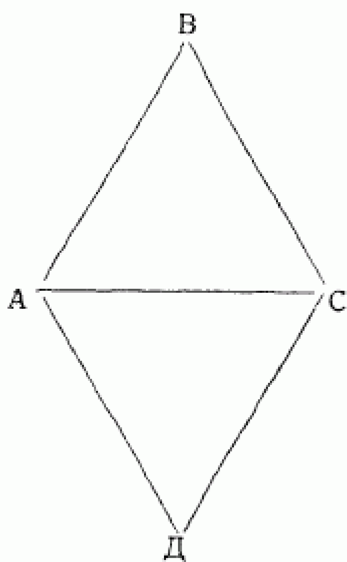

фиг. 1.

Сега, с пример ще обясня, при какви условия се извършва една добра постъпка. На фигура 1, са дадени два триъгълника, с обща основа АС и с върхове В и Д в противоположни посоки. От върха В излизат две разумни същества, с намерение да извършат една добра постъпка. Единият върви по посока ВА, а другият по посока ВС. Така те се разделят и спират в точките А и С, които се намират на разстояние от А до С. Тази права представя най-голямото отдалечаване на двете разумни същества. Те искат да направят една добра постъпка, а това е възможно само като се съберат в една обща точка. Затова те почват да слизат надолу. Единият върви по посока АД, а другият – по посока СД. Сега възможността да извършат добрата постъпка се реализира в точка Д. Щом се срещнат и изпълнят желанието си, те отново се разделят. Значи, добра постъпка могат да извършат само двама души. Те ту се разделят, ту се събират в една обща точка, за да извършат добра постъпка.
Днес повечето хора мислят по обикновен начин. Тази е причината, дето умът им е зает с много работи. И вие, като всички хора, се занимавате с потребни и непотребни неща. Всичко, което става в света, не е нужно да се изучава. Какво ви интересува представлението, което става в света? Актьорите, които си изкарват прехраната, имат право да се интересуват от представлението. Ролята на актьора може да бъде първостепенна, или второстепенна, това не е важно. От него се иска умение да играе добре ролята си. И апаш да е, и крадец или престъпник да е, важно е да играе добре. Тогава публиката му ръкопляска. На добрия актьор, каквато и да е ролята му, всички ръкопляскат. Ако в живота играе роля на крадец или престъпник, турят го в затвор. Някога убиват престъпника, и той пада мъртъв на земята. Ако това става на сцената, убийството е фиктивно. Опасно е, ако при забиването на ножа, мушнат и тялото. Тогава актьорът ще пострада в действителност. Често в живота хората играят реални роли. Мушкат човека в корема, и кръвта му изтича.
Животът е голяма сцена, на която се играят различни роли. Някой се оплаква, че го ранили. Казвам: Ударили са те там, дето не трябва. Актьорът, твоят неприятел, вместо да те мушне фиктивно, ударил по-дълбоко и те ранил. Дето личността взима надмощие, там често стават убийства. Казвате, че човек е личност. Според мене, който не постъпва добре, не е никаква личност. Личността е резултат на добрата постъпка. Който постъпва добре, живее във виделина. Който не постъпва добре, живее в тъмнина. Той туря ръцете на лицето си, да не го види никой и мисли, какво да излъже, за да прикрие престъплението си. И детето, като сгреши, туря ръцете на лицето си, да не го види майка му, и започва да лъже. Имаш право да туряш ръцете на лицето си, само при един случай: когато видиш, че някой върши престъпление. Ако искаш, можеш да гледаш, но знай, че непременно ще поквариш ума си. Щом видиш, че някой прави добро, отвори очите си и гледай.

– Какво представя добрата постъпка? – Тя е магическата пръчица в човешкия живот. С това аз не искам да ви морализирам, нямам предвид вашия живот. Кой както живее, това е негова работа. Аз гледам на живота, като на нещо цяло, неразделно. Като говоря за добрата постъпка, имам предвид новия живот. Беден си, боледуваш, и цял ден се оплакваш от положението си. Каквито болести да имаш, те се дължат на една и съща причина – не постъпваш добре. Щом измениш живота си, болестите ще те напуснат. – Ама страдам. – Това не ме интересува. Колкото ме интересуват вашите недъзи, толкова ме интересуват и вашите добродетели. Казвам: Страдаш, защото не живееш добре. Благуваш, защото живееш добре. Когато някой се оплаква пред тебе от сиромашията си, знай, че той иска да вземе нещо от тебе. В това отношение, хората са големи майстори. Бедният, като срещне богати хора, за да вземе нещо повече от тях, казва, че жена му умряла, оставила няколко сирачета. Всъщност, той нито е женен, нито деца има. И като пипне парите, отбие се в кръчма да пие с приятели. Това е актьорство. Такъв е светът. Този беден е на сцената, следователно, той има право да играе своята роля. Обаче, за да реализираш нещо в действителния живот, ти трябва да знаеш тайната, скрита в сиромашията и в богатството. Трябва да разбереш тайната, скрита в твоя дух, в твоята душа, в твоя ум и в твоето сърце. В тези тайни си скрит ти самият. Не може да ги разбереш, докато не направиш една добра постъпка. Не свързвай тези тайни със сегашния си живот. Да се домогнеш до тези тайни, значи, да придобиеш истинска светлина. Казваш: Тази светлина ще разкрие нашите недъзи, ще покаже, какви сме. – Като ви давам светлина, нямам намерение да ви фотографирам. Не се нуждая от вашите фотографии, нито имам, какво да уча от тях. Ако съм художник, няма защо да рисувам трънения венец на Христа, но ще туря този венец на главата си. Ще играя ролята на Христа: ще дигна кръста си на рамото, и сам ще го нося. Няма да постъпя като оня италианец, на когото дошла идеята да носи на гърба си кръст, 27 кг. тежък. С този кръст той отишъл в Рим да се представи на папата. Какво е казал папата за него, не зная, но един английски кореспондент се произнесъл: Християнството не се проповядва с големи кръстове, но с любов, със съчувствие и милосърдие към страдащите.
Сега и вие се оплаквате, че носите големи кръстове. Това е реклама, вие искате да отидете с тях при папата. Аз не се интересувам от вашите големи и тежки кръстове от 80 –100 кг. В дадения случай, аз се интересувам от добра постъпка. Може да бъдете красиви, богати, да имате богатството на Иова – говеда, овце, камили. Може да сте изобретили нещо; много неща може да сте направили, но ако нямате добра постъпка, нищо не сте направили.Това е магията на животи. Всички останали работи, вън от добрата постъпка са лесно постижими. Щом нямат такава постъпка, всичко останало ще рухне.
Сега вие очаквате да възкръснат умрелите. Защо умряха те? За да израстат

отново, както житното зърно, което се посажда в земята. Тук в него се явява стремеж да изникне, да излезе от лошите условия. Такова нещо е добрата постъпка. В този живот тя не може да се оцени. Обаче, в бъдещия живот, като израсте и даде плод, всеки ще я оцени. – Какво представя растенето? – Процес, чрез който човек се освобождава от калта, от лошите условия на живота. След хиляди години растението ще извади корените си от земята и ще се превърне на млекопитаещо, после – на човек и най-после на ангел, който ще се яви при Бога с разрешена задача, т. е. с добра постъпка. Това значи, да бъдеш свободен. Днес вие не сте свободни, не разбирате, какво ви се говори. И Христовите ученици, когато бяха в Гетсиманската градина, заспаха. Христос се молеше, а те заспаха. – Защо? – Не Го разбраха. Сънят, т. е. заспиването има смисъл, когато човек отива съзнателно в другия свят и може да си почине. Ако не може да си почине, сънят не е правилен.
Човек представя съдружие от много членове. Важно е да се знае, спи ли някой в съдружието, или всички са будни. Някога спи само председателят, друг път секретарят или някой от членовете на съдружието. – Кога заспива човек? – Когато не се интересува от това, което става около него. Някога и съдията заспива. Той се отегчил от еднообразните дела. Достатъчно е да чуе няколко думи от делото, за да знае, как ще се реши.
Време е, човек да излезе от закона на еднообразието. Казваш, че някой не постъпва добре. – Това е еднообразие в живота. – Той не постъпва добре, а ти постъпваш добре. Добрата постъпка е магическа, в нея е скрита Божия сила. Цитирате стиха „Когато Духът дойде, ще ни научи на всичко.“ – Ако постъпваш добре, Духът ще дойде. Ако не постъпваш добре, няма да дойде. И Бог се проявява, когато постъпваш добре. Тогава ти влизаш в света на свободата. Сегашният човек не е свободен. Той се намира в положението на онази млада мома която се оженила за царския син, но била постоянно изтезавана от него. Той искал от нея само една дума – да каже, че го обича. От нейната любов зависел неговият живот. Колкото и да я измъчвал, тя мълчала, не казала, че го обича. И вие се намирате в положението на тази красива мома. Царят ви е затворил и на всяка цена иска да му кажете, че го обичате. Какво ви струва да кажете, че го обичате? Ако тази дума ви помогне да излезете от неприятните условия на живота, кажете я! Ще придобиете нещо, но нищо няма да изгубите. Добрата постъпка прави човека вътрешно свободен, а не външно. Щом се изменят вътрешните условия, изменят се и външните. – Защо дойде Христос на земята? – За да направи една добра постъпка. Как не Го мъчиха, за да каже една дума, но Той не я каза. Светията понася всички страдания, но не се отказва от своята идея, умира за нея. Когато човек дойде до добрата постъпка, той е твърд. Нищо в света не може да го отклони от нея. Всичко е в добрата постъпка. Мнозина мислят, че са самостоятелни. Напротив, много несамостоятелни са те. Достатъчно е да им подшушнат нещо, и те повярват. Тези подшушвания са само 25% верни. Има едно говорене, което

е вярно сто на сто. То е отвътре. Тогава ти знаеш нещата, не се смущаваш от нищо и си свободен. Ето в какво се състои свободата. Виждам едного, който задига някои предмети и ги заравя в земята. Аз отивам, изваждам ги оттам и на мястото им турям камъчета, клончета. Той пак дохожда, но като разрови, не намира нещата и е много недоволен. – Кой ли откраднал нещата? – На човека на добрата постъпка никой не може да направи зло. И дяволът не може да му направи зло. Вие знаете, какво е дяволът. Но всяка мисъл, на която знаеш последствията, тя е ангелска. Само нещата, които разбираме, са ценни за нас. Казано е: „Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога." Трябва да познаваме, че добрата постъпка е от Бога. Тази постъпка прави човека свободен и на земята, и на небето, при ангелите. Ако не постъпваш добре, Бог е страшен за тебе. Ти не можеш да издържиш на Неговия поглед. Бог казва на човека : Ако постъпваш добре, Аз ще ти се изявя, и ти ще разполагаш с всичкото богатство на света. Ако не постъпваш добре, всички врати ще бъдат затворени за тебе. Следователно, обърнете внимание върху добрата постъпка. Не е важно, как постъпвате сега. Оставете това настрана. Растението не може да се откаже изведнъж от своя живот. И да искате, вие не можете да се откажете от сегашния си живот. Казваш, че искаш да се освободиш от сегашния си живот. Има начин за това. – Искам да умра. – Де ще отидеш, като умреш? Ако умреш и не знаеш, как да израстеш, ще останеш в калта, дълбоко заровен в земята. Ако умреш като семето, ще слезеш в земята, но така не можеш да отидеш на небето – трябва да израстеш. Докато си в земята, ще бъдеш изложен на страдания. Земята е долното небе – мястото на страданието. Следователно, семето трябва да израсте, т. е. да се върне при Бога.

Питате: Може ли да се живее като обикновен човек? Според вашите разбирания, ще живеете като глист, като семе и един ден ще умрете, ще потънете в земята. Казано е: „Душата ще се върне при Бога, а тялото ще се превърне на пръст." Значи, след като Божественото работи известно време на земята, то намира, че човек не постъпва както трябва и го напуща. Щом човек остане без Божественото, смъртта иде. Голямо страдание за човека е, когато душата го напуща. Тогава, Духът почва да му говори: Тази планина е голяма. Онзи, Когото търсиш, е горе. Ти ще отидеш горе, от другата страна на живота, и на върха ще Го срещнеш. Там ще намериш и душата си. Това е добрата постъпка. Аз наричам този процес обединение на човешкия дух, душа, ум, сърце – обединение на всички добродетели. При добрата постъпка всички добродетели взимат участие. Пригответе се за този час. Днес всички хора търсят пътя.

Един евангелски проповедник казваше: Няма по-право учение от евангелизма. Човек трябва да повярва в Бога. Но като замина за другия свят, той се яви на близките си и каза: На крив път съм бил досега. Живял съм в голямо заблуждение. Не съм бил такъв, както съм проповядвал. Като

слушат това, евангелистите не са доволни. Аз знаех, че този проповедник на земята беше на крив път. Един ден го видях у един мой познат адвокат. Проповедникът подава заявление до съда срещу един млад момък, който някога го излъгал. Той имал нужда от сто лева и се обърнал към проповедника с обещание, че като продаде брашното, което имал, ще му върне парите. Какво се оказало? Наскоро момъкът се оженил и не върнал парите. Проповедникът искал да го даде под съд. Адвокатът го пита: Не може ли да не го давате под съд? – Искам да го науча, друг път да не лъже. Питам: Какво ще стане, ако момъкът се закълне, че върнал парите? – Да, но разписка за това няма. Запитах проповедника, колко му дължи този млад човек. – Всичко сто лева. – Ето, аз давам сумата вместо него. Ако момъкът ти върне парите, и ти ще ми ги дадеш. Ако не ги плати, считай, че аз съм ги дал за него, като за свой брат. – Не приемам от тебе пари, каза проповедникът. –[?] Тогава аз скъсах заявлението. – Защо постъпи така? – За да освободя проповедника от лошите последствия. Така поне имам един пример, с който мога да си послужа, дето трябва. Като не постъпва добре, всеки човек може да направи грешка. Покрай тези хора, аз попаднах в една каша и се питах, защо ми трябваше да се бъркам в тяхната работа. Обаче, ако бях оставил въпроса така, без да се намеся, нямаше да постъпя право. Щом платих за момъка, аз бях на правата страна.
И тъй, който иска да върви по Христовия път, трябва да жертва всичко. Каква е твоята любов, ако не можеш да се жертваш за този, когото обичаш, и оставяш другите да го цапат? Когато обичаш, ти не оставяш нито едно петно на своя възлюбен. Ето защо, и вие не оставяйте нито едно петно върху красивото и великото, вложено във вас. Това е името на Бога, това е святото в нашата душа. Ето защо, всички наши чисти и светли постъпки служат като страж на Името Божие. Ако оставите най-малкото петно върху Името Божие, какви синове сте вие? Какви християни сте? Не допущайте нито едно петно върху Името Божие. Това значи, да носите любовта в себе си. Както пазите свято Името Божие, така ще пазите свято и своето име.
Казвам: Има нещо свято в човека, върху което се гради неговото бъдеще. Това е вътрешен процес. Като знаете това, не гледайте на външната страна на въпроса. Доброто на човека не е само в неговата външна кротост и смирение. И лошото на човека не е в неговата сприхавост. Това са външни прояви. Добротата е вътрешно състояние. Някой се сърди, гневи се – нищо от това, нека веднага се коригира. Духовният човек и в своите положителни, и отрицателни прояви, постоянно се изправя. Радвайте се, когато виждате добрите постъпки на човека.
В стаята си имам един паяк, който, в мое отсъствие, лови мухите. Един ден му казах: В мое отсъствие може да хващаш и ядеш мухи, но при мене не позволявам да става това. Ще спазваш това правило за гостоприемството, което съм ти дал. Един ден, чувам една муха бръмчи. Погледнах, паякът я

уловил. Казвам на паяка: Слушай, ще освободиш мухата и ще излезеш вън. Той постоя известно време, откъсна конеца, пусна мухата и излезе навън. Всеки човек, който е в дома Божий, трябва да има поне това съзнание. Паякът ме послуша и излезе вън. Ще ме попитате: Вярно ли е това, или е в преносен смисъл? В дадения случай, всеки човек, който не постъпва правилно, е в положението на този паяк. Той си мисли, че всички мухи са създадени за него. С клин не можеш да извадиш тази идея от главата му. И ти си свободен да правиш погрешки, но поради тях губиш онзи материал, с който градиш своето бъдеще. Ще дойдат ред поколения по тази линия. Няма да им оставиш никакво наследство и пак ще се върнеш в това съдружие. Ако услужваш на другите, ти допринасяш за подобряване на твоя живот. Ако не си съдействал за това, като се върнеш пак на земята, лошите условия ще дойдат върху тебе.
Може да направите един малък опит за един месец. В свободното си време да направите една добра постъпка, добрите последствия на която ще видите. Тя ще произведе цял преврат във вътрешния живот; материалните условия ще се подобрят и ще ви бъде много по-добре, отколкото по-рано. Всеки може да ви помогне отвън: да ви донесе един бинлик вода, но след известно време вие ще бъдете пак без вода. По-добре е да имате извор вкъщи, който постоянно да извира, отколкото да ви носят със стомна или шише вода. И това е добре, но вътрешният извор е по-ценен – то е добрата постъпка.
И казва Христос на онази жена: „Иди и повикай мъжа си!“ – Нямам мъж – отговори тя. Христос казва: „Право си казала. Пет мъжа си имала.“ Всяка църква е един мъж. Станеш православен, евангелист, баптист – венчал си се. Конгресионист си – венчал си се. Спиритист си – венчал си се. – Нека дойде онзи мъж, с когото живееш сега. Доколко е честен той? – Доколкото е готов да извърши една добра постъпка. Но ако те остави в калта и си замине, без да ти помогне, какъв е този мъж? Или, каква е тази жена, която оставя мъжа си и не иска да му помогне? Под думите „мъж“ и „жена“ разбирам най-свещеното, което има в човешкия живот. Духът и душата, мъжът и жената на физическия свят са емблеми. Но всичко се изопачило от кривите човешки разбирания. И религията за живота е съвсем изопачена. В истинската религия човек е свободен, никой не го контролира, не го ограничава.
В добрата постъпка ти чувстваш такава свобода, каквато никога не си имал. Сега се намираш при най-лошите условия, които те ограничават, и ти не си свободен да се проявяваш такъв, какъвто си всъщност. Като умреш, ще отидеш на онзи свят. Какво ще кажеш на Господа, като отидеш при Него? Като отидеш при баща си, ще му кажеш: Сгреших на небето и на земята, не съм достоен да бъда твой син; моля да ме приемеш като твой слуга. Изядох и изпих всичко, каквото ми даде. Сега вече нищо не искам от тебе, само да ме приемеш като един от последните слуги. Сега ще вземем

другата, изкусителната страна: бащата заклал охранено теле и дал угощение на сина си. Това не ме учудва толкова, колкото пробуденото съзнание на сина. Блудният син не беше вече младият момък, а стар, прегърбен, с побелели коси. Господарят му го изпъдил, понеже не могъл вече да му пасе свинете и не заслужавал хляба си. И връща се той при баща си. Но в този, стария блуден син се ражда една свещена идея, в него има вече нещо. То е добрата постъпка. Той решава да се върне вкъщи и казва: Отсега нататък аз ще бъда друг. И върви той на стари години пеш да отиде при баща си. Това е дълбокият смисъл на добрата постъпка, това е магията на християнството. Ако не мислиш така, не можеш да напредваш. Според начина на мисленето, ще бъде и силата. Ако мислиш добре, силата ще бъде в тебе; ако мислиш зле, слабостта ще бъде в тебе. Ако постъпваш добре, силата ще бъде в тебе; ако не постъпваш добре, слабостта ще бъде в тебе.
Ти казваш: Хората не се отнасят добре с мене. – На сиромаси, които не вършат волята Божия, не помагай. Който постъпва добре и върши Божията воля, на него помагай. Когато дойде някой при мене, аз го опитвам, искам да проверя, дали е готов за добри постъпки. И всичко, каквото имам в касата, излиза навън, за да видя, какво ще направи той. От първата му постъпка, на мене ми е ясно всичко. След това касата се затваря, и ние ставаме сериозни. И ще казва той, че хладно го приемали. Постъпката му отваря касите и сърцата на всички. Природата е един дом, в който ни е въвела и ни опитва умовете. Разглежда те и те опитва от всички страни. Вие се намирате пред голям изпит, резултатът зависи от добрата постъпка. Да ви определя, в какво седи добрата постъпка. Отиваш в един дом, дето има всичко, но огнището не е запалено; има една празна стомна, има чувал с брашно, и фурната е налице. Но нужно е от твоя страна, да проявиш добрата постъпка, именно: ще донесеш вода от чешмата, ще запалиш огъня, ще омесиш от брашното един хубав хляб и ще го опечеш във фурната. Значи, докато домакините са на работа, ти ще приготвиш яденето, и всички заедно ще се нахраните. С твоята постъпка ще бъдеш добре приет в този дом. Значи, от вас се искат три неща: Да донесете вода, огъня да запалите и да опечете хляба. Това е философията или магията на човешкия живот. Ще мислите, какво означават огъня, водата и хлябът. Добрата мисъл е магическата тояжка, с която трябва да работите.

Т. м.

36. Лекция от Учителя, държана на 24 май, 1933 г. София. – Изгрев.

1933_05_26 Пауза в живота
лекция пред специалния клас

ПАУЗА В ЖИВОТА

Размишление

В природата съществуват така наречените „почивни състояния“. Те се наричат в музиката паузи – почивка, мълчание, но не бездействие. При паузата нещата минават от едно състояние в друго. Когато предприеме една работа, човек има нужда от почивка, за да обмисли добре условията и да се справи с тях. И вулканите понякога престават да действат; временно те почиват. Почивката на вулкана не е нищо друго, освен събиране на енергия, за да започне нова работа. И в природата някога настава голяма тишина, в която обаче се готвят условия за нова, усилена дейност. Когато новата работа не се предшества от пауза, т.е. от почивка, тя губи част от силата си. Значи почивката е необходима, за да се набави изгубената сила от предишната работа. Човек си почива не само физически, но и душевно. – Кога? – Когато мислите, чувствата и постъпките му са в хармония. Най-малкото стълкновение между тях нарушава вътрешния мир в човека.

Човек се натъква на хармонични и дисхармонични състояния в себе си. При дисхармоничните състояния се забелязва особено бълникане или клатушкане между мислите и чувствата. То става в четири посоки: отпред-назад, отляво-надясно, отгоре-надолу. Четвъртата посока е областта на крайното обезсърчаване. Значи обезсърчаването е незнайната посока на колебанието в човека. Обезсърченият не знае коя посока да поеме и казва: „Всичко е свършено за мене!“ – Как се насърчава човек? – Като спре за момент движението си. Това спиране е равносилно на смърт. Той счита, че за него всичко е свършено. В този смисъл, смъртта е пауза, почивка. Като дойде до това състояние, човек казва: „Опитах всички посоки – отпред-назад, отдясно-наляво, отгоре-надолу. Нищо не ми остава, освен да умра“. В който момент се примири със смъртта, човек отново оживява, влиза в нова област – на хармонията. Надеждата започва отново да работи. Тя е хармония, която превръща безпорядъка в порядък. Като минеш през всички посоки на движението напред, назад, надясно, наляво, нагоре и надолу – три двойки, ти се обезсърчаваш, т.е. влизаш в онази посока, която води към Бога, към Вечното, към Неизвестното или Незнайното, към Абсолютното. Ти не знаеш тази посока, но тя е последна. Ако не минеш през нея, не можеш да отидеш при Бога. Достатъчно е да помислиш за Него, за да поемеш тази посока на движение. – „Аз не зная коя е тази посока.“ – Това нищо не значи. Дали знаеш нещо или не знаеш, мисълта си е мисъл, чувството си е чувство. Не мисли, че ако знаеш, работите ще се наредят по-добре. Да знаеш нещата, това значи да попаднеш в ритъма на

природата. Когато две сили действат в противоположна посока и можеш да ги подведеш да тръгнат успоредно една на друга, ти имаш истинско знание, т.е. влизаш в нова посока на живота. Двете противоположни сили в човека са пасивното и активното състояние. Ако за момент се спреш в пасивното състояние, изразено с минус, следния момент ще влезеш в активното състояние – плюсът на живота. От двама болни не може да излезе един здрав човек, но от един болен и един здрав ще излезе пак здрав. Здравият ще повлияе на болния, ще го излекува. Здравият е идеал за болния. Правата мисъл, правото чувство и правата постъпка са положителното начало в живота, отдето човек трябва да започне своята работа.

И тъй, положителната мисъл определя посоката на човешкото движение. Например, искаш да станеш музикант, художник. Първо, трябва да се определиш в мисълта си, какво ще придобиеш от това изкуство. Това значи да определиш посоката на твоето движение. Защо искаш да станеш художник? – За да нарисуваш първо себе си. Защо искаш да станеш музикант? – За да задоволиш първо в себе си нуждата от музика. Защо искаш да станеш оратор? – За да говориш първо на себе си. Човек трябва да каже най-хубавите неща на себе си. Ти мислиш, че говориш на другите. Лъжеш се, ти говориш първо на себе си, а после на другите. В това отношение ти се намираш в положението на онзи офицер, който, в желанието си да отиде на бал, срещнал препятствия. За да задоволи желанието си, той се затворил в стаята си и започнал да танцува с всички столове последователно. Реално същество ли е столът? Има нещо реално в него, но той е несъзнателна вещ. Много от човешките състояния са като тези на офицера. Взимаш един стол, въртиш се с него наляво, надясно, но чувстваш, че това, което търсиш, не е в стола. Като оставиш столовете на място, виждаш, че в тебе остава една идея, която трябва да се реализира. Всяка идея може да се реализира, но когато влезете в реалността на живота. Някога ти предприемаш нещо, но виждаш, че работата не върви. Много просто. Как ще свириш вън, когато времето е лошо? Как ще свириш в неотоплен салон? Или, как ще свириш в салон без публика? На кого ще свириш тогава? – На себе си. Ти ще бъдеш даже доволен, че салонът е много акустичен. Ще обиколиш салона, ще се кланяш ту на една, ту на друга страна и ще бъдеш доволен и от това положение. Като посвириш малко за себе си, ще излезеш от салона радостен, че си направил нещо. Кое е по-хубаво: да имаш отличен салон, добре отоплен, но без публика, и ти да свириш за себе си, или да има публика и салонът да не е отоплен? За предпочитане е да свириш на себе си в отоплен салон, без публика, отколкото да свириш пред голяма публика в неотоплен салон. В последния случай ще те държат отговорен, че не си свирил добре.

Това, което ви говоря, се отнася за състояния, през които вие сега минавате. Като не разбирате смисъла на тия състояния, вие казвате: „Как ще се справим с тях? Закъсахме, остаряхме вече!“ Старостта е вечер. Тази вечер работата няма да се свърши; тази вечер ще умреш, но утре ще възкръснеш. Възможното за вечерта е смъртта. Но като възкръснеш, ще се намериш в един добре отоплен салон и ще свириш. Това е за предпочитане, отколкото да се намериш пред една публика, която не те разбира и оценява. Защо ще свириш тогава? Свири за себе си. Приятно ли е да свириш пред публика, която всеки момент може да те освирка и да каже: „Съжаляваме, че дойдохме тук да си губим времето“. При всяко обезсърчение цигуларят казва: „Съжалявам, че дадох толкова пари за салона и не можах да покрия разноските си. Но може и публиката да е недоволна. С мене всичко е свършено. Ако остане отсега нататък да давам концерти, животът ми няма смисъл“. Често вие се обезсърчавате, не искате да живеете, защо? – Дали сте концерт, но не излязъл, както сте очаквали. Казвам: Само една вечер ви е нужна. Това значи: Дайте си малко почивка, и всичко ще се нареди. Ако си в планината на една канара и видиш наблизо една капка вода, знай, че си дошъл до някой извор. Другите канари, които си срещнал на пътя си, бяха съвършено сухи. Капката вода на тази канара те насърчава. Същото се отнася и до живота. Една капка вода в мисълта ти, една капка вода в чувствата ти или в постъпките ти трябва да те насърчи.

– „Какво да правим в живота си?“ – Няма какво да правите. Сегашният ви живот е болничен халат. – „Какво да правим с него?“ – Ще го оставиш в болницата. Като свалиш халата, ще облечеш дрехите на здрав човек. Следователно, като претърпиш неуспех в живота си, на другия ден не излизай със същите дрехи. За предпочитане е да излезеш гол, отколкото с дрехите на неуспеха си. Голотата аз наричам студен музикален салон, а облеклото, т.е. халатът, е публиката в студения салон. Какво ще постигнеш с този халат? Докато си в болницата на живота, ти минаваш през всички посоки: напред, назад, надясно, наляво. Остава ти само едно положение – реалността. Следователно единственото реално нещо в живота е това, на което ние не знаем посоката. Това, което знаеш, не е реално. То е проява на реалността, но не е реалност. Смисълът на живота е в незнайното. Това, което те обезсърчава и обезсмисля живота ти, то е реалността. То произвежда ужас, страх, треперене. Щом се страхуваш, ти си близо до реалността; щом си неуверен, обезсърчен и се тревожиш, ти си далеч от реалността. Като видиш малък извор в планината, ти се радваш на неговата красота. Но ако отидеш при един голям водопад, веднага се отдръпваш назад. Това е реалността. Водопадът може да кара воденици, тепавици. Това прави изобилието и силата на водата. С малко вода нищо не можеш да направиш. Едва може да разхладиш устата на умиращия,

който свършва живота си от малко въздух, от жажда, от глад. Значи хората умират от недоимък. Престани да мислиш за недоимъка. Щом мисълта ти се прекъсне, недоимъкът иде; щом чувствата ти изчезнат, недоимъкът иде. Дето има изобилие, дейността не спира. Та когато се обезсърчаваш, знай, че си близо до реалността. Щом се страхуваш от бъдещия живот, ти си в реалността. – Бъдещият живот е неизвестен. – Там е реалността.

Учи се да вярваш в това, което не познаваш. Как ще си представиш онова, което не познаваш? В реалността няма никакво изключение. Това, което не познаваш, в него също няма изключение. В погледа на всички виждам едно учудване. Всеки се пита: „Да вярвам, или да не вярвам?“ Ще вярваш в това, което не знаеш – нищо повече. Разисквайте върху въпроси, които не знаете. Върху това, което знаят, хората имат много мнения, а за онова, което не знаят, за него имат само едно мнение. Значи трябва да дойдем до онова, което не знаем. Тази е новата философия. От това гледище, учените хора нищо не знаят. Като дойдат до едно специфично място, те виждат, че нищо не знаят. Там всички се приравняват и са под общ знаменател. Там големият и малкият, богатият и бедният, ученият и простият дохождат до убеждението, че нищо не знаят. Те казват: „Има неща, които и ние не знаем“. Това незнание внася нов елемент в тях. Като се обезсърчиш, ти можеш да станеш истински човек. Докато не се обезсърчиш, човек не може да станеш; докато не те съборят няколко пъти на земята, юнак не може да станеш. Един студент, американец, присъствал на сеанса на един борец, който правел изкусни упражнения и фокуси. Като го гледал, студентът казал нещо по адрес на бореца. Той чул и му ударил една плесница, като го повалил на земята. От този момент у студента се зародило желание и той да му удари плесница, но разбрал, че ако борецът го удари втори път, той няма да стане от мястото си. Заинтересувал се той как борецът достигнал до тази сила и ловкост и решил да изучи неговия метод. След 10 години упражнения той се явил при бореца и го попитал: „Познаваш ли ме?“ – „Не те познавам“ – отговорил борецът. Тогава студентът го хванал ловко за краката и го дигнал във въздуха, като свещ. След това му казал: „Аз съм онзи студент, на когото преди 10 години ти удари една плесница и ме търкули на земята“. – „Много добре си се възползвал от моята плесница – казал борецът. – Сега те признавам за мой учител и ще вървя по твоя път.“

Знайте, че от всяко обезсърчение, което изживявате психически, вие учите нещо. Неизброими са пътищата към реалността. Неизмерими са пътищата, по които може да се дойде до неизвестността. Това е един кръг, към центъра на който може да дойдете от всички посоки. В центъра седи неизвестното. Да допуснем, че ви боли ръката, имате подутина, която ви безпокои. Казвам: Ще се образува един цирей. След няколко дена циреят

ще набере, ще узрее и вие ще го пробиете. Като излезе нечистата материя, подутината ще спадне и ръката ще се освободи от болката. Вие не знаете какъв е скритият процес, който работи вътре във вас. Аз ви казах, че ръката ще оздравее. Следователно, когато човек търси реалността, той ще мине през една криза. Без това не може. Кризата показва, че човек е близо до реалността. Така ще дойдете до реалността на нещата, които осмислят вашия живот. Според мене, ако цигуларят не може да изкарва прехраната си, той не е цигулар. Защо трябва да станеш цигулар? – За да изкарваш прехраната си. Щом свириш, ти ще ядеш добре. Яденето, дъвкането, също е свирене. Като си дъвкал дълго време, ти си свирил на своята 32-струнна арфа и си придобил нещо. Ако не ядеш, не си цигулар.

И тъй, да мислиш, това е процес – цигулар си; да чувстваш, това е процес – цигулар си; да действаш, и това е процес – цигулар си. Това не значи да свириш специално на някакъв инструмент, например на цигулка. Ако свириш на цигулка или на пиано, това още не е свирене. Аз взимам думата „свирене“ в широк смисъл. Като мислиш, чувстваш и постъпваш, ти си вече цигулар. В мисълта си ще си представиш, че си голям артист, че свириш пред публика. На другия ден всички вестници пишат за тебе. Като чувстваш, ти си представяш ефекта, който произвежда твоето свирене върху публиката. Като действаш, ти си представяш, че си излязъл вече на сцената и свириш. Следователно, който мисли, дава обявления; който чувства, събира публиката; който действа, излиза на сцената и слуша възхищенията от изпълнението му като добър цигулар. Ако сам не признаеш, че си добър цигулар, не си свирил пред публика, но на себе си. Аз предпочитам да свиря на едного, отколкото на много хора. Какво ще бъде състоянието ми, ако свиря пред много хора, но всичките глухи? Аз ще искам да намеря поне един, който чува добре и разбира музика. Щом го намеря, ще свиря само за него. Той ще ме вдъхнови. Няма ли нито един, който чува и разбира музиката, концертът ми ще се провали. Питаш: „Какво да правя, за да ми вървят добре работите?“ – Намери поне една мисъл в себе си с отворени очи и уши. Намери поне едно чувство в себе си с отворени очи и уши. Щом ги намериш, работите ти ще се наредят. Ако не ги намериш, не очаквай успех. – „Де ще ги намеря?“ – Мисълта ще намериш надясно в салона; чувството ще намериш наляво, а постъпката – в галерията, горе някъде.

Ще ви дам още едно обяснение по този въпрос. Закон е: Ако публиката не се превърне в един човек, който слуша с две уши, няма да имате успех. Докато гледате на публиката като на множество, които спорят, изказват различни мнения, няма да имате успех. Когато публиката излезе вън, тогава се допущат разисквания, които обаче да имат един общ център. Под „център“ разбирам хармония. На окръжността има много точки, но

всички се стремят към един общ център. Следователно, ако линията на живота ви се огъва, не се обезсърчавайте. Понеже животът ви е в движение, все ще има огъване – малко или голямо. Това е в реда на нещата. Люлеенето на парахода на една и на друга страна не е лош признак. То е неизбежно.

Коя е основната мисъл на днешната лекция? – Реалността, като неизвестна, незнайна посока. Не се стремете да я разрешите. Нека тя остане в ума ви като неизвестна посока, която да ви вдъхновява. – В коя посока поставяте Бога? – Според мене, Бог е в самочувствието на човека. Да видиш Бога като светлина в твоето съзнание, това значи да придобиеш сила, която възкресява мъртвия, лекува болния, храни гладния. Когато неизвестното дойде в света, дейността на живота се проявява и той се осмисля.

Разбрахте ли лекцията? (– „Не я разбрахме.“) – Радвам се, че не сте я разбрали. Ако бяхте я разбрали, щяхте да бъдете в областта на знайното. Сега сте в незнайното, т.е. близо до реалността. Посяваш едно малко семе в земята. То пита: „Какво ще стане с мене?“ – Ще израстеш голямо дърво. – „После?“ – Ще се превърнеш на малко, микроскопично животно. – „После?“ – Ще порастнеш, ще станеш голямо животно. После ще се смалиш и ще се превърнеш на малко дете – човек. Сега и вие питате: „Какво ще стане с нас?“ Учителят ви отговаря: „Ще станете дърво, животно и най-после – истински човек“. – „После?“ – „Ще станете ангел.“ – „След това?“ – „Ще дойдете до Бога.“ Тогава всичко ще бъде възможно за вас. Когато нещата са невъзможни за вас, вие сте далеч от Бога. Щом станат възможни, вие сте близо до Бога.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на 26 май 1933 г. в София, Изгрев.

1933_05_28 Не се мълви
неделна беседа

НЕ СЕ МЪЛВИ

„Добрата молитва“

„Духът Божи“

Ще ви прочета една част от двайсет и седма глава на Притчите, от началото до осемнайсети стих.

„Всичко в живота е постижимо“

Ще взема стиха „Камъкът е тежък, пясъкът е товар“. Има едно изречение, което казва: „Всяко нещо е тежко на мястото си.“ Например нашата земя, както е поставена в пространството, няма почти никаква тежест. Тя има тежест само по отношение на слънцето. И когато казваме, че тежи толкова и толкова, това показва с каква сила тя се привлича от слънцето. Туй, което математиците изчисляват, показва само привлекателната сила на слънцето, с която се привлича от слънцето. Това са философски въпроси, които някой път през съвременния наш живот нямат почти никакъв смисъл.

Ние се намираме в противоречието, в което се намира един културен петел. Той, след като търсил щастието, отишъл в едно купище и като разровил, изровил един скъпоценен камък. Помислил си: „Защо ми е тази пущина, що не беше едно зрънце или нещо за ядене.“ Ако този петел беше умен – да продаде камъка, през целия си живот неговото бъдеще беше осигурено, и не само на него – и на много други като него. Сега нас ни се вижда, че петелът постъпил много глупаво, но някой път и ние пропускаме такива скъпоценни условия за живота. Всички недъзи и страдания, които сега светът има, всеки човек, който страда, показва, че е пропуснал нещо. Щом известна къща се събаря някъде, има известни причини или в самия архитект, или в основата, или в почвата. Тези хора, които живеят в къщата, на кого да се сърдят? Ако почвата не е здрава и ако нейните основи не са здрави, хората, които влизат в нея, да знаят, че тази къща след време ще се събори.

Цялата съвременна философия е турена в една посока. Ние разрешаваме въпросите, но не ги разглеждаме обективно, както трябва. Много от нашите възражения са често лични. Някой казва: „Аз така мисля.“ Всеки от своето гледище мисли, че неговият възглед е прав. Всеки учен човек, какъвто и научен въпрос да разглежда, все го разглежда от свое гледище. И духовният човек пак си има едно свое лично гледище, от което разглежда

нещата. Религията, това не е философия. Религията не може да разреши нищо в света. Когато казваме сега, че религията не може да разреши нищо, религията, това е една система, създадена от хората. Може да бъде полезна. Къщата никога няма да бъде тъй направена здраво, но тя може да ти служи за удобство или едно средство, или едно условие, но къщата никога няма да създаде здравето, нито пък да те направи умен.

Не само това, но и науката, и тя не може да ни допринесе. Може да мислите, че то е едно противоречие. Ти може да имаш храна, но при тази храна, ти пак ще умреш. Казваме, че ако ти гладуваш, ще умреш. Смъртта не идва от недояждането, но и от преяждането. Всички хора умират, но никой не умира от глад, всички умират все от преяждане. Ето какво разбирам. След като си натоварил каруцата вън от нейните възможности, като се счупи, не може да върви. Ти казваш: „Няма да я товаря вече." Каква полза? Ти няма да я товариш вече, но колата не върви. Ти няма да ядеш, но след като колата ти е натоварена и счупена, няма какво повече да ядеш. Сегашното човечество, както индивидуално, така и народите, все се осигуряват. Това е един обществен въпрос. Всички народи мислят, че ще дойде една опасност и осигуряват своето бъдеще. По някой път имат известен оглед, но някой път постъпват безразборно. Право е това до известна степен. Но не е един народ, който урежда своето бъдеще, не е един човек, който урежда своето бъдеще.

Има три условия, три фактора в света. Едните са физически. Това е физическият свят, това е природата на човека. Другото е тъй нареченото онзи духовният свят, или чувствата на хората, или неговото сърце. Аз наричам – това са меките условия на живота. Третото условие се намира в умствения свят. Или човек може да оправи положението си само когато неговата воля е в съгласие с физическия свят и сърцето му е в съгласие с духовния свят и умът с божествения свят. Когато се говори за тези три свята, разбираме, че тези три велики свята, разбираме, че те са населени с най-разумни същества. Когато говоря за земята, аз не разбирам за тези обикновени същества, растения и животни. Светът е населен със същества, които ние не виждаме. И ние в сравнение с тези същества сме като мравки. Те имат такава сила, ако искат, могат да ни изчистят, но понеже те са богати, казват: „Хайде, тези бедните нека живеят между нас." И ние някой път дето ходим да водим войни, да завладяваме земята, че мислим да направим нещо, туй не се отнася до нас. Аз не зная кой народ досега е могъл да завладее земята. Тя е дадена за цялото човечество.

Бог каза на Адама, постави го за един обикновен говедар. После, като държа изпит този обикновеният говедар, скъсаха го на изпита и го изпъдиха от рая. Първият човек, за когото аз ви говоря, който е бил

направен по образ и подобие на Бога, на него е дадено той да наследи земята и да я управлява и неговите очи са отворени на четири. Сегашните хора трябва да се заинтересуват, те искат да знаят дали има духовен свят. Аз говоря за една човешка раса, за истинските хора, с които вие трябва да се запознаете. Сега вие може да ме запитате къде са те. Те са там, дето сте и вие. Ако ме запитате къде са перата на кокошката, ще кажа, че те са в яйцето. Ако ме запитате къде е сърцето на пилето, ще кажа, че е в яйцето. Или къде е неговият стомах? Ще кажа, че и той е вътре в яйцето. Всичко е вътре. Ами пилето? И то е вътре. Когато туриш едно яйце под квачката, пилето става господар. На всичките тези неща: и стомаха, и перушината, пилето става господар, то ръководи всички съдбини. Перата са слуги, крилата са слуги. Пилето какво е? То е господар.

Ако нашата философия е права, че ние сме създадени по образ и подобие Божие, тогава ние досега не бихме били в състояние да подобрим своя живот. Ако всичко зависеше от нас, ако нямаше нищо да ни спъва, но опитайте се вие да живеете един свободен живот – казвате, че аз съм свободен – в положителен смисъл да видите колко противоречия ще срещнете. Някой казва: „Аз мога да кажа каквото искам.“ Ти може да кажеш каквото искаш, но ако ти речеш да говориш каквото искаш, след една седмица хората ще кажат, че ти си луд, неразумен човек. Има един разказ за един млад момък, който се хвалил на своя приятел, хванал се на бас, че той поне една седмица може да говори истината. Той за една седмица се скарал с господаря си, с баща си, с майка си – той бил годен – и най-после се скарал и със своята годеница. Защо се скарал, няма да ви кажа причините. Тя му казала: „Че като мене друга няма.“ Той си позволил да ѝ каже: „Не, и от тебе има по-красиви.“ „Махни се, да си вървиш.“ Той се върнал при своя приятел и казал: „Издържах своя бас, но всички изгубих.“

Питам сега, какво ще ви ползва да говорите истината, когато всичко ще изгубите. Това говорене на истината ли е? Казва се – ние имаме едно особено понятие за истината. Туй е наше мнение. Да си казваш ти мнението. Онзи, който казал, че годеницата му не е била толкова хубава, той не е разбирал онзи закон. Човек може в една година да стане красив и в една година може да погрознее. Вземете един човек, и 40 дни да не яде. Ще видите как ще погрознее. Нищо няма да остане от неговата красота. Понахранете го малко хубаво, оставете го спокоен, насърчавайте го, и ще видите, че веднага ще се измени, той ще стане красив.

Красотата зависи от ред условия, които човек може да си постави – външните, физическите, духовните и божествените. И силата на човека зависи от същите условия. Сега искам да ви посоча – има една наука, която

хората трябва да проучват. Не да съжаляват, че ние се намираме в една епоха и да казвате: „Как ще се оправи светът?“ Няма какво да мислим за света. Когато вие пътувате в един параход, и ме питате: „Какво е нашето бъдеще?“ Нашето бъдеще е да дойдем до пристанището, всички трябва да' излезем на брега. Казваш: „Каютата трябва да оставим.“ Капитанът ще слезе на брега, ще даде разпореждане всички да слязат и всеки да си вземе пътя, накъдето иска. Параходът ще си остане параход. Ще бъде смешно от наша страна да искаме да се осигурим в този параход. Той не търпи никаква осигуровка. Ти само за 10, 15, 20 дена като платиш, имаш право да пътуваш с него. Като се свърши пътуването, ще излезеш.

Такъв един кораб е и земята сега. Представи си, ти пристигнеш до едно пристанище и кажат, че веднага трябва да слезеш. Казват – еди-кой си е заминал за онзи свят. Не е заминал, слязъл е на пристанището и е заминал за дома си. Всички заминали хора някой път ги търсят на небето горе, а аз ги търся на земята долу: или в Америка, или в Азия, или в Африка, или в Европа, или в Австралия и Океания. Някои ме питат: „Какво правят нашите в оня свят?“ Казвам: „Ядат и пият, и се веселят.“ Този род разсъждения не са в съгласие с онзи възглед, дето един евангелски проповедник заминава и се явява на един свой приятел и казва: „Не е на онзи свят така, както аз го проповядвах.“ „Че как е?“ „Не тъй, както знаех.“ Друг един негов приятел ми разправяше – той имал един приятел. Като дошъл в София, той заминал за онзи свят. Една вечер го сънува и го пита: „Какво има на онзи свят?“ „Не е твоя работа да знаеш какво има на онзи свят.“ Този свят и онзи свят се различават по своята интензивност. Онзи свят ето по какво се различава: по степента на своята интензивност, по степента на своята духовност, която е чистотата, и по степента на своята доброта. Тези хора, за които сега ви говоря, те се отличават по едно нещо. Дето живеят, няма никакъв затвор, първото нещо, няма никакви гостилници. Там има здания така наредени. Искаш да влезеш в една гостилница, бутнеш един бутон, и веднага ти сервират. Седнеш, наядеш се и тръгнеш по пътя си. Ще се спреш на някое място, не искаш да пътуваш пообикновеному. Има си апарати, ще бутнеш едно копче, ще се качиш и ще слезеш, дето искаш. После в този свят никакви катастрофи не стават. Досега не се е случвала такава катастрофа. Сега, от наше гледище разгледан, този живот на тия напреднали хора е, както сега да разправят на мравите за културата на хората. Ще кажете: „Тези мрави не мязат ли на нашите мравуняци. По колко крака имат те?“

Та казвам, в природата съществува един план. Той е следната философия, на която хората трябва да обръщат внимание. Този общия план е постижим за всички. Сегашният човек е кандидат, за да постигне туй високо положение, както онова малкото дете – в утробата на майката. От

този малкия зародиш е кандидат да стане човек, само че трябва да му се дадат девет месеца в утробата на майката. Преди да е бил в туй състояние, той е бил в утробата на природата, милиони години е седял, за да се създаде. А казват, че Бог е направил човека от пръст, вдъхнал дихание в него, но в това дихание се разбира цял процес, условия, за да се яви човешкият дух, да му се дадат условия да прогресира. Не е въпросът само да имаме къща, ядене и пиене, но да се обичаме, да имаме добродетели. Предназначението на човешкия живот е всички да имате една опитност. След като имате всичко това, остава нещо, което не ни задоволява. Копнеем за нещо, което и ние не знаем.

Та казвам, този камък подразбира: камъкът тежи на мястото си. Всяко едно знание, поставено на своето място, то има своята тежест, своето разбиране. Казвам, съществува в природата един план, който урегулирва нещата. Преди милиони години, когато човекът го нямаше, кой уреди нещата? Ние казваме, че човек урежда земята. Тогава кой уреди земята? Туй, което се казва в Писанието, – Духът Божи. Туй подразбира, че тези същества още преди животните са устройвали земята. Ще каже някой: „Че тогава Господ кой го е създал?" Господ се е проявил чрез тези разумни същества в света. Бог не е една личност отвлечена, но той чрез тези толкова разумни, толкова напреднали същества, чрез тях той е създал земята и чрез тях той управлява съвременното човечество. Някои от тях ги наричат ангели на небето.

Небето разбираме разумния свят. Който мисли, че небето е вън от него – аз не разбирам тялото. Под думата небе ние трябва да включим човешкия ум, човешкото сърце, човешката воля, човешката душа и човешкия дух. Вън от тях ние не може да си представим какво нещо е небето. Когато говорим за физическото небе, ние разбираме небето, дето може да се движи слънцето, и всички звезди, дето функционират. Туй физическо небе е едно условие, покрив на туй голямото здание, в което човек живее. Небето е само простор на човешкия ум. То е понятно само за ума. Външната страна на небето не е понятна за човешката разумност. Вътрешната страна на небето, тези разумни същества, които живеят, то е достъпно за човешкото сърце. Има нещо, което можем да разберем със сърцето, има нещо, което можем да разберем със своя ум. Не е въпрос само да влезем в съприкосновение. Всичко, което е станало в света, е добро от това гледище. Каквото и да е събитие, какъвто и да е ред и порядък, който сега съществува на земята, той си има своята важност, своето място.

Но ние не трябва да изключваме. Всяко нещо влиза във великия свят. Ние не може да си представим реките, които преди хиляди години са текли, че са същите. С милиарди тонове вода са изтекли, и за бъдеще ще изтекат.

Ние разбираме един непрекъснат процес. Казваме: „Де е отишла тази вода?“ Отишла е в морето. Казвам, когато хората умират, де отиват? Когато една водна капка умре, де отива? Сливат се всички хора, един ден ще се слеят. Туй различие, което сега съществува, ще изчезне, ще се върнете пак в рая и всички ще съставите един човек. Тогава всичко ще бъде в ред и порядък. Всички хора, които сте тука, и цялото човечество ще влезете в този големия човек, духовния. Ще се наместят кой в костите му, кой в пръстите му, кой в гръбначния му стълб, в лицето му, в космите му, и пак ще остане място за хиляди кандидати да живеят там. Сега туй може да ви се вижда странно, нали така.

Ако вие четете Данте или Милтон, какво са мислили, като са създали тия книги? Данте описва ада, Милтон описва рая и като описва рая, всичко се изгубва, изгубва се мисълта. Този рай става такъв, че никой не иска да влезе там. Турят го някъде на въздуха. Не е на въздуха раят, той е тука, на земята, но не на тази земя, на която ние живеем. Та Писанието казва: „Бог казва: „Радвайте се, човечески синове, на неговата Обетована земя.“ Туй, за което ви говоря, е една теория. Има известни начини, по които вие може да проверите истината. Аз не искам сега да ви занимавам с теории. Теориите са известни положения, но има една истина, която всеки може да провери. Ние считаме пчелите, че са много глупави, че те не разбират нищо, че те по инстинкт вървят. Има много учени пчели. Оказва се, че те си имат станции на радио. Всяка една пчела си има радио в тялото. Когато тази пчела отиде да бере мед, като намери някъде цвят, оттам изпраща вълни на станцията на кошера, те долавят тези вълни. Тази пчела има един начин да говори. Една пчела балерина, като затрепти с крилата си, и тогава всички пчели излизат.

Сега тези работи ги описват не религиозни хора, но хора, които не вярват, които са скептици, които не вярват в Бога. Те са изследвали, че в стомаха, някъде в тялото на тази пчела са имали тези неща. После пчелите имат и един хубав барометър, с който мерят кога ще се развали времето и пчелите се връщат. Инструменти си имат. При това не само това, но те си имат вътрешно осветление, инсталация си имат. Пчелите си имат една инсталация на къси вълни. Те схващат лъчите, които ние не може да схванем. Казват, че в тъмно живеят. Много се лъжете, не, в светлина живеят, но не в нашата. Вътре си имат инсталация и вечерно време е осветена хижата. Ние казваме, че на тъмно живеят. Някои пчели отварят, но външната светлина ги смущава.

Ние считаме, че човек има съвсем повърхностни понятия. У човека има едно чувство между веждите, има една жлеза в гърлото, друга – в сърцето, трета – в гръбначния стълб и ред други жлези, чрез които човек може да се

ориентира в много работи, които сега ви смущават. Запример вие не знаете какво ще бъде времето утре. Вие може да знаете прекрасно. Има някой да ви дава пари. Има една жлеза, която може да ви каже онзи, който има да ви дава, ще даде ли парите, или не. Как? Онзи, който има да ви дава, казва: „Няма да ви дам парите." Той препраща вълните в пространството. Тази жлеза долавя тези вълни, казва: „Няма да ти платя" или че ще ми плати. Той казва, туй е неговото последно мнение, което той не е казал. Ти слушаш, каквото той е казал, и вярваш. Туй, което казва тази жлеза, е вярно. Туй сега наричаме интуиция. Не е интуиция. Една жлеза има, която мисли много умно и не само засега, но и след хиляди години може да ти каже какво ще стане. Туй, което ще стане, казва.

Казвате: „Как са наредени нещата?" Настоящите неща за нас са бъдеще за по-нисшите същества. Туй, което е настояще за напредналите същества, за нас е бъдеще. Следователно те са напреднали, те знаят, имат една програма. Ние по никой начин не можем да я измерим. Когато тези същества те пращат на земята, да се родиш жена, ти може 99 чифта цървули да скъсаш, пак жена ще се родиш. Ако те те пращат на земята, да се родиш мъж, мъж ще се родиш. Това е Волята Божия. Закон има. В тях няма насилие. Каквото те решат, туй трябва да стане. Запример те казват: „Ти трябва да станеш мъж, понеже на тебе ти липсва твоят ум, не е развит". А за онзи, който става жена, казват: „Тебе ти липсва мекота. Ти тази мекота я нямаш." Защо трябва да станеш жена? За да добиеш нещо. А жената ще дойде да се кокорчи със своята красота. Тя не е жена още. Тя е дошла да се научи на мекия елемент, да стане жена. Тя има само формата на жена, но не е жена. Тя не мяза още на жена. Ако би дошла, такава дама не може да я видите. Ако дойде, ето по какво се отличава. Може да дойде. И тази дама от това общество ще вземе най-скромната човешка форма. Тя ще бъде облечена много скромно, но прилично. Няма да бъде чрезмерно красива, ще забележиш във всичките ѝ черти изтънченост. Тя се отличава по това, че нейната коса никога не пада, устата ѝ никога не побелява, очите ѝ никога не потъмняват, сърцето ѝ никога не трепти, страх не знае какво е. Нея огън не я гори, може да влезе в огъня, да се нажежи, десет кола дърва да турите, като излезе от огъня, дрехите ѝ ще светят още повече. В която къща влезе, дето има раздор, всичко ще се просвети, ще има ред и порядък. Тя няма да ви се препоръча, че иде от някой си външен свят. Тя ще ви покаже как човек трябва да живее на земята.

Сегашните хора се отличават с една черта, те казват: „Аз не вярвам в това, не вярвам в онова." Не е вяра да вярваш в онова, което не съществува. Туй е заблуждение, едно заблуждение е да не вярваш в това, което съществува. Заблуждение е да вярваш в туй, което не е, но пък друго заблуждение е да не вярваш в туй, което е. Е ли това в света, в което вярваш? Ако е, трябва да

вярваш. Ние може да вярваме само в това, което е. Не може да вярваме в това, което не е. В отрицателните неща няма какво да вярваш. Някой казва: „Аз не вярвам в задгробния живот.“ Но задгробният живот е ехо на сегашния живот, защото сегашният живот е Божий живот, той е излязъл от Бога. Когато се казва, че човек ще умре, то се разбира, че той ще се върне у Бога пак, за да се обнови. Капката трябва да се върне в океана, за да се обнови.

Смъртта не е нищо друго, освен човек да се върне в Първия Източник, за да се обнови, или другояче казано: да приеме повече сила, да приеме повече способности, повече дарби, за да може да уреди живота си. Сега разбирайте – аз употребявам думата смърт в два смисъла. Единият смисъл, когато човек престъпи Божия закон, той ще умре, лишава се. Другият смисъл на смъртта е – минава от едно състояние в друго, подобрява се неговото положение. Всички мъченици трябваше да умрат, за да се подобри тяхното положение. Христос трябваше да умре, за да се подобри положението на тогавашното човечество. Един умира за всички. Един умира за всички. Един в света може да повдигне всички. Един ние подразбираме: цялото е в състояние да подобри, да оправи здравословното състояние на всички клетки, които живеят в цялото. Под думата Христос ние разбираме колективното човечество, което взема участие в тази работа. Сега ние имаме повърхностно понятие и казваме: „Господ как ли се занимава с толкова хора в света.“ Това е детинско схващане.

Съществува един закон в света, че за най-дребните същества, за най-малките същества, за микроскопическите същества и за човека всичко е предвидено, всичките условия, при които техният живот може да се развива, всички условия са предвидени. Не само туй, но и всички изключения, които съществуват, и те са предвидени. Сега, когато казваме, че всичко е предвидено, туй не подразбира, че когато другите работят, ние да не работим. Когато тези разумните същества работят, ще работим и ние. Когато професорите работят в университета, ще работят и студентите; когато професорите престанат, да престанат и студентите. Всеки професор като държи своята лекция, той работи, ако не държи лекцията си, не работи. Та и ние казваме: „Нали Господ работи.“ Тогава законът е такъв: когато Господ работи, ще работиш и ти, когато Господ почива, ще почиваш и ти. Всичките лоши условия в света не са нищо друго освен ден, в който трябва да почиваш. Това е седмият ден. Боледуваш, това е седмият ден. Не ти вървят работите, това е седмият ден. Ако ти един ден в седмицата си почиваш, ти ще свършиш повече работа, отколкото, ако не почиваш.

Тогава казвам, има известно изкуство, с което вие трябва да се занимаете. Например вие се занимавате с тия изкуства, които нищо не допринасят на човека. Например хората се занимават с готвачество. Готвачеството е едно изкуство на земята, но трябва по-напред друго едно изкуство. Първото изкуство, с което всеки човек трябва да започне, е музиката. Няма човек, който да не може да пее и да свири, и да разбира нещо от музика. Ако вие разбирате законите в музиката, всяко нещастие в света ще се дължи на една дисхармония. Ако ти в живота си вземеш един фалшив тон, в човека забележете неговото подсъзнание вътре, в което той не съзнава каквото става.

Има едно съзнание у човека, има четири съзнания: едното – съзнанието, самосъзнанието, подсъзнанието и свръхсъзнанието. Ако ти вземеш един фалшив тон, непременно те очаква някакво нещастие. Няколко души музиканти седят… в съвременната музика по някой път, аз виждам, прониква една фатална гама в музиката, една фатална гама, която руши. Не искам да я кажа, за да не забатачите. Аз съм правил няколко пъти опит с една гама. Щом навляза в тая гама, веднага се изменя пулсът на сърцето у тебе, настава меланхолия, омраза, отчаяние, злоба. Трябва да мине цяла една седмица да работиш, за да може да се възстанови онази първичната гама. Често вие изпадате в тази гама. Мнозина са идвали така при мене отчаяни и казват: „Тебе ти е охолно така.“ Казвам: „Я вземи основния тон.“ Какво ще вземе, не му се пее. Казвам, вземи основния тон.

Идва при мене един млад момък и започвам аз музикално да го лекувам. Казвам: „Представи си, че при тебе дойде една красива снажна мома и запява с онзи ангелски глас.“ „Не обичам да слушам музика. Има ли такива моми?“ „Има ги.“ Казвам: „Тези моми, като запеят, вземат скърбите на такива момци като тебе. Ти като излезеш, ще ти олекне на сърцето. Като те погледне с мекия си поглед, ще кажете, че е дяволит погледът ѝ.“ Тя ще каже: „Не пей старата песен, пей нова песен.“

Писанието казва: „Новата песен.“ Има една музика в света. Вие говорите за любовта. Любовта без песен, без музика, това не е любов. Какво ще ми разправяте за любовта, да казвате: „Аз те обичам.“ Който ме обича, той трябва да ми пее. И той трябва да ми пее – кога? Когато аз съм заспал, когато съм се унесъл. Аз харесвам майката. Като заспива, майка му пее: „Спи ми, майка, спи.“ Някои майки казват: „То и без песен ще заспи.“ Много пей на това дете, да стане човек. Пейте и възпявайте в сърцето си. Във време на страдание пей. Не те обичат, пей. Гонят те от едно място на друго, пей. Изгубил си парите си, пей. Болен си, пей. Пей, ще се оправят работите. Аз да ви кажа опита на един приятел, който оздравя само с песен. Имаше един изключителен случай. Ако не беше пял, щеше да си

отиде. Казвам: „Пей.“ „Ще пея.“ Жена му ми казва: „Моят мъж току пее, болен е.“ Казвам: „Не бой се, той се е спасил, като пее.“ „Ама как ще се спаси?“ „Той пее.“ И след като оздравя, казвам, пейте. Страданията се лекуват с пеене. Дето има пеене, има здраве. Най-после има една чиста мисъл.

Сега вие ще поставите въпроса: „Кога ще се оправи светът?“ Светът е оправен. В света има само няколко цирейчета останали. Сега тези, като дойдат, ще ги постиснат малко и ще се оправи. Писанието казва, че Господ щял да дойде с хиляди и милион свят отгоре. Той така представя малко поетично. Ще дойде да опита, ще тури ред и порядък, както едно време дойдоха русите и освободиха България, така и те ще дойдат да турят ред и порядък. Разумност трябва да се тури. Те няма да направят преврат, да свалят едни и други да турят, да обесят или да турят в затвора, но ще турят ред и порядък.

Сега мен целта не ми е да обръщам вниманието ви към физическия свят. Вие може да знаете какво може да бъде вашето бъдеще, вие може да знаете може ли да бъдете здрави, или не, вие може да проверите дали ще боледувате, или не. Ти остани тих и спокоен. Ще знаеш ще умреш ли, или ще останеш жив. Ако се спреш на туй чувство, може да има десет души лекари да кажат – ще свърши, но туй чувство вътрешно казва – ти има още да живееш, не си довършил своята работа. Когато човек има да живее, животът е по-силен от съдбата в света. Тогава ще ви кажа, при Каспичан има едно село. На един българин умряла жена му, той се оженил за друга и от първата жена останало едно дете много красиво. Като дошла мащехата, толкоз го малтретирала, че то се отчаяло. Имало наблизо една висока канара – 30–60 метра висока, и то отивало там да се хвърли, да се отърве от мащехата. Като се хвърлило, закачил му се сукманът за канарата и то останало да виси във въздуха. Дохождат селяни и го спасяват. Вие какво ще кажете. Не може да умреш. Ще го закачат там, на канарата. Може да ви приведа хиляди факти.

Разправяше ми един български офицер там, на видинския фронт. Един ден войникът му носи едно разпореждане от генерала. Пращат го в една част, а той знае, че за да иде там, трябва да мине през голяма опасност. Той върви, минава, а сърбите го стрелят. Той върви и нито един куршум не го засяга. Настръхнали косите на главата му. Вие ще кажете случайност. Не, този войник има сигурност. Че ако в света няма такава сигурност, кое ще ни даде надежда на нас, страхливците. Ще живееш, докато свършиш работата си, пък като ти дойде времето, ти и цар да си, с тебе ще се случи това, което се е случило с един друг българин, на който му предсказал един гадател: „Ти ще умреш – му казал – от страх от кората на една костена

жаба.“ Той казал: „Е, от всичко може да умра, но от костена жаба да умра, туй не го вярвам.“ Минават години, един ден той върви по пътя, лятно време било, той видял кората на една костена жаба и казал: „Мене ми предсказаха, че ще умра от такава жаба.“ Ритнал с крака си кората, наранява се на ръба ѝ, инфектира се и умира.

Ние умираме по единствената причина от нашето неверие, като не спазваме онзи свещен закон. Може да кажете – това е случайност. Не, онази костена жаба няма да я буташ. От онова забраненото дърво, от него не ти трябва да ядеш. Аз се чудя на ума на този човек. Раят беше пълен с такива хубави плодни дървета. Аз се чудя и на Ева, неговата дъщеря, аз считам Ева негова дъщеря, направи я от самото му ребро. Тя е първото дете, което се роди в рая. И туй дете отиде и каза: „Ако ти ядеш от това дърво, ще станеш като Бога.“ И бащата, и дъщерята ядоха и излязоха из рая.

Казвам, всеки камък тежи на мястото си. Всяка една мисъл има ценност само когато е свързана с онзи разумния свят. Ако няма в света такива разумни същества, на които да разчитаме, на кого ще разчитате най-после. Слънцето се управлява от тях, звездите се управляват от тях, въздухът се управлява от тях, реките се управляват от тях, движението на цялата земя се управлява от тях. Всичко, каквото става на земята, навсякъде те работят, навсякъде те са господари. Кажете ми какво ще правим ние на земята? Те разполагат с всичко. Аз не искам да оставям в ума ви една идея за караконджовци. Това не са караконджовци, това са същества. Всеки може да направи опит. Когато сте отчаяни, наскърбени, никой не може да ви помогне. Щом си отправиш ума към тях, веднага ще ви просветне и ще имате мир. Тази жлеза у вас веднага ще възприеме и ще каже: „Не се безпокой, всичко ще се уреди.“

Като четем 91 псалом, какво се казва там. Аз не казвам, че то е ново заради вас, но вие да придобиете вяра в онова, което е поставено у вас, после да вярвате в онова, което е поставено в другите хора. Трябва да вярвате едни в други. Не в онова, което те проявяват, но в онова, което е вложено в тях. Бог е вложил нещо в тях. Не в онова, което аз съм хванал по радиото, но в онзи божествен процес, който работи.

Идва при мене един господин. Аз съм занят. Той иска болният да дойде при мене. Аз му казвам: „Иди си, твоят болен ще бъде здрав.“ „Ама как може да бъде здрав.“ „Не ме безпокой, иди си. Ако вярваш, ще бъде здрав, ако не вярваш, няма да оздравее.“ „Ама ти си бамбашка човек.“ Среща ме след една година, казва: „Много ти благодаря.“ Той още когато идва, аз по радиото възприемам. Казват: „Кажи ми ще оздравея ли?“ Казвам му:

„Слушай, ти имаш малко криви работи, ще ги оправиш, и всичко ще се оправи, и ти ще оздравееш.“ Лошите работи в света спират положителните понятия у нас. Тези жлези като работят у нас, тогава ние схващаме, а щом съгрешим, тогава се прекъсва съобщението и ние се намираме в едно безизходно положение.

Знаете ли какво нещо е да изгуби човек вяра в себе си? Знаете ли какво нещо е да дойде човек в едно вътрешно противоречие? Та развивайте сега в себе си, или дайте ход на божественото. Тези жлези в себе си да развивате. Вие може да ги знаете. По някой път аз ще ви похваля в едно нещо. За жените имам едно високо мнение в себе си. Аз да ви кажа добрата страна на жената, туй, което аз харесвам в нея. Аз не се спирам на нейния ум; аз не се спирам на нейното сърце, но само в следното. Една мома среща един момък, който я обича, и ѝ казва: „Аз царица ще те направя.“ И тя повярва. Баща ѝ ѝ казва, че той не е за нея. „Но той казва, че царица ще ме направи.“ Тя вярва в това. Не е ли вяра това. Може да я направи царица и ако той не я направи царица, знаеш ли коя е причината? Тя ще стане царица. Мислите ли, че онзи, който ѝ е казал, че ще я направи царица. Тя ще стане царица, стига да вярва. След като се оженят, развали се.

Първо, тя повярва в него по човешки, а след като се оженят, той вече не ѝ говори тъй, а ѝ казва: „Ти ще станеш царица, но, първо, трябва да се научиш да готвиш, трябва да се научиш да переш, това, онова…“ Тя си казва: „Изменил се е.“ И тогава тя се осъмни в него и казва: „Излъга ме.“ И вследствие на това тя не става царица. Животът ѝ става нещастен. Тя как трябваше да постъпи? Ето да ви дам един съвет за онези, които са пред разрешение на този въпрос. Щом този момък каже на младата мома: „Аз ще те направя царица“, тя да му каже: „Аз ще се оженя за тебе само тогава, когато ти ме направиш царица, но преди да ме направиш царица, аз не си помръдвам крака.“ Туй е правото. Но, че той казва, че ще ме направи царица, туй обещание няма да се изпълни. Онова, което ни обещава той, трябва да го изпълни, нищо повече. Тогава вярата се реализира.

Сега този закон приложен, онова, което великият закон вътре в природата ни казва – аз прилагам сега този закон на природата. Младият момък и младата мома, това не е придобивка на младите, защото ние всинца сме носители на божественото, което функционира. Онова, което Бог е обещал чрез твоята природа или което е обещал чрез твоя живот или чрез твоята душа, или чрез твоя дух, или чрез твоята сила, или чрез твоя ум, или чрез твоето благородно сърце, или чрез твоята воля, то ще бъде – две мнения няма. Няма в аналите на човешкия живот да не са се изпълнили всички обещания, които са дадени, когато човек е излязъл. Само ако човек не вярва, тогава става едно колебание или едно закъснение.

Та първото нещо, старайте се да си създадете, ще кажете тъй в себе си: у мене има всичките възможности за един щастлив живот. Вие ще постъпите, тъй както онзи капитан на парахода постъпва. Той може да срещне най-големите бури в океана, но той седи на капитанското място, разхожда се и дава директива на парахода. Сега в големите кораби не се прави туй движение, но каквито и да са преместванията в живота, вие не се спирайте, защото всяко спиране е съмнение, престава да функционира Божият закон. И целият ад може да дойде, и при най-големите бури, и при най-големите несгоди вие не се спирайте. Тъй вие ще сполучите много по-лесно, отколкото, ако се колебаете. Тогава ще дойдат най-големите разочарования, които сега съществуват на земята.

И вие всички вярвате, че земният живот ще се оправи. Как ще се оправи? Когато се изправят жлезите и един ден всички ще бъдете зрители, че този живот ще се оправи. Повече от хиляда години няма да отидат. Някои от вас ще се преродите около десет пъти и в последното прераждане вие ще го видите. Та нашата задача в света е онзи великият божествен план, който ще се реализира. Майката, която ражда едно дете, нейната цел не е туй дете да остане дребно, но нейната цел е туй дете да израсте. Божественият план е не ние да останем сега деца. Бог вижда всичките несрети, но той казва: туй дете ще израсте въпреки всичките противоречия, които съществуват. Този промисъл – един от тези ваши братя все ще се намери, вслушайте се някой път, когато сте в мъчнотии, вслушайте се в тази жлеза, някой път в гърлото ще ви проговори, някой път под лъжичката.

Вие ще кажете: „Това е илюзия.“ Никаква илюзия не е. Ще видите, че туй, което се казва, ще стане. Ако не стане, чакайте тогава. Тук в Писанието има предсказани неща. Пророците са имали в себе си развити тези жлези и всичко това те са го виждали. Някой пророк казва – туй и туй ще стане. И всичко така става. Вие ще кажете – случайно се случи. Случва се веднъж, два пъти, три, четири пъти, случва се деветстотин и деветдесет и девет пъти. Това вече не е случайност. Това е една закономерност, в която вие трябва да вярвате.

Та съвременното християнство от едно теоретическо християнство трябва да премине в реализирането на тези светли идеи. Ние казваме, че като ида на онзи свят… Не разбирайте в другия свят смъртта си, но разбирайте, когато у вас стане една промяна, когато вие умрете за вашето невежество, та да се просвети вашият ум, или туй, което Христос казва: „Да се родите изново.“ Това е небето. Като се родите вие, дали сте в онзи свят, или сте в този свят, вие ще бъдете свободни. И тук ще бъдете свободни, и там ще бъдете свободни. Пък ако сте с тия разбирания, които сега имате, тогава в

този рай туй щастие никога не може да дойде. Вие погледнете човешката история. Всичките щастливи и благородни хора в света, това, по което се отличаваха тия хора, е това, че те имаха вяра във всяко направление. Аз не считам религиозни хора тези, които са тесногледи. Религиозен човек наричам онзи, който има светъл ум, който има благородно сърце и една възвишена и правдива воля, който има възвишен дух. Всичките тия хора с тези качества, където и да са те, са наши братя без разлика. За нас е важен фактът, имат ли такъв дух, имат ли такава душа, имат ли такава воля, имат ли такъв ум и такова сърце. За мене туй е най-важното. Няма ли туй, тогава небето остава само едно име без съдържание.

Та казвам сега, при тази опитност, която имате, при туй знание, което имате, вие умирате. Аз на една сестра ѝ казах. Дойде при мене и ѝ казвам: „Ти не си издържа изпита." Един брат не се отнесъл добре със сестрата. Казвам тъй: „Ако аз бях на твоето място, щях да кажа на този брат: „Я ми кажи още един път, повтори го." Някоя сестра обидила някой брат. Братът да каже на сестрата: „Я го кажи още веднъж, много сладко ми казваш." Аз съм слушал момата да казва: „Да се махаш оттук, мразя те", а той да ѝ каже: „Кажи го още един път." Казвам, тогава ти си постъпил по християнски. Туй в света го виждам. Тоя човек, който вярва, той има тази жлеза. Този човек, който мрази, той може и да обича. Омразата може да се обърне в идеална любов. И идеалната любов може да се обърне в омраза. Тази мома усеща, че този момък, когото тя изпъди, издържа, и той от ден на ден израства и неговият авторитет се издига. И всеки един от вас, когато съдбата му каже: „Махни се оттук", той да каже: „Кажи ми още веднъж."

Това е то вяра в Бога. Ако вие не може да се радвате на вашия Господ – по човешки ви говоря – но това, което той е допуснал то да стане, не че той го е допуснал, но страданията ние си ги създаваме. Господ не може да забрани на страданията, които ние сме предизвикали. Той казва: „Нека се върнат към вас." Туй, което ние сме създали, то се притегля към нас. Туй дете, което си родил, то няма да отиде да живее при другите, то ще дойде при тебе. Ако си го родил добро, то такова ще дойде. Тъй седи животът.

Животът, който Бог ни е дал, е отличен живот. Ако нашият живот не е такъв, то се дължи на ред причини или на физическия свят, или на духовния свят, или на божествения свят, или на умствения свят, или на нашето неразбиране. Трябва една по-умна философия за съвременния живот, за да се избавим от тези несносни страдания, които идат. Ние сме в преддверието на още по-големи страдания, които ще дойдат. Вяра трябва. Зимно време казвате – дърва трябват, въглища трябват, двойни прозорци трябват, юргани трябват. Сега, преди да е дошла зимата, ще дойдат тия работи. Чудни сте вие, дебели дрехи ви трябват, обуща, въглища ви

трябват, дебели чорапи. Три месеца, като дойде зимата, и ще се свърши. Тя ще си отиде, и тогава ще дойде пролетта. Вие ще излезете навън и ще благодарите на Бога за добрините, които идат. След големите страдания ще дойде Царството Божие между хората, и тогава всички ще бъдете радостни и весели. Кога ще бъде? Когато стане.

„Отче наш“

Тридесет и пета неделна беседа
28 май 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_05_28 Ръцете на Любовта
утринно слово

РЪЦЕТЕ НА ЛЮБОВТА

Размишление.

Ще прочета 8 гл. от Иоана.
От прочетената глава можем да извадим заключението, че Царството Божие не може да дойде при сегашните условия на живота. И наистина, каквото мисли човек днес, нищо не може да постигне. Ето, от две хиляди години се проповядва Христовото учение, но не се е приложило. Христос казва: "Аз не съм от този свят". Хората се питат: Как е възможно Христос да основе своето Царство на земята, щом не е от този свят? Според мене, сегашният свят трябва да си замине, за да дойде Царството Божие на земята. Въпреки това хората искат още сега да бъдат щастливи. Колкото червеят, който рови в земята, може да бъде щастлив, толкова и човек ще бъде щастлив. Колкото къртицата е щастлива, толкова и човек ще бъде щастлив.
Като изучавам хората, чудя се на тяхното невежество. Те говорят за ангелите, а са далеч от тях. Време е нужно, докато дойдат до ангелите. Хлябът е в пещта, но време е нужно докато се опече. Сега и вие се печете в огъня на страданията, за да станете хляб. Хлябът е ценен, когато е добре опечен. Неопеченият хляб е за низшите същества, но не и за човека. Разбраното Слово Божие е за човека, а неразбраното – за по-нискостоящите от него. Питате: Защо светът е направен така? – Как трябва да е направен? Такъв въпрос не може да се зададе. Да зададеш този въпрос, това значи да си готов сам да си отговориш. Питаш: Защо еди-коя си майка е изоставила детето си? – Та коя майка не е изоставила детето си? Виждате едно гнездо с малки птиченца, без майка си. Те църкат, викат майка си. – Къде е майка им? – Отишла е да им търси храна. Като им донесе, те ще престанат да църкат. И хората църкат като птиченцата. Какво лошо има в това, че и хората църкат? Според някои страданията са зло за човечеството. Христос, Син Божи, най-светлата личност в света, мина през такива големи страдания, а вие, обикновените хора, не искате да страдате. Той, Който не трябваше да страда, мина през страданията, а вие, които неизбежно трябва да страдате, искате да ги избегнете. Страшни са страданията на хората, защото не ги разбират. Разбраното страдание е благословение, а неразбраното – мъчение. Същото се отнася и за радостта. Постигнатата радост е благословение, а непостигнатата – мъчение.
Човек се нуждае от право разбиране. Щом е така, не се заблуждавайте да мислите, че Царството Божие ще дойде още днес, когато не сте подготвени. То и днес е на земята, но за готовите. Обаче, ако хората още продължават да се убиват, да колят агнета и кокошки, те са далеч от

Царството Божие. Да живееш в Царството Божие, това значи да изпълняваш волята Божия. Колцина от вас сте готови да изпълните волята Божия в пълния смисъл на думата? Повечето хора, религиозни и светски, са на едно разбиране по този въпрос. Затова, когато светските хора започнат да изпълняват волята на Бога, тогава и религиозните ще я изпълнят. Докато гъсеницата не стане пеперуда, тя е далеч от Царството Божие. Докато яйцето не се излюпи, и то е далеч от Царството Божие. Човек е яйце, когато не прави нито зло, нито добро. Щом прави зло, той е замътено яйце. Щом се излюпи, той има възможност да прави добро. Злото и доброто вървят заедно. Който прави зло, може да прави и добро. Вълкът, като иска да прави добро на своите вълчета, непременно ще направи зло на агънцата. Обаче, ако вълкът се откаже да прави зло на агънцата, ще направи зло на своите вълчета. Питате: Защо Бог направи вълците? – Бог не е направил вълците. Това е все едно да питате защо Бог направи мишката, която гризе, или защо Господ направи вилицата, с която бодеш. Всичко, което пакости и прави зло, е човешко изобретение. Бог ли е виновен, че двама души се карат и бият? Когато братята и сестрите се обичат, това се дължи на Бога, а когато не се обичат, това е човешка работа. Доброто иде от Бога, а злото – от дявола. Под "дявол" разбирам глупавия, неразумен човек, който се отказва да изпълни волята Божия. Има два вида хора: едните доброволно изпълняват волята Божия, а другите не я изпълняват. Първите наричаме добри хора, светии, ангели, а вторите – лоши хора, злосторници, грешници. Те всякога вършат своята воля. Те са роби на дявола. Не мислете, че всички хора са от Бога родени, че са чада Божии. Чадо Божие е само онзи, който върши волята Божия. В който момент вършиш волята Божия, ти си Негово чадо. Щом измениш желанието си, не вършиш вече волята на Бога, ти си под влиянието на дявола. Значи моментът определя твоето място, дали си горе, или долу. Ще кажете, че това е противоречие. – Възможно е. Обаче никой никого не може да застави да направи това, което не желае. Следователно, ти доброволно вършиш или не волята Божия. – Ама аз страдам. – Какво от това? Ще страдаш и ще плачеш, докато дойдеш до съзнание доброволно да изпълняваш волята Божия. Малкото момиченце плаче когато вземат кукличката му. И малкото момченце плаче когато вземат кончето му. Обаче животът си върви по своя път, не иска да знае за страданието на момиченцето и момченцето. Това страдание не е съществено. Друг е въпросът, ако отнемат на човека светлината, въздуха, водата и хляба. Ще дойде някой да се оплаква, че говорили лошо за него. – Какво от това? Нека говорят каквото искат. Трябва ли да се поддават на лошото. Да се вслушваш в лошите думи на хората, това значи да си като тях. Досега не е дошла при мене нито една сестра да каже, че говорили за нея добро. Даже в лошите думи трябва да чува доброто. Ако скъсате само една брънка във веригата, целият процес спира. Ако само една мисъл наруши кръга на

нейното действие, цялата мисъл престава да функционира. Тогава ще търсите даже механическа помощ, но и тя не може да дойде. Процесът на мисълта вече се прекратява. Като знаете това, не късайте вътрешната си връзка с Бога. Ако Бог, Който е създал света, търпи несгодите, какво остава за вас? Колко хора се оплакват срещу,у Него! И той всичко търпи. Той може да заличи грешките и недостатъците на хората, но всичко търпи, чака времето на нещата. Отиваш при Господа и се оплакваш от някого. Мислиш ли, че Бог ще те възнагради за това? Как ще докажеш, че този човек е лош? Защо вълчетата хвалят баща си и майка си, а ти си недоволен от тях? Вълкът е добър за вълчетата, но не и за агънцата. Те са недоволни и от вълчетата. Тогава къде е доброто всъщност, и къде злото? Не мислете, че ако вие ядете кисело, и на мене ще се отрази по същия начин. Човек сам носи последствията на своите мисли, чувства и постъпки. Добре е, че светът е такъв, какъвто Бог го наредил. Иначе няма да има никакво благо в света. Благодарете за света, какъвто си е. Иначе злото ще ви възседне.
Да се върнем към любовта, като мощна сила в живота. Христос като се разговарял с евреите, те му казали: Не знаеш ли, че Аврам е наш баща? Христос им отговорил: "Ако бяхте чада Аврамови, не бихте правили това, което сега правите". – Ние имаме само един Бог. Отговори им Христос: Ако бихте вярвали в Бога, и в мене щяхте да вярвате. Понеже не сте от бога, вие сте от баща дявола". Вярно е, че дяволът не устоя на истината, понеже отначало е бил человекоубийца. И днес, който не мисли добро, той е от дявола. Така той създава ада в себе си, т.е. нещастието. Някои хора, като изпаднат в нещастие, забиват в себе си ножа, като онзи войник, който паднал в плен. За да не го убият други, той сам се убил.
И тъй, за да бъдете силни, вие трябва да се самоанализирате. Не е въпрос човек да се самоосъжда, нито да констатира фактите. Казваш за някого, че е черен. – Това не е знание. Има смисъл да кажеш на човека, че е черен, ако можеш да го избелиш. Лесно е да направиш бялото черно, но колцина владеят изкуството да избелят черния плат? Може би съвременната химия да е дошла до изкуството да превръща черното в бяло, но за това се изискват специални условия. Черният цвят е ограничен, тъмнина без светлина, при която човек не може да мисли правилно. Когато човек не може да разреши един въпрос правилно, това показва, че отсъства онази светлина, носителка на великата Божия мисъл. И чувствата не могат да се проявят без светлина. И постъпките не се проявяват без светлина.
Един светия прекарал в уединение цели 30 години, в пост и молитва. През това време той не искал никой да го безпокои. Един ден дошъл до вратата му един пътник, похлопал на вратата и чакал да му се отвори. Светията отворил вратата и сърдито му казал: Кой ти позволи да ме безпокоиш? Не знаеш ли, че аз се моля. Пътникът бил стар светия, но отшелникът не го приел. След известно време на вратата на светията похлопала една млада красива мома. Светията веднага й отворил, като казал: Влез, дъще. Ще

кажете, че някога, в миналото прераждане, тази мома е била дъщеря или майка на светията. Според мене, светията не е постъпил добре. Той нямал нужната светлина. Макар че прекарал 30години в уединение, той не дошъл до различаване на нещата. Грешката му се заключава в това, че като се молил на Бога, приел младата мома, а отказал да приеме стария светия. Това е лицеприятие. Може младата мома да се нуждае повече от неговия съвет, но въпреки това и тя трябваше да почака, докато си свърши молитвата. Момата влязла при него и той продължил молитвата си, но видял, че сгрешил – молитвата му не отивала нагоре като по-рано. Рече да се моли, момата изпъквала в ума му. Обърнал се на север, на юг, на запад, момата все стои в мисълта му; тя застанала между него и Бога и не мръднала от мястото си. Светията запитал: Защо, Господи, ми изпрати този ангел?
Какъв извод може да направите от този пример? Колко години е работил светията върху себе си? – Цели 30 години. Той се запитал защо младата мома дошла да го безпокои. Според мене, светията трябваше да каже на момата: Не стой срещу мене, но обърни се и ти към господа и се моли. момата се обърнала с гръб към господа, а с лице към светията. Тази мома имала нещо нечисто в себе си. Чиста мома е онази, която се обръща с лице към бога, а с гръб към човека. Права мисъл ли е тази, която ви гледа като красивата мома? Онази мисъл, която е насочена във Великия Център на живота, е права. Вие не знаете къде всъщност е грешката – в момата, или в светията. Вие не знаете защо момата е дошла при светията. Тя била отвисоко произхождение. Обикнала един млад красив момък, който я напуснал. Като го търсела тук-там, най-после тя дошла при светията да се помоли за нея, да намери възлюбления й. Светията не знаел как да й помогне. момата го гледала, очаквала помощ от него. В случая светията не разбрал истинското положение на момата. Той си помислил, че тя търси мъж, но тълкуването му било криво. Под "мъж" аз разбирам правата мисъл, която определя пътя на човека. Като го гледала, младата мома искала да каже на светията: Само ти можеш да ме упътиш. Кажи ми какво да правя. Той обърнал гърба си към момата, но само физически. Мисълта му била заета от нея. Светията трябваше да се моли гласно, и тя да чува молитвата му. Така той щеше да бъде свободен и да разбере страданието на момата.
Сегашните хора се заблуждават от външните положения, както се заблудил светията. Някой тъжи, страда, обезсмислил живота си и търси причината вън от себе си. Единствената причина е във вътрешното неразбиране на човека. Трябва ли да ви съблазнява красотата, която е образ на истината? След като се помолил, светията се свързал с разумния свят, отдето получил следния отговор: Остави своята молитва настрана и свърши работата на момата. Няма защо да се молиш за себе си. Бог е в красивата мома, помогни й да се просвети. И момата разбира, че като

страда, Бог е в нея. Следователно, за да не те изкушава младата мома, обърни погледа си навътре. Колкото и да викаш отвън, Бог няма да ти отговори. И Вааловите жреци викаха: Ваале, Ваале! Илия им казваше: "Викайте по-високо, вашият Господ може да е заспал Викаха те, но ни глас, ни услишание. Обаче, когато Илия се обърна с молитва към Господа, когото познаваше, огън слезе от небето.
Какво правят днес хората? Като дойдат страдания и изпитания в живота им, те ги изпращат навън, както отшелникът изпъдил стария светия. Но като дойдат радостите и щастието, те ги приемат в себе си, както светията приел младата мома. Тази радост обаче ще ви струва скъпо. Това се отнася до земята. На земята щастието се обуславя от някакъв обект: една ценна книга, една къща, едно дете, един приятел, един ваш възлюбен. Обаче всичко това лесно може да ви се отнеме. Докато възлагате щастието си върху тези обекти и докато разчитате на тях, всякога може да ги изгубите. Ето защо, докато сте на земята, вие трябва да имате само един приятел. Това е по отношение на Бога. Да имате много приятели, това значи да имате много богове. -Не, един Бог ще имате, а много приятели. Нека всички хора ви бъдат приятели – братя и сестри. Казваш: Искам да имам само един приятел. – Ти си на крив път. Ако имаш много приятели, все един от тях ще ти помогне. Казано е: "Направете си неприятели от неправдата". Значи, един Бог, много приятели. Един Бог, много братя и сестри. Единият Бог е над всички. Той може да ни свърже, да ни обедини. Днес вие очаквате Царството Божие на земята. За да дойде Царството Божие, човечеството ще мине през голяма съдба. Тя ще изисква от всички по нещо. Няма да има човек на земята, от когото да не вземе своето. След това ще дойде Царството Божие. Каквото и да ви се случи през това време, от вас се изисква благородство. Щом страдаш, ще кажеш: Къртът още рови в земята, рибата още плува във водата. Мислите ли, че птицата, която хвърчи из въздуха, е щастлива? Красивата мома търси момците, птичката търси мушици, но и двете не са щастливи. Птичката хване една-две мушици, лапне ги и пак търси други мушици. Какво щастие е това? Аз не казвам, че птичката е щастлива. И млекопитаещото, което по цял ден търси храната си, също не е щастливо. Човек трябва да се отдалечи от къртицата, от рибата, от птицата. Той не трябва да рови земята, не трябва и да плува. Какво ще разбереш, ако плуваш четири километра навътре във водата? Не само че нищо не придобиваш, но ще трябва да се топлиш, да набавиш изгубената топлина.
Мислете право, за да разберете нещата правилно. Иначе ще изпаднете в положението на онези, които помнят повече хората, причинил им зло, а малко помнят хората, които им правят добро. Щом помниш хората, които ти правят зло, ти не ги познаваш. Изкуство е да познаваш човека, който ти прави добро. Пътят ни към Бога е път на страдания. Така обаче ще Го познаете. Ще с научите да оценявате това, което бог ви дава, както и това,

от което ви лишава. Страданията са път на освобождение. Натоварен си, Бог те среща и те разтоварва. – Как? – Чрез страдания. Като те разтоварват, ти страдаш и не съзнаваш, че те освобождават от това, което те спъва. Разболееш се, лежиш четири-пет месеца и не съзнаваш, че това е благословение за тебе. – Защо? – Ако беше здрав, през това време щеше да направиш много пакости. Ако си пияница, ще тормозиш децата, жена си. А като боледуваш, няма да туриш нито една чаша ракия в устата си и хората ще те съжаляват и ще ти помагат. Не го съжалявайте, той е станал светия, не пие, разтоварили са го. Чистите мисли и желания са за предпочитане пред физическия товар.
Прочете сами осма глава от Иоана и извадете от нея вътрешното ѝ съдържание. Христос казва: "Ако сте чада Аврамови, вие ще ме обичате". Който върви по Божия път, трябва да има доверие към хората, да се разбира с тях. Силата на човека е в неговата вяра. Без вяра човек не може да изпълни волята Божия.
Помни: Ти можеш да живееш добре, ако имаш вяра и надежда. Те са двете ръце на любовта. – Що е вярата? Що е надеждата? – Те са двете ръце на любовта. Дето е любовта, там са и двете ѝ ръце – вярата и надеждата. Дето са ръцете, там е и любовта. Не делете вярата от любовта. Не делете надеждата от любовта. Дето е вярата, там е и любовта; дето е любовта, там е и вярата. Тя е ръката, която помага на ума. Надеждата е ръката, която помага на сърцето. А любовта е родила човешката душа. Тя помага на човешкия дух.

Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

33. Утринно Слово от Учителя, държано на 28 май 1933 г., София – Изгрев.

1933_05_31 Обходата
лекция пред общия окултен клас

ОБХОДАТА

Размишление.

Ще прочета 1 гл. от посланието на Тита.
Днес ще говоря за обходата, като изкуство. На теория знаете много неща, но теорията трябва да се приложи, да стане жива опитност. На теория всеки знае, какво представя рисуването и музиката, но ако ви накарат да нарисувате нещо, или да изсвирите една песен, тогава ще разберете, какво знаете. Лесно е да кажеш, че искаш да пееш в известен хор, но там влизат музиканти, академици, които са свършили академия, знаят да пеят. Отговаряш ли ти на изискванията за певеца? Който не се е учил да пее, не може да стане певец. Който не е изучавал законите на живота, не може да стане ученик на новото учение. Пеенето изисква знание и упражнения. Има естествен начин за пеене, за рисуване, за говорене. Хората изпадат в противоречия, понеже не следват естествения път на природата. Ето защо, първата задача на човека е да знае, дали неговите желания и действия са в съгласие с природата. Ако мислиш, че си добър, че си свързан с Бога, а не можеш да се освободиш от мъчнотии и страдания, от болести и несгоди, каква е връзката ти с Бога? Казано е: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите." Добавям: Бог не е Бог на невежите, нито на суеверните, нито на грешните, нито на своенравните. Следователно, ако мислите, че новото, Божественото учение е лесно за прилагане, лъжете се. Лесно е за онзи. който учи.
Като се говори за обходата, ще знаете, че не може да имате еднакви отношения към всички хора. – Трябва да обичам всички хора! – Как ще ги обичаш? Как ще обичаш мъртвия? Към мъртвия ще имаш едно задължение – да го погребеш. Единственото нещо, което можеш да направиш на вързания, е да го развържеш; на невежата – да му дадеш знание; на болния – да го излекуваш. Ако не постъпваш правилно, ще влезеш в противоречие със себе си. И в края на краищата, ще кажеш, че нямаш нужда от нищо. – Не е така. Всяка минута правиш известен брой вдишвания. Ако броят им се увеличи, или намали, ти се намираш в опасност. Щом се гневиш и нервираш, дишането не е правилно. По три пъти на ден ядеш. Важно е да дъвчеш добре храната и да приемеш толкова храна, колкото можеш да обработиш. Ако усетиш тежест в стомаха, причината за това се крие или в неправилното дъвкане, или в качеството на храната. В случая, и ти си виновен, и онзи, който ти е дал храната. Природата е главният гостилничар. Ако стомахът ти се разстрои, вината не е в природата. Ти си бъркнал без позволение, в една от нейните тенджери, и си ял храна, която не е била за тебе. Защо не пита гостилничаря, какво

ядене да си вземеш? Това са фигури на речта.
Казвате: Кажи ни нещо ново. – Ако искате нещо ново, ще го чуете, без да го разберете. Новото всякога остава неразбрано. Щом го разберете, то става старо. Като кажеш, че не знаеш, как става известно нещо и как се постига, то е новото. За новото се изисква вяра. – Аз вярвам сляпо в нещата. – Сляпата вяра не е истинска. Слепият не може да вярва. И глухият не може да вярва. Вярва само онзи, който има очи и уши. Вижда онзи, който има очи. Слуша онзи, който има уши. Глухият казва, че не иска да слуша. Той и без това не слуша. Ако слепият каже, че не иска да гледа, казвам: Той и без това не вижда.
Изучавайте материята в трите й състояния. Чрез твърдата материя дохождате до обходата на физическия свят. Това е обхода към тялото на човека. Така че, не питайте, що е тялото; то е обхода към физическия свят. Същевременно, то е обхода и към човешкото сърце. Най-после, то е обхода и към човешкия ум. Следователно, като знаеш, как да се обхождаш, няма да притесняваш нито тялото, нито сърцето, нито ума си. Казваш: Сърцето ме боли. Какво представя болката на сърцето? Да те боли сърцето, това не значи някаква органическа повреда, но вътрешно стеснение, болезнени чувства. Като вътрешен орган, сърцето е невидимо за човека, обаче, то е така обективно, както и тялото. Правилната обхода към физическия свят подразбира свобода на ума, на сърцето и на тялото. Не ограничавай мислите, чувствата си и не притеснявай тялото си. Ако Бог търпи хората, и ти ще ги търпиш. Бог е дал свобода на човека. Следователно, ако можеш да придадеш нещо към мисълта на човека, говори му; ако нищо не можеш да му придадеш, нищо не му казвай. Ако можеш да придадеш нещо към неговите чувства, вземи участие в неговия живот; ако нищо не можеш да му придадеш, не го смущавай.
И тъй, не можеш да бъдеш свободен, ако нямаш правилна обхода. Първо, ще имаш обхода към себе си. Ако се обхождаш добре със себе си, ще бъдеш здрав. Ако не си здрав, значи, че нямаш обхода към себе си. Трябва да бъдеш здрав. Ако страдаш от ревматизъм, болка в главата, гърдите, стомаха, лекарят ще каже, че има наслоявания на чужди вещества, на киселини в организма ти. Защо става това? – Защото не знаеш, как да се обхождаш със себе си. Новото включва добрата обхода. То се изразява с думите: Разумни прояви в живота. Когато дойде новото, и да не го разбираш, ти ще почувстваш вътрешно успокояване. Например, жаден си, не си пил десет дена вода. Обаче, като дойдеш до извора, и да не знаеш, отде иде водата, ти задоволяваш жаждата си и се успокояваш. Достатъчно е, отдалеч да видиш извора, за да се яви в тебе нова надежда, вътрешно успокояване. Ако в тебе се яви желание, час по-скоро да се напиеш, ти си сгрешил вече. Не, ще седнеш до извора, ще си починеш и, като получиш добро разположение на духа си, тогава ще пиеш и то на глътки. Само така ще дойдеш до истинското освежаване. Това е закон за правилна обхода

към тялото. Добрата обхода изисква търпение. Всеки човек има специфична обхода, на която никога не трябва да изменя. Остави човека да се обхожда така, както той намира за добре. Не можеш да даваш директива на водата, как да се обхожда; тя има свой специфичен начин. Можеш ли да туриш водата при захарта и да й заповядаш да не й пакости? Каквото не искаш, това ще направи. В дадения случай, водата не е виновна. Дръж водата далеч от захарта. Но ако искаш да приемеш захарта в организма си, тя трябва да влезе в съприкосновение с водата. Колкото и да е малко количеството на захарта, за да се разтвори, необходимо е известно количество течност. Трябва да знаеш, как да употребяваш водата. Обходата, която изисква невидимият свят, е цяла философия. Седиш с часове и се занимаваш с непотребни неща; кой как постъпил, какво казал. Това не е обхода. В обходата има музика. Диригентът на оркестъра или хора познава музикантите си. Той знае, кой как свири, как пее, как постъпва. Ако някой от оркестрантите не свири добре, това не показва, че е лош човек, но той не владее музикалното изкуство. Няма по-хубаво нещо от обходата. Тя изисква добре развит ум, добре развито сърце, добре развита воля. Трябва да разбираш нещата правилно, в тяхната дълбочина. Някога хората стоят близо един до друг и не си обръщат никакво внимание.
Във Варненската гимназия имаше един учител, дребен на ръст. Между учениците имаше много по-високи от него. Един ден завеждат цялата гимназия на парад. Един от високите ученици, възхитен от нещо, започва да удря с ръцете си по главата на своя учител. Учителят го побутва, иска да му обърне внимание, че до него стои човек. Казвам: Като махаш с ръцете си, ще погледнеш наоколо, да видиш, няма ли хора до тебе. – Искам да се проявя. – Добре е да се проявяваш, но правилно. – Този пример се отнася към обходата, но той трябва да се преведе. Вие искате добра обхода от другите, когато вие имате интерес. Дойде ли до вас, не мислите вече за обхода. Тя е закон в природата. Дали към себе си изискваш внимание, или към другите, това е едно и също. Обходата е необходима за самия човек, за неговите близки и за славата Божия. Бог изисква от всички Негови чеда добра обхода. Да се оправдаваш, че не си постъпил добре, това не те извинява. Да туряш вината върху другите, върху баща си и майка си, че така са те родили, и това не те спасява. Много ученици ще оправдават двойките си, че учителите не преподавали, както трябва. Това не ги оправдава. Ако си неспособен ученик, и най-добрият учител да ти преподава, пак нямаш успех.
Числата, с които работят математиците, са живи, органически. Изучавайте отношенията между тези числа. Числата се различават от линиите. Линията е граница на плоскостта. Изучавайте живите линии, когато са в движение. Например, при движението на линията се образува плоскост, а при движението на плоскостта – тяло; при движението на точката се

образува линия. Точката има отношение към свят, вън от физическия. Също така и енергията на правата линия иде от друг свят. Когато ръката се движи, това показва, че енергията на това движение иде отвън. Мислиш, чувстваш по един или друг начин, но всичко това не е твое. Това са външни сили, с които трябва да се справиш. Искаш да се запознаеш със сина и дъщерята на едно семейство. Първо, трябва да познаваш бащата и майката; каквито са те, такива са и децата. И от сина може да познаеш родителите, но трябва да бъдеш много учен, да имаш голяма житейска опитност. Например, гледаш, синът прилича на баща си, значи, лесно ще познаеш бащата. Мъчно ще познаеш майката. Следователно, за обходата може да се съди по ума и сърцето на човека. Обаче, хората не са навикнали да учат. Повечето очакват наготово. Те са свикнали със завършените процеси. Отиваш в един магазин, искаш да купиш хубав плат. Не се интересуваш, как е изработен платът. Това е завършен процес. Представи си, че влизаш в един свят, дето няма готови платове. Ето едно трудно положение, което ще определи твоето знание. Лесно се живее в уреден свят, при добри родители. Какво ще правиш, ако попаднеш между лоши родители? Разбира се, ще бъдеш недоволен. Коя е причината за недоволството на сина от родителите? – Причината е в числото три, т. е. в сина. Във времето, когато синът се е създавал, или бащата, или майката са гледали навън, към друг мъж или жена. Значи, други неизвестни са взели участие в създаването на сина. Тези неизвестни пречат на сина да бъде доволен от родителите си.

Следователно, когато между родителите има известно противоречие, това се отразява на децата. Бащата казва: Ако не бях се оженил за тази! Жената казва: Да не бях се оженила за този! Обаче, нито красивата жена е за този мъж, нито красивият мъж е за тази жена. Изкуство е мъжът, като види красива жена, да не я пожелава; и жената, като види красив мъж, да не го пожелава, да го остави свободен. Докато желаеш чуждото, всякога синът ти ще бъде недоволен от тебе. Тази е скритата причина за противоречията в дома. Синът казва: Не обичам баща си и майка си; чувствам ги чужди. Това е естествено, понеже родителите не са имали правилна обхода към сина. Каквото си вложил в сина, това се изявява навън. Та когато в сърцето ви се раждат противоречиви чувства, ще знаете, че причината е или в самите вас, или във вашите родители. Вашият ум или вашето сърце са погледнали, дето не трябва.

Противоречивото чувство е дъщерята, а противоречивата мисъл е синът. Ти се оправдаваш с природата, с твоето естество, но това са залъгвания. Вината е в тебе, в твоите пожелания. Ти си пожелал нещо, което не е за тебе. Погледнал си към богатия с желание да имаш неговото богатство. Като не можеш да реализираш желанието си, ставаш недоволен. Мислиш ли, че богатите са щастливи? Погледнал си към някой голям, снажен човек и съжаляваш, че си дребен. Величието на човека е в неговия светъл ум.

Малкият човек може да стане голям, и големият може да се смали – това зависи от ума на човека. На северния полюс има ледени планини, високи 2000 м. Учените правят изследвания и казват, че ако ледените планина и на двата полюса се стопят, ще залеят цялата земя. С тези ледени планини може да се покрие цялата земя. Само слънцето може да ги стопи. Къде остава величието на ледените планини? Всички неща в природата имат една илюзорна страна. Реалните неща не претърпяват никакви промени. Реалните неща всякога запазват своята посока, а нереалните се променят, губят посоката си. Всяка мисъл, чувство и постъпка, които не могат да запазват посоката си, са нереални и обратно, всяка мисъл, чувство и постъпка, които запазват една и съща посока, са реални.
И тъй, когато сте недоволни, трябва да знаете, как да се справите с недоволството си. Казвате: Това са стари неща, не са научно доказани. – Да, но старите неща, старите хора имат опитност. Ако не можеш да се ползваш от тяхната опитност, ти губиш. Ако не можеш да се ползваш от силата на младия човек, защо ти е той? Младият има сила и живот в себе си. Въпреки това, той иска да стане стар, да придобие мъдрост, да развие ума си. Старият развива ума си, младият – своята воля, възрастният развива своето сърце. Значи, ще бъдеш млад, за да развиваш волята си; ще бъдеш възрастен, за да развиваш сърцето си; ще бъдеш стар, за да развиваш ума си. Има школи по целия свят, които работят за развиване на човешката воля. Аз ги наричам школи на насилието. Във всеки дом има такава школа. В повечето случаи, мъжът прилага насилието. Докато не разберете себе си, всякога ще се натъквате на противоречия.
Един ден дойде при мене един човек да се оплаче от втората си жена. Бил женен, имал две деца, и след няколко години жена му умряла. За да изгледа децата си, той бил принуден да се ожени втори път. Харесал една мома, която се влюбила в него, и се оженили. Животът му се влошил. Втората жена не обичала децата му и постоянно ги биела и тормозела. – Какво да правя с тази жена? Като видях, че не разбира от дума, започнах и аз да я бия. Тя бие децата, аз бия нея. Казвам му: Обърни другата страна. Престани да биеш жена си и се моли. Като видиш, че бие децата, запази пълно спокойствие и кажи: Не удряй с ръката си толкова силно, че ще те заболи. Казвам на този баща: Ще дойде ден, когато ръката ще я заболи, и тя ще престане да бие. Що се отнася до децата, не се страхувай, те ще станат по-здрави и пластични. – Не мога да я търпя. – Ще търпиш, ще носиш неволята си. Какво ще правиш, ако вържат ръцете ти?
Помни: Човек е господар на съдбата си. Колкото по-светъл е твоят ум, по-топло сърцето ти и по-разумна волята ти, толкова по-добра ще бъде твоята съдба. Щом имаш тези качества, ще помагаш и на другите хора. Не можеш да влияеш на ближния си, ако не влияеш на себе си. Ако не се обхождаш добре със своя ум, със своето сърце и със своята воля, не можеш да се обхождаш правилно със своите близки. При това положение, ти ще

влезеш в стълкновение със себе си, със своя ближен и с Бога. Единственият, Който не се влияе от нищо и от никого, е Бог. Защо не се влияе? – Защото всичките Му действия са абсолютно прави. Ако и вие действате като Него, Царството Божие ще дойде за вас. Той предвижда нуждите на всички същества. Никого не е ограничил. И на най-малките същества е дал условия за развитие. Това се отнася както за хората, така и за животните. Но да не говорим за животните. Мнозина казват: Ние не сме животни. – В едно отношение, аз бих желал да бъда животно, а в друго – да бъда човек. Животните нямат обхода, а хората имат. Ако едно куче влезе в чужд двор, другите кучета веднага ще се нахвърлят върху него. Ако кучето е слабо, непременно ще избяга; ако е силно, ще даде отпор: и то се хвърля и хапе, и другите хапят. Силното прогонва всички кучета. Те се разбягват и отдалече лаят. Най-после излиза господарят с тояга в ръка и ги разгонва. Днес често се говори за несгодите в живота. Гледам, стар дядо или стара баба недоволни от живота. И младите са недоволни, и учителите са недоволни. Това се дължи на отсъствието на обхода. Всеки се оплаква – прав е да се оплаква, но никой не казва самата истина. Синът казва: Виж, колко добре се отнасят към големия брат, а към мене не се отнасят добре. Този син е застанал на едно място, дето не може да говори истината. И той сам няма обхода. Щом е без обхода, това показва, че той е неблагодарен; не разбира отношението на родителите спрямо него. Каквото и да говори, майката и бащата са допринесли нещо за него, и той трябва да им благодари. И числото три – синът, също е виновен за общото положение, и той е взел участие. За да има правилен поглед за нещата, човек трябва да се постави в такова положение, като че никога не е взимал участие. Ако искаш да вземеш участие, например, в доброто, трябва да вземеш участие и в дълговете, т. е. да разпределиш правилно и благата, и задълженията. Какво ще бъде, ако се оставят дълговете на цялото човечество само върху един човек? Казват, че Христос е понесъл дълговете на цялото човечество. Тази идея не е правилно разбрана, Павел казва: „Чрез Христа Бог примирява света със Себе си." Значи, Цялото взимаше участие. Целият невидим свят и разумните същества поеха несгодите и дълговете на човечеството върху себе си. Така, те спасяват хората, но в името на Бога. Бог казва: „Ще залича престъпленията им и няма да ги спомена." Под „Бог" разбирам Цялото. Дръжте в ума си като образец Господа. Слънцето е Неговото тяло, което изпраща светлина и на добрите, и на злите. Днес лошите хора са по-добре поставени от добрите. Това е обхода на Бога. И наистина, към лошия трябва да имаш по-добра обхода, отколкото към добрия. Здравата ос няма защо да се подкрепва, но, слабата, ако не се подкрепи, никаква работа не може да свърши.

Хората постъпват точно обратно: с добрите се отнасят добре, а с лошите или зле постъпват, или не знаят, как да постъпят. Вие искате да изхвърлите лошата мисъл от ума си, лошото чувство от сърцето си, но това е

невъзможно. Спасението е в това, че не може да ги изхвърлите. Бих желал да зная, кой от вас е могъл да изхвърли лошата мисъл или лошото чувство от себе си. Ако можехте да направите това, щяхте да разрушите нещо съществено в себе си. Днес мразите някого. Няма да мине много време, и вие ще измените мнението си за него. Няма човек в света, който да не минава през промени. Колкото и да не се спирате върху външното, всички хора се влияят от външната обстановка на нещата. Малко хора не се влияят.

Като наблюдавам лицата на хората, виждам някои несиметрични черти в тях. Не се занимавам с дисхармонията в тях, не се спирам и върху лошите черти на лицата им, но казвам: Има фатални линии в човешкото лице, има и щастливи линии, които ту се явяват, ту се скриват. Затова човек някога се харесва, някога не се харесва. Оглеждайте се често и, като видите нещо фатално в себе си, не се гледайте. След това пак се огледайте и, ако видите същата линия на лицето си, скрийте огледалото. Оглеждайте се, докато се харесате. Започвате да се чудите, отде е дошъл този нов човек, с хубави очи, с хубав нос, с хубава уста. Това са онези живи, подвижни линии на човешкото лице, които постоянно се явяват и изчезват. Така те се отразяват и на вътрешния живот на човека.

Следователно, в света съществуват две течения: силно и слабо. От центъра на земята иде едно течение, а другото от небето, от разумния свят, от центъра на слънцето. Първото течение е долното, което носи нещастие; второто течение е горното, което носи щастие. Ако се намериш между двете течения, ще бъдеш смазан. Никога не заставай на пътя на тези течения. В този център може да се спре само Бог. Щом се срещнат двете течения, явява се искра. Земното течение умъртвява, а слънчевото възкресява. Ако застанеш на този кръстопът, само вярата в Бога може да те възкреси. Бог ще те тури настрана и ще те избави от огъня на тези две течения. Неразположен си някога – попаднал си под влиянието на лошото течение. Ти не можеш да се освободиш от него, докато не се обърнеш към Бога. Той ще ти помогне да заемеш дясната страна, а оттам да минеш в горното течение.

Ще приведа един пример за подкрепа на мисълта, как Бог спасява. Един свещеник пътувал за Варна с кола. По пътя конете се подплашили и почнали да бягат. Пред тях се изпречила голяма пропаст. За да избегне пропастта, свещеникът скочил от колата и паднал. Но каква била изненадата му, когато усетил под главата си нещо меко. Това било къртичина. До къртичината стоял голям камък. Като се окопитил от падането, свещеникът се огледал и видял камъка. Той си казал: Каква разумност, какво Провидение! Ако къртицата не беше направила своята къртичина и ударих[?вр.] главата си в камъка, нищо нямаше да остане от мене. – Какво показва това? – Божията предвидливост. Бог отдавна е предвидил този момент и поставил къртицата на това място, да спаси

главата на свещеника. Това е великият Божествен план, който предвижда нещата. Вярвайте в Божественото. Чрез Него ще схващате интуитивно нещата. Интуицията е Божествено чувство в човека. Тя му говори с тих глас и го предпазва от лоши мисли и деяния.
Млад момък се влюбил в една красива мома и пожелал да се ожени за нея. Тихият глас отвътре му казвал: Откажи се от нея, няма да живеете добре. – Не мога, дал съм дума вече. – Откажи се, и за нея ще бъде по-добре. Тя иска да се ожени, за да се осигури. Дай й известна сума, да я осигуриш и помогнеш в живота. – Обещал съм, че ще я взема. Помни: Човек е длъжен да изпълни думата си, ако е за добро. Щом е за зло, той е свободен от обещанието си. Следователно, и ти си длъжен да изпълниш думата си само за доброто, което си обещал да направиш. Дойдеш ли до злото, свободен си да не изпълниш обещанието си.
Често хората попадат в един омагьосан кръг, който им създава големи нещастия. Те се страхуват, не знаят, как да излязат от този кръг. Защо се страхуват, и те не могат да си отговорят. Някой се страхува от мечка, друг се страхува от вълк, трети – от змия, от паяк, от мишка. Животинските форми представят известен род сили – земни и небесни, т. е. низходящи и възходящи. Някога човек се свързва с низходящите сили и тогава страда, мъчи се и се страхува от тях; някога се свързва с възходящите сили, които му помагат. Тази е причината, дето човек се страхува от малкото змийче, а не се страхува от голямата мечка; и обратно, някога се страхува от голямата мечка, а не се страхува от змийчето – зависи, с какви сили е свързан в даден момент.
Човешката мисъл се влияе отвън. За да не се влияе, тя трябва да се уравновеси. Това значи, да бъде изпитана. Не само мислите трябва да се изпитват, но и чувствата, и постъпките. Докато не ги опитате, не ги прилагайте в живота. Прави опити с мислите, чувствата и движенията си, да видиш, каква е тяхната бързина и интензивност. Казваш: Бързо се движа. – Направи следния опит: Вземи един силно нагорещен въглен в ръката си и виж, дали ще те изгори. Колкото по-бързо го хванеш, толкова по-малко ще усетиш горещината му, може и нищо да не усетиш. Ако бързината ти е малка, въгленът ще те изгори. Щом не можеш да вземеш бързо въглена, това показва, че и твоите мисли, чувства и постъпки също не са бързи.
Втори опит. Жаден си. Вземи една чаша вода, тури я пред себе си и гледай часовника, докато не изминат 60 секунди или една минута, да не пиеш. Гледай водата и бъди тих и спокоен. Ако издържиш опита, имаш търпение; ако даже на последната секунда се изкусиш и пиеш вода, не си търпелив. Направи същия опит, когато си гладен. Тури хляб или един плод пред себе си и чакай известно време, до 1 – 2 минути. Ако издържиш това време, без да нарушиш спокойствието си, имаш търпение. Кой от вас е правил тези опити, да знае, колко може да издържа пред жаждата и

глада, когато пред него има и вода, и хляб? Досега аз не съм срещнал човек, който да знае, как да яде. Правилно яде онзи, който сяда спокойно пред готовата трапеза и не бърза: туря кърпата си, намества добре чинията, разглежда хляба и след това започва да се храни. Какво от това, че ще минат пет минути, докато започне да яде? – Нямам време, бърза работа ме чака. – Щом не можеш да намериш време за ядене и бързаш, природата ще те застави да намериш това време, но скъпо ще платиш. Ще заболееш, ще легнеш на легло няколко месеца и тогава ще имаш време за всичко: бавно ще ядеш и добре ще дъвчеш храната си. Тогава ще намериш и пари за лекуване.
Нека смелите първи да направят опита с огъня. За да не се изгорят още първия път, нека направят опит с едно камъче – бързо да го хвърлят и бързо да го хващат. След това да пристъпят към огъня. Ще го хванат толкова бързо, че и те сами да не забележат движението си. Като направите този опит, направете още един – с писмата, които получавате. Очакваш с нетърпение едно писмо и най-после го получиш. Остави писмото настрана, не бързай да го отвориш. Седни пред него спокойно и гледай часовника, да минат поне 5 – 10 минути. След това отвори писмото и чети. Искаш да четеш Библията, но казваш: Днес нямам време, утре ще чета. – Не, днес ще четеш, в определен час, нито минута по-рано, или по-късно. Природата обича точността. Като чета Библията, виждам, че някои пророци са казали известни неща не навреме; други са пропуснали нещо от това, което е трябвало да кажат. Пророкът трябва да изнесе Божието Слово навреме, без да го изопачава, без да пресилва или недоизказва фактите. Като предава Словото, пророкът трябва да внимава, да го предаде точно, защото той се явява като учител на човечеството. Вложи ли нещо от себе си, някоя своя отрицателна черта, ще се измени характерът на Божественото.
Често учениците, като четат живота на великите поети и писатели, обичат да им подражават. Казват: Този писател има една отрицателна черта, каквато и аз имам. Онзи писател има също една отрицателна черта като моята. И вместо да се освободят от отрицателното в себе си, те го усилват. – Това не се препоръчва. Какво ще научиш от отрицателното в човека? Да подражаваш на положителното и доброто в човека, разбирам. – Бог ще превърне отрицателното в човека в добро. – Това е друг въпрос. Важно е, какво ти ще направиш. Първо, човек трябва да има ясна представа за онова, което Бог говори. Това значи, да различаваш Божественото от човешкото. Важно отличително качество на Божественото е, че в него няма абсолютно никакво противоречие. То внася хармония в човека; неговите мисли, чувства и постъпки са хармонични. Щом Божественото те напусне, ти ставаш недоволен, тъжен. Изпаднеш ли в това състояние, не бутай змията.
И тъй, дайте път на Божественото в себе си, за да регулирате енергиите на

долното, земно течение. Попаднете ли на него, то може да ви завлече. То е буйно като река, всичко завлича. Ако горното течение не му се противопостави, човек не може да прояви добра обхода към хората. За обхода може да се говори само тогава, когато човек дава място на великото, разумното начало в себе си, като център на своя живот. Значи, има възможност човек да постъпва добре, да мисли и чувства добре. В това се състои философията на живота. При това положение, можеш да се справиш и с най-големите противоречия. Знай, че неразположението, на което се натъкваш, иде отдолу, от земята, то не е твое. Докато понасяш спокойно ударите, противоречията на живота, ти ще излезеш на добър край: неразположението ти ще се смени с разположение; ще дойде нова вълна в живота ти, която ще те тласне напред.
Направете опита с огъня, с водата и с хляба. Постете три дена и след това пристъпете към опита: дръжте чашата с вода в ръката си 10 минути, без да пиете. Колкото и да сте жадни, да ви е приятно, че се въздържате. Правете опити, като инженерите, химиците, музикантите и художниците. Започнете с малките опити и постепенно вървете към големите.

Т. м.

37. Лекция от Учителя, държана на 31 май, 1933 г. София. – Изгрев.

1933_06_02 Координирани движения
лекция пред специалния клас

КООРДИНИРАНИ ДВИЖЕНИЯ

Размишление

Тема за следния път: Всеки да си нарисува горната и долна страна на дясната ръка.

Каква е разликата, според вас, между младия, възрастния и стария? Каква е разликата между ума и сърцето? Всеки може да отговори на тези въпроси. Всеки отговор трябва да бъде пълен, съдържателен. Изобщо, животът се отличава по две неща: по движението и топлината. Отличителното качество на духа и на сърцето е пълнотата. Това, което задоволява човека, е пълнотата. Тя може да се сравни с пълното шише. Отличителните качества на мисълта са разширение и светлина. Всяко нещо, което не носи разширение и светлина, не е мисъл. Мисълта е резултат. – Що е светлина? – Това, което прави нещата ясни и достъпни за ума, е светлината. От гледището на материалната наука светлината е трептение на вълни. Ако нямаш ясна представа за предметите, ти си лишен от светлина. Ако не се разширяваш, ти не разбираш законите на мисълта.

Какво е отношението между движението и топлината? Без топлина няма движение. Тя е първият подтик в човека. Щом се стопли, той започва да се движи. Топлината е сила, която заставя телата да се движат. Човек не може да бъде пасивен, да не се движи и да не работи. – „Пасивен съм.“ – Липсва ти топлина. Внеси топлина в организма си и ще започнеш да се движиш. Без топлина животът няма смисъл. Ти ходиш, лягаш, ставаш, но не ти се яде, не ти се спи, не ти се работи. Чудиш се какво да правиш, как да си помогнеш. Търсиш цяр, но не можеш да намериш. Ти си в положението на човек, на когото излизат циреи по тялото и не знае как да ги лекува. Казваш, че циреите ще минат. Ще минат, но и време ще мине. Някога циреят се лекува лесно, а някога процесът продължава цял месец. И апостол Павел се оплакваше от трън в плътта, но никой не можа да му помогне. Казаха му най-после: „Нека остане този трън в плътта ти. Ако се извади, друг ще дойде на неговото място“. Какво се разбира в преносен смисъл под думите „трън в плътта“? – Това означава някое силно желание, което човек не може да реализира. Има хора, у които трънът остава за цял живот. Не е лошо, че имаш трън. Той е като украшение на човека.

Сега вие сте млади, имате топлина, правите и движения. Къде може да

употребите движението и топлината? Всички животни – от най-малките до най-големите, – всички хора правят движения, по които се отличават. Аз наричам тези движения съзнателни, органически, за разлика от несъзнателните, т.е. от механическите движения. Ако не схванете основното движение в човека, особено при вървежа му, не можете да определите неговия характер. Първото движение в човека е стремежът му да се приближи до предмета или лицето, което обича. Второто движение е простиране на ръката да хване предмета. После, устата взима участие, започва да се движи. Казваме, че този човек говори. Изобщо, движенията на тялото трябва да се координират или съгласуват. Когато движенията са правилни, тогава можем да говорим за координирани движения. Когато движенията са дисхармонични, не може да се говори за съгласуване между тях. Дисхармонията се пренася от една система в друга. Координирането е външен процес, но последствията му са вътрешни. Искате да координирате двама души. Всеки човек поотделно представя специфична система със свои определени мисли, чувства и постъпки. Всеки си има свои навици. Как ще координирате тези двама души? Кой ще се координира пръв? Някога по-силният и по-умният, а някога по-слабият и по-глупавият. На физическия свят слабият пръв се съгласува със силния. Слабият тръгва по посока към силния. Обаче в духовния свят, т.е. в света на Любовта, е обратно. Там силният се координира със слабия. Следователно, ако ти пръв се съгласуваш с даден човек, отношението между вас е едно; ако пръв той се съгласува с тебе, отношението помежду ви е друго.

Има временно координиране и постоянно координиране. Когато двама или повече души искат да свършат една работа, те се координират временно, докато я свършат. Някой се координира със слънцето. – Защо? – С цел да го изучи. Ако гледаш на слънцето като на разумно същество, ти ще се свържеш с най-хубавото, което се крие в него. Така, именно, ще изучаваш слънцето. Когато българите били под турското робство, за да облекчат положението си, първо изучавали характера на турците и след това влизали във връзка с тях. Така те се координирали. Българинът занасял мисирка или гъска на турчина, и последният оставал доволен от него. Каквато услуга искал българинът, турчинът веднага му услужвал. Щом видел гъската, пашата се усмихвал. Това било за него „приказка от 1001 нощ“. Ще кажете, че пашата се подкупвал. Не, това е координиране. В нашите времена не носят гъски и мисирки, а препоръчителни писма. Щом искаш услуга от някое видно лице, ще занесеш писмо от най-добрия му приятел. Когато има гъска, работата се нарежда добре. Щом няма гъска, работата не се нарежда. Постъпвайте така и с природата. Като отивате при нея, непременно трябва да носите нещо. Да се върнем към въпроса за координирането. Начертавам на дъската един кръг. Той може да бъде правилен, може да бъде и сплеснат или издут, като яйце, зависи отде се

гледа. По отношение на правата ВМ (фиг. 1), всичките точки на кръга не са на еднакво разстояние от нея. Като прекараме диаметъра АВ на кръга, образува се ъгълът В, около 30 градуса. С какви ъгли си служите като най-устойчиви, когато ги прилагате при строежа на зданията?

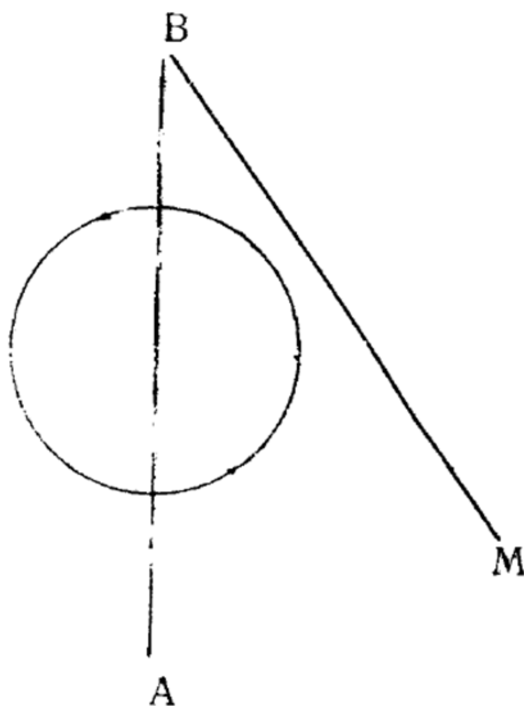

фиг. 1.

– С ъгли от 45 градуса. – Защо ъгълът от 45 градуса е най-устойчив? – Защото координацията между силите му е най-голяма. При различни условия на живота и човек заема различни положения. Ако стъпя на десния си крак и леко повдигна левия, какъв ъгъл ще се образува? Ако стъпя на десния си крак и наклоня тялото си напред, какво показва това? – Пазя се от известна опасност. Според посоката, отдето иде ударът, такова положение заема човек. Той се наклонява ту напред, ту надясно или наляво.

Изучавайте движенията на човека, да разберете през какви състояния минава той. Някога държиш ръцете си затворени, с преплетени пръсти. Това показва, че си затворен в себе си, криеш нещо. Човек се затваря при два случая: като богат и като беден, като пълен и като празен. Човек трябва да знае как да поставя ръцете и краката си. Ако живее правилно и разумно, движенията му са естествени и правилни. Според вас кои движения са хармонични? Един счита едно движение за хармонично; друг – друго движение. Важно е всеки за себе си да различава хармоничните движения от дисхармоничните. Какъв е резултатът от хармоничните и дисхармоничните движения? Мислете върху тези неща и наблюдавайте движенията си, да не изпадате в противоречия.

Често и аз ви поставям в противоречия, от които лесно можете да излезете. Например, поднасям ви една хубава баница и ви карам да мислите върху философията на живота. Възможно ли е това? – Невъзможно е да дадеш на човека да яде от това, което най-много обича, и да го накараш да мисли върху сериозни въпроси. Могат ли силите на храната и на мисълта да се съгласуват? – Невъзможно е да ядеш и да мислиш върху философски въпроси. Сама за себе си, баницата е нещо реално. Сама за себе си, тя е философия, която изключва всякаква друга философия. Тя не търпи никаква критика. Ако баницата е хубава, ще ядеш и няма да философстваш. Друг е въпросът, ако ядеш и останеш недоволен от нея. Тогава иде философията на помощ. По баницата можеш да познаеш характера на човека. Ако баницата е правена от човек със светли мисли и добри чувства, тя е вкусна и внася хармонични сили в онзи, който яде от нея. Не е приятно да ядеш баница от сух, нервен, сприхав човек. Той внася в баницата дисхармонични енергии. Който яде от нея, не се усеща добре.

В областта на науката са правени много опити, от които се дохожда до заключението: Каквато работа да върши човек, той влага в нея, освен характера си, още и известни психични елементи. Двама души – интелигентни, образовани, написват едновременно любовно писмо на едно и също лице. Единият от тях е нервен, сприхав, с отрицателен поглед към живота. Другият е жизнерадостен, магнетичен оптимист. Писмата са написани правилно, логично, без грешки. Четеш първото писмо, изпитваш нещо особено. Де е особеното? Външното не се вижда, но го чувстваш. Четеш второто писмо, изпитваш особена приятност. И в него има нещо невидимо. – На какво се дължи това различие? – От една страна на различните характери на двамата, а от друга страна – на тяхната психика. Казвате: „Има нещо полепено на писмата, но невидимо“. Ако позлатите само с един наполеон едно голямо кубе, като тези на Александър Невски, в скоро време златният пласт ще се изтрие. Това е все още груба материя, която може да се види. Обаче материята, която се отделя от психиката на човека, както и от умствения му свят, е фина, невидима. Тя се полепва по това, което той работи. Всяка дума, която излиза от устата на човека, произвежда известни трептения, които се наслояват, като фина, невидима материя, върху онзи, към когото е отправена. Химията, която изследва веществото на телата, не може да улови тази материя – толкова фина е тя. Някога тази материя е ценна, като златото; някога тя е като медта, лесно се окислява. Тази материя се среща и в кръвта на човека, под името „органическо злато, сребро, мед“ и други. Колкото повече органическо злато имаш в кръвта си, толкова по-богат, по-жизнерадостен и здрав си ти. То е ефективът на човека. – Кой човек е

богат? – Здравият. – Коя държава е богата? – Която има злато. Колкото повече злато има, толкова по-богата е тя. Искам да ви наведа на мисълта, че една система има отношение към друга, те са в зависимост една от друга. Ето този куб. Той е в зависимост от друго тяло. Едни разумни същества имат отношение към други същества. Вие може да сте единица, или член на известна система, но в даден случай трябва да си служите със законите на тази система, към която принадлежите. Човек принадлежи към една система същества; млекопитаещите – към друга; рибите, птиците, небесните тела принадлежат също към някоя система. Но всички системи са координирани една към друга. Вие определяте своето отношение към най-близките системи, с които се съгласувате хармонично. Например, вие сте неразположени, имате дисхармония в чувствата си, или имате неразположение в организма си – силите на вашето тяло не са координирани добре. Откъде трябва да започнете? Откъде трябва да започне богатият, откъде бедният? Сиромасите съставят една система, богатите – друга. Но между тях има отношение. Сиромахът отива при богатия и казва: „Аз имам едно изкуство, мога да ти услужа, да ти свърша една работа“. – „Добре, аз пък имам пари, ще ти дам, колкото трябва.“ Значи сиромахът предлага труда си, а богатият – парите. Богатият не може да говори на богатия по същия начин, както се разговаря със сиромаха. Те говорят на различни езици, но се разбират. Това, което работникът, макар и беден, може да направи, богатият по никой начин не може да направи същото. Богатият, ако е инженер, ще направи план на къщата, а бедният, като работник, ще я съгради. Ето начин, по който те могат да се координират.

И тъй, двама души богати не могат да се съберат на едно място. Обаче богат и беден лесно могат да живеят заедно. Човек има два крака, които лесно се съгласуват помежду си. – Защо? – Защото единият крак е беден, а другият – богат. Беден е този крак, който е в движение. Който е в почивка, той е богат. Когато левият се движи, той е беден. Щом десният крак започне да се движи, и той става беден. Така се координират и двете системи – левият и десният крак. Едната дава работа, а другата – капитал. Някога умът взима мястото на богатия, а някога – сърцето. Ето защо, умът и сърцето трябва да се координират, както богатият и бедният. Ще кажете, че бедните хора са слаби, хилави, а богатите – здрави и силни. Забелязано е, че при най-голямата сиромашия човек може да бъде здрав. И при най-голямото богатство човек също може да бъде здрав. – Кога? – Когато живее разумно. Обаче ако богатият и бедният не живеят разумно, те са слаби, хилави. Здравето има отношение към разумния живот, а болестите – към неразумния. Какво ще кажете за богатия, който затлъстял, носи 100 килограма тежест на гърба си? Ако дойде една болест и отнеме половината от теглото му, той ще олекне, ще се почувства обновен.

Следователно, като отнемеш половината богатство на човека, той се чувства щастлив. – Тогава на какво се дължи нещастието на човека? – На чрезмерното натрупване. Хората страдат повече от голямото натрупване, отколкото от недоимъка. Сиромахът не страда толкова от своята сиромашия, колкото от чрезмерните си желания. Той иска да стане богат, учен, силен, но не може да постигне желанията си и страда.

В света има много богати хора, но богатството не прави човека силен. Богатството е условие, не е цел. То не е дело нито на учените, нито на силните хора. – Може ли светията да бъде богат? – Може. – Беден може ли да бъде? – И беден може да бъде – зависи за какво богатство и за каква сиромашия се говори. И здравият може да се разболее, както и болният може да оздравее. Това зависи от правата мисъл. Ако болният мисли право, той оздравява. И ако здравят изкриви мисълта си, и той заболява. Силите в природата трябва да се координират, да образуват хармонични системи. В този смисъл, богатството и сиромашията образуват една система; здравето и болестта – друга система. Болестта ще координираш със здравето, т.е. ще я лекуваш. – Как? – Ще се ограничиш в храната. Като здрав, ти си бил богат и силен. Сега, като болен, ще ядеш малко, да не даваш възможност на микробите да се развиват.

И тъй, не давайте възможност на микробите да се размножават чрезмерно във вашия организъм. Не давайте възможност на вашите неестествени мисли и желания да се размножават чрезмерно. Искаш да бъдеш силен, но нямаш условия за това. Откажи се от желанието си. Искаш да бъдеш богат, учен. Опитай се, имаш ли сила да станеш учен, богат. Ако не можеш, желанието ти е неестествено. – „Искам да бъда добър.“ – По естество, ти си добър – прояви доброто в себе си. Човек може да постигне своите желания, но време е нужно за това. Той принадлежи към една богата система. Към нея, т.е. към Бога, той има отношение. Който спазва законите на тази система, той ще бъде здрав, силен, учен и богат.

Сега вие сте забравили, че принадлежите към системата на Бога, и сте се отказали от Него. Това значи: Отказали сте се от своя първичен произход. Днес вие се намирате в положението на шише, пълно с вода – не сте извор. Всеки може да вземе шишето, да се напие с вода и да ви остави празното шише – да страдате от жажда. Ако сте извор, ще бъдете независими от външните условия. Като знаете това, не затваряйте в шише идеята за Бога и за природата. Тя се нуждае от простор, да тече непреривно през вас, като неизчерпаем извор. Като знаете това, не се колебайте в Божественото, което е вложено във вас от създаването на света. Отличителното качество на Божественото е, че то никога не се мени. През всички времена то е едно и също. На него всякога може да се разчита. Може да разкъсаш светията на

парчета, но той пак ще ги събере и ще оцелее. Може да го туриш в чутура, да го накълцаш, но той пак ще излезе оттам, ще остане незасегнат. Това се дължи на Божественото – нищо не може да го засегне. Ще кажете, че това е невъзможно. Как е възможно да изпариш водата на соления разтвор и отново да получиш кристалчета от солта? На същото основание животът не се губи; не се разрушава. Не мислете, че може да разрушите формата на живота. Не, това е невъзможно! Вие гледате на живота повърхностно. Сегашният живот, през който минавате, е фаза от целокупния живот. Следователно, колкото и да се стремите към щастие, днес това е непостижимо. Щастието е в целокупния живот. Търсиш щастието, за да се освободиш от страданията. И това е невъзможно.

Страданията и радостите са две системи. Страданието е по-силна система от радостта. Хората бягат от страданието, защото не го разбират. Те искат постоянно да живеят в радост. То е все едно, житното зърно да остане завинаги в хамбара. Не, ще го извадите от хамбара, ще го заровите в земята, да пусне коренчета и след това да покаже главичката си над земята. То казва: „Ще страдам в земята". – Ще страдаш, но ще придобиеш нещо за себе си и ще допринесеш нещо за хората. Помни: Който минава през страданието, само той може да се обнови. Това е закон. Човек не може да се повдигне, нито да придобие нещо, ако не мине поне през най-малкото страдание. От гледището на природата страданието е велик подтик, който преобразява човека. – „Аз не искам да се изменям." – Щом не искаш да се изменяш, завинаги ще останеш в старата си форма. Ако детето не иска да се измени, никога няма да мине във формата на възрастния и на стария. Вие още нямате представа какво нещо е младият, какво е възрастният и какво – старият. Младият се отличава със своята енергия и подвижност. Старият пък се отличава със светлина и разширение. Той е щедър, готов да дава. Младото минава в старото и обратно, старото – в младото. Под „млад" разбираме микроскопическото, а под „стар" – великото. Затова казваме „великото малко и великото голямо". Питам: Какъв е смисълът на живота? Ще кажете, че смисълът на живота е в самия живот, както и в смъртта. Какво се разбира под „смърт и живот"? И богатият умира, и сиромахът умира. Какво са придобили те в смъртта? Казваш: „Наживях се поне, ядох и пих, нищо повече не желая". – Ако наистина само си ял и пил, без да си придобил нещо вечно, напразно си живял. Да ядеш и пиеш, това не е никаква философия. Ако мислиш, че със смъртта всичко се свършва, нищо не си научил. Простият мисли, че като умре, ще дойде до абсолютно равновесие, дето не стават никакви промени. В света на равновесието ще почиваш хиляди и милиони години, докато един ден се пробудиш от дълбокия сън. Това е състоянието на Нирвана. Когато се казва, че след смъртта нищо не остава от човека, това подразбира, че нищо не остава от неговите мъчнотии и страдания. След смъртта си човек се

освобождава от всичко временно, преходно. Той минава в състояние на Нирвана, в областта на щастието. Ще кажете, че Нирвана е празен живот. – Според мене празните работи са пълни. Кое предпочиташ: Да отидеш при банкера да вземеш на заем 100,000 лева, или нищо да не ти даде? Питайте мисирката какво желае: да бъде тлъста, угоена, да пожелаят да я заколят, или да бъде слаба, мършава, и никой да не мисли да я коли. Колко по-добър е животът на свободата пред ограничението! Колко по-добър е животът пред смъртта!

Човек трябва да бъде здрав и силен. – Как се постига това? – С правата мисъл. Ще имаш права мисъл, права философия за живота! Новата философия не позволява на човека да влиза в стълкновение с живота. Силите в човека трябва да се координират. Същевременно той трябва да се координира с Битието, с цялата природа. Без тази координация ти не можеш да бъдеш нито силен, нито здрав. Колко от вас могат да се координират по този начин? Веднъж координирани, няма невъзможни неща за вас. Мъчнотията е, докато се координираш. – Какво представя координирането? – Нагласяване на цигулката. Който е направил цигулката, първо е избрал материала, съгласувал го, и след това дошъл цигуларят. Той взел цигулката и лъка и започнал да свири. Той спазва законите и правилата при свиренето.

Следователно, докато цигуларят не се координира външно и вътрешно, не може да свири. Той трябва да мине през три системи: системата на инструмента – цигулка или пиано, система на нагласяването и система на вътрешна координация. Тези три системи заедно съставят музикалността на човека. Когато всички сили в човека се координират, той разполага вече с магическата пръчица. Той е господар на положението. Слушате един цигулар и се чудите на неговото свирене. Без да е свършил музикална школа, той учудва света със своята музика. Това се постига чрез поставяне на музиканта в магнетичен сън. Който го магнетизира, и той трябва да бъде добър музикант. Ето защо, за да постигне това, което желае, човек трябва да премине през особена състояние, наречено състояние на Духа. Ако не направи известна жертва, човек никога не може да стане нито учен, нито музикант. Правени са опити, да видят какви резултати се постигат, когато поставят човека в магнетичен сън. Може да не е роден музикант, но като мине през този сън, той свири отлично. Като се събуди от съня, сам не помни какво е свирил. Докато е бил в магнетичен сън, той свирил така, както никога не е свирил. Как ще си обясните това явление? Това е факт, а как се обяснява той, ще търсите обясненията в самата природа. Там се крият тайни, които постепенно ще изучавате. Според окултистите, гениалните хора се поставят в магнетичен сън, затова се проявяват като

особени, необикновени хора.

Т. м.

Лекция от Учителя, държана на
2 юни 1933 г. в София, Изгрев.

1933_06_07 Законът на ограничението и законът на свободата
лекция пред общия окултен клас

ЗАКОНЪТ НА ОГРАНИЧЕНИЕТО И ЗАКОНЪТ НА СВОБОДАТА

Размишление.

Ще прочета първата глава от Посланието към Коринтяните.
В природата съществуват два велики закона, неизменни, общи за всички същества, без разлика. Единият закон е законът на абсолютната свобода, другият – закон на абсолютното ограничение. Никой не може да ги избегне. Когато човек постъпва разумно, той е в закона на свободата, никой не може да го ограничи. Когато постъпва неразумно, той е в закона на ограничението; там никой не може да му помогне. Защо е така, не питай. Досега никой не е отговорил на въпросите: Защо хората се раждат и умират, защо вярват и не вярват, защо ядат; защо се радват и скърбят. Много обяснения се дават на тия въпроси, но никой не може да обясни, как радостта се обръща в скръб, любовта в омраза. Това не може да подтикне човека да изяви едно или друго чувство, нито може да го унищожи. Това е самочувствие. Така се дохожда до идеята, че цялото не може да се разложи на своите части. То може само да се проявява, но не може абсолютно да се разложи на своите части. И човек не може да се разложи. Той може само да се проявява, и така частите се проявяват поотделно. Проявяването става в добро и зло, а също и съединяването става в добро и зло. Не говоря за химическото съединяване, дето отделните елементи представят нещо, различно по свойства от цялото. Двама души, мъж и жена, могат да се съединят; двама разбойника също се съединяват, за да извършат една работа. За да се осмисли земният ви живот, абстрахирайте се от сегашните си разбирания. Някой иска да разбере нещата отвън. Казвам: Колкото повече остарявате, толкова повече съзнанието ви се замъглява, докато най-после оглупеете.
Какво означава думата „оглупяване“? Когато иска невъзможни неща, човек оглупява. За всеки даден случай, две неща са възможни за човека: едното е положително, а другото отрицателно. Значи, възможно е да направиш нещо и невъзможно е да го направиш. Когато се намериш в положение, че не можеш да направиш нещо, откажи се от него. Че въпросът оставал неразрешен, нищо не значи. Така постъпва разумният. Например, искаш всички хора да мислят като тебе, или да бъдат добри като тебе. Това е невъзможно. Не можеш да заставиш човека да бъде добър или лош. Можеш да повлияеш на някого, но ако мислиш, че той ще върви в пътя, в който ти вървиш, лъжеш се. Слугата може да се кланя на господаря си, но в първия ден, когато вземе властта, той ще му покаже, доколко се е

подчинявал. И синът се кланя на баща си, подчинява му се, но, като порасне, казва: Ако постъпваш с мене така, както досега си постъпвал, ще ти дам да разбереш. Той се заканва на баща си.
Днес всички хора – и светски, и религиозни се бият. Силният бие слабия; слабият бие по-слабия от себе си. Всеки иска да заповядва, да влияе на другите. Хората не си дават свобода един на друг. Който не иска да му влияят, сам не трябва да влияе на другите. Да влияеш, това значи да изразходваш енергията си напразно. – Слънцето не ни ли влияе? – Не ни влияе. – Бог не ни ли влияе? – И Той не ни влияе. – Защо? – Бог работи с любовта. Дето действува любовта, там има свобода. Любовта помага на хората, без да им влияе. Влияе се на слабия, а не на силния. Слабият има условия да се подава на изкушения и пороци, обаче, силният се справя лесно с тях. Силният разполага с много енергия, от която дава и на другите.
Религиозният казва: Толкова много се моля на Господа, но Той не отговаря на молитвата ми, нищо не ми дава. Ето, този светски човек не се моли, и всичко получава. Защо е така, аз давам следното обяснение: Религиозният става сутрин рано и започва да се моли. Че слънцето изгряло, той не обръща внимание. Прозорците му са затворени, и чистият въздух не може да проникне в стаята. Светският не се моли, но става сутрин рано, отваря прозорците, и в стаята му прониква светлина и чист въздух. Бодър и освежен, той отива на работа, и работата му се благославя. Ако чакаш ангел да слезе от небето и да отвори прозорците ти, много ще чакаш. Отвори прозорците, и светлината ще влезе, без да се молиш. Молитвата не е механически процес. Някой разглежда нещата механически и минава за идеалист. Друг мисли, че с насилие се разрешават въпросите. Не, насилието подразбира отсъствие на всякаква идея. Убийството подразбира отсъствие на всякаква идея. И в природата, между живите същества, има насилие, но това не е правилно. Единствен човекът е започнал да се обявява против насилието. Човешкият дух търси път да се освободи от насилието. Докато насилваш, и тебе ще насилват. Който си служи с насилие, не може да бъде господар на себе си. Ти се поддаваш на известни сили, както дилафът, който човек пъха в огъня. Казваш: Аз хванах огъня. – Не, ти си дилаф, други те пъхат в огъня. – Какво да правя тогава? – Ще се откажеш да служиш като дилаф. Ти не си дошъл на земята да бъдеш дилаф. Щом приемеш една отрицателна идея в себе си, ти се влияеш вече от хората. Омразата, съмнението, това са влияния от хората. Отслабваш, остаряваш, това става под влияние на хората. Ето защо, първо трябва да се освободиш от всички човешки влияния. И отрицателните неща в природата се дължат на човека. В това отношение, той е гениален. Леността, невежеството, сиромашията, болестите са създадени от човека. Сиромах си. Защо? – Защото мислиш, че си такъв. Щом престанеш да мислиш за сиромашията, тя ще те напусне. Ако искаш да се освободиш от

сиромашията, застани на онова място, на което Бог те е поставил. Всеки момент ти можеш да поставиш бент на водата, която тече, или да премахнеш бента. Всички имате бентове на мислите, чувствата и постъпките си. Те препятстват на вашата работа. Махнете тия бентове, да потекат водите свободно. – Трябва да мисля. – Отде ще дойде твоята мисъл? Човешката мисъл е под влияние на луната. Затова мисълта на човека лесно се раздвоява. Чувствата са под влиянието на слънцето. Казват за някого, че умът му е студен. Много естествено. Той се намира под влияние на луната. Умът поглъща голяма част от енергиите на сърцето, затова именно, той се повдига и засилва, а сърцето се понижава и отслабва. Студенината на човека се дължи на гордостта. Днес в света има студ около 30, 40, 50 градуса под нулата. Дето мине, горделивият замразява всичко. Който подчинява, заповядва на човека и го ограничава, е студен. Работили ли сте при 150° студ? При гордостта температурата се понижава до 270°. Когато се казва, че във физическия свят студът може да достигне до 270°, това се дължи на гордостта. Какъв живот може да има при такава температура? Казват: Човек трябва да има достойнство, да не се унижава. – Какво достойнство ще имаш на северния полюс? Достойнство има човек, само когато плодовете растат и зреят в него. Там, дето всичко е замръзнало, не може да става дума за достойнство. Смъртта е студът в живота. Произходът и се крие в човешката гордост.
И тъй, желанието на човека да стане господар, да заповядва на всички хора, да стане божество, е създало гордостта. Това е неразбиране на законите. Горделивият нищо не е дал на хората, а всичко изисква. Бог, Който е създал целия свят, е дал всички блага, от никого нищо не иска. Той не държи хората отговорни за това, което им е дал. Той е вложил любовта в сърцата на хората и ги оставил свободни. Щом се отклонят от Любовта, в тях се явяват омразата, вътрешното недоволство, което постепенно ги смразява. Работете върху себе си да развиете Божественото съзнание, което никога не се помрачава. Човешкото съзнание, обаче, се ограничава и помрачава. Най-малкият външен повод е в състояние да го помрачи. Тази е причината за промените в човека.
Аз говоря за неща, които добре познавам. Много неща зная аз. И вие може да ги знаете, но не правите усилия. Вие очаквате да ви дойде знанието наготово. Истинското знание е скрито във вашата душа. То ще излезе от нея, но работа се иска за това. Като ви наблюдавам, аз виждам всичките ви недостатъци, зная и причините за тях. Ето защо, няма нищо в света, което може да ме изненада. Виждам вашите стремежи, които още на другия ден след реализирането им, ще ви разочароват. Като се разочаровате, иде свършекът на вашия живот. – Ами после? – Ще се преобразите. Дето хората свършат, там ангелите започват. Дето ангелите свършват, там Бог започва. При това, човек започва добре, а свършва зле. Няма човек на земята, който да е свършил добре. Дето човекът свършва, ангелът започва.

Наистина, ангелите започват зле, а свършват добре. Бог започва добре и свършва добре. Вие искате доказателства за това. Доказателствата са детински работи. Това значи, да ви поставя в магнетичен сън, т. е. в областта на илюзиите и, като се събудите, няма да намерите нищо пред себе си.
Стремете се към абсолютна свобода. Това значи да се радвате на свободата на всеки човек, на всяко живо същество. Можеш да очакваш нещо само от свободния. От ограничения нищо не можеш да очакваш.
Един лъв бил хванат в примка, дето прекарал цял ден гладен. Минал край него един човек и лъвът започнал да му се моли: Ще ти бъда признателен цял живот, ще си променя естеството, само да ме освободиш. Човекът извадил халката на примката и освободил лъва. Лъвът си разтърсил гривата и казал: Каква полза, че си ме освободил. Сега съм осъден на глад и ще те изям. Човекът се намерил в чудо и възразил: Слушай, ще питаме три същества, как трябва да постъпиш за направеното добро от мене. Ако те кажат, че трябва да ме изядеш, ще се подчиня на твоето желание. Срещнали едно голямо куче и го попитали: Има ли признателност за направено добро? – Няма – отговорило кучето. Едно време, като младо, здраво куче, господарят ме използваше да му пазя стадото. Като остарях, той ме изгони от дома си. По-нататък срещнали един стар кон и го попитали: Има ли признателност за направено добро? – Няма признателност – отговорил конят. Когато бях млад, господарят ме товареше и ме гледаше добре. Като остарях и не можех повече да работя, той ме изгони. Най-после срещнали лисицата и я попитали: Какво ще кажеш, има ли признателност за направено добро? Тя отговорила: Не разбирам за какво ме питате. За да разбера добре работата, турете отново крака на лъва в примката и тогава ще се произнеса. Лъвът турил крака си в примката и останал там. Лисицата се обърнала към човека с думите: Глупако, върви по работата си! Лъвът е бил длъжен да отваря очите си. Щом ги е затворил, ще носи последствията.
Не освобождавай злото, затворено в тебе. Нека стои на мястото си. Ако го освободиш, първо тебе ще нападне. За да се справиш със злото, трябва да мислиш. Не че не мислиш, но ти се намираш под различни влияния. Болният оправя живота си по един начин, а здравият – по друг начин. Болният казва: Да мога да си хапна чорбица! Дано по-скоро ми донесат. Здравият не чака да му носят храната на крака. Той скача от мястото си, облича се набързо, запалва огъня и започва да си готви. Отде е дошла в ума на болния мисълта, че трябва да му услужват? Когато дохождат при мене гости, всички искат да ми услужват. Но аз зная законите. Няма по-опасно нещо от това, да ти услужват хората. Сам ще си услужваш, сам ще задоволиш изискванията си. Така ще пестиш времето си.
Вие искате да бъдете свободни, но друг да ви освободи. Това е стара философия. И досега още мислят, че Христос ще дойде на земята да

освободи хората. Ако трябваше да ги освободи, Той щеше да направи това още преди 2000 години. Сега е почнало друго освобождение – вътрешно. Свободата е вътрешен акт на човешкото съзнание. А хората днес си въобразяват свободата по стар начин, но това става само по вътрешен път. Но и вие имате нещо, с което разполагате. Силата е в човешката мисъл. Има нещо, което може да пробуди човешката мисъл към работа. Какво е това, няма да ви кажа. Важно е да се пробуди човешката мисъл. Досега аз не съм видял нито един да е донесъл плод от своето дърво. Всички носите все чужди работи. Много пъти са ми донасяли баници с развалени яйца. Аз нищо не казвам, благодаря им. Не казвам, че зная коя кокошка е снесла яйцето. Но ти си крадец, искащ да се препоръчаш пред мене. Аз си записвам в моя тефтер: Блажена е тази кокошка, която е снесла яйцето; нещастен е човекът, който носи яйцето наготово. Когато даваш нещо, дай го от себе си; да извира то от твоето сърце и от твоята мисъл. Така вложена мисълта, тя възкръсва. Ние стоим пред две затворени врати. Истината е в затворените врати на човешката душа и на човешкия дух. Съвременните хора са затворили вратите на своята душа и на своя дух, а са отворили вратите на своя ум и на своето сърце – там, отдето спасението никога не може да дойде. Спасението ще дойде през вратата на човешката душа и на човешкия дух. Там е силата. Сега вие ще искате да ви дам признаци. Мога да ви дам признаци, да ви определя диагнозата.
Да кажем, че страдате от ревматизъм. Що е ревматизмът? Той е последствие на човешката леност – умствена и сърдечна. Ще кажете, може би, че работите. Но работата е разумен акт. В работата трябва да намериш удоволствие. Вдигаш едно камъче, но това малко камъче може да ти причини хиляди добрини, а вие искате да вършите велики работи.
Никой не може да освободи човека. Русите освободиха българите от турско иго. Но освободиха ли ги? – Тези, които господаруваха в турско време, и днес господаруват. Станеш християнин и пак грешиш. Има, разбира се, един малък прогрес, но като човек, ти нищо не се ползваш. Аз говоря за същината на човека. За пред хората, може би, човек се ползва, но за себе си, всъщност, нищо не се ползва, а губи. Ако вървите по другия път, ще отворите вратата на вашата душа, ще дойде това, което очаквате. Много пъти вие не се разбирате помежду си. Срещнеш един познат; той е гладен, а ти му говориш. Аз му казвам: Ти страдаш от стомах, аз съм лекар, ще излекувам стомаха ти. Изваждам едно хапче от торбата си, после – второ, трето. Като ги приемеш, казваш: Твоите церове действат много добре. Значи, ще взимаш по три хапчета на ден.
Да се върнем към идеята за свободата. За да бъде мисълта ви права, в съзнанието ви трябва да има малка светлина и малка топлина. Това, което искате да направите на някого – да го освободите, тази свобода, именно, трябва да бъде ваше достояние. И нея не трябва да давате. Някой казва: Аз жертвам себе си за другите. Жертвата е метод, който показва истинския

път, по който свободата идва. Апостол Павел казва: „Ако раздам всичкото си имане, а любов нямам, нищо не се ползвам.“ Може да се жертваш, но ако не покажеш на хората правия път към духовния живот, ти не можеш да ги освободиш. Ще хвърля семето в земята и ще го заровя. Ето един начин, по който съм му показал пътя. След една година, като се върна, семето ще бъде вече израснало и ще ми каже: Много ти благодаря! Ето плодът на твоята услуга.
Често вие се оплаквате от страданията и несгодите на своя живот. Заедно с вас и аз се оплаквам. Аз не се оплаквам като вас, но търся правилен, разумен начин да се освободя от препятствията, които срещам на своя път. Правили ли сте опит да се освободите от препятствията и мъчнотиите в своя живот? Болен си, викаш лекар. Той ти дава известни наставления, но намира, че няма да оздравееш. Викаш още лекари, и те казват същото. Най-после се свиква консулт от 12 лекари, които единодушно ти подписват присъдата. Трябва ли да се спреш на тяхното мнение? Ако турят въже на врата ти и го теглят, какво трябва да правиш? Вземи нож, отрежи въжето и кажи: Онзи, Който е създал света, Който е създал и мене, е по-силен от всички. Той ми е дал живот, и аз ще живея. Въжето не трябва да бъде на моя врат!
Един наш познат разправяше следната своя опитност: Един ден той пътувал през една гора, дето отдалеч съзрял няколко разбойници. Помислил си: И мене ще нападнат, но какво да им дам? Нямам нищо в джоба си. Като дошли до него, разбойниците започнали да обръщат джобовете му, но той казал: Колкото и да търсите, нищо няма да намерите. Аз съм беден, гладен човек, нямам хляб да се нахраня, – Щом е така, ние ще те нахраним – отговорили разбойниците. Няма да оставим човека да умре от глад. Нашата работа се заключава в обиране на богатите и даване на бедните. Ще кажете, че от гледището на сегашния морал, това, което правят разбойниците, е престъпление. Питам: Сегашните хора не се ли обират едни други? – Бог е наредил живота по точи начин. – Ако Бог е наредил нещата така, вие щяхте да бъдете щастливи. Обаче, вас ви залъгват с идеи, които нямат отношение към Божественото.
Днес всички цитират думите на Христа. Така казал Христос, иначе казал. – Важно е сега, какво ти можеш да направиш. Можеш ли от твоите кибритени клечки да извадиш една и да я дадеш на своя ближен? Това е най-малкото добро, което можеш да направиш. Няма защо да се извиняваш че си беден, че някога си имал пари. Можеш ли сега да дадеш една жива клечка на човека, да си запали огъня? Останалото само по себе си ще дойде. Вие сте богати, но казвате, че нямате пет пари в джоба си, че баща ви не оставил никакво наследство. Ако искаш да знаеш какво е оставил баща ти, отвори вратата на своята душа, вземи телефона и по указания номер, извикай баща си, да ти каже, какво наследство ти е оставил. – Той знае ли истината? – Според мене, умрелият всякога говори

истината. Умрелият не се интересува от това, с което вие живеете, затова всякога говори истината. Под „умрял“ разбирам онзи, който е ликвидирал с лъжата. Той е умрял за лъжата, а е жив за истината. Друг е въпросът за разбойника. Той е голям камък, който се търкаля от височината, и каквото срещне на пътя си може да го спъне.
Казано е: „Истината освобождава човека.“ Добавям: Правата мисъл също освобождава човека. – От какво? – От заблужденията. Следователно, всяка мисъл която не освобождава човека, не е права.
Като говоря по този начин, нямам предвид вашите стари възгледи. Ако със старите си възгледи може да разрешавате въпросите на живота, дръжте се за тях. Ако не ви ползват, приложете новите възгледи. Казвате: Каквото не можем да поправим в това прераждане, ще го направим в следващото прераждане. – Не се разсъждава така. Ако днес не можеш да решиш задачите си, в бъдеще по-мъчно ще ги решиш. Тогава ще имате по-трудни задачи. Да се преродиш, това значи да предприемеш една експедиция, свързана с големи разходи. Можеш ли да посрещнеш тези разходи? Теорията за прераждането е индуска. В нея има нещо истинно, но много неща не са вярно предадени. Едно е вярно: Каквото днес ти е дадено да свършиш, не трябва да го отлагаш. Отлагаш ли днешната работа за утре, скъпо ще платиш. Който не реши задачите си в този живот, ще остане назад. Страшно е положението на онзи, който е изостанал в развитието си. Той попада в закона на абсолютното ограничение. Днес повечето хора живеят по този закон. Още малко остава, докато излезете от този закон и влезете в закона на свободата. Иде епохата на абсолютната свобода. Тя се представя от разумни същества, които разполагат с големи капитали. Те идат на земята, да вложат капиталите си в работа и да покажат на хората правия път. Готови ли сте да използвате пътя на абсолютната свобода?
Мнозина казват: Учителят ни говори само за любов. Пукнат ли главата на някого, Той казва: Любов трябва да имаш. Глава те боли – любов да имаш. Неврастения имаш – пак за любов се говори. – Така е. Говорил съм, говоря и ще говоря за любовта. Не трябва да боледувате, не трябва да мразите, да изпадате в безверие. Ще прилагате любовта, да се освободите от болестите и от отрицателните си качества. Това е непотребен баласт, който трябва да се изхвърли. Щом се освободите от него, ще влезете в един нов свят – в света на любовта.
Учител си в първоначално училище в едно село, но не си доволен от положението си, искаш да станеш гимназиален учител. Станеш гимназиален учител, но и от това не си доволен; искаш да станеш министър. Какво ще спечелиш от това? Нищо друго, освен завистта на хората. Ако имаш къща, ще кажат, че си я направил с крадени пари. Да станеш министър, или висок чиновник, това значи да се огрешиш. Каквото положение и да заемеш, първо трябва да станеш господар на себе си. Само тогава можеш да заповядваш на другите. Който е придобил изкуството да

заповядва на себе си, само той може да заповядва на хората; който не познава това изкуство, нищо не може да постигне. Казвам: Дай свобода на човека и виж, какво може да направи. Той казва: Щом имаш доверие в мене и ми даваш свобода, така ще служа, че най-малко сто години ще помниш доброто ми. Ако нямаш доверие в мене и ме ограничаваш, най-малко сто години ще помниш злото, което ще направя.
Велик е Бог в своите прояви. Ние грешим, Той ни гледа, дава ни свобода да се проявим. Той свързва двата полюса на живота – деня и нощта, свободата и ограничението, и прави от тях верига на щастието и нещастието. Когато сте щастливи, Бог казва: Това е резултат на закона на свободата. Когато сте нещастни, Той казва: Това е резултат на закона на ограничението. Отвън никой не е виновен за нашето щастие и нещастие. Хората са условия за вас, а вие сами сте причина за всичко, което ви сполетява. Човек сам си пакости. Ако нямаше свобода, нямаше да греши.
Като ви изучавам, виждам, че в много неща вярвате и в много неща не вярвате. Вие вярвате в това, което не може да стане, и не вярвате в това, което може да стане. Момъкът казва на младата мома, че ще я направи царица. Тя вярва на думите му и очаква деня, да стане царица. Тя вярва в това, което няма да стане и, в края на краищата, остава излъгана. Ако той я направи царица, пак той ще я свали от престола. Който те е качил, той ще те смъкне, Докато уповаваш на хората, всякога ще се разочароваш. Вярвай във възможното, а не в невъзможното. Ако вярваш в невъзможното, ти сам се насилваш. Невъзможното остава всякога невъзможно. Например, можеш ли да изпиеш водата на Великия океан? Можеш ли да туриш в лешник всички хора на земята и да ги носиш на гърба си?
Математиката си служи със закона на вероятностите и закона на невероятностите. Според първия закон, вероятно е, че 2 Х 2 = 4. Невероятно е обаче, 2 да бъде равно на четири. Един син се върнал от чужбина, дето учил, и казал на баща си: Татко, знаеш ли, че две е равно на три? – Възможно е, синко, но това трябва да се докаже на опит. – Днес ще направим опита. Бащата казал на жена си да сготви две кокошки за обяд. Седнали да се хранят. Бащата казал: Жена, едната кокошка ще бъде за тебе, втората ще бъде за мене, а третата – за сина. Две не може да бъде равно на три. Колкото и да се доказва обратното, човек не може да не се съмнява в това. Всяка мисъл, в която има най-малкото съмнение, не може да се реализира. Всичко може да се реализира, когато човек се освободи и от най-малкото съмнение. Изхвърли съмнението вън от себе си. Когато изгуби съзнанието си, човек престава да мисли. Той е свободен от всякакво съмнение и смущение. Ето защо, човек лесно се лекува, когато изгуби съзнание, или когато съзнанието му мине в по-високо поле. Когато искаш да се освободиш от една идея, трябва да я заместиш с по-висока. Същото се отнася до мислите и чувствата. Така лекува природата. За да освободи човека от мисълта, че е болен и няма да оздравее, тя внася в съзнанието му

една възвишена идея, която го отклонява от обикновените мисли.
Какво се разбира под природа? – Сбор от съзнания на същества от човешки род. Под човешки род разбираме същества, които населяват всички слънчеви системи. Разумните същества участвуват във всички прояви на живота. Свържеш ли се с тях, те са в сила да те освободят от всички мъчнотии. Достатъчно е да поставят болния в магнетичен сън и да му внушат мисълта, че ще оздравее, за да стане от леглото си. Какво направи Христос със слепия? Той взе кал, намаза с нея очите му, вложи в съзнанието му мисълта, че ще оздравее, и слепият прогледна. – Защо дойде Христос на земята? – Да направи връзка между човешката душа и Бога. Христос показа на хората как трябва да живеят.
Как ще отговорите, ако ви питам какво разбрахте досега? Може да отговорите като слушателите на един селски свещеник Като свършил проповедта си, той ги запитал: Разбрахте ли ме, братя християни? – Нищо не разбрахме. – Щом не сте ме разбрала, няма защо повече да говоря. – Разбрахме те. – Щом сте ме разбрали, пак няма какво да ви говоря. Питам: Каква философия е тази? – Софистика, т. е. обикаляне на истината.
Като си дошъл на земята, ще се изучаваш, за да имаш ясна представа за себе си като човек. Не се сравнявай с никого, не казвай, че този или онзи са по-добри от тебе. Не казвай, че този или онзи ти е неприятен, но виж защо е така. Когато имаш еднакви качества с някого, този човек ти става неприятен. Особено, ако иска да ти се наложи. Ти си горделив, но той е по-горделив от тебе; ти си сприхав, но той е по-сприхав. Изобщо, неприятен ти е всеки, който те превъзхожда, особено в отрицателното. Всеки, който се опитва да ти се наложи, също ти е неприятен. Когато се говори за свързани души, имаме предвид естествената вътрешна връзка между тях. Има три места, дето хората се свързват: едното място е под лъжичката; второто място е на главата, дето е центърът на милосърдието; третото място е в душата. Срещнат ли се двама души, свързани по един от трите начина, те взаимно се вдъхновяват. Който дава, живее в закона на свободата; който само взима, живее в закона на ограничението. Всякога давай, за да освободиш хората от ограничението. Значи, положителната любов, която дава, освобождава; любов, която само взима, ограничава.
Срещаш един свой приятел и се питаш: Обича ли ме приятелят ми? Който те обича, никога не се стреми да проникне в тебе. Той се радва, че те е видял и те оставя свободен. Който обича, никога не критикува. Той слуша, без да рови грешките, как се изказваш, как поставяш думите. Любовта има особен език. Който люби, той говори правилно. Като изучавам български език, аз често превеждам, правя опити, да го повдигна по-високо, да го пригодя към езика на любовта. Ред години работя върху българския език, да избера положителните думи, да ги повдигна в по-висока степен, да усиля техните вибрации. Някога ще взема трима души между вас, двама братя и една сестра, най-способните, да направя опит с

тях, да видя, как се отразяват положителните думи върху тях. Като говоря за опити, вие очаквате някакви чудеса. Какво чудо искате да направя? Според мене, няма по-голямо чудо от това, да убедиш човека, че Бог съществува, или че Христос е възкръснал.

Да убедиш човека във възкресението, това значи, ти сам да си възкръснал. Възкръсналият е абсолютно свободен. Той никога не туря бент на Божествения живот, оставя го свободно да тече и да се проявява. Той не роптае, не критикува, приема всичко с любов. Той е огън, който запалва всичко, което срещне на пътя си. Като работи върху себе си, заедно с това, той работи и за другите. – Как може човек да се освободи от ограничението? – Чрез вярата в Бога. Обаче, вярата трябва да бъде силна, мощна, да върши чудеса.

Съществената мисъл в тази лекция се отнася до двата велики закона: закон за свободата и закон за ограничението. Бог живее в абсолютната свобода, а човек – в закона на ограничението. Когато законът на свободата работи в човека, той познава Бога, познава любовта и живее в щастие и блаженство. Свободен е само онзи, който живее в любовта.

Т. м.

38. Лекция от Учителя, държана на
7 юни, 1933 г. София. – Изгрев.

1933_06_09 Трите посоки
лекция пред специалния клас

ТРИТЕ ПОСОКИ

Размишление
Ще прочета няколко стиха от 28-ма глава на Притчите – от 25-ти стих до края.Ще начертая три кръга. Те представят три загадки. Тези кръгове имат двояко значение: външно, или обективно, и вътрешно, или субективно.

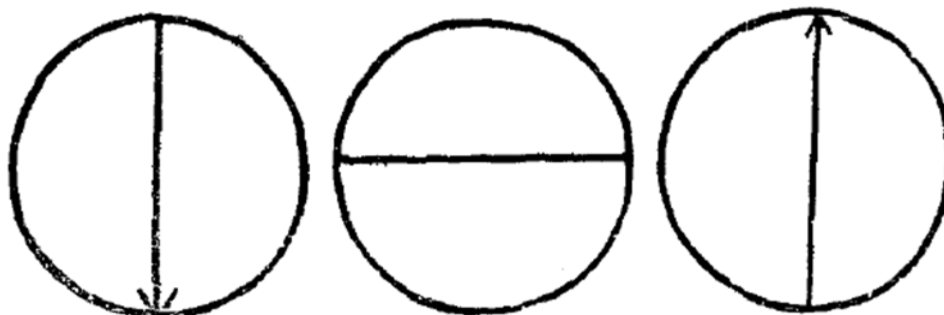

фиг. 1.

Каква е разликата между външното и вътрешното обяснение на предметите? Например, изучавате една планина отвън и отвътре, както разглеждате едно шише отвън и отвътре. Какви заключения може да извадите от двата случая? И човека може да изучавате отвън, като форма, и отвътре, като характер. Анатомистът изучава устройството на всички органи в човека. Физиологът проучва службата на всички органи. Физиогномистът, по външните признаци на човешкото лице, търси да открие неговия характер, способности, разположения. Какво е придобил анатомистът, физиологът, след като 30 години е изучавал човека? Кои са причините, които заставят човека да изучава предметите външно и вътрешно? Какво печели той от това? Да допуснем, че вие познавате един виден цигулар. Знаете неговата биография: произхождението му, де се е учил, при кой професор, какви усилия е правил, докато усъвършенства своите знания. Какво печелите вие от това знание? Той печели пари от това. Важно е вие какво придобивате. Пишете във вестниците, че еди-кой си виден цигулар дал концерт и имал голям успех. От любов ли правите това? Може да кажете, че пишете от любов към него, но може да пишете от любов към себе си – да изкарате и вие някоя пара. Ако пишеш за някое голямо величие, ще се ползваш материално.

Първият кръг представя живота на растенията. Техният стремеж е насочен към центъра на земята. Те заравят главата си в материята, отдето черпят енергия за поддържане на живота си. Растенията имат желание да станат големи. Те намират в земята благоприятни условия за реализиране на желанието си, затова се отпрявят към нея. И човек има желание да стане

голям, но стремежът му е нагоре, към центъра на слънцето. Ще кажете, че растението е неразумно същество. Лъжете се, растенията са разумни същества, те са добри химици, превръщат материята и така я използват. Те се справят и с най-трудните условия, които срещат в живота си. Растенията познават закона за дълголетието по-добре от човека. Има растения, които живеят на земята 8,000 години. В Стария завет се говори за дълъг живот, но никой не е живял повече от 1,000 години. Растенията могат сами да си приготвят парфюми. Някои от тях разнасят такова благоухание, каквото човек никога не може да постигне. Още отдалеч се усеща този аромат. Вторият кръг представя живота на рибите, птиците и млекопитаещите. И те имат стремеж да растат и да се увеличават, но хоризонтално, а не както растенията и човекът – отвесно. Ще кажете: „Какво придобиват съществата, като станат големи?“ Аз ви питам: Какво придобивате, като ядете всеки ден? – „Поне глада уталожваме.“ – Сутрин се нахраниш, уталожиш глада си и след 3–4 часа пак си гладен. Какво печелиш, като уталожваш глада си? Като дете, ядеш малко. Като пораснеш, имаш нужда от повече храна. Мислете върху въпроса, защо растението, животното и човекът искат да станат големи? – „Добре е човек да расте, но да не страда.“ – Не е така. Като расте, човек неизбежно ще страда. Иначе животът няма смисъл. Щом живееш, ще мислиш, ще растеш и ще страдаш. Растенето е вътрешен процес. Човек расте по силата на закони, вън от него. Докато е малко, детето расте по желанието на майката и бащата. Те искат детето им да порасне, да стане голямо. Някога родителите дават даже направление на детето си. Те определят неговия бъдещ живот. Например, майката има желание детето ѝ да стане музикант, и то става такъв. Изобщо, човек се развива, освен по свои собствени желания, още и по желанията, вложени в него от родителите му.

Третият кръг представя човешкия живот. Стремежът на човека е насочен нагоре, към центъра на слънцето. Той иска да расте нагоре, да се ползва главно от енергията на слънцето. До известно време човек расте нагоре, след което спира и започва да се разширява. В процеса на своето растене той развива своите мисли и чувства. Един ден, когато престане да се развива, той заминава за другия свят. Защо трябва човек да замине за другия свят? – Някой няма пари да плати на гостилничаря. Ял известно време в гостилницата му и като не може вече да плаща, гостилничарят го заставя да напусне гостилницата. Той отива в другия свят и след време отново ще се роди, т.е. пак ще дойде на земята и пак ще отиде при гостилничаря. Когато се роди дете, всички се радват; когато заминава за другия свят, всички плачат. И гостилничарят се радва, когато в гостилницата му влиза човек, който яде и веднага плаща. Той скърби, когато е принуден да пъди клиентите си, че не могат да плащат.

Родителите се грижат за децата си, хранят ги, но се интересуват какво ще излезе от тях. Днес прехраната на едно дете струва около 12,000 годишно. Като го поддържат 20 години, докато стъпи на краката си, то ще им струва 240,000 лева. Защо човек се ражда и умира, не знаем. Защо скърби и се радва, не знаем. Защо стремежът на растенията е към центъра на земята, а на хората към центъра на слънцето, и това не знаем. Впрочем, отчасти знаем много неща, но важно е да се доберем до абсолютната истина.

Учените изучават човека външно и вътрешно. Защо го изучават? Коя е подбудителната причина за това? И родителите изучават детето си външно и вътрешно: външно го изучават, да видят дали е здраво, дали може да работи физически; вътрешно го изучават, за да разберат дали мисли и чувства правилно. Ако мисли и чувства добре, те се радват, че от него ще излезе истински човек. Често човек сам се изучава. Наблюдавайте детето, по колко пъти на ден се мери, да види дали расте на височина. То се облегне на стената и с пръст определя колко е израсло. Закон е: Колкото повече се мери човек, толкова по-малко расте. Същото става и в психическия живот. Колкото повече желаеш да станеш умен, добър и силен, толкова повече препятстваш на растенето си. Всеки иска да порасне, да стане умен и добър, но да не поставя за това някакъв външен обект. Защо трябва да се сравняваш с другите хора? Че някой бил висок, това се отнася до него. Ако искаш да го постигнеш, после ще срещнеш друг, по-висок. Какво ще правиш тогава? И него ли ще искаш да постигнеш? Желанието на човека да расте нависоко има отношение към неговото вътрешно растене. Като расте нависоко, човек същевременно мисли. Казваш: „Аз мисля, че съм нещо повече от другите“. – Свободен си да мислиш, но дали си повече от другите, това е въпрос. Едно нещо е да мислиш, друго е да си такъв или онакъв в действителност.

Човек живее на земята, но е недоволен. – От какво е недоволен? – От външните и от вътрешните условия, в които е поставен. Той е недоволен от себе си, както и от окръжаващите. – Защо е недоволен човек? – Липсва му нещо. Той очаква да го оценят близките му, а после обществото. Ако не го оценят, той е недоволен и започва да страда. Един ден хората ще го оценят и ще му направят паметник. Това може ли да го задоволи? Отиваш на бойното поле и се връщаш инвалид – със счупена ръка и без крак. Дават ти кръст за храброст. Ти носиш този знак на дрехата си и казваш: „Аз съм герой, имам кръст за храброст“. Какво те ползва този кръст? И природата си служи с такива знакове и кръстове. Ако тя ти даде кръст за храброст или друг отличителен знак, ти ще бъдеш известен в света като истински напреднал човек. Радвай се, ако природата ти тури отличителен знак. А това, че си направил голямо добро на някого, нищо не значи. Какъвто паметник да ти направят, нищо няма да придобиеш.

Да се върнем към въпроса за растенето. В първо време човек се стреми към желанието на растенията, иска да стане голям. Като порасне, той има човешки желания – да стане умен, добър, силен. Ако растеш нависоко и станеш два метра висок, какво си спечелил? В сегашния скъп живот не само че нищо не печелиш, но повече губиш. Икономическите условия стават по-трудни за тебе. В едно отношение високият е добре, когато бере плодове. Той всякога ще си откъсне от най-хубавите и зрели плодове, когато ниският трябва да се задоволи с онези плодове, които може да достигне. Високият човек се наема с разрешаване на всички въпроси, когато ниският е склонен всякога да отлага. Изобщо, дали си нисък или висок, важно е да използваш условията, които ти са дадени. Никой не е абсолютно доволен. Ниският е недоволен от ръста си, иска да стане по-висок. И високият е недоволен, няма достатъчно пари, да посреща нуждите на своето голямо тяло.

Всеки човек се ражда с известен стремеж, с известно желание, което му е внушено от вековете. Например, той иска да бъде силен. Това желание не е само негово. То е общо желание на всички разумни същества. И растенията, и животните се стремят да заякнат, да станат силни. Разликата между растенията и животните, от една страна, както и хората, от друга, се заключава в това, че грижите и безпокойствата на хората са по-големи от тези на животните и растенията. – Кога условията са по-добри: при слизането, или при качването? – При качването условията на живота са по-добри. Като се качва нагоре, човек прави по-големи усилия, безпокойствата му са по-големи, но и придобивките са по-големи. В резултат на това животът му се скъсява. Растенията, като слизат надолу, не срещат големи съпротрвления. Затова те имат по-дълъг живот. – „Искам животът ми да стане по-лек, с по малко мъчнотии.“ – Стани растение. Ако искаш да бъдеш човек, ще имаш по-голяма свобода, ще правиш повече движения, но и препятствията ще бъдат по-големи. За да се премести растението на един метър далеч от корена си, нужен му е цял век. Можете да си представите колко бавно се движат растенията. Какво губят те от това, че не могат да се движат с голяма бързина? И какво печелят хората с бързината на своето движение? Казвате; „Какво ни интересува стремежа на растенията, животните и хората? Какво от това, че растението се движи към центъра на земята, животните – хоризонтално, а човек – към центъра на слънцето? Защо не ни говорят за по-важни работи?“ Според мене, от научно гледище, всички въпроси са еднакво важни. Помни: На земята всички неща са временни. И гостилничарят знае, че като си отиде клиентът му, той пак ще дойде. Представете си, че един ден земята загине. Какво ще стане със съществата, които живеят на нея? Какво ще стане с придобивките

на хората? Идеите и желанията на човека също се губят, но след време пак се връщат.

Като ученици, вие трябва да имате ясна представа за своите мисли и чувства, както и за своите постъпки. Храниш се. Трябва да разбираш какво нещо е храненето като процес. Щом се храниш, не мисли за нищо друго, освен за яденето, което приемаш. В този момент нищо друго не може да те интересува. Че ще осиромашееш, ще умреш, това е субективен въпрос, а не обективен. Че сърцето спряло на човека, това още не е смърт. И столът може да е в покой или в движение, но нито едното е смърт, нито другото – живот. Каква е разликата между кинетическото и потенциалното състояние? Човек не расте през целия си живот, следователно и като жив, пак минава през потенциални състояния. Кинетическото състояние се отличава с движение, а потенциалното – с покой. Щом престанеш да растеш, твоето желание за растене не умира, но се пренася в друг свят или в друго същество. Спирането на процесите е почивно състояние. Всъщност, процесите не спират. Енергията се пренася от едно място на друго. Спираш да растеш на височина, започваш да растеш на широчина. Човек е здрав, когато всичките му органи се обновяват едновременно. Ако само един орган се развива за сметка на другите, човек заболява. С това се обяснява явяването на туморите в различните органи на човешкото тяло. Значи туморът не е нищо друго, освен чуждо тяло в организма, клетките на което се размножават чрезмерно за сметка на другите органи. Не е добре да става частично обновяване на органите в човешкото тяло. Естествено и правилно е да се обновява едновременно цялото тяло, цялото съзнание, цялото общество. Това е правилният начин на възпитанието. Следователно, ако се обновяват само няколко души от обществото, хармонията между членовете му ще се наруши. Както отделният човек, така и обществото трябва да се развиват съразмерно, външно и вътрешно.

Съществуват главно две течения в живота: едното е на материалистите, със стремеж към земята, както в растенията. Другото е на идеалистите, със стремеж към слънцето, както в човека. В бъдеще материалистите ще останат за градеж, както днес си служат с камъните и дърветата. Тогава идеалистът ще бъде господар. Той ще ръководи строежа и ще казва де какъв материал трябва да се постави. И двете течения са прави. В края на краищата идеалистите ще нареждат работите. Материалистите ще растат нависоко и надълбоко, докато стигнат крайния предел на растенето си. През това време идеалистите ще си останат със своите идеи. Ще дойде ден, когато ще секат дърветата, независимо от това, искат ли те, или не искат. Според мене дървените къщи са по-здравословни от каменните. Къща, направена от вековни дървета, предава нещо ценно на човека. Идеите му стават устойчиви, здрави, както материалът на неговата къща. Ако си слаб,

болезнен, излизай рано всяка сутрин и облягай гърба си на някой дъб. Като правиш това един месец, по 10–15 минути на ден, ти ще се обновиш физически и умствено. Не уповавай на идеи, които имат свойствата и устойчивостта на бъза. Уповавай на идеи, които имат устойчивостта и свойствата на дъба.

И тъй, ако разглеждате въпросите механически, ще имате един резултат; ако ги разглеждате органически, ще имате друг резултат. Ето защо, ако искате да използвате съвременните идеи, трябва да ги преведете в духа на новото, да дойдете до разумни изводи. Физическата дейност на хората трябва да се разшири, да се възстанови отношението между трите свята: физическия, духовния и Божествения. Хората се обезсилват и разкъсват по причина на техния поглед за живота. Те гледат на нещата разпокъсано и считат себе си за единствени фактори. Не сме само ние фактори. Растенията, животните са също фактори на земята. – „Ние можем да правим, каквото искаме.“ – Лъжете се. Хората не могат да правят, каквото искат. Човек може да постигне своите желания дотолкова, доколкото е в хармония с всички фактори в живота и в природата. Докато разрешаваш въпросите индивидуално, от свое лично гледище, нищо не можеш да постигнеш. Казваш: „Мене да ми е добре, че на другите, каквото ще да става“. – Не е така. Всички хора са свързани. Благото на едного е благо за всички. Ти си математик, разрешаваш въпроса за музиката от гледище на математиката. Както и да разрешиш въпроса, той непременно трябва да мине през лъка на музиканта. Мисълта на човека трябва да мине през лъка на цигулката, да произведе съответни тонове. Музикантът, художникът, математикът, орачът са на мястото си. Един ден, когато тези енергии се сменят, трябва да знаете начина, по който те се превръщат. Няма да останеш орач за цял живот; утре ще станеш обущар. Ще сменяш енергиите си и ще се учиш.

Ще изучаваш Битието, като проява на Великия Божествен живот. В него е разнообразието, в него е хармонията. Да обхванеш цялото Битие, това значи да проникнеш във великата хармония на целокупния живот.

Изучавайте растенията и животните, да се ползвате от техните опитности. Най-добро е положението на човека. Той се ползва от великото разнообразие на формите, но растенията и животните не могат да се ползват от опитностите на човека.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на
9 юни 1933 г. в София, Изгрев.

1933_06_11 Надеждата ти
неделна беседа

НАДЕЖДАТА ТИ

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета двайсет и четвърта глава от Притчите.

„Духът Божи“

Няколко хиляди години са живели хората и в съвсем друг вид са изказали мислите, които имат значение и за днес. „Надеждата ти няма да се отсече“ (четиринайсети стих). Кога, при какви условия? Някога ние се чудим кои са причините за нещастията, които ни сполетяват. Съвременните хора обясняват причините на болестите. Съвременните социолози обясняват причините за съвременните кризи, обясняват произхода на войните, обясняват причините за земетресенията, обясняват органическото развитие. И нещата си остават необяснени. Необяснени по единствената причина, че онзи шивач, който се е научил да шие дрехи на малките деца, той се намира в затруднение, когато трябва да крои дрехи за големите хора, защото туй дете все малко няма да остане. И ние имаме възгледа за малките деца, само надребно кроим. А и онези, които наедро кроят, не знаят как да кроят; а които надребно кроят, след време кроенето в работа не влиза.

Противоречията, които съществуват, трябва да се обяснят. Има едно голямо противоречие, което съществува и в сърцата на богатите хора, и в сърцата на сиромасите хора, и на силните, и на слабите, и на простите, и на учените – навсякъде съществува едно вътрешно противоречие. Като се отвори съвременната литература, поети, социолози, държавници, свещеници навсякъде констатират, че има едно противоречие. Хиляди лекарства има създадени. Например защо падат косите, какви ли не церове има, чел съм. Хванал го някой лишей, пак някакъв цяр. Едно време имаше панасия, пенкелер. Каквато болест имаш, като вземеш няколко капки пенкелер, работата се свършва. Пен значи болка, кей – откривател, този, който открива. Болести има, болестите още съществуват. Пенкелер има, но болестите не умряха. Чудното е, че онзи, който откриваше болестите, умря, зарази се от болестта. Лекарите, които лекуват болестите, умират, а болестите продължават да съществуват. Проповедниците, които проповядваха на хората за спасението на човечеството, умряха, а които правят грехове, още съществуват. Тогава задавате въпроса: „Защо светът е създаден така?“ Всеки задава въпроса, но да се отговори на въпроса, е трудно. На какъвто и да е въпрос не може да се отговори, понеже светът е

прогресивен. Днес ако отговориш на въпроса, на втория ден ще намериш отговора несъстоятелен. На най-добрия сметач в аритметиката ако му дадете някоя задача, няма да се разреши. Има задачи, които не се разрешават така лесно.

Но казва стихът, че надеждата няма да се отсече само тогава, когато си мъдър. Ние считаме мъдростта достояние само на най-мъдрите хора изключително, като че богатството е достояние само за особени хора, а за простите и невежите не е. Там е една от погрешките. Единственото достъпно нещо за всички хора, това е мъдростта. Всеки едного, у когото мъдростта не е достъпна, той е осъден на смърт. Ако запитате причината за смъртта, ще видите, че в органическото царство, там, дето отсъства мъдростта за един момент, смъртта иде като едно последствие; а където мъдростта присъства, животът иде като едно последствие. Дето иде страданието, причината е, че мъдростта отсъства; дето иде радостта и щастието, мъдростта присъства. Както и да го обясняват другите, за мене е едно обяснение. Когато аз проповядвам една истина и я приложа и опитам, тя даде резултати, това е истина. Ако ти вложиш мъдростта в света, тя ще те освободи от всички страдания, ще те освободи от всички лишения, от всичко ще те освободи. Сега онези, които не разбират въпроса, решават, има философи на невежеството, които питат: „Господ кой го е създал?“ Това са първокласни невежи в света. Под думата създаване какво разбират?

Щом става въпрос, кой го е създал, значи има някой, който е създал Бога. Няма какво да питаш. И Бог е едно произведение като тебе. Ако питаш за един Господ, за един Господ, който е създаден, той е едно последствие. Щом е последствие, той има една причина. Тогава и в науката на причината има причина, на причината – пак причина. Тогава вие се намирате в положението на онзи цар, който искал да му се разкаже една приказка без край. Начало да има, но край да няма приказката. Явявали са се много разказчици, философи, разправяли ден, два, три, седмица, месец, три месеца, година – и нямало какво да разказват. И всичките фалирали, и все били затваряни, че не могли да разкажат една такава приказка. Най-после явява се един и казал: „Кажете на царя, че аз ще му разкажа една приказка без край.“ Царят му казал: „Внимавай, че ще намериш затвора, ако не можеш да ми разкажеш.“ „Бъди уверен, аз намерих тази тайна.“ „Хубаво, започни.“ „Царю честити! Едно време имаше един цар, велик като тебе. На този цар земята му роди едно жито, че той направи голям хамбар – толкова голям, че събра всичкото жито. Когато зидарите съграждали хамбара, останала една малка дупка. Като съградиха хамбара, през тази дупка дойде един щурец, взе едно зърно и го изнесе вън. После втори път се върна, и пак взе друго зърно.“ „Какво последствие може да

има?“ „Чакай да тегли всичкото жито, тогава ще ти кажа края на приказката.“

Ние се намираме с този философ, който изважда житното зърно от хамбара. И ние очакваме да станат дълги работи. С милиони години ще чакаме, и житото няма да бъде изнесено от хамбара. Така въпросите не се разрешават. Животът има една практична страна, страна, която е достъпна за всичките възрасти на човешкия живот, достъпна за цялото органическо царство. Аз наричам мъдрост само това, което е достъпно за всички. Когато човек влезе в областта на този свят, тогава има едно съответствие между всичките елементи, които заобикалят човека. Отношение има между светлината и човека; отношение има между въздуха и човека; отношение има между почвата и човека; отношение има между онези органически сили, които работят, и човека; отношение има между неговите мисли; отношение има между неговите чувства; отношение има между целия органически свят.

Тогава ние, съвременните хора, живеем в три свята: един свят на завършените резултати – той е материалният свят, свят на силите – аз го наричам свят на силните чувства, и после – един свят на вечните философи, или свят на светлите мисли. Понеже човек е сплетен от тези три свята, всеки човек е сплетен от мисли, от чувства и от завършени резултати. Всяка клетка, която влиза в устройството на човека, тя е резултат. Ти имаш една клетка, която е свързана с разумни същества, не знаеш къде и следователно ти не си господар на тази клетка. Ако един ден ти не се отнесеш както трябва, този резултат ще бъде отнет от тебе. Ако не постъпиш разумно с тялото, от което човек е създаден, Бог, който е направил тялото, може да го вземе. Ти си в зависимост от тялото. Това е един капитал, даден да функционира. Ако ти не постъпваш разумно и правилно със своето тяло, ще изгубиш своя капитал и ще престанеш да живееш на земята.

Някои казват, че човек умира и отива в друг свят. Не, щом на земята не можеш да живееш, и в другия свят не можеш да живееш. Казвате: „Да напуснем този свят.“ Вие никога не може да напуснете този свят. Вие едновременно в трите свята може да живеете. Да живеете в един свят е абсолютно невъзможно. Някои искат да ни убедят, че само на физическия свят имало живот. Това е една квадратна глупост. Други искат да ни убедят, че само в другия свят има живот. Това е втора квадратна глупост. Трети искат да ни убедят, че само в мисълта има живот. Това е трета квадратна глупост. Истината е, че ти може да живееш в трите свята едновременно. Всяко живо същество, колкото и да е малко, колкото и да е нищожно, то е сплетено от известни мисли, от известни чувства, от

известни постъпки или действия. Известна част от тази материя съдържа в себе си. То е един капитал, даден в живота.

Сега вие разбирате живота и казвате на младите: „Вие гледайте да си поживеете.“ На старите казвате: „Вие гледайте да си починете.“ Това не е никаква философия – за стария да си почива, а за младия да си поживее. Туй, дето хората казват, младият да си поживее, аз го тълкувам: младият да направи грехове. А старият да си почива, значи старият да ги изплаща.

Казвам сега разумната страна: вие не влизайте в стълкновение със себе си. Туй, което имате, оттам започвайте. Вие не се заблуждавайте от окръжаващите хора. Вие всякога започвайте едно разрешение от себе си. Понеже в даден случай ако ти започнеш да разрешаваш живота от някой друг човек, когото ти изследваш, ти не знаеш как е създаден този човек, какво е неговото положение. Ти може да мислиш, че е щастлив. Една госпожа ми разправяше – тя е бедна, от град Търново, малко набожна, религиозна жена – отива тя при една светска жена, никак нерелигиозна, която има къща, всичко разкошно, децата ѝ са здрави, весела, бодра. Казва: „Виждаш ли тази жена, никак не се моли на Бога, той всичко ѝ дал, пък аз по три пъти на ден се моля, на мен не ми върви. Таман мислех да я питам: „Сестра, как намери тази истина, как всичко ви провървяло?“ и тя ме въведе в една стая и ми разправи някои неща. Почна да ми разправя вътрешния си интимен живот. Аз виждам, че аз съм по-щастлива, отколкото тя.“ Сега няма да ви разправям, какво ѝ е казала. Но тя ѝ казала, че не е щастлива. Тази светска жена е била умна. Тя иска да я избави от едно заблуждение. Тази светска жена видяла, че нещо мърда в очите ѝ. Тя искала да ѝ каже, че е щастлива. Тя ѝ казала: „Ти имаш една истина, която не съзнаваш. Аз имам един външен живот, но вътрешен нямам, а ти имаш вътрешен живот, външен нямаш. Два противоположни полюса сме. Аз съм нещастна отвътре, а ти си нещастна отвън. Ти си нещастна, защото си останала бедна отвън, пък аз съм нещастна, защото съм останала бедна отвътре.“

Та сега в света има два вида нещастни хора: едните ние ги наричаме богати, те са нещастни отвътре. Другите са нещастни отвън, тях ги наричаме сиромаси. Сега всички искаме да бъдем като богатите хора. Какво ще ти даде богатството? Богатството ще ти даде условия да станеш учен човек, силен човек. Но богатството ще ти даде възможност да умреш с най-позорната смърт. След като умреш при своето богатство, ще дойдат най-големите червеи, да изваждат твоите мазнини. Един беден човек червеите ще го изядат за две–три години, а богатия ще го безпокоят 50 години. Сега няма какво да ви доказвам. Богатият да провери думите ми. Който не вярва на думите ми, да ги провери дали е вярно, или не. Аз говоря за

фактите на нещата. Сиромаха го безпокоят червеите две години и се свършва, богатия – 50 години. И най-големият ад не е страшен, онзи огън не е страшен, но когато влезеш в гроба, ще почнат да те безпокоят тия червейчета – твоите братя, тези малките дяволчета със своите копачки, които всеки ден теглят. По-страшен дявол от тях няма. Сега ни заблуждават с онези големите дяволи, които не съществуват. Под голям дявол и силен – не по форма – една кибритена клечка е ужасен дявол. Ако го туриш някъде, може да дигне цял град, може да дигне цял един параход. Малка е, микроскопическа, но съдържа такава динамическа сила. Някой път цяла граната може да падне на парахода и няма да произведе такъв резултат. Някой път някой голям камък може да падне и няма да произведе резултата, което малкото камъче може да произведе, като падне на окото ти. Може да ослепееш.

Сега това са обяснения. Не мислете, че аз искам да ви говоря за един песимизъм в света. Аз не гледам песимистически на живота. Песимизмът е идвал много пъти на гости, разговарял съм се. Отличен философ е той. С много учени съм се разговарял, толкова много има в Европа. На песимизма всякога му липсва нещо. Оптимизмът всякога има нещо. На песимизма като му дадеш туй, което има оптимизмът, той става оптимист; като вземеш от оптимизма, той става песимист. Ролите се сменят. Аз наричам песимизма и оптимизма актьори на сцената, които играят разни роли. Песимизмът е забогатял, оптимизмът е осиромашал. Осиромашал набожният, станал безбожник. Защото всичките сиромаси са все безбожници. Богатите хора са много набожни. Те са хора на реда и порядъка, законите спазват. Сиромасите крадат, той работи, но все гледа да бръкне някъде.

Сега, като говоря така, ще кажете: „Не е ли обида за сиромасите." Че кой от вас не е крал? Да се разберем. Кой не е крал в трите свята? Може на физическия свят да не си крал, но виждаш една мома или някоя жена – жена разбирам някакво желание. Всяко желание е някаква съблазън или в умствения свят може да е. Кой от вас не си е помислил да вземе една книга и да я препечати и да си тури името? Кой от вас не е пожелал да бръкне в една каса, да вземе и да си направи една къща? Кой от вас като ученик не е желал да бръкне и да намери тефтерчето на учителя, че да поправи както той иска? Аз имам цяла статистика. Във варненската гимназия един учител имал един шкаф в класната стая, дето държал бележника. Отварят класната стая и после учителят гледа – все шесторки. Той се чуди кой ли ги е написал. Тъй майсторски написани. Тъй са преплетени, тъй майсторски написани, че не знае колко били първоначално. Той си мълчи. След като си турят тези бележки, учениците стават ли по-учени? Някои минават за способни ученици, но въпросът не се разрешава. Съвременните въпроси са

останали неразрешени.

Тогава се задава въпросът: защо ни са сегашните религии, ако те не ни дават нищо. От хиляда години учителите на всички религии са показали една истина, от която нищо не е останало. Туй, което Христос е учил, не се проповядва. Ако Христос дойде в съвременната култура, той ще се чуди на гениалността на хората, че от това, което той не е говорил, те са построили много работи, а от това, което е говорил, не са построили нищо. Ако дойде Буда, и той ще се чуди на будистите. Ако дойде Мойсей, и той ще се чуди. Всичките учители ако дойдат, ще се чудят на гениалността на човечеството, че от нищо са създали нещо, а от нещо нищо не са създали. Някои ще кажат, че това е проповядвал Христос. Че досега никой не се е спрял да обясни стиха, дето казва Христос: „Ако думите ми пребъдат във вас и ако вие пребъдете в мене, Аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим, и Аз ще ви се изява.“ Ако е възможно да се изяви, какъв резултат ще има? Светлина ще имаме, топлина ще имаме и плодове ще имаме. Ако слънцето грее, ако има съответствие на климата и растенията, ще има плодове. Но ако светлината не се явява, какви ще бъдат резултатите? Ще се яви оскъдността. Коя е причината за това ожесточение? Нима мислите, че днес християнските народи не са културни? Културни са, но те имат по-хубав закон, отколкото някога са имали. В приложение животът не се е изразил. Има нещо, което не е изпълнено, но едновременно трябва да се изпълни, да съществува.

Има едно противоречие. Как ще си обясните – малкото дете до втората и третата година слуша майка си, а като стане на 21 години, детето казва на майка си: „Ти си много проста.“ Туй дете, което майка му го родила, казва на майка си: „Много назад си останала, много еснафски гледаш.“ Казвам, у този син откъде се яви туй противоречие за майката, че е еснафка. Синът е мъдрец, майката трябва да разбира какво значи еснафка. Може да намерите речника с чужди думи и да видите. Синът казва: „Ти нямаш морала на съвременните хора, ти не разбираш живота тъй, както ние младите хора разбираме.“ Едно време ние го разбирахме по един начин, а сега ние го разбираме по друг начин. Няма никакво противоречие. Че ако младите разбират живота по един начин, извървеният път на старите може да е по планините, а младите да вървят по полето. Различава се ходът и енергията, която са иждивили. Ще имат две различни опитности, но този път е един и същ. Единият е път на планините, а другият е път на полетата. Ако човек живее в планинските места, той ще има друг живот; ако живее в полетата, той овчар може да бъде.

Следователно, ако бащата е бил планински човек, а синът е бил човек на поляните, какво различие има между бащата и сина? Има едно

съотношение между планините и поляните, има едно съответствие. Планинският живот в полетата той няма разрез в себе си и полето в планините и той не може да бъде плодороден. Именно планините служат като разделни линии, отдето се изпраща енергията. Всичките планини, които съществуват по лицето на земята, те определят плодородието, което става в полетата. В Египет като нямаше планинско място, бяха принудени тези хора да създадат пирамиди като високо място, за да дават вдъхновение на човешкия дух. Всякога в планините има едно желание да слязат в полетата.

Сега съответствието седи в това: планинският живот, това е животът на ума, а животът на полето, това е човешкото сърце. Изходният път от планината, това е пътят на човешката воля. Съответствие има в това. Ако ти не можеш да направиш една връзка между планините и полетата, пътя на движението им трябва да разбираш, туй, което си добил, тогава ти ще разбираш онова съответствие, което седи в самия порядък на природата. Например съвременните хора ни най-малко не изучават в какво направление текат българските реки. Ако някой изучава реките в туй отношение, какво направление, каква посока, в много отношения може да се коригира възпитанието, което хората сега имат. Ако вземете да изучавате склоновете на планините накъде са обърнати, какво отражение дават на полетата. Не мислете, че Витоша не оказва известно влияние на хората. Тази източната, южната страна, западната и северната оказват различно влияние в живота на хората. Ако вземете тези планини, Софийското поле, Самоковското поле, ако вземете Мусала, в туй отношение оказва цяло едно влияние върху Самоковското поле и Софийското поле. Та всичките тия хора, които живеят тук, имат високо мнение за себе си. Ако вземете устройството на черепите им, мязат точно на тези влияния. Хората, които живеят в Самоковското и Софийското полета, черепите им са развити, личните им чувства са развити, както у англичаните, те имат високо мнение за себе си. Те мязат на Мусала. Мусала е връх в една епоха на снишаване, на понижение, следователно има един елемент, който руши. И у българите има един елемент, който руши. Българинът, където и да заседне, възрастен или млад, той ще извади ножа и ще вземе на стола, ще го прободе. Някое дърво ще го накълца, някой камък ще го удари. Излезте из българските гори, ще видите как са окълцани дърветата. Той е човек на работата. Не му дохожда наум, че това дърво ще страда. Или ще си напише името, ще го вреже. Аз съм виждал дървета, написани от горе до долу. За 20 години името му е написано, еди-кой си Стоян от село Сапарево. Това са лични прояви, които говорят за един атавизъм в далечното минало, един подтик в човешкия развой.

Например ние, съвременните хора, и в Америка, и в Англия, и в Русия, и

във франция, и в Германия – навсякъде имат да се освобождават от един атавизъм, от идеи, вложени преди хиляди години. Хората искат сега да ги изразят, а за тези идеи няма условия. Сегашните хора при всичкото им желание да живеят спокойно и богато и всички да бъдат задоволени, има една усилена борба за забогатяване. Това не е дело на сегашните хора, но това са идеи, които сега са се развили. Тогава не са ги изразили, сега искат да ги изразят. Сега е невъзможно да се изразят. Сега е настанала есента на тази епоха. Следователно преградите ще си останат прегради. Всички тези планове, замисли, които сегашните хора имат, ще останат незавършени. Тяхната участ ще бъде такава, каквато беше участта на големите животни мамонти. Когато се измени оста на Земята, Северният полюс се е променил, изгубил е своята тропическа топлина и всички тези животни измряха. По същия начин всички тези грандиозни идеи, замисли и желания, всичко това ще бъде пометено, както тези големи животни. Ще остане само дребосъкът. Сега това е предположение само. Бъдещето има да си каже думата, вярно ли е, или не.

Следователно в света влиза една нова епоха. Не е големината на формата, която дава цената на нещата. Защото има две идеи. Този човек казва: „Аз съм голяма глава." Не е големината на главата, колкото едно съответствие на главата в организирането; немного голямо лице, но лице в организирането; немного голямо тяло, но добре организирано тяло. В дадения случай тези неща са потребни на човешкия дух. Не големите тела, не големите глави, даже сегашният мозък, който човек има, е много голям, той не може да го използва. Тази статистика доказва – ако човечеството е съществувало десет хиляди години, всичкото знание, което е придобито, може да се напечата в 90 книги като Библията. Туй знание ако се напечата в човешкия мозък, ще остане място още за 999 такива книги. Каква грамадна част от човешкия мозък не е обработена, какви скрити сили човек има. При това хората искат нещо повече. Какво друго може да им се даде – те даже една десета не са обработили, и при това искат повече.

Сега ние трябва да говорим и умният човек не трябва да се смущава. Когато се топят снеговете по планините, умният човек не трябва да се смущава от наводнения, не трябва да се смущава от земетресения, не трябва да се смущава от войни, не трябва да се смущава от болести, от нищо не трябва да се смущава. Вземете най-големите противоречия, които съществуват. Лятно време станеш сутринта, бурята вдигнала вън цял орляк прах в пространството. Който не разбира, ще каже: „Защо е този прах?" Този прах природата го използва, около всяка малка прашинка се натрупват водни капки и се образува дъждът. Следователно природата използва праха. Следователно живата природа, всичкия прах, който ние живите хора може да създадем на земята, тя един ден ще го вземе и ще

образува дъждовните капки, ще полее растенията и ще каже: „Отлични философи са тези, които могат да създадат такъв ситен прах.“ Питам сега, всичките звезди, които съществуват, човешките звезди – нали имаме сега мъжки звезди и женски звезди по света – след хиляди години къде може да бъдат тези звезди. На мястото им ще има други звезди, нали. Писанието казва, че звездите падат. Значи предречено е – всички тези велики звезди, всички велики слънца и месечината ще изгубят светлината си, ще потъмнее, цялото небе ще се поколебае. Тогава ще дойде знанието на Сина человечески, който ще внесе новия ред и порядък.

Преди няколко дни ми разправяше една госпожа, че някой си англичанин от ред години изучавал Писанието и дошъл до едно откритие, че светът днес щял да се свърши на 12 часа. Ето трябва да очаквате според него свършека на света. Ако той се свърши, все на някое число 12 ще се свърши. Този човек е похарчил няколко хиляди долара да печата книга, че светът ще се свърши. И донякъде неговото твърдение е право. Той доказал, че светът ще се свърши за едни хора. Според неговата теория за десет милиона хора светът тази година ще се свърши. 40 милиона тази година ще заминат за другия свят, за тях Христос ще дойде. Но опасността е там, че на мястото на тия 40 милиона ще се родят други 50 милиона.

Под думите свършване на света трябва да разбирате изгубване на ония условия, при които престъпността може да се свърши. Туй е свършек. Свършването на света всякога означава в Писанието изгубването в тези трите свята на условията, при които известна престъпност може да живее или да се увеличава. Туй е свършек на света. Следователно в другите два свята тази година почти условията да са се свършили, останали само на земята. Според моите изследвания, според моето изчисление условията на физическото поле след 300 години ще се изгубят. Сега са последните условия за престъпления. След 300 години, ако сте живи, ще проверите нещата. Сега не може да говорим, но до 300 години 101 на сто ще стане, ще туриш още 300 години. Понеже в другите два свята са станали, непременно вече ще има едно въздействие. В хората има пробуждане на едно голямо съзнание, навсякъде ще дойде това въздействие. Хората не искат съзнателно да вършат престъпление. Богати и учени, всички съзнават, че трябва да се тури край на тази анормалност, която съществува. Има нещо, което ние не може да изменим. Но хубавото седи в следното. Всички вие трябва да възприемете новата религия. В какво седи тя? Една нова религия, на която вие досега не сте обръщали внимание. На новата религия, която е родена у вас, трябва да обърнете внимание.

Сега аз малко ще се спра – какво аз разбирам под думите нова религия. Най-първо, вие имате едно малко момиченце, красиво, майката го държи,

постоянно плаче, люлеене в люлката, сърдене, това, онова. Майката се чуди, слугиня му е станала от сутрин до вечер, то само заповядва. Това момиченце, като стане на 14 години, не плаче вече, облича се хубаво, почва да пише писма, понякога идва кореспонденция, отвънка тя е угледна, весела, с майка си почва да се отнася малко по-добре, почва да философства. Значи в нея се заражда една нова религия. В какво седи новата религия? Да се рои. Нали знаете рой какво е. Идете при един кошер, който ще се роява. Чуйте, че вече царицата пее, при това всичките работници ѝ пригласят, тя пее своята царска песен. Като чуете тази песен, на другия ден непременно кошерът трябва да бъде готов. Излиза старата пчела, и младата остава в кошера.

Следователно да имаш един нов възглед, това не значи, че сега се ражда. Новият възглед ще остане, а старият, понеже има знание и мъдрост, те излизат да създадат новия кошер. Чудното е, когато казвате, че трябва да създадете нова религия. Та сега не младите трябва да създадат нова религия. Младите в стария кошер трябва да живеят. Младият може да яде и пие, и на хорото да ходи, за него е позволено туй. На стария да яде и пие не му се позволява – той, младият ще яде, скромен ще бъде, ще мисли много какво да каже. Младият и да се оцапа, позволено му е, но на стария не се позволява. Един млад може да прави много погрешки, но старият да прави погрешки в преписването, не се позволява. Младият може да поживее погрешно, но като остарее, до него ще дойде. Той трябва да знае, че днес се роиха, за него излязоха. На следния път – понеже един кошер не се рои само един път, някой път по три пъти в годината се рои – следователно следния път тези младите трябва да излязат от кошера, да останат другите на тяхното място. Следователно на твоите стари мисли ти ще им дадеш ход, да излязат вън от тебе. Нека се роят. Ти не задържай мислите, младите нека да останат да живеят вътре. Сега да ви кажа, любовта не е за младите, но за старите. Понякой път аз съжалявам младите моми, че са изложени, те нищо не разбират за любовта да им говорят. На старите трябва да говорят за любовта. Туй е новата религия. За старите е любовта, те ще излязат от кошера. Младите ще се учат. Аз ето какво разбирам: тя е подпушване на благородните чувства. Дай му ход, както водата, да излезе от един извор. Така дай простор на своите чувства да потекат. Не всички, но изобилно да потекат от тебе навънка. Твоята мисъл да потече, твоите постъпки. Туй е правилото. Ти ще реагираш върху сърцето, казваш: „Чакай, какво ще кажат хората.“ Най-после ти ще станеш неврастеник. Не подпушвай ума си. Аз туй, което чувствам и мисля, е право. Не давай отчет никому защо мислиш така и защо чувстваш така. Ако питам птицата защо хвърка, тъй е създадена. Ако кажа на змията: „Защо така ходиш?“ Тя казва: „Така съм създадена.“ Ако някой ме пита: „Защо така мислиш?“ „Такова е моето естество, така да мисля. Аз не мога

другояче да мисля." Може да ви каже някой, че идеята за Бога е глупава идея. За онзи, който не вярва, не зависи от възгледа какъв е. Вярата и безверието са две противоположности, които съществуват. Безверието е нощта на живота, вярата, това е денят на живота. Така аз го разбирам. Казвам: „Прав си, братко, ти си в нощта на твоя живот. Един ден, като изгрее твоето слънце, може да вярваш като мене, а пък един ден, като дойде нощта за мене, аз може да бъда безверник." „Аз съм безверник." „Прав си." Утре, като изгрее слънцето, ще бъде вярващ.

Та казвам, вярата в Бога не е един статически въпрос. Вярата в Бога, това е един принцип, вярата в Бога е една основа за живота. Ти не може да живееш, докато нямаш това. Като говорим за Бога, ние разбираме извора на живота, извора на мъдростта в живота, извора на любовта в живота, необятното, това непонятното за хората. Туй разбирам. Не туй, което хората си представят за Господа. В тази форма, така някой човек може да е облечен, но туй, което във всичките векове всички религии без изключение, всичките хора съзнават, че има само едно същество в света, което е начало на всичко.

Та казвам, този мъдрец, който има мъдростта в света, няма да се отсече неговата надежда. Надеждата е силата за постижение на всичките облаги на земния живот. Ако на земята нямаше надежда, нищо не можеш да постигнеш. Всичко на земята не се постига само чрез силата на надеждата, но едно от качествата на надеждата е, че тя носи здраве със себе си. Тя е господарка на живота. Ако ти нямаш надежда, никакво здраве нямаш. Ако човек не е здрав, той е осъден на постоянни несрети, обезнадеждвания. Внесете надеждата в живота, или както съвременните психолози или оптимисти поддържат, внесете мисълта в ума си, че всичко онова, което ти желаеш, е постижимо. Без да се съмняваш в рамките на възможността и което ти имаш. Като казваме, че всичко е възможно за един организъм, възможно е туй, което му е дадено. За птицата е възможно да хвърка, за рибата е възможно да плава, а за човека е възможно да мисли. Следователно всеки човек, който може да мисли, за него туй е възможно – да има всичките блага, които се съдържат в тази мисъл.

Сега вие може да кажете: „Ние сме мислили много пъти за неща, които не са се сбъдвали." Не си мислил. Мисъл, която не е придружена с едно силно чувство и с една силна воля или с един възвишен резултат на земята, тази мисъл не може да се реализира. Например ти казваш, че искаш да станеш богат, но сам се съмняваш и казваш: „Ола белир", както казват турците. Аз ще ви кажа, какво значи: може да стане, може и да не стане. Един човек трябва да го турят натясно – къде е истината. Един от турските султани искал да му кажат една лъжа, която той сам да я признае. Тогава се явяват

разни. Давали известна награда за онзи, който каже такава лъжа. Идва един, че майка му снесла едно паче яйце и излязла една камила от него. Султанът казал: „Ола белир." Друг казал – дядо му турил един косъм от брадата си и станал мост на Дунава, дето минавали турците. „Ола белир." На всички казвал ола белир. Най-после двама души донесли един голям кюп. Ако се напълни със злато, най-малко един тон злато трябва. Единият казва: „Баща ти едно време направи война с московеца и не му достигнаха парите. Взема назаем пари от баща ми, после да ги върне. За свидетелство нося този кюп." Султанът казва: „Не може да бъде." Защото, ако каже ола белир, този ще му каже: „Напълни кюпа."

Та казвам, в дадения случай има нещо, което е вложено в човека, което днес може да стане. Ако ти търсиш най-необходимото в живота си, трябва да започнеш – ако си музикант – със своите силни мисли на музиката и чувства, за да станеш музикант. Художникът трябва да започне със своите силни чувства, професорът трябва да започне със своите силни чувства, орачът трябва да започне със своите силни чувства, всеки трябва да започне с онова, с което е роден, не с това, с което той не е роден. Защото, ако започнете в дадения случай с това, което ви е дадено, вие ще постигнете след време и други ваши желания. Та казвам, за да постигнете нещата, трябва да създадете у себе си една благоприятна атмосфера. Най-първо, човек трябва да създаде около себе си една благоприятна атмосфера, да се освободи от всички онези криви мисли и чувства, които създават една атмосфера, която отблъсква самия човек. В тази атмосфера човек боледува. Ще създадеш около себе си една аура от светли мисли и чувства, при каквито условия и да си. Ако ти в усилени времена се поколебаеш, силата ти е малка. Значи, ако в мъчнотии ти се поколебаеш, силата ти е малка. Не пресилвайте условията – в един ден да добиеш всичко. Ти може да чакаш десет години, един живот да реализираш една твоя мисъл или едно твое желание. Не е в бързането. Но да знаеш времето, часа, годината, месеца, кога нещата ще се реализират. То е точно определено.

Ти, ако искаш да бъдеш здрав, може да бъдеш здрав само когато действат ония лъчи на слънчевата енергия. Чудни са хората, когато искат да бъдат здрави. Здравето почива на един велик закон, то почива на една жлеза, която е поставена под лъжичката на човека. Следователно, ако ти свържеш тази жлеза със слънчевите енергии, да знаеш, когато тези енергии изтичат от слънцето. Защото всеки ден има един прилив и един отлив. Трябва да знаеш кога е приливът и кога е отливът. Във всяка една година има един голям прилив и отлив. Трябва да знаеш кога е този период. Всякога и навсякъде става този прилив и отлив в малки и големи периоди на слънчевата енергия. Ти само тогава може да го използваш. Съвременните

учени хора едва сега почват да изучават приливите на слънчевата енергия. В тази слънчева енергия ти ще добиеш онзи жизнен еликсир. Индусите имат цяла наука за праната, създадоха цяла теория и малцина са, които разбират, заблудиха се. Индусите и те умират, а дълъг живот живеят само техните адепти, които живеят из планините, някои живеят по хиляда години. Туй правят европейците, тези хора, които живеят по хиляда години, никой не ги е видял. Твърди се само. Всеки човек, когато може да тури тази жлеза в контакт, той може да живее на земята толкова, колкото иска. Засега даже, ако ви дадат да живеете хиляда години, вие сами ще пожелаете да напуснете земята. Земята ще ви бъде много прозаична, ще трябва да минете в другите светове. Земята е резултат. Светът на чувствата е още по-красиво място. А мисловният свят е още по-красив.

Следователно, като живеете в тия трите живота, пак ще искате да дойдете на земята. В един свят ти ще живееш толкова, колкото е необходимо за твоето развитие. Някой път на земята ще дойдат някои, които ще те изпъдят, да се върнеш дома. Те ще те върнат, тъй както момата връщат при баща ѝ. Ще те върнат, както бащата изпраща детето си на училище. То се заиграло, а бащата взел тоягата, детето бяга. Като дойде вкъщи, дава му един морал. Така и с хората, които не се връщат, които забравят, че живеят на земята малко по-дълго време, отколкото трябва, и тях последва същото наказание. Защото баща ви казал да се върнете дома, а вие не искате да се върнете. Ако кажат на някой, че той трябва да замине за онзи свят, той всякога започва да плаче. Аз да ви кажа защо плачете. В моя ум работата ето в какво седи. Ако сега ви изпратят за другия свят, тренове няма, трябва пеш да вървиш, а пътят е прашлив, каменист. Един ден ще има една епоха, когато ще си вземете билет и ще се качите на железницата и хайде – на онзи свят, в няколко дни ще се свърши благополучно. Сега хората не искат да умират, понеже няма още поща за онзи свят.

За умирането вие трябва да имате съвсем друга идея. Туй, което сега нас са ни наплашили, то е едно странично схващане. Болните хора имат едно понятие за живота, здравите имат друго; учените хора имат едно понятие, простите – друго. Има едно понятие за света, което е достъпно за всички хора. Аз говоря за туй естественото понятие, което е основа на всички други съществувания, които човек има. Та казвам, ако някой от вас иска да бъде здрав, непременно тази жлеза под лъжичката, той трябва да я свърже със слънчевите енергии. След туй, ако той иска да развие своя ум, той трябва тази жлеза да я свърже със светлинните енергии, отражението на енергиите, които съществуват на месечината, енергиите, които съществуват в мозъка. Понеже енергията, която мозъкът държи, той е от съвсем друго поле. Умът на човека може да служи само за този свят, умът не може да служи за другия свят. Ние с ума си познаваме този свят, а със

сърцето си познаваме другия свят. Туй, което за ума е вярно за този свят, но туй, което умът мисли за другия, не е вярно. За вътрешния свят, каквото сърцето мисли, е вярно, а което сърцето мисли за външния свят, то не е вярно.

Следователно духовния свят ние трябва да го изучаваме през силата на своето сърце. Ти не може да имаш истинско понятие за онзи свят без сърце. Той не е свят на предмети, както нашият свят. Онзи свят не е свят на спорове. Ако влезете в онзи свят, няма абсолютно никакъв спор между хората, кой е богат и кой е сиромах, не съществува. Въпрос за болни и здрави не съществува, за учени и невежи не съществува. Там всеки е доволен от положението, което има. Всички са доволни и всички имат преизобилно. Там не може да се намери един човек, който да не е доволен. Всеки е готов да услужи в дадения случай комуто и да е, без да му вземе полица. В онзи свят не канят на гости, не пращат покани да кажат: „Елате ни на гости.“ В онзи свят и рандевута няма, угощения няма, балове няма, няма хора, както в този свят. На мястото на нашите хора има нещо много по-хубаво, отколкото ние предполагаме. Как да ви го опиша? Аз на една риба описвам човешките хора. Как аз ще ѝ ги представя? Десет, двадесет риби могат ли да се хванат, както хората. Ако ви представям какво е забавлението в онзи свят, то е само за един контраст. Аз не искам да ви представям онзи свят, достъпен за вашите умове. Ако го направя достъпен, вие ще имате представа като за този свят. Онзи свят е недостъпен за човешките умове, но е достъпен за човешките сърца.

Слушате един човек невежа, но след като обикнете този човек, имате друго отношение, приятно ви е той да дойде, да се разговаряте. Като го разглеждате само с ума си, виждате, че не е за поглеждане. Като го обикнете, като се образува една сърдечна връзка, този човек ви е приятен, не мислите дали е свършил университети, от какво произхождение е, намирате какво да се разговаряте. Следователно отношенията са различни. Има отношения, които се дължат на нашия ум, има отношения, които се дължат на нашето сърце. Следователно отношенията на сърцето всякога са по-трайни, отколкото отношенията на ума. Не че аз не оценявам ума, но казвам, за вътрешния свят – понеже човек всъщност живее във вътрешния свят – сърцето е необходимо. Сегашните хора трябва да изявят своите сърца. Туй, което те наричат чувстване, не е чувстване. Ако ти се сърдиш по десет пъти на ден, ако ти плачеш, ако ти се тревожиш. Под думата чувство аз разбирам едно вдъхновение, сила, мощ. То е човекът. То е един импулс – сърцето, което преодолява всички мъчнотии. Човек, който има силно сърце, него болест не го хваща, хрема не го хваща, беднотия не го гази, дяволът не го гази, никой не го гази. Знаете ли на какво мяза един човек, който има едно силно сърце? Аз да ви обясня.

Един български анекдот ще ви разправя. Един мъж имал една жена много упорита, много своенравна. Един ден той искал да я тури в кладенеца. Не че това, което той мислил, е право, не е право, но един ден той я турил в кладенеца и казал, че това е право. Оставил я той и след половин час вижда – един дявол бяга от кладенеца. „Защо бягаш?“ „Една жена дойде и ми побеля главата.“ „Аз десет години живея при нея.“ Сърцето на тази жена е такова, от което и дяволът побелява. Аз не говоря за упрек. Тази жена убеждение има, накарала дявола да излезе вънка. Тя казва, че не може да признае, че това, което мъжът ѝ казва, е право. Има знание. Тя казва: „Аз съм главата.“ „Никаква глава не е“ – казва мъжът. Мъжът е направен от кал, има божествено дихание, а жената е направена от реброто на мъжа. Жената казва: „Ти не си глава, но онзи, който те направи, той е главата. И двамата трябва да се подчиняваме на онзи, който ни е направил. – Жената казва – аз съм твоето ребро, значи без мене не можеш да дишаш.“ Мъжът като остане без жена, той не може да диша, вцепени се, иска да умре. Като му турят реброто, той се сепне, казва: „Има кой да шета вкъщи.“ Тия последните ребра, които Господ извади, той извади най-меката страна на човека, да го направи зависим от жената. Понеже, ако не беше го направил, той нищо не би направил за жената. Но понеже е вложил всичкия си живот, най-хубавото у мъжа, той като погледне, казва: „Какво да направя?“ Поклати си главата. Сега мъжът казва: „Тя жената е взела, поне по-кратко да бъде.“ Под думите жената е взела подразбирам – умна е тя. Възможно е, тя е взела, умна е тя, но гледай, като я хванеш, да не е по-умна от тебе, че някой ден да не ти направи някоя беля.

Сега да дойдем до същественото. Някои от вас мислите, че сте мъже, а други – жени. Не мислете, че сте нито мъже, нито жени. Мъж си само тогава, когато в тебе преодоляват светлите мисли, светлите чувства и един възвишен живот. Само тогава си човек. А пък жена си само тогава, когато можеш всичко, което имаш, да го туриш в действие, да създадеш един свят, да го уредиш отвътре. Какво ще ми кажеш, че си жена. Ако може да устрои нещо, жена е това. Ако един мъж нищо не може да създаде, той не е мъж. Ако мъжът нищо не може да създаде и ако жената нищо не може да уреди, де е мъжът или жената?

Така ние трябва да разбираме. Търсим сега къде се крие причината, де се крие нещастието на хората. Нещастието на хората се крие в много причини. Ние не може да ги премахнем. Има причини, които са вън от нас, но те не са достъпни да се занимаваме. Но има причини за нашето нещастие, които зависят напълно от нас. Че някой водопад пада, то е вън от мене. Но ако се хвърля във водата на този водопад, причината е в мене. От мене зависи. Аз може да се кача на някой планински връх, тази

планина няма да слезе, но аз мога да се хвърля от този връх, причината е у мене. Когато нещата не стават тъй, както ние искаме, когато аз искам да се самоубия, аз съм слушал мъжа. Като не им върви, казват: „Аз искам да се самоубия.“ Жената иска да се самоотрови. Въпросът с убийство, с отравяне, с обесване не се разрешава. Той е един от най-лошите методи. Наместо убийството се иска силна мисъл. Наместо отравянето ще дадеш едно силно чувство в тебе. А когато искаш да се самоубиеш, ще кажеш: „Аз съм дошъл в света да създам нещо, затова съм изпратен. Туй, което ми е определено да го направя, аз ще го направя.“ Тогава мисълта, която мога да ви дам, е следната. Човек трябва да даде свобода на своята мисъл. Тази мисъл трябва да бъде и за млади, и за стари. Под думата свобода аз разбирам следното. Свобода наричам само това, което може да ви освободи от всички несгоди на живота. Само тогава си свободен. Ако туй, което носиш в себе си, може да те освободи от всички несгоди, да те направи съвършено свободен, туй се нарича свобода. В това отношение всички хора имат вече туй дадено. Всеки от вас може да бъде така свободен. Че каква е тогава идеята в този Бог, в когото вярвате? Ако вие вярвате в него и казвате: „Аз вярвам в Бога“, ако ти не си свободен, питам, къде е твоята вяра. Ако ти вярваш в Бога, и всичките болести те газят, всичките несгоди те газят, ако ти вярваш в Бога, и сиромашията те гази, какво те ползва тази вяра, какво те ползва това слънце. Ако при това греене на слънцето ти умираш като един обикновен човек, няма никаква полза.

Всеки човек има в себе си една философия. Всеки човек чрез своя живот образува една особена форма, в която слънчевите лъчи се пречупват в него по особен начин. Тези лъчи, като се пречупват нехармонично, те намаляват неговия живот. Ако неговите мисли бяха тъй хармонични, ако неговите чувства бяха тъй хармонични, ако неговата воля беше тъй завършена, то слънчевите лъчи биха предали едно благотворно влияние. В това отношение е необходимо всичките хора да се съберат: двама или трима, или четири души, да се споразумяват, хармонично да мислят, да не виждат известен дефект. Някой път вие казвате: „Той има много недостатъци.“ Вие престанете да мислите за недостатъците на хората. Недостатъкът, за който ти мислиш, един ден той ще ти стане наследствена черта. Не мисли за недъзите на хората. Мисли за хубавото, за да ти стане то наследство за тебе. Търсете в хората доброто, у тях има една божествена страна, дръж ума си в нея. Защото, ако ти мислиш зле за другите хора, най-първо, ти ще пострадаш, след това ще пострада онзи, за когото ти мислиш. Вие няма да бъдете толкова глупави.

На един от австрийските императори един астролог му предсказал, че много голямо благо ще му се случи. Та не се случило, както астрологът предсказал. Той го повикал на угощение и турил трима души да го убият.

Той го попитал: „Кажи ми кога ще умра." Той му казал: „24 часа след моята смърт." Императорът турил трима души да го убият, но като му казал така, той казал: „Оставете го да си върви." И вие трябва да бъдете толкова умни, колкото този астролог. Зависи от вашия ум, който имате на разположение. Зависи от вашето сърце, което имате на разположение. Зависи от вашата воля как ще работите. Не считайте всичката деятелност туй, което сега се проявява и в училища, и в църкви, навсякъде това е добро. Но има една страна неразбрана. Има една страна неразбрана, религията има една страна неразбрана, общественият живот е неразбран. Мъжете са неразбрани, жените са неразбрани, децата, всички живеят в един неразбран свят. Светът трябва да се разбира. Разбиране трябва между всичките хора. Трябва една философия положителна за обяснение. Казвате: „Този не мисли право, онзи не мисли право." Но и онези, които право мислят, и онези, които криво мислят, резултатите са едни и същи.

Та казвам, само един светъл ум, само едно светло сърце, само една благородна воля у човека е в сила да го извади от сегашното положение. Понеже има около нас един свят разумен, на който, ако ние знаем как да говорим, този свят направо ще отвори всичките свои благословения. Ще кажете: „Как тъй?" Ще кажете: „Ако детето се роди живо, майката веднага отваря своите обятия, прегърне го, служи му; но ако то се роди умряло, тя веднага го погребва."

Ако ние мислим, ако ние чувстваме, ако ние имаме воля, ние се раждаме живи. Ако ние не мислим, ако ние не чувстваме, ако ние нямаме воля, ние се раждаме умрели. Тогава светът ни погребва. Ако искате да бъдете посрещнати, трябва да мислите добре, трябва да чувствате добре, защото в мислите, в чувствата, във волята е раждането на човека на земята. Всеки човек, който е роден, майка му и баща му ще бъдат около него, братята и сестрите, и всичките хора ще имат неговото благоразположение около него.

„Благословен Господ, Бог наш"
Тайна молитва

Тридесет и шеста неделна беседа
11 юни 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_06_11 Новото знание
утринно слово

НОВОТО ЗНАНИЕ

Размишление.

Ще прочета 10 гл. от Иоана.

В живота има една тъмна и една светла страна, в които човек често попада. Ако си в светлата страна, там всичко става лесно, там всички неща са ясни и разбрани. Ако попаднеш в тъмната страна, там всичко става мъчно, там нещата са неясни и неразбрани. В светлата страна човек постоянно придобива, печели нещо, а в тъмната – постоянно губи. Тези две страни на живота взаимно се преплитат. Някога човек си изтъкава плат от светли и тъмни нишки и си ушива от него дреха. Казват: Тази дреха е шарена. Такива са и разбиранията на някои хора – шарени, т.е. смесени. Те живеят ту в светлина, ту в тъмнина. За да ти станат нещата напълно ясни, влез в светлата страна на живота. Ще кажете, че това става по механически начин. – Не, ти ще влезеш в светлата страна на живота само чрез добрите мисли и чувства, които нямат никаква тежест. Обаче лошите мисли и чувства имат тежест, поради което водят човека в тъмната област на живота. Лошите мисли са паразити. Дето влязат, те постоянно взимат. Следователно, докато човек губи, ще знае, че са го нападнали лоши мисли. Той не може да помогне нито на себе си, нито на другите.

Чувате някой да казва за себе си: Аз съм християнин. Какво означава думата "християнин"? Според мене християнин е онзи, който се е справил с всички мъчнотии. Той служи на Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и дух. Той следва правия път на живота, в който може да води и близките си. Срещнете ли човек, който е объркал пътя си и се лута натук-натам, не ходете след него. Той може да казва, че е християнин, че следва пътя на любовта, но това са само думи. Следва Христа, а ходи бос и окъсан. Това е несъвместимо. – Искал да се проветрява, затова имал дупки на дрехите. – Щом иска да се проветрява, това показва, че той живее в нечист въздух. Видите ли, че една къща има много прозорци и все големи, това показва, че тя се нуждае от много проветряване, въздухът й е нечист. И това не е лошо. За предпочитане е къщата често да се проветрява, отколкото да има малки, тесни прозорци и да не може да се проветрява. Който живее на чист въздух, той е на спасителния бряг; който живее в нечист въздух, той е изложен на болести и смърт. Радвайте се, че имате прозорци и на къщата си, и на тялото си. Прозорците на тялото са двете очи, чрез които човек се свързва с външния свят. Това е една позната истина.

Какво носи истината за човека? – Неговата свобода. – Що е свободата? Кой човек е свободен? – Който е напълно здрав – и физически, и сърдечно, и

умствено. Той никъде не се спъва. Свободният е любещ човек. Той не знае какво нещо са стеснението, грехът и престъплението. Грях и престъпление съществуват само в безлюбието. Дето е любовта, там няма грях, няма престъпление. Там отношенията между човека и Първичната Причина са хармонични. Явили се най-малката дисхармония в човека, явява се и безлюбието. – Какво представя Бог? – За да знаеш що е Бог, първо трябва да познаваш себе си. Може ли яйцето да говори за кокошката, преди да е познало себе си като яйце? Ти, като човек, знаеш ли какво представяш? – Зная, че мога да мисля, да чувствам и да действам. – Знаеш ли обаче отде идат мислите, чувствата и постъпките? – Това не е важно. Зная, че съм свободен и мога да мисля каквото искам. – Не е така, не сте свободни. И котката влиза в плевнята на господаря си, легне на сламата да спи и си мисли, че е свободна. Като се наспи, тръгва към къщата на господаря си да се нахрани. Значи свободата ѝ била докато огладнее. После пак е зависима – тръгва да си търси храна. И хората са свободни като котката. Човек поглежда към небето, уповава на Бога и на вярата си в Него. Той казва: Докато съм с Бога, нищо не ми трябва, свободен човек съм. Щом огладнее, започва да мисли по друг начин. Той вижда, че от небето не иде нищо; нивата му остава необработена, хамбарът му се изпразва. Той си казва: Само с вяра не се живее. Щом изпадне в противоречие, взима брадвата и отива в гората да сече дърва. Теоретически е вярно, че трябва да разчиташ на Бога, но на практика не излиза така. – Защо? – Защото разбираш въпроса буквално. Дето отидеш: всички ти казват: Работи, стегни се, вземи ралото и мотиката и върви напред. Това значи: Разчитай на Бога в себе си, който те подтиква да учиш, да работиш. Не се сърди на хората, че не искат да ти помагат. Кой трябва да помага: вярващият или безверникът? Сегашните хора имат криво разбиране за Бога. Те мислят, че той е вън от тях, на небето някъде. Не, небето е вътрешно състояние. Понятието за небето е вътрешна, неограничена идея. Ето защо никой не може да каже къде е небето. Всеки има едно небе в себе си, но къде е то, не знае. Който знае къде е неговото небе, той има представа за себе си. Ако не знае мястото му, той няма представа и за себе си. Казано е в Писанието: "В начало Бог създаде небето и земята, а земята беше неустроена и пуста". Небето е място, населено от същества, завършили своята земна еволюция. Нека всеки намери това небе в себе си. Ще кажете: По-добре да намерим Христа. – Дали ще намерите небето, или Христа, идеята е една и съща. Бог, Христос и небето са синоними. Те изразяват една и съща идея. Като се натъкнеш на противоречия на вътрешна борба, на съмнения, обърни се към Бога в себе си, т.е. към твоето небе и помощта ти веднага ще дойде. Бог помага на всички хора. Той ги освобождава от препятствията и противоречията. Когато хората ти помагат, знай, че Бог чрез тях ти помага. Той се изявява в човека като вътрешен подтик, като вътрешна подбуда към доброто и възвишеното. Ако човек разчита само на себе си, на своето

физическо здраве, всеки момент може да се излъже. Днес си здрав, силен, свободно се движиш, но утре се простудиш и лягаш болен: ръцете и краката ти отслабват, стомахът ти не работи и ти се чудиш къде остана силата ти. Докато мислиш и разбираш нещата физически, ти не можеш да уравновесиш своя живот. Истинският човек седи по-високо от физическото му естество. И да боледува някога, той гледа на болестите като на нещо вън от себе си. Докато човек не вижда кой влиза и кой излиза от къщата му, всякога ще боледува. Той живее в тъмнина. Щом вижда какво става с него, той е в светлина. Докато виждаш апаша, той не е опасен за тебе, не може да те обере. Щом престанеш да го виждаш, той влиза в къщата ти и те обира. Злото дебне онзи, който не го вижда. Щом се отворят очите на човека, злото отстъпва настрана. Тогава доброто иде при него и му помага.
– Защо трябва да се стремим към доброто? – За да ви помага. – Защо да избягваме злото? – За да не ви пакости. Мнозина мислят, че Бог трябва да изпрати Духа си да слугува на хората. Това е материалистическо разбиране. Значи един ангел, който е завършил развитието си на земята, трябва да слезе при едно плачливо дете да му слугува, да изпълнява желанията му. Това е невъзможно! От небето може да слезе не само един ангел. Много ангели слизат от небето, но кога? Когато трябва да внесат любовта в човешката душа. Тогава те се готови да служат даже на един човек. Ако не си готов да възприемеш любовта, ,пак ще слезе ангел от небето, но ангел на тъмнината. Той ще разруши всичко, което попадне на пътя му. Всички хора минават през драмата на разрушението. Всеки е с одрана кожа, сражавал се е с вълци. Пита ме един брат: Напреднал ли съм? – Много си напреднал, трябва да бъдеш юнак, да се бориш. – Юнак съм, със всичко ще се справя. – Какво друго мога да му кажа като виждам как са го нападнали десетина вълци, готвят се да му одерат кожата.
Защо идат страданията? – Те са велико благословение за човека. Чрез тях той се учи съзнателно да слиза и да се качва. Като слиза надолу, той дохожда до гъстата материя, отдето повече не може да слиза. Сега той трябва да знае как и докъде да се изкачва. Като дойде до едно място, дето материята става много рядка, там ще спре. Ти трябва да разбираш законите на гъстата материя, за да не слезеш много надолу, както и законите на рядката материя, за да не се качиш много нагоре. Като знаеш тези закони, ще вървиш надясно и нагоре. Дясната посока означава движение към светлината, а лявата – движение към тъмнината. Ще кажете, че не зависи от вас в коя посока да се движите – наляво, или надясно. – Да, този живот не зависи от вас. Представи си, че движиш едно колело, на което усилваш и отслабваш движението. То извървява известен път и след време казва: Уморих се, но поне свърших една работа. Какво е свършило колелото? Нищо. Ако и ти свършваш толкова работа, колкото колелото, защо ти е този живот? Живееш и се оплакваш от сиромашията, от ограниченията, от невежеството. Въпреки това, казваш: Ще дойде Христос

и ще ме освободи от всички ограничения. То е все едно да стоиш пред една богата почва, да не работиш и да очакваш да дойде някой отвън да ти донесе хляб. Защо ще чакаш хляба отвън? Работи сам да си изкараш хляба и да дадеш на другите около тебе. Хлябът е вътре в тебе. Докато очаквате хляба отвън, наготово, вие всякога ще бъдете роби на условията. Докато търсиш хляба, богатството, знанието отвън, ти си роб на условията. Докато очакваш светлината и топлината, водата и въздуха отвън, ти също си роб на условията.
Казвате: Светът ще се промени, ще се внесе известно подобрение. – Така е, но това не зависи от вас. Колкото имаш право да палиш и да гасиш лампите в един дом, толкова имаш право и възможност да внасяш подобрение в света. Който е запалил лампите, той ще ги изгаси; който ги е изгасил, той ще ги запали. Имаш ли право да бъркаш в касата на чуждите хора и да вадиш оттам пари? Ако те хванат, ще те затворят. Следователно, можеш да палиш и гасиш лампите, ако ти е дадено право. Ако палиш лампите, аз зная, че си лишен от светлина. Който гаси лампите, той има лошо намерение. Който отваря лампите, той има желание да използва светлината. И като я използва той затваря лампите и казва: Достатъчно ви е толкова светлина. Така се свършва животът. Палиш, гасиш, докато един ден съвършено изгаснат. Ражда се някой – всички се радват; умира – всички скърбят. Плачат за него, но след това го заравят в земята. Щом го обичаш, тури го в един стъклен сандък, изложи го на слънцето на живота, да го гледаш докато възкръсне. Зарoвеното тяло в земята показва степента на човешкото развитие, то показва крайния егоизъм на хората. При това положение хиляди години ще минат, докато хората се спасят. Спасението ще дойде, когато изчезнат гробовете. Земята трябва да бъде свободна от всякакви гробове, от всякакви миризми. Когато земята бъде свободна от гробища, в умовете на хората ще се явят светли мисли към нов, велик живот.
Днес всички хора търсят свободата, но никой не я е намерил, никой човек не е свободен. – Нищо ли не сме придобили досега? – Не е въпросът, че нищо не знаете, но днес всеки може да ви излъже. Значи липсва ви нещо. Така и младата мома иска да се жени, без да подозира, че й липсва нещо. Който се жени, това показва, че му липсва нещо. Тя си мисли, че в момъка ще намери щастието, което търси. Не взимайте това върху себе си. Аз имам предвид външната страна на брака. Външната страна е едно, важно е това, което става вътре в човека. Там е драмата. Външните неща са отражение на вътрешните. Момъкът казва на момата: Аз съм готов за тебе да направя всичко. Тя се зарадва и казва: Всичко се свърши, напущам майка си и баща си и отивам след моя възлюбен.
Много хора се намират в положението на онзи руски манаф*[*манаф - турчин от някои области на Мала Азия (бел.шефа)], който спечелил на лотария един голям параход. Като чул това, той си казал: Свърши се вече

теглото. Сбогом сиромашия! Обаче като отишъл да провери номера на своя билет, оказало се, че имало грешка – неговият билет не печелил. Така той си останал пак манаф. Това се случва и с вас. Дойде някой и ти каже, че твоят билет печели. Зарадваш се и отиваш да провериш дали наистина си спечелил. Обаче скоро се разочароваш: не само че нищо не печелиш, но имаш загуба – дал си пари за билета. Такова нещо е играта на лотария. Някога цял ден изгубиш за една философска идея. И конят влачи цял ден дарака за една кофа сено, турено пред него. В желанието си да стигне сеното и да си хапне, той усилено тегли дарака. Вечерта господарят му го съжалява и му дава малко сено да се нахрани. Конят се чуди защо не може да достигне сеното. И вие като коня казвате: Чудно нещо, цял ден влача вълната на господаря си за малко сено. – Такава е философията на сегашния живот.
Днес всички говорят за дарака и даракчията, за вълната, за дрехите, изтъкани от тази вълна и т.н. Конят е символ на човешкия ум. Не говоря за обективния ум на човека, но за онзи, който носи новата светлина. Тази светлина прави човека силен и самостоятелен. Дето и да отиде, той лесно разрешава задачите си. При тази светлина човек е свободен, разбира езика на хората и те го разбират. Той е в мир и съгласие не само с хората, но с цялата жива природа. Казвате: Да се примирим с Бога. – Първо ще обикнете тези, които не познавате. Лесно е да обичаш тези, които познаваш. Изкуство е обаче да обичаш онези, които не познаваш. Единственото същество, което не познаваш, е Бог. Щом Го обикнеш, ще Го познаеш. Не можеш да намериш Бога, преди да Го възлюбиш. С любовта се разрешава великата реалност. Казано е в Писанието: "Ако не обичаш брата си, когото виждаш, как ще обичаш Бога, когото не си видял?" Значи първо ще започнеш с любовта към брата си. Само така се разрешават трудните задачи. "Истина, истина ви казвам: Който не влиза през вратата в кошарата на овцете, но прелазя от другаде, той е крадец и разбойник" (1 ст.).
Пак им рече: "Истина, истина ви казвам, че аз съм вратата на овцете" (7 ст.). Тези стихове повдигнаха голям спор между Христа и евреите. Ако Христос дойде в наши дни, пак ще се повдигне същият спор. Евреите, в своите вярвания, се движеха в две посоки – надолу и наляво, затова разпънаха Христа. За да разберем Христа правилно, трябва да вървим нагоре и надясно. Тук е разрешението на въпроса. Тук е светлината на живота. Понеже вече имате опитност от движението ви надолу и наляво, сега трябва да вървите нагоре и надясно. Казано и в Писанието: "В последния ден ще ме познаят". – Кой е последният ден? – В който познаете Бога. Този ден е знаменателен, той е епоха в човешкия живот. Това значи да се озари човешката душа с лъчите на великия живот. Това значи да се пробуди съзнанието. Аз мога да уподобя това положение на човек, обсаден от неприятели. Всички насочили пушките си към него. Той е в безизходно

положение. В този момент обаче, в съзнанието му прониква Божествена светлина. Той вижда как пушките на неприятелите му се стопяват и те отстъпват. Така се стопяват мъчнотиите пред лъчите на Божествената светлина. Тогава човек се чувства свободен, с вътрешен мир и радост. Той е готов да обикне целия свят. Това е любовта на Бога, която прониква в човешката душа.

Аз не говоря за човешката любов, която заробва. Тя е подобна на любовта към виното. Тя заробва човека и го разсипва. Тази любов води човека надолу и наляво. Сега ви съветвам да приемете любовта, която води нагоре и надясно. Тя е любовта на вечната светлина и на вечния живот. Тя носи новото знание. Който има това знание, ще бъде приет с венци и песни, ще мине през арката на великия живот. Той ще бъде така осигурен, както родителите осигуряват новороденото си дете. Така е с всяко същество, в чиято душа е проникнала Божията Любов.

Желая ви да влезете в света на Божията Любов и да кажете: Свърши се със стария свят, със старите възгледи. Влизаме вече в новия свят, в света на децата, в новите възгледи, които носят вътрешната свобода. Само така човек ще се освободи от своите вътрешни недъзи и ще влезе в света на вечната младост, на вечната радост, на вечното блаженство. Това значи да проникне новото, Божественото съзнание в човека. Тогава той става едно с Бога. Тази е неговата задача на земята. Освобождението не става с плач и отчаяние, но с работа, усилена работа във всяко направление. Това значи: работа в ума, в сърцето, в тялото – навсякъде. Аз не говоря за мъчение и труд, но за работа. Мъчението и трудът са научени вече. Време е за съзнателна работа, без никакво противоречие. Противоречията в човешкия живот трябва да изчезнат. Само така ще се домогнете до онзи път, който води към вечната любов, носителка на всички блага.

Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

34. Утринно Слово от Учителя, държано
на 11 юни 1933 г, София – Изгрев.

1933_06_14 Влияние на материята
лекция пред общия окултен клас

ВЛИЯНИЕ НА МАТЕРИЯТА

Размишление.

Тема за следния път: „Опаките действия на волята.“
Материята, в различните си състояния – твърда, течна, въздухообразна и светлинна, оказва известно влияние върху мисълта. И мисълта, от своя страна, оказва влияние върху човека. Едни мисли идат от земята, а други – от слънцето. И планетите оказват влияние върху човека. Между четирите вида материя – твърда, течна, въздухообразна и светлинна – има известно отношение, известна хармония. Ако се наруши хармонията в човека, както и във външния свят, стават нежелателни явления. В природата настава суша, а животът в обществата дохожда до своя краен материализъм. Казваме, че твърдата материя е взела надмощие. Когато преодолява влиянието на течната материя, хората се предават на удоволствия, на чувствен живот. Когато преобладава въздухообразната материя, мисълта в човека взима надмощие. Едва сега, светлината започва да влияе върху човека, главно върху неговата мисъл. В бъдеще ще дойде влиянието на петото състояние на материята. Тогава ще дойде шестата раса на земята. До това време главите ви трябва да узреят. Косите ви ще побелеят и почернеят десет пъти, докато бъдете готови за шестата раса. Това показва, през какви страдания ще минете. Днес всеки иска да живее охолно, да бъде свободен, да бъде господар на себе си, никой да не му заповядва. Това желание е естествено, обаче, ще знаете, че свободата не принадлежи само на един човек; животът не принадлежи само на един човек. И мисълта също не принадлежи на едного. Животът, свободата и мисълта са достояние на всички хора, на всички живи същества.
И тъй, изучавайте мислите, да знаете, кои от тях произтичат от твърдата материя, кои от течната, въздухообразната и кои от светлинната. Мислите, които идат от твърдата материя, не са вредни, обаче, те произвеждат втвърдяване на някои органи, както някои чувства пък внасят мекота. На човешката глава има известни центрове, свързани с чувствата. Например, отзад на главата има център, свързан с личните чувства на човека; в горната част на главата има център, свързан с твърдостта на човека. Този център е в моралната област на главата. Трябва да знаете, как да се отнасяте с човека, у когото този център е силно развит. Ако е дете, то първо ще се откаже да ходи на училище. Защо не иска, и то не знае, но проявява твърдост. Родителите трябва да знаят, как да постъпят с него, за да го накарат да ходи на училище. То прилича на богат човек, който разчита на богатството си, затова не иска да работи. Той има слуги и на тях разчита. Какво ще прави, ако няма слуги? Богатият казва: Богат съм, имам право да си

поживея. И слугата, макар и беден, казва същото. Това са неправилни отношения между богати и бедни, поради което се създава недоволство между хората. Богатият казва на бедния: Аз съм господар на твърдата и течната материя. Ти трябва да ми служиш.
Запитаха ме един ден, каква е разликата между Учител и космическия Учител. Това е все едно да питате, каква е разликата между Христа и Исуса. Има известна разлика, но вие сами трябва да я намерите. Това е все едно, да дойде един физиогномист и да ви преподава своята наука. Физиогномистът ще ви говори за линиите на лицето, а хиромантикът – за линиите на ръцете, за квадратите и кръстовете по тях. Колкото и да ви говорят, вие трябва да изучавате тези неща в живота. Казва ви се, че някои мисли и чувства не са ваши, дошли са отвън някъде, но можете ли да ги различите от вашите? Обаче, великият Учител ги различава. Достатъчно е да ви види, за да познае веднага, кои мисли и желания са ваши и кои – чужди. Той има ясна представа за всяка своя мисъл и за всяко желание. Обаче, Той оставя човека свободен, да се проявява, както знае. – Защо го оставя свободен? – За да се учи сам от себе си. Само така човек дохожда до вътрешно различаване на своите мисли. Така той ще познае, кои мисли отговарят на неговите, и кои не са в хармония с тях.
Казваш: Не искам да ми се говори, да не се объркам. Не искаш да ти говорят, но ти говориш на другите. Не мислиш ли, че и ти можеш да ги объркаш? Има мисли, които изсушават човека. Пазете се от тях. И ръцете на някои хора изсъхват. Това не е добро. Крайното изсъхване на ръцете води към смъртта. Това показва отсъствие на жизнена енергия, на влага в организма. Една сестра казва, че космическият Учител ѝ говорил. Гледам, ръцете ѝ сухи. Никакъв космически Учител не ѝ говори. Един брат казва, че живее в съгласие с великите, с новите идеи. И неговите ръце са сухи. И той се заблуждава. Той не подозира, че още на другия ден от астралния свят ще го обесят. Знаете ли, как съществата от астралния свят могат да обесят човека?
Един търговец, непознат на мене, ми пише писмо, в което иска да му дам 20 хиляди лева. Бил в затвор за някакъв дълг. Праща ми и личната си карта, да видя, че е честен човек. Гледам чертите на лицето му – краен материалист. Живее само за пари и за материалното. Прочетох писмото, но не му отговорих. След няколко дни получих друго писмо от болница. Пише, че бил болен и се сърди, че не съм отговорил на писмото му. Всъщност, аз пак му помогнах. Вместо да лежи в затвора, изпратих го в болницата. Той се поддал на влиянието на астрални същества, объркал една каша, задлъжнял и сега иска да го спасявам. Аз не се бъркам в кашите на хората. Не познавам този човек, не познавам работите му. Нищо не ме е питал, а иска от мене помощ.
Често и вие изпадате под влиянието на астрални същества. Дойдат при вас и започват да ви увещават да си купите земя, волове, да забогатеете, докато

едиш ден ви турят в затвора. После ще търсите, кой да ви спасява. Като знаете това, бъдете внимателни, да не се свързвате с такива същества. Това е влиянието на твърдата материя върху човека. Когато твърдите мисли преодоляват, лицето на човека почернява. Някога лицето придобива неестествена червенина. В някои случаи, лицето пожълтява; това показва, че черният дроб не функционира правилно. Както не можете да се освободите от влиянието на твърдата, течната, въздухообразната и светлинната материя, така не можете да се освободите и от влиянието на астралните същества. Важно е да ги разбирате и да знаете, как да се справяте с тях. Каквото и да правите, ще минете през бури и урагани, но разумният ще впрегне тези енергии в работа. Астралните същества ще поставят бентове на пътя, но и с тях трябва да се справите. Ще се научите да различавате Божествените мисли от човешките. Божественото внася мекота в човека. То влияе благотворно върху него.
Едно се иска от човека – устойчивост. Така той може да постигне своите желания. Има закон, чрез който, каквото пожелаеш, става, но трябва да бъдеш готов да носиш и последствията. Този е законът на Opulence. Ще приведа един пример. Това се случило в Америка. Един човек се нуждаел от 10,000 долара. Той държал тази мисъл постоянно в ума си. Всеки ден очаквал да дойдат отнякъде тези пари. Определил ден и час, когато трябвало да получи парите. Дошъл определеният ден и час, но парите не получил. Крайно ядосан и разгневен на невидимите същества, че не изпълнили желанието му, той си купил билет и заминал за едно малко градче до Чикаго. Явила се голяма буря, ураган. Както се движел из града, от една съборена къща паднала голяма греда и счупила крака му. Той паднал в безсъзнание. Като се събудил, видял, че е в болница. На възглавницата, до главата му имало един чек от 10,000 долара. Желанието му се изпълнило, но кракът пострадал. Със своето жестокосърдечие, той използвал неправилно закона.
Мнозина прилагат закона на Opulence в умствения си живот. Отива някой на събрание, слуша, какво се говори и прави известно предложение. Той иска на всяка цена да се приеме предложението му. Добре е това, но само ако то е Божествено. Преди всичко, на първо място е Бог, Създателят на цялата вселена. След Него идат възвишените същества, светиите, гениалните, добрите, талантливите хора. На последно място са обикновените хора. Някога може да се вземе под внимание и тяхното мнение. Как може да се даде първо място на човека с твърди мисли, с жестокост и сухота в себе си? – Учен човек съм. – Може да си учен, но твърдите мисли преодоляват в тебе. Те внасят недоволство и неразположение. След това търсиш вината във външните хора. Външните хора са условия. Истинската причина се крие в твърдите мисли. Докато си недоволен, каквито услуги да ти правят хората, все ще намериш нещо криво в тях. Ти изпадаш в положението на онзи българин, който

постоянно биел жена си: все намирал причина да я бие. Един ден, като нямало за какво да я бие, той казал: Тази вечер искам да ми сложиш яденето вън, там ще се храня. Сложила яденето вън, но в него попаднали куришки от кокошките. Недоволен от нея, той попитал: Защо ми сложи яденето вън? – Ти сам пожела. И затова, той пак я набил.
Хората страдат от неразбиране на живота и от взаимно неразбиране. Те говорят на един и същ език, но пак не се разбират. Всички говорят за свободата, стремят се към нея, но не могат да я постигнат. Всички съзнават, че без свобода животът няма смисъл. Всеки иска да бъде млад и здрав. Това желание е естествено. Младостта е вътрешно качество. Ще бъдеш млад, само ако родителите ти са били млади. А те могат да бъдат млади, само ако желанията им са пълни с живот. Когато са те зачевали, те са мислели, по какъв начин да те пометнат. Може ли тогава да бъдеш млад? Твоите мисли и желания ще бъдат твърди като тези на родителите ти. И, каквато работа започнеш, ще я пометнеш, няма да я свършиш докрай. В края на краищата, казваш: Такава е моята съдба. – Майка ти, баща ти са определили твоята съдба. Днес от тебе се искат гигантски усилия, да измениш своята съдба. Ако приемеш Божествените мисли като основа на своя живот, тогава ще се освободиш от лошите, наследствени качества на своите родители, както и на своите деди и прадеди.
Пазете се от твърдите мисли, чувства и желания, които изкушават човека. По ръката си може да познаете, доколко сте свободни от влиянието на твърдата материя. Ако пипнеш ръката си и усетиш една вътрешна мекота и пластичност, ти си свободен от това влияние. Твоята ръка е магнетична, пълна с живот и енергия. Такава ръка излъчва нещо хубаво от себе си. Казваш: От работа ръката ми загрубяла. Има случаи, когато някой не работи, и ръката му е пак твърда, корава. Това показва, че Божественото не работи в него. Правилно е, ръката отгоре и отдолу да бъде мека, а не мекушава. Такава ръка е магнетична. В нея магнетизмът замества течните вещества. Когато преобладава електричеството в организма, то замества въздухообразните вещества. Изобщо, когато електричеството и магнетизмът в организма не текат правилно, човек боледува. Ако не можеш да се справиш с електрическите енергии в своя организъм, ти ставаш неврастеник и, ако не можеш да се справиш с тези енергии, започваш да мислиш за самоубийство. Това значи, фалиране в астралния свят. Ти се намираш в положението на търговец, който не може да се справя със своите дългове. Обаче, и самоубийството не те освобождава от отговорност. Не можеш да закриеш своята фирма, докато не изплатиш дълговете си. Праведният може да замине за другия свят, когато пожелае. Той нищо не дължи. Обаче, грешният може да замине за другия свят, след като изплати дълговете си. Да умреш като праведник, това е благословение; да умреш като грешник, това е нещастие. Праведникът е свободен, а грешникът е в затвор.

И тъй, докато не се справиш с твърдите, течните, въздухообразните и светлинните мисли, ти не можеш да бъдеш господар на себе си. Това значи да говориш истината на себе си. Как ще говориш истината на себе си? – Преял си, ще признаеш, че си преял. Не трябваше да ядеш толкова много. – Друг път няма да ям много. – Че яденето било хубаво, вкусно приготвено, не е важно, ти не трябваше да преяждаш. Ще хапнеш няколко хапки и ще благодариш. Ако преядеш, ще приличаш на онзи, който бил поканен от кума си на угощение. Кумът му казал: Хайде, хапни си за кумата, за мене, за девера, за децата. Той ял и пил за всички, докато заболял. Същият българин поил един ден магарето си и му казал: Хайде, пий за кума, за кумата, за мене. То отказвало да пие. Българинът си казал: Похвалявам магарето си. То задоволи жаждата си и за никого не искаше повече да пие. А пък аз ядох и пих, докато изгубих човешкото си достойнство. Казвам: Ако искаш да направиш нещо за твоя кум, плати му десетте хиляди лева, които той дължи. С това ще покажеш, че го обичаш.
Различавайте Божествените мисли от човешките. Един ден, като заминете за онзи свят, ще вземете със себе си само Божествените мисли. Човешките ще останат на земята. Божествените мисли носят в себе си онази алхимия, онова богатство, към което човек се стреми. Те крият онази тайна, онова изкуство да извличат жизнените сокове от всички мисли и желания. Ценното ще остане като капитал на човека, а непотребното ще се изхвърли навън. Така ще се подобри човешкият живот. Ако остане с непотребното, човек ще се намери в положението на фалирал търговец, изоставен сам, без никакви приятели. Ако това положение е тежко на земята, колко по-тежко е за невидимия свят! Движиш се натук-натам, но нито едно същество не ти обръща внимание. Ще носиш надписа на твоята фирма: какъв си бил, с какво си се занимавал, но, който го прочете, веднага се отдалечава от тебе. Такова е положението на скитащите духове, които бродят в пространството с хиляди години сами, изоставени от всички.
Един английски проповедник отишъл да проповядва в Африка. Един ден влязъл при него един старец, който му казал: Ще ти съобщя нещо, но да не се уплашиш. Ти ми изглеждаш благороден човек, на тебе разчитам. Аз съм английски епископ, живял преди повече от 200 години в Англия. Водих порочен живот. Един ден заминах за онзи свят. И ето, 200 години, откак се скитам тук. Искам ти да ми проповядваш Христовото учение, да повярвам в Него и да се обърна към Бога. Само така ще се спася. Проповедникът се съгласил и започнал да му проповядва. Но каква била изненадата му, когато стаята му всеки ден се пълнела с такива скиталци духове. Епископът ги водел със себе си, с желание и на тях да помогне. Най-после, проповедникът, по съветите на лекаря, трябвало да се върне в Англия, да възстанови своята нервна система. Тук той направил справка в книжата и по данните, посочени от епископа, разбрал, че преди 200 години, действително, живял такъв епископ в Англия.

И тъй, лошият живот се дължи на страничните чужди мисли и желания. Освободете се от всички външни влияния. Без да искат, хората стават проводници на влияния от нисши сфери на духовния свят. Ти си възбуден. Защо? – Боли те нещо, чуждо нещо е влязло в тебе. Например, боли те крак, ти си направиш компрес, но болката не минава. С компрес болестта не се лекува. Компресът е временно средство. Някои лекари препоръчват студени компреси, лед на болното място. Аз препоръчвам топли компреси, те са безопасни. Студените компреси са за пълнокръвни хора, а не за слаби, нервни. Студеният компрес в първо време отнема телесната топлина, а после става стопляне. Чрез тях лекарите смятат, че се отнема възпалението; всъщност, от студеното организмът губи повече енергия, отколкото печели. Топлото с топло се лекува.
Да се върнем към влиянието на материята. Твърдата материя, както течната, въздухообразната и светлинната материя си има свой специфичен произход. Нисшият, елементарният живот произлиза от твърдата материя. Всяка материя има специфични елементи в себе си, които могат да се извлекат чрез специфични методи, а именно – чрез вода, въздух и електричество. Например, милосърдието е елемент, които обогатява твърдата материя. Не може да влияете на твърдата материя, ако нямате милосърдие. Който няма милосърдие, е жесток. Сърцето му трябва да се смекчи, да усети топлина в него, под лъжичката. Достатъчно е да помислиш само за милосърдието, за да усетиш тази топлина в себе си. Милосърдието е духовна сила, която действа в хармония с всички други духовни сили в човека. Чрез него човек постепенно се освобождава от връзките на своето минало. Мнозина се заплашват едни други, че ще ги убият, ако не се откажат от убежденията си. Така постъпват всички апаши. Апашът изважда револвера от джоба си и те заплашва. Той иска пари. Ако не му дадеш, ще те убие. Какво трябва да направиш ти в случая? – Да проявиш милосърдие. Извади кесията си и му дай, колкото иска. Следователно, той търси пари, и ти трябва да му дадеш, колкото иска. Не му оказвай никаква съпротива. Казваш: Ако всеки човек който ме срещне, иска пари, къде ще му излезе краят? За онзи, който върви в Божествения път, в разумния живот, това са изключения.
Един апаш среща един окултист – човек, който познава законите на живота. Апашът му казва: Сега ще те простра на земята. Окултистът му отговаря: Скрий оръжието си в джоба, защото и аз не съм от слабите. Знай, че нищо няма да извадя от джоба си. Обаче, апашът започва да се бори с него, но ръката му остава във въздуха. Може и по друг начин да го обезсилиш: можеш да го вцепениш, да го простреш на земята. Достатъчно е да го погледнеш с твоя силен поглед, за да се смрази и да остане на мястото си. Това е подобно на урочасването. Българинът казва: Лоши очи има този човек. Това се дължи на отсъствие на магнетизъм. Значи, в организма се набрало излишно електричество. Някога електричеството е в

такова голямо количество, че организмът мъчно се справя с него. То може да убие човека.
Една 21 годишна мома, американка, направили следния опит: Поставила ръката си върху едно голямо, дебело дърво, което едва могли да държат 10 – 12 души; дървото започнало да се върти свободно, като колело на воденица. След това стегнали добре дървото в менгеме и тя пак поставила ръката си върху него. И този път дървото се въртяло. Това се дължи на силите, които криела момата в себе си. Те действат даже на разстояние. Какво ще стане с човека, ако тази мома постави ръката си над него? Ще стане това, което става с престъпниците, през които прекарват силен електрически ток. И най-силният човек умира от този ток. Така убиват престъпниците в Америка.
Помнете: В човека има сили, с които трябва да се работи разумно. Който злоупотребява с тях, сам се наказва. В Школата влизат много ученици, които се ползват с голяма свобода. Аз съм човек на абсолютната свобода и никого не ограничавам, но трябва да бъдете разумни, за да се ползвате от свободата. Обаче, мнозина злоупотребяват с тази свобода. Някои влезе в Братството и след време го напуща. Казва: Напуснах вече Братството. – Ти се лъжеш. Не можеш да напуснеш мястото, на което не си бил. Ако влезеш в един дом, дето те приемат добре, и го окаляш, ти го напущаш като престъпник, но ще носиш последствията. Свободен си да влизаш и да излизаш, но ще носиш последствията за престъпленията си. Всеки е свободен да влезе в света, да работи и да придобива богатство, но за всичко ще му се държи сметка. Каквото и да правиш, вън от Божествения свят не можеш да излезеш. Там има закони, на които човек трябва да се подчинява. Свободен си да напуснеш Божествения свят и да влезеш във външния свят. Там ще се ожениш, ще имаш деца, но един ден и жена ти, и децата ти ще те напуснат. Какво си спечелил? Има смисъл да се ожениш, но жена ти и децата ти да те обичат. Ако не те обичат и те напуснат, какво си придобил? Ще работиш на чуждите хора като вол.
Казвате: Какво да правим ние, които не сме женени? – Няма нито един от вас, който да не е женен. Всички сте женени. Щом обичаш някого, ти си женен. Когато двама се обичат, хората почват да им влияят. Често те пречат на любовта им, развалят Божественото. Двама, които се обичат, оставете ги свободни, нека Божественото свободно да се проявява. Не туряйте никакъв закон, никакво правило. Оставете човека свободен и не се месете в Божественото. То всякога носи благословение. Хората, които се обичат по Бога, могат да бъдат полезни на другите. А тези, които не се обичат, в нищо не могат да бъдат полезни. Казваш: Ти не ме обичаш. – За да те обичам, трябва да ти дам нещо. Всеки, който има сила в себе си, разполага с голямо богатство. Къде е ценното сега във вас? Аз бих желал, това, което ви разказвам сега, да го приемете като роман, да не сте заинтересовани. Но това е лошо, че вие сте заинтересовани. Като говоря за

любовта между двама, в ума ви веднага изпъква еди-кой си, или пък търсите, кои са тези двама. Незаинтересованият иска сам да провери нещата чрез опит.
Толстой проповядва, че трябва да се работи в света. Кога и как трябва да се работи? Той сам отиде да работи, но не можа да научи близките си, как да работят. Той не можа да убеди жена си да раздаде своето богатство. Толстой остави нещо недовършено, и той съзнаваше това. Късно разбра той, че не трябваше да се жени за тази графиня. Ако дойде пак на земята, Толстой няма да се жени. Той искаше да приложи Христовия закон, но жена му го подиграваше и го караше да остави това крайно учение. Той мислеше, че ще разреши този въпрос с нея, но не можа да го разреши. Ако сте оженени за една идея, която не е готова да се жертва за вас, за какво ви е тя?
Две млади сестри се разговарят, и аз чувам разговора им отдалече. Едната казва: Какво ще правим ние все сами ли ще ходим? Писанието казва: „Обичайте всички!“ Ти имаш право, като казваш да не бъдем сами. Ако не обичаш никого, ти си сам; ако обичаш, не си сам. Казваш, че обичаш, но не можеш да се разбереш напълно. В любовта не се търси мнението на другите. Не подпушвай сърцето, ума и волята си. Аз не съм за силните реакции. Някои казват, че трябва да се въздържат от любовта. Само онзи може да се въздържа, който разбира любовта във всичките й прояви – от нисшите до висшите. Едно от качествата на любовта е жертвата и всепрощаването. Който люби, всякога прощава. Някой те обиди и ти казваш: Няма нищо, прощавам ти. Това е прощаване само на думи. Отиваш си вкъщи и там изливаш всичкия си гняв върху жена си и децата си. Значи, не си простил. Да простиш по Божествено, подразбира да останеш тих и спокоен.
Ако искаш да покажеш силата си, покани този, който те е обидил, у дома си, и го нагости добре. Този е правилният метод за прощаване. В него няма обратни действия. Освен това, ще бъдеш готов да направиш някакъв подарък на домашните си. Кажеш ли, че прощаваш, а вътрешно се бунтуваш и желаеш злото, ти не си простил. Ако искаш да накажеш някого, накажи го с доброто. – Защо? – То преобразява човека. Силен е онзи, който прилага доброто в живота си. Да бъдеш силен само външно, по положение, това не е сила. Началникът нагрубява подведомствените си, а те – своите домашни. Те не са научили урока си. Има смисъл да те обиди някои, само ако можеш да извлечеш поука от обидата. Не можеш ли да постигнеш това, ти всякога ще бъдеш обиждан, изиграван и лъган. Така ще постъпват с тебе и видимите, и невидимите същества.
Какво разбрахте от това, което ви говорих? Аз можах само да размътя извора ви, но не и да го изчистя. Ако сами не можете да го изчистите, пак аз ще го изчистя. Засега, дайте път на Божествената мисъл, тя да работи във вас. Само Божественото е в сила да регулира нещата.

Т. м.

39. Лекция от Учителя, държана на
14 юни, 1933 г. София. – Изгрев.

1933_06_16 Свещеното сърце
лекция пред специалния клас

СВЕЩЕНОТО СЪРЦЕ

Т. м.

Кой човек е млад и кой – стар? От гледище на анатомията и физиологията, лесно може да се отговори на този въпрос. Съвременната наука събира данни, факти, които в бъдеще могат да се използват рационално. Днес повечето данни остават неизползвани. Хората и досега още вървят в пътя на старата наука, отпреди хиляди години. Те и досега се движат по закона на наследствеността. Новата наука още не се прилага. Прилагане подразбира знание. Ако нямаш знание, нищо не можеш да приложиш. Знание без приложение и приложение без знание нищо не струват. Искаш да счупиш един камък, но не знаеш как да го счупиш. Ако знаеш, нямаш чук; ако имаш чук, не си силен. Много условия са нужни, за да направиш нещо. Да е нещо меко, като череша, лесно ще го смачкаш, но камък е това!

Кой е млад? – Който има много желания, макар и несъвместими. Младият има много желания, които са разхвърляни. Младият човек е кърпа, в която са вързани много желания. – Кой е стар? – Кърпа, пълна с мисли. Приложеното от младия не е приложено от стария.

Значи това, което не можеш да приложиш, създава условия за бъдеща смърт, както и за бъдещи ограничения. При тези условия ти слизаш от широката сфера на живота в ограниченията на конуса и казваш: „Какво ли има в дъното на този конус?“ – Не слизай до дъното на конуса. Стените му са толкова гладки, че по тях мъчно можеш да се изкачваш нагоре. Ако слезеш на дъното, след тебе ще слязат хиляди и милиони хора, които ще пречат на твоето възлизане. Ако си сам, както и да е, все ще намериш начин да възлезеш горе. Как ще убедиш тези хора да се върнат назад? Кой ще ти повярва, че изкачването нагоре е невъзможно? Те ще кажат: „Стори ни път, да минем ние напред“. В края на краищата ти ще намериш една дупчица, от която ще излезеш навън. И да не искаш, ще те заставят да излезеш вън. Вие имате насилствени идеи. Страдаш, а не искаш да страдаш. Питам: Защо пък трябва да страдаш? Фатализъм е да се мисли, че не трябва да страдаш. Важно е да знаеш защо да страдаш и какъв е резултатът от страданието. Ако то е разумно, ако носи плодове, страданието е добре дошло. Страдания без плодове не ни са нужни. Те само ще ни спъват в живота. Вие очаквате да дойде радостта. Но и тя може да ви причини такава болка, както и страданието. И обратно, страданието може да ви причини и радост. Значи има фиктивна радост и фиктивно страдание. Вие трябва да различавате тези неща. Фиктивната радост

произвежда временна радост, а после се превръща в страдание. Поставете страданието и радостта в математическо отношение. Как ще го изразите? От тях можете да образувате различни движения, да ги съчетаете като елементи на различни задачи.

Казва се, че слизането е страдание, а качването – радост. Значи страданието и радостта са посоки на движение. Когато едно висше същество слиза в нашия свят, за него не казваме, че то страда, но изменя посоката на своето движение. И човек може да се качва в по-висок свят, между висшите същества. Обикновено разумният възлиза, а неразумният слиза. Щом видиш, че едно същество е по-високо от тебе, гледай нагоре, към него. Може ли да има отношение между едно висше същество и един обикновен човек? Може ли да има отношение между човек и кон? Има, разбира се. Човекът впряга коня в колата и му казва: „Щом си дошъл при мене, ще се учиш на работа. Ще пренасяш брашно, камъни, а някога ще возиш хора – мъже, жени и деца, на всичко ще се учиш“. Конят погледне натук-натам и казва: „За мене е безразлично какво ще возя – брашно, камъни или хора“. – Не е винаги така. Има коне, които правят разлика – човек ли возят, или брашно. Ако конят вози министър, господарят му ще го погали повече, ще му даде повече и по-добра храна. Като свърши работата си, ще го остави да си почине. Ако пренася камъни, господарят ще му даде по-проста храна. Конят се чуди защо обикновено му дават проста храна, а някога му дават по-добра храна и в по-голямо количество. Защо е така? – Много просто. Малката радост показва, че си получил малко зоб. Щом го изядеш, веднага ти взимат торбата. С торбата заедно и радостта изчезва. Момиченцето се радва на кукличката си, а момченцето – на кончето си. Един ден ще вземат и кукличката, и кончето, и радостта на децата ще изчезне. Това са преходни неща. Вие ще кажете, че това са детински работи. – Не са детински; но са начало на философия. Като порасне, детето казва: „Няма да играя вече с кукли и с кончета“. – Лъже се, то никога няма да се освободи от кончета и кукли. Играчките само ще се сменят, но всякога си остават. Да мислиш, че ще се освободиш от играчките, това значи да мислиш, че като се нахраниш днес добре, повече няма да ядеш. Като се превърне в пеперуда, гъсеницата престава да се храни с листа, но продължава да яде. Като пеперуда, тя ще се храни със сладкия сок на цветята. И човек не престава да яде, но според степента на развитието си той се храни по различен начин и с различна храна. Той сам избира храната си, което го прави господар на положението.

Кое е отличителното качество на младия? – Той живее в областта на симпатичната нервна система, без да разбира нейното значение. Той не подозира какво грамадно влияние оказва тази система върху човека. Аз няма да се спирам върху идеи, с които едва сега физиолозите и биолозите

започват да боравят. Те изучават тази система като връзка между мозъчната нервна система, от една страна, и храносмилателната – от друга. Успехът на човека, във всяко отношение, зависи от състоянието на симпатичната нервна система. Радостта, разположението на духа, вдъхновението се дължат на симпатичната нервна система. Голямо значение има тази система. Това се знаело някога, но се забравило, отново трябва да се изучава. Мозъчната система представя динамо. В нея са скрити всички динамични сили. Силите, с които човек може да извоюва свободата си, се крият пак в мозъка. Обаче щастието му не излиза от главата. Турците казват: „Човек тегли от главата си". Значи човешкият мозък още не е организиран. Той е склад на взривни вещества. Дето и да го бутнеш, все ще произведе взрив. Опитай се да бутнеш някого зад тила, зад ушите или при слепите очи, за да ти каже веднага: „Как смееш да ме закачаш? Знаеш ли кой съм аз!" Главата е най-опасното място. Дето и да бутнеш, все ще се натъкнеш на беля.

Старите хора, като невежи, щом се натъкваха на някой избухлив мозъчен център, казваха: „Това е развaленото човешко сърце". Аз казвам: Това е неорганизираният човешки мозък. Де е развaленото човешко сърце? Де е неорганизираният човешки мозък ? – Сега вече се работи за организирането на човешкото сърце и човешкия мозък. Сега се организират човешките мисли, чувства и постъпки. Сега се организират всички органи, за да влязат в съгласие със симпатичната нервна система. Божествената енергия иде от симпатичната нервна система. Опитвайте това, което ви говоря, да се убедите в истинността му. И ако намерите други обяснения, отхвърлете моите думи. Вие искате да знаете какво нещо е истината и се обръщате към учените, да чуете тяхната дума. Що се отнася до учените, моето уважение към тях, обаче нямам доверие в онези учени, които говорят неверни неща. За мене техните теории са мухлясал хляб, който и животните не ядат. Имайте уважение към учените, които говорят истината. Ще кажете, че всеки говори истината. – Не е така. Какво нещо е истината? Аз съм готов да кажа истината, но не даром. Питат ме какво е нашето учение. – Нашето учение е реалността на живота. Нашето учение е на Любовта. Значи единственото реално нещо в живота е Любовта. Всичко друго, вън от Любовта, не е реално. Любовта е една, а проявите ѝ са безброй. Тази реалност има само един път. – Кой е той? – Той е пътят на Мъдростта. Реалността има само една форма, в която тя може да се прояви. Това е Истината. Това е философията на живота. Следователно реалността е една – Любовта. Пътят на реалността е един – Мъдросттта. Пътят на Любовта е връзка между Мъдростта и Истината. Формата, в която Любовта се проявява, е Истината. Като говоря за пътя на Любовта, т.е. за пътя на живота, разбирам Мъдростта. Всичко останало, вън от Любовта, това са нейни отражения. Пътят има само едно отражение, а

формата има много отражения. И сенките на реалността не могат да изчезнат. Ако изчезнат сенките, и реалността не може да съществува. Също така, докато съществува Любовта, и сенките съществуват. Изучавайте законите на сенките. Сенките могат да съществуват няколко часа и след това се изгубват. Вие трябва да знаете причините: защо съществуват сенките и защо изчезват. И тъй, ще знаете, че неразположението на човека се дължи на неорганизирания мозък, поради което той не е съгласен със симпатичната нервна система. Забелязано е, че при добро разположение на духа човек чувства под лъжичката особена мекота и приятност. В този момент той може да работи усилено върху мозъка си и да го организира. Духовната сила на човека е в слънчевия възел, който аз наричам „животворен мозък на живота“. Неорганизираният мозък и животворният мозък на живота трябва да се хармонизират.

Да вземем една права линия АВ. Да вземем и други две прави линии, които образуват прав ъгъл. Те имат една допирна точка, върхът на ъгъла. Можем да вземем три прави линии, които имат допирни точки. Това, което няма никакви допирни точки, се нарича Любов. Това, което има само една допирна точка, се нарича Мъдрост. Това, което има две допирни точки, е Истината.

Понеже Любовта няма допирни точки, тя е основа на живота. Тя прониква навсякъде в реалността. Какъв трябва да бъде ъгълът на Любовта? Аз говоря за ъгъла в българската буква „Л“. Коя е най-красивата буква в български език? Какъв ъгъл трябва да образува буквата „Д“, за да бъде красиво, симетрично написана? Колко трябва да бъде отворена тази буква ? – На ъгъл от 60 градуса. Значи най-хармоничният ъгъл е този от 60 градуса.

Да дойдем към въпроса за движението. Например, някой се движи и като дойде до едно място, туря десния си крак върху левия и прави една голяма стъпка. Какъв ъгъл се образува сега? Красив е този ъгъл, но при малко разтваряне на краката. Щом се разтворят повече, ъгълът става по-голям и човек заема войнствено положение. Когато краката са по-малко разтворени, човек е силен; когато краката са повече разтворени, той е слаб. Колкото ъгълът е по-отворен, толкова съпротивлението е по-голямо; колкото ъгълът е по-малко отворен, толкова съпротивлението е по-малко. От две положения ще избереш с по-малкото съпротивление. Когато човек прави големи крачки, той иска да завладее света. Той има големи идеи. Който стои, мисли и прави ситни крачки, той няма намерение да завладява. Ако характерът на човека е установен, крачките му са определени. Излизаш от дома си, отиваш при училищния инспектор с

желание да те назначи за учител. Ако още при излизането стъпките ти са на разстояние една от друга на ъгъл 30 градуса, непременно ще бъдеш назначен. Като те види, инспекторът ще изпита на слънчевия възел особено приятно, топло чувство към тебе и ще те назначи. Ако пък още с излизането от дома си тръгнеш с големи крачки, като влезеш при инспектора, ти ще възбудиш неговия неорганизиран мозък и той ще се противопостави на желанието ти да бъдеш назначен.

– „Какво трябва да правим, за да имаме успех в живота си?“ – Няма какво да правите, освен да се стремите да се хармонизирате. Това е необходимо, защото вие принадлежите, освен към света, в който живеете, още и към един възвишен свят. – „Всички хора хармонизирани ли са?“ – Оставете хората настрана. – „Как ще се хармонизираме?“ – Представи си, че отиваш в Америка за известно време. Българин си, имаш всички документи и паспорт за свободно пътуване. Минаваш през много държави, но разчиташ първо на България. Ако имаш добри отношения с България, като стигнеш Америка, ще имаш съдействието на българската легация. Това значи да бъдеш в хармония първо със своите близки. Следователно всеки човек принадлежи към една държава и ако не е в хармония с нея, никой няма да го уважава. При това положение никой няма да го защитава. Никой не може сам да се защитава. Бъдете в хармония с Божествената държава, на която сте членове и поданици още от създаването на света. – „Какво отношение има това към нашия живот?“ – Сегашният ви живот не е откъснат, независим. Той има отношение както към миналия ви живот, така и към бъдещия. Седиш пред къщата си и човъркаш една бомба. Тя е останала от далечното минало. Ти си я намерил в земята, дето била заровена от векове. Не знаеш, че тя не е избухнала; не знаеш как действа и спокойно я човъркаш. Аз съм опитен човек, познавам различните оръжия и бомби и казвам: Остави тази бомба, тя ще ти причини голямо нещастие. Ако не ме послушаш, ще пострадаш. Ето случай, дето миналото носи нещастие в сегашния ти живот. Имаш чичо, който заграбил наследството от баща ти и не ти го дава. Ако го дадеш под съд, положението ще се влоши. Иди при него, поговори меко и с любов. Кажи му: „Чичо, да се разберем по братски. Каквито и да са били отношенията ни в миналото, нека сега си подадем ръка и да се разберем като човеци“. Ако може да му говорите с любов, той ще се примири с вас и ще даде дяла, който ви се пада. Много случаи в живота показват, че хората са имали отношения помежду си още от далечното минало. Ако отношенията им не са добри, само Любовта ще ги изправи. Както прегръщаш една идея, прегърни и човека и го стопли.

Силата на човека се крие в неговата симпатична нервна система. Като знаете това, не я оставяйте отворена, да влизат и излизат през нея, кой как

мине. Затваряйте я с девет ключа, но прекарайте през нея девет крана, да пият от тях всички жадни. Никой няма право да влиза вътре без позволение. Аз наричам това място „свещеното място“, т.е. „свещеното сърце“ на човека. Който се приближава до това място, трябва да събуе обувките си. Бог каза на Мойсея: „Мястото, на което стоиш, е свято. Събуй обувките си“. – „Господи, чух стенанията на Твоя народ“ – казва Мойсей. Когато Бог му каза да изведе евреите от Египет, той се уплаши и каза: „Господи, тази работа не е за мене“. Мойсей беше гъгнив, не се решаваше да изпълни волята на Бога. – Коя е причината за неговата гъгнивост? – Страхът. Той се уплаши, когато майка му го тури в кошница и пусна в реката. Там можеха да го изядат крокодили. Като порасна, той уби един египтянин и се уплаши да не го хванат и накажат. Мойсей беше ученик на Бялата ложа, един от посветените. За да изкупи греха си, Бог го изпрати на планината, да пасе овце цели 40 години, и след това му даде мисия, да освободи евреите от робството и да ги научи да не убиват. Бог му каза: „Тури тоягата си на земята“. Мойсей я тури на земята, и тя се превърна на змия. – „Не бой се, хвани я за опашката!“ Хвана Мойсей змията, и тя се превърна отново на бяга. Тоягата, жезълът е символ на Мъдростта. Ще хванеш жезъла си и ще се превърне на змия – първият опит. След това ще хванеш змията за опашката и ще се превърне отново на жезъл – вторият опит. Змията символизира Мъдростта. – „Не искам да бъда опашка.“ – Опашката е край, резултат на нещо. Без опашка няма край. Главата е начало на всяко благородно дело, а опашката – неговият край. Като съберете главата и опашката на едно място, работата е свършена. Ако започваш добре и свършваш добре, ти си свършил цялата работа добре. Ако започваш зле и свършваш зле, работата не излиза на добър край. Тогава и главата, и опашката не са добри. Добре е и главата, и опашката да са хубави. Като приемеш една идея или едно учение, започни го добре, за да го свършиш добре.

– „Как да се отнасяме със симпатичната нервна система? Как да я пазим? Искаме да знаем истината по този въпрос.“ – Всеки може да дойде до истината и светлината. Изкуство е обаче да използва истината и светлината като художник. Всеки може да дойде до музиката, но изкуство е да се използва тя, както видният музикант я използва. Да използваш музиката като мощна сила, това е важно. Ако знаеш как да погледнеш човека, който носи оръжие, той ще го хвърли на земята и ще се откаже да си служи с него. Разбойници нападнали един виден цигулар, с намерение да го оберат. Той погледнал към тях и си мислел: „Как ще се освободя от тези хора?“ Те му казали: „Хайде, посвири и на нас, да те чуем“. Цигуларят извадил цигулката си и започнал да свири. Увлечен в музиката, той забравил, че се намира между разбойници и продължавал да свири. Като свършил, той прибрал цигулката си и тръгнал да си отива. Разбойниците,

унесени в музиката, забравили, че го хванали, и му казали: „Бъди свободен! Иди в света, да свириш на хората“. Цигуларят, без да каже дума, извоювал свободата си. И разбойниците сложили оръжията си на земята и се отказали от своя занаят. Мощно нещо е музиката! В нея се крие велика сила, каквато и в златото. Покажете на човека една златна монета и вижте какъв ефект ще произведе тя в него.

Прочетете лекцията „Любов и колективност“ – шеста година от лекциите на общия клас, от тома „Простите истини“. През цялата седмица мислете върху симпатичната нервна система и доброто, свещено сърце на човека, на което се дължат добрините и напредъка в света. Аз наричам „свещеното сърце“ още и Божествен ум. Не мислете, че този ум е в главата. Не, главата, т.е. мозъкът отразява нещата, сам той не мисли. Не можеш да възприемеш реалността чрез мозъка. Мозъчната система, с главен орган мозъка, е геометрията в живота, а симпатичната нервна система е математиката. Симпатичната нервна система възприема истината и реалността направо, а мозъкът само ги отразява. Истината е път. Тази истина се възприема от свещеното сърце, а мозъкът отразява истината в много форми. Не се смущавайте, че множеството се отразява в много форми. И сенките имат степени на отражение. Например, сянката на крушата е приятна, но сянката на ореха не е приятна. Приятно е да седиш под сянка, но след като си работил известно време. Някога и невежеството е приятно. – Кога? – Когато го използваш като сянка. Щом нервната ти система е изтощена, седни под сянката на невежеството да си починеш. Кажи: „Прост човек съм, много има да уча, но ще се порадвам на природата и ще си почина под сянката на това дърво „невежество“. Не мисли, че ако седнеш под сянката на невежеството, ще се унижиш. Ако мислиш, че природата нищо не ти е дала, устава(?) ще се унижиш – говориш неверни неща. И тъй, ако искате да се разбирате помежду си и да наредите работите си добре, вслушвайте се в съветите и изискванията на симпатичната нервна система. Който живее в симпатичната нервна система, има едни резултати; който живее в отраженията ѝ, т.е. в мозъка, дохожда до други резултати. Искаш да приложиш една идея, но хората те дразнят. Докато се дразниш, ти си слаб. – „Хората ме подиграват.“ – Не се смущавай. Който те подиграва, ще заболее и ще се обърне към тебе да му помогнеш. Ти ще му се отзовеш и така ще се създадат приятелски отношения между вас. Не се смущавай от подигравките и дразненията на хората. Само така ще бъдеш неуязвим към отрицателните сили в природата. Ако им се поддадеш, ще те обезсилят. Някои от учениците в класа искат да изучават тайните на йогите. Преди да дойдете до това знание, изучавайте симпатичната нервна система, за да се тонирате. Ако между мозъчната и симпатичната нервна система няма хармония, нищо не може да постигнете. Работете върху себе си, да организирате своя мозък. Колкото по-организиран е мозъкът, толкова по-

добре действа симпатичната нервна система. Разногласието между хората се дължи на неорганизирания мозък. В мозъка се явяват различни разстройства, които причиняват недоразумения между хората. Изобщо, симпатичната нервна система не се разстройва. Но когато се прекъсват теченията, които идат от симпатичната нервна система към мозъка, нарушава се дейността и на двете системи. Омразата нарушава правилната дейност и на двете системи. Престани да мислиш за човека, когото мразиш. Забрави, че той ти е причинил някаква пакост. Не мисли за обидата, която някой ти причинил. Казал ти, че си прост, че произлизаш от долно семейство. Кажи си: „Аз зная, че произлизам от висок род. Че съм облечен с прости дрехи, това нищо не значи. Зная, че съдържанието ми е ценно. Животът, съзнанието, които ми са дадени, имат висока цена. Те идат от велик източник“. И семето, затворено в кутийка, е малка и просто. Дайте му условия да поникне и израсте. Тогава ще видите какво крие то в себе си.

От всички се иска нова мисъл. Старият начин на мислене е неестествен. В него има нещо анормално. – Защо човек не мисли право? – Защото гледа на сенките и на отраженията като на реалност, а отхвърля самата реалност. Докато си в сенките и в отраженията на живота, там мисълта ти върви по индуктивен или дедуктивен метод. Дойдеш ли до реалността, тя изключва всякаква индукция и дедукция. Реалността превежда мисълта в геометрични и математични истини и ги прави ясни. Реалността започва с малките величини. Тя не иска да направи човека изведнъж богат. – „Искам да направя нещата ясни за мисълта си.“ – Внеси хармония между двете системи и ще придобиеш светлина. Симпатичната нервна система е свързана с възвишения свят, а мозъчната – с физическия свят. Между тези два свята има отношение, затова те трябва да се хармонизират. За да постигнеш това, пази се от отрицателните влияния, не се поддавай на тях. Че те обиждат, че те критикуват, не се смущавай. Може критиката да не е на място. Ако е на място, ще придобиеш нещо от нея.

Работете върху себе си, да се подмладите. – „Как ще стане това?“ – Чрез мисъл, чрез гимнастика. Ако симпатичната нервна система не взима участие в гимнастическите упражнения, нищо не можете да постигнете. Без упражнения човек не може да се подмлади. И чиновникът, като седи 8 часа на стол, без да иска, движи краката си, прави известни упражнения, но те са дисхармонични. Каквито и да са тези упражнения, без тях положението му щеше да се влоши. Правете всеки ден упражнения около 15–20 минути за симпатичната нервна система. Така, именно, работите ви ще се наредят добре. Ако отделните хора, както и обществата, бяха организирани, работите им щяха да бъдат наредени. Днес светът се нуждае от герои. За да учиш, трябва да бъдеш герой. Големи препятствия среща

ученикът на пътя си. Ще преодоляваш препятствията и ще вървиш напред. Като изучава Библията, човек среща неща, които засягат или ума, или сърцето му. Други неща засягат симпатичната нервна система. Важно е да се различават тези неща и разумно да се използват. Четеш един роман, който засяга или само ума, или само сърцето. Това не е правилно. И романът трябва да засяга едновременно и ума, и сърцето. Четеш „Клетниците“ от Виктор Юго. Възхищаваш се от великолепното изнасяне на героя Жан Валжан. Казваш: „Защо не съм и аз като Юго?“ – Не, само един Юго можа да изнесе толкова сполучливо героя Жан Валжан. Роман като „Клетниците“ само веднъж може да се напише. Втори, подобен на него, не може да се създаде.

Като говоря за симпатичната нервна система, мога да ви дам упражнения за развитието ѝ, но опасно е, ако умът ви взима участие в тях. Влезе ли умът, ще развали работата. В случая доброто в човека трябва да бъде на първо място. Ако не си добър, каквито знания и да имаш, те няма да ти помогнат. Добрият човек, в широк смисъл на думата, е благороден, богат и силен. Има движения на доброто, но има движения и на лошото. Движенията на честния човек коренно се отличават от движенията на крадеца. Виждали сте какви движения прави котката, когато дебне мишката. Такива са движенията и на крадеца. Пазете се от тези движения, за да не се свързвате с престъпниците. Следете движенията, които правите с очите, с устата, да не изпадате под влиянието на отрицателните сили в природата. В древността окултните школи са изучавали движенията на човека в най-малки подробности. Не е безразлично какво движение ще направиш с очите или с устата си. Окултната школа не позволява и най-малката дисхармония в движенията.

Помни: Движенията, упражненията, които човек прави, крият в себе си велика, мощна сила. Те са необходими както за младия, така и за стария. Обаче старият се срамува да прави упражнения и казва: „Моето време мина!“ Според него и центърът на слънцето е в покой. Лъже се той. Центърът на слънцето е в покой спрямо своите части, но е в движение спрямо друг център, вън от него. Във вселената всичко е в движение. Следователно старият е стар при известни условия, а не всякога. И младият не е всякога млад. Същото се отнася и до учения, и простия. Учен си само при известни условия. Щом излезеш от тези условия, ти си прост човек. Кое е по-добре: Да бъдеш колело в колата, или самата кола?

Да се върнем към истината, която всеки търси и се пита: „Що е истина?“ Истината е формата, в която се въплътяват всички неща. Истината започва с буквата „И“, която се пише по няколко начина: на латински със знака „I“, а на български – с „И“. Буквата „I“ представя първата проява на

реалността, а *„И“* – последната проява. Между тези две букви се поставя буквата *„Л“* – също проява на реалността. Стремете се да влезете в света на Истината и Любовта, т.е. в света на светлината и чистотата. Тези два свята могат да ви запазят от калта на физическия свят. Ако се натъкнете на тази кал, бъдете майстори да направите от нея грънци, стомни. Стойте далеч от калта.

Много тайни има в живота. И най-малката форма крие в себе си една тайна. Вземеш една ябълка и веднага я туряш в устата си. Знаеш ли какво представя ябълката? Тя е написана книга. Който можеда чете, ще научи много неща. Казва се в Писанието, че на пророка бил даден един свитък. Той първо го прочел, а после го изял. В устата му било сладко, а в стомаха – горчиво.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на
16 юни 1933 г. в София, Изгрев.

1933_06_18 Отворените прозорци
утринно слово

ОТВОРЕНИТЕ ПРОЗОРЦИ

Размишление

Ще прочета 11 гл. от Иоана.
В Евангелието, изобщо, има нещо тайно, нещо скрито. Човек може да чете цял живот Евангелието и пак да не разбере истината, скрита в него. Наистина и слепият излиза на слънце, грее се на него, без да може да прочете нито една страница, без да разбере нещо. Разбирането означава проникване на истината в човека. Докато си в безпътица и не виждаш нито един светъл лъч в живота си, ти съзираш отдалеч малка светлинка, която ти посочва пътя на твоето движение. Това значи истинско разбиране. Докато не дойдеш до това състояние, животът ти е напълно обезсмислен, ти си в пълен мрак и тъмнина. Някога се обезсмисля физическият живот на човека, някога – духовният, и той е в пълно отчаяние. И на гладния животът се обезсмисля; а също и на болния. Първият мисли само за храна, а вторият – само за здраве. Гладът и жаждата са състояния, които показват връзката на човека с физическия свят. Хлябът и водата не само осмислят живота, но внасят още радост и веселие в душата на човека. Той иска всякога да бъде радостен. – Защо? – Защото радостта осветява мястото, дето човек живее. Приятно е за човека да има светлина, да няма спънки в живота си. Казваш, че си свободен, но само в едно отношение. Според мене, истински свободен е онзи, който е придобил светлина в ума, в сърцето и във волята си.
Казано е в Писанието: „Истината ще ви освободи." Питате: Ако Христос дойде днес, ще Го разберем ли? – Едни ще Го разберат и ще Го последват. Други, обаче, ще гледат на Него, както са гледали преди 2000 години. Той ще прави чудеса, както е правил, а те ще казват, че с това ще погуби народа. Трябва да се спаси народът. – Там е бедата. Христос иде да спаси света, а хората мислят, че ще им причини нещастия. От каквото се страхуваха, това им дойде на главата. – Защо? - Защото разпнаха Христа. Те искаха да се освободят от Него и си казваха: По-добре да пострада един човек, отколкото да погине цял народ.
Мнозина правят големи компромиси в живота си между човешкото и Божественото в себе си. Те казват: Божественото трябва да се пожертва за човешкото. Млади сме още, трябва да си поживеем, да се оженим, да имаме деца, да се повеселим с тях. Нека наредим добре работите си, да послужим на света и като остареем, тогава ще служим на Господа. – Това е заблуждение. Правилно е човешкото да се жертва за Божественото, а не обратно – Божественото за човешкото. Защо човек иска да се жени? Какво се постига чрез женитбата? Той мисли, че духовният живот ще го

ограничи. Следователно, чрез женитбата, чрез физическия живот той ще използва благата на живота. Иначе духовният живот ще го лиши от тези блага. И Адам мислел по същия начин. Това е заблуждение. Ще живееш и духовно, и физически, ще се ползваш от благата на живота, но разумно. Казвате: Мъчно се изпълнява волята Божия, особено ако не сме си поживели. И Адам, като мислеше по този начин, сгреши и излезе от рая. И религиозните мислят, че като се молят на Бога, работите им трябва да се наредят добре, но остават излъгани. Те казват: Чудно нещо, светските хора не вярват в Бога, не се молят, а работите им се нареждат добре. Децата им са добри, учат се, слушат родителите си. Хората се заблуждават и мислят, че щастието е в това, което носят със себе си. Това е отчасти вярно. Твоето щастие е в хляба, който носиш в раницата. Обаче, ако не можеш да използваш този хляб, не можеш да го асимилираш, ти си нещастен човек. Силата и щастието на човека не са в знанието, което има той, но в приложението на това знание.
Религиозните очакват да отидат в онзи свят и след това да възкръснат. Като разчитат на това, те са готови да умрат за Христа. Ще умрат, ами ако не възкръснат? Много ще чакат възкресението, но то не иде лесно. Преди всичко, човек трябва да е страдал, да е разрешил задачите си, тогава да очаква възкресение. Аз говоря за онези мъчнотии и страдания, при които човек намира същественото в живота. – Кое е същественото? – Да знаеш да пишеш и четеш и да разбираш смисъла на това, което си чел и писал. – Аз зная всички букви. – Знаеш буквите, но знаеш ли коя къде да поставяш? Тъй щото, не е достатъчно да живееш, но трябва да знаеш, как да живееш, т. е. да мислиш, да чувстваш и да действаш правилно. Аз съм вегетарианец, водя чист живот. – Да, на физическия свят си вегетарианец, не ядеш месо, но в духовния свят си пълен месоядец. Ти си тщеславен, горд човек. Какво по-голямо месоядство от това? Всяка храна, която оставя много излишъци в организма на човека, е неподходяща за него. Истинската, т.е. чистата храна не оставя никакви излишъци и се асимилира напълно от организма. Това се отнася както за физическата храна, така и за духовната – за мислите и чувствата. Всяко желание, всяка мисъл са подобни на кравата и овцата, които постоянно доиш. Всяко учение трябва да внесе същественото за човешкия ум. И в ученията, и в теориите има излишъци, които смущават човека.
„Истината освобождава човека." – Коя истина? – Разбраната, т.е. тази, която Христос проповядвал. – Какво ще стане, когато дойде Христос на земята? – Хората ще възкръснат. Под възкресение разбирам онази епоха в човечеството, когато хората, от малък до голям, се обикнат. Тогава няма да има глад и сиромашия, болести и недоразумения. Тогава къщите на хората ще бъдат отворени едни за други, а също и кесиите им. Тогава всички ще познаят Бога и Бог ще им се изяви. Тогава любовта ще бъде общ закон за всички. И ако днес хората се спъват в живота си, причината за

това се крие в отлагането да приложат любовта. Неразбраната любов ограничава човека, а разбраната любов го освобождава. Няма по-страшно нещо от неразбраната любов. Обичаш вола си, но го впрягаш в кола и го бодеш с остен. Страхуваш се да не избяга в гората. Той е роб на твоята любов. – Какво лошо има в това, че волът работи ? – За тебе е добре, но не и за него.
Един гръцки поп вървял пред умрелия и пеел: И - и - и. На турски „и - и - и", значи добре. В това време един турски бей срещнал процесията, чул, че свещеникът пее „и - и - и" и му казал: За тебе е добре, но питай умрелия. той ще ти каже, какво е неговото положение. Ако умрелият може да проговори, ще каже: Не ме носете, свалете ме от носилката. По-добре да остана на земята, да си поживея, отколкото да ме изпращате на онзи свят. Съвременните хора са дошли до едно велико противоречие, до един конфликт със самите себе си. Те се сблъскват в своите собствени вярвания, в своите възгледи. Молиш се на Бога по един начин, но Той не те слуша; молиш се по друг начин, пак не те слуша; молиш се по трети начин, пак никакъв отговор. Най-после казваш: Не искам повече да се моля! Кога се приема молитвата на човека?– Когато се прави с любов. Щом няма любов, молитвата му не се приема. Най-прекрасната молитва е тази, която е изпълнена с любов. С думи тя не се предава. Молитва без любов е суха формула. Когато Христос видя умрелия Лазар, Той се обърна към Господа с думите: „Господи, всякога си ме слушал, послушай ме и сега заради вярата на своя народ." Като обърна очите си нагоре, Той каза: „Лазаре, излез вън!" После се обърна към учениците се и каза "Махнете този камък! – Кой е този камък? – Той представя вашето учение, вашето богатство, вашето обществено положение. Надгробният камък, това сте вие, вашите деца и вашите приятели. Когато Бог дойде при вас, ще каже: „Вдигнете този камък". Той не ви е потребен. – Кога ще се махне този камък? – Когато дойде любовта и светлината. Има ли нужда тогава вратата ви да бъде затворена ? Прозорците на вашата къща също трябва да бъдат отворени. Ако е зима, те трябва да бъдат затворени, да не изстинете. Но през лятото прозорците ви непременно трябва да се отварят. – Нека и през лятото бъдат отворени, да бъде по-хладничко. – Да, но тази хладина носи известни нечистотии.
И тъй, вратата на твоя ум и на твоето сърце трябва да бъдат всякога отворени, за да чуеш гласа на Бога, Който казва: „Излез от твоите стари, затворени разбирания. Излез от стария живот и влез в новия, при новите разбирания на живота. Като излезеш от старото, кажи: Господи, готов съм да ти служа според своите разбирания. Тогава и Бог ще те благослови според своите разбирания. Пожелайте нещата да стават не според вашето разбиране, но според Божието. Нека всичко става така, както Бог изисква. Тогава ще дойде примирението. Ти се молиш на Бога, искали нещо от Него, но вътре в себе си очакваш всичко да стане така, както ти желаеш.

Искаш да се примириш с хората, но очакваш първо те да признаят грешката си, а за твоите погрешки въпрос не става. – Що е погрешката ? – Всяко нещо, което отделя човека от същественото, е грешка. Тя може да бъде малка или голяма, не е важно. Някога малки неща лишават човека от големите блага на живота, даже и от самия живот. Например, глътнеш една троха неправилно, тя отива в кривото гърло и те задавя.
Дошло е време, когато хората трябва да съзнаят, че само любовта ще донесе благата на живота. Любовта носа свобода за всички същества. Ето защо, като дойде любовта на земята, всички къщи ще се отворят, всички обори ще се отворят и всичко живо ще излезе на свобода. Овцете, говедата ще живеят свободно в горите. – Ама ще ги изядат вълци и мечки. – Не се безпокоите. Вълците ядат овцете, докато има кошари; те ядат говедата, защото има юлари. Щом изчезнат юларите и кошарите, и вълци няма да има. Днес вълкът яде овце, защото и той изхожда от кривото разбиране на Христовото учение. Той казва на овцата: За да се спасиш, аз трябва да ям плътта ти и да пия кръвта ти. Докато си вън от мене, няма спасение. Овцата му отговаря: Щом е така, изяж ме. В този смисъл яденето не разрешава въпроса. То е само една вътрешна връзка. То има отношение към живота. Затова казва Христос: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си." С други думи казано: Докато висшето в човека не се пожертва за Бога, няма живот в себе си. Докато житното зърно не се пожертва, не стане плът и кръв в човека, животът няма да дойде. Животът сам по себе си не може да дойде. Хиляди години да стои житното зърно в хамбара, все зърно ще си остане. Щом се посее, то придобива това, което при други условия не може да придобие.
Казвам: Страданията пресъздават условията. Те носят условия за вечен живот. Ние търсим щастието в живота по начин, по който не може да дойде. Колкото пъти и да ядеш, ще изпитваш все едно и също нещо. Колкото пъти да пиеш вода, все едно и също нещо ще придобиеш. Колкото пъти и да четеш една и съща книга, все едно и също нещо ще придобиеш. Казваш: Много пъти четох Библията. – Какво от това? Аз зная една американка, която чела 90 пъти Библията, но нищо особено не придобила. Значи, не е в многото ядене, нито в многото четене, но в съзнателното отношение и към яденето, и към пиенето, и към четенето
Сега ние се нуждаем от образци. Обаче, образецът не е нещо външно. Истинският образец е в онова живото, което расте в човека. Само то може да го повдигне. Когато Мойсей отивал при Господа да получи десетте заповеди, той срещнал един овчар, който бил много радостен. Мойсей го запитал: Защо се радваш? – Днес Господ ще ми дойде на гости, ще опека за Него една овца. – Защо си толкова глупав? Господ не ходи на гости, не яде агнета и овце. Овчарят се замислил и дълбоко се наскърбил. Мойсей продължил пътя си, доволен, че освободил овчаря от едно заблуждение. Като получил десетте заповеди, Мойсей забелязал, че лицето на Господа

било тъжно. Той Го запитал: Защо, Господи, лицето Ти е тъжно ? – Ти огорчи една чиста душа, не каза истината. Сега ще му кажеш, че ще го посетя. Мойсей намерил овчаря и му казал: Извини ме, че те огорчих, не ти казах истината. Господ ще изпълни обещанието си, ще ти дойде на гости. Овчарят се зарадвал и продължил приготовленията си за посрещането на Господа. Мойсей искал да разбере как Бог ще посети овчаря. Той се скрил па едно място, отдето гледал как ще дойде Господ. Овчарят, готов вече да приеме Великия гост, заспал. В това време от небето паднал огън и изгорил агнето. Като се събудил, овчарят бил много радостен и казал: Колко хубаво ядохме! Така Мойсей разбрал тайната, че има вътрешно, духовно разбиране. Нещата трябва да се разбират не по външен път, но по вътрешен, духовен. Когато разберете духовната страна на живота, веднага ще се обновите.
Желая ви да дойде любовта и да запали свещения огън във вас. Това значи, да дойде Бог да живее във всички хора. Тогава ще дойде Царството Божие на земята. Всички, от най-малки до най-големи, ще познаят Господа.

– Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената истина на Духа, носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

35. Утринно Слово от Учителя, държано
на 18 юни 1933 г., София. – Изгрев.

1933_06_21 Организиране на вътрешния човек
лекция пред общия окултен клас

ОРГАНИЗИРАНЕ НА ВЪТРЕШНИЯ ЧОВЕК

Размишление.

Когато умът и мозъкът работят по един начин, сърцето работи по друг начин. Когато сърцето работи по един начин, умът работи по друг начин. И най-после, когато волята действа по един начин, умът и сърцето работят по друг начин. Колкото по-организиран е мозъкът на човека, толкова по-високо стои той и толкова повече знае; колкото по-неорганизиран е мозъкът му, толкова по-низко стои и толкова по-малко знае. Ако сърцето е по-добре организирано от ума, чувствата управляват човека; ако умът е по-добре организиран, мислите го управляват. – Кой стои по-високо: който се управлява от ума, или от сърцето? – По този въпрос не може да се говори. – Защо някой стои по-горе, а друг – по-долу? – И по този въпрос не се говори. Някой стои по-високо, защото е работил повече; друг стои по-долу, защото е работил по-малко. Казваш, че в другото прераждане ще стоиш по-високо. – От тебе зависи. Ако днес работиш, в бъдеще ще стоиш по-високо; ако не работиш, в другото прераждане ще имаш същите условия. Горе условията за развиване на ума, сърцето и волята са по-добри от условията на земята.

Какво се разбира под „горе и долу“? Това са относителни понятия, не са абсолютни. Мислиш, че си горе, но се гневиш. Не, ти си долу. Ти приличаш на магарешки трън, който в шест месеца израснал, цъфнал, дал плод и изсъхнал. Ако лесно придобиваш и лесно губиш нещата, ти си долу. Някога мислиш, че си долу, а постъпваш добре, тих и спокоен си. Всъщност, ти си горе. Ти приличаш на дъб, който бавно се развива, но живее с векове. Казваш, че имаш любов, че си се вдъхновил, но на другия ден изгубваш всичко. Ти си долу. Ти си извор, лишен от дълбочина и притоци. Първоначално, всички хора са имали еднакви заложби, вървели са по един и същ път. Обаче, с течение на времето, те се отклонили от правия път – всеки е тръгнал по свой специфичен път. Едни са работили повече и се издигнали; други са работили малко или никак и са изостанали в развитието си. – Как ще се развиваш? – Като работиш върху себе си и служиш на ближния си.

Следователно, не мисли, че за да се развиваш, трябва да господаруваш над другите. Не е така. Има един закон, според който, като господаруваш, заемаш най-долното място; ако слугуваш, заемаш най-горното място. Силният може да слугува, а слабият може да господарува. Питам: След като си господарувал, какво си спечелил? Ако владееш другите и постоянно възбуждаш омраза против себе си, ти губиш. Ти се намираш в трудно положение. А онзи, който слугува, печели сърцата на хората.

Леността е произлязла от господаруването. Човек, който господарува, е ленив. Той само диктува, какво трябва да се работи.
Ще разкажа един случай из американския живот – за капрала и Вашингтон. Капралът заповядал да се дигне една голяма греда от 30 войника. Но гредата била много тежка, и войниците не могли да я дигнат. Още един човек трябвало да помогне, а капралът вика, ругае всичките. В това време минавал Вашингтон и казал на капрала: Защо не помогнеш и ти? Капралът отговорил: Аз съм капрал. Тогава Вашингтон подложил рамото си и помогнал на войниците да повдигнат гредата. След това той се обърнал към капрала с думите: Аз съм генерал Вашингтон.
Сега светът е пълен с капрали и от тях страда. На хората трябва един метод за самовъзпитание. В теорията има една опасност. Трябва да се знаят нещата. Някой казва: Аз чувствам нещата. – Да чувстваш е едно нещо, а да даваш насока на чувствата си, то е съвсем друго. Казваш: Аз мога да направя това. – Да можеш да го направиш е едно нещо, а да го направиш, е съвсем друго. Човек, който се учи, не трябва да се смущава от знанието на другите. Смущаваш се от учения, от неговите знания; смущава те, че той знае повече от тебе. А пред този, който знае по-малко от тебе, ти се надуваш. Онзи, който знае, е пълно шише; който не знае, е празно шише. Това е механическо сравнение, макар и истинно. Ще дам друго, по-дълбоко сравнение. Едно семе, посадено в земята и друго – непосадено. Второто семе съдържа същите качества, като посаденото. Трябва само да се посади и ще се получат същите резултати, както от посаденото семе. Някога мислите, че сте празно шише. По-добре мислете, че сте семе, което трябва да се посее, и че това семе съдържа всички заложби в себе си. Вие очаквате да ви се каже, че сте даровити. Но вие трябва да знаете преди другите, че сте даровити. Даровитият човек сам знае, че е такъв. После другите научават, че той е даровит. Също и онзи, който няма тези качества, трябва да знае това; после той ще започне да се учи.
Понякога вие си мислите, дали сте християни. В такъв случай, вие сте от обикновените християни. Ако знаете това, преди да го знаят другите хора, вие сте истински християни. Мнозина мислят, че когато дошъл Христос на земята, тогава хората станали християни. Много се лъжат. Който не е християнин от създанието на света, сега той не може да бъде християнин. Ако сега трябва да ставате християни! Ти си изгубил нишката и ще се намериш в голямо противоречие със самия живот. Ако остане сега да бъдеш учен и да получиш дарби, много е късно. Дълбоко да вярваш, че си одарен, но трябва да работиш, да учиш.
Има основни правила, които трябва да се спазват. Във вас често се зараждат песимистични мисли и чувства, и дохождате до отчаяние. Знаете ли от какво произхожда отчаянието? – От „чай“. Сега ще ви изтълкувам вярата. „Вер“ значи живот, „а“ значи слънце в египетската азбука. „Вяра“ значи, да се приближиш към слънцето на живота. Като грее за тебе

слънцето, всички дарби, вложени в ума, в сърцето и във волята ти, ще се събудят. А за да се проявят тези дарби, нужна е вяра. Някои казват: Вярата нищо не ползва. – Е тогава, как ще развиеш дарбите си? Надеждата пък е за физическото поле. Тя се занимава с неща много близки до нас. Тя не разглежда нещата за утре, а само това, което става от сутринта до вечерта. Вярата, обаче, може да се занимава с неща за след 100 години, за след милион години и ги допуща като истини. И тъй, надеждата е формата, вярата е съдържанието, любовта – смисълът на нещата. В любовта силата изтича отвътре. Любовта, вярата и надеждата трябва да се изучават, поне както се изявяват сега на земята. Често вие считате за техни проявления някои прости трептения в симпатичната нервна система. Казвате: Запалило се сърцето ми. – Това е малко търкане, малко сгорещяване, но сърцето ти не се е запалило. Под „любов“ се разбира, когато сърцето се запалило и гори, както къщата пламва. Единствената запалка иде от Божествения дух. И когато човешкото сърце се запали, никаква сила в света не може да го изгаси. Каквото да правиш с такъв човек, никога не можеш да изгасиш огъня в сърцето му. Щом се запали сърцето му, същевременно се запалват умът и волята му. Когато сърцето се запалва отвън, то лесно изгасва. За това е нужно знание.
Знанието, което имаме, трябва да се пресее, за да остане същественото, на което да разчитаме. Понякога сте недоволни от себе си и казвате: Аз съм лош човек. – Не е така. Щом съзнаваш, че си лош, ти имаш дреха, която не ти стои добре. Това може да са възгледи на дядо ти, на баба ти. Ще си събереш пари да си купиш нова дреха, а старата ще хвърлиш. И вие често задържате старите навици, вашите стари дрехи, уж да работите с тях до известно време, за икономия. При истинския живот никога не се позволява да обличаш стара дреха, която си хвърлил, както змията никога не навлича кожата, която е хвърлила. Това може да бъде в стълкновение със сегашните ви разбирания за живота, но във вашето разбиране има нещо неправилно, поради единствената причина, че вие нямате правилно отношение към Бога.
Какво разбирам под правилно отношение? Намираш се в къщата на един богат човек. Касата му е отворена. Ти си сиромах. Спираш се и казваш: Баща ми е с мене. Но аз виждам, че ти искаш да откраднеш. Как може този царски син да краде! Срамота е! Господ те гледа. Но има един закон. Ти бръкваш в джоба си, изваждаш, колкото пари имаш, и ги туряш в касата. Така се изкупва престъплението. Ще туриш, но няма да вземеш. Значи, ще носиш в себе си свещената идея. Ако хората имат желание да бъркат в чуждите каси, какъв е този морал, какъв ще бъде животът? Един цар може всичко да направи; учителят може да тури добра бележка на когото иска; мъжът може да убие жена си. Но всеки да се спре и да каже: Аз вярвам в Бога. Той всичко вижда. Ти се обезсърчаваш, отчайваш се. Защо? Отчаянието иде вследствие неразбиране на живота.

Сега, като говоря, вашите деди ме слушат. Ако дядо ви беше умен, не трябваше да търпи сиромашия; ако беше умен, не трябвате да търпи онези наследствени болести, които ви е предал. Той идва при вас и ви учи, как живял. Аз съм виждал 80 годишен старец който казва: Аз съм стар човек, много съм патил. И се изкашля, за да покаже, че е така. Какво знае дядото? – Науката за кашлицата. Като бил млад, вдигал чувал от 100 кг., а сега не може да го вдига. Питам: Къде трябва да употреби човек силата си? Виждаш, че се върши неправда. Казваш: Това не е моя работа. – Тогава силен човек ли си ти?
Има три начина за разрешаване на мъчнотиите в света. Това, което не можеш да направиш чрез волята, можеш да го направиш чрез сърцето, и това, което не можеш да направиш чрез сърцето, можеш да го направиш чрез ума. Следователно, всеки човек има една възможност да направи нещо. Ще го направи в един от трите свята. Ще започва всякога сърцето, но да не се внасят отрицателни мисли в него, и не започвайте с мъчното; почнете с това, което можете да направите. Ако искате да придобиете сила, всеки от вас може да развие грамадна мускулна енергия. Може да правите ред упражнения, които след време ще донесат значителни резултати. Ако правите упражнения с вдигане на тежести, ще достигнете да вдигате с едната си ръка до 20 – 30 – 80 кг. Най-напред ще започнете с един килограм, и всеки ден ще увеличавате с по един килограм. Като дойдете до 40 кг. ще проверите, дали можете да вдигнете реалния товар. Ако можете да го вдигнете, значи, вие сте в правата посока. Но ако ръката ви е слаба и не може да вдига, тогава вие не сте схванали добре идеята. Тази идея има начин за реализиране. На запад стари жени имат търпението да ретушират бръчките на лицето си. Бръчките са условие за работа. Днес заличиш една бръчка, утре – друга и така се постигат резултати. Това могат да направят особено онези, които се занимават с магнетизъм или с подсъзнанието на човека. В подсъзнанието на човека е вложено доброто и злото. Например, някой човек е бил хипнотизиран преди 100 – 200 години. Онзи, който го е хипнотизирал, може да е вложил хубави желания, може и лоши. След сто години добрите или лошите желания ще се проявят в този човек. Той казва: Нещо ме тласка да направя това. Няма човек, върху когото не е упражнено влияние. Грехопадението не е нищо друго, освен полухипноза. Но човек може и да се разхипнотизира. В процеса на разхипнотизирането има събуждане. Ако дарбите в нас не могат да се развият, това се дължи на тази вътрешна хипноза. Дойдеш до известно място и кажеш: Не му е времето, нека се минат 5 – 10 години. След този срок, пак кажеш, че не му е дошло времето. И като станеш на 80 години, успокояваш се с друго прераждане. Но в друго прераждане пак може да отлагаш с думите: Както Господ е наредил. В Бога няма отлагане. Отлагането е човешко. Ако отложиш това, което Бог е наредил, ти ще страдаш. И за да не страдаш, не отлагай това, което трябва

да извършиш. Всички страдания произтичат от отлагането да приложиш известни добродетели. На мястото на добродетелта дохожда лошото разположение.
Разумната вяра изисква да се изучават правилата на вярата. Ако носът на някого е дълъг и тесен, той е сух, пълен с електричество, нервен и сприхав. Пък някой външно може да е сприхав, а вътрешно спокоен. Един българин, търговец, през 1915 год. имал печалба 10,000 лв. Услужил на един свой познат, който задигнал парите и не му ги върнал. Обаче, търговецът спокойно понесъл загубата и казал: Добър е Господ, пак ще спечеля. След две години го срещам и той ми казва, че спечелил изгубените 10,000 лева.
Някой казва: Изгубих младините си. – Къде си изгубил младините? Вие имате повърхностни възгледи за живота. Младините не се губят, и старините не се губят. Те са вътре, във вас. Има един процес на подмладяване. Младостта не се губи, но ти не вървиш по законите на младостта, ти се самозаблуждаваш. Казваш: Остарях вече. Ако си остарял, аз ще съжалявам, защото работата е много зле. Писанието казва: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие.“ А вие, като сте остарели, как ще влезете в Царството Божие? Христос казва: На мене не ми трябват стари хора. В този смисъл, както вие схващате старостта, вие усещате, че краката ви са отслабнали; че умът, сърцето и волята ви са отслабнали. Казвате: Остарях вече, младите да са живи. И младите, след време ще кажат същото. Младият е вътре, стар е дяволът. Защо децата не правят погрешки, а старите – и учат децата, как да грешат. Под „дявол“ аз разбирам една вътрешна разумност, изопачена вече – човек, който си прави оглушки и се отделя от общия закон на битието. Той няма правилно разбиране за живота. В природата има един общ закон: Ти можеш да изкривяваш линията на поведението, можеш да отклониш известна сила, но тя пак ще се върне в същия път; тя е като пружина. И тогава ти ще пострадаш. В света Божествените закони търпят едно малко отклонение. Но ако мислим, че ние ще заставим Бога да отстъпи, много се лъжем. В края на краищата, ние ще отстъпим. Или другояче казано: Само чрез доброто всичко е възможно. Под „добро“ разбираме силата на ума, сърцето и волята, съединени в едно. Тогава всичко е възможно.
Като ученици, вие трябва да се освободите от вътрешния хипноз. Ще ви кажа, как можете да хипнотизирате, например, рака. Вземете един рак и го обърнете на гърба. Концентрирайте ума си 4 – 5 минути, и ракът ще заспи. Той не може да мърда. И усеща ракът, че не може да се мърда. Той е под ваше влияние. И дяволът прави същото с вас. Той ви туря на гърба ви, и вие преставате да мислите. Никога не лягайте на гърба си, или ако легнете, дръжте ума си буден. Може да легнете на гърбa си, но умът ви да бъде концентриран и не заспивайте, защото жизнените сили, които текат по гръбначния стълб, не могат да функционират правилно, и нервите се

натискат.
Животът има и практическа страна. Какво ще правите, ако не можете да разрешите известен въпрос? Трябва разумно да използвате енергиите на своя организъм: ще почнете да движите ръцете си нагоре, надолу, докато най-после кажете: Дойде ми една светла мисъл в ума. Така някога и жлезите в носа престанат да функционират. За да се възстановят енергиите, разтривайте носа си, докато жлезите започнат да работят. Това се познава по слизестата течност, която изтича от тях. Прекарайте двата си пръста по носа, отгоре до долу, докато се концентрирате. Така ще превърнете неразположението си в разположение. Направите една глупава постъпка. Хванете носа си и прекарайте пръстите си отгоре до долу и след известно време ще дойде в ума ви една светла мисъл. Движете пръстите си леко, само по повърхността на носа. Това нека правят само онези, които могат да мислят сериозно и са свободни от старите възгледи. Който не знае, как да се освободи от старите си възгледи, не може да направи опита. Като ви говоря така, казвате: Лесно е на Учителя. Той не е бил на нашето място. – Аз не говоря за неща, които не зная. Говоря само за онова, което съм опитал и наблюдавал. Например, наблюдавал съм и изучавал минералите, растенията, животните – цялата природа. Следователно, като ви говоря, имам предвид една цел: да събудя във вас Божественото, което може да ви помогне. Щом помогнете на себе си, вие помагате и на окръжаващите. Казвате: Какво може да стане от мене? – Много нещо може да стане. Например, ако мислиш право, твоята права мисъл е подтик за целия свят. Твоето добро чувство, добра постъпка помагат и на тебе, и на целия свят. И богатият трябва да занесе нещо със себе си в невидимия свят. Там има една голяма дупка, която той трябва да затвори. Следователно, богатият трябва да работи, да раздава от своето богатство на другите, да изработи ценен камък, с който да запълни дупката в другия свят.
Помни: Твое е това, което ти сам можеш да направиш. Щом не можеш да направиш нещо, то е чуждо. Направеното за тебе е направено и за всички. Всеки изработен камък от тебе е принос към зданието, което правиш. Дълго време ще дялаш камъка, но ще знаеш, че един ден ще ти послужи за „капитал“ в бъдещето. Добрите дела са камъни, които трябва да послужат при постройката на зданието. Един ден като минеш край това здание, ще кажеш: Този камък аз го дялах. Това, което задържиш лично за себе си, ще бъде скъпоценният камък. Добродетелите са скъпоценните камъни. Магията на живота се крие в скъпоценните камъни. Едно време са носели смарагди, сапфири, диаманти. Използвайте магическата сила на скъпоценните камъни. Не можеш да бъдеш силен, ако нямаш поне една добродетел в себе си. С други думи казано: Не можеш да бъдеш силен, ако нямаш поне един скъпоценен камък.
Питам: Коя е първата добродетел, на която можете да разчитате? Това

искам да зная от вас. Вие знаете по-добре от мене, коя е първата добродетел. Аз пък зная, кое е най-малкото престъпление. То е да обичаш. По-малко престъпление от това няма. – Възможно ли е това? – Да обичат дъщеря ти, сина ти – това днес считат за престъпление. Обаче, такова престъпление е позволено. Аз казах, кое е най-малкото престъпление. На вас остава да кажете, коя е най-малката добродетел. Ще ви помогна в това. Най-малката добродетел е да не отнемаш топлината на човека. Виждаш, един човек обича някого – не му отнемай топлината. Той е направил престъплението – обича. А ти, за да направиш най-малкото добро, не му отнемай топлината. Така се компенсира най-малкото престъпление с най-малката добродетел. Като не разбираш закона, ти казваш: Този човек не заслужава твоята любов. – Не говори така. Ако не го обичам, значи, ще го мразя. А омразата смразява човека. Като отнемеш топлината на човека, той е готов на всякаква престъпления. Изобщо, когато човек не може да мисли, да чувства и да действа, това е хипноза. А ние желаем, всички хора да работят, да приложат волята си – да бъдат силни в малките добродетели и в малките престъпления. В най-малката любов на човека се крие известна опасност. Това значи, че се намираш в условия да направиш едно малко престъпление.
Обичаш едно цвете, искаш да го пипнеш, но не мислиш, че можеш да го повредиш. Обичаш една пеперудка, но при най-малкото докосване ти разваляш крилцата й. Намери начин да я запазиш. Това е новото разбиране. Като прилага това разбиране, човек може правилно да се развива. Казваш: Колко глупаво съм постъпвал досега! – Остави настрана, как си постъпвал досега. Що се отнася до погрешките ви, това са въпроси, с които се занимава Бог. За вас остава новото, с което трябва да започнете. Да се съмняваш, да се обезверяваш, това са стари работи, стари дългове. Сега от вас се иска да имате вяра и сила да понасяте този живот – животът на изгряващото животворно слънце.
Казвам: Какво упражнение да ви дам? Вие живеете още със старите си възгледи. Като говоря, някои ми цитират стихове, какво е казал Христос. В разговор с един евангелски проповедник, и той ми цитира думи на Христа. Аз му приведох пример. Един евангелски проповедник след проповедта си искал да събере пари за мисионерска работа. Един богат човек казал: Не трябва да се проповядва на хората. Разбойникът на кръста, без да му се проповядва, се спаси. Минава неделя, две, богатият все същото говори. Тогава проповедникът му казал: Онзи беше умиращ разбойник, а ти си жив разбойник. Толстой, като цитира тези думи, казва: Онзи беше умиращ разбойник, ами аз, живият разбойник, какво трябва да правя? – Да работя за хората и да се откажа от всичко. Ние трябва да направим нещо в този дух. В какво се състои нашата любов? Обичаш една мома, на която пишеш по три писма на ден, че много я обичаш и не можеш да живееш без нея. Не я оставяш на свобода. Но ти забравяш, че тя има баща

и майка, които я обичат; има братя и сестри, които я обичат и гледат като писано яйце. За какво я безпокоиш? Пишеш ѝ едно писмо, второ, трето; настояваш, че ако не приеме любовта ти, ще се убиеш. Нито младите, нито старите се освободили от любовта като най-малко престъпление. Какво трябва да се прави?
Като ви говоря така, все ще има някои сестри и братя, които се карат отвън. При мене идва една сестра, много издигната, до третото небе. Правя опит с нея. Кажа ѝ една дума, но тя не може да понася думата. Ако човек живее на третото небе, тази дума ще се стопи сама по себе си. Моите думи са от захар. Ако паднат във водата, ще се стопят. Ако седя по-близо от един метър до вас, думата ми ще ви удари. Ние трябва да бъдем свободни; да бъдем носители на красивото, на Божественото. Никакво своенравие да не проявяваме. Трябва да градим новите си тела. Често ние си мислим, че сме смирени, но това не е смирение. Мислим, че сме кротки. Аз имам особено мнение за смирението, за кротостта, за вярата. Тя има признаци, по които се познава вярващия. Погледът му е нагоре, в него има нещо много красиво и меко. Това изразява погледът на вярата. Той казва: Да оставим старото, да ликвидираме с него. Приятно е да срещнеш човек с такъв поглед. Някой те погледне с цел да намери някакъв недостатък в тебе. Погледни човека и намери ценното в него. В човека е вложено благородство – скъпоценнни камъни има той в себе си.
Казваш: Ще остарея. – Това нищо не значи. – Ето и на Учителя косата е побеляла. – Има два вида побеляване: отвътре и отвън. Някой побелява отвън, вътре остава черен; друг побелява отвътре, а вън остава черен. Ако побелееш, добре е и отвътре, и отвън да побелееш. Ако си побелял отвън, попитай се, побелял ли си отвътре. През зимата земята побелява отвън, а през лятото почернява. И през пролетта земята побелява, но органически – чрез цветовете. Значи, за да придобиеш белия цвят, трябва да разбираш законите на цветовете: на червения, портокаления, жълтия, зеления, ясносиния, тъмносиния и виолетовия. Следователно, за да усилиш мисълта, трябва да ѝ придадеш известен цвят. Цветовете носят сила в себе си. Щом се вдигне червеното знаме, хората тръгват на война.
Ако искате да работите върху себе си, започнете най-напред със сърцето си – със симпатичната нервна система. Направете следния опит: Като станете сутрин от сън, разтрийте с дланта на дясната си ръка мястото под лъжичката. Разтриването трябва да става кръгообразно. След това ще разтривате същото място с лявата си ръка, пак кръгообразно, отгоре надолу. Десет кръга с дясната ръка и десет кръга с лявата ръка. Бъдете съсредоточени. Така ще имате резултат. Ако не получите веднага резултат, не се обезсърчавайте. Посятото семе веднага ли пониква? Следи промените, които стават в тебе, да видиш, може ли неразположението ти да се превърне в разположение. Правете опита десет дена наред. Ако ви боли корем, разтривайте пак същото място. Вие ще почувствате известна

промяна в мозъчната и симпатичната нервна система. Следните десет дена, ще потопите пръстите си в гореща вода, колкото можете да търпите, но само края на пръстите – първата фаланга. И така, с пръстите ще правите същите разтривки. През последните десет дена ще правите същото упражнение с ръка, цяла потопена в гореща вода. Упражнението ще ви отнеме най-много 10 – 15 минути. Ще го правите 30 дена наред. Това е най-малкото, което можете да направите за смяна на своето състояние. Обаче, докато нямате резултат, нищо не говорете за упражнението. Между мозъчната и симпатичната нервна система трябва да има правилно отношение. Дръжте гръбнака си изправен. Ако се прегърби, това е лош признак. Не допущайте никаква гърбица на тялото си. И на 85 години да сте, не допущайте никаква гърбица. Тя прекъсва притока на енергиите от симпатичната нервна система към мозъчната. Щом жизнените токове се прекъсват, човек не се развива правилно.

Т. м.

40. *Лекция от Учителя, държана*
на 21 юни, 1933 г. София. – Изгрев.

1933_06_23 Три вида процеси
лекция пред специалния клас

ТРИ ВИДА ПРОЦЕСИ

Размишление

Изкуство е да прилагаш това, което знаеш. Съществуват три вида движения, те трябва да се различават. Едното движение е физическо, външно; другото движение е органическо, а третото – психическо. Те могат да се представят във вид на концентрични кръгове. Вътрешният кръг представя психически процес. Вторият кръг представя органически процес, а третият – механически. Ще кажете, че съвременната наука не разглежда така процесите. Не се смущавайте от това. Много неща, за които науката говори, са верни, но много от тях ще се изменят. След десетки, стотици, хиляди години, науката ще претърпи големи изменения и много празнини ще се запълнят. Като се говори за истината, казват, че тя трябва да се обясни по окултен начин. По който начин да се обяснява, истината си остава необяснена. Тя не може да се обясни нито по обикновен, нито по религиозен, нито по окултен начин. Когато се обясняват процесите по механически начин, трябва да се знае, че е механически. Дали ще се обясняват по органически или по психически начин, и това трябва да ви бъде ясно. Резултатите от трите процеса са различни. Механическият процес е свързан с органическия, а органическият – с психическия. Значи те са тясно свързани помежду си. Невъзможно е един механически или външен процес да не е свързан с другите два процеса. Следователно всяко външно движение, извършено по какъвто и да е начин, е свързано с двата вътрешни процеса – с органическия и психическия. В механическия процес влизат външните движения, а в органическия и психическия процеси влизат чувствата и мислите.

И тъй, каквато мисъл и да проникне във вашия ум, тя непременно ще произведе известен резултат в органическия и психическия свят, а оттам – и в механическия. Значи от това, което човек мисли, чувства и върши, непременно ще има резултат в неговия вътрешен живот. Под „вътрешен живот“ разбираме проява на трите процеса в човека. Ако музикантът има ясна мисъл за музиката и я чувства правилно, а не може да ѝ даде външен израз, неговата музика ще бъде неразбрана. Трите процеса трябва да се проявяват едновременно, както в музиката, така и във всички области на живота. Как може да се изрази добрият живот, ако липсва един от тези процеси? Направиш едно движение, което изразява твоето неразположение или недоволство. Ти мислиш, че никой не те вижда, но природата държи сметка за всичко; тя хроникира всичко. Тя държи сметка и за най-малкото мърдване на мускулите. Понеже изразходваш известно

количество енергия, природата иска да знае къде отива тази енергия и как се използва. Тя иска да знае, за всеки даден момент, какъв процес се извършва – механически, органически или психически. Ще кажете, че не е важно какво движение си направил, как си мръднал устата си. – Не е така. Ако не държиш точна сметка и не следиш движенията си, органическият и психическият свят отдавна щяха да фалират.

Сега не се спирайте на въпроса, защо светът е създаден така. Който си задава този въпрос, той се поставя в положението на човек, който се мисли по-умен от разумната природа – Творецът на цялата вселена. Някои учени, като изучават устройството на окото, намират известни дефекти в него. Те казват, че природата би могла да създаде по друг начин окото. Какъв дефект има човешкото око? – Има, наистина, някаква аномалия, но дали е в замисъла на природата, или в ума на тези учени, това е въпрос. Аз мисля, че в ума на тези учени има някакъв дефект, а те го приписват на природата. Днес няма по-съвършен орган от човешкото око. Нека учените, които критикуват природата, се опитат да създадат такъв организъм, в който механическите, органическите и психическите процеси да стават едновременно. На какво се дължи дисхармонията, както в душата, така и в организма на човека? – Тя е последствие на нарушената връзка между трите процеса. Стомахът ти не работи добре. Защо? – Процесите в храносмилателната система не стават добре. Някога черният дроб не работи добре; някога сърцето не работи добре; някога мозъкът се отказва да работи. Казваме, че причината на тези неразположения се дължи на някакви утайки в нервната система. Верен е този извод, но отде са дошли тези утайки? Светът е пълен с утайки: утайки в ума, утайки в сърцето и в целия организъм. Тези утайки и натрупвания са резултат на дисхармонията между трите вида процеси.

Да допуснем, че вие се интересувате от въпроса, колко години може да живее човек на земята. Някой може да живее много време, а друг – по-малко. Как ще определите колко време ще живее един човек на земята? – Има няколко начина за определяне дължината да човешкия живот. Един от простите начини е следният: туриш пръста си отгоре на кожата, натискаш малко. Ако на мястото, дето си натиснал, остане трапчинка, този човек няма да живее дълго. Ако натиснете с пръста си върху кожата на някого и трапчинката бързо изчезне, той ще живее дълго. У него има енергии за живот. В първия случай природата казва на човека да бъде внимателен към живота и да използва разумно неговите енергии. Във втория случай тя му обещава дълъг живот. Правете опити, да видите след колко време се изгубва трапчинката. Ако искате да имате точни опити, може да си служите с часовник: някога трапчинката се заличава след 2–3 секунди или няколко минути, а някога остава през целия ден.

Вътрешният кръг, от трите концентрични, е свързан с мозъчната система. Следният кръг е свързан със симпатичната нервна система, а външният – с мускулната система. Как ще познаете дали мозъчната и симпатичната нервна системи действат правилно? – По болезненото състояние на човека лекарите се произнасят за неправилните функции на тези системи. Според мене лекарите трябва да изучават не само болезнените състояния на човека, но и здравословното му състояние. Щом познават добре здравословното състояние на организма, лесно могат да разберат отклоненията, които стават в него. Ако мисълта на човека не е ясна; ако той гледа на нещата като през мъгла, това показва, че в мозъка му има малка аномалия. Мислиш върху идеята за Бога и след време казваш: „Няма Бог". Аз пък ще ти задам въпроса: Ти съществуваш ли, или не съществуваш? Да казваш, че Бог не съществува, то е все едно да се съмняваш в своето съществуване. Запитай се: Съществувам ли аз като реалност, или не? Откъде съм дошъл и накъде отивам? – „Зная, че ще умра, нищо повече." – Като умреш, къде ще отидеш? – „В черната земя." – Какво е черната земя? Ето въпроси, които и досега остават неразрешени. Вие тъпчете черната земя, която е пълна с философи. Тревата, листата, и това са философи, които оставили телата си да ги използват. Какво представя философът вън от своето тело? Де е той? Философът оставя дрехата си на земята, а той сам заминава за безпределното пространство. Той остава даже праха от дрехата си, та като стъпвате на него, да възприемете неговата философска мисъл. Благодарете, че има много философи на земята.

Важен е сега въпросът: Откъде иде човек, и накъде отива? Водната капка в пространството, и тя иде отнякъде. Тя иде от големия океан. – Къде отива? – Пак в големия океан. Като е дошла на земята, спечелила ли е нещо? Като заминава, губи ли нещо? – И като е дошла, не е спечелила, и като заминава, нищо не е загубила. Какво е тогава нейното значение? – С идването и заминаването ѝ става известна обмяна. Работата, която е свършила водната капка, е очебийна. Като си замине, тогава се вижда работата, която тя е свършила. Водните капки в океана се нареждат според работата, която са свършили на земята. Онези, които са свършили по-малко работа, те заемат дъното на океана; онези, които са свършили повече работа, са към средата, а които са свършили най-много работа, стоят на повърхността на океана. Казваш: „Не ни трябва много учене". – Ти си на дъното на океана. Ако си учен, ще бъдеш на повърхността на океана, ще се ползваш от благата на природата. С други думи казано: Свободата на човека зависи от работата, която той свършва на земята. Работата, която свършваш на физическия, духовния и умствения свят, определя мястото на човека. Всяка мисъл, която влиза във вашия ум, трябва да ви остави нещо. Оставете настрана вашите песимистични мисли и чувства. Песимизмът е

неестествен за човешкия живот. Ти носиш тесни обувки и от притеснение ставаш песимист. Много просто: Събуй тесните обувки и ходи няколко часа бос. Дай на човека тесни обувки, и той ще стане песимист. Дай му удобни, меки обувки, и той става оптимист. Напълнете джоба на бедния с пари, и той ще стане оптимист; изпразнете джоба му, и той става песимист. Пълната торба с хляб прави човека оптимист; празната торба го прави песимист. Песимизмът и оптимизмът са отношения. Мнозина отдават погрешките в човешкия живот на Сатурн, като песимист. Всички хора, които имат отрицателните качества на Сатурна, са песимисти. В друго отношение той е философ и критик. Всъщност, Сатурн не е песимист; ако беше такъв, той щеше да се убие. Той има само песимистични настроения, но не е песимист. Песимизмът е болезнено състояние. Когато липсва нещо на човека, той става песимист. Като му дадеш това, което му липсва, той става оптимист. Песимизмът е нощ, а оптимизмът – ден. Ето защо, песимизмът трябва да спи, да забрави всички тъги и скърби. Ако си в умствения свят, трябва да заспиш. Ако си на физическия свят и те заболи ръка, няма да работиш. Това е философия. – „Ама работата ми ще остане назад." – Нека остане! С 2–3 дена нищо няма да загубиш, поне ръката ти ще оздравее. И като оздравее ръката ти, ще свършиш повече работа, отколкото с болна ръка. Работи, без да уморяваш и нараняваш ръката си. Щом те нападне песимистично настроение, ти почиваш вече. Песимизмът не разрешава въпросите. Песимистът се страхува, че ще умре гладен. Той си мисли: „Какво ще стане с мене след 20 години?" И конят, затворен в обора, без храна, казва: „Какво ще стане с мене, ако не ми дадат да си хапна слама?" – Ще отслабнеш. За да не стане това, ще извикаш слугата си и ще му кажеш да нахрани коня. Има кой да се грижи за коня, няма защо да се смущава той. – „Какво ще стане с нас?" – Единственото нещо, което може да стане – ще поолекнете малко. Като дойде господарят, той ще се погрижи за вас. Както по теглото на коня се познава, дали се е хранил, или не, така и по теглото на човека се познава колко храна е приел. Някога слугите обичат да лъжат. – Кога лъжат те? – Когато не са изпълнили задълженията си. И човек, като не храни коня си навреме, той лъже. Слугата се оправдава с това, че не знае къде е храната на коня. Това не е причина за оправдание. Ти не си постъпил разумно спрямо себе си. Разумност се иска от всички.

Често младият казва: „Ще се самоубия". – Защо ще се самоубиеш? Че работите ти не вървят добре. Той минава за смел, решителен, за герой, а иска да се самоубие. Щом не става според желанието му, ще се самоубие. Това не е геройство. Знаете ли какво значи да се самоубиеш? Една крайно упорита жена, недоволна от мъжа си, му казала: „Да знаеш, че ще се удавя!" – „Смееш ли?" – „Аз съм свободна; разполагам със себе си, ще се удавя." Тя тръгнала към близката река, и той след нея. Като стигнала до

реката, тя се обърнала към мъжа си и казала: „Защо мълчиш? Кажи, поне, да не се хвърлям“. Така и вие, намислите да се самоубиете, а се обръщате назад, дано някой ви види и попречи да го направите. Казвате: „Как не се намери някой да каже, че работата ми ще се оправи, та да не се убивам!“ Мъжът трябваше да каже: „Жена, не отивай да се давиш; не мога да живея без тебе!“ А той я оставя свободна, да прави, каквото иска. Защо коларят трябва да остави колата си вън от реката? Той решава да мине край реката, да я обиколи отколкото да влезе вътре.

Съвременната педагогия се нуждае от нов начин на възпитание и самовъзпитание. В природата съществува метод, чрез който човек всякога може да си помогне. Той е изключителен метод. Дали той е изпитан и проверен, не е важно. Той всякога може да се опита. Какъв е методът, няма да кажа, но всеки може да го опита. За тази цел, човек трябва да мине през двете крайности: оптимизъм и песимизъм. От крайната надежда да дойдеш до крайното обезсърчение. Като се намериш в средно състояние, ще опиташ този метод. Какво разбираме под „краен оптимизъм“ и „краен песимизъм“? Искаш да следваш в странство. Един приятел ти обещава да те поддържа. Ти си доволен, щастлив и казваш: „Наредиха се работите ми, ще замина за странство. Сбогом, неблагоприятни условия!“ На ума ти не дохожда мисълта, че може да стане нещо и да ти попречи да заминеш. Последният ден, обаче, приятелят ти фалира, остава без стотинка в джоба. Той казва: „Обещах да те поддържам, но изгубих всичкото си богатство – нищо не ми остана“. Отчаян, обезсърчен, ти решаваш да се убиеш и тръгваш към близката гора. Търсиш здраво дърво, да се обесиш на него. В този момент срещу тебе излиза една мечка. Като я видиш, ти се уплашиш и хукваш да бягаш. От страх, спъваш се и падаш на земата. Мечката се приближава, до тебе, почва да те мирише и се отдалечава. Страхът от мечката измества в тебе желанието да се самоубиеш. Сега Провидението ти иде на помощ. На излизане от гората ти срещаш един професор, който почва да се разговаря с тебе, и между другото те моли за една услуга: „Виждам, че си беден момък, искам да ти помогна да следваш университета, срещу което всяка сутрин ще ми палиш печката“. Кажеш ли ти, че не искаш да се занимаваш с тази работа, и тук пътят ти за следване ще се прекъсне. Знайте, че когато човек дойде до крайния предел на своето отчаяние, помощта ще дойде. Нека утихне сърцето ти, нека се успокои и чакай – помощта иде.

Съществува Промисъл в света. Ще ви дойде помощ оттам, отдето не очаквате. Вярвайте в Божествения Промисъл. Той иде по такъв начин, че вие сами ще се чудите как е станало това. Никой не може да предвиди начина, по който иде помощта. През време на международната война в Съединените щати случило се, една част от участващите войници във

войната останали 3–4 дена без хляб. Наложило им се да гладуват. Те дошли до такова отчаяние, че помислили да напуснат фронта. В това време един американец решил да изпрати на войниците на бойното поле 2–3 коли хляб. В момента на най-голямото отчаяние на войниците, хлябът дошъл. Ето как работи Божественият Промисъл! Докато войниците били в отчаяние, в ума на този американец дошла идеята да им достави хляб. Знайте, че когато сте в най-голяма мъчнотия и затруднение, природата е предвидила вашите нужди. Тя ще ви помогне, но не по начин, както вие мислите. Тя е начертала свой план, по който да ви помогне. Вие говорите за растене. Растенето не става, както вие мислите. Наблюдавали ли сте с колко израствате всеки ден? Кой от вас е правил статистика, как е расъл от първата до двадесет и първата си година? Ако първите 10 години не сте могли да правите наблюдения, от 10-та година нататък правили ли сте наблюдения? Знаете ли колко сте пораснали на дължина и на широчина? Нито един от вас не е правил подобни наблюдения, даже и майката не се е занимавала с такива наблюдения. Ако тя би мерила как расте детето, щеше да има ценна статистика за неговия растеж. Интересно е да се види колко израства детето в продължение на 24 часа. Така тя щеше да се домогне до някои вътрешни процеси в развитието на детето. Добре е да наблюдавате деца с кръгли и продълговати лица, да намерите разликата в характерите им. Деца с кръгли лица са при по-добри условия от тези с продълговати лица. Човек с кръгло лице се справя с обезсърчението за няколко минути, а онзи с продълговато лице не се справя лесно. Човек с кръгло лице е предразположен към затлъстяване; той носи излишен товар, който може да пречупи гръбначния му стълб. Такъв човек заболява от подагра. Препоръчва се често изпотяване, за да свали част от товара си.

Дължината на човешкото лице зависи от трите концентрични кръга. Когато дейността и на трите кръга е хармонична, създават се красиви човешки типове. Чертите на лицата им са съвършени. В тях кривите и правите линии са хармонични. За следния път, опитайте се да нарисувате типа на идеалния човек, както вие го схващате. Не е важно как го рисуват художниците, но как го разбира всеки от вас поотделно. Вие се смеете, не вярвате, че можете да нарисувате типа на идеалния човек. Защо се смеете? Какъв е произходът на смеха? Някога човек се смее, когато е намислил нещо, в което сам не вярва. Вървят двама американци и виждат един петел, пред който има царевица. Той рови с краката си и кълве. Американците разискват философски въпроси, но като виждат петела, започват да се смеят и казват: „Петелът мисли, че като рови по тротоара, оттам излиза царевицата“. Ето и ние, като разсъждаваме по философски въпроси, приличаме на този петел. Ние мислим, че като се ровим в мисълта си, ще извадим царевица. Царевицата не излиза от камъните. Няма защо петелът да рови. Той си мисли, че ако не рови, няма да има

царевица. Камъните нищо не дават. Не трябва много да се мисли. Като туриш 2–3 зрънца на едно място в земята, върви си по работата. Казваш: „Тази работа няма да стане“. – Защо? Ти не разбираш законите, по които тя може да се нареди. Ако разбираш законите на живота, всички работи се нареждат добре.

Изучавайте движенията на лицето, защото всяко движение, правилно или неправилно, се отразява върху мозъка, както и върху симпатичната нервна система. Изучавайте също и движенията на устата си. Някой стиска много устата си, а друг я отваря повече, отколкото трябва. Каква сила се крие в стиснатата, т.е. в затворената и отворената уста? Стиснатата уста означава много енергия. Питам този със стиснатата уста: Мислиш ли, че като си стиснал устата, ще се заоблачи, ще загърми, ще стане земетресение? Не, времето е хубаво, ясно; слънцето грее; хората си вървят по пътя свободни и весели. Ти представяш особен екземпляр.

Изучавайте себе си и знайте, че всяка поза, която вземате, е отражение на окръжаващата среда. Добре е, като се изучаваш, да намериш себе си, т.е. това, което търсиш. Някога го намираш, приятно ти е; някога виждаш черта, която не е твоя и не ти харесва. И да искаш, не можеш да се освободиш от нея. Дълго време трябва да работи човек върху себе си, за да се освободи от наслояванията. Щом се освободи от тях, тогава започва да гради новия живот.

Човек стиска чрезмерно устните си, когато се нарушава вътрешното му равновесие. Щом изгубиш равновесието си, не стой прав, а седни на земята. Иначе може да паднеш и да се удариш. Ако това не помага, легни на гърба си. Тури едната си ръка на корема, а другата – на гърба. Концентрирай мисълта си към центъра на земята и към центъра на слънцето. След няколко минути равновесието ти ще се възстанови. Нови енергии ще потекат в организма ти. Нова мисъл ще влезе в ума ти и ще разбереш, че няма смисъл да се обезсърчаваш и отчайваш. Щом се е родил на земята, човек се развива при условията, които му са дадени. Не губете своя стремеж. Често вие искате да станете това, за което не сте родени. Ти не си роден за музикант, не си блъскай главата. Не си роден и за поет, не си блъскай главата. Някой пита: „За какво съм роден?“ – Роден си да биеш тъпан. Ще биеш тъпана, докато намериш онова, за което си роден. Може да дойдеш в противоречие, но когато се дават роли в театъра, могат ли всички да вземат главните роли? Обикновено даровитите актьори взимат главните роли. Случва се даровити актьори да играят малки, обикновени роли. И тези роли са от значение. Дали изпълняваш ролята на цар, на княз, на виден човек, това нищо не значи. Някога може да изнесеш хубаво и малката роля. Цял живот няма да изпълняваш тази роля! След десетина

представления може да вземеш голяма роля. За да бъдеш свободен, трябва да си доволен от всяка роля, която ти се дава. Утре ще ти дадат друга роля.

Като преживявате приятни и неприятни чувства, вие сте на сцената, играете различни роли. Как познавате, че един човек изпитва неприятни чувства, че е неразположен, че го мъчат лоши мисли? Как познава студентът, че професорът му не е разположен? Той започва да къса студентите, мрачен е, навъсен. Трябва да мине известно време, за да се измени състоянието му. – Как ще стане това? – Ще го погледнеш право в очите, ще му се усмихнеш, едва забелязано. Това ще се отрази приятно на професора. Той е намусен, а студентът му отговаря с усмивка. Доброто трябва да излезе срещу лошото. На лоши мисли и желания не отговаряйте с лошо. Поставяйте контрастни положения. Срещу злото поставяйте доброто. Понеже живеете в света на контрастите, неизбежно ще срещате противоречия. Срещу всяко противоречие туряйте доброто. Там е вашата сила.

Оплакваш се, че те сполетяло нещастие. – Провидението ти го изпраща, за да те научи на нещо. То ти дава някакъв урок, иска да те направи герой. Ти си слаб, хилав, едва носиш 5 килограма тежест. За да се калиш, Провидението всеки ден увеличава товара ти, иска да станеш силен, да заякнеш. От гледището на природата, страдащите са героите в света. Колкото по-голямо е страданието, толкова геройството на човека е по-голямо. – „Отчаях се вече.“ – Нищо от това, герой ще станеш. Радвай се, че страдаш. Ако нямаш страдания, ти ще останеш слаб, хилав, какъвто си се родил.

Тръгнали на път господар и слуга. Господарят бил краен скъперник, а слугата – щедър, широк човек. Среща ги един просяк. Господарят отминава, нищо не дава на просяка, но слугата го спира и казва: „Господарю, дай нещо на този бедняк. Аз съм готов да работя за него“. Засрамен от слугата си, господарят изважда кесията и дава на слугата пари, да ги предаде на просяка. Господарят има вяра в слугата си и знае, че каквото каже, ще го направи. И на вас казвам: Ако господарят ви е богат, но скъперник, кажете му: „Господарю, помогни на бедния и страдащия. Ако ти не направиш това, аз ще работя вместо него и ще му помогна“. Дайте пример на своя господар, да види как трябва да се живее.

Бъдете готови при всички условия да правите добро. И нищо да нямате, кажете: „Аз ще работя вместо бедния, и пак ще му помогна“. Не само да взимате, но и да давате. Нека всякога минава от вас. Кажи: „Ще давам, даже и от мене да замине“. Ако не можеш да работиш, помоли ближния си, той да помогне вместо тебе. – „Ще ме послуша ли?“ – Ще те послуша.

Щом имаш вяра в доброто, думата ти ще даде добър резултат. Не може да проектираш една добра мисъл, без тя да се реализира. Всяка добра мисъл и всяко добро чувство дават добри плодове. – Кога? – Не след много време. Човек е фактор в живота, ако не за всичко, поне за много неща. Всеки трябва да знае, че е дошъл на земята да свърши една работа, която никой друг не може да свърши. Ако не я свърши, той ще остави една междина в целокупния живот. А това не се позволява. Опитайте се за следния път да нарисувате образа на идеалния човек.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на
23 юни 1933 г. в София, Изгрев.

1933_06_25 Правила за приложение
утринно слово

ПРАВИЛА ЗА ПРИЛОЖЕНИЕ

Размишление.

Ще прочета 12 гл. от Йоана.
Прочетете тази глава сами и вижте, кои мисли ще останат в главата ви. Важни мисли са тези, които могат да се приложат. Често се говори за приложение, но трябва да се знаят правилата за приложение. Всеки може да държи цигулката и лъка, но цигулар е онзи, който знае правилата за свирене. Той тегли лъка добре и изважда красиви тонове. Цигулар е онзи, който правилно и чисто съчетава тоновете. Същото се отнася и до човека. Казват за някого, че е добър шивач. – Защо? – Защото бодовете, които излизат от ръката му, са равни, отмерени, вървят по права линия, като с машина. Същото е в писането. Пишеш, но буквите са криви, не на място поставени. Друг пише красиво, а думите не са на място: съществителните, прилагателните имена, глаголите – всичко е объркано. Като го питаш, защо е сбъркал думите, той казва: Така разбирам, така пиша. Какво се крие под думите „така разбирам?“ Ще кажеш: Аз така вярвам. – Какво се крие в твоята вяра? – Така искам. – Какво се крие в твоето искане?
Човек представя един голям възел, една неразрешена задача, – толкова сложен възел, че мъчно може да се развърже. Той не разбира даже сам себе си. Като се храни, човек изпитва известна приятност. Ако стои два-три дена гладен, той е неразположен. Ако живее в стая, която се проветрява добре, той е разположен. Обаче, не се ли проветрява стаята, неразположението иде веднага. Колкото и да е удобно леглото ти, ако лежиш няколко години на него, то ще ти стане неприятно. Щом лежиш толкова много на леглото си, ти си болен. Болестта не е приятно нещо. И светия да си, пак не можеш да лежиш продължително. Колко светии напуснаха гората преждевременно! Няколко години бяха доволни от положението си, но след време те се отегчиха, напуснаха гората и влязоха отново между хората.
Кой човек е светия? – Истински светия е онзи, който издържа на всички противоречия. Не е лесно да издържиш на противоречията в живота. Който не може да се справи с тях, казва: По-лош ли съм от другите хора, че имам толкова противоречия? – Не си по-лош. Ако не си по-добър, поне си като тях. По-прост, по-невежа ли съм от другите хора ? – Не си по-невежа. Да се сравняваш с хората, това не е разрешение на въпросите. Сравнявай се и се стреми към възвишените същества. Те ще те повдигнат. Казваш: Добър човек съм. – Добър си, но не и най-добрият. – Лош човек съм. – Лош си, но не най-лошият. Значи, по средата някъде си.
Питате: Защо трябваше Христос да страда? – За да освободи човечеството

от страданията, да им покаже пътя на свободата. Значи, един трябва да се пожертва, за да се спаси множеството. Докато вървиш по трънлив път, непременно ще страдаш. Като те поставят на чист, гладък път, няма да страдаш. Докато си в тъмнина, всякога ще имаш противоречия; щом излезеш на светло, противоречията изчезват. – Искам да бъда свободен. – Прав си, щом си свободен, ще разбереш истината. Но около тебе тичат десет немирни деца. Ще бъдеш ли свободен? Едно те дърпа за косата, друго – за главата, трето – за ръцете, четвърто – за краката. В края на краищата, ти ще се разгневиш. Искаш да напишеш едно сърдечно, приятелско писмо, но децата не те оставят на спокойствие. Тук капне мастило, там капне, и ти се извиняваш, че писмото е зацапано, защото децата те смущават. Прав си тогава. Многото деца, това са многото желания, които бушуват в тебе. Трябва да се освободиш от немирните си желания и тогава да пишеш писмото си. – Как ще се освободиш от немирните деца? – Като ги туриш да спят, или като ги пратиш на разходка. Човек ще разбере истината, когато в него настане дълбок вътрешен мир. Тогава и майката, и бащата могат да напишат, каквото писмо искат. Те могат да пишат и приятелски, и любовни писма. Под „любовни писма“ разбирате нещо престъпно. Вярно е, че при любовта стават престъпления, но това не се отнася до Божията Любов. В Божията Любов не се вършат никакви престъпления, а в човешката и животинската любов стават такива. Например, когато младата лъвица стане майка, тя е готова да извърши ред престъпления заради своите малки. За да ги нахрани, тя ще убие много малки животинки. Всичко в света се върши все от любов. И доброто, и злото имат за основа любовта. Повечето хора грешат от любов. И като правят добро, това става пак от любов. Ще кажете, че това е противоречие, с което трябва да се примирите. – Не е там въпросът. Нещата се примиряват, когато се обяснят. Ето защо, когато червеят ми се оплаква, казвам му: Не ставай червей. Овцата ми се оплаква. Казвам ѝ: Не ставай овца. Вълкът се оплаква, че няма спокойствие от пушките на хората. – Не ставай вълк. – Как може да стане това? – Като живееш дълго време на земята, ще се научиш.
Казвам: И човек е недоволен, и той се оплаква от живота си. Майката е недоволна и неразположена, защото децата ѝ боледуват. Бащата е недоволен, защото работите му не се нареждат добре. Търговецът е недоволен, защото фалирал. Ученият е недоволен, защото не успял в научните си работи. Щом постигне желанието си, човек е доволен. Доволството и недоволството на човека се дължат на обикновени работи. Недоволството причинява вкисване. Запитай се, защо си се вкиснал и потърси начин да си помогнеш. Никой не може да ти помогне, освен ти сам. Следователно, когато си болен, нещастен или недоволен, не ходи между хората да се оплакваш. Не носи своето нещастие между хората. – Че умрял баща ти, че умряло детето ти – не се оплаквай. Че си изгубил

богатството си, също не се оплаквай. Друг е въпросът, ако ти се роди дете, и ако забогатееш. Ако издържиш изпитите си свободно можеш да ходиш между хората и да споделяш с тях радостта си. Не бързай да се освободиш от скръбта си, да я стовариш на гърба на другите. Добрият човек всякога се товари, а лошият се разтоварва.
Какво представя добрият човек? В известно отношение, добрият е празна кола. И който го срещне, сваля част от товара си и го туря в неговата кола. В този случай добрият се натоварва, а лошият се разтоварва и казва: Олекна ми малко. – Ти се облекчи, но другите натовари. – Какво да правя? – Никога не туряй на гърба си товар повече, отколкото можеш да носиш. Ако даже палтото, шапката или обувките ти тежат, откажи се и от тях. Носи на гърба си това, което ти сам можеш да носиш. Не туряй в ума си мисъл, която не можеш да носиш. Младата мома туря в ума си мисълта да се ожени за княжески син и ако не го намери, тя започва да съхне, да жълтее. – Защо ? – Тежка е тази мисъл. Мисълта за княжеския син е тежка, голяма. Тя е слон, за изхранването на който са нужни много средства. Един турски паша имал един голям, хубав слон. Един ден пашата отишъл в едно село, дето го приели много добре. За да изкаже благодарността си, той изпратил на селяните един слон, да им работи и да го хранят. Наистина, слонът им работил, но толкова много ориз изяждал, че в една година селото обедняло. След време пашата пак посетил селото и запитал някои от селяните: Доволни ли сте от слона ? – Доволни сме. – Върши ли работа ? – Върши. – Тогава ще ви изпратя още един слон. Един беден, но умен селянин се обадил: Паша ефенди, ние сме достатъчно облагодетелствани. Вместо на нас, изпрати втория слон на съседното село, те имат нужда от забогатяване. Това е един интересен пример из живота на българите в турско време. Пашата имал желание да помогне на селото, но вместо да подобри положението на селяните, в една година те обеднялили.
Пазете се от велики идеи, които в една година могат да ви опропастят. Може да туриш в ума си идеята да станеш светия. Светийството е голям слон. Ако подхранваш в ума си идеята да станеш светия, ще се намериш в чудо. Светията иска много храна. И той, като слона, носи голям товар, но и много храна иска. На простия човек можеш да дадеш каква и да е храна, но светията се нуждае от подходяща храна. Преди години посетих едно село. Една селянка ми разказваше, че преди време един отшелник посетил селото им. Боб, чесън, яйца, мляко не яде. Чудих се, с какво да го нагостя. Най-после ми каза: Искам ошаф от хубави круши. Къде да намеря сушени круши? Ако е за яйце, ще поискам от съседите. Ако яде кокошка, ще му заколя най-тлъстата. Като не можах да намеря сушени круши, той си замина. Така се освободих от този слон. Казвам ѝ: Благодари, че лесно се освободи от него.
Като правя сравнение между вашите идеи и слона, казвам: Ако не

разбирате вашите идеи, и вие ще се намерите в положението на селяните, на които пашата подарил слона. Вие трябва да разбирате естеството на своите идеи и да ги храните с подходяща храна. Всяка идея е едно възвишено същество, което ще прекара у вас толкова време, колкото може да го храните. Щом няма храна, то си заминава. Докато идеята е у вас и я поддържате, вие сте радостни и весели. Щом се свърши храната ви, идеята ви напуща, и вие ставате недоволни, скръбни.
Питате: Защо трябва да страдаме? – Ако Христос, великият Син на Бога, мина през толкова страдания, какво остава за вас? И той се натъкна на едно голямо противоречие и като не можа веднага да го разреши, каза си: „Да се моля да мине този час. Но за този час аз дойдох“. Въпросът не е, че Христос дойде само за изкупление на човечеството, но Той реши една своя задача. Павел казва: „Христос примиряваше света със себе си.“ Не е лесна тази задача. Веднъж натоварен, Христос трябваше да пренесе този товар до определеното му място. Как ще се справи конят с господаря си ? – Ще го носи, нищо повече. Голям е товарът му, около сто килограма, но ще го занесе до мястото му. Конят не може да каже на господаря си да слезе. Колкото и да усеща тежестта, ще го носи. Някога човек иска да изхвърли една идея от себе си, но се натъква на страдания.
Сега аз ви представям един контраст, за да мислите. Къде е разрешението на този контраст, не казвам. – Защо? – Защото ще се намерите в положението на селяните, които получили от пашата подарък един слон. Мъчнотия е това, но тя трябва да се реши. Колкото по-необикновен е животът на човека, толкова по-големи са мъчнотиите му. Който води обикновен живот, той има малки мъчнотии. Щом реши да води чист и свят живот, мъчнотиите се увеличават. Следователно, ако подаряваш слон, подарявай го на богати хора, които могат да го хранят. Слонът не е за бедни хора. На бедния подари едно малко пиленце, което може да се нахрани с едно-две зрънца. Ето защо, като страдате, ще знаете, че слон ви е подарен. Чудите се как да го изхраните. Искате да познаете Христа, Той да живее у вас. Мислите, че като дойде Христос у вас, всичките ви работи ще се оправят. – Не е така. Като дойде Христос в тебе, и мъжа си ще напуснеш, и децата си ще напуснеш, ще станеш посмешище на хората. Работите ще ти тръгнат назад. Такъв бил животът и на мъчениците; и техните работи не вървели добре.

Хората трябва да се освободят от своите криви разбирания. И евреите, като не разбираха нещата правилно, казваха за Христа: Ако приемем този човек, няма да видим добро. Въпросът не е в това, дали ще приемат Христа, или не. И без Христа, и с Христа, страданията неизбежно ще дойдат. И с добро, и със зло, страданията пак ще дойдат. Разликата е в това, че с доброто страданията ще дойдат по-рано. Следователно, по-добре да страдаш на младини, отколкото на старини. По-добре да изплатиш

дълга си като млад, отколкото като остарееш. По-добре да изплатиш дълга си, когато имаш, а не когато нямаш. Има една светла страна в живота, върху която не мислете. Тя ще остане дълго време като неразрешена задача.

Сега ще се запитате: Като тръгнахме в този път, какво придобихме? Обедняхме, нищо не придобихме. Преди да влезем в този път, по-добри бяхме. Сега не се харесваме. – Обедняхте, разбира се. Докато слонът е в селото, сиромашия всякога ще има. Слонът трябва да се изнесе вън, да се тури на работа. Селяните можаха да разрешат въпроса със слона. И вие трябва да го разрешите правилно. Някога ще ви кажа, как да го разрешите и вие. Доброто в света е постижимо. То е велик идеал за човека. Един труден въпрос е да бъде човек добър. Да бъде справедлив, това е мъчно постижимо. Да бъде умен, това е още по-непостижимо. Изобщо, хубавите работи са мъчнопостижими. За това няма две мнения. Понеже това са мъчни неща, хората често грешат. Да счупиш едно хубаво, фино шише, това е лесна работа.

Един свещеник имал слабост към хубави стъклени чаши и шишенца. Той често си купувал такива и ги нареждал на поличките, да ги виждат близките му. Той бил доста щеславен, обичал да се хвали с хубавите си чаши и шишенца. Един ден детето на свещеника пожелало да свали една от хубавите чаши, но понеже не могло да ги достигне, взело ръжена и с него посегнало към чашите. Бутнало една, тя паднала на земята и се счупила. Бутнало втора, и тя се счупила. Така изпочупило всички чаши и шишета, и то останало с ръжена в ръка. И вие постъпвате като това дете: вземете ръжена в ръка и бутнете към поличката. Счупите това-онова и после се оправдавате. Така оправдавате и детето и казвате: Глупаво е то, дете е, неразумно е. – То е умно дете, дава добър урок на родителите си. Майката трябваше да тури чашите и шишетата в долапа. Щом детето може да докосва чашите с ръжена, това показва, че майката и бащата не са умни - щеславни хора са те. Детето иска да каже на майка си: Не оставяйте чашите на показ, приберете ги в шкафа.

Казвате: Да бъдем добри. – За кого: за хората или за себе си? Ако си добър за хората, това са чашите, изложени на поличката, всеки да ги вижда. Добротата е за самия човек, а не за хората. Стане ли достояние на другите, то е чашата, турена на поличката, всеки да я гледа. И който вземе ръжена, лесно ще я свали на земята и ще я счупи. Докато доброто е скрито в шкафа и само аз бутам, то е запазено. Бутне ли го друг някой, непременно ще го разруши.

Аз говоря за външната страна на доброто. Докато искаш да станеш добър, ти никога не можеш да постигнеш желанието си. Докато искаш да любиш, непременно ще причиниш зло на някого. Любовта не принадлежи на човека. Тя има две страни: външна и вътрешна. Всички лоши неща произтичат от чувствата, по-право, от неразбиране на любовта. Например,

как ще си обясните омразата между две различни общества? И двете общества обичат Христа и Бога, имат еднакви убеждения, а не могат да се търпят. Докато обичаш света и материалния живот, докато искаш да бъдеш господар, ти всякога ще причиняваш зло, всякога ще влизаш в противоречие с хората. Щом пожелаеш да влееш материалния живот в целокупния, ти ще бъдеш носител на доброто. Следователно, когато твоят живот влиза в Божествения, доброто взима надмощие. Обаче речеш ли да отделиш Божественото вън от себе си, ти си причиняваш зло. Бог е велик, защото иска да вмести своя живот в нашия. Ако Той измени своето желание и отдели нашия живот от своя, ние сме в областта на злото. Тази е мистичната страна на живота, която ако не разбирате, ще се натъкнете на противоречия. Такова е положението на всички хора. Няма човек на земята, който да е разбрал мистичната страна на живота в нейната пълнота.
И тъй, всички трябва да разрешите въпроса за любовта. Докато не се разреши правилно, не може да има правилно постижение. Ще се намерите в голямо затруднение и ще се запитате: Не може ли без това разрешение? – Може и без него. Нима селяните имаха нужда от слона ? И без него можеха. Това е външната страна. Всяка идея има приложението си отвън. Външната страна на една велика идея е слонът, а вътрешната ѝ страна – пашата. Обаче, за мене е важно моето разбиране. Аз имам отношение и към пашата, и към слона. Ние лесно ще се разберем с пашата, като кажем истината. Ще му кажем: Паша ефенди, ние сме бедни хора, не можем да изхранваме слона. Скъпо животно е слонът, много работа върши, но и много яде. На ден му трябват 75 кг. ориз. Единият килограм струва 16 лв. Умножете 75Х16 и вижте, колко лева са нужни дневно за храна на слона. Прати слона при някой богат човек. Ние сме доволни от малките подаръци.
Сега, както ви наблюдавам, намирам, че нито един от вас не се задоволява с малки подаръци. Всеки иска да стане голям човек, светия, всички да го познават. Поради тази причина слонът ще дойде. Щом искаш да станеш голям, слон ще ти изпратят. И тогава, ако не го храниш, пашата ще те държи отговорен. Всеки цяр, който не може да се приложи на място и на време, не е цяр.
Една баба казала на внука си: Синко, да ти бая, като те срещне мечка, да не те яде. Внукът отговорил: Бабо, по-добре ми бай да не ме среща мечка. И вие не се спирайте на мисълта, как да се справите със слона, но се молете да не ви го изпратят.
Христос казва: „Който иска да спаси живота си, ще го изгуби. А който го изгуби заради Мене, вечен живот ще придобие.“ Много пъти сте чели този стих, но какво се разбира под „изгубване и спечелване“, това са дълбоки въпроси.

– Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа, носят пълния живот на Бога, на Единния Вечния Бог на живота.

36. Утринно Слово от Учителя, държано
на 25 юни, 1933 г. София – Изгрев.

1933_06_25 Добрите дарби
неделна беседа

ДОБРИТЕ ДАРБИ

„Добрата молитва“

„Духът Божи“

Ще прочета дванайсета глава от Първото послание към коринтяните. Един въпрос, който се отнася до тогавашните верующи. Ще взема няколко думи от последния стих: „Имайте ревност за по-добрите дарби.“ Трябва по някой път да определите какво нещо е човек. Много определения са дадени и може би още хиляди години ще се определя какво нещо е човек и все ще остане неопределен. Аз мисля, че ако би се определил какво нещо е, човек може да изгуби своята стойност. Макар учените хора да измерват Вселената, но още не са я измерили. Каквито и мерки да вземат – малки и големи, не са дошли още до края, не знаят къде е краят на Вселената. Нито хората знаят. Казвате: „Човек излязъл от Бога, и пак ще се върне при Бога.“ Но тази идея не е определена. Какво нещо е Бог, смътна идея имат хората. Какво нещо ще излезе и връщането към Бога, и то е смътна идея. Хората често говорят за неща, които не знаят.

Например учените хора предполагат какво има в глъбините на океана. Но нито един не е влязъл в глъбините на океана, защото има налягане. Единият проблематичен въпрос е, какво има на земята. Чудесни животни има на дъното. Някои казват: „Смели са учените хора.“ Не са смели. Те не са слезли още. Едва са слезли на 1000 метра, а има 15 000 метра дълбочина, има и 20 000 метра на известни места дълбочина. До ония дълбочини, които се крият в земята, както е устроена земята, туй са още предположения. И за слънцето, което ни грее, и за него идеята е тъмна. Онези планети, които ни заобикалят, звездите, всичко това е украшение – като едно труфило. Ние гледаме на света като на едно просто труфило. Някоя високопоставена дама облече рокля, тури всички украшения, обаче простият не може да има никаква представа колко струва тази рокля, понеже нас ни занимават някой път много дребнави въпроси. Някой път ние се занимаваме, тъй както мравите се занимават със своя мравуняк, както пчелите със своя кошер. Иди, бутни някой кошер, и веднага всичките излязат и на общо основание ще те нажилят. Може да си имал много хубаво намерение – да идеш на гости, да ги видиш, но ако не си внимателен, не спазиш благоприличието, може и светия да си, на общо основание ще ти дадат един урок и като излизаш оттам, лицето ти ще бъде малко подуто. Казвате – пчелите хапят. Зная. Ако беше минал далеч един километър от тях, дали щяха да те ухапят, то е въпрос. А той е минал

толкова близо, той бутнал кошера и вследствие на това бутане дават му педагогическо възпитание. Да ти кажат, че тъй не се бута. Потребно е за нас да дойде човек до една фаза, да учи. Ние сме прекарали живота като слуги. Господарят казва: „Това направи, онова направи." И целия ден правиш, каквото каже господарят. Вода носиш, ще мажеш, къща правиш, ще градиш, ще слугуваш. Най-после се изтощаваш. И този живот аз го наричам живот на робство.

Да учи човек, това е свобода. Само свободният човек може да учи. Когато аз казвам, че трябва да учим, аз подразбирам свободата. Никой, който не е свободен, не може да учи. Само свободният човек учи. Когато казвам, че трябва да учим, подразбирам свобода. Никой, който не е свободен, не може да учи. Казвате: „Трябва да се работи." Работата е привилегия на свободния човек. Само свободният човек може да работи. Другият, който не е свободен, се труди. Само свободният човек има мир в душата си. Той не се смущава. Онзи, който не работи в свобода, той разбира нещата като роб, той разбира нещата като един слуга, а не като свободен човек. Смъртта е най-голямото робство. Животът, това е най-голямата свобода. Омразата, това е робство. Любовта, това е свобода. Казвате: „Какво нещо е любовта?" Туй, което освобождава, е любов. Трябва да се вземат, да се съпоставят нещата. Не както ние ги разбираме. Някой път имаме такива съпоставяния. Не зная доколко може да са верни. Майката например казва на детето: „Мама, трябва да знаеш, че те родих." Питам, майката говори ли истината, че го е родила. Питам тогава, майката кой роди? Защото туй, което ражда, то не трябва да се ражда. Туй, което ражда, не трябва от никого да се ражда. Когато вървим по една линия на раждане, това майката няма право да казва. Всичките изведнъж са родени. Казват някои – то е все таки и когато хората минават през една врата, да каже вратата: „Да знаете, аз ви родих." Хиляди хора могат да минат, и вратата казва: „Ако аз не бях тук, вие не можехте да минете, от мене зависи." Тази врата е важна за един ден. Тази врата е важна за един град, тя не е важна за целия свят. Вашата врата е важна само за вашия дом. Тя не важи за другите домове. Те имат други врати. Вие може да имате едно понятие. Може да имате едно схващане за света, туй е само за вас, то не е за другите. Всеки един човек има свое схващане за света – криво-ляво, каквото и да е. Ако го оставите, този човек има много по-добро схващане, отколкото, ако вие го учите. Не че вие не трябва да разбирате. Не че човек не трябва да се ползва от знанието на другите хора, но той, за да се ползва, трябва да бъде свободен. Понякога хората не са свободни. Господарят, който заповядва, не е свободен. Слугата, който изпълнява, не е свободен. Всички не са свободни. И тогава имате роби на вашите заповеди, други слугуват, по йерархически начин заповедите се дават. Един по-голям камък блъсне друг – по-малък, камък. Другият блъсне друг. Но тия камъни не са свободни. Тия камъни по

никой начин не може да се върнат на своето място.

Когато говорим за Бога – да излезем от Бога и да се върнем при Бога, това може да го направи само свободният човек. Всеки, който не е свободен, не може да се върне при Бога. Връщането, или вярата в Бога, е закон на свобода. Човек, който не вярва, той не е свободен. Защото едновременно свободният човек, той има дарби и той няма никакви дарби. Той не знае да смята, не знае да свири, не знае да пее, не знае да гради къща, не знае да направи една дреха, не знае да си сготви. Един прост човек носи на един много богат човек череши, той казва: „Че как се ядат?“ Той му носил само две череши. Той взема черешите и ги изяжда, нищо не му оставя, но му показва. Онзи му казва: „Идущата година пак ми донеси, аз се научих.“ Някои от вас сте дошли дотам – само да ви покажат как се ядат черешите. Някои дотам сте дошли. Някой път ние минаваме за много учени. Не може да се освободим от хилядите препятствия, които съществуват в живота, в природата. Тия препятствия произтичат от едно постоянно нарушение, от нашето незнание.

Сега, най-първо, знанието произтича. – трябва да имате ред дарби в себе си, за да имате знание. Ти си одарен. Някой казва, че аз не съм надарен човек. Всеки човек, който живее, вече има дарби в действие. Никой човек на земята няма право да се оплаква, че не е одарен, че няма дарби. Тогава другите животни трябва хиляди пъти повече от човек да се оплакват. Всяко същество, колкото и да е малко, туй малкото, вложено в него, той изпълнява своята длъжност. Вземете например копринената буба какви тънки мрежици… или паякът – каква тънка паяжина изважда, колко хиляди години е учил това изкуство и как го предава от поколение на поколение. Това е една дарба, техника, инженер е той, като се повреди, знае къде е. Той знае как да поправя своята паяжина. После метеоролог е, знае кога ще духа вятър и кога ще се развали времето и когато ще се развали времето, той веднага удвоява жиците на паяжината. После, ако го наблюдаваш, скрил се е някъде – или в средата се е скрил, или накрая се е скрил, и той познава метеорологическото състояние на времето, той е учен. Казвате: „Това е паяк.“ Вкъщи имаш един паяк, искаш за дърва да идеш, погледни паякът къде е. Казва: „Аз съм учен човек, метеоролог.“ Искаш да отидеш на екскурзия, искаш да знаеш какво ще бъде времето, ще има ли буря, дъжд, сняг, виж къде е паякът. Той казва: „Аз съм учен човек, трябва да знаеш.“ И този паяк научно определя. И сега учените хора държат паяците, за да проучват, а вие изпъждате паяците от къщи. Тази сутрин един паяк влязъл и си направил паяжина на една пита. Казвам: „Слушай, тия пчели не се нуждаят от твоето учение. Ако ти искаш да ги учиш на метеорология, те са по-учени от тебе. Тия пчели като влязат, ще се намериш в чудо. Ние ще ги пуснем скоро в горните хранилища, излизай

по-скоро, защото животът ти е на косъм, ако искаш да ме слушаш.“ Аз си турих пръста на паяжината му и го турих навън. Той казва, че съм се отнесъл много небрежно. „То е небрежно, за да ти спася живота. Ти като паяк не разбираш тази работа.“

Да се върнем. Човек трябва да се стреми да образува едно състояние да учи. Всеки ден да си внушава, че той е турен в положението, че е ученик и че може да учи. Никога не внасяйте идеята, че сте порасли – 20, 30, 50, 60 години може да сте, на 100 години, на колкото години и да сте. Някой казва: „Много съм стар, на 84 години съм.“ Казвам: „Какво си вършил, колко факултета си свършил, какво знаеш, дядо?“ Виждал съм много дядовци, казвам: „Дядо, във вашето време какво учехте?“ Казва: „Знаеш, аз съм на 84 години, много зная.“ Казвам: „Във вашето време как изгряваше слънцето? Как беше снегът? Как определяхте хубавото време?“ „Че не съм учил, не зная.“ „Във вашето време как отглеждахте вашите деца?“ „Потупвахме ги с пръчка. Не е като сега свободно. В нашето време прах се вдигаше на задницата. Аз ги потупвах, но хора станаха. Сега ги тупат, но хора не са станали.“ Казвам: „Дядо, с тупане прах излиза, но какво предава тоягата?“ „Вразумява се.“ Та казвам: „Как така, дядо? Ти като си гледал толкова деца, направи ги разумни, ти как остаря – този умният човек, който знае, който знаеше да тупа, прах вдигаше, туряше ред и порядък в света. Сега краката ти не държат, остарял си.“ „Виж – казва, – синко, това не зная.“ Казвам: „Ако сега ти кажа как да се подмладиш.“ Той ме гледа, казва: „Ти ми изпитваш ума, не съм толкова глупав. Стар човек може ли да се подмлади?“ Казвам: „Ако вярваш, може.“ „Че как така?“ „Ето как сегашните учени хора имат такива големи стъкленици. Ще те туря в една стъкленица, ще те завият и след един месец ще се подмладиш.“ „Че как ще вляза в стъкленицата?“ „Най-първо, стария човек като тебе ще започнат да го изпотяват, ще се поти, докато стане такова малко бебенце, че ще го турят в ретортата.“ „Тия хора шашкъни са. Да го оставят да се поти, защо ще го мъчат?“ „Ще го мъчат, но така може да се подмлади.“ „Ти сериозно ли говориш, или ме изпитваш.“ „Понеже си учен човек, дядо, мене много ми е приятно да се разговарям с такъв учен дядо.“ Той обърна другата страна. Сега дядото измени политиката. Досега мислеше: „Туй, което казваш, може ли 80-годишен старец да стане на 20–30 години?“ Гледаме той и казва: „Много съм грешил. Едно време не учехме това. Ние не сме така учени като вас.“ „И сега не е късно.“ Казва: „Сега може ли? Моите очи са отслабнали.“ Казвам: „Може да си поправиш очите.“ „Както стъклата на някой прозорец, набрала се е паяжината, прах по тях, не зная как да ги измия тези очи отвътре. Взел съм от лекари вода, мия ги, но не мога да прогледам.“ Казвам: „Дядо, сега ще си направим един опит с тебе. Не бой се, малък опит. Аз няма да възвърна зрението ти, но ще ти покажа какво може да стане един човек, ако върви в един път.“ Давам му една книга.

„Може ли да четеш?“ „Не мога.“ „Книгата е за човек, който знае да чете.“ Турям си двата пръста на слепите очи, казвам: „Виждаш ли?“ „Не.“ Турям трите пръста. „Виждаш ли?“ „Не.“ Като туря цялата ръка, питам: „Виждаш ли?“ Не вижда дядото. „Ти ме омагьоса. Ти ще ме пощуриш.“ Дядото е практичен българин. Казва: „Този занаят може ли на мене да ми го предадеш?“ Казвам: „С пари не се продава. Ти така може да възстановиш своето зрение. Че са отслабнали очите ти, много си се тревожил. Както виждам лицето ти, не си живял със своята баба, тя умряла преждевременно, бил си много сприхав.“ „Да я прости Господ, много я побивах. Но да ми я върне Господ, няма да я бутам. Виждам колко лошо е без баба.“

С този дядо, след като се разговарям дълго време, виждам какво е човешкото естество. Ние всички сме остарели преждевременно. Седим и разрешаваме въпросите както този дядо. За всеки един недъг, който се явява у нас, ние търсим причината вън от нас. Най-първо, тя е вътрешна. После – като едно последствие, иде отвън. Нас още не може да ни убедят, че в света съществува една различна сила, в която ние сме потопени. Ако ние пазим правилни нашите отношения към тази разумна сила, която ни обгръща, ако тази разумна сила си постави ръцете на очите, ще прогледнеш. Не само ще прогледнеш, но и ще поумнееш – разумното в света, туй, което наричат, хиляди сили произтичат от разумното. Може да направите опит.

Съвременните учени идват до едно заключение. Вземете например какво влияние упражняват сегашните училища. Те упражняват най-добрите влияния. Защото, щом съсредоточат ума си към някой университет, гимназия или колегия, веднага твоят ум работи вече. Щом си съсредоточите ума си в някоя касапница или кръчмарница, веднага проектираш ума си да имаш овце, говеда, и твоят ум се вцепени. В съвременния свят хората в едно отношение са умни, а в друго отношение не са умни. Сегашната интелигентност е поставена в слепоочните очи, предната част на мозъка сега едва е засегната. После интелигентният, умният човек е в работа и в действие. Изобретения, фабрики, това-онова се дължи не на положителния ум, но на полуинтелигентния човек. Туй, което е в човека, и в пчелите, и в мравите е. Следователно, той е свързан с егоистичното в света. Пчелите събират мед за себе си. Човек пък си прави къщи, църкви за себе си, той още не разбира една култура, която е обща. Ти се качваш на трен. Кой се качва? Онзи, който има пари. Ако няма пари, пеш ходи. Казват – удобствата са за богатите. За кого е туй даденото? Ако хората бяха разумни и работеха със своя ум, със своето сърце, туй трябваше да бъде достояние на всички и на другите в една държава. Сега хората не са намерили още един начин да се приложи, понеже всички

разглеждат живота само от едно становище. Ние сега разглеждаме живота, както Настрадин Ходжа разглеждал живота. Той казвал: „Докато аз живея и моята другарка живее, целият свят живее. Когато другарката ми умре, половината свят умира, а когато аз умра, целият свят за мене е умрял.“

В тази глава е поставено: „Желайте добрите дарби“. И тогава – великото и разумното в света. Съществува една обща разумност, която прониква в целия Космос или в цялата Вселена. Ако някой път човек не е интелигентен – зависи от онова бурното състояние, в което има пертурбации постоянно, и постоянно трепери за нищо и никакво. Знаеш ли какво нещо е човек да има едно разумно спокойствие? Веднъж пътувах в едно бурно време. Седнал един българин под едно дърво, дъжд вали и той иска да се скрие под дървото. Казвам: „Ще те клъцнат отгоре. Защо си тръгнал така? Спри се, ще те треснат. Защо си тръгнал така?“ Казва: „Като ходя, има по-малко опасност да ме клъцне. За да ме тресне гръм, трябва да има някаква причина.“ Гърмът никога не може да тресне един праведен човек. Ако гърмът слиза отгоре, ще слезе като гръмоотвод. Аз може да се освежа, отвсякъде ще излизат искри и ако си лош човек, въглен ще станеш, защото добрият човек е добър проводник на електричеството и на магнетизма. Следователно електричеството ще излезе и ще се отнесе. Понеже си лош проводник, усещаш съпротивление. Усещаш, че електричеството иска да влезе чрез тебе, но ти не даваш и ще разруши твоята нервна система.

Казвам, в съвременния живот се проповядва една философия, такава философия. Силата на човек седи в това, да бъде добър проводник на ония мощни сили в природата, той е силен човек. Човек, който не е добър проводник на ония сили в природата, той е изложен на големи страдания. Какво нещо е доброто? За да бъдеш добър, трябва да бъдеш добър проводник на силите, които функционират в природата. Ти не може да се избавиш от такива неща, навсякъде може да бъдеш изложен на тези влияния. На туй се дължи остаряването, на туй се дължи смъртта в света, която влиза в едно противоречие, защото, ако тия сили и дарби в природата минават, те обновяват човека.

Има време, когато човек доброволно трябва да си замине. Той няма да чака да си замине, но доброволно умира. Те в природата турят нови планове, пътища, и твоята къща ще се събори. Ти трябва да излезеш навън и да си съградиш нова къща на друго място. И да си съградиш нова къща, понеже нашите тела не са съградени както трябва. В туй тяло, което си съградил, не може да бъдеш щастлив. Всичките апартаменти, стаи, инсталации за вода, отопления, радио, всяко тяло трябва да има едно радио. Ние сме изгубили нишката, която е излязла от слънцето. Имаше един общ език,

всички същества имаха един общ език, който са изгубили. Всички същества на Слънчевата система имат един език. Ако ги съберем, ще излезе този език, но сега марсианците, юпитерианците имат друг език.

Венерините типове имат друг език, меркурианците, всички имат свой език, нямат един и същи език. Ако събереш тия хора и качества, които имат, те се различават. Даже на Юпитер, влиянията на който са хубави, много зловещо действат някой път на човека. Юпитер не развива толкова достойнството на човека, толкова ума, ще направи човека прав като… туй е добра черта. Влиянието на Венера ще те направи мекичък, благичък. Меркурий ще ви направи практичен, навсякъде да може да го използва. Сега Сатурн ще те направи да бъдеш философ, навсякъде да не вярваш освен на себе си. Като го изпиташ 99 пъти може да му повярваш 1 път, затуй той е добър банкерин. Когато дава пари назаем, урежда си работата, има 3–4 души гаранти, той никога не губи. Уран се занимава с духовните дарби, но и тези са базиргяни. Единствените, които са останали чисти, това са слънчевите типове, не са скържави. Всичките други са скържави. Всичките дават с гаранти, единствените, които дават без гаранти, това са слънчевите типове. Та казвам, под думата дух се разбира онези чистите слънчеви типове. Казват: „Духът, който раздава.“ Под думата Слънчева система разбираме онези разумни възвишени типове, които регулират влиянията. Та някой път, тъй както ви представям, може да ви се вижда комично. Но туй е духовна, обширна наука. Астрологията е обширна наука.

Та казвам, трябва да дойде човек до онова разумното в света, за да се научи от онези великите влияния, които постоянно действат. Всеки ден например астролозите определят кога действат слънчевите енергии, кога са хубави за възстановяване на здравословното състояние. После са полезни за лекуването на болестите. Всяко хубаво разположение, което иде в човека, то е един зенит на един хубав слънчев ден. Всички хубави влияния, хубавите работи се дължат на влиянието на слънцето. А всичките останали са вече отражения. Туй, което Венера, Марс дава, те са отражения. Меркурий, Венера, Сатурн, Уран, Юпитер, това са все по отражение. Туй не е реалността. Единственото реално в света от това гледище, това е само един реален тип. Слънчевите типове са оптимисти. Те са любвеобилни, никога не умират от артериосклероза, те са оптимисти, не може да заболее. Невежи не могат да бъдат. Безверници не може да бъдат, понеже имат знание. Какво ще се съмняваш в реалността, която всеки ден може да опитате. Туй разумното не е в слънцето, но то прониква и всеки ден можем да бъдем в контакт с разумното.

У човека има известни центрове, при които човек може да опита тази

същина. Ти говориш с разумното, без да го виждаш. Като бъдеш в съобщение с туй разумното, ти може да направиш следното. Ти запитваш туй разумното в себе си: „Утре искам да отида на Витоша на Черния връх. Какво ще бъде времето?“ То казва: „Хубаво ще бъде времето.“ „Облачно ли ще бъде?“ „Не, ясно ще бъде.“ „Ветровито ли ще бъде?“ „Не, тихо ще бъде.“ Отиваш, проверяваш и става тъй, както ти е казано. Веднъж проверяваш, два пъти. Или срещнеш едно дърво, една канара, проучваш обективно. След като си проучил 10–20 години, проверявал си много пъти, има нещо, което не можеш да обясниш, ти се спънеш. Отиваш при разумното и казваш: „Имам един въпрос, който не мога да разреша.“ Веднага се вглъбяваш в себе си и ще дойдат в тебе картини, като че сам на себе си говориш. Веднага всичко това на тебе ти става ясно. Когато туй разумното говори на тебе, ти ще мълчиш, няма да се хвалиш пред хората. Щом се хвалиш пред хората, всичко туй ще се стопи и ти ще дойдеш пак до обикновеното разбиране на живота.

Вчера аз седя на едно място, няколко сестри ме питат – чистят си стаята, ще бъде ли времето хубаво. Казвам: „Да си съберете скоро дрехите, че времето скоро ще ви изненада.“ „Ама то е хубаво.“ „При туй ще ви изненада, ще се слисате.“ Сега някои казват, че Учителят ни изпитва. Не само че ги изненадва времето, но и те не знаеха какво да правят. Казвам: „Нали ви казах.“ „Ама отневидело дойде дъждът.“ Моето радио казва: „Скоро времето ще се промени.“ Не държиш ли тази връзка – ни глас, ни слушание. Разумното никога не говори на хора нервни, упорити, които имат свои възгледи. То те оставя да носиш своите последствия. Който иска да учи, туй разумното даром ще ти разправя. Разправяше ми един път Султана, когато се връщала от Македония, че я заварила буря на Рила някъде. Цяла нощ пътувала и посред нощ чула глас: „Спри се, не мърдай, Султана!“ Тя се спира, окъпва я дъждът. На сутринта, като се зазорява, поглежда – цяла една пропаст пред нея. Ако направи още една крачка, ще падне, и от Султана нищо няма да остане.

Разумното колко пъти ти говори. Започнеш една работа, и нещо ти говори: „Не започвай тази работа, спри се.“ Ти казваш: „Пари ще спечеля.“ Нещо ти казва: „Не отивай.“ Ти не слушаш. Казва ти: „Спри се, не ти е притупало.“ Вследствие на това – ние се отличаваме с нашия конкретен обективен ум, че много знаем – и най-после изгубваме всичкото си време. Казвате: „Човек не трябва да бъде суеверен.“ По-суеверен век от нашия няма. Материализмът, това е най-голямото суеверие, което съществува в света. Това са сенки на нещата. Едните са ги нарекли идеализъм, другите – материализъм. Никакъв идеен живот. Казвам, къде е идейният свят. Едните казват: „Туй, което ние виждаме, то е реалността.“ Другите искат да ме убедят, че туй, което не виждат, е реалността. Казвам:

„Чудни хора сте. За мене двете неща, за които вие говорите не са реални. Че ти държиш една снежна топка в ръката си. Стопи се топката, де е реалността.“ Казвате: „Идеалните неща ги наричат реални.“ Едновременно реално е туй, което се явява в света. Материалните неща до известна степен са верни. Видимите неща са видими само за разумния човек. Реалното в света е видимо. Не само видимо, но дали ти го виждаш, или не, то ти тегне върху тебе.

Някой може да отрича Бога колкото си иска. Да кажем, че си свободен, но върху тебе има една сила, която те контролира. Ти си под нейната власт. Ти отричай тази сила колкото искаш. Тази сила те приспи. Ти казваш, че си юнак. Дойде тази сила, налегне те, ти искаш, не искаш, спиш. Понеже ти си много безстрашен и не искаш да се подчиниш, тя в съня ти изпрати една голяма мечка и като те подгони, тупа ти сърцето, не може да спиш и се върнеш вкъщи. Питам, в съня тази мечка съществуваше ли някъде? „Ама не я ли видях?“ В съня виждаш мечката. Ти може да виждаш неща, които не съществуват. Съществува ли мечката, която те гони на сън? А има мечки в гората, които съществуват материални, които не те гонят. Питам, как тъй туй, което не съществува, те гони, а което съществува, не те гони. Как ще обясните? Сега казват – мечката в живота е реална, но не те гони, а мечката в сън не е реална, казваш, илюзия е, а тази илюзия вечерно време те гони. Насън мечката е много реална и кара сърцето ти да тупа. Всяко нещо, което произвежда впечатление вътре в човешкия дух, има известна реалност в дадения случай, или ние казваме: има известна връзка с тебе.

Сега питам, де е реалното в света. Духът. Ако съвременните хора биха приели тази разумност, ако биха се вслушали в тази разумност, нашето положение би се оправило сто пъти повече, отколкото сега. Например сега ние турим един човек на власт, ние го произвеждаме министър, началник, професор, но тези хора не са родени такива. Химикът трябва да е роден химик, инженерът трябва да е роден инженер, войникът, свещеникът, и те трябва да имат тези дарби, които определят свещеничеството. Той може да бъде свещеник, както онази жена опопила мъжа си. Като не знаела какво да прави, той бил без работа, тя взела, направила му едно джубе, дала му един котел и една китка и му казала: „Иди да ръсиш.“ Казват на владиката: „Един нов поп е дошъл.“ „Кой го е опопил?“ Казват: „Не знаем.“ „Дали аз съм го опопил, или някой друг.“ Иде той със своето бакраче. „Кой те е опопил тебе, друг някой владика?“ „Жена ми.“

Ти може сам да се опопиш. Трябва да се родиш със своите дарби, че като вървиш в своето занятие – така трябва да гледаме. Да кажем, че един човек е вярващ. Че това не е професия. Вярата, това е едно от великите занятия. Да вярваш, значи да разбираш живота, да знаеш при всеки един случай

как да постъпиш в живота и как да се справиш. Вярващият човек и религиозният човек, той трябва да знае как да се справи с всички мъчнотии в света. Туй е религиозният човек, туй е духовният човек, туй е вярващият човек в Бога. Не знаеш ли как да се справиш с живота, носиш си невежеството, носиш сиромашията. Ама аз вярвам в Бога.

Ако не се лъжа в един от американските градове един вярващ работник в най-голямата фабрика казвал: „Господ ще промисли." Жена му била на противното мнение. Тя казвала: „Не Господ ще промисли, но ти трябва да отделяш част от парите за черни дни, за стари години, деца имаме." Той казвал: „Какво ще спестя, и да искам, не мога да отделям." „Ама ти не бъди толкова глупак, гледай да си увеличиш заплатата." „Господ ще промисли." „Ти с твоята дебела глава, тъй Господ не промисля." Случва се една голяма криза в града, уволняват всичките работници, и него уволняват. Едва имали за една седмица средства, изпояли всичко. Жена му казва: „Да видим твоят Господ какво ще промисли за тебе." Той си отворил прозореца и казва: „Господи, закъсах в тази работа, както виждаш, се влоши, не мога да я оправя, ти ще я уредиш както трябва." Идва по едно време едно дете, носи една умряла гарга. Ударило го по гърба с гаргата. Той казва – Господ ще промисли. Той хваща гаргата и вижда, че има нещо в гаргата. Заинтересувал се как умряла гаргата. Отваря устата ѝ, в гърлото ѝ намира един наниз от бисери. Жената на този фабрикант я изтървала и гаргата я задигнала и като я нагълтала, умряла. Жена му казва: „Господ промисли за тебе." „Господ промисли, но аз трябва да я предам." Тя казва: „Не бивай толкова глупав." Той отива и разправя на господаря си тази случка. Господарят казва: „Ако Господ е промислил за този човек, и аз ще промисля за него." Назначава го на работа.

Та казвам, ние, съвременните хора, сме се обезверили, освен че сме изгубили връзката с Бога и връзката един с друг, но сме дошли до положение – ние губим връзка и със себе си, и в себе си не вярваме. Аз наричам вяра следното. Ако човек в себе си не вярва, ако в Бога не вярва и в ближния не вярва, тогава на кого вярва? Три неща, три опори има, с които човек е свързан. Първата опора аз я наричам Бог, аз я наричам любов. Втората опора, това е вярата, това е самият човек – да вярва в разумното в себе си. Третото положение аз го наричам на ближния, то е надеждата. Ближният е надеждата, то е едно и също нещо. Вярата, това е самият човек. Да вярваш, то е да вярваш в себе си. Да вярваш в любовта, значи да вярваш в Бога. Любовта е велика сила в света. Това е проявление на разумното. Защото казва Писанието – любовта е първият плод, или първото проявление, в което духът става знаен на всички разумни същества.

Апостолът е казал на своите вярващи: „Желайте известни дарби.“ Всеки вярващ трябва да желае известни дарби. Не да бъдем невярващи. Някой казва, че трябва да влезе в Царството Божие невежа. Не, Царството Божие е тук, на земята. То трябва да бъде едно общество от разумни хора, не вярващи хора. Човек, като каже една дума, да не я взема назад. Туй значи човек. Човек, на когото чувствата да не се менят, мислите да не се менят. Да не обещава много, но като обещае, да се не отмята. Каквито малки чувства да има, да не се срамува от своите чувства. Защото човек някой път сам себе си лъже.

И в ума си човек трябва да разчита на малки изменения, дето се появяват човешките дарби. Той трябва да разчита на своите дарби. Ти трябва да знаеш какво ще бъде времето и пространството. После трябва да определиш какво ще бъде времето отвънка. После трябва да разбираш от влиянието отвънка. Срещаш един човек, веднага да определиш този човек какво влияние има, към коя категория спада. Най-първо, трябва да определиш спада ли към добрите хора, или към лошите хора, спада ли към умните хора, или към глупавите, спада ли към учените хора, или към невежите. Туй всеки трябва да знае. Всяка майка, още като се роди нейното дете, още отначало трябва да знае какво може да излезе от него. Тя се заблуждава. Съвременните майки и бащи трябва да разбират закона, дето съпоставят децата си в ранна възраст с туй разумното начало, за да се развият в тях дарбите. Ако онова дете отначало още се смущава от майка, баща, брат, сестра си, то не може да възприема разумността, то ще остане идиот. Ако майката казва: „От това дете човек няма да стане“; бащата казва: „От това дете човек няма да стане“, братът казва: „От това дете човек няма да стане“, тогава, каквото майката казва, каквото бащата казва, каквото братът казва, това става. Че най-малкото дете, за което казват, че няма да стане човек, то казва: „Не, ще стана човек.“ И става, но рядко се случва.

Та в старите времена тогавашните хора се намирали в голямо противоречие как да си уредят живота. Каквото е било тогава, такова е и сега. Само разумното начало е в състояние да оправи нашите работи. Ето аз какво разбирам. Разумното начало само тогава е в състояние да оправи нашите работи. Само чистият въздух е в състояние да оправи нашите работи. Само чистата вода е в състояние да оправи нашите работи. Само чистата светлина, само добрата земя е в състояние да оправи нашите работи. Само разумното – тъй разбирам аз. Някой ще каже: „Въздухът ще оправи.“ Но чист въздухът трябва да бъде. Та казвам, за мене разумното в света аз го вземам, тъй както е дадено, както въздуха, както светлината, както водата, както земята – тъй ако се възприемат, оттам ако почерпим всички онези необходими сили, които са необходими за нашия растеж, за

нашето бъдеще, благо.

Идеята за Бога ние трябва, съвършено трябва да я изменим. Старите идеи за Бога ние трябва да ги бракуваме. Аз съм питал мнозина вярващи хора. Един ден ми дойде един вярващ човек, турил си кръста на челото. Турил си кръста в калпака, слушал за мене някъде. Гледам какъв кръст си направил, един голям кръст. Аз не се кръстя. Той гледа, понеже е великденски пости, дали сирене ще ям, или яйца. Казвам, на него каквото му се яде, това му сервираха. Казвам: „Ти цяла година ли постиш?“ „Не, когато има пост.“ „А пък аз цялото време постя.“ Има два вида нареждане: едно нареждане има цяла година да се пости, пък другото нареждане – половин година да се пости. Ти сега от половината година постиш. Казвам, някой път 40 дена съм постил, 40 дена без да ядеш хляб, без да пиеш вода. Не по малко хляб на 24 часа. Така и дядо, и баба знаят. Да постиш 40 дена, както Христос е постил, веднъж през живота си и да опиташ силата си. Най-после се обръщам към него и казвам: „Колкото ти е голям кръстът на челото, ако толкова ти беше голяма вярата, добре е. Кръстът на главата ти е по-голям от вярата. Ти седиш и ме гледаш, изпитваш ме. Ще ме извиниш, но ти ме гледаш много критически, дали съм прав като тебе. Имаш право да ме гледаш така. Аз те похвалявам, защото, ако дойдеш при мене, и аз те науча на някой лош път, опасна работа е. Но ако опитваш, опитай всичко. Но само да не образуваш лъжливи заключения на онова, което виждаш. Отвори душата си и ако намериш нещо лошо, не ти се сърдя.“ Виждам, че всичко е хубаво, но ние още не сме привикнали. Христос, като дойде на земята, носеше нови неща. Казвам, когато децата се раждат, с бради ли се раждат, с дълги коси ли се раждат. Новото не носи нищо от старото.

Та казвам, божественият дух иска да ни освободи от всички тежести, от терзания, от всички тревоги, които сега имаме, от безпокойства – как ще минем живота, съмнения – дали в ада ще отидем, или в рая. Това са без резултат съждения. Важното нещо в света е да обичаш този, който те обича. Единственото същество, което те обича, то е Духът, божественото. То отвсякъде може да ти говори: от дърветата, от цветята, от слънцето, от хората, от барбазънците. Тогава, дето и да си, ти си гражданин, ти усещаш едно вътрешно успокоение на душата си. Гладен си, туй божественото ти говори: „Не бой се.“ Няма да се минат един–два часа, и работата ще се оправи, намериш храна. Болен си. То казва: „Ще се оправи.“ Гонят те хората. То казва: „Ще престанат тия гонения.“ Лоши са хората. „Ще се оправи тази работа.“ Ама този дявол. „И дяволът няма да те гони.“ От всичко ще се освободиш.

Това е божественото, което сега иде в света. Туй божественото е решило

вече да ни освободи от всички наши заблуждения, да ни развърже от всички ония вериги, които ние сме си турили. Че вече на Господа му е дотегнало да ни слуша, като ходим при него и дрънкаме. Той казва: „Снемете вече букаите. Кой как дойде, никой да не вдига шум.“ Господ казва: „Никой да не дохожда с букаи. Такива обуща, очила, туй нещо да няма.“ Ти ще отидеш при Господа босичък, да няма скърцане на обущата. Ще измиеш краката си хубаво и само на пръсти ще отидеш с боси крака. После ще имаш една хубава копринена розова рокличка с един хубав златен колан. Така ще се явиш при Господа и ще кажеш: „Господи, много ти благодаря за всички добрини, които си ми дал през живота ми, да се уча. Много ти благодаря за твоите благости, които съм имал.“

„Благословен Господ, Бог наш“
Тайна молитва

Тридесет и седма неделна беседа
25 юни 1933 г., неделя, 10 часа

1933_06_28 Свещената област на живота
лекция пред общия окултен клас

СВЕЩЕНАТА ОБЛАСТ НА ЖИВОТА

Размишление.

В живота съществува една област, която наричам свещена. Това, от което човек черпи своята морална сила, иде, именно, от тази област. Често се говори за благородни, възвишени неща, чиято основа не е на земята, но в друг някакъв свят. За да почувстваш влиянието на великото в света, трябва да проникнеш дълбоко в живота, да се свържеш със свещената област. Само така ще се повдигне душата ти. Искаш да бъдеш добър, морален, кротък, добродетелен и правиш усилия, но в края на краищата резултатът от усилията ти остава безплоден. Колкото постига пияницата, който ту се отказва от виното, ту отново се връща към него, толкова и ти успяваш. – Какво да правя? – Застани на една здрава основа и оттам започни. Моралът, възвишеното в света си имат своя специфична основа. Не можеш да бъдеш морален, ако живееш само за себе си. Не си морален, ако живееш даже и за другите. Истински морален е този, който живее първо за Бога, за Цялото. Ако живееш само за себе си и за своите ближни, каквито жертви и да правиш, всякога ще останеш разочарован. Това значи да живееш за частите. Обаче, като живееш за Цялото, за Бога, всички жертви, както и животът ти, ще се осмислят.

Мнозина, като не разбират живота, питат се, що е морал, какво представя добрият живот, какво е сладчината. За да познаеш сладчината, трябва да я опиташ. Не можеш да кажеш, че нещо е сладко, ако не си го вкусил. Не можеш да кажеш кой живот е добър, ако не го живееш. – Ама искам да живея добре. – Това са празни думи. – Искам да постъпвам добре. – И това са празни думи. Влез в добрия живот, между добри хора и ще знаеш какво представя той. Ако влезеш в лошия живот, каквито усилия да правиш за добър живот, лошо ще живееш. – Тогава да се подобрят условията. – Това е празна философия. Когато му е широко около врата, българинът обича да говори на едро, т. е. да философства. Казват му: Глад има. – Ще търпят. – Държавата иска пари. – Нека си иска. Седи той спокоен и на едро реже дървото. – Бирникът дошъл, събира данъците и който няма, бие на общо основание. – Така ли? Няма какво да се прави, ще съберем оттук-оттам и ще платим. Докато му беше широко около врата, философстваше; като му туриха веригата на врата, започна да дяла дървото на ситно и да мисли. Веригата представя страданията в живота. Те го ограничават и карат да мисли правилно. Това, което ограничава и измъчва човека, не е свещената област.

И тъй, само онзи може да влезе в свещената област, който живее в мир със себе си и с окръжаващите, в радост и веселие, в блаженство и изобилие.

Той живее добре и желае доброто на другите. Щом влезеш в свещената област на живота, с това заедно се изменят и чертите на твоето лице. Носът, устата на такъв човек са правилни. Невъзможно е той да има заострено ухо и песимистична уста.
Чувате да се казва, че човек трябва да се осигури. – Кой се осигурява? – Само онзи, който не живее в свещената област. Право е желанието му да се осигури, но методът му е крив. Бащата осигурява децата си, но той сам умира. Децата му са осигурени, но и те умират. Каква осигуровка е тази, в която хората умират? Говори се за морал, но живеят в безморалие; говори се за здраве, но всички боледуват; стремят се към богатство, но бедни умират; говорят за щастие, а са нещастни. – На какво се дължи това? – На факта, че хората са далеч от свещената област на живота. Ново разбиране е нужно на хората. Щом дойдат до това разбиране, те ще видят, че и сиромашията, и богатството са здравословни състояния за човека. Беден си, защото си давал: днес един чувал, утре друг чувал, докато раздадеш всичкото си богатство. Всичко ще дадеш, но и за себе си ще оставиш – своето вътрешно богатство. Това значи да влезеш в свещената област на живота.
Често хората, със своите разбирания, искат да заставят Бога да мисли и да постъпва като тях. Това е невъзможно. През цялата вечност това не може да стане. Да постъпва Бог като нас, това значи да се унищожи вечността. На въпроса, защо Бог постъпва така, а не иначе, това е Негова работа. Ти искаш да си построиш къща и не обръщаш внимание на времето. Дъжд вали, студено е, а ти градиш. Каква ще излезе тази къща? Ще направиш една колиба, ще се скриеш в нея, като в дупка, и ще си въобразяваш, че си направил много нещо. Погледнеш към къщата си и казваш: Красива е моята къща! Питам: Като имате къщи, здрави ли сте? Какъв е покривът на вашата къща, каква е вентилацията? В бъдеще всеки може да си направи каквато къща иска. Няма по-лесно нещо от това, да си направиш къща. Ако искаш къща на един етаж, на два или повече етажа, ще можеш в скоро време да я направиш. Искаш да бъде мебелирана, ще я мебелираш. – Кога ще бъде това? – Когато влезете в свещената област на живота. Докато сте вън от тази област, ще градите къщи от камъни и тухли. Каквато е къщата, такъв си и ти.
Казваш: Човек ще стана! – Какъв човек ще станеш, ако живееш в къща, направена от кал и пясък? Ще живееш в къща от камъни и тухли и човек ще станеш! Има смисъл да си направиш къща, но от най-хубавия материал, с който природата разполага. Знаете ли, какви изпарения стават в къщите на сегашните хора? В тези къщи бабата и дядото се сърдели, синовете и дъщерите също се сърдели, снахите и зетьовете – също. Това е отрова. Какво добро се очаква от тези къщи? Всеки гняв, произлязъл без причина, е отрова. Има един гняв, наречен свещен. Той се проявява само един път през деня. Гневиш ли се по няколко пъти през деня, организмът

ти е изложен на отравяне. Най-после, заболяваш и викаш лекар да се произнесе за болестта. Той казва, че неразположението се дължи на разстройство на сърцето, стомаха или бъбреците. Причината за болестта е, че ти не живееш в свещената област.
Как се познава кой живее в свещената област? Очите на такъв човек са ясни, чисти. Погледът му е мек, приятен. Той не се съмнява в хората. Като се срещне с някого, гледа на него като брат. Защо трябва да измерваш човека от главата до краката? Висок съм 165 см, не съм планина. Не съм нито Витоша, нито Рила, нито Хималаите. Да измерваш планината има смисъл, но да измерваш човека, това е дребнавост. При това положение не можеш да се ползваш с почитта и уважението на хората. Ако живееш в свещената област, ще бъдеш почитан и уважаван. Само онзи извор се посещава, който дава изобилно вода. Само онзи човек се уважава, от когото блика живот, енергия. При това, водата на извора трябва да бъде доброкачествена. Човек представя малък извор, поставен на свещената основа на живота.
Всички хора – религиозни и светски, прости и учени, както в миналото, така и днес, се спират на въпроса за свещената област на живота и съзнателно или несъзнателно дават известни обяснения за нея. Кой каквото е видял и разбрал, все го изнесъл. Всеки иска да приложи нещо от правилата на този живот, но се натъква на мъчнотии. Само едно правило може да приложи човек, а именно – милосърдието, като външна страна на любовта. Милосърдният се интересува за болните, за страдащите, за бедните. Обаче, любящият има предвид друго – целокупния живот. Като срещне здрав човек, той тръгва с него на разходка: качва се по планини, по високи върхове, прескача пропасти. Той лесно минава препятствията. Който падне в пропастта, не е здрав. На помощ му иде милосърдието. Не те пита, защо счупи крака си, но ти помага; не те пита, защо си нещастен, но ти помага. Обаче, любовта казва: Ти счупи крака си, нещастен и сиромах си, защото не си живял по моите закони. – Обидиха ме. – Как може човек, който те обича, да те обижда? Ако ти си живял според законите на любовта, никой не би могъл да те обиди. – Никой не ме обича. – Не говориш истината. Ако никой не те обича, ти си в безлюбието, т. е. в опаката страна на живота.
Сега аз искам да оставя една идея в ума ви – идеята за любовта, т. е. за свещената област на живота. Не искам да ви морализирам, да ви кажа как трябва да живеете. Ако остане днес да ви говоря по това, вашата работа е загубена. Аз искам да ви обърна внимание на следното: Живейте, както сте живели; мислете, както сте мислили; чувствайте, както сте чувствали. Имам предвид онова време, когато сте били чисти, любящи. В мисълта и чувствата на сегашните хора има едно задръстване. Човек се намира в положението на онзи, който има стегнат стомах. Той яде, но е задънен, не се пречиства. Какво струва това ядене? Приемаш, а не даваш и, в резултат,

страдаш и боледуваш.
Царят на едно царство запитал един от своите видни философи: Кое носи най-голямото щастие на човека? – Да бъде отпушен, свободно да приема и дава – отговорил философът. – Нима да бъдеш богат не е най-голямото щастие? Философът повторил: Най-голямото щастие на земята е да бъдеш отпушен. Царят пак останал на своето мнение. Случило се, царят заболял и десет дена бил запушен. Философът го посетил и запитал: Сега какво ще кажеш? Кое е най-голямото щастие? – Да бъдеш отпушен.
Всички хора трябва да бъдат отпушени, нечистотиите да излизат свободно от тях. Приемай чистото в себе си, изхвърляй нечистото навън. Не допущай нищо нечисто в себе си. Ако попадне нещо нечисто в тебе, веднага го изхвърли навън. Оставиш ли го за следния момент, положението ти ще се влоши. – За кого се отнася това? – За всички. – Де ще намерим това? – В свещената област на живота. Тя е място на абсолютна чистота. Докато живееш в нея, всички ще те обичат и уважават. Няма по-голямо благо за човека от това, да влезе в тази област. Това всеки може да опита. – Как? – Като влезе в свещената област. Тогава човек казва: Сляп бях, но сега виждам. Можеш ли да завиждаш на някого, щом прогледаш? Ти владееш цялата земя. Какво искаш повече? Че някой имал десет декара земя, нека има. Ти си по-богат от него.
Сегашните хора не могат да се радват. Виждаш един красив човек, но не се радваш, искаш да бъдеш като него. Виждаш един учен, пак не се радваш, искаш да бъдеш като него. Защо не се радваш на красотата и знанието на човека? Не можеш ли да бъдеш учен като него? Кое може да те направи учен? Ще работиш, ще учиш и ще придобиеш знание. Обаче, аз говоря за истинското знание, а не за преходното. Учен си, но не знаеш де си бил преди хиляда години. Каква ученост е тази? Ученият ще ти говори за състава на слънцето, какви елементи влизат в него, но ако го запиташ, има ли хора, живот на слънцето, ще каже, че там всичко е в разтопено състояние. И този човек минава за учен! Попитайте учения, де отива човек след смъртта, да видите, какво ще ви каже. Ако е православен, ще каже, че умрелият отива в ада; ако е евангелист, същото ще каже; ако е мохамеданин, ще каже, че е в джендема. Изобщо, за обикновения човек се мисли, че отива в ада, да изкупи греховете си. Който не е живял според законите на свещената област, непременно отива в ада. Едно е вярно: след смъртта човек остава там, дето е бил, но в друго поле. Животът след смъртта не е нещо механическо. От състоянието на човека зависи де ще бъде след смъртта си. Ако е лек газ, ще се издигне на височина 4 – 5 километра във въздуха и там ще спре. Ако е тежък газ, ще потъне на дълбочина 100 – 200 м в земята. Значи, тежестта определя мястото на човека в другия свят. Като умре, човек става много малък, не заема никакво пространство.
Една окултна теория описва живота на човека след смъртта. Първо

ограбват тялото му. Духове се нахвърлят върху вътрешните му органи и го разграбват. В това време той излиза от тялото си и влиза в невидимия свят, дето започват да го гонят неприятели. Тук душата на човека постепенно се смалява и става почти невидима. Така тя се спасява от неприятелите си. Като душа, човек изгубва външната си форма, всичкото си величие, но се спасява от разбойниците. После той скърби за изгубеното величие. Той се превръща на точица, която всеки вятър може да понесе в пространството. Като се види в това положение, той си казва: Едно време бях голям; правех, каквото исках, а сега вятърът ме носи като прашинка из въздуха. Какво уважение ще имаш като прашинка?
Като говоря по този начин, не искам да ви разочаровам, но да обърна вниманието ви върху разумната страна на живота. Всяка форма, малка или голяма, в която Божественото не функционира, представя център на всички нещастия на хората. Следователно, ако човек не е проводник на Божественото, ще бъде проводник на човешкото, отдето идат мъчнотиите и нещастията. – Какво значи да живееш добре? – Това значи да бъдеш проводник на Божественото, което носи щастие за всички хора на земята. Ако хората станат проводници на Божественото, всички противоречия ще се разрешат моментално. Бедният страда, защото не може да се справи с бедността. Богатият иска да му помогне, но той не вярва и бяга от него. – Как се помага на човека? – Ако има нужда от обувки, дрехи, шапка, ще му купиш; ако има нужда от хляб и ядене, ще му купиш. Дрехите, шапките и обувките се купуват един път през годината, а хлябът и яденето са нужни всеки ден. Разумният човек прекарва деня с малко, а светията с още по-малко. Достатъчно е да има пет лева в джоба си, като подквасa, за да разполага с тях всеки ден. Днес бръкне в джоба си, извади петте лева. И на другия ден същите пет лева са в джоба му. За предпочитане е всеки ден да имаш по пет лева в джоба си, отколкото хиляди и милиони лева в банката, която всеки момент може да фалира.
Един българин внесъл 600 хиляди марки в една германска банка и си казал: Осигурих се вече, няма за какво да мисля. Обаче, един ден банката фалирала, парите се обезценили и той изгубил всичко. След време той получил писмо от банката, в което му пишели: Господине, вложената от вас сума – 600 хиляди марки е толкова малка, че не заслужава да се води партида за нея в книжата. Като отишъл в банката, чиновникът му казал: Господине, сумата ви е толкова малка, че не може да се вписва в книжата ни. Трябва да се прибавят към нея още 600 хиляда марки, за да може да се впишат в отделна партида. Един милион и двеста хиляди марки се равняват на български 50 стотинки. В бъдеще, сегашните идеи, които сте натрупали в ума си, няма да струват и 50 стотинки български. Какво ще правите тогава? Като заминете за другия свят, няма кой да ви посрещне. – Защо? – Не обичате Бога. Който обича Бога, още с излизане от тялото си ще го поеме файтон или такси, както св. Илия замина за другия свят с

огнена колесница. Лошо е да заминеш за другия свят без колесница. А пък умрелият върви подир колесницата. Казват за него, че е отишъл на оня свят. Той, горкият, върви подир колата и се чуди: всички мислят, че е на оня свят, а той не може да си обясни, до какво положение дошъл, да му носят тялото и той да върви подире му. Онзи свят – това е свят на страдания, на големи разочарования. Ще попитате, това вярно ли е. – Твоите пари, които внесе в банката, вярно ли е, че влязоха там, а после изчезнаха? Две хиляди банки в Америка, в които бедните хора влагаха спестяванията си за черни дни, фалираха. Бедните хора останаха без средства, парите изчезнаха и черните дни дойдоха. Две хиляди банки фалираха с милиарди долари. Вие се осигурявате в банки, които фалират. Добре е да се осигурявате там, дето банките не фалират.
Днес всички хора говорят за осигуряване, но истинското осигуряване е в свещената област на живота. Който живее в тази област, всички каси се отварят пред него. При един американски милионер отишъл един проповедник, да му говори за Бога. Цял час му проповядвал и милионерът му дал само половин долар. Ще кажете, че банкерът е голям скъперник. При същия милионер – банкер отишла една млада мома. Тя влязла в кантората му и вежливо му се поклонила. – Заповядайте, какво обичате? Моля да дадете вашата лепта за благотворителна цел. Банкерът веднага извадил една голяма сума и казал: Вземете това и когато обичате, пак дойдете [елате?]. Аз съм на ваше разположение. Ще кажете, че момата хипнотизирала банкера. – Не, тя живее в свещената област, знае законите и постъпва разумно. Тя дава нещо от себе си. Тя е проводник на Божествените блага, които внасят здраве в човека. Достатъчно е само за момент да проникне Божественото в човека, за да го обнови: болният става от леглото си; обезсърченият се насърчава. Той прониква в свещената област. Няма по-голямо благо за човека от това, да бъде проводник на Божественото. – Аз влизам в едно религиозно общество. – Това нищо не значи. Може да си в обществото и да не си в свещената област. Критикуваш този-онзи, че не живеят добре. – Как трябва да се живее? – Ама този не ме гледа добре. – Как трябва да те гледа? – Според мене, приятен поглед е този, който помага на човека да излезе от мъчнотиите си: ако е беден, да се възмогне; ако е болен, да оздравее; ако не е почитан от хората, да започнат да го почитат. Какво ще кажеш за такъв поглед? Ще кажеш, че ти е приятен. Много естествено, такъв поглед има онзи, който живее в свещената област.
Какво ще кажете за човек, който още при първа среща ви казва: Голям грешник си. Виж колко криви са краката, ръцете, очите ти! Като чуеш това, ти се свиваш, мъчно ти е, че не си красив. Да виждаш грешките на хората, в това няма никаква философия. Правилно е да виждаш красивото в човека, да го цениш заради Божественото в него. Ако го е занемарил, това е друг въпрос. Важно е, че в човека е вложено нещо велико, което трябва да се

използва. Като работи върху себе си, човек може да се изправи и даде път на Божественото.
Време е човек да се освободи от обикновените разбирания и от обикновения начин на разсъждение. Той е недоволен, че работите му не се нареждат, както трябва. Казвам: Бъди доволен от всичко и благодари на Бога, че живееш. – Слязох долу, в гъстата материя. – Благодари, че не си паднал още по-долу. Колкото долу да слезеш, няма да стигнеш дъното на океана. И най-тежките параходи не могат да паднат до дъното. И човек не може да потъне до дъното. Има гемии из моретата, които с години се блъскат без моряк, без капитан, но не потъват. Обаче, те стават причина за катастрофи. Достатъчно е да се блъсне в тях някоя лодка или параход, за да се наруши равновесието им. Човек без идея прилича на гемии [гемия?] без капитан. Страшно е положението на такъв човек. Той се блъска по вълните на морето с години, без да принесе някаква полза.
Сега вие искате да осмислите живота си. Животът е осмислен, няма какво да го осмисляте. Казват: Второто пришествие е дошло. Ти боледуваш, за тебе второто пришествие е дошло. Какво е второто пришествие? Не е въпрос да умреш, но гледай при второто пришествие да възкръснеш. Тогава всички трябва да възкръснат. Ако не можеш да станеш от леглото, какво те интересува второто пришествие? Да излезеш от ограниченията, това е второто пришествие. Беден си, да се освободиш от бедността; не си зачитан, да се махне незачитането; смущаваш се, да се махне смущението. Да се освободиш от всичко, което те мъчи, това е второто пришествие. Да дойде положителното. Кое е положителното? Ние сме опорочили любовта. Ти обичаш някого. Веднага хората влагат еротичното в това чувство. Какво лошо има, че обичаш някого? Вие приличате на онзи турчин, който след женитбата си бил принуден да отиде на гурбет. Жена му още не била родила. След 20 години той се върнал у дома си. Срещнал един дервиш и поискал да види, какъв му е късметът. Дервишът му казал: Три пъти мисли, преди да направиш нещо. Той си казал: Не го ли зная това? Жал ми е за парите. По пътя си мислел за жена си, дали ще я намери жива. Като стигнал в къщи, гледа: Жена му жива и здрава, при нея седи един млад момък. Той я прегръщал и целувал. Като видял това, турчинът дигнал пушката да я убие. Но веднага си спомнил думите на дервиша и се въздържал. В това време чул, че момъкът казва на жена му мамо. Сепнал се той и си казал: Какво щях да направя! Това е нашият син, който в мое отсъствие пораснал. Така и ние имаме изопачени идеи, които често ни вкарват в беда. Да обичаш някого, това е от Бога. Роденият от Бога обича всички хора. Горко на онзи, който не обича!
Като ученици, вие трябва да работите за изправяне линиите на лицето си. Често се обезформява устата. Тя не трябва да се обезформява, защото е жив извор. Нито очите, нито лицето трябва да се обезформяват. И до старини чертите на човека трябва да бъдат правилни. Космите на

праведния човек са прави. И като прекараш пръстите си в косата му, ще знаеш, че този човек живее добре. От гледище на свещената област, хората се отклонили от Божественото. Който не дава достатъчно храна на тялото си, скоро се изтощава. Който не дава достатъчно храна на своя ум, изтощава го. И сърцето се изтощава, ако не му се дава нужната храна. При сегашните условия се налага нова посока на живота. Ще се явят хора, извори на новия живот. Като срещнеш такива хора и ги наблюдаваш, ще видиш, че в маниерите, в погледа, в говора им нищо не внася съблазън. От пръв поглед, такъв човек ти внушава доверие. Касата ти е отворена, ти излизаш, влизаш вкъщи, но имаш пълно доверие в този човек – той никога няма да злоупотреби с твоето доверие. Това е истинският живот.
Като се върнем на небето, никога да не сме злоупотребили с онази свобода и онова благо, които Бог ни е дал. Не само пред лицето на Бога да се явим свободни и изправни, но и пред ония милиони същества, които ще ни погледнат така благосклонно, че ние ще почувстваме, какво нещо е животът. Ще кажеш: Какво слабо разбиране за живота съм имал. Върнете ме на земята; аз искам да изправя всички погрешки, които съм направил. Това е истинската философия: Да не злоупотребяваме в целия си живот със свободата и доверието, които Бог ни е дал. Единствен, който има доверие в нас, той е само Бог. Единственото същество, което не се съмнява в нас, то е Господ. Той никога не гледа на лошата страна на човека. Когато е нужно, Господ праща някого да му каже да изправи някоя погрешка. Бог има най-хубавото разположение към всички същества. Христос казва: „Отец никого не съди, а е дал съдбата на Сина.“ Той еднакво гледа на всички и вижда дълбоките работи. За Него няма нищо лошо. Когато дойде да разглежда нашето положение, Той изхожда от наше гледище. Погледне и казва: Много добре. Дали се радваш или скърбиш, и в двете положения ти ще получиш нещо. Вие имате много добри придобивки, за което мога да ви похваля. Желая ви да имате повече. Богатият има достатъчно, но той желае да бъде още по-богат. Вашите хамбари са пълни с жито, но вие още не сте яли хляб. Вие мязате на българските селяни през турско робство. Те имали и мляко, и кафе, но всичко продавали. Например, някоя селянка си направила кафе с мляко, и всички казват: Представете си, кокона станала, тя пие мляко с кафе. Тези, дето я осъждат, могат също да си направят мляко с кафе, но не си правят. И симит [симид?] отгоре си купила! Всеки от вас може по две кила мляко да изпие, по два, по три симита да изяде, защото е вкусен симитът. Едно време българите ядели симита с хляб.
Често вие поддържате своеобразни идеи. Например, намирате, че не трябва да се работи много, че физическата работа не е за вас. За светията е определено един час физическа работа, три часа за сърцето и седем часа умствена работа. А някои от вас не работят. И ето, вследствие бездействието, започва известна деформация в организма. Почвате да усещате болки в главата, в корема, в краката, в ръцете. Добре е да имате

градинка, да работите най-малко по един час, за да се освободите от непотребната енергия. Ще копаете с мотиката, ако искате да бъдете здрави. А вие казвате: Не съм богат. Да има някой да ми работи. Не, по един час трябва да работите земята. Във вас има отрицателни енергии, които трябва да влязат в земята. Английският държавник Гладстон, преди да отиде в парламента, упражнявал се физически – режел дърва. И германският император, след екстернирането му в Холандия, режел дърва. Ако той режеше дърва, преди да отиде в Холандия, работите на Германия щяха да бъдат по-добре. Мислете право преди да извършите една постъпка. Да не бъде късно, след като направите погрешката.
Духовната наука е за възстановяване на тялото, на мозъка, на сърцето. Вие трябва да имате здраво тяло, здрав мозък, здраво сърце. Ако не можете да изправите тези органи, тогава къде е човекът? Казвате: Като идем на онзи свят, там ще се изправим. На онзи свят има друга работа. Тук, на земята, трябва да имаме здраво тяло. Казвате: Болестите са за добро. – За добро са те, но нищо не придобивате от тях. Какво ще добиеш, ако стомахът те боли, ако имаш болка в гръбначния стълб или ако те боли зъбът? Бих желал зъбите ви да са здрави; очите ви да са здрави, да можете да четете. Като дойде време да си заминете, ще повикате близките си и ще кажете: Имам вече няколко писма от приятелите си, трябва да се върна при тях. Връщам се в невидимия свят такъв, какъвто съм. Възгледите, които имате, можете да ги държите, не искам да ги напущате. Но ако ви смущават, освободете се от тях. Имаш някои наследствени черти. Те не са твои, има нещо неблагородно в тебе. Те са наследени от твоите деди и баби. Значи, за да бъдеш здрав и доволен от живота си, трябва да работиш. Ти се молиш на Господа, искаш да дойде ангел да ти донесе благата. Не, ще се спретнеш на работа. Като станеш сутрин, трябва да свършиш определената работа. Онова, което спечелиш през деня, по който и да е начин, показва, че си могъл да постигнеш една малка придобивка. Аз наричам придобивка, след като си работил, да бъдеш доволен от работата си през целия ден.
Казвам: Трябва да работим върху себе си. С нашите мисли ние оформяваме или деформираме органите си – тялото си. Мнозина от вас са деформирали устата си. Това се дължи на крайното въздържание в чувствата, поради което устните са изтънели. На някои устните са по-дебели, отколкото трябва. Устата е израз на любовта. Следователно, не може да бъде щастлив онзи, на когото устните са тънки. Правилно е човек да държи устата си леко отворена. Изобщо, човек има две врати: носът – врата за дробовете и устата – врата за стомаха. Казваш: Аз дъвча храната си много. – Правилно приемаш гостите си. Дъвкането означава посрещане на гости. След това, сваляш горната си дреха, разговаряш се с тях. Те влизат през главния вход.
Изучавайте света, създаден от Бога. И вие, като ученици, ще изучавате анатомия, физиология, математика – всички науки. Мнозина изучават

окултните науки – хиромантия, физиогномия, астрология. Други изучават гледането на кафе, на карти. Това са отвлечени науки. Гледаш носа си и нищо не разбираш; гледаш устата си, също не разбираш. Хвърляш на боб, гледаш на кафе, там всичко разбираш. Математика не разбираш, но на кафе разбираш. Не е лошо да гадаеш на боб, на кафе, на карти, но и за това е нужно знание. Ето защо, изучавайте същественото. Достатъчно е да погледнеш цвета на едно растение, за да познаеш, какво е то. По цвета на някои растения се познава, дали ще вали, или не. На същото основание, по ръката на студента може да познаеш ще го скъсат ли на изпита или не. Погледни ръката си и разбери, ще спечелиш или не. Ако искаш да знаеш как вървят работите в дома ти, погледни вътрешната страна на ръката си. Чудиш се някога, как бабите познават на боб, на карти и казваш: Добре гледа тази жена. Защо гледа добре? – Защото казва, че работата ти ще върви добре. Само на разумния човек работите вървят добре. Глупавият всякога остава назад. Той мисли, че е щастлив. – Да, ако работи, ако е разумен. Как се познава щастието на човека по ръката? – По особени знаци. В глупавия тези знаци имат противоположна посока.

Като изучавате ръката на човека, внимавайте на нейната форма; да ви е приятно, че можете да разберете, как се развива този човек. Бог изисква от нас само едно: да изучаваме вложеното от Него и да го развиваме. Така, именно, ще ви поставят на изпит. Ще видите, доколко сте разбрали онова, което е вложено във вас. Мнозина ще бъдете скъсани на изпита, особено по анатомия. Ще ви питат за сърцето, за стомаха, за дробовете, за техните функции и от това ще разберат, как сте учили. Казвате: Колкото да сме учили, в края на краищата, червеи ще ни ядат. Много естествено, тялото остава на земята. Под „тяло" разбирам грубата физическа дреха. Обаче, на онзи свят ще се явиш с онова тяло, което Бог ти е дал. То е тялото на душата. Ангели ще вземат това тяло. Какво ще кажете на Баща си, като се явите при Него? Ако съм на ваше място, ще кажа: Бих желал да направя повече от това, което съм направил. Не съжалявам, че не съм направил повече, но като съзнателен човек, желая поне в бъдеще да направя нещо повече. Това трябва да бъде импулсът на деня. Следователно, станеш от сън, кажи си: Днес искам да направя повече, отколкото вчера.

Желая ви всеки ден да правите два пъти повече, отколкото предния ден. Да остане в ума ви следния стих: „Господ ще изтрие от очите ви всяка сълза."

Т. м.

41. *Лекция от Учителя, държана*
на 28 юни, 1933 г. София. – Изгрев.

1933_06_30 Живот и идеал
лекция пред специалния клас

ЖИВОТ И ИДЕАЛ

Т. м.

Кой от вас се опитвал да нарисува образа на идеалния човек?

Как определят писателите и поетите понятието „идеал“? Макар и отвлечено понятие, идеалът е свързан със живота. Вън от живота, идеалът не съществува. Онзи израз на живота, който постоянно се реализира и остава нереализиран, или постоянно се осъществява и остава неосъществен, е идеал. Това, което се постига само за момент, не е идеал. Идеалът постоянно се постига и пак остава непостигнат. Идеал ти е, например, да станеш богат. Колко богат можеш да станеш? Сам за себе си не можеш да станеш богат, хиляди хора трябва да се кооперират с тебе. Имаш идеал да станеш учен. Сам не можеш да станеш учен, хиляди учени трябва да се кооперират с тебе. Преди тебе хиляди хора са работили в областта на науката. За да станеш учен, ти трябва да събереш всичкото тяхно знание.

Като ученици, вие трябва да имате ясна представа за всяка мисъл, която минава през вашия ум. Мисълта е важна не само като процес. Например, лесно се говори за музиката, но в нея има ритъм, пластика, израз. Изразът се отнася до външната страна на музиката, а ритъмът – до вътрешната страна. Пластиката пък е прилагане на ритъма. Дето има пластика, там е красотата. Значи и идеалът, който има отношение към красотата, е пластичен, устойчив. Идеалът е сила, с която човек може да си пробие път навсякъде. С един лев можеш ли да си пробиеш път? – Не можеш. Колкото и да казваш, че този лев е разменна монета, никой няма да му обърне внимание. Всеки ще го погледне и ще си замине. Много естествено, един лев е това, не са хиляди и стотици хиляди левове. Друг е въпросът, ако знаеш добре поне един чужд език. С него ще си пробиеш път в тази страна, чийто език знаеш. Ако знаеш 10 езика, ще си пробиеш път навсякъде. Според някои, идеалът е цел, към която човек се стреми. Например, стремиш се към планинския извор. Защо се стремиш? – За да задоволиш жаждата си. Като уталожиш жаждата си, ти възстановяваш силите си. Следователно постигането на известен идеал възстановява силите на човека. И наистина, когато изгуби идеала си, човек губи силата си.

Да живееш без идеал, значи да си човек без вяра. Някой казва: „Аз не вярвам в хората, не вярвам в природата, в нищо не вярвам“. – Не вярваш в

хората, но ги търсиш. – „Не искам да бъда богат." – Не искаш богатство, но го търсиш. – „Не искам да бъда учен." – Не искаш да бъдеш учен, но търсиш знанието. – „Не се интересувам от общественото мнение." – Не се интересуваш, но търсиш общественото мнение. Ти търсиш всичко онова, което отричаш. Всичко отричаш и вярваш в това, което отричаш. Казваш, че не се страхуваш, а дрехите ти треперят от страх. Страхът има велико предназначение. Всичко, което е на място, допринася известно благо на човека. Щом нещо не е на място, то го спъва. И най-голямото благо, не на място приложено, причинява голямо зло на човека. Например, голямото богатство, неправилно използвано, причинява нещастие. Какво ще правите с това богатство? Как ще го разпределите? За какво ще ви послужи то, не знаете. Искате да бъдете учени. Какво ще правите със знанието, което имате? Някой от вас е астролог, може да предсказва какво ще стане след хиляда години. Къде ще приложи това знание? И в най-голямото богатство, и в най-голямото знание се крие известна горчивина. Значи сладкото и горчивото са две крайности в живота, които взаимно се неутрализират. Горчевините в живота се лекуват със сладостите. Горчевините причиняват страдания, а сладостите – радости. Радостта има за цел да премахне горчивината. Горчивината е външната страна на скръбта. Горчива е скръбта, като пелин. Някои употребяват пелин против треска. Като ѝ дадеш пелин, тя бяга вече навън. Треската, както и всички други болести, се дължи на живи същества. Скръбта и радостта също се дължат на живи същества. Когато детето заболее, майката търси лек против болестта и като намери такъв, тя се радва.

Питам: Кое радва майката? – Детето. Кое радва учениците? – Знанието, което придобиват. – Кое радва поета? – Поезията, която той пише. – Кое радва музиканта? – Музиката, която го вдъхновява. Четете поезията на някой поет, или слушате произведението на даден музикант и знаете, че зад всичко това се крие едно разумно същество – поетът или музикантът.

И тъй, зад проявения живот се крие нещо разумно, т.е. Великата Разумност. – Какво се крие зад непроявения живот? – Нищо не се знае. Проявеното не се забравя. Ако нещо се прояви и се забрави, това показва, че му липсва интензивност. Изобщо, интензивните неща не се забравят. Има една страна в живота, в която всичко може да се прояви. Някога човек се намира в положението на дете, което стои на морския бряг и наблюдава морето. Вълните непрекъснато заливат брега и заличават стъпките му. Така и вие, пишете нещо, но вълните заличават написаното. Има една област в живота, дето всичко се заличава. Не влизайте в тази област. Тя е неутралната зона в живота. Там нищо не може да се направи. Щом напишеш нещо, вълните ще го заличат. Вземете, например, отвлечената идея за доброто. Всеки иска да бъде добър. Какво се разбира под

понятието „добър“? Какво означават думите „искам да бъда добър, силен, умен“? Ако си добър, непременно ще бъдеш силен. Добрият не може да бъде слаб. Когато добрият влезе в среда между размирни хора, без да говори, без да прави някакви движения, всички млъкват. – Как става това? – Той излъчва от себе си сила, която внася разположение в хората. Добрият излъчва мекота и топлина, която може да смекчи температурата и в най-студената стая. Силният може да те носи на ръце, но не и да те стопли. И учениците носят учителите си на ръце, но някога зле им отмъщават. Едни от учениците носят учителя си на ръце, когото обичат; други ученици използват случая да отмъстят на учителя. Те го носят, но същевременно го щипят. Като го свалят на земята, учителят казва: „Никога вече няма да се оставя да ме носят ученици“. Помнете: Вие трябва да се справите с противоречията на вашия ум и на вашето сърце. Има противоречия в живота, с които също трябва да се справите. Ти си свършил университет, имаш много знания. Знаеш как се върти земята около оста си и около слънцето; знаеш как се движи луната, можеш да решаваш и най-мъчните задачи. Обаче един ден минаваш през една гора и срещу тебе излиза мечка. Какво ще правиш сега? Как ще приложиш знанието си? Да бягаш, не можеш, краката ти се подкосили от страх, а мечката бяга по-бързо от тебе. Да се качиш на едно дърво, не можеш, не си сръчен, а то е далеч от тебе, ще срещнеш мечката; да стреляш срещу нея, пак не можеш, ръцете ти треперят. Как ще се справиш с мечката? Може да се намерите и пред друга мъчнотия. Както вървите, виждате, че пред вас иде трен. Ако останете на пътя, той ще ви смачка, няма време да спре. Който разбира движението на стрелките, лесно ще се справи с положението. Ще врътне една от стрелките, и тренът ще вземе друга посока на движение. Следователно всяка идея има свой специфичен начин на прилагане. Затова трябва да изучавате формите и законите, на които се подчиняват идеите. Също така, за да се справите с противоречията в живота, вие трябва да разчитате на своя ум, на своето сърце и на своята воля. Да разчиташ на тях, това значи да ги владееш. Попаднал си в тропическа зона и се натъкваш на една голяма боа, дълга 7–8 метра. За да я избегнеш, трябва да бъдеш предвидлив, да носиш един съд с прясно мляко. Като видиш боата, остави съда с млякото на пътя ѝ и бягай. Там е спасението ти. Ако речеш да се качиш на дърво, тя се качва по-добре от тебе.

Какво представя боата в живота? Тя не е нищо друго, освен разбойници, които ви обират. Ти носиш мляко със себе си – твоето богатство. Остави котела с млякото на разбойниците, вдигни ръцете си нагоре и бягай. Като употребят млякото, те ще оставят котела за тебе. Котелът, това е твоето тяло. Ти пак ще забогатееш, т.е. отново ще напълниш котела с мляко. За онзи, който знае законите, лесно се придобива богатство. За онзи, който не

знае законите, придобиването на богатството е събиране просо от земята. Ако разпилееш иглите си в тревата, как ще ги събереш? Умният взима един голям магнит и го насочва към мястото, дето са иглите. Всички игли се полепват по магнита. Той ги прочете, туря ги в кутия и си отива. Глупавият рови из тревата с часове и пак не може да ги събере. Ученият лесно се справя с мъчнотиите си. Той има знания, с които разполага всеки момент. Някой казва: „Аз разчитам на Господа". Добре е да разчиташ и уповаваш на Господа, но пръв ти трябва да работиш. И господарят казва, че разчита на слугата си. Но тъкмо когато разчиташ на слугата си, той заспива. Тогава? Ами ако слугата ти се разболее? В края на краищата, ти ще се убедиш, че първо трябва да разчиташ на себе си, а после на другите.

Често вие разчитате на новите идеи повече, отколкото на себе си. Приемеш едва нова идея и хвърчиш от радост. Да, но тази идея трябва да се приложи. Твоят слуга може да ти помогне, може и да не ти помогне. Какво ще правиш тогава? Трябва да я приложиш, да знаеш по какъв начин става това. За да постигнеш нещо, трябва да бъдеш умен. Двама българи следвали по математика в Русия. Единият от тях живял в едно семейство, чиято дъщеря изучавала музика, та с часове свирила на пиано. Дошло време за изпити, но студентът не могъл да учи, пианото го смущавало. Чудел се какво да прави, изпитът му щял да пропадне. Да напусне стаята си, не могъл, нямал средства да си излезе. Един ден другарят му, също българин, му казал: „Аз ще ти помогна". – „Как?" – „Ще видиш." Взел той гайдата си и дошъл в дома на приятеля си, който учил за изпит. Надул гайдата и започнал да свири. Приятелят му се разиграл. Така продължили с часове: единият надувал гайдата, а другият играел. Като чула този шум, хазяйката веднага влязла в стаята на своя квартирант и го запитала: „Какво е това?" – „Веселим се, свирим и играем." – „Моля ви се, час по-скоро ми освободете стаята. Ето, връщам ви парите, които ми дадохте в предплата, само ме освободете." Той взел парите и си наел друга квартира. Ще кажете, че това е хитрина. И хитрина да е, важно е, че студентът издържал изпита си. Христос казва: „Бъдете умни, т.е. хитри като змията и незлобиви като гълъба." Какво направи цар Давид, когато филистимците го заведоха с вързани ръце при Саула? – Той започна да играе. Като видя това, Саул каза: „Защо ми доведохте този луд човек? Освободете го!" Това е съобразителност, такт. Така постъпи Давид и се освободи.

Двама млади – мома и момък, се разхождали в една гора. Момъкът разказвал на момата за своите геройски подвизи в живота си. В заключение на това, той казал: „Ти всякога можеш да разчиташ на мене. Такъв момък никъде не можеш да намериш". Като навлезли навътре в гората, видяли, че срещу тях иде една мечка. Момъкът веднага се покатерил на едно дърво, а момата, от страх, паднала с лице към земята и

се престорила на умряла. Мечката се приближила до нея, започнала да я мирише оттук-оттам и продължила пътя си. Като заминала, момъкът слязъл от дървото и запитал момата: „Какво ти каза мечката?“ – „Каза ми, втори път да не излизам на разходка с такъв герой като тебе.“

Често говорите за новите идеи, хвалите се с тях. Питам: Каква идея е тази, на която не можете да разчитате в един труден момент? Който се занимава с окултните науки и не знае как да ги прилага, ще има обратни резултати. – „Аз имам много знания.“ – Можеш ли да ги приложиш? – „Не мога.“ – Какъв смисъл има това знание? Музикант си, знаеш 40–50 хубави парчета, но не можеш да избереш кое от тях да свириш. Докато намислиш кое парче подхожда за дадения случай, ти си изгубил вече момента. Някой знае само една песен и като го накарат да свири, веднага започва. Той не мисли, не избира, но започва да тегли лъка и свири „Цвете мило, цвете красно“. Добре е да знаеш повече парчета, да направиш избор и да изсвириш най-хубавото от тях. – Кое е най-хубавото парче? – Което отговаря за случая. Пазете се да не изпаднете в онова смешно положение, в което се намерил един млад, неопитен българин.

Един млад българин решил да отиде на гурбет. Той бил неопитен, не познавал живота. Затова, като го изпращала в света, майка му го съветвала: „Синко, ще бъдеш умен, ще гледаш да постъпваш добре. Като те канят на гости, ще ядеш. Като отидеш на сватба, ще играеш. Като видиш, че носят мъртвец, ще се прекръстиш“. Тръгнал той на гурбет и първото нещо, което видял, било погребение. Понеже мислил, че първо ще срещне сватба, той започнал да играе срещу мъртвеца. Близките на умрелия се възмутили от постъпката на младия човек и го набили добре, като му казали какво трябва да прави, когато срещне мъртвец. След време той срещнал сватба, но понеже се объркал още при първия случай, затова започнал да се кръсти и моли срещу булката. И този път го били, като му казали, че на сватба се играе, няма защо да се кръсти и моли. Крайно учуден от постъпките на хората, той си казал: „Няма оправяне в този свят“. Не, светът лесно ще се оправи, но когато всеки човек се научи да съпоставя нещата, т.е. да туря всяко нещо на своето място. Ще кажете, че примерът, който ви дадох, е смешен. Някога и във вашия ум проникват такива странни идеи. Те са подобни на умрелия, който срещате на пътя си. Какво трябва да направите? Снемете шапка и започнете да се молите и кръстите. А вие, като не знаете какво да правите, казвате: „От мене човек няма да стане“. Това е за умрелия, а не за тебе. Умрелият казва за себе си, че от него нищо не може да стане. Ти взимаш това върху себе си. Не, ти трябва само да се кръстиш и молиш – нищо повече. Умрелият е прав да казва, че от него нищо няма да излезе, защото го носят на колесница. А ти можеш само да се молиш, да не изгубиш дрехата си, като него.

Едно се иска от вас: Да различавате нещата, да знаете коя идея е ваша и коя – чужда. Всяка обезсърчителна идея е чужда; тя няма общо с вас. В живота има песимистични идеи, но те не произтичат от него. Каквито страдания и противоречия да имаш, те не произтичат от живота. Животът носи само блага. Всичко останало иде от друг източник. Следователно ще филтрираш живота, за да отделиш примесите от него. Ще отделиш потребното от непотребното.

Казва се, че човек за човека е вълк. Това не е верно. Питам: Вълкът за вълците вълк ли е? Не, вълкът е вълк само за овцете. Ако човек гладува десетина дни, може ли да отреже парче месо от себе си, за да задоволи глада си? Това е невъзможно. Обаче ако един път може да направи това, втори път по никой начин не може да го направи. Значи човек за човека не може да бъде вълк. Човек за човека е брат. С другите животни той постъпва като вълк, но, сам за себе си, не може да бъде вълк. Вълкът за вълка е другар. Овцата за овцата е другарка. Дръжте в ума си мисълта, че човек за човека е брат, приятел, другар. Ако си млад цигулар и за пръв път ще даваш концерт, как ще се справиш със страха? Отде произлиза страхът? – От публиката. Значи хората ти внушават страх. Тогава ръцете ти треперят, не можеш да държиш добре цигулката. Как ще се справиш с публиката? Ще си представиш, че си сам, че салонът е празен и свириш само за себе си. Знаеш ли друг начин, по който да се справиш с публиката? Ще кажеш, че публиката е реална, не можеш да я пренебрегнеш. Според мене, реални неща са тези, за които, в даден момент, ти мислиш и чувстваш. Ако мислиш и чувстваш, че си сам, ти си в реалността. Всяко нещо, за което не мислиш и не чувстваш, не е реално. Колкото и да се страхува, музикантът трябва да намери начин да се справи със страха. Такова е положението, че по никой начин той не може да отложи концерта. Затова той трябва да надвие страха.

Кой човек се страхува? – Слабият. – Още? – Онзи, който няма любов. Всеки музикант, който не свири с любов, той изпитва страх. Щом се страхува, той не е музикант, но тъпанар. Наистина, който бие тъпана, той е страхлив човек. Който се страхува от живота, в него страхът е отвътре, а любовта – отвън. Който не се страхува, той носи любовта в себе си, а страхът е поставил отвън. Ако страхът е вътре, причината си ти. Сам ти си го поканил с девет бъклици. Покани и любовта с девет бъклици, и тя ще влезе в тебе. Страхът не се налага, но очаква да го поканиш. Без покана той не дохожда. Голям философ е страхът. Като види, че го каниш, той сяда и започва да разказва положението си, но така представя работата, че ти се уплашиш. В този момент той влиза в тебе и заема най-безопасното място. Като дойде любовта, тя започва да тълкува философията на страха и тогава

опасността от страха се превръща във възможност за любовта. Когато дойде страхът, съзнанието на човека се помрачава, паметта се замъглява и човек вече нищо не помни. Така действа професорът на студента. Има професори, които всяват страх и ужас в студентите. Но има професори, които успокояват студентите си и изгонват страха от тях. Влезе професорът в аудиторията и гледа, лицата на студентите изменени, уплашени. Той се приближи при един, при втори, потупа ги по гърба, усмихне се и казва: „Вие знаете материала, няма защо да се страхувате“. Те постепенно се успокояват и като започне да изпитва, страхът съвършено ги напуща. Между професора и студента трябва да има хармония. Професорът държи ключа на светлината. Той отключва и заключва. От него зависи, да светне на ученика, или да му потъмнее. Достатъчно е професорът да бъде разположен към студентите си, за да могат лесно да държат изпитите си.

В заключение на това, казвам: Не предизвиквайте природата! Не я настройвайте против себе си. Нека лицето ѝ да ви гледа весело и усмихнато. Докато лицето на природата е весело и засмяно, работите ви ще се нареждат добре. Щом тя навъси лицето си, ще дойде буря, град, дъжд, и каквото си орал и сял, ще отиде напразно. Колко учебни заведения са разрушени от бури и земетресения! Кой ще ви преподава в тези заведения? Лесно се учи при добри условия – когато слънцето грее, когато времето е тихо и спокойно.

Повтарям: Не предизвиквайте природата против себе си! Какво значи да не предизвиквате природата против себе си? Напишете една тема по този въпрос, да видим как мислите вие.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на
30 юни 1933 г. в София, Изгрев.

1933_07_02 Праведният ходи в целостта си
неделна беседа

ПРАВЕДНИЯТ ХОДИ В ЦЕЛОСТТА СИ

„Отче наш“

„Духът Божи“

Ще прочета двайсета глава от Притчите.

„В начало бе Словото“

„Праведният ходи в целостта си и чедата му след него са блажени.“ В дадения случай под думите праведният ходи в целостта си е необходимо едно обяснение. Праведен е онзи човек, който разбира пътищата на природата и ги изправя, онзи, който никога не се отклонява от това, което той разбира. Разбирането вземам в неговата пълнота. Има разбиране, което е частично в света – те са второстепенни. Първични разбирания са ония, които имат общо към едно цяло. Една част никога не може да вземе мястото на цялото. Тя не може да замести цялото, следователно по този закон всеки човек в едно цяло е ограничен по законите, по които цялото действа.

Някой път хората искат да бъдат свободни, абсолютно свободни, без да бъдат ограничени. Те не знаят, че са част от една система, от един организъм. Те мислят, че са свободни, но не знаят в какво седи тази свобода. Един човек, който осиромашава, свободен ли е? Един човек, който се разболява, свободен ли е? Един човек, който изгубва своята памет, свободен ли е? Един човек, който умира, свободен ли е? А при това се говори, че човек е свободен, че той може да направи това, което иска. Вероятни работи за кого? За Бога, за съвършените същества. Те са верни неща за онези, които не умират, за онези, които не осиромашават, за онези, които не се разболяват. Но за онези, които умират, за онези, които осиромашават, тия положения не са верни. Някой казва: „Аз вярвам.“ Ти може да имаш вярата на един обикновен човек, но твоята вяра умира с тебе заедно. Твоето знание умира с тебе заедно, твоята сила умира с тебе заедно. Ти си един обикновен човек. Ти не може да си представиш нещата, тъй както не са. Най-първо, човек в живота трябва да се осигури, ще умре или няма да умре. Съвременните хора много лесно разрешават въпроса. Когато някой човек осъждат на смърт, казва: „Дайте ми поне да се наям, да си замина наяден.“ Именно тогава не трябва да яде той. Или пък другите хора не разбират. Българите имат една поговорка, той казва: „Какво ще ме правите, ще ме бесите или няма да ме бесите, дайте ми поне да се наям качамак.“

Подобно заключение ние, съвременните хора, имаме. Ние искаме да се осигурим, да станем богати, да бъдем щастливи, силни хора. Тия стремежи са отлични, но твоето богатство утре ще се вземе от твоите ръце, ако тебе силата ти изчезне. Тогава, питам, всичките твои усилия къде отиват. Какъв е смисълът на живота? Казвате: „Да си поживеем." Онази кокошка в курника не живее ли? Нея хранят по три–четири пъти на ден и подир няколко дена тя ще стане едно голямо угощение, всички я похваляват, че била много оправена. Месото ѝ било първокласно, сладко, много добре била опечена. Питам, какво придоби кокошката? Нищо. Може да кажете – животът е такъв. Това не е философия. Какъв е животът, не трябва да се разсъждава. Когато онези, които се напили в някоя кръчма, след като кръчмарят ги набие и изрита, казват: „Такъв е животът." Да, на пияницата такъв е животът. Много вярно заключение, но който е разумен човек, жена му ще го изтика ли вкъщи да го натири? Няма такъв случай.

Следователно това е едно изключително усещане противоречията в живота. Подобно на пияния получаваме удари и не знаем защо ни бият. Пияният не знае защо. Аз да му кажа защо. Защото пие. Казва: „Какво да правя?" „Не пий." „Какво да правя?" „Не ходи в кръчмата." „Без вино може ли?" „Може." Съблазнително е виното, не ходи в кръчмата. Под думата вино аз разбирам всяка една човешка система, която не е обоснована на истината. Всичките теории, всички човешки заблуждения, това са вино. Виното е човешко изобретение. Природата е направила нещо сладко, а човек ще изцеди гроздето и ще направи от него вино и се опива. И виждаме даже според преданието на Библията Ной, който имаше няколко сина, след като излезе от онова голямото премеждие, избави се, насади лозе, направи вино и се опи. И като се понапи, както всеки пиян, разголи се. Един от синовете, като го видя, казва: „Елате да видите баща ми на какво замяза." Другият син взема дреха, туря я пред себе си и покрива баща си. И като станал бащата, разбрал какво направил единият син и какво – другият. Ной проклел сина, който му се присмял. Сега всичките нещастия в света са от проклетите синове на Ноя. Някой казва: „Аз съм нещастен." Смял си се на баща си. „Не ми върви." Вино си пил. Баща ти пил вино, и ти си му се смял. Сега ние обясняваме нещата, че имаме наследствени неща в света. Има неща, които са онаследени. Вярно е, но има неща, които не са онаследени. Има неща, които са одарени. Дадена е основата. Не са онаследени нещата. То е закон на развитие. По закона и еволюцията ние онаследяваме някои неща.

Онова същественото, което отличава човека, то е онова, което носи той в своето естество със себе си. Той носи със себе си своя ум, своето сърце, той носи своята воля, придружава го неговата душа и неговият дух. Сега мнозина, които не разбират, спорят какво нещо е душата и дават много

интересен характер. Душата не е нещо материално. Под думата материя разбираме всички онези процеси в света, които са завършени. Те представляват материалния свят. Всички завършени процеси, резултатите на тия завършени процеси съставят материалния свят. Следователно туй, което виждаме, видимото в света, това са завършени процеси, това са резултати на същества, които са работили, и тяхната работа има приложение. Нашата земя е изложение на един завършен процес, на онези, които са работили отдавна. Които са и каквито са, то е един резултат. Умният човек разбира устройството на земята по един начин. Онзи, който не е умен, разбира по друг начин. Слънцето е друг завършен процес, звездите са друг завършен процес, човекът е завършен процес, всички растения и животни, водата, въздухът са процеси завършени. Зад тези процеси седят онези, които са ги произвели. Всеки художник седи зад своите картини. Когато се произнасяте за картината, нищо не казва, той мълчи, но щом се произнесете, той ще чуе, и веднага е заинтересуван. Казва: „На какво основание приказваш.“

Ние често си даваме заключенията за наредбите на природата и често правим онази погрешка. Един от гръцките скулптори и художници изложил една картина. Минава един обущар и казва: „Този художник не е разбирал от обущарство, не са добре обущата на картината.“ Художникът видял, че наистина обущарят има право и коригирал картината. След туй обущарят се върнал и започнал да намира погрешки в лицето. Художникът му казва: „Що се отнася до обущата, ти разбираш, но за другите работи… Да си вървиш, благодарим, не си авторитет.“ Ние искаме в ^вета да станем авторитети за всичко. Една част не може да бъде авторитет за цялото, вие не може да бъдете съветник на природата, нито съветник на Бога. Ти може да отричаш. Отричането и твърдението, да твърдиш едно нещо или да отричаш, това не е философия. Защото ти може да отричаш една реалност, но реалността си е реалност. Ти може да твърдиш за нещо, което не съществува, и в същото време ти не съзнаваш реалността. Твоето отричане или твоето твърдение нищо не доказва. Верни неща са само ония, които са. Дали аз ги отричам, или ги твърдя, това е безразлично. Туй, което е, дали го твърдиш, или отричаш, то е. А пък туй, което не е, дали ти го твърдиш, или отричаш, то не е, защото и небитието е нереалност. Туй, което съществува като идея в ума ти, говорим за едно съществуване. Казваме – такъв свят човек не съществува. Може би при дадени условия да не съществува, но може би при някои други светове да съществува такъв човек. Ако аз ви кажа, че на земята съществуват хора от 25 метра, кой от вас ще повярва. Окултистите твърдят, че на земята имало хора, по-високи от 25–30 метра, не само това, но това е предание.

Българите имат предание, че хората умирали, били толкова високи, че се

препъвали и падали, разбивали си главата и умирали. Кой се препъва? Глупавият. Кой пада? Глупавият. Кой си разбива главата? Глупавият. Кой умира? Глупавият. Кой осиромашава? Глупавият. Кой губи силата си? Глупавият. Кой става богат? Умният. Кой не умира? Умният. Ами тези, които умират. Ето какво аз подразбирам, разбирайте ме правилно. След като умре един човек, аз го чакам три дни на гроба, ще оживее или не. Ако не оживее, от глупавите е, ако след три дена излезе, от умните е. Колко хора днес има, които знаят положително – след три дена, като умрат, ще станат от гроба, философията казва: „Възможно ли е? Дядо ми умря, баща ми умря, не станаха." Глупав е дядо ти. Това не показва, че друг не може да стане. Някой го тътнал на хорцето, туй не показва, че всичките дядовци може да ги тътнеш. Има дядовци, които не се гътват.

Разправяха ми за един анекдот. Нали казват, че жените са много слаби. Разправяха една приказка за една жена. И жените са понякой път силни, много рядко. Това било в село Николаевка. Мъжът на една жена, който минавал за пехливанин, борил се, пукнали му главата. Като дошъл, казал на жена си. Казва: „Еди-кой си борец ми пукна главата." Той е пехливанин, не трябва да му бута главата. Трябва да го сложи на земята, без да му пука главата. Тя казва: „Чакай аз ще му дам един урок." Тя отива, че му ошива две плесници и той се повалява на земята. После го сритала с крака и казва: „Още веднъж, като се бориш, да не пукаш главата на пехливанина." Сега ще попитате: „Възможно ли е?" Колко жени има като тази? У човека има скрити сили. Всеки може да ги развие. Ще ви приведа онзи пример.

В Америка един млад момък на 18–19 години съдържа една сила, която американските учени изследват. Десет души държат едно дърво, той си прекарва ръката по туй дърво. То се върти. Турят го в менгеме това дърво, и пак се върти. Той само като си прекара ръката, и дървото се увива. Как става това? Досега учените казват: „Магнетизъм, електричество." Да ви приведа друг пример, че в човека е скрита сила, която може да я развие. Един американски студент, слаб и хилав, много деликатен, ходил да гледа един американски юнак, който дигал един кон с площта нагоре. Студентът се приближава много наблизо, че му препятствал на работата. Той му ошива една плесница и го повалява на земята. Докачил се. Да иска своята чест, ще получи друг удар. Започнал той всеки ден да ходи да изучава как се е упражнявал. Той започнал дълго време да се упражнява и след 10 години той могъл да вдига един кон и две кончета. Един ден казва: „Ти познаваш ли ме кой съм?" Хваща го за крака и го вдига нагоре. Като го вдига, казва му: „Признавам те за мой учител. Аз съм онзи студент, на когото ти оши две плесници." „Че как стана?" „Учих се – казва – от тебе." „Надминал си ме." Когато природата ти ошие две плесници като този студент, започни да я изучаваш. Ти няма да станеш по-силен, достатъчно е

да станеш силен като нея. Христос казва: „Достатъчно е на ученика да бъде като учителя си.“ Този студент не е ходил да се състезава, казва: „Благодарение на онова, което научих, ето моята сила.“ Не мислете, че и този в себе си не може да развие още по-грамадна сила. Може да развие.

Та казвам сега, праведен човек е онзи разумният човек. Има спешни работи в света. Те са днешните работи. Има работи, които не са спешни. Какъв ще бъде краят на нашата земя, туй не е спешна работа, туй не е спешен въпрос, колко далече е крайната Вселена от нашата земя, защото учените хора сега се занимават с такива грамадни въпроси. Едно време – малки, с малки пергели, сега мерят с грамадни пергели. Сега има единици, които човек не може да провери. Сега вземат като единица една светлинна година – пътя, който светлината ще извърви за цяла година. Като вземат, че всяка секунда светлината извървява 300 хиляди километра, и това го вземат като единица мярка, и с тази мярка мерят колко далече е една Вселена – един милион години, два милиона, петдесет милиона, сто милиона, двеста, триста милиона – туй е само да покаже обширността на Вселената, в която ние живеем. Казвам, има спешни въпроси, които са важни засега. Спешните въпроси, днешните е как да дишаш. Спешен въпрос е как да се нахраниш. Спешен въпрос е как ще чувстваш. Спешен въпрос е как ще постъпваш. Спешен въпрос е може ли да си удържиш здравето. Спешен въпрос е може ли да си удържиш своите добродетели. Спешен въпрос е може ли да си удържиш богатството. Богатство аз наричам знанието, което имаш, да го не изгубиш.

Казвам, при сегашните условия, тъй както разправят за дишането, разправят по един специфичен начин, че да се диша, това е цяла наука. В Индия йогите имат цяла една система за дишане, туй го наричат дълбоко дишане. То е едно специфично дишане за придобиване на онзи живот, божествения живот. Има един начин за дишане, чрез който човек може да придобие своето безсмъртие. Ако ще дишаш, да умреш, всичките дишат така, че само да дишаш, но има един специфичен начин на дишане, чрез който може да добиеш безсмъртие. Туй в средните векове са го турили във вид на някой еликсир. Има известен еликсир, но еликсирът е свързан с въздуха. Има едно специфично дишане, при което човешките дробове могат да отделят. Има два вида прана. Едната прана носи известна енергия, известна зараза, от която човек умира. Горение става в човешкия организъм, нарушава се равновесието в организма, а другата прана уравновесява и всякога има една малка придобивка. Това е наречен жизненият еликсир в живота. Той се намира във въздуха. Че жизненият еликсир се намира в светлината, във въздуха, във водата, но трябва да знаеш как да пиеш и къде да намериш тази вода, в малки количества. Трябва да знаеш как да възприемаш светлината, трябва да имаш известно

разположение. Някой път може да възприемеш по такъв начин, че освен полза няма да принесе, но вреда. Може да дишаш така, че самото дишане ще ти причини вреда. Онези, които не разбират тази наука, които приложиха дълбокото дишане – йогите, имаха отрицателен резултат на дишането, отколкото положителен.

Казах – методите на йогите са неприложими за Западна Европа, или другояче казано, неприложими са, понеже не разбират ония принципи. Йогите не са глупави, англичаните са давали пари. Ти с чували да му дадеш злато, той никога не поверява една тайна, която му е дадена. Кой не би дал милиони да знае по кой начин може да добие безсмъртие. Но с пари тази работа не се купува. Аз съм срещал мнозина, които искат да изучава тайните на природата, да ѝ станат господари. Природата не се нуждае от господари. Тя се нуждае от слуги. Ти, ако в твоя ум залегне мисълта да ѝ станеш господар, ти създаваш най-голямото нещастие, което някога може да те сполети. Ако ти искаш да станеш господар, ти не може да я заместиш. Ами всички онези, на които тя услужвала, ако ти станеш господар, ти нямаш нейните познания. Какво ще правиш? С всичките ония същества, които очакват от нея, ти ще си създадеш цяло нещастие. Казват: „Хората трябва да станат господари на природата.“ Не – казва. Добри слуги, разумни слуги.

Този закон са го разбирали в древността. Всеки човек, който искал да бъде учен, всеки човек, който искал да бъде богат, той трябвало да разбира законите на служенето. Един умен слуга трябва да бъде, не един глупав. Умните господари са станали от умните слуги. Онези, които са заемали мястото на умните господари, са станали от умните слуги. В света се раждат слуги, господари не се раждат. В света съществува само един господар. То е Цялото. Следователно, ако човек иска да бъде господар, природата е господар на първо място. Втори не може да стане. Някой човек казва, че имал втора природа. Това са онаследени черти на човека. Природата е едно. Бог е един. Истината е една. Мъдростта е една. Любовта е една. Добродетелта е една. Не може да има две добродетели в света. Следователно безсмъртието в живота, върху което човек трябва да гради. Казваме някой път – разбираме нещо от любовта. Сега хората разбират онази любов, която уморява хората, която носи смъртта. Има една любов, която носи живот в себе си, има една любов, която носи знания в себе си. Има едно знание, което носи смърт. Нима мислите – онзи химик, който се занимава с химия, каква смърт носи тя. Колко химици не са станали жертва на своите опити. Колко млади моми и колко млади момци не са станали жертва на своята любов. Я ми кажете. Не един, не двама, хиляди са станали жертва. Те мислят, че туй е играчка. Казват: „Малко да се полюбим.“ То е като онзи химик, който прави опит, но ще му коства

живота.

Любовта играчки не търпи. Тя е една сериозна сила. Ако ти грешиш с любовта, отиде твоят живот, ти ще Замериш въжето. Ако ти грешиш с любовта, ще намериш края на живота. Онзи, който иска да се подиграва с любовта, да позамаже нещо, може да позамажеш, може да позамажеш, но тя е сила, която не търпи замазване. Любовта е сила, която изисква да бъдеш отличен проводник, добър проводник. Да поставиш най-малкото съпротивление на нейните действия, тя ще те разруши. Ако ти искаш да ѝ поставиш известни ограничения, искаш да се наложиш и да поставиш своето понятие, казваш: „Така трябва да се постъпи.“, ако ти днес се ограничиш, ако хората започнат да се ограничават, ние създаваме цяла система на насилие – от единия край до другия. Че идеята за Бога, която се проповядва, за любовта, мъдростта, за истината, за всичките добродетели, те се проповядват по такъв начин, че ние едни други се изнасилваме. Казвам, хората едни други, без да щат, се изнасилват. Когато се построява един океански параход, онези работници, ако не си довършат работата, не излагат живота на онези, които ще пътуват. Онези техници изискват всичко да се направи добре, те щателно го преглеждат и го поставят на изпит и ако го намерят добре изработен, тогава ще го пуснат.

Природата е щателна. Като се роди един човек, тя ще го постави на изпит, ще види с такъв ще могат ли да пътуват пътници. Вие имате една идея, мислите, че сте дошли тук на сватба, на угощение. На земята вие сте дошли на работа. Всеки има своя специфична работа, колкото и да е малка, вие сте един член, необходим вътре. Ако разбирате своето предназначение, природата ще ви даде всичката възможност да постигнете туй, което желаете, но отделите ли се от техните пътища и планове, съградите ли някакъв нов идеал, бъдете уверени, че вие ще имате един паметник, на който ще пише: „Тук почива един млад, зелен, който преждевременно умря. Тук е един млад, учен човек, който от пресилване за своите научни изследвания положи живота си. Тук е един авиатор, който не знаеше как да управлява своя аероплан, строши му се главата. Тук лежи един шофьор, който не знаеше как да управлява своя автомобил, че си счупи главата.“ И на всички паметници пише – това са все герои.

Герои са онези, които не се критикуват. Герои са онези, които не падат. Герои са онези, които не се съблазняват. Герои са онези, които не се обезверяват. Герои са онези, в сърцето на които любовта не изчезва. Герои са онези, в умовете на които знанието никога не изчезва. То е както слънцето. Гърците имаха много хубави разбирания, много хубави идеи. Герой е човек, който свети. Щом престанеш да светиш, не си герой. Щом изгубиш силата си, щом изгубиш знанието си, ти не си герой. Докато в

тебе функционира туй Божественото Начало. Един учен българин, като ме срещна, охарактеризира моето учение, той говори, но предвид има своя дълг. Във всичкото учение – малко, само материално нещо, да забогатее, да си осигури живота на земята, и го изнася той. Той е един голям безверник, в Бога не вярва. Казва: „Всичките са такива, все долапи. – Казва, – ако всъщност е така, похвално е, прав е, но ако това е една лъжа. Ако това отговаря на истината, аз го похвалявам. Ако отговаря на една действителност, вярно е, право има, но ако отговаря на една лъжа, няма какво да говоря." За всеки един човек неговият живот, той е обусловен. Една философия или е открил, или е потвърдил, защото всяко дърво според плода се познава.

Та казвам, въпросът не е какви са хората. Всеки един човек трябва да мисли за себе си. Казвам, то е хубавото, че ние трябва да мислим за себе си, защото има два начина, два пътища, по които ние може да вървим. Пътят на действието, но пътят на мисълта е по-хубав. Ти вървиш по действието, но аз ги наричам кратковременни процеси в живота. Временно ти уреждаш работите си, но в действието си не може да уредиш целия си живот. Изисква се една широка мисъл, да схванеш какви са твоите отношения. Не само към майка ти, към баща ти, към брата ти, към сестра ти, но да схванеш своето отношение, което имаш, към цялата природа. Ти имаш отношение към нещо, което отричаш.

Сега аз правя за онези от вас, които са дошли до едно подбуждение, не за онези от вас, които не са пробудени, на тях няма какво да говоря. Няма какво да говоря за житените зърна в хамбара, които не са посяти, няма какво да говоря за светлината, топлината и влагата. Казвам: „Вие стойте в хамбара, на много хубаво място сте." На онези житени зърна, които се посяват, като ги посее земеделецът, спирам се при тези житени зърна и казвам: „Знаеш ли какво ще се случи с тебе, твоят живот няма да бъде като в хамбара." „Какъв ще бъде?" „Най-първо, ще се стопиш, ще дойдат големи изпитания, такива изпитания, каквито не си виждал. Ако имаш вяра, ако устоиш и не се съблазниш, ти ще влезеш в един прекрасен живот, ще видиш това, което никое житено зърно не е видяло. Ако не може да издържиш, ще изсъхнеш." Казва: „Не те разбирам." Казвам: „Ще ме разбереш." Минавам след половин година. Житеното зърно, като ме видя, казва: „Много си прав. Големи изпитания имах, за малко щях да се пукна. Сега виждам един хубав свят. Слава Богу. За всичките страдания и мъчения, които минах, Господ ме благослови, пораснах." Казвам: „Радвам се на тия плодове, които си принесъл. Вие пак ще идете в хамбара."

Казвам, хубавото в живота седи в онова, което придобиваме, в знанието, което придобиваме. Силата, която ще придобием, онова възвишеното,

хубавото, красивото, което ще придобием. Тази придобивка осмисля живота. Ако живеем на земята и нищо не придобиваме… Днес кое ще придобиеш? Ти се заблуждаваш с онези неща, които не са в твоя власт. Ако ти се научиш как да дишаш, ако ти се научиш как да се храниш, ако ти се научиш как да възприемаш светлината, ако ти се научиш да мислиш правилно, ако ти се научиш да чувстваш правилно, ако ти се научиш да постъпваш правилно, то е цяла философия, ти осигуряваш живота си. Всичките пътища в живота ти са сигурни.

Повидимому може да се каже, че е много лесно да постъпи човек. Ти станеш сутрин и си неразположен духом. Казваш: „Не съм разположен. Не зная защо.“ Ти трябва да знаеш от какво произтича твоето неразположение. Щом си неразположен, в твоята нервна система има набрани сили, които не са потребни, трябва да ги изхвърлиш извън. Неразположен си и затова ти се препоръчва, щом не си разположен духом, трябва да имаш една малка мотичка, да я закачиш тъй, 15 см широка, ще имаш една градина и ще идеш половин час да покопаеш. И след половин час твоето неразположение ще се измени. Всичките сили непотребни чрез ръцете и краката ще отидат в земята и в замяна на това да почувстваш, че си разположен. Не копай повече. Ако копаеш, ще си създадеш друго зло. В това отношение, най-първо, светът трябва да има ниви и градини, където неразположените хора трябва да работят. Песимисти, безверници, закъсали оттук-оттам, всички да копаят. Искате една възпитателна система. Някои ще турят други системи, които не са ефикасни. Много скъпи са. Казвам, тази е една от най-ефикасните и с много малко разноски. Най-малко ще коства само ръчката – 50 лева. Половин час като копаеш, ако надницата е 30 лева, на час ще струва 15 лева ще коства. 30 лева една мотичка. С 45 лева ти през целия ден ще спечелиш 4 пъти повече, отколкото с туй болезнено състояние. Вън от това ти нямаше да измениш правилните схващания.

Например ти гледаш едно растение, не може да знаеш какво е растението. Гледаш един предмет, не знаеш колко е далече от тебе. Виждаш един човек, ти не може да го знаеш. Казваш: „Вижда ми се добър.“ На какво основание мислиш, че е добър? Един изпитва една греда дали е здрава, или не, и намира, че е здрава. Има известен пробен камък и казва, че е здрава. Трябва да се тури на работа. Една върбова греда и една дъбова греда се различават по своята коравина. Добрият човек е създаден от друг материал. Като погледнете, неговите кости са тънки, съвсем друг строеж имат. Всичките хора не са еднакво построени. По тия линии, които образуват пръстите – пръстите, както и ръката, и цялото тяло, имат линии. Добрите хора имат една линия. Ще знаеш тази линия добра ли е, или не. По какво познаваме един песимист. В песимиста тия неволните мускули

отслабват, тия центрове в мозъка са обеднели и вследствие на това той не може да издържа. И краищата на устните не са в едно хоризонтално положение, но са надолу. И вследствие на това надолу се изкривяват. В песимиста виждат, че устата е изкривена надолу, изкривената уста представя песимизъм. Щом се засмее, обърне се устата, ъглите са нагоре, става весел. С туй обръщане на мускул в твоя мозък се втича една нова енергия, има разширение в оптимиста, в песимиста има съкращаване, ограничение, а в оптимиста – разширение. В хубавата страна на живота веднага умът ти се разширява.

Та, най-първо, трябва да знаеш. Ти се намираш в трудно положение. Трябва да бъдеш толкова умен. Един английски апаш след като го хваща полицията, свързва ръцете хубаво с въже и полицаят, който го кара, казва му: „Ще ти дадем да разбереш, ти трябва да опиташ английския закон." Турят го в участъка на един креват на третия етаж и понеже било вечерно време, оставят му една свещ, а той стои с вързани ръце и крака. Като го оставят сам, като си заминават полицаите, веднага му блесва една идея. Казва: „Благодаря на Бога, че ми остави свещта, той беше толкова глупав." Турга си краката на свещта и пламъкът изгаря въжето. Турга си ръцете на пламъка и прегаря въжето на ръцете. Имало един чаршаф, накъсва го на ленти, направя въже и през прозореца слиза долу и избягва. Идват полицаите, свещта е там, но него го няма.

При най-лошите условия, при които ти може да попаднеш, Господ все ще ти остави една запалена свещ. Използвай ги. Друг е въпросът, дали е право. Аз в този случай оценявам разумността на този апаш, че може да използва свещта, да се освободи. Защо ти да не може по същия начин да използваш за своето благо? Та човек, най-първо, трябва да открие за какво е роден в света и какво се крие в него. Ако той има известни заложби, известни дарби, той трябва да тури всичките свои усилия да развие дарбите. Той ще каже: „Аз вярвам в Бога. Аз вярвам в ангелите." Ти остави твоята вяра в Бога. Вярването, то е онова, което Бог е вложил. Развий го, не само да вярваш. Смешна работа. Казва: „Аз вярвам в Бога." Значи вярвам в университета; вярвам, че всичките професори са учени; вярвам, че студентите учат, но аз не уча. Какво ме ползва тази вяра? Ако вляза в този университет и се уча от професорите, изучавам науката, която се преподава, но да вярвам, че светът е създаден от Бога, дали Господ създал света, или не, то не е толкова важно. Законите, които са вътре в природата, може и аз да изпълня тия закони. Те ще ми дадат много по-голямо знание, отколкото да вярвам в тях. Не че това е лошо. Смешни работи са онези, които сега може да постигнеш в живота.

Имаш мъчно състояние. Че ако не знаеш как да го смениш, ще викаш

лекар, той ще ти тури инжекция, една, две, но нищо не допринасят. Имаш болест, ще вземеш морфин, но щом се прояви съзнанието, веднага болестта пак се прояви. Или турят кокаин, престане болката, но кокаинът не може да продължи дълго време, престане неговото действие, и болката пак се явява. Ние не може да изненадаме природата. Ние може да я спънем, но тя всякога ни глобява. В края на краищата ние седим при нея и след като сме ходили навсякъде, фалирали сме, ще се явим на стари години с дълги бради, жените с дълги побелели коси и старците със своите мустаци. Казва: „Как сте?“ „Знаеш, много смешно положение.“ Казва: „Как си?“ „Закъсахме я.“ „Не може ли да си възвърнат живота?“ Природата казва: „Не, ще минеш през един конус, през една дупка и всичко, каквото си взел, ще го оставиш и ще минеш през тази дупка“. И като минеш, тя туря пещта отдолу и той започва да се топи, топи и онези казват: „Умря човекът.“ Тя го прецежда и като го филтрира, тя прави своите научни изследвания. Не мислете, че той е изгнил. Тя го събира в шишета и от краката взема серум, от ръцете, от мозъка и казва: „От еди-кой си учен човек.“ И след туй започва да прави своите опити. Казва от какво е фалирал. Тя намира, че на младини този човек не е живял в съгласие с баща си, с майка си, като бил ученик закачал този, онзи, правел добрини, но намирал, че е голямо противоречие. След като филтрира, повика го и казва: „Ела сега тука. Туй шише виждаш ли какво означава?“ Започва да му разправя. „Вярно ли е това?“ „Вярно е.“ Ще те прати пак на земята, да не правиш така. Вземе другото шише, казва: „Вярно ли е?“ Ако не е вярно, природата извиква онези, които са определили, и те ще се явят пред него, и той пак ще си признае.

Сега учените хора казват, тъй като ме слушат – това са залъгалки. Ако утре умра, животът няма смисъл за мене. Туй, което е учил, не е било залъгалка. За мене нещата имат смисъл, когато мога да живея, да виждам своите погрешки и да ги изправям, да раста, да се ползвам, да зная, че след хиляди, милиони години пак ще се явя в света – тогава ще има смисъл да живея. Иначе като едно животно ще се явя в природата и като едно цвете и ще изчезна, и ще кажа: „Такава е участта.“ Не, не е такава участта. Туй, което излиза от Бога, не може да бъде участта му такава. Казва: „Направих човека по образ и подобие свое.“ Следователно Бог не може да направи нещо, което умира. Ние умираме като хора, но не като творения на Бога. Плътта е, която умира. Тя е онази зараза, която влиза вътре, и човек трябва да умре. Смъртта в този случай е едно освобождаване от човешкото, за да възтържествува в нас божественото, разумното, да дойдем до истински живот, дето престават страданията. Аз понякой път говоря за страданията, но казвам на болен човек: „Ще търпиш, ще мине. Два–три дена може да мине, болестта ти не може да прекратя, тя е божествен език.“ Но казвам, има една наука, която освобождава хората от всичките страдания. Тази е

науката на живота. Ти, като разбереш онзи истинския живот, за да се освободиш от всичките страдания, ти трябва да възприемеш в себе си Божествената Любов, трябва да възприемеш в себе си Божествената Мъдрост, да ги туриш в действие, за да се освободиш от всички нещастия, от всички страдания и несрети. Ти трябва да възприемеш в себе си Божествената Истина. Ти ще бъдеш свободен. Това е цяла една система. Аз ви казвам – единствената реалност в света, това е Любовта. Единственият път в света, това е Мъдростта. Единствената форма, това е Истината, с която човек трябва да функционира. Ако човек в себе си няма туй реалното – любовта, ако ти в себе си нямаш .този път, по който се отива до реалното, и ако нямаш тази форма, в която може да поставиш реалното, на какво може да разчиташ? Може да се каже – това са свършени работи. Само отвлечените работи са реални, то е самозаблуждение, ти се самоизмамваш. Има друг начин за предаване на нещата. Нещата може да ги видиш физически, но има неща, които може да ги видиш непосредствено. Че предметите може да ги виждаме и по друг начин: и по астрален начин може да ги гледаме, и по ментален начин, трябва да станат три пречупвания. Ъглите се пречупват. Колкото ъгълът е по-голям, толкова деятелността става по-голяма. Ти ще влезеш в ония съотношения, които съществуват.

Когато някой от вас разгледа човешкия мозък, де се намира човек, човешкият мозък де е? Вие съдите за човека само по едно нещо. Вие виждате носа или една фаланга, и може да ви кажат кои са причините, които са създали носа. Има си своите причини: и астрални, и умствени причини. Зад този човек седят разумни сили. Носът е създаден за човека, но същевременно носът е един възприемател. Целият нос е поле, дето се възприемат силите, които служат. Без нос човек не може да бъде здрав, не само човек трябва да диша въздуха през носа, но цялата тази система – в носа се отделя .едно вещество, ония сили, които са необходими за растението, за развитието на човешкия мозък, за цялата повърхност. Когато светлината удари носа, той възприема тази светлина и я вкарва в мозъка. Тогава той расте и се развива правилно. Другата част на носа вкарва в симпатичната нервна система. Ако този нос не може да функционира правилно, не може да възприема природата, тогава обеднява твоята симпатична нервна система, и тогава обеднява твоята мозъчна система.

Казвате: „Светът е така създаден." Не е така създаден. Ти трябва да туриш, ти трябва да цениш носа си, да знаеш, че той е един възприемател на ония богатства и сили. Ти трябва да знаеш: не само за зрението очите са органи, но очите са възприематели на сила, ухото не е само слухов орган. Ние така говорим. Затуй имаме такива резултати, но същевременно и други

функции имаме в ушите. Ние разглеждаме човека механически, търсим неговото щастие, като че е попаднало от небето, когато щастието е вътре в самите нас. Щастието на човека зависи само от една постъпка.

Един млад момък в Америка иска да постъпи на работа и един милиардер дава обявление, че търси един секретар за кантората си. Явяват се при него 10, 20, 30 души с препоръчителни писма, но като ги вижда, не му допада. Иде един момък, просто облечен. Детето му паднало отвънка, той се спира, вдига го, изтърсва го, усмихва се на него, оставя детето и като влиза вътре в кантората, гледа – книжка паднала. Взема я и отива при него и му казва: „Господине, четох във вестниците, че търсите секретар. Нямам препоръчителни писма." „Вие – казва – имате две препоръчителни писма. Едното – че вдигнахте детето, а другото е, че вдигнахте малката книжка. Вие ще бъдете мой секретар." Ако вие не може да вдигнете туй слабото дете, ако туй слабото условие на живота… Казвате: „Това сега ще ме повдигне." Ако туй детинското не може да повдигнеш, ако не повдигнеш една хартия от земята, ти секретар на милионер не може да бъдеш, или секретар на природата не може да бъдеш. Сега моите почитания и уважение към всичките вярвания, всичките ваши религиозни вярвания в Бога не ги докосвам, но казвам, с туй вярване, с което живеете, вие ще умрете и сега нищо няма да допринесе. Аз съм слушал, слушал да казвате: „Аз съм това, аз съм онова." Всеки от вас трябва да повярва, доколко той е изпълнил Волята Божия. Че ти, за да познаеш вървиш ли по правия път, аз да ви кажа какво трябва да направите. Искаш да знаеш. Дали може да познаеш, няма какво да питате мене. Ще отидете на Витоша, ще напълните едно шише с вода и след това ще отидеш при болния човек и ще му налеете една кафяна чаша. Ако след 20 минути на болния болката му се намали, вие сте прогресирали, но ако след като му дадеш водата, и не се подобри положението, а се влоши, вие не сте прогресирали. Не само това. Вие, за да знаете дали сте прогресирали, някой търговец, който иска да се убие, фалирал е, вие ако идете при него и ако работите му се уредят, вие сте прогресирали. Но ако идете и на втория ден се самоубие, вие вървите по кривия път.

Сега може да правите такива заключения. Казвате: „Ако животът е така, тогава кой е праведен?" Ако не разсъждавате така, не съм за крайната справедливост в света, аз съм за справедливостта в дадения момент. Утрешният ден е друг въпрос. В дадения случай, в даденото състояние какво разбиране имам, аз имам добро желание и ако го реализирам, искам да направя добро някому. Туй малкото добро ако аз го реализирам, аз съм силен човек, но ако се разколебая и не го направя, аз съм слаб човек. Дави се една мравка, ти имаш научна дисертация, нещо ти казва: „Спаси тази мравка." Ти казваш: „Какво ще се занимавам с мравките, може да

изгубя тезата си.“ Вдигни мравята, това ще ти помогне твоята дисертация да се свърши добре. Казвам, този праведният, който живее, той се благославя и всичките негови деца се благославят. Онези от вас туй, което имате, дръжте го. Но проверявайте вашето богатство. Нали знаете, че много пъти имате вълнени дрехи и ако не ги проверявате, молците ще ги изядат. Много пъти сегашните богаташи, от техните каси парите изчезват, виждаш – касата затворена, но парите изчезват отвътре. Постоянно трябва да се проверяват нещата. Като мисли човек, че е осигурен, казвате: „Понеже баща ти е богат.“ Но ти трябва да приложиш онова, което баща ти е оставил. Не уповавайте на никаква рента, че ви е оставил някаква рента, но уповай на онова, което излиза из ума, от сърцето, от ръцете, от краката, туй, което може да направиш с труд. С труда на ръцете си да си изкараш прехраната. Всеки човек трябва да има тази минимална прехрана – с труда на ръцете си да си изкарва прехраната. Ами старото? Ти дръж старото за дявола, а другият порядък е за Бога – днес какво може да направиш. И след 20 години може да остарееш. Не мисли за старините си, остави, хич не мисли за твоите старини. Ти не мисли за сиромашията. Сиромашия в света не съществува. Сиромашията хората я създават. И злото в света не съществува извън нас. Ние сами създаваме сиромашията. Онази сиромашия, на която аз съм обречен, аз съм я създал – аз съм онеправдан, ако аз съм се скарал с всички свои близки, ако аз се скарам със слугата и всички ме нарочват, този запали фабриката, онзи – складовете, и аз осиромашея.

Ако всичките слуги обичат господаря си и той ги обича, всички живеят в братство, и тогава господарят не може да осиромашее. Но сега да ви кажа какво трябва да се приложи. Може някои от вас да мислят, че имат вечния живот, радвам се. Ако е така, облажавам ви. Някои може да мислят, че може да имат голяма вяра. Казвам, облажавам ви, проверете вярата, направете опит. Някои може да мислят, че имат много знания, облажавам ви, проверете знанието. Някои може да мислят, че имат голяма сила. Хубаво е. Но проверете това нещо, да не би да се самоизмамвате. Никога не трябва да допуснете в себе си никаква самоизмама, тъй – да ви турят на динена кора. Проверявайте, то е красиво сега.

Казвам, ако ние се занимаваме със себе си, ако бихме турили програмата, да бъдем верни на природата, верни на Бога, понеже в Бога имаме вяра, пратил ни е на земята да му се отплатим, да бъдем верни» ако ние имаме отношение към ближните си – ближният не е нищо друго освен екран, върху който ще покажем доколко изпълняваме Волята Божия – втората заповед е екран за любовта към Бога, защото Писанието казва: „Да възлюбиш Бога с четири неща: с ума, със сърцето, с душата и със силата, а ближния – като себе си.“ Значи туй, което е възлюбило Бога, туй – да

възлюбиш и ближния, понеже не трябва да се повтаря заповедта, както първоначално, ще обичаш ближния като себе си, понеже първото отражение е в моята душа и съобразно с туй отражение, което дари тази хармония, аз ще приложа към ближния. Тогава – три образа, троеличието на Бога – то е майката, бащата и синът. Какво е туй учение, тази заповед: люби ближния си. Бог е Бащата. Ближният туй е Майката. Ти трябва да помагаш на майка си. Ти си синът. Туй е в единство. Така трябва да се схваща. Това е домът. Ако домът така не се съгради, в света никакво щастие не може да има. Ние търсим ближния вън, той е майка ти, туй е баща ти. Той е единственият баща. Ти ще търсиш единствения баща и единствената майка в тебе, ще ги измериш още по-дълбоко.

Та казвам, тъй разбрано, туй божественото учение, то има приложение, има известно приложение. Няма да има никакво противоречие около вас. Питаме кой е праведен. Който свири добре на цигулка, той е добър цигулар, а който не свири добре на цигулка, не е добър цигулар. Който лекува добре, лекар е. Който не лекува, не е лекар. Има един анекдот за съвременните опити на лекарите. Един лекувал в средните векове, той свършил медицина и всичките ги лекувал по един начин. И много лесно лекувал хората. Пускал им кръв и после им давал да пият топла вода. Двайсет години все така лекувал и никого не могъл да излекува. И един ден се утешава и си казва: „Нима другите лекари ги оживяват?“ Той ще пусне кръв на човека, ще даде да пие топла вода и тази топлата вода ще изкара кръвта навън. Не да се изкарва кръвта, но да се вкарва. Като заболее един човек, пускат му кръв. Казвам, кръвта ще го подлуди. Има нещо, което подлудява човека. Кръвта е носителка на живота. Но когато в кръвта влезе нещо чуждо в живота, тогава животът изкарва кръвта, изхвърля я, за да може да изхвърли отровното навън.

Та праведният ходи в целостта си. Това са сега спешни въпроси, които всеки един от вас може да разреши и върху които може да съгради своето щастие, своето бъдеще.

„Благословен Господ, Бог наш“
„Отче наш“

Тридесет и осма неделна беседа
2 юли 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_07_05 Непреривност в процесите
лекция пред общия окултен клас

НЕПРЕРИВНОСТ В ПРОЦЕСИТЕ

Размишление.

В природата съществува една непреривност. За да се разбере тя, нужен е отличен ум. Всяко разумно същество изучава живота дотолкова, доколкото го интересува, доколкото му е потребен, доколкото има отношение към него. Ти градиш къща и се интересуваш за нея дотолкова, доколкото къщата ти е в зависимост от природните условия. Например, ако мястото, дето строиш е ветровито, къщата ти ще бъде по-здрава, от по-здрав материал; ако е влажно, ще я поставиш по-високо. На всяко действие има и противодействие; и обратно, на всяко противодействие отговаря действие.

Казваш: Зная добре нещата, опитал съм ги. – Каква опитност имаш? Твоята опитност е отрицателна, тя не може много да ти помогне. Страдал си. Какво си придобил от това страдание? Научил си да се предпазващ от бъдещи страдания. Страданията са те направили малодушен, изгубил си смелостта си. Казваш, че познаваш хората. Какво си придобил от това знание? Станал си страхлив. Какво познаваш в хората? – Слабостите им. – Това не е знание. Това са сенки на живота. Истинско знание е това, което придава сила на човека, с която той гради. Има едно знание, за което се казва, че възгордява човека. Като се надуе, и циреят мисли, че много знае. Да бъдеш надут, това не показва, че имаш много знания. Циреят може да бъде надут десетина дена, но щом го боднат с игла, всичката му надутост изчезва. Това е аналогия, която обяснява нещата.

Мнозина искат да обяснят на хората какво нещо е доброто и злото, какво нещо е Бог; какво представя Духът; какво са водата, въздухът и светлината, но сами не ги знаят. Смешно е да обясняваш на хората това, което ти сам не знаеш. Как ще говориш за Господа, когато ти сам не Го познаваш? Говориш на хората за любовта, а ти имаш само една допирна точка с нея. Ти сам не разполагаш с любовта. Ако разполагаше с нея, ти би направил чудеса. Духът щеше да работи в тебе. Дето Духът отсъства, там не е Бог, там любовта не работи. Дето е любовта, там Бог работи. – Искам да зная, какво представят любовта, мъдростта и истината. – Любовта е извор, от който изтича животът. Мъдростта е път, по който иде светлината. Истината е цел, към която всички се стремят. Какво разбрахте от това? Лесно е да се каже, че любовта е извор, но това не е достатъчно. Какво извира от любовта? – Животът. – Какво е отношението между любовта и живота? Какво е участието на човека в този извор?

Сега, като говоря по този начин, във вас се събуждат личните чувства, обиждате се. Оставете обидата настрана и нека всеки си каже, какво

представя. Изпъчиш се, изправиш се, мислиш, че много знаеш. Това е временно положение на тялото. Утре се разболееш, изкривиш се – друго положение на тялото. В този случай мислиш, че си слаб. Тялото мисли ли така? Човек мисли, а не тялото. Ти казваш, че си здрав, прав, че си добре построен. Ти същият мислиш, че си слаб, че си зле построен. Това са процеси, през които всеки човек минава. Виждаш един прегърбен човек, казваш, че гредите на къщата му са изгнили, ще се съборят и ще го затрупат. – Какво да направя с тези греди? – Не се занимавай с тях. Днес целият свят се занимава със себе си. Следователно, не се занимавайте със себе си.

И тъй, същината на човека е неуязвима, за никого невидима. Не можеш да кажеш, че човек е тук или там. – Как, не виждам ли човека? – Какво виждаш? – Виждам, че човек стои пред мене. – Днес го виждаш, но утре замине за някъде. Къде отиде? Друг е въпросът, ако виждаш надалеч и наблизо, през разстояние, както ясновидецът вижда. Дали е на другия край на земята, или на небето, ти пак ще го виждаш. С обикновеното зрение ти виждаш човека, докато е пред тебе. Щом мръдне малко, вече не го виждаш. Следователно, това което виждаш, още не е човекът. Това е неговата сянка. Някой говори, но ти още не знаеш какво иска да каже той. – Чувствам, долавям мисълта му. – Това не е абсолютно истинно. Долавяш нещо, но си далеч от истината.

Всеки човек иска да бъде силен, да го обичат и уважават хората. Това са желания, чувства, вложени в природата на човека, той не ги е създал сам. Като контраст на това, Христос казва: „Търсете слава от Бога, а не от човеците." – Как ще те славят хората, когато спят още? Кой ще те слави? В духовния свят няма спане. Там съществата не спят, както хората. Затова е казано: „Търсете слава от Бога." – Може ли човек да не спи? – Докато е на земята, не може. Щом влезе в духовния свят, и без сън може. – Може ли без болести? – На земята не може. Обаче, небесните жители не знаят какво нещо е болест. Как си представяте небето? Като земята ли? Какво нещо е небето, ще разбереш, само като отидеш там. Като се върнеш на земята, не можеш да разкажеш, какво си видял и разбрал. Спомените, които носиш от небето, са като тия от сънищата. Сънуваш, че се разхождаш някъде, качваш се по високи планински върхове, но като се събудиш, нищо не можеш да кажеш: де си бил, какви са тези планини, как се казват, нищо не знаеш. Казваш: Бях на една висока планина, но де е тя, не зная. Бях цар, с корона на глава и скиптър в ръка, но де остана царството ми, де останаха короната и скиптърът, не зная. – Реално ли беше това нещо? Някога си добре разположен, чувстваш, че можеш да обхванеш целия свят, сърцето ти е пълно с любов. Дойде някой при тебе и те бодне с игла. Веднага изгубваш разположението си и любовта ти изчезва. – Как ще разчиташ на това, което от едно бодване с игла изчезва? Любов ли е това? Можеш ли и ти да бодеш? – Мога. – Каква любов е тази, която боде? Клетките, от които

е съставено тялото на любещия, се движат с такава бързина, че никакъв удар или никакво бодване не може да ги засегне. Клетките на обикновения, физическия човек се движат много бавно, поради което всеки удар или сътресение лесно се отразява върху човека. Ще го боднеш с игла и той веднага я усеща. Колкото по-бързо е движението, толкова по-неуязвим е човек. Ако мисълта е бърза, и чувствата са бързи; щом мисълта и чувствата са бързи, и действията са бързи.
– Защо се препоръчва на хората добър живот? – За да увеличат бързината на клетките в своето тяло. Ако трептенията на клетките ти са по-бавни от бързината на куршума, последният ще те удари и рани; ако са по-бързи, куршумът ще те докосне и ще се върне назад. Днес повечето хора са толкова слаби, че само една дума може да ги повали на земята. Някой ти каже, че скоро ще се разболееш. Ти веднага повярваш на думите му и като се върнеш у дома си, лягаш на легло и казваш: Не съм добре. Питам: Как можа да повярваш на празните думи на някого? Друг ти казва, че ще станеш учен човек и ти веднага повярваш. Тежко на онзи, който от думите на хората заболява и учен става. Ученият се ражда с възможности да стане учен. Без да му кажат, че ще стане учен, той става такъв. Здравият се ражда здрав. Следователно, разчитай на Божествените възможности, вложени в тебе, а не на приказките на хората. Какъв юнак си, ако се плашиш от една дума? Бъди такъв юнак, че и с най-силната дума да те ударят, да я разпръснеш, като че нищо не е било. Минаваш край двама души – мъж и жена, които се карат, ругаят се. Ти се спреш за момент пред тях, искаш да чуеш кой от двамата е по-красноречив. В това време техните обидни и груби думи се натрапват в съзнанието ти и дълго време не можеш да се освободиш от тях. Без да искаш, ти ги повтаряш и преповтаряш. Случва се, че с месеци не можеш да се освободиш от натрапените думи в съзнанието ти. Мъжът и жената престанаха да се карат, а думите им още звучат в тебе. Не давай ухо на всичко, което се говори около тебе. Мъдрецът знае кои неща да слуша и възприема и кои да отблъсква. Не давай път на любопитството, да се вслушваш във всичко казано-речено, във всичко, което правят хората.
Животът е наука, валидна не само за земята, но и за духовния свят. Трябва да знаеш как да живееш на земята, но трябва да знаеш как да живееш и в духовния свят. Въпреки това, хората имат смътно понятие и за физическия, и за духовния свят. Молиш се на Бога и си Го представяш като човек. Чудиш се защо, като Му разказваш положението си, не ти отговаря веднага. Ти още не си страдал, не знаеш, какво нещо е страданието, а очакваш Бог да ти помогне. Че си изгубил хиляда лева, страдание ли е това? Че те ударили със снежна топка, страдание ли е това? Да мислиш, че страдаш, това значи, да не разбираш истинското страдание.
В древността, един цар често правел разходките си из града с цел да види как живеят неговите поданици. Един ден, като се разхождал из крайните

квартали, видял едно семейство, състоящо се от мъж, жена и няколко деца, всички голи, със скъсани дрехи. Мъжът нямал риза на гърба си. Всички били здрави, весели, работели, за да си изкарат прехраната. Царят се трогнал от положението им и веднага се разпоредил да им се даде известна сума, да подобрят материалното си състояние. Като получили парите от царя, те веднага си направили къща. Мъжът накупил стока и започнал да върти търговия. В няколко години състоянието им се подобрило; жената и децата започнали да живеят богато – не останал никакъв спомен от тяхната сиромашия. Случило се, този търговец заболял и помолил царя да му изпрати един опитен лекар. Като дошъл лекарят, първо го запитал, как заболял, коя е причината за неговата болест. – Както седях в магазина, от полицата падна една топка памук и ме удари по рамото – отговорил търговецът. Лекарят се почудил как е възможно такава малка причина да стане повод за толкова сериозна болест. – Много естествено, изнежил се човекът, не може да издържа никакво сътресение. Богатството изнежило цялото семейство.

Някой се оплаква от нерви, стягало го нещо. – Аз не признавам такива болести. Нервни болести не съществуват. Като изучаваме физиологията на нервната система, дохождаме до заключението, че нервната система е една инсталация, през която минават силите на живата природа. Нервните влакна са живи клетки, проводници на нервна енергия. Тя протича през тях, както водата през водопроводните тръби. Ако водата е песъчлива, пясъкът постепенно се утаява по тръбите, докато един ден те окончателно се запушат. Така става запушване на водната инсталация. Такова подпушване става и в нервната система на човека. – Какво да се прави? – Ще се отпушвате. Трябва да знаете какви мисли и желания да допущате в себе си. Ако не знаете закона как да живеете, за да не се подпушвате, един ден ще допуснете такива мисли и желания, които ще подпушат нервната ви система; друг ден ще допуснете други, докато най-после заболеете – подпушили сте нервната си система.

Казваш: Нервната ми система е разстроена. – Не е разстроена, но е подпушена. – Боли ме коремът. – Защо? – Запушени са онези нерви на гръбначния стълб, през които слиза енергията за стомаха и корема. Излагайте гръбначния си стълб на слънце, да се отпушат нервите ви. Ако не се отпушат, болките неизбежно ще ви следват. Болестите се дължат на недоимък на енергия. Подпушване става не само във физическото тяло, но и в останалите тела. Човек има няколко тела, за които малцина знаят. Вие знаете, че стомахът, черният дроб имат отношение към храносмилането и нищо повече. Обаче, те имат отношение и към другите тела на човека. И дробовете не са само за дишане. Те имат и други функции. – Като отидем на другия свят, там ще научим всичко. – Кой ще ви учи там? Това са елементарни работи, които трябва да изучавате на земята. На онзи свят ще изучавате други неща. Ако не знаете елементарните работи, ще ви върнат

отново на земята. – Нищо ли не знаем? – Много неща знаете, но още много има да учите. Аз говоря за онова, което не знаете; не говоря за това, което знаете. Дойде някой при вас, иска да му кажете нещо за Господа. Какво ще му кажете? На младия ще кажа едно нещо, на гладния ще кажа друго нещо, на болния – трето нещо. На всички ще говоря за Господа, но всекиму според нуждите. Това, което ще кажа на младия, няма да важи за гладния, за болния или за невежата. Когато гладният иска да му говориш за Господа, ще вземеш един хляб и ще му кажеш: Ето, хапни си. Бог е в хляба. Като се нахрани, и той ще ти каже нещо. Той ще говори, а ти ще слушаш. Ти си млад човек, искаш да обичаш някого. Чрез любовта ти ще познаеш отчасти Господа. Ако започнеш да заповядваш на своя възлюбен, ти не си познал Господа. Можеш ли да заповядаш на Господа? В лицето на твоя възлюбен трябва да виждаш Господа. Този, когото си обичал, е Господ – от Него ще се учиш. Какво правиш ти? Като обикнеш някого, казваш му, че си готов на всякакви жертви за него, че ще го оставиш свободен, а всъщност носиш юлар в джоба си. Като видиш, че твоят възлюбен заспи, ти метнеш юлара на гърба му и го подкараш: Дий, напред! Сега ще знаеш, че си в мои ръце. – Това било новото учение! Не, ще се освободите от старите навици да ограничавате. Например, ревността е стар навик. Дайте свобода на всички. И боговете страдат от ревност. За да се справиш с това чувство, нужно е знание. Който може да се справи с ревността, минава за учен. Не е въпрос да я игнорираш, но да я надживееш. Знание е нужно за това.
Наскоро дохожда при мене една млада светска жена, около 28 годишна, външно угледна, с правилни черти на лицето. Тя е издръжлива, търпелива, волева натура, темпераментна. Каквото намисли, ще го направи. Тя е готова да чака 20 години, но няма да остави магарето да се търкаля в праха. Ще го вдигне и ще го изтърси. Оженила се за един вдовец, 50 – 60 годишен човек, висш чиновник. Той сега изучава закона на любовта. Между чиновничките си[му?] имало една млада 22 годишна мома. Той се влюбил в нея и започнал да я разхожда с автомобил. На жена си не обръщал вече никакво внимание. Жена му намислила две неща: Да го напусне, без да иска нещо или да иска развод и да го застави да й плаща. Питам я: Как се отнася мъжът ти с тебе? – По-рано беше по-груб. Сега, след като се влюби, е по-деликатен, но аз не искам да се занимава с тази мома. Тя ще го развали. Не, тази мома е оказала добро влияние върху мъжа ти.
Питам: Кой разваля хората? Любовта ли? Любовта оправя хората, не ги разваля. Ревността, кривото разбиране развалят и изопачават хората. Като ме питаш какво да правиш, не те съветвам да го даваш под съд. Години ще минат, докато съдът разгледа делото. През това време или камиларят, или камилата ще отиде. Ако беше искала съвет от мене преди да се ожениш, щях да ти кажа да не се жениш за този човек. Той се е женил веднъж, има друго разбиране, не като твоето. Вие не можете да се разберете. Очисти мисълта си и гледай на мъжа си с добро око. Не му приписвай нищо

лошо. Ако петниш неговото име, с това заедно петниш и себе си, петниш и младата мома. Ти си намислила да се караш с момата, да я нападнеш с груби, обидни думи. Откажи се от това намерение. Напиши й едно хубаво писмо, ще ми го прочетеш, преди да го изпратиш. Сега ще ти предскажа следното: След две години тази мома ще се влюби в един млад момък и ще се откаже от мъжа ти. Тогава той ще се върне при тебе и ще се забрави всичко. Трябва да обикнеш Бога. Ти искаш от мъжа си такава любов, каквато сама нямаш в себе си. Ти не си го обичала, не си готова още на жертви.
Казвате: С какви работи се занимава Учителят! – Въпросът за ревността е важен. Аз влизам в положението на хората. Влизам в положението и на младата жена и на нея искам да помогна. Ревността бушува в нея и тя не може сама да се справи. Ревността, която бушува в човека, трябва да се замести с една светла мисъл. Преди да се поддадеш на ревността, провери, вярно ли е това, което мислиш и чувстваш. Новият живот изисква от човека всяка мисъл и всяко чувство в него да отговарят на истината. Само така той може да бъде чист. Много мисли и чувства от миналото ще ви се наложат, не може да се освободите от тях, но ще ги пресявате. Сегашният живот на хората не е нищо друго, освен сплитане на мисли, чувства и постъпки от миналото. Тялото на човека е оплетено от тях – чисти и нечисти мисли, чувства и постъпки. Трябва да се освободиш от тях. – Как? – Чрез съзнателно изучаване законите на разумния живот. Не можеш да се обновиш и подмладиш, ако не разбираш законите на мисълта. Старите мисли, чувства и постъпки трябва да се заместят с нови. Това е наука. – Как се постига това? – Чрез различни методи, чрез нов начин на възпитание.
И тъй, когато се натъкнете на изпитание – голямо или малко, първо се запитайте защо е дошло то, какво е неговото предназначение. Всяко изпитание има своето велико предназначение. То не се дава само на един човек, на мнозина се дава. Важно е да се справиш с него. Никой на никого не може да помогне. Щом е дошло изпитанието, ще го преживееш – нищо повече. Едновременно, хиляди хора са престъпили известни истини и всички заедно ще носят последствията. Когато видите хората с вдигнати чукове да дялат камъни, знайте, че те творят с цел да изкарат прехраната си. По цели дни те вдигат и слагат чуковете си, очите им се пълнят с малки камъчета, но продължават да работят. Мислите ли, че ревността не е такъв камък, даден ви от природата да го одялате. Каквото и да правите, не можете да се освободите от ревността. Ще вземете този камък и ще го дялате, докато стане годен за работа. Господарят ще го прегледа и ако намери, че е добре одялан, ще го тури в сградата. Като минавате край нея, ще кажете: Ето, аз издялах този камък. Ти ревнуваш слабия, да не би да пропадне. Силния не можеш да ревнуваш.
Значи, ревността показва, че в човешкото естество има нещо слабо. Страхуваш се за детето, че може да го прегази кола; за възрастния не се

страхуваш. Страхуваш се за невежата и го пазиш ревниво, да не се провали. За мъдреца не се страхуваш. Ревниво пазиш слабия да не изпадне в изкушение, силния никой не може да го изкуси.
Една светска жена ми казваше: Чудя се на религиозните хора. Те се страхуват да се проявят, да не би да сгрешат, да направят някакъв грях. Нас кал не ни хваща. Казвам ѝ: Ще ти дам една правилна философия за живота. Докато си на сушата, всеки може да хвърли кал върху тебе и да те окаля. Щом те окаля, влез във водата. Тя всичко измива. Същата позната казваше, че като срещне човек, стреми се да намери една добра черта в него. Тя не търси лошото в човека. Тя знае, че отношения може да се създават само въз основа на доброто. Ако не намери поне една добра черта в човека, тя стои далеч от него. Това е истинската философия за живота. Следователно, щом намериш една добра черта в човека, ти имаш вече допирна точка с него. Аз я наричам Божествена точка. Само в нея отношенията между хората са правилни. Истински отношения има между хората, когато се основават на някои допирни точки. Докато се съмняваш и нямаш никакво доверие в човека, ти не можеш да имаш отношение към него. – В никого не вярвам. – Ами ти светец ли си? Трябва ли всички да имат доверие в тебе? Ако те поставят на изпит, да видят имаш ли знание, сила, търпение, любов, готовност за жертва, ще издържиш ли?
Срещам светски и религиозни хора, които ми харесват еднакво. Казваш: Човек трябва да има пълно доверие в хората. Говориш за отношенията си към хората, но не и за отношенията към Бога. Важно е отношението към Бога. В човека живеят едновременно две съзнания: едното съзнание е човешко, в което стават постоянни промени. Другото съзнание е Божественото, което определя отношението на човека към всички хора. Когато Божественото съзнание у човека е пробудено, ние сме с всички хора в прави отношения. Тогава могат ли да се явяват спорове между тях? Напротив, между тях съществува пълно съгласие и единство. В човешкото съзнание, напротив, всички спорят. Много естествено. Дето знанието отсъства, там всякога съществуват спорове – интересите на хората се преплитат. Ако искаш да имаш доброто мнение на един човек, трябва да бъдеш внимателен с думи и обхода към него. Ще бъдеш внимателен, не по форма, привидно, а вътрешно, по дух. Какво ще говориш на човека? Ако те пита за нещо, което знаеш, ще си дадеш мнението. Ако не можеш нищо да кажеш, по-добре мълчи. Щом си дадеш мнението за неща, които не знаеш, веднага в тебе ще се яви горчиво чувство. Ето защо, като те питат за нещо, което не знаеш, отговори: В тази област съм невежа. Вие се събирате по няколко заедно и веднага давате мнението си – по човешки постъпвате. – Знаеш ли, какво мисля за тебе? – Ами ти знаеш ли какво аз мисля за тебе? Единият се надул, разсърдил се и след това се изправили и двамата пред Бога, да се молят. Някой се хване за сърцето да покаже, че го боли. Човешка хитрост. Любовта изключва всякаква хитрост. За нея няма

болести и страдания. Щом сърцето те боли, любовта ти не е Божествена. – Но аз го обичам, не мога да дишам без него. – Това не е Божествено. Ако обичаш истински, дробовете ти ще се разширят.
Сега аз говоря за онези от вас, които искат да бъдат ученици. Бих ви дал известни методи и правила за освобождаване, но още сега не може да ви ги дам. Как може да се освободи човек? Виждаш едного, че пипа главата си. Ти започваш да търсиш причината за това, но не можеш да я намериш. Освободи се от това желание. Причината е много проста – мъчнотии има човекът. Виждаш другиго, скръстил ръцете си, намръщил се, движи се натук-натам. И тук търсиш причината, но пак не я намираш. Гладен е човекът, иска да яде. Щом не можеш да разрешиш правилно една задача и си готов да се разгневиш, нахрани се. Значи, преди да се гневиш, яж, за да не те намери гневът с празен стомах. Тури гнева в стомаха си, да работи. Като постъпваш така 2 – 3 пъти с него, той ще те напусне. Следователно, когато се разгневиш, представи си най-хубавото ядене, което обичаш и гневът веднага ще изчезне. Някой казва, че не трябва да се яде, когато си гневен. – Не, яж, да обработиш гнева. Волята Божия е да бъде човек свързан със словесното мляко, т. е. да се храни с него.
Помни: Тялото е предметно учение, което трябва да се изучава. Вън от тялото си човек не знае, какво той представя. Говорите за душата, за духа, за ума и за сърцето. Това са отвлечени неща. Сърцето става реално, когато усетиш болка в него. И тогава, достатъчно е да туриш ръката си на него, за да изчезне болката. Ако друг тури ръката си върху сърцето ти, след това той трябва да си измие ръцете в гореща вода, за да се освободи от мисълта, че е приел нещо от болния. Иначе, той психически се свързва с болката.
Когато се образува едно общество, хората, които го съставят, трябва да имат добри, положителни мисли и чувства едни към други. Не спазват ли това, те стават проводници на лоши мисли и чувства. Това не е нищо друго, освен калта на природата. Пазете се от тази кал. Тя опасва земята и представя нейната мрачна зона. Най-малката доза от тази психическа кал може да зарази човешкия организъм. Тя е една от причините за страданията на хората. Като знаете това, пазете се от нея. Има начин за предпазване от тази кал, а именно: винаги дръжте в ума си мисълта за Бога. Ти не си дошъл на земята да служиш на себе си или на хората, а на Бога. Въпросът за служене на Бога се разрешава в един момент, а не с векове. Щом го разрешиш, веднага се разрешава въпросът за отношението към себе си и към ближния.
Кой е ближният на човека? Това не е човекът, когото виждаме пред себе си, а онова, което е скрито в него. Ближният може да е ангел, скрит в човека. Чрез човека ангелът те изпитва доколко си готов да се отзовеш на неговите нужди. Този човек може да е болен, беден, да страда и ти трябва да му помогнеш. Ангелът може да е скрит в една млада мома и от твоето поведение към нея той вижда доколко си разбрал Божията Любов. Като

пипнеш угоената кокошка, казваш: Мазничка е, добра е за ядене. Ти си дошъл до разбирането на вълка. Далеч си още от овцата. Докато си вълк, куршум те очаква. Кожата ти ще бъде одрана, ще се употреби за кожух на богатия. Като те носи на гърба си, богатият казва: Чудесна е тази кожа! Тя е кожата на един вълк, който изял много овце. Ще се научи как се ядат овце! – С това не искам да ви плаша. Според мене страхът е страж, който пази човека от опасностите, в които може да изпадне. По невнимание или по незнание човек може да изпадне в опасност.

Като говоря по този начин, у вас може да остане мисълта: – Не сме ли добри? Нищо ли не сме научили досега? – Вашата доброта е резултат на миналото. Аз не се интересувам от нея. За мене е важно какви отношения имате днес към Бога. За мене е важно, как се справяте с благата, които Бог ви е дал. Важно е, можете ли да изпращате вашите мисли и чувства по целия свят. Ако можете, това е вашият капитал. Ако от изгряването до залязването на слънцето можете да запазите своето добро настроение, това съставя епоха във вашия живот. Додето стигат вашите мисли и чувства, там е границата на вашия живот.

И тъй, пазете се от завършените процеси. Вашето тяло още не е завършено. Сега се създава във вас друго тяло – духовно тяло, което също не е завършено. От това тяло зависи вашето бъдеще. Павел казва: „И да се разруши земната ни къща, имаме дом неръкотворен.“ Не ставайте причина заради временните неща да осакатите вашето духовно тяло.

Преди няколко дни дойде при мене един познат, сърдит, недоволен, че говорели лошо за него. Казва: Оцапах се, изгубих чистотата си. В какво се състои изцапването му? Искал да помогне на една мома и я целунал. Грехът не е в целувката, но в подражаването. Тя водела лош живот, и той, вместо да й помогне, попаднал под нейно влияние. Някой пие не по свое желание, а подражава на пияниците. Друг краде, пак по подражание.

Хората се страхуват от това, от което не трябва, а не от това, от което трябва да се страхуват. Че веднъж си излъган, ти се страхуваш по-нататък да се проявиш. Щом си излъган, кажи си: Никаква лъжа не се позволява. – Може ли без лъжа? – Това е друг въпрос. Принципът е: Никаква лъжа! На небето, в разумния свят, не търпят никаква лъжа. В ада търпят лъжите. Там има пазар за лъжите – продават се и се купуват. На небето такъв пазар не съществува. Там за най-малката лъжа ще преживеете голямо страдание. Ето защо съзнанието ви всякога трябва да бъде будно, да изправя нещата.

В човека има навик към преувеличаване на фактите. Не е грях, че си преувеличил нещата, но че искаш да ги използваш за лична, своя сметка. Казваш: Баща ми е много богат, с милиони разполага. – Не говориш истината. Ти преувеличаваш, защото искаш да се ползваш с името на баща си, да имаш по-голям кредит. Тук е грехът. Кажи: Богат е баща ми, но не е милионер; той има на разположение само двеста-триста хиляди лева. Ако трябва да разчиташ на нещо, разчитай на своите ръце и на своите

способности. Работи, за да си създадеш сам положение.
Школата, в която влизате, разполага с различни методи. Какви са те: Да се молим! – Как ще се молите? Каква е вашата молитва? Да викаш с часове към Господа да ти прости греховете, това не е молитва. В еднообразието няма никаква молитва. Какво искаш да ти прости Господ? Казваш: Господи, заличи малката лъжа, която направих. Не искай от Господа да заличи лъжата ти, но помоли Го да ти покаже, как ти сам да я изчистиш. Лъжата оставя петна по дрехите, които трябва да се чистят. Име специални течности за това. Много петна има по дрехите ви и те трябва да се очистят. Няма човек в духовния свят, който да не се е оцапал. Вчера и аз направих едно петно на копринeното си палто. Турих няколко череши в джоба си и по невнимание натиснах джоба. Една от черешите се смачка и нацапах дрехата си. Казах си: Трябва да бъдеш внимателен, да не правиш грешки. Реших да изпера дрехата си веднага, да изчистя петното. Правило е: Когато някой сгреши, сам трябва да изправи грешката си. Когато виждаш, че друг греши, ти ще му помогнеш да изправи грешката си. В случая, докато аз се готвех да изпера дрехата си, една сестра приложи правилото, взе дрехата ми, тя да я изчисти.
Съществува един правилен начин на самовъзпитание. Бъдете готови да го приложите. Много правила ви се дават, но вие мислите, че те не са за вас. В някои случаи сте прави, но не във всичките. Например, какво ще каже 45 годишната сестра, ако й препоръчам, като метод за трансформиране, да играе с кукли? Разумно ли е това от моя страна? Тя ще ме погледне и ще каже: Подиграваш ли се с мене? Какво трябва да препоръчам на тази сестра? – Да чете. Ще й дам една хубава философска книга или поезия. Това й подхожда. На друга сестра, която няма обувки, дрехи, ще й пратя, без да знае от кого са. Така тя ще трансформира състоянието си. Днес светът е пълен само с пудри и помади – козметични средства. Те съществуват не само на физическия, но и в умствения свят. Седиш на едно място песимистично настроен. Скърбиш, че не си учен, не си силен, не си богат. Много просто, трябва да работиш. Има начини, чрез които можеш да придобиеш сила, знание, богатство. Възхищаваш се от търпението на някого. Да, работил е човекът, минал е през известни изпити и така е придобил търпение. То се постига чрез работа върху чувствата, а не върху ума. Ако не въздържаш чувствата и желанията си, ти губиш равновесие. Чувствата, разтопяват твърдото, коравото естество на човека. Някога го правят мекушав, разкашкат го. Слушал съм жени да казват: Като стана майка, ще бъда строга към децата си. Обаче, щом станат майки, омекнат. Бъди строг, но не груб към себе си. Бъди строг към децата си, но не груб. Когато детето сгреши, не го бий, но го нахрани. Ако ти направиш погрешка, не се изобличавай, нито се извинявай, но изправи погрешката си. Ставаш сутрин, виждаш устните ти посинели, изгубили червенината си; очите ти пожълтели. Жълтият цвят не трябва да бъде в очите. Те трябва

да бъдат светли, чисти. Потърси начин да направиш устните си червени и да махнеш жълтия цвят от очите. Ако е въпрос за жълт цвят, лицето трябва да има златист цвят, като слънчевия. Всяка клетка в него да трепти, да издава светлина. Красиво лице е това, на което се отразява вътрешният живот на човека. Приятно е да гледаш такова лице. Не говоря за конвулсии на мускулите, но за свещения трепет, изразен в клетките. Приятно е да наблюдаваш лицето на светията, когато е вдълбочен в себе си, обзет от възвишени мисли и чувства. В този момент той държи в мисълта си всички възвишени, съвършени същества и се свързва с тях. Той не мисли за обикновените неща, за дребнавостите на живота. Мнозина мислят за Бога, но се поддават на влиянието на света. Гледаш хубавата къща на съседа си и пожелаваш и твоята да бъде такава. Художник си, гледаш красивите картини на видни художници и пожелаваш и ти да бъдеш като тях. Слаб, болнав си. Срещаш здрав, снажен човек и казваш: И аз да съм като него! Не се смущавай от това, което виждаш. Все едно, дали той има нещо или ти го имаш; дали другите имат, или ти; дали си на първото стъпало или на най-високото. – Искам да бъда на горното стъпало. – И това може, но кой ще бъде на долното стъпало? Ако няма първо, второ, трето стъпало, как ще се направи връзка с горното? За всеки човек е определено по едно стъпало. Ако не е така, никой не би могъл да се качи на горното стъпало.
От тази лекция искам да остане в ума ви мисълта да бъдете непрекъснато добри; любовта ви също да бъде непрекъсната. Да бъдете в общение с всички хора. И мисълта ви да бъде непрекъсната, както планинските вериги. Когато правите екскурзии по планините, погледът ви се движи от един връх на друг. Вие се радвате на тази непрекъснатост в природата. Тя повдига човешкия дух, обновява мисълта. Докато гледаш на нещата като на разхвърляни части, ти всякога ще се уморяваш. Докато се занимаваш с обикновените мисли и чувства, между които няма никаква връзка, ти сам себе си ще разрушаваш. Следователно, не допущай нито една блуждаеща мисъл, нито едно блуждаещо чувство в себе си. – Мъчно ми е, не съм разположен. – Това неразположение е чуждо, на твоята баба или на твоя дядо. Някога те са имали известна мъка, а ти днес си попаднал на това място, от което не можеш да излезеш. Вземи Библията или Евангелието, обърни се мислено към баба си и дядо си и им кажи: Слушайте какво ще ви чета. Ти ще четеш, а те ще слушат, докато разберат причината на своята мъка и се изправят. Щом те се изправят и ти ще се изправиш. Така мъката ще изчезне. – Защо ти е мъчно? – Любов ти липсва. На всички хора липсва любов. Казваш: Това съм аз, друг не мога да бъда. – Ти не си това. Ако някой те удари и ти причини болка, тя не е твоя, отвън е дошла. Този човек имал лошо чувство към тебе, затова те ударил. Трябва да знаеш как да се освободиш от лошото чувство, което този човек е отправил към тебе. Ако знаеш как да се освободиш от него, болката лесно ще мине; ако не знаеш, болката ти ще остане дълго време с тебе. Някога човек сам може да

се удари. Дялаш едно дърво и по невнимание ножът падне накриво и те удари. Някога и с мисълта си човек може да се отрови.
Помни: Както физическото тяло е изложено на опасности, така човек сам може да причини пакост на духовното си тяло и да се осакати. Седиш някога замислен, обезсърчен и си казваш: Ще се хвърля от една канара, да се свърши с мене. – Това е чуждо желание, на което ти се поддаваш. Нещо отвътре ти нашепва да се хвърлиш. Хвани това същество в себе си и му кажи: Ще се хвърля, но с парашут. Ще взема един парашут, ще сляза няколко пъти с него, да разбера, какво значи да слизаш и да се качваш, но съзнателно, по собствено желание. Всички искате да бъдете силни. – Как ще стане това? – Очаквате наготово да станете силни; да дойде някой отвън и с една дума да вложи във вас сила. Вярно е, че трябва да бъдете силни, но силата не иде отвън. Има неща, които вие сами трябва да свършите. Отвън никой не може да ви помогне. Има работи, които лесно могат да се свършат, но вие трябва да знаете начина, по който да се свършват. Вие не сте дошли на земята да обръщате света. Дошли сте само да похлопате леко на вратата на своя брат, да го събудите и кажете, че е време вече за екскурзия. Той е обещал в себе си да отиде на планината. – Ще му кажеш тихо и спокойно: Братко, ти обеща пред Бога, че ще отидеш на екскурзия. Времето е дошло, не може повече да се отлага. Няма да му говориш да вярва в Бога, но ще му кажеш: Стани, време е вече за работа. Няма да го учиш как да се облича. Той сам знае, как да се облече, как да тури раницата си, кога да тръгне на път и какво да говори. Ако се държиш за старото, ще влезеш в стълкновение с новото. Старото има отношение към миналото, а новото към настоящето и бъдещето. Учете се да се справяте със своите кредитори. Имаш десет кредитори, сприхави хора. Ти се молиш, търсиш начин да се справиш с тях, но те казват: Ето един изедник, един безчестен човек. Трябва ли да се гневиш, да искаш да ги биеш? И силен да си, постъпи с тях така, както е постъпил един американец със своите кредитори. Те постоянно го безпокояли, искали да им се изплати по-скоро. Един ден той им казал: Моля ви се, почакайте още малко. Щом се замогна, ще си изплатя всичко, до стотинка, и ще ви благодаря. Ако ме притеснявате, нищо няма да излезе. И да искам, не мога да ви задоволя. Аз съм способен човек. Ще работя и ще изпълня задълженията си.
И на вас казвам: Като дойдат кредиторите ви, пипайте ги с меки ръце. Много методи има за това, но всички не са ефикасни. Един познат ми разправяше една своя опитност. Един ден, като вървял през една гъста гора, срещнал мечка с две малки мечета. В първия момент той си помислил: Дано мечката се отбие от пътя си. Обаче, мечката не се отбила, продължила своя път. Тогава той се принудил да се качи на едно дърво, докато мечката се скрие в гората. Казах му: Добре си направил, че се качи на дървото. Ти си искал чрез мисълта си да внушиш на мечката да се отбие от пътя си, но трябва да знаеш как става това. Щом не си могъл да внушиш

на мечката, ще внушиш на себе си да се качиш на дървото. Следователно, ако не можеш да разрешиш известен въпрос по един начин, ще го разрешиш по друг.
Често хората се смущават от това, че не могат да внушат на мечката да се отбие от пътя си. Слушате някои да казват: Не знаем, ние тръгнахме в духовния път, но всеки момент се натъкваме на мъчнотии. Как ще се справим с тях? – Много просто, ще оставите мечката с мечетата, т. е. вашите мъчнотии да вървят в своя път, а вие ще се качите на дървото, докато те заминат. – Ще кажат, че сме много страхливи. – Това не е страх, но уважение към мечката. Вие се качвате на дървото, за да не изплашите нейните мечета. Качете се на дървото и оттам наблюдавайте мъчнотиите си. Ако вие гледате на мечката като на низше същество, как ще гледат небесните жители на вас? Ако отидете на небето, всички ще минете през такъв преглед, през такова претърсване, каквото не сте мислили. Няма да остане гънка, ъгълче у вас, което да не се прегледа, да няма нещо нечисто. Докато живеете по човешки, никой не може да се яви при Господа. Не е лесно да вземеш титлата доктор. Трябва да се явиш пред 12 видни професора, да отговаряш на всеки зададен въпрос от тях и ако можеш достойно да защитиш тезата си, едва тогава ще получиш титлата доктор. Не се взима лесно докторат. Мислите ли, че лесно се взима докторат на небето? Ако на земята се взима мъчно докторат, колко по-мъчно е това на небето! На всички е позволено да влязат в небето, но само онези се признават за граждани на небето, които издържат доктората си с отличие. Само онзи носи титлата доктор, който е издържал с успех всичките си изпитания.
Като ученици на велика Школа, от вас се иска самообладание. Мъчно се постига самообладание в мисли и чувства, но това не трябва да ви обезсърчава. Много същества ви помагат, не сте сами. Това, което вие не можете да направите, те ще го направят. Ако не можете да оправите работата си, оставете я на разумните същества, те ще я оправят. Какъвто съвет ви дадат те, изпълнете го. Казвате: Духът ни говори. – Пазете се, внимавайте да не изпаднете в заблуждение. Не всичко, което ви се говори отвън или отвътре, иде от Духа. Мислите ли, че всяка грамофонна плоча съдържа думите на Духа? – Любовта ни говори. – И това не е сигурно. Преди да дойде Любовта, Духът иде. Той предшества Любовта. Тя изключва всякакво съмнение, подозрение, ревност. Любовта трябва да те намери тих и спокоен, с дълбоко вътрешно разположение и готов на всички услуги. Тя ще ти каже: Иди по този път. Няма да питаш кога ще стигнеш, ще имаш ли мъчнотии. Ще вървиш в пътя, без съмнение и страх. Ще имаш мъчнотии, ще минеш през огън, но ще вървиш напред. Ще минеш през огнената пещ, както тримата момци, но ще излезеш здрав и читав, косъм няма да падне от главата ти. Ще слушаш гласа на Любовта и докато си с нея, ще бъдеш вън от всякаква опасност. С Любовта и с Духа и в

опасност да си, ще излезеш неповреден. Без Любовта и без Духа, вън от опасност да си, пак ще пострадаш.
Първото нещо, направете връзка с Духа, да не се колебаете. Духът ще внесе вярата и любовта във вас. – Аз се разколебах. – За какво се разколеба? За парче хляб и за парче земя. Ако ти трябва земя, Бог ще ти даде земя, голяма като луната, по дни и нощи да се разхождаш, без да можеш да я обходиш. Ако искаш хляб, облекло, и това ще ти даде. Всеки момент ще обличаш нови дрехи, без да те види някой, да ти се порадва. Ако е за жилище, ще имаш къща по-голяма от палат, сам ще се разхождаш, без да чуеш човешки глас. Всичко ще имаш; но жива душа около тебе няма да се мярка. Защо ти е такова изобилие? Ще се намериш в положението на онзи българин-свещеник, който на 80 годишна възраст се радвал на богатство и имот. Къщата му била пълна, но попадията я нямало. Той си казвал: Защо умря попадията толкова рано? Докато беше на земята, ние бяхме бедни. Днес имам всичко в изобилие, но тя ми липсва. Той не знае, че в онзи свят попадията е по-добре, отколкото беше на земята. Щастието не е във външното богатство, но във вътрешното. Какво по-голямо щастие търсиш от това, да обичаш безкористно. Да обичаш, без да очакваш и изискваш. В човека има едно същество, което го обича при всички условия, което никога не му се сърди. Това същество е истината. Обикнете и вие това същество.
Казвам: Всякога правете добро, без да знае някой за това. – Поне да го оценяват. – И това не е нужно. Важно е Бог да е доволен от това, което правите. Щом Бог е доволен, вие ще почувствате Неговата Любов. Какво повече може да искате от Божията Любов? Аз зная, кой какво иска. Младият иска да не остарява, старият иска да се подмлади, бедният иска да забогатее, невежата – да придобие знание, слабият – да стане силен. Всичко това е хубаво, но един е пътят, по който може да се придобие. Пътят е един, целта е една, изворът е един. Ако твоята любов не извира и не ражда живот, не е правилна. Истинска любов е онази, от която животът постоянно изтича. Може ли този живот да бъде нещастие за човека? Според някои животът носи страдания. – Не е така. – Тогава да си поживеем. – Няма защо да си поживеете – това не се допуща. Животът е нещо непрекъснато, красиво, пълно с благодат и сила. Животът не е мъчение, нито труд. Велико нещо е животът. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа.“ По-велико нещо от това няма. Тогава ще дойдат благодатта, богатствата, добродетелите, дарбите. Каквото пожелае човек, всичко ще придобие. Питате: Възможно ли е това? – Възможно е. Каквото е невъзможно да постигнеш на петгодишна възраст, ще го постигнеш на десет години; каквото не можеш да постигнеш на десет години, ще го постигнеш на 20, на 30, на 40 години. До 120 години има достатъчно време – все ще постигнеш нещо. Да не говорим за хиляди години, но до 120 години всеки

може да постигне много неща. Може да не живееш хиляди години, но всичко това можеш да постигнеш до 120 години – цял зодиак. Не допущай в ума си мисълта, че това или онова не можеш да постигнеш. Можеш да станеш учен, можеш да станеш добър, богат. И да не станеш, всякога мисли, че ще станеш такъв, какъвто желаеш. Това са незавършени процеси, към които трябва да се стремите. – Може да обичаме. – Това е незавършен процес.

Докато е на земята, човек живее в незавършените процеси. – Защо? – Защото миналото му още не е заличено. Един ден, когато се заличи, човек ще остане само със завършените процеси в себе си. Той ще каже: Добър съм, силен съм, богат съм, учен съм. Докато сте в незавършените процеси, ще падате и ставате, ще боледувате и оздравявате, ще се обезсърчавате и насърчавате. Така, именно, ще се подготвите за идването на Духа. Този процес не е еднократен. Духът се приближава до човека и отдалечава, докато един ден го заведе при същества с възвишено и будно съзнание. Това значи сливане с Духа. Казано е в Писанието: „Ще ви изпратя Духа си и Той ще ви научи на всичко.“ Павел казва, че Духът е в човека. Той го учи на всичко. Ако Духът не ни учи, нищо не бихме могли да направим.

Т. м.

42. *Лекция от Учителя, държана на 5 юли, 1933 г. София. – Изгрев.*

1933_07_07 Великата реалност
лекция пред специалния клас

ВЕЛИКАТА РЕАЛНОСТ

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

В Истината е скрит животът.

Днес под „наука“ разбират сбор от знания, наредени последователно, в стройна система. Обаче под „наука“ се разбира и друго нещо, а именно, това, което свързва човека с Великата Реалност. Същевременно науката посочва начина на това свързване. По отношение на неодушевената природа, човек е толкова силен, колкото преобладава в него животът. Силата на човека зависи от неговата разумност. Колкото по-разумен е той, толкова по-голямо влияние оказва на окръжаващите. Разумността пък е проява на Великата Реалност. Това, което осмисля живота, е Реалността. Дето е Реалността, там никакви противоречия не съществуват. Колкото повече противоречия имате, толкова подалеч сте от Реалността. Ще кажете, че противоречията са резултат на човешките слабости и разбирания. Това не е обяснение. Важно е, че противоречията отдалечават човека от Реалността. Ще кажеш, че носиш лошо наследство. – Отде си го наследил? От обикновеното ще наследиш нещо обикновено, а от разумното ще наследиш разумно. От глупавото ще наследиш глупаво. Каквито са били умът и сърцето на баща ти и майка ти, такива ще наследиш и ти. Хилавото ражда хилаво, здравото ражда здраво. Що е Реалността? Каква е вашата цел в живота? – Да бъдем разумни. – В какво се заключава разумността? – Не дишай повече, отколкото трябва. Не туряй на гърба си по-тежък товар, отколкото можеш да носиш. Не ходи на по-дълъг път, отколкото можеш да издържаш. Това са правила, които трябва да спазвате. Искаш да станеш пръв цигулар. Да допуснем, че постигнеш това желание. Ставаш знаменит, виден цигулар. Всички вестници пишат за тебе, че си първокласен виртуоз. В какво седи твоята виртуозност? – В начина, по който свириш. Обаче след 20 години умираш. Всички се питат къде остана този виртуоз. Ако беше истински виртуоз, музиката щеше да го спаси. Това значи да бъдеш първокласен музикант, да имаш знания. Щом музиката не може да те спаси, ти си обикновен музикант. Ще кажете, че този музикант изпълнява класическа музика. Щом и тази музика не може да го спаси от смъртта, той не е истински виртуоз. Ако си истински музикант, като свириш, и дърветата ще заговорят, и мъртвите камъни ще оживеят. – „Може ли да стане това?“ – За онзи, който носи в себе си музиката на Реалността, може да стане; за онзи, който я няма в себе си, това е невъзможно. Само съвършеният може да изрази тази музика. – „Какво да се прави, за да стигнем съвършенство?“ – Ще се стремите към

усършенстване. – „Кога може да се усъвършенстваме?“ – Когато работите съзнателно върху себе си. Това може да стане днес, може след една година, след 10, а може и след 100 години – от вас зависи. Казвате, че това са невъзможни неща. – Невъзможните неща са само за невежите. Колкото по-интелигентен и по-разумен е човек, толкова по бързо разбира нещата. За него невъзможни неща не съществуват. Обезсърчението се дължи на неразбирането. Като не разбираш живота, ти нямаш отношение към Реалността. Въпреки това, ти искаш Реалността да има отношение към тебе. Какво представяш ти, малкият човек, пред Великата Реалност, която създала целия космос? Нищо друго, освен една прашинка. Може ли Реалността да изпълнява желанията на тази прашинка?

Преди години срещнах един студент, много даровит, но крайно самонадеян. Той ми каза: „Знаеш ли, че ако се обърна към Реалността с молба, да спре движението на слънцето, тя ще ме послуша?“ – Направи опит, сам да се убедиш в силата си. – „Мога да направя опита, но не искам.“ – Защо трябва да изпитваш Реалността? Ако е въпрос да изпитваме нейните възможности, виждаме, че тя е създала слънцето, звездите – цялата вселена. Да създаде слънцето, да го тури в движение, това е по-мъчно, отколкото да спре движението му. Ако Реалността се е проявила в мъчните работи, защо трябва да се изпитва в лесните? Кое тяло не може да се спре? Щом се движи, то може и да се спре. – Какво значи да спреш човека в пътя му? – Това значи да го умориш. Щом се спре на едно място, без да се движи, човек умира. Изкуство, знание, наука е да накараш човека да ходи, да мисли, да чувства и да действа. А да го накараш да спре, в това няма нито изкуство, нито знание, нито наука. Това е смърт за него.

Следователно лесно можеш да спреш човека в пътя му. Не го спирай. Казваш: „Ще се спра, да не правя зло“. – Не, прави добро, без да спираш движението си. – „Ще се спра в пътя си, не искам да мразя.“ – Не се спирай, но започни да обичаш. Ако продължаваш да мразиш, без да искаш, ще се спреш, т.е. ще умреш, и от тебе нищо няма да излезе. Философията на живота се заключава в това: не да се спреш и да умреш, но да се движиш и да живееш. Какво остава от фирмата, след като фалира? – Само табелата ѝ остава. Какво става с членовете на фирмата? – Те се разпръсват, всеки отива по своя работа. Само табелата се вее и напомня, че някога е съществувала известна фирма, която претърпяла фалимент. – Може ли същата фирма да се възстанови отново? – Не може. Други членове могат да я възстановят, но същите няма да се върнат. Всяка фирма, която не работи добре, не може да се развива и е осъдена на фалиране. Табелата на фирмата представя черепа и костите на нейния председател. От черепа може да се определи през коя епоха е съществувала дадена фирма и при какви условия е работила. Учените вадят научните си

заключения от костите на човека и животните, но това е мъртва наука. Аз говоря за живата наука, в която всяко нещо е живо, със свой определен смисъл и значение.

И тъй, това, което дава подтик в живота, е Реалността. Тя не трябва да влиза в стълкновение с човешките разбирания. Една наша млада сестра имала случай да слуша Кришна Мурти, но толкова се объркала от това, което чула, че не знаела какво да мисли. Тя слушала кристализирано знание. Той разтопил фактите, прецедил ги и оставил отново да кристализират. Той изнасял знанието пред хората в този кристализиран вид. Като го слушала, сестрата си казала: „Отиде Реалността!“ – Няма нищо, всичко ще се оправи. – Как? – Взимам едно гърне, направено от глина, и понеже е изкривено, счупвам го и отново го замесвам. Така ще направя ново, хубаво гърне. Ако и то не ми хареса, ще направя трето, четвърто, докато най-после излезе хубаво гърне, което всички харесват. Така ще покажа изкуството си, че правя хубави гърнета. Красивите и здрави гърнета живеят дълго време. В тях е скрита разумността на природата. Обикновените и прости гърнета не живеят дълго време. Тях всеки ги побутва натук-натам, докато се счупят. В тях турят нечиста вода. Същото се отнася и до човека. Ти имаш добро бъдеще дотолкова, доколкото се храниш с добри мисли и желания. Ще кажете, че бъдещето ви се определя от окръжаващите. Лъжете се. Онзи, който определя вашето бъдеще, е далеч от вас. Кой ръководи просветата, например? – Онези, които нареждат програмите. Те нареждат плана на работата, а учителите изпълняват този план. Светът е създаден от възвишени, разумни същества. Те са наредили програмата, а учителите и професорите на земята изпълняват тази програма. Някой може да не е доволен от програмата, но въпреки това трябва да учи по нея и да я прилага. Искаш да си направиш къща. Каквото и да правиш, ще следваш метода, даден от природата. Ти туряш масло в яденето, туряш червен или черен пипер като подправка, но това не е същественото. В готвенето има нещо съществено, което трябва да спазваш. Гледаш яденето отвън и го харесваш. Щом го хапнеш, стомахът ти казва, че не е добре сготвено. Възприемаш една идея, възхищаваш се от нея, но щом влезе в ума ти, тя произвежда смут и безпокойство в тебе. Възприемаш едно чувство, доволен си от него. Щом влезе в сърцето ти, то внася смущение в тебе. В мисълта и в чувството, които си приел, има нещо криво. То се отличава по това, че отнема, а не предава. Всичко, което се отнема, не е реално. Само реалното предава нещо на живота.

Сега ще кажа нещо за музиката. Тя е качество на душата. Когато пея или свиря, това е за мене, а не за хората. Музиката е сила, която трансформира енергиите в човека. Ако не си музикален, енергиите в тебе не могат да се трансформират и ти нищо не можеш да постигнеш. Само чрез музиката

има постижения. Чрез нея силите минават от едно състояние в друго. Ако чрез музиката не можеш да трансформираш енергиите си, ти си слаб. Музиката укрепва здравето. Тя внася яснота в мисълта. Ако не можеш да научиш урока си, изпей една песен. Умът ти ще се проясни. – „Може ли да бъде това?“ – Щом пееш, ще се увериш. Който се смущава, не е музикален. Ти мислиш, че условията са лоши, че хората не са добри. Ако външните условия са лоши за тебе, Реалността ти казва: „Ти вървиш в крив път и каквото имаш, ще го загубиш“. Крив път е този, в който всичко се загубва. Някои казват: „Едно време имах много знания, но сега забравих всичко“. В Индия има школи, в които щом влезеш, веднага те изпразват. Добре е да те изпразва разумният, но пазете се да не ви изпразва глупавият. Ако се оставите на глупавия, по-глупави ще станете. И смъртта изпразва; тя отнема всичко от човека.

Като говоря така, мнозина се обезсърчават. Един познат ми донесе един камък и ме пита колко го оценявам. Погледнах го и казах, че е обикновено стъкло. – „Как така?“ – Просто стъкло е, не струва повече от 100 лева. Ти мислиш, че е скъпоценен камък. Като ти казвам истината, ти се обезсърчаваш. Не се обезсърчавай, но иди при някой бижутер, и той да го оцени. Ще се убедиш, че аз ти казвам истината. Като го погледне, той веднага ще разбере, че това е обикновен камък. Няма защо да се самоизмамваш. Това не е скъпоценен камък. Пазете се от самоизмама. Човек може да се измами или когато си представи, че някой предмет нищо не струва, а всъщност е ценен, или когато мисли, че предметът много струва, а всъщност няма никаква цена. Трябва да знаеш истинската стойност на нещата. Тогава нямаш право да се обезсърчаваш. Мислиш си, че си способен. Трябва да знаеш истината, способен ли си, или не. И в двата случая печелиш. – Защо? – Знаеш истината. Неспособният, като учи и работи върху себе си, може да стане способен. И обратно: Ако способният не учи и не работи, губи и това, което му е дадено. Ще кажеш, че всичко зависи от късмета, т.е. от съдбата. Ако очакваш наготово, разбира се, че съдбата ще определи, щастлив ли ще бъдеш, или нещастен.

Съвременните хора са суеверни: едни повече, други – по-малко. Няма човек на земята, който да не е суеверен. Някой си купил лотариен билет и си казва: „Колко ли ще спечеля?“ – Нищо няма да спечелиш. – „Как така?“ – Първата печалба е 200,000 лева и няма да ти се падне. – „Не говори така!“ – Вземи си билет, да се опиташ. – „Ти пророк ли си?“ – Не съм пророк, но виждам, че твоят билет няма да спечели – нищо повече! – „Отде знаеш?“ – Тази работа е реална, т.е. толкова очевидна, както виждам десетина деца, от различна големина и възраст, че стоят пред една полица с ябълки. Първото, най-високото дете, само посяга с ръката си и взима най-хубавата ябълка. Най-малкото дете, за да посегне към ябълките, трябва да се качи на

стол и ще вземе тази ябълка, която му попадне. Правото е на високия. Като погледне ябълките, ще посегне на най-хубавата. За другите ще останат по-лошите ябълки. Значи високите ще си вземат по избор, а ниските и по-малките, каквото остане. – Какво показва височината? – Високият човек е близо до Реалността и той ще вземе най-хубавия дял. Ниският човек е далеч от Реалността, затова ще вземе най-оскъдната част от благата. Колкото по-близо е човек до Реалността, толкова е по-щастлив, толкова по-лесно постига желанията си. Колкото по-далеч е човек от Реалността, толкова по-малки възможности има. Това са наследствените дарби и способности на човека.

С други думи казано: Колкото по-близо си до Реалността, толкова повече получаваш. Щом се отдалечиш от нея, тя престава да дава – Защо е така? – Много просто. Кои предмети се осветяват най-добре? – Които са по-близо до светлината. Колкото повече се отдалечават, толкова по-малко се осветяват. Ако 100 души трябва да вземат по една ябълка от кошничката, кой ще вземе най-хубавата? – Първият. Колкото се отива към края, ябълките стават по-лоши. За онези, които са на опашката, може да не остане нищо. Който е в началото, всякога има преимущество; който е накрая, всякога губи. Обаче има един край, който печели. Той е връзка с началото. Когато краят и началото се съединяват, никога не се губи. Ако си близо до края, свързан с началото, няма да изгубиш. Ако си далеч, по права линия, тогава началото има резултат, а краят губи. – Какво трябва да направи този край? – Той трябва да се свърже с началото. Това са философски разсъждения.

В живота си вие имате копнежи. Това е хубаво, но вие не разбирате закона на Реалността. Знайте, че Реалността изисква нещо от вас. – Защо е така? – Много естествено. Ти не изискваш ли нещо от своята ръка? Тя трябва да бъде пластична, огъваема, да върши работа. И тогава желанията, които се предават чрез ръката ти, трябва да се реализират от тебе. Приятно ти е, ако ръката изпълнява добре желанията ти. Ако кракът ти е своенравен и не се подчинява на твоите желания, как ще се справиш с него? Значи и от крака си изискваш нещо. Като кажеш на крака си да върви, той трябва да върви; ако му кажеш да спре, пак трябва да те слуша. Мислите ли, че ако давате съвети, ум на Реалността, тя ще ви уважава? – Ще дойдат някои да ви убеждават, че са свързани с Реалността, че са самата Реалност. Те не са Реалността, но чрез тях се проявява Реалността. Ще дойде ученият да ви убеждава, че изнася абсолютната истина. Той може да говори истината, но тя не е Реалността.

Това е все едно, като си ми донесъл хляб, да кажеш, че ти ме храниш. Ти не говориш истината, хлябът ме храни. Ти казваш, че ако не ми донесеш

хляба, ще умра гладен. Това не е истина. Той само донесе хляба, а аз ядох. Хлябът ме подкрепи. Той носи знанието, а аз уча. Знанието ме научи, а той беше само носител на знанието. Някой знаял какво представя слънцето. И той научил това в училището. Значи училището учи и мене, и него. Казваш: „Отивам да уча някого". – Никого няма да научиш. Ти предаваш фактите, както са. – „Аз те нахраних." – Никой никого не храни. Само Великата Реалност, която наричат Бог, храни хората. В нея те живеят и се движат. Това, което задоволява човека в даден случай, е Любовта. Тя е в състояние да запали ума, сърцето, волята ти; тя внася светлина в тебе, да разбереш смисъла на живота. Това, което обезсмисля живота, са преходните човешки знания и разбирания. Това не е противоречие. Всъщност, противоречията произтичат от вашите разбирания. Вие имате идея за Бога, като онзи американец, който мислел, че като се помоли на Бога да спре движението на слънцето, молитвата му ще се чуе. Отде е дошла тази мисъл в неговия ум? Каква полза ще допринесе на света, ако слънцето престане да се движи?

Съвременните хора изпадат някога в смешно положение, както един български свещеник, който пътувал с влака от Букурещ до Гюргево. През време на пътуването той погледнал през прозореца, да види през какъв път минават. Понеже вън имало вятър, калимявката му хвръкнала от главата и паднала вън от влака. Той се разтревожил и не знаял какво да прави. Един от пътниците му казал: „Хвани дръжката на спирачката, дръпни я, и влакът ще спре". Без да мисли много, свещеникът дръпнал спирачката, и влакът спрял. Началникът на влака влязъл в купето, дето бил свещеникът, и запитал защо спират влака. Свещеникът казал: „Подадох главата си вън от прозореца, и калимявката ми падна. Искам да сляза долу, да я взема". Без да спира влакът, началникът глобил свещеника и излязъл от купето. Всеки може да има желание, като това на свещеника, да дръпне дръжката на спирачката, но ще го глобят. За да не ви глобят, не провирайте главата си през прозореца, когато влакът е в движение. Не ставай причина да се спре движението на живота за едно твое желание, което струва колкото попската калимявка. Кой от вас не е спирал влака, т.е. движението на живота, за едно обикновено желание? Кой от вас не е глобяван за това желание? Като дойде началникът, казваш: „Шапката ми падна". – За да не ти падне шапката, провирай главата си без шапка. Иначе ще останеш гологлав и така ще работиш. Това е разумната философия. Ако не си разумен, ще се натъкнеш на отрицателните прояви в живота. Ще ти кажат, че животът няма смисъл. Ако това е верно, кое има смисъл? Ще кажете, че всичко в живота е илюзия. – Тогава кое е реалното?

Единствената Реалност в света е животът. С тази Реалност, именно, сме свързани ние. Има някакви примеси в живота, които трябва да се

премахнат. Но примесите не са истинският живот. Докато си в истинския живот, ти си въодушевен и насърчен. Щом се натъкнеш на старите си възгледи – примесите в живота, ти се обезсърчаваш. Като излезеш от тях, пак се насърчаваш. Вярвай в живота! Всички хора, които съзнават, че се хранят с една и съща храна, че пият една и съща вода, дишат един и същ въздух, приемат една и съща светлина, имат едно и също верую. Здравите хора имат нещо общо помежду си, а именно, всички ядат с апетит и разположение. Като се нахранят, те казват: „Слава Богу, доволни сме“. И болните хора имат нещо общо. Те не ядат с апетит и казват: „И без ядене може“. Ако някой каже, че и без ядене може, ще знаете, че той е болен. Здравият казва, че без ядене не може. Значи яденето е за здравите, а гладът – за болните. – За кого е даден хлябът? – За здравите, да се научат да го ценят и да бъдат доволни. – За кого е гладът? – За болните, и те да научат нещо. Обаче за предпочитане е да ядеш, отколкото да гладуваш; да работиш, отколкото да почиваш. Това е закон.

Имате ли празно място, да ви дам едно правило? Като гледам тетрадките ви, не намирам празно място, те са пълни с правила. Чета: „Уреждай живота си, докато си млад. Знай, че един ден ще остарееш, затова събирай бели пари за черни дни“. Какви ли правила не сте писали! Напишете и следното правило: Ставай рано, преди да изгрее слънцето. Когато слънцето изгрява, да не спиш. Когато слънцето изгрява, да не плачеш. Когато слънцето изгрява, да не те завари сиромах. Когато слънцето изгрява, да не види, че си невежа. Когато слънцето изгрява, да нямаш нито една отрицателна мисъл или отрицателно чувство в себе си. Когато слънцето изгрява, бъди положителен! Ще кажеш, че човек може да се разболее в това време. – Не, изгряващото слънце носи живот и блага за човека.

Помнете: Когато слънцето изгрява, всичките работи на човека се нареждат. Когато слънцето залезе, всичките му работи се объркват. Следователно, ако твоите работи се объркват, знай, че твоето слънце е залязло. За Наполеона се казва, че неговата звезда изгряла на хоризонта. Един ден той сам си казал: „Днес не видях звездата ми да изгрее“. Този ден той загубил сражението при Ватерло. – Защо стана така? – Защото той се отдалечил от Великата Реалност. Той беше определен да извърши нещо велико, но се отклони от Реалността и изгуби сражението в живота. Той изгуби истинския живот. Всеки може да изгуби сражението в живота. – Кога? – Когато измени на своя идеал. Никога не заместваайте своя идеал с чужд. Никога не изменяйте на първия си идеал, с който сте се родили. Идеалът на всеки човек е да следва пътя на своето изгряващо слънце. Докато твоето слънце изгрява, всичко можеш да постигнеш. Щом твоето слънце престане да изгрява, нещата стават непостижими. – „Хората ще ми помогнат.“ –

Услуги можеш да получаваш, но никога не очаквай на хората да свършат твоята работа. Ако ти сам не се свържеш с Великата Реалност, никой не може да те свърже. Всички трябва да се свържете с тази Реалност.

Виждате два отворени прозореца, през които може да наблюдавате изгряващото слънце. На единия прозорец стои човек и наблюдава слънцето. Той възприема светлината и се ползва от нея. Другият прозорец е празен. – Защо? – Господарят на къщата спи. Светлината прониква в стаята му, но той не я възприема, не е буден. Кой от двамата е по-разумен: който наблюдава изгряването на слънцето, или който спи? Кой градинар е по-разумен: който посреща слънцето в градината си, или който спи по това време? Достатъчно е да влезеш в къщата на човека, за да познаеш, разумен ли е, или не. Виж с какви мисли се храни той, за да го познаеш какъв е. Ако се храни с песимистични мисли, той не е разумен. Щом тези мисли започнат да го напущат, той постепенно поумнява. Песимизмът отстъпва място на Любовта. Положителното е по-силно от отрицателното.

Като ученици на живота, вие трябва да изучавате науката и да я прилагате. Едно време научните истини са имали един смисъл за вас, днес имат съвършено друг смисъл. Например, първоначално, геометричните форми имали само външен израз, а сега те се разглеждат като образи с дълбок вътрешен смисъл. Животът е построен на геометрически форми, като живи образи. На същото основание се строят и къщите. Добрият майстор прилага геометрията и алгебрата в строежа на къщата. Колкото по-точни са изчисленията, толкова по-здрава е къщата. Оттук вадя заключението: колкото по-искрени са отношенията между двама души, толкова по-здрави са те. Двама души се обичат: единият е богат, а другият – беден. Богатият помага на бедния, услужва му, защото вижда, че и той го обича искрено. Ако бедният дружи с него само за да го използва, богатият ще бъде затворен, няма да му помага. Мислите ли, че Великата Реалност ще ви помага, ако не я обичате? Доколкото сте готови да направите всичко за нея, дотолкова тя ще отговаря на вашите копнежи. Ако гледате отвисоко на нея, и тя ще ви отговори със същото. Не постъпвате ли и вие по същия начин? Докато някой ви обича, вие сте готови да му услужвате. Щом престане да ви обича, вие се отдалечавате от него. Това е закон, който определя вътрешните отношения между хората. Силата на човека се заключава в Любовта. Само с Любовта си ти можеш да заставиш човека да ти помага. Любовта не принуждава, тя разполага човека свободно да дава.

Ние говорим за морала на Любовта. Кое е морално: да ти дават, или да даваш? – Морално е и да даваш, и да ти дават. Неморално е да ти дават, без да даваш. Щом е така, не очаквай само да ти дават. Ако работиш за някого, прави го с Любов, без да очакваш нещо. Така ще получиш повече, отколко

ако очакваш да ти се плати. Някой нищо не работи, а иска всички да работят за него. Това е неморално. Нещастието на хората се заключава в това, че те изискват от другите да бъдат обичани, без да са направили нещо за тях. Всеки ще пита: „Какво направи за мене?“ – „Ама искам да ме обичат!“ – Какво направи за другите, за да те обичат? Майката има право да иска от детето си да я обича, защото е направила много за него. Учителят има право да иска от учениците си да го обичат, защото е направил нещо за тях. Ако ти не си направил нищо за другите, какво може да очакваш? Вие сте заобиколени с разумни същества, които, отблизо или отдалеч, непрекъснато ви наблюдават. – „Къде са тези същества?“ – Аз пък ви питам: Къде е светлината? Ще кажете, че тя е навсякъде. Обаче като затвориш крана на светлината, тя изчезва; отвориш крана, тя отново иде. Има едно място, отдето светлината постоянно приижда. – Кое е това място? – То не е физическо.

Да се върнем към Реалността. – Как се познава Реалността? – По нейното присъствие и отсъствие. Така се познава и светлината. Присъствието на светлината подразбира отсъствието ѝ. И отсъствието на светлината подразбира присъствието ѝ. Същото е и за Реалността. Ако в присъствието на Реалността направиш една грешка, тя веднага се оттегля, т.е. тя отсъства за тебе. За другите може да присъства, но за тебе вече другояче стои въпросът. Не е ли същото и в живота? Например, имаш няколко съкласници, които обичаш повече от другите. Като влезеш в класа, ти им се усмихваш. – Защо? – Защото и те се отнасят добре към тебе. Обаче към онези, които ти причиняват пакости, с тях постъпваш другояче – не си разположен към тях. Докато не поправят погрешката си към тебе, ти не можеш да ги обичаш. Не е достатъчно само да се извинят. Никакво извинение! Ти си длъжен да изправиш грешките си, не само в сегашния, но ѝ в миналия си живот. Ще намериш онзи, когото си обидил, и насила ще го заведеш у дома си. Ще го нагостиш, ще си поговориш с него и след това ще се поразходите. Ако постъпваш така, за тебе всичко ще бъде възможно; ако не постъпваш така, всичките ти желания ще бъдат непостигнати.

Запишете си правилото: Когато слънцето изгрява, не спете.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана
на 7 юли 1933 г. в София, Изгрев.

1933_07_09 Разумно съотношение в природата
утринно слово

РАЗУМНО СЪОТНОШЕНИЕ В ПРИРОДАТА

Размишление.

Ще прочета 14 гл. от Йоана.
Много се говори на онези, които малко знаят и мъчно разбират. На онези, които много знаят и лесно разбират, малко се говори.
Какъв трябва да бъде стремежът на човека? — Да върви по път без прах, в истина без съмнение и в живот без противоречие. Човек може 20 пъти да спуща кофата в кладенеца, без да извади вода. — Защо? — Защото въжето е късо. Въжето трябва да бъде по-дълго, че да достига до водата и да потъне в нея. Така ще се извади вода. Само така, спускането на кофата има смисъл. Човек може да се моли и да мисли за Бога, но ако молитвата му към Бога и мисълта за Него нищо не му допринасят, какъв смисъл имат те? Казвам: Ако дойде един човек при вас, той може да ви направи някакво добро, но само едно. Например, или само ще ви нахрани, или ще ви даде един скъпоценен камък. Каква е разликата между първото и второто добро? Ако сте сит, скъпоценният камък е за предпочитане; ако сте гладен, хлябът е за предпочитане. Гладният не търси украшения, обаче, ситият предпочита украшенията. Някога в живота си вие имате противоречия. Те са необходими, както за физическия, така и за духовния живот. Чрез тях ще дойдете до едно тънко различаване на нещата. Ако не е така, вие ще станете индиферентни. — Защо става човек индиферентен? — По две причини: или от пресищане, или от недостиг. Гладният се стреми да се нахрани. Ако се пресити, той става индиферентен. В първо време хапката е сладка. Колкото повече ядеш, ставаш безразличен към яденето. Някога човек преживява и духовно пресищане. Четеш една книга, втора, трета и някога се пресищаш, ставаш безразличен. Търсиш някой светия, искаш да научиш нещо от него. В първо време се задоволяваш от знанието, което ти дава. После и към него ставаш безразличен. Страшно е, когато ставаш безразличен и към себе си. Безразличието внася раздвояване. Казваш: Нищо вече не ме интересува, не ми се живее, не съм разположен. Казваш: Такъв е животът. Интересно е да намериш причината на твоето състояние. Аз няма да ви кажа, коя е причината. Ако я кажа, за вас ще бъде по-зле. Ако не я кажа, това е добродетел. Защо ще окайвам гладния? Има ли нещо лошо в глада? Не считам гладния за нещастен, нито ситият — за щастлив. Който е гладен, трябва да работи. Ситият не работи. Кой работи? — Сиромахът. А богатият? — Той си почива.
В какво се заключава богатството на човека? Той си мисли, че е богат, затова е богат. Сиромахът мисли, че е сиромах, затова призовава сиромашията към себе си. Ако претеглиш сиромаха, ще видиш, че е по-

тежък от богатия. — Защо? — Някога богатият яде по-малко от сиромаха. Има богати, които ядат много и бедни, които ядат малко. Има богати учени, има богати невежи.
Каква е разликата между учения и невежия? — Каквато е между написаната и ненаписаната книга. Когато една книга се напише, тя става по-тежка и по-съдържателна. Ненаписаната книга е невежият, а написаната — ученият. Истински учен, обаче, е онзи, който може да предаде своето знание. И човек е написана книга. В нея се отбелязват всички човешки радости и скърби. Каква е разликата между скръбта и радостта, не знаете. Мъчно може да се опише разликата между скръбта и радостта. В едно отношение има разлика, а в друго — няма. Къде е границата между тях, не се знае. Ето защо, когато един скърби, друг се радва. Един скърби, че изгубил парите си, а друг се радва, че ги намерил. Какво е спечелил онзи, който се радва? — Нищо не е спечелил. Без да спечели нещо той се радва. Всъщност, за да се радва, човек печели нещо. Някога мразиш човека и се радваш. В тази радост няма никаква печалба. Когато ангелите се радват, хората скърбят. И обратно, когато хората се радват, ангелите скърбят. Ще кажете, че е жестоко ангелите да се радват на човешките скърби. Така е външната, неразбраната страна на живота. Така е за онези, които не разбират. Някой те мрази и същевременно изпитва едно злорадо чувство. Друг те мрази, но като види, че губиш богатството си, от една страна те съжалява, а от друга се радва, че си на безопасен път. — Защо? Докато си бил богат, всеки може да те убие; щом обеднееш, животът ти е спасен. Като спечелиш живота си, ти изпитваш дълбока вътрешна радост.
И тъй, когато скърбите, дайте си отчет, защо, именно скърбите. Ще кажете, че не знаете, защо скърбите. Също не знаете, защо се радвате. Това показва, че нито скръбта е ваша, нито радостта. Някой остави при вас около 50 — 60,000 лв. да ги пазите. Вие се зарадвате, но парите не са ваши. След време ви взимат парите — скърбите. Защо се радвате и скърбите за чуждите пари? Така и вие скърбите за нищо и никакво, а не знаете, че тази скръб не е ваша. Чуждите скърби и радости нищо не придават.
Правило е: Оставете чуждите скърби и радости сами да се разправят, а вие стойте настрана. Не се разправяйте нито със скърбите, нито с радостите. Не се спирайте и върху въпроса, защо светът е лош. Не мислете, че светът е добър. — Защо? — Защото човешкият свят не е нито лош, нито добър. Той си е такъв, какъвто е сега, обаче, човек може да стане по-добър, а с него заедно, и светът ще стане по-добър. — Кога? — В бъдеще. Питам: Черната риза може ли да стане бяла? Невъзможно е черното да стане бяло. Но да съблечеш черната риза и да облечеш бяла, това е в реда на нещата. Това е възможно. Казваш: Измених се. — Не си се изменил, но си съблякъл черната риза и си облякъл бяла. Къде е промяната тук? Докато си с черна риза, ти даваш малко; щом облечеш бялата риза, ти даваш много. — Що е

черната риза? — Болестта. — Що е бялата риза? — Здравето. При известни икономически мъчнотии, каква риза е по-добре да носиш: черна или бяла? Трябва да съпоставиш нещата разумно, както са в природата. Ако не си разумен, ти се стремиш само към едно — да бъдеш щастлив. — Как ще бъдеш щастлив? Докато си на земята, никога не можеш да бъдеш щастлив. На земята няма истинско щастие. Не всякога щастието носи щастие, и не всякога скърбите носят скърби.
— Това е отвлечена истина. Не я разбираме. — Не е нужно да я разберете. Колкото повече се увеличава светлината, толкова повече расте и разбирането. Ако не виждаш някой предмет, вземи си увеличително стъкло. При обикновената светлина много неща остават невидими. Какво се ползвате, ако виждате дребните работи? Някога е добре да виждате дребните работи, а някога не е добре. Например, добре ли е да виждате малките микроби и прашинки, като плуват във водата? Ние минаваме за вегетарианци, но в една капка вода има милиони живи същества, които гълтате. Какво ще кажете тогава? Ще се чудите, как, като вегетарианци, поглъщате толкова микроби. Казваш: Много години вече, как съм станал вегетарианец. — Не намирам голяма разлика между първото положение, когато не си бил вегетарианец, и сегашното, когато минаваш за вегетарианец. Засега вегетарианството е само един проблем.
Казвате, че сте добри. — Да, привидно сте добри. — Умни сме. — Привидно сте умни. — Има една разумност, но още не сте дошли до нея.
— Ама ние любим. — И любовта ви е привидна. — Защо е привидна? — Защото, като се нахраниш, ти ставаш индиферентен към яденето. Такова нещо е любовта. Ако се преситиш от любов, ти ставаш безразличен към всичко. Правило е: Всяко нещо, което е ценно при известни условия, при други условия губи цената си. Обаче, реалността не е там. Пътят, по който вървят хората сега, е път на залъгване. Ядеш вкусно, с удоволствие, но се самозалъгваш. — Защо? — Защото приятността от яденето е временна. Пиеш, приятно ти е виното, но след време тази приятност изчезва. Опасна е първата приятност, защото постепенно увлича човека. Какво придобива човек от кръчмата и от пиенето? Всеки ден ставаш, ходиш, правиш добрини, но това добро е привидно. В края на краищата, за това добро се казва, че "човек хвърля прах в очите на хората". Друг е въпросът, ако от този прах се образува дъжд, който носи благословение за растенията. По този път са минавали светии и са вдигали прах.
Когато обикновените хора вдигат прах, той отива до небето. От този прах не се образува дъжд. Той е прах в очите на хората. Какво прави тогава небето? — Плаче. Този плач са водни капки, които поливат цветята. И това е добро, но малко и несъзнателно. Друг е въпросът ако доброто е съзнателно. Някога вдигат прах в очите на хората, с цел да не те видят, какво правиш. Това не е на място. Обаче, ако с този прах затваряш очите на хората, да не правят зло, той е на място. Значи, трябва да знаеш, кога да

правиш добро. За това се се иска голяма мъдрост. Следователно, не всякога е безопасно да вървиш в пътя и да вдигаш прах.
Като четете 14 гл. от Йоана, трябва да мислите, да разберете вътрешното съдържание и смисъл. Там се говори за Отца и за Духа. Някои си представят Отца като стар човек, с брада, а Духа — като гълъб. Нито Бог е старец, нито Духът — гълъб. Младият синът ли е? Старият баща ли е? Отец, в смисъл Бог, е това, от което произтича реалността. Синът е изявление на Отца, а Духът — вътрешната връзка на нещата.
Казвате: Много години работихме, но нищо не постигнахме. Дойдохме вече до пресищане. — Какъв е цярът на пресищането? — Да не преяждаш. Никога не преяждай. За да не преяждаш, радвай се на скръбта и плачи за радостта. Ще кажете, че това е противоречие. — Възможно е, но така трябва да бъде. Когато майка види сина си, когото не е виждала десет години, тя плаче. А когато блудният син се върне при майка си болен и беден, тя се радва и казва: Добре стана, че синът ми се върна. В живота това е вярно. Радвай се, когато синът ти е болен. — Защо? — Защото ще се оправи животът му. Плачи, когато е здрав. — Защо? — Защото животът му ще се изопачи. Този е правият път на живота. Това е вътрешното разбиране на закона. Ако не е така, вие постоянно ще се натъквате на противоречия. Ако няма противоречия, големи страдания ви очакват. Целият свят минава през големи противоречия. Богатият не знае, защо му е богатството; сиромахът не знае, защо му е сиромашията. Богатството е особен род тежест, а сиромашията — друг; знанието е тежест, а невежеството — по-голяма тежест. И светията има своя тежест и страда, но и грешникът страда. Обаче, и светията и грешникът се радват. Някога грешникът страда, някога се радва. Той се радва, когато открадне нещо. Докато го открадне, той се мъчи и скърби. И светията се мъчи и страда. — Кога? — Когато не му се дава случай да направи добро. Светията се радва на доброто, което прави, а грешникът на злото. И двете радости се компенсират. Затова разумният свят събира грешника и светията на едно място, взаимно да си помагат и да се радват. Как ще съберете радостите и скърбите им на едно място? Могат ли светия и праведен да живеят на едно място? — Никога, обаче, постъпките на грешника не стават условие за радост на светията. Той има възможност да му помага и да го утешава. Както виждате, природата използва и най-големите противоречия за едно вътрешно благо на Битието. В нея има един закон на разумно съотношение и между най-противоречивите неща. — Защо е така? — Така е, на този въпрос се отговаря с мълчание. — Защо животът е такъв? — Това не е важно. Важно е, защо вашите разбирания са такива. За едного светлината е смърт, а за други не е. Има същества толкова деликатни, че изнесени на светло, умират. За други — светлината е живот.

— Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

27-о Утринно Слово от Учителя, държано
на 9 юли, 1933 г. София — Изгрев.

1933_07_09 Мъдростта съгради
неделна беседа

МЪДРОСТТА СЪГРАДИ

„Отче наш"
Ще прочета част от деветата глава на Притчите – до дванайсети стих включително.
„Духът Божи"

Ще взема само трите думи от първия стих: „Мъдростта съгради дома си." Мисълта, която седи в моя ум, е следната. Кой е домът на мъдростта? Това е видимата природа. Тя е съградена. В този дом ние живеем. Следователно нашето хигиеническо положение зависи от дома, в който живеем, от разбирането, как живеем в дома. Не е достатъчно човек да бъде богат, не е достатъчно човек да бъде учен, да бъде силен. Хубаво е всичко това. Но той трябва да знае как да употреби своето знание, своята сила, своето богатство. Или казано на съвременен език, иска да се ползва от тях. Когато са върху тия предмети, всички хора търсят разрешението на задачата – какъв ще бъде краят на живота им. Един въпрос, с който никак не трябва да се занимавате.

Какъв ще бъде краят? Казва: „Я ми кажи как ще свърша живота си, ще бъда ли щастлив, или няма да бъда щастлив?" Чудя се на голямата вяра. Хората – най-големите безверници, които в нищо не вярват, вярват в гадателите, че може да им предскажат нещо за бъдещето. И в Англия, и във Франция, и в България има учени хора, държавни мъже, които вярват в гадатели. Някои държавници са ходили при врачове, на восък да им предсказват каква ще бъде съдбата им. Ако го попитате, този човек ще каже, че в другите работи не вярва. Не е лошо човек да вярва. Хубаво е, отличаваща черта е, но да вярваш в туй, което е, а не да вярваш в туй, което не е. И всичките нещастия в света произтичат от това, че всички вярват в туй, което не е. И вследствие на това произтичат нещастията в света. Всеки, който вярва в това, в което не е, нещастен е. Някой казва: „Ще бъда щастлив." Казвам: „Ако вярваш в това, в което е, ще бъдеш щастлив, но ако вярваш в туй, в което не е, ще бъдеш нещастен. И аз врачувам." Казва: „Как ще завърша живота си?" „Както си го започнал. Ако започнеш с туй, което е, ще свършиш с щастие, ако започнеш с туй, което не е, ще свършиш с нещастие."

Сега това са изречения. Мъдрите хора говорят поговорки. Казвате: „Какво иска да каже?" Да вярваш в туй, което е. Например вие имате тяло, лице, имате глава, очи, уши, всичко туй. Но как са произлезли, какво е тяхното

употребление, при какви случаи, как трябва да употребявате – някъде знаете, някъде не знаете. Например вие не знаете отношението на човешкото лице каква велика роля играе в света. Вие не знаете отношението на човешката глава каква велика роля играе. Вие не знаете отношението на човешките дробове, гърдите на човека каква велика роля играят. Аз се спирам върху най-важните. Не искам да се спирам върху някои подробности. Или например сега в съвременната химия се говори за елементите водород, кислород, азот и въглерод. Знаете съединенията, в които съществуват тия елементи. И за много други елементи говори химията, но тия елементи имат отношение. Те проникват в цялата природа, не в цялата природа, но във физическото поле имат известно отношение. Например кислородът – той показва голяма активност, той е активен. Там, дето преобладава, има активност, динамичност. Всичките хора са холерици. Той вади нож, дето не трябва. Водородът се отличава със своята лекота, не със своя въздухообразен характер. Всичките тия хора, в които водородът преобладава, имат подвижност, наричат ги сангвиници, разрешават всички мисли, че всичко е постижимо. Може да стане, няма съмнение. Че тъй, както казват, ще стане, то е въпрос. Нещата може да станат. Тъй е. Но че стават тъй, както казваме, то е въпрос. Или тъй, както мислим, то е въпрос, че ще станат. Ако вземете въглерода, той се отличава със своята тежест. Има една солидна роля, вътре в живота, в природата. После, ако вземете азота, той се отличава със своята инертност, той убива всяка активност. Той е крайно консервативен. Може да кажем, че той е бащата. Първородният син е кислородът. Вторият е водородът. Третият е въглеродът, а той е бащата. Вие ще попитате къде е майката. Майката вие ще я намерите. Щом намериш баща си, ще питаш: „Къде е майка ми?“ Като хванете азота, ще го питате къде е майка ви. Ако не може да ви каже, или законът е обратен, като намериш майка си, може да питаш къде е баща ми. Или баща си ще питаш: „Къде е майка ми?“ Никой друг. Сега ще направя една аналогия, тя е следната. В живота само любовта може да покаже къде е мъдростта. Ако мислите, че по някой друг път може да говорите каквото искате, само мъдростта може да ви каже къде е любовта. Сега, разбира се, аз не искам да говоря върху любовта. То е въпрос, понеже и върху мъдростта няма да ви говоря.

Ще говоря сега върху природата. Вие искате да бъдете здрави. И, най-първо, лекарите ще ви препоръчат, че трябва да ядете толкоз количество белтъчни вещества, азотни вещества, въглеродни вещества. Туй е право, но въпреки вашето ядене, вие все страдате от известни болести. Учените хора сега са дошли до някои открития. Защо боледуват хората? Защото малко сол имат. Боледуваш, малко сол има. Разтвори готварска сол във вода, изпий я. Но вие казвате: „Солта може ли да лекува?“ Ако знаеш как да я възприемеш, може. Ще възприемеш солта в храната. Някои поддържаха

досега, че храните, когато се готвят, не трябва да бъдат солени, вредят. То е така, но понеже в голямата горещина човек се изпотява много пъти, тази вода, която излиза, отвлича голямо количество от солта и човек обезсолява и вследствие на това той заболява. Някои пият чай или топла вода. Сол трябва да туриш на чая си вътре. Сладкото ядене, сладкото, то си има сладина, образува мазнина. Но един сложен въпрос, спорен въпрос. Говоря за нещо, върху което няма спор. Нещо, за което говоря, няма спор. Тъй както са в природата, може да има известни теории. Теоретически може да има спор, но в природата няма никакъв спор.

За здравите има само един метод. Ти трябва да дишаш, трябва да се храниш, трябва да приемаш светлината и топлината на природата, да си във връзка всеки момент, да слушаш съвета ѝ. Единственият помощник, на когото може да разчиташ, то е тя. Мисъл е вложила, чувства е вложила и по някой път тя пошепва на човека с какво трябва да се храни. Много хора се хранят както не трябва. Сегашните хора се хранят както месоядните. Хранят се много късно както хищните птици. В 10 часа той трябва да бъде в леглото. От 9–10 часа да си легне, който иска да бъде здрав. Той ще се върне в 2 часа, в 1 часа, ще спи, когато няма никакви условия за спане. Защото в спането организмът се храни. По някой път човешкото съзнание, което присъства в тялото, причинява един голям тормоз. Обикновеното човешко съзнание е такова – един господар. Не е от много разумните господари. Туй съзнание товари като някой господар, който е лаком. Товари коня, вола си повече, отколкото трябва. Вследствие на това ние товарим тялото повече, отколкото трябва.

Не мислете, че когато говоря върху този въпрос, имам предвид някакъв морал, че човек трябва да живее добре. Аз не зная в какво седи добрият живот. Всички говорят за добрия живот и не живеят добре. Аз не съм срещал някой, който да не говори добре. Лекарят, след като разправя на един болен как да се храни хигиенично – поне да не пие, да не пуши, той, като излезе навън, пуши тютюн, пие винце, прави точно обратното на това, което е казал на болния. Моралистите, след като проповядват на другите хора, че не трябва да се лъже, че трябва да говорят истината, че трябва да се отнасят добре с хората, той, като дойде, икономисва истината. Като лекаря е икономист и казва – не може, условията са такива и т.н. Икономисва истината, понеже не знае лошите последствия на една икономия.

Има една икономия в природата, която е крайно вредна – да икономисваш от яденето. Това е много вредна икономия. Има хора, които икономисват от яденето. Ти никога няма да икономисваш от яденето. От крайната твоя разточителност може да икономисваш, но от яденето, от това, което ти

трябва, ти не икономисвай, понеже това не е икономия. Икономия трябва да има само в разточителността. В живота не трябва да има никаква разточителност. Природата никак не обича разточителността. Може да яде човек, но не трябва да бъде разточителен в яденето. Всяка работа, която свърши, тя трябва да бъде добре свършена. Яденето е една недовършена работа. Ти бързаш, превърдаляш една хапка и хайде, глътнеш я, втора, трета и след туй усещаш една тежест, казваш: „Не зная какво ми стана на корема, уроки ме хванаха.“ Мъжът ще иде да купува месо, и няма пари. Пък иска да купи. Ще намери такова по-евтино, малко развалено, та повече месо да вземе. По-малко месо, но хубаво, сладко да го изядеш. Аз не правя въпрос дали трябва да бъдеш богат, или не. Аз още не съм срещал истински богат в света, понеже условията, при които живеете, е мъчно да бъдем богаташи. Ти, като изпиваш водата, изяждаш толкоз животинки, хиляди и милиони поглъщаш и казваш: „Аз съм вегетарианец.“ После в самия хляб има животинки, даже и череши, като ядете, и в тях има животинки. Сто череши – такива беличкии, сто вегетарианци има вътре.

Вегетарианството трябва да бъде обосновано на един велик закон в света. Никога не яж храна, която няма съответстващи трептения на твоето тяло. Това е право. Понеже не съответстват трептенията на каквато и да е храна, природата създала известни храни, които са създадени за човека, други храни, които са създадени за животните, трети храни, които са създадени за растенията. За всички същества природата е създала храни. Никога не употребявай храна, която не е създадена за тебе. Може да се съберат всичките учени хора и да казват какви хранителни вещества трябва да съдържа храната. За човека има специфична храна, която е приготвена, и всички трябва да намерят тази храна.

Та казвам, съвременните хора нямат достатъчно количество сол в своето тяло. Солта произвежда онова вътрешно здраве. Тя е носителка, или тя пази едно равновесие, или един баланс в кредита, който човек има. Човек, който има сол в своя организъм, той не е изложен на големи катастрофи в света. Дотогава, докато има сол, той не може да умре. Щом обезсолее, той умира вече. Всичките хора, които умират, органически щом липсва сол, непременно органическата смърт иде. Но да умре човек, не е лошо. Ние не сме за това, но да умреш навреме. Смъртта е една неизбежност на земята. След 120 години тя ще дойде. Ако тя идва на 30 години, на 40, на 50, това е едно несъответствие. Казвате: „Толкоз Господ е определил.“ Двама богати хора нападат ги разбойници и на единия му нанасят 20 надупквания, а на другия му вземат парите и го оставят, заминават си. Питам, защо богатия го надупкаха, а другия го оставиха. Единият богат беше разумен, а другият богат беше глупав. Да ви кажа в какво седи причината на надупкването.

Влизат разбойниците и казва: „Заповядайте, какво искате, пари ще ви дам, дайте – казва – торбата.“ На жена си казва: „Ха, сготви ядене, пиене, напълни торбите със злато.“ И се ръкува и ги изпраща, а другият скрива парите. Казват: „Кажи къде имаш.“ „Нямам нито пет пари.“ Започват да го дупчат, казват: „Къде са парите?“ Питам, когато някой болен се разболее, той е нападнат от разбойници. Щом го надупчат, какво показва? Скрил съм своето богатство. Защо ни е богатството? Богатството в дадения случай е една сила, за да те избави. Тия крадци са злото. Дай богатството, за да се освободиш. То ще дойде пак при тебе. Как ще дойде богатството? Да ви дам друг символ.

Представете си, че имате само едно шише с вода и не знаете откъде да напълните това шише. Вие го държите и казвате: „Като го изпия туй шише, откъде ще го напълня?“ Представете си, че човек знае, че има извор в планината. Знае къде даже да се напълни шишето. Питам, той ще се безпокои ли, че неговото шише се е изпразнило. Ни най-малко. Когато ние говорим за този извор, казват хората: „Дали съществува такъв извор?“ Казвам: „Идете да видите.“ „Ами, ако няма такъв извор, да бием толкоз път напразно. Няма ли да ни се смеят хората?“ Ако ти боледуваш и те надупчат тия разбойници, няма ли да се смеят хората. Казваш: „Надупкаха ме.“ Защо? Защото имаш пари да се откупиш. Тия неща ги давам за сравнение.

Ние живеем в един свят на крайни противоречия. Ние мислим, че нашият свят е уреден. Най-големите добри хора и най-големите мъдреци и разбойници в Слънчевата система – няма друго място както на нашата земя. Всички първокласни разбойници са тук, на земята. Когато им трябва някой по другите светове, идват да си вземат чешит. Чудни сте вие. Как ходят сегашните учени хора в Индия, че от тази богоническата чума ще вземат да я размножат, държат тия разбойници в шишета, трябват им за инжекции, правят разни серуми от нея. И когато им трябват, пущат ги. Та природата, не мислете, че сега като говоря, аз сега по човешки говоря, тия крадци и разбойници, то е тяхна философия. Те си имат своя философия. Кражбата си има своя философия. Един човек, който трябва да открадне нещо, аз ще ви разправя два примера, ще ви покажа колко са умни те.

Преди години в Цариград един голям турчин – усетили апашите, че той имал много пари – и искали да го оберат, искали да влязат да избият вратата. Всичко туй – намислили един начин. Купил една каса, той надалече носи косата, идва до богатия и казва: „Заради Бога, много ми тежи, на еди-кое си място я нося тази каса, далечно място, ще може ли да оставя касата във вашия дюкян, утре ще дойда рано да я взема.“ „Може, може.“ „Утре рано ще дойда пак.“ Той я оставил и излиза. Обират и на

сутринта иде хамалинът и си заминава, иде турската каса, туй е в турско време. Сега това, което става в Ню Йорк, да ви приведа пример. Има един пример от американските апаши. Решават да оберат един голям милионер на скъпоценни камъни. Това било сред Ню Йорк. Подкарват един хубав автомобил и като карат автомобила, блъсват се във витрината на този богатия и като влизат, започват да вземат скъпоценностите, които били изложени. Той вика: „Обраха ме." А другият се свил, фотографирва цялата сцена. Всички мислят – и стражите мислят, че това го снимат на филм, че е игра. И всички се смеят. И след десетина минути качват се на автомобила и избягват, а той продължава да снема. След 10–15 минути вижда, че те обрали човека. Къде са, и досега още не са ги хванали. Сега ние може да се спрем върху факта, дали е право, или криво. То е друг въпрос.

Та сега ние ще минем към реалното. Често ние с този автомобил, с тази каса може да дойдете в нашия дом. Каквото става в Ню Йорк, Цариград, може да стане и в нашия дом. Ти се смееш – колко глупаво става да го бутнат вътре в касата и след това да оберат. Туй в Ню Йорк е станало. Ами, когато стане вътре в тебе, тия апаши като влязат и ти задигнат всичкото богатство, 4–5 месеца едва се държиш на краката си. Питам, как трябва да се справи човек. Туй, което става в нашия свят, природата си има друг един закон. Тя е впрегнала доброто и злото, те са две сили, с които работи. Ние разглеждаме частично само формата на злото и казваме – спрямо нас известна форма на злото е несъответна. Така е и с известна форма на доброто.

В природата злото и доброто играят важна роля. Ако можеше, тогава тя не би допуснала, тия двете сили съществуват, че някои отношения на злото може да вредят, може да се появяват известни болести. Болестите са резултат на известни организми, същества, които живеят в природата, на които интересите за живота са дисхармонични, противоположни на нашите. Вземете туберкулозата. Това са бацили, които.идат, влизат в човека, изяждат го и не може да му помогнем, умира човекът. Вземете язвата в стомаха. Това са микроорганизми, които се загнездват и започват да изяждат стомаха. Някои от тези микроорганизми се загнездват в мускулите. Някои се загнездват в човешкия мозък, някои, дето се загнездват, чудеса правят, някъде тумор ще направят, някъде – заякване, укрепления правят. Като влязат в него, те се градят. Единственото нещо, сега в природата съществува един закон. Човек трябва да има знание.

Във Варненско ми разправяха, че преди 60–70 години голямата чума, която съществувала в България, тогава хората избягали в Стара планина, на Балкана, и там имали голям котел с вряла вода и казват, че чумата бягала

от врялата вода и слушали, че чумата ходела вечерно време и като чувала, че врял един голям котел, вече от врялата вода бягала. Лекарите казват: „Оставете тия глупави работи.“ Казвам, тази врялата вода какво е. Как ще обясните? Има известна философия. Врялата вода помага, понеже, като се възприеме в човешкия организъм, разредява серумите, не дава на тия микроорганизми да се размножават и вследствие на това човек се избавя от голямата опасност, от чрезмерното разплодяване. В 24 часа милиарди стават и от изверженията на тези микроорганизми човек се отравя. Следователно, щом спреш този процес на размножаване, щом нямат храна, най-после умират и се освобождаваш. Казвам сега, добрата страна на врялата вода е, че тя разширява капилярните съдове, дава един ход да се разпространява кръвта правилно навсякъде, да се движи. Студената вода свива капилярните съдове. Много хора страдат от студената вода: и в Америка, и тук, от пиенето на студената вода. Американските хора, които са културни, имат разни сифони от разни сиропи с ледена вода и като дойде, размеси със студената вода сиропа, изпие чаша–две и след туй той урочасва. И досега не може да се отучат. Американците, които са културен народ, едно несъответствие имат. Ще те викат и ще ти дадат 100–200 грама ледено и след като ядеш леденото, ще ти дадат едно кафе да изпиеш или може след кафето да ти дадат студеното, ледено. Питам сега, в тия крайности какво ще стане. Няма нито един американец със здрави зъби. На всички американци са развалени зъбите. Друг пример: и самата храна, която употребяват е така.

Та казвам, разумното в живота е да знаем как да употребим водата. Ние не знаем как да я употребим. Тази вода трябва да бъде в чисто състояние. Трябва да има малко солчица, лятно време трябва да има солчица. Има и други соли. И те са потребни. Най-разпространена е готварската сол. Турете малко сол поне в една кафена чаша вода. То е едно лекарство. Да даде равновесие, да се набере непотребна сол. Непотребната сол се изхвърля навън. Солите са потребни, за да е организмът в едно здравословно състояние. Това е външната страна. При туй друга една хигиена: човек трябва да има разположение на своето сърце, на чувствата си. Човешките чувства регулират топлината. То е закон на топлината. Онзи, който не може да регулира своите чувства, той не може да регулира топлината. Онзи, който не може да регулира своите мисли, той не може да регулира светлината, понеже човешката мисъл е закон за светлината – как да се възприеме. Тогава казвате: „Какво ще има, ако зная да мисля?“ Ще регулираш светлината. Светлината има важна роля в човешкия организъм. Ти със своите чувства регулираш топлината. Топлината има важна роля. Следователно тогава вече има съотношение. Защо нашите чувства трябва да бъдат добри чувства? За да се регулира топлината. И защо нашите мисли трябва да бъдат добри? За да се регулира светлината. Когато

светлината и топлината не са регулирани, това показва, че нашите мисли, нашите чувства, и те не са регулирани. Та трябва една нова школа: да се научат хората да мислят. Те казват, че Господ има в света, закон има. Туй нещо не ме ползва, че има Господ в света. Ти може по три пъти на ден да се молиш на Господа и по десет пъти на ден да се молиш, но трябва да знаеш – туй молене може да постави тебе на едно изкушение.

Във Варна, един евреин пътувал от Варна за Добрич, носел една чанта с крупна сума. Мислел, че може да го оберат. Хваща един турчин гавазин, да го пази. Вижда го той на едно място, че се моли и му казва: „Ти си човекът, който може да ме пази." И след като свършва молитвата, той се приближава и му казва: „Можеш ли да ми направищ една услуга, да ме пазиш. Имам в тази чанта пари и трябва да ида до Добрич." Турчинът му казва: „Може." Тръгнали и като стигнали до средата на пътя, той обръща пушката и казва: „Давай чантата." Онзи му казва: „Че ти се молеше преди половин час." „Моя длъжност е да се моля на Бога. А пък моят занаят е да те обирам." Ако длъжността е да се молим, а занаятът ни е да обираме, то е неразбиране на работата. Между длъжността и занаята има неправилно съотношение. Ние не поставяме жива връзка, ние казваме – човек трябва да мисли, да мисли добре. От мисълта зависи какво ще бъде нашето здраве, а от състоянието на нашите чувства зависи здравето на нашия организъм. И не само това. От светлината и от топлината зависи цялото твое бъдеще, как ще живееш, зависи. Зависи бъдещето и на децата ти – на синовете ти, на дъщерите ти, на ред поколения, как ще ги възпиташ. Сега се правят някои общества, малки общества има в Индия и в Европа, в тайна ги държат, които правят опити в тая посока, за да се изкара едно здраво поколение. Сега всеки иска да бъде здрав. Здравето има отношение към целокупния живот. Ти не може да бъдеш здрав човек, ако не обичаш природата. Да обичаш природата, разбирам да си в съгласие с нея, понеже ти в нея живееш. Ако ти храниш каквато и да е мисъл, несъобразна с нея, ти ще се намериш в най-голямо противоречие.

Ние, съвременните хора, често се питаме защо природата направила човека така. Това не е правило на природата. Ако едно дете се роди сляпо, за това не е природата причина. Ако едно дете се роди идиот, не е причина природата. Ако едно дете се роди сакато или неспособно и т.н., ни най-малко не е причина природата. Причина сме ние, хората, които не разбираме. У нас има баби, след като се роди едно дете, му наместват главата. Не бутайте главата, бабата ще я натиска, да я намести, както китайците натискат краката на жените. Китайците тургат краката си в железни обръчи. Китайците стискат краката на жените, да имат по-малки крака и като ги питали защо правят това, казали: „Да не ходят по махалата." Ще ѝ оставят едно детинско малко краче. Ще каже някой:

„Защо природата е създала туй чоканче?“ Не, това са порядки на хората. Всички ние – в съвременната храна на целия живот – имаме такива китайски разбирания. Човешкият живот има такива китайски разбирания.

Та казва: „Мъдростта съгради своя си дом.“ Съградила го тъй хубаво, че ако ние разбираме този строеж, което ние желаем на земята, ще го имаме. Всеки един от нас няма да ходи при някой гадател да пита дали ще бъде щастлив, или не. Аз не забранявам. Ако има гадател, идете при него. Но аз казвам – щастието седи в нашите ръце. Всеки от вас е определен да бъде щастлив, ако разбира. На всеки е писано да бъде нещастен, ако не разбира. Вие може да идете при един гадател и при друг. Тук в София има доста гадатели. Мене ми разправят, че имало най-малко 400–500 гадатели на кафе само. Тук имало даже по-големи гадатели, които носели своето джезве и понеже гадаят на хората, излезли на Витоша да си гадаят един на друг. Единият сварява кафето и гледа на другия, предсказва какво ще се случи. Но единият казва на другия: „Докато има такива будали, на които да врачувам, аз ще бъда щастлив.“ Другият казва: „И аз така мисля.“ С това се отличаваме. Но тъй като гадателите вървят, то и минало. Има гадания. Може да се предсказва, но навсякъде в гаданията има несъобразности. Има гадания в природата, може да се предскаже, но ние вървим на едно място, накъдето има несъобразности. Дойде една циганка и казва: „Ти имаш 9 оки късмет.“ Че как го е мерила? „Тебе – казва – мъжът ти ще те обича, но той си има и друга жена.“ Пуска един фитил. Та тука има един човек, умориха го така. Заблудиха го, умориха го. Отива един гадател и казва: „Слушай, жена ти не е честна. Тя ти изневерява на тебе.“ Започва той да подозира и след време той узнал, че тази работа не е така. Но човекът заболял и отишъл в другия свят. Той на мене ми казва: „Идвам да те питам вярно ли е.“ Казвам: „Остави тези гадатели. Той не може да разчете работата. Тази работа не е вярна.“

Та сега знанието, пътят, в който вървите, има много заблуждения в света, от които трябва да се освободите. Ред наследени заблуждения, които израстват в живота. Една подозрителност, страхливост. Мене ми казваше д-р Миркович, който издаваше списание „Нова светлина“, след като говорихме за спиритизма. Един офицер толкоз се изплашил от духове, че го е било страх, та жена му трябвало да излиза и да го пази. Казва на жена си: „Как не те е страх, ако ти не си и целият свят, ела с мене да ми кажеш къде ще вървя, откъде идват.“ Да може да извади ножа да се брани. Той вижда призраци. Това е фантазия, в ума си създал известни неестествени съотношения в човешкия мозък. Човек много лесно може да си внуши какъвто и да е страх. Аз зная друг един пример – той беше един господин от Търново – какво работи внушението. Отива той за една простуда при един лекар, без да мисли, но този човек отпосле не може да се излекува.

Казва му лекарят: „Твоята работа е толкоз сериозна, че ти ако не беше дошъл, твоята работа е свършена.“ Лекарят искал да каже: „Благодаря, че си дошъл при мен.“ Той казва: „Ако ти не беше дошъл, твоята работа е свършена.“ Той разбира само „Твоята работа е свършена“, излиза оттам с внушението, че неговата работа е свършена. Лекарят дава лекарства. Този господин дойде при мене, сядам, че му разправям закона на внушението. Давам му метод как да се поправи. Казвам: „След 10–15 дни ще стане подобрение, не си разбрал лекаря. Добре, че си отишъл при него, но ти си разбрал само думите: твоята работа е свършена.“

Та в природата вие не разбирате нейния език по някой път. Тя казва: „Ако не ме слушате, вашата работа е свършена.“ Вие разбирате само думите работата е свършена – че няма бъдеще за вас. Така не се говори. Казвам, при сегашните условия необходимо е трезва мисъл. Четете хубави книги, някой роман например, но в романите има много от тия интриги. Те са хубави за бъдеще може би, след хиляди години тия романи ще бъдат добре, но за сегашното общество романите, както са написани, не са здравословни. Аз съм виждал – кой как чете романа, и той иска да стане такъв, какъвто авторът описва. Той описва едно, младият разбира друго. Най-първо, всичките интриги в един роман не са верни. Психологически фактите не са верни, няма приложение. Авторът иска да направи впечатление, да се чете от публиката, да се похарчи романът му, да печели пари. Само иска пари, известни ефекти, той не е написан за благото на хората. Тъй също и в проповедите, и във философските твърдения има същата тенденция. Не да кажем толкоз истината, но голямо впечатление да направи.

Казвам, това е велико съчинение. Та нас ни трябват велики съчинения, поети, музиканти, те са добре дошли в света, те трябва да градят. Те са заченати от истината. Истината носи свобода. Свободата, най-първо, се познава по това – ти, щом си свободен, ще бъдеш здрав. Свободният ще бъде здрав. Ти, който не си здрав, ще бъдеш ли свободен? Ти, който не знаеш да мислиш, свободен ли си? Не си свободен. Ти, който не знаеш да чувстваш, свободен ли си? Не си, че имаш неразположение в сърцето си. Ти може в 5 минути да се справиш. Дойде някой и казва: „За мене животът се свърши. Имах 25 хиляди лева, откраднаха ги.“ Иска да се самоубие. Давам му 25 хиляди лева и казва: „Животът има смисъл.“ Казвам, 25 хиляди лева, оправи се човекът. Това е направил един господин, един англичанин. Гледа един италианец, той пътува в Италия, и през прозореца гледа как един италианец си туря дулото на революера, после го отдалечава, ту го приближава, ту го отдалечава. Той, като го гледал, отива при него и казва: „Какъв опит правиш?“ „Няма смисъл животът.“ „Защо?“ „Ами пропаднал съм, пари нямам. Как ще се живее със сиромашията?“

„Че колко искаш.“ „Толкоз.“ Англичанинът подписва един чек и му казва: „Дай револвера си. Аз от теб научих един урок.“ Подписва един чек за 25 хиляди лири. Излиза италианецът, че животът има смисъл. Той спечелва на тази лотария. Този англичанин направи добро. Той спаси един човек. Казва: „Защо ще му дам 25 хиляди лири?“ Този англичанин е господар на револвера. Този револвер струва 25 хиляди лири. Казва англичанинът: „Той не мисли да се самоубива.“ Италианецът, който взел тези пари, не мисли както по-рано за охолен живот на развлечения. Този англичанин му препоръчва книги, някои начини как да живее. От него става човек и половина. Сега вие ще кажете аз да ви преведа. Че колко теории – вие държите дулото на вашите теории. Държите ги в устата си и казвате: „Не си струва да се живее.“ Не е ли това един револвер?! Един булдог от тия, от най-новите.

Та казвам, ние, в сегашния век ние сме дошли до едно положително знание. Онази руска поговорка, дето казва – колкото в живота е по-зле, толкоз по-добре – е верно положение. В най-трудните времена човек започва да мисли. Когато човек се намира в усилено положение, той ще мисли. Не мислете, че големите страдания, които спират човешките души, те произвеждат най-голямото преобразование. Ще ви приведа един пример от живота на Наполеона. При едно от сраженията трябвало да мине през една голяма река. Вика своя инженер и му казва да построи моста. Инженерът казва, че не си е взел уредите. За построяването на моста му са нужни 10 часа. „Ако за половин час ти не дадеш план, как да се построи мостът, ще те застрелям.“ Половин час има само на разположение. Инженерът имал само козирка. Идва до реката и с козирката си измерва, вижда къде опира, завърта се така, измерва да намери друга точка и веднага намира начин да измери реката. И наистина след половин час той изработил план. Наполеон го потупва тогава и му казва: „Такъв инженер искам – да му работи умът.“

Ако ти при своите страдания се самоубиеш, какъв човек си? Ако ти не може да разрешиш една голяма задача, ако ти за 20 хиляди лева се самоубиеш, какъв човек си? Че ако някоя жена не те обича, ти се самоубиеш, какво е туй? Ако синът ти не е могъл да свърши в странство, какъв човек си? Или тебе са те уволнили от служба, какъв човек си? Има неща по-важни. Имаш велика цел в света, за която днешните малки страдания не са в състояние да се сравнят с онова, което те чака. Казвате: „Трябва да се откажем от сегашния живот.“ Опасността не е да се откажеш от сегашния живот. Ние се отказваме от бъдещия живот. Ние жертваме великото бъдеще заради временни работи.

Нашата грешка е като онази мишка, която влиза в един модерен капан с

малко пастърма. Тя, като вижда пастърмата, казва: „Какво чудо!“ Обикаля капана и казва: „Аз не може ли да взема туй, то е едно благо, нещо хубаво.“ Казва една стара мишка, по-опитна: „Хубаво е, но пази се. Аз съм изучавала – казва – наоколо – мишката.“ Мислите ли, че тази мишка ще може да извади тази пастърма от капана навън? Мислите ли, че в съвременния живот вие може да разрешите този въпрос? Но нашият живот е разрешен. Ние не разрешаваме великото бъдеще. Други са, които разрешават въпроса заради нас. Ние в света сме в един университет, в който трябва да учим. Други са, които поддържат университета. Каква диплома ще ни дадат, от тях зависи. Но ние със своето учение може да разрешим да ни дадат добра диплома. Как ще ни я дадат и по кой начин, какви бележки ще турят, оставяме на тяхната добра воля. Няма ние да диктуваме. Когато сме в живата природа, трябва да имаме вяра. Ние сега ходим в природата, не виждаме нищо разумно. Гледаме към звездите, далече са. Гледаме слънцето, може да гледаме дърветата и мислите, че те не са разумни, те са глупави. Единствените умни същества минаваме само ние. Всички са глупави наоколо, но все имаме нужда от глупавите, а, ние, умните на кого можем да служим. Та в света ние мислим. Когато човек мисли, че той е глупав, то е, защото го няма. Щом го събудиш този човек, той е умен, онова растение, което спи. Но щом от ябълката изядеш плода или от крушата, черешата, тя е от разумните, той ще прояви своите качества. Ако знаехте – растителното царство носи всичкото щастие за човека. Дълговечният живот, бих казал, задържа способностите. Ако човек знаеше как да се справи с растенията, той би намалил най-малко 60–70 процента от нещастията, които сега има.

Ние търсим произхода на живота в съвременния обществен живот. Че кой от нас е в състояние да заповядва на цялото човечество? Даже днес нито един народ не е господар на своята съдба. Българите не са господари на своята съдба, нито англичаните са господари на своята съдба. Всеки един народ, всеки един дом, всеки един човек, може да използва условията, които са дадени, за да се повдигне, понеже има предназначение. Туй предназначение зависи от него. Той казва – трябва жертва. Да жертваш живота си, това значи да живееш разумно, заради природата, да даваш навреме и да вземаш навреме. Да жертваш значи да жертваш както богатият, както богатият дава богатството си, когато го нападнат разбойници. Когато не даваш навреме и не вземаш навреме, всякога ще имаш два противоположни резултата. Туй, което ви говоря, не искам да влизам в противоречие с вашите възгледи. Вашите възгледи, които имате, са много добри. В едно езеро водата, която има, е добра, но в туй езеро трябва постоянно да се влива, и тогава езерото е в нормално състояние. Езеро, в което водата не се влива и не изтича – трябва да има постоянно втичане и изтичане – езеро, в което няма втичане и изтичане, туй езеро е

изложено на известни миазми. Неговото състояние не е добро. Та и в човешкия живот трябва да има притоци отнякъде.

Всеки ден трябва да влиза в нашия ум една хубава мисъл, всеки ден трябва да влиза във вашето сърце едно добро желание и да се прояви една добра постъпка или да урегулирате вашите течения. Най-първо, вие усещате, че ви е студено и не знаете причината защо е студено. Ръката ви е бездейна. В този случай във вас вече действа азотът. Той е взел надмощие. Следователно вие сте станали крайно консервативни. Всички хора, които мислят, че са много развити, те почнали да подозират. Никога не искайте ръцете ви да почнат да изстиват. Топлите ръце са опасни, но и студените ръце – ще се спънеш. Многото ядене е опасно, но гладът е два пъти по-опасен. Да мислиш много е опасно, но никак да не мислиш, е два пъти по-опасно. Това са противоречия, които трябва да имате като теза. Всичко това, което ни посреща в живота, и млади, и стари гледайте оптимистично. Бъдете хора и всякога се ползвайте от опитностите на другите. Ползвайте се и от вашите опитности, ползвайте се и от вашите внушения. Проверявайте нещата, без да се съмнявате. Даже там, дето има съмнение, във всяко съмнение има доза от истина. Извади истината и остави онова непотребното, не се занимавай с него. Тури го настрана.

Та казвам, мъдростта, която съградила сегашните ни тела, сегашните ни ръце, сегашното ни лице. Колцина от вас сте се занимавали да изучавате лицето си? По някой път вие като млади сте се оглеждали, а след като остареете, не се поглеждате, понеже било срамота. Щом е срамота, щом вие не обичате да се оглеждате, защо оглеждате другите. Човек трябва да се оглежда. Той никога не трябва да мисли – ще дойде мисълта, че ти ще остарееш, ще умреш. Това са мисли на вашите прадеди и прабаби, които от хиляди години са мислили така. Казва ви: „Ще остарееш, ще остарееш.“ Най-после ти повярваш и като повярваш, казваш: „Остарях.“ Какво трябва да правиш? Има ред плочи. Ти ще извадиш друга плоча, която казва: „Ще се подмладиш, ще се подмладиш.“ Има една плоча, която казва: „Сиромашията ти у дома няма да излезе. Сиромашията ти от дома няма да излезе.“ Има друга плоча, която казва: „Богатството ще влезе в дома ти. Богатството ще влезе в дома ти.“ Тури тази плоча. Какво ти коства да завъртиш една плоча? Как се казва… тези, които имате грамофони, във вашия ум хиляди плочи има, които туряте. Ти туриш някоя плоча, завърти се в ума ти. И казваш – отидоха. Казвам, тури друга плоча. Хиляди плочи имате, колко хубави плочи има във вашия ум. Цяла една наука има. Да се завърти една плоча. Денем, като нямаш работа, извади плочата, завърти я и ще чуеш една прекрасна песен, и ще кажеш: „Слава Богу, че намерих едновременно разрешение за своята скръб.“ Сега, ако не искам да ви разкривам каква е тайната, знаете защо. Съжалявам хората. Ако

разкрия как да се лекуват хората, лекарите гладни ще умрат. Ако аз бих разкрил на проповедниците как да се обръщат хората, пророците гладни ще измрат. Ако аз науча търговците как хората да си правят дрехите, да не овехтяват, като направиш една дреха, да я носиш 20–30 години, не всяка година да си правиш нов костюм, и като съжалявам търговците, оставям така.

Новият ред е само за избраните. Та в тази мисъл истината невсякога може да се каже, т.е. не може да се каже по кой начин да се лекуват хората. Някой път пет пари струва как да се излекува човек. Но след като го излекуваш за 5 пари, казва – природата така го дала. Че какъв цяр ми даде той? На един господин аз му дадох да изпие 10 лъжици вода и той оздравя. Казва: „С вода лекува ли се човек?“ То му е дошло времето да се излекува. Не че аз съм го излекувал. Но времето му е дошло да се излекува. Като дойдат някои хора, аз им казвам: „Ще почакаш малко. Ще ти дам една книжка.“ И тогава завъртам, извадя неговата плоча, туря друга, завъртам я и той като излезе от мене, плочата казва: „Ще оздравееш, ще оздравееш.“ И тогава ще кажете: „Хипнотизирал го.“ Не е ли хипнотизирай, като внушили на един човек, че той е болен, че ще пропадне, че ще се самоубие, ще умре. Чудни са тия хора. Някой гадател ще му каже, че след 20 години… Наскоро ми разправяха една вечер, някоя си българка, която завършила музика, била във Франция при една гадателка, която ѝ казва: „Ти, като се върнеш в България, ще се ожениш за един човек.“ Идва в България и става тъй. Оженва се. Как е станало, навъртял и той. Има една опасна страна на внушението, което учените хора правят, турят един човек в магнетически сън, внушават му да извърши едно престъпление. Като дойде този час, като че някоя сила го взема и го тласка. Отива и извършва престъплението и още той се чуди как е станало. Тъй като че в полусънно състояние става. При разумната природа ние трябва да извършим всичко съзнателно. Аз ви говоря за здравословната страна, която, като се тури, тя е спомагателна страна. Природата се държи много строго към ония, които ѝ противодействат и всякога остава последствията да си носят. Тя всякога има разположение към ония, които съдействат, и тях ги подкрепя.

Та казвам, на първо място, избирайте храната си. Не преяждайте. Внесете повече сол в организма си. Когато се изпотявате, не оставяйте потта си да изсъхне по тялото ви. Не си лягайте вечерно време с неомити крака. Като ядете, измивайте си устата след вечеря, зъбите си. После късно не яжте. Яжте преди слънце, да е празен стомахът ви, като си лягате. Като си лягаш, да се освободиш от всички ненужни мисли и желания. Кажи: „Всичко да бъде за добро.“ Легни си и като станеш сутринта, кажи си: „Мъдростта съгради дома си. Аз живея в един дом на мъдростта. И като живея в един

дом на мъдростта, значи и моите работи са съградени, и моите работи ще се уредят.“ Няма по-практична философия от тази.

„Благословен Господ, Бог наш“
Тайна молитва

Тридесет и девета неделна беседа
9 юли 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_07_12 Красивите линии в природата
Общ Окултен Клас

КРАСИВИТЕ ЛИНИИ В ПРИРОДАТА

Размишление.

Ще прочета 4 гл. от I. послание към Коринтяните. 1 – 19 ст.
Велико благо за човека е да бъде учен. Затова, той трябва да се освободи от всички заблуждения на миналото. Човек се натъква на опитности от миналото, на стари истини, останали от неразумните мъже, жени и деца. Смешно е да се държиш за старите истини на разглезените деца, за старите истини на възмъжалите, за старите истини на старите и оглупели хора. Всичко това наричат „истини". Това е едната страна на живота, която трябва да се разбира добре.
Човек слиза временно на земята, да научи нещо. В този смисъл, той е яйце на вселената, което се търкаля, както камъните в природата. Турците казват: „Камък, който се търкаля, основа не става." Къде може да се постави такъв камък? Следователно, не мислете, че, тъй както днес живеете, е идеалният живот. Не, това е фаза на живота. Идеалният живот е в Бога. – Де е Бог? – Не чопли този въпрос. Само онзи, който е изгубил баща си и майка си, пита за тях и ги търси. Който не ги е изгубил, знае, къде са те. Чувате да питат: Де е баща ми, де е майка ми, де е брат ми? Значи, сегашните хора са изгубили своите близки. Затова, като те срещне някой, гледа те и си казва: Не е той. Той търси някого. Едва брата си може да намери, а баща си и майка си не може да намери. В търсенето на своите близки човек се развива, дава път на онова, което е вложено в него. Човек се радва на това, което другите са придобили, както и на онова, което сам е придобил и придобива. Има нещо в човека, което досега е останало неразвито, непроявено. То е Божественото, което трябва да се прояви. Щом се прояви, животът взима друга посока. Например, в първо време майката носи детето си на ръце, кърми го, къпе го, облича го. То не е проявено още. Щом стъпи на краката си. То започва да се проявява. Разкриват се талантите в него. Преди няколко години то е било немощно, слабо, но сега взима цигулката и се учи да свири. Много хора и досега още плачат. Нищо от това. Но плачът има смисъл, докато си дете, докато те носят на ръце, докато те къпят в коритото. Плачът има отношение към жертвата. Детето плаче, учи се да даде нещо от себе си. Докато не даваш доброволно, поне сълзи да капят от очите ти на земята. Да знаеш, че и ти си направил нещо. Значи, плачещ, за да се научиш да жертваш.
Често се говори за красота, за хармония. Изучавайте природата, там ще намерите красиви, хармонични линии. И животът се изявява по определени хармонични линии. Щом се отдалечим от тези линии, идат вече мъчнотиите, страданията. Различни имена се дават на последствията

от това отдалечаване. – Какво трябва да се прави? – Да заместите нехармоничните линии с хармонични. Тръгнете в Божествения път, т. е. в пътя на красивите линии, които Бог и ангелите са поставили на пътя ви, когато вселената се създавала. Светлината върви по пътя на красивите линии. Топлината също върви по пътя на тези линии. Изобщо, добрите мисли, светлите чувства, правите постъпки също вървят по пътя на хармоничните линии. Хармоничното движение е движение на красотата. Когато вървиш по красивите линии на живота, ти изпитваш радост и веселие. Млад си, радваш се на живота – вървиш по пътя на красивите линии. Щом изгубиш тези линии, веднага идат изпитанията. Чудиш се, какво ти стана и казваш: Урочасаха ме. Условията на живота ми не са добри. Баща ми и майка ми са лоши, не ми помагат. Търсиш причината вън от себе си. Не, спри се пред стрелочника и кажи: Посочи ми правата, красивата линия, която води към Царството Божие. Докато търсиш линията към света, никога няма да стигнеш Царството Божие, затова кажи на стрелочника определено: Дай ми линията за Царството Божие. Трябва да знаеш какво да искаш и как да кажеш; иначе, ще се намериш в положението на онзи българин, който отишъл в Румъния и знаел само думата „домнуле“. Дето трябва и не трябва, казвал все „домнуле“. Щом си в Румъния, ще говориш румънски. Ако говориш български, никой няма да те разбере. Откажи се от своеобразния език на твоите деди и прадеди. Време е да се откажете от своя език и да научите езика на природата. Там е спасението. Докато не научите езика на живата, разумна природа, никога няма да бъдете щастливи. Ще кажеш, че си царски син, но основната линия на царския живот, е красивата линия в природата. Ако не живееш по тази линия, не си царски син. Сегашните техници, инженери, учени, познават хармоничните линии. Когато строят мост, те го поставят на предварително начертани красиви хармонични линии. Само такъв мост е устойчив и здрав. Каквато тежест мине по него, тя се разпределя равномерно по всички линии на моста. Само по такъв мост стават важни работи. И вие имате такива мостове в себе си. Здрави ли са вашите мостове? Искате да водите идеален живот. Какво нещо е идеалният живот? Искате да ви обичат хората. Това е второстепенна работа. Научете се на изкуството, първо вие да обичате. – Защо? – За да оценявате, когато Бог ви обича. Приемете Божията Любов и я оценявайте правилно. Тя носи живот. Докато Божията Любов работи в човека, той е мощен, силен. Щом се прекъсне тока на тази Любов, идат страданията и нещастията. Ти си вън от красивите линии на живота.

Казваш: Аз принадлежа към еди-кой си народ. – Не си прав. Съществува само един народ, който се движи по пътя на красивите линии. Той е избраният, Божият народ. Всички линии, членове на този народ, се отличават от обикновените линии на живота. Това са хора със светли, красиви лица. По техните лица няма сянка от недоволство, от вкисване.

Недоволен може да бъде само бедният. Истински богатият е всякога доволен. Под „богат“ разбирам човек, богат с добродетели, богат в правилно разбиране, с мъдрост и знание. Под „сиромах“ в прав смисъл на думата, разбирам човек, неспособен на престъпления. Бъдете такива сиромаси и такива богаташи. – Не искам да бъда сиромах. – И аз не искам да бъда сиромах, т. е. лишен от добродетели. Обаче, желая да бъдеш сиромах, лишен от престъпления. Бъди беден човек, който не знае, що е престъпление – Защо осиромашах? – Защото си забогатял в престъпления. – Какво да направя, за да забогатея отново? – Ще станеш сиромах в престъпления. Лесно е да станеш богат в материално отношение, но знай, че те очаква сиромашия в добродетели.
Днес всички хора се нуждаят от правилно разбиране, което може да се приложи. Затова е нужно да се освободите от старите си навици. Казваш: Годините минават, остарявам. Вече съм 40 годишен. Имаме числата 7, 14, 21, 28, 35, 42, 49. Какво означават тези числа? – Седем цикли от по седем години. Това са периоди от човешкия живот. Ще живееш, ще се трудиш и работиш, за да придобиеш нещо. Искаш да бъдеш щастлив, без да се трудиш. Това е невъзможно. Ако не разбираш простите аритметически действия, как ще разбереш сложните алгебрични действия? Ако на физическият свят не си добър математик, не можеш да влезеш в духовния свят. Там се иска висша математика; там се иска голяма музикалност. Не е лесно да бъдеш добър музикант. От тебе се иска тон, такт, ритъм. Трябва да знаем, що е пространство. За да влезеш в духовния свят, трябва да имаш отлична памет; да помниш всичко, което е станало от създаването на света до днес. – Възможно ли е това? Има ли такива хора? – Има хора, които помнят всичко. Помнят, че са били в рая. Някои от тях казват: Помня, че бях в рая и ме изпъдиха. И Адам може да каже, че неговата история започва от рая. Обаче, има неща, които и Адам не помни и не знае. Например, той не знае, кога и как Бог е омесил пръстта, от която го създал. И Ева не знае, кога и как е била направена от реброто на Адам. Тя казва: Зная дървото, от което ядох забранения плод. Помня момента, когато дойде изкусителят, който говори за любовта, и ме излъга. Понеже вярваше на всички хора, тя първа се излъга. Тя мислеше, че изкусителят говори истината, затова яде от забранения плод. Тя първа повярва на думите му, но и първа се разочарова и каза: Не си струва да вярва човек на всички. Това са спомените от далечното минало на човека. Това е алегория.
Какво не знаете вие? Вие не знаете каква е била обстановката в рая; не знаете, каква е била змията. Вие само си представяте нещата. Но това са символи, зад които се кове реалността. И писателят изнася в символична форма чувствата на младия момък и на младата мома, при тяхната среща. Как ги знае той? По какво познава любовта? Казва, че момъкът се влюбил в момата, или че момата се влюбила в момъка. Но това не е влюбване. Истинското влюбване внася разширяване. Пулсът на момата и на момъка

се усилва. Температурата им се повишава. Ще кажете, че младите заболяват. Да, всяка болест е любов. Хората боледуват от любов, от любовни чувства. Влюбиш се, температурата ти се повишава. Влюбиш се в някое ядене, температурата пак се повишава. Животът е пълен с любовни работи. Повишаването на температурата при любовта върви по известни линии. Повечето хора се плашат от повишаването на температурата. Всъщност, не се плашете. Страшно е, когато температурата спада. Важно е да различавате температурата при любовта от температурата при заболяване. Радвайте се, когато температурата се повишава, защото изгарят непотребни вещества в организма. Вътрешният огън трябва да се превърне в пламък, светлина и да освети целия организъм. Когато огънят не се превърне в светлина, растенето спира. Първите християни, които възприеха идеята за любовта, разбраха този закон. Всички останали, които дойдоха след тях, възприеха любовта механически, по външен път. Те очакваха да видят Христа външно, като човек. Някой казва: Видях Христа. Лицето му беше светло, усмихнато. – Това не е достатъчно. Важно е, какво искаше да ти каже Христос. Един руски студент от музикалната академия видял Христа, който му казал: Не ти харесвам очите. Той си казал: Щом Христос не ми харесва очите, ще ги изгоря. Поставил запалена свещ под едното си око и го изгорил. В този момент, неговите другари влизат в стаята и, като видели, какво прави, взели свещта от ръката му и спасили другото око. – Какво правиш? – запитали го те. – Христос не ми харесва очите. Той не разбрал скрития смисъл на Христовите думи. Трябваше ли да изгаря очите си? Не са виновни външните, физическите очи на човека. Важно е, как гледа човек. Очите се изопачават, когато линиите, чрез които става гледането, не са хармонични. Морал трябва да има човек.

Седиш сам в стаята си. Искаш да свършиш някаква работа и си казваш: Никой не ме вижда, сам съм. След малко погледнеш нагоре и си казваш: Има Бог, има ангели в света. – Сам ли си тогава? Хиляди очи те гледат и в светлината, и в тъмнината. Те мълчат, нищо не ти казват. Но ти се безпокоиш, чувстваш, че не мислиш право. Отиваш до прозореца, пак сядаш, мислиш, но нещо отвътре ти казва: Виждат те. – Кой ме вижда? – Искаш да се успокоиш, но не можеш. Онзи те вижда, от който никъде не можеш да се скриеш. От Него зависи твоята съдба, твоят успех. Хората са само условия, а от тебе зависи развитието ти. Ако учиш, ще прогресираш. Външните условия идат от окръжаващите, а вътрешните – от тебе. Може ли детето да каже, че не се интересува от майка си? – Не може. На физическия свят майката е първото условие за неговото развитие. Следователно, истинският морал изисква да признават условията, които ти се дават отгоре, и тези, които ти се дават на земята. Само така ще бъдеш доволен.

Има линии на недоволство и линии на доволство; линии на истината и линии на лъжата. Тези линии трябва да се различават. Някой ти говори с

часове, а ти се питаш, истина ли е това, или не. Лесно ще разбереш. Имаш шише, пълно с вода. Питаш: Чиста ли е тази вода? – Пий от водата и ще разбереш. Ако водата е чиста, а ти си болен, след половин час състоянието ти ще се подобри. Ще пиеш и няма защо да се съмняваш във водата. Божиите блага ни се дават всеки ден и лесно може да се познае, дали са Божествени, или не. Казваш: Какво ли ще стане с мене след двадесет години? – Приеми Божиите блага и не питай. След двадесет години условията ще се изменят, но ти ще бъдеш пак същият, пак човек, който разрешава известни въпроси. – Ще отида на онзи свят, между ангелите. – И там има работа. Друг е въпросът, ако си в болница. Там ще ти услужват милосърдни сестри. Денем ще те обличат, вечер ще те събличат. Ще ти носят ядене, ще те пренасят от едно място на друго, ще те утешават. В болницата е лесно, но какво ще правиш, като излезеш от нея? Ще бъдеш лишен от милосърдни сестри, от лекари и от грижи за тебе. Сега ще ти дадат мотика в ръка, ще идеш да копаеш на лозето и ще разбереш, какво значи да работиш с мотиката. Аз наричам мотика човешката воля. Търнокопът, брадвата, мотиката – това е човешката воля във всичките свои приложения. Като копаеш, ти обработваш една част и се ползваш от нея. Така ще упражняваш волята си. Как се развива волята на човека? Ти си сърдит, свил си вежди. Детето ти счупило една чаша. Мислиш си: Колко струва чашата? – Десет лева. Ти искаш да го набиеш, но нещо отвътре ти казва: Като набиеш детето, чашата ще остане ли здрава? Да приемем, че детето е наказано, и чашата е счупена.
От две злини може ли да се създаде едно добро? Ти, който биеш виновния, никога ли не си счупвал нещо? Колко мисли и желания си изпочупил! Ако Бог рече да те набие, нищо няма да остане от тебе. Около Бога са наредени хиляди и милиони чаши, счупени от тебе. Той отваря тефтера да види броя на счупените чаши. Въпреки това, Той с пръст не те е бутнал, а ти за една супена чаша от 10 лева дигаш цял скандал. В заключение казвам: Щом детето ти счупи една чаша, вместо нея купи две. Едната ще замести счупената, а втората ще дадеш на една бедна вдовица. Ако детето ти счупи втори път чаша, ти ще купиш три чаши: две за вдовицата и една вместо счупената. Така ще увеличаваш броя на чашите: три за вдовицата, една за вкъщи, четири за вдовицата, една за вкъщи и т. н.
Казвате: Като даваш толкова много, де ще му отиде краят? – Ами като не даваш, де му отива краят? Като даваш, краят ще бъде добър. Ако живеете, както досега сте живели, и мислите по стария начин, нищо няма да направите. Нов живот, нова философия, нова мисъл е нужна на хората. Старото не върви вече, както не вървят старите пари. Отиваш на фурната да си купиш хляб, но фурнаджията не приема парите ти. Отиваш при зарзаватчията, и той не ги иска. Имаш пари, но те не вървят. Какво ще правиш тогава? Това е все едно, да влезеш в свят между глухи хора и да искаш да им свириш. Глухите не се нуждаят от музика. Слепите не се

нуждаят от художество. Куците не се нуждаят от разходки. Мъртвите не се нуждаят от храна. Обаче, материята, която остава от мъртвите, се използва за нов живот. Така правят растенията. Те се ползват от изгнилите листа, цветове, клончета за градивен материал. Следователно, страданията, през които минават хората, крият в себе си възможности за нов живот. Ако не използваш тези възможности, страданията сами по себе си ще те отровят. Сега, аз не искам да ви плаша, но да ви насоча към онова знание, което може да ви помогне. Някога и учените се намират в затруднение, не знаят, как да изнесат истината. Ако лекарят се опита да каже на болния от какво страда, последният ще се уплаши. Даже лекарят, като чете много за известна болест, започва да чувства нейните симптоми върху себе си. Има условия, при които човек не се поддава на никакви болести. Болестта е живо нещо. Като влезе в човека и намери съответна храна за нея, тя остава да живее в него; ако не намери храна, заминава си. Следователно, махни всички условия в себе си, които хранят болестите, и ти ще бъдеш свободен от тях.

Питам: Де са вашите хармонични линии на живота? Кои са красивите линии на вашата седемгодишна възраст? Или, кои са вашите красиви линии, когато бяхте на 14, 21, 28, 35, 42 или на 49 годишна възраст? Като станете на 60 – 70 години, вие казвате, че сте остарели, не мислите за хармоничните линии. Казвате, че сте стари вече. Каква старост е вашата в сравнение с годините на Адам? Годините не правят човека млад или стар, но неговото разбиране или неразбиране на живота. Разбираш правилно живота, млад си; не го разбираш правилно, стар си. Изменете посоката на мисълта си, от низходяща във възходяща, и старостта ще ви напусне. Дали си стар, или млад, ти трябва да учиш, да изучаваш линиите, фигурите, телата. Всички знаете от геометрията, какво нещо е триъгълникът. Обаче, в живата, природна геометрия, триъгълникът представя човешкия нос. Например, в триъгълника ABC (фиг. 1), двете страни AB и BC са страните на носа, а AC – основата, т. е. широчината му. Широчината на носа показва чувствата, т. е. сърцето на човека. Ако сърцето и умът не работят заедно, човек не може да постигне нищо. Ако в мисълта не е вложено чувство, тя не може да се реализира. Значи, чувствата подхранват мислите. В чувствата се крият Божествени възможности, а в желанията – човешки. Има желания и страсти в човека, които трябва да се преодоляват. Носът е акумулатор на енергии. От него зависи състоянието на човека.

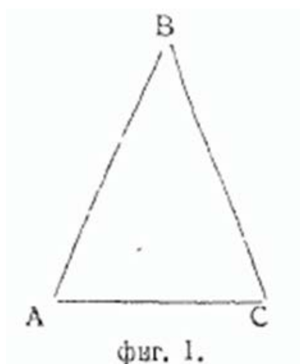

фиг. 1.

Една от причините за неуспеха на хората се дължи на това, че те не знаят, как да пипат носа си. Някой пипа носа си често – това е похват на черната ложа. Когато трябва да пипнеш носа си, помисли малко; после, извади чиста кърпичка и леко го изтрий. С носа си трябва да се отнасяте много деликатно. Някой хваща носа си грубо, дърпа го, без да подозира, че с това пречи на бъдещето си развитие, Казваш: Аз водя морален живот. – Виж носа си и ще разбереш, доколко си морален. Моралният има красив нос. Който няма красив кос, не е морален. Носът е живо нещо, всеки ден се мени. Всичко, което човек преживява, се отпечатва на носа.

Човек трябва да работи върху носа си, да го извае, както скулпторът вае своите статуи. Ако работите върху носа си, и разумните същества ще помагат. Внимавайте, да не разваляте тяхната работа. Наблюдавайте, как се изменя носът на човека. Детският нос има една форма, а носът на възрастния – друга. Детският нос възприема, а носът на възрастния дава. Трябва да знаеш, как да възприемаш любовта; трябва да знаеш, как да възприемаш и даваш светлината. Всеки се нуждае от светлина. Любовта не се дава, тя се проявява чрез добрите постъпки. Само Бог дава Своята Любов, а човек я възприема; ако трябва да дава любовта си, той ще я даде във вид на светлина. Детето знае само да взима. Щом заплаче, майката бърза да му даде нещо, да го задоволи. Не, ще му купиш цигулка и ще го учиш да свири. Само онзи може да прави добро, който знае да пее и да свири. Следователно, прели да направиш добро, пей. От пеенето зависи, как ще направиш доброто. – Като пея, ще ми се смеят. – Пей и не мисли за това. Без песен добро не се прави. Как ще дадеш нещо на човека, без да пееш? Бог даде дрехи на Адам и Ева, но след това ги изпъди от рая. Като знаете това, не искайте дрехи от никого. Жената иска от мъжа си нов костюм. Той ще й направи костюм, но ще я изпъди от рая. Докато бяха голи, Адам и Ева живяха в рая. Щом се облякоха, те го напуснаха. Щом ви облекат, ще ви пратят на работа.

Казвате: Чудно нещо, защо Бог постави първите човеци в рая и след това ги изпъди вън? Това е противоречие за вас. Колко противоречия имате! Ако е само едно, лесно ще се справите. Животът е пълен с противоречия. Няма човек, който да не живее в противоречия. Гледаш си дрехите, окаляни. Казваш: Работих, времето беше кално, затова се оцапах. – Не

говориш истината. Ходил си в кръчма да пиеш и, като си вървял, падал си. Тази е причината за оцапването. Кажи си истината, не е лошо, че си ял и пил. Лошо е, ако яденето и пиенето внасят отрова в организма. Ядеш и казваш, че яденето не е хубаво, лошо е сготвено. Така ти внасяш отрова в тялото си. За да се ползваш от Божието благословение, яж и пий с благодарност.

Като говоря така, не казвам, че сте лоши. Вие сте добри, но трябва да проявите доброто. Умни сте, но трябва да проявите своята разумност. – Не съм учен. – Днес не си учен, но ще работиш, да придобиеш знание. Има начини, по които се придобива знанието. Не е достатъчно само да четеш, но да намериш основната идея във всичко прочетено. Знаете ли, коя е основната идея в живота на Платон, на Кант, на Толстой? Всеки трябва да знае, коя е основната идея в неговия живот и от нея да се ръководи. Тя определя състоянието на мозъчната и симпатичната нервна система на човека. Тя определя неговото бъдеще.

И тъй, вярвайте в невъзможните неща, т. е. в необикновените. В тях се крие благото на човека. Живееш във вселената, в необятния живот, макар, че не разбираш, че е непостижим и необикновен. Всички се ползваме от топлината и светлината на слънцето, което е далеч от нас и непостижимо. Ползваме се от луната и звездите, също непостижими за нас. Ако ви говоря за слънцето и звездите, за космоса, вие ще се уплашите. Не сте готови още да слушате такива неща. – Защо не сме готови? – Нямате любов. Страхът е вътре във вас, а любовта – отвън. Човек се страхува от необикновените неща. Например, ако видиш умрелия си баща, ще се уплашиш. Ако видиш майка си, баща си, приятеля си, които са умрели, също ще се уплашиш. Щом считаш, че те са умрели, те не са вече твои близки и нямат общо с тебе. Човек се плаши и от страданието, като от мечка. – Защо? – Любов няма в себе си. Често страхът на човека е неоснователен. Дето е любовта, там няма страх.

Един овчар отишъл в гората да си насече дърва. Като се връщал, срещнал на пътя си една мечка. В първия момент той се уплашил, но забелязал, че мечката се приближава към него със страдалчески рев. Тя вдигнала лапата си, и той видял един трън в нея. Той се навел, извадил внимателно трънa и с маслото, което имал в торбата си, намазал болното място. След това мечката започнала да го тегли, и той тръгнал след нея. Дошли до едно място, дето имало хубави сухи дърва. Тя погледнала към дървата, като че ли искала да му каже да си вземе от тях, и продължила пътя си. После се спряла пред едно дърво и погледнала нагоре. Там имало рой пчели, пълно с мед. Овчарят разбрал, че мечката му показва меда. Така тя изказала своята благодарност към него. След това тя се скрила в гората.

Ще кажете, че този пример е за насърчение. Не, искам да обърна вниманието ви върху разумността в природата. Всяко животно има известна разумност. Христос казва: „Бъдете умни като змиите и незлобиви

като гълъбите.“ Той не говори за таралежа, за маймуната, но за змията и за гълъба. Понеже се храни само със зрънца, гълъбът е незлобив. Той има убеждение, воля – издържа на всички условия. Векове, хилядолетия се изминали, откак гълъбът съществува, но през каквито условия да е минал, той си е останал вегетарианец. Гълъбът вярва, че щом съществува, Бог е промислил за него. Даже славеят, като певец, е отстъпил от своето убеждение. Гълъбът и гургулицата и досега се хранят по един и същ начин, със зрънца. Затова те са едни от най-кротките птици. Колко хора има, които са запазили своите убеждения? Колко хора са останали верни на любовта? Велико нещо е, като ти направят най-голямото зло, да простиш. Казваш: Прощавам. – Не само на думи да прощаваш, но на дела. Да простиш, и нищо да не те засяга.
Вчера дойде при мене един млад момък, който ми разказваше: Едно време вярвах в Бога. Четях евангелие, библия, но изпаднах в безверие. Извърших много престъпления, докато най-после свърших с едно убийство. Осъдиха ме на две години строг тъмничен затвор, окован във вериги. Обаче, за нищо не съжалявам. В затвора намерих истината и се посветих на Бога. В първо време се дразнех от дрънкането на веригите, но после бях доволен от тях. Те станаха причина да намеря Бога, да се събуди Божественото. Благодарение на веригите, намерих истинския път, както и вътрешния мир на душата си. Разбрах, че пътят, по който бях тръгнал, щеше да ме погуби. Като го слушах, погледнах очите му, виждам, че са късогледи, ушите му – неоформени. Казах му: Слушай приятелю, ти трябва да работиш върху себе си. Много работа ти предстои. Трябва да стигнеш до границата, дето няма падане. Докато възлизаш нагоре, все има възможност да се хлъзнеш и паднеш. Бъди внимателен, докато излезеш на равно, безопасно място.
И тъй, като пипате носа си, мислете за любовта, която Бог е вложил във вас. Тя е новото в човека. Старото е в стомаха, а новото – в главата. Има и трето нещо, което Бог е вложил в човека – Духа си. Чрез него човек познава Бога. Духът обединява двете начала в човека – низшето и висшето, за да се роди от тях новият човек. Той се отличава по това, че не боледува и не страда като стария човек. Докато дойде новият човек във вас, неизбежно ще минавате през мъчнотии и страдания; ще губите равновесието си и пак ще го възстановявате. В края на краищата, ще се свържете с колективното съзнание, т. е. с Божественото съзнание и ще придобиете вътрешен мир и свобода. Това значи, да се свържеш с всички разумни същества, с всички светии и добри хора. Ако мислиш, че можеш сам да се справиш с мъчнотиите и противоречията в живота, ти се лъжеш. Без тил нищо не можеш да постигнеш. Влизаш в университета да учиш, но в лицето на своите професори ти виждаш онези учени на миналото, които са пробили пътя към науката. Те са тил на самите професори. Има нещо велико, мощно в света, което изгрява в човешката душа и й дава подтик да се

развива. Това е изгряващото слънце на живота. Гледаш на лицето си един малък уд – носа. Знаеш ли, каква роля играе този малък уд? Между ума и волята има известно отношение. Следователно, ако знаеш, как да пипнеш носа си, умът и волята ще се хармонизират, и ти ще постигнеш, каквото желаеш. Ако не знаеш, как да го пипнеш, ще си причиниш вреда. Христос знаеше, как да пипа. Той познаваше пътя на красивите линии и се движеше по тях. Той плю на земята, взе малко кал, намаза с нея очите на слепия и каза: „Иди сега да се измиеш." Слепият се изми и прогледа.
Мнозина казват: Да можем и ние, като Христа, да отваряме очи. – Не е въпросът в отварянето очите на слепите. Ти сам си сляп, отвори своите очи. Плюй на земята, вземи кал, намажи очите си и прогледай. Неразположен си, съзнанието ти е помрачено. Плюй на земята, вземи кал, намажи очите си и прогледай. Неразположен си, съзнанието ти е помрачено. Плюй на земята, намажи очите си и се освободи от мрачното състояние. Ако не можете да постигнете това, нищо не знаете. – Можем ли изведнъж да станем съвършени? Не можете, но ще признаете, че не сте съвършени, не сте дошли до върха на високата планина. Младата мома се оглежда и казва: Красива съм, но не съм достигнала върха на красотата. И на вас казвам: Добри сте, но не сте достигнали върха на добротата. Силни сте, но не сте достигнали върха на силата. Това, което сте постигнали, да ви служи като подтик за по-нататъшна работа. Предстои ви още да се качвате. Казваш: Не ми трябва повече от това, което съм постигнал. Значи, след като си тръгнал на дълъг път и си извървял само 20 км. и да кажеш, че повече не искаш да вървиш. Ти си едва в началото на пътя. Какво ще правиш на това място? – На средата съм. – И на средата да си, какво ще правиш тук? Ще вървиш, докато стигнеш крайната цел на своя живот. Спреш ли някъде на пътя, ще останеш с неразбирането си. Какво виждам? Вие искате да разберете живота на хората. Това е невъзможно. Докато не разберете вашия живот, никога няма да разберете живота на другите хора. Ти си огледало първо на своя живот, после – на живота на другите. Следователно, ако ти не се огледаш и познаеш, никога няма да познаеш другите.
Казвам: Ако сте чувствителни, лесно можете да разберете живота на другите хора, както и това, което ще им се случи. Така, именно, пророците и гадателите предсказват всичко, което ще стане в бъдеще. Чрез своята интуиция и крайна чувствителност, те влизат в контакт с Божествените мисли. Значи, животът на хората се отразява върху тях. Мнозина искат да имат знанието на пророците. – И това може, но чист трябва да бъдеш. Знанието е достояние на чистите умове. Някой казва, че видял нещо от възвишения свят, възприел много идеи, но не ги помни. – Щом нищо не помниш, ти не си добър възприемател и предавател. Гласът не си схванал; времето, когато ти се говорело, не помниш; мястото, дето си бил, не помниш; мислите, които са ти казали, не знаеш. Какво излиза от това?

Първо ще помниш гласа, после – времето, мястото и мислите. Всяка добродетел има тон, време и място за проява и съдържание. Ако не притежава тези неща, тя минава и заминава, без да даде своя плод.
Човек трябва да бъде освен добродетелен, още и интелигентен. Това зависи от неговия нос. Ако носът е дебел, трябва да се изтъни. Дебелината на носа се дължи на натрупване на мазнини. Линиите на носа трябва да бъдат правилни. Кривата линия на ноздрите показва способността на човека към възприемане и даване. Изпъкналата линия дава, а вдлъбнатата – взима. Ако тези линии се изгладят и станат равни, човек е загубен. Като знаете това, пазете тези линии, да не се изправят. Докато линиите са изпъкнали и вдлъбнати, ти ще бъдеш добре. От тези линии зависи доброто състояние на сърцето и душата. Върхът на носа не трябва да завива надолу, като човка, но да бъде прав, като висок планински връх, отдето гледаш красотата на природата.
Нека остане в ума ви мисълта: Не разваляйте това, което Бог е направил. Не разваляйте формата на носа си. Може да го оформите, без да го изкривите. Ако развалите носа си, с това заедно изопачавате ума и сърцето си. От външните форми се съди за вътрешните възможности и условия. И обратно, от вътрешното се съди за външното. Не се страхувайте, вашият нос се преустройва, работи се върху него. И да е малък, носът ви има възможност да стане голям. Вековете са пред вас. Ще работите и ще развивате роса си. Нормалният нос показва естественото състояние на мозъчната и симпатичната нервна система на човека. Всички школи на древността са имали предвид това и се стремели да поддържат хармонията между носа, ушите, очите и устата на човека. Само така човек може да бъде здрав, да се справя лесно с мъчнотиите в своя живот.
И тъй, дръжте носа си в изправност. Пазете го и го почитайте като свещен уд. Докато носът е в изправност, човек е здрав. Щом носът е добре, ще знаете, че и очите, и ушите, и устата ще бъдат добре. Оттам пък ще бъдат добре и дробовете, и сърцето и стомахът. Ако се наруши нещо в носа, и организмът постепенно се разглобява. Това не значи, че трябва да дойдете до крайност, да се плашите. Пазете носа си и не се страхувайте.
Внимавайте да не изгладите кривата линия на ноздрите. Нещастие е, ако тя се изглади. Нещастие е да нямаш нос. Той представя красив планински връх, дето се трансформират енергиите на човешкия организъм. Който не знае значението на носа, не може да го оцени, като велико благо на живота. Докато носът ти е в изправност, Бог ще ти говори и чрез ума, и чрез сърцето. Щом се наруши нещо в него, и Бог престава да говори.
Забележете: централното място на човешкото лице е носът. Като погледнеш лицето, първо носът изпъква. Приятно е да видиш един съвършен нос, както е приятно на геометрика да види един правилен триъгълник. И Бог се изявява на земята трояко: чрез мислите, чувствата и постъпките на човека. Това се отпечатва на носа.

Като говоря за носа, аз имам предвид вашия духовен нос. С него ще работите в духовния свят. Красив е духовният нос на човека. Той е съчетан от различни цветове, които непрекъснато вибрират. Такъв е носът на светията, на великия Учител. Той е подобен на плодна градина, насадена с различни плодове по вкус, цвят и форма. – Не виждаме това. – Ще вървите от видимото към невидимото Щом външно носът е красив, и вътрешно е красив. Ако носът ти има някакъв дефект, ще работиш, за да го изправиш. – Не ми се живее. – Не ти се живее, защото ти липсва нещо. Ще живееш, за да придобиеш нещо ново, да влезеш в новия живот. Ако искаш да умреш, за да се върнеш пак на земята, да се усъвършенстваш, смъртта има смисъл. Ако искаш да умреш и повече да не се връщаш на земята, смъртта не е на място. Смъртта подразбира минаване от едно състояние в друго.
Сега, нека остане у вас мисълта за красивите и хубави неща в живота. Приятно е да четеш хубави книги. Приятно е да работиш и да се трудиш. Приятно е да срещнеш красив човек. Оценявайте тези неща, за да придобивате всеки ден по нещо ново. В какво се заключава красотата? – В красивите и хармонични линии. Като ставате от сън, оглеждайте се да намерите онези красиви линии на лицето си, които никога не се менят. Ако те натежат, и красотата изчезва. Лицето трябва да бъде израз на слънчевата светлина. Погледът никога да не се раздвоява. Ако вечер, след дневните преживявания, стане изкривяване на лицето, сутрин то трябва да стане по-красиво. Като спи, човек трябва да обработва материала, който през деня е придобил. Раздвоен ли е погледът на ловеца? Щом види заек, той веднага отправя погледа и мисълта си към него, готов е да гръмне. Обаче, добрият човек, като види заека, спира погледа си на него, но слага пушката на земята и казва: Достатъчно вече! Досега стрелях, но отсега нататък се отказвам, няма повече да убивам. – Какво трябва да прави ловецът? – Вместо да държи пушка, нека вземе перо в ръка, да пише; цигулка – да свири; ноти – да пее. – На кого да пее? – На детето си. Щом заплаче детето, той да започне де пее.
Един мой познат – лекар, разказваше една своя опитност за силата на молитвата. Една вечер жена му отишла на театър и го оставила да гледа детето. Той се съгласил, не предполагал, на каква мъчнотия ще се натъкне. – Чудно нещо, казваше той – като че всички дяволи влязоха в детето. Като започна да плаче, видях се в чудо. Носих го на ръце, люлях го, то не престава да плаче. Опитах се да го нахраня, но то не иска да яде, още повече плаче. Започнах да пея, но не можах да го успокоя. Детето не утихваше, все повече плачеше. Най-после ми дойде на ум да се помоля. Отдавна не бях се молил. Почнах да чета Отче наш. И като по чудо, детето постепенно затихваше, докато заспа в ръцете ми. Аз свободно си отдъхнах. Никога в живота си не бях се молил така сърдечно.
Да се молиш, това е музика. Между мислите и чувствата трябва да има хармония. Пеенето, свиренето, това е музикален говор. И говорът е музика,

която има две страни: външна страна, самите думи, и вътрешна – музиката. Кажеш ли, че не искаш да пееш, това значи, че не искаш да говориш. Ако не говориш музикално, ти попадаш в областта на грешните хора. Две или три думи ще кажеш, но кажи ги музикално. Тези дни пях една българска песен. Момък казва на момата: Ти не разбираш живота, затова той те направил груба. – Така е. Бях малко, неврък стно дете, когато баща ми се ожени за втора жена – мащеха. Тя умори баща ми, а мене изпъди на улицата. Питам: Кой баща не се е оженил за втора жена, зла мащеха? Неестествените мисли, чувства и постъпки – това е злата мащеха. Младият, новият човек не може да живее с неестествени прояви. Понеже не е в съгласие с тези прояви, бащата го изпъжда от своя дом. И блудният син напусна бащиния си дом, но доброволно, понеже искаше да живее свободно и охолно. Той търсеше младата мащеха в света. И какво стана с него? Тя го изпъди, прати го да се учи. Един ден той се върна при баща си, разкаян и смирен. Това показва, че доброто в човека има надмощие над злото. Бог е вложил доброто в човека, да работи с него. Доброто, любовта, вложени в човешкото сърце, дават истинската стойност на душата. Като работиш съзнателно върху себе си, нищо не е в състояние да те спъне. Голямо богатство е вложено в човека, и той трябва да го обработва. Във вътрешното богатство на човека се крие неговото бъдеще.
Има една опасна страна в човешкото естество, а именно: човек обича или да подценява, или да надценява нещата. Не, ще знаеш истинската им стойност. Знай, че живееш в Божественото съзнание, дето всичко е определено. – Аз зная това. – Много неща знаеш, но не точно това, което ти трябва. – Искам да бъда добър. – Каква е твоята доброта? Ти нямаш добротата на светията, който е завършил своето развитие. Чувстваш ли любовта на Бога? Усещаш ли Неговия свещен трепет? Ако с името на любовта искаш да направиш зло, каква е тази любов? Има нещо лошо в твоето второ естество. Грехът не е вложен в първичното естество на човека. В първо време грехът, злото обещават облаги, но краят им е лош. Истинските облаги идат от това, което Бог е вложил в човека. Ще дойде ден, когато благата на всички хора ще бъдат благо и на отделния човек. И благото на отделния човек ще бъде благо за всички. Много естествено. Бог не може да се прояви чрез едното. Милиарди хора трябва да работят хиляди векове, за да изработят вложеното в тях.
Днес всеки казва: Мене слушай, какво ти говоря. – Да слушаш мъдреца, има смисъл, но да слушаш пъдарина! Да слушаш природата, разбирам, но да слушаш обикновения човек! Законите на природата са неизменни, а законите на човека постоянно се изменят. Ние живеем в природата, дето Бог пише закони, чертае пътища. Трябва да Го слушаме! Ако следваме Неговите пътища, всичко ще постигнем. Какво ще придобием, ако слушаме пъдарина? Вие слушате пъдарина, за това послушание ви похвалвам. Няма човек, който да не го е слушал. Не ви упреквам, че го

слушате, но казвам, че нищо няма да придобиете. Той може да ви каже да излезете само няколко метра вън от лозето. Нищо друго не може да ви даде. Какво са няколко метра? Слушаш един професор, който ти казва: Десетина метра назад! Той иска да ти обърне внимание на своята градина, която си отминал. Върни се в градината му да си починеш. Тук те чакат хубави, зрели плодове. Откъсни си от тях и си хапни. Кого от двамата ще слушаш – пъдарина, или професора?

Т. м.

43. *Лекция от Учителя, държана на*
12 юли, 1933 г. София. – Изгрев.

1933_07_14 Доволството в живота
лекция пред специалния клас

ДОВОЛСТВОТО В ЖИВОТА

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Тема за следния път: „Разлика между това, което е, и това, което не е“.

Кои неща са несъвместими? – Несъвместими неща са, например, порядъкът на болния и порядъкът на здравия. Като влезете в една болница, какво виждате? – Много стаи, много легла, постлани с бели чаршафи, чисти одеала. Около болните се движат милосърдни сестри, с приветливи лица. Пред леглото на всеки болен има масичка с лекарства и предписания. Отвреме-навреме минават лекари и преглеждат болните. Всички са внимателни към болните, пазят ги като писани яйца. Като дойде лекарят на преглед, спира се пред всеки болен и го пита: „Как се чувстваш, как е главата ти, как е стомахът ти?“ После пипа пулса му и си отива доволен, че болните са по-добре. Значи животът в болниците е уреден, той се основава на специфичен порядък. Който влиза в болницата, трябва да има пари; който няма пари, гладен умира. Какво прави болният? Той се пита какви са тези хора, които го обикалят. Както виждате, има разлика между порядъка на болния и порядъка на здравия. При здравите няма милосърдни сестри, няма лекари и лекарства. Те не се нуждаят от чужда помощ. Всеки от тях работи.

Какво ще стане със здравия, ако мисли като болния? Ако той казва, че без пари не може, здрав ли е? Парите са нужни за болните, а за здравите – работата. Достатъчно е здравият да протегне ръката или крака си, за да дойдат парите пред него. Болният не може да направи това. Тъй щото, мисълта, че без пари не може, се отнася до болния, а не до здравия. Казваш: „Аз не мога да уча“. – Щом не можеш да учиш, ти си болен; щом учиш, здрав си. – „Не мога да вярвам.“ – Не вярваш, защото си в порядъка на болния. Ако вярваш, ти си здрав. Когато изживяваш разочарование в живота, ще знаеш, че си в зависимост от другите. Коя е причината за разочарованието? Болният се разочарова, когато няма милосърдни сестри около него да му помагат. Той се чуди де са сестрите. Те са на планината, отишли да се разходят. Те не знаят, че има болни и страдащи хора. Здравият пита: „Къде е сестрата?“ – На планината. – „И аз ще отида там.“

Всички хора се натъкват на противоречия в живота и се питат отде идат те. Много естествено, движите се между два несъвместими порядъка, между

две несъответни системи. Единият порядък е на болния. Той е произлязъл от човека. Като живял хиляди и милиони години и станал причина за болестите, той измислил порядъка на болния, да облекчи състоянието му. Този порядък е временен, преходен. Той се явява като вметнато нещо в човешкия живот. Животът на болния наричаме нереален. Той не е нужен за нас. Да боледуваш цяла година, това не е в реда на нещата. Да боледуваш 2–3 дена, това е на място. През това време ще мислиш да намериш начин да възстановиш естествения ред на нещата. Когато се намираш в противоречие, ще знаеш, че без живота не можеш да го разрешиш. Неразрешените въпроси се дължат на човешкия порядък.

Защо идат противоречията? – Има причини за това. Всяко нещо си има своя причина. Значи, за да бъдеш болен или здрав, и за това има причини. Какви са причините, за да бъде човек здрав или болен? – Причината е една, а условията са много и се различават едно от друго. Може ли при една и съща причина да действат различни условия? Може ли при двама души с еднакви способности да имаме различно пеене: единият да пее правилно, а другият – неправилно? – „Не мога да пея." – Щом си способен, а не можеш да пееш, ти си болен. – „Какво да правя, за да оздравея?" – Започни да пееш. Щом започнеш да пееш, ти ще бъдеш здрав. Ако не се научиш да пееш, т.е. ако не излезеш от болезненото състояние на твоя живот, отношенията ти към хората ще бъдат различни. Никой не може сам да уреди порядъка на болния. Това зависи от лекарите, от милосърдните сестри, от обществото, от богатството на болния, от жертвата, която той може да направи. Ако боледуваш 30–40 години, като онзи, който боледувал 38 години, и никой не ти помогне, какво ще научиш? Ако цели 38 години трябва да ти превързват краката, какво си разбрал от живота? Ще дойдат милосърдни сестри, ще измият краката ти и после ту ще ги превързват, ту ще ги развързват. Какво ще придобиеш от това? То е ограничение, за да се събуди човешкият дух. Трябва да бъдеш свободен от всякакви превръзки.

Що е свобода? – Тя подразбира освобождаване от всички неестествени превръзки. Здравият човек има ли нужда от превръзки? Който разбира живота, има ли нужда от теория за живота? Има някои болезнени теории за живота, но те са от порядъка на болния. Например, казва се, че животът е страдание. Това е теория на болния. Обаче здравият казва: „Животът е благо". За разумния животът е благо, а за неразумния – нещастие. Разумният използва живота по един начин, а неразумният – по друг начин. Неразумният често изпада в песимизъм. – Защо изпада той в това състояние? – Защото е лишен от нещо: или жилище няма, или дрехи, или пари, или хляб. Защо няма хляб, най-насъщното в живота?

Ще ви разкажа една приказка, за да изнеса причината за глада на земята. Един ден Бог решил да изпрати житото на земята да храни хората. За тази цел Той го облякъл в хубава дрешка, каквато има и днес, и го изпратил на земята. Един богат, мъдър земеделец решил да посади житото в земята, като му казал: „Ще седиш вътре и няма да мърдаш, докато слънцето не ти каже кога ще се подвижиш“. Житото се съгласило на всичко. Заровили го в земята, дето прекарало в дълбок сън. Това траяло кратко време. Под влиянието на влагата и слънчевата топлина, то започнало да си подава главичката от земята и в скоро време израсло, издигнало се нависоко, цъфнало, вързало и започнало да зрее. Мъдрият земеделец наблюдавал как се развива то и като видял, че узряло, ожънал го, овършал го и го прибрал в хамбара. Освободено от страданията, житото си казало: „Слава Богу, вече съм на почивка“. То се зарадвало и успокоило. Не се минало много време, в хамбара влезли мишки и започнали да ядат житото. Доволни от изобилието, на което се натъкнали, мишките останали в хамбара, дето по цял ден играли и яли. Един ден господарят решил да тури край на тяхното тържество – пуснал един голям котарак в хамбара. Той хванал една мишка и я изял. Така постъпил той и с останалите мишки. Една след друга, мишките изчезвали.

Събрали се останалите мишки на коронен съвет, да намерят начин да се освободят от котарака. Най-младата мишка се обадила: „Да турим звънец на котарака, че отдалеч още да чуваме приближаването му“. Всички се произнесли, че този начин е наистина добър. Обаче явил се най-важният въпрос: Коя мишка ще се реши да окачи звънеца на котарака? Предложението на младата мишка не могло да се реализира. Котаракът продължавал да си яде мишки. Мъдрият господар, като виждал, че въпреки всичко мишките продължавали да ядат житото, которакът – да яде мишките, решил: „Половината жито ще посадя в земята, а другата половина ще раздам на бедните“. Така мишките една по една напуснали хамбара и излезли на полето да си търсят храна. Которакът излязъл от хамбара, а бедните задоволили глада си.

Какво заключение ще дадете на тази приказка? Тя отговаря на въпроса, кой ще оправи света. Светът няма да се оправи нито от мишките, нито от котките. – Кой ще го оправи? – Мъдрият и добър земеделец. – Как ще го оправи ? – Като посее половината от житото си на нивата, а другата половина раздаде на бедните. Само така ще се махнат престъпленията в света. Питате: „Как ще се оправи нашият живот? Как ще се оправи животът на един човек?“ – Като извади житото от хамбара си, и половината посее в земята, а другата половина раздаде на бедните. Тогава мишките няма да играят в хамбара, и котките няма да ги ядат. Това значи правилно разбиране на живота. В това разбиране се крият велики

принципи. Важно е човек да разбере на какъв принцип служи. Ако следва принципа на разумния господар, животът му ще се подобри. Ако следва принципа на мишките и котките, животът му от ден на ден ще се затруднява. Ако твоите принципи не разрешават мъчнотиите на живота, ти си още в ниския порядък – в порядъка на болния.

Днес всички хора очакват животът да се оправи по механически начин, т.е. да се махнат мишките от хамбара. Мишките пък казват: „Нашият живот ще се оправи, когато се махнат котките“. Житото казва: „Когато се махнат мишките, ние ще си почиваме свободно в хамбара“. Питам: Имат ли право мишките да влизат в хамбара? Всяко нечисто чувство в човешкото сърце е мишка. Всяка нечиста мисъл в човешкия ум е котка. Какво ще се зароди в такова сърце и в такъв ум? – Вкисване и недоволство. – Какво трябва да се прави? – Тури доброто в действие, не го дръж затворено в кутия, като скъпоценен камък. Да извадиш житото от хамбара, това значи да извадиш доброто и красивото от себе си и да го туриш на работа. Понякога вие се страхувате да изповядвате убежденията си. Не е достатъчно да кажеш, че си учен човек. Важно е в какво се заключава твоето учение. Ако си учен, помогни на болния. Пишеш нещо, искаш да покажеш, че си писател. Покажи това в живота. Отиваш между болни – ще им посвириш, ще им покажеш изкуството си. Ако си истински музикант, болните трябва да оздравеят, да напуснат болницата. Днес при лекуване не си служат с музиката. Като влезеш в болницата, веднага те предупреждават да стъпваш на пръсти, без шум, без вик. Там не се позволява пеене и свирене. Всъщност, болните се нуждаят от песни и музика. Така ще се смени тяхното състояние. Гладният се нуждае от хляб, а не ситият.

Какво се разбира под „неизвестно число“? Едно число може да се вземе като резултат, като закон и като първична причина за нещо. Това число ще има ли еднакви отношения в трите случая? Какво означава единицата като резултат, като закон и като причина? Може ли да се даде като пример кокошката, яйцето и пилето? Кокошката снася яйцето, а от яйцето излиза пилето. В пилето се крият силите на яйцето. То постепенно израства и става кокошка. Значи пилето израства и като става кокошка, започва да снася яйца – резултатът. При единицата имате една кокошка, едно яйце и едно пиле. Ако вземем числото две като резултат, като закон и като последствие на известна причина, разбираме две кокошки, две яйца и две пилета. Има ли разлика между числата едно и две? – Има разлика. – Резултатите от тях едни и същи ли са? – Не са еднакви. При единицата всичко е по едно: една кокошка, едно яйце и едно пиле. При двойката всичко е удвоено. Еднаква ли е силата на една и на две свещи? – Не е еднаква. Така се различават и отношенията на един човек и на двама души. Ако двама души са в постоянна борба, за да бъде всеки самостоятелен,

какво трябва да направят? – Те трябва да се координират. Такъв е законът в горния свят. Как ще координирате яйцето и пилето? Кокошката не трябва да изяде яйцето, и яйцето не трябва да изяде пилето. Ако кокошката изяде яйцето, а яйцето – пилето, ще се натъкнем на безплодие.

Да дойдем до музиката. Всеки тон има известно количество трептения, но трептенията съдържат известна сила, която трябва да се развие. Ако на един тон се отнеме само едно трептение, обикновеният музикант не може да схване това. Обаче гениалният музикант ще усети тази липса. Тонът, взет с всичките си трептения, действа като мощна сила. Ако липсват половината от трептенията, останалите трептения образуват известен дисонанс, който ухото схваща като шум. Трептенията на тоновете вървят по определена линия, по определен закон. Музикалният човек схваща трептенията на тоновете. Например, най-ниското „до“ има 32 трептения. Може ли да различите тези трептения едно от друго? Какво е предназначението на трептенията, които образуват долно „до“? Има тонове, по-ниски от „до“. Те имат само по две трептения. Обикновеното ухо схваща тона, който има 32 трептения. То не може да схване тон с по-малко от 32 трептения. Щом един тон се вземе правилно, резултатът е прав. Причината, законът и резултатът вървят хармонично. В това не може да има никакво нарушение.

Искаш да станеш знаменит певец. От какво зависи това? Хората не могат да те направят музикален. Те могат да служат само като външно условие. За да бъдеш музикант, това зависи напълно от тебе. Музикалността е вложена в самия тебе. Никой не може да те направи музикант, нито да те лиши от музикалността. Това, което е в тебе, то е важно. Никой не може нито да предаде нещо към това, нито да му отнеме нещо. Хората могат да те спъват, но по никой начин не могат да ти отнемат това, което имаш. В природата музиката играе роля на трансформатор. Музиката е трансформатор не само за хората, но за цялата природа. Ако ти си на правата страна, и природата ще бъде с тебе. Затова е казано в Писанието: „Ако Бог е с вас, кой ще бъде против вас?“

Ще приведа примера за слона и паяците, който и друг път съм разказвал. Научили се паяците, че слонът ще им дойде на гости, и те извикали: „Не го искаме“. Събрали се всички паяци и поставили на пътя на слона своите въжета, като препятствие. Учените паяци започнали да изчисляват какво сътресение ще предизвика върху слона паяжината им и какви последствия ще има от това сблъскване. В заключение те казали: „Като се блъсне слонът о преградата, непременно ще умре“. Верно ли е заключението на паяците? – Не е верно. Такива заключения и вие може да имате. Например, заключението, че лекарството премахва болестта, не е верно. Понякога и

лекарствата лекуват, но това зависи от много условия. Един наш познат беше направил едно лекарство от билки против маларията. Той даваше по 12 хапчета и след приемането им болният оздравявал. Аз направих друг опит с тези хапчета. Взех едно от тях, разделих го на 12 части и ги дадох на един болен. Като употреби тези парчета, т.е. цялото хапче, болният напълно оздравя. Как ще си обясните това? Значи единият хап, разделен на 12 части, имаше същият резултат, както и 12-те хапчета. В медицината има две теории: алеопатия – за максимални дози, и хомеопатия – за малки дози. При алеопатията, например, може да приемете цяла аптека лекарства, без да усетите някакво сътресение в организма, без особена реакция. При малките и разредени дози може да имате по-големи резултати. Закон е: При малките усилия имате същите резултати, както при големите.

Казват: „Много учих". – Друг учи малко и пак има същия резултат. Това е в зависимост от закона на максималните и минимални дози. Някога умът ти е зает с много въпроси. Тревожиш се, правиш големи усилия. Друг път умът ти е зает само с един въпрос. Предметът, с който се занимаваш, ти е ясен, затова не се тревожиш. За половин час научиш това, което друг за 4–5 часа едва може да научи. Когато умът е свободен от странични мисли и влияния, като препятствия, човек всякога успява. Студентът отива на изпит и си мисли: „Ами ако професорът ме скъса?" Това е странична мисъл, т.е. препятствие в ума на студента. Професорът може да те скъса, може и да не те скъса – това е предположение. Думата „скъсване" е вметната. Ако никога не си късан, ще знаеш ли какво нещо е скъсването на изпит? Две яйца се разговаряли. Едното казало: „Знаеш ли какви страдания преживях? Туриха ме в тиган и ме опържиха на огъня". Второто яйце, което още не било употребено, казало: „Какво нещо е пърженето?" Казваш: „На парила съм". Какво означават парилата? Има ли нужда човек да бъде всякога на парила? Те са временни, преходни положения в човешкия живот. Всякога не можеш да бъдеш на парила.

Сега да се върнем към двата порядъка на живота: порядъкът на болните и порядъкът на здравите. Казвате: „Ние сме се отделили от света". – Не сте се отделили от света, но сте се отделили от порядъка на болните хора в света. Порядъкът, в който вие живеете, е друг. Значи има порядък на болния и на здравия, на грешника и на праведния, на добрия и на лошия, на честния и на престъпника. Разбойникът обира честния, трудолюбивия човек, взима парите му и го оставя без пет пари в джоба му. Разбойникът си направи къща, а трудолюбивият и добър човек оставя на пътя, без подслон. И при това положение, той не се плаши, не взима пушката да се брани, но разчита на ралото и мотиката в ръцете си. Те са оръдието в ръцете на разумния. Не е въпрос да измъчваш себе си. Измъчването не е наука. Да

мислиш право и да работиш, това е великото, към което човек трябва да се стреми. В порядъка на живота и на природата, в който сте и вие, се налага мислене и работа. В порядъка на болницата има три служби: службата на милосърдна сестра, на лекар и на пациент. Ако си милосърдна сестра, звънецът ще те управлява. Едва си легнал да си починеш, звънецът дрънка, болният иска нещо, не ти дава покой. Ти не си господар на времето си, но си слуга. И докторът не е свободен. И болният не е свободен. Такъв е порядъкът на болницата. Тези служби се различават една от друга. Кое е основа на болницата? – Болните. Лекарите и милосърдните сестри съществуват по причина на болните. Ако нямаше болни, нямаше да има нито лекари, нито милосърдни сестри. Какво място ще заеме милосърдието в порядъка на здравите хора?

Разумност се иска от всички. Някои искат да примирят двата порядъка. Това е невъзможно. Трябва да излезете от единия порядък и да влезете в другия – никакво примиряване. Като здрав, ти не можеш да имаш удобствата на болния – ще имаш несгодите на здравия. Ако си здрав, много работа ти предстои, но хиляди пъти ще предпочиташ да си здрав, отколкото да си болен. Знаете ли приказката за свинята? Тя живяла в една кочина, дето я хранели по пет пъти на ден. По едно време тя чула, че хората се разговарят за удобства, за украшения, които ги правели по-красиви. Поревнало се и на свинята да има гердан. Молела се на този, на онзи, да ѝ турят гердан, докато най-после едно дете я разбрало – турило ѝ на врата един хубав гердан. Като излязла от кочината с гердана на шията, повече не се върнала. Не се знае кое било по-добро за нея: да бъде без гердан, или с гердан. И вие искате да бъдете богат – това е гердан. Искате да бъдете силен – това е също гердан. Не се самозаблуждавайте. Още с раждането си човек носи в себе си силата. Яйцето носи силата на пилето в себе си. Пилето носи силата на кокошката. Не изнасяйте нещата вън от себе си. Вътрешната сила отговаря на външната и обратно: външната – на вътрешната. Ако мислиш, че вън от себе си може да бъдеш силен, ти сам ще си причиниш нещастие. Казваш, например: „Да бях красив!“ – Ти си красив, но красотата ти не се е проявила навън. Ако искаш само външно да бъдеш красив, при най-малкото нещастие ти ще погрознееш. Да бъдеш красив, това зависи от тебе. Ако разбираш законите на красотата, можеш да станеш красив. Затова са нужни грамадни усилия.

Една американка започнала да чете Библията още на 16-годишната си възраст. Тя живяла повече от 100 години и до това време прочела 90 пъти Библията. Всякога си вадела бележки. Тя така се проникнала от четенето, че възприела качествата на всичките пророци в себе си. Ако и вие изучавате природата, без да възприемате нейните мощни сили в себе си, какво сте научили? Най-малко веднъж в годината трябва да прочетете

книгата на природата. Началото на тази книга е Любовта, средата е Мъдростта, а краят – Истината. Няма да ви кажа колко милиона листа има тази книга, но можете да я прочетете в една година. Вие често правите опити, без да имате резултати. Направете опит и с четенето на тази книга. Много от вашите опити приличат на опита, който направила една стара баба. Тя имала пред колибата си могила, която пречела на слънцето да влиза в стаята ѝ. Бабата постоянно се молела на Бога да се махне могилата, да се отвори простор пред нея, да вижда надалеч. Една вечер пак се помолила да се махне могилата пред прозореца ѝ и си легнала с тази молитва. Като станала сутринта от сън и видяла, че могилата е на мястото си, тя си казала: „Както мислех, така стана“. В заключение бабата си казала: „Колкото и да се молиш, животът ще бъде такъв, какъвто Бог го е направил. Колкото и да се молиш, Бог няма да те чуе“.

Друга една баба имала също такава могила пред къщата си. Тя извикала един здрав, силен момък и му казала: „Ще построиш къща на могилата“. Момъкът изпълнил желанието ѝ. Казвали ѝ: „Ще те духа вятърът тук“. – „Нищо от това.“ Тя предпочела да я духа вятърът, отколкото могилата да ѝ закрива слънцето. Коя от двете баби е по-разумна? – Втората. Могилата не може да се махне, но може да си направите къща на могилата. Когато Христос казва, че с вяра можем да преместим и планината, Той имал предвид човека. Планината, това сме ние. Най-голямата планина, която е застанала на пътя ни и пречи на светлината да ни огрява, това сме ние. Тази планина трябва да се премести. С вяра планината може да се вдигне във въздуха, а може и в морето да потъне. Тази планина, това си ти сам. Каквото кажеш, може да стане. Тя ще те слуша. И досега още религиозните мислят по кой начин да преместят планината, т.е. себе си. Мислиш по един, по друг начин, докато най-после дойдеш до заключението, че както са направени нещата, не можеш да ги измениш. – Защо? – Защото не си дошъл до онзи Божествен начин, който изменя всичко. Десет души теглят едно въже, на което е закачена голяма тежест, и не могат да го изтеглят. Минава един прост човек и ги гледа как теглят въжето. Той ги пита: „Имате ли малко масло?“ – „Имаме.“ Той взима едно парцалче, потопява го в маслото и с него намазва въжето. Хващат намазаното въже и изтеглят тежестта нагоре. Маслото улеснява работата.

Казвам: Когато прилагате закона на вярата, всичко можете да направите – и планини ще местите. Например, когато някой ви обича, от един ваш жест той разбира какво искате и е готов да изпълни желанието ви. Ако не ви обича, с часове може да го молите за нещо, да плачете и разказвате нуждите си, но нищо не е в състояние да го накара да ви помогне. Всичко става лесно, ако разбирате законите на природата – на Любовта, като велик закон на природата, на Мъдростта и на Истината, също велики закони на

природата. – „Как да намерим *Любовта*?“ – *Любовта* е във вас. Мъдростта и Истината също са във вас. Вие не успявате, защото търсите нещо по-мъчно от тези закони. Според мене, в това отношение, вие сте гениални. Аз се чудя как познавате хората на *Любовта* даже отвън. Ако ме питате, аз не познавам хората на *Любовта* само отвън. Ако ви дам едно шише със сироп, увито в книга, отвън още познавате, че в него има сироп. Още с пипането вие познавате, че има сироп. По пипане само аз не го познавам. Вие търсите сиропа отвън, а аз – отвътре. Аз трябва да го опитам. Ако го познавам и отвън, то е, защото аз го турих в шишето. Следователно, когато някой казва за мене, че познавам нещата, то е, защото аз напълних шишето, зная какво има в него. Ти питаш какво има в шишето. Сироп има вътре. Бог, Който е направил света, знае всичко, защото Той е турил всяко нещо на мястото му. Човекът, който не е направил света, нищо не знае. Ето защо, за да знаем нещо, трябва да го направим.

Казвате: „Трябва да има някой да ни обича“. – Това е предпоставка. Двама инвалиди, с отрязани крака, седят и се разговарят. Единият казва на другия: „Донеси ми една чаша вода“. – „Не съм разположен. Донеси ми ти една чаша вода.“ – „И аз не съм разположен.“ Казвам: И да имат разположение, те не могат да станат от местата си. Инвалидът, с отрязани крака, не може да каже, че ще стане от мястото си да донесе нещо. Обаче когато човек има здрави крака, когато умът му може да мисли, сърцето му да чувства, той може да направи, каквото пожелае. Оплакват се от страданията. Те са благо, те са магнитно отклонение на стрелката. – Защо става това отклонение? – За да се образува една малка междина. Всяко страдание е такава междина. И барометърът прави отклонения на повдигане и понижаване. Има различия в барометъра: никога повдиганията и понижаванията не са едни и същи. Във времето стават постоянни промени. Какво от това, че барометърът ту спада, ту се повишава? Качването и спадането на барометъра зависят от атмосферните влияния. Като не разбира законите на природата, човек изпада в противоречия: тръгва при добро време на път, а дъждът го изненадва. Ти трябва да тръгваш на път, когато барометърът се повдига. Тогава можеш да излезеш вън да работиш. Като видиш, че барометърът спада, остани вкъщи да работиш.

И тъй, младите не трябва да живеете с мисълта, че ще остареете. Докато живеете с тази мисъл, вие преждевременно остарявате. Детето желае да стане като дядо си, като баща си, като брата си. Щом стане като дядо си, той казва: „Не разбрах живота. Мислех, че има нещо в дядото, но като дойдох на неговото място, разбрах, че съм се *лъгал*“. И аз съм слушал старци да казват: „Синко, да не остаряваш. *Лошо* е човек да остарява“. – Може *ли* човек да не остарява? – Може, но при условие *Любовта*,

Мъдростта и Истината винаги да работят в душата му. Само така можеш да бъдеш млад. Под „стар“ ние разбираме нещата да стават, както искаме. Стар, в тесен смисъл на думата, разбираме беден човек, за когото нещата не стават, както той иска. Богат, т.е. стар, в широк смисъл, е онзи, за когото нещата стават, както той иска. Ако сиромахът пита какво да прави, отговарям: Стани богат. – „Как може това?“ – Много просто. Не обичаш някого – беден си. Запитай се защо не го обичаш. Щом го обикнеш, ще забогатееш. Така, именно, ти ще продължиш живота си, ще се подмладиш. Човек може и по външен път да се подмлади. Например, като изгорите тялото на змията, от праха ѝ може да направите лекарство, което предава устойчивост на тялото. Не само по външен път може да се подмладиш и да продължиш живота си, но и по вътрешен път. Обаче трябва да разбираш законите. Може да живееш на земята векове, но тя ще внесе нещо специфично в тебе. Ти трябва да приемеш специфичното качество на земята. Като приемеш праха на змията в себе си, и от нея ще придобиеш едно качество. Затова казва Христос. „Бъдете хитри като змиите и незлобиви като гълъбите“.

Едно се иска от вас: да разбирате дълговечния живот. Там се излъга първият човек. Змията каза на Ева: „Аз ще ви науча как да придобиете дълъг живот, като Бога“. – Как се постига това? – За да имаш възможностите на един певец, ти трябва да имаш всичките трептения на тона. Кой от вас, при нещастие, не търси начин да подобри положението си? Всеки търси лесния път. И това е възможно. Достатъчно е да ви пипна с двата си пръста по гърлото, и след това вече вие може да взимате четири октави. При това положение може ли да бъдете сиромаси? Какво ще кажете, ако гласът ви се чува на два километра? Такъв глас е чудо! Който ви слуша, ще каже: „Не сме чували такъв глас!“ Казваш: „Да имам този глас!“ Кажете ми, ако имате такъв глас, как бихте го използвали? Ако имаш такъв глас, можеш ли да кажеш, че си неразположен и не можеш да пееш? Ще пееш по всяко време, когато те викнат. И от сън да те събудят, да си готов да пееш.

Ще ви дам едно правило. Тайната на живота е в това, да имате всякога разположение. В разположението е зародишът на живота, т.е. зародишът на яйцето. Как ще измътите това яйце? Ако не можете сами да го измътите, турете го под квачката. Ще чакате 21 дена и пилето ще излезе. Учете се от квачката. – „На какво да се учим?“ – Да отхранвате в себе си всяка добра мисъл и всяко добро желание. Не се занимавайте с велики неща, но отхранвайте всяка добра мисъл и добро желание, колкото и да са малки. Този е пътят към прогреса. Целият ни живот е изтъкан от тънките нишки на квачката и пилето. Как ще изтъчете съвършения живот, към който се стремите? – Като всеки от вас внесе нещо ново към общия живот.

Кой каквото е вложил в общия живот, това ще получи. Това значи да бъде човек съучастник в делото на разумната природа, в делото на Бога.

Не заглушавайте гласа на добрите ваши стремежи. Бъдете всякога и от всичко доволни. – „Възможно ли е това?“ – За разумния всичко е възможно.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на
14 юли 1933 г. в София, Изгрев.

1933_07_16 Семе, цвят и плод
утринно слово

СЕМЕ, ЦВЯТ И ПЛОД

Размишление.

Ще прочета 15 гл. от Йоана.
Всеки казва: Човек съм. – Кое е качеството, което определя човека? Едно от качествата на човека е способността му да мисли. От раждането до заминаването си за другия свят, човек постоянно мисли. Ако престане да мисли, той не е човек. Докато чувства, човек живее. Щом престане да чувства, той умира. Това се констатира и в живота. Като констатираш фактите, ти придобиваш повече светлина. – Къде е по-силна светлината? – Колкото по-нагоре се качваш в развитието си, толкова по-голяма е светлината. Следователно, най-голяма е светлината в Божествения свят, после – в духовния и най-после на физическия. Семето има отношение към Божествения свят, цветът и дървото – към ангелския свят, а плодът – към човешкия. Семето съдържа в себе си всички условия за проява на живота; растението или дървото е проявеният живот, а плодът – резултатът на живота. Ако търсите резултат, ще го намерите на земята. Тя е опитно училище. Ще извадиш семето от Божествения свят и ще го изпратиш на земята, там да учи и да се развива. Казваме, че семето е посято в земята. Тук то изгнива, т. е. умира и отново израства. През такива процеси минават и душата, и духът. Духът е семето, т. е. Божественото в човека, което слиза на земята да се изяви. Душата е ангелският свят в човека, който се изявява навън, като цвят на дърво или растение. Плодът е човешкото, което се изявява чрез ума и сърцето. Не може да се говори за духа на човека, без да разбираш Божественото; не може да се говори за душа, без да разбираш ангелския свят. Не може да се говори за човека, без да разбираш неговия ум. Както са свързани умът, душата и духът, така са свързани трите свята – Божественият, ангелският и човешкият,
Срещате двама цигулари, и двамата свирят, но разликата между тях е голяма. Ще кажете, че и двамата имат хубави цигулки. – Това не е достатъчно. Между цигулката и цигуларя трябва да има известно отношение. Щом имаш цигулка, ще свириш. И колкото по-хубава е цигулката ти, толкова по-добре ще свириш. Наистина, колкото по-добър е цигуларят, толкова по-добра е цигулката му. Христос казва: „Ако не пребъдвате в мене, и аз и Отца си, нямате живот в себе си“. От този стих се вижда съответствието, което съществува между Отца Сина и човека. Единият цигулар свири добре, а другият – едва тегли лъка. Ако искаш хората да те разберат, като цигулар, трябва да им свириш. Иначе, колкото и да им говориш, нищо няма да разберат. И Христос, като казваше на учениците си „ако пребъдвате в мене“, Той сам им показа, какво означава

думата „пребъдване“. Сам Христос пребъдваше в Отца си. Да пребъдваш значи, да свириш, да живееш и да мислиш. – Как ще стане това? – Като го приложиш, тогава ще видиш. Без приложение нещата не стават ясни. Ще се спреш върху свиренето и ще мислиш. После ще мислиш върху живота. Ще пазиш съзнанието си от натрупване, за да не се помрачи. Когато един предмет или явление отвлича вниманието на човека от същественото, съзнанието му се раздвоява и помрачава. – Искаме да ни се обяснят нещата. – Някога многото обяснения замъгляват съзнанието. Важно е, отде иде светлината, от коя посока. Четеш една книга, разбираш напечатаното в нея. Поставиш я под друг ъгъл, дето светлината пада неправилно, вече не разбираш. Ще държиш книгата в ръцете си няма да я даваш на други. Ще държиш семката в своя джоб, всеки благоприятен момент да я посееш. Местиш ли я от един джоб в друг, тя ще изсъхне. Ще я посееш на време, да цъфне, да даде плод, и плодът и да узрее. Човек се стреми главно към плода, ангелът – към доброто, а Бог – към семето, в което са включени всички условия на живота.
Човек е плод, който трябва да узрее и да се изяви на земята. Това значи, да го изядат. Христос казва: „Ако не пребъдвате в мене, нямате живот в себе си.“ Той говори за човешката мисъл. Всяка мисъл е плод. Следователно, ако нямаш нито една мисъл в себе си, гладен ще умреш. Да мислиш, значи да имаш храна за душата си. Храненето е необходимо. Ако не ядеш, нямаш живот в себе си. На земята човек яде по три пъти на ден. Той се храни още и духовно. Например, дишането е духовно хранене. На една минута правиш 20 вдишки, т. е. приемаш 20 яденета. На физическия и в духовния свят трапезата се слага и вдига, а в умствения свят храненето е непрекъснато – там трапезата не се вдига. Там постоянно се яде. Как ще разберете това? В умствения свят храненето е непрекъснато, от сутрин до вечер непрекъснато ядете. Ако и на физическия свят ядете непрекъснато, от сутрин до вечер, кой ще работи за вас?
За да разберете духовния живот, вие трябва да си направите един самоанализ. Без вътрешна анализа, никакъв духовен прогрес не съществува. Мнозина от вас имате желания, които не можете да реализирате. Добри са желанията ви, но работа се иска от вас. Например, свирите на цигулка, но не излиза добре. – Защо? – Малко сте се упражнявали. Също е и с четенето. Четеш, по не туряш ударенията на място – липсва нещо. По този начин нищо не се придобива. Някой от вас е дошъл до положението на тиквата: в шест месеца израства, връзва плод, и като узрее плодът, листата и стъблото на тиквата изсъхват. Следната година трябва отново да се посади. Някой е стигнал положението на двегодишно растение: живее две години, а на третата вече го няма. Малцина от вас са в положението на плодните дървета, които живеят около 10 – 15 години. Още по-малко са в положението на вековните дървета.

Човек трябва да стане растение, което да не съхне, т. е. да се ражда и преражда, да не умира, да е безсмъртен. Това значи, да се сее на земята като жито. През есента те посяват, през лятото те пожънват и прибират в хамбара. На есен пак те посяват в земята, дето временно умираш и след известно време отново израстваш. Красиво е посяването и ожънването на житото. Посяват го, но след една година то си оставя само плода, т. е. човешкото. Ангелското и Божественото отминават, остава само човешкото. Като гледаш житото, ти се радваш. Значи, радваш се на човешкото. И в хората остава само човешкото; Божественото и ангелското ги няма. Тепърва трябва да се възстанови Божественият и ангелският живот. Всеки живот – човешки, ангелски и Божествен си има свои специфични качества, свои особени прояви. Тези три живота функционират едновременно, затова трябва да ги различавате. Човешкият живот се отличава по две неща – скръб и радост. Докато си радостен, изведнъж ставаш скръбен, после скръбта ти се превръща в радост. Това е човешкият живот. Ангелският живот се отличава по светлината и тъмнината. В ангелския свят хората лесно се познават: едните са тъмни, а другите – светли. Онези, които са от една категория, от един дом, те са обърнати един към друг с лице. Онези, които са от различни категории, са обърнати едни към други с гърбовете си. Щом видите гърбовете на хората, ще знаете, че те са от противоположна категория. Светлият дух никога не гледа тъмния дух в лицето. И тъмният дух не гледа в лицето светлия дух. Така е по човешки. Казваш: Аз не искам да видя никого. Значи, ти живееш в друг свят, а не на земята. – Не искам да видя еди-кого си, не го обичам. – Да обичаш, това показва, че си в Божествения свят. Вие мислите, че обичате. – Как можеш да обичаш? Значи, ти си в друг свят, не си на земята. Невъзможно е да обичаш всички. Това не може да стане нито на земята, нитове ангелския свят. Ако искате да се обичате, ще отидете при Бога, дето е любовта. Каквото и да правите, на земята не можете да станете повече от това, което сте. И в ангелския свят да отидете, същи ще си останете. Там всички не могат да се обичат. Само при Бога любовта е достояние всички. – Не можем да се обичаме на земята. – Много естествено, не сте при Бога. Вън от Бога проявите на любовта се различават.
Следователно, на земята ще скърбиш и ще се радваш. В ангелския свят ще тичаш и ще се спъваш. Грешките на ангелите са в тяхното спъване. Човек греши, ангелът се спъва. И най-малкото спъване той счита за грях. Че се спъва, това показва, че светлината му е много малка. – Не мога да обичам всички. – Много естествено. Как ще обичаш гнилата круша? Как ще обичаш един човек, който е извършил десетки убийства. Как ще обичаш човек, който разпрал утробата на 20 майки, извадил децата и отрязал главите им? Не можеш да обичаш един изгнил плод. На земята може да обичаш само сладките плодове. В духовния свят ще обичаш само това, което носи светлина. Не може да обичаш това, което носи тъмнина.

Често се казва: Ние не се обичаме. – За да ви обичат хората, вие трябва да бъдете плодове. За да ви обичат ангелите, трябва да бъдете светлина. А за да обичате вие, трябва да бъдете при Бога. Само така може да обичате всички. Ако не сте при Бога, не може да обичате всички хора. Христос казва: „Както Отец ме възлюби, така и аз ви възлюбих." Той говори за любовта на Бога. В тази любов не се прави никаква разлика. И блудният син, като се върна при баща си, разчиташе на Божията Любов. Брат му се разсърди и си каза: Как така баща ми прие този мой брат, който разпиля всичкото си богатство? Аз съм работил на баща си толкова години, без умора и постоянство, но той не закла за мене охранено теле. Това не мога да понеса. Те ядат и пият за моя сметка. Тук се явява едно несъответствие, нещо вън от любовта. Бащата вижда, че в големия син се явява ревност, човешкото е засегнато в него, но го успокоява. Големият син се страхува, че бащата ще даде още един дял от имането си на малкия син. Обаче, той му казва: Не се безпокой, брат ти иде при мене като слуга, а не като мой син. Аз ще му давам само за прехраната. Той не е праведен като тебе и сега се задоволява с най-малкото. Ние трябва да се радваме, че той беше изгубен, и се намери, мъртъв беше и оживя. След това обяснение на бащата, големият брат се успокои и каза: Щом е така, нека остане между нас. Питам: Не става ли същото и с вас? Аз виждам същите неща. Вие, братя и сестри, се делите и питате баща си: Защо на малкия син, който изял дяла си, дава толкова голямо угощение? Вие вършите това, което виждате в големия брат. Ако някой вземе мястото ви, веднага ставате недоволни. Представете си, че сте в един голям кръгъл салон, който може да се разширява, да става по-голям. Вие сядате околовръст, наредени един до друг. Аз съм в средата на салона, между вас. Салонът се движи, с него заедно и вие. При това положение, кой от вас е на първо място, и кой – на последното? В един момент ще бъдете на първо място, а следващият момент – на последно. Бог, като е създавал света, поставил го е във вечно движение, за да примири хората помежду им. Така именно, всички сме и по-близо до Бога, и по-далеч от Него. И затова, ако днес си на първо място, утре ще бъдеш на последно. Абсолютната справедливост е наредила така, – всички тела да се движат, да имат еднакви отношения към Бога. И ако ви пита някой, защо се върти земята, кажете: Земята се върти, за да се види абсолютната справедливост, според която всички хора са еднакви пред Бога. Ако се спре земята, едни ще бъдат по-близо до Бога, а други – по-далеч. Но понеже сега земята са върти, нямате право да мислите, че едни хора се по-близо до Бога, а други – по-далеч. Ако мислите другояче, вие сте на крив път. Следователно, ще знаете, че Бог е на едно място, а вие се въртите. Всички се въртите около Великия Център – Бога. Това е една истина. Ако я разберете, тя ще ви допринесе много; ако не я разберете, тя ще има цената на един богат обяд, който след пет-шест часа изгубва своя смисъл Сутрин закусваш и скоро обедняваш. На обяд ядеш и издържаш

до вечерта. След това вечеряш и издържаш досред нощ. Важно е, рано да се храниш, рано да лягаш и рано да ставаш. И тъй, както храната, която човек приема, държи сито само няколко часа, така има мисли, чувства и желания, които са валидни само няколко часа. Те влияят на човека известно време и после губят цената си. Те постоянно се менят. Обаче, има мисли, чувства и желания, които никога не губят цената си. Те са вечни и неизменни. Казваш, че обичаш майка си и баща си, но щом не задоволят едно твое желание, ти веднага изменяш чувствата си към тях. Значи, твоите чувства не са Божествени, те постоянно се изменят.
Като ви наблюдавам, виждам, че сте много избухливи, лесно се възпламенявате, както спирта. Достатъчно е само да приближиш запалена клечка кибрит до спирта, за да се запали и изгори. Колкото по-чист е спиртът, толкова по-лесно се запалва. Чистота е необходима. Някои от вас са по-малко избухливи. Добре е спиртът да се прекара през специални лампи с малки отвърстия, да гори по-малко, а не изведнъж. Следователно, избухливият, който има много енергия, трябва да я прекарва през тясно отвърстие, да свърши с нея известна работа. Щом свърши работата си, ще запуши отвърстието да не тече енергията напразно, както запушват с капаче спиртната лампичка. От духовно гледище, човек трябва да икономисва енергията си. Който не може да икономисва, често прави грешки. Когато обичаш един човек ти го стопляш. Ти отправяш енергията си към него, както химикът насочва пламъка на лампата към известно вещество. Ако енергията ти е много, ще затвориш канелката си да не го сгорещиш много. Не мислете, че токът или енергията на любовта трябва да тече непрекъснато. Цял ден ли ври водата на вашия примус? Щом водата заври, загасвате примуса. Ето защо, като обичаш някого, ще му свариш вода и като се стопли, ще му дадеш мотичката да отиде на нивата да копае – няма повече да му говориш за любовта. Трябва ли да му говориш, че той е добър, разумен човек? Като му говориш така, ще стане ли той по-добър? Скъпоценният камък си остава такъв, какъвто е. Бижутерът определя качеството и стойността му, но от това той не става по-ценен.
Скъпоценният камък носи в себе си специфичен живот. Тази е причината, дето той има особено лечебно действие. Ако носиш в себе си благороден метали и скъпоценни камъни и можеш да се свържеш с техните енергии, ти лесно ще се лекуваш. Те лекуват всички болести. И в Писанието се говори за някакво камъче. Това камъче представя Божественото в човека. Който придобие това камъче, той е придобил ценното в живота.
Някой се оплаква, че хората го изяли. – Никой не може да те изяде – плод си. И да те изядат, костилката ти ще остане. Както дървото се оплаква от гъсениците, така и човек – от хората. Ако изяждат листата ви, гледайте да не изядат стъблото и клонете ви. Важно е да остане семето – плодът. В Божествения живот е ценно семето. В ангелския са важни цветовете и

стъблото, а в човешкия свят — плодът. Блажен си, ако те изядат. Ако те посеят, щастлив си. Ако те запазят като семе, ти си при Бога. В семето е вечният живот, т. е. безсмъртието.

– Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

38. Утринно Слово от Учителя, държано
на 16 юли, 1933 г. София – Изгрев.

1933_07_16 Елате да обядваме
неделна беседа

ЕЛАТЕ ДА ОБЯДВАМЕ

„Отче наш“

„Духът Божи“

Ще прочета само част от двайсет и първа глава от евангелието на Йоана – от шести до четиринайсети стих включително. Ще взема само първите думи от дванайсети стих „Елате и обядвайте“. Често се задава въпросът, какво е човек сам по себе си. Най-реалното нещо в света, това е човекът, видимото. Може да говорим за ангели, но не ги виждаме. Може да говорим за Бога, но не го виждаме, а човека го виждаме. От туй реалното, което ние знаем и виждаме, то се изменя. Този човек, който е толкова реален, той изчезва и после и да го търсиш, не може да го намериш. Къде се скрива, не знаем. Отде е дошъл, предполагаме и къде отива, пак предполагаме. Само неговото сегашно проявление е реално. Аз говоря от гледището на една реална наука, всички са реалности и казвам – туй, което може да пипаме, туй, което може да видим.

Има една страна в живота, която не дава никакво разрешение. Една хазартна игра не дава разрешение на живота, щастие не носи. Този, който се сражава на бойното поле, ни най-малко не носи щастие за себе си. Онзи, който отива на бойното поле, носи своето нещастие, но при това отива. Даже онзи, който отива да се учи, и той ще срещне на пътя си мъчнотии. Даже онзи, който отива да живее, и той ще срещне на пътя си страдание. Тогава питам, какъв е идеалът на хората на земята? Всички хора искат да уредят живота си някак си и чудното е, че животът, който искат да го уредят от толкоз хиляди години, все го уреждат и все неуреден остава. Не че животът не може да се уреди. Но мисля, че тук има един погрешен метод. Често съм виждал малките деца, които уреждат на пътя, играят с крака, турят вода, правят малки топчици, правят някаква каша и за тази каша често баща им и майка им със своята пръчица… и после се чува хубава песничка. Като отива, детето пее някоя минорна или мажорна песен. Кое дете може да пее нещо от Шопена. Сегашните деца са доста достигнали до едно положение, дето трябва да гледат реално на въпроса. Децата гледат по един начин, възрастните гледат по друг начин. В какво седи разликата на детския живот? Детинският живот е много по-щастлив, отколкото животът на възрастните. Децата, които не разбират, са по-щастливи, отколкото възрастните. Възрастните са по-нещастни. Детето е нещастно само когато не му се даде храна, когато майка му не е при него.

Сега реалното в света, това е: „Елате и обядвайте". Обедът, това е ценното в живота. Няма по-хубаво нещо от обеда. И учени, и проповедници, каквато служба да завземеш, тази служба си я взел с единствената цел, да обядваш. Искаш да свършиш училище с единствената цел, да ядеш. Няма работа в света, която, след като се свърши, хората да не обядват. Обедът, това е единствената цел на всяка завършена работа. В този смисъл само онзи, който свършва работата, има право да обядва. Който не е свършил работата си, той ще закусва. Казва: „Обед." Думата обядва вече на физическия живот е в проявлението – туй проявление, туй завършване, от което може да съдим за далечната цел на природата. Сега да оставим, може да се явят много съмнения, дали реалността съществува. Аз определям реалността малко по другояче. Когато някои хора определят дали има Господ, или няма, това не е реално, да питам дали има Господ, или няма. Най-голямото заблуждение е, да питаш има ли Господ, или няма Господ. Когато твърдиш, че го има или поддържаш, че го няма, то е най-голямото заблуждение, което може да хрумне в твоята глава. Защото може да мислиш – сега ако има Господ, после, като замине, кой ще остане на неговото място, или ако го няма, ако дойде Господ, като дойде, какво ще стане. Това са човешки схващания. Това не е схващане на Битието.

Ти може да питаш има ли дух, или няма. Ако от тази стая изтеглиш въздуха с пневматическа машина, вие ще видите дали има въздух, или не. Като изтеглите всичкия въздух от стаята, вие ще имате нещастие и следователно казвам – живеят хората, те са в реалността; умират, те са извън реалността, нищо повече. Ще дойде сега един да ме убеждава, че като умре някой, той ще иде на оня свят. Така може да мислят старите хора, както досега са мислили. Аз казвам, този човек никъде не отива, след като умре. Той е извън реалността. Живее, той е в реалността, нищо повече. Сега дали туй е съгласно с логиката на учените хора, това за мене е безпредметно. Докато аз живея, това е най-голямата логика. Когато аз умра, туй е нелогично вече. Каква логика ще има да доказвам, че съм умрял или каква логика ще има да доказвам, че аз живея. Да ме убеждава някой, че аз живея, как ще ме убеди някой, че аз живея? Или как ще ме убеди, че аз съм умрял? Нито в едното, нито в другото имам нужда да ме убеждава. Единственото нещо, което той може да ме убеди, е да каже: „Елате и обядвайте." И според мене най-хубавата, най-изразителната дума, най-любовната дума, най-мъдрата дума, най-хубавото в света, което някой може да направи, е да ти каже: „Елате и обядвайте." Всичко друго, вън от това, е заблуждение. И заблуждението е без обеда. Защото онази кокошка, която е хранена в курника, след като се угои, тя става жертва.

Питам, каква реалност има за нея, че е угоена? По някой път ние се възхищаваме, че сме оправени. Реалността в дадения случай, в онзи живот,

в това, в което ти преживяваш, в сигурността, която имаш в себе си. Дотогава, докогато ти се страхуваш, това е едно терзание. Даже сега най-вярващите хора по някой път, като ги попиташ за онзи свят, като дойдат натясно, казват: „Тъмно е сега. Вярваме, че го има оня свят, но тази работа ни се вижда, че има едно голямо противоречие.“

Та казвам, дотогова, докато човек не е свързан със самата реалност… Не е смъртта, която ни свързва с реалността. Тя ни изважда от реалността. Мислите ли, че смъртта ще ни свърже? Не. В Писанието, като изследвате това, този евангелски език, там се говори за смъртта, но чрез отричане, по отрицателен път. Всичките методи досега са били само отрицания за истината. Ние сме се домогнали до живота, до любовта само по отрицателен път. Казвате – трябва да се разкаеш, да идеш при Бога. Само разкаянието ли е отиване при Бога? Ако аз върша Волята Божия, не може да ида при Бога, без да се разкая. Тогава разкаянието е ниска степен. Щом дойдем до разкаянието, ти си много долу, много далече от Господа. Щом остане за разкаяние, ти си далече от Господа. Кое е по-хубаво: да си далече или да си близо? Кое е по-хубаво: отдалече да започнеш или отблизо? Откъде се виждат нещата по-хубаво: отблизо или отдалече? Хубаво е да се разкаеш, но то е далечно покаянието. Покаянието после идва, спасение и т.н.

Ние ще оставим това, те са известни понятия, които хората имат, да се доближат до реалността. За някои хора те са полезни. Но остава един период, когато детето вече не трябва да ходи, не трябва да бозае, да търси гърдите на своята майка. Две, три години се позволява, най-после майката изисква да се освободи от туй. И най-после майката, която има толкоз любов, намазва с хинин, с горчиво млякото. Майката е принудена да лъже. Аз, ако бях една майка, не бих мазал гърдите си с хинин, но за 4–5 дена ще отида някъде, ще оставя детето на слугинята, нека да си поплаче. Ти ще си мажеш гърдите с хинини, и при това пак това дете ще плаче. Защо ще го лъжеш? Та сега ние сме дошли до едно място, дето провидението иска да ни отбие, маже си гърдите с пелин и казва, че млякото е горчиво. Казва, послъгва, бяла лъжа. Всички художници и проповедници, свещеници обичат белите лъжи. Не че много обичат, но от немай-къде, да се освободят. Но с бялата лъжа до истината не може да се дойде. Питам тогава, това ли е единственият начин? По кой начин птичката отбива своите деца? Те не ги кърмят. Не е този единственият начин, по който ние мислим. Това е един начин, по който хората се кърмят. Това е един посредствен начин.

Има по-съвършени начини за отглеждане на човешката душа. Казвам, туй е преходно състояние. Ако на един съвършен човек се каже така: „Ти

трябва да имаш майка и баща, за да се родиш." Вярно е, при сегашните условия един човек без баща и майка не може да се роди. Няма какво да ви го доказвам. Туй е само една фантазия. За мене е една реалност – човек сам може да се роди. Той може да се роди за себе си. Може и без майка, и без баща. Сам на себе си, нищо повече. То е най-реалното, когато баща ти и майка ти е в тебе. Когато баща ти и майката ти е в тебе, туй е най-реалното. А когато баща ти и майка ти са вън от тебе, утре умре баща ти, умре майка ти, ти ги търсиш в оня свят. Къде е онзи свят? Това си ти. Баща ти постоянно се върти в главата ти, в главата ти живее. И затова мислиш заради него. Ако баща ти не е в главата ти, баща ти цял ден хлопа, мисли, майка ти цял ден хлопа, и ти мислиш заради нея, а ти предполагаш, че са в оня свят, далече някъде.

Сега не мислете, че по този начин… моята цел не е да руша вашите възгледи, но вие сте на едно въже, което скоро ще се скъса. Вие сте един акробат на една върлина с едно въже и ви казвам, слезте от това въже, защото, ако въжето се скъса, ако паднеш отгоре, ще си навехнеш и двата крака. Казваш: „Ами ако сляза от въжето, как ще си изкарвам прехраната." Казвам, слез от въжето. Може днес да не си изкараш храната, за да ти са здрави краката. Слез, ще дойде една голяма буря, когато си на въжето, ти и върлината ще идете. Вие и върлината ще идете заедно. Питам, на кого досега в живота въжето е оцелявало против бурите, против мъчнотиите, против страданията, на кого въжето е оцелявало против смъртта. Кажете ми един пример. Само като се скъса въжето, пък после ще го правят. Даже Христос, един от най-силните натури, и неговото въже се скъса и трябваше да дойдат от невидимия свят, отново да възстановят и свържат въжето. Нали казват, че Христос умрял. Христос взе, и пак наново да възстанови, да покаже, че има друг реален живот. Христос живееше двояк живот. Той казва, че е дошъл да върши Волята Божия, после казва: „Имам власт да положа живота си, имам власт и да го взема." После казва на друго място, че той и Отец са едно. Както Отец има живот в себе си, така дал на сина си, за да покаже, че има една връзка между Първото Битие и живата реалност и него. След неговата смърт искаше да покаже и казва: „Разрушете този храм, и аз в три дена ще го съградя."

Та онова, което съгражда живота, това е обедът. Ти, като ядеш, живееш, а като не ядеш, ще умреш. Всеки един обед подразбира новия живот, който излиза. Ние всеки ден обядваме. Казваме: „Защо човек обядва? Не може ли без ядене?" Може. Тази работа седи в това. Като свирил, Паганини давал концерт, попитали го: „Ти на три струни може ли да свириш?" „Мога." Дал концерт на три струни. После казват: „На две струни може ли да свириш?" „Мога." Дава концерт на две струни. Казват: „Може ли на една струна?" „Може и на една струна." Дал концерт и на една струна.

„Може ли без струни?“ Той не се явил никак. Ти без струна концерт не може да дадеш.

Сегашното Битие започва с числото две. Великата философия е в раздвояването. Ако ти не разбираш основата на доброто и ако ти не разбираш основата на злото, ти не може да разбереш в какво седи същината на живота. Понеже казват, че яде. Писанието казва, че Бог казва: „Понеже Адам стана като един от нас – да познава доброто и злото.“ И за да не би сега да яде от дървото на живота, защото ще си създаде друго зло, изпъди го Господ из рая. Господ е знаел какво нещо е злото и в какво седи престъплението на Адама, като познал доброто и злото. Казвам, няма по-голямо престъпление, като ял от забраненото дърво, но престъплението е, понеже Адам стана като един от нас – да познава доброто и злото. Слабостта на Адама беше в туй, че той се изкуси с яденето. Той взе един обед ненавреме, затова го изпъдиха навън. Всеки един човек се изкушава в света, той не яде навреме. Той има право да закусва вечер, но дойде ли обедът, той трябва да го вземе точно когато слънцето е на най-високата точка. Туй подразбира, че той има знание, той не трябва да ходи в тъмно. Един човек, който ходи да търси да му кажеш може ли да живее дълъг живот, той никога не може да яде един обед. Онзи човек, който търси своето щастие на земята, той никога не може да има обед. Ако вие търсите слава, величие на земята, вие обед не може да имате даже, ако търсите живот на земята, не може да имате. Може да имате само един временен живот. Няма да се мине 40–50 години, най-много 120 години, и веднага вие трябва да се откажете от този живот и да влезете в една нова форма.

Сега каквито и да са разсъжденията, когато се разсъждава за оня свят и се разсъждава за тоя свят, аз уподобявам на следното положение. Да се разговаряте с един долен човек, на който двата крака са изкълчени, услужват му лекари, лекуват го, и другият – здрав, ходи отвън, работи, разговарят се двамата. Казва: „Къде ходиш?“ Този му разправя, че има външен свят. Човек може да ходи, не му трябват никакви милосърдни сестри, лекари, даже никакви пари не му трябват, а пък той казва – как е възможно. Той не може да влезе в положението на здравия човек, никога болният човек не може да влезе в положението на здравия. И здравият не може да влезе в положението на болния. Болните хора нас ни се струва да казват: „Как можеш да живееш без тяло?“ То е все таки да питаш онзи затворник, който живее в палата, може ли да живее без халат. Като излезе от затвора, без халат ли ще живее? Без халат. Но тук – с халат. Номер има турен. Номер еди-кой си. Като излезеш в реалния живот, там номер няма да има, там име има.

Та казвам, истината, която търсите, е истината, която носи свобода за

човека. Единственият начин, по който човек може да бъде свободен, то е истината, онзи великият закон. Истината не е нещо абстрактно. В истината се крие един велик закон, по който може да престъпиш. И тогава ще уреди всичкия живот на земята. Сега философите, които съществуваха, много се разправят и казват, че свободен е само Бог. Още по-добре, щом Господ е свободен, ние живеем в Бога, следователно и онези, които живеят в Бога, и те може да бъдат свободни. Ти може да бъдеш несвободен само когато живееш в онзи, който не е свободен. Ти ако живееш при праведни хора, ще бъдеш праведен. Ако живееш при грешни хора, ще бъдеш грешен. Ако живееш при чисти хора, ще бъдеш чист. Ако живееш при нечисти хора, ще бъдеш нечист. Щом си при нечистите хора, твоите дрехи ще се оцапат.

Казвам сега, изводът, туй реалното, което трябва да се разбере, онази наука, с която вие тепърва трябва да се запознаете. Но всякога има една опасност. Тя седи в следното. Човек, щом се докосне до реалността, там се образува голяма буря, големи изпитания. Всеки един от вас иска да свърши университет. Всеки един от вас иска да бъде богат, но докато свърши университет, има големи изпитания. Много труд се изисква, трябва да се справи с ред професори, и то с най-упоритите професори. Ти никога не може да подкупиш един професор да ти пише един диплом, без да си учил. Ако той ти подпише, в света, където и да отидеш, другите хора ще те изпитват. Има една слабост в сегашния свят. Ние искаме да бъдем богати, ние искаме да бъдем учени без много труд. Така се проповядва лесно учението. Ще повярваш в Господа, и всичко ще имаш. Като мислиш заради него, като дойде духът, всичко ще бъде ясно. Аз съм виждал хора, у които духът живее, и пак са останали такива, както по-рано, сприхави. Духът като дойде в него, все си е сприхав. Духът като дойде в него, в разложения, той все си е разложен. Духът като дойде в стиснатия, той си е стиснат. Духът като дойде в щедрия, той си е щедър. Някой път той поусили духа, не го изменя, духът дава условия. Духът го изпитва какъв е. Всеки човек остава такъв, какъвто си е. Той трябва да работи над себе си. Казва Писанието: „Всички ще се изменим.“ Ще се изменим, ако искаме да се изменим. Ако не искаме да се изменим, никоя сила не е в състояние да ни измени. То не е механически процес. То е процес абсолютно свободен. Когато искате да се измените, значи си в съгласие с природата. Ако ти обикнеш природата, а не обичаш Бога, природата не може да те обича. Тя ще ти позволи да ореш, да сееш, всичко ще посяваш, но нищо няма да ти даде. Ти ще посееш, ще дойде градушка, ще убие всичко посято, ще посееш зеленчук, всичко ще унищожи. Ще дойде слана отгоре. Питам, какво ще правиш? В света не е само единствен фактор природата. Три фактора са те: човек е фактор, природата е фактор и Бог е фактор. Тези три фактора трябва да дойдат да действат едновременно, в съгласие. Първият фактор е Бог, вторият – природата, а третият фактор е човекът.

Ако мислиш, че ти всичко може да направиш, ще си на кривата страна. Ако мислиш, че като разбираш закона, всичко ще направиш, пак си на кривата страна. Ти трябва да разбираш тия три фактора, които действат в тебе. Или другояче казано, аз поставям един паралел. Ако твоят мозък не е в съгласие с Първата Причина на Битието, ако твоите гърди, твоите дробове, твоето кръвообращение не е в единение с природата, с туй, което е свойствено на Битието, ако твоят стомах не е съгласен, волята ти нищо не може да направи. Тогава може да се внуши мисълта, понеже главата не е свързана с Бога, понеже гърдите ни не са свързани с природата и понеже стомахът не е свързан с мене, аз нямам условия да живея. Но това не е произволно. Причината на всичката дисхармония си ти – човекът. Ти едновременно трябва да мислиш, за да имаш връзка с Бога. Ти едновременно трябва да дишаш, за да имаш връзка с природата, с живата душа. Ти едновременно трябва да ядеш, за да имаш връзка с хората. Ти, ако не ядеш, не може да имаш връзка с хората. Колкото по-сладко ядеш, толкова връзката ще бъде по-сладка. Не да се удоволстваш, но след всяко ядене, като ядеш, да почувстваш всичкото благородство, което човек носи.

Та казвам, при сегашното хранене на хората, които имат тия възгледи за храненето, каква велика роля играят. В един дом, след като влезеш, да гледаш какво готвят, как ядат, ти веднага може да предскажеш тяхното бъдеще. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Като ме яде, ще бъде жив. Аз съм живият хляб.“ И тогава без хляб ти не може да видиш онзи великия живот. Ако ти онова, което ядеш, го презираш, какъв живот може да имаш? Къде ще го търсиш? Ще доказваш, че учените хора са направили някакви пилюли да ги гълтат. Няма по-опасна работа от гълтането на пилюли. Аз наскоро имах един случай, една софийска госпожа, която лекарите са хранили 7–8 години почти през един маркуч. Туряли ѝ храната в стомаха през носа и тази жена се оплаква, тя казва, че „изпитвах много голяма горещина“. Тя се отказала да яде, насила ѝ туряли. Влошила се работата, тя не иска да яде. Искат да ѝ дадат, тя не иска. Турят ѝ насила. Питам сега, поддържат един живот изкуствено, но тя се намерила в едно голямо противоречие на живота. Лекарите мислят хубаво, домашните, и те мислят хубаво. Казвам, вие сте постъпили по един насилствен начин. Човек така не се храни. Лекарите трябваше да постъпят според закона на любовта. Да внушат, че е хубаво да яде, да ѝ докажат, че трябва да яде. Тя помислила, че ако яде, ще си отиде. Трябва да ѝ се докаже, че яденето е за нейна полза, че то ще я спаси. Тя мисли, че яденето не е за нейна полза, че няма да я спаси. Най-после казват, че това е едно внушение. Та сегашните хора, много стари хора, като се развалят зъбите, разваля се и стомахът. Учете децата си още от ранна възраст да дъвчат храната си. Не само това: учете се да мислите. Сдъвквайте вашите мисли. Вашият ум има зъби, не гълтайте мислите си. Сдъвквайте вашите чувства.

Искате някой да обичате. Какво мислите за любовта? То е най-хубавото дъвкане. Ти ще дъвчеш тази храна и ти ще опиташ любовта върху своята кожа. Няма да опитвате любовта върху кожата на другите. Любовта е най-великият закон, да проявим реалността. Ти трябва да знаеш твоето бъдеще, може да го оцениш по единствен начин, като влезеш в съприкосновение с хората. Каквото влияние имаш върху тях, това ще бъде твоето бъдеще, твоята съдба. Ако, без да грешиш, добре градиш, ти съграждаш своето бъдеще. Ако зле влияеш, ти съграждаш своите страдания. Ти си осъден на страдание. Казвате: „Какви трябва да бъдат отношенията? Какъв трябва да бъде нашият живот?“ Всички трябва да знаете, че вашата съдба, вашият бъдещ живот, вашето щастие зависи от онова влияние, което вие упражнявате върху хората и за бъдеще то ще бъде вашият капитал. Ако хората така разбират, има един живот, който е вън. Мислите ли, че може да влезем в някакъв си живот, без да влияем на хората. Няма такъв живот.

Христос казва: „Аз дойдох да положа живота си за другите.“ Христос знаеше – от това, да положа за другите, от това зависи моето бъдеще, от това зависи моят живот, от това зависи моята слава, от доброто, което може да направя. Казвате: „Защо Христос се пожертва?“ Христос се пожертва по единствената причина, да съгради своето бъдеще. Ако Христос се беше уплашил – да мисли като един съвременен човек, какъв щеше да бъде неговият живот? Един обикновен светия в 10-а степен. Само името му щеше да се поменава. Някой Исус дошъл на земята, но онова великото в характера му – каквото и да говорят – аз засягам въпроса, какво е той. Аз гледам на постъпката му. Има една постъпка в живота на Христос, която е за подражание – жертвата, която даде навреме. След като замина от този свят за другия, връща се при своите ученици и като наготви тази риба, по особен начин беше приготвена, тя не мязаше на сегашните риби. Тези риби, които Христос изпече, те бяха бамбашка риби. Рибите се различават, тъй както се различават хората. Има хора, които носят отрова в себе си. Има хора, които носят благо в себе си. Има хора в света, на които влиянията са толкова лоши, че като минат, погледнат някой вол, някой бивол, някоя крава – веднага умират. Има хора тъй лоши, че като минат покрай някой извор и погледнат, и той изсъхва. Има хора тъй лоши, че като погледнат към небето, то потъмнява. Мислите ли, че тия хора ще оправят света? Аз не говоря в преносен смисъл. Аз говоря в много реален смисъл. На какво се дължи сегашният упадък на човечеството? На тези хора, които вървят по кривия път и искат да ни убедят, че това е пътят на спасението. По този път и хиляди години да вървят, ще се увеличат все повече страданията. От този живот е създаден целият ад. Адът е тука, на земята. Някои търсят ада в някой друг свят.

Едно малко ангелче чело историята за създаването на земята в библиотеката и отива при един много учен ангел и му казва: „Може ли да ми направиш услуга, да ме заведеш на земята, да видя тези хора, които Господ е създал, да се порадвам малко на света." „Може, може да те заведа." Турил го на крилата си и дошли на земята. То, като погледнало, казва: „Аз ти казах да ме заведеш при хората, а тук е адът. Заведи ме при хората." „Това са хората." Сега аз виждам величието на Бога, че от този ад, че от туй, което е непоправимо – по човешки говоря – Господ иска от тази каша да изкара нещо, и ще изкара. Той ще меси калта, ще направи грънците, ще ги пече и най-после ще изкара хиляди грънци от тази тиня. Ще стане нещо. Ще се оправи земята. Но всичката кал трябва на грънци да стане, през огън да минат, да се опекат, че да не се разваля вече. Ами, че ние не сме ли тия грънци, които всеки ден се трошим. Не са ли нашите бащи и майки грънчари, които от тази кал са направили хора като нас и постоянно се разлагат. След като има едно гърне и се счупи, ще го погребат, всичките ще оплакват и казвате, че светът е така създаден, Господ го е създал така. Не. Не мислете така. Онова, което Бог вдъхна в човека, то не е неговото тяло. Туй гърне не гледайте. Има нещо велико – това е неговата душа, това е неговият дух, това е неговият ум, това е великото в човека. Не се заблуждавайте с онази каша, дрехата, която Бог турил, той без нея живееше в рая. Като излезе от рая, това е кожената дреха, и дрехата, която носите, това е кожената дреха. И вие треперите за кожената дреха. Казвате: „Кожицата ми." Като се върнете в рая, трябва да съблечете тази дреха всички, защото с кожена дреха не се живее в рая. В един грешен свят с кожена дреха може да живееш, но в един праведен свят, в един свят на любовта – без кожена дреха – ти ще носиш дрехата на един ангел, на един светъл дух.

Сега някои казвате – икономическите условия. Аз бих предпочел да съм сиромах с онова светло знание, да разбирам законите на Битието, да бъда във връзка с живота, отколкото да бъда най-богатият човек в света. Аз бих предпочел да имам само предвкусването на онази любов, с която природата си служи, отколкото да имам всичката временна любов – тази каша, от която сегашните хора страдат. В какво ще покаже човек любовта, я ми кажете. Синът не вярва в баща си, бащата не вярва в сина си. Майката не вярва в дъщеря си, дъщерята не вярва в майка си. Мъжът не вярва в жена си, жената не вярва в мъжа си. Свещеникът не вярва в онези, които го слушат, онези, които го слушат, не му вярват. Всички не си вярват. И вие, които ме слушате, не ми вярвате. За мене е без разлика, дали вие вярвате, или не. То е ваше право. И дали аз вярвам във вас – да бъда искрен. Казвам, ако аз ви преценявам тъй както трябва, като човек преценявам онова, което е във вас. Аз съм на правата страна, но ако не ви преценявам и ако туря това, което нямате, на кривата страна съм. Ако вие преценявате това,

което съм аз, вие сте на правата страна. Но ако вие преценявате това, което не съм, вие сте на кривата страна. Казвате: „Какво мнение да имам?“ То е вече твоя работа какво мнение ще имаш. То е твое право. Но гледай да имаш за мене такова мнение, което да е вярно, същината на нещата, понеже, ако имаш право мнение, ти ще спечелиш. Пък същият закон е и за вас. Та ви казвам сега, има една опасност.

Вие искате да знаете аз бил ли съм в оня свят. Аз живея в оня свят. Оня свят е този свят. Как го представяте оня свят? Ами представете си онзи свят. Ако сега всички се откажете да не се страхувате, ако всички се откажете да не спите, ако всички се откажете от вашето богатство, ако всички се откажете от сиромашията, ако всички се откажете от сегашното учение и невежеството, ако всички се откажете от безсилието и вашата сила, вие ще бъдете в оня свят. От силата и от безсилието си трябва да се откажете. От учението и невежеството трябва да се откажете. Тогава какво трябва да имате? Любов, която не се помрачава и в която резултатите не умират. Ще имате мъдрост, в която светлината не се помрачава и не изчезва. Ще имате истина и свобода, която никога не се ограничава. Никой не може да ви лиши от нея – всичко да се събере в света, няма да е в състояние. Това е реалността. Ако вие имате туй съзнание, питам, какъв ще бъде животът ви? Ще бъдете радостни, ще бъдете свободни. А сега ти си се сгушил, мислиш утре какво ще бъде с тебе, мислиш с твоите близки какво ще бъде. Какво ще бъде с вашите близки? С вашите близки ще бъде туй, което станало с едно лисиче. Едно лисиче питало майка си: „Къде ще се срещнем?“ Тя казва: „При кожухарина. Там ще идем на среща.“ Този път, по който ние вървим, ние ще се срещнем при кожухарина. Ако изменим начина на лисицата, по който път тя върви, тогава няма да се срещнем при кожухарина, ще се срещнем на друго място. Тогава аз пак ще ви приведа онзи пример. Остава един овчар една млада и красива овца в кошарата. Дошъл един вълк наоколо и започнал да пъшка, да скимти. Овцата казва: „Какво ти е?“ „Влюбих се в тебе. Сърцето ми гори. Ако не излезеш, ще умра от любов за тебе. Откакто те видях, всичко от мене трепери.“ Тя отишла при майка си и казва: „Дошъл един да ме оглежда. Влюбил се в мене.“ Казва: „Дъще, пази се. Историята показва, че този род много пакости ми е направил.“ „Мама пъшка.“ „Нека пъшка.“ Плаши се от пъшкането.

Вие ще ми кажете, че много сте страдали. Това не е доказателство, че вие имате любов. Вие може да ми кажете, че много сте мислили. Това ни най-малко няма да ви покаже, че сте учен. Онзи вълк и той мисли как да прескочи кошарата. Има една мисъл, която гради. В дадения случай тя гради вътре. Онази съграждащата мисъл премахва в живота всички препятствия. Когато тя влезе в човека, ще премахне сиромашията,

страданията, болестите, омразата, злобата, презрението, завистта. Всички отрицателни качества ще ги премахне. Тази мисъл ще бъде обновление на човечеството и ние чакаме да дойде Христос от небето с тръби. Тогава да ви кажа какво ще бъде туй идване. Вие мислите, че съдбата ще бъде, когато ще дойде Христос отгоре от небето. Тъй както казва – Второто пришествие, на земята ще има такова сгъване, че вие ще хвъркате по 20–30 метра из въздуха, пък буря ще се вдигне – цял огън, всичко ще дими, всичко туй ще стане на една каша. Вие очаквате този ден, като дойде Христос. Като дойде Христос, небивала каша ще стане, всичко ще изчезне: и дървета, и къщи, и църкви, и култура, и поповете, и владици. Всичко туй ще бъде разтопено. Мъже и жени ще бъдат една каша. Ще престанат всичките противоречия. Това е денят Господен, философия има, и тогава човек трябва да бъде горе, да види, че трябва да умрем ние, за да възкръснем. Всичкият този порядък, всичко онова, което сега седи в нас, всичко туй трябва да умре, тъй както Христос умря, и тогава ние с тази смърт наново трябва да излезем в новия живот. Вие треперите сега и някой ще каже: „Много зле си представя живота.“ Този живот, който аз представям, е по-красив заради мене, отколкото животът, който сега виждаме. Този живот, който аз виждам, той е ужасен пъкъл. Аз не гледам повърхностно на нищо, но върху онова възвишеното, като погледна онези възвишени същества – от най-малките до най-големите, онези възвишени постъпки, всичкият този ред и порядък трябва да се измени, за да дойде божественото, обновяващото, че има един друг свят. Този живот ще бъде тъй, както от гъсеницата се излюпва пеперуда. Този живот е подобен, както онзи, който имал сто полици да плаща, и всяка полица е 100 хиляди лева. Дойде онзи благодетел, взема всичките полици, скъсва ги, туря ги в огъня да изгорят, всичките полици трябва да изгорят, и ти тогава ще бъдеш свободен да кажеш: „Платих дълга.“

Та казвам, кое от сегашната култура трябва да остане? Кое от семейството трябва да остане? Кое от домашните работи е, което трябва да остане? Кажете ми идеалът кой е? Дъщерята използва своя баща и бащата, като я родил – не е за упрек, но вземам цялата култура – след като ѝ дал едно възпитание, свършила два факултета, с висше образование, тя иска да се задоми. После този баща трябва да ѝ даде двеста хиляди лева отгоре, за да я купят. Мъжът е купувач и бащата 200 хиляди лева трябва да даде. Това не е упрек. Казва: „Аз не мога да търпя главоболията на твоята дъщеря. Трябва да платиш за главоболията.“ Аз така разсъждавам. Така един грък в град Бургас, туй е преди 20 години, оженва се за една богата гъркиня и баща ѝ е дал 40 хиляди турски лири и каквото тя поисква, все купува мъжът ѝ. Иска едно, иска друго и той все купува. Тя искала, искала и изхарчила всичко. И той ѝ казва: „Повече не давам. Ще идеш при баща си да вземеш, тогава пак ще ти давам.“

Мислите, че това е култура, това е срам и позор за съвременното човечество, да продава своята дъщеря. То не е срам. Благородство е това. Бащата е толкоз – че да се освободи от дъщеря си – дава 200 хиляди лева, не може да я търпи. „Зле говори, 200 хиляди давам само да се освободя от дъщерята.“ Казва се, че сърцето му трепери за нея. Не, не. Трябва да се спрем. Това е дефект, това е негативна страна, ако продаваш дъщерята. Едно време, в турско време момъкът даваше 20, 30, 40, 50 хиляди лева, за да вземе дъщерята. Тогава беше още по-лошо. Сега е малко по-благородно, по-християнско. Питаш: „Какво ядене има?“ И след като ти даде, ще каже: „Плати си.“ И тогава вашето положение мяза на един от учениците от варненската гимназия. До 20–30 години имало един гостилничар Шишко. Тоя знаменит Шишко, пълен, разположен, държал там на „Мусала“ една гостилница и всичките ученици се хранят там. Един ден влиза един бедняк с всичкото си достойнство и казва: „Днес, Шишко, искам да имам един хубав обед.“ „Може, добре си дошъл, какво искаш?“ Една порция, втора, трета, четвърта, пета. „Много ти благодаря.“ „Ами парите?“ „Нямам, ще почакаш.“ Казва: „Като нямаш пари, яж една порция.“ И Шишко взема и за пръв път го налага. Той излязъл и казва: „Бий ме, но хубаво се наядох, благодаря ти.“ Но казвам, това са изключения вътре в нашия живот.

Ние разрешаваме въпросите като Шишко. Ние разрешаваме въпросите като този студент. Ние разрешаваме въпроса по всичките начини, но не е този пътят. По човешкия живот трябва да го разберем – като страдание и радост. Повече от това не може да разбереш. Ти живота не може да разбереш. Ако влезеш даже в най-висшия живот, не може да го разбереш. Живота ще разбереш като светлина и тъмнина. Един ден ще имаш една светла мисъл, втория ден – една тъмна мисъл, и тогава животът е по-определен. Не онзи живот, за който ние говорим – живот на блаженство. Казваме, че трябва да се обичаме. Туй няма да стане по човешки, даже по ангелски няма да стане. Всички трябва да влезем в божествения живот. Любовта е възможна само в божествения живот, или любовта е възможна само когато живеем в Бога. Извън Бога никаква любов не съществува, не може да се прояви, понеже Бог е любов. Как ще проявиш, не да я проявиш моментално. Любовта е един непрекъснат акт, който съществува в природата. Човек трябва да бъде добър проводник на любовта. Няма по-ужасна сила от любовта, когато си лош проводник, тя ще ти създаде най-големи страдания. Привеждам съвременните факти, които съществуват в електричеството. Има една книга от фламарион. Та между многото факти, които привежда, ще ви приведа един факт. Често падат такива големи кълба и един човек, който е хубаво облечен, с хубави дрехи, обуща, ако едно такова кълбо падне върху човека, всичките му дрехи изчезват, но нито един косъм: нито от брадата, нито от главата му, се отнема, а той остане

гол. Дрехите, обущата, всичкото изчезне. Въпроса фламарион не може да обясни, фламарион не е дал обяснение. На някои хора електричеството съблича дрехите им, но не ги убива, а други, като ги удари, тялото потъмнява, става на въглен, а дрехите остават здрави, а на други хора дрехите стопява съвършено, а те остават здрави. Аз обяснявам. Всички хора, които са добри проводници, то минава през тях, само дрехите ще им вземе. А онези, които са лоши проводници на електричеството, техните тела прави като въглен, а дрехите им оставя. И любовта този закон съблюдава.

Щом си лош проводник на любовта, непременно ще дойдат терзания, и тия противоречия ще дойдат. Защо ти да не желаеш щастието на всичките хора? Защо у тебе се ражда завист, като видиш, че някой обича някого, че някой прави добро някому? Ти си лош проводник на любовта. Считай, че ти го правиш. Защо ти се свива сърцето? Сега става въпрос – еди-кой си се е влюбил. Че какво лошо има във влюбването? Добродетел ли е, ако направиш тялото на въглен и оставиш дрехите? Кое е сега по-хубаво? Ние сме хора, които поддържаме следното. Хората правим на въглен, а дрехите оставяме. Обличаме умрелите. Ние хората ги уморяваме. Този баща умрял преждевременно. Срещам го този човек, можеше да живее още. На 50–60 години е. Не го оставят да си поживее. Умрял той. Облекли го хората, турили му пръстен, венци, плачат всички. За какво? За дрехите му плачат. Не, така не се говори. Когато умре някой, ние плачем за умрелите. Ами защо да плачат? Бих предпочел да плача. Прави ли са били онези първите жители на Балканския полуостров, които са плакали, когато се раждали някои, а са се радвали, когато някой умира. Сега какво ние правим? Аз бих предпочел да плача, когато някой се ражда. Плача вземам в добрия смисъл. Плачът, това е туй живото дърво, да го полея със своите сълзи, да расте, да му кажа: „Господ живот и здраве да ти дава.“ Какво ще плача, какво ще поливам този умрелия? Нека върви, откъдето е дошъл. Какво има да се занимавам с умрелите.

Христос казва: „Оставете умрелите да погребват своите умрели.“ Ние, хората на съвременния век, трябва да имаме една култура, да бъдем готови да посрещнем онези новите, които се раждат, да ги посрещнем, да ги повикаме на обед, отколкото да изпращаме онези, които заминават с черните тела, с красивите дрехи. И Христос се явява при своите ученици и казва: „Ново учение на вас оставям.“ Какво искал Христос? Казвате, когато дойде Христос. Като дойде Христос, ще изгори земята. Ако хората живеят добре, няма да изгори, ако хората вървят по сегашния начин, земята ще изгори и нищо няма да остане. Учените хора казват, че цяла Европа на 2000 хиляди километра надлъж и шир, всички ние, цяла Европа отиваме към Екватора. Движим се. Напущаме Северния полюс. Знаете ли каква

катастрофа ни чака. Няма да ви кажа. Защо да се плашите сега. Но, хайде, да ви утеша. Като дойде до крайния предел туй движение, всеки един от вас ще има по 100 хиляди английски лири.

Сега единствената мисъл, която искам да остане в ума ви, която може да бъде динамическа, полезна заради вас, бих желал всички вие – както ви виждам пред себе си, някои сте сухи извори – желая всички да станете извори, да бликате. И около вас да има зелени поляни, птички, дървета, това ви желая на всички вас, да влезете в новия живот, да почнете да бликате. Казвате: „Възможно ли е?“ Всичко е възможно. Трябва да измените вашия начин, вашата мисъл. След като се измени вашата мисъл, ще се измени и течението на вашите чувства, ще се измени и ходът на вашите постъпки. Сега туй не искам да го кажа като един мукалитин. Аз например не поддържам, че трябва да бъдем добри. Аз не съм за това. Казвате – той е много добър. Аз поддържам доброто и казвам: отличен художник, свършил в Америка, но това не считам за художество. За мене художество е, когато нарисувам една картина и тази картина мене самия да ме радва, като гледам туй, което аз съм нарисувал. В този случай картината показва художество. На моята картина да се радват и другите хора, да се радвам и аз. И постепенно всеки ден може да нарисувам. Ако в месеца, в годината нарисувам една картина, да има нещо, на което да се радвам. Не че съм някакъв художник. Казвате – той е даровит човек, той може да рисува. Какво рисува? Нищо не е нарисувал. Туй, което ние можем да направим – че ако в себе си не може да създадете един добър живот, какви художници сте. Като дойде Христос да нарисува своите картини, и вие да ги копирате. Благодарим за такова изкуство. Всеки един от вас трябва да нарисува една картина. Тя да бъде оригинал. Не да копирате и да си турите името отдолу, че вие сте нарисували. Сега центърът да бъде нашият живот, както Христовият живот. Това е закон на разнообразие.

С какво се е отличил Христос? Той не търсеше положението на богатите хора. Той проповядваше. Нямаше легло. Вечер прекарваше по няколко часа да се моли и при някое дърво лежеше на земята. Нямаше юрган, меки постелки. Рядко се случваше някой приятел да го покани, повече – на твърдата земя. Вие сега, неговите последователи, ако дойде Христос, ще кажете: „Колко са блажени.“ Аз не искам да ви коря, но казвам, ако вие постъпвате толкоз добре, както вашите легло и юрган, по-добри хора от вас няма. Ако вие постъпвате както вашите легла, както вашите юргани и кревати, както вашите стаи постъпват, по-добри хора няма.

Та казвам сега, бъдете достойни за юрганите си. Бъдете достойни за креватите си, за чаршафите. Бъдете достойни за обущата си, за шапките

си, за всичките дрехи, които носите. Бъдете достойни за тях.

„Благословен Господ, Бог наш“

„Отче наш“

Четиридесета неделна беседа
16 юли 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_07_19 Отношение към нещата
лекция пред общия окултен клас

ОТНОШЕНИЕ МЕЖДУ НЕЩАТА

Размишление.

Тема за следния път: „Разлика между добро и правда."

Ще прочета 20 и 21 ст. 11 гл. от евангелието на Матея.

Ще обърна вниманието ви върху неща, които трябва да залегнат в съзнанието ви, а именно: Въпросът за старото и новото. Те не си подхождат. Старото е минало своето време новото не прилича на миналото. Ако и новото е подобно на миналото, вие живеете в еднообразието на живота. Нещастията произтичат от еднообразието. И природата не го иска. Тя има отвращение към еднообразието. Ти седиш, мислиш нещо, но си недоволен. Защо? Сам не знаеш. Мъчно ти е нещо, но не знаеш причината. Ще кажеш, че си гладен. Кой не е гладувал? Гладът е подтик в човека. Че си гладен, че си гладувал, това не е лошо. – От три дена нищо не съм ял. – Пак ще ядеш. Чрез глада ще влезеш в един особен порядък. Ти мислиш, че като си гладен, светът ще се свърши.

Всички сте изучавали аритметиката. Знаете да събирате, да изваждате, да умножавате и да делите. Например, при числото 1235, като прибавим друго число, става увеличаване и получаваме числото 12,356. Всяка цифра, прибавена отдясно на числото, го увеличава. Обаче, и наляво цифрите увеличават числата. Например, имаме числото 71,235. Обикновено, числата се увеличават, като се прибавят цифри на опашката им, а не на главата. Значи, и между хората, и между животните опашката е важна. Гледаш, едно животно върви и върти опашката си. И човек върти опашка. Без опашка нищо не става. Но опашката не разрешава въпросите. Въртиш опашката си и казваш: Моята опашка няма ефект. Значи, работата не се решава по стар начин. – Ама остарях! – Влез в новия порядък на нещата – Защо? – Мисли по това. В питането защо няма никаква философия. Със защо да е така или защо да не е така, нищо не се решава. Във философията на антитезите няма прогрес. Щом пишат за едно, ще пишат и за друго. – Защо светът е създаден така? – Защото не е създаден другояче. Вие, които питате, не знаете, но онези, които са го създали, всичко знаят. Какво ще ви кажат те? Те казват: Като направите това, което ние сме създали, тогава ще ви отговорим на въпросите. Вие искате да знаете, защо и как нещата се увеличават и намаляват. Като отнемеш една цифра отляво или отдясно на числото, то ще се намали. Като прибавиш една цифра отзад или отпред на числото, то ще се увеличи.

Като изучавате числата, ще видите, че всяко число има свои специфични качества. Например, броите 1, 2. – Какво? – Две очи, ляво и дясно. Кое от двете очи е създадено първо? – Дясното. – Дясното око има отношение към ума, а лявото – към сърцето. Значи, имаме око на мисълта и око на чувствата. Кое е окото на постъпките, на волята? То е някъде в мозъка; то е третото око на човека. Постъпката е крайният предел, до който човек може да се изяви. По-далеч от постъпката не може да отидеш. Ако постъпката ти е лоша, не можеш да я поправиш. Ще внимаваш, втори път да не грешиш. – Значи, всичко е свършено с нас. – Нищо не е свършено, ще вървите напред. Животът не се занимава с грешките на хората. Че си сгрешил, това не значи да стоиш на едно място. Че някой умрял, това не значи да седите около него и да плачете. Вие не разбирате какво значи смърт. Умрял човекът, т. е. излязъл от затвора. Лошо ли е това? Търсиш го в затвора, но никъде го няма. Само оковите му останали. Кое е по-добре: да бъдеш затворен или да си свободен? Свободата е над всичко. – Ама страдал някой, мъчил се, огъвал се на една и на друга страна. Много естествено, в затвора е, търси начин да се освободи от мъчнотиите си. Не се излиза лесно от затвора, от ограничителните условия на живота. Като умира, човек мисли, как да изплати полиците си. Пред него се изпречват всичките му кредитори – Иван, Драган, и той търси път, отде да излезе. Този го хване, онзи го хване, искат да плати. Ще кажете, че умрелият отива при Господа, да го съди. – Бог никого не съди. Съдът е на земята. Кредиторите съдят човека. Ако рече Бог да се занимава с дълговете на хората! Някой дължал известна сума, та Бог ще го тегли под отговорност. Това е невежество. Някой те обидил, а Господ ще се занимава с това. Ваша работа е да се справяте с обидите. Бог не се занимава с дълговете, с обидите на хората. И религиозните, и светските хора са крайно своенравни. Те са царски, княжески синове, които очакват всичко наготово. Те мислят, че баща им – царят, ще разреши всичките им задачи. Някога синът на овчаря е по-умен от царския син. Овчарчето може да увеличава и намалява числата, а царският син не може.

Това са обикновени работи, с които не искам да ви занимавам. – Защо? – Не сте готови, не се познавате. Гледаш се в огледалото и се питаш, дали си красив. – Не си красив. Ти правиш усилия да прикриеш грозотата си. Работа се иска от тебе, докато станеш красив. – Добър ли съм? – Виждам, колко си добър. – Умен ли съм? – И това виждам. Разбиранията ти са детински. Докато поумнееш, много време ще мине. Какво да кажа на този човек? – Каквото и да му кажеш, ще се обиди. Ако кажа, че не е добър, не е умен, ще се обиди. Не е важно, дали си добър или лош; важно е, да си проводник на Божествения Дух. Човек трябва да се подчинява на великия импулс в живота, който произтича от Първата Причина. Дай път на

Първата Причина в себе си, тя да се прояви. Нека Бог да се прояви в тебе, както намира Той за добре. На второ място ти ще се проявиш, на трето място – ближният ти. С други думи казано: на първо място ще проявиш отношенията си към Бога; на второ място ще проявиш отношенията към себе си; на трето място – отношенията си към своя ближен. Лесно се пише на дъската; Бог, Азът и ближният. Лесно е външно да подражаваш на добрия човек. Подражаването е мимика. Казваш: Този е смирен, кротък човек – божа кравичка. Ако външно е такъв, това е друг въпрос. Истински смиреният е най-силният човек. Той заема последното място и оттам наблюдава всичко, без възмущение. Той вижда всичко, а него никой не го вижда. Докато хората те гледат, ти не можеш да бъдеш смирен; докато хората те гледат, ти не можеш да бъдеш набожен. Обръщай внимание не на художника, но на неговите картини. Художникът трябва да бъде в сянка, а картините му – в светлина. Така трябва да разбирате живота. Започнат ли да ти обръщат внимание, ти си загубен.

Целта ми е да ви докажа, че 95% от страданията на хората се дължат на факта, че си обръщат голямо внимание един на друг. Наистина, щом обърнеш внимание на една от кокошките си, тя е вече осъдена на смърт. Хванеш кокошката, пипнеш я тук-там и в тебе се събужда желание да я заколиш. Казваш: Тлъстичка е тази кокошка. Хубаво ядене ще стане от нея. След това започваш да философстваш, че тя трябва да се пожертва за тебе – затова е създадена. Туряш ножа на врата ѝ, повече не мислиш. След това се обръщаш към Господа и благодариш за хубавата кокошка. Обаче, работата още не е свършена. Ти колиш кокошката, защото си по-силен от нея. Има същества по-силни от тебе, които те разглеждат като кокошка и щом те харесат, приближат се до тебе, пипнат те тук-там, докато един ден отрежат главата ти, опекат я и я изядат. Много просто. Както ти си постъпвал, така и с тебе постъпват.

Бог каза на първите човеци, от всички плодове да ядат, само от плодовете на забраненото дърво да не ядат. Кой е забраненият плод? Това е плодът на забранения живот. Има такъв един живот. Ако този живот влезе в целокупния, животът ще вземе друга линия на движение. Мнозина имат съвсем изопачено понятие за Бога. Те гледат на Бога, като на човек, който прави, каквото си иска. Откажете се от това разбиране; откажете се от всичко нечисто в себе си. Казано е в Писанието: „Само чистите по сърце ще видят Бога.“ Чистотата прави човека силен. Следователно, ако си нечист, слаб ще бъдеш. Говоря за вътрешната чистота, а не за външната. С външната нечистота човек лесно се справя. Дали си чист, или нечист, това са състояния, през които човешкото съзнание минава. От тях зависи твоето здраве. Мисли само за твоята чистота и не гледай на другите, кой е чист, и кой нечист. Как ще познаеш кой човек е чист? Има една мярка за това.

Чистият човек не боледува. Щом боледува, има нещо нечисто в него. Чия е тази нечистота, твоя или чужда, не е важно. Изобщо, всички противоречия се дължат на нечистотата. Чистотата е външната страна на човешкия дух. Докато духът работи, човек е чист; щом престане той да действа, човек стане нечист. Много естествено, докато чистиш къщата си, тя е чиста. Щом престанеш да я чистиш, всичко се покрива с прах. И прозорците да затвориш, прахът пак влиза през тях.

Помни: Каквото и да правиш, прахът постоянно влиза в твоята душа. Коя е причината за праха? Това никой не знае. Какво нещо е прахът, това всеки знае. Дребни, микроскопически частици, които се движат из пространството. Те обичат да ходят на гости, да посещават хората. Изхвърли навън праха. Ако не знаеш как, нищо не си научил. Ако заведеш дело против прашинките, колко време ще изгубиш? За десет милиона прашинки ще изгубиш десет милиона минути. За всяка прашинка съдът ще определи по една минута. Колко дни ще отидат за това? Колкото ти можеш да съдиш праха, полепнал по книгите, толкова и Бог може да те съди за твоите погрешки. Като види една лоша постъпва, Бог казва: Хвърлете я вън. Значи, сам Бог не се занимава с погрешките на хората. Казва се, че светът ще бъде съден. Не само, че ще бъде това, но светът вече се съди. Светът вече гори. Хората се топят вътрешно, а не външно. Млад си, богат си, но не си доволен. – Защо? – Че някой не те погледнал, че времето било облачно. Това е подът на ангелите. Когато искат да се разговарят, те турят дъски на земята, за да неутрализират лошите земни влияния. Като свършат работата си на едно място, турят дъските на друго място. Ангелите всякога разполагат с влагата. Те жертват пода за общото благо на човечеството. Като си заминат, те оставят пода за спомен на растенията. Превръщат го в благотворен дъжд за растенията и си заминават. Вие защо се криете от дъжда? Защото се страхувате да не се обърне в град. Това са отвлечени работи, които не могат лесно да се разберат.

Някой казва, че иска да бъде добър. Ти сам не можеш да бъдеш добър. Трябва да влезеш в една система и там, като част от нея, ще проявиш доброто. Следователно, влез в Божествената система на доброто и ще бъдеш добър. Казано е, че Бог е направил човека по образ и подобие свое. Значи, човек принадлежи вече към Божествената система. Нищо друго не му остава, освен да прояви доброто. Пазете се от гнева, от всички отрицателни чувства, за да не погрознеете. Достатъчно е човек в продължение на една година да се гневи или да храни някакви отрицателни чувства в себе си, за да изкриви линиите на лицето си. Изобщо, когато нисшите чувства взимат надмощие, човек погрознява; когато висшите чувства в него взимат надмощие, той става красив. Като знаете това, пазете се от ниските чувства, които идат отвън или отвътре.

Едно отрицателно чувство у хората е лицемерието. Познавах една стара жена, баба Янка, която беше известна със своето лицемерие. На млади години тя била красива, работна мома. Каквото пипнела, излизало нещо хубаво. Оженила се за добър, богат момък. Като й дохождали гости, тя ги приемала много добре: веднага ще наточи баница, ще сготви, ще ги гости като кумове. На дохождане и отиване ще ги целуне, ще ги кани да дойдат пак. След два-три дена ще каже: Отде се намериха тези хора, да ми дойдат на гости! Като че съм ги канила.

Питам: Какво се ползва човек от прегръдката и целувката на един лицемер? Прегръдката има смисъл само тогава, когато човек придобива нещо. Майката прегръща детето си, но тя внася в него живот, и то расте. И змията може да прегръща, но тази прегръдка не дава нищо. Всяка прегръдка, която внася Божествения живот, носи благословение за човека. Всяка прегръдка, която не внася Божественото, носи зло за човека. Същото се отнася и за погледа. Ако погледът внася Божествения живот, това е благословение за човека; ако не внася този живот, това е зло. Гледам някого, и той ме пита: Защо ме гледаш? – Бог те гледа чрез моите очи, да види, дали си запазил първоначалната чистота и красота. Този поглед има смисъл, той внася нещо хубаво в човека. Ако погледнете някого и не внесете Божествения живот в него, този поглед не е на място. Повечето хора имат установен поглед, който не внася нищо светло в човека. Ще кажете, че и този поглед не е лош. – Не е лош, но можете ли да сравнявате добрия кон с добрия човек? Можете ли да сравнявате добрия човек с добрия ангел? В един ден ангелът може да посети милиони хора и да им направи добро. Колко хора може да посети светията? Колко хора може да посети обикновеният човек? Бърза е мисълта на ангела, поради което той превъзхожда и светията, и обикновения човек. Добротата на човека зависи от бързината на мисълта. Казваш: Не съм добър, не мога да правя добро. – Със своите мисли, чувства и постъпка ти можеш да правиш добро на хиляди хора. Веднъж един човек ме спря с погледа си. Искаше ми пари. Да му кажа нещо, намерих, че не е време за това. Той е в положението на търговец, който продава стоката си. Иска пари. За да ме предразположи, той ми каза: Бог да те благослови! Понеже нямах в себе си пари, мислено казах на един от минувачите да му даде пари вместо мене. Той му даде и си замина.

Едно се иска от вас: да разчитате на себе си. Не мислете, че сте бедни, стари, невежи, Това е старо разбиране. Бедният, като работи, ще забогатее. Старият, като мисли право, ще се подмлади. Невежата, като учи, ще придобие знание. Откажи се от просията, която изопачава човешкия характер.

Като ученици, пазете се от лоши другари, от лоша компания. Ти си добър, но ако компанията ти не е добра, и ти минаваш за такъв. И обратно, ако си лош, а компанията ти е добра, и ти минаваш за добър. Недоволен си, средата ти е такава. Тъжен си, другарите ти са такива. Ти възприемаш тяхната скръб. Това показва, че между всички същества има вътрешна връзка. Виждаш една мравка да се дави. Ти не се спираш да й помогнеш, бързаш по твоя работа. Понеже си човек с пробудено съзнание, изпитваш угризение на съвестта, че не си помогнал на мравката. Какво става? Работата ти не се урежда. Между страданието на мравката и твоята работа има някаква връзка. Двама млади се оженят, но животът им след женитбата е нещастен. Защо иде нещастието в този дом? Защото дедите и прадедите на младите са избягвали случаите да правят добро. И младите вървят по техния път. Днес съдбата ги възпитава чрез нещастията. Като не знаят причината на своето нещастие, хората се представят за невинни и се чудят, отде им идат мъчнотиите. – Това е лицемерие. Днес младите и старите мъчно се спогаждат. Те лицемерят помежду си. Религиозният се показва много набожен, за служител на Бога. Той ходи да проповядва с мисълта, че служи на Бога безкористно. Всъщност, той търси начин да му се плати. Много проповедници са идвали при мене, да искат пари за своите проповеди. Един иска да му помогна под предлог, че нямал пари за път. Щом няма пари нека върви пеш. Важно е, че в него стои идеята да му се плати за работата.

Има един правилен начин за работа а именно, да поставяш всяко нещо на своето място. Ако не можеш да поставиш една мисъл на нейното място, ако не можеш да поставиш едно чувство на неговото място и една постъпка – на нейното място, ти си осъден на страдания. Велика наука е да поставяш всяко нещо на своето място. Това се проверява и в природата. Едно цвете е малко, но на мястото си. Малка служба изпълнява то. Друго цвете е по-голямо. И то е на мястото си. Следователно, не казвай, че от тебе няма да стане човек. Ти обиждаш и Провидението, и природата. Днес си малък, след време ще бъдеш голям. Днешните скърби ще се превърнат в бъдещи блага. Използвайте условията, които ви се дават, независимо дали си малък, или голям.

Един ангел бил изпратен на земята, да донесе подаръци на хората, всекиму според заслугата. Като носел чувала с подаръците, той срещнал една красива мома и, като се загледал в нея, изпуснал чувала. Хората се нахвърлили върху подаръците и заграбили, кой каквото може. Понеже подаръците не били раздадени според заслугите на хората, и до днес съществува дисхармония в света. Последен пристигнал поетът. Всички подаръци били разграбени, освен един – вярата. Затова за поета се казва,

че е идеалист и живее с вяра. Тя има приложение в далечното бъдеще.

Питате: Къде ще ни заведат добродетелите, идеализмът? Казвам: Надеждата е път към вярата. Вярата е път към любовта. Любовта е път към Бога. – Кой ще ни води по тези пътища? – Духът. Той ще ви научи как да се приближите към Бога. Любовта ще ви научи как да се приближите до Духа. Вярата ще ви научи как да се приближите до Любовта. Надеждата ще ви научи как да се приближите до вярата. – Какво ще правим, като дойдем до Любовта? – Ще продължавате да вървите.

Сега, като ме слушате така да говоря, не мислете, че трябва да станете светии. Не е лесно да бъдеш светия. Можеш ли да носиш отговорността на светията? Положението, в което днес се намираш, е за предпочитане пред това на светията. В бъдеще може да станеш светия. Бъди доволен, че днес си обикновен човек. – Да, но остарях. – Това е външна страна на човека. – Обеднях. – Това е външна страна на живота. – Забогатях. – И това е външна страна на живота. Какво ти е допринесло богатството? Бедността и богатството, старостта и младостта са условия, които трябва разумно да се използват. Млад или стар, човек трябва да изразява Божественото в себе си; да бъде изразител на Великото в света. Той трябва да гледа на богатството и на сиромашията, на радостта и на страданието, на болестта и здравето, като условия за работа. Толстой казва, че след всяка болест придобивал едно прозрение, ново разбиране за живота. В Божествения план, краят на всички неща е добър. В Божествения живот няма противоречия.

И тъй, да бъде мисълта ви свободна! Вярвайте в Бога и очаквайте Неговото благословение. Той всякога ще ви помага. Интересен е разговорът на пророк Йона с Бога. Йон поропта против Господа, че изсъхнала тиквата, която му пазела сянка. Бог му отговорил: Ако съжаляваш за тиквата, която Аз възрастих, как да не жаля за тези хора в Ниневия, много от които не различават лявата си ръка от дясната? Казвам: Когато измените вашия живот, и Бог ще измени отношенията си към вас. Всяка добра мисъл, добро чувство и добра постъпка са проводници на Божественото. Когато жителите на Ниневия се разкаяха и подобриха живота си, Бог се смили над тях и отмени решението си. Когато прибавиш една цифра отзад на дадено число, ти увеличаваш благата чрез скърбите. Когато прибавиш една цифра отпред, ти увеличаваш благата чрез добродетелите. Следователно, скърбите удължават живота; радостите също удължават живота.

Запишете си следната формула: Надеждата е път към вярата; вярата е път към любовта; любовта е път към Духа; Духът е път към Бога.

Т. м.

44. Лекция от Учителя, държана на
19 юли, 1933 г. София. – Изгрев.

Книги:
* Отношение към нещата
Трите посоки (Общ окултен клас. Година XII (1932–1933). Том III. София, 1948)
16 беседи от 26 април 1933 г. до 9 август 1933 г.
Начало: 05:00

1933_07_21 Сигурното място
лекция пред специалния клас

СИГУРНОТО МЯСТО

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Коя беше основната мисъл на миналата лекция? – Доволството, като една от великите тайни в живота.

Какво означава думата „доволство“, „разположение“? – Кой човек може да бъде доволен? Здравият може да бъде доволен, а не болният. Богатият може да бъде разположен, а не бедният. Ученият може да бъде разположен, а не невежият. Добрият може да бъде доволен, а не лошият. Това са контрасти в живота. – Какво носи знанието? То освобождава човека от противоречията. Същевременно то трансформира състоянията. Който използва знанието си правилно, ще се освободи от противоречията си; който не може да го използва правилно, ще се натъкне на по-големи противоречия. Същото се отнася и до живота. Изкуство е да знаеш как да живееш. Изкуство е да използваш знанието си на място. Аз говоря за положителното знание, т.е. за знанието на добрия, а не на лошия човек. Като учи, човек се домогва, както до външното, така и до вътрешното знание. Много естествено, всяка външна проява се дължи на вътрешна.

Всички сте учили, знаете да броите, да смятате. Често броите до десет. Това число е основа на нещо. Аз говоря за десетте като живи единици, а не като статически; говоря още за число, което съдържа десет положителни единици, а не за число с отрицателно съдържание. Например, казвам: 10 житни зърна, 10 ябълки или круши, 10 души и т.н. Във всяка единица има живот, т.е. условия за растене. Мога да кажа 10 скъсани шапки, 10 скъсани обувки, 10 пукнати глави. В тези единици има нещо статично. Вие можете да вадите от числото 10 различни числа. Например, 10-1=9; 10-2=8; 10-3=7; 10-4=6; 10-5=5. Каквото и да говорите на човека за това изваждане, ако има цирей, той нищо няма да разбере. Той ще мисли само за единицата като число, което означава неговия цирей. Той си мисли: „Един цирей имам и толкова страдам!“ Защо този човек се интересува толкова от своя цирей? Докато страда, циреят му е част от него; щом престане да страда, циреят престава да бъде част от човека, и той изчезва. Докато е в тялото, циреят постепенно нараства, иска да стане голям като цялото. Това е невъзможно! Желанието на цирея да се увеличи се дължи на факта, че известни клетки в организма имат желание да се увеличат, да започнат индивидуален живот, да образуват нов център на единицата. В реда на природата числото 10

съществува като център. Щом пожелаеш да туриш друго число вместо него, ти се натъкваш на противоречие. Ето защо, когато в човека се яви голямо противоречие, казваме, че той има два центъра в себе си. Ще кажете, че и в геометрията се говори за два центъра. – Да, елипсата, като фигура, има два центъра.

Как чертаете елипсата? – Има начини, по които всеки може да начертае една елипса. Характерно в елипсата са двата центъра, от които изтичат живи сили. Двата центъра на елипсата имат един общ център. Ако гледате затворена човешка уста, тя изглежда като права линия. Щом се отвори, тя образува елипса. При отваряне и затваряне на устата имаме числото две в движение. Числата, с които работим, представят живи сили, както и принципи. Единицата, например, от гледището на окултната наука представя целия космос, цялото Битие. Отде произлиза единицата, никой не знае.

Въпросът за числата е отвлечен. Ако знаете отде произлиза числото едно, нищо не можете да направите. Всичко да направите, пак нищо няма да постигнете. Какво ще постигнете, ако мислите, че разполагате с всичкото знание на света? И океанът да носите със себе си, пак нищо няма да придобиете. И да вдигнете океана на гърба си, де ще го турите? Няма място за него. Тези въпроси ви се виждат смешни. Такива мисли и идеи ви занимават и вас. Който ви слуша, и той ще ви се смее. И вашите идеи са толкова смешни, колкото е смешно да си въобразиш, че можеш да вдигнеш океана на гърба си. Някои казват, че трябва да изменят живота си. – Как ще го измените? Трябва ли непременно да го измените? И какво ще измените? Други пък казват, че трябва да изменят характера си. – Трябва ли да го изменят? Как ще стане тази промяна? Според мене характерът се усилва, подобрява, но не се изменя. Така и огънят се усилва, а не се изменя. Както при усилване на огъня мислиш, че го изменяш, така мислиш, че и животът се изменя. Не, нито животът се изменя, нито огънят се изменя. Това е неразбиране. Всичко можете да направите, но живота да измените – никога! Да измениш характера си, и това е невъзможно. Можеш само да предадеш нещо към него, но не и да го измениш. Ако туриш нещо в джоба си, изменил ли си го? В какво се заключава съвременната педагогия? Казват, че трябва да се създаде характер! Трябва да се знае в какво се изразява характерът. Изобщо, характерът не се създава, нито се изменя. Към характера може само да се предаде нещо. Художникът рисува една картина, но той не я създава. Сама по себе си, картината съществува, а художникът само я копира. Худождикът туря сенки на картината, без да я създал. Някой нарисувал Христа, без да е истинският Христос. Това е копие на Христа, а не самият Той. Реалността съществува сама по себе си. Всяко нещо съществува само по себе си. Значи никой не може да го

създаде. – Какво може да направиш тогава? – Само едно – да туриш сенки на създаденото вече.

И тъй, да мислите, че можете да създадете нещо, това значи да се стремите към невъзможното. Как ще създадеш нещо? – „Искам да създам една нова дума в езика.“ – Опитай се, да видиш какво ще излезе. Задача на всеки човек е не да създава, но да чисти нещата, да ги освободи от примесите и наслояванията. Каква друга дума ще създадеш, вместо думата „любов“? Нищо не ти остава, освен да изчистиш тази дума, да я доведеш до първичния ѝ смисъл. Докато не стане това, едни ще разбират любовта по един начин, други – по друг начин. Всъщност, какво се разбира под „любов“? Любовта има отношение към Великата Реалност. За да Разбираш реалността, трябва да си свободен. Колкото и да ви се говори за Любовта, тя остава неразбрана. Човек е потопен в Любовта, въпреки това не я разбира. Казва се, че Любовта ражда живота. Значи животът е резултат на Любовта. Тогава какво се разбира под „живот“? Когато се определя животът като понятие, между учените се явява спор. Дето има спор, там Истината не може да се яви. Един дава едно определение, друг – друго. Ако двама души дойдат до едно заключение, между тях не може да се яви дисхармония. Когато двама музиканти се съгласяват в свиренето, между тях има хармония. Дисхармония съществува само между хора, които не се разбират.

Могат ли да се съгласуват двама музиканти, ако в един и същ момент единият свири тъжни български песни, а другият – весели европейски песни? Единият е тъжен, а другият – весел. По какво се отличава веселата музика от тъжната? Веселата музика има повече диези, а тъжната – повече бемоли. Не е въпросът в повишението и понижението на тоновете. Мисълта се изразява и по друг начин, вън от радостта и скръбта. Във веселата музика трептенията са по-бързи, а в тъжната – по-бавни. Веселата музика уподобявам на здравия човек, който е подвижен, енергичен. Тъжната музика уподобявам на болния, който е инертен. Това се дължи на вътрешните противоречия в него – резултат на известно неразбиране. Болестта се дължи на преяждане. Болният е ял повече, отколкото може да носи, поради което организмът му не може да се справи с излишния товар. Когато дойде лекарят, първото нещо, което ще му препоръча, е да яде малко. И наистина, като заболее, човек първо се отказва от ядене. Има болести, при които се забранява на болния да яде – препоръчва му се абсолютен пост. След няколко деня той започва да яде, но извънредно малко. Същевременно му се дават горчиви лекарства за тониране на енергиите. Това се нарича лекуване с малки дози.

Сега ще направя сравнение между храненето и придобиване на щастието.

Някой е много щастлив. – Защо? – Той е приел щастието в голяма доза. В края на краищата викат лекар да го лекува. – „Защо страдаме?“ – Защото сте приели горчиви лекарства – в малка или голяма доза. Колкото повече страдаш, толкова по-голяма доза щастие си приел. И като не си могъл да го асимилираш, то се отразило на организма ти като горчивина. Знаеш ли какво значи да те обичат много хора? Някой иска да го обичат всички хора. Какво се разбира под израза „всички да те обичат“? Отиваш на едно място, сложат ти трапеза да ядеш. Отиваш на второ, на трето място, навсякъде ти слагат да ядеш. Какво ще стане с тебе? Какво ще стане с твоя стомах, ако навсякъде ядеш и пиеш? Като те обичат, всеки ти предлага да ядеш. И ако ядеш цял ден, какво ще стане с тебе? Може да те обичат много хора, но това е неестествено положение за тебе. Достатъчно е, в даден момент, да те обича само един човек. Другите да те обичат след него, след няколко часа. След тях нека дойдат други да те обичат. Всички хора не могат да те обичат в един и същ момент. Трябва ли да ходиш от едно място на друго и навсякъде да ядеш? Това е неестествено състояние. Въпреки това всеки иска да бъде обичан и много хора да го обичат. От голямата обич се раждат големи страдания, както при чрезмерното хранене. Някой яде и е недоволен от яденето. Значи той е недоволен от любовта на човека. Ако не яде, ще огорчи домакините. Те сготвили ядене специално за него, а той не го яде. Всеки трябва да яде толкова, колкото най-много може да асимилира.

Мнозина приличат на онзи американец, който бил поканен на обяд в дома на един богат китайски мандарин. На трапезата били сложени 40 яденета, от които американецът трябвало да си хапне по малко. Иначе ще докачи домакините. След този обяд американецът боледувал три седмици, докато възстанови нормалното състояние на стомаха си. На обяда у китаеца той се видял в чудо, как да се справи с тези 40 яденета. Ако и вие, като влезете в природата, искате да опитате всичко, каквото видите, ще се намерите в положението на американеца, който бил принуден да яде от 40 различни менюта.

Съвременните хора се нуждаят от нова философия за живота. Тя се заключава в новото разбиране. То няма да осмисли живота, защото животът, сам по себе си, има смисъл, но ще внесе повече светлина в умовете на хората, които имат странно разбиране за смисъла на живота и го търсят там, дето го няма. Според новата философия, в широк смисъл, всичко, което човек учи, е добро. Каква част от наученото може да се приложи? Някой изучава музика, но не може да я приложи за тониране. Какво се ползва той от тази музика? Ти си неразположен. Защо не приложиш музиката да трансформираш това състояние? В музиката е тайната на живота. Ако я владееш, ти си цял маг. Нямаш пет пари в джоба

си, но знаеш да свириш. Иди в дома на един богат човек, който объркал сметките си, и му посвири. Така той ще извади кесията си и ще ти даде нещо. Ще ти благодари, че си сменил състоянието му. Между тебе и богаташа стана правилна обмяна: ти даде нещо от себе си, и той ти даде нещо. Като знаеш да свириш, ще получиш нещо срещу това. Като знаеш да пееш, ще пееш. Ти се срамуваш да пееш, а не се срамуваш да просиш. Просията е най-голямото изкуство. Знаете ли кога човек става просяк? Кой проси? – Онзи, който е слязъл от най-високото място. Той е учил, придобивал знания, но не знаел как да живее. Затова Бог го направил просяк. Когато бил цар, в миналото някога, не е услужвал на хората. Като просяк, обаче, услужва на хората. – Как им услужва? – Развива тяхното милосърдие. Някога и от него са просили. Понеже не е изпълнил задачата си като цар, днес е дошъл като просяк, да се научи да обръща внимание и на малките работи. Отвреме-навреме подава ръката си за парче хляб. Така ходи от къща на къща. Това е метод за възпитание.

Природата си служи с различни методи. Тя има специални методи, с които възпитава и принца, и просяка. Ти си считал за унижение да се спреш пред просяка, но като попаднеш в неговото положение, ще научиш урока си. Както си постъпвал ти, така постъпват с тебе. Които те познават, чудят се как си изпаднал в положението на просяк. Защо царят е станал просяк? И вие сте все такива царе и царици, все големи величия. След всичко това, искате да бъдете щастливи. Как ще станеш цар, като съзнаваш, че си излязъл от Бога? За мене е най-важно и велико да съзнавам, че съм излязъл от Бога и върша Неговата воля. Някой става началник, министър и се надува, изпъчи се, мисли, че е голяма величина. Не, ти се заблуждаваш. Ти носиш най-големия товар. Ти си актьор – малка служба е тази. И министър да си, пак изпълняваш малка служба. Истинската служба, истинското положение, което трябва да заемаш, е да съзнаваш своя произход и какво е вложено в тебе. Това всеки трябва да знае. Не мисли, че ако си министър, заемаш особено високо място. Високо място е то, но положението на бедния не е ли високо място? Волът, който е впрегнат на работа, не заема ли специфично място? Казваш: „Вол е това!“ Този вол е направен чрез Словото Божие. Ако се смееш на вола, т.е. на Словото Божие, и на тебе ще изникнат рога. Не казвай, че волът е глупав. Не се говори така. Волът е умно животно.

Един ден, като бях в Търново, излязох на края на града, да се разходя. Виждам една кола с два вола, тегли товар нагоре. Господарят им ги биеше, да вървят по-бързо. Един от воловете се обърна към мене и ми каза: „Моля ти се, кажи на господаря да не ни бие. Пътят е труден, височина е, не се върви лесно. Като те разбере, той ще влезе в нашето положение и няма да ни бие“. Тогава аз се приближих при селянина и му казах: „Знаеш ли

какви хубави волове имаш! Ако искаш, продай ми ги. Както виждам, твоето щастие зависи от тях“. Като му казах така, той се замисли и каза: „Не ги продавам“. Аз продължих да му говоря: „Ако ги пазиш, целият ти дом – жена ти, децата ти ще бъдат добре; косъм от главата ти няма да падне. Ако не ги пазиш, сиромашията ще те нападне“. Той ме гледа и си мисли нещо. Питам го: „Знаеш ли колко е тежко положението на тези волове? Ако аз те впрегна като тях, тогава ще разбереш какво значи тегло“. Човещина се изисква от всички. Волът се обърна и ми каза: „Много ти благодаря, че се застъпи за нас“. Пак продължих разговора си със селянина. Казах му: „Слушай, приятелю, снеми част от товара, да се изкачат воловете по-лесно. После се върни да го вземеш. Знай, че твоето бъдеще зависи от воловете ти. Както се отнасяш с тях, това ще определи и твоето бъдеще“. Благородство се иска от човека. Някой върви по улицата, вижда, че бият кон или вол, и продължава пътя си, като казва: „Не е моя работа да се меся в това. Че някой бил коня или вола си, той си отговаря“. – Не се разсъждава така. Утре тебе ще впрегнат и ще те бият. Кой човек не е бил впрягал? Всеки ден впрягат човека. Всеки ден щастието го посещава, но и нещастието го посещава всеки ден.

Всички състояния, през които човек минава, не са нищо друго, освен възпитателни средства, т.е. възпитателни методи на природата. Тя сменя своите методи според случая. Докато човек не дойде до положението да разбира състоянията на своите близки, да им съчувства и помага, дотогава природата ще го възпитава, както намира за добре. Защо човек не влиза в положението на вола? – Защото още не вижда връзката между всички живи същества на земята. Като виждате тази връзка навсякъде, вие ще се свържете с Онзи, Който е създал света, както и всички форми, всички живи същества, като подтик към живота. Има една вътрешна разумност в света. И ако вие съществувате, това се дължи на факта, че Бог ви обича. В името на Този, Единния, ви обичат още хиляди хора. На тяхната обич, именно, вие дължите своето съществуване. – Какво ще стане със семенцето, посято в земята? – Ако градинарят не го полива всеки ден, то не би израсло. То израства, благодарение на неговата обич. Какво ще стане със семето, ако е посято на място, дето минават хиляди хора през деня? – То няма да израсте. Казвате: „Да съм богат, да разполагам с милиони, да ми се чува думата и т.н.“ – Такъв живот не съществува. Можеш да разполагаш и с богатство, и с власт, но трябва да знаеш, че в природата съществува един вечен порядък, който всякога трябва да се зачита. Има нещо, което ви препятства в живота. Това е, че нямате взаимно уважение и почитание един към друг. Като срещнете някого, вие казвате: „Ето една празна глава“. – Не говориш истината. Ако е така, тогава и твоята глава не е от пълните. Не е лошо да бъде шишето празно. – Защо? – Има нещо по-лошо от празното шише. – Кое е то? – Пукнатото шише. Има нещо по-лошо и от

пукнатото шише. – Кое е то? – Счупеното шише. Има нещо по-лошо и от счупеното шише. – Кое е то?

Вие сте млади, искате да знаете де се крие силата на човека. Ще кажете, че тя се крие в неговата физическа сила. – Как се познава физическата сила? – Външно, от неговия външен вид. – Там, именно, е заблуждението. Вие се заблуждавате от външността на къщата и казвате: „Къщата е червена отвън, значи тя е здрава“. – Вижте как е съградена, от какъв материал, и тогава ще кажете, здрава ли е, или не. Външността нищо не показва. Като гледаш външността на хората, ти се сравняваш с тях и изпитваш ревност. На какво се дължи ревността?

Пишете върху темата: „Произход на ревността“. Човек ревнува, защото се страхува да не го измести някой. Всеки заема определено място и се бои да не го изместят. Ревността е условие за вътрешно безпокойство, което я предшества. Поканват двама души на обяд в едно богато семейство. На единия слагат по-хубаво ядене от това на другия. Той поглежда в чинията на съседа си и сърцето му се свива неспокойно. Той си казва: „На този дават по-голямо уважение“. Смущението му се превръща в ревност. Между две красиви моми пак се явява ревност, коя да заеме първо място. И между двама момъка пак се явява ревност. Пръв е само най-силният. Така е и в природата. В реда на нещата е силният да заеме първо място. Ако слабият заеме първото място, нарушава се редът на природата, както и на целия космос.

Дръжте в ума си мисълта: Никой не може да ви измести от мястото, което природата ви е определила. Противоречията в живота се дължат на факта, че понякога хората искат да разместят местата си. Често жените искат да заемат мястото на мъжете, да станат мъже. Макар и рядко, някога и мъжете искат да станат жени. Питам: Ако жената иска да стане мъж, детето какво иска да стане? Детето може да стане или мъж, или жена, за каквото е родено. Малкото момче ще стане мъж, а малкото момиче – жена. Какво се разбира под думата „мъж“? Разбирате, че ще порасте и ще стане силен. Ако момчето се научи да мисли право, то ще стане мъж. Ако момиченцето се научи да чувства правилно, да се проявява неговото сърце, то ще стане жена. Жената е емблема на живота. Мисълта е дошла чрез мъжа, а чувството – чрез жената. Жената и мъжът са украшения в живота. Първото украшение е бил мъжът. Той е бил най-голямото добро. Виждали ли сте колко големи са перата на петлите, особено на опашката? Прочетете колко пера има петелът на опашката си. Когато перата на петела са здрави, той върви гордо, напето. Щом паднат задните му пера, той се свива, гуши се, като че е изгубил нещо. Той съзнава това и се крие. Като поникнат перата му, пак се изправя, разперва се. Това е естествен ход на

нещата. Перата на петела, на пауна и на другите птици са израз на разумните сили, които действат в природата. Трябва да знаеш да дешифрираш тези неща. Перата са реклама в живота.

Изобщо, всяка птица, всяко живо същество е символ, обявление, с което природата си служи. Ако си горд, напет, паунът иска да ти каже: „И ти си като мене“. И ти си паун с пера, които хората ще оскубят. Без да иска паунът, хората го оскубват. Неговите пера са за украшение. Ти показваш перата си, доволен си, но като ги оскубят, скриваш се. Да допуснем, че си цигулар, знаеш много песни, свириш ги на цигулката си. Ако предадеш песните си на този-онзи цигулар, ти губиш всичко. Гледаш, че друг някой свири, но не свири като тебе. Изкуство е да свириш така, както никой друг. Музикантът има една песен, за която хиляди да му платят, не трябва да я дава на никого. Остане ли други да свирят песента му, всичко с нея се свършва. Тя се изгубва. Ако искаш да дадеш и на другите да свирят, дай някое малко парче.

Съвременните хора се отличават с особеното си разбиране за живота. Имаш една кокошка, определена за тебе. Като те посети някой, за да се покажеш добър, човеколюбив, ти му даваш цялата кокошка. Дай му едно парченце, а не цялата кокошка. Ако дадеш на човека всичко, каквото имаш, ти не разбираш живота. Ако дадеш цялата кокошка на някого и той я изяде, какъв ще стане? Трябва да разсъждавате добре. Опитайте се да преведете печената кокошка като символ. Тя има значение във всички области на живота.

Печената кокошка, на музикален език, означава едно хубаво парче от произведенията на Бетовена, например. Обикновеният цигулар може ли да изсвири това парче? То не е за него, както и печената кокошка не е за него. И да му дадеш, той не знае как да яде. Ако е искрен, той ще каже: „Не разбирам от музика, не зная да свиря“, т.е. не зная да ям. Друг е въпросът, ако дам печената кокошка на човек, който знае да свири, т.е. да яде. Добрият майстор-музикант знае да свири и да яде.

В живота хората играят ролята на Дон Кихот и Санчо Панса. И двамата представят опаката страна на живота. Когато сте идеалисти, това е Дон Кихот. Когато сте материалисти, това е Санчо Панса. Нито единият, нито другият можаха да уредят живота. Авторът на тази книга иска да каже, че не трябва да бъдеш нито като Дон Кихот, нито като Санчо Панса. Дон Кихот казва на Санчо Панса: „Съжалявам, че не можах да ти дам онзи остров“. За да не се обезсърчавате като тези герои, трябва да имате правилно разбиране. Който разбира нещата, не се обезсърчава; който не ги разбира, той поема неестествения път на живота и изпада в противоречия.

Виждаме в какви положения изпадаше Дон Кихот с воденицата, с овцете, като образи на неговото въображение.

При сегашното положение, в което се намирате, вие трябва да пресеете своите мисли и чувства, да се освободите от чуждите влияния, от примесите на живота. Всеки от вас да си създаде един нов възглед. Сегашното положение, в което се намирате, е това на Дон Кихот и Санчо Панса. Цялото човечество минава през техните състояния. И детето се ражда със свити ръце, в юмрук, иска да завладее света като господар. Щом умре, отваря ръцете си, смирява се вече. Обръща се с лице към Бога. Обаче това е хипнотично състояние. Хипнозата е полезна само при един случай: когато имаш голямо нещастие или страдаш от тежка болест. Тогава можеш да бъдеш хипнотизиран, без да си хипнотизиран. Само така ще се махне болестта. Пиенето на вино е хипнотично състояние. Нещастен си, беден си, без пари в джоба. Дават ти пари – ти си в хипнотично състояние. Всъщност ти се заблуждаваш – хипнозата нищо не ти допринася. Нито виното, нито парите могат да ти помогнат. Щастлив е онзи, който няма никакъв външен обект и пак е доволен. Щастието извира в него непрекъснато. Той не се стимулира от външни обекти. И външните неща са потребни, но радостта изтича отвътре. Радвай се на изгряващето слънце, защото като изгрява то, ще изгрее и твоето вътрешно слънце. Когато вътрешното слънце в човека изгрява, това е Бог в него. Като съзнаваш, че съществува една Велика Разумност в света, и твоето слънце ще изгрее. Това е реалността, която води човека в правия път. Ако външното слънце изгрява, а вътрешното не изгрява, ти си в хипнотично състояние. Ако вътрешното слънце не изгрее, човек е като в мъгла и облаци, не се чувства разположен.

Питам: Какво ще бъде вашето положение, ако изведнъж се откажете от старото си разбиране? То е все едно да сте облечени с дрехи, украсени с панделки, шапките ви – с пера, обувките ви – модерни, и ви кажа да се отречете от всичко това. Ако искате да ме послушате, ще хвърлите всичките си украшения и ще останете с простите си дрехи. Като се видиш толкова просто облечен, ти си недоволен вече. Питам: Тази операция на място ли е? Кое е по-добро: да отнемам украшенията ви, или още да притурям към тях? Практично е да прибавям, отколкото да отнимам. Дойде при мене едно дете да ми посвири. Не му казвам, че не свири добре, но турям пред него едно парче и го питам: Можеш ли да свириш това парче? Като го изсвири, давам му други парчета. Тук всички сте педагози, разбирате от педагогия. Всеки от вас си носи ножче и като срещне някого, казва: „Тази панделка не ти трябва“. Отрязвате я. Срещнете друг, и неговата панделка отрязвате. Гледам ви, целия ден режете панделки. Казвате: „Тази сестра е невежа, нищо не знае“. – Ами ти какво знаеш? Едва

отделенията си свършила. Отделенията, това е една панделка. Прогимназията – друга панделка. Гимназията – трета панделка. Университетът – други панделки. Колкото години си учил, толкова панделки имаш. Ако стажуваш, ще станат всичко 17 панделки. Ако се специализираш в чужбина една година, стават всичко 18 панделки. Казваш на този човек: „Какво си научил? Нищо друго, освен си закачил 18 панделки на себе си". – Не отнемай панделките на човека, но закачи му още една, да станат 19. Следователно, като направиш една грешка и обидиш приятеля си, повикай го и му дай едно угощение. Ако всички хора даваха угощение за своите грешки, светът щеше да се оправи. Като дадеш едно угощение, този ден ще бъдеш весел и засмян. Че си дал 20,000 лева за едно угощение, нищо не значи – изправил си една погрешка. Съществува една философия, която трябва да научите. Парите, които си дал за угощението, представят добро условие за твоето бъдеще. Може би, след година, две или десет, те ще ви допринесат десет пъти повече блага, отколкото сте загубили. Тези пари представят една малка услуга, която в бъдеще ще донесе големи лихви. Студент си, нямаш никакви средства. Вървиш по улиците и срещаш един човек, който едва носи един голям, тежък куфар. Ти веднага предлагаш услугите си, искаш да му помогнеш: взимаш куфара и го занасяш у дома му. Той е богат човек. Като вижда готовността ти да му услужиш, той пожелава да ти помогне. В ума му се явява една светла идея, как да ти помогне. Това улеснява твоя живот. Значи малката услуга донася добри резултати.

И тъй, не мислете, че жертвите, които правите, ще останат безрезултатни. Вие не знаете как природата е съчетала своите тайни разпоредби. Всички сте поставени на изпит. Над вас има разумни същества, които наблюдават какво правите. Изпит е това! Ти си поставен в мъчни условия, в крайна сиромашия. Дават ти се условия да излезеш от това положение. Дали ще крадеш или ще работиш, ще те наблюдават. Като минеш този изпит, иде друго нареждане. Дойде пълната каса. Богатият те покани вкъщи, даде ти угощение, след което неочаквано получаваш един голям чек. Казва ти се, че един твой непознат приятел ти изпраща тази сума. Ти не знаеш отде иде това случайно богатство, изпратено при тебе. Дали е от твой чичо, брат или приятел, който те обича и е готов да направи нещо за тебе. Това не се отнася до вашия обикновен, дребнав живот, но до онзи нов живот, до новото разбиране. Там нещата стават по особен начин. Влезте в новия апартамент, който ви е даден. Има вече нови апартаменти. Вървете с новото разбиране и не се страхувайте! Вярвайте, че има един Велик Принцип в света, който работи за вашето повдигане, без да знаете това. Той изправя вашите погрешки, без да подозирате.

Когато направиш една грешка, ти ядеш несъответна храна. Природата

изправя тази грешка. На другия ден направиш друга грешка – природата пак я изправя. Ако човек, със своя живот, не нарушава реда на природата, веднага се освобождава от нещастията, които могат да го сполетят. Като не съзнава, че има Един, Който работи за него, човек се обезсърчава. Има Кой да работи за нас, но не оставяйте всичкия си товар на Него. Това е друга крайност. Едната крайност: не съзнавате, че има кой да работи за вас. Другата крайност: като съзнавате, че Бог ви помага и работи за вас, вие се оставяте на Него. Това значи: Да бъдеш доволен от своето неразбиране и доволен от своето разбиране. Да бъдеш доволен, че си бил невежа. Казваш: „Добре, че съм невежа, че имам възможност да уча". Ако знаеш нещата, казваш: „Добре, че имам знания. Без знания щях да разваля всичко". Някога невежеството спасява човека, а някога – знанието. Следователно бъди доволен и когато знаеш, и когато не знаеш. Това изисква новата философия. Ако се намериш пред една мъчнотия, благодари за нея. Приеми, че около тебе слънце грее. – „Ама нещастен съм." – Знай, че в това време хиляди хора са щастливи. Радвай се на тяхното щастие. Ако отидеш между тези хора, нищо няма да остане от твоето нещастие. Ти си нещастен, че нямаш едно камилско перо. – Ако нямаш камилско перо, имаш кукувиче перо. Това е достатъчно. Под „кукувиче перо" разбирам обикновената човешка мисъл. Разбирам да имаш перо, но което пише, което мисли и с което можеш да направиш едно добро. Всяко перо, с което не можеш да направиш добро, не е истинско. С какви пера пишат сегашните хора? Повечето пишат с железни пера. Казвам: Със златни пера трябва да пишат хората. И тогава, каквото се напише, да бъде добре написано. Питам: На кого трябва да служите – на Бога, или на себе си?

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на
21 юли 1933 г. в София, Изгрев.

1933_07_23 Не се сравнявай с нея
неделна беседа

НЕ СЕ СРАВНЯВАЙ С НЕЯ

„Отче наш“

„Духът Божи“

Ще прочета трета глава от Притчите.

„В начало бе Словото“

Ще взема част от петнайсети стих: „Не се сравнява с нея.“
Има един неустановен ред на нещата в света, има една привидност. Неустановеното е реалността, а установеното, това е преходното. Ще кажете: „Как така?“ Ние имаме един установен ред, но той е преходен. Пък туй, което не е установено, което очакваме, то е идеал заради нас. Непостигнатото радва човека. Всякога в едно постижение ти вече изгубваш онзи вътрешен смисъл. Туй показва, че ти си дошъл в съприкосновение с една реалност, която седи извън тебе. Има друго отношение. Не се сравнявай с нея – мъдростта. Думата мъдрост е неразбрана. Резултатите на мъдростта, това е светлината. Резултатите на светлината, това са правите постъпки в света. Правите постъпки, това е организиране на онзи правилен ход на живота. Животът не може да се развива правилно, ако няма светлина. И всичката красота на живота седи в светлината. Ако царуваше навсякъде тъмнина, какво щеше да ви радва? Ако в дома нямаше нито искрица, ако вие бяхте в един абсолютен мрак, питам, тогава какво щеше да ви радва.

Казвам, има едно знание, което е близко до хората. То не седи в това, което ти вярваш; не седи в това, което ти желаеш; не седи и в това, което си постигнал; нито в това, което ще постигнеш. Сега този, който не разбира този език, той ще се обезсърчи, нали така. Ами че кое е най-красивото в света? Светлината, която е неуловима. Светлината може ли да я хванеш? Но красотата седи в това, че не може да я уловиш. Туй, което не може да уловим, то ни радва. Колкото нещата са по-неуловими, толкоз са по-преходни. Животът уловим ли е? Щастието уловимо ли е? Любовта, за която хората говорят, уловима ли е? Не е.

Противоречието седи в това, че ние искаме да направим света установен. Ние искаме да хванем любовта и да я турим в известни закони. Искаме живота да го хванем и да го турим в известни закони. Законите не са валидни. Нито за живота, нито за любовта, нито за разумността. Животът е сам закон за себе си, разумността е сама закон за себе си и любовта е сама закон за себе си. Сега вие може да мислите, че тия работи са разбрани, но в

разбирането има нещо по-друго. Да разбираш, че си черен и да си останеш черен, това не е разбиране, това е страдание. Да разбираш, че си добър и да не можеш да приложиш своята доброта, това е страдание. Казваш: „Как човек може да бъде добър, и пак страда?“ Човек може да страда и когато е добър, и пак може да страда, когато е лош. Той е лош, и страда, че не може да намери да убие някого, да го обере. Той е добър, и страда, понеже не може да намери някого да направи добро, и пак се мъчи.

Да ви приведа едно доказателство, близко до истината. Една майка, която напращяла с мляко и няма дете, има едно благо, иска да намери дете, да даде това благо, ама няма кому да го даде и тя се мъчи. Има нещо, което е напращяло в гърдите ѝ. Че не е престъпление, не е зло. Едно желание: иска да даде някому живот, и няма кому да даде. Трябва да намери някой да я издои. Та често хората правят добро на кравите, издояват ги. Тогава има едно противоречие, което произтича в живота от факта, че ти имаш желание и няма къде да го приложиш, и страдаш. Добро или лошо желание, но страдаш. В този смисъл аз няма да говоря за лошите желания, понеже в тази философия вие сте специалисти, аз трябва да се уча от вас. За лошото аз нямам думата, понеже не съм авторитет. За доброто съм авторитет, но не и за науката на злото. Злото е една наука в света. Виждаш – някой човек има турени ред награди, че се е бил за отечеството, побеждавал, разрушавал градове, избивал хора, и това го считат за геройство. Ако човек убие някого в обикновения живот, съдията ще го счита за престъпник и ще го осъди. Това са порядки в живота. От тяхно гледище тези порядки са прави, но разгледани от божествено гледище, Бог, който е създал света, ако Бог е създал всичките тия хора, каква нужда има да ги бесим.

Спирам се върху въпроса, не се спирам върху въпроса защо бесим хората, но питам, ако Бог е единственото съвършено същество и туй същество е направило всичките хора, каква нужда има да бесим тия хора, които Бог направил. Аз няма да отговарям, но само задавам въпроса. Сега ще каже някой, че редът го изисква. Може редът да изисква, но как е възможно сега на туй същество ние да коригираме неговите постъпки. Щом бесим хората, трябва да признаем, че тия хора не са направени по образ и подобие на Бога. И всички хора, които не са направени по Бога, трябва да ги избесим, нищо повече. Но трябва да определим кои са направени от Бога и кои не са направени от Бога. Турците например имат обичай, като бесят някой, и се скъса въжето три пъти, казват: „Този човек е прав, не може да го бесим.“ Обаче християните, след като се скъса въжето, казват: „Въжето е виновно.“ И до другия ден може да го бесят, докато намерят въже, което е по-дебело. Въпросът не е за бесенето.

После онзи антагонизъм, който съществува между хората, как ще го обясните? Ако всичките хора са създадени от Бога, как е възможно да съществува едно такова голямо противоречие? Казва се в Библията, че жената излязла от човека, а човекът излязъл от Бога. Как е възможно туй, което излязло от Бога, да бъде в противоречие с Бога? Как е възможно туй, което излязло от човека, да бъде в противоречие с него? Как ще го обясните? Да ви дам едно малко сравнение, една малка светлина, отде се ражда противоречието.

Във всяко противоречие има малка тъмнина, материално замесено, нещо загасено. Няма противоречие, което да съществува в света и в което да не е замесена каквато и да е видима форма. Но може да съществува противоречие, омраза или безверие, или каквато и да е друга слабост в човека, ако няма някой предмет, някой веществен предмет. Ти имаш приятел, който е беден. Той те посреща в дома си и остава къщата на твое разположение. Казва – радостен е той, че те е видял. Но забогатее, касата му е пълна със злато, като идеш, веднага заключи касата си. Остави те в дома си и след като се върне, пак ще провери да не би да си взел нещо. Ще те погледне от главата до петите. Ако даже има една мярка, би те претеглил, тъй както англичаните правят. Когато пращат свои представители да проверят съкровището, като влиза представителят, теглят го на грамове и като излиза, съкровището пак го теглят. Който и да е представител, пак го теглят. Практично и съобразно с Библията. Казва: „Претеглен си и си намерен, че ти липсва нещо.“

Следователно всяка една неестествена мисъл, която се вмъкне в твоя ум, всяко едно неестествено желание, което може да се вмъкне в твоето сърце, всяка една неестествена постъпка, която може да се вмъкне в твоята воля, всякога ще даде противоречие. Или в първото поколение, или във второто, или в третото, а може би и след 25 поколения. Всяко едно противоречие в четвъртото поколение трябва да се ликвидира с него. Природата не оставя за дълго време противоречията да съществуват. Най-много от четвъртото до деветото поколение ги оставя. От деветото нататъка не може да остави повече.

Та казвам, всичките противоречия, които хората имат, в света съществуват в този ред. Има нещо, което хората са вмъкнали. Всички желаят повече, отколкото им трябва. Богатият иска да стане по-богат. Ученият иска да стане по-учен. Силният иска да стане по-силен. Красивият иска да стане по-красив и т.н. Но красотата със себе си носи известни отговорности. Силата със себе си носи известни отговорности. Богатството, всички тия неща са един товар. Те носят известни отговорности. Сега ние казваме, че миналите поколения са работили заради нас. Работили са заради нас, но

са оставили и толкоз наследство, че миналите поколения са оставили един малък кредит, но такъв голям дълг, та не зная, още хиляди поколения трябва да изплатят този дълг. Човечеството тъй е заборчняло, пред фалимент е. Немислимо е хората от себе си да го изплатят.

Индусите, които минават за духовен народ, са турили теорията за кармата – показва, че греховете на хората могат да се изплатят. Може, има разумни хора, които могат да изплатят. Но изобщо, ако се тури законът, малко са хората, които може да изплатят своите дългове. Как може един беден човек, който заборчнял с 10 милиона, колко живота му трябват да изплати 10 милиона. Даже ако на месец взема три хиляди лева, в 10 години ще вземе 36 хиляди лева в година, а за 10 години – можете да направите една сметка, може да пресметнете колко години ще му вземат, ако половината ще употреби за себе си, а с другата половина изплаща дълга си. Това е при един установен ред. Той да бъде сигурен, че него ще го държат 30, 40 години на служба и след туй ще го уволнят. Питам тогава, отгде ще има доход? Вие казвате: „Нали ще има пенсия." Дойдат критически времена, и едва пенсията стига за хляба. Какво ще кажете? И най-после, защо считате пенсията за осигуряване? Пенсиите не са закон в природата. Всичките хора кой ги е пенсионирал? Всичките хора са кредитирани. Всеки един човек носи своя кредит в себе си. Всички казват: „Всичкото щастие на човека е в неговото тяло." Тъй материалистически говоря.

Говорите за ума си, и не го знаете къде е. Като говорите за сърцето си, не го знаеш. Знаете нещо за сърцето. Но онова сърце, за което говоря, не го знаете. Ако говоря за душата, туй още научно не е доказано. Ако говоря за духа, и то е някъде отвън. Ако е за тялото, вие вече го виждате. Всичкото благо на човека е вложено в неговото тяло. Доброто е вложено в твоите крака. Ако краката ти са здрави, ти си добър. Ако ръцете ти са здрави, ти имаш вяра. Ако не те боли главата, ти имаш любов, ти си човек на любовта.

Какво отношение имат надеждата, вярата, любовта върху човешкия живот? Надяваш се на краката, понеже краката ще те заведат до целта. Животните ходят на четири крака, но не разбират. Човек ходи на два крака, с надежда отива към своята цел. Като стигне до целта, тъй както краката може да те доведат до целта, до това, което имаш предвид, но ти трябва да вземеш от вярата, да пипнеш с ръцете си. Докато ти пипаш с ръцете си, трябва да дойде законът на твоя ум, да възприеме нещата в себе си, главата ще ти помогне. Следователно, щом си намислил една мисъл, тя влезе в твоите ръце, ще слезе в твоята врата. Умът ти ще мисли, краката ти ще вървят, и тогава работите се постигат. Някои хора с главата работят, а краката не работят. Нищо не се постига. На някои хора нищо не се мърда.

На някои хора краката си мърдат, целия ден си махат краката и се чудят защо не може да постигнат нещата. И ръцете като се мърдат, и краката, едновременно ръцете и краката са в движение, съразмерно. Например, като ходите вие, те няма да ходят, но те дават само такт. Казва: „Кой крак?“ Ръката казва: „Хайде ти напред.“ Главата ги контролира отгоре. И всичко върви. Главата трябва да контролира отгоре. Трябва да показва кой крак трябва да се движи. Туй е сега външната страна. Има тънкости за възпитанието на човека.

Ако ти не може да извадиш своето добро от .своите крака, ти не си добър човек. Ако ти вечер легнеш, без да мърдаш краката си, ти не си добър човек, нищо повече. Ти си един престъпник. Целият ден тези крака тебе са те слушали, и ти ще си легнеш вечерно време и не седнеш да помогнеш на твоите крака. Те като слуги, ти – господарят. И ти ще ги измиеш както Христос. Седни да измиеш краката си пред леглото си – те са двамата апостоли, да ги измиеш хубаво. И ще ги изгладиш. Ще кажеш: „Господи, благодаря ти за тия два крака апостоли, които си ми дал.“ Те носят книгата на доброто. Ще ги помилваш малко. Ще кажеш: „Ще ме извините, че днес ви попресилих, но за утре, не съм свикнал.“ М краката те извинят. И тогава ще си легнеш на кревата. И ще спиш. Ако ти не умиеш краката си, ако не ги помилваш, цялата нощ ще блуждаеш, защото си престъпил закона на краката.

Сегашните хора – мъже и жени, искат краката им да се харесат на другите хора. Но и на тях да се харесат краката. Най-първо, на мене трябва да се харесат моите крака, аз да ги харесам, аз да им служа, не другите да ги харесват. „Чакай – казва – да ти умия краката.“ Не, пазете се вие да ви мият краката. Не да ви мият краката с теляци. И затова не прокопсвате. Според мене – никакъв теляк. Само в младини, в детство майката може да ти бъде теляк донякъде, но оттам насетне – никакъв теляк с изключение само на вас. Сега туй ви го давам като правило. Това не е за обикновените хора. Техният ум не е дошъл дотам.

Казвате – тази работа как ще бъде. За онзи от вас, който е опитвал моите думи, дали са верни, или не, дали са думи, които съществуват в природата. Мене не ме интересува вие да си миете краката. После всякога, когато миеш краката си, не да иде твоят слуга да ти донесе вода, но ти сам да идеш, сам да си я вземеш, всичко сам да си направиш. Сам да си я завариш. Казваш: „Тази работа е моя.“ Когато дойдеш до себе си, никому няма да позволяваш да ти слугува. След като умиеш своите крака, ако някому са счупени или изкълчени краката, тогава иди, че му направи услуга. На здрав човек никога не прави услуга. Какво трябва да се направи на здравия човек? Нагости го. След като си измиеш краката, и тогава

сутринта като станеш – за туй може да ви похваля – всинца си миете лицето. Вечерно време ще си миете краката, а като станеш, краката да не ги миеш, но непременно трябва да измиеш лицето си и ръцете си. Ако ти, като миеш ръцете си, и държиш в ума си, че това е оня великият закон на вярата, законът на вярата е пътят, по който ти може да постигнеш любовта.

Помнете, че в света не може да бъдеш щастлив човек, ако не си миеш ръцете. Сега вие ще схванете буквално. И евреите постоянно се мият. Ако в миенето на ръцете не туриш правдата, че твоите ръце са извори, след като умиеш ръцете си, трябва да си спомниш направил ли си някаква неправда, прав ли си във всичките си постъпки. Ще кажеш: „Тук съм прав, там не съм прав." Ти ще застанеш, ще се явиш пред лицето на Бога. Как ще се явиш пред него? Аз не искам да направя праведни хората, но казвам, всеки в дадения случай може да бъде прав или крив. Ако не си прав, ти си крив. Ако не си крив, ти си прав. Средно състояние няма. Или другояче казано, ти не си изпълнил Волята Божия. Бог, който е дал живота даром, който ти е дал голямо доверие, ти се обленяваш в света да идеш, да направиш една малка работа заради него. Ти се обленяваш. Гледам – тук, в София, пълни къщи с хора. Но колко от тия богати или от тия сиромаси хора вършат Волята Божия? От сиромасите има. Всяка вдовица седи и чака да донесе чувал с брашно, но ако тази вдовица е здрава, може да работи, тогава тя не може ли сама да отиде да си донесе чувала? Може.

Казвам, какво разбрахте сега? За да работи човек, аз не говоря за човешкия труд, но говоря за човешкия порядък. Той е установил ред на нещата. Щом съществува един порядък, който не мяза на нашия, вие трябва да знаете, че туй същество, което създало света, всичко е уредило. Ако вие се обърнете към Бога в себе си, а трябва да се обърнете, вашите работи ще се уредят, но не по вашему, както вие мислите. Вие, да кажем, имате една дъщеря. Искате да се ожени за един княжески син. Туй от Бога не е определено, а е определено за нея да се ожени за овчар, нищо повече. Вие чакате княжеския син, иде един овчар, изпъждате го, втори, трети, четвърти и най-после остава дъщерята неженена и казвате: „Ще стане онова, което ние мислехме."

Питам, какво ще придобие вашата дъщеря, като се ожени за княжеския син. Вие искате вашата дъщеря да живее охолен живот, да има десетина слуги да слугуват. Така има приказка за царски син, който се оженил за красива циганка, която станала царица. Но имала наследствената черта да проси и тя взела, че натурила на десетина купчини брашно в стаята, взела дисагите и започнала да проси от една купчина на друга и да туря в торбата. Обиколила всичките купчини, взема торбата с брашно и от нея

меси хляб, той ѝ е сладък. Като се върнал царският син, намерил брашно из стаите р той се чудил откъде е дошло това брашно в царските стаи. Ако дойде Господ, ще намери във вашите стаи много брашно. В умовете, в сърцата, изцапали сте го. Той ще се почуди откъде е дошло. Циганията върви с хората.

Сега аз ви изнасям една истина. В човека има две състояния. Пита те някой: „Ти обичаш ли ме?“ Какво трябва да му кажеш? „Кой си ти?“ – аз ще се обърна към него. Ти, значи той. Той казва: „Ти не ме обичаш.“ Аз тегля заключението – той е ти. „Той не ме обича.“ Той говори за себе си. Какво може той да говори за мен. Не зная дали обичам, никой не знае дали обичам. Никой не може да влезе във вашето сърце, да знае дали вие го обичате, или не. За да обичате някого, той трябва да има необходима нужда от вашата помощ. *Любовта се явява като най-необходимото в света.* Тя не е едно задоволство в хората. Това е необходимото, същественото, реалното, без което не можем.

Следователно кога ние трябва да обичаме? Умира един човек, никой не може да му помогне – може да го обичаш. Той е богат – няма какво да го обичаш. Други хора чакат твоята обич. Той като започне да умира, тогава ще идеш да го обичаш. Казва някой: „Ти обичаш ли ме?“ Казва му обратната страна. Почни да обичаш. Когато започнеш да умираш, като осиромашееш и нямаш пет пари в кесията, тогава може да ми кажеш: „Ти обичаш ли ме?“ Когато никой няма около тебе. Сега жена ти те обича, дъщеря ти, син ти. Няма какво да ме питаш: „Обичаш ли ме, или не?“ Каква нужда имаш от моята любов? Твоят син изразява моята любов. Твоята дъщеря изразява моята любов. Твоите приятели изразяват моята любов. Аз съм вътре в твоите приятели. Каква нужда има, каква нужда има, отгоре на това аз да ви обичам? Сега вас ви възмущава, когато се говори. Смущават ви две неща. Да не се урони вашият престиж, когато се говори истината.

Когато се говори истината, престижът на човека никога не се уронва. Няма в аналите, в човешката история няма никога да се урони престижът. Истината няма предвид да урони престижа. Истината има предвид да ви повдигне престижа, да повдигне престижа във всякого. *Любовта няма предвид да вземе нещо. Любовта няма предвид да вземе нещо от някого,* тя има предвид да даде светлина. Туй е положителното в живота. Това е положителното в света. Когато се говори за истината, вие трябва да престанете да съществувате като хората. Какво разбирате вие сега? Ако кажа на един вол така: „Ти трябва да престанеш да съществуваш като вола“ – какво значи? Едно нещастие ли е туй за вола? Не. Казвам: „Ти трябва да станеш човек.“ „Как да си напусна рогата, че какво е туй

безобразие?“ Когато казвам, че той трябва да престане да е такъв човек, както сегашните, със своите разбирания. Сегашните разбирания в света не са ли някакво нещастие за човечеството.

Ако искате да знаете, в природата съществува един закон на едно постоянно противоречие. Цялото сегашно съществуване е потопено в такова едно противоречие, и не зная – досега такова противоречие не е съществувало. Колкото за земята, вие понякой път мислите и туй, което по някой път вие опитвате, се показва голямото противоречие, което съществува. Че ако може да се опише всичкото нещастие, което съществува на земята, вие не бихте издържали. Ако на кино биха ви представили противоречията, които съществуват, ако провидението би отворило да видите вашите приятели какво мислят за вас, какво чувстват, ако би се извадило на кино, не зная колко в света биха останали да се обичат. Сто процента за щастието в сравнение с това е много малко.

Като се говори така, тогава какъв е изходният пункт, какво трябва да се направи? Никакви външни закони не могат да уредят живота. Никакъв външен ред не може да уреди живота. Той съществува. Защото нито редът, нито порядъкът в природата, който съществува, нито Божията Любов, която съществува, нито светлината, нито мъдростта, нито истината, която съществува в природата, в която сме потопени, засега не са в състояние да ни избавят от туй голямо противоречие, което съществува. Защо? Защото нашият извор не е извор на истината. Ти говориш за истината, но истината е само за тебе. Ти говориш за свободата, но само за собствената свобода. Под думата свобода се разбира – истината носи свобода за всички същества едновременно. Като говоря аз за свобода, не подразбирам всяко едно същество. Тези същества, които сега са се умножили, има един неестествен ред на нещата. Много от животните са се разплодили повече, отколкото трябва. И на земята има повече хора. Цитира се един стих: „Множете се и плодете се.“ Но множението и плоденето разбира според онези вътрешни възможности, които са дадени за един щастлив живот. Плодете се и множете се. В реда на щастието е благото. За да се плодят хората, трябва да бъдат нещастни. Туй не е в естествения ред на нещата. Сега правят изчисления, колко милиарди хора живеят на земята. Не само хората на земята трябва да живеят, има и друго разбиране, едно вътрешно разбиране.

Казвам, може да дойдете до положението, вие да усещате един застой. Вие остарявате, и не знаете как да се подмладите. Вие осиромашавате, и не знаете как да забогатеете. Вие оглупявате, и не знаете как да добиете знанието. Усещате нещо, което постоянно ви подронва, подронва. До известно време човек расте в сила, в мощ. От 45, 60, от 80 години какво

очаквате вие? Все очакваш. И най-после като онзи стария, който мисли какво ял. Казва: „Днес 10 яденета ще дадат.“ Аз не бих му дал нищо. Той е в края на яденето. Ако аз бях на мястото на този стария човек, щях да бъда гладен. Казвам: „Ти трябва да постиш, ял си, ял си.“ Дойде един и казва: „Ядох.“ Дойде друг и казва: „Ядох от това.“ Тогава какво означават думите Христови, които казва духът на противоречието. „Ако си Син Божи, направи тия камъни на хляб.“ Не само с хляб ще живее човек, но и с всяко живо Слово, което излиза от Бога. Дойде старият човек и казва: „Искам печена кокошка.“ Този старият е богат. Той да прати три чувала на една вдовица, а той да пости. Има известни празници, да прати пет чувала на друга вдовица. Каквото му дойде на ума той да яде, да го праща на бедните вдовици. Сега казвате: „Да се отяде този човек.“ Този старец, като умре, той ял. Аз не искам да говоря. Неговият път е затворен. Така, запушено. Знаеш на какво мяза. Той като онзи турчин, който отишъл в другия свят, че го разхождал Мохамед. Много голям богаташ бил, разхожда го из рая, разглежда, вижда – различни чешми навсякъде текат, докато дошъл до една чешмичка, която едва сълзи. Казва: „Каква е тази чешма?“ „Тя е твоята чешма.“ Той взема и започва да я мушка, да я отпуши, дано тръгне. Но като мушнал пръчката, запушил чешмата съвсем. Понякой път и вие искате така да оправите работите. Така не се оправя работата.

За да се разбира тази философия, трябва едно училище с предметно учение. Защото тъй теоретически… говори се на човек умно, а той върви по стария път. Човекът трябва да го насилиш. Завежда един учител, един много добър педагог завежда учениците си при една река и им казва: „Прескочете.“ Те казват: „Ще паднем.“ Води ги тук, води ги там, никъде децата не може да прескочат. Обаче учителят минава от другата страна на реката. И той направил друг да дойде и да ги гони с прът. Натупа това дете и то прескочи, и всичките деца минават от другата страна на реката. Учителят им само се е намокрил. Казва: „Деца, как тъй вие можахте да минете?“ „Ами онзи с големия прът? Казват – той не е като тебе, ами шиба.“ Учителят казва: „Той 'и мене подгони, но и аз прескочих, но не го дочаках да ме шибне. Прескочих, а вие сте го чакали.“ И тогава учениците влезли в реката. И тогава учениците вече научили. Не чакайте пръта, понеже ще се намокрите. Прескочете като учителя.

Като дойде възможност в живота, не трябва да чакате по закона на насилието. Ние казваме – трябва да има един закон. Щом дойде законът, всичко може тогава. Под думата мъдрост означава всички онези условия, при които може да създадем един щастлив живот. Това е философията на живота: да намерим ония пътища, по които може да бъдем щастливи. Че туй е целта. Не само да израсне човек, но да развие своя ум, да развие своето сърце, своята воля, своята душа, своя дух, после да подобри своето

тяло, своето обществено положение, да стане толкоз богат, не само на земята да живее, но да направи едно пътешествие извън земята. Това са далечни задачи. Но задачи, които изисква нашето съществуване. Ние се задоволяваме с какво? Ще стане някой чиновник, той ще се задоволи 20–30 години да служи, да го пенсионират и след това да го погребат. Той може да бъде проповедник, ще проповядва, ще тълкува учението на Христа, и той ще умре.

Смъртта за нас не е цел. Няма какво да се говори за смъртта. Няма какво да се говори за злото. *Любовта е цел*. Мъдростта е *цел*. Истината е *цел*. Доброто в света, това е *цел*. Това е онази истинска наука и когато човек дойде, трябва да мисли, той трябва да остане сам. Именно само да погледне онези същества – пред него седят същества, негови братя, които са минали преди него – той от тях трябва да се учи как са минали по този път и какво са направили, как са живели. И той трябва да живее по същия начин. В този смисъл казвам – има една хубава страна на живота, за която хората не са проповядвали. Всичко досега са проповядвали, че пътят е тесен. То е тъй, пътят е тесен за невежите, пътят е тесен за слабите, труден е този път. Но за онези, които знаят, този път е път на най-голямото щастие. Сега, щом се вземат думите на Христа в буквален смисъл, Христос искаше да изведе хората от крайния материален свят. Евреите бяха крайно материалисти. Ако той трябваше да им проповядва да се отрекат от богатството. Казва на богатия: „Иди, продай имането си и ела, и ме последвай. Раздай го на сиромасите." Богатството е загнездено в неговия ум и казва: „Без пари не може да живея в света."

Ако ти си един човек, който имаш едно ясновидство и знаеш всичките богатства и скъпоценни камъни къде са заровени в земята, знаеш де има злато. После знаеш де на земята съществуват извори на еликсира. Съществуват няколко извора, от които човек, ако пие, ще се подмлади. Туй нещо слонът го знае. Слонът, който е толкоз невежа, той знае и понякой път той ходи и сам облизва по няколко капки и вследствие на това живее дълъг живот – 2000 години живее слонът. Някои дървета живеят по 2, 3, 4, 8000 години живеят. Съществуват извори на живота, но те са отворени само за разумните хора. Те имат нюх. За да знаят, тъй както слонът знае къде са изворите, така и човек може да знае, понеже тия извори не са постоянни, те се движат в един определен кръг в земята, постоянно изменят своето място. Не е на едно място. Всички ония в средните векове, в старите времена, дето са търсили жизнения еликсир, той съществува. Даже разправя един в своята книга – в Индия, когато го завели в Хималаите в една пещера, там го довели до един от тези извори и му казали: „Сега ти може да пиеш от тази вода и ще се подмладиш."

Сега аз ви говоря за неща, които са непостижими за вас. Например този е бил заведен, но колцина от вас могат да бъдат заведени? Кой българин е бил заведен в някоя пещера, дето извира такъв извор? Това не е изключително само за Индия, но и тук, в България, но не сме видели. Казвам, че на земята има доста такива извори. Човек, като дойде, той ще иде при този извор. Раят беше едно място на този извор, мястото, дето беше създаден човек, имаше този извор и като го изпъдиха, туриха един ангел да пази извора. Когато дойде Христос при кладенеца и дойде онази жена, Христос казва: „Ако би знаела кой е онзи, който иска, той би ти дал жива вода и би ти показал къде се намира тази вода."

Казвам, има едно състояние, има известни дни, има известни места на земята и ако човек знае как да се постави, той ще добие едно благо. Мойсей, 40 години като пасал овцете, най-после се намери в Свещеното място, видя капината да гори и чу глас, който казва: „Изуй обущата си, понеже мястото, на което стоиш, е свято." Мойсей се намираше при един жив извор и туй място беше свещено. При всяко свещено място има един извор. Тогава Мойсей научи това изкуство и като придоби тази сила, оттогава може да се върне в Египет да направи всички чудеса. Той беше посветен в Египет. Той седя в храмовете на Египет и имаше всичките посвещения. И той се постара да освободи евреите и най-после изведе ги от Египет. Според египетските закони, които бяха строги, за да не го накаже, той избяга и след като живя 40 години в пустинята, той научи истинския път, как човек да се освободи.

Вие вземете туй: с какво Мойсей направил. Че ако вие нямате знанието на Мойсея, как вие ще се освободите от всичките несгоди, в които се намирате? Вие искате някой да ви освободи отвънка. Даже ако дойде някой отвън, вие трябва да му вярвате. Да допуснем, че дойде ангел, както при Захария. Той казва: „Ти ще родиш син." Но той се поколеба. Даже да дойде един ангел, вие може да се усъмните. След като замине ангелът, ще започнете да се съмнявате. Щом се съмнявате, вие ще изгубите. Сегашните хора са силни в своето съмнение. Казвате: „Може да е едно заблуждение." Питам тогава, в света кое е вярно? Имаш мъж, утре той умира. Къде отива? Имаш син, той умира. Къде отива? Заровят го, търсиш го. Къде е син ти? После го търсиш при Бога. И казваш, че бил в рая. Не знаеш къде е.

Та казвам, тъй както ние схващаме, ние се намираме в противоположната страна на живота. Идва един индус, с една кошница носи едно голямо въже. След това изважда въжето от кошницата и го хвърля във въздуха на голяма височина, въжето остава горе. От кошницата изважда един свой пътник, хубаво младо момче. Казва му: „Дръж се по въжето." То се изкачва горе. После му казва: „Слез долу." Момчето казва: „Няма да сляза." „Слез,

че ще те убия.“ Детето не слиза. Той взема нож, качва се по въжето, високо се качва, че се изгубва, изгубва се, не се вижда. По едно време потича кръв по въжето, по едно време той слиза по въжето, носи главата на детето, турга я в кошницата, след туй по въжето слиза тялото на детето. Всичката публика иска да го заведе в участъка. „Чакайте, аз ще го съживя.“ Не се минава много време, изважда из кошницата здравото дете. Какво ще кажете на това отгоре. Може да е илюзия, а може и да е една реалност. Такива неща има в преданията на светиите.

Един светия от православната църква слугата му яздил на магаре, а той на кон. Дошли техни врагове и отсекли главата на магарето. Идва слугата и казва: „Господарю, главата отсякоха. Господарю, отсякоха главата на магарето и коня.“ Той казва: „Тури главата им и да вървим.“ Но той в бързината турил конската глава на магарето, а магарешката на коня и те продължили пътя си. Светията върви на коня с магарешка глава, а слугата му – на магаре с конска глава. Питат ги: „Как така?“ Светията казва: „Не ги направи така Господ, но моят слуга им размени главите.“ Те се чудели как Господ им разместил главите. Често и ние разместваме главите на разумните работи. Конската глава туряме на магарето и магарешката глава туряме на коня.

Имаме противоречия, които ние наричаме наследствени, и мислим, че реалността е онзи слуга, който турил главата ненамясто. Той е турил една магарешка глава, турил виното на мястото на водата. В тебе се зарежда жажда, и ти вместо вода пиеш вино. Затуй трябва да знаеш, че наследствените неща са строго определени. Кръчмарят, който отваря бъчвите, той отваря и затваря, но пише колко пиеш. А пък при реалните неща никой не трябва да смята. Щом идеш при една чешма, може свободно да пиеш колкото искаш, но като идеш при кръчмаря, винаги ще има тефтер. Това, което пиеш, непременно трябва да го платиш. Страданията не са нищо друго, освен че си пил в кръчмата. Всяко страдание е плащане на нещо, което ти си направил. Дали си ти, или друг, е все едно. Тогава се намирате в едно противоречие – като на онзи българин, овчар, който ходил в църквата, и свещеник разправял как евреите разпънали Христа. Казва: „Тъй ли, аз ще им дам да разберат.“ Среща един евреин, мушнал го, поваля го, и той пада на земята. „Ами – казва – ами че туй преди 2000 години станало.“ „Тогава, ако бях, щях да го намеря, щях да го претрепам, но сега го намерих, сега ще го претрепя.“

Така не се разсъждава. Нима Христос днес не е разпъван. Нима истината днес не е разпъвана. Колко хиляди хора има разпъвани? Толкоз хиляди жени има разпъвани, толкоз млади момиченца има разпъвани, толкоз млади момци има разпъвани, толкоз слуги има разпъвани. Плачем, че

едно време евреите разпънаха Христос на кръста. Ами хилядите хора, които сега разпъват. Казвате: „То е в реда на нещата.“ То е все същият закон. Христос е в тия хора, неговият дух пак се разпъва. Тогава казваме – светът ще се оправи. Как ще се оправи? Има само един начин. Не оставяйте хората да ви разпъват. Не оставяйте други да ви разпъват. Сами разпъвайте себе си, нищо повече. Докато ние чакаме да ни разпъват хората. Не оставяйте да ви съдят хората. Няма какво да ви съдят. Всеки сам трябва да реши – силата на човека седи в туй.

Че ако вие погледнете в Битието, нашата земя е една от най-изостаналите назад в културно отношение. На другите земи, по другите Слънчеви системи има много напреднали земи. Ако се пренесете например в Слънчевата система на Сириус, там живеят много добре. Старите народи като асирийците, които разбраха тази древна наука, туриха думата Асирия – значи хора, които искат да живеят според културата на Сириус. Отличен живот е. Какво ще кажете: „И там има земя като нашата.“ Там, ако идете, тия хора са толкоз културни, че помен няма от престъпленията, които се вършат тук, на земята. Тези хора не очакват други да ги оправят, понеже, „ако Бог съществува в света, той ще ни оправи“. Бог, който действа в нас, ако не го слушаме, кой ще ни оправи? Ако аз говоря, не очаквайте вън никой да ви оправи. Ние сме чудни. Ти, който живееш в Бога, той трябва да ти бъде образец за онези добродетели, образец на тази красота, с които той живее. Ето едно правило.

Вие ще кажете: „Както Христос е учил.“ Христос не е дал никакво правило. Той е казал: „Обичайте се един друг.“ Той не е предписал начини. В християнството нямаме всичките правила, как трябва да се живее добре. В християнството, в християнската етика какви трябва да бъдат отношенията на мъжете към жените, какви трябва да бъдат отношенията на синовете към дъщерите? Мойсей казва: „Почитай баща си и майка си.“ Много общо е казано. В какво отношение? После казва на бащите: „Не раздражавайте чадата си.“ А на децата казва: „Покорявайте се.“ Но под думата покорство какво трябва да се разбира? Под думата не раздражавайте? Трябва да разбираме нещата строго научно. Следователно в този закон трябва да се знае кога едно дете трябва да се роди. То трябва да се роди точно навреме, когато е определено от Бога. Не сега, както се раждат безразборно. Така се раждат само престъпните хора. Всеки свят човек в света, който трябва да се роди добре, определено е кога. Тъй роден, той може да върви по пътя. Сега, ако вие сте неродени, пак на ново може да се родите. Не е голямо нещастие, че баща ви не ви е родил както трябва. Вие може да се дородите добре. Има начин пак да се родите. Но да се родите точно навреме.

Та казвам, туй е несъответно. Тъй като говоря, по този начин, не могат да се

поправят хората. Ние разбираме само временните прояления, които носят нещастия. Да бъде човек богат, да бъде здрав – не здраве, което след няколко години ще изчезне; богатство, но не богатство, което ще изчезне. Ние нямаме онова същественото вътре. Кое е същественото в света? Същественото е онази идея, в която всички може да живеем. Радостта на едного да бъде радост на всички. И радостта на всички да бъде радост на едного. Така трябва да бъде в едно общество. Сега се събират двама, трима се обичат и искат да прокопсат. Това не може да бъде. Те не може да бъдат щастливи. При сегашното семейство двама се обичат. Пристане момата на момъка, заминат някъде и искат да бъдат щастливи. Когато една мома се жени за един момък, не само момъкът трябва да я обича, но трябва да я обичат майка му, баща му, сестра му, чичо му, вуйчо му, до деветото поколение всичките роднини да я обичат, пък и всичките съседи да я обичат. Туй е и за момъка. Така от страна на момата всички трябва да го обичат, тогава може да живеят добре. Сега двамата ще се отдалечат и на какво ще замязат, да ви дам един пример, колко ще бъдат щастливи.

Тука преди няколко дена дойде една млада мома, която е женена преди пет години в България, иска моя съвет. Тя се оженила по любов, даже пристанала на своя възлюблен, но след пет години вече става непоносимо. Те един за друг не може да живеят. Иде при мене и търси моя съвет. Само за едно любопитство търсят моя съвет, от съвсем друго гледище. Дали ще бъде износно за тях да се разведат, или да живеят заедно. Аз съвсем друго гледище поддържам, от друга страна погледнах. Казвам: „Преди да ви отговоря на туй, мене ме интересува един много важен въпрос. Кажи ми кое те накара да се ожениш заради него. Коя. беше основната черта, която намери в своя възлюблен? Много ме интересува да зная защо се ожени.“ Тя казва: „Беше млад и весел.“ Млад е за кого? Весел е за кого? Той не е заради нея. Че той е весел, не е заради тебе; че е млад, пак не е заради тебе. Той за себе си е млад и весел. Тогава аз ѝ казвам: „Слушай, аз ще ти дам един съвет. Понеже си се оженила по любов, не го напускай. Иди при майка си за 4–5 месеца, виж може ли да живееш без него, да не съжаляваш. Трябва да поседи и после по взаимно съгласие може да се разделите. Но сега не бързайте да се разоставяте.“ Питам: „Сега защо не можете да живеете заедно?“ „Много е упорит, своенравен е. После е груб. После затворен за себе си, само за себе си живее.“ Аз я виждам. Тя е един тип, с едно валчесто лице, брадата ѝ показва, че има дълбоки чувства, с тънки вежди е, вътрешно схваща живота и външният живот какъв трябва да бъде идейно схваща. Тя иска да бъде разбрана, но тя не може да влезе в неговото положение. Казвам: „От тебе зависи наполовина. Ти трябва да го разбираш. Той е висока планина. От него често ще духат големи ветрове, ще слязат големи пороища, но ти няма да си правиш жилището близо при тях. Той е планина, не е виноват човекът. Ще има сняг, слънцето ще

пече, всички тия работи ще дойдат. Та – казвам – след няколко месеца ела, ще ти дам втори съвет.“

И на вас ви казвам, при тази планина не стойте близо. Тогава на другите казвам тъй, аз рекох: човек само веднъж трябва да се жени. Щом е дошъл веднъж в тялото, оженил се за плътта. Втория път, то е вече втора женитба. В плътта вече си се оженил, какво търсиш друга женитба? Щом си роден на земята, ти вече си оженен. Сега търсиш втори да се жениш. Че ти не разбираш закона. Смисълът не е в женитбата. Смисълът е в добрия живот, който трябва да се живее. Женитбата е на втори план в света. Разбирайте сега. Щастието не седи в правото. Ако ти не си верен на онзи велик закон, който е вложил всичко в тебе, как може да бъдеш щастлив? Този човек, за когото си се оженил, той сам е нещастен. Какво ще му дадеш?

Казвам, ние седим пред една голяма дилема в света, социална дилема в света. Вие не може да живеете така, както сте живели едно време. Немислимо е. С туй разбиране не може да живеете сега. Има едно ново разбиране. Ако го внесем, животът ще придобие вътрешен смисъл. Сега по този въпрос някой ще каже, че се нарушава съвременния строй. Съвременният строй няма основа, най-първо. Мене ми говореше вчера един военен, иска да докаже, че ние сме против военните. Не съм против военните, нека има армия. Казвам, ние мислим, че войниците трябва да имат най-разумните, най-добрите командири. Ние сме за държавата, но държава, в която най-добрите, най-разумните хора, най-силните да управляват. Не последните. Това не е държава, най-първо. Те искат устой. Ако ти градиш една къща, градиш някакво здание от 4–5 етажа, основите, които сте турили, са тънки, гредите и те са тънки… Турете хубави основи, турете хубави греди, да не се събори зданието. Какво противоречие може да.има? Сега както е, на нашия живот трябва основа, трябват ни дебели греди. Всичките други планове, които вие имате, ще градите по същия начин, както досега сте градили.

Например вие седите. Пишат му от Бургас, че наскоро заминал един приятел и баща му и майка му са неутешими. Преди известно време той идва при мене и от сина си беше недоволен. Син му беше идеалист, убеждение имаше, а той е недоволен, че не внася. Казва: „Ние очакваме малко от него пари да докара. А той не може.“ Сега замина за другия свят, и те са неутешими, че е умрял. На земята беше недоволен от него, че пари не дава. Сега замина, и пак е недоволен.

Какво трябва да правим, я ми кажете. Радвай се, че имаш син и ви донася пари. Радвай се, че той има идея, има добро сърце и добър ум. Радвай се, че имаш такава дъщеря, макар да ходи със скъсани обуща. Защо ти е

дъщеря и син, на които умът е развален и сърцето е развалено, пък са облечени хубаво. Чудни сте сегашните хора, казвате: „Уредил си работата.“ Не. Новите хора, идеалистите трябва да работят. От вас често като излезе някоя идея, казвате: „Тази идея е неприложима.“ Аз никога не съм прилагал нещо, което е неприложимо. Аз съм опитал, тя работи, приложими са. Казвам, може да ви приведа онзи пример, но не искам да ви заблуждавам. Казвам, всичко в живота е постижимо. Постижимо е, но няма да туряте в ума си 3–4 етажа къща и после като се ожените, няма да мислите, че мъжът ви ще живее с вас 120 години. Радвай се, че мъжът ти е жив, че е живял една година. Радвай се, че е заминал при Бога. Ако се върне от онзи свят, радвай се. И ако замине, пак се радвай. Ако те гълчи, радвай му се. Ако те милва, пак се радвай. Ако ти дава нещо, радвай се. Ако нищо не дава, пак се радвай. Кой от вас говори право?

Ние искаме хората да говорят хубави работи. Но онзи, който ти поправи счупения крак, може ли да не ти причини болка. Аз не искам сега да насърчавам недъзите на хората, но съвременните герои трябва да се явят. Да се избегне една физиономия на хората. Мисля да ви дам една книга. Има една алхимическа физиономия на набожните хора: отвън набожни, а отвътре материалисти. Един набожен човек просяк не може да бъде. Набожният човек пари назаем не взема. Набожният човек не се докача. Набожният човек не се обижда. Набожният човек духом не пада. Набожният човек не плаче. Набожният човек в чужди работи не се меси. Набожният човек, дето влезе, джобът му е пълен и на всички помага. Той е набожен човек, религиозен човек, наполовина се меси в чуждите работи и оправя туй, което в себе си не може да оправи.

Казвам, във всинца ви има една хубава страна. Аз виждам вашите лица. Има една хубава страна, в която вие не вярвате. Често ме питате: „Ти какво мислиш заради мене? Аз добър човек ли съм?“ Аз отговарям тъй: „Аз ще те попитам един въпрос. Ти от Бога ли си направен, или от хората?“ Той казва: „Не зная.“ Тогава казвам: „И аз не зная.“ Вярвай в доброто, което Бог е вложил във вашата душа. Не се сравнявайте с другите, с хората, нека хората да бъдат подтик. Не е необходимо детето да бъде като стария, да има брада. Нека остане дете, по-добре е. Ние имаме нужда повече от деца, отколкото от стари хора. От стари хора имаме много малко нужда. Светът е пълен със стари хора. Ние имаме нужда от здрави хора. Светът е пълен с инвалиди. Здрави и млади хора трябват в света. На един милион млади хора един стар да има, колкото за ибрет.

На всички вас ви пожелавам да бъдете млади, да бъдете здрави, не стари и хилави, да вярвате в онова, което Бог е вложил. Вие ще попитате какво Бог е вложил във вас. За бъдеще ще ви кажа какво Бог е вложил във вас. Ако

след една година ме намерите, попитайте ме, колкото души сте, попитайте ме, дето и да ме намерите, няма да се струпвате около мене всички, пак ще държа лекция, пак ще ви говоря. Общо ще ви говоря, но всеки ще ме намери и частно ще му кажа, малко думи ще му кажа.

Та хубавото, което може да ви кажа на вас, е: вярвайте в онова, което Бог е вложил във вас. Вашето бъдеще е по-добро, отколкото сега си въобразявате.

„Благословен Господ, Бог наш“
Тайна молитва

Четиридесет и първа неделна беседа
23 юли 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_07_23 Силното оръжие
утринно слово

СИЛНОТО ОРЪЖИЕ

Размишление.

Ще прочета 16 гл. от Йоана.

В живота има разбрани и неразбрани неща. – За кого? – За хората. Също така има неща определени и неопределени. – За кого? – За живите същества. Например, светлината е разбрана само за онези, които могат да я възприемат, но не и за онези, които не я възприемат. Също така и любовта е за онези, които могат да я възприемат. И животът е за онези, които могат да го възприемат. Изобщо, нещата се дават само на онова, което живее, което е разумно. На неразумното и на онова, което не живее, нищо не се дава. На онзи, който иде на земята да живее, всичко се дава; на онзи, който напуща земята, нищо не се дава. Който се ражда, учи и придобива знания, той живее; който умира, престава да живее, той нищо не придобива. Ако любиш, ти се раждаш; ако мразиш, умираш. Докато имаш светлина, живееш; щом останеш в тъмнина, умираш. Добрият, здравият се ражда; лошият, болният умира. Значи, положителното носи живот, а отрицателното – смърт.

Съвременните хора живеят в миналото, затова умират. Когато заживеят в настоящето, те ще се раждат. Бъдещето расте, носи условия за нов живот. Като знаете това, престанете да мислите за миналото. Не туряйте надеждата си в миналото. То носи съблазните в живота. Когато богатият обеднее, той постоянно мисли за миналото си, за своето богатство. За него богатството е подтик. Сиромахът, като изгуби сиромашията си, не мисли вече за нея. – Защо? – Защото тя нищо не дава. – Какво трябва да прави сиромахът ? – Да стане богат, да се учи, т. е. да се новороди. Животът дава само на онзи, който се ражда и живее. На онзи който умира, нищо не дава. Следователно, ако искаш да живееш, ще учиш, ще любиш и ще работиш.

Едно трябва да знаете: Не търсете силата извън вас. Не очаквайте помощ от ближния си. Не търсете живота в майка си. Трябва ли плодът да очаква на клонете? Временно, докато е на дървото, те ще го поддържат, но щом узрее и капне на земята, той няма нужда от тях. Значи, силата на плода е в самия него. Щом падне на земята, плодът отново произвежда цялото дърво. Първоначално плодът мислеше, че не може да живее без клони. Щом падна на земята и се зарови в вея, той научи тайната, че и без клони се живее. Посее ли се в земята, може да живее и при най-неблагоприятните условия.

Днес всички хора страдат по причина на своето невежество. Те мислят, че са слаби, като рохки яйца. Те мислят, че докато са в кошницата и никой не ги пипа, са силни. – Не е така. Те са силни, когато се излюпят. Излюпените

яйца живеят, а неизлюпените умират. Вие искате никой да не ви пипне, да не ви докосне. – Само умрелия не пипат. Живеят, обаче, всеки ще го пипне, ще го бутне оттук-оттам. Дето е животът, там има движение. Ако ви обичат десет души, те непременно ще искат да ви пипнат. Нали искате хората да ви обичат? Ами ако ви обичат сто души? Ако ви обичат хиляда, десет хиляди, сто хиляди или един милион хора? Какво ще правите тогава? Те все ще ви пипнат, ще се докоснат до вас. Ако не искате да ви пипат, трябва да отидете на другата страна на живота, между умрелите, тях никой не ги бута. Ако умрелият преседи повече от 24 часа вкъщи, не само че никой не го бута, но всеки стои далеч от него.
Питам: Какъв е смисълът на живота – да живее човек, или да умре? Чудни са религиозните хора, които казват: Да умрем за Христа! Те искат да умрат за Христа, а Той казва: Да отидем при Лазара да го събудим, защото той не е умрял. Христос възвърна Лазара към живот, а религиозните мислят, че трябва да умрат за Христа. Това е буквално разбиране на нещата. Всъщност, идеята е да живеем за Христа! Мнозина не разбират тази идея, защото живеят на дърво без корен. – Е, ще забия един кол. – Да забиеш един кол, това значи, да придобиеш сила. Има много колове забити, но те не придобиват никаква сила. Силен е само онзи, който расте и се развива. Той има корени в себе си. Ако търсиш някаква подпора отвън, ти си мъртъв кол – всеки може да те измъкне от мястото ти. Ако се надяваш на парите си в банката, това са колове. Надявай се на онова, което носи живот, мъдрост и сила. Радвай се, че Бог ти е приятел. От Него черпиш сила, живот и мъдрост. Искате да знаете, какво е Господ. – Той е Онзи, Който може да ви освободи от всички отрицателни състояния
Представете си едно семейство, дето бащата е пияница. Ако го питате нещо за живота, той ще ви говори за бедността, за лишенията, за мъчнотиите. – Защо говори за това? – Защото, чрез пиянството той е дошъл до отрицателната страна на живота. И децата му имат същата слабост на бащата, и те обичат да пият. Много естествено. Ако отсечете клон от някое дърво, ще видите, че и той съдържа качествата на дървото– положителни и отрицателни. – Какво трябва да се направи с дървото? – Да се облагороди. Същото трябва да стане и с бащата пияница. Ако той не се облагороди, и децата му няма да се изправят. Да се облагороди, това значи да се свърже с Бога. Само тази връзка дава възможност на човека да се изправи.
Казвате: Да научим, що е добро и що е любов. – Ако мислите, че сега може да научите това, вие се лъжете. Човек знае това, което е вложено в него. Следователно, в даден момент той познава или доброто, или злото; в даден момент той е или вярващ, или безверник. Ако си вярващ, това добро е за тебе, а не за Бога. Какво ще допринесеш на Бога със своята вяра? С вярата си ти допринасяш нещо на себе си, съзнаваш, че си жив и Бог живее в тебе. Без вяра не може да се живее. Да се откажеш от вярата, това значи, да

приемеш страданието и смъртта. – Що е страданието? – Спънка в живота. За разумния таза спънка е на място, а за неразумния тя е нещастие. За да се справиш със страданието, не го питай отгде иде и какво носи, но го угости, приеми го като гост. Ако не си готов да го приемеш в дома си, дай му гръб. Така трябва да постъпваш и с омразата, изобщо, с всички отрицателни прояви в живота. Пазете се от отрицателните прояви. Трябва ли да живееш с умрелите хора? Колкото и да ти е мил близкият, като умре, ти стоиш далеч от него. Умрелият да върви по своя път, и живият – по своя. Човек е дошъл на земята да живее между живи хора, а не между мъртви. В смъртта няма никаква сила – силата а в живота. В омразата няма сила – силата е в любовта. И невежеството не носи сила – силата е в знанието. Силата е в доброто, а не в злото. Това са истини, които трябва да се знаят. Те постоянно се сменят. Например, любовта може да се превърне в омраза и обратно – омразата в любов. Пазете се да не минавате от положителното в отрицателното.
Помнете: Докато сте на земята, вие ще минавате през противоположностите на живота. Ще минавате през състоянието на светията, както и през състоянието на грешника. Разликата е само в това, че дето влезе светията, живот носи; дето влезе грешникът, смърт носи. Затова е казано: „Христос дойде, за да даде живот, и то преизобилно. А крадецът не иде, освен да открадне, заколи и погуби.“ Животът дава, а смъртта взима. Даването е вътрешен процес, а не външен. В даването Бог взима участие. Казано е, че Бог е Любов. Значи, като дойде в човека, любовта привлича живота, а животът привлича всички сили и енергии от природата. Казвате: Какво ли ще ни даде Учителят? – Какво ще ви дам ? Аз мога само да ви пожелая да отидете в рая. Там е мястото на работата. Там няма почивка. – Защо? – Защото раят е място на вечния живот. Ще живееш в рая и ще помагаш на слабите. Раят е място на даване, както дава големият извор. Там всички дават, а никой не взима.
Христос казва: „Когато дойде Духът на Истината, Той ще ви научи на всичко.“ – Кой е този Дух? Колкото може с думи да се обясни що е светлината, толкова може да ви се обясни, какво представя Духът. Ако река научно да ви обяснявам, що е светлината, въпросът ще стане по-тъмен за вас. Мъчно може да се обясни светлината научно. Простият ще каже: Запалвам свещта. Ето светлината. Ще питате от лойта ли излиза светлината ? – Не. – От фитила ли? – Не. – Отде иде тогава? – Енергията на светлината иде от слънцето – вечният източник на живота. – Отде иде животът? – От Великото Разумно Начало, наречено Бог. Животът прииждa постоянно. Който е свързан с Бога, той е придобил вечния живот.
Апостол Павел казва: „Ще се похваля със свята немощ." Той не се хвали със силата си, а със своята немощ. Под „немощ“ се разбира външно безсилие, а вътрешна сила. Външно водата е немощна, но в нея се крие мощна сила. И въздухът външно е немощен, но като се използува вътрешната му сила,

той прави чудеса. И светлината не вдига никакъв шум, но сила се крие в нея. В този смисъл, слабото е най-силно. Това подразбират думите на Павла: „Ще се похваля със своята немощ.“ То значи: Ще се похваля с това, което отвън е слабо, а вътрешно – силно. Ще се похваля с това, което отначало започва със слабото, а свършва със силното. Животът започва с най-слабото, а свършва с най-силното. Смъртта започва с най-силното, а свършва с най-слабото.
Казано е: „Истината ще ни направи свободни“. Един арменски говедар получил голямо наследство. Понеже обичал да пие, той събрал приятелите и познатите си, на които дал богато угощение. Два-три дена той ял и пил с тях, докато прахосал всичките си пари. Като останал в същото положение, говедар, той си казал: Свободен съм вече. – Свободен е той, но не е разбрал истината. Това значи, да дадеш сабя в ръцете на слабия и неразумен човек. Той ще вземе сабята и ще започне с нея да реже главите на хората. Ако дадеш сабята на разумен и силен човек, той ще я превърне в мощно, силно перо. Или, ще я разтопи и във вид на железни капки ще я дава на болни да пият и да се усилват. Съвременните лекари турят желязото във вода и с нея лекуват болни. Ти можеш с мисълта си да туриш парче желязо във водата и от тези железни капки ще даваш на слаби и болни хора. Така ще влееш живот в тях. Това може да направи само онзи, който знае. Например, някои факири правят такива опити и получават добри резултати. За тях се говорят много неща, някои са верни, а някои – преувеличени. Разправят за един факир един интересен случай. Той направил един абсцес на крака на един болен. Започнало да тече кръв. Лекарите казали, че кръвта, сама по себе си, ще спре. Обаче, факирът приложил волята си и кръвта моментално спряла да тече. После казал: Сега, със силата на волята си, ще накарам кръвта отново да тече. Така, той спирал кръвта, когато искал. Най-после той турил ръката си върху болното място, което веднага заздравяло. В десет минути раната оздравявала; иначе, нужни били три-четири седмици за оздравяването ѝ. Как става това, малцина знаят. Факирът прилага силата на волята и на мисълта си и прави чудеса. – Защо ние не можем да направим същите опити? – Защото волята ви е слаба. Сегашните хора се намират в положението на малките деца, които возят в колички. Ако не ги возят, те плачат, искат да ги носят на ръце. Като им омръзне това, пак искат да ги возят. Блажен е онзи, който няма нужда от количка, с която да го разхождат. Блажен е онзи, който не се нуждае от слуги, да го носят на ръце. Блажен е онзи, който не взима пари на заем. Блажен е онзи, който не търси фурни, да си купува хляб, нито дрехар и обущар, да си шие дрехи и обувки. Блажени сте, когато не се нуждаете от нищо. Докато имате нужда от всичко, вие не сте блажени. Казвате: Блажен е онзи, който знае да чете и да пише. Докато човек пише с ръката си, не е блажен. Ако може да пише и да рисува с езика си, той е блажен. В рая четат само онези книги, които се

пишат с езика. Там никога не четат книги писани с ръка. Още по-ценни са книгите, написани с човешкото сърце. Като истински човек, ти трябва да използуваш съзнателно и разумно и езика, и сърцето си. Ако си птица и не можеш да използуваш крилете си, защо ти са те? В тях е твоето спасение. Не можеш ли да ги използуваш, смъртта те чака. Неприятелят ще те стигне и ще те изяде. Ако разполагаш с ключа на водите, при нападение на неприятеля, лесно можеш да се справиш с него. Ако си предвидлив, ще завъртиш ключа, ще потекат водите, и неприятелят ще се удави. Не завъртиш ли ключа, смърт те очаква. Ти държиш ключа на огъня в ръката си, а разчиташ на една обикновена пушка. Мислиш, че с нея ще победиш неприятеля си. – Не, завърти ключа на огъня, и неприятелят ще отстъпи – не може да устои на топлина от 10,000°. В такъв случай, кой може да те нападне? Ако разчитате на съвременните оръжия, с тях да покорите света, ще бъдете бити на общо основание.

„Духът на истината ще ви научи на всичко." Какво разбирате под „Духа" ? Вие разбирате криво Божия Дух. Вашето разбиране за Духа е детинско. Казвате: Духът ми говори. – Какво ти говори? Казал ти да хвръкнеш. Чудиш се, как ще стане това. Вземи своя аероплан и ще хвръкнеш. Ако не можещ да направиш това, нямаш вяра. Тогава и Духът не ти говори. Ако можеш да хвръкнеш, Духът наистина ти говори. Когато Духът говори, всичко става. Когато ти говориш, нищо не става. Това, което в даден случай става във нас, е Духът. Не мислете, че като не сте готови, Духът ще дойде. – Ще приложим любовта, и Духът ще дойде. – За кого? – За всички без изключение. – Ще приложим светлината. – За кого? – За всички. Духът казва това. Той е слънцето на живота. Той грее на всички живи същества, дава им възможност да възприемат светлината. Въпреки това, червеят си остава червей; бръмбарът си остава бръмбар. – Защо? – Защото не разбират светлината. Човек е станал човек, защото е разбрал светлината. Който повече разбира светлината, станал е ангел, Който повече разбира светлината, повече възприема. Ако малко я разбира, малко възприема. Учениците Христови казаха на Христа: „Придай ни вяра!" – Тръгни по пътя на надеждата! – Какво значи това ? – Като тръгнеш по пътя на надеждата, ще имаш вяра. – Придай ни любовта.– Тръгни по пътя на вярата! – Да дойде Духът. – Тръгни по пътя на Духа. – Какво значи това? – Щом питаш, не разбираш. – Тръгни по пътят – Кой е пътят? – Като дойдеш до края, тогава ще разбереш. Началото и краят, събрани в едно, определят истината. Не можеш да познаеш истината, ако няма начало и край в това, което си предвидил. Животът ви трябва да дойде до един край, не до свършека, но до истината. Под „край" разбирам да живееш в истината. Животът на сегашните хора е неразбран. – Защо? – Не са дошли до светлината. „До края", значи да влезеш в светлината. Краят на любовта е край на живота. Какво се разбира под „край на живота". Това значи, край на противоречията, край на тъмнината. Щом влезеш във вечния

живот, там постоянно приижда светлина.
Искаш Бог да те обича, да бъдеш щастлив, – Това е външната страна. Може ли да те обича човек, на когото всеки момент забиваш нож в сърцето? – Той може да ви обича само при едно условие: ако е във водата. – Колкото и да забиваш нож във водата, той ще остане неуязвим. Ако плуваш с него заедно с нож в ръка, трябва да се откажеш от ножа. Иначе ще се удавиш. Ако решиш да живееш в света на любовта и носиш със себе си омразата, непременно ще потънеш на дъното на любовта. Следователно, хвърли този нож. Любовта няма нужда от ножа на омразата. Тя няма нужда от ничия защита. Тя носи в себе си най-силното оръжие, което някога светът е познавал. Живейте в любовта и ще имате най-силното оръжие!
Сега ще ви кажа няколко думи: Което можем да разберем, ще разберем, което можем да възприемем, ще възприемем; което можем да живеем, ще живеем; в което можем да вярваме, ще вярваме; което можем да любим, ще любим.

– Проявената Любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

39. Утринно Слово от Учителя, държано
на 23 юли, 1933 г. София – Изгрев.

1933_07_26 Основа на знанието
лекция пред общия окултен клас

ОСНОВА НА ЗНАНИЕТО

Размишление.

Чете се темата: „Разлика между добро и правда.“

За да се учи и придобива знания, човек трябва да има основа. Не можеш да придобиваш знания, ако нямаш любов. Значи, любовта е основа на знанието. Знанието не произтича от любовта, но без любов не можеш да имаш знание. Ще кажете, че тази мисъл е тъмна за вас. – Тъмна е, защото възпитанието ви не е правилно. За да се възпита добре, човек трябва да се храни добре, да подбира храната си. След възпитанието от значение е чувстването, т. е. усетът у човека за приятно и неприятно. Най-после иде мисленето, т. е. възприемане на мислите.

Човек си представя живота като нещо неразделно от него, създаден за самия него. Външно, той минава за смирен човек, но всъщност, в него се крие мисълта, че всички блага са на негово разположение. Така се ражда злото. Някога човек живее привидно добре, но в него се крият отрицателни чувства – тщеславие, гордост, омраза, подозрение и др. Виждаш един човек пълен с желание за мъст, но лицето му е усмихнато, весело, крие интимното си намерение. Това е лицемерие, това е скритото в природата. Като попадне в отрицателните течения на природата, без да иска, човек се поддава на тези влияния и става проводник на злото. Злото не е индивидуална проява, но колективна. Отрицателните енергии на природата минават и през разумните и възвишени същества, но те знаят, как да постъпват с тях, къде да ги приложат.

Казвате: Да се обичаме! – По какъв начин: по човешки или по Божествен? Ако обичаш по човешки, ти можеш всеки момент да напакостиш на своя възлюбен; ако обичаш по Божествен начин, ти ще повдигнеш своя възлюбен, ще му създадеш условия за развитие. В Божията Любов няма противоречия. Тя е чиста, като химически чистата вода, без никакви примеси и утайки. Следователно, като изявяваш Божията Любов, ти си чист като кристал. Ще любиш, без да говориш и коментираш върху любовта. Казвате, че има светска и духовна любов, човешка, ангелска и Божествена любов. Според мене, една любов съществува, но от човека зависи, как ще я прояви. Човек е проводник на любовта. От чистотата на този проводник зависи, каква ще бъде любовта. От разбирането на човека зависи, каква ще бъде неговата любов. Отчасти човек разбира любовта, отчасти я проявява. И ангелът не разбира абсолютно любовта. И в ангелската любов има някакви примеси. – Разбрах, какво нещо е любовта. – Щом си я разбрал, приложи я. Това е все едно, да каже детето, че е разбрало, какво нещо е художеството. Щом го е разбрало, нека нарисува

нещо, да покаже, какво е научило и разбрало. Ако разбираш любовта, ще я прилагаш правилно; ако разбираш художеството, ще рисуваш добре; ако разбираш писането, ще пишеш правилно. Да пишеш и да рисуваш правилно, това значи, да поставиш всяка точка, всяка линия на нейното място. И човек представя сбор от точки, от прави и криви линии.
Всеки знак, всяка линия в човека е жива. Тя расте и се развива. Човек е създаден по точно определени геометрически правила. В него всичко е отмерено. Ако изучавате човека от гледище на висшата наука, специално от гледището на висшата геометрия, ще проникнете в дълбокия, вътрешен смисъл на неговото създаване. Интересно е да изучите отношението между линиите на лицето. И там е скрит смисълът на творението. В носа също има линии, които трябва да се изучават от гледището на геометрията. У някои хора линиите на носа са правилни, у други – неправилни. Неправилните линии показват, какво отклонение е станало в живота на даден човек от ред поколения. Тази неправилност се изявява в мислите, чувствата и постъпките на човека. Вината не е само в него, но в редица поколения, живели в далечното минало. Купиш си автомобил и започваш да си служиш с него. Обаче, едва тръгнеш на път, и той спира. – Защо? – Има някаква повреда в него. Вината е в онези, които са го употребявали преди тебе и са го повредили. Твоята вина е само в това, че като си го купувал, не си прегледал да видиш, как работи. – Аз мислех, те мога да работя с него. – Ако си майстор, ще можеш да работиш; ако не си майстор, ще се изненадаш, ще се намериш в затруднение. Веднъж загазил с този автомобил, втори път няма да го търсиш.
Сега, като се говори за любов, за обич, всички искат да бъдат обичани. Питам: Кой автомобил се обича? – Здравият, който върви добре, леко, без сътресения. – Защо ни говорите за автомобили? Ние искаме да ни се говори за любовта между хората. – Според мене, човек не е нищо друго, освен автомобил. Следователно, можеш да разбереш човека дотолкова, доколкото ти се открива. Значи, познаваш човека дотолкова, доколкото виждаш неговото тяло, т. е. неговия автомобил. И ангелите познаваш отчасти. Даже видни адепти, които са прониквали в ангелския свят, не могат да кажат, какво всъщност е ангелът. Те виждат обикновени работи от ангелския свят, но вътрешната страна на този свят остава и за тях скрита. Следователно, и ти не можеш да видиш същината на човека, ако не ти е дадено. Ако умът и сърцето ти не са отворени, нищо не можеш да видиш. Ти живееш на земята и не разбираш, кой човек те обича, и кой не те обича. Не е достатъчно да знаеш, кой те обича, но трябва да знаеш, защо те обича. Преди 20 години в Америка осъдили един лекар за едно голямо престъпление. Цели десет години той поддържал едно семейство материално и външно минавал за негов благодетел. Обаче, един след друг членовете на семейството умирали. В продължение на тези десет години измрели всички, останал само един. В това време успели да открият

престъплението на лекаря и го осъдили. Доказало се, че той помагал на семейството с интимната цел да прави някакви опити. Какви са били опитите му, не е важно. Интересно е, че в едно привидно добро се крие голямо престъпление. Така, някои казват, че имат любов към Бога. Щом работите им не се нареждат по тяхно желание, те казват, че Бог не ги слуша, не влиза в положението им. Обичаш някого, докато върши твоята воля; щом не задоволява желанията ти, любовта ти към него изчезва. Казваш: Това не е любов. – Кое те кара да мислиш така? Представи си, че някой те обича и изисква да вършиш неговата воля. Какво ще излезе тогава? Ти искаш твоят възлюбен да изпълнява твоите желания; друг изисква от тебе, ти да изпълняваш неговите желания. Ако искаш да бъдеш справедлив, един път ще изпълняваш волята на онзи, който те обича, и един път твоят възлюбен ще изпълнява твоята воля. Ако два пъти се изпълнява твоята воля, и един път волята на този, който те обича, ти нарушаваш закона на справедливостта. Освен това, и времето, определено за изпълняване волята на единия, или на другия, трябва да бъде еднакво; пет минути ти ще дадеш от времето си, и пет минути – твоят възлюбен. Ще работиш по часовник.

Какво правят сегашните хора? Дойде някои при мене и ми казва: Ще ви моля да ме приемете само за пет минути. Всъщност, седи цял час. Ще бъдеш точен, като англичанин: пет минути искаш, пет минути ще седиш. Какво ще говориш цял час? Ще ми разправяш, че те боли нещо, че имаш някаква подутина. Казвам му: Разбрах, достатъчно вече. – Чакай да ти кажа, коя е причината за болката ми. – Не ме интересува това. – Голям цирей ми излезе. – Не ме интересува това. Ще отидете при Бога да Му разправяте за своя цирей. Важно е, като отидеш при Господа, да Му кажеш, че имаш един цирей и да Го помолиш да го махне по някакъв начин. Той ще ти каже да го стиснеш, да изтече и после да го превържеш. След това ще махнеш с ръка, и циреят ще си отиде. Ако вярваш, циреят ще те напусне, ако не вярваш, дълго време ще го носиш и ще се оплакваш от болки. Така постъпват някои моми. От една страна се оплакват от своя възлюбен, а от друга страна си устройват срещи. Животът на повечето хора е двойствен. Малцина са искрени. За да успееш нещо, казваш: Бързам, направете ми път да мина. – Че кой не бърза? Щом бързаш, ще вземеш друг път, дето няма хора. Ти бързаш и аз бързам. Тогава, или аз трябва да вървя с тебе, или ти с мене. Ако аз вървя с тебе, твоята работа ще се нареди, а моята ще остане назад, ако ти вървиш с мене, моята работа ще се нареди, а твоята ще остане назад. В такъв случай, и двамата ще си вървим по работата – нищо повече.

– Коя е основната мисъл, на която се спряхме? – Доброто, като резултат на Божествения свят. То се прилага на земята. За да направиш добро, подбудителната причина е отпред. За да бъдеш справедлив, подбудителната причина е отзад. Не можеш да бъдеш справедлив, ако не

си съвестен. Следователно, подбудителната причина за доброто е милосърдието, а за справедливостта – съвестта – Божествено чувство в човека. С милосърдието си служат хората, а със съвестта – ангелите. Ще бъдеш справедлив първо към себе си, без да увеличаваш или намаляваш своите добродетели; няма да увеличаваш своите способности, но няма и да ги намаляваш. Към тялото си ще бъдеш изправен, от всичко ще бъдеш доволен. Не казвай, че очите ти не са хубави. Красивите очи имат отношение към разумността. Следователно, ако не харесваш очите си, работи върху себе си, да станеш разумен. Милосърдието и добротата предават мекота на погледа. Казват: Този човек има мек поглед, благи очи. За друг казват, че погледът му е уравновесен. Значи, много качества трябва да има човек, за да бъдат очите му красиви. От значение е още, очите да не бъдат нито много далеч едно от друго, нито много близо. Има едно разстояние, което самата природа е определила. Малцина знаят, колко е това разстояние.

Колкото и да се говори за очите, все ще остане нещо неразбрано. Същото се отнася и до истината. Колкото и да се говори за истината, все ще остане неразбрана. Това не трябва да ви смущава. Казва се за истината, че е горчива. – Не, истината е сладка. Тя освобождава човека от всички противоречия и ограничения. Има една истина, която е горчива. Тя не може да освободи човека от противоречията. Да кажеш на човека, че е добър или лош, красив или грозен, това не е истина. Няма защо да казвам на човека, че е добър, но отношенията ми към него трябва да бъдат като към добър човек. Това е истина. Моите мисли, чувства и постъпки към него трябва да бъдат като към самия мене. Това е истина. За да кажеш истината на човека, ти трябва да имаш отношение към него. Колцина от вас имате отношение към своя ближен, като към себе си? Колцина от вас постъпвате безкористно към ближния си? Не ви упреквам, но казвам, че вашият живот е от значение за самите вас, не за мене. Един ден ще се натъкнете на лошите последствия на своя живот и ще се чудите, какво да правите. Ще работите, да изправите живота си. Ако си проповедник, твоето положение ще се определи от жена ти. Това се спазва особено в Америка. Там жената определя положението на проповедника. Ако тя е добра, проповедникът се повишава; ако е лоша, проповедникът се понижава и уволнява от служба. Сега аз изнасям една истина, а именно: човек се препоръчва от своя ум, от своето сърце и от своята воля. Това са силите, които работят във вас. Ако умът, сърцето и волята ви не могат да ви препоръчат, никой не може да ви помогне.

Като ви наблюдавам, виждам, че повечето живеете в непослушание. Искате да ви кажа истината, но и да ви я кажа, няма да я приложите. – Защо? – Не сте послушни. Искате да ви поздравявам, без да разбирате значението на поздрава. Аз не поздравявам нито ситият, нито гладния. На ситият казвам да си почива, на гладния, да отиде в гостилницата, да се

нахрани. Мога да поздравя онзи, с когото имам отношение. Нося ти писмо от баща ти, ще ме поздравиш; носиш ми писмо от баща ми, ще те поздравя. Услужил съм ти нещо, направил съм ти добро, ще ме поздравиш. Пътник съм, дадеш ми чаша вода, ще те поздравя. Слуга си, приемам те добре в дома си, ще ме поздравиш. Ако някой те приеме добре, а ти пожелаеш къщата му да изгори, ще те поздрави ли той? Обаче, къщата не изгаря, но Божието благословение иде върху нея. Някога ти благославяш къщата, но нито благословението иде, нито нещастието. Значи, освен от човека, още и моментът определя, какво ще дойде върху дома на човека – благословение или нещастие. Като направя добро на някого, той ме благославя: Бог да ти даде добра булка и добри деца. Или, Бог да ти даде пари в изобилие. – Нито едното ми трябва, нито другото. Тези благословения не са на място. – Да успее делото ти! – И това благословение не е на място. Аз не се интересувам от моето дело, но от Божието дело. Хората страдат, защото искат техните дела да успяват. Те не се интересуват от Божието дело. Работете за Божието дело и стремете се то да успява. Това не е лесна работа, но като правите усилия, всичко ще постигнете. Има неща мъчни, но има неща, които в една минута стават. Например, аз владея магията, в една минута да ви направя добри и в една минута да ви направя лоши.

Индусите имат обичай да укротяват слона по лек начин. Докато го държат затворен в клетка, той е силен, не се подчинява. Като се приближи някой до него, той започва да маха с хобота си и го държи далеч от себе си. Щом го обърнат на гърба и го търкалят няколко пъти, той отстъпва и си казва: Няма какво, ще отстъпя, вие сте по-силни от мене. Слонът е умен, той знае, кога трябва да се подчини на човека и кога не трябва. И човек, като слона, не е свободен. Мислите ли, че с тия тела, които имате днес, сте свободни? Казваме: Аз не се подчинявам на никого. – Какво ще правиш? Вързан слон си, ще се подчиниш. – Искам да бъда свободен! – Чуден човек си! Ти си свободен да ядеш и да пиеш, но ще работиш, за да осигуриш прехраната си. – Тогава, защо Бог е създал така света? – Ето един въпрос, на който не може да се отговори. И Бог може да се запита, защо човекът, малкото същество, създадено от Бога, се противи на Неговите заповеди? Бог ти каже да направиш нещо, но ти отлагаш, не го изпълниш. После страдаш и се питаш, защо иде страданието. Човек сам допуска страданието. – Как? – Чрез непослушанието си. Сега, и да ви говоря за страданието, и да не ви говоря, вие неизбежно ще страдате. Важно е, доколко може да използвате страданието.

Да се върнем към основната идея – за добрия живот. Каквото друго и да ви говорят – за небето, за рая, за звездите, за ангелите, това не е важно. – Защо? – Трън е влязъл в крака ви. Този трън трябва да се извади. Щом извадя трънa, и болката престане, мога да ви говоря по всички въпроси. Всеки човек има поне по един трън. Вие по колко трънa имате? Апостол

Павел казва за себе си: „Даде ми се трън сатанински да ме мъчи, да не се възгордея за знанието, което имам. Този трън ми беше спирачка.“ Той казва: „Всичко считам за измет, за да позная Господа Исуса Христа.“ Всичко е измет пред любовта. Следователно, за да придобиеш любовта, всичко трябва да пожертваш. Съда, в който туряш вода, трябва да бъде съвършено чист. Само така ще придобиеш любовта.
И тъй, работете върху себе си, да се освободите от своите стари навици. Някой навежда главата си на една или на друга страна; друг държи ръцете си отзад; трети кръстосва краката си. Това са стари навици, от които трябва да се освободите. Дръжте главата си права, тялото си свободно, спокойно. Седни спокойно, тихо, с разположението на човек, който търси новото. Някой държи ръцете си скръстени, като че всичките му работи са наредени. На книга всичко е наредено, но не и в действителност. Турците държат ръцете си скръстени отзад, пет пари не дават за нищо. Така правят хамалите. Турят ръцете си отзад, за да поддържат товара си. Днес хората спущат ръцете си надолу, отстрана на тялото. Това показва, че са свободни от големия товар. Как трябва да поставяте ръцете си? Ако ги туряте на коленете, това не е правилно. Даже и сядането на стол не е правилно. Така сядат съдиите и съдят света. Столът е царски трон. Седиш на трон и минаваш за скромен, за смирен човек.
Някои казва: Моят стол е малък, малко е моето тронче. – И малкото столче дава условия за престъпления. Някой има стол, а седи на земята. Друг няма стол, а иска да има. Аз зная вече, какви са неговите желания. Да седнеш на стол, а след това да си недоволен от него, не е право. Като влезеш в едно учреждение, или в един дом, веднага ще ти дадат стол. По стола ще разбереш, какви ще бъдат отношенията на тези хора към тебе. Това още не са научни работи. Науката има отношение към знанието. Ако си цигулар, трябва да свириш хубаво; ако си художник, трябва да рисуваш хубаво; ако си окултен ученик, трябва да учиш хубаво. Не е достатъчно да кажеш, че си окултен ученик. Окултният ученик има някакво знание, изкуство или някакъв занаят. – Ама аз мисля право. – Това не е достатъчно. Тази мисъл трябва да се приложи в нещо. Художник си, рисуваш един човек, без да предадеш линиите добре. Търсиш музикалното чувство в този човек, но нищо не виждаш – няма го. Търсиш други способности и чувства – също ги няма. Какъв портрет е този? Казваш: Рисувам, за да мине времето, да прекарам някак живота. – Така не се говори. Хиляди години си прекарвал живота, както и да е, и сега ли искаш така да прекарваш? Ако учиш нещо, учи, както трябва; ако пееш, пей, както трябва; ако работиш, работи, както трябва. Музикант си, пей тона „до“, докато сам бъдеш доволен. Ако тонът е правилен, ще трансформираш всичките си състояния; ако не е правилен, не можеш да подобриш състоянието си. Ако си неразположен, рисувай. Начертай няколко прави и криви линии, като схема на работата. Всяка точка на линиите може да бъде изходен пункт. От

нея ще излизате за по-нататъшната работа. Така постъпва всеки инженер. Първо забива колците, а после строи.
Като ученици, от вас се иска работа и учене. Ще учите, да придобивате знания. Същевременно ще се занимавате с изкуство и занаят. Всеки от вас да си има по един занаят. Ще кажете, че е късно вече да учите занаят. – Има прости занаяти. Например, на братята препоръчвам, в свободното си време да режат дърва и да ги нареждат така, както добрата домакиня нарежда стаите си. Тя поставя всяко нещо на мястото му и знае, кое де е турила. Щом ѝ потрябва нещо, веднага го намира, не си губи времето. На сестрите препоръчвам да се занимават с шиене на дрехи, не по модата, но по изискванията на природата. Тя иска да се спазват линиите на тялото. Ще шиете дрехите си по тези линии. Не ги ли спазвате, дрехата ще бъде изкривена. Като шиеш, ще мислиш за центъра на слънцето и за центъра на земята. Ще спазваш естествения перпендикуляр, като линия, около която ще се движиш. Щом намериш този перпендикуляр, ще знаеш, де са физическият, ангелският и Божественият свят. В човека, главата е мястото на Божествения свят. Там се намират всички апарати, с които той работи. Ръцете и гръдният кош представят ангелския свят. Стомахът е човешкият свят. Всеки момент човек работи и с трите свята, затова трябва да ги държи в изправност.
Какво, всъщност, е човек? Де е неговото място? Как ще го познаем? – Ти ще познаеш човека, когато е в най-големите противоречия. Ако при това положение той остане тих и спокоен, това значи човек. Неговият ум, неговото сърце и волята му не се поколебават, остават верни на великия принцип – на любовта. Какво представят за него стотици хиляди лева? Че някой беден го обрал, той е готов още толкова хиляди да извади от касата си и да му ги даде. Той разполага с голямо вътрешно богатство, от което е готов всякога да дава. Че видял картините на някой велик художник – и това не го съблазнява. Той се любува на картините на великата природа и от тях се вдъхновява. Съблазнява се само човек с низка култура. Само такъв човек мрази и завижда. Такъв човек не може да прогресира. Човекът с висша култура се радва на благото на всички. Като види красив момък или красива мома, той им пожелава да станат още по-красиви.
Има една опасност, на която се натъкват всички хора. Например, някой иска да стане духовен – опасно е това; друг иска да стане богат – и това е опасно; трети иска да стане силен – и това е опасно. – Кое е безопасното? – Всеки момент да учиш, да придобиваш знания и да бъдеш такъв, какъвто си създаден. Като имаш знания, ти лесно ще се справяш с мъчнотиите и опасностите. Като видиш змия на пътя си, ще знаеш, как да я избегнеш, как и кога да я пипаш. Ако ме слушате, съветвам ви, лятно време да не пипате змията. Ако искате да я пипате, правете това през зимата, когато е замръзнала. На същото основание, казвам: Ако пипате човека, пипайте го зимно време, а не през лятото. Опасно е да пипаш човека лятно време, в

горещините. Някои се оплакват, че на Изгрева се явили много змии. Един брат, както задрямал, чул някакво шумолене. Стреснал се и какво да види? До него близо пълзи пепелянка змия. Малко останало да го ухапе. Затова е казано: „Бъдете умни като змиите.“ Добре е да бъдете и твърди като камъните. Като говоря за твърдостта, не разбирам упоритостта. Бъди твърд в убежденията си.
Като гледам модата, която следват жените, намирам, че е добра за някакво представление. Смешни са дрехите и на мъжете, и на жените. И едните, и другите трябва да изменят облеклото си, да внесат нещо ново в него. Новото трябва да проникне не само в дрехите и начина на обличането, но и в мислите, и чувствата на човека. Сега вие искате да живеете добре, обаче, добрият живот има отношение към мислите и чувствата на човека. Ще живеете добре, ако Бог ви обръща внимание, ако ангелите ви обръщат внимание, ако добрите хора ви обръщат внимание. Ако никой не ви обръща внимание, ще се движите в обикновения живот. Това трябва да знаете. Питате: Как да се обърнем към Бога, за да заслужим Неговото внимание? – Няма какво да ви се казва, това трябва сами да знаете. Ще застанете в такова положение, че пръв Бог да ви вижда. Той гледа на красивите работи. Щом изпълнявате волята на Бога, Той ще обърне внимание на вас. Когато ангелите видят, че изпълнявате Божията воля, и те ще ви обърнат внимание. И добрите хора ще ви обичат и уважават, ако изпълнявате Божията воля.
Следователно, прави това, което Бог прави; прави това, което ангелите правят; прави това, което добрите хора правят. Това се отнася до всички. Никой не може да разчита на милост и снизхождение. Бог е милостив към онзи, който работи и учи. – Не заслужавам ли Божията благодат? – Всичко заслужаваш, ако работиш и учиш. Ако услужваш и помагаш на ближния си, всичко заслужаваш. Ако на никого нищо не си услужил, ти си в зависимост от хората. Ако искат, те могат да ти дадат нещо. Това зависи от тяхната добра воля. – Ама не заслужавам ли? – Щом заслужаваш, ще те приема в дома си най-много за три дена. Ако гледам по достойнство, ще те приема само за половин ден; ако си талантлив, ще те приема само за половин час. Много естествено. Талантливият работи, не се нуждае от външна подкрепа. Той носи богатството в себе си. Като отивате при Бога, и там е същото отношение. Ако нищо не носите със себе си, Той ще ви приеме за три дена, т. е. за три години. След това ще ви даде свободен билет да пътувате из Неговото царство. Необятно е Неговото царство!
Нека всеки от вас си направи сметка, какво изкуство или занаят иска да изучава. Каквото сте учили досега, ще го пазите. Новото изкуство или новият занаят, които ще изучавате, имат съвсем друг характер. Новото пеене се различава коренно от старото. Ще пеем така, че умът и паметта да взимат участие. Като пееш, ще влезеш в музикалния свят, ще се свържеш с него. Първо ще слушаш, после ще пееш. Като слушаш, ще правиш опити

да подражаваш на това, което си чул. Нямам предвид само пеенето. Законът е един и същ и за свиренето, и за пеенето, за рисуването, за мисленето, за чувстването, за работата. Нови мисли, нови чувства са нужни на човека.
Питате: Къде е онзи свят? Като отидете на Витоша, това е онзи свят. Хималаите, това е онзи свят. Те са свободни от хора, животни, птици, буболечки. Там никакви излишъци не се допускат. Когато в съществата, които живеят във висшите светове, се събират излишъци, те слизат временно в човешкия свят, дето оставят излишъците си и пак си отиват горе, Като знаете това, не се оплаквайте от страданията. Те са път, по който слизате в нисшите светове, да оставите своите нечистотии. Като се освободите от тях, пак ще се качите горе. Такъв е законът на необходимостта. Това е философията на страданията.
Сега, вие очаквате да дойдат отгоре да ви вземат и с колесница да ви заведат на небето. Там да ви пеят, свирят, да ви забавляват, без да искат нещо от вас. Вие мислите, че и там може да се жените, да имате деца, къщичка. Хубаво е това, но за земята. Да се ожениш, това значи, да си вземеш белята. Не е лесно да се справяш с жена, с деца. Нямам нищо против женитбата, но и жената, и мъжът трябва да бъдат съзнателни. Искаш да пишеш една книга. И това е беля. Като излезе книгата на бял свят, хората ще започнат да те критикуват. Ще се чудиш, как да се справиш с тази критика. Изобщо, духовните хора много бързат. Например, и вие искате външните хора да видят вашите гимнастики. С какво ще се похвалите: с музиката ли, с начина, по който ги играете? Има смисъл да представите упражненията пред софиянци, но когато се хармонизирате. Като правите упражненията, вие не мислите. Движенията ви трябва да бъдат под контрола на вашата мисъл и воля. Само тогава ще бъдете господари на себе си и на своята съдба. Има смисъл да правите упражненията, ако придобивате нещо от тях. Каквото придобиете, това се отнася до вас. Едни правят упражненията бързо, други ги правят от страх, от задължение. Стани сутрин рано, направи съзнателно упражнението заради Бога и заради себе си. Като играете музикалните упражнения, избирайте си за другар този, с когото си хармонирате. Ако не си хармонирате, или се смущавате, не трябва да играете заедно.
Казвам: Ако в окултната школа не можете да преустроите тялото си, вашите ръце, крака, лице, нищо не придобивате. Ако не можете да преустроите вашите мисли, чувства и постъпки, нищо не придобивате. Защо ви е тогава училището? Защо ще служите на Господа, ако нищо не придобивате? При това положение, и на небето да отидете, ще бъде също като на земята. Това е все едно, да ожените дъщеря си и да отиде в дома на своя възлюбен със същите недостатъци, каквито имала в бащиния си дом. Бащата пита за дъщеря си: Как е сега дъщеря ми? – Спи много, огън не може да клади; не знае да готви и пере. – И у нас беше същото. За да не се

уморява, ние я освобождавахме от тези задължения. Значи, не се е изменила. Каквато е била при баща си, такава е и при мъжа си. – Каквито сме при Бога, такива ще бъдем при ангелите; такива ще бъдем и при хората. Трябва абсолютно да измениш живота си. Да живееш така, че да задоволиш Господа. Каквото и да правиш: Молиш ли се, учиш или работиш, всичко прави за Господа. Кажи си: Всичко за Господа! Вземеш стомната, отиваш за вода и си казваш: Защо ще ходя за вода, защо ще си хабя времето? На какво съм заприличал? Свършил съм гимназия, университет; за мене ли е да нося вода? Значи, ако вземеш стомната да донесеш вода, ще накърниш достойнството си. Ако вземеш цигара в устата и пиеш бира, вино, достойнството ти ще се повдигне. Така не се мисли. Като ви наблюдавам, виждам, че сте станали обикновени хора. Затова и песните, и гимнастическите упражнения – всичко сте довели до изглаждане. Така сте ги изгладили, че аз сам не мога да ги позная. Не се свири, нито се пее така. Тъй както са дадени упражненията, гимнастиките, в тях е вложен дълбок смисъл. Не спазвате ли този смисъл, нищо не можете да постигнете. – Ама ние сме дошли да служим на Бога. – Вие сте Му служили досега, но трябва да Му служите по нов начин. Да изпълните Неговата воля без никакво противодействие. Да изпълниш Божията воля, това значи, да живееш разумно. В изпълнението на Божията воля влизат три елемента: любовта, мъдростта и истината. Значи, ще работиш с любовта, ще работиш с мъдростта, ще работиш с истината. Без тези добродетели, човек няма никаква цена. За онзи, който не е изпълнил Божията воля, и сам Бог ще каже: Дайте му два долара и го пратете на земята, да се учи.

Т. м.

45. Лекция от Учителя, държана на
26 юли, 1933 г. София. – Изгрев.

1933_07_28 Обикновена и необикновена мисъл
лекция пред специалния клас

ОБИКНОВЕНА И НЕОБИКНОВЕНА МИСЪЛ

Размишление

Каква е разликата между обикновената и необикновената мисъл? Понеже мисълта може да се уподоби на умствено хранене, мога да ви запитам: Каква е разликата между обикновеното и необикновеното ядене? В необикновеното ядене турят неща, които в обикновеното не турят. Каква придобивка имате от обикновеното ядене и каква – от необикновеното?

Често вие говорите за вашето разбиране като за мярка. Това не може да бъде. – Защо? – Защото обикновеното разбиране не може да бъде мярка на нещата. Под „мярка“ разбирам постоянното в човека, което никога не се мени. Това е постоянната точка, постоянното място, от което можем да се ориентираме. Такива точки са, например, полюсите, както и екваторът. Колко екватора има земята? – Един. – Колко полюса? – Два. – Защо няма два екватора? Много просто, има два полюса. Те са два, а екваторът – един. Що е екваторът? На какво е граница? Екваторът е съединителна линия, дето се уравновесяват енергиите на земята. Той е място, дето енергиите най-много бушуват. Всички престъпления, всички добри неща стават на екватора. Значи доброто и злото стават на екватора. Там се намират най-свирепите животни, отровните змии. Търсите ли доброто и злото, ще ги намерите на екватора. Значи екваторът е зона, дето се уравновесяват енергиите. Съвременните хора не са господари на екватора. Сегашната култура се развива на умерения пояс. Тя не е култура на екватора. Колко далеч сме от екватора? – София се намира на 42 градуса северна широчина. Ти имаш отношение към екватора, ако го разбираш. Восъкът, поставен в тропическа област, веднага се стопява. Така и някои от вашите мисли изгубват своето състояние. – Защо? – Температурата, при която се проявяват, е висока.

Като говоря за екватора и полюсите, искам да ви обърна вниманието към вашия вътрешен живот. Вие още не познавате този живот. Хората се раждат и умират, без да разберат своя живот. Те минават през различни състояния – приятни и неприятни. Идеалът на хората е да забогатеят. Те мислят, че ще отидат в онзи свят, фантазират си, но как става това, не знаят. Все пак знаете нещо, но то е толкова малко, че не ви задоволява. Има две неща, за които хората са невежи, а именно: никога не могат да си представят абсолютно малкото, нито абсолютно голямото. Те са две величини, за които нямаме понятие. За тях имаме някаква представа, но какво са всъщност, не знаем. Казваме, че слънцето е много голямо, а го

виждаме малко. Ние го виждаме милиони пъти по-малко. Микробата, която с просто око не се вижда, за да я видим, трябва да се гледа под микроскоп. Защо слънцето, толкова голямо тяло, ни се вижда толкова малко? Аз не искам вие да разрешите този въпрос. И най-великите философи не могат да го разрешат. Радвайте се, че и най-големите философи и адепти, в случая, са невежи като вас. И те нищо не знаят по този въпрос. – Защо да не знаят? – Ами защо трябва да го знаят? Да допуснем, че ти знаеш колко пари има един банкер. Какво придобиваш, ако знаеш точно колко пари има той в банката? Ти се интересуваш от това, защото искаш да вземеш пари от него. Интересуваш се от някой извор на планината. – Защо се интересуваш? Защото искаш да вземеш нещо от него. Ако нямаш отношение към извора, нямаше да се интересуваш от него. Ако ние се интересуваме от известна област или от известен предмет, то е, защото сме заинтересовани от него. Не мисли, че ако се интересуваш от нещо, е користолюбие.

Казваш: „Трябва да се говори Истината, заинтересован съм от нея“. – Що е Истина? – Никой не знае какво е Истината. Ние знаем само едно: Дето се яви Истината, тя всякога освобождава. Тя освобождава и човека. Защо го освобождава, не знаем. Обаче дето влезе Истината, тя внася ред и порядък навсякъде. Какво нещо е Любовта, също не знаем. Ние познаваме едно качество на Любовта: Дето се яви тя, явява се и животът и носи нещо хубаво и приятно.

Вие разполагате с малко знания и от тях искате да придобиете много. Това е задача с много неизвестни, каквито математиците решават. Например, един учен математик иска да съгради нещо. Първо, той си прави сметка колко материал ще му трябва и колко пари. Това са три неизвестни: x, y, z. Ако той не реши неизвестните и не ги тури на място, не би се занимавал с тази задача. Когато казваме, че мислим върху даден въпрос, ние сме заинтересовани. Казваш, че от нищо не се интересуваш. – Как не се интересуваш? Като ставаш от сън, ти се интересуваш от яденето. И друг казва, че от нищо не се интересува, а търси пари. Трети се интересува от религиозни въпроси. Защо му са тези въпроси? Защо се интересува от тях? За да научи що е Господ, що е рай. Като умре, да знае тези неща. – Щял да умре! Той говори за неща, които не знае. Какво нещо е смъртта, не знае, а за смъртта говори. Знае какво е да живееш, а не знае какво значи да умреш. Спряло му сърцето! Умряла ли е воденицата, като спре? Така не се разсъждава. Като спре сърцето, казвате: „Свърши се всичко“. Воденицата спряла. Пуснете вода, и воденицата ще започне да работи, да мели брашно.

Да говориш за живота и за смъртта, без да знаеш какво са те, това са

приказки от „1001 нощ“. Така и в някой роман авторът изнася живота на своя герой, поставя го в различни положения: той се мъчи, страда. Авторът взима един престъпник, като Жан Валжан, описва живота му, поставя го на различни изпитания, докато в него се яви желание да не върши вече престъпления, да тръгне в правия път. Друг автор пък ще вземе за герой някое малко дете, което иска да стане велик човек – музикант, художник. Като четеш романа, в тебе се явява желание да станеш като героя на този роман. Щом се роди човек на земята, природата има някаква цел. Щом те викат на гости, каква цел имат? – Да те угостят. Защо те викат на театър? Да видиш една пиеса. Защо те викат на църква? – Да чуеш една служба, или проповед.

Сега ще изнеса един практически пример. Представете си, че всеки от вас носи по едно въже. – Защо му е въжето? – Трябва му за нещо. С въжето ще извадиш вода от кладенеца. Ще вържеш кофата с него и ще я изтеглиш. Минаваш през реката с кон, който водиш за въжето. – Какво трябва да бъде въжето? – Здраво. Ако не е здраво, ще издържи ли кофата, като я пущаш в кладенеца? Ако въжето не е здраво, като се дърпа конят, то ще се скъса. Вашият идеал уподобявам на въжето. Ако при усилията ви за постигане на вашия идеал се скъса въжето, какво ви ползва то? Идеалът не трябва да се къса.

Защо се учи човек? Ще кажете, че човек се учи, за да изкарва по-лесно прехраната си. – Каква е целта на сегашното учение? – Посвещението. То ще дойде отпосле. – Кога се посвещава човек? – Когато се научи да се въздържа. Не можеш да посветиш един човек, който обича да яде. Как ще го посвещаваш? Той казва: „Дай ми ядене! Не ми трябва посвещение. Като се нахраня добре, ще ти кажа какво е яденето, дали е добре сготвено“. Аз оставям този човек пред хубавото ядене, да се нахрани добре и да усети тежест. Той ще каже: „Хубаво беше яденето, но тежко ми стана“. Аз зная, че след това той ще започне да мисли. Какво ще мисли? – Че трябвало да яде по-малко.

Викат те някъде, предлагат ти злато и казват: „Вземи си, колкото ти трябва“. Ти едва можеш да носиш 20 килограма товар на гърба си, но понеже си лаком, взимаш 40 килограма. Мислиш си, че ще намериш някой да ти носи товара срещу известно възнаграждение. Закон е: Нямаш право да търсиш хора, които да носят твоя товар. Сам ще го носиш. Има един свят, дето срещу никакво възнаграждение не можеш да пренесеш товара си от едно място на друго. Да носи друг твоя товар, такова нещо в природата не съществува. Яденето е мярка. Ако аз ям и ти ядеш, кой от двамата ще се ползва от яденето? Никой не може да свърши работата на другите. Има една работа, която всеки сам трябва да свърши. Пръв ти се

ползваш от резултата на работата. Другите се ползват косвено. Дръжте в ума си следната мисъл: Сегашните ви възгледи трябва да се преобразят, но това не става с една лекция, нито в един ден, нито в един месец, нито в една година, нито в един живот. Обаче има една практическа страна в живота, тя е следната: Ако окото ти се напраши, прахът трябва да излезе. Остане ли в окото, ще ти причини ред пакости. Това не става изведнъж, а постепенно. Вървиш по пътя, закриваш окото си, но може да паднеш и да си счупиш крака. Като се занимаваш с окото си, можеш да се спънеш и да си напакостиш. Ето защо, спри се на пътя, докато изчистиш окото си. По кой начин може да извадиш праха от очите си? Всички имате такъв прах. Често се прашат очите на човека. Ставаш сутрин от сън неразположен. Това е прахът в очите ти. Казваш: „Днес не ми се работи, не ми се учи, не съм разположен“. – Прах има в окото ти. Щом си неразположен, ти търкаш очите си. – Прах има в тях. Ако извадиш праха, лесно ще смениш състоянието си. Ако не можеш да го извадиш, ще мислиш как да се освободиш от него. Ти не можеш да медитираш. Медитацията е съвсем различно нещо от мисълта. Човек мисли по нямане на работа. Но той медитира, защото е нужно това. Намерете положителната страна на медитирането, а също и на мисълта. Като мисли, човек трябва да бъде безкористен. Като мисли за Бога, трябва да се освободи от користолюбието. Всъщност човек мисли за Бога, за да придобие нещо. Така мисли и за баща си. Защо търсиш Бога? Защо търсиш майка си и баща си? Защо търсиш учителя си? Безкористно ли е това? Под „безкористие“ разбирам, когато отношението на нашата мисъл към живите същества е незаинтересована. Когато мисълта е крива, тогава никакво отношение не съществува. Не че мисълта, сама по себе си, не е права. Например, отиваш при една чешма, имаш желание да се запознаеш с нея, т.е. да си налееш вода. Има ли нещо криво в тази мисъл? Като си наливаш вода, ти искаш да извадиш крана на чешмата, или да разрушиш формата ѝ. Там е лошото, там е твоята крива мисъл. Че си взел един или повече литри вода, това не е лошо. В това няма никакво престъпление. Цял ден поемаш въздух, употребяваш го за нещо. Има ли в това някакво престъпление? Това са теоретични работи. Казваш, че не можеш да пееш. – Можеш да пееш, но трябва да се опиташ. Човек може всякога да пее. Ако искаш да те назначат учител по музика или пеене, трябва да бъдеш готов всякога да пееш или да свириш. За всички има работа.

Кое е същественото в живота? Знайте, че вие идете от един свят, който сте забравили. Отношенията в този свят са постоянни. Вие сте взели известно задължение: да свършите една работа на земята и като се върнете, да докладвате горе какво сте свършили. Обаче като сте дошли тук, вие сте се предали на ядене и пиене и сте забравили задължението си. Вие сте

загубили бележките си и сега се намирате в чудо. Забравили сте защо сте дошли. Че сте дошли, знаете, но защо и за какво, не знаете. Нито един от вас не знае защо е дошъл. Може ли да си спомните защо сте дошли? Някои ще кажат, че са дошли да живеят, други – да учат. Ако не знаете, по-добре мълчете. А може и да пеете. Сега ще пеем. За да не губим времето, ще пеем. (Учителят свири.) Какъв е този тон? (– „Ла.“) – Вземете този тон. (Учителят свири и пее: „Ставай рано, не дреми и не се потривай“.) Кажете ми три думи в поетична форма. Да вземем изречението: „Здрав ти бъди!“ Здравето има високи вибрации.

Здрав ти бъ-ди, ми-съл све-жа ти но-си.

(Учителят пее и свири, взима високи тонове. Пее: „Здрав ти бъди, мисъл свежа ти носи“.)

Според сегашните ви понятия, мисълта свежа трябва да бъде по-високо, но като се пее, постепенно слиза. За да бъде мисълта свежа, трябва да вървиш нагоре. Тогава мисълта ще бъде свежа, без да искаш. Като слизаш надолу, за да запазиш същото състояние, мисълта ти трябва да бъде свежа. Нагоре, това е естествено. Изгубиш ли свежестта си, иде слизането. Кое е по-добре: да държиш свежа мисъл, или да носиш свежа мисъл? Ако вървиш умерено, образува се магнетично състояние. Ако непрекъснато вървиш, изпадаш в хипнотично състояние. За да се освободиш от него, трябва да измениш посоката на движението. При това състояние образува се дисонанс. Той е необходим, за да се измени посоката на движението. Без него посоката не може да се измени. Пеенето е форма, която изменя енергиите и дава нова насока. Цигуларят, като свири, трябва да знае как да изменя теченията в природата. Без да знае, той дава насока. Някога пееш една и съща песен. Това е еднообразие, което причинява страдания. Никога не подържай страданието! Сърби те някъде, и ти се почесваш. Не се почесвай много пъти. Можеш да се почешеш най-много три пъти. След това промени мястото.

И тъй, не се задържайте дълго време в едно и също състояние, защото ще си причините неприятности. Казвате за нещо: „Тази работа няма да я бъде!“ Като кажеш така три пъти, повече не я повтаряй. Ако една работа не става по един начин, никой не те заставя да стоиш на същото място. Иди на друго място, промени начина. Искаш да вдигнеш един камък. Мъчиш се, пъшкаш, не можеш. Промени мястото, иди на друга страна, и оттам го вдигай. Ако намериш удобно място, не търси друго, оттам вдигай камъка. В природата има доста камъни. Дето можеш да извадиш един камък, там стой. Приложете този закон във вашия ум, понеже всеки ден

имате неуспехи. Малкото дете се сърди на майка си, плаче. Тя дойде при него, погали го. То не иска да го милва, не иска нищо да чува. Майката знае слабото му място. То иска ябълка. Като му покаже една ябълка, то си отваря очите. Като му покаже 2–3 ябълки, то се усмихва. Ябълка трябва на детето. Колкото да е малко, то дава вид, че нищо не иска. Щом види ябълките, веднага отстъпва. Прегръща майка си, и въпросът се свършва. И ние сме такива малки деца в живота. Ти се сърдиш и каквото си взел, не искаш да го дадеш. Казваш: „Защо да го дам?" – Ще го дадеш! Правилни отношения ще имаш. Казваш за себе си: „Аз никога няма да направя така". – Не казвай, че няма да го направиш. Под „няма да направя това" разбираме, че няма да го направиш в изопачена форма, но ще го направиш, както природата изисква. Ще поемаш въздуха и ще го изпущаш. Такива два процеса има и в мисълта. Възприемеш една мисъл, обработиш я и после я изпращаш в пространството. От 100 мисли една ще задържиш за себе си, а 99 ще пуснеш в пространството. Вие, като приемете една мисъл, увлечете се в нея и там оставате. Забравяте, че имате още 99, които трябва да изпратите в пространството. Там е вашата грешка.

Хвани една мисъл, пусни я да си върви; хвани втора, трета, пусни и тях. Като дойде стотната, задръж я. Всяка мисъл, която минава през тебе, не е твоя. Една е твоята мисъл, нея ще задържиш. Как ще я познаеш? Имаш известно състояние, известна мъчнотия. Мислиш по един, втори, трети начин. През тебе минават много мисли. Това са 99-те мисли. Като дойде последната, твоята мисъл, светне нещо в ума ти и казваш: „Разбрах тази работа". Тази мисъл, която разрешава въпроса, е твоята. После, изпаднеш в друго противоречие и пак минаваш през същия процес. Онази мисъл, която ще разреши в тебе второто противоречие, не е същата. Някога мислиш какво да кажеш на човека. – Зависи какъв човек ще срещнеш. На болния ще кажеш да пее. Здравият, и без да му кажеш, пее. Ако болният не пее, ще влоши състоянието си. Той трябва да пее, за да оздравее. – „Защо трябва да пея?" – За да не умреш, да не осиромашееш, да не станеш невежа. Следователно избери си една дума и я пей. Казваш за нещо, че няма да го бъде. Кажи: „Ще го бъде!" Кажи и пей тези думи. На всяка отрицателна мисъл ще поставиш положителна. Процесите в природата не са механични. Вижте как се гради къща. Може ли с един удар на чука да съградиш къща? Също така и с една мисъл не можеш да постигнеш желанието си. Една мисъл и един удар не разрешават въпросите. Усилия са нужни! – Как ще постигна желанието си? – Ще намериш начин. Кажи три пъти: „Ще го бъде!" (Учителят пее: „Ще бъде тъй, както аз не зная".) – „Ама беден съм." – И при беднотията ще го бъде. – „Болен съм." – И при болестта ще го бъде. – Кога? – Когато му дойде времето. – Де е вашата погрешка? – В бързането. Ще го бъде, когато му дойде времето. Вие очаквате да стане утре. То е днес, откак изгрее слънцето, докато залезе. Ще

го бъде, от изгрева на слънцето, докато залезе. Щом отлагаш за другия ден, мисълта се изменя. Ти не вървиш вече в правия път. Кажи: „Още днес ще го бъде. Днес мога да стана философ. Днес мога да напиша това, което мисля“. Чудни сте! Не е въпрос да напиша една книга; важно е тя да мине през мисълта ми. Това е написване. Написал съм я, но не съм я превел, т.е. сложил на книга. Да напишеш нещо на книга, това значи да го преведеш. В един ден можеш да го напишеш, но ще ти отнеме 10 години, докато го преведеш. Всеки философ пише за един ден, а превежда с години. Материалът на мисълта трябва да се преведе.

Мнозина искат да имат успех в живота си, но още си служат със старите методи. Те искат да бъдат силни, да учудят света със своята сила. За да проявят такава сила, те трябва да са подготвили тялото си. То е все едно, искаш някой да ти говори, а ти си неразположен. Следователно невъзможно е да бъдеш силен при слабо тяло. Същото е за разположението. Окалял те някой и след това иска да ти говори нещо, да те морализира. Каквото да ти говори, ти постоянно ще мислиш за калта, как да се очистиш. Друг е въпросът, ако дойде някой и започне да те чисти. Той те чисти и ти говори. Ти си готов да го слушаш, защото виждаш желанието му да те очисти. След това ставаш весел, разположен, готов да слушаш този човек. Учете се лесно да сменяте състоянията си, защото успехът ви зависи от доброто разположение на духа. Имаш известен недъг, но си работник, от тебе искат да свършиш някаква работа. Ти работиш и постоянно мислиш за своя недъг. Ставаш нервен, сърдит и вместо да задоволиш господаря си, ти го настройваш против себе си. Какво печелиш от това? Твоят недъг е калта, която виждаш на дрехата си. Не се сърди на никого, но я изчисти. Защо не си помогнеш сам? Че някой те нарекъл невежа, ти се сърдиш и на всички разказваш за това. Не се сърди на този човек, но си кажи: „Днес съм невежа, утре ще стана учен. Имам всички условия да уча и да придобия знания“.

Казвам: Когато някой ви обиди, не се оплаквайте на другите, не разнасяйте калта вън от вас. Обидата е кал, която всеки сам трябва да изчисти. Някой ти ударил две плесници – не говори на никого за това. Един зъболекар лекувал болните си с бой. Като дойде болният, той му удрял три плесници и му казвал: „Хайде, върви си!“ Болният се чуди какъв е този лекар, но като излезе вън, вижда, че болката изчезнала и челюстта му наместена. Питам: Ако трите плесници наместват челюста на болния, не са ли на място? Ти седиш, мислиш, че си учен, че много знаеш и нищо не работиш. Дойде някой при тебе и ти казва: „Голям простак си ти“. Веднага скачаш от мястото си и казваш: „Аз ще ти дам да разбереш кой е простак, аз или ти!“ Започваш да мислиш, да учиш, искаш да му докажеш, че не си прост човек. Какво направи този човек? Той те удари три пъти, и ударът дойде

на място – оправи кривата ти мисъл. Като знаете това, приемайте ударите с благодарност. Всички удари, които съдбата налага на човека, са на място. Те изправят нещо изкривено в него. Казваш: „Нещастен съм, светъл ден не съм видял в живота си“. Това е хипербола, от която трябва да се освободиш. Слънцето всеки ден изгрява, а ти казваш, че не си видял светъл ден. Това не е верно.

Какво заключение ще извадите от всичко казано досега? Искам вие сами да извадите заключението. Много естествено, аз съм напълнил торбата ви, и вие трябва сами да я вдигнете. Ако я вдигна аз, тя е за мене.

Дръжте в ума си следните правила: Живот без Любов е живот на великите несрети. Живот без знание е живот на великите изненади. Живот без Истина и свобода е живот на великите ограничения.

От днес ще имате ваканция за 1–2 месеца. През това време извадете всички правила и по-важни мисли от лекциите, които съм ви говорил през годината. Като работите по този начин, вие ще придобиете вътрешното, истинското знание.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

42. Лекция от Учителя, държана на
28 юли 1933 г. в София, Изгрев.

1933_07_30 Който направи небето и земята
неделна беседа

КОЙТО НАПРАВИ НЕБЕТО И ЗЕМЯТА

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще ви прочета най-късия псалом – сто трийсет и четвърти.

„Духът Божи“

Ще взема само последните четири думи „Който направи небето и земята“. Онзи, който е направил небето и земята, и досега е неизвестен. Строго научен въпрос: направил ли е Вселена, или вечно съществува. Две мнения съществуват, но може да четете в книгите. Едните поддържат, че е направен, а другите, че е вечно съществуващ. И едното, и другото е вярно. Ще ви приведа един парадокс. Едно ядене е за предпочитане пред хиляди хубави обещания, които няма да се реализират. И хиляди обещания са за предпочитане пред едно ядене, което ще те отрови. То е една обстановка на човешката мисъл. Когато хората казват, че мислят, при известни условия може да мислят. Здравият човек мисли по един начин, болният мисли по друг начин. Сиромахът мисли по един начин, богатият мисли по друг начин. Ученият мисли по един начин, неукият мисли по друг начин. Добрият мисли по един начин, лошият мисли по друг начин. Всички хора при разни условия мислят различно. Всеки човек, в каквото състояние се намира, неговата мисъл съответства на онова негово вътрешно състояние. Но трябва да се определи какво нещо е мисълта.

Туй, което хората наричат мисъл, то всъщност не е мисъл. Да близнеш само една капка водица, това не значи още, че ти си се запознал с водата. Само водата, която утолява твоята жажда, може да усетиш каква е нейната сила. Ние говорим за човешката мисъл, без тази мисъл да произведе този ефект и ония процеси, които мисълта е в състояние да създаде. Единствената творческа сила в света, която има най-голяма мощ, това е мисълта. То е външната страна на онова, което е неизменно в света. Целият външен материален свят е израз на една велика мисъл, която съществува зад този свят. Попитайте някого къде седи тази сила. Питам, когато някой съвременен музикант напише някое музикално творение, откъде го е взел, де седи това музикално творение. Той го е измислил. Целият оркестър свири и вие казвате – свири отлично. Отде дойде туй съчетание на тоновете. Казвате – той го е измислил. Но той е турил само известно съчетание.

Допуснете, един българин, който нищо не разбира от музика, иде в странство, дойде да организира българската музика според западното пеене. Измислил ли е той начина на хармонизирането? Не, той го е взел отнякъде. Българите казват, че имали песни. И те ги взеха отнякъде, взеха индуски, египетски, и те ги взеха от предшестващите народи. Според мене хората изгубиха първата музика, която съществуваше на земята. На земята имаше една велика музика. Хората имаха една музика, която изчезна. Сега едва им е останало нещо. Сегашните хора не познават тази музика. Има едно деградиране на музиката. Мислим, че сме изследвали нещо. Ние едва започваме да изучаваме остатъците от музиката. Или другояче казано, тази раса живее някъде на земята. Ако ме попитате къде живее, аз ще ви дам отговор. Ако ме попита една мравя къде живее човек, аз бих ѝ казал: „Където ти живееш.“ Една мравя няма понятие за човека, тя и не подозира.

Ако влезете в мравешкия свят, те са големи философи. Имат голяма тактика, може да се гордеят в едно изкуство, те са го знаели, преди хората да го знаят. Ако идете при пчелите, преди хората да знаят, пчелите са знаели това изкуство, хората сега започват да правят мед. Пчелите преди хиляди и хиляди години преди човека знаеха как да произвеждат мед. Каква гениалност имат пчелите, че в един кошер от 40–50 сантиметра живеят 50–60 хиляди жители. Де може да съберете 50–60 хиляди хора в такова място? И при това такава чистота, такъв порядък, после поддържат еднаква топлина от 22 градуса. Нямат кухня, помии, такива работи нямат. Вие казвате – това са пчели. Ние по отношение на чистота не сме дошли на уровена на пчелите, до чистота, която пчелите имат. В някои отношения са по-напред. Само искам да ви покажа едно съотношение.

Ние сме се много индивидуализирали и мислим, че ние сме единствените най-умни същества на земята. Аз казвам така, единствените най-глупави същества, които съществуват на земята, са хората. И туй е вярно, че са най-умни и най-глупави. Туй, което хората вършат на земята, това и животните не са го вършили никога. Тия глупавите растения даже не са го вършили. Дори водата, която е по-глупава, никога не е направила толкоз безобразия, които човек е направил. Дето мине, водата ще направи пакост, ще направи и добро. А пък човек, дето мине, дето стъпи кракът му, трева не никне. Туй е малко преувеличено. Преувеличени работи има. Човек по някой път трябва да ги смича.

Един американски проповедник обичал да преувеличава нещата. Имал туй чувство. Малко хора се срещат, които говорят истината. Не че не иска да каже истина, но или ще преувеличи, или ще намали, но и двете неща са противоположни. Този проповедник обича много да преувеличава, та

слушателите не вярвали. И той бил недоволен. Имал той един приятел, комуто казал: „Когато ме видиш, че преувеличавам, ще покажеш пръста си.“ Един ден проповядвал една проповед за Самсона, че хванал 300 лисици, на опашките на които турил свещи, които запалил, и така запалил нивите на филистимците. Но опашките на тия лисици били три метра дълги. Приятелят му показал пръста си. „Виждат ми се три метра дълги опашки много дълги.“ Навежда той друг автор, че казал, че са два метра и половина. Онзи пак му показал пръста си. „Това ми се струва, че не е намясто.“ Навежда друг автор, че казал, че са два метра и половина. Онзи пак му показал пръста си. И най-после идва до един метър, до половин метър. Казва: „Не смалявам вече повече.“ Има една опитност в света, която повече не може да смалим. До известно време не можеш, но при известни условия невъзможните неща стават възможни.

Че наскоро, мисля, по-миналата година се даваше един пример в Южна Америка. Двама паралитици лежали в болницата. Лекарите казали, че нелечима е парализата. Но един ден влиза в болницата една боа през прозореца в стаята на тия двамата паралитици и те като я видели, се намерили на улицата отвън. Невъзможното за лекарите, беше възможно за боата. Преследвали тази боа, и тя се скрива при тях. Те казали: „Благодарение че влезе тази змия, че ние се изплашихме.“ Сега туй още не дообяснява нещата.

„Онзи, който създал небето и земята.“ Под думата небе всякога трябва да разбирате туй великото, мощното, разумното в света, върху което се гради всичко хубаво и красиво. То е небето. Под думата земя се разбира обикновеният, материалният живот с всичките промени, култура, еволюция и т.н. Под думата земя разбираме чистата материя, която минава от една форма в друга. Онова незнайното наричат дух, който хората отричат. Не може да отречеш това, което не знаеш. Можеш да отречеш туй, което знаеш. Туй, за което нищо не знаеш, как ще отречеш. За да отречеш едно нещо, ти туряш друго на неговото място. Това е законът на отричането. Не е да поддържаме мнение. Имаме право да поддържаме каквото и да е мнение в света, но никога не може да изменим порядъка, който съществува.

Под думата мисъл разбираме, че зад съвременния материален свят седи една мощна мисъл. Някои турят в името на едно същество, някои турят в името на много разумни същества, на които мисълта е съгласувана в едно. Как, по какъв начин, отде се е добила, никой не знае. Някои мислят, че първоначално е дадено откровение. Човек може да достигне известно положение, когато пред него може да се открият известни тайни. Защото, когато се отрича Божественото Начало, хората имат съвсем груба идея.

Мислят, че Бог мяза на човека, понеже мислят, че човек е направен по образ и подобие. Неговото лице е образ, подобие на неговата мисъл. Следователно по неговите ръце, по неговото лице, по неговото тяло съдим, човека не го знаем.

Когато се разгадава характера на човека, веднага си съставяме понятие, какво нещо е човек. Ако вие снемете кожата на човека и отворите неговия мозък, видите човека без кожата, видите това, с което оперира, то е страшна работа. Ако извадите мозъка от гръбначния стълб, нервната система представя една змия с такава голяма глава, че е страшно чудовище. Онази змия, която изкуси Адама и Ева, е в човешкия гръбначен стълб и в главата му. Ние бягаме от онзи дявол, който живее в нас, както негърът, който носи своята чернота. Ние не сме отговорни за това, когато човек иска да създаде жилище, когато влезе някоя микроба в нашето тяло. Човек не е отговорен за онези последици. Тия микроби съществуват, влизат и в човека и не искат да знаят. Някой път загнездят се в неговите дробове, някой път загнездят се в неговия стомах, загнездят се в неговите мускули и започват да го измъчват.

Какво трябва да прави разумното същество при тия неразумни същества? В същото време се полага пост, трябва да пости, да гладува. Някои искат да постят, за да си изкупят греховете. С пост греховете не се изкупуват. Постът е само за усилване. Мозъкът е електрическа батерия, свързана с космическия свят. Човек, за да бъде здрав, непременно трябва да има достатъчно енергия от този космически свят, за да се брани. Мозъкът е създаден като оръжие, да се браниш от всички врагове, които те заобикалят. Следователно, ако твоят мозък е здрав и силен с електрическа енергия, заболи те кракът, ще съсредоточиш ума и всичките бацили изгони навън. Заболи те коремът, ще насочиш всичката електрическа енергия в корема. Сега човешкият мозък няма никаква енергия. Когато човек стане нервен, липсва му електричество. И тогава учените хора са дошли до твърдението: когато у човека се образува голяма сухота, човек започва да говори грубо, рязък е гласът му. Не е лошо да говориш така, но това показва, че има малко вода в твоя организъм, малко влага има, малко мекота. Щом влезе водата, ще се прояви, една сила има човешкият характер. Това е магнетическата сила в човека, която е свързана с електричеството. Следователно, когато функционира електричеството в тебе, трябва да функционира и магнетизмът, за да може резултатите, които си добил чрез електричеството, да останат постоянно у тебе.

Та казвам, ние, съвременните хора, сме изложени на много болести и не само туй, но какви терзания. В едно управление вземете – анархисти, комунисти и какви ли не, започват дрязги между тях, преследвания,

детективи, заговори правят да убиват този, онзи. Държавата следи. В училищата учителите имат известни мерки, известни правила. Някои ученици не се учат. В църквата имат правила, ред и порядък, някои не следват тези правила. Навсякъде хората се терзаят от туй, което някой път не съществува. Ако хората мислеха право, работите много лесно щяха да се свършат. Онзи, който знае, може да направи работата за една минута. Онзи, който не я знае, и цял ден може да употреби. Той ще мисли как да тури един винт на един часовник. Като го тури, казва: „Измислих как се туря винтът.“ То е лесна работа, ако знаеш, ще вземеш винта, ще завъртиш и ще свършиш за една минута.

Сега съвременните хора трябва да им се казва, че човешката мисъл има влияние. Тук веднъж в едно учреждение в София служещите искали да се подиграят с един техен колега, който казвал: „Мене не ми влияят човешките мисли.“ Четирима души се надумали да го срещнат един след друг: единият на вратата, другият на стълбите и третият горе. Първият го среща и му казва: „Какво си пожълтял, не ми се виждаш да си добре.“ Вторият го среща и му казва: „Виждаш ми се, като да си трескав.“ Третият му казва същото. Четвъртият пред стаята му казва: „Ти съвсем си заболял.“ Той казва, че никак не се чувства добре, че го боли коремът. Отива при началника и иска отпуска. Началникът му дал отпуск, но накарал четиримата негови колеги да свършат неговата работа. После му доказали, че внушението работи в света. Работи навсякъде. Някой път иска той да помогне, но иска той да даде временен съвет. Той казва: „Ако вие не бяхте повикали мене, отиваше животът.“ Той иска да покаже, че този човек е, който ще го спаси. Казва: „Работата е много сериозна, никакви лекарства не помагат, много сериозна работа.“ Проповедниците държат същата тактика. Те не искат да помагат на хората, които показват лошия живот.

Истинската философия е: никога не говори за злото. Колкото се може, по-малко говори за злото. Който иска да бъде здрав, за злото и дума да не става. Че става, няма какво да го признаваш, мисли повече за доброто. Злото определям като кал, дето нищо не расте, всичко гние и се разваля. Туй, което разваля, е злото. Какво нещо е доброто? Туй, в което всичко расте, живее и продължава живота, имаш всичките условия, при които може да постигнеш всичко, което желаеш. То е доброто. Такъв е редът в природата. В природата това е право, даже чрез закона може да ви приведа примера.

Преди години правех един опит във Варна на човешката мисъл. В едно семейство имаше четири момичета. Майката се смееше на най-голямата си дъщеря. Тя не можеше да вземе два верни тона, като че дъска цепи. Казва: „От тебе всичко може да стане, но певица не може да стане.“ Тя

казва: „Не съм родена.“ Казвам ѝ: „Майка ти не разбира, ти можеш да пееш.“ Може, аз виждам, че в музиката този център е развит, после гърлото може да се развие, ако пееш и се упражняваш. Давам ѝ известни правила и след известно време тя можеше да пее по-хубаво, отколкото тези, които бяха учили в училище. Тя певица не стана, но можеше да пее.

Казвам, целият съвременен свят седи в отрицателната страна. Казват: „Обществото отива зле, непоправим е този свят, лоши са хората.“ Че има лошо, има, но като констатираме един лош факт, светът не може да се поправи. Какво трябва да се прави? Да допуснем, че един кораб се разчупва, какво трябва да се прави? Ако има компас, да се вземе. Ако се разчупи този кораб, да се хване всеки за малка дъсчица и всеки да се спасява. Или във всеки параход има лодки за спасяване, тях да вземат. Та в природата всичките мъчнотии, които съществуват в сегашното общество, има един начин, по който ние може да гледаме на работата. Аз се чудя на хората, на големите недоразумения. Например аз съм опитвал. Първоначално казвах на тези, които идеха при мене: „Идете да се молите в църквата.“ Свещениците казват: „Тези лица, макар да идат да се .молят, имат задна цел, да окупират.“ Лошо. Тогава казвам: „Не ходете в църква, молете се отвън.“ Пак лошо. В църквата лошо, отвън – лошо. Казват: „Еди-какви са.“

Наричам добър човек, който е роден добър. А добрият не може да го направиш лош. Роденият човек с дарби, ти на него може да повериш, понеже природата е на негова страна. Онзи, на който Бог дал сила, на силния не може да прекъснеш пътя, понеже Бог е на негова страна. Този човек е носител на божествените закони. Ако ние се явяваме в света и носим всичките наши идеи, нищо няма да допринесем. Ако един човек е носител на божествените идеи общо за цялото човечество, всички трябва да съдействаме, за да се прояви божественото. В божественото няма туй различие, което съществува в сегашния наш живот.

Влезеш в един концерт, ще видите някои богати хора – взели първите места, не разбират от музика. На един симфоничен концерт по 140–150, дори по 500 лева струваха билетите. Някой взел за 30 лева, но слуша по-добре музиката, не слуша по-хубаво отблизо.

Сега религиозните хора искат да бъдат много близо до Господа. Те казват: „Който иде в рая.“ И рая си го представят по особен начин. Светските хора казват: „Всичко е тука, на земята.“ Ако е всичко тука, покажете им отрицателната страна, не само да покажете добрините. Като идете в една държава, идете да разгледате затворите – то е отрицателната страна. Трябва да се покажат и добрите страни, училищата, добрите заведения.

Ще направите един паралел, да видите кое преодолява. Казвам, в София има много повече кръчми, а по-малко църкви има. Повече кръчми има от църкви. Всяка кръчма е израз на една стара култура. Хората мислят, че са излезли от областта на идолопоклонството. Кръчмарите са свещеници, които имат прибори, разполагат с много голяма сила. Който дойде при него, той казва: „Заповядай." Веднага ще даде бонбонче, кисела краставичка, зеле, казва: „Да те почерпя с нещо." Ще се почерпят. Онзи си отвори сърцето и казва: „Дай едно кило." Много умни са кръчмарите. Всички се опиват, кръчмарят остава трезв. Ще кажете – неговата цел е егоистична, нали така. Вземете един проповедник или свещеник, който служи, пари взема. Отнемете всичката материална страна, за да опитате религиозните хора. Аз не искам да им се отнемат, но само да се опитат има ли идея.

Сега в мене седи идеята: аз зная защо хората грешат. За мене този въпрос е решен. Зная и церът кой е и ако не казвам този цяр, аз имам съображения. Когато някой дойде и има цирей, казвам му: „Ела след 4–5 дни." Като ме срещне, казва: „Този цирей стана много голям. Ако така продължава, ще ме умориш." Казвам: „Не бой се. Природата е силна, аз не искам да спъвам природата. Трябва да изтекат някои от тези отрови. Понеже не може да се изхвърлят по обикновен начин и тя ще направи някой абсцес." Умна е, виждам този лекар в природата. Някой казва: „Много ме боли вратът, тупа." Казвам: „Когато тупа е хубаво, когато не тупа, не е хубаво. Ти си ял неестествено. Баща ти, майка ти имат нечиста кръв, сега природата иска да те освободи от нечистата кръв. Казвам – не бой се." Тогава ще му се даде едно наставление. Сегашните лекари имат един метод, който не е съобразен със законите на природата. Те веднага ще режат цирея. Някой път е полезно и рязането, но някой път човек ще си замине.

Преди години иде при мене една госпожа, забира ѝ ръката, подува се, иде при мене да иска моите наставления какво да прави. Казвам: „Като излезете оттук, идете при някой хирург, да ви направи малък абсцес." Завъртяла се на „Опълченска", в един голям трап пада и си удря ръката. Казва: „Втасахме сега." Отива при хирург, той ѝ казва: „Кой ви направи този абсцес, идеален е." Гениално била изстискана ръката през тази дупчица. И за една седмица оздравява. Вие ще кажете, че то е съвпадение на известни условия. Съвпаденията са за невежите хора, а за умните хора съществуват разумни съчетания на нещата.

Та казвам, да вярваме, че Бог създаде небето и земята. Да се роди вътре в нас онази светла мисъл, че при всичкия този тежък живот, който сега минаваме, да знаем, че има един изходен път. В никоя система вие няма да намерите вашето спасение. В която и църква да сте, в което политическо

верую да сте, може да сте англичанин, американец, русин, немец, вие не може да се избавите от лошите последствия на живота. Вие сте осъдени да умрете. Казвате: „Да си поживеем.“ Не се лъжете с един живот, след като се наядете хубаво, да ви обесят на въжето. Не считайте това живот. Предпочитам да ме обесят гладен. Ако ще умра, да умра гладен. Какво разбирате вие под думата смърт? Научно разбират само унищожение на човека. Да умре човек, подразбира един нов живот. Когато дадоха тази чаша на един от великите хора, той каза: „Ако е възможно, да мине тази чаша, Господи, ако не, да бъде твоята воля.“

Питам сега, след като разпънаха Христа, умря ли той. Христос днес живее повече, отколкото преди две хиляди години. Ако днес се яви Христос с тяло, кой човек няма да пита дали е Христос, или не. Но навсякъде неговата мисъл прониква, във всички области на човешкия живот прониква тази мощна мисъл. За нас не е важно слънцето да ни дойде на гости, но за нас е важно светлината на слънцето да проникне навсякъде. За нас е важна светлината и топлината. Следователно за нас не е важен онзи исторически Христос, но за нас е важна онази божествена мисъл, която изтича от него, важна е топлината, която изтича, да дойде и да преобрази света. Ние имаме едно материалистическо схващане за Христа. И досега ако църквата не е направила прогрес, то се дължи на онзи вътрешен спор, който те имат – канонически: дали православната, или католическата църква е права. За какво се борят? Кой вярва по-право. Хубаво, има и друга една страна: кой изпълнява по-добре учението. Не коя църква е по-добра, коя църква е по-права, но коя църква изпълнява учението, коя църква го прилага. Църквата, коя и да е, дали е някоя нова църква, дали е стара църква, ако старата църква изпълнява, добре е, ако новата църква изпълнява, пак е добре.

Сега мисълта, която искам да остане у вас, е: който създаде небето и земята. Бог ти е дал един мозък, едно тяло, в цяла една Вселена, в себе си ти си малък свят. Ако от туй голямото богатство, което Бог е вложил в тебе, ти си недоволен, че те занимават дребни работи, питам тогава, какво очакваш в света. Необходимо е сегашните хора да направят опити. Минало е времето с вяра да се ходи. Понеже вярата е път за знание, ако твоята вяра не носи положително знание, не е един път за знание, следователно ти нямаш вяра. Ако твоята вяра не ти дава знание, туй знание ще бъде полезно за самия тебе. Че ако ти се обезсърчиш от живота и си теглиш един куршум, какво си разбрал? След като свършиш училище, нямаш никакво вдъхновение, не знаят какво да работят. Гледал съм музиканти, знаят същината на музиката, той, като излезе на сцената, не само тук, но и в Америка, музикантът не гледа на първите редове на публиката, но някоя музикална сила, която си хармонира с него. Той свири, но същевременно

има някой да му помага в публиката. Ако няма такива хора в един концерт – да му помагат, концертът всякога излиза несполучлив; когато има няколко души да му помагат, концертът е благополучен.

Законът е такъв. „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз." Дето са двама или трима души, събрани в името Божие, Божията любов и мъдрост и Божията истина, там е силата. Какво е любовта? Туй, което дава живот и освобождава от смъртта. Що е мъдростта? Туй, което дава знание и сила на човека, да го освободи от страданията. Що е истина? Туй, което дава свобода на човека, простор, освобождава го от всички ограничения, в които се намира. Аз разбирам другояче истината. Тогава ние говорим – да намериш някой да те обича. Как ще те обича? Той заспи за осем часа и не мисли заради тебе. През осемте часа какво ще правиш? Този, който трябва да те обича, ден и нощ трябва да мисли заради тебе. Единственото същество, което може да ни обича, което така мисли, то е Първото същество, което създало света. Ако искаш да успееш, трябва да имаш свещена идея, да имаш най-високо понятие за Бога. Като дойдеш до Бога, въпрос не прави. Ако дойде някой да ви пита има ли Господ, или не, какво бихте отговорили? Кажете ми, дали аз съществувам, или не. Аз съм или не съм. Аз, човекът, който съм пред тебе, след 50–60 години няма да ме има. Къде ще бъда? Ако ме попитате туй, което тебе те интересува, аз ще разреша този въпрос.

Не може да се разреши един въпрос без любов. Не може да разрешиш такъв велик въпрос без знание. Не може да разрешиш такъв един въпрос без свобода. Ако ти не си свободен да мислиш, ако нямаш достатъчно светлина, ако нямаш достатъчно живот, че да може да победиш, да познаеш какво нещо е Бог. Трябва да бъдеш силен, да пребродиш цялата Вселена. Един господин ме питаше за Бога. „Кажи ми – казва – има ли Бог, или не?" „Ще ти отговоря – казвам. – В нашата Слънчева система има сто милиона слънца. Във всяко слънце има по десет планети, които съставят месечини. Ти вземи, че посети всички слънчеви системи и като дойдеш, да предадеш познания. След като изходиш тези сто милиона слънца и планети, ела при мене и ще ти кажа, има ли Господ, или няма. Аз сега съм тръгнал на път и аз отивам като тебе, от тази слънчева система се готвя да ида в друга планета." Казва: „Ти сериозно ли мислиш, или не." „Ако си от разумните, сериозно говоря, ако си от обикновените, шега правя. С умните хора – сериозно, с глупавите се забавлявам, шегувам се." Или да обясня. Едно дете, което е недоволно, което майката, виждам, не може да задоволи, това дете не утешава, това дете се налага, сърди се на майка си. Тя му даде ябълка, сърди се, после даде втора, трета, и то се усмихне, вземе ябълката. Въпросът беше само за три ябълки.

Сега ние казваме, че това са детински работи. Ако дойдем ние да разгледаме възрастните хора, ние – учените хора, които сме свършили по философия, по музика, по всяко изкуство, ако попитаме един проповедник защо проповядва, ще каже, че заради Господа. Ако попитате един учител защо учи, ще каже – за народа. Не, не е за народа, то е второстепенно. Ако попитате водата защо тече, ще каже, че иска да отиде в океана. Но тук има неправилен отговор. Тя иска да отиде в океана, за да излезе от него. Ако попитате вятъра защо духа, той, иска-не иска, трябва да духа от високо към ниско.

Съвременните хора мислим, че сме свободни. Онзи, когото карат стражари, той е свободен, докато върви. Като престане да върви, има пъшкане. Онзи, който отива в училище, ученикът, е свободен, когато учи; когато не учи, не е свободен. Свещеникът е свободен, докато служи; като престане да служи, не е свободен. Ти си свободен, докато ядеш; като престанеш да ядеш, не си, като се наядеш, не си свободен. Ти си свободен, докато имаш пари в джоба си. Щом нямаш пет пари, не си свободен, фасонът ти ще се измени. Имаш стотина хиляди лева в банката, може всичко да уредиш. Нямаш в банката нищо и Господ не дава. Да дадеш, ти изключваш вече, мислиш какво ще се прави, казваш: „Тежък е животът."

Това са ред противоречия, всеки може да ги изнесе. Да изнесем противоречията на хората, то си има вътрешна причина. В някои случаи е необходимо да бъдеш богат, в друг случай е необходимо да бъдеш сиромах. В някои отношения необходимо е да бъдеш учен, в друго отношение е необходимо да бъдеш невежа. В едно отношение е необходимо да бъдеш силен, в друго отношение е необходимо да бъдеш слаб. Туй в природата съществува като природен закон, отношение между Великото голямо и Великото малко в света. Аз го наричам, това са степени, по които вървят всички божествени мисли и уравновесяват всичките неща. Като не разбираме Божия закон, преждевременно хората са съгрешили, понеже сме се наели да вършим една работа, която не е за нас. Аз съм забелязал, много ученици искат да свършат с отличие и пресилват своя мозък, заболяват и нищо не става. Заболяват и умират. Много посредствени, които започнали с посредствени знания, упражнили са своя мозък и свършват училището. Те не бързат. Имаш пред себе си всеки ден да реализираш работа по малко. Няма да ви приведа онази приказка за надбягването на костената жаба и заека. Вие я знаете.

Великото в света е: човек да е доволен от малките мисли, които му помагат. Някой път може да кажеш тъй: „Защо не съм даровит?" Ти си даровит, но трябва да дойде учител, да вдъхне нещо. В едно житено зърно има възможности да създаде нещо, но непременно трябва да дойде слънцето,

светлината, топлината, да дадат подтик. Та всички ония гениални хора в света, те са приели един подтик отвън, който развил техните дарби. Първите подтици, които дават, са майката и бащата. Какъвто и да е подтик, най-силният подтик – за каквато и да е дарба, дават майката и бащата. След туй, на второ място, иде учителят, на трето място е външното общество. Това са фактори.

Та сега да ви кажа кой ти е майка. Всеки един човек, който има знание, той разбира закона и може да ви помогне, той е баща заради тебе. Бащата трябва да внесе известна сила в човека, майката да даде направление на ония енергии. Ти ще разбереш майка си и баща си. Ти баща си ще намериш, ти не познаваш баща си. Онази може да ти бъде майка, която може да развие дарбите, твоите дарби и да те направи доволен в света. А баща е онзи, който може да те вдъхнови, който може да те повдигне. Всеки, който те ограничава, не е нито баща, нито майка. Аз така разглеждам майката и бащата. Дали е учител, пак същия закон прилагам. Дали е господар – същия закон, дали е слуга – същия закон. Навсякъде този закон. Слугата, ако те обича, ще ти служи. Ако господарят обича слугата си, той е добър господар. Ако учителят обича учениците си, той е добър учител. И ако ученикът обича учителя си, той учи и е добър ученик. Всякога там, дето има обич, вече има основа.

Казано е: „Бог създаде небето и земята.“ Като учение заради нас, хората, вие поглеждате към небето и казвате: „Дали е туй?“ Когато един съвременен ученик влезе в лабораторията, види всички инструменти, каже: „Това не е за мене.“ Това е създал човешкият дух, създал го е човешкият ум. Ако вие идете на земята, тя е населена. Ако идете на слънцето, и то е населено с човеци, малко по другояче създадени, не с такива форми. Техният идеал е по-велик. Понеже то не се занимава с частни работи. В цялата Слънчева система за всички планети има определен бюджет. Защото жителите на Слънцето, колкото и други народи да има, които съществуват, имат си история за тях. Сега аз не искам да ви карам да вярвате. Ако не вярвате, ще ми бъде по-приятно, защото, ако вярвате, ще кажете: „Това е една приказка.“ Ако вярвате, как е възможно – огън разтопен има на слънцето, да има жители, ще се стопят там. В слънцето много по-добре може да се живее. Учените хора поддържат, че много голяма топлина има там. Тия хора издържат много по-голяма топлина. Ние едва издържаме 39, 40, 42 градуса. На слънцето жителите издържат една топлина може би от 35 милиона градуса. Следователно, ако един слънчев лъч дойде на земята, ще се намери в голямо противоречие с онзи голям студ, който ще намери. Те се обезсилват, затова много рядко се решават да слязат. Даже слънчевите типове, които съществуват на земята, са много обезсилени. Те са най-

весели, най-жизнени и радостни. Всички ония хора, които са допринесли нещо на човечеството, са все слънчеви типове. Астролозите обясняват другояче. За да мислиш, да може да успяваш, трябва да бъдеш слънчев тип. Той носи Господа със себе си, носи три качества: той носи любов на човечеството, той носи мъдрост и знание, той носи свобода, носи разширение. Казвам законите на причина и последствие, които съществуват.

Ние навлизаме в една област, дето трябва да се върнем назад. Аз четох преди няколко време – един астроном се молил Господ да му покаже величието на света. Молил се около 15–20 години. Една вечер сънува, че при него дохожда един ангел. Това било в XIX век. Той му казва: „Чу се молитвата ти.“ Чува един глас, който казва: „Тялото му промени, но сърцето му остави човешко.“ Пренесъл го този ангел на слънцето, после на другата система, разнасял го от система на система. Той казва: „Моля те, върни ме на земята.“ Той не може да издържа повече. Защото какво ще ви ползва вас и какво ще ви интересува, ако повярвате, че един жител на слънцето може да издържа 35 милиона градуса. Това е научен факт, това не е мое твърдение, някои са измервали. Аз не може да кажа отгде го зная, аз предполагам, имам основание.

Та казвам, трябва да се върнем към обикновения живот, към който ние сме нагодени, към ония дарби, ония сили, ония способности, които човек има в себе си, които сега развива в сегашния живот. Всякога трябва да бъдете благодарни. Когато четете една философска книга или слушате един музикант, или гледате художествена картина на някой художник, или изобретение на някой изобретател, или в природата вие разглеждате – природата може да се разглежда по много начини. Някои много механически разглеждат природата. За бъдеще има да изучавате природата. Има много творчески неща на съществата, които са живели преди хората, те са оставили своите останки, предците, които са приготвили сега да пресъздадат земята, да изменят нейната орбита, да изменят оста, да изменят вътрешното състояние, да изменят и човешкия организъм, да изменят човешките мисли, човешките чувствания, да турят един нов ред на нещата. При този нов ред, който сега влагат, то е един начин с един ред на любовта.

Идната култура, която иде, е култура на любовта. Бъдещата култура е култура на любовта. Че сегашните хора се избиват, че си пущат кръв, окултистите така тълкуват. Всяка жена, която ражда, нали ѝ се пуска кръв. Понеже сега се ражда новото, то на тия хора трябва да се пусне кръв. Че много кръв трябва да се пусне на хората, за да има за бъдеще къде да поникне културата. Понеже тази кръв е необходима, както водата за

растенията. Всичката аномалия, която съществува, този хаос е, че всички разумни същества събират тази кръв. Тя не се разпилява. Щом умира човек, те събират тази кръв. В артериите е турена тази кръв като в шишета. Те събират кръвта в своите аптеки, кръвта от еди-кой си човек. Тя ще служи за бъдещата култура. Поддържат учението, че Христос пролял кръвта си за спасението на човечеството. Кръвта на Христа е потребна, за да се изкупи човечеството. Тогава някои обясняват малко по другояче, че кръвта на Христа, това е неговото разумно Слово. Кръвта е външната страна на Словото. Нямаш кръв, твоето разумно слово не може да се прояви. То може да съществува извън тялото на земята, но без тяло не може да се прояви.

Следователно, най-първо, трябва да пазим своето тяло, своя мозък, трябва да пазим своята нервна система. Трябва да се научим да бъдем доволни. Бъди доволен, че болестта ти е мярка. Като те боли, кажи: „Слава Богу." Тогава ще вярвате, както онзи американец, който, като работил, пада един камък и му откъсва първата фаланга на пръста. Той казва: „Слава Богу, благодаря, че не отиде целият пръст, ръката не отиде." Питат го: „Защо благодариш." „ Благодаря – казва, – че с много малко се освободих." Всички трябва да благодарите, че се освобождавате с едно малко засягане. Много малко ни е засегнало. Този промисъл, който съществува в природата, ни показва, че се намираме под известна благодат.

Бог, който създаде небето, то е нашият ум. Бог, който създаде земята, то е нашето сърце. Някои вземат сърцето, че е слънцето. Сърцето в Слънчевата система играе важна роля. От туй сърце, което човек има, човешкият ум може да богатее и да се повдига. Трябва една гениална мисъл. Не се обезсърчавайте, че не разбирате природата. Не се обезсърчавайте дали има Господ, или не. Не оставяйте този въпрос неразрешен. Не разрешавайте въпроса, дали има добро, или няма добро, дали има зло, или няма. Разрешавайте въпроса, дали може да вършим доброто. Казваш: „Може ли аз да живея в доброто, не в онази кал, в която всички отиват." Щом аз може да живея, ще зная дали и другите хора ще живеят, или не. Тогава не поддържам философията на Настрадин Ходжа: „Докато аз и жена ми живеем, има смисъл, като умре жена ми, половината смисъл изчезва, като умра аз, всичката смисъл изчезва." Аз не поддържам това. Тогава, ако тази поговорка е права, защо тогава мъжът ще се развежда с жена си. Това е верую по отношение на човешкия ум и човешкото сърце. Всеки човек, който изгуби своето сърце, той е осъден; който изгуби своя ум, също е осъден. То е вярно по отношение човешкия ум и сърце, но не по отношение външните форми, които съществуват. А пък човешкият ум не може да се разруши, не може да изчезне. Човешкото сърце не може да се разруши, то е невъзможно.

Например вие мислите, че никой не ви обича, че никой не мисли заради вас. Питам тогава, как вие влязохте в този свят. Вие, които не сте обичани, как са ви вкарали в този свят. За да влезете в света, един билет струва 35 милиона лева златни. Вие сте влезли без пари. Тогава платихте или не сте платили. Безплатно, даром сте влезли. Вие сте минали през една епоха, когато някой артист дава билети гратис. Вие сте влезли гратис и сега казвате: „Няма никакъв смисъл.“ Продайте билета 35 милиона.

Аз не искам вие да останете с мисълта, когато ви разправям, като онези, които разправят за богатството. Преди години дойде една ясновидка от София, много набожна жена. Казва: „Искам да ми помогнеш. И от тебе човек ще стане.“ „Какво?“ „Има едно голямо богатство.“ „Къде е то?“ „Тук в София, заровено е на 500 метра дълбочина.“ Казвам: „Нямам толкова пари, на 500 метра дълбочина – трябват много хора. Иди тогава при православните, при владиците, кажи туй богатство на тях, не е заради мене тази работа.“ Доближавам се до ухото ѝ и ѝ казвам: „Не се заблуждавай, под 500 метра няма никакво богатство закопано. Може да има някаква руда, но не е за тебе. Туй богатство е в земята. У тебе – ти имаш отличен ум, имаш добро сърце, както виждам, даровита жена си, не ходи да се занимаваш с тези търговски работи, ходи да помагаш на ближните си и там ще откриеш това богатство. Послушай ме, няма да те боли главата. Ако не ме послушаш, две глави ще те болят.“ Тя ми хареса, с хубаво чело, с хубави възможности. „Може да ме излъгали духовете.“ Казвам: „Не те излъгали духовете, но ти не мислиш право. Ти искаш да направиш манастир, а пък няма нужда от манастир. В природата има много манастири. Не е правилно разбирането. Ще влезеш в стълкновение с живота. Иди в „Свети Иван Рилски“.“

Та сега ние искаме да въведем нов ред на живота. Невъзможно е. Трябва онова, което сме обещали, което сме разбрали, да бъдем верни на онези, които носим в себе си. Той не е свободен, той е задължен, той не трябва да мисли като един човек. Човечеството е едно условие. Той трябва да знае, че е изпратен от най-добрите мъдреци, от тези, които са създали всичко. Сегашното му положение и бъдещото му положение напълно зависи от тях, тъй както положението на един посланик на Англия, Америка, Русия, Германия зависи от държавата, която представя. Когато държавата не взема участие, той трябва да си вдигне багажа и да си върви в своето отечество.

Новото, което трябва да имаме: научете се да вярвате в онази светлата мисъл. Като се поставите в спокойно състояние, оставете всички нерешени въпроси за сиромашия, богатство, оставете всичко настрана, понеже, тъй

както гледате на света, няма ред и порядък. Впрегнал си вола и 10 часа оре заради тебе, казваш: „Господ го направил." Че Господ дал ли е тапия, да кажат, че Господ им е дал възможност да работят. Ти хващаш кокошката, заколваш я. Хващаш рибата, казваш: „Господ я създал." Хващаш птицата, казваш – Господ я създал за тебе. Възможно е. Вие трябва да оставите всички противоречия, които съществуват. Кокошката, която изяждате, тя нищо няма да изгуби, тя ще спечели, вие ще изгубите.

В това отношение в херметическата философия поддържат следния възглед. Колкото кокошки си изял, колкото агънца си изял, колкото рибки си изял, един ден, когато тия кокошки, агънца, рибки стават хора, ти може да си в положението на ангел и Господ ще те праща да им помагаш, Да им служиш на земята. Той ще ти каже: „Те едно време поддържаха живота ти." Те ще се чудят, как този ангел да ни помага, да ни обича. Ангелът казва: „Имам задължение спрямо вас." Вие казвате: „Задължение." Вие още вървите по закона на задълженията. Ти казваш: „Обичам Господа." Как няма да го обичаш? Ти си длъжен. Има любов по свобода, има любов по задължение. Сега гледайте да минете през фазата на задължителната любов и да дойдете до фазата на свободната любов. Като кажа свободна любов, вие настръхвате. В задължителната любов се вършат престъпления. В свободната любов няма абсолютно никакви престъпления. То е любов към всички, то не е външна форма.

Онзи, който създал небето и земята, трябва да живее във вас. Слушайте неговия глас, и вашето бъдеще той ще го определи. Ще имате едно познание. Ще проверите нещата. Аз не искам да вярвате. Ще проверите. Може да си болен, ще оздравееш. Може да си невежа, ще станеш учен. Може да си лош слуга, ще станеш добър. Всичко ще се измени. Когато един ден се намериш в положението на ангел, който владее законите, тогава ще бъдеш свободен.

Тогава ще кажеш: „Има един, който е създал небето и земята, комуто ще служа." Понеже три неща има, които са вечни: Любов, която носи живот, Мъдрост, която носи знание, и Истина, която носи вечна свобода за човешката душа.

„Благословен Господ, Бог наш"
„Добрата молитва"

Четиридесет и втора неделна беседа
30 юли 1933 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1933_07_30 Вътрешно послушание
утринно слово

ВЪТРЕШНО ПОСЛУШАНИЕ

Размишление.

Ще прочета 17 гл. от Йоана.
Едно правило гласи: Никога не можеш да говориш за онова, което не знаеш; не можеш да видиш онова, което не съществува. Това е истината в живота. За да разбере истината, човек трябва да бъде чист. Има много начини, по които чистотата се изявява. Тя е нещо вътрешно, но си има и външно проявление. Искаш шишето ти да бъде чисто. Как ще го изчистиш? – Ще налееш чиста вода в него, докато съвършено го изчистиш, тя няма никаква миризма. Колкото повече го миеш, водата трябва да бъде все по-чиста.
Какво се иска от човека? – Да води чист живот и да не се цапа. Водата може да е чиста, но ако шишето не е чисто, тя придобива известна миризма. Това става и с вас. Колко пъти съзнанието ви се помрачава! Някога си добре настроен, като цигулката на добрия цигулар. Като засвири той, приятно ти е да слушаш. Обаче, вземе ли цигулката неопитният цигулар, той я разгласява, и свиренето излиза нечисто. – Защо? – Между тоновете няма хармонично съотношение. Първият цигулар е голям, опитен. Вторият може да е по-малък, по-неопитен, но между двамата трябва да има известно отношение. Същото става и с мислите, и чувствата на човека. Една голяма и една малка мисъл могат да си съответствуват; също едно голямо и едно малко чувство могат да си съответствуват. Обаче, влезе ли една нехармонична мисъл или нехармонично чувство между тях, съответствието се нарушава – нещо материално се е вмъкнало между тях. Една дума може да измени настроението на човека. То е все едно, в шишето с чиста вода да внесеш малко кал. Ще ти кажат да задържиш водата, докато калта се утаи и после да я прелееш в друго шише. Чиста ли е тази вода? Може ли да се пие? Колкото и да се утаи калта, водата няма да бъде чиста. Най-голямата тиня в живота е грехът. В нея нищо не вирее, нищо не расте. Каквото попадне в нея, всичко се разваля, гние и умира. Кое е контрастът на греха? – Доброто. То е среда, в която всичко расте и живее. Да направиш добро, значи, да влезеш в онази среда, в която всичко възраства и оживява. И вятърът помага за растенето. Христос казва; „Вятърът вее, дето ще, и гласът му чуваш, но не знаеш, отде иде.“ Къде се чува гласът на вятъра? – Дето има противоречия. Като среща листа по пътя си, той ги вдига из въздуха. Там се чува неговият глас. Ако вятърът се движи по гладка повърхност, без да среща противодействия, тогава няма да се чува никакъв шум. Защо духа вятърът? – За да събуди заспалите същества, главно растенията. Както майката събужда децата си, така и

вятърът – растенията. Вятърът има отношение към умствения свят. Когато той задуха, човек започва да мисли, събужда се от дълбок сън. Ако не се събудиш и не мислиш, ще изпаднеш в илюзиите на живота, като в хипноза. Например, представяш си, че твой приятел ти дава сто хиляди лева. Ти започваш да мечтаеш: Ще си направя една къща, ще я наредя добре – приятно да ми е. Минава известно време, но парите не идват. В дадения случай, печелиш ли нещо? Можеш да си въобразяваш, че някой ти дава сто килограма жито. Представяш си, как ще дадеш няколко килограма жито на една, на втора бедна вдовица и се радваш, че им даваш нещо. Всъщност, даде ли жито на тези вдовици? Къде са те? Знаеш ли имената на тези вдовици? Къде живеят те? Ти не знаеш нито имената им, нито къде живеят. Знаеш само, че си дал нещо на една-две вдовици. Целият живот на хората се заключава в неопределени неща. От сутрин до вечер те мислят само за непостижими работи. Говори се за любов, за добро, за правда, за всичко, но корените на тези неща са толкова слаби, че най-малкото повяване на вятъра така го заличава, заглажда, като написаното на хартия. Така се заличават и у нас най-хубавите неща, от които остава само един далечен спомен.
Сега ви оставям три неща, които трябва да държите в ума си: Пазете се от калта, която унищожава всичко. Пазете се от праха, който разваля всичко. Пазете се от нечистата вода, която оцапва всичко. Как става това, няма да обяснявам. Всички сте минавали през страдания и несгоди. Молите се на Бога и се чудите, защо не ви отговаря. Много просто. И най-добрата майка няма да приеме детето си в стаята, ако е влязло в дълбоката кал и се е оцапало. Даже и в двора си няма да го пусне. Ще възразите: Тогава защо бащата прие блудния си син в своя дом? Знаете ли на колко извори се е къпал този син, докато стигне при баща си? Като се явил при него, той бил съвършено чист, нямал никаква кал на себе си – чист бил вече. Че нямал кал на себе си, се вижда по разкаянието на неговата душа. Той казал: Татко, аз направих неща, които не трябваше да правя. Наруших правилните отношения между тебе и мене, и сега не мога да се нарека твой син. Искам да ме приемаш като един от последните си слуги. Искам да бъда твой роб. Готов съм вече само да давам, да изпълня твоята воля, да ти работя.
И тъй, различавайте двете състояния – кога сте при баща си и кога сте вън от него. Различавайте, кога се проявявате като малкия син и кога – като големия. Малкият син пожелал да бъде самостоятелен, да отиде в странство, да научи живота. Дотегнало му да работи на баща си. Поискал от баща си своя дял, да бъде свободен. Всеки от вас, който мисли като малкия син, е тръгнал вече за странство. Като се върне оттам окъсан, гладен, осиромашал, казва: Свърши се моята работа, никой не ми обръща внимание, ще се върна при баща си. Не мога да се ползувам даже и от това, което дават на свинете. Свинята прибират в кочината, дето я хранят, а

на свинопасеца казват: Върви си, бъди свободен. Страшно е това, което става в човешката душа. Що се отнася до външното положение на свинопасеца, не е толкова опасно. Външното е интересно, а вътрешното е страшно.
Мнозина решават въпросите на двамата братя. Щом се намерят в противоречие, като това на блудния син, те казват че то може да се реши и по друг начин. Например, блудният син могъл да разреши своето противоречие и чрез самоубийство, но той избрал друг път – пътят на доброто. Той си казал: Да се хвърля във водата, рибите ще изядат и онзи малък капитал, който ми е останал. Светът ми изяде всичко, нищо не ми остана. Ако се хвърля от канара, камъните ще ми вземат всичко. Ако се обеся, въжето ще ми вземе останалия капитал. Блудният син решил да се върне при баща си поне с малкия капитал, който му останал. Послушание е това. Той казал на баща си: Не искам вече да бъда господар. Готов съм да те слушам; каквото ми кажеш, ще изпълня. Докато имах пари, аз бях господар. Но сега, като изгубих всичко, станах слуга; разбрах, какво представя слугуването. Блудният син бил в калта на живота, дето всичко се губи. Като излязъл оттам, измил се и се върнал с малкото, което останало в него – послушанието.
Човек не трябва да спира съзнанието си върху онова, което е загубил. Загубеното е загубено; то може да се намери, но има неща, които и като се намерят, нищо не ни ползуват. Защо ти е дреха, изядена от молци? Тя е надупчена вече, не може да се носи. Може да я закърпиш, но такава дреха не ти трябва. Обувките ти са скъсани. Защо ти са тези обувки? Може да намериш някъде хляб, но той е мухлясал, развален. Защо ти е такъв хляб? Ние се спираме върху някои мними добродетели, но те са извехтели, стари, днес нищо не струват. Питате: Доброто може ли да се развали? – Не, доброто никога не се разваля, нито се губи. Щом кажеш, че си изгубил доброто, то не с било в тебе. Ако кажеш, че си изгубил любовта си, тя никога не е била в тебе. Кажеш ли, че си изгубил свободата, истината никога не е била в тебе.
Христос дойде на земята, да покаже на хората пътя към обединението и връщането към Отца. Той се обърна към Отца си с думите: „Отче, свърших Твоята работа“. Значи, синът може да бъде пратен от бащата в света, да изпълни Неговата воля. Христос дойде на земята и изпълни волята на Отца си, след което се върна при Него. Той прояви онова вътрешно послушание, което всички хора трябва да проявят. То трябва да бъде свещено. Аз не говоря за обикновеното послушание, а за онова вътрешно послушание, от което зависи целият живот на човека. Докато проявява това послушание, човек е на правия път, който води към Бога. Някога този път се помрачава и настъпва колебание в човека. На земята тези колебания стават често. Даже и най-напредналите същества минават прел големи помрачавания. И Христос мина през такива колебания и помрачавания.

Той отиде на планината да се моли да се освободи от този мрак. Сегашните хора разрешават въпросите външно. Те искат да имат всичко, за да се справят с мъчнотиите си. – Човек може да има всичко, и в душата му да е мрак и тъмнина. Той може и нищо да няма, а в душата му да е светлина. Може да си цар и само с махане на ръката да се изпълнят желанията ти, а може да махаш с ръката си, колкото искаш, и никой да не те слуша.

Има нещо в света, което е абсолютно свободно и независимо. Това ние наричаме първите лъчи на любовта, които озаряват човешката душа. На мистичен език това се изявява чрез стиха: „Само чистите по сърце ще видят Бога." Да видиш лицето на Бога, значи, да бъдеш доволен. Всички растения които виждат лицето на слънцето, се развиват добре и дават хубави цветове и плодове. Който не вижда лицето на слънцето, от него нищо не става.

Казвам: От всички се иска истинско послушание. Питате: Защо трябва да слушаме? – Аз не отговарям на този въпрос. Всъщност, човешката душа слуша само това, което е добро, което иде от Бога. Не можеш да живееш в дом, дето доброто не царува. Влезеш ли в такъв дом, ти ще получиш много удари. Всички болести и страдания са все удари, нанесени в този дом на калта. Страдаш, това е удар. Не си разрешил един въпрос, и това е удар. Още при първия удар, умният напуща мястото и бяга. Неразумният казва: Нека ме ударят още един път. – Това не е юначество. Има Един юнак в света, Когото никой не може да удари. Той е верен на всички. Който е попаднал под Неговите удари, всякога ще ги помни. Не са малки тези удари. Скъпо се плаща влизането в този дом на калта. Раните, получени от ударите там, не се забравят лесно. Казваш: Раната ми не е заздравяла още. – За предпочитане е раната да не заздравее скоро, отколкото да е неизцелима.

Има един дом, в който като влезеш, ако си сляп, прогледждаш; ако си глух, прочуваш; ако си сакат, прохождаш; ако си гладен, ще се нахраниш; ако си болен, ще оздравееш; ако си невежа, учен ще станеш. Този дом е мястото на Божието благословение. Оттам идат накитите на душата. То е истинското място. Значи, в дома на калта отнимат всичко на човека: дрехите, обувките, накитите му. После му нанасят удар след удар, не остава място неударено. В дома на Божието благословение измиват раните, излекуват ги. После го окъпят, облекат и турят накитите. Така, човек придобива първото си състояние на радост и веселие, на мир и свобода. Желая ви да влезете в дома на Божието благословение. Този е пътят. Много труден е пътят, но така е за всеки, който се връща от далечния път. Христос казва: „Славата, която имах преди създание мира" – всичко, което е имал човек, да му се възвърне.

– Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа, носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

40. Утринно Слово от Учителя, държано
на 30 юли, 1933 г. София. – Изгрев.

1933_08_02 Новите положения. Мислова централа
лекция пред общия окултен клас

НОВИТЕ ПОЛОЖЕНИЯ. МИСЛОВА ЦЕНТРАЛА

Размишление.

Днес ще говоря върху новите положения в живота. Значи, има и стари положения. Според някои народи, старите положения представят кармата на цялото човечество. – Що е карма? – Обяснение на старите положения, от които и до днес хората не са извадили поука. Страданията и радостите на човека зависят, именно, от старите положения, които съдържат известни възможности, използвани или неизползвани, както от отделния човек, така и от всички народи и племена.

Сега, аз искам да си съставите ясна представа за човека. Казваш: Аз съм човек. – Наистина, човек си, но под „човек" се разбира същество, което мисли. Обаче, човешкият ум има седем качества. Ако те не съществуват, човек не може да мисли, не може да се прояви. Достатъчно е да липсва едно от тези качества, за да се натъкне човек на страдания и нещастия. Следователно, щом се натъкнеш на страдания, не питай, защо става това, но си кажи: Липсва ми едно от качествата на ума. Кои са седемте качества на ума, няма да изброявам, това сами ще намерите.

Новите положения, това са новите възможности, които идат сега и които трябва разумно да се използват. Има една опасност за човека, че като влезе в новото, пак се стреми към старото, към стария живот. Ако живееш по стар начин, а говориш за новото, все едно, че преписваш стара история. И сто пъти да преписваш едно и също нещо, нищо няма да постигнеш. – Аз пиша много хубаво буквата „А". – Какво от това, че я пишеш хубаво? Но само с една буква нищо не се постига. На български буквата „А" означава човек, стъпил на краката си, готов да тръгне. Значи, не можеш да спреш само на буквата „А". С тази буква започва думата „аз". Буквата „З" представя семе, пуснато вече в земята, успяло да се пукне. Така се образувал отворен кръг. Семето покълва и започва да расте нагоре. Това се вижда и в буквата „а" – с кукичка отстрани. Тя показва посоката, по която човек трябва да върви нагоре, а от друга страна, човек е закачил нещо на тази кука и го носи със себе си. Не можеш да кажеш за себе си „аз", ако нямаш определена посока на движение. Животното няма „аз", защото няма определена посока на движение. То казва: Какво ще правя, съдба е това! Кажеш ли „съдба е това", ти си в положение на животно. Кажеш ли, че трябва да растеш ти си в положението на растение. – Ама не може без вълнение. – Ти си в положението на водата в морето, която постоянно се вълнува. – Вятър ме вее. – Ти си в положението на вятъра, който духа. Значи водата се вълнува, вятърът вее, растението расте. – Какво прави човек? – Мисли.

Сега няма да се впущам в метафизичното. Ще кажете, че то не е реално. – Не е там въпросът. Метафизичното е реално, но вън от човешкото съзнание. Няма смисъл да се говори за нещо, което не виждаш, което не можеш да си представиш. Например, можеш ли да си представиш, какво нещо е човешкият ум? За проявите на ума имаш представа, но не и за неговата същина. Да опишеш, какво нещо е умът, това значи да го обгърнеш. Можеш ли да обгърнеш себе си?
Да се спрем малко върху геометрията. Всички знаете, какво представя правата линия. Тя има само едно измерване – дължина. Като говорим за правата линия, имаме предвид, колко е дълга и колко е къса. Речем ли да говорим за широчина на линията, ние дохождаме до плоскостта. Значи, правата линия няма широчина, но крие възможност за широчина. Ако турите хиляди прави линии една до друга, непременно ще се образува широчина. Казваме: Широка мисъл, дебело тяло, дълбока вода. Това са все понятия, които имат отношение към пространството. Мисълта може да бъде праволинейна или криволинейна. Идеята може да бъде кратковременна или дълговременна. Ако идеята е кратковременна, това не значи, че тя изчезва. Тя се изявява, свършва известна работа и пак отива в пространството.
Представете си, че вашият свят е съставен от безброй точки. Те могат да се образуват от пресичането на хиляди кръгове. Всяка точка, в която се пресичат кръговете, представя известна идея. Тя иде от друг свят, вън от вашия. Колко време може да прекара тази идея във вашия ум, това зависи от силите, които действат както във вашия ум, така и извън него. Тази е причината, дето една идея седи в ума ви няколко часа, дни или месеци и след това изчезва. Идеите са като кометите, които пресичат орбитата на земята и след това отиват някъде в пространството. След хиляди години те отново се явяват, пресичат орбитата на земята и пак изчезват. В ума на някого се яви една религиозна мисъл. Слушаш го да изказва тази мисъл и казваш: Това е отвлечена работа. Не, тази мисъл иде от разумния свят, дето живеят разумни, възвишени същества. Когато мислите на този свят пресичат нашия, в хората се явява желание към духовен живот. Всеки разбира духовния свят по особен начин – според степента на своето развитие.
Мнозина говорят за Бога – това е нещо неразбрано. Казват Господ и Бог. Това са две различни идеи. Казвате на някого: Трябва да знаеш, че има Бог. Така ти плашиш хората, както ги плашат със стражари, със закони, със съдии. Ако е въпрос за такъв Господ, навсякъде ще Го срещнеш. Достатъчно е да се провиниш в нещо, за да срещнеш веднага този господ, който ти казва: Хайде в участъка! Този господ ще срещнем навсякъде из софийските улици. Всеки от вас трябва да има ясна представа за нещата, за това, което носи в себе си. Казвате: Тези идеи са мои. – Ако нямате ясна представа за тях, те не са ваши. Казваш: Гладен съм, яде ми се. – Не зная,

дали щеше да бъдеш гладен, щеше ли да ти се яде, ако беше съвършено сам. Яде ти се, защото си попаднал между хора, които ядат здраво. Те ядат сладко, и ти ядеш като тях. Ако попаднеш между болни, които едва отварят устата си, и ти ще ядеш като тях.
– Какво представя процесът на храненето? – Процес за усилване на живота. За да се укрепи животът, човек диша, храни се, мисли, чувства и действа. Сам по себе си, животът не е нещо материално. Той е проява на една същина, по-висока от самия живот. Животът е проява на любовта. – А любовта? – Проява на Божия Дух. – А Духът? – Ти не разбираш живота, не разбираш любовта, а искаш да разбереш Духа. Животът, любовта, Духът са идеи още неразбрани за човешкото съзнание. Достатъчно е да знаете, че Духът води към Бога. На еврейски думата „Бог“ включва три принципа, три начала. Първият принцип твори, вторият принцип запазва нещата, докато израстват; третият принцип пази равновесието. На български „Бог“ означава начало на нещата. Това се изразява чрез буквата „Б“. Буквата „О“ съдържа всички възможности. Значи, Бог се проявява, за да реализира всички възможности. У египтяните идеята за Бога е различна от тази у българина. У тях това понятие е свързано с река, която слиза от висок, планински връх. Ние свързваме това понятие с буквата „И“. Българинът казва, че Бог прораства семето. Това е материалистическо схващане. У египтяните схващането за Бога е инволюционно. Движи се в течна материя. Англичаните изразяват понятието „Бог“ чрез плода, т. е. това, което се употребява за ядене. Наистина, Бог дава хляб. Значи, българинът под думата „Бог“ разбира посятото семе; египтянинът, разбира това, от което излизат нещата; англичанинът разбира това, което дава хляба. Както виждате, има три разбирания за идеята „Бог“, но тя е нещо неопределено, необяснимо. Бог – това съм аз, това си ти. Не отделяйте Бога от себе си. Вън от себе си, не може да разберете Бога, но и вън от Бога вие не съществувате. Да се мъчиш да определиш Бога, това значи, да Го туриш вън от себе си. Не питай, какво е Бог, но питай, какво си ти, какво е твоят ближен. По какво се отличава един човек от друг? – По много неща. Един човек мисли добре, право, а друг не мисли право; един чувства правилно, а друг не чувства, както трябва; един постъпва добре, а друг не постъпва добре. Който мисли право, помага на чувствата си; който чувства право, помага на постъпките си. Кривата мисъл ражда криви чувства и криви постъпки. Това означава дисхармоничен живот. Като срещнеш човек с прави мисли и чувства, ти изпитваш приятност. От главата, както и от цялото му тяло, излиза светлина, а от сърцето му – топлина. Като срещнеш човек с криви мисли и чувства, ти изпитваш неприятност. Този човек живее в тъмнина. – Не разбирам, как един човек да излъчва светлина, а друг – да не излъчва. – Това не е въпрос на разбиране, но на виждане. Като виждаш, много неща ще разбереш.
От хиляди години, хората виждат, научили са много неща, но едва сега

дохождат до разбирането на светлината, като трептение, а трептенията, като съвкупност от възможности за проява на самата светлина. В светлината има трептения, но те не са светлина; в светлината има движение, но движението не е светлина. В пространството няма никаква светлина, обаче, светлината се образува на земята. Светлината, за която говорим, е физическа. Тя се възприема само чрез човешките очи. Говорим за електрическата светлина, тя се произвежда по друг начин. В сравнение със слънчевата светлина, тя е по-груба, отразява се зле върху очите. И силната слънчева светлина е неприятна, особено обедната. Приятна е ранната, утринна светлина. Тя се отличава с особена мекота. Човек се крие от обедното слънце под сенките на дърветата. Скриеш се под някоя круша и там седиш, докато се разхлади. Така трябва да се предпазвате от някои хора. Има хора, на които светлината произвежда големи пертурбации. Каквато и да е светлината на човека, не е опасна. Казват, че голямата светлина пречи на човека да мисли. Тогава, кое е по-добре: светлината, или тъмнината? – И двете са необходими. Когато мислиш, светлина ти е нужна; когато спиш или почиваш, нужна ти е тъмнина.
Човек трябва да прекарва поне седем часа от денонощието в тъмнина, или в слаба светлина, за да си почине мозъкът му, да не възприема никакви образи и впечатления. Търговец си. Цял ден правиш сметки и сделки. Вечер, като си легнеш, още продължаваш със сметките си. Ученик си, през деня учиш. И вечер, като си легнеш, пак мислиш за уроците си. Така и търговецът, и ученикът се осакатяват. Не осакатявай паметта си. Ако изгубиш паметта си, ти ставаш нещастен. Не обременявай паметта си с лоши спомени и отрицателни образи. Някой помни само лошите неща, а забравя добрите. Силна памет е тази, на която се отпечатва всичко. Като отидеш в другия свят, ти носиш спомени от земята. Другият свят се отличава по това, че там съзнанието на човека се разширява. Там миналото на човека става настояще. Той разглежда живота си от ранното си детство до края на земния си живот и вижда всичко, което е правил – добро и зло. Той се чуди, как е допуснал известни грешки, без да ги изправи навреме. Грешките не се дължат само на един човек или на едно условие. Много лица, много фактори са свързани с грешките на хората. Те датират от неговото минало, а последствията им са в настоящето. – Може ли да живееш в света и да не грешиш? – Може, от тебе зависи. Светът, в който живеете, е свързан с друг свят над него – Божественият свят. Следователно, ако живееш според законите на Божествения свят, ти ще живееш в един уреден свят, без грешки и противоречия.
Хората искат да разрешат икономическите въпроси на живота по особен начин, а именно, чрез златото. Обаче, златото е само разменна монета. Не е важно, колко злато има един народ. Важно е, каква е производителната сила на земята, какво ражда тя и каква е производителната сила на самите хора. Следователно, ако хората не са разумни, те не могат да бъдат

производителни. Например, сееш, но нищо не излиза. Ще кажеш, че почвата е лоша. Това зависи от човека. Лошият човек има отношение към лошата почва, а добрият – към добрата почва. Производителната земя ражда много, затова се цени скъпо. Следователно, и човек е дотолкова ценен, доколкото произвежда. Производителността на едного се свързва с производителността на останалите. Така всички производителни хора се съединяват в едно цяло, както малките поточета се съединяват в една голяма река, която се отправя в широкото и необятно море. Сама по себе си, голямата река нищо не допринася. Нейната заслуга се заключава само в това, че събира капиталите на всички поточета, влага ти в своята обща каса – реката, отдето отива в голямото море – живота.
Като говоря по този начин, имам предвид старото, механично разбиране. От него постепенно ще минете към съзнателното, разумно отнасяне. От гледището на разумния живот, ние се интересуваме от реката дотолкова, доколкото тя обяснява вътрешния живот на хората. Мисълта е създала водата, земята, планините. Не говоря за мисълта на сегашния човек, но за първия човек – човекът на любовта. Като създавал земята и планините, реките и моретата, той имал някаква определена цел. След всичко това, днешният човек се бори за земята, иска да я дели. Всички хора не са еднакво алчни, но алчността ги кара да делят земята. Дайте една крина жито на кокошката, да видите, какво ще направи. Тя ще се качи отгоре на крината и с краката си ще разпръсне всичкото жито. Казват, че кокошката е щедра. – Не е щедра, но тя не мисли за утрешния ден. Ако дадете няколко зърна жито на катерицата, тя ще си хапне малко, а другото ще задържи за другия ден. Някои хора приличат на кокошката, всичко разпиляват, а други приличат на катерицата, осигуряват се. Банкерът е катерица, а бедният, който всичко раздал, е кокошка. Той казва: Сегашните условия не са добри, но след време пак ще дойдат добри, богати условия. – Добрите условия идат само един път. Някои хора обичат да пестят. Ако пестеливостта стане анормална, тя се изражда в кражба. Срещал съм хора, които обичат да взимат чужди неща. Оттук вземат нещо, оттам вземат нещо и незабелязано стават крадци. И катерицата обича да вземе нещо оттук-оттам, да се осигури за утрешния ден. Някога тя си скрива храна за повече време, отколкото ще живее. И човек иска да се осигури за десетки години. Той има право да се осигурява само за една година, не за повече. Следната година ще промисли за себе си.
И тъй, разумният човек не се осигурява. Обаче, той всякога твори. Лошият човек всякога руши. Когато няма резултат в живота си, той се оправдава, като земеделеца, с непроизводителността на почвата. Щом почвата не е производителна, първо ще я наториш, а после ще сееш. Така прави природата. С години тя наторява каменистите места, за да ги направи производителни. Върху тях израстват малки растения, които постепенно изгниват и естествено ги наторяват. Следователно, и човек, за да бъде

производителен, в съзнанието му трябва да се наслоят известни мисли, чувства и желания.
Често хората изпадат в противоречие със себе си, със своето минало, което наричам наследственост. Това е едната страна на човешките прояви, но какво ще кажете за неговите възможности? Един беден човек седи у дома си и мисли, как да излезе от трудното си положение. В това време при него идат двама души: единият има да взима от него пари, а другият има да му дава. Първият е неговата карма, а вторият – неговата дихарма. Първият казва: Слушай, имаш да ми даваш известна сума, трябва да ми платиш. – Не мога, нямам пет пари в джоба си. – Ще платиш! – Слушай, не ме безпокой, ще те набия. Беден съм, но съм силен. Кредиторът е лошото наследство в човека. В това време, вторият човек казва на бедния: Не се безпокой, всичко ще се нареди. Преди 15 години ти ми даде 15 хиляди лева; ето, връщам ги. – Не помня. – Аз помня. Вземи парите и плати дълга си. Това е доброто наследство в човека, което го спасява от дълговете му. Кой от двамата е приятел на човека? Лошият човек може да ти е дал само хиляда лева, но с лихви този дълг е нараснал на 10 хиляди лева. Обаче, добрият, разумният ще те спаси. Каква е лихвата на природата? Тя взима пет стотинки за сто години. Ако човек страда от дълговете си, това показва, колко време е отлагал плащането си, за да дойде до това тежко положение. Време е вече всички хора – бедни и богати, учени и прости да платят дълговете си. Всички ще бъдат стопени като восък и прецедени. Няма да остане нито една попска или владишка глава, нито глава на богат или на беден, които да не узреят. Всички хора са нарушили законите на живота, затова страдат. И богатият, и бедният имат еднакво право да живеят. Ето защо, когато богатият види, че бедният гладува, трябва да му се притече на помощ. Богатите са складове на природата. Те трябва да отворят широко своите хамбари и да дават. Не е въпрос, бедният да стане богат, но да задоволи нуждите си. Богатият, добрият човек е извор, който постоянно тече и дава изобилно от себе си. Важно е, как ще се дава. – Не знаем, по колко да даваме.
Ето, ще ви дам начин как да се справяте с богатството си. Богатият трябва да има на разположение няколко чували жито от 10 – 200 кг. Дойде при него един беден, иска 10 хиляди килограма жито. Той ще му даде толкова жито, колкото може сам да носи на гърба си. Първо ще му даде чувал тежък 200 кг. Ако не може да го носи, постепенно ще спада, ще му дава все по-лек чувал, докато вземе онзи, който свободно може да носи. Така постъпва и природата. Тя дава на всеки човек по толкова, колкото най-много може да носи. Няма човек в света, който да не е получил известен дял от богатството на природата. Обаче, той не го е използвал, както трябва и казва, че нищо не е получил. Това е неправилно гледане. Сиромахът лесно влиза в положението на сиромаха, богатият, обаче, не може да влезе в положението на бедния. Има бедни, които влизат в

положението на богатите, когато изпаднат във фалит. И обратно, има богати, които влизат в положението на бедните. Като срещне някой беден, отчаян и обезсърчен, богатият му казва: Не губи разположението си, не се обезсърчавай. Ела при мене, аз ще ти помогна. – Лоши са условията на живота ми. – Ще ти помогна. Вземи тези пари и задоволи нуждите си. Питам: От какво се нуждае човек? Светлината и въздухът са дадени даром. Само хлябът се купува. Щом има хляб, човек лесно се справя с останалите нужди. Някой богат, като срещне беден човек, каже му две-три сладки думи и си отминава. Това не е достатъчно, той трябва да осребри тези думи. Какво означава осребряване на думите?
Един млад българин следвал в странство по музика. Като се върнал в България, той се установил във Варна, като преподавател на богати варненски момичета по музика, пеене и танц. До едно време работата вървяла добре. После се явило някакво недоразумение, което станало причина, ученичките му да го напуснат. Останал без средства, младият човек дошъл до отчаяние, не знаел, какво да прави. Да копае, да жъне, не може. Нямал никакъв занаят. В това време го срещнал един познат свещеник – един от рядко добрите и разумни свещеници, който разбрал отчаянието му, и го поканил у дома си на гости. Угостил го добре и, от дума на дума, младият човек му разказал в какво положение се намира. – Не се отчайвай, вземи тази лира, посрещни нуждите си. Аз няма да те оставя, ще ти помагам, докато вземеш някаква работа. Наистина, след два-три месеца младият човек бил назначен на служба, секретар при турския паша. След известно време, турците преследвали българските комити. Между тях бил заподозрян и свещеникът. Обискирали дома му и взели всички книжа. Пашата се чудел, на кого да ги даде да се прегледат. Понеже младият човек му внушавал доверие, пашата ги дал на него. Младият човек ги прегледал и, колкото подозрителни писма намерил, всички изгорил и казал на пашата: Този свещеник е добър човек. Няма нищо подозрително в писмата му, свободен е от отговорност. След това той срещнал свещеника и му казал: Дядо попе, угощението, и турската лира, които ми даде, спасиха главата ти от огъня. Аз прегледах твоите книжа, изгорих подозрителните и казах, че няма нищо опасно, ти си добър човек.
Прави доброто навреме! Не знаеш, кой ден ще ти бъде в услуга. Сега и на вас казвам: Проявявайте доброто, вложено във вас. По този начин, вие влизате във връзка с всички добри хора по света. Оставете настрана всички стари възгледи. Някога те са били полезни, но сега те са детински работи. Детската количка е необходима за детето, докато е малко. Когато порасне, то не се нуждае вече от нея. Пелените са нужни за детето само до една годишна възраст. След това те не са нужни вече. Пелените ще се превърнат в нещо друго, а повоят – в хубав пояс. Възрастния не могат да повиват, за да не се спъне. От детинските си идеи можете да направите нещо, което сега да ви ползва. Миналото е отживяло времето си. Настоящето се нуждае

от свобода. Дайте свобода един на друг! Ако сте в едно събрание или в едно общество, не се ограничавайте един друг. Както се нуждаете от разстояние един метър един от друг, така човек се нуждае и от външна свобода. От твоето легло до друго трябва да има поне десет метра разстояние. Човек трябва да бъде свободен и в мисълта си. Не казвай, че мисълта може да повреди. Това може да стане само при специфични условия. Човек е добро същество, но ако го оставиш да проявява свободно своята първична природа. Засегнеш ли го малко, естеството му се изменя. Никога не бутай човека! Че някой не мисли добре за тебе, не се смущавай. Не се мъчи да спечелиш вниманието му. Ако го разположиш изкуствено към себе си, ти сам ще си причиниш зло. Че той не е разположен към тебе, това е странична работа. Радвай се, че той е зает с нещо. Остави малките деца да си играят, да си правят къщички от пясък. Майката с пръчица заставя детето да влезе вкъщи. По необходимост, то се подчинява, но не може да прояви своята творческа сила и започва да чупи това-онова, да прави пакости. По-добре да си играе вън, отколкото вътре да прави пакости. Оставете детето да отиде в гората, на свобода. – Ще го изяде мечката. – Досега не съм чул, мечка да е изяла дете. Тя само го помирисва и си отминава. Ако е възрастен, може да го изяде, но дете – никога! Змията може да го ухапе, но не и мечката. За да го ухапе змията, причината е съвсем друга. Сама по себе си, змията никога не напада. Когато е под влияние на човешкото съзнание, тя първа напада.

Веднъж минавах през Борисовата градина. Както вървя, чувам някакво съскане. Поглеждам: пред краката ми се опнала една змия. Спрях се, погледнах я, и тя извади езика си навън. С това тя искаше да каже: Не мисли лошо за мене; грея се на слънце, нямам лошо намерение. Ако ме настъпиш, и аз ще те ухапя. Аз мислено ѝ казах: Не стой на пътя, аз съм от добрите хора, нищо няма да ти направя. След мене ще мине друг някой, който ще те убие. Докато си на пътя, непременно ще влезеш в стълкновение с мисълта на хората. Тя каза, че я пратили на това място. – Послушай ме, махни се от тука! Само така ще се спасиш.

Сега да остане у вас мисълта: Човек трябва да създаде в себе си една мислова централа. Силата на човека е в мисълта. Тя е създала цялата вселена. Тя е творчески принцип; тя е водовъртеж. Когато всички хора се обединят в своята мисъл, и невъзможното за тях става възможно. Значи, първата работа на хората е да хармонизират мисълта си. Когато някой намисли да прави добро, всички трябва да го подкрепят. Доброто трябва да се прояви. Без него нищо не се постига. Мислите ли, че светът може да се подобри по механически начин? И това е възможно, но ако дойдат гениални хора на земята. Де са тия хора? Докато работи по механически път, човек всякога се отегчава.

Един градинар, българин, работил пет-шест години градинарство, но се отегчил и решил да смени занаята си. Един ден отишъл в Солун, дето

видял, как абаджия шие дрехи. – Ето един занаят за мене! – си казал той. – Омръзна ми, цял ден да дигам, свалям мотиката. Той попитал абаджията: Приемаш ли ме да работя с тебе? – Може. Ето, вземи иглата и ший. Още същия ден пристига един турски бей. Иска от абаджията да му ушие бирбучуклии гащи. Майсторът дал аршина, ножиците и другите инструменти на новия си съдружник и го изпратил с бея у дома му, да изпълни поръчката. Беят дал плата на момъка и го гледал, какво прави. – Както те виждам, разбираш от занаята. Майсторът закъснял, не дошъл навреме, и беят казал на съдружника му: Скрой гащите ми ти. Той взел ножиците и започнал да крои. Мерил – рязал плата, мерил – рязал, но нищо не излизало. Той не посмял да каже, че нищо не знае. Беят гледал, как крои и реже и му казал: Това не прилича на гащи. Виждам, че нищо не знаеш. По-добре да ми скроиш салтамарка. Младият момък започнал да крои салтамарка, но и от нея нищо не излязло. – Слушай, вижда се, че твоят майстор не е могъл да те научи на занаята си, затова уший ми една тютюнева кесия. Ако и това не можеш да направиш, ще те набия добре и ще те изпъдя.
Не правете опити с това, което не знаете. Не се опитвайте да кроите и да шиете, щом нищо не знаете. Когато беят те накара да му скроиш и ушиеш гащи, кажи: Днес постъпих на работа, още не съм научил занаята. Не мога да шия, ще разваля плата. Иначе, ще причините пакост и на себе си, и на другите. Казвам: Понеже живеем в дома на природата, първо трябва да се учим от нея, да прилагаме нейните правила и методи. Тя разполага с много занаяти, тя ще ни научи на всичко. Тя е най-добрият професор, от нея ще вземем най-добри уроци. Никой не може да ни предаде по-добри уроци от природата. Щом научим нейните уроци, лесно ще възприемем уроците на другите учители.
Време е вече да се образува една мислова централа, светлината на която да се изпраща по целия свят, както слънцето – своята светлина. Слънцето е централа, чрез която се пренася светлината и топлината на земята. Така и човешката мисъл е централа за предаване на друг род светлина на земята. Когато тази енергия проникне в мозъците на хората, от тях започва да се излъчва светлина, способна за работа. Духовните хора имат воля, но мисълта им е слаба; светските хора имат силна мисъл, а волята им е слаба. Ако духовните хора придобият силна мисъл, Царството Божие ще дойде на земята.
Христос казва: „Отец ми благоволи да ви даде царство." Сега едно ви недостига: Да приложите закона на любовта. Обаче, без силна мисъл любовта не може да се прояви. Когато мисълта е мощна, любовта се проявява; когато мисълта е слаба, любовта не може да се прояви. Значи, мисълта е свързана с любовта. Всички трябва да станете проводници на любовта. И когато тя влезе в човека като вода, която постоянно мие и чисти, казва се: „Наближило е вече идването на Царството Божие." Само

любовта може да очисти дъното на живота.
Запишете си следната мисъл: Не се занимавайте с миналото. Мислете само за настоящето.

Т. м.

46. Лекция от Учителя, държана на
2 август, 1933 г. София. – Изгрев.

1933_08_09 Работа и почивка
лекция пред общия окултен клас

РАБОТА И ПОЧИВКА

Размишление.

Ще говоря върху темата „Работа и почивка.“
Под „работа“ се разбира състояние, в което умът е поставен в действие, т. е. в творчество. Велико нещо е работата. Чрез нея условията на живота се подобряват. Да работиш, това е най-разумното, което човек прави. Ако не работи правилно, човек не може да мисли правилно. Следователно, работата е външен израз на мисълта. Под „почивка“ се разбира вътрешен процес, който се отнася до сърцето на човека. Той иска да събере нови сили. Когато почива вечер, той отива в друг свят. Който никога не работи, не може да почива. Който никога не мисли, не може да почива. Затова не са нужни доказателства. – Ние трябва да се убедим в това. – Няма защо да ви убеждавам; няма защо да вярвате в неща, които съществуват, ние живеем в тях. Несгодите в живота се дължат на факта, че хората са изгубили истинския път на мисълта и на работата. Те са изгубили истинския път и на почивката. Хората не мислят правилно, не работят правилно и не почиват правилно. Някой казва: Ние така разбираме. – Не е въпросът, как вие разбирате нещата. Вашето разбиране понякога е илюзия. Няма какво да се доказва на хората кое е сладко и кое е горчиво, и после да изпадат в заблуждения и илюзии. Върху тези неща може да се говори. Ако вие нямахте един вътрешен усет, едно дълбоко чувство, с години могат да ви разправят кое е сладко и кое е горчиво, без да го разберете. Всеки ще го възприеме дотолкова, доколкото е възрастта му. Старият възприема нещата по един начин, а детето – по съвсем друг начин; философът ще разбере по един начин, а простият – по друг начин. Философът възприема по умствен път, а простият и детето – чрез фактите. Казвам: Добрият живот е сладкият живот. Трябва ли той да се доказва? – Трябва да се живее добре. – Там е грешката, че хората искат да доказват това. На кого ще докажеш, че трябва да се живее добре? На кого бащата и майката са доказали това? Добрият живот се чувства, не се доказва. Той се чувства отвътре, а се изявява отвън. Доброто има отношение към здравето. Не може да бъдеш здрав, да имаш здрави ръце и крака, здрави очи, здрава нервна система, ако не си добър. Ще кажете, че има лоши хора, които са здрави. – Това е друг въпрос. И вълкът е здрав, но яде овцете. Важно е какви ще бъдат последствията на неговия живот. Той яде овцете, но зло го очаква. Вълкът казва, че яденето на овцете е негова работа, в която никой няма право да се меси. Той мисли, че е така, но ще опита резултата на своята работа. Всеки работи нещо, но работата му се опитва. Ще кажете, че всички хора не могат да бъдат добри. – Според мене, всички са длъжни да

живеят добре. Детето трябва да се научи, кое е сладко и кое – горчиво. То трябва да ги различава. Два-три пъти можеш да го излъжеш, но повече не можеш. По външните признаци то различава вече доброто от злото. Всяко нещо трябва да се поставя на опит, да видите какво е съдържанието му. Христос казва: „Ако на станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Значи, ако нямате чувствата на детето, Царството Божие ще бъде неразбрано за вас. Философът, който признава само отвлечената мисъл, а отрича чувствата на детето, е далеч от Царството Божие. Това, за което само се говори, без да може да се провери по вътрешен път, стои далеч от това царство. – Де е мястото на Царството Божие? – Това не е определено. Общо казано: Дето е доброто, там е мястото на Царството Божие. А добро можеш да правиш навсякъде: на улицата, в градината, вкъщи, на планината – навсякъде. Всяка добра постъпка е Царството Божие. Някои мислят, че като отидат в другия свят, там ще видят Царството Божие. – Лъжат се те. Там ще видят същото, каквото и на земята: къщи, пътища, хора – облечени добре и скромно облечени, с обувки и без обувки и т. н. Какво ще види конят в другия свят? Той ще види копитата на конете. С каквато опитност иде от земята, това ще види. Като остане известно време в другия свят, ще види, че там няма подкови, няма юлари, седла. Царството Божие няма нищо общо с човешката опитност. То е място на разумността, която осмисля живота. То е място на великата реалност, към която всяка душа се стреми. Като разбере това, човек става силен, свободен и влиза като член на това царство.

Казваш: Слаб съм, не съм свободен. – Не си влязъл още в Царството Божие, не си признат за поданик на Божествената държава. Казваш: Американец съм, или англичанин, французин, или руснак. – Много естествено, според държавата, към която принадлежиш, такъв поданик си. При това, всеки гражданин не се ползва с една и съща почит. Поданиците на малките държави се ползват с малка почит. Едно нещо е да бъдеш поданик на велика държава, а друго е да си поданик на една от малките държави. Следователно, не можеш да бъдеш силен и свободен човек, ако не си поданик на Царството Божие. – Ама аз вярвам. – В какво вярваш? – Във всичко. – Това е фантазия. С такава вяра никъде не можещ да отидеш. Тази вяра е нещо външно. Друг е въпросът, ако имаш любов. Само вяра, без любов, нищо не допринася. Двама светии спорели по този въпрос, т. е. може ли само с вяра да се разрешават въпросите.

Един ден първият светия, който поддържал мнението, че само с вяра не се живее, останал вкъщи да готви боб. Като сготвил боба, той турил сол в него. Вторият светия намерил, че нямало нужда от сол, и без сол могло да се яде. Като останал вкъщи да готви; той турил да вари боб, да докаже на другаря си, че и без сол може. Не турил сол, но не могъл да яде боба. Значи, едно се говори, друго излиза. Въпросът не се разрешил правилно.

Истинската вяра е път към реалността. – Аз говоря само истината. – Познаваш ли реалността? Живееш ли в нея? Истината има отношение към реалността, която е с две страни: тъмна и светла, горчива и сладка. Затова някои казват, че истината е горчива. От друга страна се казва, че истината освобождава човека. Може ли горчивата истина да освобождава? Майката освобождава детето си чрез сладката храна. Ако го храни с горчива храна, то непременно ще страда. Не давай горчивата истина на хората, защото ще страдат. Въпреки това, хората не могат да избегнат горчивата истина. Ще дойде ден, когато ще познаете абсолютната истина. Това значи, да живеете в Божествения свят, дето няма страдания, няма безпокойство и страх. Болен си, не се страхувай, не се безпокой. Ако не се страхуваш, ще оздравееш. Ако се страхуваш, ще умреш. – Ще викам лекар. – Ще викаш лекар, но той не може да те възкреси. Кажи с пълна вяра в себе си: Не ми трябва лекар, ще уповавам на Господа и каквото Той каже, това ще стане. Мнозина уповават на Бога, но скоро се отказват от Него. Упованието им е слабо. Казваш „каквото Бог даде", а си мислиш „каквото аз искам, така да стане". Не, уповаваш ли на Бога, ще се осланяш на Него с абсолютна вяра, без никакво колебание. Защо се страхуваш от болестта? Тя е теляк, който иде да те разтрива. Ще те разтрие малко, докато извади простудата навън, и ще си замине. Ще внимаваш да не остане дълго време в тебе, да ти охлузи кожата. Човек боледува по единствената причина, че в него се увеличила твърдостта. Той е станал по-твърд отколкото трябва. Като го разтрива, той постепенно омеква. Щом свърши работата си, болестта го напуща. Наистина, като боледува известно време, човек става мек, започва да говори сладко, нежно – приятно ти е да го слушаш. Преди болестта е бил груб, рязък, никого не слушал. Като заболее, казвате: Горкият човек, изсъхна от тази болест. Какъв пълен, силен човек беше! – Пълен беше, но груб. Сега е слаб, по меко, сладко говори. Аз не харесвам нито едното, нито другото. Ще бъдеш нито много пълен и груб, нито много слаб и мек. Има едно състояние между крайна пълнота и крайна сухота – средно състояние. Никой не иска да бъде много сух или много пълен. – Искам да имам линия. – Най-добрата линия е тази, с която природата те е създала. Запази таза линия и бъди благодарен. Коя е нормалната мярка за тази линия? – Премери обиколката на кръста и обиколката на раменете. Обиколката на кръста трябва да бъде два пъти по-малка от тази на раменете. Ако обиколката на кръста е равна на тази на раменете, много ще плащате на лекарите. Стомашната област има отношение към симпатичната нервна система. Тя не трябва да се натрупва с чужди, излишни вещества. Ако стане това, ще си наложите пост, да възстановите нормалното положение. Постът трябва да бъде умерен, разумен, докато махнете излишните мазнини и утайки. При поста се явяват реакции в организма – това да не ви плаши. Обаче, не мислете, че с поста веднага ще се освободите от излишъците. Има смисъл да постиш, но ако вложиш идеята за поста в

ума, в сърцето и във волята си. Да постиш по този начин, това значи да се въздържаш от лоши мисли, чувства и постъпки. Този пост крие в себе си магическа сила. Като постиш, добре е да бъдеш между хармонични хора, а не между сприхави, нервни, лоши. Слуга си на лош, сприхав господар. Докато си при него, не пости. Как ще се въздържаш, ако на всяка стъпка си принуден да избухваш, да се обясняваш. Друг е въпросът, ако можеш да се въздържаш. Каквото и да ти говори твоят господар, ти само слушаш и поставяш всяко нещо на своето място. Дето е прав господарят ти, ще кажеш: Тук е прав. Дето не е прав, ще се учиш правилно да сортираш нещата.
– Какво нещо е караницата между хората. – Приемане на неестествена храна. Ял си неестествена храна, ще се караш, разбира се. Започваш да повръщаш, за да се освободиш от тази храна. Тежко на онези, които са около тебе. Казваш: Наругах го добре. – Какво си постигнал с това? Да не мислиш, че си казал нещо важно. Първо си оцапал себе си, а после него. Видиш ли, че някой се е разгорещил много, стой далеч от него, да не те ругае. Това е истинската хигиена на живота.
Седиш замислен и си казваш: Защо Бог е създал такъв свят? Защо трябва да боледуваме? Защо не живеем по любов? – Това зависи от тебе. Докато си обиколен от майка си, от баща си, от братята и сестрите си, лесно ще се извиниш. Ще кажеш, че окръжаващите са причина за всичко. Лесно се говори така, но ако си сам, кой е виновен за твоя живот? Сам си, бориш се, но с кого се бориш? Кой е причина сега? Така, именно, ще се натъкнеш на великата наука на живота. За да я придобиеш, трябва много пъти да се раждаш и прераждаш. Всяко слизане на земята е следване във великото училище на живота. Значи, сутрин изгрява слънцето и ти отиваш на училище. Вечер слънцето залязва, ти се връщаш от училището. Така отиваш и се връщаш, докато научиш нещо ценно и влезеш с него в живота.
Всички, които ме слушате днес, сте чули много лекции от мене. Някои очакват да кажа нещо магическо. Ето, ще ви дам едно магическо число – 123. С това число можеш да направиш нещо велико. Ако искаш да се освободиш от някаква беля, ето друго магическо число – 435. Следователно, ако искаш да внесеш ред и порядък в живота си, работи с числото 123. Ако искаш да се освободиш от някаква беля, работи с числото 435. – Дай ни запалката, фитилът на тази работа. – Фитил, запалка не се дават на малки деца. Какво ще стане, ако войникът пипа ненавреме запалката на снаряда? Ще стане голямо нещастие, от което всички ще пострадат. Ако искаш да станеш учен, работи с числото 756, и то е магическо. Сборът от цифрите му е 18, а 1 + 8 = 9. Числото 18 е образувано от три шесторки – 666. То е число на злото. Само деветорката може да се справи със злото. Това всеки може да провери в живота си.
Някой иска да бъде силен и търси силата вън от себе си. – Силата е в цялото, а не в частите. Клонът е силен, докато е на дървото. Щом се отдели

от дървото, той губи силата си. Щом си слаб, знай че си вън от реалността, от великото, от любовта, мъдростта и истината, вън от Бога. – Как да стана силен? – Върни се на дървото, отдето си се отделил. Учените търсят начин да увеличат силата си, да заповядват на хората, да управляват масата, да подчинят природата. И генералите се стремят към това, но в края на краищата, всички свършват по един и същ начин, всички имат обща съдба. Природата постъпва еднакво и с героя, и със страхливия. Тя ги туря един до друг, така щото страхливият да черпи от храбростта на героя, а героят да черпи от страхливия. Тя уравновесява силите си. Като слезе на земята, светията работи между грешници, а не между светии. Така става правилна обмяна между тях. Светията взима нещо от грешниците, а те взимат нещо от светията. Като изнасям този факт, не искам да се откажете от старите си възгледи. Колкото и да се държите за тях, те сами по себе си ще отпаднат, ще се обезценят.
Преди няколко дена дойдоха при мене близките на един наш приятел и разказаха следното: Нашият приятел си пестял от време на време и като събрал десет хиляди лева, турил ги в Библията си – на десет места по хиляда лева. След заминаването му, те отворили Библията и от нея паднали парите. Погледнали ги, преброили ги, но те били вече обезценени, излезли от употреба. Днес тези пари не струват нито стотинка. Така и много от вашите възгледи ще излязат от употреба и стотинка няма да струват. Ценно е само онова, което с в съгласие с живата природа. То никога не излиза от употреба. Доброто във всички времена си е добро. Здравата и права мисъл, във всички времена и епохи, има една и съща цена. Добрият всякога е добър. Той може да бъде щастлив, може да бъде и учен. Лошият не може да бъде нито щастлив, нито истински учен. Временни постижения може да има, но временното носи нещастие. Какво се ползва човек, ако му предложат хубав обяд, а той страда от язва на стомаха? Ще се нахрани добре, но след това ще се превива от болки. За предпочитане е сух хляб, но здрав стомах, отколкото пищна храна, а болен стомах. По-добре честен и беден живот, отколкото безчестен и богат. Друг е въпросът, ако си здрав, честен и добър, а същевременно и богат. Но ако трябва да избираш от две злини, ще избереш по-малката. Сиромашията и богатството са външни неща. Човек е господар и на сиромашията, и на богатството. Ако не с господар, причината е в неговото невежество. Ако разумният баща не иска да поддържа сина си и не му праща пари, де е вината: в сина, или в бащата? Докато се отнасяш грубо с баща си, нищо няма да получиш. Щом се отнасяш меко, учтиво, сърцето му ще се отвори към тебе.
Един богат, но прост, неграмотен човек изпратил сина си в странство да учи. Един ден бащата получил писмо от сина си, но като неграмотен, той го занесъл на един касапин да го прочете. Касапинът чете с груб, рязък глас: Татко, изпрати ми пари, трябват ми. – Виж го ти, хем иска пари, хем

грубо пише. Няма да му изпратя нищо! – казал бащата. Като му минал гневът, той занесъл писмото на фурнаджията, добър човек, с мек характер. Фурнаджията отворил писмото и чете с мек глас: Татко, моля ти се, изпрати ми пари, трябват ми. – А, сега е друго нещо! Като се моли, ще му изпратя. И тъй, не искай съвет от касапина, нито от фурнаджията. Единственият, който може да ти бъде авторитет, това си ти сам. Съществува една истина, обща за всички.
От днес ви оставям да работите сами. От всичко говорено досега извадете си резюме, да видите какво можете да приложите. Мислете върху работата и почивката. Работата се отнася до ума, а почивката – до сърцето. Работете съзнателно върху себе си, да възстановите първичните си отношения към разумния свят. От това зависи вашето щастие и вашето здраве. Не сме ли разумни и ние? – Колкото и да сте разумни, има по-разумни от вас. Разумни сте, но това, което днес придобивате, на другия ден го губите. Казваш: Едно време бях млад, сега съм стар. – Защо остаря? – Едно време ядях сладко, с апетит, сега не ям с разположение, имам киселини в стомаха си. – Защо изгуби апетита си? Учете се да мислите право, да не губите придобитото. Разбирайте природата така, както аз я разбирам. Като съм изучавал природата, не съм срещнал нито едно изключение от нейните закони. Ако ти мислиш, чувстваш и постъпваш правилно, няма да имаш нито едно изключение в живота си. Знаеш ли как трябва да постъпваш? Кажи си: Ще постъпвам така, както желая хората да постъпват с мене. Ако постъпваш така, никога няма да се обезсърчаваш. Казваш: Нервен съм, не мога всякога да се въздържам. – Има хора, външно нервни, а вътрешно въздържани. Други хора са външно добри, вътрешно лоши. У някои, тъкмо обратното: лошото е скрито, а доброто открито. Правилно е да бъдеш и външно, и вътрешно добър. Разгневен си. Дойде при тебе човек, гладувал три дена. Погледнеш го сърдито, казваш му: Чакай малко. – Така ли ще постъпиш с приятеля си? Ти не си справедлив. С всекиго трябва да постъпваш, както със себе си. Постави човека на еднакъв уровен със себе си. Трябва да имаш ясна представа за него.
Казвам: Всички хора са излезли от Бога. Щом е така, ние трябва да имаме общ възглед за Божественото начало в човека. Нямаш ли този възглед, ти може да си добър, но да не постъпваш добре; може да си добър, но си мързелив. Човек става мързелив, когато чувствата му взимат надмощие; човек става груб, когато умът му взима надмощие. – Искам да бъда силен. – И това може, но ще срещнеш съпротивление на пътя си. Готов ли си да се справиш с него? – Искам да смажа всичко, което се изпречва пред мене. – Тогава ти ще се намериш в положението на комара, който за пръв път приложил своето оръжие срещу лъва. Той влязъл в носа на един лъв. Лъвът умрял от отровата на комара. И комарът засвирил весело и си казал: Аз убих лъва, царят на животите. Кацнал на една паяжина. Като го съзрял, паякът тръгнал към него. Но комарът му казал: Аз убих царя на животите,

а ти, едно малко животинче, искаш да ме изядеш! Комарът нямал представа за себе си. Че лъвът умрял, това е случайност. И ти някога извършиш една работа не по силите си и си въобразяваш, че си силен. Не се заблуждавай, защото паякът ще те изяде.

Да се върнем към основната мисъл. Вие се нуждаете от работа на ума и от почивка на сърцето. Оценявайте работата, оценявайте и почивката. Това наричам силна воля. Ако не си работил и почивал и не си оценил работата и почивката, ти нямаш силна воля. Волята се усилва при ум, който работи и сърце, което почива навреме. Както при работата се придобива нещо, така и при почивката. Волята е резултат на онова, което умът и сърцето са свършили. И в Писанието се говори за почивка. Казвате: Еди-кой си починал. Значи, отишъл в другия свят. Като си почине известно време, отново ще дойде на земята да работи.

И тъй, намерете бележките от лекциите, които съм държал през годината, и вижте на какви теми съм говорил. Извадете резюме от всяка лекция и вижте, какво можете да приложите. Каквото не разбирате, оставете го настрана. Нека остане в ума ви само онова, което можете да приложите. В това се заключава почивката. Ще работите с ума си и след това ще почивате. Колко време ще продължи почивката, не се знае. Като работите и почивате, ще станете по-силни. Почивка е нужна за всички.

Поздравявам ви с почивката, която ще имате!

Т. м.

47. Лекция от Учителя, държана на
9 август, 1933 г. София. – Изгрев.

1933_09_01 Бъдещото верую на човечеството
съборна беседа

БЪДЕЩОТО ВЕРУЮ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Има една красива страна в четенето на Словото. Тя се заключава в разбирането му. В разбирането на нещата има разнообразие, а в неразбирането – еднообразие. Човек може да гледа на света по няколко начина: първо, той може да гледа на света през една малка дупчица; второ, той може да гледа на света през прозорците на своята къща; трето, той може да гледа на света вън от своята къща, и най-после, той може да гледа на света от високо, отгоре. Следователно, четири начина има за разбиране на Словото. Ето защо, вие трябва да различавате вътрешното схващане и разбиране на Словото от външното разбиране, т.е. от разбирането по буква. Когато някой казва, че е чел Словото и го е разбрал, той трябва да знае, че Словото е обширно като света. Казано е за Словото: „Всичко чрез Него стана“. Това значи, че всички прояви в целокупния живот се извършват чрез Словото. Който разбира Словото, той разбира всички външни и вътрешни процеси в живота. Без Словото никакви процеси не могат да стават в човешката душа. Душата е среда, чрез която духовният, т.е. реалният свят се проявява. Следователно духовният свят се проявява чрез духа, чрез душата и чрез тялото. Физическият свят пък се проявява чрез ума, чрез сърцето и чрез волята. Едва сега хората идват до разбиране на духа и на душата, като реални неща, и до тялото, което е плод на тяхната дейност. Умът съответства на духа, сърцето – на душата, а волята – на тялото.

Прочетеното от Писанието е свързано с една велика душа – с Христос. Вие не можете да разберете това Писание, ако не сте свързани с Онзи, от Когото то е произлязло. Ако пиете вода далеч от извора, в разбиранията ви за нея ще има много утайки; ако я пиете при самия извор, разбиранията ви ще бъдат съвършено чисти. По този начин ще знаете защо някога не разбирате нещата добре, в тяхната първична чистота. Има неща в живота, които заблуждават хората. Тия неща не са нищо друго, освен тяхната външна опаковка. Тази опаковка е създадена още от миналите поколения, които, от неразбиране, са я оставили за разрешаване в бъдещето, при по-благоприятни времена. Така постъпват и съвременните хора. Когато искат да запазят нещо ценно, като пари, жито и др., те ги слагат в съкровища за запазване; парите заравят в земята, а житото – в хамбари. При това положение, нито парите се използват, както трябва, нито житото. Защо? Защото житото, оставено в хамбара, и житото, посято на нивата, са две различни неща. Житото, оставено в хамбара, постепенно губи нещо от своята стойност: ту буболечки го нападат, ту

мишки и в края на краищата никакво увеличаване не става с него. Обаче, житото, посято на нивата, страда, но същевременно се увеличава. В този смисъл житото, посято на нивата, може да се уподоби на страдащ човек. Страдащият има изпитания, като житото, но има и придобивки. Житото в хамбара няма страдания, няма изпитания, но няма и придобивки. Житото в хамбара и житото на нивата са два символа, за разбирането на които са нужни ред обяснения. Милионите житни зрънца в хамбара се натискат едно-друго; когато господарят дойде, той отваря хамбара, нахвърля житото вътре и си излиза. Той остава зрънцата сами да се нареждат, но както и да се наредят, това не е никакво нареждане. Обаче, житни зрънца, поставени в Божествения хамбар, не се натискат помежду си, но всяко от тях има свое определено място. Те са наредени в система, както нареждат книгите в библиотеките. Всеки би желал да бъде житно зърно в Божествен хамбар, отколкото житно зърно в човешки хамбар.

Казвам: в живота има неща желателни, има неща нежелателни. Има неща желателни, които принадлежат на външния живот; има неща желателни, които принадлежат на вътрешния живот. И обратно: има неща нежелателни, които принадлежат на външния живот; има неща нежелателни, които принадлежат на вътрешния живот. Желателно е, за пример, човек да е добре облечен външно. Нежелателно е да бъде гол, със скъсани дрехи и скъсани обувки. Желателно е човек да има хляб, да яде. Нежелателно е да гладува.

Сега, ще ви дам първия член от „Бъдещото верую на човечеството“:
Вярвам в Единния Свещен хляб, който ядат всички хора и без който никой човек не може да живее. Всяка религия, всяко учение трябва да започне оттам. Който не вярва в Свещения хляб, той в нищо не вярва и от него нищо не може да стане. Ще вярваш в Свещения хляб и по три пъти на ден ще го опитваш. Ще го милваш с ръката си, ще го целуваш с устата си и ще кажеш: „Свещеният хляб – това е моето верую“. Можеш да философстваш, колкото искаш; можеш да вярваш, в каквото искаш, но в края на краищата ще опиташ първия член от „Веруюто на човечеството“. Казваш: „Аз вярвам в Бога“. – Как ще вярваш в Бога, Когото не си видял? Бог, това е една дума само. Да вярваш в Свещения хляб има смисъл, защото си го видял и опитал. Затова, именно, Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето“.

И тъй, силата, знанието на човека се заключава в това, да може да подбира, да различава желателните неща от нежелателните. За човека е важно да знае какво желае душата му и какво не желае. За човека е важно това, без което не може. Онова, без което може, е губене на време. Желателно е човек да се облече в нови, здрави дрехи. Нежелателно е да ходи гол; ако

той не желае да се облече, голотата сама по себе си ще дойде. Желателно е човек да бъде здрав; ако не желае да бъде здрав, болестта сама по себе си ще дойде. Хората сами трябва да търсят здравето. Болестта пък сама намира хората. Здравето е естествено последствие от спазване на първия член от „Веруюто на човечеството“. Това е веруюто не на един народ, но на всички народи; това е веруюто не на един човек, но на всички хора по лицето на земята. Това е веруюто не само на всички хора, но и на всички ангели, на всички богове, които живеят на небето. Всички вярват в Свещения хляб и се хранят с него. Това е символът, който включва в себе си всичко онова, което живите същества – хора и богове – са опитали.

Казвате: „Без хляб не може ли?“ Който казва, че и без хляб може, той е безверник. Що е безверието? Който не яде, той е безверник; който яде, той е вярващ. Който яде, който се облича, той може да каже за себе си, че е вярващ. Нека се опита някой да каже на този човек, че е безверник. Той веднага ще каже: „Как е възможно да бъда безверник, когато по три пъти на ден опитвам Свещения хляб? Аз вярвам в Единния Свещен хляб“. – Това е най-простото определение за понятието Бог. Съвременните хора разискват по въпроса, що е Бог, но всички разисквания, всички философии по този въпрос нищо още не са допринесли на човечеството. Хубави са тия философии, и те имат своето място. Вие можете да четете какво са казали философите, мистиците, окултистите, светиите за Бога, но едно трябва да имате предвид: Само онзи може да говори за Бога, който е ял от Единния Свещен хляб на живота. Истинската философия на живота ще се яви само тогава, когато хората започнат съзнателно да ядат от Единния свещен хляб. Свещеният хляб носи Словото в себе си. Който не яде от този хляб и Словото в него не може да се прояви. Яденето, като външен процес на Словото, и разбирането, като вътрешен процес, вървят паралелно. Ако човек не се храни правилно и ако не разбира нещата правилно, Словото не може да работи в него. Тогава идват лошите последствия на живота. Всички болести, нещастия, противоречия се дължат на обстоятелството, че човек не се е хранил добре и не е разбирал добре. Не е въпросът човек да се храни по правилата на съвременната наука, нито с елементите, които тя препоръчва. Аз не говоря за хляба като материален обект, съставен от няколко елемента. Аз говоря за хляба като духовна проява на живота. Свещеният хляб, който всички познават, съдържа в себе си главно духовен елемент, на който всички останали химически елементи са помощни сили, за да се прояви Словото, носителят на живота. Всичко, което съвременната наука твърди, е вярно, но тя представлява само външната страна на въпроса. Хлябът подразбира велика идея, без която човешкият живот не може да се прояви. Искате ли да проявите този живот на земята, вярвайте не в онзи хляб, който днес е пресен, утре се втвърдява, нито в хляба, който плесенясва, но в живия хляб, който всички хора ядат. Който яде от живия

хляб, той изпитва вътрешно спокойствие, прииждане на сили, на енергии и благодари на природата, че му е дала възможност да живее. Този е първият член.

Казвам: веруюто на човечеството, обаче, включва главно четири члена. Те са следните: Вярвам в Единния Свещен хляб, от който всички хора ядат. Вярвам в Единната Свещена вода, от която всички хора пият. Вярвам в Единния Свещен въздух, от който всички хора дишат. Вярвам в Единната Свещена светлина, която всички хора възприемат.

Тези са четирите члена на новото верую. Всяко друго верую произтича от него. Защо? Защото то включва в себе си четирите необходими елемента за живота. Всички ядат Свещения хляб. Всички пият Свещената вода. Всички дишат Свещения въздух. Всички живеят в свещената Светлина и я възприемат. В който свят да влезете, дали в рая, или в ада, всички се нуждаят от тези четири елемента. И вярващи, и невярващи, всички се ползват от четирите свещени елемента. Една разлика има само – в начина, по който използват тия елементи жителите на небето и жителите на ада: първите проповядват за тях и ги използват и отвътре, и отвън; жителите на ада ги използват и проповядват само отвън. Що се отнася до вътрешното приложение, те нищо не казват. От това гледище еретизъм не съществува. Следователно ако наречете някого еретик, това подразбира човек, който не яде от Свещения хляб, не пие от Свещената вода, не диша Свещения въздух и не възприема Свещената светлина. При това положение, този човек е осъден на смърт. Който живее, който не умира, той не е еретик, той използва четирите свещени елемента, носители на живота, на безсмъртието. Кой внесе идеята за тия елементи в човечеството? Христос донесе тази идея. Той я проповядваше на хората. Кога? Не само от преди две хиляди години, но от памтивека, защото Христос винаги е съществувал и по разни начини е работил за човечеството. Слънцето всякога е светило и свети, но някога го виждаме, някога не го виждаме. Това е временно положение, временна обстановка, която зависи било от положението на земята, било от самите нас. Слънцето винаги свети за онези, чието съзнание е всякога будно. Сегашните условия на живота отклоняват хората от правия път, като им пречат да разберат развоя на целокупния живот. Като малките деца и съвременните хора се тревожат и смущават от неща, за които даже въпрос не трябва да правят. За какво се тревожат децата? Детето, изобщо, е нетърпеливо. Щом поиска от майка си хляб и чуе, че хлябът не е готов, то започва да плаче. Майката му говори, убеждава го, че след един или половин час хлябът ще се опече, но то не иска да слуша, продължава да плаче. Щом майката донесе хляба и го начупи, детето се усмихва, престава да плаче и започва да яде. И тъй, същественото за живота е храната. Защо? Защото Словото идва чрез храната. Щом дойде

Словото, ние влизаме вече в света, който Бог е създал. Само по този начин ще разберем стиха, в който Христос е казал: „Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога“. Вие сте чели блаженствата и много пъти още ще ги четете, но те ще останат за вас изречения само дотогава, докато дойдете до едно вътрешно разбиране. Както и да обяснявате на човека нещо, той няма да го разбере, докато не го опита. Как ще обясните на човека какво е сладчината и какво горчивината, ако той не ги е опитал? Как ще обясните на хората стиха „Чистите по сърце ще видят Бога“, ако те не са го опитали? Както и да им обяснявате, те не могат да разберат този стих, ако сами не видят Бога. Само като Го видят, тогава ще разберат смисъла на този стих. И онзи, който говори върху този стих, трябва да има същата опитност. Когато един художник живее сред природата и рисува нейните кътове, тези картини имат едно значение; когато един художник живее далеч от природата и я рисува по въображение, неговите картини имат съвсем друго значение. Това са две различни неща. Често хората искат да си представят какво нещо е добрият човек. Каква идея ще имат те за добрия човек? Според мене три неща отличават човека от другите живи същества: главата, ръцете и краката. Това са външните черти на видимия човек. Що се отнася до останалите черти на човека, те са второстепенни. Значи главата е същината на човека. Важна част от нея е лицето, със своите удове по него. Лицето пък е свързано с мозъка. Колкото по-добре е разработен мозъкът, толкова и лицето на човека е по-красиво, по-изразително. Краката на човека са израз на доброто. Значи доброто, добродетелта в човека е създала краката. Когато змията за пръв път е излъгала, тя вече се е осакатила, изгубила е краката си. В това отношение краката са символ на доброто. Ако хората изгубят добротата си, те ще се осакатят, ще станат инвалиди. Такъв е великият закон на живота. Следователно, когато човек изгуби или занемари една своя добродетел, едновременно с нея той изгубва или занемарява онзи уд, който е в услуга на тази добродетел. И когато изпадне в областта на греха, човек постепенно започва да се атрофира: краката, ръцете му се атрофират, докато съвършено изчезнат. Ако хвърлите дърво в огъня, то първо се запалва, после започва да гори, докато съвършено изчезне, превърне се в дим и пепел. Такова нещо е грехът. Огън е грехът, но огън, който изгаря, а не огън, който пречиства. Грехът, злото в света разрушава, а доброто – твори, създава. Доброто е първият плод в живота. С това добро, т.е. с краката ние ходим, стъпваме по лицето на земята. Чрез и с него ние възприемаме от земята онези енергии, които са необходими за поддържане живота на тялото. Кой не е изпитвал онази голяма радост, когато след няколко дневно пътуване по море или океан стъпи на твърдата земя? Голяма е радостта и на детето, когато за пръв път стъпва на краката си! И възрастният, и детето се радват, че имат под краката си солидна основа.

И тъй, краката на човека изразяват доброто. Да стъпиш на краката си, това значи да стъпиш на твърдата почва, на истинското верую, на дълбоките разбирания, на вътрешната самоувереност. Да стъпиш на краката си, това значи да си вън от всякакви заблуждения, вън от всякакво неверие, вън от всякакво малодушие и зло. Който живее в Божествената Любов, той стъпва с краката си на земята и усеща, че се намира на свещената почва. Коя е свещената почва, свещената земя? Тя е онази земя, на която житото се ражда. От нея, именно, житото черпи необходимите за него елементи, които тя е събрала от векове.

Съвременните хора живеят по два съвършено противоположни един на друг начина, вследствие на което имат два различни резултата. Единият начин се заключава в много говорене, а в малко работа. Другият е обратен: повече работа, по-малко говорене. Първият начин нищо не допринася. За пример, казват някому: „Ти трябва да учиш; ти трябва да разбираш; ти трябва да бъдеш умен“. Резултатите на този начин са подобни на тия, които имали четирима синове, наследници на богат баща. Те получили от баща си в наследство ниви, лозя, но по цели дни седели на столовете си, яли и пили и казвали: „Нивите трябва да се разорат, лозята трябва да се прекопаят, градините трябва да се полеят“, но сами нищо не работели, а оставяли на слугите, те да свършат тази работа. По едно време съвършено обеднели, оголели и започнали да се запитват: „Коя е причината, че изгубихме всичко? Защо баща ни не ни каза тайната, какво да правим и как да работим?“ Казвам: не трябва само да се говори какво да се прави, но трябва да се работи. То е все едно да седите на стол и да си казвате: „Аз трябва да бъда добър!“ – По този начин ти ще оголееш, но добър няма да станеш. Ти ще станеш добър, когато дадеш възможност на доброто в тебе да се прояви. Доброто е вътре в човека, отвън то не може да се прояви. Силата на посятото жито няма да дойде отвън, но отвътре. Отвън ще му се дадат само условия за растене, а силата за това растене се крие в него. Следователно, когато нямате успех в живота си, ще знаете, че живеете по първия начин. Искате ли да имате успех, започнете да живеете по втория начин, който се заключава в работа. Щом кажете, че трябва да направите нещо, веднага пристъпете към реализиране на това нещо. Сега, като говоря за желателни и за нежелателни неща, намирам, че и в тях се явяват ред противоречия. За пример, някой казва: „Аз имам желание да постигна нещо, за което правя големи усилия“. – Няма какво да правиш усилия. Когато отиваш да работиш, или да учиш, там усилия не са нужни. Само болният, сакатият прави усилия. Здравият не прави усилия. Да учи, да работи, да бъде добър, това са естествени положения за човека. Усилие е нужно само тогава, когато човек преодолява някакъв свой недъг. Във всички други случаи на живота, усилието е изключено. Не прави усилия, но кажи: „Аз живея, аз любя“. Не оставяйте в ума си никаква двузначна

мисъл. За пример, казвате: „Аз трябва да бъда добър“. – Значи досега вие не сте били добър човек, та отсега нататък ще бъдете добър. Тази мисъл е двузначна и тя спъва човека. Казвате още: „Ако в този живот не успея да постигна своите желания, тогава ще остане за друг живот“. – Не разделяйте живота. Сегашният и бъдещият живот е един и същ. Животът не се дели. Следователно не отлагайте нещата за бъдещето. Откъде знаете какви условия ще имате в бъдеще? Ако не можете да използвате сегашните условия, които ви се дават, как ще използвате бъдещите? Ако не можете да научите урока, който учителят днес ви е преподал, как ще научите утрешния? Да отлагате нещата за бъдещето, това е една от опасните страни на теорията за прераждането. Аз не съм против тази теория, но казвам: всеки живот има своя определена програма, която трябва да се изпълни. Всеки трябва да използва и да реши задачите на сегашния си живот и за бъдещето да не мисли. Мнозина се спъват от мисълта, че са стари, че нищо вече не могат да направят. Колко сте годишни? Ония, които мислят, че са стари, едва са на 40–45 години.

Питам: коя е мярката, с която определяте, кой е стар и кой – млад човек? Ако под думата „стар човек“ разбирате инвалид, това е друг въпрос. Но ако под „стар“ разбирате умен човек, с опитности, тогава вие сте на прав път. Щом сте станали по-умни, няма защо да се спъвате, можете да вървите напред. Ако пък сте инвалиди, трябва да знаете причината, защо сте станали такива. Ако кажете, че Господ ви е създал инвалиди, вие не говорите истината. Опасно е да мисли човек, че е инвалид, защото ще очаква на хората да го гледат, да се грижат за него. То е все едно бедният баща да очаква от децата си, като пораснат, да го гледат. Ако пък няма деца, ще очаква от някой богат чичо, да му остави наследство. Да, богатият чичо може да дойде, а може и да не дойде. Тогава пък ще очаква на някой лотариен билет, дано оттам спечели нещо. И това рядко се случва: я спечели, я не. Може цял живот да взимате участие в лотария и пак нищо да не спечелите.

Ето как стои въпросът: ако е за лотариен билет, вие имате вече такъв, носите го още със слизането си на земята. Кой е този лотариен билет? – Животът. Този лотариен билет е пълен с възможности за постигане на вашите идеали. Какво повече ви трябва? Този лотариен билет има ред правила и закони, които трябва да съблюдавате. Ако навреме ядете живия хляб, лотарийният ви билет винаги ще печели. Здравият човек спазва правилата и законите на лотарийния билет, но болният – не може. Кого повече обичате: болния или здравия? Кой е болен и кой здрав човек? Има здрави хора, които, всъщност, са болни. Има болни хора, които, всъщност, са здрави. Някога можете да обичате и болните хора. Щом ги обичате, те са здрави-болни. В този смисъл, здравият всякога може да бъде обичан, но

болният не може всякога да бъде обичан. Здравият човек е доволен, но кога? Само след като се наяде. Докато още не е ял хляб, той не е доволен. Той е доволен от знанието, което има, но не и от своето невежество. Обаче знанието идва от Словото. При това само здравият има знания и може да знае нещо. Здрав човек, в пълния смисъл на думата, е онзи, който вярва и на когото вярата е придобита от опитности и в трите свята: светът на човешкото тяло, светът на душата и светът на духа. Човешкото тяло представлява външния, физическия свят – свят на външната природа. Светът на душата представлява невидимия, духовния свят. Светът на духа представлява Божествения свят. Сега, аз няма да обяснявам какво представляват тия светове. Вие сами трябва да мислите, да си съставите някакво понятие за тях. Един ден, когато отидете в тези светове, много неща ще научите. И каквото научите, това ще ви остане. Това, което видите там, мъчно се поддава на описание. Как можете, например, да опишете ангелския свят? Някои питат има ли на онзи свят ден и нощ, както на земята? – На онзи свят няма нощ, както на земята. Там има само ден. На земята, обаче, има ден и нощ, понеже тя се осветява от слънцето. Денят и нощта показват, че хората на земята живеят извън реалността, при особена обстановка. Когато съзнанието на човека се помрачава, вследствие на което стават някакви промени в състоянието му, за него настава нощ; когато съзнанието на човека се прояснява и разбиранията му се изправят, за него настава ден. Казвате: „Какъв ли ще бъде животът ни в другия свят?“ – Ако съзнанието ви и там не се помрачи, ден ще бъде. Съзнанието на човека може да се помрачи по много причини. Някога най-малката причина е в състояние да помрачи съзнанието му. За пример, вие сте в добро разположение на духа, но дойде някой ваш приятел и ви бодне с игла. Моментално изгубвате разположението си и започвате да се занимавате с болката, която са ви причинили. Ако една струна от цигулката на някой виден цигулар се скъса, той губи вече четвърт от своята сигурност; ако и втората струна се скъса, той губи две четвърти от сигурността си; ако и третата струна се скъса, той губи три четвърти от сигурността си. Обаче, щом остане само с една струна, той престава вече да свири. Никой цигулар не може да свири на една струна. Какъв цигулар ще бъде онзи, който може да свири само на една струна?

Оттук аз правя следното сравнение: какъв човек ще бъде онзи, на когото духът, душата и тялото не работят? Това е цигулар с една струна на цигулката. Какъв човек ще бъде онзи, на когото умът не мисли, сърцето не чувства и волята не действа? Човекът се състои в това, да вярва в Божия Дух, от Когото е произлязъл, и да работи в съгласие с Него. Да вярва в душата си, която всеки момент чувства. И най-после, да вярва в тялото си, чрез което е в общение по ум, сърце и воля със своите ближни. Умът, сърцето и волята са прояви на тялото. Човек не може да вярва в това, което

не вижда. Той ще вярва само в това, което вижда около себе си и в това, което чувства вътре в себе си. Като вярва във всичко вън от себе си и вътре в себе си, човек ще се домогне до ред външни и вътрешни методи за работа. Без това верую вие нищо не можете да постигнете. Цялото човечество ще дойде до новото верую чрез Свещения хляб, който яде. Свещеният хляб ще доведе човечеството до Словото. Словото пък ще го доведе до истинския живот. Казано е в Писанието: „Всичко чрез Словото стана“. Щом придобият живота, заедно със Словото, хората ще придобият Свещената вода, Свещения въздух и Свещената светлина. Сега ще приведа една легенда за произхода на човешките сълзи. За пръв път сълзите се явили в света след изпъждането на Адам и Ева от рая. До това време Адам не е знаел какво нещо са сълзите. Първата жена, която е плакала, била Ева. Красива била Ева! Като излязла от рая, тя осъзнала грешката си и дълбоко се разкаяла. Тогава Господ ѝ дал една книга и казал: „Първата заповед, която ви дадох, беше да не ядете от забраненото дърво – дървото за познаване доброто и злото, но вие ядохте, престъпихте моята заповед. Сега ви давам тази книга, да четете от нея и да се учите. Щом престанете да четете, веднага ще затворите книгата и внимателно ще я приберете. Ако я оставите отворена, ще ви се случи по-голямо нещастие от това, което сега ви сполетя. Нали искахте да придобиете знание? Ето ви сега тази свещена книга. Четете и изучавайте я!“ Като взели книгата от Бога и двамата останали с мисълта, че носят една книга от рая, от която зависи спасението им. Един ден Ева чела от тази книга, но се увлякла в нещо и я забравила отворена. В това време дяволът дошъл, поставил един черен лист върху отворената книга и си отишъл. Като се върнала, Ева отишла да вземе книгата да чете, но останала страшно изненадана, като отворила книгата и видяла, че не може да чете: някакъв черен лист покривал листата, вследствие на което не могла да чете. Тогава тя си казала: „И този път не изпълнихме Божията заповед!“ Ева съзнала грешката си, разкаяла се и започнала да плаче и да се моли. Дълго време плакала и се молила, докато най-после видяла, че черният лист се стопил: книгата се открила и тя свободно почнала да чете. Така се явили първите сълзи на света.

Казвам: дълго време трябва човек да плаче и да се моли върху Свещената книга, за да се махне черният лист от нея и тя да се открие. Щом се открие, тази книга непременно трябва да се чете! Тя е Свещената книга на живота. Питате: „Защо трябва да плаче човек?“ – Тъмно е пред очите му. Той трябва да плаче, докато му просветне, докато се открие пред него Свещената книга на живота и той започне да чете. Никога не оставяйте вашата Свещена книга на живота отворена! Щом я оставите отворена, дяволът ще дойде, ще сложи върху нея един черен лист и ще си замине. Щом прочетете нещо от тази книга, веднага я затворете. Като ви потрябва, пак я отворете. Освен вие, никому не давайте да я отваря. Тази Свещена

книга всеки сам трябва да отваря и затваря. Докато четете, книгата може да бъде отворена. Щом престанете да четете книгата и се отдалечите от нея, веднага я затворете. Всеки сам ще отваря своята книга със свещено уважение и почитание. Ще отвори книгата си, ще прочете нещо от нея, ще помисли малко, ще я затвори внимателно и ще отиде на работа. Като се върне от работа, пак ще отвори книгата, ще прочете нещо, ще помисли, ще я затвори и ще си почине. Четенето на Свещената книга представлява великата връзка, която душата непрекъснато трябва да поддържа. Каква връзка трябва да поддържа душата? Вътрешна връзка, вътрешно общение. С кого? – Ако кажа, че с Бога, за мнозина тази дума няма да бъде ясна. Какво е Бог за душата на човека, вие можете да си представите, само когато имате приятел, когото много обичате. Като видите вашия приятел, цялото ви същество се преобразява: мило, приятно ви е, че сте го видели. Всичко, което осмисля нещата, се дължи на Божието присъствие. Където Бог присъства, там и животът се явява; където Бог отсъства, там смъртта присъства. Където Бог присъства, там светлината се явява; където светлината обитава, там и хлябът се ражда, и водата изобилно извира, и въздухът всичко навред обхваща. Където Бог отсъства, всичко постепенно намалява и изчезва. Следователно, страданията в света показват отсъствието на Божията Любов между хората. Когато Божията Любов е между хората, тогава идват радостта и веселието. Значи щом сте скръбни, това показва, че Любовта отсъства. Това не подразбира, че Любовта не ви обича, но между нея и вас има някакво препятствие, някакъв черен лист, който пречи да се прояви тя. Какво трябва да се направи, за да дойде Любовта? Дълго време трябва да проливате сълзи върху черния лист, докато той се стопи. Значи водата трябва да дойде в помощ на човека, да ускори идването на Любовта. Водата утолява жаждата на човека, тя го спасява от смъртта. Значи хлябът носи доброто; водата носи живота; въздухът носи силата, а светлината – знанието. Това са четири важни положения, които всеки трябва да знае. Ако човек не е добър, ако няма живот в себе си, ако няма сила и ако няма знание, тези четири елемента отсъстват от него. Силата в човека се влива чрез Свещения въздух, който той диша. Като знаят това от своите посветени, индусите са създали цяла наука за дишането, с ред методи и правила, с цел да се възстанови силата на човешкия организъм. Когато някой е неразположен духом, когато е болен, или животът му се е обезсмислил, нека пие вода. Това всеки е опитал в живота си. Когато пътник минава през някоя планина и усети, че краката му се подкосяват и силите го напускат, той спира пред един извор, пие малко вода и усеща, че силите му се възвръщат. Ето защо, казвам: вярвайте в Свещения хляб, в Свещената вода, в Свещения въздух и в Свещената светлина, чрез които Словото се проявява. Като вярвате в Свещения хляб, ще молите Бога да го възприемете, а с него заедно и Словото Божие. Вие виждате какво внимание обръща Христос на хляба,

като символ на Словото, че след като го преломи и нахрани с него няколко хиляден народ, каза да съберат всичките трошици на едно място, да не се разпръсват навън. Щом разберете смисъла и значението на хляба, като символ на Словото, вие ще бъдете в сила да създадете помежду си свещени отношения, свещена обхода. Бих желал да се създаде помежду ви тази свещена обхода, да я разбирате и цените. Нека тази обхода се отнася не само към хората, но и към всички живи същества заради Любовта ви към Бога. Виждате едно малко насекомо се движи – спрете за малко пред него, помислете за неговия живот, извадете някаква поука за себе си. Виждате една муха или пчела – спрете се пред тях и помислете за Онзи, Който ги е създал и Когото вие обичате. Виждате един червей – не се смейте, че лази, но вникнете в мъчнотиите на неговия живот. Червеят е символ на смирение. Ако червеят не работеше и Свещеният хляб не би излязъл. Велика работа върши малкият червей, презрян от мнозина! Какъв орач е този червей! Хиляди добрини е извършил той, от които ти и безброй още като тебе, се ползвате.

Новото учение изисква хора с нови възгледи. Днес младите гледат с пренебрежение на старите. Старите пък гледат с пренебрежение на младите. Младият казва за стария: „Този човек е остарял вече, той е изпял своята песен“. Старият казва за младия: „Този е младеж още, зелен, неузрял плод е той. Кой ще го чака да зрее?“ Ако младият мисли за стария така, той е болен човек. Ако старият мисли за младия така, той е на смъртно легло вече. Утре ще умре, ще го погребат и на гроба му ще пишат: „Тук почива еди-кой си философ, учен човек“. Ако стари и млади продължават да мислят така, ще излезе според тях, че Христос и досега още лежи в гроба. Всъщност Христос и три дни даже не прекара в гроба. На третия ден вече Той възкръсна. Съвременните хора още държат своя Христос в гроба. Време е вече да махнат плочата от гроба на Христос и Той да възкръсне! И след всичко това хората очакват да дойде Христос на земята. Докато Христос не възкръсне във вас, отвън Той по никой начин няма да дойде. Когато Мария отишла при гроба на Христос и видяла, че Го няма там, започнала да плаче. Запитали я: „Жено, защо плачеш?“ Казва им: „Защото взели Господа моего, и не зная, де са Го положили“. И това като рече, обърна се назад и вижда Исуса, че стои, и не знаеше, че е Исус. Казва ѝ Исус: „Марио!“ Тя се обърна и рече Му: „Учителю!“

Казвам: колко пъти досега и вие сте срещали Христос! Но въпреки това още продължавате да питате: „Не видяхте ли, кой е взел тялото на Христос?“ Сега и аз ви говоря с цел да не се заблуждавате от външните неща, но да се държите за вътрешното прояснение, каквото им Мария. Когато дойде това прояснение в нея, тя позна Христос. Без това вътрешно прояснение, външните неща по никой начин не могат да бъдат разбрани.

Такъв пример има в Евангелието. Когато Христос запита някои от учениците си, за кого мислят, че е, някои Му отговориха, че едни считат да е някой от старите пророци, други – за пророк Илия. Обаче, Петър отговори: „Ти си Христос, Син на Бога живаго". Христос му отговори: „Това плът и кръв не са ти открили, но Отец мой, Който живее на небеса". Ето защо, човек трябва да изучава онази истина, която Бог му открива. Ако дойде някой самозванец и се нарече Христос, трябва ли веднага да му се повярва? За да проверите, дали наистина е Христос, заведете го при някой болен и го накарайте да сложи ръката си върху главата на болния. Ако при поставяне ръцете на този човек върху главата на болния, последният не оздравее, какъв Христос е той? Трябва ли да се вярва на такъв самозванец, който не дава никакво знание и не хвърля никаква светлина в умовете на хората? Казано е в Евангелието: „И като излязоха на земята, гледат жарава, разположена, и риба сложена на нея, и хляб". Казва им Исус: „Донесете от рибите, които уловихте сега!" Това значи да бъдете при Христос, или да дойде Христос във вашия дом. Когато Христос дойде в дома ви, вие ще имате всичко в изобилие. Лишени ли сте от нещо, не сте ли напълно задоволени, Христос не е между вас. Такива трябва да бъдат разбиранията за Христос на онези, които искат да следват Неговия път. Сега мнозина питат кога ще се свърши светът. – Свършването на света е философски въпрос. – „Кога ще дойде Христос?" – И това е философски въпрос. Когато запитаха Христос за свършването на света, Той им отговори: „Това Отец ми знае. Не ви е дадено да знаете времената и годините, които Отец ми е положил". И аз казвам: Има знание, което сега не е потребно на хората. То е толкова непотребно, колкото са непотребни булченски дрехи на петгодишно момиченце. Всички венци, цветя и нанизи, които булката употребява, за малкото момиченце не са нужни. И на вас казвам: не слагайте никакви цветя, никакви украшения на вашите детински дрехи, които Бог ви е дал! Не заменяйте вашата детинска дрешка с тази на младоженците! Често съм срещал малки момиченца, които слагат на главите си цветя, кичат се като моми. Преди години имах случай да изпитам едно малко момиченце, да видя каква разумност се крие в него. Давам му една хубава роза, но то отказа да я вземе, под предлог, че не е мома, не е дошла до това положение да носи цветя и да се кичи с тях. Тази беше външната страна на отказа, а вътрешно то искаше да каже, че не носи откъснати цветя. Понеже не мога да дам живот на тия цветя, аз не мога да ги късам, нито да се кича с тях. Който е откъснал тази роза, той да носи последствията от това престъпление. Този ден аз бях получил розата и мислех на кого да я дам. Както виждате, тя послужи за предметно учение.

И тъй, когато кажете някому една горчива дума, това не е ли равносилно, че давате на този човек една откъсната роза? Не късайте цветята и на никого не ги давайте! Пазете следното правило: приближавайте се към

всички хора с дълбоко съзнание, че първоначално Бог ги е създал добри. Ако намирате, че някои хора не са добри, това значи, че впоследствие е станала някаква грешка от самите тях, поради която са изгубили своята доброта. Така трябва да мислите за себе си, така трябва да мислите и за хората. И ако вие имате някакъв дефект, той се дължи на други някакви причини. От вас зависи да отстраните този дефект. Обаче вие непрекъснато трябва да държите в ума си мисълта, че Бог е вложил във вас доброто за основа на вашия живот. Той ви е пратил на земята като в училище, да учите. И вие трябва да учите добре. Единственото нещо, което радва Бога, е когато учите добре. И аз се радвам, като виждам, че учите с любов и разположение. Когато видя някой човек пред изкушението, казвам: Опасно е човек да се отклони от пътя, който му е предначертан.

Ще приведа един пример от Стария Завет за лошите последствия на отклонението от правия път: Бог изпратил един от младите пророци при израилския цар Иеровоам, да му предаде Неговото Слово. Той казал на пророка: „Не яж хляб и не пий вода, и не се връщай през пътя, по който си дошъл“. Настигнал го по пътя един стар пророк и му казал: „Ела с мене в къщата ми, та яж хляб!“ – „Не мога да се върна с тебе, нито ще ям хляб, нито ще пия вода, нито ще се върна през пътя, по който съм дошъл. Така ми се говори чрез Словото Господне.“ – „И аз съм пророк, както и ти. И ангел ми говори чрез Слово Господне и рече: „Върни го с тебе в къщата си, за да яде хляб и да пие вода“.“ Старият пророк излъгал. И върнал се младият пророк от пътя си, влязъл в къщата му да яде хляб и пие вода. И като седял на трапезата, старият пророк му казал: „Понеже не послуша гласа Господен и не опази заповедта Му, тялото ти няма да влезе в гроба на отците ти“. И тръгнал младият пророк да си отива, но срещнал го лъв на пътя и го разкъсал. Старият пророк намерил тялото му на пътя и го занесъл в града, за да го оплаче и погребе.

Питам: защо е трябвало старият пророк да излъже младия, да го постави на такова изкушение, за което лъв да го разкъса? И защо е трябвало след това да го оплаква! Правилно беше старият пророк да посъветва младия да не се отбива от пътя си. Има една вътрешна причина, заради която е трябвало старият пророк да постави на изкушение младия, да изпита неговата стабилност. От този изпит се видя, че младият пророк не бил стабилен, не бил устойчив характер.

Често хората разбират нещата като младия пророк, вследствие на което правят грешки, които коства̀т живота им. Младият пророк трябваше да каже на стария: „Аз ще вървя по пътя, по който съм тръгнал. Няма да спирам никъде, нито ще се отклонявам наляво или надясно“. Същото се отнася и за вас: спрете ли някъде, ще се спънете в развитието си. За

пример, вие уповавате на нещо, вървите в един път, но идва някой и ви казва: „Пътят, по който вървите, не е прав“. – Трябва ли да вярвате? Вие трябва да кажете: „Понеже ям Свещения хляб, аз вървя в правия път и никакво съмнение нямам в това“. Следователно, човек не може да върви в пътя на Истината, ако не яде от Свещения хляб, не пие Свещената вода, не диша Свещения въздух и не възприема Свещената светлина. И когато Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът“, Той разбира, именно, тия четири елемента – да се храниш със Свещения хляб, без да се колебаеш, дали си в пътя, или не. Като приемаш всеки ден Свещения хляб, т.е. тялото Христово, трябва да знаеш, че си в пътя. Като пиеш Свещената вода, като дишаш Свещения въздух, като приемаш Свещената светлина на изгряващото слънце, ти трябва да благодариш всеки момент, че си в правия път. Това е първото положение, което човек изпитва на физическия свят. Второто положение е по-високо. То прониква всички светове. Сега, ще размишлявате върху тези четири елемента, като символи, да видите на какво в живота отговаря всеки от тях. След това ще влезете в другата реалност на живота, която ще ви донесе онова, което търсите. Вие искате да бъдете щастливи, здрави, богати и т.н. Обаче, не е необходимо да придобие човек всичко, каквото желае. Защо? Защото не всичко е съществено. В този смисъл има неща желателни и съществени, които се отнасят за момента. Има неща желателни и несъществени, които търпят отлагане. Аз желая да придобиете онова, което е съществено за вас. Например, съществени неща за вас са Любовта и Истината. Каквото и да се говори за Любовта, тя е една. Любовта носи живот; Мъдростта носи знание и светлина; Истината носи свобода. Казвате: „Ние искаме да знаем истината“. – Истината не може да се говори на земята. Тук се изнасят само факти из живота, но не и самата действителност, т.е. не самата истина. За пример, казвам: действителността има две страни – светла и тъмна, сладка и горчива. Това са факти, които се отнасят до действителността, но не представляват още самата действителност. Казвате на някого: „Ти не си умен човек“. – Това е факт само, но не и действителност. Истината може да се каже само на заробения, като развържеш оковите му; истината може да се каже само на гладния, като го нахраниш; истината може да се каже на жадния, като го напоиш; на задушаващия се, като го изнесеш на чист въздух; на заблудения в тъмна нощ, като му осветиш пътя. Значи, истината показва пътя, по който трябва да вървите; тя освобождава от ограничителните условия. Всички хора очакват, като отидат на онзи свят, да ги посрещнат с музика и песни, с венци. Едно е вярно, че всички ще заминете за онзи свят, но как ще ви посрещнат там, това е друг въпрос. Как ще се явите пред лицето на вашия Баща? Какъв отчет ще дадете?

Казвате: „Значи страдания ни очакват на онзи свят“. – Какво нещо е истинското страдание и какво – истинската радост, малцина са опитвали.

Представете си един млад, жизнерадостен човек, пълен с живот, с енергия, когото осъждат на смърт, с отрязване на главата. Хващат го, връзват ръцете и краката му, слагат го в затвор, а утре пристъпват към реализиране на присъдата. Какво е положението на този млад човек, който днес седи с глава на рамене и знае, че утре тази глава ще бъде отрязана и ще се търколи пред краката му? Какво по-голямо страдание от това? Такова е положението на грешника, който съзнава греховете си, а трябва да се яви пред Господа. Представете си сега обратното положение. Този млад човек се е молил, плакал, но никой не е обърнал внимание на молбата му и го обезглавяват. Но идва Спасителят на света, който обича младия човек, взима главата му от земята и я слага на мястото ѝ, като му казва: „Бъди свободен сега и повече не греши! Следвай закона на Любовта!" Какво ще изпита този човек? Небивала радост. Когато някой пита, какво нещо е страданието, казвам: истинското страдание се състои в това, да видите как главата ви пада от раменете, от ножа на вашия брат, при силното ви желание да живеете, да се радвате на Божия свят. Какво нещо е радостта? Истинската радост се състои в това, да видите, че главата ви е поставена на мястото си. Какво нещо е страданието? – Лишаване от Любовта, т.е. снимане на главата ви. Какво нещо е радостта? – Идване на Любовта, т.е. поставяне на главата на своето място. Така трябва да се разбира животът, с неговите различни прояви. Всяко друго разбиране не е в сила да внесе новата светлина в живота. Главата на човека трябва да стои на своето място! Праведният се отличава по това, че никаква сила в света не е в състояние да снеме главата от раменете му. Никакво оръжие в света не може да отнеме главата на праведния. Когато главата на човека може да падне от раменете му, това показва, че той е изложен на някаква вътрешна опасност.

В прочетената глава от Матей се говори за блаженствата. Те са методи, начини за създаване на вътрешна връзка с Бога, с Любовта. Щом направите тази връзка, ангел Господен ще похлопа на сърцата ви, ще ви заведе в духовния, в Божествения свят, където ви очакват с венци, с музика и песни. Ако не сте готови и откажете да вървите с него, той ще замахне с меча си и главата ви ще отхвръкне настрана. Аз изнасям това положение, не защото съдбата ви ще бъде такава, но да имате представа какво значи страдание, какво значи тъмнина, мрак. Всеки човек не е осъден на обезглавяване, но всеки трябва да влиза в положението на този, който ще мине през подобно страдание. Вие говорите с този човек, но знаете, че след един ден той ще изгуби своето съдържание, ще отиде главата му. Виждате мускулите му, ръцете и краката му, но човекът не е там. Къде е истинският човек? Някои ще кажат, че човек се намира в душата си, други в духа си и т.н.

Сега ние очакваме повдигането на човешката душа, освобождаването на

човешкия дух и възкресението на човешкото тяло. Значи, физическият човек трябва да възкръсне! На физическия свят възкресението представлява новия живот на човека. В духовния свят възкресението подразбира идването на Любовта на земята. В Божествения свят възкресението означава слизането на духа на земята. Следователно едновременно човек трябва да възкръсне и в трите свята: да възкръсне тялото му, да възкръсне душата му, да възкръсне и духа му. Това е истинското възкресение. Когато човек умира и отново се ражда, това възкресение става само на физическия свят – то се нарича прераждане. Възкресението в духовния свят подразбира влизане на човека в свят, без никакви противоречия. Възкресението в Божествения свят подразбира придобиване на Вечния живот. Съвременните хора живеят в свят, в който от сутрин до вечер се хранят с мухлясъл хляб; от сутрин до вечер пият мътна вода; от сутрин до вечер дишат нечист въздух; от сутрин до вечер ходят в дрезгава, мъжделива светлина, в която постоянно се спъват. Това са вътрешните състояния на човека. Не е достатъчно само да кажете, че Господ е добър и да се успокоите, да чакате да се прояви тази доброта. Това е стара философия, която трябва да оставите настрана. Въпросът е за новия живот, който изисква вяра в Свещения хляб, като основа на живота, от който Словото излиза. Вярвайте, че Бог първоначално още е вложил в човека ред дарби и способности, които той трябва да развива. Как? – Като работи правилно, като обича безкористно. И тогава той ще се яви пред Божието лице, като при свой добър Баща, и ще Му покаже всичките си разработени таланти. Който е работил на земята, той ще се яви при Баща си като добър син; който не е работил, той ще се яви като блудния син, за когото Христос говори в една от своите притчи. Блудният син се върна при баща си разкаян, смирен, за което баща му закла най-угоеното теле и му даде угощение. На добрия син той каза: „Сине, ти не трябва да се сърдиш. Твоят брат беше умрял, а сега възкръсна. Всичко, каквото имам, е твое. Ти не разбираш още дълбокия смисъл на живота, затова се сърдиш. Радвай се, брат ти си дойде“. Като наблюдавам отношенията на хората помежду им, те приличат на отношенията на тия двама братя. Щом видят, че в някое общество влезе нов човек и го приемат с известно уважение, всички се нахвърлят върху него и казват: „Този едва дойде и му се оказват толкова почести, а ние вече 15–20 години не искат да ни знаят“. Казвам: блудният син се върна при баща си нито за почести, нито за угощение. Той каза на баща си: „Аз не съм достоен за твоята любов. Моля те да ме приемеш в твоя дом като един от слугите си“. За да се даде на човек такова угощение, каквото бащата даде на блудния син, той трябва да има широк ум, широко сърце, широка душа, широк дух, широки разбирания. Това се отнася за всички, които имат пробудено съзнание, които искат да обичат, които искат да учат, които искат да се приготвят за идването на Царството Божие в тях. Време е вече всички да снемат робските халати, да освободят краката

си от оковите! Страшно и неприятно е да чуваш как се движат хора с букаи! Неприятно е да чуваш дрънкането на техните окови! Такова е положението на съвременните хора. Срещам някой човек с букаи. Свалям букаите от краката му и той тръгва свободен. На другия ден го гледам, пак с букаи. Лекувам някой болен, излекувам го, но на другия ден го гледам пак болен, пак в букаи. Дойде някой при мене, пита ме каква храна да употребява, по колко пъти на ден да се храни, но при това нищо не изпълнява; на другия ден пак яде, каквото намери. Какво ще разправяш на този човек? Някой пита, да яде ли картофи, домати. Казвам: не е лесно човек да се справи с картофите. От седенето в земята картофите са приели някои вредни елементи. В житото пък, при седенето му дълго време в хамбара също така са се образували някои вредни елементи за човешкия организъм. Човек трябва да знае как да се освобождава от вредните елементи, които се съдържат в храните. Като ядете грозде, всяко зрънце, което ще сложите в устата си, трябва да бъде предварително добре измито с вода, да няма по него полепени някакви микроби, или други нечистотии. Сегашните хора ядат бързо, не обръщат внимание, дали има нещо нечисто по плодовете. Добре е, че не се страхуват от зараза, но бързото и небрежно ядене има лоши последствия за организма. Човек не трябва да яде бързо. Като вземе един грозд, нека го разгледа внимателно, да го измие добре, да яде зрънце след зрънце, да брои, колко зрънца приблизително се съдържат в дадения грозд. Наистина, това се отнася до външната страна на храненето, но като се научи външно да яде правилно, човек ще се домогне и до неговата вътрешна страна.

Сега, като четете Словото Божие, вие идвате до заключението, че човек трябва да живее правилно, за да угоди на Бога. – Как може човек да угоди на Бога? – Като се обичаме. – Как ще се обичате? Според вас, кое е правилото, по което можете да обичате един човек? Да обичате човека, това значи никога да не престъпвате неговата свещена ограда. Как се разбира това? Никога да не ядете хляба, който той яде; никога да не пиете водата, която той пие; никога да не пожелавате къщата, в която той живее; никога да не хвърляте завидно око на дрехите, обувките и шапката, които той носи; никога да не пресичате пътя, по който той върви; никога да не взимате мястото, на което той седи. Това значи Любов. Ще дойде някой да разправя, че като обичал някого, имал желание да го прегърне малко, да го притисне в обятията си. Според мене няма по-голямо нещастие от това, да прегърнеш, да притиснеш човека към себе си. Защо? Това е бинтоване. Само болният се бинтова. Дойде лекарят, прегледа болния, бинтова го и си отива. В болниците също така бинтоват болните, но това не е любов. Да обичаш ближния си, значи вътре в себе си да му отдадеш всички права, които искаш и за себе си. Кои са нашите ближни? Това са разумните души, чрез които ние всеки ден сме подложени на изпит. Нашите ближни

са ангелите, които се проявяват на земята чрез хората. Срещате един беден, слаб, немощен човек, чрез когото ви изпитват; чрез него се проявява някой ангел, който иска да ви изпита, да види, как ще постъпите. Христос казва: „Това, което направихте на бедните, на болните, на страдащите, на затворниците, все едно, че на мене направихте. Аз бях в тях“. Следователно, ако не прегледате болни, бедни, страдащи, все едно, че Христос не сте прегледали. Тази е външната страна на изпита. Като го издържите, ще дойдете до вътрешната страна на изпита, който е по-мъчен. Като издържите и него, ще срещнете Онзи, Който ви обича и Когото вие обичате. Сега хората живеят на земята и не знаят кого обичат и кой ги обича. В притчата за самарянина, ние виждаме кой е нашият ближен.

Сега, като ви говоря за работа върху себе си, обръщам вниманието ви на опасността от вътрешното самокритикуване. Самокритиката е временен метод, който нищо не допринася. Аз не препоръчвам този метод. Ако вие, или друг някой направи някаква грешка, не бързайте да се произнесете върху нея, но направете един вътрешен превод. Чувате, че вълк изял една овца на някой ваш съсед. Не бързайте да се произнесете, защо и за какво вълкът направил това престъпление, но извадете от него някаква поука за себе си. Казвате, че вълкът не е направил добре. Вярно е, че вълкът е направил престъпление, но вие, които го критикувате, правите същото престъпление: колите овцете и ги ядете. Питам: каква разлика има в престъплението, което вълкът прави, и това, което човек прави? Ще отговорите, че на хората е позволено да колят овцете, а на вълците не е позволено да ги нападат.

Друго положение: вие критикувате някой човек, че направил една грешка, но отивате у дома си и правите същата грешка. Какво ще кажете за това? Значи лесно е да видите грешката на другите хора, но мъчно е да видите своята. Следователно не е въпросът в съденето. Съденето не оправя хората. Отивате в дома на някой човек, искате да ви приеме. Той ви дава малко хляб и се извинява, че няма къде да ви приеме: няма легло, няма завивки, няма гориво. Вие не вярвате и сте готови вече да го съдите, че не е искрен, че не иска да ви приеме. Питам: какво да прави човекът? И той е беден, пет пари няма в джоба си. Това положение е подобно на положението, в което се намерил един беден, за когото се говори в приказката „Цар и просяк“. В някое царство на древността царят сериозно заболял и бил почти на смъртно легло. След като всички лекари се изредили и не могли да му помогнат, дошъл най-после в царския палат един прост човек и казал, че царят ще оздравее, ако облече ризата на някой щастлив човек. Пръснали хора по цялото царство да търсят щастлив човек. Най-после намерили един съвършено беден човек, без подслон, гол и бос, почти всякога гладен, но весел и доволен от положението си. Той постоянно пеел и благодарил

на Бога за живота, който му дал. Веднага дотърчали при него царски пратеници и му казали: „Скоро, дай ризата си!“ – „Нямам риза.“

Често се говори за Любовта. И в Евангелието е писано за Любовта, но всеки трябва да я приложи в живота си, според своето дълбоко вътрешно разбиране. При това, човек не трябва да налага своето разбиране на другите хора. По отношение на Любовта аз съм дошъл до следното правило: приложи Любовта в живота си, според своето дълбоко вътрешно разбиране, без да взимаш в съображение какво хората мислят по този въпрос и без да налагаш своето разбиране на другите. Любовта е велик, свещен закон, чрез който Бог се проявява. Следователно приложи Любовта в живота си тъй, както Бог я проявява към тебе! Не се влияй от разбиранията на хората за Любовта, нито налагай своите разбирания на другите хора. Обаче не пренебрегвай проявите на другите, но се учи от тях. В това отношение едни за други трябва да бъдете образци. Щом сте образци един за друг, всеки ще бъде свободен в своите прояви. Така постъпват художниците, музикантите, поетите. Когато един музикант слуша друг някой да свири, той следи внимателно как движи лъка си, как изпълнява, и от всичко хубаво в него той учи, възприема. Когато някой художник гледа друг, по-велик художник, как рисува, той наблюдава внимателно как движи четката си, как слага боите и възприема хубавото. Хубавото от всички трябва да се възприема. Ако не си велик художник, или музикант, никой нищо няма да възприеме от тебе. Ето защо, аз не съм за подражаването, но за възприемането. Онова, което е хубаво в тебе, нека и другите възприемат; онова, което е хубаво в другите, и ти трябва да го възприемеш. Аз се радвам на хубавото, на красивото. Радвам се на всеки красив лист, на всяко хубаво цвете, на всяко живо същество, на всяко дете, на всеки човек. Във всичко виждам проява на разумността и от всичко се уча.

Казвам: всички трябва да се радваме на онова, което Бог е създал. Само по този начин може да се разбере вътрешния смисъл на нещата. Следователно всичко, каквото сте чели и разбрали от Словото Божие, трябва да възприемете и приложите, защото то отговаря на вашия ум, на вашето сърце, на вашата воля, на вашата душа и на вашия дух. Само така ще се домогнете до Истината, която ще ви направи свободни. Сега, желая да дойде Божието благословение върху вас, както Бог благоволи! Желая да се изпълнят всички обещания, които Бог ви е дал! И тези обещания нека послужат за повдигане на вашите души!

1. Съборна беседа от Учителя, държана
1 септември 1933 г. в София, Изгрев.

1933_09_02 Един удар
съборна беседа

ЕДИН УДАР

В човешкия живот има една тъмна страна, която от хиляди години насам се разрешава и все неразрешена остава. Тази тъмна област се отнася до изпитанията. Всички хора се запитват: „Защо са изпитанията в живота? Без изпитания не може ли?“ Кои хора се изпитват? Изпитват се силните хора, а не слабите; изпитват се знаещите, а не невежите. Изобщо, слабите и невежите имат най-малко изпитания. Следователно само онези, които не разбират законите и реда в природата, могат да задават въпроса, защо съществуват изпитанията. Това показва, че тия хора имат особено разбиране за живота. Те искат да бъдат щастливи, без да знаят в какво се състои щастието. То е все едно да търсиш истината, без да знаеш какво нещо е истината. Истината освобождава човека. Който придобие истината, той става свободен. Който не разбира истината, той постоянно се натъква на противоречия. Да констатираш един факт, това още не е истина. Защо? Защото след като си констатирал този факт, ти пак се натъкваш на противоречия, пак не си свободен.

Съвременните хора са недоволни от порядъка, който съществува в природата. Казвам: този въпрос може да се реши лесно. Как? Нека всички, които са недоволни от сегашния свят, както и от порядъка в природата, дадат свой план, по-добър, по-разумен. От хиляди години насам невидимият свят е дал свобода на всички недоволни от законите и наредбите в света да представят свой проект. Ако този проект се окаже по-разумен, те ще го приложат на земята, да се ползват хората от него. Който иска да коригира природата, той непременно трябва да бъде по-умен от нея. Невежият не може да коригира видния цигулар. Който иска да коригира някой виден цигулар, той непременно трябва да знае повече от него. В това отношение, Христос беше от най-умните, от най-учените хора. Той разполагаше с такава наука, която и днес още остава затворена за хората. И при това положение, като Син Божи, Христос беше подложен на големи изпитания. Защо трябваше да бъде подложен на такива изпитания? Каква нужда имаше да пости цели 40 дни в пустинята? Христос направи опит, да види колко дни човек може да издържи без храна. През тези 40 дни Той се хранеше само със Свещения хляб – със Словото Божие. Когато дяволът Го изкушаваше, казваше му: „Ако си Син Божи, речи на този камък да стане хляб!“ Христос му отговори: „Писано е, че не само с хляб ще живее человек, но с всяко Слово Божие“. Също така и съвременните хора се безпокоят, когато болният не яде или когато здравият малко яде. Те бързат да го посъветват да яде повече, да

употребява мазнини, да не отслабва. Те му препоръчват било печена, било варена кокошка, или пък чорба от кокошка, но по възможност по-мазна, с повече масло. Днес хората се самозалъгват, като мислят, че мазната храна или месото ще им предаде нещо. Не, чуждото всякога става чуждо. Следователно животът на другите живи същества принадлежи на самите тях, но не и на хората. Хората нямат право да се разпореждат с живота на другите същества. – Как и с какво ще се храним тогава? Под „храна“ в широк смисъл аз разбирам Божественото. В това отношение, само Божественото може да служи за храна на човека. Вън от Него, всичко друго е чуждо притежание, с което човек няма право да разполага. И тогава, който употреби за храна нещо, което не е Божествено, то ще внесе в него известна отрова. Чуждото, внесено в организма, оставя своята отрова. На тези чужди вещества, внесени в човешкия организъм, се дължат противоречията и страданията в живота. Задачата на човека е да освободи организма си от тия чужди вещества. И тогава в организма му трябва да остане само Божественото. Щом Божественото остане в човека, а чуждото излезе вън, лицето му веднага просиява и волята му идва в нормално състояние. Докато човек се смущава, той има в сърцето си чужди вещества. Докато днес мисли едно, а утре – друго, той има в ума си чужди вещества. Не е важно, кой е внесъл тези чужди вещества в неговия организъм; важно е той да се изчисти от тях. Може би баба му, или дядо му да са внесли тези чужди вещества – това не е важно. Въпросът е да се изчисти, да се освободи от тях.

Казвам: вие се нуждаете от положителна наука, която да ви наведе към същината на живота, а не към привидните, т.е. към преходните неща. Преходните неща всякога носят страдания и нещастия за хората. Страданието се предизвиква от това, че тези неща лесно се губят. Следователно на тях не може да се разчита. За пример, очакваш да получиш наследство – ти си на крив път. Ако се надяваш някой светия да се помоли за тебе – ти си на крив път. Ако очакваш на другите хора да разорат нивата ти – и наготово да си вземеш жито, – ти си на крив път. Ако искате да влезете в правия път, впрегнете се на работа и разчитайте на себе си. За тази цел вие трябва да разглеждате живота като нещо цяло. Човек трябва да намери мястото си в цялото, там да свърши работата си и да не пречи на работата, която вършат другите органи на живота. Един лист от някое дърво не трябва да се меси в работата на другите листа. Всеки лист от дървото има своя определена работа и определено място. Привидно всички листа вършат една и съща функция, но всъщност не е така. В природата еднообразие не съществува. Когато животът става еднообразен, това показва, че хората едни други се месят в работите си. За пример, някой пита защо Бог е създал мравката? Защо е създал вола с рога на главата и с копита на краката? Жената се запитва защо е създадена жена.

Мъжът се запитва защо е създаден мъж. Според мене, жените и досега още не знаят дали са жени; и мъжете не знаят дали са мъже. Да мислят, че са мъже, или че са жени, е едно нещо, а да знаят с положителност това, е друго нещо. Жената е недоволна от положението си; тя е недоволна, че е създадена жена. Мощно нещо е жената! Трябва ли да бъде недоволна от положението си? Жената е образ на Божията Любов. Ако не носи този образ в себе си, никаква жена не е тя. Тази жена не може да разбере живота. Казвате: „Няма какво да се разбира живота. Животът е борба“. – Не, никаква борба не е животът. И няма защо човек да се бори в живота. Ако рече да се бори, колкото силен да е, пак ще се намери някой по-силен от него, който ще го повали на земята. Досега не се е срещал в историята на човечеството нито един герой, който да не е бил победен. И най-големите герои, в края на краищата, са били победени и са умрели. На всеки герой е направен паметник, на който пише: „Тук лежи един от големите герои в света“. Казвам: герои са тези хора, но не са истински герои.

И тъй, не съжалявайте за временните неща, които сте изгубили. – „Ама любовта си изгубихме.“ – Не съжалявайте за онази любов, която се губи. Тази любов е героят, който умира. На такъв герой не може да се разчита. Някой казва: „Едно време сърцето ми гореше от любов, но сега любовта ми изгасна“. – Любов, която запалва сърцето и после изгасва, любов, която извира и пресъхва, е повърхностна любов. Ако ти се въодушевиш и кажеш, че си готов за Господа всичко да направиш, а на другия ден още се откажеш, каква е твоята любов? И Петър казваше на Христос, че любовта му е непоколебима, че никога няма да Го остави, че е готов с меча си да Го защитава, но не издържа. Докато петелът два пъти пропя, той три пъти се отказа от Христос. След това Петър съзна грешката си, разкая се и горко плака. Той видя своята слабост и позна в какво се състои юначеството. Където има страх, там юначество не съществува. Следователно първата работа на човека е да се освободи от онзи вътрешен, неестествен страх в себе си. Единственият страх, който трябва да съществува, който е на мястото си, той е страхът в човека да не изгуби любовта си. Свещен страх е той! Щом изгуби любовта си, човек свършва и с живота си – за него всичко е свършено. От нищо друго човек не трябва да се страхува. Всякакъв друг страх е безпредметен. Човек може да се страхува да не умре от глад, да не изгуби къщата си, да не го уволнят от службата му, да не изгуби общественото си положение, да не изгуби уважението на хората и т.н. Всички тия неща, които предизвикват страх в хората, са временни и човек не трябва да се спира върху тях. Ако вярвате в Бога, Който ви е създал, няма защо да плачете и да се отчайвате; вие никога няма да умрете гладни, никога няма да бъдете изоставени. В целия свят има ваши напреднали, разумни братя, които никога няма да ви оставят.

Казвам: както и да изпаднете, в каквото положение и да се намерите, вземете пример от блудния син. След като изяде и изпи всичкото си богатство, той се принуди да пасе свине. За друга работа той не беше способен. Какво представляват свинете? Ако вие, от сутрин до вечер, се занимавате със своите скърби, със своите отрицателни мисли и желания, не е ли това свинепаство? Какво трябва да правите? Намерете начин да се освободите от това занятие. Свинете са лакоми животни, те изядоха всичко и за блудния син не оставиха даже рожкови да яде. След големи страдания, съзнанието на блудния син се пробуди, той се разкая, смири се и каза: „Баща ми има толкова слуги, които му работят и се хранят. И аз ще отида при него, като последен слуга. Няма защо повече да стоя тук, в тази чужда среда, между хора, които не ме обичат“. И наистина, отрицателните мисли и чувства на човека не могат да имат любов към него. При това положение, човек не може да живее между същества, които не го обичат. Страданията и нещастията на хората се дължат на факта, че те искат да живеят в среда, в която любовта не функционира. А защо е така – за това не се говори.

В древността още, при един от индуските учители се явил един от неговите ученици, да иска някакви правила за живота. Учителят му казал: „Ще отидеш на гробищата и ще ходиш от гроб на гроб, да говориш на умрелите най-хубавите работи, каквито дойдат на ума ти. Каквото ти отговорят, ще дойдеш да ми кажеш“. Ученикът отишъл на гробищата и започнал да говори на умрелите най-похвални работи: че са велики хора, светии, че са допринесли много за човечеството, че като тях други няма и т.н. Вслушва се да чуе някакъв отговор – ни глас, ни услишание. Връща се при учителя си, да му разправи какво е направил. Учителят му казал: „Сега пак ще отидеш при умрелите и ще им говориш най-лоши думи, ще ги ругаеш и ще видиш какво ще ти отговорят“. Ученикът отишъл при умрелите и им говорил най-лоши думи. Връща се при учителя си и казва: „Пак ни глас, ни услишание“. Тогава учителят му отговорил: „Ако искаш да разбереш смисъла на живота, вземи поука от мъртвите – и когато те хвалят, и когато те корят, и когато си щастлив, и когато си нещастен – ни глас, ни услишание, нито дума по това!“ Казвам: всички хора имат слабостта, като им дойде някое страдание, търсят някого, да се изкажат, да им олекне малко. Като им дойде някое щастие, търсят някого, да се изкажат, да споделят радостта си. Знаете ли на какво приличат тия хора? Те приличат на ония гумени топки, или гумени куклички, с които децата си играят. Тия гумени топки имат в средата си една дупчица и като натиснат топката, та издава звук. Децата се радват на тези топки, натискат ги и ги разпущат, за да издават звук. Та сега, като ви натисне страданието и вие издавате звук, започвате да се оплаквате, да разправяте на хората, че

голямо нещастие ви е сполетяло. Казвам: ако не можете да разгледате страданието от научна гледна точка, да видите какво се крие в него, то е безпредметно за вас. Като разглеждате страданията спокойно, ще видите, че има рефлексни страдания, има и прави страдания, които се отнасят до самия човек. Рефлексно страдание е, например, стягането, свиването, което изпитвате, като гледате как някой акробат ходи по въже, прави ред упражнения. Той ходи по въжето спокойно, самоуверено, без никакъв страх и казва: „Изкуство е това!“ Вие, които гледате, свивате се, страхувате се, стягате се, да не падне случайно, да не изгуби равновесие. И като излезете от този цирк, казвате: „Измъчих се за тия хора“. Питам: ако този акробат върви по въжето смело, самоуверено, без страх, с упование на себе си, не можете ли вие, които вярвате в Бога, да имате смелост и вяра поне колкото неговата? Който не разбира живота, ще каже за акробата: „Виж, този нехранимайко, по какъв начин си изкарва прехраната!“ Не, да бях на ваше място, бих казал: „Ето един смел, решителен човек! Без вяра в Бога, но с упование в себе си, той се излага на такъв риск. А пък аз, който вярвам в Бога, страхувам се даже мнението си да изкажа, да не би хората да помислят нещо лошо за мене“. Ти, който вярваш в Бога, по три пъти на ден се молиш, страхуваш се от сянката си, страхуваш се от умрял човек, от лоши сънища и т.н. Каква вяра е тази, която не може да се справи с най-малките мъчнотии?

Човек е дошъл на земята да учи. Щом върви в правия път, той няма какво да се страхува. Какво страшно има в това, че сънувал някакъв лош сън? Една търновка ми разправяше един свой сън: „Сънувам майка си. Идва при мене и без да ми каже нещо, взима една стомна и ме удря с нея по главата. Стомната падна на земята, разби се на парчета, а от главата ми започна да тече жълта течност. Казах си: „Чудно нещо! Не можа ли майка ми да намери една сладка дума, с която да ме зарадва, а трябваше да ми разбива главата със стомна?“ Ставам сутринта и какво забелязвам? Съзнанието ми се пробужда и аз започвам да разглеждам живота си, виждам своите грешки, виждам, че съм се отклонила от правия път, и реших да се върна в пътя, който Бог ми е предначертал. Разбрах, че със стомната ми се предаде урок. Стомната беше предметно учение. С тази стомна невидимият свят искаше да ми каже: „Както стомната се разби на парчета, така и твоята глава ще се разбие, ако вървиш в стария път“.

Следователно в ръцете на съдбата човек не трябва да бъде стомна, която при един удар в земята да се разбие на парчета. Стомната придобила ли е нещо? Като се счупи стомната, тя губи, нищо не придобива. Обаче главата на човека придобива нещо. Тя започва да мисли и вижда грешките на своя живот. Когато стомната се чупи, извадете урок от това и благодарете, че тя се е счупила, а не главата ви. Щом се счупи стомната ви, ще си купите нова,

по-хубава от първата. Трябва да бъдете внимателни в живота, да не счупите главата си, като тази стомна. Ето защо, каквото нещастие да ви се случи, извадете поука от него. Знайте, че в природата няма случайности. Всяко страдание, или всяко изпитание е на място, и за в бъдеще ще донесе несметни блага за онзи, който го разбира. Като проследите историята на човешкото развитие, ще видите, че този е пътят за постигане на съвършенство. Велико бъдеще очаква човека, но затова той трябва да учи. Земята е велико училище, велик университет, в който хората са дошли да учат. И Христос прекара 33 години в този университет. Като издържа матура, тогава Той се върна на небето, където зае определеното за Него място. Затова Христос каза на учениците си: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята“. На друго място Той казва: „Идете и вие да проповядвате и да разгласявате моето учение“. Питам: щом вярвате в Христос, трябва ли да се страхувате? Той сам казва, че Му се даде всяка власт на небето и на земята. Христос мина през големи страдания, докато получи тази власт. Той носи своя кръст до едно място и после го остави, с което искаше да каже: „Дотук носих кръста, сега оставам вие да го носите“. Казвам: ако има нещо за учудване в живота на Христос, не са големите страдания, които Той прекара, колкото Неговата издръжливост. В лицето на Христос виждаме една душа, която издържа на големи противоречия. Тази издръжливост заслужава подражаване. Той каза: „Аз трябва да изпълня волята Божия, каквото да стане!“ Характер е това! После Той продължи: „Господи, в Твоите ръце предавам Духа си. Нека бъде Твоята воля!“ Питам: остана ли Христос излъган в своята вяра? Онзи, Който Го е създал, в Когото положи живота си, в Когото вярваше, Той Го възкреси. И ето, две хиляди години след възкресението на Христос, 500 милиона хора вярват в Неговия път и работят заедно с Него. Ще дойде ден, когато и ония, които не са повярвали, ще тръгнат след Христос. След всичко това трябва ли още да се страхувате? Съвременните хора се страхуват като младите моми. Младата мома постоянно се стряска. Гизди се, кичи се, а сърцето ѝ непрестанно трепка: „Ами, ако възлюбеният ме остави? Какво ще стане с мене, ако намери друга, по-хубава мома?“ И току виж, хвърли китката, обезсърчи се. После, пак се насърчи, слага китката на главата си, развесели се. Към обяд изкушението пак идва: „Ами, ако ме остави? Ако намери по-красива от мене?“ Каквото става с момата, това става и с вас. Казвате: „Какво ще правя, ако ме остави Господ? Той с мене ли само ще се занимава?“ Казано е в Писанието: „Записах ви на дланта си“. И наистина, на какво по-хубаво място човек може да бъде записан, освен на дланта на Господа? Достатъчно е да погледне Бог към дланта си, за да види там името ви написано.

И тъй, както в миналото, така и в настоящето, са нужни герои. Геройство се иска от хората, а не малодушие. Работа се иска от хората, а не говорене.

Турците имат една пословица: „Много думи на воденицата“. И наистина, воденицата вдига много шум. Шумът ѝ е по-голям от работата, която върши. Обаче в края на краищата, огън я чака. Ще я насекат и в огън ще я сложат. И воденичният камък е осъден на изтриване, на унищожаване. Изобщо, меленето на житото във воденицата не представлява идеал за човека. За в бъдеще, житото няма да се поставя на такива изпитания, през каквито днес минава. Съвременните хора мелят житото, превръщат го на брашно; после го замесват, правят от него хляб, който пекат във фурни и най-после ядат. Значи житото минава редица изпитания, докато се превърне в хляб.

Казвам: както виждате, изпитанията, противоречията в сегашния живот са необходими. За онзи, който разбира противоречията, те са привилегия. Без изпитания човек не може да се приближи към Бога. Колкото по-големи са изпитанията, толкова повече човек се приближава към Бога. Ако не е изпитал сиромашията, безверието, безнадеждието, безлюбието, злото, мрака в живота, човек никога не би се приближил към Бога и не би Го познал. Само чрез изпитанията той ще разбере какво представлява истинската любов, вяра и надежда. Само по този начин той ще разбере, че любовта е по-силна от безлюбието, от ада и от смъртта; вярата е по-силна от безверието; надеждата е по-силна от безнадеждието; доброто е по-силно от злото. Казано е в писанието: „Един праведен ще гони хиляда грешни, а двама праведни ще гонят десет хиляди грешни“. Значи, силата на един праведен е равна на силата на хиляда грешни, а силата на двама праведни е равна на силата на десет хиляди грешни. Следователно, ако сте праведен човек и срещнете мечка в гората, не бягайте от нея. Хванете мечката за ухото, спрете я и започнете да се разговаряте с нея. В Писанието имаме такъв пример; там се говори за Давид, който се е борил с мечка и с лъв, а после се бори и с Голиат. Саул му каза: „Не можеш да се бориш с Голиат, защото ти си дете, а той – мъж ратник още от младостта си“. И рече Давид на Саул: „Като пасях овцете на отца си, идваше лъв или мечка, та грабваше овца от стадото, но аз излизах след тях и ги поразявах; така освобождавах овцата от устата им. Ако пък мечката или лъвът се повдигнеше върху мене, хващах го за брадата и поразявах го и убивах го. Рабът ти е убил и лъв, и мечка. И този необрязан филистимец ще бъде като едно от тях“. Казвам: който се е борил с лъв, или с мечка, той лесно може да се справи и с човека.

Често вие мислите, че сте слаби. Да, слаби сте, но в едно отношение – в Любовта. Силата на човека се определя от качеството на неговата любов; силата на човека се определя от качеството на неговото знание; силата на човека се определя от качеството на неговата воля. Следователно, който не е познал Божията Любов, Божието знание и волята Божия, той е слаб

човек. Когато е вън от силата на Любовта, човек е слаб. Когато Христос прекарваше 40-дневен пост, Той беше заведен на планината от Духа, там да изпитат Неговата любов. И наистина, дойде сатаната и почна да Го изпитва, като Му казваше: „Ето, всички тия царства са мои. Ако ми се поклониш, ще ти ги дам". Христос отговори: „Моето царство не е от този свят". Ако на някой от съвременните хора се предложи едно от тия царства, да стане, например, пръв министър в България, той веднага ще се откаже от своето верую.

За потвърждение на тази мисъл ще приведа следния пример. Още в първите времена на християнството, в областта на Александрия, живели един светия и един каменар. Светията правил кошници и когато отивал в града да ги продава, минавал покрай каменаря, който го поздравявал и завеждал в дома си да почине. След това измивал краката му и угощавал го, с каквото имал. Светията бил много доволен от каменаря, че се отнасял с него добре. Един ден той се обърнал към Бога със следната молба: „Господи, този каменар ми прави големи услуги, добър е и честен човек, но много беден; от сутрин до вечер работи, едва изкарва хляба си. Помогни, моля Ти се, да забогатее малко и той да поживее като всички хора". Като се помолил три пъти за него, най-после дошъл един ангел и му казал: „Желанието ти да се измени съдбата на каменаря е добро, но този човек не е готов още за друго положение. Ако му се даде богатство, той ще се развали". – „Аз пък мисля, че ако забогатее, той ще стане по-добър." – „Да бъде според желанието ти! Иди да кажеш на каменаря, че на еди-кое си място е заровено голямо богатство. Нека го разрови и разполага с него, както намери за добре." Светията отишъл при каменаря и му разправил всичко, каквото ангелът казал. Каменарят взел богатството и веднага си направил хубава, голяма къща в Александрия. Започнал да живее богато, разкошно и в скоро време станал известен в цялата околност. След това го направили пръв везир. Когато светията слизал в града, каменарят не го посрещал вече, защото бил зает с други работи. Един ден светията го посетил в дома му, но каменарят го погледнал и дал вид, че не го познава. – „Не ме ли познаваш?" – „Не те познавам. Върви си по пътя. Аз нямам работа с такива като тебе." Светията тръгнал по пътя си, но доста загрижен, защото видял, че работата отивала зле. На пътя го срещнал ангелът, който помогнал да се подобри положението на каменаря и му казал: „Видя ли сега какво направи? Разбра ли, че този човек не беше готов още за по-добри условия?" След това ангелът го хванал за врата, наложил го добре и му казал: „Да помниш още веднъж как се изменя съдбата на хората!" Като разбрал грешката си, светията пак се обърнал към Господа, с молба да върне каменаря в първото му положение, а за себе си, да му даде възможност, по какъвто и да е начин, да изправи грешката си. И този път Бог послушал молбата на светията. Срещу каменаря, в ролята на пръв

везир, започнало голямо гонение: клевети, подозрения, хули, уволнения и т.н. Той изгубил общественото си положение, материалното си състояние и останал без къща, без пари. Като се видял толкова изпаднал, взел чука и отново се отдал на каменарство. Като слизал светията в града, каменарят пак го посрещал, правил му услуги, като се извинявал, че като станал везир, не бил внимателен към него. „Не зная какъв дявол ме беше завладял, че не те приемах. Познавах те много добре, но се страхувах от хората, да не кажат за мене нещо лошо, че имам приятелство с такъв беден човек." Светията се усмихнал и казал: „Няма нищо, нали се оправи работата?" След няколко години каменарят казал на светията: „Помоли се пак за мене, да ми дадат малко богатство, да забогатея." – „Не, втори път не искам да се моля за тебе; не искам повече да ме бият. По-добро положение от сегашното надали ще намериш." И продължил каменарят да дяла камъни. Казвам: всеки сам прави тези камъни и сам трябва да ги дяла. Тези камъни са необходим градивен материал, от който човек трябва да направи своята къща. Тези камъни не трябва да се продават, но да се дялат, да се обработват. Какво представляват камъните? Те са ония груби мисли, чувства, постъпки и черти в характера на човека, които непременно трябва да се дялат. В това се крие вътрешния смисъл, вътрешната работа на човека. Един ден, като издяламе, като изгладим тия камъни, и Бог ще бъде доволен от нашия живот и ние ще бъдем доволни. Това не подразбира, че човек изведнъж може да стане учен или светия. Знанието, дарбите, способностите постепенно се придобиват. В това, именно, се състои красотата на живота. Понякога хората искат изведнъж да станат силни, учени, богати, свети, гениални. Казвам: такъв порядък в света не съществува. Има известна зависимост между малкото и голямото: малкото богатство, малкото знание, малките мисли и чувства, които ви посещават, струват повече от големите богатства и знания. Кога? Когато ги задържите и обработите в себе си.

Сега, ще дам едно обяснение на тази идея. Представете си, че имате едно шише, или една ваза, направена от някакъв скъпоценен камък, или от диамант. Тази ваза може да бъде пълна с чиста, хубава вода, а може да бъде пълна и с някаква отрова, или киселина. Самото шише може да струва милиони стерлинги, но какво ви ползва то, ако е пълно с отрова? Ако пък е пълно с чиста, хубава вода, то струва още повече. И обратно: вие можете да имате съд, направен от проста глина, но пълен с чиста, кристална вода. В случай на жажда, простият съд с чиста вода е за предпочитане пред диамантеното шише, пълно с отрова. Питам: каква полза, ако имате външни богатства, а в себе си вътре носите отрова, която постоянно ви разяжда? Телата на съвременните хора не са направени от диамант, нито от материя, подобна на скъпоценните камъни, вследствие на което те грешат. Ще дойде ден, когато телата им ще бъдат направени от

чиста, фина материя, като тази на светиите, на ангелите, и те няма да грешат. Казано е в Писанието: „Роденият от Бога грях не прави". Само онзи човек е роден от Бога, който е минал през всичките фази на човешкото развитие и е дошъл в положение на пълен устой. Нищо в света не е в състояние да го отклони от неговите прави разбирания за живота.

Апостол Павел казва: „Нищо в света не е в състояние да ни отдели от Любовта Христова". Да, нищо в света не е в състояние да отдели човека от Любовта Божия. Ако някой иска да знае, какво нещо е небето, казвам: небето е място на любов, на знание, на добри постъпки. Който влезе в небето, той има задача да прояви своята любов, своето знание, своите добри постъпки. Понеже жителите на небето живеят в пълно съгласие помежду си, те не се нуждаят от нищо. Ако някой от тях временно почувства нужда от нещо, всички му се притичват на помощ. Щастието на хората зависи от сплотеността между тях. Ако съзнанието им се пробуди и те пожелаят да възприемат и проявят Любовта, всичко ще се оправи. Само Любовта е в сила да разреши всички задачи в живота. Но тази Любов трябва да проникне в душата не на един човек, или на един народ, но на всички хора и всички народи по лицето на земята. Когато Любовта се прояви в душата на майката, тя ще възлюби всички деца като свои. Това значи истинска майка! Когато майката обича само своите деца, това показва, че любовта ѝ е във фазата на животните, или най-много вув фазата на хората. Тази майка още не е дошла до положение да обича и чуждите деца, както Бог ги обича. Казвате: „Как може майката да обича и чуждите деца, като свои?" – Щом не може да обича така, тя не е майка. „Как можем да обичаме всички народи, като своя народ?" – Щом не можете да обичате така, вие нямате Любов. Питам: каква е вашата любов към Бога, щом обичате само едного, или щом не обичате всичко, което Той е създал? Защо обичате даден човек? Ще кажете, че харесвате нещо в него и затова го обичате. Питам: ще обичате ли този човек, ако любовта му не издържи? Един граф се влюбил в една млада, красива германка и често отивал в дома ѝ, като изказвал любовта си чрез подаръци, чрез носене букети, цветя. Работата дошла почти до женитба. Една вечер те решили да се разходят из околността на града, но трябвало да минат с лодка през близката до града река. Слугата карал лодката и благополучно стигнали на другия бряг. Едва стъпили на брега, от гората излезли няколко разбойници и ги нападнали. Графът успял да избяга. Възползвани от това, разбойниците се нахвърлили върху момата, с цел да вземат от нея пари, или някакви скъпоценности. Тя започнала да вика, да се брани и потърсила с очи графа, да ѝ се притече на помощ, но останала изненадана като видяла, че той избягал. Обаче, слугата, който останал с нея, веднага се притекъл на помощ: ударил на единия, на втория, на третия разбойник по един юмрук в устата и ги прогонил. След това той придружил

господарката си до дома ѝ. На другия ден графът отишъл в дома на годеницата си, с букет в ръка, да я поздрави с щастливото избавление, но тя му казала: „Моля ви се, втори път да не идвате в моя дом!“ Питам: какви трябва да бъдете по характер – като графа, или като слугата? Човек трябва да има характера на верния слуга, който, в най-критичния момент в живота ви, може да ви се притече на помощ.

Питам: ако в даден случай вие не можете да застанете на страната на Истината, на Мъдростта и на Любовта, в какво се заключава вашето достойнство като човек? С какво ще се похвалите като отидете на небето? Жителите на небето се отличават с голямо търпение. Съвременните религиозни и духовни хора не могат да се търпят едни други, постоянно се оплакват, кой кого обидил, и след всичко това се надяват да отидат на небето, да бъдат посрещнати с музики и песни. Като отидат на небето, те и там ще се оплакват, че хората на земята са лоши. Не, никакви оплаквания не се приемат на небето. Там съществата живеят само в Любов.

Сега всички трябва да се стремите към вътрешен живот. Само по този начин ще можете да издържате на мъчнотиите и противоречията, които срещате в живота си. Всички имате противоречия, но дадена ви е възможност да ги разрешите. Има случаи, когато трябва да мълчите. Изкуство е, като скърбите, никой да не познава, че имате някаква скръб. Когато е скръбен, човек трябва да мисли. За какво трябва да мисли? Той трябва да мисли за всички скръбни хора. Има хора, които скърбят повече от него. Ако е беден, нека мисли, че има хора по-бедни от него. Ако е богат, нека мисли за богатите хора, които, също като него, не са изпълнили волята Божия. И в скръбта, и в сиромашията, и в богатството си, човек трябва да изпълнява волята Божия. Какво прави чешмата? Където мине, тя всичко чисти. В първо време образува кал, обаче, като тече няколко години наред, тя постепенно изчиства околните места. Праведният прилича на чешма: където мине, всичко изчиства. Следователно не се обезсърчавайте от мъчнотиите си! Христос не се обезсърчи; праведните хора, светиите също не се обезсърчиха. По същия начин и вие не трябва да се обезсърчавате. Като отварям радиото си, аз постоянно чувам мърморене, оплакване: жената се оплаква, че мъжът ѝ не я обичал; мъжът се оплаква, че жена му не го обичала; синът се оплаква, че баща му не го обичал; учениците се оплакват, че учителите им не ги обичали. Чудно нещо! Небето, звездите, слънцето – всичко ви обича. Каква по-голяма любов търсите? Вие сте обвити от Любовта, а търсите сянката на Любовта. Защо не цените любовта, която имате, а търсите друга любов? Ако искате да ви обичам, ще кажа: Погледнете слънцето! После, ще ви заведа при някоя круша, ще кажа: Откъснете си една круша! Ще ви заведа в някой магазин и ще кажа: Изберете си един хубав костюм, дрехи! – „Ами кой ще плаща?“ –

Когато Христос прати учениците си в селото да вземат ослицата, плати ли някой за нея? Вие казвате, че всичко в света е на Бога, но като дойде да приложите това, не мислите така. Вие трябва да имате това дълбоко, свещено вярване, че всичко в света принадлежи на Бога, но да не го използвате само за себе си. Божиите блага са общо достояние. Всички хора трябва да се ползват еднакво от тях.

Казвам: всички трябва да живеем за Онзи, Който ни обича. Ако живеем за Него, ние ще се обичаме. Ако не живеем за Него, няма да се обичаме. Значи, ако живеем за Бога, Който е в нас, ние ще Го обичаме, ще Го разбираме, а заедно с това ще се разбираме и обичаме помежду си. Ако разбираме Любовта на Бога в нас, ще разбираме и всички други прояви на Любовта. Щом разбирам тия неща, благата после ще дойдат. Следователно запалете първо Свещения огън на вашето огнище! Вземете малко въглища и запалете огън на вашето огнище. Не взимайте огън от вашите съседи! Щом запалите Свещения огън на вашето огнище, всякаква друга любов се осмисля. При това положение, любовта на майката, на приятеля, на слугата придобиват смисъл и стават разбрани за вас. Божествената Любов осмисля всички прояви на любовта. Чувства без любов са безпредметни. Мисли без любов са безпредметни. Те са подобни на красиво, но мъртво тяло, от което е излязла душата, т.е. Любовта. Божията Любов осмисля чувствата, мислите и постъпките на хората. Сложете тази Любов дълбоко в душата си и нищо не говорете за нея. За тази Любов устата ви трябва да бъде запечатана със седем печата. Запитали един от великите адепти на Египет нещо за Любовта. Той стиснал устата си и нищо не отговорил. За Божията Любов може само да се мълчи. Много съм говорил за Любовта, но не за същината на Любовта. Аз съм говорил само за проявите на Любовта, но щом дойда до същината на Божията Любов – млъквам. Дойда ли до Божията Любов – свещено мълчание! Няма по-красиво нещо от това мълчание. То е мълчание, което говори. Когато разумният човек мълчи, от него излиза нещо хубаво. И печката зимно време мълчи, но от нея излиза приятна топлина. И запалената свещ мълчи, но от нея излиза светлина, на която вие четете и учите. И слънцето мълчи, но от него излиза топлина и светлина, които дават живот.

Когато Христос беше в пустинята, сатана дойде при Него да Го изкушава. Казваше Му: „Ако си Син Божи, хвърли се от този храм. Писано е, че няма да препънеш в камък ногата си“. Христос му отговори: „Не изкушавай Господа моего! Камъни, на които можеш да се качваш, не са камъни на храм Божи. Храмът е вътре в човека и на този храм никой не може да се качва“. Някой казва, че бил на църква, в мястото на светлината. Не, човек не може да бъде в светлината, но светлината може да бъде в човека.

Казвате, че сте в Бялото Братство. И това е невъзможно. Бялото Братство може да бъде в човека, но човек не може да бъде в Бялото Братство. Бялото Братство може да влезе и да излезе от човека, но човек не може да влезе и да излезе от Бялото Братство. Ако Бялото Братство влезе в човека, той придобива истинско разбиране за живота. Ако някой мисли, че може да влезе в Бялото Братство, той е на крив път. Духът трябва да влезе в човека, а не човек в Духа. Христос казва: „Аз пребъдвам в Отца си“. Това значи: Христос пребъдва в Божията Любов и Божията Любов пребъдва в Него. И на вас казвам: И вие трябва да пребъдвате в Божията Любов, да я възприемате и да я проявите. Също така и Бог да пребъдва във вас. В това се състои силата на човека. Щом вие пребъдвате в Бога и Той във вас, молете се тайно, в душата си. През каквито изпитания да минавате, не се обезсърчавайте. Знайте, че всичко, което желаете, ще постигнете. – Кога? – Още днес. Ако изпълните волята Божия, днес още ще придобиете онова, което душата ви желае. Ако имате любовта на майка си и на баща си, ако имате любовта на брата си и на сестра си, вие никога няма да бъдете в лишение. Ако имате любовта и на учителя си, вие също няма да бъдете в лишение. Защо няма да бъдете в лишение? Защото Бог живее във вас. При това положение всеки сам ще поправя лампите си, когато става някаква повреда в тях. Който отрича Бога в себе си, той ще чака да дойде някой отвън, да поправи неговата вътрешна инсталация.

Да се върнем сега към същественото. Всички сте изпратени на земята да работите, да учите, да станете граждани на Царството Божие. На всички ви е дадено доверие, да изпълните мисията си, както трябва. Бог ви е надарил с отлично тяло, със светъл ум, с благородно сърце, със силна воля и вие сте длъжни да запазите тия качества. Бог ви е надарил още с мощен дух, с велика душа, в замяна на което вие трябва доброволно, от любов, да изпълните Неговата воля. Като съзнаете това, трябва да кажете: „Ние ще работим, както работят всички будни души по света, за идване на Царството Божие на земята“. Из целия свят се повдига зов към всички пробудени души за работа. Всеки трябва да желае идването на Царството Божие на земята! Всеки трябва да желае да се изпълни волята Божия на земята! Всеки трябва да застане на страната на Любовта, да желае идването на Вечния живот! Всеки трябва да застане на страната на Мъдростта, да желае идването на светлината и знанието! Всеки трябва да застане на страната на Истината, да желае придобиването на свободата! Само по този начин ще станете проводници на Божественото и ще преодолеете всички мъчнотии. Питате: „Защо идват мъчнотиите?“ Мъчнотиите са необходими, за да се кали, да се усили човешката воля. Как ще се усили волята на човека? С постоянство. За пример, дават ви един здрав камък, да го начупите на парчета. Вие взимате чука, удряте веднъж – камъкът не се чупи. Удряте два, три, четири, пет пъти – камъкът не се чупи. Казвам:

Продължавайте още, ще се счупи камъкът. Вие удряте десет, сто, двеста пъти – камъкът още не се чупи. Обезсърчите се, слагате чука настрана. – Вземете отново чука, ударете още един път! Удряте пак: един, два, три пъти. – Замахнете още един път! Взимате чука, последен удар! – И камъкът се разчупва. Казвам: Последният удар ще разчупи камъка и Царството Божие ще дойде на земята.

2. Съборна беседа от Учителя, държана на
2 септември 1933 г.

1933_09_03 Великата формула
съборна беседа

ВЕЛИКАТА ФОРМУЛА

Всички хора употребяват думата „внимание“. Учителите казват на учениците си да внимават в уроците, които те им преподават. Родителите казват на децата си да внимават, да не правят пакости. Следователно всеки трябва да разбере смисъла на думата „внимание“. Вниманието подразбира пробуждане. Без внимание човек не може да направи никаква връзка. При това връзките, които човек прави в живота си, зависят от неговото внимание. Понякога човек внимава от страх. Той прилича на дете, което току-що е проходило и върви внимателно, едва стъпва. Сърцето на това дете трепти от страх, да не падне. Това внимание е подобно на вниманието на апаша, който върви, оглежда се натук-натам, да не го хванат. Понякога човек внимава не от страх, но от очакване. Той прилича на затворник, когото осъждат на смърт и току се ослушва, откъде ще дойде неговото спасение. Той внимава, следи, ослушва се, дано дойде някой и донесе благата вест, че е оправдан.

Следователно най-хубавото, най-красивото нещо в живота е вниманието. Човек е дошъл на земята да се радва. На какво? Той не трябва да се радва на облеклото си, нито на положението, което заема, но да се радва, че е дошъл на Божия свят, да очаква изгряването на слънцето. Всичкото му внимание трябва да бъде насочено към изгряващото слънце. Изгряването на слънцето не зависи нито от дрехите на човека, нито от неговото богатство, нито от неговите разбирания, нито от неговата сила и красота. Изгревът на слънцето е в сила да даде утеха на човешката душа. Изгревът на слънцето дава подем на човешкия дух. Човек може да е добре облечен, но ако е сляп, какво ще го ползват тези скъпи дрехи? Или, ако е глух, какво ще го ползват хубавите дрехи? При изгрева на слънцето най-важно за човека е онова, което вижда. При пробуждане на природата най-важно за човека е онова, което чува. Сега и на вас казвам: внимавайте как гледате и какво гледате! Внимавайте как слушате и какво слушате! За всеки ден си поставяйте задача, да гледате хубавото и да слушате Словото Божие, което отвътре ви говори. Дойдете ли до нещо отрицателно, сложете го далеч от себе си и дайте внимание само на хубавото, на красивото в света. Това е естественото положение, което човек може да заеме в живота. На какво обръщате внимание, когато влизате в цветна, или в плодна градина? На хубавите цветя и плодове. Също така и ароматните цветя привличат вниманието ви. Какво по-естествено от това? Това е факт из действителния живот, но не е истина. Защо не е истина? Защото истината освобождава. Всяко красиво цвете, което разнася благоуханието си надалеч, може само

да ви причини радост, но по никой начин то не може да измени вашия живот. Това цвете казва на човека: „Каквото правя аз, това можеш да правиш и ти, но трябва да внимаваш в живота си“. Какво правят съвременните хора? Като видят някое цвете, което спира вниманието им, те го откъсват. Не, не късайте цветята, но гледайте какво те правят. Виждате един чист, хубав извор. Не пожелавайте този извор да тече в двора ви! Вижте какво изворът върши и подражавайте на него. Виждате една хубава книга. Не пожелавайте тази книга да бъде в библиотеката ви, но прочетете я, да видите какво е написано в нея. Книгата казва: „Прочети ме и вземи за себе си само това, което можеш да разбереш. Останалото, което не разбираш, не бутай, то не е за тебе“. Намирате на пътя голямо богатство. Спрете се внимателно пред него и вземете за себе си само една монета. Останалите пари са за другите хора, които ще минат след вас. Така ще постъпи разумният човек, а глупавият ще вземе всичките пари, след което ще го хванат, ще го съдят, ще се яви голям спор, че взел чуждите пари.

Това са ред положения, върху които хората никога не са мислили, но и вие не сте мислили. Натъквате се на ред противоречия, страдания, нещастия, мъчнотии, за които си давате различни обяснения, но всички тия обяснения нищо не допринасят. От хиляди години насам хората си обясняват тия въпроси и все необяснени остават. От хиляди години насам хората изучават тия неща и все ненаучени остават. Коя е причината за това? Те имат желание да си обяснят тия въпроси, стремят се да ги изучат, но една е грешката им: те са избрали крив метод за постижение. Ето защо и до днес още хората не са се домогнали до великата реалност на нещата. Предназначението на тази реалност е да въведе човека към познаване на Истината. Придобиването на Истината пък определя смисъла на живота. Да придобием Истината, това значи да влезем във Вечния Живот, който търсим и към който се стремим.

Тази сутрин искам да ви говоря като на хора, напълно здрави, без противоречия в живота. При това няма да говоря нито за болестта, нито за здравето. Болестта е противоположното на здравето и обратно: здравето е противоположното на болестта. Обаче да се говори за болести, това значи човек да изгуби разположението на духа си. Ако здравият говори за болести, той допуска, че някой ден може да се разболее. Да мислите, че можете да се разболеете, това говори за някаква опитност, която сте преживяли, вследствие на което мислите, че тази опитност може да се повтори. Болестта взима нещо от тялото на човека, но нищо не дава. Който е боледувал, той всякога е дал нещо от своето тегло. Като оздравее, отново набавя изгубеното. Следователно, който печели, той е здрав; който губи, той е болен. Който живее добре, той е здрав; който не живее добре, той е

болен. Това е достатъчно да знаете, по-нататък не се стремете да обяснявате какво нещо представлява здравето и какво – болестта. Едно от качествата на здравето е веселието. Здравият е всякога весел, бодър, готов за работа. Болният е неразположен, недоволен, не му се работи; щом го накарат на работа, той се съобразява с времето, дали е хубаво, или не. За болния ту времето не е хубаво, ту хората не са добри и т.н. Болестта го кара да гледа отрицателно на всичко. И сиромахът е като болния: за него времето не е добро, хората са лоши, жестоки. Значи, сиромашията е болест, а богатството – здраве. Всички съвременни хора се стремят към същественото в живота. Кое е същественото? Някои поддържат, че същественото се заключава в реалността на нещата. Едно от качествата на реалността е повторението. Това повторение на нещата се отличава с вечно разнообразие. В реалността има повторение на явления, на факти, но по съвършено различен начин. Всяко повторение, в което има еднообразие, носи смърт. По-страшно нещо от еднообразието няма. Представете си, че някой ваш познат ви даде хиляда лева и всеки ден идва в дома ви да казва, че ви е дал хиляда лева: днес ви каже това, утре, други ден и така продължава с месеци и години. Какво ще бъде вашето положение? На един български чорбаджия, голям скъперник, се отворило сърцето един ден и той купил на един беден човек един агнешки дроб. Където когото срещал, все разправял за този бял дроб, който дал на бедния. Колкото пъти срещал бедния, все това разправял, че му дал един бял дроб, докато най-после бедният купил един дроб и го хвърлил в лицето на богатия, като му казал: „Не искам нито дроба, нито доброто ти!“ Казвам: не подражавайте нито на този чорбаджия, нито на бедния човек! Не правете нито едното, нито другото! Този пример не е за подражаване, но за поука само. Кажете ли нещо на човека, дадете ли му нещо, оставете го свободен. По-нататък той ще мисли, ще се поучава сам. Не изкарвайте човека от търпение. Оставете го сам да благодари, както той намира за добре. Запомнете следното правило: Не отегчавайте хората, не отегчавайте и своя дух, който ви ръководи. Казано е в Писанието: „Не отегчавайте, т.е. не огорчавайте Духа, Който ви ръководи!“

Как ще огорчите Духа? Човек огорчава Духа със своето постоянно недоволство и неблагодарност. Той е недоволен, че това нямал, онова нямал; че това не му дали, онова не му дали; че богатите ядат и пият, а той нямал нищо, нямал месце, нямал хубави дрехи. – Това е положението на бедния, на когото чорбаджията купил агнешки дроб. И богатият мърмори, и бедният мърмори: богатият мърмори по един начин, за едни работи; бедният мърмори по друг начин, за други работи. Когато бедният мърмори, най-после ще се намери някой богат, който ще му купи един дроб, но скъпо ще му излезе този дроб. Когато богатият мърмори, ще се намери един беден, който ще хвърли дроба в лицето му и с това ще изкаже

неблагодарността си. И от бедни, и от богати се изисква велико самообладание. Според мене, бедният не трябва да завижда на положението на богатия, но като го види да яде и да пие, той трябва да се зарадва, че Бог му е дал възможност да се ползва от тия блага на живота, а за себе си да благодари, че е лишен от тях. Ако пожелае благата на богатите за себе си, той ще осакати своя живот, ще осакати душата си.

И тъй, красивото, великото в живота на всеки човек се заключава в благодарността му към Бога за онова, което му е дадено. Това, което Бог е дал на човека, е временно, само за даден случай, за даден момент. То никога няма да се повтори. Във вечността нещата не се повтарят. Като знае това, човек сам трябва да оцени онова, което Бог му е дал. Тази оценка за нещата зависи от разбиранията на човека. Нещастията и страданията на хората зависят от техните разбирания за живота. Някой е нещастен, защото така разбира. За пример, давате една хубава круша на един стар човек. Той взима крушата, разглежда я оттук-оттам и току въздъхва. Защо въздъхва? Защото няма зъби, не може да дъвче. Но понеже е хубава, крушата го съблазнява. Той нарязва крушата на няколко парчета, които цели нагълтва. След половин час старият човек започва да се превива от болки в стомаха и казва: „Все на мене ли се дават такива страдания?“ – Какви страдания са тези? Той получил най-хубавото нещо – една хубава, зряла круша, но причината за неговите страдания е друга. За да не страда, старият човек трябваше да постъпи по следния начин. Той трябваше да извика някое малко дете при себе си и да му каже: „Я, дядовото, вземи това хаванче и посмачкай малко тази круша, да поомекне. След това ти ще вземеш половината круша, а другата половина ще дадеш на мене“. При това положение и детето ще остане доволно, и старият няма да страда.

Следователно всеки трябва да се научи да споделя със своите ближни благата, които Бог му е дал. Това споделяне трябва да става разумно, да не се отегчават едни-други. Няма по-хубаво нещо от това, да направите едно добро навреме, да кажете една дума, или да изпратите един поглед на място. Няма по-велика наука от тази! Каква по-голяма наука от тази, да знаете кога и какво да говорите? Много от страданията на хората се дължат, именно, на незнанието и неспазването на тази наука. Тя е велика, Божествена наука! Изкуство е да знае човек как да слуша, какво да слуша и какво да не слуша.

Всички хора се стремят към богатство. Прави са те. Добре е човек да бъде богат. И Бог има желание да даде богатство на всички хора. Богатството има главно две страни: външна и вътрешна. Ето защо, важно е какво богатство търси човек. Здравият е богат човек; ученият е богат човек; добрият е богат човек и т.н. Човек трябва да мине през всички страни на

богатството. Който избере материалното богатство, изразено в пари, в имоти, той ще се домогне до външната страна на живота. Такъв богат човек може да бъде учен, може и да не бъде учен. Обаче при това богатство той непременно ще бъде неспокоен. Материалното богатство е товар за човека. Ако натоварите един кон със злато, или със скъпоценни вещи, най-малко десет пъти ще се изпоти той, докато занесе товара на определеното място. Ако позлатите седлото, гемовете, подковите на коня, той може да бъде красив, но в края на краищата, ще каже: „Нищо не искам, освен свободата си. Нито златният товар ме радва, нито златното седло и подковите". – Прав е конят. В този случай, той мисли по-добре от своя господар, който се радва на златото си. Няма по-красиво нещо и за коня, и за неговия господар, от свободата. Все пак положението на коня е по-добро от това на господаря. Конят ще остави товара в дома на господаря си и ще се облекчи, а господарят ще получи златото си, ще се зарадва, но едновременно с това ще се натовари. Човек не може да бъде щастлив, когато конят му е нещастен. Конят пъшка, изнемогва под тежкия товар, а човекът се радва на богатството си, но тази радост е временна, следователно външна. Конят казва: „Охлузи се гърбът ми от тази тежест". Господарят казва: „Няма нищо, твоят гръб се охлузи, но поне аз ще бъда щастлив". Не, това е криво разбиране на живота. Това не е Божествено положение. Утре ще се сменят ролите: господарят ще дойде на мястото на коня, а конят – на мястото на господаря. Невъзможно е господарят да бъде щастлив, когато слугата му е нещастен. И обратно: невъзможно е слугата да бъде щастлив, когато господарят му е нещастен.

Казвате: „Кон е това, той не чувства като човека". – Ако разглеждате нещата външно, по форма само, така е. Обаче, като душа, конят не се различава от човека. Формата, в която е влязла душата на коня, е ограничена, не ѝ дава възможност да прояви качества, каквито проявява в човешкото тяло. Ако душата на коня влезе в човешкото тяло, тя ще прояви човешки качества, каквито формата на коня не позволява. Значи конят разбира, чувства нещата повече, отколкото вие си представяте. Когато господарят се отнася грубо, жестоко със своя кон, последният се обръща към Бога с думите: „Господи, вложи повече любов в сърцето на моя господар, да има търпение, да бъде по-снизходителен към мене. Аз съм готов да изнеса всичкия му товар, но да бъде по-спокоен, да не бърза толкова". Така се моли конят в себе си. Ето как трябва да постъпи разумният господар със своя кон. Половината товар ще сложи на своя гръб, половината товар – на гърба на своя кон и така ще тръгнат двамата, ще се разговарят приятелски. Какъв човек е този, който не може да се приравни с всички души? Какво значи да се приравни човек с всяка душа? Това значи да признае Божественото във всяка душа. Който признава Божественото начало във всяка душа, той никога няма да каже: „Това е

кон“, или „това е птица“, или „това е дърво“! Какво си ти тогава? „Аз съм човек, който разрешавам великите въпроси на живота.“ Който разсъждава така, той неизбежно ще се натъкне на ред противоречия в живота. Бог всеки момент наблюдава как човек постъпва с животните, с растенията и от това съди за самия него.

Ето защо, като ни наблюдава, всеки момент Бог се радва или скърби. Той скърби, когато нашите мисли, чувства и постъпки са криви, а се радва, когато мислите, чувствата и постъпките ни са възвишени, благородни. Бог не се радва на праведния, но се радва, когато види най-малката добра постъпка на грешния. Той веднага изважда тефтерчето си и записва времето, деня, часа, когато грешникът е направил едно малко добро. И за тази малка радост, която грешникът е причинил на Бога, един ден Той ще му даде някакво велико благо. Какво по-приятно за нас от това, да причиним поне една малка радост на Господа? Ние сме дошли на земята, именно, за това, да причиним поне най-малката радост на Господа. Това трябва да бъде нашият идеал! Сега всички хора искат да бъдат щастливи и могат да бъдат щастливи. Но как? Ако не можем с най-малката своя мисъл, или с най-малкото свое чувство, или с най-малката си постъпка да причиним радост на Онзи, Който всичко ни е дал, ние не можем да имаме основа, върху която да съградим своето щастие. Следователно хората губят щастието си по единствената причина, че основата, върху която е съградено то, не е солидна. А всяко нещо в света, което не е поставено на солидна основа, в края на краищата се разрушава. Значи щастието на човека зависи от стремежа му да причини поне най-малката радост на Господа.

Казвате: „Бог е съвършен, Той не се нуждае от нас, ние да Му причиняваме радости“. – Вие не разбирате какво нещо е съвършенството. Представете си, че няколко души напишат на дъската буквата „Л“. Един ще напише голяма буква „Л“, друг ще напише малка буква „Л“, трети ще напише същата буква, но разширена, четвърти ще я напише стеснена и т.н. Както и да напишете тази буква, тя е все буквата „Л“, но с известно различие в написването. Когато някой напише малка буква „Л“, това показва, че той е скъперник, цени книгата, времето, не иска много да харчи. Той казва: „Ако напиша едно писмо с големи, едри букви, напразно ще отидат и листата, и мастилото, и времето. Хайде, по-добре да намаля буквите, че от всичко да направя икономия“. Не, когато човек пише някому писмо, особено любовно, от всяка дума трябва да излиза аромат, благоухание, каквото излиза от цветята. Всяка буква, която човек написва, остава известен отпечатък. Този отпечатък говори за състоянието, в което човек се е намирал, когато е писал това писмо. Още от първата буква на писмото може да се съди за живота на човека. И забележете, никога един и същ

човек не може да напише една буква, два пъти по ред, по един и същ начин. Колкото пъти и да я пише, все ще има някаква тънка, едва уловима разлика. Както мислите, чувствата и постъпките представляват символи, чрез които се изразява животът на хората, така и буквите определят характера на всеки човек. Ако разглеждате почерка на някой човек в детството, в младините и в зрялата му възраст, ще видите, че буквите, с които си е служил в трите фази на живота си, коренно се различават. Буквите са едни и същи, но написването им е различно. И в трите възрасти на своя живот, във всяка буква, той е внесъл нещо особено, което отговаря на тогавашната негова мисъл. Писмото определя характера, както и състоянието на човека, когато той го е писал. Ако сте чувствителни и получите едно писмо, още като го пипнете, ще познаете, дали то е писано с любов, или не. Писмо, писано с любов, е в състояние да трансформира и най-тежкото разположение на духа. Достатъчно е да подържите това писмо известно време в ръката си, без да го четете, за да се измени състоянието ви, да минете в по-висока гама на духа. Като отворите писмото и го прочетете, ще видите, че по съдържание то е точно такова, както сте го почувствали. Обаче, ако писмото не е писано с любов, още като го хванете, ще изпитате известна студенина. Такова писмо е в сила да понижи състоянието ви, но не и да го повдигне. Цялата природа е пълна с любовни писма, писани от Бога. Всеки плод е едно такова писмо. Като вземете един плод, затворете очите си, съсредоточете мисълта си и следете какво ще почувствате. Каквото почувствате, това е написано в този плод. В написаното се крие силата на плода. Ако не мислите по този начин, вие никога няма да придобиете силата, която е скрита в плода. По същия начин човек трябва да познава мислите си, като плод на своя ум и чувствата, като плод на своето сърце. Ако не познава качествата на своите мисли и чувства, като качества на плодове, той никога не би могъл да се ползва от силата, от знанието, които са вложени в тях.

Велик е Божият свят! Той е създаден за нас. Той е създаден и за всеки едного поотделно. Ще дойде ден, когато вие ще получите билет за свободно пътуване по широкия, необятен Божи свят. Кога ще бъде това? – Може да бъде днес, може да бъде утре или други ден – все ще бъде някога. Не е важно кога ще бъде това. Дали ще бъде днес или утре – безразлично е. Един Божи ден съществува. Божият ден не се състои от 24 часа като човешкият. Божият ден се състои най-малко от хиляда човешки години. А колко такива дни ще образуват една Божествена година? Значи, като живеете 365 хиляди години на земята, вие сте преживели една Божествена година. И когато остареете, когато станете човек на 365 хиляди години, в Божествения свят ще представлявате малко детенце, едва на една година, което има нужда още от майка си, да го носи на ръце, да го милва, да му се радва. Това малко Божествено дете знае много повече от онзи стар човек,

който е живял цели 365 хиляди години на земята. И тогава казваме, че истинската печалба на човека се състои в това, да премине той от човешкия в Божествения свят. Това е възможно само тогава, когато човек е придобил знания, с които може да се ползва в Божествения свят. Човек ще разбере дълбокия смисъл на живота само когато премине от човешкия в Божествения свят. Това значи да живеем на земята и да разбираме нещата от Божествено гледище. При такъв поглед на нещата всяка форма ще се осмисли, ще придобие израз. И тогава, за изяснение на въпроса, главата може да се уподоби на Божествения, а тялото – на физическия свят. Главата е радиостанция на Божествени мисли. Всяка такава мисъл е резултат на храната, която човек приема. Ако храната, която човек приема, не се превръща в мисли, тя остава в стомаха, където създава ненужни натрупвания. Тия натрупвания пък са причина за известни разстройства в стомаха, както и в цялата храносмилателна система. Това показва, че между мозъчната и храносмилателната система има тясна връзка. Човек трябва да се освободи от всички натрупвания, които му създават ред страдания.

Сега, ще ви дам една магическа формула, чрез която да се освобождавате от тия натрупвания. Тази формула трябва не само на хартия да се напише, не само с устата да се изговори, но да се напечата и в сърцето. Тя мъчно се пише, мъчно се изговаря, а още по-мъчно се разбира. За да изговорите тази магическа формула и да се ползвате от нейната сила, вие предварително трябва да направите три неща. Турците казват: „Лесно е да викаш духовете, но мъчно е да ги изпъдиш“. Значи лесно е да слезеш в кладенеца, но мъчно е да излезеш. Като се хванеш за въжето, лесно ще слезеш, но как ще излезеш? Човек е направил лесното, слязъл е на земята и сега му предстои най-мъчната работа, да се качи горе, в Божествения свят. За изкачването му непременно трябва да дойде някой да му помогне. Слязъл е в кладенеца – лесна работа. Мъчното е да излезе вън от кладенеца. Когато ученикът отива на училище, той върши мъчната работа, качва се от етаж в етаж, като минава от първи във втори, от втори в трети клас и т.н. Когато дойде време да излезе от училището, той тича по стълбите, лесно слиза. В духовния свят, обаче, е обратно. В духовния свят класовете са все на долните етажи, затова влизането в училището там е лесно, а излизането – мъчно. Тази е разликата между небесното и земното училище. И тогава нека всеки си каже: ако един ученик, било от земното или от небесното училище, прави усилия, за да влезе или да излезе от училището, защо тогава и аз да не направя малко усилие, да постигна един свой идеал? Който иска да влиза с мъка в училището, а да излиза с леснотия, той може да бъде ученик само на земята. Но като ученик на земята, той ще има по-малки, по-ограничени разбирания от тия на духовния ученик. Казвате: „Не може ли човешкият живот да се уреди по

друг начин?“ – Какво искате? Ето, влизате в училище с мъчнотии, излизате – с лекота. Ако искате да влезете в духовния свят, трябва да се приготвите за нови условия. Там лесно се влиза, мъчно се излиза. И наистина, лесно е слизането на земята, мъчно е качването за Божествения свят. Човек мъчно отива при Бога. Защо? Защото мъчно се качва. Пътят към Бога е път на възкачване. Колкото мъчен да е този път, всеки трябва да мине през него. Нагоре! – Това е стремежът на всяка душа.

Казвате: „Как ще стигнем до Бога?“ Ето, сега идват трите неща, които всеки трябва да направи. Първото нещо: в който град или село живеете, ще намерите най-бедния, най-нещастния човек и ще го посетите. Ще седнете при него, ще се разговаряте, като го запитвате как живее, какво е положението му, как са домашните му и т.н. Той ще извика домашните си, своята жена, децата си и вие ще бъдете внимателни към тях, ще видите как са облечени, от какво се нуждаят. Ще се разговаряте с всички в този дом, докато внесете между тях нещо хубаво. Като видите, че те се развеселят, ще си отидете.

Второто нещо, което трябва да направите, е да излезете в един бурен ден вън и да дочакате изгряването на слънцето. Този ден може да е дъждовен, ветровит, но вие ще имате търпение да посрещнете слънцето и след това ще се приберете в къщи. Само при такава обстановка вие ще прецените какво представлява изгряването на слънцето. Само при това положение човек изпитва истинско доволство, че е могъл да посрещне слънцето в такова бурно време.

Третото нещо, което можете да направите, е да наблюдавате как малкото дете се учи да ходи. Като го наблюдавате съзнателно, ще научите велик урок от него. Иначе ще кажете: „Лази това дете!“ Не, това дете се моли на Бога. То се изправи на краката си, спре се за момент и току-изведнъж падне. После пак се допре с пръстите си до земята, ту с първия, ту с втория, третия, четвъртия или петия, стане от земята, вдигне главата си нагоре и пак започва да се моли: „Господи, искам да разбера живота. Помогни ми да постигна това!“ Туй дете ту пада, ту става и пак се моли: „Прости ме, Господи, че още не съм научил урока си! Всичко, което си създал, е красиво, хубаво и аз искам да го разбера и науча“. Това дете ту пъпли по земята, ту се изправя и току поглежда доволно към майка си, че може само да върви. Цяла наука е ходенето. И малкото дете усърдно изучава тази наука.

Казвам: и вие сте били такива деца, и вие сте изучавали тази наука, но сте я забравили. Мнозина питат: „Как трябва да се молим?“ – Като малките деца, които се учат да ходят. – Какво положение трябва да заемем в

живота? – Положението на малките деца, които се учат да ходят. Щом станете като малките деца, вие ще разберете смисъла на живота.

И тъй, като направите тези три неща, вие ще се изпълните със свещен трепет и ще бъдете в сила да произнесете великата, магическа формула на живота: „Бог е Любов!“ Щом произнесете тази формула по този начин, в света ще стане велико, небивало досега чудо. Ще изгрее слънцето във вашите души тъй, както никога не сте го виждали. Ще се отворят всички прозорци, всички 12 врати на небето, които досега не сте виждали. И оттам ще чуете гласа на всички ония, които са минали през вашия път и са завършили развитието си. Всички едновременно ще произнесат магическата формула: „Бог е Любов!“ Откъдето минете, все това ще чувате: „Бог е Любов!“

Какво ще бъде великото чудо, което ще стане? – Всички скърби и страдания ще изчезнат. Невежеството, което до този момент сте имали, ще изчезне. Сиромашията също ще изчезне. Тогава ще видите какво нещо са били страданията и какво – смъртта, и ще кажете: „Всичко това е било илюзия, мъгла“. Тогава лицата ви ще светнат и ще видите блясъка на великия свят.

Великото в света – това е Божията Любов. Божията Любов може да се разбере само тогава, когато човек правилно може да напише, да изговори и да приложи магическата формула в живота. Който може да изпълни трите неща – да посети най-бедния човек, да посрещне слънцето в най-бурния ден на своя живот и да научи молитвата на детето, което за пръв път прохожда, той може да произнесе и разбере магическата формула в живота – Бог е Любов!

Магическата формула – Бог е Любов – съдържа в себе си новото разбиране на Царството Божие.

3. Съборна беседа от Учителя, държана на
3 септември 1933 г., 5 ч. сутрин, София, Изгрев.

1933_09_03 Едно звено
съборна беседа

ЕДНО ЗВЕНО

Най-великото нещо, което ние познаваме в света, това е животът. Не е въпрос до нашите схващания за живота, нито до онова, което чувстваме и мислим за живота. Това са частични схващания. Ние говорим за целокупния живот, който се заключава в това, което виждаме отвън, в което се е проявил, и това, в което за в бъдеще ще се проявява. Съвременното човечество се намира в положението на малките деца. Съвременните хора имат смътни понятия за самия живот, както и за неговите проявления. Под думата „живот“ ние разбираме онова, което човек желае. Човек желае живота. Знанието, богатството, силата, както и цялата външна обстановка, са приятни само тогава, когато животът съществува. Всички тия неща са условия за самия живот. Ако животът не съществува, те са безпредметни. Светлината е безпредметна без очите. Музиката, звукът е безпредметен без ушите. Словото е безпредметно без човешкия език.

Днес всички говорят за новото, но в какво се състои то? Виждате една картина и казвате: „Нещо ново има в тази картина“. – Кое е новото в тази картина, не разбирате. За да се произнесете върху новото в картината, вие трябва да я нарисувате. Друг някой казва, че тази картина е хубава. В какво се състои хубавото на тази картина? Казвате за някой човек, че е красив. В какво се състои неговата сила, неговата красота? Всяко нещо, за което се говори, трябва да е опитано. Не е достатъчно само да кажете, че захарта е сладка, но трябва да сте я опитали. Белият цвят не определя захарта. Има едно вътрешно качество, което определя захарта. То е нейната сладчина. Следователно всеки човек има известни чувства в себе си, чрез които познава реалността. Дойдете ли до реалността, вие се натъквате на ред философски твърдения, според които реалността е нещо непонятно, както и Бог е невидим. За думата „невидим“ аз имам съвсем друго разбиране. Когато философите казват, че Бог е невидим, това говори за едно буквално разбиране. Че Бог е невидим, това е едната страна на въпроса. Същевременно Той е видим. Къде е видим Бог? – В най-малките си форми. За пример, всички хора виждат слънцето, но кой от тях го е видял в неговото величие? Слънцето е милион и 500 хиляди пъти по-голямо от земята. Кой го е видял в тази му големина? Всички виждаме слънцето като малка топка, която можем да сложим под мишниците си. Казвате: „Колко е хубава тази светла топка! Да мога да я взема в дома си, да ми посвети!“ – Грамадна разлика има между това, което вие схващате, и това, което е в действителност. Когато философите казват, че Бог е невидим, вие

разбирате тъкмо онова, за което нямате никакво понятие. Вие нямате понятие за вътрешния строеж на нещата. Често и някои учени говорят за работи, които те вътрешно не познават. За пример, някой ще започне да говори за слънцето, ще прави аналогия между слънцето и земята. Той ще разправя, че на слънцето има планини и долини, грамадни океани, реки, планети, хубави градини, хора, подобни на тия от земята, но по-умни, по-красиви, по-стройни. Като слушате да говорят за слънцето по този начин, вие питате този човек, видял ли е това, за което говори. Той нищо не е видял, но предполага, че е така. И след всичко това, ще се намерят хора, които ще повярват. Така мнозина вярват в твърдението на някои философи, че Бог е невидим. И те преповтарят това твърдение. От една страна то е вярно, но от друга – не е вярно. Всяка истина е наполовина истина и всяка лъжа е наполовина лъжа. Но във всяка лъжа има истина и във всяка истина има малко лъжа. Това е афоризъм. Като казвам, че във всяка истина има малко лъжа, аз не взимам истината в абсолютния ѝ смисъл, но разглеждам един факт, който минава за истина. Ето едно положение, което хората взимат за истина. Те казват: „Животът е нещастен“. – Това не е истина. Защо? В живота няма абсолютно никакво нещастие. Животът на хората, и то на някои само, е нещастен. Значи в тази истина има малко лъжа. Казвате още, че водата е мътна. Не, водата никога не може да бъде мътна. Тя може да съдържа различни утайки, примеси в себе си, но тия примеси по никой начин не са в състояние да изменят състава на водата. Тия примеси могат външно само да затъмнят изгледа на водата, но в същината на водата не може да стане абсолютно никаква промяна. Преди години слушах един американски професор, който говореше пред многобройна публика за пречистването на водата. Той искаше с ред опити да демонстрира пред слушателите си, че каквито примеси да се сложат във водата, тя може така да се пречисти, че абсолютно да не измени свойствата си, да остане чиста вода. На масата си той имаше няколко шишета с вода, взета от различни места на клоаците в Ню Йорк и Бостън и всичките видове вода подложи на дестилиране, след което получи абсолютно чиста вода. За доказателство на това, той сам пи от тази вече пречистена вода. С тези опити той доказа, че водата не може да се опетни. Въз основа на същия закон казвам: ние се намираме в такава фаза, в която животът по никой начин не може да се опетни. Известни материални примеси, каквито са мислите и чувствата на хората, могат временно само, и то външно, да замъглят чистотата на живота, но същината на живота по никой начин не може да се опетни. За пример, някой човек е нещастен по единствената причина, че в ума му е влязла мисълта, че някой го преследва, иска да го убие. Ден и нощ той все това мисли, че някой го дебне. Той казва: „Преследват ме“. – Кой те преследва? – Не зная, но някой ме преследва. И сега трябва да дойде някой човек отвън, да извади тази мисъл от ума му, да го убеди, че никой не го

преследва. Как ще го убеди? С ред доказателства той трябва да го убеждава, че какъвто удар и да нанесе неприятелят му, неговият нож по никой начин няма да се забие в тялото му. Този нож е от такова естество, че не може да причини никаква пакост върху човешкото тяло.

И съвременните хора се заблуждават по същия начин, че смъртта може да забие ножа в нашите тела и да умрем. Същевременно се проповядва, че можем и да възкръснем. Обаче как ще се убедят във възкресението онези проповедници, които поддържат, че само праведните ще възкръснат, а грешните няма да възкръснат, защото те са осъдени на вечен огън и мъчение? Аз пък добавям: няма да възкръснат само онези, които не са умрели; всички, които умират и които са умрели, все ще възкръснат. Как ще възкръснете сега, когато сте живи? Възкресението подразбира нов живот, в нова форма. Може ли червеят да се превърне в пеперуда, докато е още жив? Докато е червей, той не може да стане пеперуда. Щом престане да бъде червей, той ще се превърне в пеперуда. Следователно такъв, какъвто е човек, той никога не може да възкръсне. Понятието възкресение не е отвлечено, но трудно е да се разисква върху него, защото всеки има свои възгледи. Когато хората разискват върху даден въпрос, те не се спират върху фактите, върху действителността, но се спират върху своите лични възгледи и теории и се произнасят, дали теорията им е права, или не. За мене не е важно, дали дадена теория във физиката, в химията или в друга някоя наука, е права, или не. За мене всяко научно или философско твърдение е дотолкова вярно, доколкото е израз на истината, която съществува в природата. Ако дадена теория е в съгласие с истината и дава светлина на ума, донякъде тя задоволява хората. Обаче ако не дава светлина на ума, външно тя може да е отлична, но не задоволява хората. Всяка такава теория прилича на добре сготвено ядене, приятно на вид, но след половин час то предизвиква в стомаха на човека някакви реакции, които показват, че това ядене не е било такова, каквото трябва.

Следователно всяко учение трябва да внесе в човека едно успокояване. Новото направление в живота е в сила да внесе това успокояване. За религиозните хора има една опасност, че те отричат знанието и казват: „Знание не ни трябва. Щом обичаме Бога, Любовта всичко ще ни даде“. Това показва, че те не разбират Любовта. Любовта не изключва знанието. Който изключва знанието, той няма Любов. Вие ще цитирате стиха от Писанието, където се казва, че знанието възгордява. Да, знание без любов възгордява, но знание с любов – осмисля и украсява живота. Сега, ще направите друго възражение, че знанието ограничава човека. Не, знанието внася свобода. Без знание истината не може да дойде в човека. Животът, знанието и свободата трябва да се свържат в едно звено. На никого не позволявайте да слага клин във вашите разбирания. Никоя сила в света,

била тя от физическия, духовния или Божествения свят, не е в състояние да разедини съединението, което е образувано от живота, знанието и свободата.

Казвам: каквото и да мислите, както и да философствате, тази е основата, върху която трябва да поставите своя живот. Ако нямате тази философия, каквото и да мислите, всичко ще рухне. Днес мислите нещо, но на другия ден казвате, че ще умрете. После поглеждате към къщата си и ви става мъчно. Ако не умираш, тази къща има смисъл. Днес раждаш деца, но утре тези деца умират. Ако децата ти не умират, има смисъл да се раждат; но ако ти умираш, ако и те умират, какъв смисъл има в това, че си се родил? Ще кажете, че Господ е създал света така. Не, такъв свят Господ не е създавал. Свят, в който хората умират, не е създаден от Бога, но от самите тях. Когато Бог създаде света, Той написа един надпис и го даде на Адам. Там беше написано: „Ти ще живееш вечно в райската градина и никога няма да умираш“. Въз основа на тия думи, Адам си правеше изчисления, колко хиляди години ще живее. Господ му каза: „За годините не мисли. Ако можеш да си представиш едно число от единица и 15 нули след него и преживееш тези години, после ще ти кажа колко години още ще живееш“. Знаете ли какво грамадно число е това, единица с 15 нули след нея? То е нещо повече от квинталиони, окталиони и т.н. Хубаво е това, но в живота трябва да има нещо непонятно, т.е. непостижимо. В живота съществуват две противоположности: малкото и голямото, т.е. цялото. Малкото никога не може да обхване голямото, т.е. цялото. За малкото това е невъзможно, затова в него има вечен стремеж към цялото, стремеж да се учи. Малкото винаги се учи. Следователно, когато човек не може да заеме положението на малкото дете, а мисли, че знае много, че е силен, че е голям, той губи красивото в себе си и се излага на големи изненади в живота. Когато някой ви каже, че сте силен човек, не си правете илюзии, че сте силен, докато не изпитате силата си. Направете опит, колко килограма тежест можете да вдигате. Ако вдигате камък, тежък най-много 50 килограма, силата ви не е голяма. Конят носи товар, тежък 500–1000 киограма. Следователно конят е много по-силен от вас. Слонът пък е много по-силен от коня. Ето защо, избягвайте да сравнявате нещата. Ако си служите със сравнения, с уподобяване на нещата, вие разваляте тяхната красота. Когато две моми се конкурират в красотата си, те непременно ще я изгубят. Красотата се губи по единствената причина, когато в човека влезе някакъв чужд елемент. Момата, която печели конкурса, се възгордява, а тази, която губи, се озлобява. В първия случай гордостта, а във втория случай озлобяването са чуждите елементи, които развалят красотата. Момата, която губи конкурса, казва на първата: „Аз ще ти дам да разбереш!“ – Колко видни красавици са изгубили красотата си, благодарение на завистта! Какви ли нещастия не са ставали с красиви моми и момци! Четете по вестниците, че

на еди-коя си мома, или на еди-кой си момък пръснали в лицето сярна киселина, вследствие на което се обезобразили и изгубили красотата си. Добре е красивият човек да носи було на лицето си, да го не виждат хората. Красотата е нещо вътрешно. Единственото място, където може да се оцени красотата в нейната истинска стойност, това е само разумният свят. Под думата „разумен свят“ разбирам Божествен свят. Само в разумния свят може да се оцени какво нещо е красотата. Красотата е живо нещо. Външната страна на красотата в човека се изявява в неговата сила. Значи силата на човека се състои в красотата му. Човек е силен дотолкова, доколкото е красив. Между красотата и силата съществува известна зависимост. Тази зависимост се дължи на някакво хармонично съчетание на силите, които действат в човека. Красивият човек може да не съзнава това хармонично съчетание на силите в себе си, но природата вече го е кредитирала. Тя сама се наслаждава от неговата красота. Където влезе красивият човек, вратите веднага се отварят. Където отиде той, всички му се покланят и казват: „Заповядай!“ Красивият човек навсякъде носи щастие. И наистина, само красивите хора носят щастието в света. Красотата има няколко отличителни качества: доброта, сила, мекота и разумност. Красивите хора са разумни. Някои могат да възразят, че и грозните хора са разумни. Не, грозният човек не може да бъде разумен. Ако грозният човек е разумен, тази разумност се дължи на някогашна негова красота. Сегашната му грозота пък ще донесе неговото бъдещо невежество. Забелязано е, че когато човек губи знанието си и става невежа, той започва да погрознява.

Ще приведа един пример от живота, да видите как млад, красив човек постепенно изгубва красотата си. Преди години във Варненската гимназия имаше един млад, красив момък, почти най-красивия ученик в цялата гимназия. Като вървеше из улиците, той обръщаше внимание на хората и всички се спираха да го гледат. Какво беше учудването ми, когато десетки години по-късно видях този човек в София: лицето му огрубяло, очите – подпухнали, тялото – надебеляло – нищо не беше останало от неговата красота. Като ме видя, той се спря и започна да ми говори: „Ето, докъде ме докара животът! Съвсем закъсах. Нищо не остана от моята красота! Къде са онези щастливи години? Изпуснах нещо в живота си и не мога вече да го намеря“. Той страдаше от порок в сърцето и преживяваше последните си дни. Докато не беше изгубил красотата си, той се радваше на отлично здраве: беше здрав, силен, снажен, а при това и способен, даровит момък. Казвам: когато човек изгуби красотата си, той изпада в особено положение.

С този пример искам да ви наведа на някои мисли, да видите, че Провидението, съдбата е вложила в човека известни неща, които той

трябва грижливо да пази, да се не изгубят. Той може да ги запази само тогава, когато знае какво нещо е материалният свят. Материалният свят е съставен от всички ония неща, които имат движение. От човешко гледище всички форми, които съставят материалния свят, са в застой, т.е. те са неорганизирани. Значи, сама по себе си, материята е инертна, неподвижна. Там, където се забелязва най-малкото, най-слабото движение, то е признак на живот. Животът дава подтик, импулс на материята да се движи. Следователно, когато животът прониква в материята, той започва да обработва това неподвижно, инертно нещо, и създава от него безброй разнообразни форми. Затова, именно, с право можем да кажем, че животът оформя материята, вследствие на което тя почва да се облагородява, да се възпитава, да се смекчава. С една дума казано, неподвижното, мързеливото, лениво започва да еволюира. Където има еволюция, там има движение. Където има движение, там има и живот. Животът пък е един от елементите на духовния свят. Божественият свят се отличава с мисъл, с разумност. Оттук вадим заключение: всяко движение включва в себе си разумност. Ето защо, животът внася в неподвижното, в неразумното, т.е. в материята, подвижност и разумност. Когато свързвате неразумната форма с движението и със съзнателния живот, тя вече придобива смисъл за човека.

И тъй, човек е съставен главно от три елемента: от неподвижно, от инертно нещо, което е материята; от подвижно, което е животът, и от разумно, съзнателно начало. Тези три елемента представляват идеята за живота. Докато свързвате движението с живота, вие можете да се лекувате, можете да бъдете здрави. Щом помислите, че движението може да се спре, вие ще дойдете до неподвижното, до инертното. И тогава ще си зададете въпроса, съществува ли материя. Разбира се, че материя съществува. Аз не поддържам теорията, че материята е илюзия. Не, материалният свят е реален свят. Материята е реалност, която служи като основа за проява на живота. Движението пък е основа за проява на разумността. Обаче това не значи, че движението зависи от материята, нито пък че разумността зависи от движението. Те едно от друго не произлизат, но служат като основа за проява едно на друго. Красотата на материята се състои в това, че е неподвижна. Когато става подвижна, тя изменя вече естеството си. И когато движението става неподвижно, и то изменя естеството си.

Често в хората се явява желание повече да почиват, да се успокоят, да не се движат. Това желание е опасно. Защо? Човек не може да остане в едно положение, да почива само. Ако дойде до положение само да почива, той трябва да знае, че това състояние е свойствено на материята. Само материята почива, само тя е неподвижна. Щом дойде до живота, той трябва да се радва, че работи, че се движи, защото движението е качество

на живота. И най-после, щом дойде мисълта, нека се радва на този елемент. Това показва, че неговата мисъл, неговата разумност работи. Човек трябва да се радва на трите елемента в своя живот – на почивката, на движението и на мисълта и да знае, че не е дошъл на земята да решава всички въпроси. Създателят на света не е пратил човека на земята да решава какво нещо е животът, или докъде се простират границите на този свят, нито пък да изчислява колко светове съществуват. Никой досега не е решил тия въпроси и вие няма да ги решите. Според окултната наука, сегашната вселена съществува от преди милиарди години, но един ден ще изчезне и ще се замести с нова вселена. Следователно през цялата вечност безброй светове са съществували и изчезвали и нови ще се създават. Ето защо, при това положение, не се старайте да изчислите броя на тия светове. Ако е въпрос за световете, които съществуват в тази вселена, те са милиарди на брой, но вие не можете да ги изчислите. Направете като турците, които, щом дойдат до някаква трудна задача, казват: „Седем ката нагоре и седем ката надолу“ – и там спират. Колко са седем ката? Ако вземете един кат от десет метра, ще получите всичко 70 метра. Каква височина са 70 метра? Дори ако вземете един кат от хиляда метра, ще получите седем хиляди метра. Каква височина представляват седем хиляди метра?

Сега, да се спрем върху въпроса за възпитанието. Защо? Защото, ако не дойдете до новите възгледи за живота, вие не можете да изправите сегашния си живот. Всички хора са изплашени от кризата, от катастрофите в живота. Вестници ли четете, с хора ли се разговаряте, все ще слушате да разправят различни нещастия и загуби: една кола прегазила еди-кого си; един трен премазал еди-кого си; толкова къщи изгорели; толкова параходи потънали и т.н. Всички се намират под влиянието на страшно внушение, и всеки като че очаква да се случи нещо с него и да му четат надгробна реч. Какъв живот е този, всеки ден да очаквате последния си час, като че сте в положението на човек, осъден на обесване, който всеки час очаква да влязат в стаята му, да го извадят вън и да го екзекутират? Ако сте учен човек и всеки момент треперите пред мисълта, че ще умрете, каква наука е тази? Истинска наука е онази, която може да освободи човека от вечния страх и безпокойство за живота му и да каже: „Аз съм от онези хора, които не умират. Мога да се изменя, но не и да умра“. И наистина, ние постоянно се изменяме. Гледате едно малко детенце, красивичко, русичко, но след няколко години срещате това дете, вече изменено, станало възрастен човек, и се чудите къде остана красотата на това дете. Изменило се е това дете, порасnало е, възмъжало е. Апостол Павел казва: „Всички ние ще се изменим, но няма да умрем“. Питам: какъв живот е този, в който хората едни други се подозират? Син среща баща си с една млада мома и веднага го подозира. Дъщеря среща майка си с един

млад момък и веднага я подозира. Сестра среща брата си с млада, красива мома и веднага го подозира. Благородството на човека се състои в това, като види баща си, майка си, брата или сестра си с млади моми или момци, красиво да трепне сърцето му и да помисли най-хубавото, най-доброто за тях. Защо трябва да мислите най-лошото? Казвате: „Не може човек да не греши“. Чудно нещо! Откъде сте дошли до заключението, че човек не може да не греши? – Ама ние виждаме, че греши. – Човек греши, защото иска да греши, а не защото Бог го е създал да греши. По естество човек е добър, но той сам се каля; на ден най-малко по десет пъти се каля и Бог постоянно го чисти, измива. Току що го измие, той пак отива в калта, като бивола, и отново се изцапва. Защо се каля биволът? Той казва: „Ако не вляза в калта, мухите ще ме хапят“. Значи малките мухи са накарали големия бивол да се валя в блатата и да се каля. Каква философия е тази? Големият бивол, с рога и копита, се е наплашил от малките мухи и за да не го хапят, той влиза в калта и се цапа.

Сега в света се проповядва нова философия, която човек тепърва трябва да изучава. В това отношение всеки трябва да се запита какво е неговото предназначение и какво място заема в природата. Щом дойде до това положение, човек ще престане да се тревожи. Тревогата е второстепенно нещо в живота. Всеки ден човек трябва да разрешава важния въпрос за себе си, защо е дошъл на земята и каква работа трябва да свърши. На всеки човек е дадена определена работа, която той непременно трябва да свърши. Нека всеки се запита каква служба, каква работа му е дадена. Ако наблюдавате живота на пчелите в кошерите, ще видите, че там работата е точно разпределена. Царицата снася яйца, работничките непрекъснато ходят да събират мед и се връщат. Търтеите пък свирят, и те вършат своята работа. Те са свирци. Когато настанат гладни години, работничките избиват търтеите, като казват: „Много търтеи не ни трябват; обаче, като забогатеят, като настанат плодородни години, те създават повече търтеи и не ги убиват“. Хората наричат свирците на кошерите търтеи, но аз ги наричам „красивите свирци на пчелния кошер“. Докато свирците в кошерите свирят и вие можете да вадите мед. Започнат ли пчелите да избиват търтеите и за тях е лошо, но и за хората не е добре. Вие трябва да желаете да има свирци в кошерите, защото и мед ще има; щом почват да избиват свирците, и за кошера, и за хората не е добре – мед няма да има.

Следователно докато съществуват красиви хора в света и мед ще има; щом красивите хора почнат да изчезват и медът ще почне да се намалява. Защо? Настават критични години в живота. Докато има силни хора в света и свобода ще има. Щом започне да се губи силата на хората, робството идва. Докато съществува разумност в света, щастието идва между хората. Когато разумността почне да се намалява, да изчезва, тогава идват всички

нещастия. Някой пита: „Защо съм нещастен?“ – Защото си неразумен. – „Защо съм слаб?“ – Защото нямаш сила, не си красив. Всеки човек трябва да има желание да бъде красив. За тази цел той трябва да държи в ума си образа на някой красив човек. Като вървите по улиците и видите човек с красиво чело, или красиви очи, спрете вниманието си върху него и се опитайте да го нарисувате. По този начин ще привикнете да задържате красиви образи в ума си. Пътувате из планината, спрете погледа си върху някой хубав пейзаж и се опитайте да го нарисувате. Следователно, ако искате да развивате някои благородни качества в себе си, спрете се, като художник, върху някой красив образ и работете върху себе си. Само по този начин вие можете да напредвате. Ако отидете на небето, между ангелите, вие ще се намерите заобиколени само от красота. Ангелите са много красиви същества. Ако един ангел би слязъл на земята, всички мъже и жени, всички учени ще тръгнат подир него. Голяма е красотата на ангела и никой не може да устои на нея. И ако ангелите днес не искат да слизат на земята, причината за това е, че те не искат да създават нещастия на хората. В това отношение, те са високо благородни и възвишени. Като знаят, че хората не могат изведнъж да постигнат тяхната красота, те се пазят да не ги обезсърчат. Когато трябва да дойдат на земята, ангелите се обличат в най-скромна дреха, да не предизвикват съблазън между хората. Обаче, има случаи, когато ангели са идвали на земята във всичката своя красота и величие и който веднъж само е могъл да види един от тия ангели, той се е простирал на земята. Данаил, виден израилски пророк, като видял един от тия ангели, изгубил съзнанието си и паднал на земята. Трябвало този ангел да се приближи до него, за да го изправи на краката. Това показва, че хората още не могат да издържат на мощното, на благородното, на възвишеното и красивото в света. Ангелите са хора, които някога са живели на земята и са минали през особена област на мъчнотии и страдания, за да достигнат до пътя на съвършенство. Значи те са минали от човешката раса в расата на съвършените хора, или в положението на ангели. Съвършените хора или ангелите служат за образец на човечеството. Днес няма още такива гениални художници, които могат да нарисуват образ с ангелска красота. Защо? Защото красотата е неуловимо качество. Красивият човек е самоуверен в себе си, той никога не се обезсърчава. Той не знае какво нещо е обезсърчение, нито какво нещо е обезверяване. И като съзнава красотата си, той е толкова естествен, както истински богатият, който и външно, и вътрешно, не изпитва никакъв страх пред беднотията. Обаче, в който ден изгуби красотата си, този човек се намира в положение „хуже губернаторское“.

И тъй, казахме, че материята се отличава с неподвижност, животът – с подвижност, а духът – с разумност. Оттук можем да извадим няколко правила, по които човек трябва да живее. В известно отношение човек

трябва да бъде неподвижен, както материята. Кога, именно, трябва да бъде неподвижен? Когато дойде въпрос за престъпленията, за изкушенията, за злото. Щом се натъкне на едно от тия положения, човек трябва да бъде неподвижен, да не се мърда от мястото си. Щом се натъкне на доброто, той трябва да бъде подвижен като живота. Този е истинският морал. Обаче, ако постъпи обратно, а именно, при злото бъде подвижен като живота, а при доброто – неподвижен като материята, той ще си създаде най-голямото нещастие, ще даде път на злото в себе си. Неподвижността е едно от хубавите качества на материята; подвижността е едно от хубавите качества на живота, но ако и двете не се употребят на своето място, те ще причинят злото в света. Следователно, във време на скръб и страдание, бъди неподвижен като материята; във време на радост и веселие, бъди подвижен като живота. И тогава, във време на радост, кажи: „Да живеят всички българи, всички англичани, всички американци, всички хора по лицето на земята в доброто!“ Под думата „добро“ аз разбирам подвижното. Ако всички хора живеят в доброто, животът, сам по себе си, ще се осмисли. По този начин те ще се домогнат до вътрешната свобода в себе си.

Сега, вие се натъквате на противоречия в живота, с които не можете да се справите и казвате: „Какво мисли този човек за мене?“ – Ако искате да знаете, какво мисли даден човек за тебе, погледни очите и устата му. Ако очите му шават много и ако устата му се движи много, той непременно ще има две мнения за тебе: докато даваш, добър ще бъдеш за него; щом престанеш да даваш, лош ще бъдеш. Докато му се усмихваш, по-добър човек от тебе няма да има; щом станеш сериозен, по-лош човек от тебе няма. Ако срещнете човек, на когото очите и устата са спокойни, с това спокойствие той иска да каже: „Гледай спокойно на всички неща, които Бог е създал“. Когато срещнете един мъдрец, той няма да ви каже да гледате на него, но ще обърне вниманието ви на спокойствието на своите очи, които сами говорят. Те казват: „Аз придобих това спокойствие, като гледах на всички неща, които Бог е създал в природата“. Щом Бог е спокоен, защо трябва аз да се безпокоя? – Ама имам да давам на еди-кого си десет хиляди лева. – При този случай ще приложите разумността си.

Ето как трябва да постъпите: ще отидете при своя кредитор, от когото преди няколко години сте взели на заем хиляда лева, които с лихвите са станали десет хиляди лева, и ще му кажете: „Братко, ти искаш парите си назад – за това имаш право. Обаче аз мога да ти дам само хиляда лева, майката на парите, а останалите девет хиляди лева, лихвите, не мога да изплатя. Ти си богат човек; съгласи се да приемеш хилядата лева“. Ако той по никой начин не се съгласи, поканете го да дойде с вас някъде в гората, да изровите оттам своето богатство и да му се издължите. Като дойде с вас,

кажете му: „Съгласен ли си да се отречеш от деветте хиляди лева и да приемеш хилядата лева, които имам да ти давам? Ако не отстъпиш от своето желание, ще извадя кобура си“. Той веднага ще се откаже от лихвите, ще приеме хилядата лева и ще скъса полицата. Както виждате, въпросът лесно се урежда. Богатият ще види, че има работа с добър човек. Ако длъжникът не беше добър човек, животът на кредитора щеше да отиде. Ще кажете, че той го заплашва. Питам: кредиторът не плаши ли своя длъжник, като иска такава грамадна лихва? – „Ама той го изнудва.“ – И кредиторът изнудва своя длъжник. Следователно постъпките и на богатите и на бедните хора могат да бъдат разумни, а могат да бъдат и крайно глупави. И от богатите, и от бедните хора се изисква разумност. При злото, очите и на богатите, и на бедните хора трябва да бъдат неподвижни. При доброто, очите и на богатите, и на бедните хора трябва да бъдат свободни, т.е. подвижни. Това е учението, което трябва да се проповядва на съвременните хора. Тъй както сегашните хора се възпитават, не се вижда никакъв изходен път в живота им. Защо? Защото нямат такава основа, на която животът им може да се постави. Колкото опити съм правил досега за изправяне на човечеството по старите методи, нито един от тях не е излязъл сполучлив. Обаче колкото опити съм правил по новите методи, всички са излезли сполучливи. Казвате: „Кой е новият метод?“ За да научите новия метод, вие трябва да се поставите на положението на коня, а онзи, който ще ви даде този метод, ще се качи на гърба ви, ще ви сложи гем и ще почне да ви управлява, като следи дали ще се подчинявате на законите на новото учение, или не. Ако той ви остави свободен, да вървите, където искате, вие непременно ще се изгубите. Божественото начало в човека постоянно го освобождава от ограниченията на старото, но не се минава много време, той пак хваща стария път. После пак дойдат Божествените юзди, пак го поставят в правия път. Кои са Божествените юзди? Това са постоянните страдания, раждания, смърт, прераждания. Главата на човека е побеляла от раждания и прераждания. Казвате: „Докога ще се раждаме и прераждаме?“ – Докато се научите доброволно да се подчинявате на Божествените закони; докато бъдете тъй неподвижни за злото, като материята, и тъй подвижни за доброто, като живота; докато бъдете тъй разумни, както Духът, който е излязъл от Бога и работи в човека. Щом постигнете това нещо, всички вериги, които имате в себе си, всички несгоди, всички несполуки, всички нещастия ще се махнат и вие ще се намерите в един свят, където ще имате на разположение всички богатства, които природата е дала. Тези богатства са достояние на всички същества, които Бог е създал. Той знае нуждите на тия същества, заради което за всяко същество е предвидил специален бюджет, за да може спокойно да живее, да расте и да се развива.

Сега, аз искам да ви обнадеждя, да ви кажа на кого можете да уповавате в

живота си. Вие можете да уповавате на един богат човек, който ви обича; вие можете да уповавате на един учен човек, който ви обича; вие можете да уповавате на един силен човек, който ви обича. Следователно вие всякога можете да разчитате на онзи, който ви обича, но никога не можете да разчитате на онзи, който не ви обича. Ако разчитате на онези, които не ви обичат, вие сте на крив път. Разчитайте само на онези, които ви обичат, колкото малки да са те! На тези, които не ви обичат, не се сърдете, не ги хулете и нищо от тях не очаквайте. Казвате: „Има ли хора в света, на които можем да разчитаме?“ – Има, разбира се.

Ще приведа един пример из живота, да видите, че хората не са такива, каквито вие понякога ги мислите. Преди години пътувахме пеш с един мой познат, краен песимист, от Варна до София. Той имаше много изопачени възгледи за българите, особено за офицерите, и казваше, че не е срещнал в живота си офицер, който може да направи някому добро. Аз го слушах, но нищо не му възразявах. Ние минахме през Камчия и в 12 часа стигнахме в Месемврия. Казвам му: „Тази вечер ще отидем при постовия офицер“. – „Как така? Шегувате ли се с мене? Там веднага ще ни арестуват.“ – „Нищо, ще се опитаме.“ Отидохме до поста, похлопахме на вратата и веднага един млад офицер излезе и любезно ни покани да влезем. Запита ни откъде идваме и така влязохме в разговор с него цели два часа. След това ни предложи чай, ядене и ни задържа да нощуваме при него. Сутринта се приготвихме за път. Младият офицер излезе с нас да ни изпрати. Придружи ни на един километър разстояние вън от града. Тогава моят приятел се обърна към мене и каза: „Има добри хора и между офицерите“. Казвам: има добри хора навсякъде по света, но трябва да се намерите в 12 часа при този млад офицер, за да се уверите в това.

Следователно, разчитайте на добрите хора в света, които за злото са неподвижни като материята; за доброто са подвижни като живота и са разумни като Духа, който работи в тях.

4. Съборна беседа от Учителя,държана на
3 септември, 10 ч.с., 1933 г. София, Изгрев.

1933_09_24 Новото разбиране на връзката в живота
утринно слово

НОВОТО РАЗБИРАНЕ НА ВРЪЗКАТА В ЖИВОТА

Нарядът.

15 минути размишление.

91-ви псалом

„Пътят на живота"

„Отче наш"

„Молитвата на Царството"

Учителят прочете 1-ва глава от Евангелието на Матея.

Най-хубавото нещо в света е човек да намери Истината. Или най-голямата придобивка, която човек може да има, това е да познае Истината. Само с Истината се осмисля целокупният живот на човека. И човек намери ли Истината, той става свободен. Свободен от всичко. Едно състояние, което човек трябва да опита, да знае, това е свободата. И когато сега се говори за свобода, то е частично. Някой каже, че е радостен. Това още не значи, че е свободен, понеже радостта му може след половин-един час или след един ден, два, след една година да се смени със скръб. Когато човек добие истината, на тези състояния гледа вече другояче. Вярвам, че всички хора се стремят към истината. И всеки, според своето време, когато я намери, той ще разбере това състояние. Понеже то трябва да се опита. То не може да се опише. Можеш да кажеш: ще бъдеш здрав, ще имаш мир, ще бъдеш богат, всичко може да имаш, но това още не е Истината. Това са външни описания. Само в Истината може да се прояви и осмисли животът. Истината – това е Божественият Живот.

Например у всинца ви има желание да намерите Бога, някои искат да вярват в Бога. И всеки си има по едно понятие за Бога. Ние считаме, че Господ е вън от нас и трябва да Го намерим. Или имаме едно понятие такова, каквото има едно дете, което търси баща си. Искаме Господа да оприличим на нашия баща; може, но то е само за едно улеснение. Ако ние ще уподобим Бога на нашия баща, тогава ние ще Му придадем качествата на баща си. Нашият баща е млад, ще остарее и ще умре. Но Бог се отличава по едно нещо – че Той нито умира, нито е млад, нито е стар, нито е малък, нито е голям. Някой път се казва, че Той изпълня всичко. Бог е нещо по-голямо от най-голямото и нещо повече от най-малкото. Всичко от Него излиза и всичко към Него се връща. Извън Бога нищо няма, понеже, ако мислиш, че извън Него има нещо, Той трябва да е отражение; вън Го няма.

Идея за Бога трябва да имате. Вие се приближавате към Бога със страх. Плашите се от Него. Защо? Защото сте в положението на един виновен син, който отива при баща си. А някой път се радвате, че отивате при Него. Мислите, че сте прави. Вие мислите, че като идете при Бога, трябва да Му занесете нещо. Така хората са ходили и са носили жертва на Бога: агънца, някое гълъбче, някоя овца, или вол ще му заколите. Сега някой ще се изправи пред Бога и след като Му чете една молитва от няколко часа, ще каже: „Защо Господ не ме послуша?" Като че като се молиш, непременно Господ трябва да те послуша. По този начин ние вървим по един път, дето няма пълно разбиране. Най-първо трябва да знаем, че Бог ни е дал всичко. Нищо повече! Като те е пратил на Земята, Той ти е дал всичко и не те е лишил от нищо. Всичко имаш, богат си. Питам тогава: Щом всичките хора са богати, защо са нещастни? Всички са богати, всичко имат, а при това са сиромаси, други са богати външно; едни са здрави, други са болни, едни са учени, други са невежи. От какво произтичат тези контрасти?

Представете си една млада невеста, която е женена в един богат дом, има и брашно, има и масло, всичко пълно, каквото иска има, но не точи баници, а чака дано някой отвънка дойде да я източи. Седи и гладува. Дойдат и другите от този дом, и те гладуват. Питам: Кой е причината за това? Представете си и друга една мома: и тя е женена в един дом, по-бедни са хората там и по-малко брашно имат, и масло имат малко, колкото за една баница. Но тя е спретната, чевръста, източи баницата. Онзи дом е богат, но баница няма, а този е беден, но има баница. В какво седи разликата? Стига да искаш да източиш баница, всичко ще имаш; всякога в твоите нощви, всеки ден ще има материали за една баница. Щом искаш да омесиш баница, всякога ще имаш толкова брашно и материали, колкото са ти нужни. Сега всеки един от вас пита: „Защо се намирам аз в това положение?" Ти си онази, богатата невеста, която се потрива вкъщи и не иска да точи баницата. Казва: „Кой сега ще става да си туря ръцете в брашното и маслото?" Но тя си туря украшения, после се разхожда добре облечена, поглежда се в огледалото, красива е, но не е доволна. Защо? Казва: „Да има нещо и отвътре!" А коя е причината да няма нищо отвътре? Да се облича може, а за точенето не иска. Някой път светските хора мязат на тази богата мома, която е хубаво облечена, но не ѝ се работи. Светският човек казва: „Всичко имам, и къща, и говеда, както виждате, добре мобилиран дом, но нещо не съм доволен." Всичко има той, но не е доволен. Това е красивата мома, която не иска да точи баница. Другаде човекът не е толкова облечен отвънка, но има много хубава баница. Наял се човекът добре. Казва: „Днес последното брашно употребих, но добър е Господ за утре!"

Сега, туй е едно положение, в което ние сега се намираме. Някой път

мислим, че задачата е трудна. Трудна е, понеже ние не схващаме разрешението както трябва. Като ме пита: „Учителю, я ми кажи, какво ще стане с мен?“, казвам му: Ти за в бъдеще ще остарееш, ще отслабнеш и най-после ще умреш, ще те погребат и ще ти турят на гроба един кръст, че тук лежи един старец, на 80–84 години умрял. Друг пита: „Какво съм бил в миналото?“ В миналото си бил най-първо мъничък, едва с микроскоп може да те видят. Най-после си набъбнал, родил си се, а майка ти трябвало да те носи на ръце. Целия ден си плакал и си създавал главоболие на майка си. И майка ти те оставила и ти си останал едно сираче. „Е, друго нещо не съм ли правил?“ Нищо не си правил, само си се научил да плачеш. Това е твоето минало. Той казва: „Сега ми говорѝ за настоящето.“ Настоящето е най-красивото положение. В миналото човек е бил малък, в бъдещето ще бъде голям, а в настоящето той живее. Искате ли да бъдете деца? Майка ви, като си дойде, тя ще ви каже историята, колко пъти ви е къпала и какво сте правили. Всичката ви история от 56-годишна възраст е написана, много работи сте казвали.

Миналото, това е грехът на човека. В миналото на човека се показват всички негови недостатъци. А бъдещето показва всичките неразрешени въпроси. Бъдещето е пълно само с неразрешени въпроси. Питат: „Какво ще бъде бъдещето?“ Е, ще остарееш, ще се разболееш, всичко ще дойде до главата ти. Ти не си умрял, да знаеш какво нещо е смъртта. А настоящето, това е днешният ден, то е животът на Бога.

Така сравнявам положението. На върха на една висока планина, двете страни на която са стръмни, горе има много хубаво място. Раждаш се ти в долината и започваш да пъплиш, искаш да се изкачиш до горе, до върха. Качваш се, но ти не се спираш там, искаш да видиш и от другата страна на планината какво има. Там има точно това, което си минал. Виждаш едното и другото място и почваш да слизаш, докато пак дойдеш до основата на планината и кажеш: „Интересно е на върха.“ Интересно е, но малко се стои горе. Като се качиш на най-високото в живота си, там ще се спреш за малко и ще започнеш да слизаш. Или, другояче казано, ти се храниш и в един момент ти стане приятно, но не се спираш там и казваш: „Още малко ще взема.“ Но като вземеш и другата хапка, ще се влоши положението. Ти при най-хубавото спри. Повече не трябва да вземаш, то е вече лакомия. Додето си стигнал, то е равновесието, то е Божественото. И ако ти искаш повече, туй показва, че ти не разбираш живота. Понеже има много блага, които съществуват в света, които природата е създала. Голямото благо е голям товар. Малкото благо – малък товар. Този закон почти за всичко е верен. Когато човек малко има, по-добре е. Който много има, много ще изискват и от него. Който малко има, малко ще изискват от него.

Сега ви трябва едно правилно разбиране на противоречията, които срещате всеки ден в живота си. Малкото дете го е страх майка му да не умре, баща му да не умре. Хубаво. Младата мома се тревожи. Хубава е, красива е, но и тя чака нещо, и тя е недоволна. Младият момък, и той се тревожи. Иска на висока служба да го турят. Музикантът, и той се тревожи, иска да свири някому, но няма кому да свири. Тогава казва: „Дотегна ми!" Свири на себе си! Ти си станал музикант не за хората, а за себе си. Той станал учен човек, а в ума му седи да проповядва на другите хора. Ти на себе си проповядвай, а другото ще дойде после. Ти ако на себе си не можеш да проповядваш хубаво, как ще проповядваш на другите хора? Някой път ние искаме да уредим живота на другите хора, да ги направим щастливи. Но, за да направиш другите хора щастливи, ти трябва първо да си опитал щастието. Когато си опитал, тогава дай това, което си опитал. Влезне религиозен човек в едно семейство при един болен човек, на когото стомахът му не е добре нещо, съжалява го и казва: „От глад е това, да му се сготви едно хубаво ядене." И той яде и умира. Питам: Този религиозен човек виновен ли е? Той мисли нещо хубаво да му направи, затова казва: „Пригответе му нещо хубаво, нека си хапне!" Наяжда се човекът и умира. Де е вината сега? Той не е допускал, че болният ще преяде. Едни ще кажат, че той е направил едно престъпление.

По някой път нашите престъпления са от неразбиране на живота. Ако ти снемеш хубавите си празнични дрехи и облечеш онези обикновени дрехи, с които трябва да работиш, какво лошо има в това? Хубавите дрехи, това е добрият живот, а обикновените, оцапаните дрехи, то е този грешен живот. Питам: Като облечеш ти простите дрехи, прост станал ли си? Не. И като облечеш хубавите дрехи, ти умен станал ли си? Ако вие облечете дрехите на един философ, философ ще станете ли? Ни най-малко. Дрехите при философа са философски, но същите дрехи при невежия стават невежи дрехи. Хубавата цигулка в ръцете на онзи, който знае да свири, отлична е, но в ръцете на онзи, който не знае да свири, нищо не е.

При сегашното състояние, в което се намираме, ние сме недоволни от тялото си, ние сме недоволни от своя ум, от своето сърце, от своите постъпки, навсякъде има едно недоволство. Туй недоволство произтича от факта: не че онова, което имаме, не е хубаво, но не знаем как да го употребим. Спират се мнозина и казват: „Е, да сме във времето на Христа!" Вие си представяте Христос преди 2000 години. Какво щяхте да видите и разберете тогава? Вие си представяте Христос такъв, какъвто не е. Христос имаше една дреха, която носи 3 години и Му я взеха. Тази дреха не е царска мантия. Някои казват: „Христос всичко може да направи. Богати може да ни направи." Е, защо сте сиромаси? Христос не дойде да направи хората богати. Христос не дойде да направи хората учени, не дойде да ги

направи светци. Христос дойде на Земята да направи една връзка, да даде едно разбиране, как трябва да живеем по Бога. Да ни покаже начина – със Своя живот, със Своя пример – как трябва да живеем.

Някой казва: „Аз не искам да бъда богат." Той е на кривата страна. Друг казва: „Не искам да бъда сиромах." Вие не разбирате съотношението. Може да има едно богатство, което е потребно, но има едно богатство, което е непотребно. Има една сиромашия, която е потребна. Сиромашията е точно противоположна на богатството. Богатият се отличава по това, че стаята му е пълна и той мисли как туй богатство да го употреби, да го изнесе навън. А на сиромаха стаята му е празна и той мисли как да напълни стаята си. Те си приличат, само че на единия стаята е пълна, а на другия – празна. Единият мисли как да я изпразни, а другият мисли как да я напълни. Онзи, който изпразва стаята си, става сиромах, а който я пълни, става богат. Или, гладен си – ти си сиромах, търсиш хляб. Наядеш се – ти си богат. Щом се наядеш, ти си богат. Колко ти трябва? Половин хляб, малко домати, малко ябълки или половин кокошка, или половин агне, но повече от едно агне ти ме можеш да изядеш.

Сега ще оставим въпроса дали трябва да ядем агнета или не. Другият въпрос: Каква храна трябва да ядем? Сега аз ще се спра върху този въпрос. Човек трябва да яде онази храна, която му е определена от природата. Първоначално храната за човека е била предопределена точно. Идете вие при пчелите, те ще ви кажат с каква храна се хранят, идете при пеперудите, и те знаят храната си. Ти не можеш да накараш пеперудата да вземе друга храна. И пчелата също. Обаче човекът е забъркал начина на храненето си. Той не знае с каква храна да се храни. Прелетните птици никога не забравят пътя си. Отиват и знаят да се върнат. Това от хиляди години е така. Обаче човекът е забъркал пътя си, човек откъде е слезнал, не знае. Като иска да си отиде, той не може да се върне, забърква пътя си. И коя е причината, че е забъркал пътя си? Аз да ви кажа причината донякъде: Отива един млад момък на гости някъде. Тогава, за здравето на този или за здравето на онзи, пил и така се напил, че не може да си намери къщата, откъдето е дошъл. Цялата нощ ходил, не знае къде е къщата на баща му. Цялата нощ обикалял, обикалял и на сутринта пита не знае ли някой къде е къщата и улицата му. Вземат го и го завеждат в неговия дом. Е, кой е причината за това? Винцето.

Питат ме някои къде е пътят за Небето. Казвам: Този е един от онези, който е забъркал пътя си. Че тъй е, някой път ти е ясно всичко за Бога, съвсем ясно, тъй като че нещо се разтворило пред тебе, а някой път ти се помрачил умът, казваш: „Не зная къде се намирам." Четеш една книга, четеш друга книга и все търсиш смисъла на живота, дано го намериш

някой път. Виждаш – тук не е, там не е и най-после казваш, че животът няма смисъл! Обаче, след като излезе винцето из твоята глава и се избистри умът ти и Слънцето изгрее, казваш: „А, тази работа е ясна." Покаянието не е нищо друго освен едно пълно изтрезняване от онова неестественото, което си пил и не е трябвало да пиеш.

Сега, даже в това състояние, в което се намирате, има една опасност за всинца ви. Има една опасност човек да се опие. Та мислиш ли ти, ако се влюбиш в парите, че това не е опиване? Мислиш ли, че ако се влюбиш в човешката сила, в човешката слава, че няма да се опиеш? Хиляди неща има, от които човек така може да се опие, че да забърка пътя си! Тогава ти ще кажеш тъй: „Аз не искам да пия!" Не е въпросът да не пиеш. Ти си направен да пиеш, но трябва да знаеш какво да пиеш. Ти в тази богата къща, където си на гости, ще кажеш: „Моля, дайте ми вода! Дайте ми от хубавата вода, да се чукнем! Ха, наздраве, сега!" Те с винцето, а ти с водата, те с винцето, а ти с водата. И най-после те ще бъдат пияни, а ти – трезв. Ама какво ще кажат хората? Нека казват, че ти пиеш вода, която не опива. Чукайте се за здраве! За България! За жена ти! За твоето здраве и за здравето на всички!

Сега, всеки ще каже: „Аз не искам да бъда богат." Е, какво искаш да бъдеш? Като станеш сиромах, казваш: „Аз сиромах не искам да бъда." И сиромах не искаш да бъдеш, тогава какво търсиш? И сиромах трябва да бъдеш, и богат трябва да бъдеш. Под думата „сиромах" какво трябва да се разбира? Като почнеш да мислиш, да четеш, ти си сиромах. А когато си свършил работата, ти си богат. Като дойдеш до ядене, ти си богат човек, а когато мислиш откъде ще дойде яденето, ти си сиромах. Ако сиромахът в тебе не беше мислил, богатият никога няма да има трапеза. И трапезата на богатия се дължи на сиромаха. Сиромахът приготвя трапезата, а богатият яде. Има един в тебе, който работи. Има и един, който яде и се радва. Някой път нашият богат мяза на онзи български котленски богаташ, който след като се върнал от Добруджа, казал на жена си: „Дай онова шише с дървеното масло!" Турил в паницата си и топил чорбаджията и ял; сиромахът, слугата му, взел хляб и топил около запушалката на шишето и ял. А чорбаджията му казал: „И тебе не те бива без масло!" Той е нашият чорбаджия вътре. Това е едно неразбиране на живота. Един яде чрезмерно, а другият никак не яде.

Бог съизволява в онова, което ни е дал, да го възприемем и да благодарим! Да вършим волята Му! Яж хубаво, не преяждай и благодари. И като си почиваш, пак благодари на Господа. Та, когато ядеш и когато почиваш, благодари в себе си. Умният човек трябва да бъде доволен. Това е едно от правилата. И да тури причината за всичките си противоречия не отвън, а

вътре, в себе си. Така ние ще бъдем в сила да разрешим всичките противоречия, които днес съществуват. Ако си много умен, в един ден можеш да ги разрешиш. Не се изисква дълго време да ги решиш. Ето аз как разбирам умния човек: На умния човек кибритът му е сух, дървата му са сухи. Той само като драсне, дървата му пламват, а на онзи, на когото не му върви, кибритът му е влажен, дървата влажни, та запали една клечка, тя угасне, хвърля я настрана, запали друга клечка, дървата влажни, хвърли и нея настрана. Не върви. Кибритът ти е влажен, дървата ти са влажни. Какво ще правиш? Намери една суха кутия кибрит, сухи дърва и ги тури на огнището! Това е философията на живота.

Сега, не ме разбирайте криво. Казвате: „Някои от нас сме по-прости, някои – по-учени.“ Всеки, който има влажен кибрит, е прост и всеки, който има влажни дърва, е прост. Всеки, който има сух кибрит, е умен и всеки, който има сухи дърва, е умен. Всеки, който има хубави дрехи, е умен; всеки, който има съдрани дрехи, е глупав. Всеки, който има хубави обуща, е умен; всеки, който има съдрани обуща, е глупав. Всеки, който яде мухлясал хляб, е глупав; всеки, който яде хубав хляб, е умен. Най-хубавото ще ядеш, с най-хубавото ще се обличаш! Аз не считам, че така, както сега се обличат, че това е най-хубавото обличане. Вчера говорих на едного, който се облякъл тъй с хубави дрехи (с хубави селски дрехи, с гайтани и нашивки). Ти си се облякъл с дрехите си, но то не е обличане. Най-първо, ти носиш само една реклама на гърба си. Тия вълнени дрехи някоя умна овца ги е приготвила, след това някоя умна жена е изпрела и изтъкала вълната, след това някой умен шивач ги е ушил, дрехите. Тези дрехи са реклама на всички изброени. И ти ги обличаш, тези дрехи. И всички те са умни, а ти какво си? Хубави са дрехите, защото овцата ги е направила, защото жената ги е изтъкала и защото шивачът ги е ушил. А ти само си се облякъл и се разхождаш насам-натам. Направи и ти нещо. И като се облечеш в дрехите, да не ги снемеш от гърба си цял живот и да седят все така нови! А тия, хубавите дрехи, след една година ще имат тук-там лекета. И ти ще кажеш: „Трябват ми други дрехи.“ Ти не си от много умните хора. Ама ако сегашното тяло е една дреха и го цапаме, разваляме го и ставаме инвалиди, кой е виноват тогава? Ако нашето тяло е било нова дреха и сега е овехтяла, кой е виновен? Че за това тяло са работили хиляди и милиони същества да го направят хубаво, а ние го вземаме и го разваляме и после сме недоволни от него. Какво направихме, за да го възстановим?

Кое е новото? Хубавите дрехи мязат само на един здрав човек, хубавите дрехи мязат само на един умен човек, хубавите дрехи мязат само на един добър човек! Тъй е. Конкретно е така. Ти си добър, ти си умен и при това ти си здрав! Три ценни неща, които ние имаме и често ги изгубваме. И после питаме: „Коя е причината за загубването им?“ Причината е вътре в

нас. Когато идеш на гости, за хатър не пий. И да те карат, за хатър не пий! Но пий чиста вода, да ти е главата всякога чиста. Никога не позволявай на една мисъл или на едно чувство или на една постъпка да ти размътят ума и живота и сърцето. Не позволявай! Това е умният човек! Никога не позволявай на една мисъл, каквато и да е тя, да размъти ума ти. В краен случай, ако го размъти, остави да се утаи водата. Не позволявай на едно чувство да размъти сърцето ти!

Това е учил едно време Христос. Покаяние трябва, наближило е Царството Божие! Значи наближило е времето за онзи, разумния живот, когато всички хора могат да бъдат здрави, могат да бъдат разумни, могат да бъдат добри! Това значи Царството Божие. Денят, в който Христос е проповядвал да се покаем, този ден още продължава. Християнската епоха не е дошла още до върха на своя обет. Наближава времето. Вие казвате: „Е, ако бяхме във времето на Христа, друго би било." Че вие и сега сте във времето на Христа. Христос и днес обикаля. В колко села Той не е похлопал, колко села Той не е обиколил? Всяка добра мисъл, всяко добро желание във вас, то е стъпката на Онзи, Божествения, Който хлопа! Една хубава мисъл, това е Той! Вие чакате бъдещето. Ако живеете за бъдещето, непременно вие ще остареете и умрете. Възкресението ще стане не за в бъдеще. А в настоящето ще стане! Когато възкръснеш, то е настояще! Понеже всяко нещо, което не е станало, то е бъдеще. И което е станало и не се е реализирало, то е минало. Туй, което има да се реализира и което ще осмисли живота за тебе, то е настояще! Има много работи, които са станали и които са се реализирали. Истинското учение осмисля живота. Истинското учение осмисля богатството, осмисля сиромашията, осмисля всичко. Истинското здраве осмисля живота.

Та казвам: Ако имате една сиромашия, която не осмисля живота, изпратете я на гости някъде. Ако имате едно богатство, което не е осмислило живота, изпратете го на гости някъде. А всичко, което осмисля живота ви, задръжте го, каквото и да е! Това е Истината! Под думата „Любов" разбираме всичко онова, което е действително. Любовта е, която поддържа хубавото, красивото, живота, знанието, истината, всичко! Това е Любовта! Затова трябва да започнете с нея. Без Любов хубавите работи не могат да се задържат. И само чрез закона на Любовта, единствено чрез Любовта в света може да дойде най-великото благо, и то не само веднъж, а да бъде непреривно.

> Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Чистота на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечен Бог на Живота.

1-во утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 24.IX.1933 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев.

1933_09_27 Вечният порядък. Най-силното у човека
лекция пред общия окултен клас

ВЕЧНИЯТ ПОРЯДЪК. НАЙ-СИЛНОТО У ЧОВЕКА

Сряда, 6 часа сутринта
(Небето – хоризонтът чист, леко розова омара,
зенитът – звезди, меко времето.)
Тайно размишление (15 минути)
6 часа и 15 минути

Искате да имате събрание. Хората трябва да се съберат, но ако не могат да се съберат? Както виждате всички не могат да се съберат. Някой път, когато се съберат, трябва да се подведат под еднакъв знаменател. Вие казвате: „Хората трябва да се съберат." Но ако не могат да се съберат? Както виждате, всички не сте събрани. Има нещо, което липсва. Вие сега сте научени да живеете както живеят рентиерите. Всички сте до един рентиери хора. Тази философия на рентиерство всички сте я разбрали. Като дойде месецът, ще ви донесат парите. Работата ви толкоз става уредена, следующия месец пак. Вие само очаквате да ви донесат парите. Но представете си, че се измени положението. Нямате нито един наемател в къщата – какво ще бъде положението ви? Сега, при първото положение ще кажете: „Тъй е наредил Господ." Наредил на рентиерите да ви плащат. Един ден обаче, тия хора напущат къщата ви с всичкото уважение, по някакви причини, вие не знаете, но факт е и вие оставате без наематели. Какво ще кажете тогава? Вие напразно уповавате. Но въпросът не е там. Ще кажете: „Защо е направил Господ така?" Вие разрешавате въпроса тъй, както не е. Вие не разрешавате въпроса защо Господ казал на наемателите да си излезат? Като имате наематели, работата е наредена, като няма наематели, какво ще правите? Нямате нито пет пари в джоба си, пък хлебарят без пари хляб не дава. Той е имал доверие във вас, докато сте имали наематели. Но, като ви напуснаха наемателите, той веднага изгубва доверието във вас и пет пари не дава. Вие ще кажете: „Ще вземем на заем." Но от никъде не може да вземете нито пет пари.

Сега да поставя този въпрос в друга една форма. Представете си, че някъде горе, в планината има един хубав извор, най-хубавия извор, но вие никога не сте ходили на този извор. Вие сте така навикнали, че хората постоянно ви носят вода, вие им плащате. Но един ден всички тия хора престанат и нито един не отива да ви носи вода? Какво ще правите тогава? Представете си, че вие не сте ходили на извора и не знаете и пътя за там. Сега, казвате вие, ще идете до извора. Но вие сте от деликатните хора. Туй място е каменисто, а вие обуща нямате, вашите обуща са тънки, като една

пеперуда, като отидете на сто крачки, обущата ви ще се охлузят и вие ще останете боси. Тогава какво ще правите?

Ама в какво седи законът? Всички вие искате да служите на Бога. Но тази идея е една механическа, да служиш. Да служиш на Бога, трябва да знаеш и то не само както са живели вашите бащи и майки, но всеки един момент ти трябва да учиш начините на служенето на Бога. Но служенето на Бога не е все еднакво във всеки момент. Например във вашето съзнание трябва да има един нов метод на служенето. Тъй както си служил вчера, днес не можеш да служиш.

Сега, тъй като ви се говори, вие се намирате в едно противоречие. За да направя тази идея малко по-ясна, представете си, че имате едно дете, малко дете, родено. Най-първо, то, като заплаче, вие ще го турите на бускага си. Майката ще го тури ту на едната, ту на другата страна. Но това дете расте и един ден вие казвате: „От там няма вече да вземаш!“ И не му позволявате, по никой начин, вече не може от там. Какво трябва да прави детето? Трябва ли постоянно да яде от там? Не, то трябва вече да яде по друг начин. Жените имат вече тази опитност, но съвременните мъже са изгубили тази опитност, не знаят туй изкуство, да отглеждат деца. Но жените знаят да ги отглеждат. Но жените не знаят, като отбият децата си, от там насетне не знаят как да ги гледат, а мъжът знае. След като майката го е отбила, той знае, как да го отглежда. Майката много добре знае да гледа детето, докато не е отбито. А сега работата е разметешена. Ако бащата отглежда децата, докато майката ги кърми, а майката ги отглеждаше, като ги отбие, в това и двамата са невежи. Ако тази майка внесе каквато и да е лоша мисъл, когато тя кърми децата си, или каквото и да е лошо чувство, това вече се отразява върху храната, която ще даде на своето дете.

Сега вие може да пренесете този закон върху себе си. Представете си, че вие искате да служите на Бога, но трябва да отхраните една идея, като едно ваше момиченце или ваше момченце, да ви стане идеята ясна. Другото разбиране е механическо. Човек никога не може да бъде добър. Тъй, както ние сега мислим, не можеш да бъдеш добър. Не можеш да бъдеш по следующите причини. Онова дете, като е било на един месец, ще бъде доволно от тебе. След като стане на една година, тази храна, която си дала на един месец, вече не стига, то ще иска повече храна от тебе. И то ще бъде недоволно, ако толкова му дадеш, колкото, като е било на един месец. И в неговото съзнание ще бъдеш недобър. Значи, на това дете, ще му дадеш толкова храна, колкото годината изисква. Като стане на две години, ще му дадеш толкова храна, колкото за две години.

Вие, някой път, за себе си не знаете, че растете. И колкото едно време ядяхте, сега ядете повече. И следователно, защо сте недоволни всички? Аз пренасям сравнението, не мислете, казвате: „Аз ли съм най-лошият човек!“ Въпросът е за разбиране. Всички сте недоволни, но не знаете защо сте недоволни. Някой път сте доволни, а някой път сте недоволни. Недоволни сте по единствената причина, че не ви дават това, което ви се пада. Не че този човек, който ви го дава, не мисли за вас. Майката няма разбирането на туй дете. Случва се, че след една година майката няма толкова мляко, колкото детето изисква. Туй мляко е било достатъчно за първото време, но след една година майката няма толкова храна. А детето плаче, иска, казва: „Намери!“ От къде ще намери.? Сега ние считаме, това става само с децата. Всичките хора са като деца. Те само плачат и искат. Всяко дете си иска правото. Правото е да ти дадат туй, което ти искаш. То е така. Добре е, но предположете, че и майката и тя има право, и тя трябва да вземе от някъде. Представете си, че и нейната майка и тя се намери в същото затруднение и тя не може да даде на своята дъщеря толкова, колкото тя иска. Пък представете си още, че и майката на тази майка и тя не може да даде толкова. Питам, как трябва да се реши въпроса? Казвате сега: „Въпросът е да бъдем добри!“ Туй ни най-малко не разрешава въпроса, да бъдем добри. Защото добрината е едно статическо положение, ти си богат човек. Имаш, даваш. Минаваш за добър. Ти си сиромах, не можеш да дадеш никому. Хората те считат за лош. В една държава има известни закони, ти ги изпълняваш – считат те за добър, не ги изпълняваш – считат те за лош. Но това са относителни неща. Това не е още онова, великото право в света.

Право в света е само това, което поддържа живота! Не само живота на един човек, но право в света е само това, което поддържа живота на всички същества от най-малките до най-големите.Та всяко същество не изгубва живота си. Това е право. Щом едно същество изгуби живота си, това не е право. Или правото е нарушено. Щом имаме живота, тогава другите неща постепенно идат и първото нещо в света за нас необходимо е животът! Но този живот имате да разберете. Аз не го разбирам това живот. Ще ви дам едно определение: В истинския живот няма никакъв примес. Животът е чист! Абсолютно без никакъв примес. Това е живота! А всеки живот, който има какъвто и да е малък примес, този живот носи вече страдание. Ние страдаме – има нещо чуждо, но не знаем от къде е дошло. Сега аз оставям въпроса. Не определям как е живота. Аз го оставям въпроса, тъй както си е, не разрешавам.

Нас ни трябва чистия живот. Аз никога не поддържам, че животът може да се окаля от вътре. Това е невъзможно! Аз не поддържам, че някой може да ви вземе живота. И то е невъзможно. Никой не може да ви го вземе!

Вашия живот си остава винаги за вас. Но във вашия живот може да се примеси нещо чуждо, което да ви причини едно страдание. То няма да причини страдание на живота. Животът не може да страда. Туй, което страда, то не е живота, то сме ние. То е отделно от живота. Животът е отделно от страданието, животът не страда, страдаме ние. По единствената причина, че нямаме този живот, който ние искаме, нямаме достатъчно от този живот. Както детето страда, че няма достатъчно храна вече и то е недоволно, дойде му достатъчно храна и то е доволно. И всеки един човек така. Не е дето казват, че човек иска много, не това.

Аз съм правил опити и съм дошъл до едно заключение: Туй, което човек иска е много малко. Някой път човек иска само една дума да му кажеш на него и той е доволен. Аз съм срещал хора, някой човек се отчаял, казва: „Искам да се самоубия", това няма, онова няма. Аз го погледна и му казвам: „Ще се оправят работите ти." – „А, тъй ли!" – „Ще се оправят работите ти." – „Ама, така ли казваш? Право ли е?" – „След една година твоите работи ще се оправят." Той става весел, разговаря се: „Но казвам, слушай, след една година ще проверя думите ти." След една година той иде весел, оправили се работите. Нищо не дадох на този човек, пари не му дадох. Казвам: „Хляб имаш ли?" – „Имам хляб и пари имам, но с жената не можем работи и тя яде." Тя, за да те яде, значи е гладна. Щом иска да го яде, гладна е тя.

И тогава ми иде на ум онзи пример, за онези английски моряци – 10, 12 души, които са останали в една лодка, след като се разтрошил корабът и единият англичанин описва, след като седели десетина дни, изяли всички продукти и всичките гладни и казва: „Събуди се в нас онзи животински инстинкт и почнахме да се гледаме един друг особено някакси и най-после съсредоточихме погледа си върху едного и ние го отделихме в съзнанието си и решихме да го изядем. И този човек чувствува това, че го отделяме. Но работата не се свърши само с този. След една седмица пак почнахме да се гледаме." Пак търсят някого. Той сега разправя, няма да ви разправям историята, но казвам, защо тези хора не решават всички да умрат, а искат само един да умре, за да могат другите да живеят? И казвам, при тези изключителни условия, какво трябва да прави човек? Това е един изключителен случай. Но това, което сега става в човечеството! По някой път ние сме в една такава лодка, в какво е виноват този човек да умре? Кажете ми сега? Той не иска на сила. Мисля, хубаво би било да хвърлят жребие, да се питат: „Ти искаш ли да станеш жертва?" А то, насилие, без да го питат, отделят едного и го изядат. Сега този пример е донякъде изключителен.

Но казвам: във вас имате вие едно красиво състояние и веднага се изменя

състоянието ви. Може да се измени състоянието ви само от една дума. Разбирайте правилно и казва Христос на едно място, че не само с хляб може да бъде жив човек, но с всяко Слово, което излиза из устата на Бога. Тогава, ако една дума може тебе да ти донесе живота, а друга да те зароби, значи в една дума може хлябът да дойде. Казал си една добра дума – този е добрият хляб. А казал си една лоша дума, този е лошият хляб. Значи, всеки който яде от този, лошия хляб той става лош. Не че е лош, но е недоволен.

Сега разберете, всички трябва да бъдете добри хлебари. При мене дойдоха двама души. Та единият ми дава проект, пита ме да свърши ли по богословие като доктор по богословие? Аз, като го гледах, гледах, казах: „Богословието, според мене, не е наука, защо ще идеш да си губиш времето?“ И му казвам: „Слушай, стани доктор по хлебарство. Богословието ще се измени и след време твоето докторство по богословие нищо няма да струва. А пък, ако свършиш по хлебарство, винаги ще имаш клиентела. Никога твоята клиентела няма да се свърши. Всички хора имат нужда от хляб. И ти ще вадиш най-добрия хляб. А ще се прочуеш като доктор по хлебарство. Тъй като правиш най-хубавия хляб, ще се чувстваш като доктор.“ Или, другояче казано, ако ние бихме се научили да мислим правилно и да говорим правилно: да говоря така, че от всяка дума да съм доволен! Аз считам като кажа една дума, да съм доволен. А някой път кажа една дума и не съм доволен. И казвам, сега трябва да се свърши докторството по хлебарство. Да знаеш да кажеш една дума на време. Не да идеш, че на всекиго да разправяш. Но една дума, която може да въздейства благородно на един човек, не може да въздейства на другиго еднакво. Ние казваме тъй, че трябва да обичаме всички. Даже думата „любов“, ако кажете: „Аз обичам някого“, знаете ли какъв скандал може да произведе тази дума? Най-хубавата дума е това. Казват: „Ти трябва да обичаш всички, ближните си.“ Но, ако дойде някой и каже тъй: „Аз много обичам жена ти. Влюбил съм се в нея. “ Турчин ако е, какво ще каже, аз няма да употребя думата, той ще свие веждите си и вие веднага ще излезете из къщата навън, защото той другояче разбира любовта. Та казвам, тогава тази дума не [е] на мястото си. Да разтриваш един болен крак и да го лекуваш, това го разбирам, но да разтриваш един здрав крак, това не го разбирам. Да храниш гладния човек, разбирам, но да храниш сития, който е преситен да храниш, това не разбирам. Няма си мястото.

Та казвам, работа се изисква следователно, за да разрешим ние другите въпроси. Посторонните, социалните въпроси, общочовешките, те са големите проблеми в света, които не зависят само от нашето решение. Каквото аз решавам, аз ви говоря от гледището на земния живот. Някой път не зависи аз какво мисля. Каквото аз мисля ни най-малко няма да

повлияе на слънцето. Аз може да помисля, че слънцето няма да изгрее, а то пак изгрява, или може да помисля, че слънцето ще изгрее, но слънцето ще изгрява не защото аз мисля това. Някой път в слънцето има промени, които стават между слънцето и земята. Учени хора изясняват, че промените не са в слънцето, но в земята. За пример, нас ни се вижда, че слънцето отива към юг, а после към север. Верно ли е това? В действителност слънцето никога не ходи на север или на юг, а нам ни се струва, вижда, че то ходи на север или на юг. А учените хора казват, че не отива слънцето, но то зависи от земята. Земята се поставя в разни положения, затова нас ни се вижда слънцето така. Сега това е само за изяснение.

Също така в света има много неща, които нас ни са неясни, по причина на една материална обстановка, в която ние се намираме. Ако онзи кон, когото възсядат каже: „Дотегна ми да бъда в туй положение." Не иска това положение. – „Тогава, казвам му, престани да бъдеш кон, нищо повече." – „Че как?" Казвам, има един начин за освобождение на коня, да го не възсядат: Да стане една малка буболечка. Кой ще го възсяда тогава? Всеки ще го пусне да си върви. И тя ще си върви свободно. То е един начин за освобождаване. Ти ще се освободиш от едно противоречие, но ще се натъкнеш на друго едно противоречие в света. Няма да те възсядат, но ще станеш бубулечица. Добре. Другото положение, казвам на коня: „Стани човек, с една много добре сформирована глава, с един отличен ум. Хвърли твоите петала, хвърли си козината, освободи се от опашката, от всичко конско, да не остане нищо и да не те познават, че ти си бил някога кон. И да търсят този кон, да не може да го намерят никъде."

Сега аз не искам да остане в ума ви онази идея, статическа идея. Неразбраните идеи са неустановените идеи. Някой казва: „Да имаш една установена идея." Не. Аз не съм за установените идеи. Идеите не могат да бъдат установени. Не мислете, че идеите са нещо мъртво в света. Така както хората разбират, те казват: „Трябва да имаш нещо установено, една идея трябва да имаш, характер. " И характер не значи нищо. Та нима вълкът няма характер? Нима овцата няма характер? Нима стражарят няма характер? Свещеникът няма ли характер? – Има. Какво от това? Не. Има нещо по-високо от характера на човека. Казват: „Характерен човек." Научил се той много да говори. Е, научил се малко да говори. Научил се никак да не говори. Това са временни състояния у нас. Казвате: „Силният човек!" И силата още нищо не значи. Казвате: „Да бъдеш силен!" В какво седи силата на човек? Ти можеш да бъдеш силен със своите мускули. Така да хванеш един човек и да му строшиш ръката. А друг със своя ум е толкова силен, че той може на 4 километра да те хване и да те спре. И силите са различни. Ти си силен, можеш да извадиш ножа си и да

направиш някого на парчета, а пък онзи човек, със своята картечница е по-силен, не ти дава време да си извадиш ножа, а помита всичко. Сега туй са само временни положения. Но има една сила в света, която обезсърдчава хората. Представете си, че аз имам това изкуство. Вие носите всичките ваши оръжия, а аз си вдигна пръста си и всички те се стопят и вие оставате без никакво оръжие, ножове, пушки, ноктите ви, всичко туй и няма с какво да воювате.

Разправят ми един случай, доколко е верно, една жена била мъжа си, здрава била тя и била мъжа си. Но тя умира. Като се оженил той за друга жена, втората, един ясновидец вижда онази умрялата пак влиза в къщи и носи една тояга, пак да го бие, че се е оженил за другата. И тя го налага, а мъжът казва: „Не зная какво ми е, нещо ме сърби.“ Сърбяло го нещо малко. Тогава той е търпял жена му да го налага, а сега нещо го сърбяло. И тя се чудела от де може той тъй да издържа. А него само го сърбяло малко. Сега да поставим нещата в живота. Те го пренасят в другия свят. В живота нещата не могат да се променят. Има една промяна, която често става в нашето съзнание.

Та казвам сега, на всинца ви трябва едно вътрешно, не еднократно разрешение на въпроса, но един непрекъснат процес на онова правилно разбиране. А в туй правото разбиране седи силата на човека. Щом ти го разбираш, ти си във връзка с всички ония същества по земята, които са съвършени. Ако съвременните народи разбираха този закон, веднага на земята, между хората, може да настане братство. Ако всичките хора се решат да мислят правилно, да влизат всеки един в положението на другиго вътрешно, ако само така вътрешно се разбираха, то веднага щеше да се оправи света. Защото иде при тебе един човек, ти си готов да му направиш една услуга. Иде друг, ти не си готов.

Вчера дойдоха тука двама художника, трима души дойдоха. Единият седна там (в салона), другият отиде на север и почнаха да разправят за своите нещастия. Че последната година били в академията, че им трябвали пари и носят си картините. Направиха тук едно изложение. Казват: „Трябва да си купите тук.“ При мен идат, аз да купя картините. Представиха ми един български гайдарджия, с гайдата свири, няколко жени отподире, все млади. Представиха ми трима старци, единият мъдрец, а двамата – единият въглищар, а другият някой от Горна баня някъде. Представиха ми една къща от Шуменско, старомодна, за ибрет. Представиха ми една джамия. Представиха ми и друга една картина – морето. Две морета ми представиха. Представиха ми три брези от Борисовата градина и други още някои. Казвам: „Слушай, такива художници като вас! Че гайдарджия така рисува ли се? Най-първо картината на този гайдарджия, вие сте

последния курс, нали, казвам, тази картина не е верна. Гайдарджия така рисува ли се? Туй чело така поставя ли се? Тъй поставено, челото не е верно. Тук няма никакъв гайдарджия. После защо си турил такива признаци, че пукната е главата на гайдарджията?“ Не се рисува така. Нещата трябва да бъдат верни. Единственото нещо, което аз може да харесам е морето донякъде. Ей, картината е там, може да я видите. (Учителят показва в салона на долапа.) Вашите професори трябва да ви разправят как да рисувате. Те трябва да ви покажат. После, образа на гайдарджията, тъй да го нарисувате, че който го види мед да му падне на сърдцето. Че той носи една хубава черта. Те ще ми нарисуват една съборена къща, че била стара. Мен старини не ми трябват. Или нарисува един умрял човек, как го погребват. И умрели хора мен не ми трябват. Стари идеи, умрели идеи, навици, привички, всичко туй ще му теглим една кибритена клечка, че да не остане ни помен от тях.

Човек има много стари неща, които трябва да изгори, че да не остане ни помен от тях. Старата къща, старите дрехи, дедо ми, той ще ви ги нарисува, няма смисъл от тия работи. Сега аз ще преведа, сега вие всички сте художници. Ама аз сега виждам, че не се говори тъй както аз им казах. Той, като седи, казва, че животът е лош, че трябва да се борят. Аз ги слушах, прав е този човек, но казвам, не е само той. Хиляди хора има недоволни и аз виждам причините. Този човек как може да стане доволен? Най-после казват, че са двама художника, а на картината им има един подпис. Една сестра тук каза, че всички картини имат един подпис, а са двама художници. Тогава казвам: „И двамата художници ли са?“ И тя го забеляза, каза: „Защо всичките картини имат един подпис, а те казват: картините са на двама?“ След като си излязаха, един брат казва на сестрата: „Защо така говориш на тях? Туряш ги в затруднение.“ Сестрата казва: „Нека кажат истината. Ние искаме да знаем двама художника ли са или един. Не трябва да се лъжем, нищо повече.“ Аз, ако бях на тяхното място, другояче щях да постъпя. Щях да нося само една картина. Те ми донесоха 20–30 картини, а това всяко едно дете може да нарисува – нацапани, нацапани картини и казват: „Туй е старомодна къща, идея.“ Но в тази картина няма никаква идея. Донякъде идея има в това – морето, а туй, другото е все зацапани мисли. Идеята в тях, аз както виждам, е да си изкарат прехраната.

Човек не трябва да рисува, да си изкара своята прехрана. Той е осигурен. И всички ние сме осигурени. На човек светлината му е дадена, въздухът му е даден, водата му е дадена, хлябът му е даден. Остава едно нещо, което вие игнорирате, и никога не си свършваме работата както трябва. Дето мислим, че хляб няма, често ние се намираме в противоречието на малките деца. Майката не дава хляб на детето. Защо? Голямото детенце

бѝло по-малкото. Майката казва: „Признай погрешката, ще ти дам хляб." Детето – не. – „Няма да ти дам хляб!" Защо не му дава хляб? Защото не признава, че бѝло малкото си братче. Минава час, два часа, детето е гладно. Защо гладува то? Само една дума да каже то: „Мамо, бих братчето си, прости ми. Дай ми хляб!" И майката ще му даде хляб.

Сега на въпроса. На всички тази сутрин ви липсува едно. Всички вие не сте точни. За пример питат тъй: „Ще има ли събрание или не?" Че то е човешка работа. Щом мислим еднакво, щом имаме една Божествена идея, която ни въодушевява, можем да се съберем. Щом нямаме Божествена идея, как може да се съберем? Щом моите идеи и вашите идеи се различават, как ще се съберем? Ако моите интереси и вашите се различават? Богатият и сиромахът може ли да се съберат? Не могат. Грешникът мисли за едно, светията мисли за друго. Двамата мислят различно. Ученият и невежият мислят за различни неща. Но богат и сиромах, това не е различие, учен и прост – това не е различие, грешник и светия – това не е различие. Това са временни обстановки на живота. Ученият може да стане невежа, богатият може да стане сиромах и сиромахът може да стане богат. Слабият може да стане силен и силният може да стане слаб. Светият може да стане грешник и грешникът може да стане светия. Това ни най-малко не е различие, но има нещо в света, което е важно. То е онзи, истински чистия живот, дето казва Христос: „Чистите по сърдце ще видят Бога." Или само онези, които имат чистия живот, ще видят Бога.

Че кого обичаме ние? Кажете, в живота не е ли така. Защо обичате вие онова дете или онази, младата мома, онази, свежата с хубавите очи? Докато е чиста. Значи, онзи, чистия живот, кой как мине, трепери, излиза нещо от нея. Всички идат при нея. Тя дава нещо от себе си. Но един ден, този живот, като се опетни в нея, като престане да дава, погледнеш и лицето ѝ се опетни. Почне да губи красотата си. И лицето ѝ вече не е такова. И тя казва: „Едно време какво мислех за живота, а той не бил такъв, живота." Ако днешният ден може да измени нашите идеи, нашите постъпки, нашето сърдце, ние сме на кривата посока. Човек, всъщност, е по-силен от всяко в света. Никоя сила в света, колкото и да е голяма, не е в състояние да измени човека. Вие казвате: „Външните условия." Външните условия за един човек го правят крадец, а същите условия правят другиго светия.

Та казвам, единственото нещо, в което трябва да вярвате, е, че вие сте по-силни от всичко. Не в смисъл: силни да управлявате света, то е насилие. И не да вярвате, че сте най-слабите хора. То е другата самоизмама, заблуждение. Но да знаете, че онова, което човек има в себе си, никой не

може да му го вземе. Никой не може да го измени. Или другояче казано: Бог, Който живее вътре в мене или Бог, Който живее вътре във вас, няма никоя друга сила, която може да го изпъди из вас навън. И сега, ако вие разбирате идеята, че Бог е нещо, което влиза вътре във вас, това е заблуждение. Но туй, което вие търсите всъщност, туй хубавото, великото, свободата – това е Бог, вътре във вас. Това във вас, което може да се измени, на него не разчитайте. Туй, което не може да се победи при всичките условия на живота, то остава едно и също във вас и което ви извежда като победители, то е Бог във вас. Туй, което при всички условия на живота може да ви изкара като победители, което не може да претърпи нито едно крушение, то е Божественото. На Него разчитайте всякога! Туй, което всякога остава едно и също във вас, на него трябва да разчитате. И следователно, ако ние търсим нашето щастие вънка от себе си, ние сме на кривия път. От вънка само съществуват условия за подържане на щастието. Но всеки един човек е щастлив от вътре. То е пълното вярване. Сега може да опитате туй положение, постоянно да го създавате в себе си. Защото има една опасност, която седи в едно криво разбиране. Материалните блага, знанието, здравието, всички тия работи са един резултат, но те не са, които подхранват щастието на човека. Аз може да нямам нищо, никакво богатство, ни ниви, ни къща, но имам една силна душа, обичам другите хора и всички ме обичат. Ходя навсякъде. Ако всички ме обичат, къде ще бъда лишен? Без да искам хората ме викат: „Елате на обед у нас.“ Имам работа, но спра се. Казва: „Искам да се срещна с вас.“ Може ли тогава да гладувате, тогава? Не.

А вчерашните художници, след като дойдоха, аз седя и гледам, те мислят, колко ли ще им дам на тия картини. Сега колко оценявате туй море? Колко ще им дадете? (Брат С.: – 30 лева) Аз мисля, в техния ум доколкото аз долових, единият мислеше 150 лева, другият – 200 лева. Но после те казаха тъй: „Е, колкото обичате.“ А, колкото обичам аз, пак виждам в техния ум: „Ти си един благороден човек, срамота е за тебе да дадеш 30 лева. Минаваш за Учител, учиш хората щедри да бъдат.“ Прави са. Но аз си казвам на себе си: Но аз, като нямам нито пет пари в джоба си! Много съм щедър. Щедър съм, не че съм беден, но касата ми е някъде много далече и докато ида и се върна, ще мине цяла година. Казвам, не съм беден, но касата ми е много далеч, а той човекът сега му трябват не зная колко му трябват. Седя и се чудя. Една мисъл казва: Да насърдчавам ли, да не насърдчавам ли? Туй сега е не насърдчение, а право разрешение за живота. Казвам на тях: „Единствената картина, която аз харесвам, то е вашето море, а другите картини не ми харесват.“ – „Ама, тази работа е стара къща.“ – „Стари работи не ми трябват.“

Та казвам, все същата идея седи. Ние, като се намерим в трудно

положение, искаме да разрешим трудностите по един съвсем механически начин. Ако между хората се установи онзи пълният живот, противоречията ще изчезнат и ще настане друго едно положение. Да се обичаме, не значи да мислим всички еднакво. Тогава, ако аз обичам хората, каквато и мисъл да ми кажат, мен ми се харесва. Пък като не го обичам, и най-хубавата мисъл като каже, все ще намеря някой недостатък.

Та казвам сега, аз се спрях и на друго едно положение. Аз си представих за картината, казвам на себе си: ако тази картина беше нарисувана от една красива мома, толкова красива, че всички лудуват за нея, веднага щях да го считам за голяма привилегия, да я взема картината и щях да кажа: „Много ми е приятно!“ А пък като го гледам този човек, бъзергенин, показва ми един тевтер, показва ми де е работил, де се е мъчил. Казвам, много си се мъчил, но не си като красивата мома. Ако беше красива мома, щях да дам не 200 лева, а хиляда лева щях да ти дам. Но това не е разрешение. Това е една случайност, нито в този случай. Тогава третото положение, казвам на себе си: Ако аз съм на негово место, с неговите разбирания, как щях да постъпя? Там е разрешението сега. На този човек нищо не му дадох, казах му: „Елате утре. Картината ти вземам,“ оставих за утре да дам парите.

Та вие какво мислите? Колко да му дадем? Понеже, аз да реша въпроса го считам престъпление. Та сега вие колко ще решите да му платим? Колкото кажете, толкова ще му дадем. Художникът ще дойде. Колко казвате вие? (– Пак 30 лева.) Сега, това са само изявления. Този въпрос си остава неразрешен всякога. И у нас след хиляди години няма да се разреши той. Той е един въпрос, да знаем в даден случай как да постъпим в света. И, според мене, да му дам една картина, аз ще му кажа тъй: „Остави ми картината си.“ Аз ако бях на неговото место, щях да оставя картината си даром. И ще оставя на онзи, ако той е човек, да ми услужи. А ще ми даде 30 лева или 200, то е подкуп. Чудно е, да родя едно дете и да ида да го продам! Той си продава децата. Според мене, от морално гледище, казвам: „Ти остави картината си при мене, аз ще го отхраня това дете и един ден ще го повърна в твоя дом, да ти бъде радост и веселие.“ Като дойде едно чуждо дете при тебе, вземете го! После кажете: „Ще се върнеш при майка си, при баща си, които ще ги обичаш.“ Това е разрешението.

Всички трябва да се върнете. Всички рисувате стари работи. Имате старомодни здания, имате джамии, имате нарисувани хора с лули на картина. Но, ако направите една изложба, не зная. Всичките ви картини ще ги върнат назад. Може би ще остане само една картина. Ако сте направили от любов добро някому, веднага ще я вземат. То ще остане, а другото, каквото и да е, ще го върнат назад. Или другояче да ви представя: Представете си, че вие се нуждаете от един много хубав плат за дреха, но

телото ви е деликатно, платът трябва да е от много мека вълна, ако някой ви представи плат от груба козина. Хубаво е изтъкана, но е от козина. Хубав плат разбирам, който е мек и топъл. И да не охлузва телото. Казвате, че светиите носили такива козяци. Аз да съм един светия не бих носил козяк. Това не е светийство. Това подразбира един човек светия, не да иска удобство в живота. Но тъй, както е поставен един светия, той трябва да живее, както всички други хора живеят или другите хора да имат такива удобства, каквито той има.

Та сега, в живота ви трябва да има една точност на вашите идеи. Не когато се мине времето за идеите. За пример вие мислите сега, като остареете да служите на Бога. То е изгубена работа. Съвсем друго разбиране трябва. Човек има един Господ в себе си, на Когото трябва да служи. И всякога да чувстваш, че твоят Бог вътре е доволен от тебе. Той няма да ти каже това, но Той само ще те погледне и ще каже: „Този син не е такъв, какъвто Аз го искам.“ И пак ще замълчи. И ти ще почувстваш една голяма тъга, скръб. И после, Той ще ти каже: „Направи това.“ Погледнеш, ти пак отлагаш да го направиш. „Направи това“, ти казва пак. Пак отлагаш. И вследствие на това имаме вече всичките признаци на отлагане. Всички отлагаме. Днес не му е времето, утре не му е времето. Едно време, когато додат условията, то е хубаво, все в света ще има един прогрес. Но времето е днес! Сега за мнозина от вас времето е дошло. Не по един механически начин. Не в раздаването на вашето богатство. Не в това. Аз съм против това. Казват: „И роби да станем.“ Не, не е в робството. Според мене, отиваш добро да направиш. Имате един болен човек, услугата, която може да му направиш, направи я. Той няма сила да драсне една клечка кибрит, ти драсни клечката, запали му огъня. В дадения случай, туй е доброто, което можеш да направиш. Той се нуждае от една малка топлинка, този човек.

Та казвам, най-малкото добро, то е тази кибритената клечка, с която може да се внесе нещо, в която и да е душа. Срещнеш една душа, кажи му една дума. Той казва: „Дотегна ми живота.“ Кажи му: „Ще се оправят твоите работи.“ Той казва: „Училище не съм свършил.“ – „Ще се оправят твоите работи.“ – „Деца имам.“ – „Ще се оправят твоите работи.“ – „Не мога да живея с мъжа си, с жена си.“ – „Ще се оправят твоите работи.“ Но въпросът остава сега: кога? То е въпрос на цялото човечество. Този въпрос сега само Един може да Го разреши. Или другояче казано: всички могат да го разрешат. Оправянето на цялото човечество е въпрос за цялото човечество. Кога всички хора решат да живеят добре, оправянето ще дойде. Но ако аз река да живея само аз добре и ако аз река да ги оправя хората, то е един механически начин, а всички други не са дошли до това разрешение. Такъв ред са туряли, туряли и светът не се е оправил.

Та казвам, тази, великата държава на нашия ум, тази велика държава на нашето сърдце и великата държава на нашата воля, в нея трябва ние да внесем известен ред и порядък. И този порядък, който ние внесем в себе си, той е един и същи за всички хора. Когато аз внеса един порядък вътре в себе си, този порядък е и за другите хора. В света има само един порядък. И когато аз внеса този порядък единствен в себе си, аз съм вече оправен. Това значи Божественото. В света съществува един порядък. И когато аз дойда до този порядък, аз чувствувам своята сила, своята мощ и всички противоречия изчезват. И сега искам да кажа: Вие трябва да дойдете до този порядък. Него трябва да намерите. Туй търсим ние. Това го наричат Божествения, Вечния, общочовешкия порядък. И този, Вечният порядък няма да бъде в противоречие с това, което сега имате. Този, Вечният порядък, като влезне във вас, всичките сегашни противоречия, той ще им намери местото. Всичко, което сега имате, то е ценно, но разбъркани са нещата. Не са на местото всичките неща, които сега имате около вас. Този, Вечният порядък, като дойде, той ще постави всички неща, които сега имате, на место. И като намаже, всичко ще тръгне тъй правилно, като по машина.

Та казвам сега, оставям ви правата мисъл, правото чувство, правата постъпка. При това да бъдете точни. Искаш да направиш едно добро, направи го точно на времето. Гладен е един човек – нахрани го, не му казвай, че след няколко дена. Доброто, което може да направиш, направи го точно на времето, не го отлагай. Никакво отлагане! Ни по-рано, но по-късно. Точно се изисква.

А другите въпроси, какво ще ми разправят някои: аз искам да помагам на хората. Но ако аз съм един болен човек, как ще помагам? Най-първо аз трябва да оздравея. Аз съм едно малко дете, искам да помагам, как ще помагам, как ще пипна? Трябва да израсна, да зная как да пипам. Сега всички имате доброто желание, отлично желание, хубаво е то, но не може да го приложите. Защо? Защото не сте здрави, не сте израснали. Трябва да бъдете силни във вашите разбирания и по ум и по сърдце. И след като бъдете силни, тогава може да помогнете, да бъдете добри работници в света или в човечеството, което има нужда от вас, или Бог, Който има нужда. Всички трябва да израснете. И който е израснал, нека помага и работи тъй, както той разбира. И не трябва да отлага. Ще кажете: „Ама всички еднакви правила не държат, тъй както ти разбираш.“ Защото туй, което е добро за тебе, в този, Вечния порядък, то е добро за всички. Туй, което е добро за крака ми, то е добро и за ръката ми и за главата ми. И което не е добро за крака ми, не е добро и за главата. И ако е добро, аз веднага ще чувствувам известно благо. Има известни съотношения, защото щом ме боли пръста, веднага и главата ми се смущава. Та, в този, Вечния

порядък на нещата, другояче седи обстановката.

Когато хората така се свържат в едно цяло, то, когато един страда, всички страдат, когато един се радва, всички се радват, когато един успява, всички успяват. И когато един не успява и всички не успяват. Та, порядък има в отношението. Пък, когато ние сме разхвърлени части, тогава порядъкът, отношенията са други.

Божията Любов носи пълния живот. (Три пъти.)
7.25 часа (Слънцето грее вече отдавна.)
Сега упражненията. Които са свободни да излезнат на поляната.

1ва лекция на Общия окултен клас
27 септемврий 1933г.
София, Изгрев

1933_10_01 Постижимото
неделна беседа

ПОСТИЖИМОТО

„Добрата молитва"
Ще прочета част от 27-а глава от Деянията на апостолите от 27-и стих до 39-и.
„Бог е Любов"
Ще взема само думите: „Тези ако не останат, корабът ни не може да се избави".

Туй, което интересува хората на Земята, то е постижимото. Не са философските трактати, не е поезията, не е музиката в дадения случай, което интересува човека. Има една идея, туй постижимото в човека, то го импулсира. Обикновеният човек трябва да си отбележи кое е постижимо. Защото има неща постижими, които всъщност са неща незавършени, непостигнати. Постижими неща са тези, които стават основа за следующето постижение. Там, където се образува една междина, тия неща са непостижими. Има едно прекъсване.

Най-първо човек трябва да има една ясна представа за себе си, да си даде отчет какво представя той в живата природа. Всеки трябва да си даде отчет. Той се именува с известни имена: че е българин, французин, англичанин, нищо не значи. Преди всичко той трябва да е одарен с един ум, с едно сърце, той трябва да е одарен с една воля. Вземам думата „одарен", не „ударен". Казвам: Трябва да е надарен с воля – не воля да прави каквото иска, но под „воля" се разбира разумно постижими неща. Воля има там, дето има нещо постижимо разумно. Много неща постижими има, за които отпосле ще съжаляваш.

Сега мнозина се занимават с непостижими работи. Например, искате да знаете как ще се оправи светът. Най-първо, това не е една задача за вас. „Кога ще се оправи светът?" – питате. Не е задача за вас, нито е задача за вас колко милиона години е съществувало нашето Слънце, или Слънчевата система, или кога ще свърши светът. Това не е ваша задача. Може някой да си позволи да изчислява. Чудно е, че някои хора изчисляват от Земята след колко милиона години енергията на Слънцето ще се съкрати. Възможно е, допустимо е. Но нещата не са доказани, не са реални неща. Нима аз мога да разсъждавам като един учен човек, след като се запали огънят на огнището, да доказвам след колко ще се яви пак на огнището? Аз наблюдавам със своя телескоп от някой прозорец, че този огън се пали и гасне и ще създам теория. Обаче онези, които живеят в тази къща, те знаят

как се образува този огън. Ни най-малко теорията може да съответствува с онези живите хора как се образува огънят. Обяснявам нещата чисто механически. Механическият процес е завършен процес. В механическия процес няма нищо разумно. Той не е процес разумен. Източникът му е разумен, но в самия процес няма нещо разумно. Един механичен процес е както едно колело. Кое е разумно в една фабрика? След като те хване със своите зъбци, може да те направи на парчета. Ти може да се молиш да бъде снизходително, но туй колело няма никакво верую. Казва: „Аз съм направено да се въртя, не искам никой да спира моето въртене". Не че колелото говори така, но тъй е.

Та, когато ние говорим, че някои неща са необходими, подразбираме един механичен процес, за който ние трябва да бъдем разумни, да се не противим, да знаем закона да спрем колелото. Може цялата фабрика да спреш, трябва да разбираш. Сега изобщо в цялата култура хората имат лутаница. Онези, които ръководят съдбините на човечеството – като кажем съдбините ги ръководят, разбирам най-разумните хора. Но тия, които ръководят съдбините, те не умират. Те, откак се е създал светът, все живеят и нито веднъж не са умирали. Може би те ще претърпят една смърт само тогава, когато светът се оправи; тогава ще умрат. Когато хората оживеят, те ще умрат. Докато хората умират, те пазят живота на хората. Един контраст. Една идея да ви остане в ума. Кои са ангелите? Разумни хора, които са живели, добили са много способности, изучили законите на природата, разбират как се добива вечният живот, намерили са го, намерили са основните закони, които свързват всичките работи и работят и свързват цялото човечество. Това е една теория, която приблизително е вярна. Сега религиозните хора ще цитират от Библията: „Така е казано."
Един стих може да го тълкуваш както искаш.

Сегашните музиканти искат да внесат нещо ново в музиката. Имаме класическа музика, после романтична, поетическа, имаме нова музика джаз бенд. Казвам: Новата музика, това са гадателите, които искат да предскажат какво ще бъде бъдещето в музиката. Новата музика няма да влезе по този начин, по който сегашните музиканти вървят. Най-първо трябва да се определи историята на класическата музика, как е дошла. Тя започва с хармонията. Преди класическата музика имаше ли хармония? Хармонията засега е свързана с класическата музика. Новото в сегашната музика, един преходен период има. Но сега класическата музика трябва да има един музикален коментар. В класическата музика всеки, който разбира, в известни пасажи има известни празнини. Там трябва да има нова линия, едно ново парче. Онзи, който свири, трябва да внесе нещо ново. Свири класическа музика, после пак направи крива линия, нов коментар. Туй внася нещо ново. Тогава музиката ще добие едно по-друго

съдържание. При това, както класиците, както романтиците, и новите музиканти искат да предадат известни ефекти. Хубав е ефектът, но най-първо музиката трябва да се осмисли.

Ние искаме да предадем ефект на живота. Ние искаме да живеем щастливо. Щастието е ефект. Всеки иска щастлив живот. Щастието после трябва да дойде. Преди да дойде щастието на Земята, ред други условия трябва да дойдат, да подготвят. Щастието е най-красивата дъщеря, която е стъпила на Земята. Тя е толкова хубаво облечена, ръцете, краката са толкова деликатни, после, лицето. При този живот, който сега живеем, тя няма да стъпи, тя отдалече, от един километър ще гледа отгоре, после пак ще си отиде. Колко сълзи не са пролети, колко книги не са написани, тя гледа и казва: „От вас зависи да дойда или да не дойда."

Сега вече на вас оставям този въпрос, вие да го разрешите, за музиката. Той е за музиканти. Сега не зная, за коментара не подразбирам. Някои вземат от едно класическо парче нещо, после от друго, да направят един кърпеж като полска китка, българска китка, класическа китка, но това не е коментар на онази класика да стане цел сега. Както храната влиза в човешкия организъм, като расте, допълва онези празнини, така и музиката е жив организъм, който расте. Законът е същият. Нашите мисли, и те растат. Вие мислите, че вашите мисли са разхвърляни. Вие мислите, че едно време както сте мислили и както сега мислите, се различават. Много се лъжете. Силна е думата. Не се лъжете, но не е вярно, самозаблуждавате се. Самозаблуждавате се, че между мислите на вашето детство и вашата младост и старини вие сте друг човек. Вие сте точно това, което сте били като дете. Всичкото противоречие седи в това, че вие искате да се убедите, че не сте това, което искате. Вие ще цитирате апостол Павел: „Когато бях дете, като дете мъдрувах. Като станах възрастен, промених детското." Между това мъдруване има известна връзка. Едното не обуславя другото.

Сега, друго изяснение да ви дам. Ако вземем азбуката, това е най-великото в света. По-велика философия от азбуката няма. Втората философия, това са слоговете. Третата философия, това са думите. Четвъртата философия е съединението на буквите, слоговете и думите. Граматиката ще даде правилата. Казвам: Тия фактори зависят от умствения свят. Тогава аз, като разсъждавам по този закон, ето какъв извод правя. Вземете българската дума „благость" (според правописа до 1945 година). Вземам първата буква, която дава смисъла на цялата дума. „Б"-то съдържа всичките качества на думата, които са скрити. Всичките други букви са в съгласие с първата буква „Б". „Б"-то показва онези закони, тази сила, която кара нещата да растат в света. „Б"-то е семенце. Тази малка опашка показва, че е покълнало, порасло. Има една разумна сила, която [кара] семето да расте.

Следната буква „Л“ подразбира стремежа, откъде туй растене взима сила. Тя казва, че моята сила иде отгоре, от Слънцето иде силата ми. „А“-то показва разумното в света, което ръководи туй движение. „Г“-то показва вечния процес, туй безкрайното, вечното начало. В математиката се употребява този знак. „Г“-то показва нещата, които държи, всички неща, свързани в едно. „О“-то означава вечността, в която всичките нещастия са вложени. „С“-то показва големите промени, които стават. „Т“-то показва силата, която побеждава всичките мъчнотии. „Ь“ показва онзи велик закон на равновесие. Първата буква съдържа всичко туй в себе си. Всичките букви са коментар на благостта. Имате думата „благост“, която съдържа всичко туй. Който от вас каже „благост“, ще разбере всичко туй, което казах. На нито един от вас не му е идвало на ум. Когато кажа „благост“, в мене изпъква силата, която расте, разумната сила, вечното начало, което държи всичко хубаво, вечността, всичките условия – всички те дават сила на мисълта. Думата „благост“ почти считам най-силната дума в български език. Съдържа нещо, което няма двойственост. Не може да мислиш нищо друго.

Казвам: Постижението в света е: човек винаги трябва да се стреми и никога не трябва да изгубва онзи импулс, никога не трябва да се обезсърчава. Всеки човек трябва да има обект, който може да постигне. Той може да има един краен идеал непостижим, може да го нарича както иска – но този краен идеал е постигнат с един идеал, който е постижим, кратковременен идеал. Те двата са свързани. Трябва да имаш нещо определено в ума си, което искаш да постигнеш. Казваш: „Аз искам да бъда добър човек.“ Това нещо е много неопределено. Доброто не седи в една постъпка. Доброто е плод на Божественото, което работи в тебе. Когато направиш една добра постъпка, тя е плод на Божествената Любов, която работи. Ти не можеш да бъдеш добър. Ти си добър, но още не си добър. Тепърва има да ставаш добър. Сега хората казват: „Аз искам да стана добър.“ За да бъдеш добър, отпосле ще дойде. То е процес. Ти най-първо ще се запознаеш със закона на Любовта. Ти не може да бъдеш добър, докато не минеш през огъня на Любовта. Или, докато Любовта не ти е станала майка, ти добър човек не може да станеш. Добрината не е нещо механическо, което отвън може да го придобием. То е един вътрешен процес. Когато дойде в тебе доброто да функционира, ти ще бъдеш организиран. Той не може да бъде човек с недостатъци. Той е организиран във всичките области. Той може да разбира поезия, музика, наука – всичко. Дето да го туриш, той може да се справи с всичките мъчнотии на съвременния живот.

Сега, като говоря така, вие ще кажете: „То е така, [за] който разбира, ами ние, които не разбираме?“ Вие се радвайте, че не разбирате. Радвайте се на вашето невежество. Кой от вас, който се е родил, се е родил учен? Кого не

го [е] учила майка му да произнася думите? Най-големият философ, най-големият професор, всички, като деца, в ходенето са правили много погрешки. Най-първо искате да станете като човек, паднете, ходите като животно, пак се изправите. Казвате: „Човек съм." Паднеш – „Животно съм." После пак се изправите. Паднеш, изправиш се, борба има, докато най-после кажеш на природата: „Човек съм вече, на четири крака не ходя."

Питам: Ако ти не можеш да се справиш с една мъчнотия в тебе, какво може да станеш? Мъчнотията не е една спънка, тя е едно състояние, тя принадлежи само на тебе. Мъчнотиите едновременно са общо достояние на цялото човечество. Следователно една малка мъчнотия, която разрешаваш, ти вземаш участие в разрешението на една велика задача в света. И може би някой път, ние, като не сме разрешили ония противоречия, които са в нас, мислим, че природата е дисхармонична. Има в природата дисхармония, но ние някой път преувеличаваме. Когато някой път човека го разтресе, каквото близне, му е горчиво, храната не му е приятна, всичко, каквото гледа, не му е приятно. Илюзията е в неговия език, в неговото състояние. Когато го напусне треската, светът пак се показва приятен. То е вътрешно субективно схващане. Ние се произнасяме някога пресилено. Често учителят казва на някой ученик: „Много лошо свириш." – „Как може да свиря лошо? Аз не съм лош човек." Професорът не свързва лошавината на свиренето с характера. Учителят казва: „Лошо свириш." А ученикът казва: „Аз не съм лош човек." Какъв е баща ти, не зная, какъв си ти, не зная, но ти лошо свириш. Погрешката е в твоя слух: ти не можеш да определиш онзи интервал музикално и не можеш да дадеш израз на тона. Или като свириш, или като пееш, не можеш да дадеш правилна форма на една своя мисъл, не можеш да дадеш правилна форма на едно свое чувство, не можеш да дадеш правилна форма на една своя постъпка. Всякога тия престъпления правим.

Не е лесна работа да живееш на Земята и да бъдеш ти сам доволен. Представете си: ние, съвременните хора, искаме да живеем добре. Някой казва: „Искам да ми дадеш мнението, я покажи как се дава критика, човекът свири ли добре или не." Аз съм първокласен музикант, седна, дава се изпит, свиря едно парче и гледам лицата на тези, които слушат. Ако започнат да си свиват веждите, да се мръщят, малко да са неспокойни, след като изляза, казвам: „Много зле свирих." Кажи нещо хубаво. Всички тия хора, които слушаха, са неблагодарни. Аз една дума да кажа, другите ще кажат, и те го знаят. Когато лицата просветват на тия, учените хора, казвам: „Много хубаво свиря." Туй значи да кажеш истината. По някой път вие свирите и казвате: „Как мислиш, аз свиря ли добре?" Когато гледам лицата на светиите се мръщят, когато гледам лицата на добрите хора се мръщят, аз прилагам закона еднакво за всички, всички засяга еднакво, и за

мене, и за вас – навсякъде законът е същият. Даже, аз като свиря, ще кажа: „Втори път ще се приготвя да свиря по-хубаво.“ Тогава на тия учени хора ще кажа: „Ще ме извините, малко ви причиних неприятност, но втори път като свиря, мисля десет пъти да свиря по-хубаво, отколкото сега свиря.“ Ще има едно вътрешно снизхождение, за да ви помогнат.

Казвам: Постижението в света зависи от един закон. Много автори може да четете. Някои поставят, че човек всичко може да постигне. Но знаете ли какво нещо е човек? Трябва да се определи какво нещо е човек. Този, съвременният човек, със своите сегашни разбирания много малко ще постигне от своите копнежи. Онзи човек, който може всичко да постигне, той е човек, който е разбрал законите на живата природа, на разумната природа, разбира законите на цялото човечество, на цялото битие, в което той живее. Той иска всичко онова, което мисли, което чувствува, което постъпва, да бъде не само за негова полза, но да бъде и за полза на всички. Тогава такъв един човек може всичко да постигне. Ако вие мислите от сутрин до вечер само за своето благо, вие не можете нищо да постигнете. Защото коопериране има. Туй го зная навсякъде. Когато един говорител или музикант свири, зависи от публиката неговият успех. Ако има една публика, която е под негова идея, коопериpa се, веднага му дава вдъхновение, той изкарва добре. Но ако те са недоволни, веднага го скъсват.

Следователно природата ли трябва да се съгласи с нас или ние трябва да се съгласим с нея? Цялото ли трябва да се координира с частите или всичките части ще трябва да се координират с цялото тяло? Под думата „тяло“ разбирам онова разумното, което държи всичките части и ги туря в действие. Сега, апостол Павел казва: „Тия ако не останат, кой трябва да остане?“ Онези, които бягаха от този кораб, ако те напуснат кораба, всички ще загинат; ако те останат на кораба, нито един няма да загине. Никой не трябва да бяга, всички трябва да останат.

На този кораб, на който ние се возим, Разумното не трябва да ни напуска, Любовта не трябва да ни напуска, Вярата не трябва да ни напуска, Волята не трябва да ни напуска. Сега, съвременните хора, ние уповаваме, ние искаме другите да свършат за нас повече отколкото ние вършим. Следователно ние вървим в един път, в който няма никакво постижение.

Някой път ще дойдат да ни предсказват. Може да се предскаже на един човек, но най-хубавото предсказание е само от настоящето: на човека може да предскажеш какво може да стане от него. Вземеш едно зърно, виждаш в туй състояние какво се крие в зърното. Туй, което е вложено, то ще излезе; нищо ново не може да се придаде. Новите условия може да придадат като

условия, но да се усилят заложбите, дарбите, които има в семето; в човека нищо ново не може да се създаде. Или другояче казано: Ако се вземе майката, ако се вземе бащата, при това се взима и денят, в който той е заченат и когато се ражда, приблизително може да се определи каква ще бъде съдбата на това дете. Или другояче казано: Ако имате семе в земята, в която посаждате, може да знаете какво ще стане. Ако е чернозем, ще стане хубаво жито, ако е белозем или слаба земя, житото слабо ще бъде. Сега всичките земеделци знаят тия тайни. Вие искате поет да станете. Че, за да станете поет, трябва особена храна, за да се развият в него тия дарби. Той може да бъде поет, но трябва храна. Може да има философски дарби, може да е религиозен, но и за религията трябва храна. Тя не е нещо, което може да се добие отвън. Аз най-първо трябва да имам обикновени постижения в света. Не трябва да търсим далечното.

Най-първо религията, която има, човек трябва да се спре да има грижа за тялото. Не да го направи идол, но да разбира детайлно добрите и лошите страни. Да знае всяко помещение на тялото за какво служи. Защо е неговата глава, каква функция изпълнява неговото сърце, каква функция изпълнява стомахът, каква функция изпълняват червата, после, костите каква функция изпълняват, гръбначният мозък, нервната система, симпатичната нервна система, каква функция изпълняват пръстите, ноктите, неговият нос, очите, езикът, ушите – всичко туй подробно трябва да знае. Не само тъй, да има анатомическо, физиологическо понятие, но трябва да разбира ония функции, които съставят. Много важно е.

Ние казваме: „Душата е, която управлява човека.“ Хубаво, ако душата управлява, ти кой си тогава? Ти отделяш душата като нещо друго от тебе. Ти си човек, казваш: „Душата знае.“ Добре, ако знае тази душа, защо твоите работи криво вървят? Душата живее в тялото. Тази душа, която всичко знае, всичко нарежда, казва: „Аз Духа Божи имам“. Много хубаво. Духът Божи като живее в тебе, защо твоите работи не вървят както трябва? Има нещо неопределено. Така не се говори. Когато Божият Дух дойде в съприкосновение с тялото, има нещо разумно, погрешка не прави. Когато умът дойде в съприкосновение с човешкия мозък, този мозък не прави погрешки. Когато ние разбираме основните закони, има известни правила, по които човек може да разбира нещата. Но понеже ние сме попаднали в едно течение на една хазартна игра в живота, хората играят във времето на хазартна игра и мислят, че късмет ги очаква. Казват: „В младини не сме имали късмет, но в старини...“ Законът е: ако на младини не си късметлия, и на старини няма да бъдеш. Какъвто си на младини, такъв ще бъдеш и на старини. Може да кажеш: „На младини съм страдал.“ То е друг въпрос. Разумен е младият човек, който е приготвил условия за разумен живот на старини. При всичките тия мъчнотии, трябва да приготвите условия за

старини. Глупавият постоянно се безпокои и чака, че в старини ще бъде още по-добре, а той повече загазва.

Не смесвайте мъчнотиите и страданията като противодействие на съдбата, като че нещо ви гони. Единственият човек, който ви гони, то сте вие самият. Някой път само една дума е достатъчна, за да се оправи целият ви живот. Много християни мъченици във времето на Нерона, на които казваха да кажат само, че не са християни и ще ги пуснат, няма да им секвестират имота. Идея има човекът. От една дума зависи. И в природата е същото. Ако на природата пришепнеш само една дума и кажеш: „Ще изпълня всичкия закон без никакво противоречие“, от него ден всичко ще се обърне, всичката ти съдба ще се измени, всичко ще се обърне за твоя полза. Ти седиш и казваш: „Аз ли съм най-големият грешник? Този изедник, този учен човек какво знае повече?“ Този учен не е най-щастлив. Този богатият не е най-щастлив.

Ти не разбираш кои хора са богати, кои – сиромаси. Истинското богатство се намира в сиромашията и истинската сиромашия се намира в богатството. Богатство, което не носи сиромашия в себе си, не е богатство. И сиромашия, която не носи богатство в себе си, не е сиромашия. В сиромашията вие ще намерите Онзи, Който ви обича. Само когато сте в голяма сиромашия, ще намерите Онзи, Който ви обича. Тогава ще чуете Неговия глас. И Писанието казва: „Потърсете Ме в ден скръбен, ще чуете гласа Ми и Аз ще ви помогна. Тогава ще познаете, че Аз се интересувам от вашия живот.“ Не казва Господ: „Потърсете Ме, когато сте учени, когато сте силни“. Няма защо на богатия да му говори Господ, той има това благо. Но онзи, бедният, на него трябва да му се говори, че неговото положение ще се подобри.

Сега, изводът. Аз не искам вие да се самокритикувате. Аз съм против всяко самокритикуване. В дадения случай не трябва да се критикувате, но само трябва да признаем един факт. Пишеш писмо, направиш една погрешка, зачеркнеш думата. Напиши го правилно, препиши писмото. И три, и четири пъти препиши писмото, напиши го правилно. Напиши едно писмо без погрешка, ако искаш да създадеш един характер. Никога не заминавай погрешките си. Съвършеният Божествен свят – Бог се нуждае от същества, които да са съвършени. Понеже в природата има място, приготвено за вас и ако вие не сте съвършени, ако вие нямате туй ценното, ще направите хиляди погрешки, от които милиони хора ще пострадат, вследствие на това не може да ви назначат на служба. Ще бъде един ден. Но засега ще се задоволите да станете учени, съвършени, че вие да сте доволни да разбирате тази работа както трябва.

Казвам сега: Трябва да разбираме онова реалното, с което ние разполагаме. Ние най-първо разполагаме с нашето тяло. След това ние не сме уверени, искаме да знаем дали Господ ще ни помага или не. Ние не сме уверени дали нашите ближни ще ни помагат. Първо трябва да разбираш себе си, трябва да любиш своите ближни. Ако с окръжаващите хора, които са около тебе, не може да живееш добре, как ще живееш с Бога? Ако ти с тях не си добре – те са чада на Бога, ако ти със своите си не живееш добре, как ще живееш с другите? Ако един баща има десетина синове и дъщери и един от братята обича да побийва другите братя и сестри, мислите ли, че баща му ще гледа благосклонно към него? Той ще каже: „Не ми се харесваш, грубиянин си." Ако е внимателен към братята, услужва, той трябваше да вземе последно място. Тогава бащата казва: „Много умен е този мой син." В ума на бащата ще се зароди идеята да го постави на първо място, да ръководи всичките работи.

Вие някой път дойдете някъде и не знаете как да кажете истината. Запример попитат ви: „Ти вярваш ли в Бога или не?" Какъв отговор ще дадеш? „Вярвам." – това е най-лошият отговор, който може да дадете. Ще кажа: „Братко, ти може да ми предадеш нещо ново как да се вярва в Бога. Аз даже не съм чувал за такава вяра, не зная как да вярвам." Той ще ме пита: „Ти вярваш ли в Бога?" Той няма разбиране. Аз нося написано на мене дали вярвам или не. Чудно ще бъде да питаш един човек дали вярва или не. Смешно е да питаш една свещ, която гори, дали гори или не. Тя нищо няма да ти каже. Вярата у човека се определя с една строга черта. От всеки човек, който вярва, особен лъч излиза от него, специфичен лъч излиза. Онзи човек, който е разумен, специфичен лъч на разумността излиза от него. Всяка една добродетел има специфичен лъч. Всяко верую в човека има специфичен лъч. Когато го има, излиза този лъч, няма какво да питаш. От разумния човек излиза един лъч на разумност. От честния човек излиза също лъч, може да проверите. Такъв човек постави в дома си, отвори всички каси и той няма да вземе една монета. Той ще мине, замине, ще затвори вратата. Ще каже: „Намерих отворено и затворих". Той няма да вземе нито една монета. Този човек е по-богат. Той не може да се изкушава с вашето богатство. Той казва: Аз имам по-много. Той е хиляди пъти по-богат, отколкото сте вие. Какво има да вземе?

Та, казвам: Ние, съвременните хора, сме изложени на големи изкушения. Искаме от богатството, което е изровено от Земята, да си турим известна тежест. Да кажем: „Този е богат". И заради богатството, което има, иска да го уважаваме и почитаме. Това богатство натрупано, което той има, хиляди хора са работили за него преди него. В това богатство влизат милиони кожи, които са одрани от гърбовете на млекопитаещите. В това богатство влизат милиарди зърна от житото, което е дало своя живот, в

това богатство влизат милиони плодове, които са се жертвували. Аз намирам това крайно неразумно. Някой човек седи с благоговение към богатия човек. Казва[м]: Големи страдания има в това богатство, големи жертви. Когато богатият човек започне да мисли, той ще знае как да го употреби. Сиромахът, като дойде до голямата сиромашия, той да започне да мисли и да благодари, че сега ще се пречисти, защото сиромашията е процес на чистене. Когато дойде богатството в света, да се не опетни. То е онзи великият закон в света. Това – който разбира.

Ония противоречия, които се влагат в нашия живот, те са изпитания на разумността, която работи в нас, за да ни подига. Бог не обича да губим благата, които Той ни е дал. Най-голямата неприятност, която можем да Му причиним, то е да изгубим едно благо, което Той ни е дал. Досега Той никому не е позволил да изгубят неговите блага. Няма в аналите на небесната история, нито на небето, нито на Земята, дето едно Божествено благо да се е изгубило. Много блага има спрени, но да се изгуби – никога! Следователно ние никога не трябва да губим Божествените блага, които Той е вложил, всяка дарба, всяка добродетел, която Той е вложил.

Сега ви говоря от човешко гледище. Философски може да се говори малко по-другояче. Човек не трябва да занемарява, не трябва да губи тия дарби. Целият негов бъдещ процес, неговата деятелност, неговите добри състояния, силата му зависят от тия блага, които са вложени в неговата душа. Човешката мисъл в туй отношение е велика сила. Наблюдавайте в себе си: всичко, каквото сте казали, то става. Някой път ви сполети голяма беда. Една мисъл ви мине през ума и казва: „Ще мине туй“. Не се мине ден–два или месец, и мине. Като сте подкрепили тази истина, ще мине и минава. Болен сте, казвате: „Ще оздравея!“ – и оздравявате. Някой път казвате „Няма да оздравея“ и така става, не оздравявате. Чудите се защо не оздравявате. Защото вие поддържате една отрицателна мисъл. Бог не ви е направил да бъдете инвалид. То не е нещо за славата Божия, когато сте инвалид. Когато оздравявате, е за слава Божия. Когато си умен, когато си здрав, то е за слава Божия. Когато си глупав, когато си инвалид, каква слава ще има? Но понеже разумният живот сега е потребен, онова близкото, което вие трябва да направите, което зависи от вас. Може да сте до границата на една невъзможност да подобрите вашето положение. (Ние вземаме това само за изяснение.) Вие се намирате в едно критическо положение – в една болест. Викате десет души лекари, казват: „По никой начин не можем да Ви помогнем. Според нашия начин, който знаем, ще си заминете за оня свят.“ Всички лекари не ви излекуват. Ти казваш: „Аз няма да си замина! Има нещо повече от лекарите, аз ще живея.“ Няма да кажеш: „Мене ми се иска да живея“, но ще кажеш: „Аз ще живея, каквото и да стане, ще живея.“ Не се минават 5, 6, 10 деня, веднага ще стане едно

чудо във вас. Този човек възкръсне. То е Божественото във вас, Което заговаря. Когато този глас заговори, ще оздравееш. На първия човек Бог каза. То е Божественият глас.

Когато Господ говори, слушайте Го, защото в човека има два гласа. Засега вие сте се научили да познавате другия глас – на изкусителя, на черния адепт. Дойде Господ и казва: „Бъди честен, справедлив!“ Казваш: „Трудна работа.“ Дойде изкусителят, казва: „Тук пооткрадни, лесно ще си уредиш. После ще правиш добрини, ти човек ще станеш.“ Ти открадне́ш, но веднага намериш затвора. Законът казва: „Няма да убиваш, понеже всички неща Аз съм създал.“ Дойде изкусителят, казва: „Колкото повече хора убиеш, толкоз по-добре. Ще ти турят кръст. Ще идеш на войната, ще станеш генерал.“ Ти идеш на война и там намериш своята смърт. След туй ще ти турят паметник и ще пишат: „Тук почива един голям генерал.“

Голямо изпитание беше, когато Господ на добрия човек каза: „В който ден ядеш, ще умреш.“ Дойде изкусителят и каза: „В който ден ядеш, като Бога ще станеш.“ Но ето, от 8000 години станахме ли като Бога? Буболечици станахме, страдание след страдание. Научете се най-първо на онова положителното. Бог каза на първия човек закона. Сега ви казвам: Бог ни изпитва по два начина. Господ каза на Адама първата заповед в отрицателна форма: „От туй дърво няма да ядеш.“ Сега Той туря заповедта в положителен смисъл: „Ще обичаш враговете си.“ Първия път ние казваме: „Невъзможно е да не ядем; ще ядем от туй дърво.“ Сега казва: „Яжте.“ Ние пък казваме: „Няма да ядем“ – обратното. Казваме: „Защо трябва да любим Бога?“ – Понеже първия път си Го мразил. Моисей е казал да мразиш врага си, пък аз ви казвам: *Любете враговете си*. Ти няма да мразиш себе си, в душата си няма да мразиш. Казваш: „Какъв човек съм?“ Няма да говориш така. Защото така като говориш, ти се произнасяш като критик за онези дела, които Бог е създал, [че] нищо не струват. Ако ти се произнасяш за своите постъпки, то е друг въпрос, имаш право. Но за себе си, че не си одарен, че някак несправедливо са постъпили спрямо тебе...

Ако искате да подобрите вашето положение, вие казвате: „Ние сме религиозни хора, ние вярваме в Христа.“ Нищо няма да ви ползува, няма да ви помогне туй верую. Силата, която децата имат, ако остане и като станат възрастни, те ще бъдат хилави. Тази сила трябва най-малко десет пъти да се усили на младини до пълната възраст и после у стария човек отслабне. Ние като остареем, станем като малките деца. Малките деца и старият си приличат. Малките деца и старите искат да им се помага, да им се услужи. Той върви с тояжката, разказва своята история, иска да му донесат вода. Той да каже: „О, дядовото, остаряхме вече.“ След това той да

разказва своята история: „Не сте вие патили като мене.“ Че, какво е патил? Какво ще разправя този дядо? Ще ми разправя как е тропал на хорото до някоя мома, как е ходил, как се е оженил, колко деца е имал.

Та, наскоро разправям, че човек няколко пъти се жени в живота си и няколко пъти умира. Като го хване треска, той е годен. Като го хване тежка болест, той е женен. Други болести като дойдат, народят му се деца. Започва да ги кръщава с едно име, второ, трето. След туй напуснат го болестите – развенчае се, и годеж, всичко разваля, и децата изпъди, пак е готов за нови. Някой път се разболее наново – промяна на състоянието.

Що е женитбата? Ти вземеш една жена и мислиш, че си женен. В какво седи женитбата? Казваш: „Оженен съм.“ Туй ли е женитба? Жената казва: „Слушай, досега ти си ходил с други жени, [вече] няма да ходиш, само мене ще гледаш. Вечерно време преди до десет не си се прибирал. Ако си човек, след 6 часа да си тук.“ Питам: Каква разлика има, като пуснат някого от затвора? Казват му: „В 6 часа в затвора ще бъдеш, ако не, втори път не те пущаме!“ Каква разлика има туй ограничение? Най-първо, за такава жена аз няма да имам високо мнение. Защото, ако аз съм безчестен човек, който не живее добре, и най-добрата жена да взема, пак няма да живея добре; ако съм честен, нямам нужда от контрол. Законът е все същият.

Ние някой път контролираме Божествените постъпки: де Господ е направил право и де Господ не е направил право, дали отиваме право. Нямаме право ни най-малко и си изгубваме мира. Не искам да хвърлям упрек на вашите възгледи ни най-малко, но има известни възгледи в живота, които не носят никаква критика, те носят големи пакости. Те са атавизъм, това е атавизъм на цялото човечество. Те са недъзи, от които трябва да се освободи цялото човечество. Вземете недъга подозрението, ревността – как ще се освободите? Имаш слуга, изгуби се нещо вкъщи и веднага казваш: „Слугата е!“ Намериш изгубеното, казваш: „Направих погрешка.“ Изгуби се друго, пак хванеш слугата. Питам: Де е това да зная, че моят слуга не може да краде, да зная, че тази вещ не може да се изгуби? Ако си в Европа и минаваш границата, ще ти отворят куфарите, да не би да носиш нещо забранено. Формалности са това.

Казвам: Не сме дошли до онова положение ние да се познаваме. Познаването в света е най-хубавото нещо. Ние сега се опознаваме. Държим в ума си най-лошите работи. Ние бягаме от обществото. Ако ще имаш приятел, който ще бъде спънка, няма смисъл. Трябва да зная, че всичките приятели, които природата е турила за приятели, те са помощници в нашия живот. Много хора срещаме и не обръщаме внимание. Срещнеш един човек, може веднъж да го срещнеш, той оказва известно влияние

върху вашия живот, не е нещо случайно. Всички хора, с които имаме среща, аз говоря съзнателно, за всички умни хора, те са едно цяло. Това е Божествен език, това е помощта, с която невидимият свят, или разумният свят, помага на слабите в света. Колкото повече помощници имате в света, вие ще бъдете силни.

Туй е същият закон: когато целият човешки мозък функционира правилно, всички чувствува и способности са нормални. Но когато някои способности са в бездействие, а само някои работят, този човек е неразумен. Казвам: Не трябва да се хвалим с нашите добродетели. Когато човек се хвали в света, той трябва да има всичките добродетели в себе си. И има ги човек. Трябва да започне с оная дарба, която има. Всеки от вас трябва да има на физическото поле една дарба, която да развие.

С религиозните работи много хора се спъват. Религиозният живот в едно отношение помага. Когато се молят, хората принасят полза, но някои хора от сутрин до вечер се молят само за себе си. Такава молитва няма сила. Това не е живот. Ония молитви са в света, когато ние работим за общото добро, за доброто, което Бог е направил, работим едно с Бога. Или казано в кратък смисъл: Да се изпълнява волята Божия. Не тъй, както е писано в книгите, но има един закон, по който може да се изпълнява волята Божия.

Сега да ви приведа един пример, за да ви обясня мисълта си. Считам, в света има три занятия, на трите свята. Най-първо да бъдеш каменар, на физическия свят да бъдеш градин и да правиш прозорци. Това са най-хубавите занятия, с които човек може да оправи живота си. Като ти дотегне макенарството, промеждутъчно изкуство е керемидчилъка, да правиш керемиди. Всеки човек има отвращение от калта. Всеки, който донася кал, сърдиш се. Казвам: Трябва да правиш керемиди, да не се сърдиш. Един ден видиш калта, от която може да се правят керемиди, възлюбиш тази кал и започнеш да правиш керемиди. Опечеш ги и след туй искаш да станеш щедър, търсиш мущерии. Тия хора взимат твоите керемиди, покриват си къщите. След туй пречупят се и започне да тече къщата. Казват: „Не зная какво стана с твоите керемиди, започна да тече." Започнеш да мислиш какво подобрение може да направиш. Казваш: „Чакай да направя хубави керемиди на тия хора; и 20 години като са върху къщата, да не се счупят!" Това е безкористие в тебе, то е подобрение. Казвам: Ако нашите керемиди, които сме направили на физическото поле, с които хората си покриват къщите, почнат да текат, питам: какъв спомен ще оставим? Ще оставим само един гроб с надпис, че тук почива еди-кой си верующ православен или евангелист, или окултист, или теософ, или учен човек, или поет и т.н. или млад, или стар. Това е човешката страна.

В нас трябва да се пробуди съзнанието. Ние седим пред вратата на великия свят, толкоз велик, че този живот, който сега имаме, ще се струва крайно нищожен. Ако дойдем до този, новия живот, казваме: „Как сме живели?“ Ние се чудим как сме живели. Светът мяза на болница с най-лоши болести. Даже и най-здравите колко болести имат, които ги измъчват! Не съм срещал едно лице спокойно, тихо да гледа. Тези, които идат, те са хора пак на света. Знаете по какво се отличават? Аз ще ви ги опиша. Един ден и вие ще бъдете такива. Аз ги наричам: това са съвършените хора на Земята. Ти като идеш, той те пита какво искаш. – „Глава ме боли.“ Той махне с ръка и главоболието изчезне. – „Беден съм.“ – „Какво искаш?“ – „Пари.“ Той има и веднага даде. Каквото искаш, дава. Всичко се урежда. Ако влезете в този свят, от какво ще се оплаквате? Една съвременна жена се оплаква от мъжа си. А той е цял светия. Някоя майка се оплаква от сина си, от дъщеря си. Той махне, върне се детето, всички деца прегръщат майка си. Някой учител загазил с учениците си. Като се върне, всички ученици го посрещат. Това са съвършените хора. Вие ще кажете: „Защо не го правят сега?“ Защото не сте отишли при тях. Всички трябва да отидете. Кажете: „Моля да ви представя моя мъж.“ – „Защо?“ – „Да стане като тебе.“

Казва Писанието: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш.“ Казвате: „Всичко може, но съвършени като Бога, то е невъзможно за нас. То е голямо нещо.“ Бог е, който дава малките работи на всички. Той е внимателен, услужва. Съвършен ще бъдеш, ще внимаваш, ще се справяш с всичките мъчнотии. Казвате: „Какво трябва да правим на Земята?“ Какво трябва да се прави сега? Остава само едно нещо. Вие ще ми кажете: „Кажи ни това нещо.“ Аз може да ви кажа само при едно условие: ще ви повикам всички на едно голямо угощение. Без ядене и пиене не може да стане. Но аз ще ви го кажа отчасти: Да обикнете тези, които Бог обича. Тази мисъл да седи в ума ви. Да обичате тъй, както Бог обича. Дръжте тази мисъл, каквото и да е. Ще намерите по-голям смисъл да се окуражите, да се добие един вътрешен характер, да добием нещо положително. Защото засега нямаме нещо положително на Земята. Не че нямаме положително. Христос учи много положителни неща, но не Го разбраха. Моисей учи, светиите учиха. Който и да дойде, все остава нещо неразбрано. Нека остане неразбрано. Майката е неразбрана, учителят е неразбран, съдията е неразбран, подсъдимият е неразбран, всички. Ние се намираме в един свят, дето хората не са разбрани. Онези, които са разбрани, те са щастливи. Тебе те разбират. Ако ти си разбран, ти ще бъдеш щастлив.

Но най-първо ти трябва да разбираш Бога, да познаваш гласа. Като го чуеш, веднага да се спреш. Вървиш из пътя, имаш една мисъл, чуеш гласа Му. – „Адаме?“ – „Слушам, Господи!“ Говори, а ти се скриеш под някой

храсталак. Всеки в себе си да слуша! Не може ли да слушаме, не може да имаме никакво съгласие. Докато не можем да слушаме обединителната нишка, този глас, който обединява всичко... Както водата обединява, както твърдата почва обединява, както светлината обединява, така и Божествената Любов обединява. Това е реалното, това е мощното, това е онази магическа пръчица, която трябва да се научите да я махате. Тази ваша магическа пръчица знаете ли къде е? Езикът! „Кости няма, кости троши." Да кажеш сладка дума навреме! Трябва да знаеш, че сладката дума, която казваш на друг, ще се върне и горчивата дума, която кажеш на другите, ще се върне при тебе. Всяко нещо, и добро и зло, се връща при онзи, от когото е излязло. Тъй да бъдем с нашата магическа пръчица – като махнем, да знаем, че всичко ще се върне при нас.

Ще изучавате себе си, ще изучавате онзи глас, който говори. Два гласа са ясни: единият внася размирие, другият внася мир, внася растеж, здравина, сила, богатство. Другият внася обратното – сиромашия. На Божественото се дължат всички хубави работи. Всички лоши работи в нас се дължат на другия глас.

„Благословен Господ Бог наш"
„Отче наш"

1-ва неделна беседа,държана от Учителя
на 1.X.1933 г., 10 ч сутринта,София – Изгрев.

1933_10_01 Двата процеса в живота. Двата гласа
утринно слово

ДВАТА ПРОЦЕСА В ЖИВОТА – ДВАТА ГЛАСА

Нарядът.
15 минути размишление.
91-ви псалом.
„Пътят на живота“
„Отче наш“
„Молитвата на Царството“

За да се добие едно истинско знание, човек трябва да знае да слуша със сърцето си, не с ума си; и второто положение: да възприема с душата си и с духа си и каквото е възприел, да приложи.

Ще ви прочета 2-ра глава от Евангелието на Марка.

Има два процеса в живота, които едновременно вървят. Единият процес е, когато всички неща се реализират, а другият процес е, когато нищо не се реализира. От тия два процеса ние имаме един малък пример в райската градина, когато жената се намирала пред дървото за познаване доброто и злото. За единия процес Господ казва тъй: „В който ден ядеш от това дърво, ще умреш! Да знаеш.“ Дойде изкусителят и каза: „В който ден ядеш, няма да умреш и ще станеш като Бога.“ Кое стана? Стана туй, което Господ каза. А не онова, което изкусителят каза. Сега всеки един от вас, всеки ден има да се справя с тия два процеса: две нашепвания има. Единият казва: „Не прави това, в който ден го направиш, ще умреш!“ А другият глас казва: „Не, в който ден ядеш, ти ще оживееш, ще станеш като Бога!“ Вие казвате, че и сега туй дърво е там. Не е вдигнато дървото.

Ще се научите да различавате тия два гласа! В това седи знанието. Когато ти говори Господ, каквото каже, ще стане. Ще стане, но като престъпиш границата, казва: „В който ден ти ядеш от забраненото дърво, ще умреш. И в който ден ти не ядеш, няма да умреш.“ Сега имате две заповеди еднакви. Единият казва: „В който ден ядеш.“ Изкусителят не казва „няма да ядеш“, а казва „в който ден ядеш“. Щом има две положения с две противоположни значения, ще стане първото. Или, другояче казано: всяко дете, което се роди по плът, непременно ще умре. Не може дете да се роди по плът, което да не умре! Той. Всяко дете, което се ражда по плът, ще умре. Вие искате детето, което си родил по плът, да не умре. Не. Желанието да не умре, то не е по Бога. Може да не умре детето, но по плът да се не ражда.

Сега да преведем думите „по плът“. Всеки ден човек се ражда или по дух, или по плът. Ако само веднъж се родиш, то е човешко разбиране. А непрестанното раждане има и друг смисъл. Ако днес се родиш по плът сутринта, вечерта, като залезе Слънцето, ще умреш. Ако сутринта се родиш по дух, няма да умреш. Вие ще питате сега: „Как е тази работа? Не я разбираме.“ Туй, което не разбираш, туй е по човешки. Остави го настрана! Туй, което разбираш, то е по Бога, приложи го! Туй, което не го разбираш, не го прилагай, но туй, което разбираш, приложи го!

Сега, когато Бог казва на Адама: „Няма да ядеш!“, Адам знаеше какво значи неяденето. Но знаеше и какво е яденето. И казва се, че му е казано: „Ще си почиваш, като дойдеш при това дърво, ще почиваш от яденето, няма да ядеш!“ Нищо повече! Изкусителят казва, че като дойдеш при дървото, ти ще ядеш и тогава ще придобиеш най-голямото благо, което някога може да добиеш в света. Изкушението е там сега. И сега, например, вие някой път се спирате. Дойде изкушението. Искате да направите едно добро. Така ви е казано. Но мислите, с туй добро сега ще можете ли да влезете в Царството Божие. То е едно изкушение, то е подкуп. Значи ти трябва да направиш едно добро, за да те пуснат. Да подкупиш и да влезеш в Царството Божие. С добро в Царството Божие не се влиза. Доброто е плод на онзи, Божествения живот, който е в нас. Когато правим добро, с това ние само изразяваме Божественото, което е в нас. Доброто означава, че Бог работи в нас, значи слушаме ние, показваме в дадения случай, че животът ни е Божествен! Нищо повече! А когато правим зло, показваме, че не вършим Волята Божия, а волята на онзи, който ни изкушава – злото. Следователно, когато правиш зло, животът у тебе се намалява и следствие на това животът се прекратява. А щом животът престане, смъртта иде като един резултат.

Това са нови положения, върху които вие не сте мислили. Казвате: „Господи, изпрати ни Духа Си!“ Значи, вие заповядвате на Бога: „Изпрати ни Духа Си!“ Е, хубаво, казваш: „Изпрати Духа Си“, но Господ не Го изпраща. Духът не е нещо, което Бог може да изпрати. Ще изпрати Духа Си, но кога? Само ако Божествената Любов е в нас вътре, тогава ще изпрати Духа Си. Духът се привлича от Любовта. Единственото нещо, от което Духът се привлича за проявление, е Божията Любов! Когато се говори, че Любовта е плод на Духа, то е едно положение. Защото Любовта е външната страна на Духа, а Духът е външната страна на Бога. Но понеже казваме, че Бог е Любов, тогава това е вътрешната страна на тази Любов, от която Духът излиза и се проявява.

Всякога във вас мисълта трябва да бъде положителна. Положителна мисъл

е тази, че каквото кажеш, стане точно навреме. Кажеш нещо, и стане. Например, дойде мисълта у тебе. Болен си. В съзнанието ти дойде мисълта, че ще оздравееш. Кажеш в себе си, че оздравяваш. Още на другия ден си здрав. Дойде другата мисъл, кажеш: „Няма да оздравея.“ И на следващия ден наистина не оздравяваш. Питам сега: Ако ти не беше казал „ще оздравея“, щеше ли да оздравееш? Понеже каза първото по Бога – ще оздравееш, и оздравя, понеже каза и второ, което не е по Бога – няма да оздравееш, повярва в това и не оздравя. Следователно тия двата процеса стават. В човека дойде една мисъл, кажеш: „Аз ще се науча! Аз ще служа на Бога!“ И така стане. Някой път кажеш: „Аз съм много слаб, от мене нищо няма да стане.“ И става точно така, както си казал.

Божественият живот у човека, това е най-красивото, което човек може да придобие. Всяка човешка мисъл, всяко човешко желание, всяка човешка постъпка, за да може да се реализира и да има добър резултат, непременно трябва да има Божественото вътре у себе си. Щом Божественото е в човешката мисъл, в човешкото желание и в човешката постъпка, то ще се реализира. Ако няма този Божествен импулс, тя не може да се реализира. И тогава ние оставаме само със своите мечти в света или със страдания и противоречия. Вие се раждате и казвате: „За в бъдеще аз ще стана нещо.“ Дойде бъдещето и нищо не стане от вас. Защо? Вие сте пропуснали настоящето. В настоящето нещата се осъществяват. Или, другояче казано: В своето съзнание не трябва да допускаш да проникне абсолютно никакво съмнение! Когато една мисъл е права, никога не я спъвай, никога не се съмнявай в нея. Страданията, които може да претърпиш повидимому, те са препятствия на пътя ти. Ако един пътешественик тръгне на път и се уплаши от планинските препятствия, реки и океани, той няма да се помръдне в пътя си. А онзи, който е тръгнал на пътешествие, той не трябва да се бои от никакви препятствия. И човек е в състояние да преодолее всичките мъчнотии, когато постъпва разумно. Вас са ви научили на неща, които не са верни или си ги носите от миналото. Казвате: „Господ е добър.“ Добър е Господ. Кога? Когато вършиш Волята Му. А щом не вършиш Волята Му, Неговата добрина няма да се прояви.

Сега друго едно положение: Ние разделяме сегашния живот на религиозен, духовен живот и светски. Това е заблуждение. Никаква истина няма в това разграничение. Казвате: „Аз съм религиозен човек.“ Това е упражнение, това е залъгване. Не мислете, че всеки човек, който чертае, че все е инженер. Ти може да чертаеш планове на книга колкото искаш, но не мисли, че щом можеш да чертаеш, ти си инженер. Ако ти можеш да направиш без погрешка едно здание или един мост, това показва твоето инженерство. Онзи, вещият инженер, има закони, по които построява

мостове или други неща. Но щом направи най-малкото опущение, независимо от това, че има диплома, той не е инженер. Щом прави грешки, той не е инженер.

Сега ние все сме от тия инженери, дето много работят, все хубави планове правят и все в живота куцат. Поправяме все и все не достига нещо. Гледаш, мярката е турена, нещо два метра и половина, а мериш го, мериш, на моста излиза два и 40 см. Десет сантиметра са изядени някъде. Някоя греда не отива от едната платформа до другата платформа. Например някой от вас казва тъй: „Днес аз няма да говоря, ще търпя, каквото и да ми казват, нищо няма да казвам." Търпиш, търпиш, до вечерта. Накрая вече проговаряш. Десетте сантиметра е това. Гредата падне долу. Не си инженер. Няма какво. Дяволът нека ми говори, ще се разговарям с него. Той ще каже: „Ти от това дърво ако хапнеш, ще станеш божество." Аз ще му кажа тъй: „Я хапни ти, аз искам най-първо ти да станеш божество, че после аз подир тебе. Ти яж този ден, а аз ще видя и ще си помисля!" Аз ще го накарам той да яде. Не тургай ръката си в огъня, сложи дилафа в огъня. Дяволът го е научил така. Понеже се е парил много пъти, изведнъж не бръква с ръката си там, а взема дилафа. Та, всяко изкушение ти го считай като едно огнище. Вземи дилафа, нека дилафът опита огъня, а не ти.

Ще ви кажа нещо, за което не сте мислили. В младия има условията да остарее. То е слабата страна, че у младия има условията да остарее, има условията да престъпи Божия Закон, а щом го престъпи, ще остарее. В стария има условията да се подмлади. То е Божествената страна на стария. Ти като млад ако не разбираш Божия Закон, трябва да знаеш, че има условия да остарееш. И щом остарееш, ще умреш. То е човешката страна. След като остарееш, ако съзнаваш, че в старостта има условия, за да се подмладиш, то е Божествената страна. Ще се подмладиш. Но ако в старини изгубиш туй условие, ти няма да се подмладиш. Защо сте остарели? Защото не знаете, че във вашата младост се крие старостта. И като остареете, пак не подозирате, че във вашата старост се крие младостта. Две неща не знаете: Първо, че в младостта се е скрила старостта. И когато остареете, казвате: „Остаряхме. Какво мислихме, какво бяхме и какво станахме!" И тогава пак не подозирате, че в старостта е скрита младостта. Значи, когато човек се ражда, дяволът се крие в младостта. И трябва да го намериш този дявол. Да го изгониш, да не му позволиш да се проявява.

Младите ще остареят ли или няма да остареят? Този е въпросът, който трябва да реши младият. Младият да знае ще остарее или млад ще остане, а старият трябва да мисли: „Аз, който остарях, ще остарея ли още или ще се подмладя?" И Писанието казва тъй: „Онези, които чакат Господа,

тяхната сила ще се възобнови.“ Или, другояче казано: Онези, които възприемат Божията Любов, ще се подмладят! Белите косми няма да се махнат, но снегът по тях ще се стопи и дърветата ще почнат да растат. Сега знаете, когато космите почват да окапват от главата, това показва, че дърветата почват да съхнат. Някои от вас не искат да имат бели коси, вие искате да имате черни коси. Кои са причините, за да има човек черни косми? Черното значи, че човек само поема, взема, а бялото дава, то само дава. Хубаво е бялото. Всичко е раздадено. Няма какво да раздаде повече. Като няма какво да дава, ликвидира с фирмата. Черните косми говорят, че човек е един търговец, който сега е почнал с търговията. Та, с черните коси са търговците, които сега отварят фирмата си и ползуват капитала си. А с белите косми са тези, които харчат много и има опасност скоро да загубят фирмата си по нямане на капитал и трябва да ликвидират. Сега по някой път хората казват, че когато косата понякога побелее на човек, тогава той поумнява. Вярно е, някой път поумняват, а някой път съвсем оглупяват. И двете твърдения са верни. И с черните коси, и те поумняват, и те оглупяват. Този с черните коси си въобразява: „С големи капитали ще отида да работя това, онова, ще взема едно предприятие по-голямо, ще развия голяма дейност...“

Сега аз ви говоря за неща съществени, които можете да приложите в ежедневния си живот. Мога да ви говоря и за големи работи, за отвлечени работи – и те са полезни. Мнозина искат да им кажа нещо. Аз съм щедър човек, мога да ви кажа много работи, толкова зная, че може да ви дам колкото искате, но няма да се ползувате нищо. Даже в моето знание вие ще се удавите съвсем и от вас нищо няма да остане. Съжалявам, че ще се удавите и затова всичко няма да дам. В знанието може да се удави човек – каква полза, ако ти дадат един голям скъпоценен камък, а на десетина километра разбойници те хванат на моста и те оберат. Значи, онова, което ще ти се даде да го носиш със себе си, трябва да можеш да го пазиш! Ние много работи знаем и ги губим в света. Дойде ти една светла любов, една светла мисъл, искаш да приложиш Божията Любов и след като я прилагаш, след 10 години казваш: „Не си струва човек да обича. Човек трябва да уреди първо своите си работи.“ Аз слушах веднъж един евангелски проповедник – много красноречиво говори, проповядва от доста години. После се разочаровал от своето проповядване по известни причини. И така се изразяваше, съжалявайки за изгубеното време: „Когато хората си уреждаха работите, аз пасях магаретата на патриката.“ Значи, когато си уреждали хората работите, като се женели, раждали деца и т.н., пък той е ходил да проповядва на хората, да ги обръща към Господа. Това означава, че пасял магаретата на патриката. И този човек свършва с проповедничеството, за да си уреди работите и става търговец на материали, там загази и се самоуби. Пасането на магаретата на патриката

беше лошо за него, но като престана да ги пасе, стана два пъти по-лошо.

В ежедневния си живот, каквато и работа да вършите, питайте се в тази ваша работа има ли нещо Божествено. Пишеш ли, четеш ли, слуга ли си някъде, метеш ли, инженер ли си, лекар ли си, каквато и работа да вършиш, питай се в нея има ли нещо хубаво, Божествено. И ако ти така мислиш, ще почувствуваш нещо радостно. Няма работа, каквато и нищожна да е, в която да няма нещо Божествено. Ние искаме да бъдем богати. Богатството има Божествената страна. Ти си сиромах – и в сиромашията има една Божествена страна. Здрав си – има Божествена страна в здравето. Болен си – няма Божествена страна в болестта. Имаш знания – Божествено има в знанието. Невежа си – има Божествена страна и в невежеството. Не считай, че като си невежа, че е лошо нещо. Някой казва: „Аз съм невежа." Че, то е едно благо за дадения случай! Че кой не е невежа? Аз пътувам на 10 километра. Не зная какво има на пътя пред мене. Някой овчар, който е пред мене, знае повече от мене. Какво от това? Минавам покрай него, питам го за мястото, разправя ми, аз го слушам, но този овчар няма хляб в торбата си. Аз пък в туй отношение не съм невежа. Нося хляб и му давам. Той ще ми покаже пътя, а аз ще извадя от торбата хляб и ще му дам. Разменяме моето знание за неговото знание. Да. Знание със знание може да се разменя.

Един от руските императори задал на свой придворен три въпроса, на които трябвало да отговори. Но на тези въпроси той не знаел да отговори, та вместо него един негов приятел отишъл да отговори и да го извади от това трудно положение. Дегизирал се като него, отишъл при императора и на двата въпроса отговорил. И дошло до третия въпрос. Императорът казал: „Аз какво мисля в момента?" Онзи му казал: „Вие мислите, че аз съм Вашият слуга, но аз не съм слугата Ви."

Та, и вие, след като отговорите на зададените въпроси, ще дойде и последният въпрос в живота ви, той ще бъде отрицателен. Тогава питам: Какво е разрешил този придворен, щом друг разрешава неговите въпроси? Императорът е познал, че неговият придворен не е от много умните, а е един от по-нискостоящите. Та, ако вие оставяте вашата работа да я вършат или вашите деца, или вашият слуга, от умните хора ли сте тогава? От кои сте вие? Синовете и дъщерите, като дойдат, ще разрешат по своему въпросите. Те ще уредят работите и ще кажат: „Баща ми и майка ми не са те, ние сме други." И в ума на императора е останало, че този, който е дошъл, е бил много умен, но той не е бил слугата му.

Сега, в живота си ние трябва да разрешим въпроса. Ние казваме: „Когато дойде Христос, ще разреши всичките въпроси." Христос ги е разрешил, но

въпросът за възкресението е въпрос наш. Въпросът за живота е въпрос наш. Въпросът за нашето повдигане е въпрос наш. Бог е вътре в нас и Той ще разреши нашето спасение. Но ние трябва да Го слушаме! Ти искаш да станеш учен в света, за да изпълниш Волята Божия, нали? И мислиш ли, че учението в този свят ще ти помогне да изпълниш Волята Божия?

Сега могат да се извадят две заключения. Аз поставям въпроса малко по-другояче. Малка ли да бъде вадичката или голямичка да бъде вадата, която тече? Много ли да знае човек или малко да знае? Да знае толкова, колкото да напои градината. Защото, ако не знае, съвсем ще изсъхне градината. Ако пък знае много, че отдето мине, прелива и може да задигне всичко, и реката може да бъде толкова голяма, че всичко може да изкорени. Знанията ти трябва да бъдат толкова, че да напои цялата ти градина. То е истинско знание, а не да не достигне, като е малко. И не да бъде толкова изобилно, че всичко да завлече и да задигне. Туй трябва да бъде мярка. Знание, което всякога да служи като един вечен импулс за твоето растене.

Всеки човек може да е учен. Да не казва човек: „Аз няма да уча." Всякога да искате да учите! Да не казвате, че е побеляла главата ви от учение, от четене. Човешката глава побелява от неразбиране, а не побелява от учене! От неразбиране главата побелява, а от разбиране почернява. И тогава всички онези от вас, които имат черни коси, ви разбират, но във вашето разбиране се крие неразбирането. Онези, които имат бели косми, имат възможност да ги почернят. А в черните коси се крие възможността да побелеят. За мене нищо не значи, че е побеляла главата ви. Казвам: Тази коса трябва да я почерниш! „Как?" С разбиране! Сега вие, които имате черни коси, ще кажете: „Ние разбираме, а косата побелява, защото не разбираме." Много добре. Вие трябва да знаете, че в тази, черната коса, се крие неразбирането вътре. Затова вашите глави побеляват. И онези, които имат бели коси, да знаят възможността как да ги почернят, и онези, които имат черни коси, да знаят начина, по който да не побеляват косите им.

Или, другояче казано: Използувайте във всеки един момент онова, което знаете, и онова, което не знаете. И знанието, и незнанието да ви служат като един подтик. Като знаеш, да се радваш и като не знаеш, пак да се радваш. Пак да ти бъде като един подтик. Защото и в знанието се крие Божественото, и в незнанието се крие Божественото. И в двата момента трябва да схванеш Божественото. И [в] туй, което знаеш, там е Божественото, и в това, което не знаеш и не разбираш, и в него се крие една възможност да разбереш Божественото. И когато не знаеш, и в туй незнание трябва да знаеш, че пак се крие Божественото.

Дръжте сега тия две мисли. Добри са те, могат да ви обновят.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа и проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечен Бог на Живота.

2-ро утринно неделно слово,държано от Учителя
на 1.X.1933 г., 5 ч сутринта,София – Изгрев.

1933_10_04 Трите първични принципа. Елементи в живота
лекция пред общия окултен клас

ТРИТЕ ПЪРВИЧНИ ПРИНЦИПА. ЕЛЕМЕНТИ В ЖИВОТА

Сряда, 6 часа сутринта

(Небето – хоризонтът прошарен, зенитът – звезди. Времето меко и топло.)

Добрата молитва

Ще прочета от 5 глава 1-во послание към Коринтяните, от 6 до 9 стих. Другите неща са последствие, те искат само вътре съдържание. Шести стих: [„Не е добра хвалбата ви; не знаете ли че малко квас всичкото тесто заквасува?"] Сега иде основното – 7-ми стих: „И тъй очистете се… [вехтийт квас, да бъдете ново тесто, както сте безквасни; защото Христос, пасхата наша, заклан биде жъртва за нас.]" И 8-ми стих: „[За това да празднувами, не с вехт квас, нито с квас на злоба и на лукавство, но с безквасни хлебове] на искреност и на истина." Процесът на чистенето на земята е един процес постоянен. Вас да не ви дотяга до процеса. Казвам, човек може да бъде чист и пак да се чисти. Някой казва, че само нечистият има какво да чисти. Да се чисти чистия няма какво. Само чистият има да се чисти. Тази, малката нечистота, която може да падне върху него, от нея трябва да се изчисти. Защото, ако не изчистиш, ще останат известни утайки върху теб.

Има три принципа, три различни материи, които са взели участие при създаването на вселената. Първият принцип, научното име няма да кажа, се нарича Лют принцип. Той е принцип на творчество – разрушава, гради, всичко туй. За него няма никакъв морал. Той иска само да гради. Каквото иска, да стане. Вторият принцип е Кисел принцип. И най-после, най-добрият принцип е сладкия принцип – Сладката. Най-първо в живота ти ще дойде лютото, след туй киселото, след туй – сладкото. Туй трябва да го знаеш. То може да се измени. И има съотношение между тия процеси, които стават. Ти си най-първо лют, разсърдил си се, не можеш да си намериш местото. Не че ти си създал това, но то е само състояние на туй, първично същество в битието. Попаднал си в това място и ти усещаш, какво нещо е това. Там има и горение и експлозии и не можеш да си обясниш защо си лют. След туй всичко това утихва, ти се чудиш какво е станало. А не може да се обясни. Няма защо да се обяснява. Ти не можеш да си обясниш защо си се разгневил. Ще кажеш: „Господ знае." Какво от това, ако Господ знае? Да знаем ние, туй което Господ знае. Той добре го прави. Господ знае, но ние да знаем. Ние бъркаме. Ние, като не знаем, често се натъкваме на такива мъчнотии, дето някой път става безизходно

да излезнем от туй положение.

Сега аз искам само на няколко мисли да ви наведа, за да ви бъдат като едно спомагателно средство. Защото да си повтаряме, че трябва да бъдем добри, че трябва да бъдем умни, всичко туй няма никакъв смисъл. За да бъде човек добър или да бъде човек силен, за да бъдеш силен трябва да бъдеш лют. Силният човек е винаги лют. Който човек е слаб, той никаква лютивина няма. Ти искаш да вършиш работа – трябва да бъдеш лют. Лютивината е първичния подтик. Първичният подтик на принципа. Ти, докато не станеш лют, вътре в себе си, нищо няма да свършиш. Ти седиш и казваш: „Както е казал Господ, нека бъдем добри, меки, да се обичаме." Не вървят работите така. Какво се разбира под думата: да се обичаме? Да си говорим само сладки думи. То още не е обич. То е само една външна дипломатическа страна, за да не се влошават работите. „Да бъдем меки!" И мекотата произтича от сладчината. Но то е най-последния принцип. Ти, за да станеш сладък, трябва да минеш през двата други процеса – на лютивината и киселината. И като минеш и няма да минеш само веднъж. Но много пъти ще минеш този процес. И светия като станеш, пак ще минеш, само че туй люто състояние ще го минеш по един разумен начин. Всичките хора го минават. Нима мислите светиите не се карат. Карат се. Я, някой проповедник там, маха си ръката, плаши хората. Той е лют. „Ако това не направите, това ще стане." Като че този човек съди целия свят. То е хубаво в едно отношение. Той иска да каже: „Ако попаднете в този принцип на лютивината, нищо от вас няма да остане." Това иска да каже. А не, че онова, което казва, то ще стане. Нима аз, като ви кажа че ще съмне, то и без да ви кажа пак ще се съмне. Казвам: Знаете ли, че ще залезе вашето слънце? Че и без да ви кажа, пак ще залезе. Нима слънцето не е изгряло или не е залязло? Вие ще кажете: „Как ще залезе слънцето?" Ще залезе слънцето на земята. Ще остарееш, ще умреш, ще залезе слънцето, няма да те има на земята. Няма да имаш никаква фирма. Един ден ще изчезнеш. Ти си предполагаш, че ще идеш някъде. Ще идеш някъде, т.е. ще умреш, ще имаш някакво състояние. Какво състояние? В света, в който влизаш, или ще бъдеш лют, или ще бъдеш кисел, или сладък. Или ще влезеш в света на лютивината, или в света на киселината, или в света на сладчината.

Сладчината вече я знаем. Това е рая. Раят е сладкото място, мястото на красотата, на хубостта. Може да се опише раят. Както раят мъчно може да се описва. По-подобие можем да кажем, което имаме на земята. Най-хубавото, което може да си представим, това е рая. Най-хубавото, най-идеалната чистота и в мисли и в желания, хората са разумни там, то е рая. Умните хора всякога са в рая. Могат да пишат нещата добре. Сега аз не искам да ви занимавам с това, защото всеки от вас може да държи една

лекция за чистотата. Може да се говори. Както и аз говоря, така и вие може да говорите. Кой от вас не е чист – стаята, прозорците, вратите, не е мел пода от долу? Някой път може да го изметете по-добре от един професор, който говори за чистотата. Може аз да ви говоря, да бъдат къщите ви чисти, а вие да сте чистили къщите, пода. Аз може да говоря теоретически за чистотата, а вие да може по-добре да чистите къщата. Може, ако ме турят аз да измета пода, да не го измета както трябва. Възможно е. Пък може да го измия и по-добре. И това е възможно.

Сега не искам да остане мисълта във вашия ум, когато се говори за живота, все трябва да научите нещо. Не че сега трябва да научите нещата. Някои неща вие ги знаете. И туй, което знаете, няма какво да ви се припомва. За него само едно малко загатване трябва. И загатването за нещата, да ходим, да се месим в техните работи, стават тягостни работи. Казваш ти: „Ти трябва да живееш добре." Няма какво да се казва това. Аз, който съм тръгнал в този живот, трябва да живея добре. Когато някой път ни се казва, че трябва да живеем добре, дразним се от това. Вътрешно нещо веднага се раздразни. А като ти каже някой: „Живей зле, или лошо живей, удари го на широко! " Пак ще ти стане зле, пак ще се дразниш. Какво трябва да каже човек? Този въпрос никак не го бутайте. Трябва да изучаваме живота сега. Нищо повече. Даже истинския живот, ако се каже тъй за живота, пак не е хубаво. За живота трябва да имаме само едно понятие, а истински живот или неистински живот не може да бъде. Животът си е живот. Истински живот го подразбира нашето разбиране. Казвам истински живот, то е моето разбиране за живота. Значи, онзи живот, в който съществува пълната свобода. Истинският живот е пълната свобода! Онзи живот, в който съществува пълната светлина, знанието, пълната любов, тези са нещата, които животът изисква. Той, животът без любов!?

Значи Любовта включва отношенията между хората, нашите отношения към всички живи същества. Че как ще живееш ти? Казваш: „Със себе си трябва да живее човек." Но знаете ли какво е туй „себе"? Кой човек е „себе"? Ти казваш: „Аз съм." Кой си ти? Един ден ти кажеш: „Ти знаеш ли кой съм аз?" Е, много добре. Ти си пипаш телото, но един ден това тело се простре на земята, ти кой си тогава? Трябва да имате една ясна представа за „аз". Един ден ти го изгубиш това „аз". Едно време беше като едно малко дете, после стана възрастен и най-после главата ти ще побелее, ще имаш дълга брада или къса или космите ти съвсем ще окапят. Кое е истинското положение на човека? Човек – туй го наричат съвършения човек, който всякога расте и всякога се учи. То е едно такова разбиране – съвършеният човек всякога расте и всякога се учи и всякога разбира битието. Един човек, който учи. Има човек какво да учи. Детето учи едно,

възрастния учи друго и старият и той учи. Старият няма да учи младите работи. Той ги знае от детинство, но все таки в старини има да учи някои неща. В старини, като се учат, много кисели са.

Представете си в практическия живот, най-първо ти си разчитал на баща си, на майка си. Те умират, заминават. Ти си разчитал на тях, че ще ти оставят малко средства. Но нищо не ти оставят. Имал си няколко души братя и сестри, разчитал си и на тях. Но най-после нито братята, нито сестрите не искат да знаят нищо за тебе. Разчитал си на окръжаващата среда. По една или друга причина ти се изолираш, оставаш сам. Питам, какво ще бъде състоянието ти? Мене ми разправят за един стар човек във Варненско, на 60, 70, 80 години, че синовете му го изолирали, турили го в една стая в една къща, че го забравили. През 3–4 дена му носили хляб. Минава един човек по пътя и слуша, той, старият човек вика: „Хляб! Хляб! Хляб!“ Вика вътре в къщи и той не може да стане, та вика човека: Хляб, хляб! Викаш ти: хляб! Или казва: „Болен съм! Болен съм!“ Все същото нещо. Липсва нещо на човека.

Има известни истини [на]всякъде. Известни неща може да ги намерите. Азбуката на човешкия живот, буквите може да ги намерите във всички училища. Азбуката може навсякъде да се намери. А туй, което сега още не знаем, то са думите. Ние още не сме изучили всичкия Божествен речник на думите, които съществуват вътре в природата. Това ни липсва. Азбуката я знаете, само речника на онзи език, който съществува в природата, него изучаваме сега. Известни думи днес не са ни понятни. Или ако са ясни, те имат по няколко значения, изяснения за една и съща дума. И не знаем кое изяснение да вземем и как да го приложим. Не знаем, кой път да хванем. Тогава влиза едно състояние люто и кисело, което сега почти всички минавате. Казвате: „Ние не живеем добре.“ Какво подразбирате – ние не живеем добре? – „Ние не сме такива, каквито трябва да бъдем.“ Е, какви трябва да бъдем сега? За пример, аз бих желал всички вие да бъдете млади, по на 33 години. Аз бих желал всички да бъдете силни, да бъдете богати и да ви са отворени кесиите. Всеки един да е готов на една подписка. Като турят, всеки да пусне по 50, 100 хиляди лева. Всеки щедро да дава и да се надпреварвате. А сега, ако речем да съберем една малка сума, едва ще извадите един лев, пет лева. Казвате: „Нямаме!“ А пък говорим за големи работи, за оправяне на човечеството, за големи бъднини. За небето имаме претенции, като умрем, на какво място ще идем. Като умрете, вече не зависи от вас.

Вие имате пример. Един от най-видните хора, който идва на земята – Христос, имаше високо мнение за себе си, но се натъкна на една от най-големите мъчнотии, на които никога не беше се натъквал. Никога не бяха

Го били хората. Този, на когото никога прах не беше паднал на гърба. Този, един ден в храма бие всичките там, изгонваше ги с бич от храма и им казва: „Знаете ли аз какво мога да направя! Трябва да слушате!“ И какво стана с Него, та Го хванаха и Го биха? Тъй Го биха, че и Той се слиса. Разбирате ли? Питам сега, ако бяхте на Неговото место, как щях[те] да разрешите въпроса? Христос попадна в ръцете на лютия елемент. Боят, това е лютия елемент. Вие сега си задавате въпроса, защо трябваше това да стане? Как бихте го обяснили вие. Представете си, че държите една лекция някому, искате да посветите хората, какво ще кажете? Защо трябваше Христа да Го бият римляните? И нямаше ли друг изходен път? Имаше, как не, но Той, по този път мина. И при туй опита и киселия елемент. И Писанието казва, че опита киселия елемент. Като поиска вода да Му дадат, дали Му оцет – кисело, киселия елемент. Друго не заслужава. А сладкия елемент не го опита тогава. Опита, че на земята съществува лютивина и киселина, но сладчина няма никъде. Нито един не Му каза сладка дума. И най-после, като се обърна, навсякъде двата елемента, около Него. Лютивина бушуваше и киселина бушуваше около Него навсякъде. И Той каза най-после за Бога: „Благ е тъкмо Един Отец!“ Казва: „Виждам, че сладчината, тук на земята, я няма“ и казва: „От Тебе ще я получа, от Твоите ръце! Само при тебе може да получа аз туй сладкото вътре!“

Та казвам, ако вие искате да бъдете разбрани в този свят, не се лъжете, вие ще се натъкнете на същите мъчнотии, както Христос опита. Ще опитате две неща, лютивината и киселината ще я опитате, тъй както Христос я опита. Но на тази мярка, който не я е опитал, все ще я опита. Сега някой казва: „Христос дошъл за нас. И прах няма да падне на нас.“ Не. Да ви кажа, колкото прах има за вас. На вас прах няма да падне, но едно ще опитате – тази лютивина, после и киселината ще опитате, а помеждината ще има и горчиво. А сладкото? – Като възкръснете в живота! Сега свързвайте вие. Вие сте много страхливи. Някой от вас сте много страхливи, подразбирам на физическото поле. Вас ви е страх, да не страдате. А от страданието не може да се освободите. Аз разбирам страданието: безпокои ви една мисъл, безпокои ви едно чувство от някъде, не ваше, от някъде. Безпокои ви външната обстановка. Безпокоят ви условията на живота. Всевъзможни безпокойства има. Че тия безпокойства са изменили вашите лица. Сега не сте такива, каквито бяхте и за бъдеще ще се измените и вие няма да се познаете и вашите няма да ви познаят. Външните условия изменят лицата на хората. Виждали ли сте вие един рудокопач, като влезне в рудницата, не може да се познае, почерняло лицето му. Че той трябва да се измие и косата и лицето. Не е лошо в рудницата, той човекът трябва да си изкара прехраната.

Та, дошли сме в материята, трябва да знаем онзи процес на чистенето. Аз

не засягам въпроса да бъдете добри, да бъдете справедливи, понеже всички сте добри, всички сте справедливи. Понеже търсите правдата. Казвате: „Нямате ли правда?“ Вие справедливостта я знаете много добре. Имате специални закони. И който от вас не постъпва справедливо, веднага си отваряте кодекса, казвате: „Не може така!“ Я, като ти каже някой една дума и малко си повиши гласа, говори ти малко строгичко, изведнъж вие ще кажете: „Тъй не се говори. Говорѝ ни малко меко, аз ще те разбера. Пришепни ми, не ми кряскай! Какво ми говориш като някой стражар?“ Хубаво е. Прав си. Кой трябва да дойде да ти каже много мекичко? Няма по-хубаво нещо от да се каже мекичко. Но щом дойде ние да постъпваме, забравяме този закон. Спрямо нас знаем този закон.Как ние страдаме, разбираме много добре. Но как другите страдат? Ние още не можем да оценим страданията на един човек вънка от нас. Гледам един човек, плаче, текат му сълзите. Аз изведнъж казвам: „Няма нищо, нека си поплаче.“ Но, когато аз дойда на същото положение и аз почна да плача, какво казвам? – „Няма ли един да влезне в моето положение?“

Говорим за социалното право, това да стане, онова да стане. То, за бъдеще, ще стане. В даден случай на човек му е счупен крака. Трябва да му се помогне. Ама за бъдеще ще дойде това, онова, някакви идеали. Че хората на бойното поле се бият, гонят някакви идеали, свобода търсят. Едните и другите стрелят. Здравите оставят болните, напред да минат. С хиляди години хората побеждават и кого са победили? От хиляди години хората все се освобождават и какво са освободили? Земята си е все земя. Растенията си растат, животните живеят все по животински и човекът си живее по същия начин. Има едно нещо, което човек търси.

Но казвам, трябва една философия правилна. Ние спорим за неща, които не принадлежат към нашето сегашно разбиране. Не съм аз човека, който ще оправя света. И няма на земята нито един, нито аз съм човекът, който ще оправи света. Може да вярвате вие, аз не вярвам в това. Ако имаше един човек да оправи света, щеше да бъде оправен до сега. Всеки един народ оправя само себе си, своите интереси и то само временно. И после, започва с една култура, а свършва другояче. Тъй поне седят историческите данни. Първите християни започнаха много добре, в едно религиозно отношение – раздаваха имането си. За определено време трая всичко това и после пак започнаха стария живот, всеки за себе си. И вие може така да направите. И сега си живеете, както света живее. Че аз говоря за Христа и си живея горе в стаята. Вие сте долу, страдате. Вие ме считате, че аз съм щастлив човек. Аз имам малко особени разбирания, когато се говори за щастието. И казват: „Той, Учителят, горе в стаята, си уредил работите.“ Аз разсъждавам така: една свиня в една кочина – много оправена е тя, по 4 пъти ѝ дават ядене, а друга свиня няма кочина, в гората е, ходи, рови тук

там. Малко слабичка е и мършава, а другата е тлъста. Казват: „Оправила се тази свиня." Оправила се, но тази мас ще биде в някое гърло. Не се казва така. Аз не се лъжа, че имам хубава къща, хубава стая, че имам килими, кавиори, фотьойл, всичко туй. Аз зная, че тук се крие нещо друго. Аз даже бих предпочел положението на свинята в гората. Много по-износно е.

Даже в науката има някои положения, са много опасни. Ако аз имам известно знание, което не зная как да употребя, има известни постижения в природата, за да се подобри положението, които не може да употребим. За пример, едно взривно вещество има или някой механизъм, опасно е да се употребят. Някой път и самата сила не ме заблуждава, защото и силата, която имам, може да злоупотребя с нея. Не, че силата е нещо лошо. Най-хубавото нещо, което тук може да имаме. Не, че знанието е лошо, по-хубаво от знанието няма, но можем да злоупотребим със знанието. Даже и доброто, което имаме, и с него можем да злоупотребим в света.

Та именно в сегашния живот нас ни трябват хора в света. Представете си, че вие се намирате в едно здание, горе в планината. Стотина души, все учени хора, със своите раници, имате всичко, но само ви трябва една кутия с кибритени клечки, не сте ги взели, забравили сте ги. Всичко друго има, учени хора сте, цитирате Шекспир, Гьоте, Канта, Платон, пък какво е казал Христос, апостол Павел. Казвате, как трябва да се живее. Всичко туй разправяте, но студено е, разтривате ръцете, разправяте за апостол Павел, но ръцете в джоба. Ходите, разхождате се, но мислите: „Да има някой юрган." Няма какво, много знаете, а не може да се върнете назад за кибрит. Иде един човек прост, той не знае колкото вие, но човекът си носи една кибритена кутия и влиза. – „Добър ден, той казва, какво правите?" Вие, всичките учени хора казвате: „Както виждате нямаме кибрит, да се запали огъня." – „Аз имам." И той изважда кибритената кутия. Не, че учението не е на место. Като се запали огъня и учението и то ще пламне. Учението, знанието, което хората имат е огън. Огън трябва да дойде. Този огън аз го наричам, това са добрите чувства. Това е Любовта. Онова, висшето съзнание, което човек има в себе си. Като служи човек на Него, той, в дадения случай чувствува, че всичките други същества трябва да живеят както той живее. Благото, което той има, туй благо иска да го предаде и на другите. Този човек се нуждае, в дадения случай само от една кибритена клечка. Казва: „Дайте ми една клечка!" Ти донасяш и му запалиш огъня. Това е доброто, което може да му направиш.

Това ще пренесете сега. Това е верно по отношение на нашия вътрешен живот. Никаква външна реформация, никакви външни преобразувания не могат да станат в света, докато няма туй, основното нещо в света. То трябва постоянно да функционира в живота. Ако аз съм разумен и силен вътре в

себе си, тогава мога да бъда полезен на себе си и на ближните и на целия свят. Мога да бъда полезен на всички хора. Всички хора се нуждаят от едно и също нещо. Доброто се предава тъй както се предава огъня. Доброто може да мине от едно съзнание в друго. Не се изисква дълъг период. Една добра мисъл в един човек може да мине през умовете на всички хора по лицето на земята. Може да мине, но всичките хора няма да възприемат тази мисъл и няма да я приложат. Там е лошото. В един час светът може да се подобри, но ако тази мисъл се приложи. Пък, ако не се прилага!?

Всеки иска да дойде едно външно същество, да го накарат с някой стражар или учител или със заплашване, да го морализират, трябва да му държат една лекция от един час или два часа да го убеждават. И после казват: „Аз не мисля така. “ И въпросът остава неразрешен. Питам, ако аз ви говоря една лекция върху яденето, туй, което вие знаете, какво ще научите? Като дойдем до опита, ще кажете: „Това е същото нещо, което ние знаем.“ Как ще ви кажа, да ви науча как да ядете. Аз бих държал една лекция, само от три минути. Три минути са достатъчни. Аз ще им кажа тъй: „Аз ще взема хляба, вие гледайте аз какво ще правя и ако туй ви е приятно, правете го и вие. Повече няма какво да ви занимавам. Другите въпроси аз ги оставям, те са от друга категория.“ От какво е направен хляба? Това за мене е безразлично. Той е все направен от нещо. Истинският хляб в природата, той е направен от елементите на живота. А всеки хляб, който няма тия елементи, това е една самоизмама за човека.

Та казва Христос сега, иде авторитетът: „Аз съм живият хляб слезнал от небето.“ Живият хляб съществува само в разумния свят, вътре. Под думата небе разбирам най-разумното. И ако влезнеш в един такъв разумен свят, няма да има нужда, както един просяк да ходиш, да гониш хората, да ти помагат, но ти, като минаваш по улицата, тези хора ще забележат, те са толкова чувствителни и веднага ще помогнат. Ще искат да ти помогнат. Или аз съм тъй чувствителен, погледна на крака си и виждам: той се нуждае от някаква помощ. Веднага ще разтрия крака си, или веднага му помогна, или веднага разбирам състоянието на своята ръка, на устата, на окото или ухото. Така, като дойдем да разбирам своите нужди или нуждите на нашите близки!. Не че аз съм пратен да оправям всички нужди на хората, не да нося страданията на целия свят. За мене не е само да мисля за страданията на хората. Не са страданията толкова страшни, но в страданията има една хубава страна.

Срещна един човек, аз може да ви приведа един пример: Един учен човек среща един беден човек, който носи голям товар и почва да му разправя това-онова. Бедният се изпотил, пъшка, а този му разправя за научни работи, за Христа, за апостол Павла. Разправя му за Европа, как живеят

хората, как се обличат, как на кола си носят товара. Бедният го слуша и пъшка. Ученият върви с него. Стигнат до къщата на бедния, онзи има нужда да го покани в къщата, но който носи товара, не го поканва. Защо? Такъв учен човек, който през цялото време не му помогна да си донесе товара до къщи. И му казва: „Довиждане, ще ме извиниш, че не можах хубаво да ти разбера учението, но голям товар имах на гърба си, който не ми позволяваше добре да слушам, но ще заповядате някога, когато съм без товар, тогава да говорим." Той разбра по-добре. Какво ще ви говоря на вас! Вие сте натоварени с големи мъчнотии, страдания, аз ще ви говоря, говоря, вие дойдете до къщи, ще кажете, като този: „Много хубаво говориш, но не можах да те разбера." Аз разбирам тия хора, голям товар имат на гърба си. Аз не влезнах в положението им. Е, какво трябва да направя сега? Да допуснем, че ти си имаш една каручка и един кон впрегнат на нея. И нищо нямаш в каручката си. Ти можеш да вземеш този товар за малко време, да го туриш на каручката и на този човек да му олекне малко на гърба. Ако той дойде в къщата си и той ще те покани, ще каже: „В този човек има човещина." Така се образуват хубавите връзки. Любовта ще дойде между хората, когато аз желая благото, което аз имам, да имат всички хора. Влизам малко в тяхното състояние и може да им помогна. Не да им помогна за през целия им живот, но една малка услуга, направена за известно време, тя вече образува една хубава връзка. Сега ние сме длъжни да изучаваме тия, малките условия, които съществуват в света. Всеки от нас, все имаме голям товар, големи въпроси за разрешение, големи мъчнотии.

И каквото и да говорим, ние казваме, че светът ще се поправи. Ще се поправи. Тъй е, ще се поправи. Но има един свят, който ние можем да оправим. Нашия свят ние можем да оправим. Трябва едно наше разбиране, което да ни помогне. И в какво седи помощта? Представете си, че някой ви праща до известно място и казва тъй: „В тази гора, дето отиваш, ще те убият." Но представете си, че за тебе е необходимо ти да минеш от единия край на гората до другия. И ти казват: „Непременно ще те убият там!" Ти ще минеш и ще опиташ, че няма да те убият, но додето стигнеш до края, при всяка шумка при всяко помръдване!. Туй, което ще преживееш, докато излезеш на другия край, главата ти ще побелее. И ще кажеш: „Защо толкова се страхувах?" Среща те един учен човек и ти му казваш: „Тук щели да ме убият." Този, ученият човек, ти казва: „Не бой се, ти ще минеш преспокойно през гората. Не се страхувай!" Че този човек ти е казал най-умното, хубавото. Ти изведнъж ще се разпееш и ще минеш, преспокойно, от единия край до другия.

И нас ни казват всички: „Животът е тежък." Докато излезнем на другия край. Ако е един проповедник, ще каже: „Като умреш, в ада ще идеш, като

направиш една малка погрешка, ще те осъдят." Питам, ако за открадването на едно яйце тебе те турят в ада, каква справедливост е това? В какво седи престъплението ти? Тогава, ако така съди проповедникът, казва: „Ако откраднеш едно яйце, 20 години ти ще лежиш в затвора." Питам, кой досега не е откраднал едно яйце? Нима ония яйца, които ние вземаме от кокошките, не са крадени? Кой е питал кокошката: „Може ли да изям едно яйце?" Проповедникът казва: „Едно яйце – в ада ще идеш." Най-първо той ще иде по същия закон. Не се разсъждава така. За едно яйце човек в ада не може да иде. За едно яйце, на човека ще му кажат само тъй: „Ти защо изяде това яйце?" Или ще кажат, както онази майка, една българка опържила 12 яйца по един особен начин – всяко яйце чукнала отделно в тенджерата с вода и после ги поляла с масло. За гости били приготвени те. Но влиза синът ѝ, като намерил този сахан, тази паница вътре, така приготвена, изял всичките яйца. И тя влиза и го вижда и казва: „Майка, майка, изяж едно яйце, две, половината изяж, защо изяде всичките? Няма какво да дам сега на гостите." Той си дига ръцете и казва: „Мамо ще ме простиш!" – „Ще те простя, но какво ще кажа на гостите, като дойдат?" Често ние изяждаме опържените яйца, без да му мислим. Изяж едно яйце, две, три изяж, изяж половината, а половината остави. А ти изядаш всичките яйца и кажеш да ги намерят. Няма да се намерят 12 яйца. За 12 яйца се изискват 12 кокошки да ги снесат. А знаете ли колко време взема да ги снесат? Казваш: „Да ги снесе кокошката." Не се разсъждава така.

Да се направи едно добро дело в света, не е така лесна работа. И снасянето на яйцето, органически разбирам, че не е лесно. Да се направи едно добро, изисква се време. Не се иска само да ви дам пари. То още не е добро. Да ви кажа една сладка дума, това не е добро. А що[м] аз ви направя едно добро, туй добро ще върви с вас, то ще бъде едно благо за вас. При това, туй благо ще има един отглас. Туй благо ще бъде благо вече и заради мене.

Та казвам, старият квас, (от прочетените стихове) от лютивината ние не можем да се избавим. Бъдете кисели, но се пазете от киселината. Не да разхвърляте, но дръжте лютивината в себе си. И дръжте киселината в себе си. И само малко от тях давайте. Огън да ти гори в огнището, но да имаш един дилаф. Сега, туй, което ви казвам, не че не го знаете. Не бутай с ръката си там. Може да ви каже някой, че не знаете. Не. Аз няма да ви кажа така. Ние всички страдаме от знание. Страдаме от много знание фиктивно.

Аз съм привеждал онзи пример, в едно село имало един българин, който се хвалил, в турско време било това, във варненско, че много знаел турски. Той знаел турски фарси! Никой като него не знаел. Идва, един ден, един

турски чиновник, в [от] рода на вашите началници и го викат него да се разговаря с турчина. След като му говорил началникът на турски нещо, той излиза навънка, питат го: „Какво говори? “ Той знаел „ефенди“, „сен бурада“, „отур.“, само това знаел той. Той разбрал, турчинът и казал: „Пекислан чорбаджи!“ Питат го: „Какво ти каза?“ – „Човекът му се преяли риби.“ Пък то, работата била съвсем другояче. Най-после, турчинът влиза в противоречие, че го наругал, скарал му се. А те слушали това. Той казва на българина: „Ти не разбираш езика, аз ти говоря едно, а ти разбираш друго!“ И питат го: „Какво ти говори?“ – „Казва, че много добре го разбрах, наддумах го.“ Всякога, когато ние направим една погрешка в живота си, ние търсим един начин, за да извиним своята погрешка. Но няма какво да се извинява погрешката. Не да я осъждаме. Всяка една погрешка е погрешка, понеже не е турена на место. Всяка една наша постъпка е лоша, понеже не е турена на местото си. Ако на един човек, когото ти лекуваш от треска, и му дадеш люти пиперки, те са на место, той ще оздравее. Но на онзи човек, който няма треска, и му дадеш люти пиперки, те не са на место. То е в неразбирането, ти си дал люти пиперки на един здрав човек, който не се нуждае от тях. Дай ги на трескав, там са на место! Сега, какво да ви кажа на вас? Лютите пиперки да ги дадете на трескавите хора. А на здравите, на добрите – най-сладкото, най-хубавите, сладки плодове, никакво люто и никакво кисело! Това е то.

И казвам, за нашето органическо развитие, вие ще кажете, понеже имате разни стремежи, разни неща трябват на вас. По някой път, някои казват: „Да имаме пари!“ Аз съм съгласен да имаме пари. Защо? Защото някои работи, ако бяхме богати всички, всеки да разполага с 10-тина милиона, тук на Изгрева щеше да има здания направени! Не е работата там. Човек може да се обиди някой път, за нищо и никакво, за една обикновена дума. Една сестра ми разправяше, тя пее, никога не е пяла и след като е пяла някой си ѝ казва: „Много си проста.“ Нищо, какво има от това? Проста, проста. „Но, казва тя, така ме жегна туй, простото, че не мога да се свъртя никъде. Как да ми каже това – много си проста в туй пеене, не се пее така.“ Та всичкото седи в неразбирането на думите, които употребяваме. Трябва да знаете, думите са динамическа сила в света. Не си играйте с думите. Ужасна сила има в думите. И Христос казва тъй за всяка една дума, която я казвате, празна дума, ще дадете отговор за нея. Всяка една дума казана, или като мисъл, като идея, като сила, тя упражнява своето влияние в света. За себе си бъдете внимателни с вашите мисли. Когато образувате известно чувство, те са известни динамически сили, които могат да работят или за вашето добро или за вашето страдание.

Та казвам, три неща има, които са необходими. Да знаеш къде да туриш една буква „Л“, да знаеш къде да туриш един слог „Об“, да знаеш къде да

туриш една дума „благость“ Тъй както аз съм написал думата, ако така я пишете, няма никаква връзка. Вие имате идеята, но тази идея не може да се приложи. Тъй както е написана думата, ако човек пише тъй, тя не може да се приложи. Как ще напишете една дума, която може да се приложи? Тази дума е наклонена на къде? – На ляво. Аз съм вложил повече чувство, мисъл не съм вложил. – „Ама ние трябва да се обичаме.“ Това са празни работи. Чувствуването е то. „Ама, ние трябва да имаме отлична обхода.“ Чувствуване е това. Мисълта трябва да влезне. Чистата мисъл аз наричам всяка една мисъл, която има сладчина в себе си, а лютивината и киселината ти е малък един елемент, тя е силната дума в света, която [твори]. Сега хората се нуждаят, нямат сладките думи. Светът е пълен само с люти и кисели думи. Ти, като отвориш вестниците или някой философски трактат, аз в книгите, които съм чел, много малко думи ще намериш, които да произведат цял един преврат в душата ти. Думата може да се напише тъй: „Благость“ (в дясно наклонена). Тази дума и тя няма приложение. Този човек, който бързо пише, така и той не може да приложи. Той е неуравновесен. Той е започнал без да мисли – „бл“, после е слезнал надолу. Този ред отива надолу. Няма приложение. Тогава слушайте, аз как бих написал тази дума. Искам да бъда благ. Хубаво. Имам един беден познат човек, пиша му писмо. С едната ръка бръкна в джеба си. Искам да напиша „благость“ и виждам каква нужда има този човек. Най-първо има нужда от хляб. Изваждам парите за хляба – б, после казвам, той има нужда от дрехи, пак бръкна в джоба си – л. При всяка една буква, аз бъркам в джоба си и виждам имам ли туй, да го направя. Като пиша, пиша, едната ръка пише, а другата вече извършва нещата. Тогава аз едновременно, като мисля и като чувствувам нещата и със своята воля действувам. Аз трябва да мога да ги приложа. Такъв човек е силен. То не се изисква кой знае какво.

Та казвам, всички вие в това отношение сте силни. Има неща, които може да ги приложите в света. И ако по този начин живеете, аз съм правил опити и всякога почти правя, когато спазвам този закон, нещата стават точно на време. Сега не искам да ви изнеса един закон, който може да ви тури в крива насока. Но когато човек е верен на онова, което е установено в природата, когато искаш да направиш нещо, тъй, по Бога, аз вземам думата Бог в най-чистата ѝ смисъл, туй което е най-възвишено, туй което, ако хората го приемеха, тук, между хората ще изчезнат всичките страдания в света. Зло няма да има. Ако хората разберяха думата Бог, ако Го кажеха, затворите и букаите ще се махнат, всичките лоши неща ще изчезнат. Тогава ще вярвам, че хората са разбрали, какво е Бог. А сега, води те тебе един стражар, казва: „Ти вярваш ли в Бога?“ – „Вярвам.“ – „Аз, като те туря в затвора, Той ще те избави от там.“ Това не е разбиране. Един стражар вярва в Бога, съдията, който ме съди, и той вярва в Бога, и

свещеникът, той ще ме изповяда тук, на земята, да ме приемат в онзи свят. Няма нужда за изповед, като ида на небето, да ме приемат. Едно нещо аз чувствувам, че няма хора, които вярват в Бога. Ако тия хора вярваха в Бога, нямаше да ме турят на кръста, да ме бесят. Тук няма никакъв закон, никаква вяра, нищо това! Закон има, ако ме снемете от кръста, ако няма страдания. Ако го снемат човека от кръста, от страданията, човещина е това. Щом аз умирам, аз зная, че няма закон. Може да се проповядва, на книга е писано, но днес закон, както го разбират хората, няма. То няма да го кажа, че е фалш.

Та всичките хора служат само на своите лични интереси. Котката хване мишката и тя казва: „Какво да ти кажа, много те обичам!" Някой път милва я, легне на гърба си, обикаля я и мишката мисли че нищо. После котката подигне си рамената и казва: „Аз ще те пратя на гости." Лъже я, казва: „Аз ще те целуна." Хване я, стисне я, кръц-кръц-кръц. И много дипломатка е тя. След като я изяде, нито косъм не остава. Да не я хванат в престъплението. Че кой как дойде, нищо няма да види. „Питам: Къде е мишката?" – „Беше тук, отиде някъде." Сега аз говоря, това не се отнася до вас, но в природата съществува един лъжлив процес вътре. Лъже някой път човек и крие нещо. Защо? И големите хора лъжат и малките лъжат. Когато малкото дете лъже, бащата казва: Не! Но и той, като се намери на тясно, в трудно положение, и той лъже, както малкото дете. И питам сега, ако детето изяло една круша, бащата трябва ли да го пита: „Изяде ли крушата?" Ние имаме само един пример в Писанието, Бог, Който дал заповед на Адама, казва му: „От тия плодове няма да ядеш!" И след като беше яла Ева, Той ходи из рая и казва: „Адаме, къде си синко?" Няма нищо. Сега тъй поставено и като го намери, не му казва: „Ти да не си ял?" Нищо не му казва, а казва: „Защо не излезнеш? Къде си ходил? Къде се криеш?" – „Е, срам ме е, гол съм." – „Кой ти каза, че си гол?" – „Не зная, станала е една промяна." И тогава го пита: „Да не би и ти да си ял от плода на забраненото дърво?" И тогава Адам лъже: „Аз бих искал да изпълня Твоя закон, но ако не беше тази другарка, която ми даде. Тя, Ева ме изкушаваше." Хвърли Адам вината върху жената. А Ева излъга, казва: „Аз не исках, но змията там."

Аз сега само цитирам един факт. Каква слабост има у нас. Ние, по някой път, не сме готови да кажем малката истина. Не казваме: Това нещо го направих аз! По някой път българинът казва: „Ще ме бесите ли какво, направих го това!" Някой път е необходимо човек да каже истината, а някой път мълчи, не казвай! Аз, ако съм и ме питат: изяде ли една круша, ще кажа: „Познайте!" Забележете едно: Грях е само това, в което човек изгубва нещо от своята тежест. Изгубва нещо от своя ум, от своето сърдце. Когато изгубва нещо, то е грях сега. Туй, което в нас руши, то е грях. Но

когато аз изям нещо, круша, и ми даде тя нещо. И придобия нещо, това не е грях. Адам изяде този плод и олекна. Това е грях. Значи, щом оголееш, това е грях. Тогава щом се разболееш, нали олекнеш, то е грях. И след това, щом дойде животът, доброто, пак придобиваш тежестта. И всеки казва: „Много съм олекнал." Та човек не трябва да олеква. Та доброто е туй, което всякога придава на ума ни, на сърдцето ни.

Сега, основното, кое остана? Но мисля прекалихме. Нали? Малко трябва да се говори. Аз в една беседа казвах, че обикновеният човек говори по цял час, талантливият – по 15 минути, а гениалният – по 5 минути. Та и аз ви говорих, като един обикновен човек. Цял час говорих, но показва, че и вие сте обикновени, че ме търпяхте толкова време да ви говоря. Пък, ако дойде 5 минути да ви говоря, трябваше право на въпроса да ви кажа, има три начина за писане на една дума. Ако я напишеш на ляво наклонена, на дясно няма да стане, няма да се реализира. То, като пишеш, и едната ръка в джоба, да прилагаш. Туй, което искаш, направиш го. „Ама мога ли да го направя?" Туй е приложението. За туй приложение вие всички имате начини. Пак ще се спрем върху приложението. То е процес, то е както в музиката. Човек трябва постоянно да пее, докато в човека се развие гласът, че да може човек тъй да пее, че да е доволен от пението си.

Божията Любов носи пълния живот! (Три пъти)

Сега, за следующия път лекцията ще бъде от 5 до 6 часа, а от там упражненията да бъдат.7 и 20 часа сутринта

2-ра лекция на Общия Окултен клас
4 септемврий 1933г.София, Изгрев

1933_10_08 Непрекъснатите постижения

неделна беседа

НЕПРЕРИВНИТЕ ПОСТИЖЕНИЯ

8 октомври 1933 г.

Отлично време. Слънце грее, светло.

10 ч преди обяд, София – Изгрев.

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета само една част от 15-а глава на Първото послание към Коринтяните, от 35-и стих до края.

„Ще се развеселя“

Има две неща, които занимават практическия човек, или човека на съвременната култура, човека на XX век. Първото, което го занимава, то са постиженията. Всеки един човек иска да има известни постижения. Вторият въпрос е произходството на човека. Има един вътрешен подтик. Във всички същества, малки и големи, съществува един подтик. Това се нарича един Божествен подтик. Не че е нещо разбрано, то е нещо неразбрано, но туй, което за нас е неразбрано, то осмисля всичко. Ти се стремиш да постигнеш нещо, без да знаеш защо. Но след като постигнеш нещо, разбираш защо си го постигнал. Знанието е потребно заради нас. Малко знание ни трябва, не много. Многото осакатява, малкото се благославя. Може да ти турят цял един турски гювеч с ядене на масата, но щастието не зависи от големия гювеч. От малкото. Може да ти турят цяла една тепсия с баклава или баница – пак същото. Не седи в многото, [а] в малкото, сладкото, което можеш да възприемеш. И другото е подобно, защото малкото носи качествата на голямото.

В обяснение на тия работи има една опасност: че като се обясняват нещата, хората не мислят и не искат да работят и стават фаталисти. Аз наричам фаталист всеки, който чака нещата да му капнат. Турците имат една поговорка, казват: „Ако е късмет, на крака да ми дойде.“ Прав е човекът. Ако е късмет, то е така, ще дойде късметът. Късметът иде. И те са прави в едно отношение: че туй, което ми е късмет, ще ми дойде на краката и оттатък ще мине. Та въздухът не иде ли при краката ми? Щом отворя вратата си, иде, той сам влиза, не го каня с девет бъклици. Светлината, и тя иде вътре. Тъй щото, турците са взели, във физическия свят малко се изменя този закон. При другото ние трябва да поставим малко труда. Ако не разбираме работите, ние се трудим, а когато разбираме, то е работа в

живота, тогава работим.

Сега, постижението. Всеки един човек не трябва да убива постиженията в себе си. Той трябва да го държи високо, като една прицелна точка. Постижението, то е един висок връх. Това е като стимул. Този стимул защо трябва да го държи? Този Божествен подтик не го угасвайте. От него зависи вашето щастие. Той като угасне, всичко изчезва и се обезсмисля. Може би ти някой път искаш да угасиш своя подтик. С туй угасваш живота. И тогаз ще дойде страданието на вас. Туй има отношение в сегашния живот, не до бъдещия.

Някои искат да знаят какъв ще бъде бъдещият живот. Бъдещият живот ще бъде точно такъв, какъвто е сегашният живот. И сегашният живот е точно такъв, какъвто е бил миналият. В миналото какъвто е бил човек. Защото има два произхода в света. Човек има две естества. Ако вие искате да знаете какъв е произходът на естествения човек, има едно обяснение. Ако искаш да знаеш какъв е духовният произход на човека, има съвсем друго обяснение. Естественият човек се отличава с една крайна слабост. В него има устойчивост временна. Най-силният човек, най-богатият, след години пропада, изчезва силата и богатството му. Даже и най-големите планини, които са потъвали и изчезвали, и сега не може да се каже кои са причините. И съвременната наука не може да обясни кои са причините за потъването на някой континент и кои са причините за отклонението на земната ос на 23 градуса. Всъщност всичко туй е обяснено по един механически начин. Има теория за това, но остава един промеждутък. Има нещо недообяснено.

Вие казвате: „Какво отношение има земната орбита?“ Има отношение към нашия гръбначен стълб. И той е отклонен от своята посока на 23 градуса. От центъра на нашия гръбнак е отклонен на 23 градуса от земния диаметър. И всичкото наше нещастие иде оттам. Ще кажете: „Откъде накъде земната ос да има отношение към гръбначния стълб?“ Ще кажа: гръбначният стълб се е приспособил към земната ос. А когато земната ос се изправи, и гръбначният стълб, и той ще се изправи. И ще се приспособи към [нейните] условия. При добрите условия ние ставаме добри и при лошите условия ние ставаме лоши. Това е относително. Туй твърдение не е абсолютно. Но при лошите условия. (Една греда в салона се наклони и един брат я изнесе навън.) Туй показва, че светът има нещо, което е подвижно, не е устойчиво. Тези неща показват механическия свят, който един ден ще премине и ще остане само този стълб. (До гредата има един мраморен стълб.) Той е важният, той е стабилното. Туй показва, че в нашия свят има неща, които са такива греди. Те са временни, ще преминат.

Но да се повърнем към основното, което е необходимо за сегашния живот. Всеки един човек трябва да има постижения. Беден или богат, учен или невежа, всеки човек трябва да има известни постижения. И ако кажем, че нищо няма да постигнеш, това не е вярно. То е относително така. Но всеки човек, в каквото и да е отношение, има известни малки постижения, които за природата важат. Понеже всичките форми, които тя е създала, те си имат предназначение за самата нея. Не каквото ние мислим. Предназначението на човека не е фатално, но това, което извършва човек, то остава негово постижение. В туй отношение природата е крайно справедлива. Аз употребявам „природата“ не като учените хора, давам малко по-друго значение. Крайно справедлива е тя! Всяка придобивка на човека тя спазва за самия него, понеже е приятно той да си има нещо придобито, върху което той да живее. Трябва да имате цел. Тя иска всички да бъдат щастливи. Вие ще кажете: „Защо хората да са нещастни?“ Това е едно вметнато предложение. Ти мислиш, че си нещастен.

То е само ти така мислиш, че си нещастен, а всъщност не си. Дойде един ваш приятел и каже: осъдили ви на 20 години затвор. Веднага ти се схумиш. Дойде друг и каже: не тебе, другите осъдили.

Та, често в света ние страдаме от известни пред[по]ложения. Сиромахът страда, понеже мисли, че е сиромах. Ако той знаеше ония, скритите богатства, които има в себе си, щеше да си накриви шапката, както жените сега си накривяват шапките. Едно време мъжете си накривяваха шапките, сега гледам – жените. Казвам: „Браво!“ На някои им се вижда чудно, как тъй тази жена ходи с накривена шапка. Тя иска да каже: „Не му се грижа!“ Турчинът казва: „Какво му мислиш? На хилядата половината е петстотин.“ Сега, това, пак вметнато. Ще кажеш: „Какво отношение имат жените?“ Жената като форма. Аз не засягам жените. Думата „жена“, то е псевдоним. Някой си граф ходи с псевдонима на жена. А същината на жената е, когато тя минава за дева. И тогава казват: „Той подивял!“ Аз бих желал всичките жени да подивяват. Див станал той. А деви в санскритски език, това са служебните духове, които имат известна интелигентност и помагат на човечеството. Те са от среден род. Не вземат участие ни към жените, ни към мъжете, спомагат еднакво. За тях мъже и жени са еднакви, не гледат, че един е жена, а друг – мъж. Тогава вие ще кажете: откъде именно е изпъкнало туй различие между мъжа и жената? Много естествено. Откъде изпъква различието между майката и детето? Откъде изпъква различието между слабия и силния? От самия него. Фактът е, че детето, което е слабо, в дадения случай е слабо и силният е силен.

В природата съществува една постоянна промяна. Физически слабите

неща винаги си остават слаби, но органически слабите неща не остават едни и същи, а стават силни. А психически съвсем другояче седи въпросът. Има три положения: едно физическо, едно органическо положение и едно психическо. Та, когато се разглежда животът от тези три положения, може три различни заключения да извадим. И който не разбира тия различия, той всякога ще попадне в едно погрешно схващане. Запример: съвременното гадание, врачуване и пророкуване, те са различни. Гаданието е едно предположение. Гадаят и животните. Едно куче, и то гадае. Като те види, то гадае какви са твоите намерения. И при всяко твое движение те държат предвид: как се движиш, какво [положение] ще вземе ръката ти, какво положение ще вземе тялото ти. Вече това животно взeме известна стратегия спрямо тебе. Те имат известна опитност. Врачуването една степен е по-високо, по-научно. А да пророкуваш значи да разбираш законите. То не е нещо произволно.

Та, казвам: Някой път, за да се познае човешкият характер, от него трябва да отмахнеш три обвивки. Онзи, който не разбира, три обвивки трябва да се премахнат, за да дойдеш до същността на човека, т.е. трябва да отстраниш всичките ония физически влияния, от които той се влияе. После ще отстраниш чувствените неща. И от тях да не е заинтересован човек. После, от един човек трябва да отделиш онова, което той физически иска да постигне; чувстването, което иска да постигне – и това да отстраниш. Той трябва да бъде независим от това, което иска да постигне. Само тогаз той може да бъде гадател. Човек, който иска да бъде щастлив, сам от себе си трябва да отстрани тези неща, не съвършено, но той да бъде независим от тях до известна степен. И той сам може да бъде гадател. В човека има едно вътрешно огледало, в което той сам може да види каква е съдбата му. Та Христос сам си виждаше съдбата. И Той си знаеше какво има да стане с Него. И казва: „Затова дойдох в света!“

Страданията са само един вътрешен изпит за знанието на човека, човек да се познае колко е силен. И страданията пропорционално се увеличават съобразно нашата интелигентност. По-интелигентните хора страдат повече, по-неинтелигентните страдат по-малко. Страданието зависи от чувствителността, от вътрешното възприятие. Някой път някое животно страда, но неговите страдания не са психически, морални. А физически лесно заздравява раната [...] На човека с години остават, в него има работи и той преживява страданията си.

Сега да се върнем към предмета, към постиженията, които човек иска в света. Най-първо, вярвайте, че вие може да постигнете нещо. Дали си ти млад или стар, без разлика е това. Защото твоите постижения в младостта ще имат един резултат, а постиженията в старостта ще имат друг резултат.

Тогава, ако в младостта си ти не можеш да постигнеш някои работи, радвай се, ще ги постигнеш в твоята старост. А пък ако в младостта ги постигнеш, пак се радвай. Без разлика е това. Най-първо нещата трябва да се поставят на място. Някой казва: „По-добре страданията в младини." А в старини, те подразбират, [че] в старини човек ще бъде по-слаб. Не, без разлика е! Не че в младини трябва да бъдеш по-щастлив, а в старини по-нещастен.

Тия нещастия ние ги създаваме индивидуално и обществено. Майката най-първо ще създаде всичките нещастия на своите деца – синове и дъщери. Зависи като зачене, какво е било нейното състояние. И после и дъщерята, и синът не могат да се освободят от тия внушения. Винаги той ще има тия мрачни мисли. Даже когато са най-щастливи, тя казва: „Има нещо." А майката може да внесе в ума на сина и на дъщерята една отлична мисъл, че и при най-големите нещастия да каже: „Ще се оправи тази работа!" И оправя се. Защото постижението действува. Ако не се оправят нашите работи, някой път ние мислим: „Няма да се оправят!" И действително не се оправят, когато не постъпваме съобразно с пътищата, които природата гради. Тя ги гради по един много разумен начин. Ако ние сме чувствителни, внимателни към нейните внушения, ще имаме и нейното упътване.

Аз по някой път се учудвам на българските овчари. Има някои, които са запознати с метеорологията, че знаят с месеци напред какво ще бъде времето. И много пъти техните данни се различават от данните на метеорологията. Барометърът показва, че ще се оправи времето, а овчарят казва: „Ще се развали." И каквото каже овчарят, става. А пък каквото каже барометърът, не става. Аз съм ги питал откъде знаят това. Те казват тъй: „Роден съм аз с това." Той го наследил от дядо и прадядо. И прави са те. Наполовина ми казват истината. Унаследено е, но има нещо, което те не знаят. Защото щом го каже, той ще изгуби знанието си. Пък и аз не отивам по-надалеч. Не искам той да си изгуби знанието, човекът. Аз зная причините, няма какво. Причините зная защо той познава времето.

Когато някой човек се качи на някой висок връх и вижда хоризонта, аз зная защо го вижда. Защото е горе на планината. Ако не вижда, пак зная причините – защото е долу в долината. За мене тази работа е ясна. И казвам: Този човек има постижения. Постижение значи да се качиш на най-високия връх. Но не да седиш там. След туй пак да слезнеш в долината, с данните, които си добил. И казвам: И ти ако се качиш, ще бъдеш като него, а ако слезеш, ще бъдеш като втория. И даже у всинца ви има предчувствие. Всичко може да стане в малък или голям размер. Всички имат предчувствие за онова, което има да стане. Даже някои знаят,

предчувствуват 10, 15, 20 години, че работите им ще се оправят, че ще постъпи в училището, виден човек ще стане. А някой път той чувствува, че работите по средата някъде ще се забъркат.

И мене ми разправяше един познат евреин, млад. Той ми разправяше така: „В ума ми се загнездила една идея: да се изповядам. Аз го считам това фатализъм, глупаво." Той беше с такива теософски вярвания. Казва: „Глупаво ми се вижда, но една мисъл не ме напуща. Мисля, в който ден се оженя, работите ми ще тръгнат назад и ще ме убият." – „Тогава не се жени." – „А нещо ме кара да се оженя." И действително този човек се оженил. И стана така както той мислеше. Като се ожени, работите му тръгнаха назад и го убиха. И той ми разправя: „Не знам откъде е това, дали от моите прераждания от миналото е останало нещо." Казвам: „Ще провериш." Този човек предвижда съдбата си. И благодарение, че той предвиждал. И предвиждаше, но сам не вярваше в това, което предвиждаше. И благодарение, че някой път ние не вярваме. Защото ако вярваме във всичко това, което предвиждаме, той, животът, може би щеше да бъде по-тежък. Някой път се явява едно малко колебание. То е пак за добро.

Сега, туй чувство е дадено не за страдание. То е едно чувство, което сега се развива у нас и за бъдеще ще носи нашето благо. То е създадено за хубаво у човека. По някой път това чувство може да ни причини и малко вреда, но за това не трябва да му се сърдим.

Та, казвам: Сега постиженията в света какви трябва да бъдат? Най-първо могат да бъдат от физически характер – по отношение на външните богатства. Могат да бъдат от духовен характер – по отношение на придобивките на нашето тяло, чувствува и нашите способности. А могат да бъдат и от Божествен характер – придобиване на онова знание, от което да знаем съдбините на цялото човечество. С всички хора да сме свързани. Това е хубавото, красивото! Да вземеш участие в живота на цялото човечество, да вземеш участие във всичкия живот. Ти живееш с живота на всички хора. Благото на всички хора е и твое благо. И техните страдания са и твои страдания. И твоето благо е и тяхно благо. Но туй може да стане само като минеш през двете състояния. И сега често, като минаваме през първото състояние, през физическия свят, то е най-трудното постижение. Всички хора не могат да бъдат богати. Няма условия. Колко хора милионери сега може да има в света? Много малко хора може да има, в сравнение с колкото хора има [бедни].

По отношение на вътрешните придобивки, на вътрешното богатство, почти за всички хора може да има условия. Всеки може да подобри

условията на своето тяло, защото има външни условия за това. Че, ти може да измениш своята съдба със своите схващания. Вие не може да видите – как да ви покажа как може да измените вашата съдба? Щом във вашата съдба има нещо, което ви смущава, вие се демагнетизирате и ставате нервен, сприхав, нетърпелив и се изпоядате. Навсякъде каквото хванете, чупите, хвърляте. Нетърпелив сте. При такъв един характер, даже и способен да е човек, и хората казват: „Има бамбашка характер!" В краен случай могат хората да ви търпят.

Но може да измените вашата черта, може да измените характера си. Като почнете да дишате, вие ще внесете повече въздух и ще добиете повече търпение. И хората ще ви обикнат. Какво ви коства да дишате три пъти на ден, да възстановите вашето нормално дишане? Какво ви коства да вложите туй богатство у себе си? И тогава хората ще ви обикнат повече. Тогава ще имате във вас и повече излишна енергия, която да предавате. Защото хората обичат повече един човек, който има повече енергия и може да предава повече от себе си, отколкото онзи, който взема. В дишането, както това се изнесе в западната култура, в Америка, в Англия, Германия, се родиха ред школи за дишането и се яви цяла една галиматия такава и много хора подлудяха от това дишане. В Латвия сега наскоро някой се занимавал с дишането. Но той целия ден се занимавал с дишането и набрал толкова много енергия, че разстроил цялата си нервна система и ме пита какво да прави. Казвам: Ще намалиш работата си. Много си работил. Ти си се пресилил с дишането. Нищо повече! Ти ще започнеш 5, 10, 15, 20 минути най-много. А пък [с] 4, 5 часа дишане ти ще пресилиш дробовете си. Малко се изисква от дишането. И после, умът ти да е концентриран в една чиста, възвишена мисъл. Работите ти ще се оправят, защото щом ти се хармонизираш, в света има една хармонична среда, ти ще се привлечеш към нея и условията ти ще се подобрят.

И когато отидете при някой гадател, някой път е чудно, че тези гадатели знаят какви промени стават в живота. Той може да ви предскаже това. Но тези промени стават. Кога? Гадателят казва, че стават промени. Гадателят казва: „На 35 години твоят живот ще се промени." Но той главното пропуща. На 35 години този човек, на когото положението му ще се подобри, той ще се ожени за една жена, която ще му въздейства хубаво и у него ще се урегулира дишането. Или в 35 години той ще влезе в един университет, ще срещне един професор, който ще го обикне, и ще се повдигне неговата мисъл. На 35 години ще се срещнеш с едно живо същество, към което ти ще се присъединиш, и всичките ти работи ще тръгнат. Ще се образува най-хубавото – една хармония. С други думи, ще се срещнеш с един човек, който ще ти подейства по-благоприятно. Значи това не са механически работи. Ти казваш: „На 35 години ще стане

нещо!“ Не вземаш в съображение, че ще дойдат живи същества, които ще работят за твоето постижение, за твоето преуспяване. Ще дойде едно същество, което ще подкрепи твоя проект в света – хубавото, красивото!

Всичките постижения, които ние имаме в света, каквито и да са те, все трябва известни хора да се концентрират, да се координират, да ви съдействуват в този път. Бил поет, или философ, или музикант, или каквато и да е работа, все трябва да имаш едно вътрешно чувство, едно вътрешно подбуждение от някое живо същество, което да те тласне в тази посока.

Затова старайте се най-първо да имате най-малко един добър приятел. И да ви кажа как да си избирате вашите добри приятели. В старо време, тази формула, която аз ще ви кажа, 20 години трябваше да седите в школата в Египет или във Вавилон, за да ви я кажат. Като срещнете един ваш приятел, най-първо ще го обикнете. И туй го знайте. В този ваш приятел ще намериш една добра черта, която да е постоянна, винаги да я държиш в ума си. Понеже тази черта ще постави една основа между него и вас. Най-първо – Любовта, след туй, щом намерите тази основна черта в характера, след туй ще се постараете в едно успокоително състояние да погледнете дали с този ваш приятел ще може да работите или не. Щом вашият ум е тих и спокоен и сърцето ви е тихо и спокойно, да знаете, че колкото времето минава, и условията ще се подобряват и ще ви съдействуват за добро. И невидимият свят ще ви помага и всичко ще тръгне по мед и масло механически, но вие двамата ще бъдете в сила да преодолеете на всички мъчнотии! На това се дължи бракът! Затова се женят мъжете. Онова, което кара мъжа да се жени за една жена, не е да образува дом, но той иска да постигне нещо. Мъжът търси една жена, за да постигне нещо. И жената търси мъжа, за да постигне нещо. И то е право. Подигането на човешката душа, подигането на ума на човека и ума на жената, подигането на сърцето на жената и сърцето на мъжа, подигането волята на мъжа и волята на жената, това е смисълът засега в сегашния ни живот. Ако моят ум не се повдига, не се възвишава, не се облагородява и ако моето сърце не се повдига и облагородява, тогава животът няма израз в себе си и [не] може да намери туй хубавото, красивото.

И при това, трябва да седи в ума ви онзи основният закон, че всичко в природата е разумно! Туй не трябва да го разгласявате в света, вие даже не трябва да се спорите по това с хората. Могат някои хора да кажат, че животът има смисъл или няма смисъл – туй да не ви засяга. Всичките възгледи, които природата има, те са прави, но те са относителни. Но във вашето съзнание трябва да седи онази мощната мисъл, че всичко в природата е разумно. А щом сте в съгласие с тази разумност, нещата по

кой да е начин ще се оправят. Щом изгубиш тази връзка, тогава работите вземат обратен път и ще се случва обратният процес – ред нещастия, нещастия. И тия нещастия, и те си имат своя край. И в края на краищата пак дохожда разумното. Разумното е пак, което ще оправи нещастията в живота.

Сега аз искам да ви представя нещата не фатално, но онази разумност, която съществува в света и която не е фаталистична. Тази разумност е тъй: когато аз седна, трябва да бъда тъй разумен, та никога да не преядам. Преяждането е една много лоша черта. Може би на твоето чувство да е приятно, но ти трябва да знаеш, че имаш един отличен слуга – стомахът, и не трябва да го товариш с много излишна работа. Ти казваш: „Стомах е, да мели!“ Трябва да му даваш почивка. Този приятел, стомахът, е като един упорит кон и казва: „При тези условия няма да работя!“ Ти му дадеш храна, той я изхвърли навън. „Не работя“ – казва. И пак не взема. Ти седиш, викаш един лекар, друг лекар, инжектират го, насилят го, но той не работи.

Мене ми разправяше един господин как той се справил със своя стомах: „След като ме лекуваха всичките лекари и ми казаха: „Твоята работа е почти свършена. Тъй, ти отиваш за онзи свят!“ и си турих ръчицата на моя стомах и казах му: „Направих една погрешка; за в бъдеще много малко ще ям. Ти да не ме измъчваш тъй вече. Така имам всичкото добро желание!“ На стомаха си говори. Изповядал се той на стомаха. Ще кажете вие: действително, то е малко глупаво да се молиш на стомаха си. Но поправи се полека-лека, отива на добро. Взимах малко храна и хубава храна. И поправи се моят стомах! И оттам насетне – казва – аз разбрах онова, разумното. Разбрах, че този стомах бил много разумен! Аз четох много научни книги, но разбрах, че стомахът е цял химик. Знае как се смила храната! Тия клетки в стомаха не били тъй глупави, както аз си мислех. Разбра[х], че те са много учени.“ Ние мислим, че всичко това върви по един механически начин. Ония същества, които направляват тия органически процеси, казват тъй: „Ти не трябва да злоупотребяваш с тях.“

Сега да се повърнем към онзи основния въпрос. Не се самоопределяйте в света, че сте духовни, или религиозни, или учени. Съблечете се от всички тия имена: поети, философи, музиканти. Оставете само едно име – че ти си човек в света. Нищо повече! Едно разумно същество, което трябва да живее съобразно с природата. Всички други работи, това са гарнитури. Например пишеш стихове. Това е гарнитура. Че си музикант, знаеш само да надуваш тръбата или да натискаш клавишите на пианото с една или друга ръка. Малко смешно е това. Тия неща са потребни, но казвам: това са неща второстепенни в света. Те ще дойдат. Ако ти, човекът, постигнеш

онова, същественото, ти ще свириш тъй, както никой няма да свири. И ако ти си онзи човек, ти ще напишеш такава поезия, че ако четеш при някой мъртъв, той ще стане от леглото, дето лежи, и ще възкръсне. Ти като четеш Библията така! Сега се прави възражение: „Къде са ония хора, които са писали?" И да четеш така, както този, който е писал, не можеш да четеш. Можеш да четеш така, както тук е казано. (Учителят чете от Писанието, но тъй монотонно, без израз.) Но какъв смисъл може да има това?

Важното е семето. Значи, апостол Павел иска разумното, по естествения път. „Семето", в него седят всичките основни неща. А човекът, който носи не съзнанието, защото съзнанието още не е човекът, това е външната обвивка в нас. Самосъзнанието произвежда най-големите нещастия. Има философи, които твърдят: да се освободим от своето самосъзнание. Казва: „Ти трябва да умреш!" Че, как ще умреш? Някой иска да се самоубие. Тази работа не става със самоубийство. Да умреш, значи пак да оживееш. Това как ще го направиш, за да възкръснеш? Да се яви туй новото съзнание, туй, което наричаме възкресение. Онзи живот, който изключва всичките страдания и всичките мъчения в света. Защото нашето самосъзнание седи в онази идея, която приготовлява. Нали ние търсим своето бъдеще? Когато ние сме щастливи, и светът е щастлив. И когато ние сме нещастни, и светът е нещастен. Туй е неизбежен закон. Ти гледаш само Божественото, а другите ти са неприятни. А ти [си] господар на туй състояние. Когато дойде болестта, на нас целият свят ни се вижда неприятен. Ти да бъдеш обект. Казва[м на] някой човек: „Ти трябва да бъдеш обективен. Да бъдеш извън болестта. Тази болест да бъде без да те засяга."

Трябва да бъдете като Самсон. Казва им: „Ако ме вържете с едно въже." И те мислели, че той е слаб. Но той се по[за]смял само, поразтворил си само ръцете, като го завързали, и въжетата се скъсали като прегорели. Правили са различни опити с него. И после го предала неговата възлюбена, жена му. Тя почнала да му плаче, казва: „Кажи ми къде е твоята сила? Къде е твоята тайна?" И той казал: „Не си ли отгадала?" И най-после казал, че всичката му сила седяла в космите му. В дългите му косми. И казал: „Ако ми се отрежат космите, аз ще загубя всичката си сила." И тя издава това.

Жените са по-умни, затова не си режат космите. Апостол Павел казва мъжете да си режат космите. Защо Павел казва това? Апостол Павел да ме извини за това. Право е казал той, но защо той е прав? Понеже мъжът е станал по-силен отколкото трябва и трябва да си поотреже космите, да поотслабне малко. А сега гледам, някои жени, почнали са да си режат космите, станали са жени силни. Която жена е станала силна, да си реже космите. То не е много научно доказателство, но всеки може да опита. При дългата коса винаги човек има добро разположение на духа. Ако е дълга

косата, жената като си гледа дългата коса, ѝ е приятно. След като си отрежеш косата, ставаш по-активен, но ставаш и малко по-сприхав. И при това космите са цял един трансформатор. Всяка една нишка е пълна с електричество вътре. Цялата коса, това са проводници на електричеството, което е вътре в мозъка. Че излишното електричество трябва да мине през космите или да са предаде в атмосферата навънка. Космите са един трансформатор: предаване и приемане на електричество. Трансформатор са за енергията, която се предава отвън. И когато туй електричество не върви правилно, тогава се осакатява нервната система. И човек става неврастеник.

И тогава онзи, който е неврастеник, едно правило мога да ви дам, може да се ползувате от него. Който е много неврастеник и е много нервен, да си кваси космите по три пъти на ден. Защото водата е добър проводник на електричеството. Той е събрал повече енергия отколкото трябва. Не че изведнъж неврастенията ще изчезне от него. Но неврастенията се дължи на едно подпушване на човешките чувствува. И тия чувствува се превръщат на една динамическа сила, които се изразяват в ума и излизат навън – чрез космите се проявяват. И чрез водата можем да си помагаме. Водата можем да употребим като едно средство. Но палиативно да си помогнем.

А сега за постижението. Тия работи са необходими. Човек не трябва да бъде неврастеник! Той трябва да има едно самообладание. Че се е развила неговата нервна система, че е повече чувствителен, то е един добър признак. А че не влада своята нервна система, то е един недъг. И то е хубаво. Щом си нервен, хубаво е, държиш съзнанието си малко будно. Дойдеш някъде, тук, под лъжичката ти каже нещо: „Кажи нещо де, кажи!“ Ти чакай. Ако няколко души говорят, ти остани най-после да си кажеш думата. Самообладай се известно време.

Аз каквото и да ви кажа, аз го зная, вие пък ще си правите което знаете. Вие ще си кажете: „Кой знай дали е вярно или не!“ Не, аз говоря това за себе си. Само аз ще се ползувам. Всичко, което вие няма да използувате, аз зная един закон – всичко това, което вие не възприемете, не го използувате, аз си го събирам назад. Пак го използувам. Аз ви го давам и което не може да използувате, аз пак седна да работя. Взема го и го обработвам. Божественото никога ние не оставяме да се изгуби.

Та, казвам сега: Най-малкото правило, което ви казах, е да си намерите вашия приятел. И после за самообладанието и водата. Ще си квасите главата с вода, в която да няма абсолютно никакви утайки. Вземи най-хубавата чиста вода, може от горе, от планината, от чистия извор да я вземеш, а не каквато и да е вода или застояла вода от кладенеца. Изворна

вода! Ако искаш да правиш опит. Опитите трябва да стават всякога с най-чистата вода.

Та, казвам: При сегашните условия, тъй както се намираме в света, нас ни трябват само някои основни правила, за да преодолеем някои мъчнотии. Понеже хиляди препятствия има, които ни изваждат из релсите. Най-първо, вестниците пишат: Еди-кой си се самоубил, една къща изгоряла, това станало, онова станало. Снощи аз ставам към среднощ, около 1 часа, слушам викане, крясканe. Една жена вика и мъжът вика, силно крякане се чува на два, на три километра оттук. Това е разбиране. Жената вика и мъжът вика, и двамата викат. Но тя, която викаше, беше млада, според гласа считам на 22–23 години, а другият глас, който викаше – мъж на около 45 години. Той има дебел глас, заповеднически, а тя – на креслив човек. Тя сал току вика майка си: „Олеле майчице, майчице!“ По едно време утихнаха и двамата. Е, какво стана с тях? Четете вестниците какво е станало с тях.

Та, казвам: Ние, в сегашната наша култура имаме толкова препятствия, то е само за гениалните хора. Не са хората гении. Много мъчно е да преодолееш една мъчнотия, която имаш. На всяка една стъпка има сума опасности. Ако не си отваряш очите, някой автомобил или файтон може да те смачкат. Та, ние сме се наплашили. Най-първо, като влезнеш в града, трябва да знаеш коя страна трябва да вземеш. Смирен и кротък да бъдеш там. И отдалеч трябва да предвидиш кой път да вземеш. Да не минеш през една многолюдна улица, а дето няма много движение, дето е най-малкото движение. По-хубаво е да ходиш по безлюдните улици. Там ще бъдеш по-тих, отколкото в шумните улици, защото ще видиш: тук прегазили някого, там се карат някои и като се върнеш, ще бъдеш разстроен. После, нито трамвай ни трябва, нито нищо. Пеш!

При това, има едно смущение вътре в нас. И вътре става нещо, карат се и там. Та не утихват наоколо. И онези, трябва да знаете да ги утешите и тях. Някой път се скара стомахът, някой път се скарат гърдите, някой път главата. Коремоболие имаш, боли те стомахът, после гърдоболие, главоболие. Ако те болят гърдите, страхливи ставате. Казвате: „Тук ме задушава нещо на гърдите.“ И 4–5 души ако му кажат: „Твоята работа е свършена“, той ще умре. Някой наял се, повече енергия отишла на гърдите и ако ти го обичаш този, който е дошъл, ако е син ти, майката като си тури ръцете, да ги простре 2–3 пъти и той ще каже: „Мамо, много леко ми стана на гърдите.“ Кой ще отнеме тази сила? Ще кажете: „Как така с духане може? Някое лекарство трябва.“ Не. Ами майката ще духне 3–4 пъти по лицето. Духнете вашето дете по лицето и ще му мине!

Казвате: „Какво става с духане?“ С духане ще мине, нищо повече. Че нали като се задуши някой човек вкъщи, като го извадят навън, на въздух, веднага той се съживи. Свежият въздух, хубавите мисли, хубавите чувствува ще повлияят на детето. Ти погледни детето и си кажи: „Ще ти премине, синко!“ И то да гледа майката. А сега майката се страхува, уплаши се тя, казва: „Да викаме еди-кой си лекар!“ Без страх! Като се страхуват светските хора, аз си го обяснявам. Но като се страхуват религиозните хора? Аз гледам, духовни, религиозни хора, като се разболеят, тичат при лекарите. Аз не съм против лекарите, но казвам: Малка вяра имат. Мисли, че ще умре. При една болест и 12 лекари да има, пак ще умреш. А когато няма да умреш, и лекар да не дойде, пак ще живееш. Най-големият лекар е вътре във вас! Като заболееш, ще кажеш: „Аз ще живея! Аз имам много работа, която трябва да постигна! Нищо не съм направил, трябва да живея. Като си свърша работата, тогава.“ Тъй ще им кажеш: „Работата си не съм свършил, не ме уволнявайте! Трябва да бъда на служба.“ И от невидимия свят са толкоз снизходителни, че когато един от еврейските царе искали да го уволнят, иде един пророк и му казва: „Приготви се в дома ти, уволняват те.“ И той се обръща към Господа, моли се, моли се и най-после пророкът идва и му казва: „Послуша ти се молитвата. Дават ти се още 15 години.“

Сега, основното, което трябва да остане в ума ви. С обикновените тревоги съюз не правете, с обикновената философия на живота – също, съвет от нея не взимайте. Имайте една самостоятелна философия. Вглъби се в себе си и си кажи, че привилегия е на всички същества в света да живеят! Повелението на всички разумни живи същества е да живеят! Това е една привилегия да живееш ти! А да умреш е нещо изключително. И след като умреш, онези, които се грижат за икономията на живота, ще търсят как да те върнат. Защо трябва да те вземат от Земята? И псалмопевецът казва: „Да не ме вземеш, Господи, на половината на дните! За да постигна и придобия, да разбера закона, да поправя живота си и да живея толкова, колкото трябва.“

Сега, когато аз говоря за постижението на живота, подразбирам следующото. Онази гъсеница трябва да живее дотолкова, докато си образува условия да стане пеперуда. Щом образува условията за пеперуда да стане, тя не трябва да живее нито един ден повече! Ако остане, тя губи. Трябва едно трансформиране! Трябва един начин за промяна на вашите възгледи. Трябва да промените вашите възгледи. Всеки ден трябва да променяте вашите възгледи! С Онзи, Живия Господ, Който живее в човека, с Него трябва да се запознаете. Не какво говорят философите. Всичко е хубаво. То е външната страна. Онова мощното, силното, Онзи, Живият Господ, Който живее във вашата душа, там е силата на човека. Не във

външния символ. Мощното, това е веруюто в живота. Вяра! Без да е спомагателно средство. Силата трябва да седи във въздуха, в светлината, силата трябва да седи в свободата, силата трябва да седи във водата, в хляба, в живота, който е вътре в тебе. Другите неща са второстепенни. Аз разбирам под светлината, с нея свързвам човешката мисъл. Светлината вземам като емблема на човешката мисъл. Дишаш въздуха – това е свързано с живота! А храната аз свързвам със силите, които действуват вътре в природата. Те са неща необходими. Ти си осигурен. И следователно, щом имаш светлината на страната си, щом имаш въздуха на страната си, водата, хляба, ти си осигурен. Другите неща са посторонни. Онзи, Който седи зад храната, зад водата, зад въздуха, зад светлината, това е Разумното. Това е Живият Господ. Той ти казва: Работи, учи, стреми се и никога не се обезсърчавай! Зад тебе има едно велико бъдеще! То ще ти се открие. [По]малко ще ти се открива. Всяка нощ, като сънуваш, все ще откриваш. В някои сънища ще видиш някоя гледка и като минеш, тебе ти е приятно! Срещнеш един добър човек, каже ти нещо, някоя дума. Когото и да срещнеш, все ще ти допринесе нещо от това хубавото, красивото в света.

Да срещаме хората на Земята, то е най-великото благо в живота! Да срещнеш един човек, да размениш няколко думи с него, няма по-велико нещо от това! Че, човек е той! И казвам: Затова ние се срещаме. Не ни срещат мъртвите. Като срещнеш един мъртъв човек, той нищо не те ползува, нищо не ти казва. Човекът, който е жив, човекът на доброто, на разумността, човекът на благородството като го срещнеш, то е най-голямото благо на Земята, което човек може да постигне.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

2-ра неделна беседа,държана от Учителя
на 8.X.1933 г., 10 ч сутринта,София – Изгрев.

1933_10_08 Вечният порядък и безпорядъкът в живота
утринно слово

ВЕЧНИЯТ ПОРЯДЪК И БЕЗПОРЯДЪКЪТ В ЖИВОТА

Нарядът.
15 минути размишление.
„Добрата молитва“
91-ви псалом
„Пътят на живота“
„Отче наш“
„Молитвата на Царството“
3-та глава от Евангелието на Марка.

Има два начина, които са подготвителни за знанието. Знанието върви по един процес непреривен. Човек да не мисли, че в един ден той ще може да знае всичко, че няма да има нужда вече да учи. Всякога, когато човек изгуби желанието да учи, остава недоволен от себе си и обезсмисля се животът му. Защото туй, което ние наричаме живот, не е нищо друго, а минаване от едно състояние в друго. Пътуваш по една местност или разглеждаш времето, или четеш една книга – те са все възможни състояния, които изпитваш едно след друго, които се сменят и образуват вътрешния живот.

Да слушаме значи да умеем да се концентрираме. Човек не може да слуша, ако не може да се концентрира. То е един процес вътрешен. Често сегашната мисъл на хората е разсеяна, понеже много работи занимават умовете им. Когато искаш да свършиш една работа, ти трябва да слушаш, да се концентрираш добре. Защото, ако не се концентрираш, възприятията няма да бъдат правилно поставени. След слушането иде възприятието. Дотолкова, доколкото ти слушаш, дотолкова ти можеш да възприемаш. И след това ти, каквото си възприел, можеш да го приложиш. След процеса на слушане и възприемане иде един процес на приложение. Понеже в живота има цел, към която човек се стреми. Да кажем, че ти работиш на нивата, но искаш да се върнеш вкъщи, защото там, дето работиш, нямаш никакъв хляб, затова искаш да свършиш работата си, да се върнеш вкъщи. Целта е да се върнеш, защото си гладен, искаш да се нахраниш. В дадения случай хлябът е цел за човека! Ще кажеш: „След като възприема хляба, какво ще стане?“ Ще се премахне онова мъчително чувство на глад и изгубената сила ще се възстанови, ще настъпи едно вътрешно равновесие.

Сега, тия са обикновените процеси, които вие ги знаете, няма какво да ги обяснявам. Човек от обикновените прояви на живота трябва да има разбиране и да пази онова, необикновеното, което се крие в [тях]. Може би думите „богатство“, „сила“, „слава“, „чистота“ и т.н. се пишат все със същите букви. Но силата се крие не в буквите, а в тяхното съчетание.

При обикновените случаи в живота онзи разбира, който знае да чете. А онзи, който не може добре да си обясни живота, не знае да чете, не е запознат с буквите. Много пъти сме слушали старите хора да казват: „Синко, сляп съм, не мога да чета.“ Не е сляп човекът, но не разбира онова отношение, съчетанието на буквите. Трябва да му чете някой. Едва сега сме почнали до проучваме езика на природата. И ако не го научим, щастието на Земята не може да дойде. Още не разбираме нейния език. Например някой път виждате човек плаче пред вас и не може да си обясните защо плаче. Друг ви разправя, че е гладен. Но вие не може да влезете в положението му. Не трябва да схващате глада като един процес на мъчение. Не трябва да схващате и скръбта като процес на мъчение. Няма нищо, че скърби човек. Ще поплаче, ще милее. Не че няма нищо, но скръбта не може да я носи никой заради него. В даден случай имаш известна скръб и никой не може да я носи заради тебе! Или трябва да намериш някой по-силен от тебе, който да ти вземе малко от товара. Ти си турил на гърба си по-голям товар отколкото трябва. Намали товара си. „Как да го намаля?“ Чудна работа! Че кой ти тури товара на гърба? Това, което ние сега имаме, отчасти ние го слагаме на гърба си; може и други да го турят, но по-често ние сме си виновни. Например пътуваш по планината, може някой камък да падне и да ти счупи крака. Скръб имаш. Може да минеш между неразбрани хора и там може да ти се случи някое страдание, което да увеличи товара ти. Но умният човек може да надвие, може да избегне това. Има неща, които могат да се избегнат, а има неща, които не могат да се избегнат. Не може сухото дърво да избегне от огъня. Не може водата, като я туриш на огъня отгоре, да не се изпари. Не може ти да ходиш по слънцето и да не почернееш малко, но тая чернота не е вътре в тебе. Казваш: „Почернял съм, откъде иде чернотата?“ Сега наблюденията установяват, че ония, които почерняват от слънчевите лъчи, са здрави хора. Ония, които не почерняват, се оказва, че са болни. Има известни болести, които могат да се лекуват от слънцето. Ако ти се печеш, но не почерняваш, ти не можеш да се лекуваш. Щом почерняваш, можеш да се лекуваш. Ето един факт, който може да ви насърчи, когато почернявате на слънцето, това да ви бъде една диагноза. Вие сте здрави. Това са сравнения, вие не сте ги проверили, на вяра трябва да ги вземете. Може да ги проверите сега. Ще кажете: учените хора ги изнасят тия факти. Трябва да се проверят до каква степен са верни. Не така да почернееш, че после да не можеш да побелееш, както черните. В тях се образува този

пигмент, който е много траен. Говоря за чернотата, която временно се образува и после пак се губи.

Има в света ред събития, ред неща, които ни безпокоят. Искаш да бъдеш спокоен и не можеш да бъдеш спокоен, искаш да бъдеш тих и не можеш да бъдеш тих. Искаш да мислиш добре и не можеш да бъдеш добре. Искаш по някой път да бъдеш благ, че как ще бъдеш благ? Някои казват: „Ти добре трябва да мислиш!“ Представете си, че ви вземат двама души и ви набият. Питам: Вие сега какво ще мислите? Може ли да мислите добре? След като ви ударят тоягите, ще кажете: „Само да ми паднете, аз да се освободя, че и аз да ви ударя един бой, да знаете как се бие!“ Но отдолу като се намира, човекът ще мълчи! Той нищо няма да каже, но в себе си ще каже: „Само да се освободя!“ Може да каже някой: „Ти трябва да им простиш.“ Не се прощава така лесно. „Ти, казва, трябва да бъдеш благороден.“ Благородството не разбира, че всичката нечистота и смрад трябва да се прибере вкъщи. Не съм обичал някого. Той носи всичката нечистота в себе си. Нека седи вън, да се очисти най-първо! Любовта е едно, а нечистотата – друго. Да се очисти! Да иде да се очисти най-първо и тогава да дойде!

Сега, тия състояния са външни, те не произтичат от твоята душа. Душата е нещо, от което ние можем да се освободим. Тогава ще дойдем до един вътрешен процес. До една вътрешна връзка, с която всички хора сме свързани. И там е всичката тайна. Ти като спиш, човешката мисъл може да проникне в твоето естество, лошата мисъл и хубавата мисъл може да проникне в тебе. Ти ако си между добри хора, веднага ще се измени състоянието ти на добро, но ако си между лоши хора, веднага ще се измени състоянието ти в лошо. То е естествено, както доброто време оказва влияние върху човека, така и студеното време оказва влияние. Както сухото време оказва влияние, така и влажното време, и то оказва влияние.

Хора, в които чувствата преобладават, не му мислят много. Религиозният човек не му мисли много. Той казва: „Така го е направил Господ. Криво-ляво, това е.“ Това означава религиозният човек, а духовният човек е започнал малко да мисли. Но под „духовен човек“ ние още не може да имаме представа за пълния човек. Той е духовен, но има нещо, което още му липсва. Тогава, каква е разликата между духовния и просветения човек? Кой от двамата седи по-високо? Просветеният човек или духовният човек? Духовният човек се е родил духовен, а просветеният отпосле е станал такъв. Просвещението после е дошло.

Задачата ни, която имаме сега на Земята, е да се поддържа онзи ред, който съществува у нас. Съществува един вечен ред на нещата, в който ние се

движим. И които от вас изследвате нещата, ще го намерите. Той съществува и ние трябва да поддържаме този вечен ред на нещата. Защото има друг един ред, който е разбъркан отвънка. Там не знаеш кой яде, кой пие, кой плаща. Безпорядък навсякъде! Ти можеш да се справиш с този безпорядък само като поддържаш вечния порядък в себе си. Сега този, вечния порядък, ние го наричаме „порядъка на Любовта“. А безпорядъка ние го наричаме „безпорядъка на омразата“. В Любовта ти учиш човека. Приятно ти е да го посрещнеш, да му направиш добро, да му услужиш. В омразата ти всякога имаш предвид този, когото не обичаш, да се махне оттам, да го не видиш. Ако е едно дърво, което не обичаш, ти ще искаш да го махнеш, да го отсечеш. А онова дърво, което ти обичаш, ти го тачиш, ти го поливаш. Ти обичаш някого, след това се смени в тебе състоянието. Обичта се смени в омраза. Старали ли сте се да си обясните как се сменя любовта в омраза? Вие излезнахте из вечния порядък и влезнахте в безпорядъка. Омразата е друг един вечен безпорядък.

Вие се спъвате от нещата и казвате: „Защо Господ направи света така?“ Така религиозният може да се пита и да мисли. На него му се позволява, на учения се иска обективно да изясни кои са причините. Той, например, ще обясни, че причините са съвсем материални. Донякъде е вярно, но не само материални са причините. Че материалният свят оказва известно влияние, това да, но как ще обясните следното положение: гладът заставя един беден човек да открадне хляб. Разбирам, материални са причините бедният да краде. Но когато богатият краде? Има милиони, но краде, обира. Това да обясните? Какво го заставя да краде? Някаква далечна причина. Не е някаква нужда. Аз го наричам това безпорядък. Безпорядъкът не е в сиромаха. Безпорядъкът в дадения случай е в богатия, който краде. Той е вътре в безпорядъка. Той се занимава с една фиктивна идея, че няма да му стигнат тия пари, които има. Голямо количество пари му трябват, за да бъде щастлив. Какво количество богатство се изисква, за да бъде човек щастлив? Богатите не знаят това. Един има един милион, иска да има два милиона; който има два милиона, иска да има три, иска да има десет милиона. В историята не се помни каква е нормата да бъде човек щастлив. Не само това, но колкото богатите стават по-богати, повече изгубват своето щастие. Те изгубват условията за щастието. Дори богатството носи своето нещастие в себе си. То е един закон вътре[шен]. Нито един човек в света няма право да каже, че богатството, което съществува в природата, е негово. Той може да използува известно богатство, но той трябва да носи в съзнанието си мисълта, че туй богатство не е негово. Мисли ли онзи богаташ, който има милиони килограми жито, че това богатство е негово? Милиони хора са работили за него, природата, растенията и животните са работили за житото и той събрал това жито и казва, че туй богатство е негово. В туй няма никаква философия и никакво

разсъждение. В туй има едно насилие. Вашето тяло е едно богатство, което имате. Вие сте един богат човек. Питам: Туй тяло откъде го взехте вие? Че то е едно богатство! Ако сте един поддръжник на месната храна, аз мога да ви кажа колко овце, колко агънца, колко кокошки, колко пиленца, колко яйца и сирене сте употребили, за да съградите туй тяло. Туй е богатство. И вие сте здрав, силен, снажен и казвате: „Това богатство е мое." Е, хубаво, защо ви е дадено туй богатство, да правите зло ли с него? Не, вашето тяло ви е дадено да се покажете като човек! Всеки един има едно огромно богатство – организма на човека. Някои са милионери, някои са милиардери, но колкото и да е хилаво тялото, аз слагам най-малката цена: ако едно тяло струва най-малко един милион и то звонкови франка, французки златни пари! Аз така съм преценил горе-долу. Някои го преценяват по-евтино, но аз го оценявам един милион. И то е най-малкото, за да си обясним един факт.

В този ред, в този, вечния ред на нещата, живеят много разумни същества, които разбират нашето естество. Това са същества, които са най-богатите, но и най-щедрите. Сега, туй твърдение вие трябва да го проверите, понеже всяко твърдение, като се провери, то носи истината в себе си. Истината е, която носи свобода. Защото ни интересуват тия, съвършените същества; не толкова тяхното съвършенство, колкото пътя, по който те вървят. Онзи път, по който човек добива свобода. И тези същества са минали по пътя на нашия живот. От тях човек може да се осведоми как може да достигне до онзи живот, който той търси. И те са, които могат да му помогнат във всичките му препятствия. Не считайте това за нещо случайно. Някой път ние се възмущаваме. Ние за светиите имаме особено понятие, за талантливите хора имаме особено понятие.

Вие всички сте били ученици на училището, нали? Идва едно вътрешно съприкосновение между учениците, едни с други си споделят онова, което те изучават. Виждали ли сте как един на друг си помагат и как някой път учениците са разположени към учителите си, а някой път не са разположени? Разположени са, когато те виждат в учителите си благородство, справедливост, щедрост, да им предават знанието както те искат. Някой път не са разположени към учителите, като мислят, че учителите искат да злоупотребяват с тяхната свобода. И тогава не са доволни. Всякога човек е недоволен, неразположен, когато чувствува, че ще се злоупотреби с неговата свобода. Свобода съществува в този, вечния, порядък на нещата. И всеки човек, който иска да те извади от вечния порядък на нещата и иска да те тури в безпорядъка, той не ти мисли доброто. Всеки човек, който мисли да ни постави в света на порядъка – да ни извади от света на безпорядъка, той е наш приятел, той е наш доброжелател. Той казва: „Ти можеш да живееш както искаш, но тук ще

намериш своето нещастие, а тук – своето щастие.“

За мен думите „небе“ и „земя“, това са най-старите понятия, които имаме, неустановените понятия. И Моисей казва: „В началото Бог създаде небето и земята.“ Това са двата порядъка. Небето е този, вечният порядък, земята е безпорядъкът, който сега се туря в ред. Земята е вечният порядък, онова, хубавото, красивото в мене, вечното, неизменното вътре в мен. А за земята Моисей казва: „А земята беше неустроена.“ Или, на научен език казано, и двата порядъка съществуват. Така едновременно ние живеем на земята, значи, в безпорядъка на нещата – външната страна на живота. Когато чувстваш, че си силен, когато говориш за Любовта, за Истината, за Братството, то е Небето. Слезнеш ли на Земята, която сега се строи, там ще видиш всички слабости.

Ти казваш: „Защо ми е Небето? Защо ми са ония светии там?“ Хубаво. Аз питам: Защо ти са хората? Ти търсиш хората, защо ги търсиш? Във всеки един човек ти търсиш вечния порядък. Ти търсиш човека, възвишеното, благородното в него. Търсиш един приятел на Любовта; търсиш един човек, който да влезе в твоето положение. То е вечният порядък. Ти търсиш един, който да те обича, който да ти услужва. То е вечният порядък на нещата.

Изявявайте вечния порядък. Развивайте в себе си вечния порядък! Отворете си по-широко прозорците, порядъкът ще дойде сам по себе си. И новото в света иде само. Бъдете готови само да го възприемате. Религиозните хора искат да възприемат, че е дошъл Христос едно време на Земята, но пак питат има ли Господ или не. Не са прави, защото те подразбират: ако Слънцето съществува, щом изгрее, то ще донесе светлина. Но каква нужда има аз да доказвам съществуването на Слънцето, ако го няма? Може да доказвам колкото искам, но като изгрее Слънцето на хоризонта, то само ни доказва своето съществуване. Трябва да престанем да доказваме има ли Господ или не! Този Господ трябва да изгрее на хоризонта. Ние трябва да Го чакаме да изгрее. И като изгрее Слънцето, от самата топлина, от самата светлина всеки един от нас ще си състави едно понятие за него, съобразно с онова, което той е възприел.

Доколкото ние можем да възприемем този вътрешен порядък, дотолкова ние можем да го разберем, дотолкова и ние ще можем да го приложим. Защото има една аналогия, която съществува между естествения свят и този на вечния порядък на нещата. Ако ти това, което виждаш на Земята, ако него не разбираш, тогава как ще разбереш онзи свят на вечния порядък на нещата? Ако ти влезеш във вечния порядък, ти трябва да имаш един много схватлив ум, трябва да имаш едно сърце съвършено чисто. Не

вземайте чистотата като едно препятствие за вас. То е едно от условията. Чистотата не е един процес външен. Но стъклото трябва да бъде чисто, прозрачно отвътре, за да може външната светлина да проникне стъклото. Чистата вода ни е потребна. Защо? Понеже тя влиза като един елемент в живота. Ако тя е нечиста, тия нечисти елементи, които влизат в нея, могат да причинят много болести. А чистата вода носи живот. Чистите мисли, чистите желания извършват онова, мощното, в нашия живот. Постоянно трябва да се чистим, за да се повдигнем.

Когато дойдат най-лошите условия, най-лошите страдания, едва тогава идва възможността да влезем в този порядък на нещата. Зад всеки затвор, зад всяка тъмнина седи светлината. Лошите условия, това е затворът, лошите разбирания, това е затворът, спънки за човека, но зад всичко туй седи светлината, седи въздухът, седи свободата! Тези спънки са като тънка стена, не по-дебела от един метър. Дори и 10 метра да беше дебела стената, в 3 месеца с един чук ти ще я пробиеш и ще излезеш навън. Лошите условия на живота не са непреодолими, а са само едно малко препятствие, необходимо за вашето развитие. Те не са произволно създадени, но в дадения случай може да ви служат като средство за усилване на вашата воля. Защото в друг случай къде може да употребите волята си?

Къде е този порядък? То е проекцията на външния живот. Ние ще го разберем дотолкова, доколкото можем да разберем този, вътрешния, порядък и безпорядък. Нашите вътрешни състояния се отразяват върху външния живот. И следователно, за да изучим външната природа, ние непременно трябва да имаме туй вътрешно предразположение. Тази наука трябва да проучваме сега. Докато всички вие не станете господари на себе си, да владеете себе си, да може да се справите със своя ум, да може да се справите със своето сърце, тази наука не може да се усвои. Аз мога да ви убедя, че умът е един много добър слуга и сърцето също, те са двамата слуги, които имате. По-добър слуга от вашия ум и от вашето сърце нямате. Но щом не се обхождате с тях добре, по-лоши слуги от ума и от сърцето няма. Ще се отнасяш много добре с тях. Ще вярваш на ума и ще разчиташ на честността на сърцето и на ума. Ако си несправедлив спрямо сърцето си, то ще почне да те лъже, а ако ти станеш несправедлив спрямо своя ум, и той няма да разсъждава тъй както трябва.

Та, първото нещо: Ще вярвате в онова, което вашият ум носи, и в онова, което вашето сърце носи. Нищо повече! Трябва да вярвате в тях! Това ще го приемете като една зададена задача в математиката, като една аксиома: Ще приемате нещата и после ще ги доказвате. Ако не ги приемате, нищо не можете да доказвате. Ако ти не можеш да разчиташ на своя ум, на своето сърце, на какво друго ще разчиташ тогава? И волята на човека зависи от

човешкия ум и от човешкото сърце. Силата на волята зависи от подтика, който сърцето дава, и от онзи простор, който умът отваря на човешката воля. И най-после, нашата воля е обусловена от светлината, която нашият ум има, и от благородството на нашето сърце. Те са трите неща, които влизат в пътеводителя. След туй вие ще влезете в онзи, Божествения свят, да разбирате какво нещо е душата, т.е. да разбирате себе си, какво сте вие и какво е човешкият дух.

Тези три неща трябва да се разяснят и понятията на всички трябва да бъдат почти еднакви. Има известни понятия, които трябва да бъдат еднакви за всички. Бялото за вас и за мене трябва да бъде едно и също. Сладкото за вас и за мене трябва да бъде едно и също. Ако вие под думата „бяло“ разбирате едно, а аз разбирам друго, къде ще е истината? Сега белият цвят служи за емблема на смъртта. И много пъти, ако на сън тебе те облекат в бели дрехи, непременно на физическия свят скоро ще ти турят бялата дреха, да те пратят на онзи свят. Нали много пъти, като умре човек, го обличат в бели дрехи? И ако на тебе някой път ти турят черна дреха, туй показва, че по-дълъг живот ще имаш. И като почнат да изчезват страданията на Земята, да знаете, че животът се съкращава. Щом като видите, че животът се съкращава вече, бялата риза ще ви я турят. Може да проверите тия работи. Аз мога да ви приведа един пример. Един български гражданин в сегашната война спечелил 50 000 лева и казва: „Отсега щастлив ще бъда.“ Още същата вечер той умрял.

За кураж сега ще ви кажа: Щом имате страдания, по-дълго ще живеете. А както виждам, нито един от вас не иска да умре. Когато някой дойде при мене и ми се оплаква от страданията, аз казвам: Няма ти нищо. – „Как няма ми нищо! Тебе ти е широко около врата!“ Аз му казвам: Радвам се на моите страдания, ако нямам страдания, ще ми турят бялата риза. Не че искам да ви насърча, не че аз одобрявам страданията, но зная, че страданията в този живот на безпорядъка вършат една много хубава работа. Страданията са едно благо. Аз разбирам, страданията не са благо на вечния порядък на нещата. Страданията са благо за онзи свят на безпорядъка, едно благо са те.

Следователно малкото добро е за предпочитане пред голямото зло. Аз не казвам: Ела зло, че без тебе по-зло, но казвам: Малкото добро е за предпочитане пред голямото зло. Защо ще ми е голямото зло? Малкото добро, колкото и да е малко, то е за предпочитане.

Сега, вие сте граждани на две царства. Някои от вас имат гражданство в света на безпорядъка, носите и легитимационни карти, че сте граждани на това царство. Но не зная колцина от вас имате легитимация за другия свят.

Имате имена, че сте християни, че сте ученици на окултната школа. Аз се радвам на имената ви, но за мене едно име само е, както когато имате една книга хубаво подвързана, а няма никакво съдържание, в тази книга няма нищо вътре. Казвам: На хубавата книга аз се радвам, когато има и хубаво съдържание вътре. Аз вярвам, че вие сте толкова богати, че богатството на всеки едного от вас се равнява на един милион французки франка. Това е, което имате. Тъй щото, не ви считам за бедни хора. Например, ако сте сиромаси и вземете един хляб от фурната, без да го платите, това не го считам за голямо престъпление. И право имате. За един хляб и въпрос не правя. Но ако дойде хлебарят да се оплаква, ще кажа, че има право този човек. Аз ще платя 5 лева за вас. Но ако сте богати и направите такава постъпка, ще кажа: Турете го в затвора този богатия, нека си плати! Богатите хора нямат извинение. Богати ли сме, нямаме извинение за своите престъпления. Аз ви казвам този пример в мека форма, защото вие правите тези постъпки от някакви съображения да станете по-щастливи. Не. С кражба щастлив не можеш да станеш.

Вечният порядък трябва да преодолее, да премахне този безпорядък, който съществува, на който сме изложени. Мнозина от вас сте раздрусани от безпорядъка на нещата, без да искате. Казвате: „Ама този е такъв, онзи – онакъв." Така не се разсъждава. Че, ако дойде вятърът, всичките листа на едно дърво няма ли да се размърдат? Какво ще кажете тогава? Ако кажете на листата: „Защо сте се размърдали вие?", те ще кажат: „Ако вие бяхте на нашето място, и вие ще се размърдате!" И ти на моето място, и ти ще се размърдаш. Няма какво да правиш. Като бият едно дете, то плаче. Казват му: „Мълчи!" То отговаря: „Нека те туря на моето място, ще видя дали ще мълчиш! И ти ще плачеш тогава! Не мога да мълча!" Най-първо ще плаче човек.

Че се оплаквате, не е погрешка, че сте недоволни, не е погрешка. Каквото и да правите, погрешка не ви намирам. В реда на нещата е. Но че не работите, това е погрешка. Само една погрешка намирам на хората: че не работят за възстановяване на вечния порядък. Всички други работи са в реда на нещата. И казвам: Ще се оправи, ще се оправи, ще се оправи, ще се оправи, всичко ще се оправи. Но когато човек не работи, казвам: Това вече е сериозна работа! Работата е, която ще оправи нещата в света! Всякога, когато човек стане сутринта, да каже в най-чистата форма: „Трябва да работя!" И работата е най-хубавото нещо, което човек има. Работата, върху която човешкият ум, човешкото сърце, човешката воля, човешката душа могат да вземат участие, туй е, което може да създаде онова приятно настроение на духа, на човека, на хората! То е, когато човек може да мисли за далечните бъднини – работата, за възстановяване вечния порядък на

Земята! И на нас ни предстои един вечен, богат живот за бъдеще!

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят вечния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота! (Три пъти.)

3-то утринно неделно слово, държано от Учителя
на 8.X.1933 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев

1933_10_11 Живот в общото съзнание
лекция пред общия окултен клас

ЖИВОТ В ОБЩОТО СЪЗНАНИЕ

Сряда, 5.30 часа сутринта

(Времето тихо, меко, приятно. Небето прошарено.)

Размишление

6.10 часа

Ще прочета 3-та глава от II-то послание към Коринтяните.

Миналия път говорих, говорих за постижението, но не трябва да разбирате еднократното постижение, но непреривното постижение. Туй, което е еднократно, то е на буквата. Човек, който иска да постигне нещо на земята, той непременно ще бъде нещастен. Щастието или придобивките на земята са само временни и носят страдание отпосле. И когато дойде да заминава от земята, ще усетите това заблуждение, в което се е намирал. И човек ще остави всичко придобито, даже и плътта си ще остави, ще бъде в един свят, за който едва подозира. Няма нищо положително, то е даже като един сън още. Във вас даже съзнанието не е още така развито, да имате една ясна представа. Да сте били поне веднъж там, както апостол Павел е бил там. Всеки иска да му се опише. По никой начин не може да му се опише. Но непременно всички трябва да работите, за да се пробуди съзнанието ви. Не сегашното ви съзнание, което имате. Защото сегашното съзнание, което имате, то ще донесе само скръб и страдание. Всичкото наше недоволство сега седи в съзнанието. Щом се развие това съзнание, ние сме недоволни от живота. Всеки един щом придобие нещо, пак е недоволен. Къщи имаш – недоволен си, ниви имаш – недоволен си. Човек го обличат – недоволен е, нахранят го – недоволен е. Навсякъде, каквото и да му направят на човека на земята, все има недоволство. Недоволството е нещо много кратковременно. Защо? Мъчно може да се обясни.

Но аз ще ви дам само една фигура. Турете на онова малко момченце, което е израстнало, неговите детински гащи, които му стягат и не ще то да бъде щастливо в гащите. Където и да иде, стягат му гащите, или турете му тия обуща, които са тесни. Дали ще бъде доволно? То е недоволно ! Защо? Тесни са обущата и дрехите, не съответствуват на възрастта му. Дребните идеи в света са дрехи и обуща, които са тесни. И там е всичкото нещастие. Ти се тревожиш за един букет, бил си на един концерт, пял си и не ти дали букет. Колко време ще трае този букет? Три–четири дена, ще увехне. Ти си представляваш, като че тия цветя носят някое богатство. Да, носят живите цветя, но не и мъртвите цветя, откъснатите цветя. Когато един цар иска да

се прослави на земята, че изпрати хиляди хора да се избият. После получи един букет, не са ли това откъснатите цветя – умрелите, които му носят славата. И не мислиш ли, че тия, погиналите души, които са загинали преждевременно са доволни от своя цар? Не. За каква идея умират хората? За какво? Да кажем, вие се подлагате на известни страдания. Някоя мома напусне баща си и майка си и тича подир някой момък. И след десетина години съжалява за всичките жертви, които тя е направила. Ако ние ще съжаляваме за жертвите, които ще направим, ние сме на кривия път. Аз не съм за жертвите. Може да ги направим. И в пълния смисъл жертва може да се направи само за онова, което не престава. Сега онова, което не престава, ние го представляваме за много странно. То е най-хубавото нещо, което съществува! Ние се плашим от реалността на живота. Ние се плашим от Любовта, плашим се от свободата, плашим се от знанието, от силата, плашим се от всичко. И не се плашим само от калта.

Сега мога да ви обясня, но много пъти обясняването носи след себе си една опасност. Когато човек обяснява злото в света има една опасност да зарази хората от злото. А какво нещо е зло? Много малко трябва да мислим за злото, а повече трябва да мислим за Любовта, за да се придобие живота. Какво ще мислиш, в какво седи грехът? За какво ще мислиш, защо са паднали падналите духове? И за какво? Те са паднали вече. Ако знаеш, какво ще принесеш на себе си? Паднали са, защото са били горделиви. Така казват: „Възгордели се и паднали." И ако и вие се възгордеете и вашата участ ще бъде същата. Но казвам, кой ще ви застави сега, кое е онова у вас, което да ви застави да паднете? Допуснете, че вие сте недоволни от живота. Имате живота, който Бог ви е дал. И от всичко това, което сега имате, сте недоволни, като се сравните с другите хора, каквото те са достигнали. Вие постоянно мърморите в себе си, недоволни сте от това, което имате. Питам тогава, какво може да ви даде Господ? Ако ви попита вас какво може да ви даде? Какъв план може да ви даде? Какъв план бихте дали?

„Това е Живот Вечен, да познаят Тебе, Единнаго Бога." Познанието е живота. И доста е твоят живот да бъде едно с живота на Бога! Знанието ти да бъде едно със знанието на Бога. И силата ти – едно с Божията сила. Това може да бъде човек! Докато ти съществуваш като отделно същество, ти всякога ще бъдеш нещастен. И не се изисква голяма философия, за да разберем това. Вие отделете ръката от тялото и няма да се мине дълго време, няколко дена, и тя ще почне да мирише. Тя ще изгуби своята сила и нищо няма да стане от ръката. Така и човек отделен от живота, всяка една душа, която почне да се отделя, ще почне да заглъхва.

Сега трябва да изучавате вашето съзнание, туй, което е в него. Недоволен

сте от съзнанието си. Има една философия, да може да отделяте, къде сте във вашето съзнание. Защото в съзнанието се проектира нашият живот. Ние сме недоволни, сравняваме другите хора, като че са по-щастливи отколкото ние, тъй мислим. Това е голямо заблуждение! Никой на земята не е щастлив. И щастливите хора са само прицелна точка за нещастия. Няма какво да ви обяснявам. Това е така. И то е до време, докато този порядък, който съществува сега, премине. В този порядък, който сега съществува ние не можем да бъдем щастливи на земята. Няма условия. Не, че не може, временно може, но малкото щастие, което може да имаш, после 10 пъти ще го платиш. И ние се намираме в положението на онзи турчин, който взел от един българин 8 крини жито. И след като му плащал лихвите, след 8 години, той имал още да му плаща 80 крини. Е, мислите ли вие, че може да се изплатите? По никой начин! И аз наричам човешките желания, това е една пробита стомна, която може да пълните колкото искате, тя всякога ще изтича. Що са човешките желания? – Пробита стомна. Наливай колкото искаш – изтича. Погледнеш, пак няма нищо, пак наливай. И вие ще се оплаквате. Водата казва: „В пробита стомна не стоя!“ И щастието казва: „В пробита стомна аз не седя!“ Турете една стомна, в която няма никаква пукнатина, тогава щастието ще стои. Или другояче казано, онова ваше съзнание трябва да бъде свързано със самия живот.

Някои от вас имате опитност. Вие сте имали някой приятел, чувствувате, че този ваш приятел във всяко едно отношение е на ваше разположение. Имате туй гледище, не може да го докажете, но такава една самоувереност имате. И тази самоувереност съответствува на реалността, че колкото пъти вие сте отишли до този ваш приятел, никога не ви е върнал. В най-трудните времена той ви е помагал. Такова нещо е вярата в Бога! Че колкото пъти вие се приближите при Него, каквито и да са вашите мъчнотии, каквито и да са вашите несгоди, всякога ще имате, всякога ще ви се помогне!

Ние растем и се развиваме. Не трябва да оставаме на това положение, в което сме сега. Някои от вас сте млади, някои сте стари. Но нито младостта е за похвала, нито старостта. Младите остаряват, а старите умират. Е защо ни е младост, която остарява и защо ни е старост, която умира? Казваш: „Млад човек.“ – Ще остарее. „Но той остарял.“ – Ще умре. Каква философия има в това? Мене не ме интересуват младите, които остаряват, нито пък старите, които умират. Да, интересува ме младостта, която е израз на сили, на знание. Да, туй, което има да остане. Не до буквата. Има една младост на буквата. Тя уморява. Има една старост, пак на буквата. Да бъдеш млад, без да знаеш,че си млад. И да бъдеш стар, без да знаеш, че си стар. Защото щом знаеш, че си млад, ти ще мислиш да остарееш. И щом знаеш, че си стар, ти ще мислиш да умреш. Следователно, да си млад, без

да знаеш, че си млад и да си стар, без да знаеш, че си стар, за да се избавиш от двете временни нещастия, които преследват хората. Някой се погледне, види, че е млад, малко иска да израсне. И хубаво до колко ще израсне човек? Най-много до два метра. И два метра са много. Не са икономически. И след туй казва: „Да живея!“ Колко ще живееш – 60, 70, 80 до 120 години? Що са 120 години? Те са една детинска игра. Завъртяла се земята 120 пъти около себе си и казваш, че си живял 120 години. Аз бих употребил, но не искам сега да употребя. Англичаните казват: […] Едно изречение, една дума, която не е на място. Когато туриш една дума, която уж има едно значение, а зад нея се крие друго.

Та казвам, най-първо трябва да се освободим от онова погрешно схващане. Ти седиш и казваш така: „Не е моят живот такъв, какъвто трябва да бъде!“ Е, хубаво. Ти съзнаваш това. Е, какъв трябва да бъде животът? Казваш: „Аз вървя в правия път.“ Е, по кой път трябва да вървиш? Съзнаваш, че не мислиш, както трябва, съзнаваш, че не чувстваш както трябва. Е, как трябва да мислиш, как трябва да чувстваш? Те са само моменти вътре. Един момент ти чувстваш, че не си на правата посока. Е, какво трябва да правиш? Ти казваш: „Няма нищо!“ Как няма нищо? Казвате, по един мост трябва да минете, но тази греда на моста е вече изгнила. Ти казваш: „Няма нищо!“ Как няма нищо, ще се счупи гредата! Или ще минеш из пътя, но някоя бомба има там. Ти казваш: „Няма нищо, като гръмне бомбата.“ Как няма нищо? Ще гръмне бомбата! Така не се говори. През мост, дето гредата ще се счупи, не минавай! И при бомба, която ще експлоадира, няма да минавате! Защо ни са ония мисли, ония чувства, които ще експлоадират, или ония мисли и желания, които ще се счупят? И нищо няма да ни допринесат!

И най-после някой казва: „Като ида в небето!“ Искате да идете в небето, нали? Но небето е едно място, дето хората са толкова красиви и съвършени, без упрек! Няма никой да боледува, няма никой да е недоволен! Всички са крайно щастливи там. Е, представете си, че вие влезнете със сегашното си положение там, няма ли да бъдете в положението на една котка, която влиза тук, между вас. Тя ще се потърка тук-там, но може ли да я турите на един стол, да кажете: „Слушай сега какво ще говоря!“ Веднага ще заповядате да я изнесат навънка. Не ѝ е тук мястото. Такова ще бъде положението на един човек, който влиза в другия свят, който не е подготвен. Просто ще го хванат и ще го изнесат навън. Ще му кажат: „За тебе не е мястото тук! Като снемеш козината.“ А пък козината са всичките недостатъци, които човек има. Сега ние прикриваме своите недостатъци. За пример някоя къща, като има недостатъци, само замажат я малко, всичките недъзи, белнат я малко, искат да ги скрият. Но времето ще разкрие тези недостатъци, като изкърти замазаното. И ще се

покажат тия недъзи. Някой търговец, който наближава да фалира, покрива, балансира сметките си, но ще дойде време, ще дойдат кредиторите – касата му е празна! Е, питам, какво ще прави той? Казват: „Той ликвидирал.“ Нищо не е ликвидирал. Ликвидиране аз разбирам, когато касата е пълна, че се наплатите на всички. А пък сега, ликвидира с 20 милиона дълг. Какво е ликвидирал той? Няма никакво ликвидиране.

Сега, тия работи са за обяснения. И понеже вие сте в школата, да се подвизавате. Вънка от школата имате ваши приятели, които ви казват така: „Що трябва да ходите там, да се мъчите! Я, си излезте вън да си поживеете малко, измъчихте се там!“ Е, питам сега, онези, които са били вънка от школата, не се мъчат? Ако светът може да се спаси вънка от школата, нямам нищо против, нека всички излезнат. Но тези извънка да се запазват. Светът е в пълната смисъл едно училище! Който разбира света, е ученик, а който не го разбира е извън школата. Който живее, е ученик, а който не живее, всякога той е извън школата. Който мисли, както трябва е ученик в училището, а който не мисли, в широкия смисъл, извън училището. Който постъпва както трябва, е в училището, който не постъпва както трябва, извънка училището е.

Но да ви остане едно. Трябва да имате нещо конкретно, обективно, върху което да мислите. Понякой път вие имате нещо, което ви смущава. Всяко едно смущение зависи, произтича от някаква мисъл или някое желание, което се загнездило някъде, дали го знаете или не, неразположен сте. Ние имаме ред факти. Някой път се образуват утайки около коляното ви. Ти не ги съзнаваш, но един ден чувствуваш, че крака ти не можеш да го огънеш както трябва. Хромав сте, така тромав е кракът ти. След туй се образува малко възпаление, подуване. Някой път тази нечиста материя се набира около мозъка ти или в слепите очи, не можеш да мислиш. Какво трябва да правиш? Трябва да се очистиш. Туй нечисто трябва да излезне от ума ти. Казваш: „Ще мине.“ Ти седиш, ще мине. Как ще мине? Най-първо трябва да измениш храната си! Тази храна, по този начин, по който я ядеш, ти освен, че не можеш да я изхвърлиш тази материя, но ще влошиш работата още повече. Ти по 10 пъти на ден се тревожиш. Проповядваш Любовта, но се тревожиш. Защо се тревожиш? Имаш да даваш някому, тревожиш се. Добре. Имаш да даваш, плати! Но казваш: „От къде ще взема пари?“ Казвате, че баща ви е богат. Е, искайте. Пишеш му едно писмо, той не ти отговаря. Пишеш второ писмо, той не отговаря. Кои са причините, че баща ви не отговаря? Вие ще си отговорите. Кои са причините, аз няма да ви обяснявам.

Кои са причините, че вие спрямо едни сте разположени да им давате, а спрямо другите не сте разположени. Аз говоря за обикновените

положения, които съществуват. Дойде един, идва от тебе – дадеш му, дойде друг, не си разположен, не му даваш. Кои са причините вътре? Дойде един човек, ти му даваш, понеже той има вяра в тебе. Той казва: „Той е добър, този човек! Той не може да не даде." Дойде друг и казва: „Той е скържав." И ти не даваш. Онзи, който има вяра, обича те, ти веднага се отваряш и даваш му. Ти отиваш при Бога и казваш: „Я ми даде, я ми не даде!" – „Изпъдете го навън!" Че то е калта, която ти си хвърлил. Ти мислиш, че Господ мяза на тебе. Че някой път ние сме смешни, аз го наричам, ние сме крайно нахални деца. Ние отиваме при Божествения извор и казваме: „Татко, я ни налей!" После, като не ни даде, казваме: „Свиди му се!" Хич не питай баща си, вземи си чашата и си налей вода. И той ще се зарадва, че си едно от трудолюбивите деца. Но ти ще кажеш: „Я, татко, ти ми дай вода от твоята ръка, че да се благослови!" Че водата отдавна е благословена! А ти искаш Господ да ти даде. И после, като пиеш, половината чаша вода хвърлиш навънка.

Голямо мнение имаме за себе си. Някой тръгнал гордо, тогава казвам: „Кажи ми ти, който мислиш, че си нещо в света, след 10 години какво ще ти се случи? Знаеш ли какво ще ти случи след 10 години?" Казва: „Аз зная!" – „Знаеш ли как ще свършиш изпитите си? Ще те скъсат тебе." Знание е, когато човек предвижда бъдещето и постъпва съобразно ония закони,които вече съществуват. Има един ред в света. Аз ви говоря за един ред, който съществува и всеки един от вас може да придобие туй. Може да го придобие. Защото знанието, което ние имаме, ние можем да се кооперираме. Ти, като се приближиш до един човек, който знае, ти можеш да придобиеш нещо от него. Но щом се приближаваш при един, който нищо не знае, не може да съществува никаква обмяна. Сега по някой път между религиозните хора, между духовните, съществува едно състезание. Един, като е по-добър, по-учен, другите не са доволни от него. Защо? Считат, че той ще ги засенчи със своето знание. Та какво може да знае най-големия философ? Децата в небето знаят повече от най-големия философ. Даже един философ, пренесен там, той не е като едно дете.

И казва Христос: „Ако не станете като малките деца .". Аз го тълкувам така: ако не станете такива умни като малките деца в небето, вие не може да влезете в Царството Божие по никой начин! Съзнанието, знанието, което има малкото дете в небето, ако ти не бъдеш едно такова дете, ти в Царството Божие не можеш да влезеш.

Та казвам една от основните черти на туй знание е онази, пълната Любов и онази, пълната, абсолютната Вяра! Абсолютно ти нямаш никакво колебание, ти там вярваш в Бога, че казваш: „Каквото и да стане, Господ не може да се измени!" Че при такава вяра ти не можеш да се безпокоиш. Ти

ще бъдеш тих и спокоен. И има какво да учиш. Пак ще дойдат изпитания, но всичко туй в твоята Вяра, в твоята Любов ще се разбие като морската вълна. Ще бучат, ще бучат и после ще утихнат. Ти ще кажеш на вълните: „Укрепете се!“ И те ще утихнат, вълните. Вълните ще дойдат отгоре ти, но ти ще ги гледаш, те ще се блъскат, ще се разпенят и пак ще се върнат назад. Ти ще им кажеш така: „Бийте колкото искате, но аз съм на онази канара, която не се разбива!“ И Христос казва: „Дошли вълните и били, били онази канара, но онази къща, която била добре съградена не се съборила. Съборили се вълните.“ И казвам, всеки трябва да има такова верую. А сега всяка вълна, която ви блъсне три пъти, казвате: „Тази работа няма да я бъде!“ Е хубаво, ти си тръгнал на бойното поле, назад не може да се върнеш. Тебе те очаква смърт. Нищо повече!

Роденият го очаква само смърт. Има само едно нещо. Ако си смел, да пробиеш линията на неприятеля и ти ще победиш. Но ако се колебаеш, ще се разбиеш и ще платиш с живота си. Ако си смел, ако тръгнеш така смело, този неприятелски куршум няма да те засяга. Това значи, човек с вяра! Ти ще тръгнеш. Най-силната позиция трябва да вземеш! Германците превзеха Вердюн и дойдоха до едно място и се поколебаха, бяха слаби, не се биха за спасението на човечеството, биха се за личното си повдигане. Биха се за личния живот на германците. Ако ти отиваш за себе си, ще платиш с живота си. Но ако поддържаш една идея, ако отиваш да работиш за една идея, която Бог е вложил в душата ти, това е хубавото и красивото. Ти ще превземеш Вердюн.

Идея трябва да имате всички! Казвате, за какво ще живеете? Ще живееш за Бога! Какво нещо е Бог? Не е твоя работа! Ти като Го обичаш, като влезнеш там, ще научиш това. Вънка никой не може да ти опише, какво нещо е светлината. Като влезнеш под влиянието на светлината, каквото и да ти разправят, ти ще имаш смътно понятие. Но като изгрее слънцето, ти усещаш неговите лъчи, ти ще знаеш повече от всички философи! И когато всеки от вас види Божествените лъчи, Божествената светлина, ще знаете много повече, от всичко онова, което сега са ви разправяли. А сегашното е само едно приготовление за бъдеще.

Искам да остава в ума ви една мисъл. Вие падате, скърбите, не е лошо, че скърбите, но не носете скръбта на гърба си. Имайте една малка каручка. Не носете скръбта на гърба си, на каручката. А някъде оставете каручката на страни, нека плаче тя, а ти кажи: „Много си красива!“ А сега ти я дигаш на гърба си отгоре. Тя дига много шум. Аз ви препоръчвам, за вашите скърби и страдания да си купите количка. Като дойдат, хайде на каручката! И като ви пита някой: „Какво е туй?“ – „То са нашите скърби и страдания!“ Има кой да ги носи. И после, ще се поотдалечиш там спокойно и ще чуваш

гласа им. Ще кажеш: „Няма нищо. Чакай, чакай тази работа ще се уреди." Такова е положението на праведника. Той има философия. И той има скърби и страдания, но турени на количката си. А пък хората на света носят скърбите на гърба си. А някои ги носят вътре. Тази работа е още по-трудна, тогаз! Не, изнесете вашите скърби, вашите недоразумения вън от себе си и вън от гърба. Турете ги на каручката и ги карайте така. Туй трябва да бъде един метод за работа сега!

Да се работи сега за знанието. Не тъй както очакваме сега, Той, Господ да ни благослови. Но Той, Господ ни е благословил. Хиляди векове са минали, благословения след благословения. Но трябва един начин за работа. Христос какво казва: „Аз трябва да работя!" Ти седиш, не казваш: „Трябва да работя!" И таман ти дойде мисълта, да работиш нещо и казваш: „Чакай да се понаям." После пак ти дойде мисъл, но казваш: „Нека се пооблека и да си уредя малко работите." И всякога Божиите работи остават. И кога ще дойде времето да си уредите за децата, за жената? И най-после остареете и дойде време за умиране, и пак казваш: „Хайде за другия живот, като се преродя!" Аз няма да ви кажа, втори път, вие като се преродите, няма да има тия условия. Сега, като сте се родили, използувайте сегашния си живот, защото бъдещият ваш живот ще зависи от това, което сега вършите. Това ще обуслови работата. Сега аз не искам да се внесе във вас такава мисъл.

В този, вечният порядък Бог е предупредил за вас. И ако вие ходите с тази, пълната Вяра, за бъдеще ще се определите. Бъдещето е толкова хубаво, че никой не може да го опише ! Бъдещите радости и бъдещото щастие, което ни очаква, с настоящите страдания не може да се сравнят! Казват: „Защо са тия страдания?" Един ден ти ще ги забравиш пред туй, което Бог е определил за тебе! Ще кажеш тъй: „Страданията не са нищо в този живот при Твоята Любов!"

Та сега, в какво ще опитате вашия характер? Дали човек е силен се показва от това, колко може да носи. Носиш 10 килограма – слаб си. Носиш 20, 30, 40, 50, 60, 70 кг., дигаш 120 кг., ти си човек силен! Колко страдания можеш да носиш? Носиш едно страдание. Малка ти е силата. Носиш две, носиш три, още по-силен си. Носиш хиляда товара на гърба си, силен си! Те са товар, страданията, нещо, което трябва да пренесеш в живота и да придобиеш известна опитност. Едно страдание може да живее един ден, два дена, може цяла година, а може и моментално да мине през ума ти и веднага да го отстраниш. И да придобиеш същата опитност. Да кажем, вие сте изгубили сто хиляди лева. Казваш: „Защо изгубих аз парите?" Изгубил си ги. Най-първо твоето щастие не седи в твоите сто хиляди лева. Когато вие изгубихте стоте хиляди лева, въпросът седеше в това, дали вашият

живот да се вземе или парите да се вземат. Кое е по-хубаво? Дали парите или живота? По-добре е парите. Някой път, когато ние изгубим нещо, по-добре е да не изгубим своя живот. Някой път богатството трябва да стане жертва, за да придобиете нещо. И някой път страданията в света са, за да се подигнем ние. Ако не дойдат страданията, ще дойде нещо по-страшно от самите страдания!

Та казвам, че този порядък, туй, което сега минавате, всички изпитания, те са за ваше добро и за ваше самоусъвършенстване. И за да се отвори пътя за ония благословения, които ви очакват. Те няма да дойдат по един произволен начин. И когато във всичките хора се пробуди съзнанието, цяла една философия има, как може да се оправи положението. Когато във всички хора се пробуди съзнанието, че всички са близки и че всеки е готов да работи за другите, не само на думи, но и в действителност да работи за другите. Не да мисли само да урежда своите работи. Да урежда своите работи, това не е Любов! Човек трябва да работи за цялото, както ръката не трябва да работи за себе си, а за тялото. Така и човек трябва да работи за цялото. Докато работи за цялото, той може да бъде силен и щастлив!

Та сега казано е тъй: Там дето е Духът Господен, там е свободата! Буквата, то е онова ограничено схващане. А хубаво е онова, което включва благото на всички живи същества в света. Живо същество разбирам, в което функционира съзнанието. То е живото! Аз не разбирам онова механическо движение в света, а живо същество, в което функционира съзнанието. И туй съзнание, което функционира, то носи благото! В туй общо съзнание се крие цялото твое благо за бъдеще. Тия същества, които ти днес срещаш, един ден те ще ти бъдат полезни. Та, ако на земята не са растенията, ние ги считаме, че те са невежи, но ако не са растенията, ако не са животните . Най-после от камъните вие пак може да се ползувате. После, ако не е и тази земя, която образува калта, ако и тя не е, тогава питам, каква основа имаме ние да живеем? Ако тази пръст я нямаше, тогава?

Та, нещата трябва да ги приемем тъй, както са си. Безпорядъка, в който живеем, трябва да го превърнем в порядък. Там седи силата на човешкия живот! Този безпорядък, който седи в твоя ум, тази неразбранщина, туй недоволство, всичко туй трябва да го организираш и да дойдеш до вечния порядък на света, за да разбереш, че има единство в света, че има един порядък в света! Щом съзнаеш това, то е истинското освобождение в света! И щом хората повярват, тогава свободата ще дойде. А сега, бият се хората за свободата. Може милиони войни [да] са станали в света, може милиони войници да са паднали в света. Колко философски системи не са пропаднали. Не че няма придобивка в света, има една малка придобивка,

но за да влезне порядъкът на земята, всички ние трябва да бъдем носители на онова, Божественото учение. И никой не трябва да живее за себе си!

Станете сега!

Отче наш

На упражнения!

(Вън времето много меко, магнетично, тихо)

7.20 часа сутринта

3-та лекция на Общия окултен клас
11 октомврий 1933 г.София, Изгрев

1933_10_15 Разбирането на Словото
утринно слово

РАЗБИРАНЕТО НА СЛОВОТО

Нарядът.

15 минути размишление.

4-та глава от Евангелието на Марка.

Има една голяма мъчнотия в разбирането на Словото, която произтича чисто от външни причини. Това не е извинение за човека, че причините са външни или вътрешни. Външни и вътрешни причини, каквито и да са те, не трябва да спъват човека. И външното е за полза, и вътрешното е за полза; и външното е за вреда, и вътрешното е за вреда за онзи, който не разбира. Някой път казваме, че Духът говори отвътре, но Духът говори и отвънка. Има хора, които Го разбират отвънка, а онези, които не Го разбират отвънка, едва Го разбират и отвътре. Та, някои сега мислят, че отвътре като говори Духът, те са по-напреднали. Не, те са даже по-изостанали. Всякога за нещо, което ни липсва, се оправдаваме с някое друго качество.

Ще обясня външното с една мисъл. У човека има желание да се облече хубаво. Туй е едно свойствено желание на цялата природа – и в най-дребните същества, даже и в цветята, има едно желание да се облекат хубаво с шарени дрехи, да излязат да се покажат на ближния си. И с човека е същото. Но питам: След като се облече човек с една хубава дреха, тя какво е допринесла за него? Нещо съществено допринесе ли? Ти си гладен и ако те облекат с една хубава копринена рокля, но не ти дадат да ядеш, какво те ползува дрехата? Ходиш навсякъде, показваш се, всички казват: „Отлична е дрехата!“ Гледат я, опипват ѝ плата, питат откъде си го взел. Очите на хората остават на дрехата. Хубаво е всичко това, но липсва нещо друго. Усещаш, че си гладен.

Ние носим един живот външен, който е живот на една хубава дреха. Всички казват: „Ти си много добър човек, като тебе няма подобен! Ти си светлина, ти си благословение, ти си светия, ти си такъв, онакъв.“ Но ти седиш и нещо ти казва: „Такъв си, онакъв си, но липсва ти нещо.“ Туй е разбирането на Словото! Не да кажеш: „Това не ми трябва.“ Трябва. Не да хвърлиш дрехата. Това е една крайност. Когато Иоан Кръстител бил в пустинята Юдейска, той бил облечен в дреха от камилска вълна, препасан с кожен ремък, но усещал пак, че му липсва нещо. Туряш новите дрехи, но липсва нещо съществено.

Същественото е Словото! Разбирането на туй слово! Когато се разбере туй Слово, човек почва да работи. Казва някой: „Когато му дойде времето, ще работя.“ Та кога не е дошло времето? Сега не е ли дошло времето? „Ама, когато изгрее Слънцето.“ Та кога Слънцето не изгрява? „Когато дойде Духът.“ Та било ли е време, когато Духът не е идвал? Той постоянно идва. Изпуснали сте и Духа, и Слънцето. Изпуснали сте първия Дух и първото Слънце, гледайте втория Дух да не изпуснете; ще дойде трети, четвърти, безконечни са. Не изпускайте нещата. Щом съзнаеш, че си изпуснал нещо съществено, не се извинявай, не се оправдавай все с разни причини. Никакви причини не те извиняват! Когато си изпуснал първото Слънце, което е изгряло, тогава иди да намериш всички хора, които са го посрещнали, да ти разправят как е изгряло първото Слънце. Ще намериш и онези, които са възприели първия лъч, да ти разкажат нещо за него. А не да казваш: „И без него може.“ Защото всеки един човек в света е един прозорец отворен, през който Божествената светлина в даден случай може да мине. Следователно, щом намериш един ближен, на когото съзнанието е пробудено, през прозореца на този ближен погледни и ще видиш Божествения свят. И нека всеки човек ви бъде като Божествен прозорец, за да видите това, което е утаено дълбоко в човека.

Всички работи, които са утаени от нас, Бог иска те да станат изявени точно навремето си! Защото, ако не [бяха утаени], нямаше да станат на време. А утаени неща са всички, които стават точно на времето. И ти не се безпокой, че са утаени, те ще се проявят точно навреме. Ти се безпокоиш и казваш: „Може би след милиони години.“ Никакви милиони години. Един милион наши години, това е само една секунда, един миг на Бога. Ти гледай всеки миг да разбереш този милион. Като дойде този момент, да разбереш тази истина, която може да дойде в душата ти. Словото, което ще дойде, да го разбереш, а не онова, което отвънка можеш да придобиеш.

Един ден, гледам, отдалече се запътил един брат, иде към мене. Аз чета мисълта му. Той сега очаква аз да го поздравя, да му се усмихна. Хубаво, но аз вървя и му казвам така, не му говоря гласно, но все си казвам: Трябва да ходиш по пътя на Божията Любов! Трябва да ходиш по пътя на Божията Мъдрост! Трябва да ходиш по пътя на Божията Истина! А той си мисли аз да го поздравя. Да си поклатим главите и да си отминем. Питам: Разбрал ли е той думите, които му казах? Той може да каже: „Учителят ме поздрави.“ Ни най-малко. Аз съм го поздравил, но той ни най-малко не е разбрал какво съм му казал. Поздравления ще има, ако ти ходиш по пътя на Божията Любов, ако ти ходиш по пътя на Божията Мъдрост, поздравления ще има, ако ти ходиш по пътя на Божията Истина. Тогава ти ще имаш поздравление, има здраве, има всичко. Но не ходиш ли по този път, и всичките учители да се съберат, нищо не могат да ти помогнат.

Защото, какво разбирате вие под думата „Учител“? Учител е всеки, който учи хората да не пъплят по земята, а да се изправят и да гледат Слънцето как изгрява. Учителят е онзи, който те изправя да станеш на краката си. Дяволът те е вързал. Турил ти е превръзки на очите, но Христос с плюнка снема тия превръзки от очите ти, за да прогледнеш. Има една опасност, всяка вечер, когато заспите, дяволът, и той ходи, обикаля и може да са залепени очите ви. И като станете сутринта, може да не сте разположени. Има нещо сложено в тебе. Ти не си в духа си, не си разположен. И почваш да търсиш причините. Това няма, онова няма, този е виновен, онзи е виновен. После вземеш книгата да четеш, казваш: „Недовиждам, трябва да потърся някой лекар.“ Лекарят ти казва, че перде имаш. Казваш: „Остарял съм.“ Не, не е това причината. Нито перде имаш, нито си остарял, но дяволът е дошъл и ти казва, че си вече стар, че твоята работа е свършена и ти след дявола повтаряш по няколко пъти, че си остарял и че перде имаш, и то така и става. Че си остарял, много добре, че перде имаш, много добре. Нали в стаите си хората все пердета имат, да не избелеят килимите. Нали в света се продават пердета. Можеш да имаш и пердета, стига да са копринени. Но по-добре е без пердета.

Сега може да запитате на кого говоря: на вас ли или на външните? На вас говоря, които имате пердета, и на онези говоря, които [нямат] пердета. И на тях говоря. На онези, които имат пердета, казвам: Да си вдигнете вашите пердета, не да ги спускате съвсем. А на които нямат пердета, казвам: Внимавайте да не би пердетата да дойдат при вас! Важното в дадения случай не е онова, което се говори, а онова, което човек може да разбере и приложи в живота си. Радостта, която той може да придобие в даден случай, тя е важното. Ти седиш и казваш: „Едно време каква радост имах, как Духът говореше в мене!“ Едно време може, но сега е важно, сегашният момент е важен.

Тогава вие ще се намерите в положението на онзи българин, покачил се на една круша и седи там. Минава един негов приятел и го вижда: „Какво си се покачил там горе?“ Този му казал: „Остави се, преди половин час мина една мечка и ме изплаши.“ – „Какво има да те плаши една мечка?“ – „Е, едно време как ги биех мечките, а като остарях, едва сполучих да се покача на крушата отгоре!“ След като си се качил на крушата, след като си се освободил от тази мечка, каква е поуката от това, че тази мечка те е принудила да се качиш на крушата? Ти казваш: „Уплаши ме тази мечка, но Слава Богу, че се намери тази круша, щеше да ме съсипе иначе мечката.“

Аз да ви дам тълкувание на това дърво. Мечката пита този страхливец: „Ти

от дървото на живота храниш ли се, познаваш ли това дърво?“ Кое дърво познава човека? Тази мечка показва на човека, че това е дървото, което го е спасило. Това дърво, което ще спаси човека, това е живият хляб. То е Словото. Всяка една опитност, това е една мечка. Ти се качиш на дървото, в дадения случай ти носиш хубави дрехи, но не си разбрал същественото, което трябва да дойде в душата ти. И често аз минавам и гледам, мнозина от вас сте на крушата отгоре. Един ми разправя за едно страдание, за една мечка, друг ми разправя за друга, трети за трета, за четвърта мечка. В България все за мечки ми разправят, за вълци, за змии. „Каква голяма беше тази мечка!“ Казвам: Беше ли голяма колкото един вол? „А, по-голяма от един вол!“ Аз не съм виждал мечка по-голяма от вол. Мечката е голяма, но волът е по-голям от мечката. Страхът е, който преувеличава нещата. Вие всякога преувеличавате своите мъчнотии и страдания.

Страданието има едно вътрешно предназначение. Когато разтриват един болен крак, не е в разтривката силата. Разтривката е причина кръвта да приижда, силите на живота да минават през болното място, за да оздравее кракът. Ако чрез това разтриване кръвта е дошла и животът е дошъл на болното място и болката се е махнала, тогава всяка разтривка е на място. Но ако животът не е дошъл, ако не се е променило страданието, тази разтривка може да е направена, но тя не е на място. Този, който те разтрива, трябва да има вяра. Вяра има, а болката не се е махнала. Тогава не се заблуждавайте, няма вяра! Тъй, ако седя пред един чувал с жито от 100 килограма и казвам, че имам сила да вдигна този чувал, а не мога да го вдигна, значи имам сила, но силата ми е по-малка от този чувал.

Ако аз имам една мъчнотия, която е дошла в мене, не е ли това мъчнотия, която ме изпитва докъде е достигнала моята сила? Казвате: „Едно време аз бях търпелив.“ Е, колко си бил търпелив? Десет кила си вдигал, то не е търпение. „Ама, 20 килограма съм вдигал.“ То не е търпение. 30, 40, 50, 70, 80, 1000 килограма, това още не е търпение. Аз чета сега в лицата на всинца ви едно нещо. Една баба е разправяла на внучетата си – десетина внуци – приказки. И казва: „Слушайте баба!“ – „Ще те слушаме, но да стане попарката, първо да хапнем, че после пак ще те слушаме. След като ни дадат попарката, приказките могат да се слушат.“ Попарата трябва най-първо – разбиране на Словото!

В този вътрешен процес на живота във вас има едно вътрешно недоволство. Ще се освободите от него. Туй недоволство е една празнина, която трябва да се запълни с онова, същественото. Вие ще чакате Божият Дух да дойде и Слънцето да изгрее. Всичко туй е отлично, хубаво. Това, празното пространство, трябва да се запълни на всяка цена! И туй запълване не е един механически процес. На вас да ви обясня онази мисъл,

която е скрита и която трябва да разберете. Минават 10 души покрай един, който е разтревожен, казва единият: „Какво има?“ – „Е, остави се.“ – „Е, няма нищо, ще мине.“ – „Как ще мине?“ Той си заминава, минава втори, и той го пита: „Какво си разтревожен?“ – „Е, какво...“ – „Ще търпиш.“ – „Е, ще търпя.“ И той заминава. Всичките 10 души все минават и казват. Дали му един урок, но никой не му показал как да разреши задачата си. Този човек е бил един млад момък и неговата възлюблена му казала така: „Слушай, аз искам от теб една хубава рокля. Ако ти не можеш да спечелиш пари за една рокля, не искам да те видя! Да се не явяваш вече пред мене!“ И мисли си той какво да направи. Ако не ѝ занесе роклята, не може да я види. Ето че минава един приятел, потупва го по рамото и казва: „Ще се оправи.“ Дава му пари за роклята и двамата тръгват и си говорят. „Сега ще се оправи работата.“ И той взема роклята. Аз съм за новите рокли. Аз съм за новите дрехи. С нови дрехи трябва да се явим пред лицето на Бога облечени.

Сега, като ви говоря, недейте да мислите, че има нещо непостижимо. Всичките неща, за които аз ви говоря, са неща постижими, даже за най-малките деца. Когато човек не разбира, нещата са непостижими. Няма нищо непостижимо. Но никога не се стремете вие по вашему да разбирате нещата. Има един особен начин за разбирането на Божественото Слово. И този начин аз ще ви го кажа: Болният да яде, когато е гладен. Щом не е гладен, хляб да не туря в устата си. Болестта е за предпочитане. А когато вече дойде гладът, не слушайте болестта. Яж тогава, но малко яж. Малкото ядене действува лечебно. Но щом не е дошъл гладът, ти остави болестта да действува както тя знае. Нека те тъпче болестта. Не питай болестта, която тъпче човека, какво иска да му каже. Има ли нещо лошо в болестта? То е харман, конете ще обикалят наоколо, ще тъпчат, какво лошо има в това тъпкане? Тъпче се житото отгоре, но зърната излизат. При всяка една болест е същото. И ако вие четете историята на всички светии, ще забележите, че всякога след едно голямо нещастие, след една голяма несрета в живота, винаги е идвало едно голямо благословение. И считайте всичко онова, даже една малка неприятност, която иде в живота, че носи нещо хубаво. Това ще дойде! Следователно трябва. Та, това трябва да знаете.

Сега, в душата на всички ви има една идея залегнала. Вие искате да имате знание. Тази мисъл е отлична! Искате да бъдете силен. И тя е отлична идея. Искате да бъдете здрав. Отлично. Но ако имате знание, за кого ще го употребите? За себе си. Ако имате сила, и нея ще употребите за себе си. Ако имате здраве, също за себе си. Е, какво ще допринесе човек, ако използува качествата си само за себе си? Във висшето общество ходят почти всяка седмица да си лакират ноктите. Така по особен начин

изглеждат ноктите, че отдалече лъщят. И човек, като върви по пътя, все си показва пръстите. То е личността. Личността на човека е една прекрасна хубава дреха, но хляб не дава. При нея ти можеш да имаш всичките похвали на хората, но гладен ще умреш. Това е то човешката личност. Казвам: Тя е потребна за дреха отвънка. Дрехата трябва да стане като едно средство само за външна обвивка на душата, [за] да дойде Словото отвътре.

Като говорим за Любовта, разбираме онова отношение, което съществува между хората. Като се обичат хората едни други, с това дават най-съществeното от себе си. Чрез Любовта иде хлябът на живота. Чрез Мъдростта иде светлината, знанието. Това е същественото в света. Чрез Истината иде хлябът. Този хляб, който дава свобода на човека. Тогава, ако ти нямаш онзи хляб, който носи живота, ако нямаш онзи хляб, който носи знанието, който носи свободата, питам: какво представлява тогава една хубава дреха, която носиш отвънка? Тази външна дреха има цена само при хляба на Любовта. Тази външна дреха има цена само при хляба на Знанието, на Мъдростта. Свободата има смисъл само тогава, когато е хлябът там, когато е Истината вътре в човека. Тогава това, което Христос е казал едно време и което сега говори, е пак същото. Вие чакате да дойде Духът. Чакате да дойде новата епоха. И чакате, като онази, младата мома, която поглежда постоянно през прозореца и все чака. Види едного и каже: „Този е." Но той си заминава. Види втори, трети и всички заминават. Тези момци са занякъде, не са за нея. И тя казва: „Ще дойде!" Тя още не е готова. Тя не се е научила хляб да меси; тя го очаква той да донесе. Но тя не знае хляб да меси и да пече.

Няма по-хубаво състояние от това, да дойде във вас Божественият Дух. След като дойде Духът, тогава ще дойде работата. Ще трябва да се работи! Ти трябва да си на работа. Твоят възлюблен като дойде, ще ти каже: „Да идем на разходка в градината." Но знаеш ли, че Господ ще те заведе в градината на бедните, на страждущите, в градината на болните, на нещастията. Като влезеш в тази градина, ще видиш този сакат, онзи сляп, да се разхождат там. Питам: Ако не разбереш тази тайна веднага, ще изчезне любовта ти. Ще влезнете вътре. Трябва да се помага тогава! И той ще се опретне и ще почне да помага. И ти ще кажеш: „Тази работа не е за мене." И колко пъти ние напущаме тези хубави градини и се връщаме. И пак през прозореца чакаме, пак го няма. Не, аз не искам да ви туря всичкия товар на гърба. Да ви кажа, че вие сте виновни. Аз говоря на един приятел, но той казва: „Защо ми се караш?" Не е каране това, така си говоря. Но той иска да му говоря меко, внимателно. Казва: „Защо ми се караш, аз не съм невежа, разбирам всичко." Ние сме от тези, които мислим, че Господ не ни разбира. Молим се и казваме: „Не ни чува Господ, толкова години се молим и Господ не ни е чул, не ни е дал това, което

искаме." Не е право. Господ ни е дал много повече отколкото даже заслужаваме.

Сега, последната мисъл за днешния ден: Да се храните с хляба на Любовта, да се храните с хляба на Мъдростта, с хляба на Истината. Един хубав обяд да направите с хляба на Истината. То е Великото в живота! Това, което Христос днес носи в света! Има ли такова едно разбиране, тогава ще дойде туй, което хората търсят, само тогава ще дойде!

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Истинен Бог на Живота!

4-то утринно неделно слово, държано от Учителя на 15.X.1933 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1933_10_15 Ще се зарадва
неделна беседа

ЩЕ СЕ ЗАРАДВА

15 октомври 1933 г.
10 ч сутринта.
Меко, топло време, слънце, тихо.
София – Изгрев.
„Добрата молитва“
Ще прочета 61-ва глава от Исаия.
Изпя се „Ще се развеселя“. Учителят чете от 1-и до 6-и стих.

Хубавите неща не губят своята цена никога. Пророкът има една погрешка – че не е освободен от личния патриотизъм, но тука няма нищо. „И ще ядете [имота] на народите.“ (6-и стих). Това не се отнася до един народ, това се отнася до избраните на цялото човечество; онези, които служат, които се хранят с хляба на Любовта, на Мъдростта, на Истината. Тези

всички влизат в народа, всички други са иноверци. (9-и стих „И семето им ще се познае между народите и внуците им между племената; всеки, който ги гледа, ще ги познава, че са семе, което Господ е благословил.“ (И до края прочете Учителят главата.)

Изпяхме песента „Ще се развеселя“.

Ще прочета само няколко думи от 10-и стих: „Душата ми ще се зарадва.“ Няма да се старая да определя какво нещо е душата, но ще ви кажа следующето: Душата е единственото реално нещо. И след хиляди години може да я проучавате и ще знаете за нея толкова, колкото знаете и сега. И след милиони години пак ще знаете толкова, колкото и сега. Умът на човека, това е реалното нещо, най-силното нещо, което съществува в света. Няма да го определям. А радостта, това е най-реалното нещо на Земята. И няма по-реално нещо от радостта! Следователно в човешкия живот човек трябва да бъде радостен.

Тогава ще определя три положения, как гледаме ние на въпроса. Земният живот, материалният живот, това е калният живот. Не че животът е кален, но има много примеси в този живот и той се нуждае от пречистване. Духовният живот е животът, който е почнал да се пречиства. Той е процес на пречистването. Като кажа, че човек е духовен, той е почнал да се пречиства. А Божественият живот подразбира единствения чист живот

сега. Тъй разбирам сега. Това е една дефиниция, която аз давам. За мене си я поставям. Мене много ми е услужила. Може да услужи и на вас. Като говоря земния живот, разбирам и целият живот работа има. Трябва да се работи.

Казваш: „Да се освободя." Ти не може да се освободиш, ти трябва да се пречистиш. Ти може да скъсаш хиляди цървули и пак ще го носиш на гърба си. Трябва да се освободиш от нечистото. И тогава ще ви приведа онзи пример за един пустинник, който живял цели 20 години в пустинята, за да наследи Царството Божие Небесно. Както и да е, но най-после дяволът сполучил да го излъже. Сега няма да ви разправям надълго и нашироко в какво седи лъжата, но той сполучил да го убеди да го ожени за една царска дъщеря и той ще бъде единственият човек, който може да тури ред и порядък в държавата. И той казал: „Щом е за полза на човечеството, ще ида." И той жертвува постничеството и отива по този път. Но така се случило, че царският дворец го подозирал в измяна и предателство и го осъдили на смъртно наказание. Дяволът му казва: „Не бой се, аз ще те освободя. Тази работа не е толкова опасна. Ти на мене остави." Като го довели пред бесилката и турили му въжето и дяволът казва: „Гледай сега надалече, какво виждаш?" – „Три животни виждам. Три магарета са." – „С какво са натоварени?" – „Със скъсани цървули." – „Всичките тия цървули ги скъсах аз подир тебе, докато те доведа до туй въже."

Тия цървули се съдират тук, на Земята. И за да ви дойде едно голямо нещастие. Дяволът е натоварил три магарета с цървули, докато ви турят товара на гърба. И после ще кажеш: „Защо, Господи, ми дойде това нещастие?" Не ви трябваше да ставате царски зет, да оправяте света!

Сега някой ще каже: „Какви са логическите заключения? Какво искаш да кажеш?" Логиката не е заради мене, тя е заради вас. Аз логически заради мене си разсъждавам тъй, както никой друг човек не разсъждава. Но никой логически заради вас не може да разсъждава. Аз когато говоря, вие ще разсъждавате. Логиката е заради вас. И ако логически вие разсъждавате, аз ще ви похваля тогава. Но, ако искате мене да заставите аз да разсъждавам логически, аз ви съжалявам – моите съждения никак няма да ви ползуват. Те ползуват само мене. Моето говорене може да ви ползува доколкото вие може да мислите, да разсъждавате логически. Аз правя сравнение: храната, която аз ви давам вътре, аз не мога да дъвча храната заради вас. Доколкото вие може да я сдъвчете, това ще ви ползува. Ако аз я сдъвча, тя ще влезе в моя стомах. Тогава разсъждавам за себе си, за вас не зная как да разсъждавам.

Сега, например, някой път, когато аз говоря, аз имам известни разсъждения. – „Как – казва – там в беседата туй не е логически свързано." Аз го зная по-отнапред, че не е свързано там. Казвам: Туй, което не е свързано, ти трябва да го свържеш. Тази работа не е заради мене. И аз много ще ви благодаря, ако вие го свържете; аз ще си го запиша. Ама някой казва: „Ти не изнесе последните научни доказателства!" Много ви благодаря, кажете ми ги, аз ще ги запиша, аз се обогатявам. Слушам този, онзи, казвам: Прави са тия хора. Прави са в едно отношение: това са деца, които искат млечна храна. Казвам: Минаха се годините, когато майката кърмеше децата; сега твърда храна, зъби ви трябват. Нищо повече.

После, друго едно положение. Някой казва: „Вие трябваше да дадете ясни пояснения за обществения живот, за дома, за мъжа, за жената, за религията." За това казвам: Това не е моя работа. Ето и моето основание за това. Домът, това е един завършен процес; общественият живот, това е един завършен процес; религиозният живот, това е един завършен процес. Това са завършени процеси, неща свършени, те не могат да се доправят. То е една работа свършена, какво ще поправяш ти? Сега трябва нещо ново да дойде, съвършено ново. Старото аз не искам да го бутам, понеже се опасявам, може да падне някоя керемида или камъче, може да ме осакати. Старите работи аз не искам да ги бутам, даже и праха не искам да гълтам. Старото да си седи. Който го е направил, да го разваля. И който го е направил, да го оправи. Чужди работи аз не оправям. Аз градя новото, за което съм пратен, нищо повече! А старото нека го оправят другите.

Казва някой: „Дай на тия хора ум." Всички хора имат доста ум. Ако остане сега да им се дава ум, то е изгубена работа. Вие ще ми кажете, казано е тъй: „Ще бъдат научени от Господа!" Но това е една нова епоха в Писанието. Ще бъдат научени от Господа, ще бъдат родени от Бога. Това са Синове Божии. И трябва съвършено друго разбиране! Трябва да ги преведете тия неща. Окултистите правят тия връзки. Новото е туй, което може в туй състояние, в което вие се намирате, да ви научи. Да ви научи Господ някога, то е невъзможно. Невъзможно е да се говори и трябва съвършено друго разбиране.

Тези старите разбирания и схващания, всичко туй трябва да оставите, за да дойде новото. И трябва да се измените, за да имате една чиста мисъл, едно светло чувство, една силна воля, за да възприемете новото! Аз наричам новото пресния хляб, не плесенясалия хляб, просеника. Който яде пресния хляб, той ще разбере вътрешния смисъл. Други възразявате: „Ама Вие не изнасяте най-новите твърдения в науката." Чудна работа! Та аз не се занимавам само със знанието на Земята! За мене би било най-лесно, ако аз се занимавам само със знанието на тази Земя. А мене ме интересува

знанието и на Слънцето, и на другите планети, на звездите. Умът ми е зает с такива велики работи, та не ми остава време да се занимавам с детинските работи на Земята.

И тук, на Земята, казано е какво ще стане със Земята. Щяла да изгори. Някой си пророк е писал: ще изгори Земята. Възможно е. Изгаряне ще стане на всички нечисти работи. Процесът на горението е процес на чистене, а не на унищожаване. Тъй щото, като се разсъждава. Ама щели да умрат всички хора. И смъртта е процес, за да се уравнят всички противоречия. Някои хора трябва да умрат. Богатите, които не искат да дадат своето богатство на другите, които не искат да служат на Бога, трябва да си дадат парите, трябва да умрат; учените хора, които не искат да си дадат своето знание за човечеството, трябва да умрат; проповедниците, които не искат да проповядват както трябва, трябва да умрат; съдии, учители, всички, които не искат да дадат, трябва да умрат. Какво лошо има в това? Та, ако умре един вълк, ние плачем [ли] за него? Та, всичките овце ще се зарадват! Нека дойдат ония вълци, които не ядат овце, ще ги поздравим! Нека дойдат всички ония военни, които не убиват! Нека дойдат всички ония, които церят човечеството! Нека дойдат всички съдии, които не пущат! Нека дойдат всички учени, майки, бащи, учени, всички, които вършат Волята Божия! Туй е логическо разбиране, вътрешният процес, който трябва да освободи душата от сегашното робство, в което се намират хората. Сега не че някой ни е свързал. Има една слабост у хората, за която са свързани.

И тогава ще ви приведа онзи пример за онзи израилски герой, Самсон. Беше казано на майката, че тя ще роди един син и силата му ще седи в неговите косми, но никога не трябва да влиза бръснач или ножици в космите му. Неговите косми трябва да бъдат дълги. И всичката тайна седеше в космите му. Вие всички сте запознати с тази история. Но този човек, който имаше туй велико Божие благословение, имаше слабост в любовта: обичаше жените, па и не според еврейския закон да обича жените от своя народ, но обичаше жени от други народи, друговерки. И там седеше неговата слабост. И най-после той се влюби в една жена. И неговите врагове искаха да узнаят къде седи силата му. И какво не правеха. Казва им: „Бийте ме.“ Биха го и не можаха да го убият. И най-после тази, която го обичаше, тя плака пред него, той най-първо не ѝ каза истината. Каза ѝ: „Ако ме вържат с такова въже.“ И вързаха го и скъса въжетата. И тя казва: „Ти ме лъжеш.“ И най-после, поради тия сълзи, които падаха от очите ѝ, след дълго време и за да не я оскърбява, да не плаче толкова сълзи от очите ѝ, за да ѝ каже нещо, той ѝ каза истината: „Тайната ми седи в косите. Ако мене ми отрежат косите, аз ще бъда като обикновените хора.“ И като му отрязаха косите, дойде един и му извади очите. И го туриха в

затвора.

Защо вие поверявате вашите тайни на жените, на вашите възлюблени, кажете ми? Ти си нещастен. Казвам: Съжалявам, но ти защо говори за своята тайна, къде седи тайната ти? Кажете ми.

Сега, това е една аналогия донякъде. Вие още не сте в положението на Самсон. Логически има един извод. Човек е смешен по някой път в себе си. Той е предразположен да тури всичката отговорност на Първата Причина, на природата. Че майка му така го е родила, че обществото е такова. Донякъде е вярно туй. Че Бог е създал света такъв, вярно е, така е, но да туриш всичката отговорност, че всички нещастия се дължат на тази Първопричина? То е един крив логически извод, то не е вярно. Нещастията, доколкото аз зная, за тия нещастия по девет бъклици сме пращали, да ги калесаме. Насила идват страданията. И най-после те казват: „Ще дойдем, ще дойдем на гости!“ И като дойдат, те ядат и пият и не се връщат назад. Страданието като дойде, няма връщане назад с тях. Защото пътят на щастието е постлан, павиран с камъните на нещастието. И следователно щастието за да дойде в света, трябва да мине по един път, направен само от камъните на скърбите и страданията на цялото човечество. И докато не го направим, тия страдания няма да си идат. И като свършим тоя път, по който щастието може да мине, те ще си заминат и ние ще ги изпратим с гайди и музики и песни и ще видим голямата полза, която те са ни донесли!

Но да се повърнем към основната мисъл, която е полезна за вас в сегашния живот. Каквото и да искате, сегашният живот ще си остане такъв, какъвто си е. Вие може да искате хората да бъдат по-добри. Те ще станат точно такива, каквито са си. Сега може да искате да станете по-верующи, по-учени, може много работи да искате, но туй, което искате, то няма да се реализира сега, при сегашните условия, при този живот. Сега на Земята не може да се реализира. Невъзможно е само в дадени условия, понеже не са турени ония условия, при които нещата могат да станат. Не че е невъзможно, за бъдеще може да стане, но засега, в дадения момент, логически, туй, което искате, е невъзможно да стане. Ти искаш някой човек да те обича. Казвам: по никой начин не е възможно този човек да те обича. Казваш: „Защо да не ме обича?“ Ще ви кажа защо. Този човек се нуждае от пари. Той иска да има хубава къща, иска да има автомобил. Следователно той иска да развие едно голямо предприятие. Пари му трябват. Ти пари нямаш. Ти си красива мома, а пари нямаш. „Тогава какво да правя?“ – питаш. Откажи се от него. – „Ама как, сърцето ми.“

После, вие живеете в един свят установен, няма никаква реалност в

установения свят. Тогава аз ще ви кажа един контраст. Установените неща са неустановени, а неустановените неща са установени. Нали това е логически? Аз сега ще разсъждавам за себе си. Казвате: „Бамбашка е туй." Какво означава? Аз за себе си правя разсъждение. Казвам: Ледът е установено нещо. Зимно време може човек да се върдаля отгоре му. Щом той замръзне, казвам, установено нещо е. Ти може да си съградиш нещо отгоре, но като дойде пролетта, като дойде лятото, туй установеното нещо изчезне, разтопи се. Казваш: „Как тъй стана! Как не съм го осъзнал, как съм разсъждавал аз?" Аз ставам, виждам една малка лодка на повърхността на морето. Неустановено нещо е, върдаля се насам – нататък, но хората, които седят в лодката, излизат на брега. Тъй неустановените неща, които се люлеят насам, нататък, произвеждат установени работи. А туй – установеното, произвежда смърт – всичко туй ще отиде.

Та, казвам: На лед къща не се гради. Омразата не може да бъде проводник на живота по единствената причина, [че] тя не остава. А любовта в тази лодка – животът е запазен. Някой път вие може да мислите, че любовта е много преходно нещо, че е неустойчива, но вие се много лъжете. Любовта издържа на всички ония противоречия. Приспособява се. Туй люлеене на лодката е един закон на пазене на равновесие. Именно тази лодка се върдаля и се приспособява на всички противоречия на вълните. Защото, ако не се приспособява, тя може да потъне. Следователно любовта е онази сила, онази реалност, която се приспособява на всичките положения в даден момент. И ние всякога можем да разчитаме на нея. А омразата е лед. Сега аз за себе си разсъждавам. Омразата е лед, който се стопява. Любовта е лодка, която на брега излиза. Не че любовта е лодка, но правя едно сравнение, за да обясня едно противоречие, което съществува някой път в човешката душа.

Вие се радвайте за противоречията, които съществуват в душата ви. Аз наричам, всеки един човек, в душата му съществуват известни противоречия, известни страдания, известни мъчнотии. Аз го наричам тоя човек, той е виден човек в света. Аз ето как разсъждавам за себе си. Че когато срещна един, който е кон натоварен – 100 кила са турени отгоре му, като го видя, че е такъв натоварен, казвам: „Силен е този кон!" Аз го уважавам, сила има в него! И ако нямаше сила, нямаше да бъде така натоварен. И срещам една халъша – такива коне, на които ребрата се четат. Турска дума е това „халъша" (или изпостялял), едва ли 10 кила носи на гърба си. Казвам: Закъсал е той, да се жив занесе. По-добре със страдания, мъчнотии и здраве да имаш, сила да имаш, отколкото да нямаш никакви изпитания, страдания в душата си, но и да нямаш здраве и сила. За предпочитане е сега, логически предпочитам и двете: изпитания и здраве. И в крайния резултат е за предпочитане силата и здравето, макар че има

противоречия.

Та, сега не считайте, че има такива противоречия в обществения живот. Че има такива противоречия в обществения живот, нищо не значи това. Тия противоречия, това показва, че ние вървим напред. Ама ние не живеем добре – то е само едно противоречие във вашия ум. Ние сега живеем относително при сегашния живот. А ако се сравним с миналото, ние живеем хиляди пъти по-добре, но в сравнение с великия идеал на живота, нашият живот не е такъв, какъвто трябва да бъде. Тогава сме много назад. Но в сравнение с миналото, ние живеем по-добре и вие сте много напред. Едно време като хванеха някой цар, че го туряха в един кафез и му даваха прозбища; там всичките роби ги избиваха или ги връзваха с вериги, обсипваха ги с поругания. А сега пленниците, като ги хванат, християнските държави малко по-добре се отнасят с тях, а с високопоставените, царете, като ги хванат пленници, казват им да носят оръжие. Все един напредък е това. Ако е занапред да говорим, но туй още не могат да ни залъгват. Това не е смисъл на живота. Тъй както хората живеят, задачата на човечеството още не е разрешена.

И тъй, по пътя, по който сега вървят хората несъзнателно, те ще разрешат въпроса, но при методите, които сега прилагат, животът не може да се поправи по този начин. Да се поправи едно нещо, това не значи да се оправи, защото едно нещо най-първо трябва да бъде хигиенично, материалът трябва да бъде по възможност най-чистият. Защото често ние съграждаме нашите къщи от материал, който носи смъртта. Има една статистика, която показва, че всяка една къща, докато стане добра за живеене, най-малко 100 души трябва да умрат в нея. Вие, например, направите една къща от камъни, но тия камъни просмукват живота на хората. Или вие направите от тухли една къща, много хора могат да умрат. И кой как влезне в нова къща, все ще заболее. Казват: „Урочасан е той.“ Няма никакви уроки. Тази кал съдържа единия живот. И ако не разбирате единния закон, тази кал използува вашата енергия и вие ще отслабнете. И казвам тогава: на вас не ви трябват такива кални къщи, за предпочитане е една къща, направена от дървета, защото животът на дърветата е малко по-висок. И дървените къщи са по-здравословни. Сега учените хора по-другояче обясняват, но и аз виждам: тяхното обяснение все се свежда към същия закон.

В природата има едно разумно равновесие, има и едно неразумно равновесие. Вие, например, се учите и искате да станете учен човек, за да се прехраните в света. Тогава вие не разбирате защо се учите. Ако се учите, за да се прехраните, аз ви съжалявам. Тогава, птиците кой университет завършиха? И сега, в Германия са правени опити с жеравчета, които не са

дошли от тропическите места и ги пущат оттам без родители. И те си отиват в тропическите места, сами си намират пътя. Питам: В кой университет те учеха? С какви инструменти те намират своя си път?

Има нещо вътре, вие чувствувате една борба в себе си вътре на вашето съзнание. Едновременно чета съвременните философи, и най-новите, и най-старите – някои работи са ги знаели, но са ги скрили. Съзнанието, това е една арена, в която се преплитат много умове, много мисли. Вие мислите, но едновременно с вашата мисъл е преплетена и мисълта на хиляди и хиляди хора. Не сте вие единственият, който сам разрешава въпроса. Казвате: „Аз решавам", но защо се бориш, като решаваш ден, два, цяла седмица? И след туй кажеш: „Аз реших!" Значи много хора си имат ред противоречия. Тъй както в една камара ще го разискат и ще го подложат на гласуване. И тогава гласуването ще реши въпроса. И във вас става такова гласуване. И тогава казваш: „Аз реших!" Не, камарата реши. Докато дойде до тебе, до твоето съзнание, до твоята личност... Ти си цар, когато дойдеш да подпишеш този указ. Този закон се прокарва, ти трябва да го прочетеш, трябва да си дадеш мнението. Ако не го одобриш, трябва да го повърнеш в камарата за ново разглеждане.

Ние сега казваме: „Господ ще уреди всичките работи." Но това е едно разсъждение на болни хора. Ние разсъждаваме точно тъй както болни хора. Болни хора и здрави хора разсъждават по два различни [начина]. И тогава всички богати хора на Земята, които не работят, аз ги наричам болни хора. Тогава аз за себе си разсъждавам. Ето на какво основавам туй разсъждение. Когато пратите един болен човек в болницата, там има лекари, сестри милосердни, добре облечени, креватът добре нареден за болния, пипат го, събличат го, дават му храната, всичко му е навреме дадено. Като изпъшка, веднага ще дойдат всички сестри милосердни при него, като вика, са всички сестри там, има кой да му услугва. Той се научил целия ден да вика и да дава нареждания. Ако иска някой да има кой да му слугува, да иде в болницата. Но какво става с болния, като оздравее? Щом оздравее болният, бедняк, веднага го изписват от болницата и – хайде на влака! Сестрите милосердни го изпращат до вратата: „Сбогом!" Слугите, лекарите, всички казват: „Сбогом!" И той, като излезне на улицата, оглежда се, сестри няма там. Хората са груби вече. Какво ще прави сега?

И тогава ние ще замязаме на онзи български Стоян, който казва: „Защо ми е голо здраве?" Та, като лежал 3 години от тежката болест, казал: „Мамо, мамо, с камъни да ме товарят, но здрав да съм." Че, какво по-хубаво? Ти си здрав, излязъл си – работи! Казваш: „Че, аз човек за работа ли съм?" За работа ли си, за мотика си. Ако мотиката не може да те обикне, ако камъните не те обикнат, че ако ти камъни не можеш да дигаш, какъв човек

си тогава? Каквато и да е работа – вземи я. За ден, за два. Не мисли, че камъните ще ги носиш цял живот. Това не е твоята задача. Може един, два, десет, сто камъни да преместиш някъде, но тия камъни са пътища, да отворят едно по-хубаво бъдеще за тебе.

Ние сме дошли до криви логически изводи. Ние казваме, че Господ урежда всичко. Но пък хората не вярват в това. Тук, наскоро ми разправя един млад момък, явил се някой българин, следвал в Германия, ходил в Индия, запознал се с някои тайни работи от окултната наука. На човека ще му напишеш едно число и той ще извади математическа форма и ще ти разправя много тайни работи. Ще се учудиш как тъй си чертае и разправя. И казал той каква е първата буква на името на баща му. Казва му какво е името. На майка му – също. Колко от тях са живи и колко умрели. Кой ще боледува. И човекът, който слуша, се чуди. Написал 75, направил си един квадрат мярка, смята, смята... Казваш: „Обясни ми го!" – „Не го обяснявам."

В Англия статистиката показва, че откак жените почнаха да се борят за своите права, жената е израснала с два сантиметра. Значи идеята за свободата внесе у англичанката, че тя израсна с два сантиметра. И ако някой измери жените в Англия, ще види, че идеята у тях израсна с два сантиметра. Има резултат. И тогава някой ще каже, че жените в Англия застъпват за женските права. Откъде го зная? От двата сантиметра, че израснаха. Седи един човек при мене и той все си стиска устата и се облизва. Казвам: Този човек обича много да яде. Той се облизва, облизва. Отгде го знам? Е, познавам го. Каква философия има? Познава се – облизва си устата.

В природата съществува една абсолютна наука, на която всички неща са точно определени. Който знае тази наука, определено е и името на бащата, на майката и на чичото, и на всичкото поколение. И на тебе всичко е определено. И ако ти го знаеш, ти ще знаеш как да започнеш и как ще свършиш. И доколкото хората знаят тази наука, тя е вече образец на всички други гадателни науки, които съществуват. Нима мислите, [че] една баба, която хвърля боб и гадае, че бобът ѝ говори? Не, бобът е само един повод.

Разправяше ми една българска ясновидка, която гадае с икони. Цялата ѝ стая е пълна само с икони, кандила, ще кади тамян, предвижда, много хубаво предсказва. Един ден идва при нея един българин от селата, тя нищо не може да хване, нищо не ѝ се открива, откъде да започне, нищо не може да отгатне. Седи, моли се, моли се – нищо. И току щяла да му каже, че „Духът нищо не открива за тебе, друг път ела" и казва: „Виждам, ръката

на иконата се мърда!“ Питам: Може ли ръката на иконата да се мърда? Тя долавя и казва: „Ти обичаш да потупваш жена си, а не става тъй. Хем много я потупваш. Духът казва, че много си бил жена си и си я осакатил.“ И оттам насетне всичко се разгадава: голямо нещастие ще го сполети, „ако още веднъж си позволиш тъй да биеш жена си. Лошо те чака.“ Той казва: „Няма да я бия.“

И ако ние в живота, от един малък факт, както е случаят с тази гадателка ... Ако ни каже Христос да не бия жена си, защото тази жена Господ я е създал за другарка? Той наместо да я бие, нека я гали, да ѝ помага. Ръката е направена за добро, а не да бие. „Човешката ръка – казва Господ – не я направих да бие, а да помага.“ Как бихте тълкували вие мърдането на ръката на иконата? – Да я набие още. Туй е един логически извод, който не е прав. И ние в света искаме един извод, казваме: „Нямам ли аз право?“ Правото е само право в доброто, а не в злото. В злото няма никакво право. Правото е право само в любовта, в омразата не е право. Правото е право само в истината. Дето е истината, дето има свобода, знание, любов, дето има живот, правото е там. Дето го няма животът, дето го няма знанието, дето я няма свободата, няма никакво право!

Та, казвам: Кое е по-хубаво? Да набиеш един човек или този човек да го избавиш от калта? Кое е по-хубаво: когато имаш един враг, който се дави в тинята и се моли, че го натиснеш да умре или да го извадиш, че този човек да ти стане приятел? Кое е по-хубаво?

Та, казвам: Когато срещнете един човек, най-първо вижте в душата на този човек туй Божественото, което седи. Може би туй Божественото е обвито в много обвивки, които са неприятни. Аз не отказвам това, но във всеки един човек има една душа, която е от Божествен произход. И когато видиш ти мъж, жена, дете, най-малката буболечица, ти считай, в туй, което се движи, е скрит животът. Аз говоря за живота. В тази малка буболечица има една малка, микроскопическа част, която е Божествена. Ако ти можеш да го видиш туй в нея, тази Божествена частица, тогава ти си благороден човек. И тогава в душата ти ще се зароди едно малко благородно чувство и ти ще се зарадваш на тази малка мушичка. А някой път ти я хванеш, преклъцнеш я и я изхвърляш навънка. Тя, майката, казва: „Моето детенце обича да хваща мухите и да им къса главите.“ Не само това, но дойде в душата ти една добра мисъл – ти и с нея може да постъпиш така. И във всяка една хубава мисъл се крие нещо Божествено, и във всяко едно хубаво чувство се крие нещо Божествено, и във всяка една постъпка. Не че всичко е Божествено, но туй Божественото, което се крие вътре, ако то трябва да дойде, [...] нито можеш да го хванеш. Ти успяваш и може да се благословиш. Задачата в света ни е тази.

Сега, доколкото аз съм наблюдавал, гледам, хората искат едно спасение, да намерят едно общество, всички да мязат на ангели. Идеално е, няма по-хубаво нещо, но на Земята такова общество почти няма. Засега не съществува. Във всичките хора има доброто желание. Аз съм срещал много добри хора. Всичките тия хора изповядват нещо в себе си. Те казват: „Има нещо в мене, на което аз не съм господар. По някой път ставам и много лош човек.“ Питам тогава кое е по-хубаво: да бъдем всякога добри и всякога лоши или да бъдем сега ние и добри, и лоши? Та, кое е хубаво: да бъдем всякога добри или всякога лоши, или да бъдем добри и лоши?

Тогава ще ви приведа един анекдот. Когато паднал този – светлият ангел – един мит е то, този ангел на светлостта като паднал, изгубил светлостта и се явил пред Бога и Му казва: „Всичко изгубих, каквото имах, и повече при Тебе да живея не мога вече. Ти всичко можеш, по Твоите пътища не мога да ходя, аз съм изгубен. И ако Ти не можеш да направиш нещо, да ми помогнеш малко, аз видях, че я загазих в тази работа. Малко да ми помогнеш, поне да ми намериш едно същество, което напълно да влиза в положението ми, но отчасти да влиза в моето положение. И да познава това същество моите несгоди.“ Затова Господ направи човека, че да влиза малко в положението на дявола. И затова дяволът винаги търси човека. Че като влезне, той прави по-голяма пакост и му е приятно да намери човека. И дяволът тъй идва винаги на гости и казва на човека: „Ще се уреди тази работа!“

Та, трябва да направите сега този извод, логически извод. Всъщност онзи, който е създал този мит, той е скрил една истина. И тъй както съществува този мит, мнозина ще паднат в едно заблуждение. Нещата в света взаимно си спомагат – и добрите, и лошите работи. Ако вие влезете като добър човек между 10 души лоши хора, между най-лошите хора, те ще ви пазят като най-свещено нещо. Ти като влезнеш между тях, то е едно благословение, което от Бога ще дойде и ще мине през тебе за тях. И ти си като един отдушник между тях. И те те пазят. Никога разбойници не пущат добър човек. Те го задържат. И почват да стават едно съдружие. И като дойде един добър човек, те стават по-добри. Те казват: „Откак дойде този човек, позабогатяхме, кярът ни се увеличи.“

Има верую и има хора, които мислят по новия начин, а живеят по стария начин. Има хора, които мислят по старому, а изпълняват живота по новия начин. Има хора, които проповядват, и за Бога говорят, и всичко, но казват за закъсалия: „Той, кармата му така, да си върви, други да му помагат. На него, казват, не му е дошло времето да му помагаме.“ Мислят хубаво, но не постъпват право. А някой човек в света, лъгал той другите, печелил пари,

натрупал богатство и по едно време казва: „Не правя аз добре. Не е човешко това нещо. Толкова неща направих аз зли, чакай да направя аз добрини!“ И отвори му се сърцето. Отива при вдовица, брашно дава, сирачета гледа, това, онова. Туй състояние в него аз го похвалявам, което сега има, аз го похвалявам. Ако той тъй върви, той е на правия път.

Сега, ние не сме пратени да носим всичкия товар на света, но всички можем да бъдем съработници на онази Велика Божествена идея, която сега работи за пресъздаването на сегашното общество, за здравето на бъдещото общество. За това работят най-разумните, най-силните общества, които са завършили своята еволюция, работят и денонощно работят и подготвят условия за бъдещето. И какво мислите, тези кризи, които имаме, туй, което сега наричат тези икономически кризи, туй смущение между хората, тази несамоувереност – всичко това се дължи на вътрешни сили, които работят за събуждането на хората, за да им покажат новия път, по който те трябва да вървят.

И да кажем, ние трябва да изменим начина на нашето разсъждение. Когато един про[по]ведник каже, че хората се обезверили и не вярват в Бога, от какво гледище той разглежда въпроса? Ако той изхожда от своите лични интереси: че малко хора го слушат, че в църква малко хора отиват и пускат малко пари в дискоса, няма религиозни хора. Че, това е една търговска работа. Ако така разглеждаме живота, няма никакъв смисъл. И ако един народ разглежда добрината на света само от свое лично гледище, такова добро няма! И такова разглеждане не е на мястото си! Трябва да се разглеждат хората от съвсем друго становище. Нас трябва да ни е приятно да бъдат хората добри. Дали те ще помагат или не, то е тяхна работа. И ние трябва да разглеждаме живота не от гледището на нашия личен интерес.

Аз разглеждам доброто като един вътрешен непрекъснат процес. Един човек, на когото аз всякога мога да разчитам, един човек, на когото като поверя една сума и не злоупотребява, или аз обещая да свърша работата си [...] съм обещал. Аз наричам това един добър, разумен човек, както един добър приятел.

И казва пророкът: „Неговата душа ще се зарадва!“ За какво? За това той ще се зарадва, за любовта, която трябва да влезе в нашия живот. Единственото нещо, което може да осмисли живота ни, то е любовта! В любовта смърт няма. В любовта всички души живеят, ако разбирате. Ако искате да знаете как живеят в другия свят, не казвайте тогава „другия свят“. Защото вие считате, че този свят е реален, а другият свят не е реален. Другият свят е много по-оживен и по-реален, отколкото нашият. Но има един свят още

по-реален, отколкото светът на душите. Ако ви кажа на вас, както окултистите вярват, че и в духовния свят хората умират. И там има погребение, само че там ги погребват отвънка. Но и там хората умират. Единственото място, дето не умират, е в Божествения свят. Но там няма и раждане. Дето има раждане, има и умиране; дето няма раждане, няма и умиране. А единственото място, дето хората не се раждат и не умират, то е Божественият свят. Там са толкова, колкото са всякога. А понеже той е онзи вечният, безконечният, неизвестният свят, неразбраният свят и когато той се проектира в по-нисшите светове на материята, тогава всяко едно проявление ние ще го свържем с физическия свят. Че родил се той, един малък къс материя, която е слязла от диханието на Бога. Ще го наречем един човек, направен по образ и подобие на Бога. И тогава как ще разберем пророка, когато говори, че Бог казва: „Небето Ми е престол, а Земята Ми е подножие." Тогава в какво отношение човек мяза, или прилича, на Бога? Човек в своето съзнание, че един баща едва може да отхрани четирима синове? Донякъде до десет души може да отхрани, а Бог пред Себе си има милиарди същества: човеци два милиарда има, има и толкова млекопитающи, буболечици и други растения са безбройни количества, тях също ги държи и на всички тия живи същества Бог е предвидил нуждите им.

Сега аз не ви привеждам този факт, за да ви убедя, че има Господ. Да говорим за съществуванието на Бога, то значи да не разбираме какво нещо е Господ. И всякога който се е опитал да докаже какво нещо е Господ, то е най-голямото невежество! Няма какво да се доказва, че има Слънце. Като изгрее, иди го виж! И като залезе, пак иди го виж! А вечерно време чакай! Какво ще доказваш, че има Слънце? И сега гледам, аргументи има астрологически, после – морални доказателства и прочие. Хубави работи са тия. Бог не е една същина, която може да се докаже, понеже Той е извънка нашето съзнание. Следователно Той не може да се докаже. И ако ние може да докажем, че съществува Бог, то е най-голямото нещастие в света. Благодарение, че не могат да го докажат хората. Защото онзи, който не вярва в Бога, той иска да бъде като един Бог. Че, Господ е в него. Този човек, който не вярва в Бога, иска да бъде свободен, застъпва за свободата, мисли, че това е Бог. Че, човек, който не вярва в Бога, а обича някого, иска да направи добро, иска да го обичат – как тогава не вярва в Бога? Че, Бог е Любов и той вярва в Любовта, той вярва в реалното. И казват: „Той е голям безбожник!" Най-големите безбожници са умрелите хора. По-големи безбожници от умрелите хора няма. А пък всички живи хора са верующи хора. Този, който иска да го обичат и да обича, той е верующ. Човек иска да го обичат. Аз не намирам никакви безверници в света. Човек, който иска да го обичат, той е верующ. Ти му приказваш за една идея, той казва: „Остави идеите, аз искам да обичам някого." Тогава Господ в хората трябва

да ме обича. И моят Господ за мене, и Той да обича хората. Че, туй не е ли по-реално?

Казват: „Господ, Който царува на Небето.“ Човешката глава, това е небето. Ти този Господ, Който царува на Небето, в нашия мозък, не това небе отгоре, което ти горе виждаш, то е едно отражение, ти се самозаблуждаваш, като мислиш, че виждаш някое небе. Ти отвътре виждаш само това, което е вътре в тебе. Ти в един малък екран виждаш една голяма картина, но тя е взета от един голям сюжет, но тя е малка картина. И този уред има за цел да увеличи нещата. Екранът няма реалност, той представлява една реалност извънка някъде. Следователно, при нашия ум, нещата във външната природа са само една проекция на нашия ум. А зад нашия ум седи реалността на нещата. А къде е той? То е ваша работа. За себе си аз го зная. Как е, аз го зная, но на вас да го обяснявам, то е една много мъчна работа. То е необяснимо.

Но да се повърнем. „Ще се зарадва душата ни.“ Ти си унил духом – щом се зарадва душата ти, унилостта изчезва, безверието, безсилието изчезват и ти станеш радостен и весел, бодър, свеж, на всичко си доволен и какво по-хубаво от това? Най-голямото богатство е това. Способен ставаш, гений ставаш, светия ставаш. Като се зарадва душата ти, т си един велик човек. И тогава целият свят се отваря към тебе и ти му се отваряш. И ако ние всякога бихме можали да задържим туй състояние, ние бихме били щастливи. Но загубваме това състояние. И вследствие на това ставаме унили по дух. И всеки един от вас трябва да чувствува така, че да се зарадва неговата душа в Онзи Бог, Който живее вътре в него. Онзи Бог, Който живее вътре в тебе, изисква да обичаш всички ближни в себе си. И като срещнеш един човек, да трепериш заради него, тъй както Господ трепери за него. Това го наричам, това значи Господ да живее в тебе. А ако ти махнеш с ръка по отношение на някой човек, и спрямо тебе някой ще махне с ръка. Ти ще обичаш ближните хора с веселие тъй реално, ако искаш Бог да има добро мнение за тебе. Той ще ти каже нещо: „Не правиш добре.“ – „Ама трябва.“ – „Не правиш добре!“ – „То не е право, ама той не постъпва право.“ Не. В даден случай аз трябва да постъпя право. За себе си аз имам едно правило: Трябва да обичам хората! Как ще постъпват другите, това оставям настрани. За себе си, казвам, аз трябва да постъпвам тъй, както постъпва Онзи, Който е вътре в мене. И аз го зная. Когато аз върша всичко, което Той желае, аз усещам една радост и Го познавам. И всичко, което поискам от Него, всичко става. Няма нещо в живота, което аз съм пожелал, че да не е станало. И болни мога да лекувам, и на сиромаси мога да помагам. Но щом се поколебая малко, веднага силата ми изчезва тогава.

Туй трябва да бъде един непреривен процес. И ние всеки ден трябва да слушаме какъв е онзи глас. Тъй в себе си трябва да наблюдаваме. Не да се осъждаме. Трябва да слушаме Господ както ни говори! Ако аз бих имал една дума, щях да ви кажа една нова идея: Слушайте гласа на Любовта във вашата душа. Слушайте гласа на Свободата, на Истината във вашата душа! Това са реални неща. Човек, който се вслушва в своята свобода, в своето знание, в своя си живот, в чистия си живот, не в материалния живот, но в живот, който е в процес, той може да разбере тази велика истина! Там е силата!

Сега мнозина идват да ме питат лично. Не да кажа, че нямате нужда от мене. Всякога ще имате нужда от мене. Всякога ще имате нужда от мене и аз ще имам нужда от вас. Защото Бог живее във всинца ни. Ние сме едно тяло и не можеш да презреш никого, всеки един човек, всяко едно същество. Аз като се приближа до едно дърво, туря си гърба на него, погледна го и кажа: „Какво си хубаво дърво, колко нещо понасяш, колко добрини правиш!“ И казвам: „Като тебе искам да бъда!“ Минавам покрай един хубав извор, казвам: „Колко си хубав!“ Жив е той! Измия се, кажа: „Бих желал да бъда тъй чист като тебе!“ Мина покрай един камък, казвам: „Колко си як!“ и го погладя. Казвам: „Седиш на поста си!“ И аз мисля: „Искам да бъда като тебе!“ Тъй си разсъждавам. И то е истинският начин! И животът добива смисъл. Не мисля, че гладен ще бъда довечера. Щом съм гладен, казвам: почивка имам. Какво лошо има в това? Щом съм гладен, съм по-лек малко. Като ме возят конете, няма да се уморяват от мене. Че съм станал по-лек, 45 килограма или 35 килограма, какво има от това? Лек съм станал. А седи някой там 65 или 120 килограма. Не, не, ако е за тежест, аз мога да направя когото и да е много тежък. Та ако ви теглят с кантар и аз туря по три места въжета, завържа ги здраво за колчета в земята и те ви теглят нагоре, не могат да ви помръднат и ви изкарат 100–120 кила и повече.

Но тази тежест е фиктивна. Тя е човешката мисъл, която определя човешката тежест. Тя е човешката мисъл, която определя организма на човека, човешкото здраве, човешките способности. То е все човешката мисъл, която определя пътя – онзи, великия път, в който ние трябва да служим на Любовта, онзи, великия път, по който трябва да служим на Мъдростта, на Истината, великия път, на който ние трябва да служим на Истината.

„Благословен Господ Бог наш“

„Отче наш“

3-та неделна беседа,държана от Учителя
на 15.X.1933 г., 10 ч сутринта,София – Изгрев.

1933_10_18 Ангелите на светлината. Новите възгледи
лекция пред общия окултен клас

АНГЕЛИТЕ НА СВЕТЛИНАТА. НОВИТЕ ВЪЗГЛЕДИ

Сряда, 5.30 часа сутринта

(Небето ясно, звезди. Времето умерено,зорко, не студено.)

Добрата молитва

Тайно размишление (15 минути)

Ще прочета една част от 6 гл. Първо послание към Коринтяните, до 15 стих. Вашите стари схващания хвърлят по пътя една сянка, една непотребна работа, с която всички хора са заняти. Една голяма сянка е това. Ние трябва да се освободим от постоянните безпокойства. Малко хора има, които не се безпокоят. Даже хора на науката, на музиката, на поезията, всички, навсякъде, безпокойството седи като един вътрешен резултат. И всеки казва, че не може да не се безпокои. Безпокойството трябва да се замени с вътрешно движение. Да се движиш и да се безпокоиш, са две положения различни. В движенията има известна умереност, а в безпокойството има известен безпорядък. Когато играеш гимнастически упражнения, има движение, но когато в болезнено състояние си движиш ръцете, краката, то е един безпорядък. Та всичките мисли, които имаме, всичките желания и постъпки, трябва да се подведат под един порядък.

Сега вземете най-елементарни работи, когато някой ви пита: „Какво нещо е истината?“ Какъв отговор ще дадете? Двама от вас няма да дават едно и също определение. Може да дадете едно определение от някой речник, но това не е определение. За вас какъв израз има истината? Какво определение ще дадете? Вие, във вашия живот, как определяте истината? Как я разбирате? Вие казвате например: „Кажи ми истината?“ Ако аз ти кажа Истината, какво ще стане? След като ти кажа една истина, ти ще се обидиш. Ти казваш: „Кажи ми истината, какво мислиш заради мене?“ Че аз ако ти кажа какво мисля заради тебе, ти ще се обидиш. Че истината искаш да ти кажа. Тогава казваш: „Ти не ми казваш истината.“ Питам тогава, тази истина, която може да размъти умовете на хората, каква истина е тя.

Сега в ума ви седи един процес. И вие искате да отгатнете неща, които никога не могат да се отгатнат. Защо той иска да говори? Никога не може да се отговори на това. Един човек може да говори, без да знае, защо говори. Вие може да разбирате един определен процес, но зад всеки

определен процес седи един неопределен процес, зад всеки завършен седи един незавършен. Това са сложни работи. Какъв ще бъде крайният резултат вие не знаете. Един човек може днес да ви е приятен, иде в дома ви, възхищавате се, говори ви, но какви ще бъдат неговите бъдещи отношения, вие не знаете.

Вие може да се съмнявате в някого. За мене съмнението е общо. То произтича от един материалистически характер, понеже сте заинтересувани. Ти се съмняваш в едного, понеже си заинтересуван. Ако отиваш да вземеш пари на заем от някого, ти ще мислиш, дали ще ти даде или не? Ако идеш на гости, ще мислиш дали ще те посрещнат добре или не. Заинтересуван си. Пък ако не си заинтересуван, ти ще минеш и заминеш. Ти ще наблюдаваш и след като наблюдаваш, какво ще добиеш? Например ти знаеш, че някой ще ти даде пари или няма да ти даде. Да допуснем, че ти знаеш, че той я ще ти плати парите, които има да ти дава или не. Какво те интересува това или какво ще добиеш, ако вземеш или не вземеш. Туй само при дадени условия, тия разсъждения са ограничени.

На земята, ако имаш да даваш на хората или да вземаш от хората, тъй е, ще вземаш или ще даваш, но ако срещнеш един човек във водата и двамата се карате, казваш: „Кога ще си платите?“ – „Кога ще си платите?“ И казвам, сега да си платите! Какво ще платите? И двамата се давите. Ако кажеш: „Преди да се давиш, да си платиш! Имаш да ми плащаш!“ Плати ви, че тогава се дави! Е, хубаво, сега как ще плащате и как ще давате? И така е по някой път и при вашето разсъждение. Аз седя и се усмихвам, казвам, и единият и другият се дави, а единият казва: „Има да ми дава.“ Ако вземеш парите, ще се удавиш и ако не ги вземеш, няма да се удавиш. Кое е по-добре? Има условия, при които, ако не вземеш парите, ще останеш жив, а ако ги вземеш ще умреш. Сега то е един начин. Прости, за да не умреш! И ако не простиш, ще умреш! Който не прощава, ще умре. Това е една тяжест.

Сега всички трябва да се освободите от един навик. Вие всички изповядвате Истината, защото сте заинтересувани. Вие препоръчвате някого, защото сте заинтересуван. Обичате някого, защото сте заинтересуван. Да имаш една любов, в която да не влиза никакъв материализъм. Или казано на ваш език: *Любовта да е за самата Любов!* Малката река, като се влива в голямата, няма никакви съображения. Сега този процес на разсъждение не ви интересува, но представете си, че малката река е едно разумно същество, върви. Какви разсъждения ще правите, като се вливат[е] в една река? Вие разсъждавате: „Трябва *ли* аз да се влея в тази вода или не?“ Какво ще правиш? Казваш: „Аз не искам да се вливам!“ Ще се влееш и оттатък ще минеш! Няма никакъв избор! Защото

не е във вливането на реката.

Вие казвате ама аз не искам той да ми господарува. Чудни хора сте! Ако той е по-силен от вас, той ще ви господарува. Ако ти си по-силен от него, ти ще му господаруваш. Питам, ако ти си по-силен, питам, какво имаш да се безпокоиш? Казваш: „Той не ме уважава, не ме почита.“ В какво седи почитанието? Ако ти си един виден, знаменит лекар, даже най-богатия, дъщеря му е болна, той ще има всичкото уважение и почитание към лекаря. Ще трепери човека. Но ако този лекар умори дъщеря му, той веднага ще измени своето уважение. В дадения случай от тебе зависи да те почитат или не. Ако ти постъпиш благородно, ще те почитат. Но благороден в себе си. Ако в даден случай хората, от които имаш нужда, можеш да им направиш нещо, ти ще бъдеш почитан, но ако не можеш да го направиш, ти не можеш да бъдеш почитан.

В дома сега мнозина от вас отношенията ви не са такива идеални, каквито трябва да бъдат. Да допуснем сега, че тук седне някой от вас, който е по-чувствителен, той чувствува, че въздухът не е чист и ако той отвори няколко прозореца, да стане проветряване, какво отношение ще вземете? Питам, кой повече ще придобие? Вие всички си поставяте един механически процес. Умният човек може да прекара и през най-малкия прозорец, да привлече тази струя въздух към себе си. А глупавият човек и при изобилието на въздух, пак ще диша нечист въздух. Или да ви обясня малко по другояче, ако недъгавият, хромият отиде при дървото ще погледне нагоре, ще се помоли, дано да духне вятър, че да падне плод и да го вземе от долу. Той чака наготово. А здравият, умният човек ще иде, ще се качи на дървото или ще си вземе някой прът, ще бутне и ще си проточи ръката, да вземе плода. За някои работи вие казвате: „Късмет!“ Късмет има само за недъгавите хора. В тази смисъл късмет ли е това? Аз ще считам късмет, ако съм болен и седа под някоя круша и чакам да падне някоя круша. Едно щастие е това. А късмет в света, това е разумният живот. Разумен ли е човек, има късмет, не е ли разумен, няма късмет. Ще кажете, карма е това. Що е кармата? Това са сплетени нишки на разумния живот на миналото и сплетени нишки на сегашния живот, физическия живот. Ако търсите един живот на късмет или щастие, обясняват, какво нещо е щастие. Щастието е един Божествен процес. И ако ти влезнеш и се свържеш с този Божествен процес, ти ще бъдеш щастлив, но ако не се свържеш с този процес, ти ще бъдеш нещастен или не можеш да бъдеш щастлив. Ако се свържеш с процеса на щастливия въздух, веднага ще дишаш чист въздух, но ако не се свържеш, ще дишаш нечист въздух.

Та казвам, най-първо трябва да си определите отношенията, които съществуват. Вие имате отношения едни към други. Имате отношения към

баща си, към майка си. Те са две важни отношения. Има една страна на семейния живот, тя е най-важна. Отношение към едното – 1. Туй отношение като към фигура, но на съзнателната единица отношенията. После, отношение към двете – 2. Или аз мога да напиша така единица – а. За мене по този начин може – […]. Какво трябва да бъде отношението към майка ти, към баща ти? От баща си ще вземеш силата на своя характер, на своята мисъл. А от майка си ще вземеш тази пластичност на своите мисли и чувства. От бащата ще дойде светлината, а от майката ще дойде топлината. Не мислете, че майката може да предаде светлина. Не. Бащата в света, това е светилникът, майката е топлилникът. Топлина без светлина е наполовина топлина. И светлина без топлина е наполовина светлина.

Та казвам сега, вие в Любовта ще добиете топлина, в Мъдростта ще добиете светлина. И всяка мъдрост, в която няма топлина, тя е наполовина мъдрост. Знание, в което няма топлина е наполовина знание. И Любов, в която няма знание е наполовина любов. Та казвам, в този, сегашния процес, не само да се говори, вие искате в сегашния живот да живеете щастливо на земята. Хубаво е, но сегашният ваш живот е само една малка плочица в един друг процес, който за бъдеще ще продължава, не само сегашното. Вие сте дошли до един процес, не знаете пътя, по който сте минали от самото начало. Или самото начало не знаете.

И тук наскоро беше една българка. И на мене казва, че на нея ѝ се открило, била жена преди 6 милиона години, като била преродена, къде е била? Е, какво ще кажете? Разправя жената ра̀боти, преди 6 милиона години ѝ се открило на нея, къде е била. Вие ще кажете: „Е, на мене защо не се открива? Аз не зная защо на нея ѝ се открило.“ Е, как ще я разберете. Ако тя започне да ви разправя с ония символи, то е един такъв объркан свят, че и тя, като го разправя и тя не го разбира. Преди 6 милиона години се родила, аз разбирам, тя го мисли, но аз отивам още по далече. Не говоря онези причини, които я заставиха да се роди там. Родил се някой жена, кои са причините, които са го заставили, да се роди жена? Родил се мъж, кои са причините? В раждането има един закон, който определя нещата. Е, как е станало самоопределянето, всичко туй във вашите умове? Вие нямате никакви спомени. Вие не знаете, кога сте дошли на земята. Преди колко милиона години. А при това имате високо понятие, искате нещо грандиозно. А ако ви пита човек, къде бяхте преди един милион години, къде слезнахте?

В Бога вярвате, в това вярвате, в онова вярвате, а такова голямо невежество! И като разправяте на хората, разправяте, разправяте и туй, което разправяте е толкова ограничено, смешно. Ти казваш, че ще идеш на небето при ангелите в рая. Какво е това небе? Тия ангели какви са? Тия

ангели имали крила. И птиците имат крила. Това са символи. Ангелите не мязат на птици. Един ангел се отличава с това, че като събереш цялата опитност на цялото човечество от милиони години, този ангел има повече опитност. Неговото съзнание е тъй будно, че всичко знае. Един мощен Дух е той! Той не ходи да се рови като някой червей в дърветата да прави дупки. А работи за благото на своите ближни. Един ангел работи за другите! Разбирате ли? А не както тук. Всеки иска да си има една къща за себе си, а в небето всеки ангел работи за всички и всички работят за един. Каква грамадна разлика има между понятията на хората и живота! И ние сме праведни, ние мислим по един начин, а живеем по друг начин.

Та казвам, има известни болни работи в света, аз по някой път не искам да ги зачеквам. Понеже някой път да се чисти една рана ще причиниш на човека много по-голяма болка. Някой път е по-добре да не буташ известна рана. Но има известни рани, които трябва да се бутат, понеже ще се превърнат на една живеница. Не е право да се казват погрешките. Но и съвсем да се не казват, друга една опасност има. Не оставяйте нито една ваша погрешка неизправена. Моето щастие не седи в знанието на вашите погрешки. Да зная всички ваши погрешки, значи да стана нещастен. Нищо повече! Когато един ми каже една своя опитност, някое свое нещастие, това ни най-малко не ме радва. Какво ще ми допринесе, като ми разправя за своите нещастия? А когато някой ми разправи за онова хубавото, великото в живота, за своето знание, за своите добрини, не от личен характер, а как се е учил в училището, а като ми разправя как е побеждавал мъчнотиите, че много пъти е бил поставян на известни изкушения, аз казвам: Какъв герой! А някой ще разправи, че напуснал училището, не свършил. Турили го някъде проповедник, напуснал, не работил. Учил нещо, напуснал. Навсякъде където минал, всичко напуснал. И най-после казва: „Съвсем съм я загазил.“ – Е, какво мислиш помага? – „И аз не зная, какво да правя.“ За жена не го бива, за учител, за съдия, за слуга, за адвокат, за бакалин не го бива. За какво го бива само? Турците казват, имало един, че като дошъл, казва: „Какъв занаят знаеш?“ Той само се научил да казва: „Евет ефендим!“ Туй можел да казва много хубаво. Казва: „Другите работи колкото пъти съм ги казвал, все съм имал нещастие. А на евет ефендим – не!“

После, всички ви предупреждавам в едно. В похвалите и в укоренията всякога има известен примес, който не е добър. Дойде някой да те хвали. Защо? Или някой ме укорява. И единият и другият са заинтересувани. Когато аз ще похваля един човек, трябва да го похваля. Не, че не е добро, но похвалата трябва да съответствува на онази реалност. Казвам: „Ти ми направи една много голяма услуга благодаря ти много.“ И на този човек му подарявам една отлична класическа книга. Книга му давам, да чете.

Това е похвала! Давам ти я защото одобрявам твоята постъпка. А дойда и кажа: „Ти си даровит, ти си талантлив, втор[и] човек като тебе няма!“ И го видиш на друго место, той другиго хвали и казва: „Като тебе няма друг.“ Ти седиш, но след туй, зад гърба ти, той казва: „Понамазах му малко колата. Обича, тщеславен е, обича все да го похвалят.“

И укорението също. Укоряваш един човек, пак си заинтересуван. Той е художник, кажи му: „Неприятно ми е, но му кажи, този нос, както си го нарисувал на такова лице, такъв нос не се туря! И в действителния живот не е така.“ – „Ама аз употребих всичкото усилие.“ – „Употребил си, но виж го този човек, ето обекта, носът му не си нарисувал както трябва!“ – „Ама ти не си художник.“ – „Не е въпроса, че аз не съм художник, туй, което ти казвам, право ли е или не? Ти като изправиш този нос, не е заради мене, но заради тебе е, твоята картина ще придобие цена! Ако не го изправиш, ти като художник, ще загубиш.“

Ако вие изправите вашите погрешки, то е за вас, а не заради мене. Вашето тяло, вашето лице, вашата воля, вашият ум ще добият цена пред невидимия свят. Ще имате цена. И един ангел да ви види, ще каже: „Ето един човек, който ние бихме обичали да видим!“ Вие искате вашето лице да е мазничко, да е червеничко, да е валчесто, да мяза на месечинка. Аз бих желал да има, два мускули [да] има в лицето на доброто, но те да са хубаво изразени и като ги видя, казвам: Виж колко са хубави тия мускули! После има една черта в клепачите, която показва истината. И като видя тази кривина, казвам, колко хубава е тази линия! И казвам, можеш да разчиташ на този човек. А някой път виждам, че един човек мисли да те излъже, стотинката ще разпредели и ще ме убеждава той: „Това ми е навик“, казва. Да, да, лъжата е един навик.

Та казвам, вие седите, искам да ви избия един клин, из умовете на хората. Вие при мене, някой път, някои от вас, взели сте един билет и чакате да се тегли моята лотария и да спечелите нещо. Нищо няма да спечелите. Учението, което аз проповядвам, не е една лотария, а иска хората да работят. Работа се изисква! Да ви представя какво нещо е работата. Когато аз работя за хората, това за мене е мъчение, когато работя за себе си, това е труд, според мене, а когато работя за Бога, това е работа! Казва един: „Да се трудя.“ Казвам, за себе си работиш. Казваш: „Много е мъчен животът!“ – За хората работиш. Като се трудя, казвам, за себе си работиш. Това е мъка – за хората, мъчение е то. Никой не е доволен от втората работа, никой не те възнаграждава. Пък работиш за себе си, ти сам не може да оцениш работата си и не си доволен от своята работа. Трудиш се заради хората. Затуй, работа е само за Бога, понеже Той е Съвършен в света, като работим за Него[…]. Сега не казвам аз, да не работите за ближния си, но

единственото нещо, което може да компенсира труда ни, то е да работим за Бога! Като работим за Него, нашият труд и нашето мъчение от Божията работа ще се превърнат, ще се уравнят от онова, което спечелим там, ще имаме да си платим дълговете на земята.

Сега необходими са тия, новите възгледи. По какво се отличават новите възгледи? Щом придобиеш един нов възглед, ще ти олекне на сърцето, ще ти олекне на ума. Светлина ще имаш! Щом нямаш един възглед, всякога ще имаш един товар непоносим. И мнозина от вас, вие проповядвате за Бога. Вие вярвате в Бога, но намерите се в едно болезнено състояние, надойдат лекарите, кажат: „Ти си осъден да умреш!" Но казваш: „Аз имам вяра в Бога." Хубаво, ще опитате [те] твоята вяра. Почни да работиш. Мислиш ли ти, че ако идеш да се помолиш на Бога, че искаш да останеш, тази българка ми разправи, идват при нея и ѝ откриват на нея, казват ѝ: „След толкова години ще се случи едно нещастие или ти или син ти трябва да умре! Избирай сега!" Тя казва: „ Не искам аз да умра! Искам да живея за да работя за Господа! А пък син ми, ако ще трябва да умира, аз тълкувам сега, то е негова работа. Той да определи, да избере, дали да умре или не. Но аз, понеже обичам сина си, не искам да умира той. Но туй е моето желание, не зная неговото положение какво е. Тогава ще питате него, иска ли да умре или не." Ако ти искаш син ти да не умира, тогава той трябва да ти бъде роб. Ако кажеш, да бъде щастлив, ще бъде щастлив, ако кажеш, да бъде нещастен, ще бъде нещастен. Тогава къде е свободата на сина ти? Къде е разсъждението. Тя казва: „Искам да живея, не искам да умирам." Тя ме пита: „Какво стана сега? Защо ми казват така, или ти или сина ти?" И синът после умира. И ми казва: „Какво беше чудното, аз когато тъжах и скърбях, всички светии от вънка на двора играеха хоро, с музика, с това, че синът ми умрял." По български ми говори. – „Пък аз скърбя и се чудя на себе си. Какво ги кара тях да се радват? И какво кара мене, аз да скърбя? Я ми го изтълкувай сега." Аз казвам, я ми го изтълкувайте вие. Ако всичките кокошки в курника скърбят за една другарка, че са я взели, а всички, които са изяли кокошката там, играят. Питам, кой ги кара да играят? Е, спечелили са. Като умира един от този свят за другия горе, горе играят, понеже са спечелили, а тук ние страдаме, защото сме изгубили нещо.

Смъртта е една загуба на земята, но ако смъртта е една печалба, няма какво да скърбим. Така се разсъждава: от единия свят към другия! Но ако има едно съответствие между двата свята, в единия свят се балансират или се уравняват процесите, които съществуват. Трябва да умреш в един свят, за да живееш в другия. Какво подразбира това? Как трябва да тълкувате процеса? Сега чисто от вашето гледище, за да обясня този процес, аз разсъждавам за себе си, а не заради вас. Част от житото на своя хамбар

трябва да хвърля в земята, изгубено е то за мене. Но тази загуба може да се компенсира само с идеята, че туй жито ще израсне и може да даде 10 пъти повече отколкото съм хвърлил. Тогава вече не съжалявам. И тогава в мене се ражда идеята, че житото не умира, а това жито ще принесе своя плод. Казваш: „Защо страдам?“ Следователно страданията, несгодите вътре в живота, ако не се компенсират, аз не искам вие да страдате, ще страдаш, но трябва да разбираш защо страдаш. Ще намираш причините на твоите страдания. Някой казва: „Не му мисли!“ Аз не казвам, не му мисли, ти мисли, но ще си обясниш нещата и това обяснение, което ще намериш, да е верно. И туй заключение, което ще дам, че ако е верно това, житото ще израсне на пролетта, през лятото ще узрее и като го ожъна, ще го туря в хамбара и ще видя, че не съм хвърлил напразно това жито.

Сега вие какво правите от вашето жито на хамбара? Дали ли сте нещо? Отиват при един богат банкерин две моми, да искат пари. Едната застава тъй сериозна и горда. Той казва: „Извинете госпожице, нямам пари! Бих желал да ви услужа, но не мога, извинете!“ Другата идва, поогледжа се весело, с една усмивка, поухилва се. Той ѝ казва: „Госпожице, колко обичате? В касата има пари, колко искате!“ Една усмивка, но да знаеш как да я дадеш. Аз не ви говоря за онези привидни усмивки, но за една усмивка, която да излезне от душата ти, да означава една истина! Ще кажете: „Е, платила ли е тази усмивка?“ Тя си е платила парите, разбира се! Една усмивка струва толкова. Банкерът казва: „Ето, вземи парите! Струва твоята усмивка 10 хиляди долара!“ Че ако за една ваша усмивка хората не искат да ви дадат един долар, аз не зная, каква е тази усмивка. Сега, туй не го взимайте буквално, лично.

Казвам, някой път, че ние сме заобиколени с един разумен свят. Същества, които са крайно разумни и се интересуват от нас и ни изследват, тъй както ние изследваме мухите, растенията. Така и те се интересуват от нас. Интересуват се, понеже има нещо, какво да придобият. Ангелите имат особена любов към хората и то си има причини. Аз няма да обяснявам, но има защо да ги обичат. И хората по някой път обичат ангелите. Защо? Има защо. Когато един ангел дойде в дома ви, той носи всичкото щастие! Когато ще дойде един ангел от светлите места, всичко в дома ви, ви тръгне. Светия или ангел, те почти са равни. А когато влезне един ангел на тъмнината, тогава от него ден започват всичките нещастия във вашия дом. Нещастията в нашите домове се дължат от посещенията на тъмния ангел. Скъсали те на изпит, тъмният ангел те посетил. Боледуваш, тъмният ангел те посетил. Пропаднал си, тъмният ангел те посетил. Ти казваш: „Тъй била Волята Божия!“ Но дойде светлият ангел, ще издържиш изпита си. Печалба ще имаш. Ти, жена ти, наредят се децата ти и всичко се измени. И всичко е в ред. Зависи в живота, кой ангел те посетил. И ангелите, като

ходят, и те посещават хората. И от това веднага се измени целия ред на нещата.

Писанието казва: „С какъвто дружиш, такъв ставаш." Ако ти дружиш [с] ангелите на светлината, аз не ги вземам за отвлечени, тия ангели, някой път, вие ги срещате и разговаряте с тях. Ангелът ви срещне и поухили се малко, казва: „Как сте?" И ти кажеш: „Този човек като че ми е познат." И той се ухили: „На къде отиваш?" Той ще ти каже: „Някъде." Но от него ден ти все кажеш: „Срещнах един човек, но то беше усмивка, та очите му много ми харесаха, на този човек! И от него ден ми провървя!" Ти си срещнал този ангел на светлината. И от него ден всичко ти тръгне напред! А срещнеш някога, някъде, както онзи, когото го е тъпкала една мечка, че три години боледувал. Среща го този ангел, тъмният в мечката, та три години боледувал той и всичко му тръгнало назад. Казваш: „Да те пази Господ, да те тъпче мечка!" – Да те пази Господ от тъмния ангел! Ще размъти сърцето ти, ума ти!

Та казвам, не трябва човек да си играе с природните сили. Трябва да имаш знание и да разбираш тяхното естество. Трябва да разбирате естеството на всяка една ваша мисъл. Трябва да разбирате характера на всяка една мисъл. И трябва да учите сега. Че не го знаете, нищо, трябва да знаете естеството на всяка една ваша мисъл, какво може да произведе тя във вас. Трябва да знаете естеството на всяко едно ваше желание и какво може да произведе във вас. Вие казвате: „Господ ще се грижи." Но Господ изисква ние да учим в този свят. Да разбираме нещата тъй, както Той ги разбира. Че какво значи да вършиш Волята Божия? Ти не можеш да вършиш Волята Божия, ако нямаш Неговите разбирания. Ти не можеш да вършиш Волята Божия, ако нямаш Неговия ум. Ти не можеш да вършиш Волята Божия, ако нямаш този, Божествения Дух в себе си.

Сега, друго е да кажеш: „Че може ли човек да има Божия Дух?" Може! Бог е щедър и иска всичките ония Негови същества, които са излезли от Него, да имат това, което Той има. Да имат Неговия Дух и това е Неговото желание! Той, което желае, но не го налага, остава всеки един според свободата, която има, това да направи.

Сега аз оставам въпроса недосвършен. Аз оставям вие сами да мислите. До сега аз разсъждавах, а сега оставям вие да разсъждавате. И после от вашите разсъждения, аз ще ви слушам, вие като разсъждавате, после аз ще почна да разсъждавам. Така една обмена да стане. Сега аз разсъждавам и ще видите, кои неща са прави и кои неща не са прави. И според вашето разсъждение .

Има две течения в един човек, едно Божествено и едно човешко течение. Дръжте се за Божественото, за да израснете и да имате Божието Благословение за бъдеще!

Божията Любов носи пълния живот! (три пъти)

Сега на упражнения вънка!

7.25 часа сутринта

4 лекция на Общия окултен клас
18 октомврий 1933 г. София, Изгрев

1933_10_22 Слушайте Го! Дай свобода!
утринно слово

СЛУШАЙТЕ ГО! ДАЙ СВОБОДА!

Нарядът.

5-а глава от Марка.

На сегашния човек трябва да се възстановят неговите нормални чувства, неговото нормално зрение. Има нещо неестествено у човека. Неестественото е в неговите вярвания, в неговите постъпки и това почти се изразява в целия му живот. То е като някое куцо куче, което, като дойде, все понакуцва; все иска право да ходи, но все накуцва. Или като някой, който има навика да мига, той все мига, мига, но сам не го забелязва. И почти малко хора ще се намерят, които нямат някой недъг. Тогава всеки се оправдава, казва: „Естеството ми е такова, натурата ми е такава." Това нищо не казва. Можеш да кажеш, че баща ти е оставил много дългове, или можеш да кажеш, че ти си ги направил. Безразлично е кой е направил дълговете, дали баща ти или ти. Безразлично е за мене кой е турил товар на гърба ми, дали аз или някой друг – този товар трябва да се носи. Безразлично е кой е забил иглата в твоето тяло, дали външен човек или ти сам – резултатът е все същият.

Ние сме в една епоха на изправяне. Сега, вие, с вашите вярвания, вярвате, че сте напълно изправени. Аз бих се радвал да е така. Значи, ако сте изправени, да ви говоря за изправление, то е безпредметно. Как да говоря на чистата вода да стане чиста? То е безсмислено. Да ви говоря, че тази вода трябва да се пречисти, няма никакъв смисъл, щом водата е чиста. Но когато водата е нечиста, и да ви казвам, че водата е чиста, то е пак безсмислено. Защото и в единия, и в другия случай в опитността вие ще имате различни резултати. Та, онова, което ви говоря, трябва да съответствува на самата истина. Под думата „истина" в този случай разбирам онази единствена връзка, която Бог е поставил между Себе Си и нас, да не се наруши.

Сега ще дам едно правило, не само да го забележите и да го цитирате, но ще дам едно правило, което ще пазите свещено само за себе си. Няма какво да го разправяте на другите. Ако ще го разправяте, да не ви го казвам. Ще си помисля дали да ви го кажа или не. Ще ви дам едно обяснение. Дали ти сам наливаш водата от едно шише в една чаша и я даваш на някого или някой човек си взема водата сам направо от извора, това са две състояния различни. Аз винаги бих предпочел да си изчерпя вода от извора, отколкото от някое шише, колкото и да е чисто то.

Сега, да ви дам правилото: Бог е вътре в нас и Бог е вън от нас. Когато ние живеем в Бога, Бог е вън. Когато Бог живее в нас, Бог е вътре, а ние сме вън. Тъй щото, когато Бог живее вътре, ти си отвънка, когато ти живееш в Бога, Той е отвънка. Защото в света и всичкото нещастие във вашия живот, доколкото аз съм изследвал живота, произлиза от две противоречия, които съществуват. Щом Бог живее вътре в мене, аз мога да Го ограніча. Аз мога да Му заповядам, в мене е Той. Щом Бог е в мене, свободата е в туй, че мога да Му заповядвам, мога да Го ограничавам и щом Го ограничавам, Той ще се смири и Той нищо не може да каже. Той ми казва нещо и аз казвам, че не е така. „Ти ще ме слушаш, аз каквото кажа, така ще бъде." Ти Му заповядваш и Той казва: „Да бъде твоята воля." Но щом ти Го ограничаваш отвътре, а понеже Той е отвънка, Той там е свободен и тогава ти си в зависимост и Той те стегне оттам, отвън. Ти Го стягаш отвътре, Той толкова повече те стяга отвън. Тогава не ти вървят работите, нещастие след нещастие. Но дойдеш ли отвътре до съзнанието и кажеш: „Не правя добре!" и почваш да се отпущаш отвътре, тогава и отвън се поопрявя положението. Туй правило трябва да го знаете, ако искате да ви вървят работите.

Най-първо ще дадеш абсолютна свобода на себе си и на Господа. Ще кажеш: „Господи, прави това, което Ти е угодно!" И той ще направи тъй. Тогава и отвънка ще се промени положението за тебе. Съответствие има. Туй трябва да го пазите. Не го ли пазите това, никакъв морал, никаква философия, никакви ангели не могат да ви помогнат. Защото ангелите и светиите все са отвънка. Щом дадеш свобода отвънка, светиите всички ще дойдат вътре. Ти като дадеш в себе си свобода на Бога, и Той в Себе Си ще ти даде свобода. За да дадеш свобода на Бога, трябва да Го обичаш. Значи да имаш пълно доверие в Него! А вие мислите, че като Му дадете пълна власт, ще ви дойде някоя беля на главата.

Това е първото правило. Като дойде Бог, не трябва да се тревожиш. Преди няколко дни ме пита един, според това правило, като дадеш свобода отвътре, може да дойде дяволът и да почне да те притеснява, какво ще правиш с дявола? Казвам: Щом дадеш свобода на Бога, Той ще те управлява, а Той е всесилен, тогава кой дявол може да те притеснява? Кой е дяволът? Дяволът е същество, което ограничава, притеснява Бога отвътре и затова Бог притеснява дявола отвънка. Ще кажеш: „Господи, Ти създаде този дявол, кажи му да излезе." И тогава, когато дойде дяволът да те притеснява, Господ ще го стисне отвънка. Знаете ли Бог как стиска? Като стискаше дяволът апостол Павел, онзи трън в петата какво беше? Три пъти се моли Павел на Господа и пак му каза Господ: „Достатъчна ти е Моята благост." Бог искаше да каже: „Ти няма какво да се безпокоиш с твоите

трънчета.“ Ти дай свобода на Господа и ти като Му дадеш свобода, Той казва: „Аз ще се разправя с твоите трънаци.“ Апостол Павел беше много голям патриот, ходеше да гони християните. Казва Господ тогава: „Когато ти си слаб, Аз съм силен и когато ти си силен, Аз съм слаб.“

Сега, туй е правилото. Вътре Бог да бъде силен, отвънка ти да бъдеш силен. Защото, ако отвънка си силен, отвътре ще бъдеш слаб. Или казано другояче, Христос казва: „Отец пребъдва в Мене и Аз пребъдвам в Отца.“ Ако Бог пребъдва в мене, Бог ще бъде силен в мене. И ако аз пребъдвам в Бога, аз ще бъда силен в Бога.

Сега може вие, като прилагате това правило, да дойдете в противоречие с хората. Тогава, ако Бог е силен в нас, Бог със Себе Си няма да спори. Спорът, който е в нас, е спор наш, личен. Аз мисля, че аз зная повече, ти мислиш, че ти знаеш повече, онзи мисли, че е по-богат, и прочие. И от това произлиза спор. Във вътрешния живот произтича спор. Ние трябва да станем силни отвънка. По някой път аз се чудя на голямото невежество, което имаме. Ние мислим, че сме много силни и много знаем. За някого казват някои: „Той е много силен човек!“ Колко му е силата? Със своята сила той може да вдига едва 400–500 килограма, повече не може да вдига. Питам тогава: каква е тази сила, с която може да вдига толкова кила? Че една машина вдига 10 000 до 100 000 килограма тежест. Тогава с какво можем да се сравним? Машината е по-силна от човека. Разбирам да туриш цялата Земя на гърба си. Аз казвам някой път, че мога да нося цялата Земя на гърба си. Това значи, че можеш да заповядваш на всички хора на Земята. Един човек, ако носи на гърба си Земята и я поразтърси малко, какво би станало с нашите здания?

Каже ви някой една малка обида и вие не можете да я носите. Много силни хора сте, но само ако ви се казват хубави думи. Кои са най-хубавите думи? Например кажат ви: „Много си грозен!“ Ами че всички силни хора в света са грозни хора. А всички слаби хора в света са чрезмерно красиви. Красивите хора са слаби хора. Силният човек красив не може да бъде. Красотата винаги върви със слабостта, а грозотата винаги върви със силното. На едно място в Писанието се казва: „Страшен Си, Господи!“ Силният човек е страшен. Ти като дойдеш до него и като го погледнеш в лицето, ще настръхнат косите ти. Аз говоря за външното отношение на нещата, което трябва да разбирате. Сега вашето схващане аз го уподобявам на онзи човек, който седи и гледа една българска баница: със сирене, полята с мляко, каймак, зачервена отгоре, като я погледне, потреперва. Мисли кога ще му дойде времето да си хапне от нея. Мисли, че тази баница е негова и ако хапне, всичките въпроси ще се разрешат за него. То е едно лъжливо треперене. Ти, като ядеш тази баница, ако си хилав, пак ще

си останеш хилав, пак ще остане въпросът неразрешен, само ще имаш едно малко удоволствие, докато ядеш баницата.

Вторият пример, който е подобен на първия: ти искаш да декламираш едно стихотворение, което си заучил. Може да е от Пушкин, може да е от Хюго или от друг някой виден поет. Така хубаво си го заучил и трепериш, вълнуваш се, мислиш, ако го издекламираш хубаво, ще има букети и целият свят ще се обърне да те гледа. Така си мислиш ти. Издекламираш стихотворението, ръкопляскане има, дадат ти един букет със скъсани цветя и ти си пак сиромах. И на другия ден ти казват: „Много хубаво си декламирал стихотворението.“ Но ти останеш само с декламираното стихотворение и нищо друго. Ти като си декламирал стихотворение, тия хора ни най-малко не си отвориха кесията, само скъсани цветя ти дадоха. А пък те те натовариха знаеш ли с какъв дълг? Ти знаеш ли с това стихотворение какво направи в природата? Освен че нищо не ти направиха, но тия хора ти наложиха един дълг. Че за всички тия изпокъсани цветя ти трябва да платиш за жертвата. Защото те ще кажат: „Ти стана причина да ни изпокъсат.“ Тогава природата ти налага една глоба. Нищо повече. Природата те глобява. Наместо с твоето стихотворение да живеят цветята, те ги изпокъсаха, да се ознаменува твоето стихотворение! В Америка като идете, всички проповедници, които проповядват на амвона, имат по две чаши с изпокъсани цветя, гледал съм ги. Аз, като му погледна цветята, казвам: малко глоба имаш да плащаш ти. И американците сега плащат глоба на своите проповеди. Не само там, навсякъде. Общ закон е това! Не трябва да бъдат изпокъсани цветята!

Аз сега засягам външната страна, за да изнеса вашите недъзи. Пък и да изнеса недъзите и погрешките на хората, това не ме ползува. Радват ме добродетелите. Защото, според мене, да ви изнасям вашите погрешки, това е все едно да изнасям цветята от вашата градина. Не, аз бих желал, като вляза във вашата градина, да видя всичките ви цветя на мястото си. Това значи добродетел. А сега, като вляза в градината, какво виждам: това цвете изпокъсано, онова изпокъсано. Не е приятно да гледам изпокъсани цветя.

Някой знае, че е грозен, че не го харесват. А може да стане красив, но за това се изисква дълго време, да работи вътре в себе си, а това не става лесно, изисква се дълго време. Затова взема, че си намазва устата с червило, ретушира лицето си, за да стане красив. Той е малко черничък, а сега слага белило, да стане бял. Или бял е, няма никаква червенина на лицето си и тогава боядисва бузите си с червена боя, да покаже, че кръвообращението му е много добро. А кръвообращението не е добро. Всичко това е фалш. Ти си турил червило на лицето, искаш да кажеш, че кръвообращението ти е

добро. Значи искаш да кажеш: „Аз дишам добре.“ На такъв човек ще му препоръчам да диша, да пие топла вода, да се поизпоти малко. Да бъде естествен. И като стане Господ в него свободен, ще стане червен като ябълка. Ама, почернял си. Да, почернял си, защото в тебе няма място за Господа. Но като Му дадеш свобода в тебе, веднага ще избелееш. Е, остарял си. Защо? Не даваш свобода на Господа. Пак същият закон е. Изгубиш силата си. Защо? Не даваш свобода на Господа. Дай свобода на Господа! Ще дам свобода на Господа и ще се подмладя! Нищо повече! Тайната на живота е там. Ама, как? Най-първо, научи се да дадеш свобода на Господа! Поразсърдил си се, някой път си недоволен от нещо, искаш да покажеш, че си силен. Ако онзи човек, който те е онеправдал, е 10 пъти по-силен от тебе, какво ще правиш? Ама, ти може да говориш за него, че той това, онова. Питам: Какво се ползуваш, ако говориш лошо за другите хора? Нищо няма да говориш за другите, но ще кажеш: „Господи, тази работа е Твоя, оправи я както Ти искаш.“ А пък ти си бъди спокоен отвътре. Това е философията на живота. Не да бъдеш индиферентен за погрешките на другите, но няма какво да се безпокоиш, ще погледнеш своите погрешки и ще обмисляш как да ги поправиш. И аз зная всяка една погрешка не само да я поправя, но да туря доброто на място. Само като туриш доброто на място, само тогава погрешката може да се поправи.

Животът седи в Любовта, която трябва да се изрази отвънка. Болният, например, всякога тича да намери някой лекар, който да му помогне. Добре, но това е частично помагане. Защо човек да не потърси помощ при живата природа, при Бога, Който може да му помогне по-съществено? Отвънка ти ще платиш на някой лекар да ти помогне и отчасти може да ти помогне той, може да ти бъде полезен, но само тогава, когато той е в съгласие с природата и когато този лекар дойде да те лекува с обич. Сега колко лекари има, които лекуват с обич? Или правиш добро някому, където се заинтересован.

Една млада сестра ми разправя: „Учителю, аз съм много добра. Добра съм и всякога искам да се покажа пред хората. Добро правя на хората, но искам, като им направя добро, и на мен да направят добро.“ Казвам: Там ти е погрешката. Ти не прави доброто, за да ти направят добро! Казано е: С каквато мярка мериш, с такава ще ти се възмери. Но това е негативната страна и правилото не е разбрано. Каквото правиш на хората, това ще направят и на тебе. Но законът не е така. Ти като направиш добро, добро няма да ти направят. Като направиш добро, хората трябва да те обичат. Добро за добро, това е плащане. Ти трябва да правиш доброто, да проявяваш Любовта, без да очакваш добро от другите хора. Защото ти като правиш доброто, Божията Любов в тебе действува и ще получиш хиляди пъти повече. Аз направя едно микроскопическо добро, една добра

дума кажа на някой беден човек, никой не вижда, но аз съм радостен и целия ден съм доволен. Дори съм забравил какво точно съм казал на този човек. Какво ще чакам да дойде да ми благодари? Аз съм получил вече много повече отколкото съм дал, хиляди пъти повече съм получил от радостта, която съм изживял.

Забравете себе си или поставете себе си на заден план. Във вашия дом поставете най-първо Господа. Кажете: „Господи, каквото кажеш Ти, това ще направим ние." Като идеш на гости при Господа, и Той ти каже: „Каквото искаш ти, туй ще бъде." Като идеш ти при Бога, ти ще видиш същото правило. Каквото правиш в себе си, ти ще го видиш отвънка. И може туй правило да го проверите. Ако мислиш другояче да оправиш живота си, ще го оправиш така, както всички други хора. Всички хора все така го оправят. И Христос казва: „Ако Ме любите, отвътре да Ме любите! Тогава Аз и Отца Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас. И Аз ще ви се изявя."

Много пъти ние цитираме този стих: „Ако Ме любите". Кой може да люби Господа? Ще дадеш в себе си свобода на Господа и няма да се тревожиш, че си беден, гол, бос, че гладен ще умреш, че хората говорят лошо за тебе. Ще оставиш всички тия неща, те са празни работи. Нека си духа вятърът колкото си иска, нека си седи сиромашията, нека говорят хората. Че някой говорил лошо за тебе – нека говори. Ама ходя бос, ама вятър духа – какво лошо има в това? Нека дойде вятърът. Че някой казва: „Ти си лош." Аз съм лош, но ти, който ми казваш, че съм лош, си два пъти по-лош от мене. Бил съм несправедлив. Ти си два пъти по-несправедлив от мене, който казваш това. Не бъди индиферентен, но ще го погледнеш, ще го потупаш по гърба този брат и ще кажеш: „Слушай, брат, виждам, че в тебе Господ не е свободен и в мене не е свободен, нека се хванем за ръка, да освободим Господа, защото Той ще почне да ни стяга отвънка. Мене ще ме стегне веднъж, а тебе ще стегне два пъти. Мене ще стегне с един ревматизъм по краката, а на тебе и ръцете, и краката ще стегне. Тогава какво ще правим?"

В този свят, на Земята, не стягай Господа! Работи, обичай Го, люби, че като идеш в онзи свят, ангелите ще те посрещнат и на свети Илия ще бъде каляската там, с венци. Тъй ще бъде, но ако ти си Го стягал Господа в този свят, аз отсега зная всичко, какво ще бъде на онзи свят. Аз гледам в този свят какво правят хората. Като погледна на някой дом, виждам как живеят и казвам: Вие стягате Господа в себе си, но и вас ще ви стегнат. Много вярно е това правило и в него няма изключения.

Да оправим този свят не значи да оправим нашите работи. Не. Но да дадем свобода на Господа да управлява във всички работи – да работи

вътре в нас! Каквото Господ направи в нас, всичко ще бъде добро. И талантливи ще бъдем, и каквото поискаме, всичко ще стане. Това, което Господ направи, никой друг няма да го направи.

Това е Словото за днес: Дайте свобода на Господа в своята душа! И когато почва да ви говори Той отвътре, слушайте Го! А отвънка вие приемайте и прилагайте. Отвътре Господ да действува. Това е правилният израз на живота. Това е новото учение. То е учението на Духа. Това е елементарната стъпка. То е първата стъпка, която трябва да вземете и да работите. Едно правило, в което трябва да се вслушате. Всеки трябва да има едно ново знание, едно ново приложение. Това не може да се обясни с правила. Тогава пред вас ще се открие един нов свят и работата ви ще стане радостна и весела. И ще знаете вашите близки, които са умрели, къде са тогава, ще знаете даже какво е положението им, какво има в онзи свят. Този закон е верен. В него няма промяна!

Проявената Любов на Духа, Проявената Мъдрост на Духа и проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечен Бог на Живота!

5-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 22.X.1933 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1933_10_22 Да правим добро
неделна беседа

ДА ПРАВИМ ДОБРО

„Отче наш"

„Цухът Божи"

Ще прочета 6-а глава от Посланието към Галатяни.

Ще взема само три думи от 6-и стих: „Да правим добро." Взимам тия думи не в този смисъл както хората разбират. Да се прави добро, то е цяло изкуство! Трябва да се разбере как. Да се учи музика, може да се каже как. С казване лесно става, но трябва учение. Ти може да знаеш да изпееш гамата напред и назад, но това още не е музика. Да се прави добро, за това има ред правила. Доброто си има ред закони, много правила, по които доброто може да се прави. И да знаеш във всяко време, на всеки даден случай какво добро да направиш и как да го направиш! Да има резултат.

М в доброто има това, че ти никога не можеш да направиш едно добро по един и същи начин. Ти едно добро, което си направил веднъж, втори път не можеш да го направиш вече. Тия условия никога няма да дойдат. Туй разположение, тия разбирания няма да имаш. Нито ще намериш този човек, на когото ти си направил добро. И той се е родил при специфични условия. Защото само един човек се е родил в такова време. И човек се различава по това, че двама души, като се родят по едно и също време, те ще си мязат, приличат, но има едно различие във времето на раждането. Има различие в техните майки, те не са на една и съща възраст; и бащите им не са на една и съща възраст; местността, в която са родени, не е една и съща; после, въздухът, който е дишал, не е един и същи; топлината не е една и съща. Казват за двама души: „Мязат си." Няма двама души, които да си мязат. Тъй че, има голямо различие. И красивото в света е, че човек не мяза на никого. Ти мязаш на себе си! Но туй мязане е едно звено, необходимо вътре в цялото. Понеже цялото има нужда от неговата индивидуалност. Всеки да си е на неговото място, че прилика да носи на цялото. Че да има хармония и пълнота в цялото.

Та, казвам: Кога се казва добро? Ти не можеш да се родиш добър. Нито може да се родиш лош. Може да се родиш с предразположения добри и може да се родиш с предразположения лоши. Но ти не си лош, нито добър. Ти отпосле може да станеш, като действуваш, като живееш, може да станеш добър или лош. То е един резултат вече. Тъй щото може да кажеш: „Не съм ли аз добър човек?" - „Не си." - „Ама не съм ли лош?" - „Не

си." Е, какво си? Ти си човек, който си роден да станеш добър. Сега във вас виждам една такава статическа мисъл. Ти си роден да станеш музикант. Ти си роден с възможности на музикант, но не си. Отсега нататък трябва да станеш музикант. Като станеш музикант, ти ще знаеш да съчиняваш песни. Туй значи песен. Трябва да се работи. И добрият човек дълго време трябва да се учи, за да каже, че е добър. Сега родило се е едно дете и казват: „Добро дете." Та кога стана добро? Като занесли фонографа в Турция, та един като чул, че говори [, казва:] „Кога в Турция дойде, кога научи турски?" Смешни са хората. Едва се родило детето, като един фонограф, и казват: „Много добро дете е това дете!" Турчинът се чуди и казва: „Кога дойде и кога турски научи?"

Та, казавам: Новата философия на живота изисква нови разбирания! Всички хора днес умират от стари разбирания. Защото детето, ако не измени своите разбирания и като възрастно мисли детински, то ще се намери в едно трудно положение по единствената причина, че условията при детето са станали други. И в пълна възраст, и в старини условията са съвсем други. Всяка една възраст в живота си има своите особени условия. Следователно методите и начините, които имаме, които трябва да се употребят, се различават. Онези, които не разбират, казват: „Тази работа е много сериозна!" Нищо не е сериозно в света. Не е опасно. Животът, който живеем, представлява нещо много приятно за живеене. Той е най-хубавият тор, който можеш да имаш в света; то е едно увеселение от единия край до другия! Но ако не го разбереш, ще кажеш: „Само нещастие, не си струва да се живее." Щом кажеш „Не си струва да се живее", ето какво разбирам под тези думи. Някой музикант, който дава концерт и го осмеят там! Майстор трябва да бъде човек, че като излезе и изсвири нещо, та хората да кажат: „Дарба има в него!"

Та, казвам: В сегашното човечество ние имаме такива наследени качества, ние искаме да се представим такива, каквито не сме. Да имаме много. Ние казваме: „По образ и подобие е създаден човекът. По образ и подобие на Бога е създаден." Че, това са само възможности. Но какво си направил ти? Ако си по образ и подобие на Бога, ти размисли ли какво си направил? - „Е, нищо не съм направил." Тогава откъде знаеш, че по образ и подобие на Бога си направен?

Сега това аз не го турям като един клин, че не сме, че не можем да бъдем това. Има едно криво разбиране. И вследствие на това неразбиране идат всичките нещастия в света. В света страданията и греховете ние ги създаваме. И тогава търсим причината другаде. Причината седи във всеки един човек. Сега това няма какво да го доказвам. Някой път, когато съм по-свободен, но сега, понеже нямам никак време, не искам да го доказвам.

Защото на мене е ясно. Пък аз да го доказвам, става ми скучно да доказвам неща, които аз зная!

Сега ще говоря за нещо, което и аз не зная, и вие не го знаете. Знайните неща са незнайни и незнайните неща са знайни. Постижимото е непостижимо, непостижимото е постижимо в света! Силното е слабо и слабото е силно. Трябват ред обяснения. Когато една граната излиза от дулото на една пушка, в началото е много силна, но колкото отива понататък, отслабва и най-после пада и се зарови в земята. Силният в началото може да стане слаб и се зарови в земята. Защо се заравя? Тази граната, ако нямаше никакво препятствие, тя щеше да се върне по един кръг от дулото, откъдето е излязла. Но понеже среща земята като препятствие, като се удари там, счупва се тази лента. И вследствие на този удар става сътресение и гранатата тъй е направена, че тя се пръска. Онези, които са ги направили, така са ги направили, че като се ударят от земята, тя се пръска, а някой път тя се пръска. Тя не се пръска на земята или върху неприятеля отгоре.

Сега, тези са външни съображения. Хората в света искат да станат силни по един механически начин. Силата не седи в механическия процес, а силата на човека седи в най-слабите подбуждения, които човек може да има. Силата на човека седи в неговата най-слаба мисъл, в неговото по възможност най-слабо чувство и силата му седи в неговата най-слаба постъпка. В туй седи великият закон! И ония същества, които са живели преди вас, които постигнаха една висша култура в света, която човешкият ум не може да обхване, те си го мислеха, че силата на човека седи в най-силното. И те съгрешиха. И сега минават за паднали духове, както и да обясняват. Но аз намирам причината, дето те помислиха, че силата седи в най-силното.

Сега, аз не искам да остане у вас мисълта, че в силното няма нищо. Силното е обратният процес сега. А онази граната, която е хвърлена от някой връх, тя като падне, най-първо ще се движи много полекичка, но колкото отива към долината, тя повече се усилва. Следователно нещата като слезнат, отначалото са слаби, а после стават силни. Това показва посока на движенията. Силните неща в света от Земята излизат и към Бога отиват. А слабите неша от Бога идат, към Земята отиват и стават силни и отиват към човека. Слабото излиза от Бога, а силното всякога излиза от човека. Следователно, ако вие възприемете силното, всякога от човека иде. Туй е новото разбиране! Една философия сега. Сега така като разбирате и почнете да градите живота. Вие сега го градите по методите на силата. Казват: човек трябва да бъде силен, учен трябва да бъде, това трябва да бъде, онова трябва да бъде и най-после човек умира. Вие ще ми кажете, че

този човек бил велик, че бил гениален, че бил светия. Всичко може, приемам, че е така. И отивам и виждам, там, на гробищата, и виждам там написано: „Тук е един гениален човек!" Чудна работа. „Тук е един талантлив човек." Тук е един герой, който не си научил урока. Казвам: До туй положение дойде и цял един народ да не може да му помогне? Тъй се заробил за тях. Че, каква философия има в това? [...] да се подигне един човек?

„Ама ти не разбираш - казва някой - какво е съвременното разбиране." Че, какво е съвременното разбиране? - „Та, няма Господ" - казват. Пуйките отдавна знаеха това нещо. Като го знаят, те никаква традиция нямат. Те за Господа не мислят даже. Те казват: „Ние освен че не вярваме, и не мислим за Господа. И като ни дойде на ум за Бога да мислим, ние почваме да грачим." И пуйките грачат, понеже искат да кажат: „Оставете този въпрос неразрешен. Има ли Господ - нас не ни интересува този въпрос." Вие ще кажете: „Брей, тия невежи пуйки, как да не мислят за Господа!" Ама ние, които сме мислили за Бога, сега какво сме направили? Ако един момък от сутрин до вечер мисли за една мома и мисли да я оплете, какво добро той прави за нея? Ако мисли той да я залъгва, да я оплете, какво е направил? Че, тази мома толкова ли е глупава? Ние искаме да залъгваме Господа. Казваме: „Господи, ние вярваме в Тебе!" И Господ отдавна е казал: „Тия хора с устата си се приближават, но сърцето им е далеч от Мене." Или другояче казано: Тия хора говорят, но не разбират тази работа.

Сега аз не засягам вашите вярвания. Аз ви казвам, че в основата на вашите вярвания има нещо много криво според мене. Заради мене, едно мое мнение, не ваше мнение. Аз си казвам сега моето мнение; то не засяга вас, мене засяга. Ако е право, засяга мене. И ако не е право, пак засяга мене. Ако е право, похвално е за мене, пък ако е криво, не е добро за мене.

Сега, често ние се боим от известна болка, която може да ни се причини. Някои имат рани, които искат да му я изчистят. Той се бои да не би да му причинят вреда. Тази рана може да се превърне на жиница /язва, живеница /. Че има един гвоздей забит в ръката, казваш: „Теглете изведнъж!" Онзи, който ще тегли изведнъж, ще ти причини известна болка. Казва: „Няма нищо." Ти казваш: „На тебе е лесно да говориш така. И аз да съм като теб, и аз ще кажа като вас." Но казвам: В кого е гвоздеят? Вие трябва да се абстрахирате от вас. Вие си мислите, че сте това, което не сте. Вие мислите, че сте Иван, Драган, Стоян. Но това е една енциклопедия, един псевдоним. Кой ви тури това име? Ти казваш: „Аз съм Иван Стоянов." Един наш приятел, който много се интересувал от спиритически сеанси и една вечер, като правят сеанси, седи медиумът и една ясновидка, после идва духът, почва да говори и казва: „Ти знаеш ли кой съм аз?" - „Е, зная

разбира се. Ти си Иван Стоянов." - „Не. Ти си Стоян Станчев." - „Как смееш да казваш Стоян Станчев, аз съм еди-кой си." - „Не, ти си Стоян Станчев." Понеже стои при медиума, медиумът стана причина духът да проговори. - „Ти си Иван Стоянов, турих ти го като име дадено." И питам: Втори път като дойдеш на Земята, пак Иван Стоянов ли ще бъде твоето име? Твоето име за теб е толкова важно, колкото са важни и твоите дрехи. С какво име ще ги кръстиш тогава? Ако първите дрехи бяха синкави и ти ще се наречеш Синковец, а вторите са малко жълти и ще се наричаш Жълтурков.

Че тъй е, да бъдем последователни! Не седи в името. Ако ти разбираш силата на твоето име... Аз да ви определя какво нещо е име. Всяко име, което се опетнява с какъвто и да е порок, то се обезличава. Щом направиш грях, твоето име се обезличава. То е една от максимите. Туй е положението, което аз разбирам. Всяко име, което и да е, се обезличава с грях.

Следователно аз поддържам: Име е само това, в което никакво прегрешение не е направено. То е твоето име! Име, с което като си облечен, да не се петни това име. То е един псевдоним, с който ти ходиш. И опетнява ли се туй име, да не ти е жалко - то не ти е име. Че, туй е вярно. Писанието казва: ще им се даде едно камъче, на което ще има написано името. И ти сам ще си го познаваш, името! Всеки един човек сам трябва да си познава своето име! Всеки да знае името си. Понеже силата на човека седи в неговото име. А името на човека е написано на най-слабото нещо. И то е невидимо, никой не може да го види. И ти чрез големи усилия може да видиш написаното си име.

Но сега да се повърнем към тази отвлечена мисъл. То, името, е силно дотолкова, доколкото едно име не се петни. Ти можеш да се извиняваш, да казваш: „Кой не върши прегрешения?" То е друг въпрос. Никой не може да ти забрани. Но с правенето на погрешки ти отслабваш и губиш своята сила. А с правенето на добро ти печелиш, защото си човекът, който искаш да станеш силен, непременно трябва да направиш добро! Понеже доброто е един проводник, един начин, един закон, с който ти ще добиеш силата, която ти е необходима за твоето повдигане. Ти трябва да се подигнеш. Но само със закона за правенето на доброто ти можеш да се подигнеш. И да разбираш смисъла на живота. Сега, туй е практическата страна. Не да кажеш на думи: „Ти трябва да бъдеш добър!" Аз нямам право. Туй всеки трябва да го съзнава. И той, ако иска, може да бъде такъв. Аз зная, той може да бъде или лош, или добър. Той индиферентен не може да бъде. Той трябва да избере един от двата пътя. Или пътя на доброто, да прави добро, или пътя на злото, да прави зло. Няма друг избор! Или нагоре

трябва да вървиш, или надолу трябва да вървиш. Ако слизаш надолу, има едни резултати, ако се качваш нагоре, има други резултати. Сега тази мисъл трябва да я схванете добре. Не да турите в силен контраст и да се обезсърчите.

Новото в света ще използува всичко онова, което е ценно в старото. Но не всичко, което ние носим, е ценно. От много неща ние трябва да се освободим. Защото ако не се освободим, един ден то ще ни донесе най-голямото нещастие. За самите нас, не за другите. Ако искаме добри да бъдем в света.

Другото положение: често ние се занимаваме с въпроси, които не принадлежат на нас. Запример, ние искаме да знаем силен ли е човек. Българите мислят, че някой силен българин трябва да дойде, който да оправи България. Никой няма да дойде! Германците очакват, че Хитлер ще дойде да оправи света. Нито Хитлер, нито който и да е в света не може да оправи света! Силните хора са само проводници на една идея, която съществува в хората. Но те да оправят света, да турят ред и порядък? Не. Аз не зная хората как може да вярват в това. Може да вярват. Та нима Цезар не беше силен? Нима Александър Велики не беше силен? Та нима Карл Маркс не беше силен? И мога да ви приведа сега и ред други примери в света. Нас ни трябват слаби хора в света, не силни. Не слаби, болни хора, защото силните хора аз ги наричам болни хора в света. Аз бих искал да употребя едно чувство, но не искам силата.

По някой път силата е едно анормално състояние. Има луди хора, които показват сила. В Писанието има пример, дето един луд надвил над десет други хора. Десет души били, та те искали да изпъдят духа, че като станал този лудетина, та ги набил и десетте души. Силен е бил, ама луд. Туй може да се докаже. Защото тази сила, която само в един момент се проявява и изчезва, това не е сила на човека. Сила е само туй, което постепенно и с време, пропорционално се увеличава - и умствено, и духовно, и физически.

Ние сега сме свикнали, че един човек най-първо е слаб като дете, достигне до пълна възраст и добива своята сила и след туй на старини пак изгубва силата, пак отслабва. И казвате: „Такъв е законът." Но „Такъв е законът", това е едно неразбиране на живота. Та човек, който е станал силен, в последната си възраст на старини, той е станал слаб. И някои стари хора са умни, че умират; а някои стари хора са много глупави, че умират. И някои млади са много глупави, че умират; а някои млади са блажени, че умират. Защото, според мене, смъртта е един процес, който спира човека да се отдалечава от Бога. Като казвам, че един човек е умрял, разбирам: който умира, той е спрял да се отдалечава от Бога. Туй значи защо живее? Той се

връща при Бога, по-далече не може да иде. И добре, че се е спрял. А една фаза, че е умрял. А смъртта винаги подразбира един нов живот обратен! Сега ние винаги казваме, че този човек не може да живее повече. Та той никога не е живял! Той сега почва да живее.

Вие мислите, че човек, който е на Земята, живее. Но човек, който е на Земята, той е на изпитание. Него само го изпитват може ли да живее. И след като го изпитат, ще го пратят на друго място. Има един друг свят, пак като Земята. И вие един ден ще се учудите, там пак ще намерите хората като Земята, пак ще живеете с тела облечени, пак ще ядете, пак ще пиете, само че няма да се карате. По братски ще живеете. И въздухът пак ще влиза вътре в устата ви, водата - също. Но няма да имате задуха, ревматизъм няма да има, очеболие, главоболие, инвалиди няма да има, защото гробища няма да има. Гладни няма да бъдете, ще имате най-хубавото! Изметено ще бъде в къщи, прах няма да има. И няма да има никакви метли!

Сега вие ми казвате: „Много хубаво говориш, но я ни го покажи този свят!" Мога да ви го покажа. Само ми трябва малко кал сега. Както Христос, като срещна един сляп, че викаше отподире Му. Пита го Христос: „Какво има?" - „Искам да ми отвориш очите." И той се наведе на земята, направи кал и му повърна зрението. Пита го: „Какво виждаш сега?" - „Виждам хората като дървета." Той побутна още малко очите и после казва му слепият: „Сега виждам, че се мърдат както са." - „Тогава хубаво, сега си върви по пътя." Аз казах туй, защото мисля, че вие виждате. Ако дойда да ви мажа с кал очите, цял скандал ще дигнете! Пък аз не съм от глупавите хора. Аз минавам от умните хора. Вие имате отвътре едно препятствие пред очите, имате едно карагьоз-перде / завеса на сцената на куклен театър / пред ума си. Туй карагьоз-перде трябва да се вдигне с машина и трябва да се види какво има на сцената.

Та, казвам: В новите вярвания не се изисква ние да отхърлим старото, нито да доказваме. Ние трябва да оставим света; и който вярва и който не вярва, и двамата са прави. Защото аз съдя за живота според както те са постигнали. Ако безверието има по-добри постижения, добре дошло! Ако вярата има добри постижения, добре дошла вярата! Но ако вярата няма добри постижения и безверието няма добри постижения, мене не ми трябват. Да ви обясня това. Едновремешните безбожници станаха безбожници и тогава светът се спаси. Че хората като престанаха да вярват в идолите... нали тогава, който не вярваше в идолите, се считаше за безверник. И най-после защо дойде едно учение? За да ги убеди, че тия идоли нищо не струват. Тогава имаше цял скандал за това. За [...] с гонението на християнството и какво не претърпя християнството от това?

Днес идоли не съществуват, но идолопоклонски теории съществуват, които ни държат далече да доловим онази Истина, която ще ни въздигне! Аз съм за онова знание, което отвътре е! Аз съм за онзи живот, който отвътре работи и може да ни въздигне, да ни помогне, че да бъдем ние щастливи на Земята, но не на тази Земя. Коя Земя? Не сегашната Земя. Тази Земя трябва да се промени малко. Защото тъй, както е тази Земя, има доста зараза, нечистотии и по един или друг начин трябва да се очисти, за да можем ние да живеем добре. И следователно, необходимо е цялото човечество, общо казано и частно казано, всеки един човек трябва да се издигне над себе си! Това е една от великите задачи. Ние не трябва да чакаме подобрението на цялото човечество, на целия свят, защото целият свят не е толкова лош. Аз разбирам, в света живеят много хора, които са много добри. Аз съм ги срещал.

Дали вие ще повярвате това, аз го оставям сега. Аз на вас ви давам правото да се съмнявате, но аз не се съмнявам, понеже аз го зная това. Вие не го знаете. Имате право да се съмнявате. И аз да съм на ваше място, и аз ще се съмнявам. Че, ако вие мислите, че светът е лош, в грях и във всичко, питам, откъде иде този чистият въздух, този чистият хляб, чистата вода? Тази чистата светлина? Ако всичко е в грях, то нашата работа е свършена. Не. Има един благороден свят. И той е разумният свят. Оттам иде чистият въздух. Този въздух през този свят минава. И като дойде до нас, се опетнява. Те го чистят, а ние го опетняваме. Но същевременно ние като опетним този въздух, който иде с нечистия, те го вземат! Че този свят съществува, се показва в това, че във всеки един от вас има борба. И когато ще направиш едно престъпление или едно добро, ти всякога преживяваш една борба. Бориш се. То е този свят, за който Господ говори. Те казват: „Ти не искаш да направиш едно добро, но чакай да ти кажем как да го направиш това добро." И ако ти си умен и го слушаш, те ще ти кажат кой е правилният път, по който трябва да направиш доброто. И ще ти покажат как да направиш доброто. Едно добро, то е за тебе. И злото, което ще направиш, не е заради вас, и то е за тебе.

Аз говоря за един свят, който вие имате в себе си. И можете да намерите посоката накъде се намира този свят. Аз разбирам, поне в предградието на този свят вие сте ходили. Някои от вас сте ходили вечерно време като спите. Имате такива сънища.

Но сега да се повърнем към практическата страна. Този живот, който вие имате на Земята засега, той е най-добрият живот, от който ние трябва да изтъчем своето бъдеще. Има хора, турени в България, които да оправят българския народ. Турени са те в едно управление, ние няма какво да се

бъркаме с управлението. В една държава те са турени на власт. Твоята дума няма тежест, там има народно събрание - 200, 300, 400 души гласуват. Че, тия хора са турени там да оправят България. Ако народът ги намери, че не могат да оправят, снема ги и турят втори, трети, четвърти... Сега това е един начин за управление. В [учили]щето е същият метод. В дома дойде една майка, роди едно дете, тя не го е родила както трябва. Дойде втора, трета майка. Менят се майки.

Питам: Къде е разрешението на въпроса? По този начин, по който искате да се оправи светът, то е един механически начин. Ще умираш хиляди пъти - това нищо няма да ти помогне. Защото, ако ти в умирането не се върнеш в мястото, от където си излезнал, ако ти се губиш, ти не си [на]правил опит както трябва да се върнеш в дулото на пушката. Нашият живот трябва да се превърне. В умирането ти ще научиш този закон. Смъртта не е нищо друго освен един завършен кръг на Земята. Умният човек, като дойде до старостта, той се изгубва от зрението на хората и после пак дойде в същото пушкало. И питат: „Къде е старият човек?" Той е пак в майка си. Казват, че всичките деца са в онзи свят. Сега ще ме извините, то е моето вярване. Всяко разумно дете, което се е родило, и всеки разумен човек, все се връщат при майка си, родила ги. Раждат се да видят майка си. Умират, връщат се пак при майка си. И тогава ти ги търсиш горе в небето, при Бога били. Че, ако е при Бога твоето дете, защо се безпокоиш тогава? Ти се безпокоиш, когато това дете се връща при Бога. Питам тогава, понеже детето се връща, без работа е това дете, затова ви безпокои. Ако беше при Бога, то е едно щастие, то е придобивка. А тебе те безпокои, че твоето дете се върнало при вас. Казва: „Мамо, загазих, нищо не можах да добия, нищо не можах да науча от живота. Я ме хвърли от пушкалото навън." Върнеш го втори път, пак не падне в неприятелски стан, т.е. не се постига целта.

Сега аз обяснявам един закон. Аз прилагам закона както за хората, както за детето, то е същото и за нашите мисли и за нашите чувства. Ти проектираш една мисъл, тя се върне при тебе и нищо не ти е допринесла и ти се безпокоиш. Изпратиш едно чувство и то ходи в света, и то се върне при тебе без плод. Казваш: „Не ми върви!" И тогава как ще го направиш да върви? Когато някой наближи да умира, за да му върви... Много пъти сегашните лекари, които разглеждат как е устроен човешкият организъм, търсят да намерят кръв. И наскоро са направили една такава операция, мисля в Австрия било, дето за един човек трябвало да намерят кръв, но която да се схожда с неговата. И намерили кръв още топла, че я нацъркали в малко шишенце и спасили този човек и той наново проговаря. Че, ако твоята мисъл, която ти пращаш в света, ако не влезе в жилите на хората и не внесе живот, тази мисъл е мъртва, тя не е добра. Добри мисли са онези,

които повишават тембъра или качеството на нашия живот. Ако една мисъл е влязла в тебе отвън и тя не е внесла живот, тази мисъл не е добра. Добрите мисли внасят живот в нас.

Е, в какво седи едно верую, да вярвам в Бога? Кое ме интересува, кое верую е право? Нито едно верую в света не е право! Нито една сянка не може да даде живот на хората. Заради /за / мене да се говори, заради християнството, тази мисъл теоретически да се говори за християнството, е една сянка, не е същината. Но същината, като говорим за Христа, който е един принцип вътре, който е вложен от Бога, то е друг въпрос. Но като кажем: „Ти чел ли си Евангелието?" Евангелието, тъй както е една книга, то е само една сянка. Но да се намериш във връзка с Духа, с оная разумна сила, която е писала тия неща! Ако ти можеш да влезнеш във връзка, много хиляди работи има, които не са писани в Евангелието. Трябва да имаш едно разяснение и като го имаш, ще знаеш толкова, колкото сега знаеш.

Сега аз говоря за едно състояние, което не го вземате отгоре. Сега да ви обясня каква е моята мисъл. Ако аз седя и дъжд е валяло, а аз оставя нивите си, ще кажа: „Все ще израсне нещо." Но не ги ора и не ги сея. Какво ще израсне? Все ще израснат бодили, тръне, цигански трън. И аз се чудя как не е израстнало друго нещо. Но ако аз тия ниви ги изора и ги посея с хубава пшеница или посадя царевица, бостан, круши, ябълки и прочие и ги обработя по всичките правила, тази нива ще има нещо, което аз искам.

Следователно всичкото наше богатство седи в нашия мозък. Мозъкът е същността, която аз имам, с която работим. Всичките ниви са мозъкът ти. Ти се безпокоиш, искаш да имаш хиляди декари, а пък Господ таквизи [...], тебе ти трябва едно кило или едно кило и половина материя. И всичкото богатство е там, на всичките хора, богати и сиромаси. Че някой е богат човек - мозъкът му тежи повече. И на един учен човек мозъкът тежи повече. Цитират, че на еди-кой си учен мозъкът му тежал 1800 грама. Че, какво са те? Много малка е разликата! Но даже на някои гениални хора по-лек е бил мозъкът, но хубаво обработен! От много малко се нуждае мозъкът, но трябва много хубаво обработване на нашия мозък! И даже, човешкият мозък след хиляди години, след 10 000 години, ще има работа за още 100 милиона години. Сегашният мозък има вътре още за 100 милиона години да се разработва. И след 100 милиона години човешкият мозък едва ли ще тежи два килограма. Но този динамичен мозък няма да бъде като сегашния. Той ще бъде почти безсмъртен мозък и няма да умира. Човек ще си пренася своето имане навсякъде. Два килограма да се носят не е тежка работа. А пък привлекателната сила на този мозък! - Ха да го турим след 1000 години; 100 милиона години и 1000 години са почти

равносилни в ума ви. Да допуснем, след 1000 години вие ще имате един мозък от два килограма. Но този мозък, като проектираме неговата енергия, няма да има сегашната слабост, на старини да не виждате.

Преди няколко деня идва една сестра, плаче, че остаряла. Много, много остаряла - 65 години. Плаче, мисли, че няма кой да я гледа. Аз на себе си казвам, дошло е време сега тя сама да се гледа. Едно време тя е гледала хората, когато не й трябвало, тя гледала хората, а тогава трябваше тя себе си да гледа. А сега дошла на 60 години, иска хората да я гледат. Казвам: Ето тази старата сестра как се впрегнала, не се научила. Нямах време да й разправям на нея повече. Тя ме гледа и поплака. Казвам й: „Не бой се, ще се оправи тази работа." Тя казва: „Ще се оправи, ще се оправи." Пък аз виждам една мисъл. Казва: „Ще се оправи, като умра." Казвам: „Ни най-малко не искам да умреш, но искам да се подмладиш" - на себе си казвам, на нея казвам: „Ще се оправят работите!" А тя казва: „Ще се оправи, а очите ми не виждат. Искам да чета, пък очите ми са отслабнали." - „Ще се оправят работите!" И казва: „Е, Учителю, ти много лесно казваш ще се оправят, пък все остават неоправени."

По някой път аз гледам с тази лупа и казват: „И той без тази лупа не може да чете." Аз тази лупа тургам, за да ви позная вие какви сте. Като я туря нея, познавам всички какви сте. Но сега като знаете това, ще ми задигнете лупата. Не. Тук има един закон. Аз правя изчисления с тази лупа. Квадрата го вземам да правя изчисления. Под какъв ъгъл ще пада светлината и какви действия ще произведе. Като държа тази лупа, тургам тъй светлината как ще се пречупи, под какъв ъгъл ще пада и какво влияние ще упражни върху мене. Светлината упражнява едно грамадно влияние. В новото разбиране трябва винаги да знаете как да се поставяте, как да гледате, как да възприемате светлината. Някой тъй гледа накриво. Не. Ти трябва да си поставиш очите право. Трябва да ви покажа как да си поставяте очите, за да възприемете светлината. И да знаеш като дишаш, как да възприемаш светлината и като ядеш, как да възприемаш светлината.

Та, аз, ако искам новата култура, най-първо ще започна от хляба: как да се прави хлябът, как да се сложи и как да започнеш да ядеш. И колко трябва да ядеш. Умереност трябва да има в яденето. Умереност трябва да има в тази работа. Ще кажат някои: „Ти насила се наяж." Не, не, ти ще свършиш яденето по всичките правила. Като ядеш, ще учиш, че след като се наядеш, тъй ще поседиш малко и ще бъдеш весел и добре разположен. Понеже това е една приятна работа. Яденето е физическият труд. Това е във физическия свят, а пък в духовния свят то е най-мъчното нещо. За тях е оране, копане. Което за тях е най-трудно, за нас е най-лесно. Значи, тяхната

трудна работа е наша лесна работа. И след туй - пиенето на вода. Цяла чаша вода изпие човекът и казва българинът: „урочасал". Задуха има каква. Като не знаеш как да го дишаш, простудиш се, ще умреш. От задуха, това-онова, ще се намали кръвообращението. И светлината, ако не знаеш как да я възприемаш... И тогава става едно главовъртение в ума ти. И работите ти отвънка не вървят. И казваш, че имаш лоша съдба. Индуските учени хора, които знаели това, всичките посветени най-първо започват с храната, водата, въздуха, светлината. В школите туй го държат като една непроницаема тайна и всичките свои ученици го учат там. Който може да го научи, той излиза учен, като един адепт. А който наполовина го научи, той минава за факир. Отвънка дава забавление на хората.

Мощна сила седи във възприемането на храната. Да знаеш каква сила се крие в храната! Ти никога не трябва да приемаш едно парче хляб или грозде от един престъпник. Ако си слаб човек, и да ви даде хляб, ти го хвърли на кучетата. Даде ти грозде - ти го хвърли, дай го на сиромасите или го хвърли, не го яж. Който разбира закона. Или един престъпник ще ти крои дреха - той ще те зарази. Онзи човек, който ще ти крои дрехи, трябва да бъде благороден. Ще кажете: „Това са празни суеверия!" Суеверието е друго. Ако във вас обонянието би било развито, ще видите какъв смрад, какъв мирис излиза от един лош човек! То е воня вътре, при която ти не можеш да седиш. И аз съм привеждал един пример за двама игумени: живели те в един монастир, та по-старият не си уредил сметките и умрял. И почнали да обвиняват младия, че той злоупотребил. Този игумен не бил много прав, бил много оцапан и отишъл в онзи свят. И той като се молил, молил дълго време, изпратили го в монастира да си оправи погрешката. И казал как седи работата. Но като стъпил в монастира, този монастир запустял - никой друг човек там не можел да работи. Оцапал го той.

Та, казвам: На сегашното човечество все са неоправени работите. Я влезнете в някой град, в някой дом - хората там постоянно се карат. Как ще се разбират хората? Трябва велика любов в човешката душа! Трябва велика светлина в човешкия ум! Те ще те гледат и някой ще те пита: „Откъде си? Ти българин ли си? Французин ли си?", това-онова, а не те питат ти човек ли си, за каква работа си дошъл. Във всичките въпроси влиза нещо материалистично. Ти си християнин. Вярваш ли в Исуса Христа? - „Вярвам." Е, как вярваш? - „Не зная."

Най-голямото страдание за Христа било, че Той не бил разбран. Онези, които сега живеят, не Го разбраха добре. Това са онези, които заминаха за другия свят. Които са сега, те Го разбраха. Да бъдем едно с Христа в разбиране и да вършим туй, което Той върши. Че, голямото ни нещастие

е, че ние не можем да вършим туй, което Той е вършил. И казва Той: „Ще вършите по-големи чудеса, отколкото Аз които съм вършил. Бог във вас за в бъдеще ще върши по-големи чудеса, отколкото Аз които съм вършил. Бог във вас за в бъдеще ще върши по-големи чудеса." Чудеса трябва да се правят, да се обърне светът. Да докараме новото съзнание в света, че да се въдвори Любовта, че хората да могат да живеят взаимно, да се не изтрепват. Да идеш при един съдия, да кажем едно дело се води 10 години. Ще идеш ти при съдията, ще те пита: „Ти на този човек имаш ли да му дължиш 1000 лева? Дължиш ли му?" - „Дължа му." - „И колко лихва ти взема?" Законът на лихвата е 12, той турил 20, след 10 години има 100 000 лева да взема от този човек. А той имал да дава 1000 лева. Съдията трябва да внимава, да му каже: „Много си взел, отстъпи." - „100 000, 50 000." - „Много са."
- „25 000." - „Много са." И ще докара до 4% и 2%.

Има едно право в света. Че, ако един човек му е дал своята мисъл под наем, аренда и той потърси своята мисъл след 1000 години? Тогава, ако той му вземе по 10%? И през целия живот не може да му платите това! На всяка една добра мисъл той трябва да взема по половин стотинка на 100 години. Че тъй, разбира се! Казвате: „Че как ще забогатеем?" Чудни са хората! За братя минават, а парите си в лихва дават! Та всичко е на Бога! Какво ще вземеш? Когато Бог казва: „Даром сте взели, даром давайте!", сиромахът казва: „Богатият нека даде парите!" Така не се разсъждава! Сиромахът не трябва да каже: „Той трябва да даде!" И богатият не трябва да казва, че това е негово. И така не се разсъждава! Не е негово! Отношения между сиромаси и богати трябва да имаме идеални!

И ето какво трябва да бъде идеалното отношение между богатите и сиромасите: когато дойде един сиромах при богатия, богатият да каже: „Много, братко, те обичам. Я иди на моето място, пък аз ще взема твоето място." И той стане беден и тръгне по неговия път. А сиромахът иде на богатото място и разполага. И след време пак каже на богатия: „Мен ми дотегна това богатство, вземи си го!" И богатият напусне бедното място. Пак си разменят местата. Туй трябва да бъде идеалното положение между богати и сиромаси! Дойде ученият при невежия и каже: „Братко, дотегна ми моето." И той стане невежа, а невежият стане учен.

Че, сега много лесно човек може да стане учен. Аз сега всичко зная. Имам една енциклопедия, 2000 тома, и на всеки въпрос мога да ви отговоря. Много е учена енциклопедията! И вие може да дойдете, и вие може да бъдете учени хора. Това е отношение. Аз наричам: учен човек е, който има светлина; невежа човек е, който е в тъмнина. И следователно аз казвам: „Ела в моята светлина, живей, пък аз ще си почина в твоята тъмнина."

Никой няма да ме вижда, ще седя в тъмнината и ще разсъждавам само за себе си. И като ми дотегне тъмнината, ще кажа: „Братко, я влез пак в туй положение, и аз пак в светлината!" Вие ще кажете: „Това са долапи /хитрина, интрига/." Та сега животът не е ли в долап?

За да правим добро, трябва да разбираме онзи, великия закон, иначе се отдалечаваме и животът изгубва своя смисъл. Да правим добро някому в света - нищо по-силно от това ти да обичаш в дадения случай живота. Да обичаш живота не само в себе си, но и в другите. Да обичаш живота и в най- малкото същество, не в този смисъл, както се проявява и функционира животът индивидуално, но животът както функционира в себе си. Аз съм наблюдавал една пеперуда, като кацне, в очите ѝ. И тя ме гледа под око като някоя красива мома, казва: „Харесваш ли ме?" - „Харесвам те." И като речеш да си мръднеш ръката, тя се подигне. Казва, бутане няма, като си мръднеш ръката, тя подскочи. Интелигентни са. Тази интелигентност ме радва в това малко същество. И като му дадеш на туй, слабото, условие, един ден то може да се прояви както тебе. Ще кажеш: „Как може да стане това?" Аз не съм ви обяснил и може да ви кажа как може да стане това. То не се казва даже. Ако ви попита едно дете, не може да му обясните как се пали огън. Ти като го приготвиш и му кажеш: „Тури тази клечка!" и детето ще запали огъня, без то да знае как. И аз мога да ви наредя и да ви кажа: „Турете клечка да запалите огъня", без да знаете как се пали.

Но този огън, цяла наука е вътре, да знаеш как се приготовлява човешкото тяло, да знаеш как се е приготвило човешкото сърце, да знаеш как се приготвя човешкият ум, да знаеш как се е приготвила човешката душа. То е един свят красив! То се изисква след хиляди години да се разбере. И сега и за хиляди години ще има какво да учите! И това могат да ви бъдат задачи за в бъдеще. Сега ви падне един зъб. Сега хората са почнали да правят зъби. Тъй, идеш при един зъболекар, той ти тури механически зъби в устата. Един ден тези зъби ще ги култивират и те ще растат. Нивите ще се тургат (?) както на нивата бобът и царевицата растат и краставиците. Ще дойде този зъболекар, посадени са те, ще ги прегледа, ще избере от кой кехлибар са и ще каже като приготви всичко, ще изтегли зъбите и като ги тури вътре, веднага те ще израснат! Или извадили ти окото - ще има тук-там посадени очи. Ще извади едно око, тури ти го и ти прогледнеш. Че то е цяла наука! Пръстът ти изскочил - насадени пръсти има.

Сега вас ви се вижда туй малко странно. И за мене е малко странно. Но това са красивите неща! Ако е такъв животът, колко красиво щеше да бъде! Ще идеш при някой лекар по очи, сляп си. Извади човекът едно око, тури го. - „Благодаря!" Идеш при един зъболекар, натуря ти всички тия зъби!

Излезнеш, гледаш: подмладил си се. Идеш, стар си - ще има лекар за старостта. Лекари ще има много тогава. Старият иска да стане млад, казва: „Дотегна ми старостта!" Ще иде при лекаря, той ще тури младата кожа, ще обере старата, ще я тури настрана, ще тури младата кожа отгоре посадена и ще я облечеш. И оттам насетне ти си млад, ще се върнеш на 21 години, всичките бръчки изчезнали. Че, това значи да си по-добре! Че да се махнат всичките нещастия, които сега висят в нас.

Сега скърби има и лицата ни потъмнели от какви ли не скърби. Много малко радости имат хората. Аз срещна някой така замислен, не виждам никаква философия в него. Казвам: „Какво има?" - „Бях търговец, изгубих два милиона!" Навел си главата! Срещам една млада жена, на 25-30 години, навела си главата. - „Какво има?" - „Ожених се, мъж ми ме напусна, търся друг някой." Срещна друг - учител, свършил няколко факултета, изпъдили го! Всичките все замислени. Аз не се смея, влизам в положението им. Казвам: „Братко, ела при мене, в моето училище, да се научиш как да бъдеш учител, да не те изпъдят. Ела при мене да се научиш да бъдеш търговец и да не те изпъдят старите и в бъдеще да не фалираш."

Сега, туй няма да го казвате на други хора, ще го държите за себе си. Ако можете да го употребите някъде - добре!

Но новото в нас ние трябва да го разпределим. Не месете новите неща със старите. Вие правите погрешка. Имайте едно определено място в мозъка си за новото! Пазете го чисто! Но казваш: „Неприложимо е!" Туй, хубавото, го дръж там и ще видиш приложимо ли е или не. Че къде ще туриш ти любовта? Като срещнеш един човек, който е готов да се жертвува за тебе, той те обича, желае ти доброто, ти почнеш да се съмняваш дали те обича или не. Ти на себе си тогава ще причиниш пакост. Ако той те обича, казвам: Тази обич не е негова, тази обич е на Бога. Бог те е погледнал през очите на този човек. Ти се съмняваш в любовта на Бога - тогава в кого можеш да вярваш ти? В дадения момент, когато един човек те обича, тази любов се дължи на Онзи, Който ти е дал живота. Казва: „Не бой се!" А щом се съмняваш и търсиш нещо да се подигнеш, как ще се подигнеш? И всичко, каквото си правил, нищо няма да остане. Ще остане всичката твоя немощ, а хубавото...

Ти като влезнеш в другия свят да носиш една мисъл със себе си, да знаеш, че ти си господар на своята съдба. Знаете ли какво значи господар на съдбата? Ти искаш да станеш гений - гений ще станеш! Искаш да станеш светия - светия ще станеш! Каквото пожелаеш, всичко можеш да станеш. Източните народи, като не са знаели това турците, турили така: ще туриш един кюляф /островърха шапка/ и като го туриш на главата си, каквото

искаш, това ще станеш. Но кюляфа са го разбирали другояче. Казват: „Ще ти направи някой кюляф."/изигравам, мамя /

Има една свещена идея, която може да върши всичко в човешкия живот. Аз ви казвам сега, искам да ви го кажа, но не мога да ви го кажа. Чудни сте, във вашия съд не мога да го туря, вашите съдове не могат да го хващат. Не че нямам желанието, но това, което мога да ви го кажа, аз не искам да се изгуби. Вие, например, ще кажете: „Ама той може ли да го направи това нещо или само ни залъгва?" Че, вие не разсъждавате както трябва! Ако аз ще ви залъгвам, всички трябва да ми платите. Трябва да ви взема пари. Залъгване без пари не става, с пари става, какво ще си губя времето аз! А понеже аз искам да имам с вас търговски операции на честни начала, мисля да ви кредитирам и ще си изплатите както трябва. Без да подписвате полици. Ще ви опитам на вашата честна дума. Туй, което ще ви дам, готови ли сте да го приложите? И ако ви го кажа, вие ще изнесете това нещо и почти ще се свърши работата. Както онзи цар, който искал да опита жените. Искали те власт. И казва: „Ще ви туря на власт, но да направим един малък опит." Той затворил нещо в една кутия и казал: „Този капак ще го държите затворен, няма да го отваряте. Ще го турите тъй, както е. И ще го пазите за 7 деня." Държали го те 6 деня и казват на седмия ден: „Да видим какво има вътре!" И като отворили, едно птиче изхвръкнало. Занесли го при царя и пита той: „Къде е птичето?" - „Излезе." - „Още не сте дорасли!"

Сега да преведа тази поговорка. Всяка една хубава мисъл, която не може да остане вътре в човешката душа и да прояви своята сила, тя е една изхвръкнала птица. Всяко едно желание, което не може да се изпълни вътре в човешкото сърце, това е една изхвръкнала птица навънка. Всяка една постъпка, която не може да се направи навреме, тя е една изхвръкнала птица. Хубавата мисъл ние трябва да я задържаме и силата на новите веяния на сегашния век седи в това. И вие трябва да видите, че онези хора, които водят съдбините на хората, се отличават с много голямо търпение! Колко трябва да се търпи, за да се постигнат някои работи!

Та, вярующите в този век или хората, които вярват в благото на човечеството, онези, които поддържат тази идея, без разлика какви вярвания може да имат. Че новите времена идват сега. „Новите времена" подразбирам иде нещо в света, много хубаво. Такова хубаво никога не е идвало! И като дойде, ще го видите. Аз искам вие да го видите.

Казвам: Иде пролетта! И тази пролет е много хубава. Тъй щото, да бъдат книгите ви готови. И такава пролет не сте имали никога! - „Ама чакай да видим." - Няма какво да чакате, вие се пригответе, да бъдете готови всички!

- „Ама ако не стане туй нещо?" Ще стане! Всичко туй ще стане! Именно то ще стане! Сега туй, което никога не е станало, сега ще стане! Да. И ничия власт в света не е в състояние да отмени това нещо!

За туй се изисква от всички ви не догматизъм, но какво? Аз съм казал, не е въпросът там. Онова, което аз ви казвам, то е истината. И тази истина ще дойде. Тогава ще проверите. Но тогава всеки въпрос, дали аз съм казал или друг го е казал, но онова, което съм казал, да е вярно, да е истина! И да съответствува на онази истина, която иде в света! И всички вие трябва да бъдете тъй истинни, за да бъдете изразители на туй Божественото във вас. И като Му служите, не че мен ме радва, че сте дошли при мен. Мене ме радва вашето присъствие дотолкова, доколкото вие сте изпратени от Бога да ме слушате. Аз се радвам на това. И за вас трябва да ви радва моето присъствие, доколкото аз съм пратен от Бога да ви кажа истината. И вие, и аз да изпълним волята на Онзи, Който е направил всичко. Тогава няма никакво различие, защото красиво е и да говориш. По-красиво е да слушаш. Защото, когато Господ говори, ние трябва да слушаме. И после трябва да приложим отвънка онова, което сме слушали. Защото ако е да се говори, то е друг въпрос. Изисква се да правим добро. Това значи да правим доброто, да бъдем готови да извършим онова, за което сме пратени на Земята, което ще внесе за нас новия живот. Туй ще донесе не по физически начин. Ние ще бъдем от тъй наречените щастливи хора. Всеки трябва да бъде щастлив.

И аз искам вие, като се срещнете, да се поздравлявате, да търсите щастливите. Да видите дали някой е станал щастлив и ако някой е нещастен, да кажете: „Още няколко деня и ще бъдеш щастлив!" На друг да кажете: „Тебе ти остава само още един ден! 20 години си лежал в затвора, след един ден ще бъдеш свободен!" На някои от лежалите им остават още 4-5 деня и ще излязат из затвора!
Мнозина сте лежали в този затвор. И сега се съмнявате, казвате: „Какво ли ще бъде нашето бъдеще?" Когато един цар има 10 души синове, трябва ли тия братя да се карат помежду си кой ще бъде наследникът? За тях да бъде безразлично това, всеки да каже: „Братко, ще остане столът свободен. Най-способният, най-добрият, най-умният, той ще управлява." И всички трябва да се радват - и онзи, който управлява, и онези, които са управлявани - всички да се радват! Управлението да бъде по един вътрешен принцип, да се управлява по един вътрешен закон, дето няма насилие. По любов трябва да се управлява - не външно, а вътрешно. И онзи, който те управлява, той от себе си трябва да дава, а управляваният трябва постоянно да взема. И като им дотегне, ще си сменят местата.

Сега, върху тази мисъл, вие я разработете. Разберете я. Аз ще се радвам, че

вие не я разбрахте както трябва. Когато аз се учих, и за мене беше така. Туй, което не разбирате, то може да се осъществи. Което разбирате, то не се осъществява. Невъзможните неща в света са възможни! Невъзможното за човека е възможно за Бога, Който живее в човека! И невъзможното за човека отвънка е възможно за Бога отвътре, за Разумното в света. Аз го наричам в света Разумното - и вътре, и вънка, всичко е възможно! И желая туй, Разумното, да бъде с всинца ви!

„Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

4-та неделна беседа, държана от Учителя
на 22.X. 1933 г.,10 ч сутринта, София - Изгрев.

Книги:
* Да правим добро
Постижимото (Неделни беседи (1933–1934). Том I. София, 1999)
21 беседи от 1 октомври 1933 г. до 25 февруари 1934 г.
Начало: 10:00

1933_10_25 Елементарни, съзвучащи и съграждащи мисли
лекция пред общия окултен клас

ЕЛЕМЕНТАРНИ, СЪЗВУЧАЩИ И СЪГРАЖДАЩИ МИСЛИ

Добрата молитва

Размишление

Сега ще прочета 42 глава от Иеремия, стихове 15 и 16, които ще вземете за размишление.

Египет е символ на материалното в живота, което плаши хората. Хората все в Египет отиват. Който иска да оправи работите си, отива все в Египет. (Учителят показва една хубава круша.) Тази круша е започнала много хубаво, идеално, но някакво същество е влязло в едната ѝ страна, вследствие на което е развалило цялата ѝ форма. С това именно, се е спряла и цялата ѝ еволюция, а първоначално тя е имала много хубава форма. Едната си [ѝ] страна е съвършено осакатена, недоразвита, което се дължи на един посторонен живот в самата нея, който има съвсем други стремежи, други интереси. Този живот ни най-малко не се грижи за нейните интереси, а мисли само за своите. Какво ще стане с крушата, той даже и не иска да знае. По същия начин и човек се осакатява от известни мисли, които влизат в него. И тази краска на крушата вече е изкуствено променена, тя представя едно болезнено състояние. Има една област в живота, дето всичко, което знаем е разхвърлено, няма никаква връзка. Ти вярваш, например, в Бога, обичаш хората, но всичко това е разхвърляно, няма никаква връзка, не представя някакво цяло. Когато някой седне да яде, какво добива при това ядене? Добива ли той някакво голямо знание? Все има някаква философия, някакво разбиране. Казвам, има мисли, желания и постъпки, които са елементарни, има мисли желания и постъпки, които са съзвучащи и най-после има мисли, желания и постъпки, които градят.

Питам, яденето към кой процес спада? Като яде човек, ще стане ли по-учен? Той няма да стане по-учен, но все ще придобие нещо. Яденето спада към съзвучащите процеси. Човек трябва да се стреми към съзвучието, за да придобие нещо. И наистина, човек не може да работи, ако не яде. Чрез яденето той все придобива нещо, той придобива енергия. Човек се среща с хора и трябва да придобива някаква енергия. Значи съзвучието е процес, при който се придобива енергия. Ако няма енергия, с какво ще работи?

Като изучавате източната философия, там ще ви говорят за Девакана, за

причинния свят, за Нирвана. Сега всички хора са в Нирвана, защото са неврастеници. Защо хората не могат да останат в Девакана? Какво представя Девакана? Девакана представя високото, девственото място. В Божествения свят „дева“ означава – най-високото място, дето Божеството се проявява и до което човек не може да достигне. Чувствата, мислите, душата и духа на човека не са подготвени за това място. Като влезе в този свят, той няма достатъчно средства, за да остане там. Ако отидете в Англия и нямате пари, колко време можете да останете там? Наскоро един богат евреин ми разправяше, че изпратил сина си в Палестина, но не го приели там, понеже нямал 70 английски лири. Който отива там, непременно трябва да има в джоба си 70 английски лири, за да не бъде никому в тяжест. Такива са англичаните.

Сега вие схващате живота повърхностно, че като кажете, че Бог е Любов, трябва да седите и само да ядете и да пиете, да ви е приятно. Всички искате да живеете така, докато един ден умрете и казвате: „Нищо не можах да постигна!“ Какво искахте да постигнете? Да кажем, че сте искали да станете музикант. В какво седи музикантството? Достатъчно ли е да вземете една цигулка и да стържете само? Ако стържете, ще раздразните въздуха и ще си въобразявате, че свирите. Такъв музикант аз го уподобявам на рибар, който ходи само да мъти водата и някой път улови някоя риба, а някой път нищо не улавя. Ако хване една риба, той ще я опече, ще я изяде. Какво е търсил в тази риба? Ако той може да употреби на място енергията, която е извадил от рибата, добре, но ако не може да я употреби, нищо не е придобил. Та и музикантът, като свири, търси нещо из въздуха, да го улови, както рибарят лови риба от водата. И музикантите са рибари, ходят навсякъде, размърдват въздуха, дано уловят някоя риба от него. Музикантът свири всеки ден, докато намери една риба. Като улови рибата, той престава да свири, оставя цигулката настрана, не свири вече. Защо не свири? Той пече рибата, яде човекът. Като огладнее, пак взима цигулката да свири, търси друга някоя риба. Хората казват: „Добър е този музикант.“ Това е първото елементарно положение на музиката. Тъй щото музиката има една първична, елементарна страна, има и една съзвучна страна, има най-после и една съграждаща страна. Някой казва: „Да бъда музикант, да зная поне малко да свиря.“ Добре е човек да свири, но той трябва да знае защо да свири. Като свири, той трябва да изкара нещо за себе си от това свирене.

Казвам: Първо човек трябва да стане учен. Какво ще добие той от науката? Кое е онова, което трябва да ни занимава в науката? Науката е средство, което може да ни освободи от несгодите, при които живеем. Ако науката не може да ни освободи от несгодите, при които живеем, ако тя не може да ни освободи от робството, в което сме изпаднали, тя не е истинска наука.

Науката, рано или късно, трябва да ни освободи от смъртта, от несгодите, от сиромашията, от болестите, да стане средство да влезем в правия път. Та сега на тази круша ѝ трябва наука. Червеят, който влязъл в нея, спънал развитието ѝ. Тя е започнала един грандиозен палат, червеят влязъл в нея и развалил работата ѝ. Ако не беше влязъл той, тя щеше да струва и десет лева, но сега едва ли може да струва един лев.

Сега аз искам да поставя нещата правилно. В хората има един личен елемент, който разваля целия живот. Той е едно болезнено състояние. Да кажем, че минавате покрай някой човек и той ви поглежда криво. В какво седи кривото поглеждане? Ти си се приближил при този човек по-близо отколкото трябва, вследствие на което, той те е погледнал криво. Ти само констатираш факта, че той те е погледнал криво, но не си обясняваш, защо именно те е погледнал криво. Ти казваш: „Този човек не трябва да ме гледа криво!“ Питам, как ще изправиш сега погрешката си?

Сега ще ви приведа един пример. Преди 20 и повече години един български офицер, мой познат, служеше близо до сръбската граница. Един ден той искаше да ме разведе, да ми покаже една живописна местност. Както сме се разхождали, без да забележим, минали сме в сръбската граница. По едно време иде един сръбски войник, с пушка в ръка и моят познат ми казва: „ Да се връщаме бързо, защото ще отидем в Белград!“ – „Отде знаеш, че ще отидем в Белград?“ – „Сърбите са много строги.“ Сега вие отгадайте, ходихме ли в Белград или се върнахме назад? И какво трябва да направим, за да не отидем в Сърбия? Като дойде сръбският офицер, ние му казахме, че по погрешка сме навлезли в тяхната граница. Той излезе много добър човек. Веднага ни показа едно близко село, отгдето можахме да се върнем назад. Питам, кои са причините, че този военен се отнесе с нас много добре и не ни заведе в Белград, както се опасяваше моят познат? Първата причина за това беше във войника. Той беше добър, учен човек, имаше хубаво чело, отворени, ясни, открити очи. Като ни видя, той сам се засмя и в усмивката му се четяха следните думи: „Какво да правим и ние? Дотегна ни цял ден да обикаляме с пушката да ловим този-онзи, че минали границата! Но какво да правим! Това са наредби временни. Един ден, когато се освободим, ще се махнат тия граници и тогава хората свободно ще минават от една държава в друга.“ Той не каза тези думи, но те се четяха в лицето му. Сега вие ще кажете, че това става само със Сърбия. Че всеки от вас не е ли една държава? Личният живот е една държава. Някой е недоволен от някого. Той дойде и му казва: „Защо си минал през моята градина? Ти знаеш ли какви са законите? Ходи ли в консулатото да вземеш разрешение за това?“ Когато казвате, че някой не ви разбира, питам, какво нещо е неразбирането? Това значи, че някой е навлязъл в твоята държава. Като казвате, че някой не ви зачита, това значи,

че той не зачита вашата градина. Има една правилна обхода, която всички трябва да имате предвид. В какво седи тази обхода? Ако някой ви е погледнал криво, как може да се изправи по отношение към вас? Има три начина, по които той може да измени отношението си към вас. Първият начин, според условията, при които сега живеем, е да му покажете една торба със злато. Той веднага ще се засмее и ще измени отношението си към вас.

Ще кажете, че това е егоизъм. Егоизмът днес съществува навсякъде. Лошото на егоизма седи в неразбиране отношенията на нещата, които съществуват, както и между мислите, желанията и постъпките, които сега съществуват. Човек, например, мисли, че ако забогатее и животът му с това ще се подобри. Така ли е всъщност, с вашето забогатяване, положението ви ще се подобри ли? Положението на света ще се подобри ли? Ни най-малко. Нито пък ако осиромашеете, положението на света ще се влоши, ни подобри. Ние мислим, че като забогатеем или като осиромашеем, че ще стане някаква промяна. Това е едно заблуждения. Ето как гледам аз на въпроса. Ако напълня една стомна с вода, какво е придобила тази стомна? Тя е ценна за другите, но не и за себе си. Ако пусна тази стомна от високо, като пълна, тя има по-голяма възможност да се счупи, отколкото, ако е празна. Аз не казвам, че стомната не трябва да се пълни, но и като празна и като пълна, сама за себе си стомната има една и съща цена. Преди всичко стомната никога не може да бъде празна. И като празна, тя пак съдържа в себе си въздух. Сега като богати, вие сте една пълна стомна, като сиромаси, вие сте празна стомна. В какво седи вашето щастие или нещастие? Ако сте богати, щастието ви седи в мисълта, че сте богати. Ако сте празна стомна, нещастието ви седи в мисълта, че сте сиромаси.

Сега ще приведа същата мисъл в друга форма. Ако богатството, което в даден случай е щастие за вас и сиромашията в даден случай е нещастие за вас, се изменят според условията, тогава и мисълта, че сте богат, ще почне да ви смущава. Представете си, че сте богат и минавате през една област, дето има разбойници, които могат да ви хванат и да ви убият, тогава пак ли ще се считате щастлив? В този случай богатството ви ще ви смущава, ще търсите начина да се освободите от него. Ще кажете, че тази мисъл е неестествена. Тогава да направим мисълта по-естествена. Ако имате една тлъста кокошка, тя представя от себе си известно богатство и същевременно тя има шанс да живее по-малко време, отколкото, ако беше слаба. Вие обичате тази кокошка и я хващате да я заколите. Тя може да кряка, колкото иска, но вие я обичате и ще турите ножа на врата ѝ. Какво е придобила кокошката с нейното богатство? В случая тази мазнина е послужила да изгуби тя живота си. Та сега и вие искате да бъдете богати. Хубава е тази идея, но вие трябва да разбирате условията, при които

живеете. Вие трябва да знаете, богатството, което търсите, ще ви допринесе ли онова благо, което ви е необходимо или няма да го донесе. Ако богатството ви донесе благото, което търсите, то е добре дошло, но ако не го донесе, то не ви е потребно. Някой казва: „Аз не искам да бъда богат!“ Вие трябва да знаете, дошло ли е времето да бъдете богати. Да допуснем, че всички хора искат да бъдат богати. Какво трябва да бъде положението им тогава?

Сега да преведем тази мисъл, за да може да се използува. Като имам пред вид условията на живота, мъчнотиите, при които се намираме, както и икономическите условия на живота, вие се плашите и казвате: „Как може да се живее без пари?“ – Може да се живее без пари. Казвате: „По-добре е да имаш двама слуги да ви [ти] помагат, отколкото сам да работиш. Или за предпочитане е десет души да работят на нивата, отколкото ти сам да работиш.“ Така е, но имаш ли достатъчно храна и пари да платиш на тия работници? Ще кажеш, че те трябва да работят от любов. Да, те ще работят сутринта от любов, на обед от любов, на другия ден вече няма да дойдат. Такова е становището при сегашното положение.

Ние обаче, имаме съвсем друг възглед по тези въпроси. Гледам млади братя и стари сестри, млади сестри и стари сестри, какво правят. Някоя сестра извади огледалото, погледне се и казва: „Остаряла съм вече! Каква бях едно време!“ Защо се оглежда тя? Иска да се харесa, нищо повече. Аз съм наблюдавал много стари баби и съм правил опити с тях. Казвам на старата баба: „Бабо, огледай се в огледалото!“ – „Няма какво да се оглеждам!“ – „Не, аз имам едно особено огледало, в него се огледай, то вижда много добре.“ – „Дай тогава огледалото.“ Вземе огледалото, огледа се и казва: „Е, синко, каква бях едно време! Колко момци будуваха по мене, китките ми взимаха!“ – „Защо момците крадяха китките ти и не ги оставяха на главата ти?“ – „Е, навик е това. Като взимат китките от главите на момите, те мислеха, че ще им вървят работите добре.“ Ако някой от вас може да ми даде по-добро обяснение за взимането китките от главите на момите, аз бих желал да го чуя.

Миналата вечер бях на един концерт, свиреше една виолонистка. Та публиката ѝ даваше букети, в знак на одобрение на нейното свирене. Питам, какво отношение има между свиренето и тези скъсани цветя? Тя свири, а публиката ѝ дава цветя, букети, то тези цветя препятствуват на пението, на свиренето. Имаше случаи, когато цигуларката се смущаваше, нещо пречеше на правилния ход на свиренето. Това се дължеше на цветята, които тя получи. Миризмата им противодействуваше на свиренето. Правилно е да се дадат тия цветя на другия ден, след като тя свърши свиренето. Докато тя е на сцената, цветята развалят пението или

свиренето. Хората обичат букети от скъсани цветя, но това е едно голямо нещастие за тях. По-добре е цветята да си живеят. От ваше гледище, с какво може да изкажете благодарността или признателността си към една певица или една цигуларка? С какво може да замените цветята? Аз бих занесъл на една цигуларка или на една певица една хубава круша и ще ѝ кажа: „Сега, след като свърши свиренето, заслужаваш един хубав обед с тази круша.“ Това вече има практическо приложение. Сега, ако вземете това нещо буквално, вие ще превърнете целият строй на нещата. Ако на всички певци или музиканти се дават хубави круши, ябълки или други плодове, всички вестници ще почнат да разискват върху този въпрос, как да се замени даването на цветя с даване на плодове. Това не се отнася до буквата на нещата. Аз взимам този въпрос само за изяснение.

Има известни навици, известни характерни черти в хората, които мъчно могат да се поправят. За пример, представете си, че ви дам като правило в живота, никога и никъде да се не почесвате, какво ще направите? Кой от вас може да издържи на това правило? Тъкмо при това правило ще започне да ви сърби тук-там и ще пожелаете да се почешете. При това, много хора не знаят как да се почесват. Те се чешат така силно с ноктите си, че разкъсват дори кожата си. А чесането трябва да става толкова леко, така нежно, че едва да допирате ноктите си до кожата. Особено старите хора се чешат много, защото минават в една област на статическо положение, в мързеливо състояние. Сърбежът иска да му покаже, че като живее по този начин, скоро ще плати. Аз съм виждал стари хора, които викат внучетата си и ги карат да ги чешат по гърба. То пъхне ръката си в гърба вътре и започне да чеше, колкото сила има. Защо иска това нещо старият? Идвало му добре някак си. Това не е право положение. Сърбежът на дядото е изпратен от природата, която иска да му каже, че той трябва да се подмлади, да измени своите мисли и чувства, да излезе от това статическо положение. Сърбежът се дължи на набиране на енергия, която трябва да се пласира. Иначе, тя предизвиква известно напрежение, което се изразява в сърбеж. В живота на стария става някакво ферментиране и което иска да излезе навън. Дядото викне внучето си и като го почеше, благодари му. На другия ден, той пак вика внучето си да го почеше, но с това работите не се уреждат, нищо не се постига. Мнозина се оплакват от сърбеж на краката. Хубаво е това движение, което правите при чесането, не се плашете от него. Щом имате сърбеж, седнете на едно место, концентрирайте мисълта си и почнете мислено да отивате по високи места. Качете се на Хималаите, на Мон Блан, на Юз Бек в Америка или на слънцето, на луната или на някое друго високо место. Правете такива разходки в мисълта си и ще видите, че след известно време ще настане във вас някакво успокоение, тази излишна енергия ще се трансформира, ще влезе в работа.

И тъй, основната мисъл е да изучавате свойствата и качествата на своите мисли. Когато в човека се наберат елементарни мисли, които предстоят на обработване, а не могат да се обработят и по някакъв начин се спре техния път, тогава настава този сърбеж. Този сърбеж може да бъде в краката или в гръбначния стълб или на главата, но дето и да се яви, той има особено значение и показва начина, по който трябва да се работи. Ако сърбежът ви е в краката, това показва, че вие трябва да бъдете енергичен, да правите добро. С други думи любовта ви не трябва да има материален израз. За пример, не трябва да казвате, че не е нужно сега да работите, но като дойдете втори път на земята, тогава ще работите. Тази философия не трябва да я поддържате. Човек трябва да работи много, докато е на земята. И старият човек трябва да работи на нивата, като младия. Старият трябва да прави много повече опити отколкото младия или поне като него. Младите ще правят опитите си по един начин, а старите по друг начин. Младите ще работят по един начин, а старите по друг начин.

Сега да свържем мисълта. Нас ни казват, че след като умрем, ще отидем в онзи свят. То е само за да развием нашата фантазия. Вие умирали ли сте, да знаете какво нещо е смъртта? Вие сте умирали много пъти, но не помните. Умирането е ужасен процес. Не е въпросът как е било в миналото, то важно е сегашния процес на умирането. Представете си, че сте здрав човек, но по едно време започвате да усещате затруднение в дишането, нещо ви души, смущавате се и след всичко това хората започват да ви утешават, че като умрете, ще отидете при Бога. Аз се спирам върху процеса на умирането. Не е въпросът да не умираш, но ако умираш, поне да умреш по най-лесен начин. Много пъти човек умира, но не доумира. Някои казват, че човек все трябва да мисли за умиралка. Не е въпросът да мисли за умиралка, но човек трябва да се освободи по един правилен начин, да мине от този в другия свят по най-лесен начин. Че ще се ходи в другия свят, това е така, но човек трябва да намери най-лесен и правилен начин, по който да отиде. Понякога човек може да задръсти в най-трудни пътеки и докато мине в другия свят, ще прекара големи страдания. Аз не съм против страданията, но този и онзи свят съставят целокупен живот. Съвършените хора лесно минават от този в онзи свят. За тях представя по-голяма мъчнотия слизането от онзи свят в този, отколкото качването от този свят за онзи. За тях е лесно да се освободят от тялото си, но докато се създаде тази обвивка, това тяло, с което човешката душа е оградена, те изпитват големи трудности. Докато си съгради това тяло човешката душа е работила дълго време. Не само тя, но и много други същества са работили заедно с нея и днес тя се усеща в това тяло като в замък затворена.

Сега вие живеете дълги години в това тяло, но кое е главното място, в което живеете? Вие знаете, че живеете в глава си, но нито един от вас не е влязъл

съзнателно в стаята, която е определена като апартамент за неговото живеене. Та ако вие влезете в стомашния си мозък, под лъжичката, вие ще бъдете много радостни, ще имате и прозорци и ще се усещате като в своя стая. Там ще има и радио и съобщения. Колко правила ще има написани там? Всички тия правила седят неразгърнати и вие седите в тази стая затворени, не можете да излезете навън или не можете да влезете в къщата си.

Тези дни един от братята се качва на тавана, да свърши някаква работа, но аз направих един опит с него, да видя колко му стига ума. Влизам в стаята си горе и като излизам заключих вратата, да видя какво ще прави. Като се видял заключен, той не могъл да се сети да потърси друг начин за излизане и седнал да спи. По едно време една от сестрите казва, че този брат е затворен горе. Тогава аз отключих и той казва: „Поне се наспах." Като се видял заключен той взел да търси начин да излезе от вратата, отдето влязъл и като не могъл да излезе оттам, престанал да търси начин да излезе. Не му дошло на ум да излезе от прозореца и после по керемидите да се спусне, има начин за излизане. Питам, необходимо ли е всякога да излезете от вратата, през която сте влезли? Някога можете да се намерите в трудно положение, но не разрешавайте нещата всякога по един и същ начин. Много пътища има, по които можете да разрешите мъчнотиите си.

Преди години имах една опитност във Варна. Като бях в хотела, отидох да си взема въглища, но в това време вятърът блъсна вратата и тя се заключи. Сега какво да правя? Останах вътре и не може да се отключи освен отвън. Огледах се оттук-оттам и благодарение, че намерих едно желязо, с което отворих вратата и излязох навън. Ако не бях намерил това желязо, трябваше да викам цял час, но кой щеше да ме чуе? Щях да остана затворен в тази стая. Като излязох от стаята, казах си: трябваше да подпра вратата или поне прозореца да затворя, да не се блъсне вратата от вятъра. Но вятърът ме издебнал и затворил вратата сам. След това извадих часовника си, да видя, за колко минути ще разреша задачата си. Всичко ми отидоха пет минути за тази задача, но с помощта на желязото.

Казвам, всички мъчнотии, които имате в живота си, се дължат на вашето невнимание, иначе тази врата ще се блъсне от вятъра и ще се заключи. Но сега да се върнем към онова, което може да ви ползува. Ти може да си цигулар, може да си поет, може да си философ, но като хора всички имате нещо общо. Или ти може да си светия, майка или баща, но като хора пак ще имате нещо общо. Като седнете на трапезата да ядете, всички ще ядете по един и същи начин. Музикантът, като огладнее, не му се свири вече. Това са съгласуващи мисли. Като дойде до яденето, всички трябва да бъдете много внимателни, защото яденето е процес на трансформиране.

Като ядете, освободете мисълта си от всички посторонни влияния. Седнете, пред яденето спокоен и тих, като че от него ще се оправят всичките ви работи. Христос казва: „Аз съм живия хляб и който ме яде, той ще бъде жив.“ Значи, чрез яденето ти ще приемеш един урок направо от Бога. Като ядеш, ще ядеш с всичкото си благоговение, ще знаеш, че Бог ти е дал един урок и че животът от Него минава направо в тебе. С този живот ти ще разрешиш всичките противоречия. Най-първо ние гледаме на яденето, а после дохождаме до музиката, до поезията, до философията. И наистина всички тия неща са второстепенни. Яденето, дишането, пиенето на вода, светлината, която придобиваме, аз наричам, че това са Божествени мисли, чувствувания и постъпки, които са най-важни. Те вървят по съвсем друга линия. Що се отнася до знанието, то няма да дойде по начина, по който хората продават знанието си, но по съвсем особен начин. Та като седнеш да ядеш, ще се освободиш от всичко ненужно и ще бъдеш благодарен, защото и твоята поезия и музика ще се радват.

При това, никога не се лакоми да ядеш повече, отколкото трябва. Всякога оставайте малко гладни. Аз мога да ви кажа защо трябва да оставате гладни. В законите на Мойсея е казано: „Когато отиваш да жънеш нивата си, не я доожънвай, остави на нея няколко класове тук-там, да има за бедни хора.“ Като ядеш, не изяждай всичко в чинията си, остави нещо в нея. Аз познавам един българин, той като яде, всякога измива с хляб чинията си, но въпреки това работите му не вървяха добре. Аз го гледам, нищо не му казвам, а той казва, че така трябвало да се яде. Същият закон се отнася и до мислите: не желай да разбереш една мисъл до край – това е лакомия. Не желай да бъдеш такъв поет, музикант или учен, че да няма втори като тебе. Това е непостижимо. Така ти ще намериш своето нещастие. Представи си, че си най-видния философ в света. Какво би направил при това положение? Представи си, че би желал да бъдеш най-богатия човек в света. Какво би направил тогава? Ако при това пък бъдеш сам в света, какво ще те ползува това богатство?

Представете си другото положение, ако ви изпратят на земята при сиромаси, при глупави хора, това е за предпочитане пред първото положение, защото ще има какво да изучавате. Някой казва: „Дотегна ми да се срещам с едни и същи хора.“ Че вие още не се познавате. Мнозина ме питат, какво ме интересуват хората, които са около мене. Аз казвам, че всички хора ме интересуват. Като срещам хората, аз чета по тях, по формата на телото им, по главата и по лицето им, какво може да стане от тях, какви дарби е вложил Бог в тях, как са живели техните деди и прадеди. Всичко това е приятно и интересно за мене, цяла наука се открива. Даже и най-грозният човек е интересен за мене. Най-грозният е силен човек според мене. Някои казват, че грозните хора били слаби. Не, който иска да

стане силен човек, той непременно ще погрознее. Ти искаш да станеш богат. Можеш да станеш, но ще погрознееш. Ти искаш да станеш учен и това може, но ще погрознееш. Защо? Защото тия неща са непоносим товар за човешката душа, т.е. те хвърлят по голяма сянка върху човешките мисли. Ти си зает с много работи и твоето лице не е толкова весело. Ти имаш 10–20 хиляди души, с които трябва да се разправяш, но не можеш да насмогнеш. Красивият човек няма работа с толкова хора. Майка му и баща му ще се грижат за него.

Та ако искате да се подмладите, вие трябва да се освободите от вашите чифлици, от вашите деди и прадеди, да се освободите от ненужния товар, който днес ви е непотребен. Освободете се от мисълта, че сте майки или бащи, че сте философи. Никакви майки и бащи не сте, това са заблуждения. Аз виждам много деца, които майка е увила в пелени, те плачат, протестират и казват, че са били видни философи, написали са по 30 съчинения. Майка му го натисне, не иска да знае. То вряка. Детето е било някакъв поет, но майката го тури в коритото, не иска да знае, то плаче, вика, роптае за тези ограничения. Майката казва: „Синко, не може да се живее [с] тази стара философия, с която си дошъл.“ Нова философия се изисква. За да се освободите от старата философия Бог ще ви изпрати при някоя майка, която ще измени тая стара философия и ще ви подготви за нова.

Та мисълта, която искам да ви оставя е, че всеки ден трябва да се обновявате. Старите, отживелите мисли трябва да бъдат като падналите листа на почвата и да се поставят пред корените на дърветата, като тор. Сега трябва да турим само новото, сладкото вино. Човек трябва да държи в ума си най-хубави, най-нови мисли. Казвате, че това е трудна работа. Това е изкуство, но за онзи, който знае, е лесна работа. Ако се инервираш, трябва да си наложиш спокойствие, да уредиш работите си. Нямаш пари, трябва да бъдеш доволен. „Ама ръката ме боли!“ – Ръката може да оздравее. Който знае как да си помогне, това е много лесна работа, но който не знае, мъчно е да се постигне. Аз съм ви казвал много начини на лекуване, но те са специфични. Всеки недъг има свой начин на лекуване. Има особен начин да се освободиш от неприятните си мисли. Има особен начин да се освободиш от неприятните си чувства, както и от недоволството в себе си. Казвате: „Да се молим на Бога!“ – Ако вие обичате Бога, достатъчно е да си помислите за Него и недоволството ви ще изчезне. Защо трябва да смущавате Бога със своето недоволство?

Всеки от вас е толкова богат, че ако аз бях на ваше място, никога не бих заменил живота си с живота на някой цар, даже и [с] живота на някой цар, даже и с живота на някой ангел. Вие казвате: „Да съм един ангел!“ Обаче аз

не бих заменил живота си с живота на някой ангел. Този живот е за него. Когато аз не оценявам своя живот, значи аз не оценявам Божественото в себе си. Животът, който Бог е вложил в мене, е само заради мене и аз трябва да го ценя. Животът, който е вложил в ангела, е заради него и той цени този живот. Следователно и вие трябва да цените своя живот, да сте доволни от него. Не казвам, че трябва да сте доволни от външните условия, но да сте доволни от възможността, че можете да работите и да оправдавате това, да се усъвършенствувате. Като работите съзнателно, вие ще използувате и външния живот правилно. Сега вие сте готови да замените своя живот с живота на другите хора. Например, една сестра би заменила своя живот с живота на един брат. Много се […] тя. Животът на сестрата е неоценим и животът на брата е неоценим. За всеки даден случай формата, която ви е дадена е най-добрия живот, който може да ви се даде. Ако този живот не можете да оцените и бъдещето, което ви се даде и него няма да оцените.

Вие трябва да забелязвате, какви промени стават във вас. Че сте били учени, вие ще умрете, че сте поети или музиканти, пак ще умрете. Че сте най-красиви, най-учени, най-богати, най-силни все ще дойде ден, когато ще умрете. Казвате: „Поне ще се наживеем.“ Чудна работа! Аз не зная какво разбирате под думите „ще се наживеем“. Наживял се е само старият човек. Всеки, който се е наживял, той трябва да умре. Що е умирането? Този човек, който се е наживял, трябва да умре и после отново трябва да дойде на земята, след това пак ще умре. Следователно, умирането ще бъде като узряването на житото на нивата. Житото умира ли? То умира преди да е израсло, но като го ожънат на нивата то не умира.

И тъй най-първо справете се с вашите елементарни мисли, те са чисто физическия живот. Справете се с вашите съгласуващи мисли, те са чувствения живот и най-после справете се с вашите съграждащи мисли, те са живота на вашите постъпки. Сега вие трябва да намерите пътя, начина, по който да се справите с вашите елементарни, съгласуващи и съграждащи мисли. Може друг някой път да се спра върху някои основни правила. Не че нямате правила, имате правила, но някои от тях са спомагателни правила, с които можете да работите. Като се справите с тия ваши мисли и животът ви ще се облекчи малко.

Сега всички искате да промените целия си живот. Оставете тази мисъл настрана. Животът, който сега ви е даден, с всички негови несгоди, е незаменим. Този живот Бог обича, Той ще го трансформира. Бъдете доволни от този живот, който днес имате, за да придобиете бъдещия живот, който Бог ще ви приложи. Никога не бъдете користолюбиви, да кажете, че искате да бъдете като еди-кой си. Не искайте да мязате на този,

на онзи, но бъдете човек, доволен от живота си и работете върху себе си. Не търсете анормалния живот, но търсете Божественото, което носи радост и веселие. Такива, каквито сте, това е най-доброто състояние, което имате сега. Не искам да кажа, че с доволството си трябва да спрете додето сте стигнали, но вие още не оценявате това, което днес ви е дадено. В този живот седят хубави, велики заложби, които вие още не сте разработили. Бъдещето зависи от този живот. Това, което сега носите, то ще се развие след хиляди години. Върху него ще работите.

Казано е: „Ако се не родите изново.“ Новораждането е влизане в една област, в която нашият Божествен живот ще вземе друга форма, но животът ще остане пак същия. Душата ще остане пак същата. Писанието е казано: „Възлюбил е Истината, която е в човека.“ Този живот наричаме живот на истината, която Бог е възлюбил. Бъдете благодарни, доволни и радостни, че имате този Божествен живот в себе си. За този Божествен живот трябва да работим. За да дойдат добрите външни условия и да възкръсне този живот в нас и ние да възкръснем за него.

Отче наш

5 лекция на Общия окултен клас
25 октомврий 1933 г. София, Изгрев

1933_10_29 Няма да ви остави
утринно слово

НЯМА ДА ВИ ОСТАВИ

Нарядът.

6–25, 6-а глава от Евангелието на Матея.

Хубавите работи, ако не се разбират, стават еднообразни. А еднообразието е сянка на живота. Колкото и да се обясняват нещата, те всякога остават неразбрани. Има едно правило: Само неразбраното в живота донася мир на човека, спокойствие. Ти мислиш за нещата, ти мислиш, че си ги разбрал, но те всякога остават неразбрани. Ще кажеш: как тъй да не разбираш нещата и да имаш мир? Например ти мислиш за Бога, мислиш, мислиш, изясняваш си Го по един начин, по друг начин и най-после кажеш: „Тази работа е неразбрана!“ И имаш мир в душата си. Ти искаш да определиш със своя малък ум, с малкото си разбиране на едно дете да определиш какво нещо е Бога. То е невъзможно. То е най-невъзможното, както да повикаш Слънцето в къщата си на угощение. Колкото това е невъзможно, толкова и ти можеш да разбереш какво нещо е Бог.

Това е само едно сравнение, то не е да го изнасяте навън. Да кажете: „Туй, неразбраното, дава мир на човека.“ Неразбраните работи са великите работи и малките работи са велики. Великото малко и великото голямо са две неразбрани неща в света. И добре, че са неразбрани, защото силата седи само в туй, което ти не разбираш. Сега, не мислете, че към това, което не разбирате, нямате никакво отношение. Туй, което вие не разбирате, то ви разбира. И там е философията на живота.

И всякога, когато вие кажете: „Ама, ти не ме разбираш“, този, който не те разбира, той седи по-долу от тебе и затова не може да те разбере. Ти ще си кажеш: „По-добре, че не ме разбира.“ А онзи, който те разбира, той седи по-високо от тебе, разликата е в това. И винаги ще се явяват тия противоречия. Някога пък вие ще си мислите, че нещата ви са ясни. Но колкото човек се повдига по-високо, той вижда, че в света нещата стават все по-тъмни и по-тъмни. Далечните предмети са невидими, а някои неща хич не се виждат. На 20 км можеш ли да видиш нещата? Даже нищо не можеш да видиш там.

Ето мисълта ми каква е: Понеже във вас се зарежда едно противоречие и то седи в един много естествен факт, вие от векове, още откак светът се е създал, съществува едно противоречие в умовете на хората. И интересно е, че никога те не са ставали тъй, както те искат. А всякога те са ставали тъй,

както не са ги искали. Онези, които не са дорасли, те не могат да видят защо нещата не стават тъй, както те искат. Не искам нещата да стават така и така. Тази мисъл, че „нещата трябва да стават така и така“, тя е чужда мисъл, тя не е твоя, не е излязла от твоята душа. Тя е една мисъл, натрапена от окръжаващата среда, или тя е колективна мисъл. Едно малко дете иска да има големи гащи, като баща си. Това е една натрапена мисъл. И често аз съм виждал деца, обули гащите на баща си и тътрят ги, или малки момиченца, турили роклята на майка си и тя се влече наполовина по земята. Защо им са тези рокли или защо му са гащите на баща му? Все има една идея, но тази идея е материалистическа. То иска да бъде голямо като баща си. Но защо, и то не знае. Казва: „Баща ми е голям, и аз искам да бъда такъв голям!“

Често в духовните хора и в религиозните хора има същия стремеж. Една слабост е това. Всички искат да бъдат големи хора, видни хора. Искат, каквото кажат, да стане, а то не става. Ти не можеш да намериш двама души, които за някой предмет или за една своя опитност да са едни и същи. Хората не могат да бъдат едни и същи. Ако вие минете през някой терен, през една местност, вие и двамата може да я опишете, но все ще има една разлика в описанието. Даже двама художници, които рисуват една местност, ще има различие в картината, в перспективата те различно са схванали тази местност. Съдиите, като осъждат някого по закона, пак ще има разлика във виждането. Един съдия обърнал внимание на някои данъци повече. И съдиите не могат да съдят еднакво. Всичките съдии не мислят еднакво. Някой съдия някое престъпление не го намира за голямо, а другият, педант, казва: „Да се осъди!“ За учениците е същото.

Има известни хора, които имат един кодекс, една малка черта на лицето – една малка линийка между очите. Тези хора са толкова дребнави, че ти, ако имаш да даваш 5 стотинки, той казва: „Защо не си платиш дълга? Срамота е!“ – „Какво има? 5 стотинки са, не са 100 лева.“ – „5 стотинки са ми трамваят.“ Но този човек, същевременно, ако има да дава 5 стотинки, той ще дойде да ти ги даде. А има хора, които 5-те стотинки няма да даде, и 1000 лева ако има да ти дава, и тях няма да даде. Има и такива, които, както турците казват, „туй, което има да взема, не търси, а това, което има да дава, не дава.“ Това не е добродетел. Най-първо, не вземайте 5 стотинки назаем! Това е една голяма погрешка. Понеже, като вземеш 5 стотинки, ще кажеш, тя е малка работа. И няма да я платиш. А 1000 по 5 стотинки, тя е голяма сума. Пет стотинки, много малка работа е. Пет стотинки, това не е никакво престъпление. Че си взел [по] 5 стотинки от 1000 души, никакво престъпление не си направил. Но тия, хилядата по 5 стотинки, ще ти причинят една вреда за в бъдеще, която ще бъде неприятна за тебе самия.

Сега да ви обясня това по обратния път, за да видите отношението. Представете си, че имате 1000 души ваши приятели, които ви обичат, и ти тръгнеш да ги посетиш. Идеш при единия на гости. Хубаво, дадат ти една паница сладко и водица, идеш при другия – пак сладко; при третия, 100, 200 души, 300 различни сладка, стане ти байгън. И ако речеш всеки ден да посещаваш своите приятели и все по една лъжица да ти дават, ти скоро ще фалираш. Тия, несъвместимите сладка, ще произведат обратни резултати. Ти вървиш по един път, нарушаваш закона на храносмилането. Защото храносмилането върви по един път: ти трябва да ядеш само когато си гладен, а ти отиваш при приятелите, изядеш едно сладко, друго сладко. Туй сладко ще ти причини вреда, защото ще предизвика в черния дроб известни сокове, известна ненужна работа. Отидеш ти при своите приятели на гости, но ще искаш да те почерпят една много хубава балканска вода, понеже е безопасно. Една топла вода, никакво сладко, по-икономично е. А когато идеш при друг приятел и си гладен, да те нагости хубаво. Всякога няма да ядеш. Сега, това е само изяснение.

Правило: Малките неща в живота често създават големи неприятности, стават основа за едно бъдещо нещастие. Сега, духовният живот трябва да се разбере и в друго отношение. Ако вие се качите на някой планински връх, както на Алпите, там всичките 10–15 души все са навързани с въжета при изкачването, ти си един от тях. Онзи пред тебе и този след тебе, все са свързани, ти вече не си свободен. Твоето подхлъзване, твоето падане излага на опасност останалите. И ако ти се подхлъзнеш някъде и паднеш, може би никога няма да се върнеш нагоре. Но тези хора са вързани за въжета, за да се крепят. Туй става само на високите планински места, на ниските места не става, както и да ходите там, няма никаква опасност. Тук да се качиш на Мусала, не са потребни никакви въжета, [но на Алпите има места, където трябват въжета], защото по някой път може да се подхлъзне човек и да падне в някоя пропаст. Та, когато влезете в духовния път, и там стават някакви подхлъзвания. Например един се подхлъзнал в своето верую. Казва: „Това е празна работа.“ Ти по него отиваш, свързан си с него, вземаш страната му, и ти паднеш. Мислиш като него. Това е един резултат. Онзи, който се е подхлъзнал, след като падне, той ще има известен резултат. Всяко едно верую, все ще дойде да се опита. Не само в падането ще се опита едно верую, но ще дойде време да се опиташ в какво вярваш.

В какво седи доброто? Доброто седи в това човек да има на какво да се радва. А радостта в какво седи? Радостта е там, дето има път. Дето има живот. Дето има истина. Щом има път, ти можеш да се радваш; щом има истина, животът е с тебе, ти можеш да се радваш. Сега, къде е пътят? Пътят е там, където е радостта. Когато ти имаш радост, пътят ти е отворен. А къде е истината? Вътре в живота. Истината е там, дето има светлина и

топлина в човека. А човешкият живот е там, дето е Духът, дето е душата, дето е умът, сърцето, там е животът.

Всичките тези идеи – да бъдем добри, да живеем добре, трябва да се обяснят. Може да ви се даде една тема, да пишете: „Какво нещо е да живеем добре." И всеки един да определи. Досега ние знаем, че другите хора трябва да живеят добре. Но малко хора ще срещнете, които знаят как те самите трябва да живеят добре. Ние живеем според нашето разбиране. Но да живееш добре значи да имаш една обширна наука, за всяко нещо трябва да знаеш как да го направиш. Защото доброто живеене, то е отношение, което съществува между хората. С всяко едно живо същество, във всеки един даден момент да знаеш как да постъпваш. Не само с близките, но и с всички останали да знаеш в дадения случай как да постъпваш разумно, че и ти да си доволен, и те да са доволни от тебе.

Е, мислите ли, че това нещо е една постижима наука? Тя е толкова мъчна наука, че и сам Господ се намира в едно противоречие, като дойде да прилага тази наука. Този, Който е толкова умен, най-умният, най-мъдрият в света. Дълго време, години се изискват, докато го разберете. И там са недоволни, хората са недоволни от Неговите постъпки. При всичките блага, които Той е дал, пак хората са недоволни. Даже и вие често казвате: „Господ защо ме е създал тогава?" Коя жена не казва: „Господ защо ме е създал жена?" И някой брат казва: „Защо Господ ме е създал такъв простак, а не нещо по-хубаво?" Някоя мома, като се погледне, казва: „Защо Господ не ме създаде по-красива? Никак не съм угледна." И колко души ще намерите вие, които са доволни от това, което те имат? Много малко хора. И най-после гледаш, гледаш в огледалото, факта, че остаряваш, го приемаш, но не ти е приятно.

Но питам: в даден случай ти си красив, но какво ще ти допринесе твоята красота? Тя ще ти допринесе донякъде нещо – като се оглеждаш в огледалото, ще ти е приятно и весело, но то е така, докато си вкъщи. Излезеш ли на улицата, твоята красота е една съблазън. Всичките хора тръгват подир тебе, интересуват се от твоята красота. Че една мома, ако е много красива, ще почнат да я закачат момците, те стават тогава нахални, няма церемонии. Хайде да обясня и по друг начин, да оставим младите моми. Аз вземам младата мома като общо нещо, не частно. Младостта, това е един общ принцип, който съществува в света. Не считайте, че щом сте млади, това е само за вас. Оставете това настрана. Вие още не сте млади, вие сте само временно млади и ще остареете утре. Вие още не знаете какво е младостта и какво – старостта. Може да играете на сцената като млади и като стари, но това е още фиктивно. Нито сте млади както трябва, нито сте стари както трябва. Млади сте, изгубвате младостта си; стари сте, изгубвате

старостта си и не знаете какво става. След като изгубиш младостта, какво става? Чувствуваш старост. Но и старостта не може да я задържите. И най-после умрете. Питам: Какво остана? Младостта изгубите и старостта изгубите, намерите смъртта. С какво може да се похвали един човек? След като е изгубил своята младост и след като е изгубил своята старост? Казва: „Ще се мре вече!“ Хубаво, като умре, какво ще придобие? В смъртта се подразбира да умреш, в този смисъл, да придобиеш вечната младост. Тогава има защо старият да умира. И всеки би се отказал от своята старост тогаз, защото старостта е богатство, което ти си придобил. И трябва да го пожертвуваш, за да добиеш Божествената младост! Ще го изнесеш ти на Божествения олтар! И туй всесъжение ще бъде благоприятно за Господа. Това е агнето, което ти трябва да пожертвуваш за Господа, за да ти даде Бог онова, което ти търсиш. Сега всички искате да бъдете благородни; искате да придобиете някои неща; много пъти съм ви говорил за жертвата, но проучете какво нещо е жертвоприношението.

Ти не можеш да бъдеш обичан, ако не принесеш в жертва нещо. Кажете ми сега: можете ли да обичате някого, който нищо не е жертвувал за вас? За да го обичате, най-малко трябва да има какво да ви даде. Обича те някой, защото има какво да вземе от тебе. Не мислете, че който обича, има някаква идея. Ти обичаш някоя свещ. Защо я обичаш? Защото тази свещ ще я запалиш и тя ще ти послужи. Ти обичаш един кон. Но защо го обичаш? Ще се качиш на гърба му. Обичаш един бастун. Защо? Ще се подпираш на него. Обичаш шапката – ще я туриш на главата, да те пази от слънцето. Обичаш дрехата – ще я туриш да те пази от студа. Обичаш обущата – ще ти пазят краката. Обичаш хляба – ще ти допринесе живот. Но да обичаш неща, които няма да ти допринесат нищо, няма никакъв смисъл.

Трябва да имате за живота едно правилно понятие: да обичаш и да те обичат. Като обичаш, трябва да дадеш и трябва да вземеш нещо. Вие вървите по пътя на формулата, казано е: „Даром сте взели, даром давайте.“ Даром си го взел и даром ще го дадеш. То не е твое. Бог ти е дал даром нещо, значи, като Го обичаш, заради Любовта на Бога, това, което Бог ти е дал на тебе даром, не го задържай за себе си, раздай го даром! Направи нещо за Него! Ако го задържиш, ти правиш едно престъпление! Бог ти е дал изобилно и ако от изобилието на твоя живот ти не даваш, ти сам си създаваш вътрешни нещастия! Животът трябва да тече! И всичките сегашни хора страдат от това, че нямат изтичане. Те мязат на затворени езера. Нямат никакво изтичане вън от тях. У тях става само едно изпарение. А тия, затворените езера, мязат на онова, мъртвото море, в пустинята. Нищо не може да живее там. И това, мъртвото море, се е образувало от потъването на някои грешни градове. А пък философите ще

ви кажат, че човек трябва да се затвори в себе си: „Не си струва човек да се отваря.“ Съгласен съм до известна степен, но да се затвориш съвършено в себе си и да се отвориш съвършено, това са крайности. Сега, туй, за което ви говоря, това са само едни такива временни мисли, които минават, и временни желания и временни постъпки във вашия живот. И малко е времето, в което те живеят.

В човешкия живот става една вътрешна смяна. Аз говоря за един вътрешен живот. Става една постоянна, вътрешна смяна. Вие се спирате някой път само върху някои силни усети, чувства, мисли, а другите вие почти сте ги забравили. Но от всички чувствувания, които вие имате, от най-малкия усет, Божественото оставя известно впечатление в душата ви. Вземете желанието във вас да забогатеете. Вие искате да забогатеете. Потребно ви е да имате изобилно, да ядете и да пиете и да имате свое жилище. Всеки иска да бъде богат, за да си има храна и облекло, да си има една къща, където да си подслони главата. Това е подтикът за богатството и то е право. Но питам: Какво ви ползува вас едно богатство, ако вие не можете да го използувате, ако не можете да ядете? И какво ще ви ползува едно богатство, когато имате един пружинен креват, но ви боли тялото? Вие лягате на този пух и постоянно усещате болките в тялото. Какво ще ви принесе този креват? Нищо няма да ви принесе.

Богатството, в пълния смисъл на думата, се разбира животът! Истинското богатство е онзи постоянен живот, който можете да придобиете. Това е истинското богатство на човека. И богатството е като едно средство на физическия свят за придобиване на живота. Условие е то. Но понеже туй условие сега не служи на живота, много хора са станали крайно сиромаси. Значи не могат да придобият живота. А всъщност сиромашията действува по-добре за придобиване на живота, отколкото богатството. Затова казва Писанието: „Блажени сиромасите, защото е тяхно Царството Божие.“ Никога не казва: „Блажени богатите.“ По-добре една ненаписана книга, защото на нея можеш да пишеш, а не една книга, която е надраскана от деца – защо ти е тя? Аз считам богатството, което ние търсим сега на Земята, за една надраскана книга от децата. Всичкото богатство, което имате, и имотът, и парите са опетнени от човешка кръв, хиляди и милиони същества са станали жертва за тях. И вие искате туй богатство, като дойде в дома ви, да ви допринесе благо. То ще донесе благото, но и нещастието. Вие ще се намерите в противоречието на онази царска дъщеря, която за венчаването си е дала дрехата на един от най-видните шивачи. Но този дрехар е бил сифилистичен и царската дъщеря се заразила.

Вие искате да бъдете богати, силни, здрави. Вашата мисъл трябва да бъде

чиста. По правилата на вътрешната хигиена само може да постигнете резултат. Богатството е един резултат. Силата е един резултат, знанието, всички неща, които вие искате, това са резултати. Това, което вие искате да постигнете, вашите мисли, вашите желания, вашите постъпки трябва да бъдат чисти. Ако те не са чисти, вие ще си създадете само нещастие на себе си; и никой не може да ви помогне там. Казвате: „Господ да ни пази." Господ ни пази, но и ние трябва да се пазим.

По някой път трябва да изучавате пророците. Вие не сте изучавали пророците, да видите, че и у тях съществува едно голямо противоречие. Казвате: „Бог всичко може." Когато Господ казал на Иеремия: „Пиши на еврейския народ, това ще му направя, онова ще му направя, понеже те не изпълниха Моя закон", Иеремия диктувал на един от неговите писци. „Ти пиши какво Господ казва." И писците пишат на еврейските царе какво Господ е казал, че трябва да правят. И като прочел тия работи на царя, той казал: „Стига, отрежи ги и в огъня ги хвърли." Пак чете, пак изгаря. Царят казва: „Празни работи са това, такива пророчески дивотии аз не ги слушам." Господ казва на Иеремия този път: „Вземи още по-големи писци и пиши: „Понеже ти изгори Словото Божие, от тебе нищо няма да остане, децата ти и ти, всички ще бъдете очистени." И така стана. Сега, защо стават тия работи?

Някой път вие мязате на този еврейски цар, съблазнявате се нещо или ви става криво, станеш сутринта и си казваш: „Аз няма да се моля повече." Какво ще се молиш, ти вече си разгневил Господа. Не искаш да се молиш. Какво ще правиш? Казваш: „По този път на дивотиите аз не искам да ходя." Ти считаш, че да се молиш, е дивотия и празна работа. И да се не молиш, е дваж по дивотия! Всичките животни не се молят, но са животни, а ти си човек по единствената причина, че се молиш. Че то е една привилегия! Има едно молене, то не е молене. Но истинската молитва, това е едно отношение, една вътрешна връзка, която съществува между Бога и нас. Подобното подобно ще привлече. И в Бога има това. Той всякога се интересува от нас. Не толкова за нашите блага, колкото Бог се интересува от нашите нещастия. Той гледа, че ти си създаваш нещастия. И един ден ти Него ще обвиняваш. Той казва: „Не прави това!" – „Ами, искам да го направя, искам да го опитам." – „Не го прави, ще ти дойде едно голямо нещастие, а пък нужда нямаш от това нещастие."

Сега, изяснени нещата по този начин, някой път се обезсмислят онези религиозни вярвания, които хората имат. Ще дойдем до буквата, че как трябва да се служи на Бога? На Бога ще служиш така: Никога, по никой начин не пий мътна вода! Ако искаш да бъдеш добре, всякога пий чиста вода. Може от 10 километра да я носиш, но най-хубавата вода ще пиеш.

Никога не си позволявай нечиста вода да пиеш! Все ще остане малко кал в стомаха ти. Никога не яж мухлясал хляб! Ако намериш пресен хляб, добре, ако не, потърпи, макар и 3 дена да си гладувал, потърпи още един–два дена. Никога и никъде не носи една дреха, която някой болен е носил. Твоите окъсани дрехи струват повече, отколкото дрехите на един богаташ, който ги е подарил за своята душа. Нега ги носи друг. Не ти трябват тези дрехи. Никога не вземай пари, за които някой е пожертвувал живота си. Не ти трябват такива пари. Никога не се качвай на кон, на който някой е ходил да убива някого! Не ти трябва този кон! И никога не се жени за една мома, която е отровила баща си! Никога не се жени за един син, за един момък, който е отровил майка си! Никога не свързвай приятелство с един ученик, който е бил учителя си! Никога не свързвай приятелство с един слуга, който е крал господаря си! И може да ви дам още ред правила, ако искате, за живота.

Ти си недоволен от Бога и мислиш, че това е един малък грях. Това е една чужда мисъл, която ти се натрапва отвънка. И ако ти се поддадеш на нея, тя ще те закара на дъното на ада. Трябва да има нещо свято в душата ти! Като дойдеш дотам, ще кажеш: „Това са неразрешени въпроси! Няма да се занимавам с тях! Че страдам, че съм беден, че не съм добре облечен, няма нищо. Добър е Господ! Той е облякъл другите хора, като облече другите хора, ще облече и мене. Още моят ред не е дошъл. Това са милиарди същества, моят ред не е дошъл още.“ Ще кажеш: „Е, кога? Остарях.“ Е, нека е на старини – по-хубаво, отколкото изобщо да не бъде.

Сега, това е един начин за разсъждение. И тези изкушения всинца ги имате. Човек, който не може да се справи с тези вътрешни изкушения, той не може да се повдигне в живота си. Ако аз ще се повдигна като един вол да ме впрегнат, да ора нивите, аз не искам такова впрягане! Ако аз ще затлъстея като една кокошка в курника, да ме заколят, не искам такова повдигане! И ако ще бъда един паун, че да ми оскубят перата, и такъв паун не искам да бъда!

Вие казвате: „Да си уредим живота.“ Хубава е тази идея, няма по-хубава от тази идея да си уредиш живота. Но за да уредиш живота си, най-първо ти трябва да обичаш Бога. И то да Го обичаш тъй, както никога не си Го обичал. И да обичаш ближния си тъй, както никога не си го обичал! Е, кой е ближният ти? Баща ти, майка ти, брат ти, сестра ти, те са ближни.

Питате: човек не трябва ли да живее за себе си? На същото основание, ако и Бог би казал, че и Той трябва да живее за Себе Си, тогава какво би станало с нас? Нашето благо седи в това, че много същества не живеят за себе си, а живеят заради нас. И благодарение на тях ние сме щастливи.

Най-великото в света е, когато ти не живееш за себе си! И ако всичките хора не живеят за себе си, тогава ще дойде онова, великото благо, и тогава няма да има никакви изнудвания в света! А че хората живеят за себе си, там е погрешката! Щом живеят за себе си, има престъпления, изнудване, а щом не живеят за себе си, тези престъпления няма да се вършат! Ако хората живеят за себе си, престъпленията сами по себе си ще дойдат!

Срещате един ваш приятел, искате да се ръкувате. Той казва: „Не искам да се ръкувам, ако се ръкуваш с мене, едно голямо нещастие ще имаш днес.“ Не се ръкувай тогава. Неразположен ли си, не се ръкувай. В ръкуването трябва да дадеш и да приемеш нещо, а не само така да си хващате ръцете и да казвате: „Добре дошел!“ Всичките обикновени работи в света аз ги вземам като пояснение на вътрешния духовен живот. От видимото ние отиваме към невидимото. Ако ти си невнимателен към ръката на един човек, ти ще бъдеш невнимателен и към неговия вътрешен живот. Тази ръка на човека е създадена като образ на правдата. Човешката ръка казва: „Да бъдеш справедлив! Не да мислиш за себе си.“ Ако аз мисля само за себе си, животът ми се слага по един начин. Също така и ако вие мислите само за себе си. Но ако искам да изпълня Волята Божия, Закона на Любовта, тогава отношенията са други вече.

Сега, да дойдем до онази основна мисъл, която трябва да остане в ума ви: У човека има едно естество крайно упорито и своенравно. Двояк е човекът. Има нещо крайно упорито и като дойдем до него, всичките са се опитвали. Човекът ще срещне в себе си най-големия неприятел. Упоритостта и своенравието са в неговото естество и по никой начин той не може да се справи с туй естество. Единственото нещо, което той може да направи, е да не му слугува, но да се освободи от него; то да се махне от тебе. То няма да се махне така лесно, [това е] най-мъчната работа на Земята, почти е невъзможно да се освободи човек от него на Земята! Онзи човек, като замине за другия свят, даже и там пак ще остане от него нещо. Такова нещо е това естество, една лепка е то. Единственото нещо, което остава да направиш, е на това естество да не му служиш. У човека има друго едно естество, което е свойствено на Бога. На него трябва да служиш.

Две естества има човек. Всякога трябва да се вслушвате в хубавото и на него да служите, а за другото трябва да турите памук в ушите си! И даже няма да се занимавате с погрешките си, понеже е опасно. Не разглеждай много погрешките си! Благодари, че малко си направил. Направиш една погрешка, кажи: „Слава Богу, че се отървах с малко!“ А пък това естество ще ви тури някой път в много бели. Такива бели ще ви тури, че ще се чудите какво да направите и откъде да излезете. Че има хора, които вечерно време стават като сомнамбули и отиват да крадат. И като стане

сутринта, вижда, че в касата му има пари, не знае, че е крал, човекът. Има кражби, които хората знаят, а има кражби, които хората не знаят. Та, има същества, като легнете вие, те ходят и крадат. И като станеш сутринта, ти си обран, неразположен си духом. Обрали те. А някой път станеш сутринта, ти си разположен. Някой, който е ходил да краде, турил обраното у тебе и ти се радваш на него. Но не се мине един–два деня, дойдат и намерят обраното у тебе, а ти станеш нещастен.

Какви [още] потънкости има и вие не ги знаете. Една потънкост има, и всичките страдания и противоречия, които срещаме в живота си, имат обяснение. А цял един хаос са сега тези радости вътре у вас. Някои неща аз не искам да разправям, понеже се изискват герои! Когато ви прекарват през един мост [над] много голяма пропаст и сте някой страхлив, няма да можете да минете оттам. Аз много харесвам минаването с аеропланите отгоре, но ако е някой страхлив, той и на аероплан няма да се качи. А ако някой такъв се качи веднъж на аероплан, втори път няма да пожелае. А този авиатор ходи и се разхожда горе и му е приятно това!

Та, пътят, по който вървите сега, не е труден, но като се качите по високите места, ще ви настръхнат косите! Като погледнете в някоя пропаст, какво ще правите? Не е за деца. Онзи, Божественият живот, не е за деца! Децата трябва да станат възрастни. Сега, аз не искам всички вие да минете оттам, но да знаете, че ви предстои това. Един учен се разболява от някаква неизцерима болест. Някъде в Индия го ухапал отровен паяк и този човек почувствувал, че болестта изчезнала и му станало много хубаво. И сега всички европейски лекари искат да лекуват рака с отрова на кобра или на този отровен паяк.

Много от големите страдания, които ще ви дойдат на Земята, са паяци, които ще ви хапят, за да ви излекуват от някоя по-голяма болест. И казва Писанието: „Всичко съдействува за добро на онези, които любят Господа!“ Значи най-лошите работи ще ги превърне Бог в добро. В това седи Неговата благост! Той за нас се грижи, когато ние се намираме в някое голямо утеснение, някое голямо страдание. Той е буден, всякога върви успоредно с нас – с децата Си. И гледа, и помага. Той иска всичките Негови деца да бъдат смели, да бъдат решителни, да имат вяра!

Вяра е да вярваш, че Онзи, Който върви с тебе, няма да те остави. Що е вярата? Да вярваш, че Бог, Който върви с тебе, никога няма да те остави. И само по този начин учениците могат да напреднат. Казват учениците на Христа: „Предай ни вяра.“ Ще вярваш, че Бог, Който върви с тебе и с Когото ти вървиш, Той никога няма да те остави. Ти казваш: „Ами как да го разбера?“ Не питай как. Не разрешавай туй. Ти само вярвай. Ама ще

кажеш: сляпа вяра. Сляпа, каквато и да е, тази вяра, ще те спаси повече, отколкото ако имаше и сто очи. Само една вяра има: да вярваш, че Който върви с тебе, не може да се изгуби! Да вярваш, че Онзи, Който върви с тебе, няма да те остави, защото ако ти изгубиш и тази вяра в себе си, никаква философия не може да те спаси. Всичко в света се мени, но има едно нещо, което не се изменя. Онзи, Който върви с тебе, Той не може да те остави! И Бог казва тъй: „Ако майка ви и баща ви ви отхвърлят, Аз обаче няма да ви отхвърля. Написах ви на дланта Си!“

Вие казвате: „Дали Той ще удържи думата Си?“ Значи вие минавате за голям критик. Вие сте издържали думата си, а че Той няма да издържи думата Си! Не се съмнявайте, не разисквайте по този въпрос. Туй е вярата. Аз не говоря още за Любовта. Да вярваш, че Онзи, Който те ръководи в този път на живота, няма да те остави. Няма в историята случай, когато Бог да е оставил някого. Нито Бог е оставил някого. Може само временно, привидно да ти се стори така, но действително Бог няма да те остави.

Всички вие трябва да знаете и да вярвате, че Онзи, Който ви ръководи, няма да ви остави. Той е сигурността на човека. И трябва да бъде така. Дойдеш до Него, ще се спреш там. Той е почивната станция. Тази вяра е островът. Там като стигнеш, ще си починеш. Това трябва да бъде мярката за вярата ви. Вярата ви казва, че Онзи, Който ви ръководи и работи за вас, няма да ви остави.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота!

6-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 29.X.1933 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1933_10_29 За да благовествам
неделна беседа

ЗА ДА БЛАГОВЕСТВУВАМ

„Добрата молитва“
„Духът Божи“

Ще прочета 61-ва глава от Исаия. Ще чета за неща, [в] които няма противоречия. Който е ходил на някое планинско място и пил от някой планински извор, той и прост, невежа да е, и учен човек да е, все ще има едно и също понятие от този извор. Който е опитал този извор, за него той е реален. Нещата се опитват само с душата.

„И синовете на другородните ще бъдат ваши орачи и ваши лозари.“ (5-и стих.) Понякога някои мисли ви се виждат малко странни, но чудното е, че тези чуждестранни мисли ви служат. Всеки е впрегнал коня и вола си и шиба. Тия хора са друговерци. И животните са от друга вяра, затова постоянно орат по нивите.

„Ще ядете имота на народите и в тяхната слава вие ще се хвалите.“ (6-и стих.) Значи, това, което те са направили, ще казвате, че вие сте го направили. Волът оре, конят го носи, а той казва, че е орал, той се хвали.

„Ще се развеселя“

Ще взема само думите „Да благовествувам.“ (1-ви стих, 61-ва глава от Исаия.) Да благовествувам! Най-хубавото в света е човек да благовествува. Благовестието всякога носи нещо ценно в живота. Ученикът, който постъпва в училище, той отива, за да придобие там нещо ценно. Той отива на училище да придобие онези ценни неща, които майка му и баща му знаят. Там той ще научи и такива неща, които нито майка му, нито баща му, нито окръжаващите знаят.

Значи, когато добием само това знание, ние сме вече в училището. Това ценното нещо трябва да се добие по един правилен начин. В това отношение Земята е велика опитна школа. Всички хора, които са дошли на Земята, са дошли да се изпитват. Те се намират в разни отдели на Земята и някои от тях са доволни, някои не са доволни. Доволни са тези, които правилно учат. Недоволни са онези, които не учат. Но каквото и да правим тук, на Земята, все трябва да учим. С хиляди години можеш да бъдеш недоволен, но недоволството не разрешава въпросите на живота. Можеш да бъдеш недоволен, но недоволството е един подтик, който не

разрешава въпросите. Да бъдеш доволен – и доволството не разрешава въпросите. Доволството е почивка, недоволството е един подтик, но и който е доволен, и който е недоволен, това е все подтик. Човек трябва да мине и през доволството, и през недоволството. При недоволството той ще познае какво му липсва. Доволството пък не показва, че трябва напълно да се задоволим. Първият клас не разрешава, че си добил нещо; и вторият, и третият, и четвъртият, даже и осмият клас не показва, че си придобил нещо; даже и като свършиш университет, и това още не значи, че всичко си придобил – има много още да придобиваш. Като свършиш университет, ще разбереш, че много неща още имаш да придобиваш, да учиш.

„Да благовествувам!“ Благовествието почива на един разумен закон в света. Този закон е общ за цялото битие. Ако ти не схващаш битието на всички живи същества като едно цяло, и в школата да си, ти няма да имаш правилно понятие за живота. Всички живи същества съставят едно цяло. Сега аз не говоря за тия неща, които човек е създал, но говоря за онези, които природата е създала, аз говоря за онези неща, които Бог е създал.

Думата „Бог“ е непонятна за мнозина и затова те казват: „Ти вярваш ли в това заблуждение?“ Вие сте престанали да вярвате във външните идоли, но във вътрешните идоли още не сте престанали да вярвате. В духовния свят ние още сме идолопоклонци. Ние се кланяме на някой министър и казваме: „Той ще оправи България!“ Дойде някой цар, дойде някой генерал, ние вярваме в тях и казваме: „Те ще оправят България!“ Или: „Те ще оправят света.“ Като проследите цялата история, вие виждате колко пълководци велики, колко философи, колко поети видни са идвали в света с цел да го оправят, но светът си върви по свой определен път. Светът е придобил нещо, но какво – не знаете. Има една промяна в света, която аз уподобявам на промяната, която става при съмването: от сутрин до залез слънце става постепенно усилване на светлината. През цялата година има дни щастливи, има и дни нещастни. Щастливи дни са онези, които носят изобилие и плодородие. Те се отличават по това качество именно. Щастлив ден е онзи, който носи известно благо в себе си. Щастлива мисъл е онази, която не носи нещо фиктивно в себе си, но носи известно благо.

Казвам: Има една наука, която определя кои хора са нещастни и кои – щастливи. Щастието или нещастието им зависи от един център. Ако измерите нещастния човек с мярка, каквато в природата съществува, ще видите, че той отговаря на тази мярка. Обаче забранено е да се говори за тази мярка, за тези числа. Аз вземам онези относителни числа, които съществуват в математиката. Ако измерите един щастлив и един нещастен човек, ще видите, че те се различават във всичките си мерки: в ръцете, в

краката, в пръстите, във височината и т.н. Нещастният човек се различава по тази цифра, тя навсякъде след него върви. А щастливият човек отговаря на определените за него числа и те вървят навсякъде след него. Дето и да турите щастливия човек, и на сухо да го турите, от него всичко става. Нещастния и на зелена почва да го турите, той всичко разрушава. Човек носи щастливото число под езика си, а нещастното – над езика си. Следователно природата оперира с разумни числа. Нещастният човек се различава от щастливия и по своята тежест. Ако претеглите нещастния, ще видите, че той тежи или по-малко, или повече отколкото трябва. Има една анормалност в неговото тегло, той свършва с един дефицит. Щастливият човек обаче всякога тежи колкото трябва.

Мъчно е да ви дам образец на щастлив човек. Защо? Защото щастливият човек на изложение не излиза. Той се крие като млада булка, туря си отгоре було, да го не познаят хората, че е щастлив. Ние считаме сегашния живот за нещастен, но сам по себе си той не е нещастен. Ние попадаме само в такава епоха. Има епоха на щастие, има епоха на нещастие. Например, няколко години подред човек работи на нивата си или в градините си, но нищо не става, т.е. изкарва си само семето. Сее картофи, жито, царевица, грозде и почти нищо не става. Такива нещастни години има и за писатели, и за поети, и за философи, и за генерали, и за царе, и за владици. Някой генерал претърпи някое поражение, от което всичко изгуби. Това са нещастни епохи в живота.

И сега на всички тия хора трябва да се благовествува. Какво? Че има щастливи числа в живота. Вие може да подмамите щастливото число да дойде у вас само по един начин. Живо число е то! Единствената сила, с която може да го подмамите, това е любовта. Ако го обичаш, то ще дойде; нямаш ли обич към него, то ще бяга от тебе като заек. И тогава на неговото място се намества нещастното число. И като дойде нещастното число, ти ще го помниш. Две неща има в света, които човек помни и никога не забравя: щастливите неща и нещастните. Като дойде нещастното число при човека, той го помни и казва: „Еди-коя си година еди-какво си стана.“ – „Какво стана?“ – „Умря жена ми“ или „детето ми“, или „майка ми“, или „баща ми“, или „най-добрият ми приятел“. Или „тази година изгубих крака си“, „раниха ме на еди-кое си място“, или пък „тази година изгубих всичкото си богатство“ и т.н. Тази година е било нещастно число за този човек. Човек трябва да изгуби нещо ценно и когато изгуби това ценното, той тогава само го цени. Когато човек изгуби зрението или слуха си, или здравето си, тогава само ще го цени.

Сега ние се спираме върху странични неща, които почти нямат цена за нас. Сега вие седите и мислите да отидете при един гадател да ви каже дали

тази година ще бъде за вас щастлива или нещастна. Какво ще ви каже този гадател? Една година може да бъде щастлива за България, нещастна за Сърбия; или щастлива за Франция, нещастна за Германия; или щастлива за Америка, нещастна за Индия. Благото в света не е еднакво разпределено. Благото се разпределя периодически според състоянието на Слънцето. Съвременните астрономи искат поне донякъде да отгадаят на какво се дължи това разпределение на благото, но не могат да разберат. Американските астрономи изнасят една теория, според която щастливите години зависят от петната на Слънцето. Когато на Слънцето има повече петна и годината е по-щастлива; щом петната се изгубят и годината не е толкова щастлива. Но това са само предположения, хипотези, не са още научни истини. Едно съвпадение е това, че когато има петна на Слънцето и годините са по-плодородни, а когато петната изчезнат и плодородието намалява. Например отсега нататък, след две години ще настане една малка крива в плодородието. Дали е така или не, ще видите след две години. Това не е едно предсказание, но периодически, в природата съществува един закон, според който благата се разпределят. Този закон има отношение и към органическия живот. Известни епохи във вашия живот могат да бъдат щастливи, а известни епохи могат да бъдат нещастни. Това зависи от вашето слънце. Всеки човек има едно слънце в себе си, от което зависят плодородните и неплодородните години в неговия живот. Това, което съществува в големия свят, съществува и в малкия свят. Каквото представя нашето Слънце в Слънчевата система, такова нещо представя слънцето и в човешкия живот. Значи, всеки човек има едно слънце, което определя неговите щастливи години в живота му. Това слънце някои наричат духа на човека, но аз употребих думата „слънце“ за онова животворно слънце, което носи всички блага на човека и способствува за развитието на неговите способности и чувства. Успехът на човека зависи от неговите дарби и способности.

И тъй, човечеството се нуждае от едно ново разбиране. Сегашните материалистически или икономически разбирания нищо не допринасят. Какво може да разбере богатият син от живота, щом баща му е оставил голямо наследство и той живее като рентиер? Какво ще разберете от живота, ако вие сте един милионер или ако имате една грамадна библиотека с два милиона книги, които само вадите, пренасяте от едно място на друго без да четете? Вие влизате в тази библиотека, разглеждате тези прекрасни томове, но не ви интересуват, не ги четете. Ставате сутрин, поглеждате Слънцето, а вечер поглеждате Луната, звездите, разните течения, но какво отношение има Слънцето към вас, какво – Луната, какво – звездите, какво – Земята, нищо не знаете. Малко писатели и учени има днес, които се занимават с тези въпроси. Те се занимават с разните микроби, буболечици, с минералите, с растенията, с рибите, с птиците, с

произхода на живота, но нищо положително не знаят за произхода на живота. Отгде е произлязъл животът не е определено. Отникъде не е произлязъл и не може да произлезе. Защо? Защото, за да произлезе отнякъде, той трябва да дойде отнякъде. Животът се е явил отнякъде, той не може да произлезе. Този въпрос хората са го поставили като идеята перпетуум-мобиле. Той е една неразрешена задача. Какво нещо е Бог? И тази идея е неразрешена. Ако запитате философите по този въпрос, те ще ви кажат две мнения: едни поддържат съществуването на Бога, а други го отричат. И тези, които поддържат съществуването на Бога, както и онези, които го отричат, еднакво вярват в Него. Даже онези, които отричат съществуването на Бога, са по-вярващи, отколкото тези, които го поддържат. Едните казват, че Бог е в това, което не се проявява. Това са тънки психологически заключения. Това са тънки психологически и метафизически догадки на философите. Материалистите пък казват, че Бог е само в материята и като умре човек, от него нищо не остава. Онези, които вярват в душата, казват, че като умре човек, не остава на Земята, но отива някъде. И те не знаят истината. Човек отникъде не е дошъл и никъде няма да отиде. Тези философи поддържат своята философия, държат я като център.

Сега, аз да ви кажа де седи релността на въпроса. Тези философски твърдения могат да се уподобят на положението на богатия, който разполага с милиони, но пуснал слух, който се приел във вестниците, че имал пет пари в джоба си, че е сиромах. Другият пък е сиромах, но пуснал във вестниците, че е богат. И единият, и другият не говорят истината. И в двата случая няма никаква реалност. Това са фитили, според както казват турците. Някой пусне философията, че от него нищо няма да стане. Фитил е това. Друг пусне философията, че от него много може да стане. И това е фитил. Нищо няма да стане. Каквото е станало, станало е вече, отсега нататък нищо няма да стане. Това, което си ти. Какво ще стане отсега нататък? Слава Богу, глава имаш, стомах имаш, дробове имаш. Стомахът ти е здрав, можеш добре да ядеш; мозъкът ти е нормален, практичен човек си; дробовете са ти здрави, можеш правилно да дишаш. Какво повече искаш от това? Да ти турят на главата едно обявление, че си виден поет ли? И поезията е отвлечено нещо. Ти ще наредиш думите по известен ред, ще им туриш някакви рими и ще минаваш след това за някакъв виден поет, който е възпял нещо като Лорелай. Какво е възпял поетът? И поетът е като домакинята, която е наготвила хубаво ядене, направила хубава баница. И поетът също така е написал едно сладко произведение. Следователно между поета и домакинята, която точи баница, аз не намирам почти никаква разлика. Не че никаква разлика няма, но има някакво подобие. С това аз не унижавам поета, но казвам, че поетът поднася своята книга със стихотворения, а жената е излязла по-реална, тя ни поднася баница. Който

хапне от тази баница, става му приятно. За поезията на някой поет трябва да се даде около 50, 60 лева и някога може да се намери някой хубав пасаж, който да струва тия пари.

Сега, аз се отнасям до реалността. Според мене, в реалността и думите трябва да бъдат реални. Всяка дума, турена на своето място, е реална дума. И в науката на числата има щастливи думи, има и нещастни думи. И в това отношение всеки човек крие по една щастлива дума под езика си и по една нещастна дума над езика си. Това всички трябва да знаете. Затова, като ставате сутрин, измивайте езика си около 10 пъти най-малко с чиста топла вода. Сега на онези от вас, които не са големи критици, мога да им дам едно правило. Ако някой от вас е нещастен, нека измие добре двата пръста на ръката си и да бръкне с тях в устата си, да ги постави над езика и да го намагнетизира добре отгоре, защото там седи нещастната дума. Ако това нещастно число не излезе при този опит, тогава нека тури и трите си пръста, после и четирите, докато най-после постави цялата си ръка и така да намагнетизира езика си. Някои от вас могат да се запитат дали това е реалност или някаква подигравка. От вас зависи. Ако не го разбирате, то е подигравка; ако го разбирате, то е цяла наука. Тъй щото, когато не разбирате някого, то е подигравка; когато го разбирате, то е цяла наука.

Та, изисква се сега от нас да се повърнем назад. В света има един велик закон, който ръководи развитието на човешките души. Аз взимам думата „душа“ в най-чист смисъл. В човека има 4 неща, които според мене са неизменни и които всъщност съставят човека. Те са: човешкият дух, човешката душа, човешкият ум и човешкото сърце. Те са постоянни неща, с които човек и на Земята, и на Небето, в онзи свят, като съществува и като не съществува, все с него вървят заедно. Това е човекът. Това са Божествени качества, които отличават човека. Понякога сърцето на човека може да се окаля малко, то е друг въпрос, но сърцето представя цял свят. Без сърце човек не може да има чувствителност, не може да има радостни преживявания. Ако няма ум, той не може да възприема външната, физическата светлина. Без ум целият свят ще бъде тъмнина. Без душа светът няма да има свобода и простор, а без дух никакво творчество няма да има в природата. Когато говоря за духа, аз разбирам творчеството; когато говоря за душата, разбирам простора; когато говоря за ума, разбирам светлината, която произтича; а когато говоря за сърцето, разбирам всички ония блага, които човек може да изпита. Човек има право да се стреми към тях, но трябва да бъде много внимателен.

Сега пак ще се върна към щастливите числа. Човек сам може да си определя какво може да му се случи през деня. За тази цел той може да прави малки психологически опити. Вие може да си вземете една

тетрадка, разделена на 12 части според часовете, докато Слънцето залезе и всеки час да следите каква мисъл ви е минала, до вечерта. Като правите 10 деня наред наблюдения, следните 10 деня ще можете да предскажете какво може да ви се случи, като се ползувате от наблюденията, правени първите 10 деня. Защото това, което постоянно човек мисли, ще дойде; и това, което постоянно отрича, и то ще дойде. Например, ако в ума ви дойде мисълта, че ще забогатеете, ще забогатеете; ако дойде мисълта, че ще загазите, ще загазите. Каквото мислите, това ще стане. Ако у вас дойде мисълта, че ще заболеете, и това ще стане. Болестта ще дойде по който и да е начин.

Тази мисъл не е само твоя, тя е чужда, колективна мисъл, която се натрапва отвън и на нея трябва да дадеш данък. Вие трябва да знаете как да я заместите с друга някоя мисъл. Да допуснем, че вие имате един приятел и случайно изпуснете езика си по отношение към него и тази дума се отразява обидно върху него. Как ще се извините? Ще заместите тази обидна дума с друга някоя, хубава дума. Ще се извините, ще кажете на приятеля си: „Не зная как се случи, че се изплъзна тази дума от устата ми, но нали знаеш, че аз те обичам!“ По този начин само можете да заместите лошата дума с добра. Иначе вашият приятел за дълги години може да ви стане неприятел. Казвате: „Не съм ли прав да кажа тази дума!?“ Оставете вашето право настрана! То ще ви създаде най-голямото нещастие. Никакво право не защищавайте!

В един роман се разправя за един човек, на когото дали задачата да говори истината, голата истина, в продължение на 10 дни. За 10 деня той се скарал с майка си, с баща си; бил годен, разгодил се; бил слуга някъде, изпъдили го. За 10 деня се скарал с всички, защото решил да говори истината в буквалния смисъл на думата. Не, това не е истина. Така истината не се говори. Годеницата му, например, го запитала: „Не съм ли красива?“ – „Не, ти си голяма грозотия. Да знаех по-рано, щях да мисля, нямаше да се годявам за тебе.“ Тя извадила пръстена от ръката си и му го върнала.

Та, и ние понякога искаме така да говорим истината на хората. Не, истината така не се говори. Да казваме недъзите на хората, това не е никаква истина. Под думата „истина“ аз разбирам да благовествуваме, да внесем новото в света, което да лекува болните. На грозния човек няма какво да му говориш за грозотията, той сам я вижда, но ще му покажеш начин как да стане красив. На сиромаха няма да говориш за сиромашията, но ще му покажеш начин как да се справи с нея. На болния няма да говориш за болестта му, но ще му покажеш начин как да внесе здравето в себе си.

Та, при сегашните условия всички хора се нуждаят от една положителна наука. Религиите на миналото са били религии за новото в света, но хората са разбрали тия неща буквално. В това отношение ние казваме, че всеки човек е сам господар на своята съдба. Ако човек допуща отрицателни мисли в ума си, около него ще се образува една аура на отрицателни, противоположни сили и мисли. Тогава ще се образуват тежки състояния. В домовете виждаме, че бащата не може да търпи сина си, а синът не може да търпи баща си; майката не може да търпи дъщеря си, а дъщерята не може да търпи майка си. Всички се чудят защо е така. Причината за това е натрупването на излишни енергии, които не са естествени и трябва да се намери начин как да се трансформират. Тези енергии не са Божествени. Понеже тези хора нямат обич помежду си, затова става всичко това между тях. Какво има да спори синът с бащата или бащата със сина? Бащата трябва да бъде готов да направи всичко онова, което синът желае. Това се отнася до добрия син. И синът трябва да бъде готов да направи всичко, каквото бащата желае. Това са естествени, нормални отношения. Синът трябва да изпълни всички желания на своя добър баща. Бащата никога няма да поиска от сина си това, което е в негова вреда.Това разбираме ние под естествени положения.

Сега, като дойдете до тази наука, първо човек трябва да се пази от едно чувство на лакомство. Лакомията съставя голямо нещастие. Ти бързаш да добиеш известни блага по един неестествен начин. Ти бързаш скоро да свършиш училище, да станеш виден философ, виден учен, да влезеш в живота. Казвате: „Докато човек е млад, да си поживее!“ Вие вървите по един хлъзгав път. В природата има един закон, който определя времето на цъфтенето и връзването на плодовете. Според този закон има растения, които цъфтят един път в 1000 години, а узряват едва в 2000 години един път. Вие познавате може би столетниците, но познавам аз такива растения, които цъфтят един път в 1000 години и узряват само един път в 2000 години. На такива дървета има плодове, които седят от всичките минали епохи. Ако разбирате законите на развитието на тези дървета, ще видите, че в тях се намират онези елементи на живота – жизненият еликсир, който алхимиците са търсили. Само в тези растения се намира този елемент на живота. Учените хора са засегнали вече тези въпроси. Те търсят начин да превърнат железата в злато и в сребро, изобщо всички неблагородни елементи да ги превърнат в благородни. За в бъдеще те ще отидат още по-далеч, но колкото се отнася до еликсира на живота, те лесно не могат да го добият. В природата има една област, в която търговските работи трябва да останат настрана. За да влезеш в тази област, за която ви говоря, ти трябва да бъдеш роден от баща светия и от майка светица. За 1000 години поне нито баща ти, нито майка ти не трябва да са направили едно престъпление нито в мислите, нито в чувствата, нито в постъпките си.

Значи, баща ти и майка ти трябва да са родени като светии, а ти – като кандидат-светия, за да можете да влезнете в тази област. Такъв е законът. И Писанието казва: „Роденият от Бога грях не прави.“ Ако ти не си роден от Бога, няма да влезеш в Царството Божие. Кой може да бъде онзи баща, който в продължение на 1000 поколения или най-малкото в продължение на 1000 години да не е направил никакъв грях?

„Да благовествувам!“ Та, вие сега желаете обикновените работи – всеки може да ги направи. Благовествието се от[...] (Тук изглежда нещо липсва долу в страницата. (Бел. на машинописеца.)), но обикновените работи всеки може да направи. Благовествието се отнася до обикновените работи. [Ако е] въпрос до обикновеното, всеки от вас може да направи една отлична баница със сирене, с прясно първокачествено масло, залята отгоре с мляко и яйца. И какви ли не сладкиши можете още да направите. Всеки [...] може да опече едно агне или една кокошка. И как при това може да я опече! Като говоря за печена кокошка, някои от вас се понавъсят, като искат да кажат: „Съжаляваме, че напуснахме месото.“ Съблазнителна работа е печената кокошка. Разправяше ми един български свещеник как се опитвал да стане вегетарианец. Той казваше: „Като видя онази зачервеничка печена кокошка, онова препечено копанче, и току-виж, откъснал съм си едно парченце от нея. Съблазнително нещо е печената кокошка! Като видиш онова бялото месо, чудо е просто! А тъй като погледнеш на онази проста попара, боб, лук, чесън, това ядене ли е?“

Сега да минем към основното, към яденето. Ние имаме вече онзи велик закон на истинското ядене. Истинското ядене седи в човешките мисли. Когато храната, която ядеш, събужда в тебе хубави мисли, тя е истинска храна. Ако тази храна не събужда хубави мисли в тебе, откажи се от нея. Правило, което прилагам към себе си: когато една храна не събужда в мене хубави мисли, оставям я настрана. Дето спазвам това правило, няма изключение в него. Всяка храна, която ядеш, ако събужда в тебе хубави мисли и чувства, тя е здравословна храна. Тази храна лекува човека. Тази храна показва, че от тебе може да стане човек; тя служи за развитието на човешките чувства и способности. Без сили, без способности и без чувства в света човек е като кораб без кормило и като кораб без матроси. В това седи приложението на [...]

Животът не е случаен, но се изисква разумно разбиране на онова, което функционира вече в света. Не е въпросът човек да се погледне, да види, че е остарял, че има бръчки по лицето си. Бръчките на лицето не показват нищо друго освен това, че си минал през големи страдания, т.е. минал си през голямата суша. Като дойде дъждът, бръчките ще изчезнат. Аз съм правил ред опити със стари баби. Гледам някоя баба с добре завършена

брада, с крушообразно лице, с възтънки хубави вежди, но лицето ѝ набръчкано. Тя ме погледне и казва: „Синко, тя моята е свършена. Сега вече на младото поколение седи вече да работи.“ Питам я: „Ти, бабо, не искаш ли да се поогледаш?“ Тя иска да се огледа, но се срамува. – „Слушай, да имаш сега един млад момък?“ – „То не е за мене. Я ми кажи, може ли да бъде това, да се подмладя?“ – „Може, разбира се. Тази промяна може да стане в един ден.“ Докато говоря това с нея, виждам, че тя се усмихва. Казвам: „Бабо, ти вече се подмлади.“ – „Я, синко, да видя!“ В този момент душата и духът в нея се събуждат и тя започва да мисли по друг начин. Ако така мисли, тя наистина може да се подмлади. Казвам ѝ: „Бабо, ти можеш да се подмладиш, ти не си остаряла, но носиш мислите на твоите деди и прадеди. Обаче ако от сутрин до вечер мислиш така, ти ще се подмладиш.“ – „Много време се изисква.“ Както тъкането. В колко деня можеш да изтъчеш нещо? Всеки ден е като една година. Във всички неща се изисква търпение. Човек трябва да работи, да има търпение, да прави опити. Опитите могат да бъдат микроскопически, но и най-малкият резултат показва, че законът вече работи.

Сега аз искам да ви наведа към едно практическо приложение. Старостта не е нищо друго освен задръстване на кръвоносните съдове: артериалната и венозна система се задръства с кал. Артериите и вените се напълват с кал, с утайки, които трябва да се махнат. Старостта не е нищо друго освен задръстване на нервната система, външно и вътрешно, с кал. Ако човек може да прочисти всички тия тръби, всички капилярни съдове в артериалната си система, да може да тече кръвта правилно, той ще се подмлади. Вследствие на тази кал, на тези утайки явява се болестта артериосклероза, т.е. втвърдяване на кръвоносните съдове. При това положение и артериите изгубват своята пластичност, своята подвижност.

За да се освободите от тази кал, първо вие трябва да знаете как да се чистите. На онези от вас, които са готови да направят този опит за лекуване, казвам: Никога не дръжте в ума си болни образи, ако искате да очистите вашата артериална система. Всеки ден трябва да търсите здрави хора, да се свържете с тях и само такива да гледате. Под здрави хора не разбирам червендалести, но здрави, с приятна, хубава краска на лицето. Дръжте в ума си такъв човек. Той ще ви помогне с мисълта си. Иначе, мисли ли за старостта си, човек ще изгуби своите жизнени сили. В стария човек бързината на трептенията в неговото тяло се намалява, вследствие на което то изгубва своята сила и бързина в движението на неговите частици. Ако тази бързина се върне, и артериите ще се освободят от натрупаната в тях кал.

Лекарите препоръчват да се яде чесън. Това средство е добро, защото то

увеличава вибрациите на организма. После, като отивате на планината, подпрете се на някое здраво дърво. Това дърво ще внесе във вашия организъм известен род енергии, които ще бъдат в състояние да пречистят вашата кръвоносна система. Лошите мисли и чувства са в състояние да задръстят вашата кръвоносна система, вашите артерии, и след това никакво лекарство не ще бъде в състояние да ви спаси от вашия фалимент. В това отношение духовният живот е сила, с която човек може да обнови своето тяло, както и своята кръвоносна система и нервна [система]. По този начин всеки ден ще се обновявате. Ако вашите вярвания, ако вашата наука нямат тая сила, защо ни са те? Всяко верую, всяко учение, което може да обнови мислите, чувствата на човека, да го направи достоен човек, да го доведе до положение, както природата го е създала, това верую, това учение е на мястото си. Всяко учение, което не внася тази обновителна сила в човека, това учение не е потребно.

Казвам: Често хората предлагат различни програми за някакви промени в социалните системи на обществата. Обаче съществува само една социална система, която може да обнови света. Единствената обновяваща сила в света е колективната любов, която в дадения случай може да действува между хиляди и милиони хора. Тя действува обновително. Ако вие може да убедите бедните и богати хора, че те са полезни едни за други, вие ще постигнете много нещо. Много въпроси в живота ще се разрешат.

Бедността или богатството не седят само във външната страна. Бедният човек още не е истински беден – той е богат в мислите си. Според мене бедни хора, както вие разбирате, почти много рядко съществуват. Да се нарече беден някой човек, това подразбира такъв, който е съвършено изпаднал в мислите си, почти няма никаква мисъл. Обаче, който може да мисли, той не е беден човек. Той всякога може да подобри своя живот със своите мисли. Ако в окръжаващата среда ти можеш да предизвикаш любовта на своите приятели, с тази любов ти може да улесниш живота си. Любов, която не улеснява живота, не е любов. Според мене любов е само това, което улеснява, което подобрява живота. Всяка любов, която не подобрява, не улеснява живота, това е халюцинация. Любовта е всеобемяща и всеобновяваща сила, която обновява целия живот.

И тогава ние туряме правилото: Всеки дом има изработени правила, които той трябва да спазва в своите отношения с хората и своите ближни. Днес мъжете и жените създават смъртта на своите деца. Те казват: „Този не можете да обичате, онзи не можете да обичате.“ Кого ще обичат тогава? Най-първо бащата трябва да покаже на сина си как да го обича. Той трябва да обича сина си така, че неговата любов да предизвиква любовта на сина към бащата. Ако бащата има любов към сина си, а не може да предизвика

към него същото чувство, тогава едно от двете е вярно: или че любовта на бащата не е такава каквато трябва, или синът не е в състояние да възприеме бащината си любов и да я приложи.

Казвате: „Не ни говори за любовта." Не, любовта има своето практическо приложение в живота като сила. За да се оправи съвременният свят, любовта трябва да се приложи в живота като обществена сила. Всеки сам трябва да опита любовта си. И аз опитвам своята любов по следния начин: ако моята любов обновява сърцето ми, ако обновява и ума ми, тази любов е силна. Любов, която може да внесе смърт в сърцето на човека, която може да смути сърцето ни, тя е временна любов. Вие ще я разучавате сами. Има една любов временна, наследствена, която аз наричам любов на щерните. Щерната никога не иска да бъде извор и изворът никога не иска да бъде щерна. С един извор можете да напълните хиляди щерни, но с хиляди щерни никога не може да напълните един извор. Грамадна разлика има между извора и щерната. Грамадна разлика има между онази Любов, която е създала всички видове любов и която винаги остава единствена, понеже не може да се създаде, и между временната, преходната любов на хората.

Аз не казвам, че любовта може сега да се създаде. Вие се намирате пред едно лице и искате то да ви обича. Имате право да искате това. Но защо вярвате, че то не ви обича? Има четири вида любов. Това същество може да не ви обича със сърцето си, може да не ви обича с ума си, но ви обича с духа си, без даже да подозирате това нещо. Някоя мома казва на един момък, че не го обича, а всъщност обича да говори с него. Значи тя го обича с ума си. Може би любовта на тази мома да не е слязла още в сърцето и в ума ѝ, но е в нейния дух и в нейната душа. Тя му казва: „Аз искам да ми бъдете като приятел." – „Не, аз не искам Вашето приятелство." Че, кое е по-красиво в случая? Човек трябва да започне от приятелството. Ако нямаш приятелство, никаква основа не можеш да туриш на любовта си. – „Е, тогава като сестра мога да те обичам." – „Никаква сестра не можеш да ми бъдеш. Искам да ми бъдеш жена." Казваш на тоя човек: „Тогава ти съвсем си загазил!" Това същество, което не може да ти бъде нито брат, нито сестра или приятел, от него нищо не може да излезе. Щом ти е брат или сестра, или приятел, това е по-идейно положение. Другите положения са по-низши служби в света. Няма нищо лошо в това човек да бъде мъж или жена, отлично е това, но туй са служби в света. Ако човек не може да разбере низшето, по-добре да не свързва. Не е хубаво човек да бъде вързан, но не е хубаво и всякога да бъде развързан. Ако ти пуснеш кофата в кладенеца да извадиш с нея вода, но я развържеш, как ще извадиш водата навън? Като влезе в кладенеца, а и като излезе вън от него, кофата трябва да бъде свързана, а не развързана. Така разсъждавам

аз, такава е моята философия. Някой път обичам свързаните работи, някой път обичам развързаните. Кога обичам развързаните работи? Когато кофата е извадила вода от кладенеца. Вземи си тогава кофата под мишница, вземи си и въженцето и си върви. Но като дойдеш до друг кладенец, отдето искаш да извадиш вода, пак ще свържеш кофата за въженцето и ще я пуснеш в кладенеца.

Това е свобода. Следователно ще се развързваш, когато излизаш вън от кладенеца, а ще се завързваш, когато слизаш в кладенеца да вадиш вода. Никога не ставайте въже на кладенец, всеки да ви върти, да ви връзва и завързва. Когато отивате да вадите вода от кладенеца, всеки трябва да си носи свое въже и своя кофа. Като дойде някой да му услужите, ще кажете: „Заповядайте, господине“, ще вземете кофата си, ще му извадите вода и после ще вземете кофата и въжето си назад.

Сега да се върнем пак към щастливите числа. Най-щастливите числа на света са числата 1, 2 и 3, но да знаете къде да ги турите. Де ще турите числото 1? Ако ги турите така, както се пишат едно след друго, те ще се намират в стълкновение. Колко правят тогава? 6. Ако ги турите в друг ред, а именно 2, 1, 3, те пак образуват 6. В какъвто и ред да ги поставите, те всякога дават сбор 6. Колко пермутации може да образувате от тях? Сега аз разглеждам числата като живи

сили, които действуват. В дадения случай как може да действува една сила? В един дом бащата трябва да вземе средоточието, майката – от едната му страна, а детето – от другата му страна. Това е в един дом, който майката организира. Тя трябва да постави бащата в центъра, себе си отдясно, а детето си отляво. Когато бащата организира нещата, той трябва да постави майката в центъра, себе си вляво, а синът, детето си отдясно. Когато пък синът организира нещата, как трябва да постъпи той? Всичките противоречия в живота произтичат от факта, че ние не знаем де да поставим някой човек. Майката знаем де да поставим, бащата знаем де да поставим, но когато синът дойде да нарежда нещата, той не знае как да ги нареди. Хайде, сега от мене да замине, аз да ви кажа как синът трябва да нареди нещата. Когато той дойде да нарежда нещата, щом иска да разреши този въпрос, той трябва да си намери вече една приятелка. Тогава той ще тури баща си и майка си в центъра, себе си отдясно, а момата, приятелката си, отляво. И ще станат четири. Това е Питагоровата теория. Числата от 1 до 4, събрани заедно, правят 10. Сега и вие ще прекарате този закон да работи у вас. Как ще работите? Имате дух, ум, сърце и воля. Всички заедно съставят дом. В дадения случай кой е бащата? Бащата е умът. Коя е майката? Сърцето. Кой е синът? Волята. Казват за някой човек, че е без воля. Значи това е дом без деца.

Та, всички погрешки в човешкия живот произтичат все от това, че волята няма приятелка. Като казвам приятелка или приятел, взимам тази дума в най-чист смисъл. Тъй щото, не е достатъчно само да знаеш този закон, но трябва да оперирате с него. Ти можеш да се молиш колкото искаш, но молитвата разбира вътрешна връзка. Като се молиш, същевременно ще говориш на мисълта си: „Така и така ще направиш, така и така ще постъпиш.“ Ти можеш да се молиш, но не на земледелеца. Той ще ти покаже коя нива да разореш, после ще ти каже по кое време да я посееш и с какво да я посееш, но ти трябва да работиш. Ще разореш нивата си на няколко сантиметра дълбочина. И на един учител трябва да се молиш да ти каже какво да правиш. Ако си в първо отделение, той ще ти покаже азбуката, нея ще учиш. Ако си в по-висше училище, той ще ти каже какво трябва да правиш.

Мнозина от вас са запознати с астрологията като с педагогически правила и казвате: „В миналото така е било!“ Така е, и тогава хората са се женели и раждали, но на определено време. Не е определено да се раждаш всякога и на всяко време. Не е определено да умираш всякога, нито е определено да се жениш всякога. Природата не позволява два пъти да се жениш, само един път можеш да се жениш. Щом се ожениш два пъти, дърво има за това. Казваш: „Нямам жена, няма кой да ме гледа!“ Че, жена ти слугиня ли трябва да ти бъде? Ако е въпрос за слугиня, нека тя дойде сама, доброволно, а тъй, да я залъгваш с това, с онова, а после да я изпратиш за зелен хайвер, това не е позволено. Нито е позволено на жената да постъпва така с мъжа си.

Когато жената се ожени, тя трябва да знае, че ще научи от мъжа толкова, колкото от никого другиго. Мъжът е проводник, среда за жената. Чрез мъжа от природата ще минат толкова сили, които са необходими за здравето, за сърцето и за ума на жената. Също така и жената е необходима за мъжа. Жената без мъжа не може да функционира и мъжът без жената не може да функционира. Затова и в Писанието е казано: „Нито мъж без жена, нито жена без мъж.“ Но да мислите само да се ожените и да тръгнете под ръка да се разхождате, за нищо друго да не мислите, това е друго нещо вече, то не е женитба. Среда трябва да бъдете. Когато жената дойде при мъжа си, така трябва да му светне, че целият свят трябва да се отвори пред него и да каже: „Благословена да е моята жена! Благодаря на Бога, че ми даде такава жена.“ И жената да каже за мъжа си: „Благодаря на Бога, че ми даде такъв мъж.“

Това е новото, което трябва да се проповядва. Сега как казвате вие? Вие казвате: „Мъж ли? Не ти трябва! Жена ли е това? Не ти трябва и тя! Дете

ли е това? Не ти трябва!" Не, така не се говори. Така не трябва да се разсъждава.

Ние трябва да се върнем към онзи велик порядък на нещата, да извършим онова, което е определено да извършим и което сме длъжни да направим. Ние трябва да извършим онова, което Божията любов, Божията мъдрост и Божията [истина] изискват от нас да направим. Това е смисълът на човешкия живот.

Затова аз казвам, че радостта на човека не иде всякога оттам, отдето има нещо да го раздава. Кое е онова, което радва човека? Това е някое живо същество. Същия закон виждаме и в Бога. Бог създаде едно живо същество – човека, за да има с какво да се занимава. Цяла година Господ се занимаваше с човека, а вие като не разбирате Божиите закони, казвате: „Защо ли Бог създаде човека, само да страда?" Не, ни най-малко не направи Господ човека за да страда. Той мисли, че страда. От Божествено гледище страданието в света е едно благо, което се дава на човека. Но като не разбира смисъла на страданията, той мисли, че страда.

Страданието не е някакво нещастие. То не е най-висшето благо за човека. Най-висшето благо е любовта, но засега страданието е едно условие, среда, през която човек непременно трябва да мине. То е ралото, с което човек трябва да работи. В страданията човек мисли, работи. Страданието е онова условие, с което човек се качва на по-високите върхове. Радостта е състояние, при което човек цял ден седи на стол и чака като някой бакалин да дойде някой да купи нещо от него.

Аз не зная какъв смисъл намира този бакалин като чака цял ден в дюкяна си да дойде този-онзи, да претегли едно кило захар, едно кило ориз, половин кило кафе и т.н. Може да е полезно това нещо, но какъв смисъл има то за живота на човека? Даже, аз не намирам никакъв смисъл в това, когато една жена стане рано сутринта и веднага започне да кълца лук, да реже зарзават и т.н. Цял живот, според мене, такава работа няма никакъв смисъл. Това е само едно временно упражнение. По този начин мъжът ще провери дали жената е добра или не. Ако плаче пред лука, тя е добра жена; ако не плаче – не е добра. Ако отида в дома на една жена и видя, че плаче, ще кажа: „Ти си рязала лук на мъжа си и затова плачеш." Ако видя, че мъжът плаче, ще кажа: „Ти си рязал лук на жена си, затова плачеш." Жената казва: „Казах една обидна дума на мъжа си." – „В какво седи тази обидна дума?" – „Казах му, че не е мъж както трябва." Това значи, че той не употребява ума си както трябва и на място.

Казвам на някоя жена: „Ти не си жена!" Какво значи това? Ти не

употребяваш сърцето си както трябва. Щом употребиш сърцето си както трябва, ти си жена. И щом употребиш ума си както трябва, ти си мъж. Щом знаеш как да служиш на душата си и щом знаеш как да служиш на духа си, ти си влязъл вече в едно по-висше училище, можеш да упражняваш ума си и сърцето си. Ти си влязъл вече в едно по-висше гражданство и можеш да се освободиш от всички нещастия, които сега имаш.

Сега, мнозина от вас очаквате да дойде Христос на Земята, да тури един ред и порядък, да създаде едно преобразуване и всички да имат хубави къщи, да живеят добре. И това е хубаво, но я ми кажете има ли по-хубава къща от човешкото тяло? Може ли една съвременна къща или един царски палат да се сравни с човешкото тяло, което днес му е дадено? Човешкото тяло е незаменимо. То е такъв палат, такова жилище, такъв храм, такава вселена, за каквато човек даже и не подозира.

При това положение хората искат да имат една външна къща, в която да дойде Христос. Хубава е тази идея, но Христос разбира любовта Божия да дойде и да влезе в сърцата на хората, да внесе едно преобразуване в душите им и умовете им да светнат и тогава човек да не мисли само за себе си. Това не е никакъв живот. Така и животните мислят. Каква разлика има тогава между един човек и едно животно? Човек е онзи, който иска да служи най-първо на своите ближни, или аз вземам тази идея в прав смисъл – да служи на Бога. Под думата „Бог“ ние разбираме да служи на цялото битие, на всички живи същества. Това значи още: неговата мисъл, неговите чувства, неговите блага да бъдат общи за всички същества. Този закон има и обратно приложение.

Казвам: Да се повърнем сега към щастливите числа, да видим как трябва да се съчетават. Сега не е въпросът много да се говори, защото колкото пъти съм се опитвал да говоря на хората, всякога съм имал несполучлив опит, без никакво изключение. Каквото и да съм казвал, те търсят лесния път, вследствие на това всякога са изопачавали думите ми. Няма лесен път. Ето какво се забелязва в живота на хората. Седи някой спокоен, доволен в себе си и забелязва едно обновяващо състояние в себе си, някаква голяма радост в сърцето му трепва и той мисли, че от този ден изчезват всичките мъчнотии в живота му. Не, това е само един предвестник на едно голямо страдание, което ще му дойде. Някога пък в сърцето на човека се яви такава голяма скръб, такова голямо отчаяние, като че светът пред него се разрушава. Тази скръб е предвестник на една голяма радост, която ще му дойде.

Как ще си обясните тия неща? Това са два противоположни полюса в

живота, които аз наричам великото и малкото в света. Това са крайните граници на битието. Щастието и нещастието, това са граници на битието, зад които по-нататък не можем да отидем. Значи ние се движим между две ограничения. Онази радост, която не преминава, тя се отличава от обикновената радост. И онази скръб, която преминава, се отличава от обикновената. Радостта, която не минава, носи със себе си спокойствие, мир. Радостта, която минава и отново дохожда, е от такова естество, че човек иска да я задържи само за себе си, а общата радост, която никога не напуща човека, създава такава ширина за човека, че той иска всички да имат тази радост, всички да станат радостни. Тази радост е обща за всички. Това състояние всеки трябва да го пази. Колкото и да искаш да задържиш обикновената радост в себе си, тя въпреки това няма да остане.

Аз съм чел живота на много светии и нито един от тях не е могъл да постигне това нещо на Земята. Крез, един от гръцките философи, е казал: „Никой не може да бъде щастлив преди смъртта си.“ Докато човек не се е отказал от живота на невежеството, от онзи нисш животински живот, той не може да бъде щастлив. Всичко низко в себе си той трябва да погребе и тогава само да очаква щастие на Земята. Това не значи, че той трябва да напусне Земята, но да напусне, т.е. да се откаже от онези временни блага, от всичко отрицателно, нищо подобно да не го съблазнява. И тогава върху него да дойде онова великото, възвишеното, което дава цена на човешката душа.

И тъй, в какво седи щастието на човека? Щастието на човека седи във вярата му, в онзи вътрешен закон, който ръководи щастливите и нещастните числа. И затова аз казвам: Вашето щастие седи под езика ви, а вашето нещастие седи на повърхността на вашия език. Когато искате да бъдете щастливи, бутнете езика си отдолу, а когато искате да бъдете нещастни, бутнете езика си отгоре.

Ето какво разбирам аз под тези думи: когато искате да бъдете щастливи, кажете на човека най-хубавата дума, която можете да кажете. Когато срещнете един човек, който се е отчаял от живота си, хванете го за ръцете и му кажете: „Братко, не се обезсърчавай, работите ще се оправят. Има в света Един, Който никога не забравя! Ще видиш, няма да мине месец, два или три и работите ти ще се оправят.“ Ако искаш да бъдеш нещастен, намери един човек и му кажи: „Много те мразя, махни се оттук, не искам да те гледам!“ Той ще каже: „Хубаво, аз ще се махна, но и ти ще ме помниш.“

Ние искаме да се махне злото от света. „Няма ли да се махне този проклет дявол от света?“ Няма да се махне лесно дяволът. Той се разговаря с

Господа. Когато има министерски съвет, той присъствува заедно с другите възвишени същества при Господа и Му разправя де е ходил, какво е направил. А вие тъй бързо се произнасяте за дявола да го нямало на Земята. Но знаете ли какво може да ви направи дяволът? Знаете ли какво може да направи една лоша дума? Ако кажете една лоша дума, например за един цар, този цар може да ви тури на бесилката. Понякога хората си позволяват да правят и да казват това, което не им е позволено.

Не позволявай на езика си, който е слуга, да казва това, за което не е питал господаря си. Преди да говори, езикът трябва 3 пъти да пита господаря си какво да говори и тогава да говори. Той трябва да пита: „Господарю, какво трябва да кажа на този човек?“ – „Кажи на този човек, че работите му скоро ще се оправят.“ И той казва: „Работите ще се оправят.“ – „Кажи на този човек, че ще оздравее.“ – „Ти скоро ще оздравееш.“

Тъй трябва да говори езикът на обезсърчения, на обезверения, на малодушния, на неспособния и т.н. На неспособния трябва да каже: „Ти си даровит, ти си талантлив, употреби своя талант за благото на своя ближен, употреби сърцето си в услуга на своя приятел.“

Тъй трябва да говори езикът, тъй трябва да говори и сърцето на света. Това говорене именно означава да изчистиш езика си с двата си пръста.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

5-а неделна беседа, държана от Учителя
на 29.X.1933 г.,10 ч сутринта, София – Изгрев.

1933_11_01 Човешките и Божествените порядки в живота
лекция пред общия окултен клас

ЧОВЕШКИТЕ И БОЖЕСТВЕНИТЕ ПОРЯДКИ В ЖИВОТА

(Малко дъждовно, но приятно време.)

Размишление

Ще прочета 13 глава от Посланието (първо) към Коринтяните. Тя е четена много пъти, но повторението е майка на знанието. Има неща в живота, контрасти, които не трябва да се разбират. Тези неща никога човек не трябва да ги разбира. Какво можете да разберете, например, ако имате една люспа от лук? Щом разберете, че това е лук, какво ще ви ползува тази люспа? Ако намерите една кост от някой цар или от някое животно и знаете това, какво ще ви ползува това знание? Това, че знаете, че костта е от някое мъртво животно, нищо няма да ви допринесе. Като знание, все ще ви допринесе нещо, но няма да има никакво практическо приложение. Следователно, това знание е потребно на човека само тогава, когато няма какво друго да прави. Не че това знание не е потребно, но не е съществено. Това знание трябва да остане на последен план.

Сега, мнозина от вас ви [се] интересуват да знаят своето бъдеще. Представете си, че вие сте болен, на умиране и искате да знаете какво ще е вашето бъдеще. Вие сте на умиране, няма какво да е вашето бъдеще. „Но какво ли ще стане с мене, ако не умра?“ – То е друг въпрос вече. Ако умираш, нищо няма да стане с тебе. Или казваш: „Ако съм учен човек, какво би могло да направя?“ – Ще направиш това, което другите учени правят. Или: „Ако съм цар, какво бих направил?“ – Ще направиш това, което и другите правят. Във всеки даден случай всеки мисли, че може да направи такова нещо, каквото и той не знае, какво е. Какво можеш да направиш? Ще направиш това, от което хората имат нужда. Някои ще бъдат благодарни, а други няма да бъдат благодарни. После и ти можеш да бъдеш благодарен, а можеш да бъдеш и неблагодарен, от това което си направил.

Този род разсъждения са необходими до толкова, доколкото да държат съзнанието ви будно. Вие се намирате в положението на човека, при когото е дошъл един негов приятел и се разговарят. Тъкмо се разговарят, приятелят го бодне с една игла и той веднага се сепне, буден е. После пак се разговарят, приятелят му пак го бодне. По този начин през всичкото време на разговора той го държи буден. Питам, след като те е боднал 20–30 пъти, какво е придобил? Ами ти какво се ползуваш? Какво беше първото,

второто, третото и какво и останалите бодвания? Прави ли разлика между тях? Ползува ли се този човек от първото и от останалите бодвания? Ако този човек седи на стола и постоянно го бодват, ще иска ли втори път да седне на същия стол? И ако го питате, защо не седне на този стол, той ще ви каже: „Седнете вие, аз вече седях на този стол.“

Та понякога, ние сами си създаваме известни неприятности в живота. Глупавият сам си създава неприятности със своите глупости. Вярващият си създава неприятности със своята вяра. Ти вярваш, например, че ще се разболееш и се разболяваш. Ти вярваш, че ще забогатееш и забогатяваш, вярваш, че ще остарееш и остаряваш. Вярата, понякога, причинява два различни резултата. Питам, кои са причините, да мислиш, че ще се разболееш? И кои са причините да мислиш, че ще оздравееш? Някой път мислиш и вярваш, че Бог обръща внимание на твоята молитва и така става. Някой път мислиш, че Бог не обръща внимание на твоята молитва и така става. Някога мислиш, че обичаш някого и така е. Някога пък мислиш, че не го обичаш и така става. Кои са причините за това? В дадения случай, какво се ползува човек, ако обича или ако не обича някого? Какви са резултатите на тази ваша мисъл?

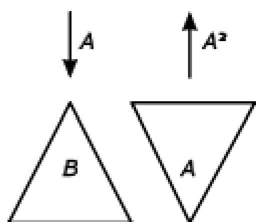

Сега идвам до друга една мисъл. Ако напиша два лъча в две различни посоки, какво ще кажете за тях? Който не знае и не разбира значението на тия лъчи, нищо не може да каже. Ученият, който разбира посоките на линиите, той ще каже: „Тук имаме две копия, обърнати в две противоположни посоки, едното нагоре, а другото надолу.“ Все ще каже нещо. Или, ако имате два триъгълника, също така обърнати в две противоположни посоки, какво можете да кажете за тях? На какво могат да се уподобят тези триъгълници? Ученият ще иска да си обясни, защо единият триъгълник е обърнат нагоре, а другият надолу? Един учен ще каже, че едното движение в триъгълника отива нагоре. Другият учен ще каже, че движението на триъгълника „В“ е надолу. Единият триъгълник показва стремеж за качване нагоре, а другият – стремеж за слизане надолу. Знанията, които можете да добиете от единия и от другия триъгълник, ще бъдат ли едни и същи? Няма да бъдат, те ще се различават. При това и двете линии в триъгълника „А“, по които ще слизате, ще се различават. И в двата случая ще имате два различни резултата.

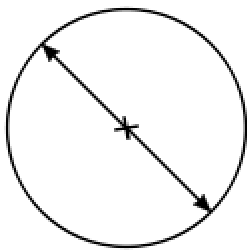

Сега, мисълта може да не е ясна, ще зависи отде ще тръгнете. Вие можете да тръгнете от две места. Можете да тръгнете отгоре надолу, а можете да тръгнете и отдолу нагоре. Ако тръгнете отдолу нагоре ще имате един резултат, ако тръгнете отгоре надолу, ще имате друг резултат. Тогава аз наричам слизането отгоре надолу – човешки порядки, а тръгването или движението отдолу нагоре – Божествени порядки. Тогава имате и трето едно положение – обикаляне, това аз наричам духовни порядки. Значи, когато съединиш два порядъка заедно, човешкият – отгоре надолу и Божественият – отдолу нагоре, ще се образува един кръг. Значи двата стремежа заедно образуват в човека един кръг.

Ако разбираш смисъла на този кръг, ти ще имаш един разумен живот, ако не го разбираш, ще влезеш в един крив път. Всички неща, които не разбираш, са криви, а всички неща, които разбираш, са разумни, а разумните неща и те вървят по кривия път. Неразумния човек върви по крив път, а лошият човек върви по крив път, но в движението на един кръг едновременно има две посоки, ако две същества се движат в един кръг от две различни точки и вървят по две противоположни направления, те ще дойдат до едно противоречие. Но ако вървят едно след друго, в едно и също направление, няма да дойдат до никакво противоречие. Обаче, ако вървят в две различни, една на друга противоположни направления, те ще се срещнат и няма да могат да се разминат. Представете си, че и на двете е дадена задача да не се отклоняват от своя път, а при това се срещнат, какво трябва да правят? Това често се случва в живота на хората. Срещнат се двама души, но нито единият нито другият отстъпва. Какво трябва да направят тогава? Единият мисли, че е прав и другият мисли, че е прав. Там, дето двама души не отстъпват, може ли да се говори за някакво право? Кой е на правата страна, щом и двамата не отстъпват? Ако от центъра е излязъл онзи, който е тръгнал по Божествените порядки, според мене, той има право. На него трябва да се отстъпи. Но представете си, че онзи, който е тръгнал по човешките порядки не отстъпва. Какво трябва да се направи? Когато човешкото не отстъпва на Божественото, в него винаги се ражда тъмнина. Когато човешкото отстъпва на Божественото в човека се ражда светлина.

Сега вие казвате: „Как можем да разберем тези неща?“ Ще ги изясним. Разбирането зависи от един много прост процес, от едно просто схващане, което може и механически даже да се обясни. Тези квадрати представляват

прозорци на една стая. Тези три прозореца са от различна големина. Ако човек приема впечатления от външния свят, от светлината през едно малко прозорче, в случая той ще приеме много по-малка светлина и по-малко впечатления, доколкото ще приеме много по-малко светлина и по-малко впечатления, отколкото ако прозорците на неговата стая са по-големи и по-широки. Във втория и в третия случай той ще приеме много повече светлина, понеже просторът е по-голям. Малкото прозорче подразбира малко, тясно, ограничено съзнание. Колкото по-голям става този прозорец, толкова и съзнанието става по-широко. В такъв случай познанията на човека зависят от простора на неговото съзнание. Колкото е по-широк простора на съзнанието, толкова и познанията са по-големи.

За пример, ти се занимаваш с един малък въпрос, мислиш само за хляба, отде да го намериш и като го намериш в някоя фурна, казваш: „Слава Богу, успокоих се вече !“ Но живееш година, две, изял си стотици и хиляди хлябове, какво си добил от това? Най-после с последния самун те погребват, заравят те в гробищата и пишат един надпис: „Тук почива един велик човек, който е изял десетина хиляди самуни хляб.“ Това не е ли противоречие? Какво ме ползува, че съм изял десетина хиляди хляба? Сега почти всички въпроси се свеждат към въпроса за самуните. Всеки се хвали, че изял десетина хиляди самуна. В това, именно, седи геройството на човека, че изял толкова и толкова хиляди самуни хляб. Геройството и величието на човека днес седи в това, че той направил едно училище или една църква или една голяма къща. Какво може да допринесе това за цялото човечество, за самия човек, че той съградил църква или училище или болница? Питам, какво могат да допринесат тия неща за развитието на човека? Ще се хвали някой, че направил един инструмент, един телескоп, например. Какво може да допринесе този телескоп за самия човек? Зад църквата седи друго нещо, зависи кои са в църквата. Зад училището седи друго, кои са в училището. Зад телескопа седи друго, кой е направил този телескоп. Може да имате много хубав телескоп, но ако го дадете в ръцете на един обикновен човек той ще гледа, ще гледа и нищо няма да разбере. Ако дадете телескопа в ръцете на един просветен човек, който има съвсем друг ум, той ще произведе други резултати.

Като слушате тия неща, ще кажете: „Те не са за нас. За нас са други работи. Ние сме още деца.“ Аз бих желал така да разсъждавате и в други случаи. Като не разбирате нещо, вие минавате за деца, а иначе имате големи претенции. Някога претенциите ви са толкова големи, че даже от себе си ги криете. Не е лошо човек да има претенции, аз не го съдя. Питам, ако се качите на някой висок планински връх или на някоя пирамида или на Хималаите, какво ще разберете? Или, ако отидете на небето, между ангелите и се върнете обратно на земята, какво ще разберете? Какво ще

опишете от това, което там сте видяли? Как мислите, какъв ръст има един ангел? Можете ли да определите точно неговия ръст? Ще кажете само, че ангелът е голямо, грамадно същество.

В това положение вие ще мязате на един английски учен, в миналия век още, за когото се казва, че имал един действителен факт на проява на същество от невидимия свят. Като наблюдавал всяка вечер в телескопа, видял един път едно голямо, грамадно същество, което се движил[о] полека. Той наблюдавал една вечер, втора, трета и през всичкото време виждал, че това грамадно същество се мярка в телескопа, подобно на човек. Но не смее да каже какво вижда. Вика един свой колега и му казва да види през телескопа, какво ще намери. Неговият [колега] погледнал, видял този грамаден човек, но и той не искал да каже, че вижда нещо особено. Търкал си и той очите, като първия, но мълчал. Повикали трети и той видял грамадния човек в телескопа, но и той мълчи. И тримата мълчат и казват, че има нещо в телескопа, но то е някаква илюзия и не смеят да кажат какво именно виждат. Най-после събират се десет души астрономи, между които и една жена. Всички гледат през телескопа, потъркват очите си, виждат този грамаден човек, но никой от тях не смее да каже какво вижда. Като поглежда през телескопа и жената, тя вижда, казва: „Тук виждам един голям, едър човек." Тогава всички признават, че и те са видели такъв човек. Това било във време на голямата чума в Англия. Щом чумата заминала и човекът повече не се виждал в телескопа. Кой съвременен човек ще повярва, че този голям човек от небето има някакво отношение към чумата в Англия? Ако отидете на небето, между ангелите, ще видите, че те са толкова грамадни, че по никой начин един от тях даже не би се събрал във вашата къща. За да влезе в една къща, ангелът непременно трябва да се смали. Те почти не влизат в къщите на хората. На светиите, на праведните хора те се явяват, но в духовния свят само, но на тях се струва, като че влизат в къщите им. Това е само отражение. Само отражението на ангела се явява, но не и самия ангел. Ангелът се явява в друг свят, който има съвсем други размери от физическия.

Сега аз искам само да ви наведа на една нова мисъл, без да ви изваждам от положението, в което се намирате, защото това, което трябва да разберете, трябва да е обосновано на вашите опитности, които имате в живота си. Например, знанието, което имаме за онзи свят, за напредналите същества трябва да се основава на знанието, което имаме за този свят, за хората в него. Например, каква представа ще има мравката за човека? Тя ще си представи човека като голяма мравка, с голяма глава и с големи крака. Тя не може да си представи човека в друга форма, освен в мравешка. Верна ли е тази представа в същност? Човек ни най-малко на мяза на мравката. Мравята има голяма глава, умна е тя, но по никой начин не прилича на

човека. Тя почти няма мускули. Мравките са същества, пълни с електрическа, динамическа сила, войнствени са те.

Казвам, понякога вие мислите, че имаме ясна представа за света. С това не искам да кажа, че нямате абсолютно никаква представа, но и вие, както мравките, трябва да виждате света в своята форма, за да го разберете. Мравката има представа за света дотолкова, доколкото има представа за своя свят, в който се движи. Може би вътрешното разбиране на мравката да се различава от външното ѝ разбиране, но ако се опита да си представи живите същества, тя ще си представи може би по-красиви от нея, но все като мрави. И вие всякога си представяте ангелите малко по-красиви от нас, но подобни на нас. Ние сме малко по-грозни, а те по-красиви. Но доколко това е верно? В едно отношение това може да е верно, но в друго отношение не е верно. На какво се дължи това? На външната обстановка, а именно, външната обстановка, в която живеем има по-малко светлина, вследствие на което ние не виждаме нещата в тяхната истинска форма. Нашите лица не са толкова красиви, понеже външната обстановка, при която живеем е лишена от условия да се прояви нашата красота, няма условия и да се прояви светлината на нашата душа. Ако видите един ескимос, който живее в северния полюс, ще го видите грозен, което се дължи на външната обстановка. Променете обстановката и той ще бъде по-красив. Казвам, външната красота на човека зависи от условията, при които той живее. Човек, който е заставен да работи непрекъснато, който се намира под непосилен труд, той не може да бъде красив. Една душа или един човек, който е изложен на постоянни терзания, непременно ще има набръчкано лице. За да бъде човек красив, това подразбира, че и окръжаващата среда трябва да бъде хармонична. Само по този начин човек може да бъде красив като измени условията, като измени средата.

Казваме, че трябва да изменим средата. За да изменим средата, трябва да изменим условията, а за това се иска знание. Представете си, че сте ученик и ви е дадена задача да се справите с един свой другар, който е крайно своеобразен. Как ще решите тази задача? Ще кажете, че трябва да търпите. Но представете си, че той се доближи при тебе и започне да тегли носа, тегли носа ти, ухото ти, тегли те за дрехите ти, мушка те на едно или на друго место. При това положение, какво трябва да правите? Ако си по-силен от него, ще го вържеш – нищо повече. Но ако той е по-силен от тебе? Той ще те дърпа за носа, за ухото и ще ти каже: „Потърпи малко. Какво от това, че потърпиш? Какво лошо има в това, че съм дръпнал носа ти или че съм дръпнал ухото ти или ръката ти? Потърпи!“ Добре. Ще потърпите ден, два, три, неделя, месец, година, ами после? Мнозина от вас си поклатват главата, не знаят какво да кажат. Защо? Защото всеки от вас си има по един такъв другар. Няма човек в света, който да няма такъв един

своеобразен другар, бил той външно или вътрешно. Човек е двойно същество. Този своенравен съучастник е вътре във вас. И апостол Павел се е намирал в чудо със своя другар. Той го е наричал „ангел сатанински“. „Даде ми се, казва, един ангел сатанински, да се справя с него“. Той се бодеше по три пъти на ден, да се освободи от него, но Господ му казваше: „Нека си седи този твой другар.“ И най-после той се примири с него и каза: „Даде ми се това зло, за да не дойде по-голямо зло. Този ангел ме държи в изправно положение.“ Та при многото знание, което той имаше, даде му се този ангел да го мушка като човек. И ангелите се възгордяват.

Това е едно обяснение. Но, като дойдем до приложение на земята, при сегашните условия на живота, какво трябва да правим? Казвате: „Няма ли край това нещо? Няма ли светли дни за нас?“ – Няма светли дни. Сега дните не са светли. И ангелите си имат задачи, които трябва да решават. Някои ангели са изпратени на земята да изправят някои свои погрешки. И те имат мъчнотии, като хората, но се различават от тях по това, че мъчнотиите им са външни, а на хората – вътрешни. Когато един ангел иска да изправи някой човек, мъчнотиите му са външни, но той трябва да ги преодолее. Вие имате известни мъчнотии в себе си, с които не можете да се справите. Запример, за да се справи човек с някои свои мъчнотии, той трябва да се справя със себе си, защото тия мъчнотии и противоречия са в самия него. Запример, ти вярваш в Бога, но един ден се усъмниш в себе си и казваш: „Дали това, което мислех и това, в което вярвах е право?“ Казвам, друг живот освен този на земята не съществува. Всичко е тук на земята. Който разбира причините на вашето положение, вижда, че вие не сте прави. Вие сте прави само в това отношение, че вие живеете в една къща и казвате: „Вън от тази къща нищо не съществува.“ Та когато някой каже, че всичко е на този свят, подразбирам, че този човек живее в една къща, от която никога не е излизал и казва: „Извън къщата нищо не зная, нищо не съществува.“ Аз тълкувам думите му: „Всичко, каквото зная, аз изваждам от къщата.“ Прав е човекът. Той не знае нищо, каквото има вън от неговата къща. „Друг свят, освен моята къща, не съществува.“ Какво трябва да се направи, за да убедят този човек, че съществува и друг свят. Или трябва да го изведат вън от къщата, или трябва да му разрушат къщата. След като му разрушат къщата и не остане камъче от нея ще го питам: „Какво виждаш сега?“ – „Къщата ми вече я няма!“ И от това положение, той вече не може да мисли. Той повече не може да каже, че всичко, каквото знае е от къщата му. Сега, какво ще каже при това ново положение? Той ще каже, че досега се е намирал в известно положение, има нещо повече от неговата къща и вън от нея.

Казвам, често хората говорят за установен характер. Установеният характер е къщата, за която хората говорят. Установеният характер е установено

положение. Ти не се хвалѝ с един установен характер. Ти се хвалѝ с един прогресивен характер, който постоянно прогресирва, не е нужно да бъде установен. Също така и с установени истини не трябва да се хвалите. Установени истини няма в света. Истината с нищо не може да се сравнява. Ако е въпрос за установен порядък между хората, както някои се произнасят, то е друго нещо. Да виждаш постоянно една установена истина, такова нещо не съществува. Като дете, ти си разбирал истината по един начин, като възрастен по друг начин, а като стар по трети начин.

Всеки ден носи една нова обстановка на нещата, която влиза в твоето съзнание. Ние не мислим, че чувствуваме еднакво. Даже и в любовта си човек не трябва да бъде еднакъв. Каквато е любовта ми днес, утре няма да бъде такава. Каква ще бъде? Тя ще съответствува на деня. Представете си, че вие идвате при мене, влизате в стаята ми и се ръкувате. Ръцете ми са топли и аз ви хващам, питам ви: „Как сте?" Казвам ви: „Добре дошли!" При това положение вие ще имате едно впечатление за моята любов. Обаче, срещате ме вън, когато времето е студено и пак се ръкувате. Аз ви хвана за ръката, но сега моята ръка е студена. Ще имате ли еднакво впечатление от моята любов при ръкуването си с моята топла и после от моята студена, вкочанясала ръка? При топлите ми ръце ще имате приятно впечатление, а при студените ми ръце ще имате съвсем друго впечатление. Много пъти ние сме взискателни, без да имаме пред вид, че някой човек се намира при две различни положения. Вие не можете да имате еднаква обич към него и в двата случая, когато е в къщи, ще имате една любов, когато е вън, ще имате съвсем друга любов. Когато някой човек ти направи добро, любовта ти към него ще бъде една, а когато ти направи зло, любовта ти ще бъде друга. Казвате: „Моята любов не се изменя." Не, във втория случай ти ще имаш вече съвсем друга любов. Даже и ако се поставите в положението на един светия, който минава за авторитет, който живее по Бога и се намери пред един човек, който е извършил една благородна постъпка и при друг, който е извършил една неблагородна постъпка, в двата случая той не може да гледа еднакво. Към първия ще изпитва любов, а към втория – съжаление.

Мнозина искат да ме убедят, че тяхната любов е еднаква към всички. Не, как може да бъде еднаква? Това е невъзможно. Отивате на гости, слагат ви един мухлясал хляб. Отивате на друго място, слагат ви пресен хляб. Как мислите, ще имате ли и в двата случая едно и също чувство? На първото място няма да можете да ядете. И ако сте някой модерен дипломат, ще кажете, че не сте разположени, че стомахът ви е малко разстроен и т.н., но няма да ядете от този хляб. На второто място, дето са ви сложили пресен хляб, ще кажете: „Много се радвам, че ще си хапна от вашия хляб." Питам, при двата случая ще имате ли еднакво разположение? – Няма да имате.

При първия случай, когато откажете да ядете мухлясалия хляб, ще кажат за вас, че сте малко своеобразен човек, затова не искате да ядете, а не че стомахът ви е развален. Пък и вие ще кажете за него същото: „Как не вижда този човек мухлясалия хляб? Той с всичкия си ум ли е, да ми предлага такъв хляб!“

Сега да изтълкувам тази работа малко по-близо до вас, да ви стане по-понятна. Когато искате да предадете някому една мухлясала мисъл или едно мухлясало чувство, същото нещо е пак. Сега, в дадения случай, трябва да знаете следното: докато не харесате една мисъл или едно чувство, никому не ги предлагайте. Опитайте ги първо вие, а после ще ги предадете и на другите хора. Защото мисълта, която предлагате или ще внесе едно благо в човека или ще внесе някакво противоречие.

Казвам, на първо място аз искам да ви обърна внимание върху самите вас да видите, имате ли характер, имате ли душа в себе си. Първото нещо: всяко нещо, което излиза от вас, трябва да бъде чисто. Всяка ваша мисъл първо вие трябва да я опитате, да видите хубава ли е и тогава да я дадете на другите хора. Докато не сте я изпитали, не я пущайте вън. – „Ама аз така мисля.“ – Това още не е мисъл. – „Ама аз така чувствувам.“ – Това още не е чувство. – „Така постъпвам.“ – Това още не е постъпка. Така си постъпил, понеже така си мислил, така си чувствувал. Твоята мисъл е права, твоето чувство е право и твоята постъпка е права, но може би само за тебе. Това не е за извинение, че така си мислил или чувствувал. Ако мисълта, чувството или постъпката ти са прави, това е за твоя полза, защото след време те пак ще се върнат при тебе, но вече с всичките си придобивки. Ако мисълта, чувството или постъпката, които са излезли от тебе, са криви, те след известно време пак ще се върнат при тебе, но с всичките си пакости и лоши последствия, които са допринесли. Една твоя лоша мисъл мяза на един твой лош син, който е излязъл от тебе и който един ден, след като направи много дългове, пак ще се върне при тебе и ще те хванат да плащаш за него. Искаш не искаш, ще плащаш. При всяка една мисъл, придобивките ще бъдат твои, но и пакостите от тази твоя лоша мисъл, пак ще бъдат твои. Лошата или добрата мисъл са като една банка, която ако губи или печели, всичко банката понася, а после го разпределя между служащите. Какво ще вземе от този или от онзи служител, които нямат нищо? Какво ще вземеш от една мисъл, която е могла да ти направи само пакости? Тя е като пастърма. Направила е хиляди пакости, но после загубите ѝ с нищо не могат да се изплатят. Затова именно, изпратите ли една мисъл навън, трябва да мислите, каква е, но не да се плашите. Изпращайте само хубави мисли вън от себе си. Изпращайте навън и само хубави чувства. Подписвайте се само за хубавите мисли и чувства. За лошите мисли и чувства не се подписвайте и кажете: „За тях не

отговарям.“

Този род разсъждения е необходим, когато ние искаме да се подигнем в света, да работим, за да бъдем полезни. Този род разсъждения е необходим само когато искаме да се подигнем, да разберем волята Божия. И в служенето си човек трябва да разбере, какво му говори Господ и как външно да изпълни волята Му. Ако нямаме една права мисъл, право чувство или права постъпка, ние никога не можем да изпълним волята Божия. Другояче казано, човек никога не трябва да бъде заинтересован лично за себе си. Какво ще разберете под думите „да се отрече човек от себе си“? Христос е казал, че човек трябва [да] се отрече от себе си. Това показва, че има нещо по-дълбоко от себе си. Себето е второстепенно нещо в човека. Човек трябва да дойде към първостепенното в себе си, казано е: „Който не се отрече от себе си и не дигне своя кръст след мене, не е за мене.“ Представете си, че като дете вие сте имали една малка форма. Ако не се отречете от тази малка форма вие възрастен човек не можете да станете. Тази е идеята, представена в по-понятна за вас форма. Значи, вие трябва да се откажете от малката си форма, от детинските си разбирания, за да станете възрастни. Питам – изгубили ли сте нещо? Сама по себе си детинската форма си съществува, но вие сте придобили едно по-голямо тяло, станали сте по-възрастен човек. Вие сега сте станали едно голямо дете с по-широки разбирания.

Та, като се казва, че човек трябва да се отрече от себе си, разбирам от онези тесни разбирания, от онзи тесен кръг на живота, да влезе в широките разбирания. Под думата „широк живот“ разбираме – „неуреден живот“. В широкия живот или в сиромашията стават престъпленията. Но и в многото вода човек се удавя. Човек се дави, но рибата може ли да се удави. Та когато казват, че някой човек се дави в нещо, разбират, че този човек е излязъл от своята среда, както рибата може да се удави, когато излезе от своята среда. Докато рибата не излезе от водата, тя никога не може да се удави. Рибата не може да се удави, но какво може да стане с нея? – Тя може да умре. Човек във въздуха не може да се удави, но има същества, които могат да се удавят във въздуха, понеже тази среда е рядка за тях, а за някои пък е гъста. Когато ангелът слезе на земята, той може да плава във въздуха, но ако слезе във водата, там може да се удави, ако не знае да плава.

Сега ние настъпваме в една дълбока вода, взимаме един ангел, който се различава от човека, взимаме един човек, който се различава от рибата. Какво е съзнанието на ангела, какво е съзнанието на човека и какво е съзнанието на рибата? Каквато е разликата в съзнанието на човека и на рибата, такава е разликата в съзнанието на ангела и човека. В окултната наука е представено като образ, че човек по съзнание е нещо подобно на

растението, даже и нещо по-долу. И когато взимат рибата като емблем на християнството, с това искат да покажат, че по съзнание човек е минал от растението към животинското царство, а именно към рибата. Засега това е даже един голям прогрес.

За в бъдеще съзнанието на човека трябва да мине в по-широка област. Някой казва: „Аз искам всичко да разбера!“ Как ще разберете всичко? Рибата знае само да скача, да излиза над водата, да се гурка навътре, да се скрива под някой камък, но какво придобива от това знание? Най-учената риба може да скочи над водата, да се прехвърли няколко метра над нея и после пак да се скрие във водата. Това е, според мене, най-голямото постижение на рибата. Риби, които са постигнали това изкуство, са станали птици. Някои птици много обичат рибите. Те отиват над моретата и започват да им казват: „Излезте вън от водата, да видите, че има и друг свят около вас.“ Ако ги слушат и излезат от водата, те веднага ги сграбчват и ги изядат. – „Ами ти нали ни обичаше?“ – „Да, обичах ви, но ви изядох, за да ме познаете.“ Сега да ви обясня, защо птиците ядат рибите. За да разберете това, трябва да обясня, защо хората обичат да ядат кокошките. След като човек проповядва на една кокошка да повярва в нещо, той най-после я заколи. Кокошката казва, отвътре на човека: „Не ми е дошло още времето за това учение, ти трябваше да ме почакаш малко.“ Дали е точно така, не се знае, но обяснението е приблизително верно. Дали в същност е така, то е въпрос. Ако след като рибата влезе в човека и изгуби съзнанието си като риба и повярва в това, което си ѝ проповядвал, има смисъл да се пожертвува, но ако след като влезе в човека, тя постоянно си мисли само за водата, тя не се е повдигнала. Тя казва: „Много хубаво е тук, но по-добре е да се върна във водата.“ По същия начин, ако на един човек се проповядва за духовния свят и той замине там, но след като поседи известно време казва: „Хубав е този свят, но по-добре е за мене да си слеза на земята.“ Та и вие сега сега питате: „Като умрем, ще се преродим ли пак?“ Значи колкото и да обичате Бога, ангелите, колкото и да искате да отидете при тях, като се намерите в духовния свят, вие пак си отваряте врата за земята, като запитвате, дали ще се преродиме втори път. Ако искате, ще се върнете, ако не искате, няма да се върнете, от вас зависи.

Сега да ви оставя съществената мисъл. Не считайте, че това което сега имате, е меродавно. Вие си взимате мярка за нещата и ги сравнявате. Вие считате, че един човек е по-щастлив от вас, друг е по-учен от вас. Това е само за сравнение. Добро е това, то е като подбудителна причина, която някога има своята добра страна, но някога има и опасна страна. Ако [т]и видиш човек, който е по-долу от тебе, ти се насърдчаваш, но ако видиш човек, който седи по-горе от тебе, ти се обезсърдчаваш. Понякога и онзи, който седи по-горе от тебе, както и онзи, който седи по-долу от тебе,

създават в тебе противоположни чувства. За онзи, който е по-долу от тебе, казваш, че е невежа, а с другия искаш да се запознаеш. Това е едно неестествено положение. Казвам, не презирай болния, а на здравия не се радвай! Желай здравето, а не желай болестта! Защото в даден случай болният може да си каже, че ако не постъпваш разумно и ти можеш да дойдеш на неговото положение. Здравият пък може да ти каже: „Ако постъпваш разумно и ти можеш да бъдеш здрав, като мене."

Сега в главата, която прочетох, се вижда, че знанието, което човек може да придобие, не [е] крайната цел на живота. Засега крайната цел в живота на човека се свежда към желанието му да бъде щастлив. В какво седи щастието? Щастието седи в това да бъдеш доволен от малкото, което имаш, главно да бъдеш доволен от живота, който имаш. Малкото е за предпочитане пред голямото безпокойствие. Сега ще направя едно сравнение, за да ме разберете. За предпочитане е само веднъж да те помилват, отколкото да дойде някой цар или философ или музикант или поет да те мушка с ножа си. Може тази ръка да е ангелска, но каква полза от тази ангелска ръка, ако само те мушка с ножа си. За предпочитане е ръката, на който и да е прост човек, но да те помилва, отколкото ръката на някой светия или на някой ангел, който те мушка с ножа си. Казвам, всяка мисъл, колкото проста да е, която носи мир на човешкото сърдце е за предпочитане пред всички онези големи мисли, които внасят в нас безпокойствие. Това са сравнения, за да се обясни само идеята. Всяка мисъл, която внася безпокойствие, се дължи на едно дисхармонично състояние, което предизвиква известно сблъскване в човека. Един ден, като научите закона на тия противоположности, може тия мисли да носят някакво благо за вас, но сега, те ви създават безпокойствия. Ако вие вървите по пътеките на една сила, която иде против вас, тя ще ви причини пакост.

Ако вие вървите по посоката на едно копие, противоположно на неговото движение, то може да ви нарани, да ви причини пакост, обаче, ако вървите по посока, по която и то се движи, никаква пакост няма да ви причини. Та по този начин вие трябва да научите закона за движението на вашите мисли, за да не вървите срещу тях, но да знаете посоката, по която те се движат, за да можете да ги направлявате. И тогава няма да казвате, че не искате дадена мисъл или дадено чувство, защото каквото и да правите, тази мисъл и това чувство ще си дойдат. Защото, когато мислим и чувствуваме, ние не сме фактори на своите мисли и чувства. Ти седиш, например и казваш, че не се движиш. Ти не се движиш, но земята се движи, а трябва да знаеш, че едновременно със земята и ти се движиш. В тебе твоите мисли са в покой, но щом почне умът да се движи, заедно с него започват да се движат и твоите мисли и чувства. Какво става тогава с

вас? Нали всички имате такава опитност? Докато вашите мисли са в покой, вие сте много примерен човек, но щом мислите ви почнат да се движат, вие вече не сте изправен човек. Също така, докато чувствата ви са в покой, вие сте човек с установен характер, но щом чувствата ви почнат да се движат и вие се изменяте, а с това и състоянието ви се изменя.

Един турчин, слуга, бил с установен характер, но по едно време се напил и казал на чорбаджията си: „Чорбаджи, искам да играя!" – „Играй!" – „Искам да викам!" – „Викай!" И той започнал да играе, да вика. Питам, какво лошо има в това, че той почнал да играе и да вика? Чувствата му играят. Един момък да се разиграе, нищо никой няма да му каже, но ако един поп се разиграе, всички ще се смеят и ще го осъдят. Ако един обикновен човек отиде на угощение и почне да пие и да играе, нищо от това, но ако поп отиде на угощение и пие, лошо било. Какво лошо има в това? Лошото във виното седи в това, че то изменя общия характер на нещата и създава една вътрешна дисхармония. В какво седи лошото, когато аз ограничавам някого или ограничавам неговата свобода? Ако аз застана пред вашите очи така, че не виждате, лошото не е в това, че съм застанал пред вас, но като съм застанал, нямам пред вид, че ще ви препятствувам. Всяка моя постъпка, която се отнася до мене аз в нея съм свободен, но когато тя се отнася и към другите хора, тя трябва да бъде направена така, че всички хора, били мои близки, приятели и познати, трябва да бъдат доволни от нея.

Сега мисълта, която искам да ви оставя е, че вие искате да бъдете добри. В какво се изявява добрият човек? Ние трябва да бъдем благоприятни на Бога, на ангелите, на светиите, на всички праведни и добри хора на земята. Ако вие не сте благоприятни на Бога, на ангелите, на светиите, на всички праведни и добри хора на земята, тогава животът ви на земята няма да има никакъв смисъл. Как да бъдем благоприятни на Бога? Вие как познавате дали сте благоприятни на Бога или не? Сега аз не искам да ми отговорите, но само задавам въпроса. Най-великото нещо е да бъдеш благоприятен на Бога. Някой път ще се спра да говоря, какво значи да бъдеш благоприятен на Бога, на ангелите, на светиите, на праведните и на добрите хора. От това значи целия прогрес и щастие на човека.

Сега чета една книга от един французин, който иска да даде ново направление на човечеството, но понеже влязъл в един метафизичен свят, няма никакви образи. И самият Кришна Мурти, като говори, се намира в едно противоречие със себе си. Той казва, че човек трябва да се отрече от своето аз, но същевременно да има това аз и да влезе да живее в Бога. След няколко години той пише, че в света има друго аз. Едното аз умира, а другото се явява, но работата става необяснима. Той обяснява, обяснява

работите и колкото повече ги обяснява, толкова по-неизяснени остават. Тогава Кришна Мурта намира, че всичко това, според неговото учение, се отрича. Той казва, че човек вярва или обича само защото е страхливец. Според неговата философия човек не трябва да има никакъв Бог, никаква философия никаква вяра. Какво трябва да има тогава? Аз разбирам мисълта, която се крие в неговите думи. Той иска да каже, че човек трябва да се откаже от онези стари понятия за Бога. Той трябва да се откаже, да се отрече от старата любов, която нищо не е допринесла досега. Логически така излиза. Човек вярва, понеже го е страх. Ако човек се отрече от всичко, какво ще остане тогава? Кришна Мурта проповядва, че той имал един възлюблен. Авторът пита, де е неговият възлюблен? Той крие мисълта си зад своя възлюблен, като казва: „Не съм аз, но моят възлюблен." Ако той не е, тогава де е неговият възлюблен?

И апостол Павел е казал: „Сега не живея вече аз, но Христос живее." В това отношение апостол Павел е по-голям реалист, понеже той проповядва Христа, Който е живял на земята, пострадал и умрял, а Кришна Мурта проповядва един възлюблен, който никога не е живял на земята и никога не е умирал. Какъв образ ще му дадете? Никакъв образ. Един образ, една отвлечена мисъл – да вярваш в това, което никога не е било на земята и което никога не е умирало. Това, което е абсолютно, да се откажеш за него от всички свои порядки и да умреш за света. Та сега, този автор от толкова години го слушат, виждат, че той иска да им каже едно учение, но не могат да го разберат. Казвам, те [не] само, че не могат да го разберат, но и Кришна Мурта сам не може да го разбере. Аз виждам, че той сам иска да се освободи от старото положение, от порядките на Индия, от дето той произлиза. Но и той сам няма методи, начини, по които да се освободи, пътища няма. Новите пътища трябва да се създадат.

Та сега и на вас, колкото и да ви разправям, аз виждам, че вие си живеете в стария живот. Докато нещата стават по този начин аз не се лъжа в това. Вие казвате: „Каквото говори Учителят, дали е верно?" Всинца вие вярвате по вашему и всинца пазите своите интереси. Като ви засегне някой честолюбието и вие веднага скачате. Вие сте пълни с гордост, с честолюбие, с подозрение, с докачане. Докато ви мажат и гладят, вие сте добри, то това не е никакво разбиране. Ако и мене и вас мажат и всичко върви добре, това още не е истина. Щом престанат да ви мажат, вие вече се изявявате. Ако аз вярвам на всеки глупав човек, каквото ми каже, в това няма никакъв смисъл. Дойде някой и ми каже да се отрека от старото. Какво има в това? Аз ще повярвам на думите му. Ако например, съм цар и изгубя престола, изгубил ли съм в същност нещо? Това, че съм цар, е само една идея. И без да съм цар, аз пак съм цар. А тъй, само отвън да си мисля, че съм цар, без никакви порядки, без никакви таланти, това няма никакъв смисъл. И без да

съм цар, аз мога да бъда такъв, ако разполагам с нещо царско, с Божественото в себе си.

Има една повест от един англичанин – „Младият крал“, и вие можете да я прочетете, в която се изтъква идеята, че човек може да се разбере само тогава, когато дойде Божественото. Той може да се разбере, когато напусне всичко старо само заради Божественото, но затова той трябва да има нещо реално в себе си. Докато дойде до този вътрешен процес в себе си, да намери Бог, той трябва да се отрече от всичко онова, което не е Божествено. За тази цел той трябва да има друга основа.

Например, ти се докачиш в себе си, мислиш, че нещата са противоречиви. Ти се докачваш, понеже не си във връзка с хората, мислиш, че си във връзка с природата, представяш си, че излизаш вън от тях и нищо не те засяга. Ако ти си съвършено свободен, защо трябва да се докачаш? Благодарение, че вие по съзнание сте се отдалечили от съзнанието на животните, ако бихте били свързани с тяхното съзнание, вие не бихте намерили покой. Но понеже това, което те вършат, вие сте далеч от тях, вследствие на това, не се безпокоите. Но сега и вашето съзнание трябва да се отдалечи от съзнанието на хората, тъй щото, не се свързвайте със съзнанието на хората, нека всеки човек си остане свободен. Понеже този, когото ти ограничаваш и той ще те ограничи. Онзи кон, когото държиш с гема в ръцете си, в края на краищата ще те умори. Ти постоянно мислиш за неговия гем. И ако излезеш с него на разходка на няколко километра, какво си придобил? Забелязано е, че хора, които карат коне в продължение на 20, 30 години започват да приличат на конете. С каквито хора дружиш, с каквито хора имаш работа, почваш да заприличваш на тях. Човек не може да се освободи от влияние, да не приеме някакъв отпечатък от он[и]я, между които се движи. Той ще приеме тяхния отпечатък и ще остави своя на тях.

Та първото нещо, не е вашето верую единственото, което сте имали до сега. Това верую, което сега имате, е временно. То ви е служило като една дреха, която трябва да съблечете, понеже е остаряла. Считайте, че тази дреха един ден трябва да я хвърлите. Ако днес сте дете, утре ще израстнете и ще я хвърлите. Ако сте стар човек, вашето верую за любовта ще умре, ще се видоизмени. В това отношение вашата любов още не е достигнала до онази любов, че каквото направи вашия приятел, да не се съблазните. Даже и хората още не са дошли до положение да мислят така за Бога. Първата идея, като мислиш за Бога, каквото противоречие и да ви дойде, да не се съблазняваш по никой начин в Бога. Ти можеш да кажеш, че има неща неразбрани, но от това да предадеш някаква слабост на Бога, като твоя някаква слабост и да мислиш, че разбираш нещата, това не е никаква вяра.

Ако ти допуснеш една съблазън по отношение на същество което седи по-високо от тебе, питам, какъв е тогава твоя морал в света? Тогава другата мярка каква ще бъде? Ти сам за себе си мярка не може да имаш. Един ден ти ще се усъмниш и в себе си. Ще дойдеш до едно место, ще видиш един камък и ще кажеш: „Аз не мога да дигна този камък.“ Щом се мъчиш да дигнеш този камък и не можеш да го дигнеш, ти вече си направил едно престъпление. Значи, ти си имал самоувереност, че можеш да дигнеш този камък, а после не можеш да го дигнеш. Ти не трябва да се опитваш да го дигнеш. Щом се опита и не може да го дигнеш, ти си направил вече едно престъпление.

Следователно, аз казвам, всяко неизвършено добро е едно престъпление. Подигането на този камък е доброто, което ти може да направиш. Щом не го направи, т.е. щом не го подигна, ти направи едно престъпление. Щом допущаш, че това не можеш да направиш, онова не можеш да направиш, ти вършиш вече едно престъпление. Какво можеш да направиш?

Значи в ума ви трябва да седи мисълта, че всичко онова, за което съзнанието ви е будно, вие трябва да направите. Ти трябва да бъдеш в сила да се отречеш от всичкото си богатство, от всичкия си имот. Казваш: „Ако раздам всичко, какво ще стане с мене?“ След като се отречеш от малкото, ти ще получиш много. След като се откажеш от своята малка колиба, онзи цар, който е намислил да ти помогне, той ще те заведе в своя палат. Но ти казваш: „Аз съм решил да не излизам от своята колиба, дал съм обет.“ Питам, аз съм решил да не излизам никога от своята колиба? Ти си в един малък свят, в едно заблуждение и по-добре е да се откажеш от този малък свят, от това свое заблуждение, за да влезеш в един обширен, необятен свят. Вие и сега даже се намирате в едно заблуждение. Казвате: „Как аз да умра, да напусна телото си! Де ще отида аз тогава?“ Ще отидеш там, дето всички отиват. Вие сте в положението на онзи, който заспал в банята и като се събудил, казал: „Де ще отида сега?“ Та банята не е от естествено положение преди всичко. Банята е место, в което си отишъл временно, докато се изчистиш. Като се изчистиш, ще влезеш в широкия свят. Твоята къща е една баня, в която си влязъл, докато се изчистиш. Временно ти можеш да живееш в тази къща, но мислиш ли, че постоянно ще остане[ш] в нея? От банята ще излезеш, ще влезеш в света облечен и ще знаеш, че температурата на света не е като тази в банята. Тя е неестествена температура.

Сега аз няма да ви питам, дали сте разбрали, аз зная, колко сте разбрали. Вие ще мязате на онзи, който казал: „Ако беше ме ударил още на едно место, щях да умра, но благодарение, че не ме удари, ако беше ме ударил още на едно место, нищо нямаше да остане от мене.“ Сега и аз съм толкова

снизходителен, че на едно место още не ви ударих. На много места ви ударих, но там, дето се държи живота още не съм ви ударил. С тази философия в живота вие ще се срещнете и трябва да бъдете подготвени. В природата има един подготвителен период, най-първо иде пролетта, после лятото, после есента и най-после зимата. Та човек постепенно се приспособява, та като дойде зимата да издържа на студа. Същото се отнася и за хубавото в света. Значи, има едно последователно приготовление. Човек трябва да се приготви и за едното и за другото, да бъде мисълта му гъвкава. Мнозина могат да се обезверят, да кажат, че този път, в който вървят е празен. Не е празен този път, но разбиране се изисква.

Та сега следното положение е, че след нас иде друга една фаза и трябва да се трансформирате, да сте готови да минете от едно състояние в друго. Ако не разбирате този закон на трансформиране, за вас ще се създадат най-големи страдания. Ако го разберете, ще се създадат най-големи блага и щастие. Всичко зависи от тази философия, от тези работи, върху които сега ви говоря. От нея зависи и бъдещето здраве, бъдещия прогрес, бъдещето повдигане и бъдещето щастие. Това, което сега имаме, е временно. Аз уподобявам това положение на онова, което апостол Павел казва за Христа: „И като се намери в образ рабски, смири се.“ Сега всички вие се намирате в робство, не сте свободни. Вие трябва да се смирите. Смирението подразбира учение. Вие трябва да извършите онова, което Бог изисква от вас, за да се освободите и подигнете, да излезете от робството. Това освобождение не иде от вас, но от Бога. Като разберете смисъла на тия неща, вие ще се освободите. Ние, като възприемаме само това, което Бог мисли за нас, ние ще се освободим. Бог или Божественото е в нас, то действува в нашите мисли, желания и постъпки. Всяка наша мисъл, всяко наше желание, всяка наша постъпка е побудителната причина, т.е. великото, Божественото, което е в нас и работи за нашето освобождение.

Само Божията Любов носи пълния живот.

7.15 часа сутринта

6 лекция на Общия окултен клас
1 ноемврий 1933 г. София, Изгрев

(Малко дъждовно, но приятно време.)

1933_11_05 Общото благо
утринно слово

ОБЩОТО БЛАГО

Нарядът.

Размишление.

7-а глава от Марка.

Има едно правило, което казва, че благото на всички хора е и наше благо. Но само при едно условие – когато ние участвуваме в това благо. Следователно когато ние не участвуваме в него, то не е наше. Тогава и нашето благо е благо на всички, когато всички участвуват. Ако те не участвуват в нашето благо, то не може да бъде и тяхно. Затова трябва да се разбере онази вътрешна органическа връзка. Трябва да разберете защо духовният човек трябва да се отличава с едно истинско познание на нещата. Той не трябва да бъде повърхностен, защото повърхностното знание е като лед, като сняг, като дъжд, ще мине и ще замине. Дъждът, като дойде, дълго време няма да стои. Снегът, като падне, и той дълго време няма да стои. Всички неща на Земята имат преходен характер. И ако нас временното ни занимава чрезмерно, ние след това ще загубим същественото.

Всичките хора казват, че благото на всички хора е и наше благо. Но при какви условия? Ако всички хора участвуват в благото на Бога, в онова благо, което Бог е създал, то това благо ще бъде и тяхно благо. Ако те нямат никаква връзка с това благо, макар че много са благата на Господа засега, те няма да участвуват в тях и те няма да бъдат техни блага. Следователно, ако живеем при такива хора и речем тяхното благо да бъде наше, можем да приемем благото на всички. Всичките хора искат да бъдат добри. Един човек може да бъде добър само при едно условие. Може ли човек, който не е при огъня, да се топли? И може ли човек, който не е при светлината, да се освети? Може ли гладният, който не е ял хляб, да се насити? Или жадният да си утоли жаждата? Не може. Това са прости външни истини. Водата е символ на нещо по-дълбоко у човека; хлябът е символ на нещо по-дълбоко у човека. Този човек може да се наяде, да се напои, но все ще усеща, че има нещо друго, от което той е лишен. Ние сега сме зависими от хляба. Но то е по причина на нашето криво разбиране. Един ден, като разберем Божествения закон на Любовта, не като една външна сила, която действува, а да я търсим като водата, като една сила, която отвътре в нас действува, тогава ще бъдем сити, без да търсим хляб. Този въпрос за хляба работи сам по себе си. Той е разрешен тъй, както въздухът. И въздуха няма защо ти да го търсиш. Където ходиш, отвори си

устата и няма какво да го търсиш. Светлината няма какво да я търсиш. Отвори си прозорците или излез навънка, и тя ще дойде. Един ден туй, за което се борим – храната – доброволно ще дойде, само ще си отвориш устата, и храната ще дойде. Каквато храна искате. А сега голяма борба има за хляба. Колко милиони хора се избиват за хляба и всичките хора са извадили ножовете си. Аз ги харесвам, трябва да воюва човек. И аз поддържам едно правило: Дай оръжие на военния, който воюва за народа. А не на апаша, на разбойника, които воюват за своето благо. Дай сили на онзи човек, който воюва за благото на своите ближни, а не на този, който воюва за своето лично благо. Не е човек, който воюва за себе си. Но човек да си извади ножа и да воюва за Любовта. И този нож, който воюва за Любовта, има едно свойство: като срещнеш своя противник и като му удариш един удар, и той ще си извади ножа и ще тръгне с тебе да воюва за Любовта. Той веднага ще се обърне, ще те хване и ще ти каже: „Братко, много ти благодаря, че ми извади ножа!" И той ще си извади ножа и ще почнете да кълцате хората по ръката, по главата. И когото клъцнете, става ваш съмишленик, съидейник. А сега, след като хванеш някого, роб ще го направиш, ще го туриш във вериги, ще го вържеш и затвориш и после виждаш, че той ти е станал пак неприятел. Каква борба е тази?

Туй е в обратна форма казано, за да се разберат някои истини. Защото има една философия в живота, която ни препятствува. Можем да говорим за любовта, без да имаме любов. Ние говорим за това, което не разбираме. Ти можеш да говориш за знанието, без да имаш знание. Туй, което имаш, то не е знание. Или можеш да говориш за силата, без да имаш тази сила. Силата е обусловена от знанието, което човек притежава. Любовта се дължи на живота, който човек има. Свободата се дължи на истината, която човек има. Ако ти не разбираш истината, ти не можеш да опазиш свободата, ти ще я изгубиш, защото и свободата, и тя се губи. Ако не се губеше, питам тогава: защо воюваме ние за свободата? Но трябваше да бъдем тогава свободни хора на Земята.

Как изгубиха хората своята свобода? Има едно заблуждение у хората, мъчно е да им се покаже къде е причината за загубването на свободата. Често в менажериите, където има лъвове, някой път ги изкарват и с такива прътове като почнат да ги мушкат, те почват да се нахвърлят един срещу друг и се изяждат. Те не знаят, че други ги мушкат. Та, и хората някой път ги мушкат отвън. Двама братя, две сестри се нахвърлят един върху друг и се давят. Всеки мисли, че защищава себе си, казва: „Ти си причина за всичките ми нещастия!" Това не е вярно, това е едно самозаблуждение. То не е в реда на нещата. Един баща, който е родил няколко синове и дъщери, или майката да е внесла този антагонизъм в тяхната душа – то е невъзможно! Когато едно дете се роди от своите родители и заболее

отпосле, болестта не е от бащата. Някои казват, че болестта е дошла по наследство. Болестта по наследство не може да се предаде.

По наследство друго трябва да разбираме. Роденото от Бога не може да носи болестта в себе си. Болестта отпосле се развива. В човека има нещо отвън, чрез което човек може да заболее, но човек никога не трябва да вярва, че той има в наследство болестта. Той не трябва да вярва, че човек носи болестта в живота. Тогава, ако животът носи болестта в себе си, има нещо по-силно от живота, което се е вмъкнало. Това не е животът! Следователно туй, в което болестта съществува, не е животът. Животът е само това, което е единно в себе си. Никаква смърт! Животът е чист само по себе си. В живота няма никаква болест, никакво зло! Това е живот! А всичките отрицателни неща, дето ги има в света, са несъществени, всичко това са посторонни неща. Те са отпосле дошли. Тъй както калта влиза във водата отпосле.

Ние казваме сега: „Тъй лош е животът." Не е така. Ние постъпваме зле. Казваме: „Нечиста е мисълта." Не, мисълта не може да бъде нечиста. Ние туряме нещо нечисто. Казват: „Нечисти желания." Не че желанията са нечисти, ние туряме нещо нечисто в желанията. Тъй седи въпросът. Който иска да разсъждава, иска да се подвизава правилно, така трябва да разбира!

По някой път казваме: „Едно време, преди 2000 години, как изгряваше Слънцето и как стопляше хората, а сега?" Не че преди 2000 години не е било същото Слънце, което и сега изгрява. И днес стопля хората по същия начин, но има едно различие в разбиранията на хората – тогава разбираха нещата по един начин, а сега разбират другояче. И след 2000 години Слънцето ще бъде пак същото, но хората ще го разбират по друг начин. Сега може да се зароди едно възражение, че Слънцето, и то се е променило. Съгласен съм. В какво се е променило? Слънцето днес е по-добро, отколкото е било преди 2000 години. Слънцето сега дава повече енергия на Земята, отколкото преди 2000 години. И след 2000 години ще дава повече, отколкото сега. И тогава вие ще дадете едно възражение: Ако Слънцето дава повече сега, защо хората не са станали по-добри? Питам: Кога се ражда престъплението? Престъплението се ражда в богатството, когато има какво да се краде. Един вълк ходи и дави само мазните овце. Когато намери една болна овца, той само я бутне по корема и я остави. Умен е той. Злото седи в имането. Ако хората бяха безсилни и всичките болни, нямаше да има никакво престъпление в света. Защото са силни хората, сила имат. Защо стават престъпленията? Защото хората са богати. Защо правят хората престъпления? Защото имат знание. Защото имат свобода. Но всяка една свобода, неизползувана както трябва, ограничава

човека. И хората са изгубили свободата си по единствената причина, че не са постъпили тъй, както трябва. И туй ограничение седи в тези недъзи, най-първо органически недъзи – хиляди болести има, какви ли не и с какви ли не имена. След това имаме обществени болести, имаме сърдечни болести и умствени болести. Навсякъде светът е пълен само с болести. Тогава човек си задава въпроса: „Какъв е церът на тези болести?“

Четири неща има, които могат да изцерят човека: живият хляб, който излиза от Бога, който не е пипан с човешка ръка (аз сега не говоря за хляба, който човешки ръце са го пипали); водата, в която кракът на никое органическо същество не е влизал – чистата вода, в която не е влизало никакво животинче, тя е водата, която носи живота; онзи, чистият въздух, дето няма абсолютно никакъв прах, чистият въздух; и чистата светлина, която никога не се е пречупвала, която няма сянка в себе си. Тия 4 неща щом приеме човек, само те могат да го лекуват сега. В когото дойде хлябът, той ще изправи сърцето си; в когото влезе живата вода, ще се изправи животът му; в когото влезе чистият въздух, ще се изправи мисълта му; когато влезе в него чистата светлина, тогава ще възкръснат неговата душа и неговият дух!

Туй е учението, което всякога се е проповядвало в един или в друг смисъл. Но туй учение е забулено. Ние казваме, че външните условия са трудни. Условие е майка ти. Например, ако твоята майка е била болна, тя може да те осакати, да ти създаде един свят, в който ти се раждаш, ти ще бъдеш един инвалид и едва ли ще можеш да се избавиш от ударите, които тя ти е дала; ако баща ти е бил непорядъчен, ти също не можеш да се избавиш от неговите недъзи.

Та казвам: Първото условие за нас, това са нашите майки и нашите бащи, нашите братя и нашите сестри, по-големите от нас. И когато ние се раждаме, нашата съдба е напълно зависима от нашите бащи и майки. Туй е по отношение на Земята. И ако очакваме спасението от нашите бащи и майки на Земята, то аз бих ви казал, че нашата работа е свършена. Но ние трябва да се върнем към първоначалния ни Баща. Да се върнем при Бога! Първият наш баща, Той е Бог. Да се върнем при Него! Туй е спасението сега. От Него трябва да се родим наново. Ако човек уповава на туй рождение, което има сега, той ще умре, както всички умират. А той наново трябва да се роди от Онзи Баща, Който ще му даде пълната свобода и безсмъртието.

Аз няма да описвам какво е това раждане, но ето какво ще донесе то: щом се родиш по новия начин, ти ще почувстваш, че си свободен човек; ти ще почувстваш, че си в един свят на светлина, дето всичко е уредено. Ти ще

се чувствуваш, че си в един свят на живота, никакъв страх няма да имаш. И след като живееш хиляди години, туй ще го проверяваш, че е така. След хиляди години ти ще видиш, че тази истина не се изменя.

А сега какво става с нас? Ти си млад, после ти поникнат мустаки, почнеш да се радваш, че мустаклия си станал. Но въпросът не се спира с мустаките, почва да ти се показва и брада, израства брадата, която показва, че умен си станал. Израсне брадата, стане бяла, почваш да се прегърбваш. Станеш човек с голяма брада и престиж, но си загубваш силата и казваш: „Ще се мре! Няма друг път!" Е, питам, защо ни са тая брада и тия мустаци, какво придобихме от мустаците и от брадата? Аз съм говорил, че мустаците, това са правила, по които младият трябва да живее, а брадата са правила, по които старият трябва да живее. Младият, като му поникнат мустаци, той ги върти насам-нататък, показва, че има мустаци. Но какво означава всеки един косъм, той нищо не знае. Старият пък тегли от брадата, и той не знае защо. Младият, като си върти мустаците, изгубва си силата, а старият, като си тегли брадата, изгубва живота.

Тогава ще дадете друго възражение: ами жените, които нямат мустаци и брада? Те пък се занимават постоянно със своите коси. Техните мустаци са още по-големи. И понеже те имат по два мустака отзад на гърба, а мъжът ги носи отпред.

Това са пак символи. Ние обръщаме внимание на външните неща. Не отричам външното, но то е един резултат на онзи, вътрешния живот. Трябва да знаем, че има един вътрешен живот и ако ние не разбираме закона на вътрешния живот, тогава външният живот, всички външни резултати ще бъдат криви и всички те ще се опълчат против нас. Да вземем съграждането на една къща. Ако човек не знае как да съгради къщата си, то съградената къща ще бъде едно нещастие за него. Но ако знае как да гради, ако е умен отвътре, той ще съгради една къща, която да бъде благословение за него.

Та, се иска едно разбиране. Не трябва да се търси животът отвънка. Отвънка са условията. Външният свят засега има само условията, а ние трябва да търсим живота и отвътре. Под думата „отвътре" аз разбирам закона на Любовта. Отвътре, вътрешният живот е само законът на Любовта. Един човек трябва отвътре да го познаеш. Когато го познаеш, ще го обикнеш. Той може да те познава само ако те обича. И ти можеш да го познаеш само ако го обичаш. То е закон! Хората се познават, разговарят един с друг само при закона на Любовта. Ти никога не можеш да познаеш един човек, ако не го обичаш. Същият закон е и с Бога. Ти не можеш да познаеш Бога, ако не Го обичаш. Той ще бъде терра инкогнита за теб! Щом

Го обичаш, Той ще бъде разкрит за тебе. В момента, в който ти се поколебаеш или се усъмниш, веднага ще настъпи нощ за тебе.

Този закон постоянно функционира. Хората се обичат и след туй казват, че любовта им изчезнала. Не че е изчезнала, те отвътре не се познават. И когато ти почнеш да изискваш от един човек отвътре да те обича, ти осакатяваш неговата любов. Не искай от никого нищо, а бъди готов да даваш. Остави човека свободен, не искай нищо, защото ако той те люби, ако в него седи законът на Любовта, това, което ти трябва, той ще ти го намери и ще ти го даде. Но ние казваме: „Просете и ще ви се даде." Бог е вътре в нас. Следователно отвътре ще просиш. Бог не може да ти даде нищо, ако ти не Го обичаш.

Сега вие мислите, че и без да Го обичате, може да ви даде. Онзи, който те обича, може да ти даде нещо, но след като ти е дал хляб, не те ползува нищо, условия нямаш. Хлябът е сложен отвънка, а този хляб изисква от тебе дъвкане, трябва да седнеш сам да ядеш – тогава ти ще познаеш доколко този, който ти е дал хляба, е добър. И тогава, след като изядеш хляба, в теб ще се роди друга една мисъл: да му се отплатиш най-хубаво. Значи след като ядеш, у теб ще се зароди едно приятно чувство и ти с любовта си отвътре, която ще излезе, ще благодариш, че ти е доставил удоволствието да бъдеш нахранен. Не както ние сега правим. Ти вземеш хляба от фурната за 5 лева и мислиш, че си придобил нещо. Не, по този ред на нещата ние сме далеч от самата истина. Фурнаджията е благодарен само за 5-те лева, дето си му дал, а какви са твоите отношения към него, той не се интересува, нищо не иска да знае. И ти нищо не искаш да знаеш. Ти се интересуваш само от хляба. Тогава как ще разбереш думите на Христа, Който казва: „Аз Съм живият хляб, слязъл от Небето. Който Ме яде, ще има живот." Та, хлебарят трябва да приложи нещо от себе си. И онзи, който дава парите, и той трябва да вложи нещо от себе си в парите. Тия пари трябва да бъдат едно благословение. И ако ти би открил една фурна, дето да продаваш хляб, и дойде само един човек и купи от твоята фурна, тия пари ще бъдат достатъчни за през целия ти живот. Тия пари ще се размножават, навсякъде, дето се турят, ще бъдат като маслото на Елисей. От посятото зърно не излиза една семка, от него излизат 60–70 зърна, а пък в по-ранните епохи житото е давало още по-голям плод.

Сега искаме всичкото благо да дойде отвънка. Донякъде, наполовина, благото може да дойде отвънка, но половината на това благо трябва да дойде отвътре. През пространството светлината иде отвънка, отвън пристига на Земята, но тази светлина иде от вътрешността на Слънцето, тя излиза, тъй да кажем, от вътрешността на Слънцето и носи своята сила. Тази светлина иде отвънка по отношение на Земята, но отвътре – по

отношение на Слънцето. Божественият живот, който минава от един човек на друг, той минава отвънка, но самият живот иде отвътре. Следователно, за да познаем Истината, ние трябва да търсим живота отвътре. Чета в един вестник, където се казва, че един човек, колкото по е недоволен и повече страда, толкова е по-напреднал. Че всички напреднали същества страдали. Че, ако някой не иска да страда, нека иска от Бога да стане амеба. И той поддържа, че амебите не страдат. Действително амебите не страдат като хората. Но като човек той трябва да приеме страданията.

Страданията в живота, това са условията, при които животът може да расте. И при духовните, и при органическите страдания човек все се развива. Например усещате, че се задушавате или че ви е болно тялото; болят ви краката или ръцете. Физиолозите изяснявят този факт с това, че между вашата артериална и венозна кръв няма съответствие, или че артериалната система изпраща по-малко кръв. Следователно има един недоимък в капилярните съдове и клетките, от които са направени тия артериални съдове, са недоволни. Понеже клетките, от които е направен вашият организъм, не могат да се хранят редовно и вследствие на това заболяват известни органи, няма достатъчно храна, достатъчно кръв. Венозната пък кръв носи големи нечистотии, които се набират по капилярните съдове и по причина на по-малко артериална кръв остаряват хората. В младите хора има повече артериална кръв и те са здрави, а в старите хора има повече венозна кръв и те затова заболяват по-лесно. Ако човек имаше повече артериална кръв, да става постоянно пречистване, то човек би живял не само 120 години, а и 500, и 1000 години. Но сега се задръстват тия системи и човек умира.

Тъй както един човек могат да го обесят, така и ние косвено се уморяваме чрез ядене. Някои препоръчват много ядене. Много ядене е опасно; и малкото ядене е опасно. Добро ядене е, когато храната може да се асимилира напълно. Малко да се яде, но да се асимилира напълно. И тази материя да се тури всичката на работа, да няма никакви излишъци. Излишъците, непотребното в нас внася известна отрова.

Този закон е верен и по отношение на човешките мисли. Много пъти ние се тровим от разни мисли, които нищо не разрешават. Когато в ума ни стоят разни мисли, които никаква полза не принасят, имаме много желания, които нищо не разрешават, те са една отрова, един товар. Да допуснем, че ти виждаш, че някъде бесят някого. Ти страдаш. Питам: Защо страдаш ти? Ако ти страдаш, ако ти се мъчиш, какво ще принесеш на този човек? Приближи се при човека и кажи: „Братко, дерзай, и да искат да те обесят, не могат да те обесят! Напред върви! И като те обесят, пак ще живееш!“

Мислите ли, че един адепт, който разбира законите, могат да го обесят? Че, той ще суспендира дишането си за 10–15 дена. Докторите ще намерят, че той е обесен. И като седи в гроба няколко дни, приятелите му ще го изровят, ще го разтрият малко и той пак ще може да живее. Десет пъти да го обесят, той пак ще може да живее. Мислите ли, един адепт, който разбира законите, че могат да му отсекат главата? Не! По никой начин! Неговата глава никога не пада! Но, който знае законите. Нашите глави постоянно падат.

Сега има адепти и във войната, всички не се убиват. Идва до някой войник някой с намерение да го убие, но като го погледне, ръката му се спре. Разправяше ми един български офицер: „През войната, като дойдох до един човек, той така ме погледна, че аз се спрях и отминах с коня си.“ Някой му казал: „Този няма да го буташ!“ Онзи, който живее в Любовта, онзи, който има истинския живот, онзи, който има знание, истинска свобода, който е свързан с Бога, неговата глава никога не пада. И няма сила, която може да причини смърт на този човек. Такъв човек сиромашия няма да го гази, болест няма да го гази, смърт няма да го гази. Той ще бъде свободен. Истината вие отвътре ще я разберете.

Вие ще кажете: „Ние тогава нямаме нужда от хората.“ Не, хората ще бъдат едно условие за вас, за да развиете вашата сила. Защото без тия хора, без вашите ближни животът ви не може да се изрази. Ближните ви ще бъдат като едно условие, за да проверите тази Истина, за да я изучите. Чрез вашите ближни ще проверите вашата сила. Ако нямате ближни, силата ви ще остане непроверена. Та, ближните ни са потребни, за добро са те. А сега ближните си ги смятаме за врагове. С тях се бием, воюваме, ако те ни надвият, казваме: „Нашите врагове са по-силни.“ Ако ние им надвием, казваме: „Ние сме по-силни.“

Но тогава, де са истинските врагове? Кой създаде мисълта, че някой си човек отвънка е твой враг? Ако аз съм един богаташ и имам пари, парите у мене ще внесат мисълта, че някой, който ме гледа, ще ме обере. И аз ще го считам за свой враг. Но като нямам нито пет пари, срещам един човек, но не мисля, че той ще ме обере. С моето богатство, ако съм слаб, създавам си мисъл за врагове. Създавам в себе си страх, а същевременно създавам едно изкушение за онзи, слабия, той да ме обере. Хубаво, какво е разрешението тогава? Ако аз съм един богаташ, като срещна един човек, ще му кажа: „Братко, ти се изкушаваш.“ Ще извадя кесията си и ще му я дам. Ако ме срещнат други разбойници, ще кажа: „Идете при онзи, комуто дадох кесията си.“ Аз ще ги заведа там, нека си ги делят. И ще кажа: „Втори път като мина оттук, ако нося пари, пак ще ви дам.“ Ако пък нямам нищо, ще

кажа: „Ето, бръкни в джобовете ми, да се увериш, че нямам нищо.“

Според мене хубавите мисли, хубавите желания и постъпки на един праведен човек, това е неговото богатство. Като обереш един праведен човек, втори път не можеш да обереш. Това ще ти бъде последната кражба. Ти ще обираш грешните, но дойде ли да крадеш от един праведен човек, кражбата ще престане, убийството ще престане, всичко престава. И оттам насетне настава един нов живот. Какво значи праведен човек? Праведен човек значи край на всички престъпления. Какво значи грешен човек? Грешен човек значи начало на всички престъпления. Умният човек пък е начало на всичко разумно, възвишено и благородно. Така трябва да се разбира.

Като дойдат престъпленията до нас, да бъде край за тях! До нас могат да дойдат престъпленията, но зад нас да бъде край! Тъй ще кажем на всяко престъпление: „Край!“ И Писанието казва, че един ден всичките хора ще дойдат на съд пред Бога. И като дойдат до Бога, всичките престъпления ще престанат. Ние трябва да дойдем пред лицето на Господа, за да престанат всичките престъпления. И тогава, като видим лицето Му, ще настъпи в нас новият живот, по който сега въздишаме.

За новия живот казвам: Ако на един човек му проповядвам в болницата и той едва седне на кревата, но му проповядвам за хубавата вода, за въздуха, „Къде ще бъде това?“ Казвам му: Извън болницата. Да не мислиш, че твоето щастие е на кревата? И докато ти си на кревата, ти нещастен ще бъдеш. И докато те лекуват лекарите, докато ти слагат инжекции и ти дават горчиви лекарства, ти нещастен ще бъдеш, ще се мъчиш. Няма да ядеш нищо, което искаш, а каквото лекарят ти каже, по заповед ще ядеш. Ще те обличат и ти не можеш да бъдеш свободен. А ти ще бъдеш свободен и добре вън от тази болница. Ще хвърлиш всичките халати и ще се облечеш с други дрехи. Казвам: Когато болният излезе извън болницата, той ще почувствува какво нещо е здравето и какво нещо е животът вън.

Сега и вие питате: „Къде ще бъде новият живот?“ Вън от тази болница, в която сега се намирате. Вън от туй болно тяло! Обновяване трябва да стане. Ако нашият сегашен живот, ако нашето тяло не се обнови, човек трябва да умира. Какво е умирането? Излизането из болницата, излизането из болните тела навън, то е смъртта. И като излезеш из болницата, в този смисъл, е едно освобождаване. Отваряш вратата, изпращат те от болницата навън и ти казват: „Няма какво да живееш тук.“ Ти плачеш. Какво ще се прави извън болницата? Какво: не бой се, отвънка има хляб, има повече хляб, има повече братя и повече сестри, отколкото в болницата има. В болницата всички братя са бамбашка, с бели дрехи са, но вътре са

други дрехите им. А в света отвънка са [с] черни, а отвътре са с бели. В болницата ще си платиш по 150–200 лева на ден. Ако си седял една година, ще си платиш и ще излезнеш из болницата навън.

Може да имате каквито и да е други възгледи, може да се сдружите с когото и да е, може да вложите какъвто и да е капитал и може да мислите, че ще успеете. При сегашните условия във вашия съдружник ще се зароди една мисъл да ви изиграе. Вие сте ортаци в една кооперация с едного, но онзи, по-умният, ще вземе кооперацията на свое име, ще прави, ще струва и ще ви отнеме правата. Ти си чиновник, не те повишават. Ти чакаш повишение. И тогава казваш: „Добър е Господ!“ Това е едно заблуждение. Добър е Господ само при един разумен порядък на нещата. А дето няма порядък, да казваш, че е добър Господ, това е злословие. В болницата Господ не е добър. Добър е Господ извън болницата, а вътре в болницата добри сме ние. Човешката добрина е там. А Божията добрина е извън болницата. Дойде някой, помогне ти с хляб, с къща, с пари, хората са добри, но с тази помощ още не е станало добро. Или, казано другояче, ние сме във връзка с хората. И тия хора ни услужват, доколкото те могат да ни услужат. Доколкото знаят и доколкото искат да ни помогнат. Какво ще искам от един беден човек? Ще ида в дома му, мога да услужвам, ще седя ден, два, но това, което аз търся, той не може да ми го даде. Аз търся знание. Знанието не е при бедния човек. Търся сила. Силата не е в бедния човек.

Силата, тя е необходима, за да се познае свободата на човека. Човек, който иска да бъде свободен, трябва да бъде силен. Силата е необходима за свободата. А знанието е необходимо за силата. Човек, който иска да бъде силен, да запази силата си, той трябва да има знание. А животът е необходим за знанието, защото знание без живот не може. Любовта е една необходимост за живота. Тогава имаме любов, живот, знание, сила, свобода. Този е редът на нещата. Ти не можеш да бъдеш свободен, ако не си силен. Ти не можеш да бъдеш силен, ако нямаш знание. Ти не можеш да имаш знание, ако нямаш живот. Ти не можеш да имаш живот, ако нямаш любов. И, най-после, ти не можеш да имаш любов, ако не си познал Бога. Той е Вечното Начало, Което съдържа всичко в Себе Си.

Всеки човек трябва да се стреми да опита това. Защото като една хипотеза, една теория, това няма приложение. Във всичките растения и животни, дори в най-малките, [има] едно условие – да приложат Божественото. Според каквото те знаят, те го прилагат, но туй, което ние търсим, нито в растенията го има, нито в животните, нито в сегашния свят го има. Условия има за това, но като казвам: няма го в света – онези, които го придобият туй благо, те излизат из света навън. Всеки, който оздравее, в

болницата не остава, а излиза навън от болницата. И тогава всички, които са излезли от този порядък на нещата, са излезли из болницата навън! (Силен вятър духа и блъска силно прозорците на салона. Всички се вслушваме във виенето на вятъра.) Вятърът показва, че трябва да се излезе из болницата навън.

Вие не сте в сила да поправите света. Не сте в сила да измените порядъка на природата. Има нещо друго, което изменя. Но във вашата сила е да измените вашето положение. Свободата седи в туй, че вие може да опитате Божията Любов, още днес, и да я опитате в нейната пълнота. Всички жизнени въпроси, които сега ви смущават, за вас самите ще се разрешат, не за другите. Да допуснем, че вие сте болен, хилав, невежа, с лош характер, но в момента, когато опитате тази Божия Любов, всичките тия положения ще се изменят. И вие ще почувствувате едно подобрение в света, подобрение в здравето си, подобрение между хората, между които живеете, между които влизате, ще се споразумеете, ще ги обичате, ще стане един коренен преврат във вас. Вие ще станете силен човек, силен в този смисъл, че замязвате на един извор, че всичките хора ще имат нужда от вас. Защото дотолкова можем да бъдем силни, доколкото можем да бъдем полезни [на себе си], същевременно полезни на ближните си. Един виден лекар може да лекува, с това е полезен. Него го пазят като зеницата на окото. Защо? Може да помага. Силният човек е потребен. Силният, умният човек, е потребен. И само той може да свърши известна работа.

„Ще се похваля със своята слабост" – казва апостол Павел. После казва апостол Павел: „Аз съм слаб да правя престъпления." Но той беше силен, с кон ходеше той да гони Христа и после казва: „Ще се похваля със своята немощ." Никой не е такъв, какъвто трябва да е. Той трябва да бъде силен в доброто, слаб в правене на престъпления. Апостол Павел казва: „Божията сила се показва в нас, когато престанем да правим престъпления." И когато престанем да правим престъпления, Бог се проявява във всичката Си сила в нас. А когато сме силни и правим престъпления, Бог казва: „Правете вие престъпления, а Аз ще нося последствията."

Как ще се подобри животът ви? Отвътре туй ще стане. И когато стане, вие ще виждате Христос във всеки един човек. Като дойде този Христос вътре във вас, вие във всеки един човек ще виждате Неговия образ. Всеки един човек, когото срещнете, ще ви е мил на душата и всеки човек, когото срещнете, ще ви обича. Няма да има човек, който да ви мрази, ако го разбирате и обичате. Кой човек може да ви мрази, ако вие сте готов да правите всичко за него? Кой болен, кой сиромах, като му дадете знание и му уредите живота, ще ви мрази? Никой не може да ви мрази, но всеки човек, когото вие подозирате и го спъвате в пътя, може да ви мрази.

Всичката мъчнотия седи в туй, как да убедим хората, че ги обичаме. Най-първо ти трябва да убедиш себе си. Ти не можеш да убедиш хората в любовта, докато себе си не убедиш. Че, ако аз себе си не убедя, че обичам хората, как ще убедя другите?

Ще ви разкажа за двама наши приятели: единият българин, другият арменец. Братът българин беше много ревностен и много религиозен. Той искаше да изпълни Волята Божия, но си казваше: „Нещо ми не достига." Какво му не достига? Той казваше: „Не съм проучил Светото Писание. Още има неща, които не съм разбрал." Обаче един ден той отива при своя приятел, арменеца (той беше дрехар, и двамата живееха в Бургас) и му казва: „Слушай, приятелю, какво си седнал да шиеш дрехи на хората, пък аз съм седнал с търговия да се занимавам. Сега трябва да станем да проповядваме Словото Божие на тия хора и да им покажем пътя." Арменецът казва: „Аз съм готов! Затварям дюкяна си." На втория ден българинът казва на себе си: „Пеньо, чакай, чакай, така бързо не се решават нещата." Арменецът го разрешил въпроса в един ден. Българинът проповядва, а арменецът прилага. Българинът и арменецът се отличават с това, че единият започва с „А", а другият – с „Б". Единият излиза от земята, но и гледа да има коренчета в земята – българинът, а арменецът е човек с „А"-то, туй „А", то е минало вече през тази епоха.

Външният свят не може да се разбере, докато човек не разбере себе си. Външният свят може да бъде ясен и разбран за нас, когато всичките наши органи, всичките сили, чувства и способности в нас тъй са докарани, в такова отношение, че да схващаме правилно работите. Схващане трябва. Хората може да ни обичат за нашия светъл ум, могат да ни обичат за нашето благородно сърце, за нашите благородни постъпки, каквото кажем, да направим.

Когато ние разберем и приложим в живота си туй частично, нашето бъдеще отчасти и до голяма степен зависи от това, зависи и от окръжаващите хора, с които ние живеем. Ние трябва да се свържем с всички добри хора по лицето на Земята, защото човек, между каквито живее, той или ще се освободи, или ще се ограничи.

Аз не съм за онези къщи, направени от камъни – те не са хигиенични. Не съм и за тухлените къщи – и те не са хигиенични. От хигиенично гледище дървените къщи са най-хигиенични. Голямото богатство не е най-здравословно и голямата беднотия, и тя не е най-здравословна. Те са две крайности в живота. Животът е между голямото богатство и голямата беднотия. Те са граници. Ти си крайно сиромах, ако не разбираш Божиите

пътища; ти си крайно богат, ако разбираш Божиите закони и знаеш как да ги прилагаш, ако разбираш добре. Но ако не разбираш законите, ще търсиш отвънка богатството. Богатството отвънка няма да търсиш. Но ще се върнеш при истинския си Баща и при истинската си Майка и ще кажеш: „Татко, искам Твоята Воля да сторя! Доста слугувах на други господари! Искам вече Ти да ми бъдеш господар!“ Твоят Баща ще каже: „Радвам се, че си поумнял, добил си една опитност! Иди сега и работи. Отсега нататък ще имаш Моето благословение.“

Това е сега учението на Христа. Моето благо е това. Всички трябва да се върнем да приемем своето наследство, за да работим тъй, както Господ изисква.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа и проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Истинен Бог на Живота.

7-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 5.XI.1933 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1933_11_05 Там ще бъде и слугата Ми
неделна беседа

ТАМ ЩЕ БЪДЕ И СЛУГАТА МИ

„И дето съм Аз, там ще бъде и слугата Ми.“
„В начало бе Словото“
Ще прочета 12-а глава от Евангелието на Иоана – до 26-и стих.
„Духът Божи“

Ще взема само няколко думи от 26-и стих: „Там ще бъде и слугата Ми.“

За да бъдат нещата достъпни, те трябва да бъдат интересни. В природата съществува едно особено изкуство – на най-голямото усилие, на най-голямото затруднение. Природата е гледала да направи нещата интересни за всички живи същества. Тя няма предвид само една категория живи същества, но всички категории. Даже и природата среща голямо затруднение, когато представя нещата в тяхното голямо разнообразие. Никога в природата едно и също явление не се извършва по един и същи начин. Във всичките ѝ форми не можете да намерите две същества, които да си мязат. Всякога между един и друг човек ще има едно съществено различие. Между едно насекомо и друго [има] съществено различие. В природата съществува крайно разнообразие, две неща няма еднакви.

Сега ние различаваме човека като мъж и като жена, разделен в своите полюси. Светлина, която не може да се пречупи, поляризира се, образува полюси. Мъжът и жената представят две половини, два полюса. И тогава се задава въпросът: Какво може да стане с мъжа и с жената? Засега те са разделени на полюси, но за в бъдеще пак ще си дойдат на своето място. И в природата е така направено, че мъжът и жената живеят в едно тяло. Лявата страна е женска, тя господства в лявото полушарие. В природата е така, че жената дава директивата, а мъжът изпълнява. Дясната ръка е на ума, а умът е на жената. Женският ум, женският полюс управлява света.

Сега, на какво се дължат грешките в света? Грешките се дължат на това, че мъжът се меси в работите на жената. Той не следва правилния ход на събитията, как тя ги нарежда. Под думата „жена“ аз не вземам формата на жената, но онзи, мекия принцип, слабия принцип и онзи, мощния, силния принцип. Думата „жена“ няма смисъл, но думата „дева“ или „девица“ или както на гръцки я наричат ангел, служител или същество на светлината, на чистотата. За да разгледам една истина, която съществува в природата, ние ще я разгледаме широко, а не от тясно убеждение, от тясно

гледище. Всеки човек си има свои схващания. И той си има право за това. Но неговите схващания не са меродавни, те са частни схващания. Това, което жените разбират на Земята, то е тяхно частично схващане. Това, което мъжете схващат, то е тяхно частично схващане. Това, което управляващите, владиците, свещениците, философите разбират, и те са частични схващания. И те си имат право. Ако разгледаме поезията от преди 2000 години насам и сегашната поезия, ще видим, че те коренно се различават. Поетите преди 2000 години едно са възпявали, а сега друго пеят. Едно време певците едно са пели, сега друго пеят. Разправяше ми един наш приятел, който слушал един концерт по своето радио, което имал в дома си, разправяше своите впечатления. Там пял някой, но така силно, че някакъв вой се чувал, като че ли някакви същества излизали от пъкъла. Толкова страшно му се видяло! Нему се струвало, като че същества излизат от пъкъла, а онези, които слушат там, струва им се, че слизат от небето – и ръкопляскат. Това са две различни впечатления.

Та, сега да направя мисълта си малко по-ясна. Когато синът се връща тъй малко чакрък, пийнал, или когато мъжът се връща малко цъфнал, пил повече от обикновеното, това не ѝ се харесва, сърцето ѝ се стяга. Кръчмарят пък се радва, че младият момък бил юнак, могъл да изпие по три оки наведнъж. „Юнак е това момче, бре! Браво, юнак момче, не е някоя баба! Три кила вино изпива наведнъж!“ Казвам: И кръчмарят е прав, и майката е права. Да, юнак е този човек. Ако не беше юнак, нямаше да изпива по 3 кила вино. Майката съжалява, защото вижда какви ще бъдат последствията от това юначество. Синът ѝ ще почне да се връща с пукната глава. С това си юначество той ще почне да върши неща, които не са толкова разумни.

Та, и вие понякога разглеждате въпросите както кръчмарят ги разглежда. Това е в негов интерес, прав е той. Някога разглеждате въпросите както майката ги разглежда. Кой е по-прав от двамата? Майката. Тя не е заинтересована, тя е вложила в сина си нещо, а кръчмарят нищо не е вложил. Единственото нещо, което сега кръчмарят внася в този герой, това е виното. Какво ще стане с него? Той ще стане чакрък-кефлия. Който знае турски, той ще разбере какво значи това, няма защо да превеждам тия думи, да правя филологически разбор.

Сега не е въпросът и за философия. Философията е за философите, а за сегашното човечество се изисква една трезва, положителна наука, която да ни покаже пътя, по който те могат да работят и да имат известни постижения. Под трезва наука разбирам такава, която да не внесе в ума на човека [никаква] суматоха. Не да не внася мъчнотии... но не да не внася мъчнотии, но да не внася никакви противоречия, да не отрича нещата, т.е.

да не отрича живота, но да изнася явленията в живота. Не е въпросът, че няма да срещне някое явление, което да не може да изясни, но ще знае, че принципът, който действува в това явление, е верен.

Мъчнотиите в сегашния живот се заключават в това, че ние се намираме между две противоположности. От една страна ние поддържаме живота, а от друга го отричаме. Ние се радваме, когато едно дете се роди, насърчаваме го да работи, да учи, казваме: „Дете се е родило." Но когато това дете порасне и един ден умре, ние казваме: „Умря този човек" и ставаме тъжни. Ние не можем да свържем живота на детето с живота на стареца. Когато се раждаме, радваме се; когато умираме, скърбим. Това показва, че ние не можем да намерим тясната връзка, която съществува между живота и смъртта, вследствие на което смъртта внася в нас едно ограничение. И най-после, понеже смъртта ни заплашва, за да се избавим от нейните нападки, казваме: „Какво ни трябва да мислим? Я ни дай едно–две кила вино, да забравим всичко!" Смъртта плаши човека. Щом дойде животът, казваш: „Я дай една печена кокошка да си хапнем!" В единия и в другия случай за предпочитане е печената кокошка, отколкото едно кило вино. В печената кокошка все има нещо повече, отколкото във виното.

Сега аз вземам нещата в техния общ смисъл. Като говоря за печената кокошка, онези, които са вегетарианци, ще кажат: „Не е право това." Не е право да се поддържа идеята, че месоядството трябва да съществува. Че, и между растенията има месоядни. По-голямата част от животните са месоядци, както и по-голямата част от хората са месоядци.

Питам: Кога хората са се научили да ядат месо? По-рано, в първичния живот, хората не са били месоядци. Щом природата е допуснала месната храна, това показва, че тя си е имала някаква крайна цел, някакъв краен замисъл. Било е време, когато на хората е било позволено да ядат печени кокошки, както сега на нас е позволено да ядем ябълки и круши. Но ние влизаме в една нова фаза, в която не е позволено вече да ядем месо. И бъдещите моралисти ще пишат: „Не е позволено на хората да ядат месо!"

Съвременните учени, които се занимават с този въпрос, намират, че всички млекопитаещи, както и рибите в моретата, както и птиците, всички носят в себе си зараза. Аз обяснявам тази зараза по следния начин: когато едно млекопитаещо животно се заколи, то изпитва в себе си такъв ужас, такъв страх, вследствие на което в неговия организъм се образува една от най-опасните отрови, която се отразява вредно върху човешкия организъм. Ако се заколи едно прасе или едно агне, то оставя в организма си тази отрова и тя после се предава на хората. Тъй щото, неврастенията в бялата раса се дължи на тази органическа отрова от животните. И ако бялата раса

продължава да се храни по този начин, много лошо ще бъде за нея. Всички казват, че от хигиенично гледище бялата раса върви към израждане. Аз не казвам, че върви към израждане, но към един неестествен живот, който може да се измени. Вследствие на този неестествен живот невидимият свят е изпратил житото, царевицата и другите зърнени храни да заместят месото. Сега има повече растения и по-голям брой разнообразни плодни дървета, отколкото сме имали в миналото. Тези растения заместват месната храна, правят я по-разнообразна и по този начин ще убедят хората, че растителната храна е по-износна, по-икономическа и следователно по-достъпна за всички хора, даже и за най-бедните. Когато самите държави се убедят в това и разберат, че то е за благото на техните поданици, те ще вземат предвид това, което учените поддържат. И ние оставяме тези възгледи настрана и се силим за онова, което съществува в природата.

За нас е меродавно онова, което в този момент природата твори. И ако трябва да се проповядва един морал, за нас не е важно как са живели хората преди 2000 години, нито преди 100 години, но как живеят днес, какви вярвания трябва да имат днес. Какви са били техните вярвания преди 2000 години, те са били за тях. Те не ни интересуват, но въпросът е нашите вярвания, които имаме днес, трябва да съдържат нещо повече от вярванията, които сме имали в миналото, защото днес сме малко повече израсли.

До времето на Христа се е проповядвало учението: „Око за око, зъб за зъб“, но Христос казва: „Да, в миналото учението „Око за око, зъб за зъб“ беше валидно, но сега Аз проповядвам да не се противите на злото. Ако ти ударят едната страна, дай и другата. Ако ти искат едната риза, а имаш две, дай едната. И ако искат да отидеш с тях един километър път, иди четири километра.“ Това е учение, точно противоположно на Моисеевото.

Питам: Ако Христос дойде в сегашните времена, какво ще проповядва? Той ще каже: „Ако срещнеш противника си, не му давай една плесница, но го целуни веднъж, дваж, а на онзи, който проповядва „Око за око и зъб за зъб“, дай две целувки.“ Ако това учение се приложи по буква, знаете ли какво противоречие ще създаде между хората? Ако някой рече да приложи Христовото учение по буква в най-новия смисъл и срещне някой, който го удари по едната страна, той няма да му даде и другата си страна, но ще го целуне. Ако една жена даде двете си страни на противника си да ги целуне, какво ще каже мъжът на това отгоре? Че ако това е морал, това ще бъде еднакво морално и за мъжа, и за жената. Кое е по-добре: мъжът да целуне една жена или както е било досега и в близкото минало даже, да извади от джоба си едно шишенце със сярна киселина или с азотна

киселина и да напръска тази жена по лицето? Ако мъжът види, че жена му дава едната си страна на някой мъж да я целуне, той ще каже: „Как си позволяваш това нещо?!“ Ако пък жената си даде и двете страни на някой мъж да ги целуне, мъжът ще каже: „Колко си нахална! Как не те е срам даже и двете си страни да ги дадеш да ги целуват?“

Питам тогава: кое е позволено в света? Ние твърдим, че всички хора са чада Божии, че Бог е наш Баща. Други пък твърдят, че вярват в Христа, в този велик принцип, в този велик Учител. Казвам: В когото и да вярват хората, принципът е един и същ. И Буда е проповядвал за Единия Бог и сега който дойде, пак ще проповядва за Единия Бог. Питам: Ако наистина сте убедени, че имате един Баща, тогава защо е грешно от това гледище братя и сестри да се целуват? Нали са родени от един и същ Баща? На какво почива сегашният морал? Защо не е позволено мъже и жени да се целуват? Значи, всички хора още не са родени от Бога.

Един европейски (еврейски – В разчетената стенограма двете думи са написани една над друга.) цар се оженил за една млада княгиня. Той имал сестра, която от 20 години била изгубена и нищо не се знаело за нея. Един ден, както се разхождал със своята млада жена, сестра му го вижда на пътя и го познава, но той не я познал. Тя се хвърлила върху него и го целунала. Вечерта, като се върнали дома си, жена му не иска нищо да му говори. Тя го запитала: „Как можеш да си позволяваш такива неща на пътя? Знаеш ли, че това нещо е срамно като за тебе човек?“ Той я гледа, чуди се, но нищо не ѝ казал. Макар че после той се сетил, че тази е неговата сестра, която от 20 години била изгубена за него. „Не разбирам каква е твоята любов“ – казала жена му. Случило се, че и младата царица имала изгубен брат, когото не виждала от много години и не знаела де е и какво прави. След 20 години той среща своята сестра, спира я на пътя, прегръща я и я целува. Царят вижда това и като се връща вечерта дома си, казва ѝ: „Да, разбирам сега, и ти си имала много любовници!“ Като дошли до обяснение, разбрали, че тя се целувала с брата си, който бил изгубен, той със сестра си, която също така е била изгубена. И тогава се примирили.

Казвам: Това е една дълбока философия. В това има морал. Като произнасям думата „морал“, тя звучи малко особено. Трябва да имаме живот, който да обяснява нещата с една велика вътрешна чистота. Защото оцапаният живот не е живот. Живот е само това, което е чисто. Живот е само това, което не се цапа. Това, което носи в себе си абсолютна чистота, това, което носи в себе си абсолютна светлина, то е живот. И всеки, който казва, че животът е тъмнина и нечистота, той има погрешни схващания.

Христос казва: „Дето съм Аз, там ще бъде и слугата Ми.“ Думата „слуга“

днес няма хубаво значение, тя ни плаши. Казват за някого: „Слуга е той." Когато казват за някого, че той е господар, разбират господин. Думата „слуга" произлиза от думата „слагам" нещо. И господарят слага, и слугата слага. В какво тогава господарят е господар? Когато господарят яде, не е ли той слуга? Когато господарят дъвче, не е ли и той слуга? Когато седнат на трапезата, и господарят, и слугата се хранят по един и същи начин.

Има нещо, което различава господаря от слугата в даден случай. Когато казваме „господар", аз разбирам, че това, което той е направил, приел го е от Бога. Това, чистото, което господарят е приел от Бога, той трябва да го яде. Под думата „слуга" пък разбирам това, което той е приел от господаря си, трябва да го яде, като него. Значи господарят приема нещата направо от Бога, а слугата ги приема от господаря си. Аз уподобявам господаря на Слънцето, а слугата на Месечината. Казвам: Ако господарят не свети като Слънцето, господар ли е той? Ако той има светлината на Луната, господар ли е той? Не е, той е слуга. За да бъдеш господар, ти непременно трябва да имаш светлината на Слънцето.

Това са нови определения за понятията „господар" и „слуга". Всеки има право да бъде господар. Кога? Когато може да произведе в себе си тази светлина. Всеки трябва да бъде едновременно и слуга, понеже има нощ. Като дойде нощта, Слънцето изчезва. Значи трябва да има и Месечина, една по-слаба светлина, за да дойде сънят, да се създаде едно почивателно състояние. При Слънцето не се спи, там трябва да работиш, а при Месечината можеш да си починеш, да се обновиш. Следователно слугуването е само временно състояние, когато човек добива сили в себе си. Господарят се изтощава, а слугата винаги се уякчава. И това може да се докаже, че слугите са по-силни от господарите си. Не само във физическо, но и в умствено отношение слугите са по-силни от господарите си. Господарят дава само заповеди, а слугата извършва тия заповеди. И каквото слугата върши, всичко това минава на името на господаря.

Христос казва: „Дето съм Аз, там ще бъде и слугата Ми." Според мене за господар в дома минава бащата, а за слуга – домакинята. Не жената, но домакинята. В дома жената е гостенка, тя е постоянна само когато стане майка. Думата „жена" е едно преходно състояние. Христос казва, че само в този свят ще има жени, а в бъдещия век нито се женят, нито за жена отиват. В този свят ще има жени. В бъдещия век нито ще се женят, нито за жени ще отиват. И щом няма да се женят, тогава няма да има нужда нито от жени, нито от мъже.

Вие трябва да вземете тези мисли не в буквален смисъл. Това значи, че служенето на жената в тази форма, в каквато я виждаме днес, ще престане;

и служенето на мъжа в тази форма ще престане. Мъжът и жената ще минат в нови форми. Тогава те ще се кръстят в други имена. Жената ще стане дева, а мъжът – ангел. И тогава те ще разпределят своята деятелност. Мъжът ще носи светлината в света, а жената ще носи топлината. Мъжът ще носи живота в света, а жената ще носи знанието. При сегашното развитие дъщерите и синовете наследяват ума на майка си, а не ума на баща си. Майката предава ума, а бащата предава своя характер. Ако майката е умна, и синът ще бъде умен; ако майката не е умна, синът ще бъде осъден да носи лошите последствия на майчиния си ум. Това показва каква роля трябва да играе майката при сегашните условия за развитието на ума в децата.

Тъй щото, ако знаем това, ако искаме да развием своя ум, своя манталитет, ние трябва да дадем ход на мекия елемент в себе си, на девата, или с други думи, да дадем ход на човешката душа. Аз взимам душата и духа, които живеят заедно в човека, които наричам ангела и девата, които са бъдещите мъж и жена. Мъжът ще бъде духът, а жената – девата и двамата ще живеят заедно. Значи, за в бъдеще, мъжът – духът – ще носи светлината в себе си, а жената – душата, девата – ще носи топлината, които са необходими като условия за вечния живот, за безсмъртието. И наистина, каквото [и да е] растене в света не може да стане без топлина, без живот. Жената помага за развитието на живота. И никакво знание не може да се добие без светлина. Умът и сърцето пък ще бъдат слуги на жената и на мъжа.

Но сега най-първо вие трябва да дойдете до положение да се убедите, че имате душа, имате и дух, и душа. Оставяте този въпрос неразрешен. А пък от този въпрос именно зависи цялата съдба на човека. Докато ти мислиш, че си едно слабо, беззащитно същество, което няма кой да защищава и докато ти очакваш свободата си само от хората, питам: какъв дух и каква душа си? Като четете Стария и Новия Завет, ще срещнете там стихове, в които се казва, че да уповаваш и да разчиташ само на хората, това е най-голямата грешка, която човек може да направи в живота си. Или ако поставиш своето бъдеще в ръцете на хората, че в каквото те вярват, и ти да вярваш или каквото те правят, и ти да правиш, ти се намираш на един опасен път. И казвам: Така не се живее! – „Но хората така живеят сега.“ Та кои хора как живеят? Ние отиваме много далече. Природата определя: има два вида хора в света – едни живеят лош живот, други – добър живот. Лошият живот, обаче, е изключение, а добрият е правило. Засега ние сме турили изключението за правило, а правилото – за изключение. Казвам: Така живее светът, но за в бъдеще светът няма да живее както сега.

Та, казвам: Ние поставяме господаря и слугата като въпроси за разрешение. Умният човек трябва да разбира своето място като слуга в

света. Той може да се научи. Защото слугата се намира в голямо затруднение. Ако той може да се научи как да слугува, той ще стане умен човек. В такова слугуване не се срещат големи мъчнотии. Има известен род мрави, които ходят да крадат от другите и по този начин стават зависими. Те са войнствени и ако им отнемете слугите, те ще дойдат да отнемат яйцата на тези мрави и по този начин ще ги направят слуги.

Казвам: Каквото и да е нашето положение, докато има кой да ни слугува, ние няма да придобием много нещо. Ако детето очаква постоянно на майка си тя да му слугува, какво ще прави то един ден, когато майка му умре? Ако майката не умира, добре ще бъде на детето, но ако умре, какво ще прави това дете? Та, при сегашното състояние на човешкото развитие ние трябва да определим в какво седи силата на слугата и да определим психологически добрата страна на слугуването. Природата, в която живеем, е най-добрата слугиня, заради което тя има голямо отвращение към господарите. Като чуе, че някой е господар, тя се нахохори насреща му като някоя мечка. Тя не може да търпи господарите. Но като чуе, че някой е слуга, мед ѝ капе на сърцето. Тогава тя казва: „Този е от моята категория." Обаче като чуе за господар, тя казва: „Аз имам един господар, повече не признавам." Този господар откъде дойде? Тя знае, че двама господари влизат в стълкновение и се чуди как да премахне единия от тях. Тя казва: „Щом двама господари се срещнат, непременно ще произлезе някакъв скандал." Кой прави скандалите? Господарите. Слугите се бият по заповед на господарите си. Когато двама заповядват вкъщи, слугите се бият помежду си. Когато домът се раздели, че и мъжът стане господар, и жената стане господар, тогава се явява спор между слугите, защото и двамата им заповядват.

Да оставим това външно стълкновение настрана, но някога човек дохожда до стълкновение със себе си, че съвършено се раздвои, започва да воюва със себе си. Кой воюва в човека? Един ти казва да направиш така, друг ти казва да направиш така, а ти казваш: „Няма да направя!" После ще го направиш, след това казваш, че няма да го направиш и така се разделиш в себе си. Най-после казваш: „Не зная какво да правя." Какво става най-после в тази борба? Или стомахът му се разстройва, или главата го заболява, или дробовете му отслабват, или краката му не го държат, или ръцете му треперят и т.н. Вследствие на това вътрешно психическо стълкновение в човека се явяват ред болести.

Та, в сегашния век трябва да се образува едно общество, в което хората да се хармонизират, както тоновете в едно пиано или в някой инструмент си хармонизират. Ако не си хармонизират, викат специалисти, акордьори, които акордират пианото. По същия начин трябва да има едно общество,

което да акордира хората. Като се разгласиш, ти ще намериш някой от това общество, който да те акордира, като му заплатиш за работата. Например, в едно общество има хора, които могат да акордират мъжете и жените, когато не се споразумяват помежду си. Мъжът се плаши и жената се плаши, настръхнали им косите, не могат да се споразумеят. Тогава какво трябва да направят? Жената ще отиде при някоя своя другарка, която е много смела, разумна, добра жена и ще я накара да положи ръката си отстрани на главата ѝ. Няма да се мине половин час и тази жена ще утихне. И страхливият мъж ще намери свой другар – смел, добър, решителен мъж, и ще го накара да тури ръцете си отстрани на главата му. Той ще се насърчи и ще се нагласи. И мъжът и жената ще платят 500 лева за акордиране. Та, ако има кандидати от вас за акордиране, нека се обадят.

От тази публика, която ме слуша сега, за в бъдеще ще се образува една нова служба за акордиране на човечеството. Вече има покани за онези, които искат да си дадат кандидатурата за тази служба. Който е без служба, нека подаде заявление за тази служба. Ако е майстор да акордира, ще му се плаща по 500 лева за едно акордиране. Сега мъжът и жената се обезверяват, не вярват в нищо. Тогава те трябва да намерят други двама души, мъж и жена, акордьори, които да имат силно развита вяра. Тези акордьори ще сложат ръцете си горе на главата и след половин час вярата ще се възстанови. И тъй, 500 лева ще платиш да изгониш страха, 500 лева ще платиш за възстановяване на вярата. После ще дойдем до любов към Бога. Някой казва: „Студено е сърцето ми.“ Ще намериш един човек акордьор, който обича Бога. И той ще тури ръката си горе на главата и след половин час този човек ще изпита любов към Бога.

Тъй щото, ще се явят различни видове специалисти: по възстановяване на Божията любов, по възстановяване на Божията вяра, по смелостта и т.н. Освен това има начини, чрез които ленивите ученици могат да се заставят да учат. Това е наука, която може да се приложи. Има деца, у които може да се развие интелектът, умствените способности, любовта и т.н. По този начин много хора биха могли да се лекуват и то при най-малките разноски. Само да няма противодействуващи сили. Сега ако речеш да направиш нещо, всички ще ти кажат: „Това не е вярно, онова не е вярно.“ Трябва да се направят 100 опита и на 100 опита колко трябва да бъдат сполучливи? Ако на 100-те опита 99-те са сполучливи, верни, тогава имаме една положителна наука, само с едно изключение.

Та, в това отношение ние трябва да прилагаме. Когато си намерите приятел, винаги си намирайте такъв приятел, който да има контрасти с вас, който да има противоположни добродетели на вашите. Когато завързвате приятелство с някого, вие гледайте да е такъв, от който можете

да придобиете нещо. Или когато влизате в едно общество, пак същият закон трябва да се спазва. Ако един музикант иска да се развива в музикално отношение, той трябва да дружи с даровити музиканти, но не с амбициозни музиканти. Който обича музиката, той вдъхва нещо в хората. Музиката не трябва да бъде за него професия, но нему е приятно да срещне някой друг музикант и е готов да му даде нещо. Даровитият музикант е всякога щедър, в него няма абсолютно никакво користолюбие.

Та, когато Христос казва на едно място: „Даром сте взели, даром давайте!", Той подразбира онова Божествено даруване, което е дадено на човека. Понеже всички хора са носители, проводници на Божественото даруване. Когато човек има едно такова даруване дадено, той не бива да го затвори в себе си, но да го направи достояние – не на всички, но само на онези, които могат да възприемат туй дарование. По този начин ние можем да си помагаме в света.

Сега един човек може да ти говори за Бога, без да има тази любов в себе си. Онзи, който има това чувство на любовта в себе си, като те срещне той, ти ще почувстваш тази любов, без да ти говори за нея. Той ще ти говори за съвсем други работи, но ти ще почувстваш, че в него живее Божествената любов и се проявява във всичките му постъпки. Той никога не говори за тази Любов. Срещаш друг, който ти говори за Божествената Любов, но ти не я чувстваш. Казваш: „Какво нещо е Божествената любов?" Божествената любов може да се чувства само, но не и да се разправя. За Божествената любов апостол Павел е дал малки обяснения в 13-а глава, Първо послание към Коринтяните.

Та, казвам: Когато взимам думата „любов", аз разбирам онази космическа сила в света, която може да тонира човешкия организъм. Любовта, даже и в своето ниско проявление, тя е онази сила, която хармонизира всички органи и дава импулс на човешкия живот. Любовта става причина за идването на светлината, на топлината, за науката, за хубавите отношения, за всичко в света. Тя не е само едно чувство, което весели човека, но тя е онзи велик Божествен импулс, който дава подтик на цялата природа, на цялото човечество, и този подтик, в края на краищата, със своята мощна сила ще подобри света.

Може да се минат хиляди години, но този подтик ще застави всички хора да се съгласят с този закон на Любовта. Засега онези от вас, които сте влезли в това положение, говорите за любовта, но тази любов трябва да се разбере в много широк смисъл. Това е не само за онези, които споделят вашите възгледи, но и за всички хора, които имат тази любов в себе си – като ги срещнете, ще почувствувате, като че те живеят във вас. И ако вие

видите, че в тях се зарежда една хубава идея, ще се радвате на нея като на ваша и ще му пожелаете успех, ще го поощрите. Ако вие сте музикант и слушате друг някой, който свири по-добре от вас, вие ни най-малко няма да му завидите, но ще се радвате, че той свири така хубаво. Това значи да живее в човека Божествената любов.

Това е едно от качествата и свойствата на Божията любов, че тя се радва на всичко добро в хората. На[м] необходим е подтикът на любовта, ние го имаме всички в себе си. Всички хора имат този подтик в себе си, само че в някои той е временен и постоянно се прекъсва. Щом дойде този подтик и вкусите от него, вие се радвате, щастливи сте; щом този подтик се прекъсне, вие ставате нещастни. Докато този подтик е във вас, вие се радвате и се намирате под неговото влияние; щом го изгубите, ставате тъжни и цял месец трябва да мине, докато отново дойде във вас. Казвате: „Какво беше едно време!“ Това време и сега може да дойде – от вас зависи! Скръбта показва, че вие сте напуснали този подтик, но силата на Любовта не е престанала. Ще мине известно време и тя пак ще ви посети. Щом ви напусне този подтик, това показва, че някой кюнец от вашата канализация се е пукнал и водата се е отбила. Пукнатият кюнец представя едно малко парче от цялата канализация. Щом се смени този кюнец, водата пак ще дойде.

Христос казва: „Дето съм Аз, там ще бъде и слугата Ми.“ Кой слуга ще бъде при Христа? Онзи слуга, който търси този Божествен подтик. На другата страна е необходим мъжкият принцип, знанието. Знанието е необходимо да познаваме във всеки даден случай кои хора са полезни заради нас. Като срещнете един човек, още по лицето му трябва да познаете дали той е за вас. Ти предполагаш, че той е добър човек. Това е много общо казано. Според мене добрият човек се отличава с известни специфични качества. Няма по-хубаво нещо от това да срещнеш един добър човек. Добрият човек същевременно е умен, талантлив, той има всичко в себе си. Като те срещне, ти ще получиш от него всичко даром. На него му е приятно, че те е срещнал. Той ще мине и замине покрай тебе, без да ти остави адреса си. И ако пък ти даде[ш] адреса си, той ще те посети. Той дава всичко даром.

Но сега съвременните хора искат да им се даде всичко даром, те искат спрямо тях всички да бъдат добри. Хубаво е това, но то засега е само едната страна. Това е положението на господаря. Всеки господар изисква слугата му по отношение на него да бъде добър, честен, изпълнителен, справедлив, точно да изпълнява заповедите му – каквото каже, да стане. Да, каквото каже господарят-слънце, да стане. Разбира, но каквото каже господарят-слънце да стане, не става. Какво може да направи един глупав човек?

Каквото правя аз, той го разваля.

Вие трябва да бъдете много умни, да постъпите като онзи чакръкчия във Варненско. На един турски паша жената, ханъмката, си изкълчила крака и трябвало да се намери лекар да ѝ намести крака, но без да я пипне. Невъзможно било да я пипне някой. За тази цел той търсил един, втори лекар и не могъл да намери такъв, който да намести крака на ханъмката, без да я пипне. Най-после казали на пашата, че в едно от близките села има такъв чакръкчия, който бил забележителен по своята сръчност. Пашата го извикал и му казал: „Моята ханъма си изкълчи крака и сега трябва да се намести. Ти наемаш ли се да го наместиш така, че никак да не пипнеш ханъмката?“ Той мислил, мислил, такова нещо не му се е случвало. Но най-после му дошла една светла идея. Тогава той запитал пашата: „Вие имате ли един хубав кон, такъв ат кон? – „Имам.“ Тогава ще държите този кон 3 деня гладен и жаден и след това ще го доведете при мене.“ Пашата заповядал на слутите си да изпълнят съвета на този прочут чакръкчия. И наистина този кон гладувал и жадувал цели 3 деня. След изтичането на това време извеждат коня навън и викат чакръкчията. Последният започнал да дава храна и по малко вода на този гладен и изжъднял кон. Като почнал да яде и да пие вода, конят започнал да се разширява и по този начин дръпнал крака на ханъмката, която била върху коня, и кракът се разширил. С разширяването си той се наместил.

Според сведенията за този случай, казва се, че пашата подарил този ат на чакръкчията, но го запитал: „Ти отде владееш това изкуство?“ – „Наследил съм го.“ След това, за да покаже на пашата, че голямо изкуство има в ръцете си, той казал на пашата да заповяда на слугите си да му донесат една голяма стомна. Слугата донесъл стомната, турил я в един чувал. Тогава чакръкчията му казал: „Тури стомната във водата и я удряй с всичка сила в земята.“ Слугата направил както му било заповядано. Стомната станала на безброй парчета. И в това положение той започнал отвън на чувала да пипа с ръцете си счупените части на стомната и да ги намества една до друга, всяко на своето място и възстановил цялата стомна. Тогава пашата го хваща и му казва: „Ти си изпратен от Бога, голям майстор си!“

Та, и вие трябва да поставите вашата ханъмка на кон и да я изцерите, без да я пипнете. Счупената стомна в природата трябва да я наместите така, но за това изкуство трябва да имате. Другояче работата не върви. Сега аз ни най-малко не искам с това да обезценя вашите вярвания. Вярванията, които имате сега, са на мястото си, те са добри, но понеже животът е прогресирал, вашите минали вярвания не са за сега, не са за този живот. Че вчера сте яли, това е друг въпрос, но и днес трябва да ядете. Вчерашната храна е била хубава, но днес нова трябва да ядете. Какво е писано преди

2000 години, то е друг въпрос, но днес трябва да имате такива вярвания, които да ни по[д]игнат в тази истина, която да ни освободи от сегашните терзания. Сегашните хора се терзаят, не могат да спят вечер, но трябва да взимат наркотически средства и така да заспиват.

Един българин, наш познат, разправяше една от своите опитности из семейния си живот. Той често се поскарвал с жена си. Една вечер се скарал с жена си и не могъл да заспи. Тогава той се отделил в своята стая и си легнал. Не могъл лесно да заспи, трябвало малко да се успокои. Това се случило в Свищов. Като си лягал, той имал обичай като помисли нещо лошо за жена си, да си глътне няколко глътки вода, да не се смущава. И тази вечер по обичай турил на масата, близо до леглото си, едно шише с вода – да пие от време на време по няколко глътки. Като заспал, в съня си видял една крава около леглото си. За да се брани от нея, той я ритнал с единия си крак и си казал: „Така ти трябва!“ Той чул, че нещо се сгромолясало, но в съня си помислил, че кравата паднала на земята и се обърнала с краката си нагоре. Като станал сутринта, какво да види? Масата се обърнала с краката нагоре, шишето паднало на земята, счупило се и водата от него се изляла навън.

Та, и вие много често насън виждате, че кравата се върти около леглото ви, бутнете я с крака си, но вместо нея, масата се обръща с краката нагоре, гарафата с вода пада на земята, но по този начин нищо не се постига. Това не е изяснение на нещата. Това е фиктивната страна на нещата. Ние търсим причината за нашето нещастие там, дето не е. Коя е тази крава? Това са неговите разюздани мисли и постъпки спрямо неговата жена. Те се въртят около него и му казват: „Ако ти не уредиш въпроса с жена си, тази крава може да те стъпче.“ – „Тъй ли? Аз ще я ритна.“ Рита я, но въпросът с това не се разрешава. Въпросът се разрешава само тогава, когато обичаш другите хора. Да обичаш другите хора, аз разбирам да ги обичаш така и толкова, колкото искаш и тебе да обичат. Обичай и другите както себе си.

Христос казва: „Дето съм Аз, там ще бъде и слугата Ми.“ Дето е господарят, там ще бъде и слугата. Това положение подразбира едно хармоническо състояние. Че, кой не би желал да бъде при този, когото той обича? Или кой не би желал при него да бъде този, когото той обича? Трудно ли е да бъде при вас този, когото вие обичате и да му слугувате? Трудно ли е на майката да бъде при детето си, което обича? Който няма любов, той се чуди как майката издържа на всички прищевки и желания на детето. Майката, която има любов към детето си, в тази малка форма тя вижда душа, която след време ще се прояви. В дадения случай душата на майката и душата на това дете живеят заедно. Затова майката е силна. Ако онзи, когото вие обичате, не може да живее във вас, т.е. неговата душа и

вашата душа да живеят заедно, вие не можете да бъдете силни. Ако душата на Христа не живее заедно с вашата душа, как ще бъдете силни? Ако вие не можете да бъдете там, дето е Той, какъв слуга ще Му бъдете? Христос казва: „Дето съм Аз, там ще бъдете и вие.“

Ние казваме, че не вярваме в щастието. Това значи: нито крачка можем да направим, ако не сме с Христа. Сега, Христос е там, дето има любов. Дали е в църквата, дали в някой частен дом, дали в някое училище, безразлично, но там, дето има любов между двама души, там е и Христос. Казано е: „Дето са двама или трима, събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях.“

Та, сега ние не трябва да туряме в ума си мисълта, че Любовта може да се прояви само в изключителни положения. Не. Любовта може да се прояви навсякъде. И ние виждаме, че тя се проявява навсякъде в природата. И виждаме, че там, дето не очакваме нейното проявление, там се проявява тя. Любовта не се срамува да се прояви, дето и да е. Тя не се срамува от грешните хора, нито ги презира. Като минава покрай някой грешник, тя го потупва по рамото и му казва: „Няма нищо, ще се оправят твоите работи, това е временно положение.“ Срещне някой невежа, тя му казва: „Не бой се, ще се подигне твоят ум.“ Срещне някой сиромах, казва ѝ той: „Закъсах!“ Любовта му казва: „Не бой се, ти богат ще станеш!“ Срещне някой богат, недоволен от своето богатство, тя му казва: „Бъди доволен. Засега толкова, още ще ти се даде.“ Срещне учения, казва му: „Давай от своето знание.“

Сега ние казваме: трябва да бъдем достойни за любовта. Че, ако ти си достоен, това е твоята заплата. Бог, като ме види, че аз съм достоен за тази любов, трябва ли да ми плаща? Бог всякога люби това, което е излязло от Него. Веднъж съм излязъл от Бога, Той не може да не ме обича. И аз не мога да не обичам Бога, от Когото съм излезнал. За мене не е въпрос дали трябва да вярвам в Бога или не. Аз съм излязъл от Бога и Го обичам. И Той ме обича, понеже ме е изпратил на Земята да уча. Да не обичам Бога, това е несъвместимо. Сегашните хора се съмняват и казват: „Кой знае дали съм излязъл от Бога или не?“ Че, отде си излязъл тогава?

Казвате: „Едно време, когато Христос дойде на Земята, така беше.“ Добре, така е било едно време, но какво е новото становище, какво е новото верую? Едно време Христос е казал: „Който не се отрече от себе си, не може да Ме последва.“ Какво ще каже днес, като дойде между хората? Мислите ли, че ако Христос дойде днес между хората, пак ще им каже, че „Който не се отрече от себе си, който [не] ненавиди майка си и баща си заради Мене, не може да бъде Мой ученик?“ Какво ще каже Христос на днешното човечество? Аз бих ви оставил сами да си развиете тази тема.

Напредналите от вас, които вече 2000 години сте учили и сте разрешили този въпрос, какво ще кажете, ако Христос ви запита какво трябва да правите, за да бъдете Негови ученици? Колко пъти трябва да се отрича човек? Преди 2000 години вие се отрекохте от себе си, отрекохте се от баща си и от майка си, какво ви трябва да се отричате? И от какво трябва да се отричате? Днес всички вие сте от отречените. Какво ще ви проповядва тогава Христос? Ако дойде един лекар при вас, който ви е лекувал преди 20 години, какво ще ви проповядва днес, когато сте вече съвършено здрав? Преди 20 години той ви е давал горчиви хапове, правил ви е инжекции, но сега ще ви проповядва за хигиената на живота, за въздуха, за водата, за светлината, за храната.

Тъй щото, ако днес дойде Христос, ще каже, че трябва да се обичате. Да, но трябва да направите една програма как трябва да се обичате. Няма по-мъчна наука в света от тази да се научите как да се обичате. Лесно е да се обичате, но специфично да знаете как да предадете, да изявите своята любов към хората, към всеки едного отделно. Някой път можете да уплашите човека с любовта си. Един казва: „Имам един познат, който така ме стисна от любов, че ми изкълчи ръката. Не ми трябва неговата любов." Оплаква се човекът. Друг ми казваше: „Оставете се, не искам хората да ме целуват." – „Защо?" – „Остави се, като ме целуна, че половин час ми държа устата си до моите, изсмука ме." Казвам: Може би този човек пет минути да го е целувал, но нему се е сторило половин час, така много се е изтощил от тази целувка. Кога можете да целувате човека? Да ви кажа един пример. Когато срещнете един човек, който си е изкълчил крака и умира от болки, вие можете да се приближите да него и да го целунете и от тази целувка болката му трябва да утихне. Тази целувка е на място, защото, като целувате човека, вие му предавате нещо. Някой човек се оплаква от болки в корема. Целуни го, но ако целувката ти е чиста, болките на човека моментално ще утихнат. А тъй, някого нито корем го боли, нито кракът му е изкълчен и вие ще отидете да го целувате. При това положение коремът ще го заболи, без да го е болял. Тази целувка не е на мястото си.

И тъй, това е практическо положение. Иначе на теория лесно се развива християнството, лесно се проповядва символът на вярата, но това са теории. Хубави са тия теории. Хубави са тия неща, аз нямам нищо против тях, но всички религиозни теории са приятни на времето си и полезни са на времето си, но сега отчасти само са полезни. Всички трябва да схванем настоящето, в което живеем. Важно е настоящето. Казвате: „Едно време как са живели хората." Да, едно време е било много добре, но това, което е било едно време, сега вече е минало. Понеже Бог днес създава всичко ново, казвам, че и любовта сега е влязла в света в съвършено нова форма. И в това отношение всеки човек, който влиза в света, трябва да знае как да

предаде Божествената любов. Това е най-голямото изкуство. И това изкуство трябва да подкваси старата наука, старата религия, старата музика, старата социология, всички науки трябва да се подквасят с великото изкуство на любовта. Семейният живот, както и отношенията на всички хора трябва да се подквасят с тази велика наука за предаване на Божията Любов, на този велик Дух и тогава едва ще имаме ново общество, нови отношения между хората, ново разбирателство. И тогава вече ще можем да говорим за новото.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

6-а неделна беседа, държана от Учителя
на 5.XI.1933 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1933_11_08 Слушане отвътре. Какво да направиш
лекция пред общия окултен клас

СЛУШАНЕ ОТ ВЪТРЕ. КАКВО ДА НАПРАВИШ

Сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

Размишление

10-та глава от Посланието към Евреите (до 32 стих)

Всичките противоречия в живота произтичат от незнание. Или от една вътрешна тъмнота, която е неестествена и която, по някой път, обхваща сърдцата и умовете на хората. А някой път обхваща и тяхната воля. Както и да се говори, по-мъчно се ходи вечерно време отколкото денем. Денем по-малко се спъва човек, отколкото нощем. Това са сравнения, аналогии. Даже и когато човек има своя свят, вечерно време, пак може да се спъне. Пътят не е ясен. Важното е, че при сегашните условия човек трябва да се учи. И след като е постъпил човек в училището, могат да му предскажат успеха. Ти можеш да влезеш в училище, но ще свършиш, ако се учиш. Могат да ти предскажат, че щом си влезнал в училище ще го свършиш. Новото предсказание е валидно, ако се учиш. Това предсказание подразбира, че ти ще се учиш.

Ти казваш: „Аз искам да бъда добър.“ Можеш да бъдеш добър при известни условия. Ако се учиш. Ти питаш: „Ще стане ли нещо от мене?“ Ще стане при известни условия – ако учиш. Ако не учиш ще останеш такъв, какъвто си. Житното зърно, което не е посято, ще остане житно зърно. А, което е посято ще има една придобивка, при всичките мъчнотии, които има. На някои прилежни ученици им е приятно да им се дават мъчни задачи, а на ония, слабичките, мързеливичките – не. Не им е приятно. Когато не учиш на место на знанието ще дойде мързелът и ще ти каже: „Не ти трябва да се главоболиш, другите ще направят това вместо тебе. Ти чакай.“ Бедните хора не стават мързеливи, но богатите. Най-добрите условия, които могат да се дадат на един човек, ако не знае как да ги използува, ще създадат в него мързела, нехайството. Не че нехайството е мързел, мързелът подразбира незнание, как човек да използува условия, които му са дадени, за да добие нещо.

Две неща трябва да имате като правило. Първо – слушане отвътре. Да слушаш. Със слушане се придобива знание, то е вътрешен процес. И второ – разбиране. То е външният процес на ученика. Ако ти разбираш нещата, ще знаеш как да ги приложиш. Ако слушаш, ще научиш нещо. За да дойде разбирането, ти трябва най-напред да си слушал.

В това отношение се казва, че човек не трябва да бъде глух. Това се подразбира вътрешно. Ти казваш: „Нищо не слушам.“ Тогава нищо не ще възприемеш. А, ако много слушаш, много ще възприемеш и много ще разбереш и много ще извършиш. Слушането е най-приятното нещо, което в дадения случай, може да имаш. Хубаво е на гладния да му се приказва за яденето. Ред образи има. Той се радва, когато му се казва, че му се приготовлява нещо за ядене или когато на детето, пред Великден, баща му и майка му говорят, че му се приготовляват дрехи. То се радва тогава. А пък разбирането е, когато децата вземат дрехите и ги облекат за Великден.

Та казвам сега, слушането подразбира да се съберат вътрешните материали, при които човек може да расте. При слушането става развитието на човешкия ум. При слушането човек трябва да внимава. Човек трябва да внимава, понеже има опасни неща. При слушането има един процес, това, което се предава, да го разбереш добре. Понеже, ако не го разбереш добре, то при разбирането ще има едно криво положение, при което ти сега ще пострадаш. Например, има знания, които са опасни. Например, ако се даде на човека едно разривно вещество трябва да му се каже от неговия учител: „Бъди внимателен, да не го тръскаш, понеже, ако го тръскаш може да избухне.“ По някой път се ражда у вас известно съмнение. Съмнението се ражда при голямата любов. Щом обикнеш някого ти почваш да се съмняваш в него. Майката, от голяма любов към детето си, почва да се съмнява, да не му се случи нещо лошо, да не би да се е ударило, да не би да се изгорило, да не би да го нападнат вълци, като ходи из гората или да не би да падне от аероплана, ако се качи на такъв. А като не го обича, то нищо не я безпокои.

Та лошото в хората, не е във волята. Състоянието, което смущава Духа на човека, идва като едно последствие, което подразбира, че което имаш можеш да го изгубиш. Но трябва да знаеш, че има сигурност. Съмнението, богатството идат при несигурната любов. Те са последствия на една несигурна любов. Да кажем, че аз представя въпроса другояче. Детето е отделено от майката и може да мислите, че тя не го вижда. Но представете си, че ти обичаш ръката си, погладиш я. Но тази ръка е постоянно с тебе, опасяваш ли се ти за ръката си постоянно, както за детето? – Не. На където ходиш и тя ходи там. Не се безпокоиш. Къде е опасността, когато майката се безпокои за детето си? Съзнанието на детето е свързано постоянно със съзнанието на майката и вследствие на това е и безпокойствието на майката за детето. Също е, когато се откъсне човешкото съзнание от Бога. Когато бащата, майката и детето тръгват за един път, то някой път, бащата и майката, като чакат своето дете, най-после тръгват и казват: „Да ни стигне отподире.“ Някой път ние имаме следната опитност, някой път вие

усещате, че Господ ви е оставил. Вие сте се захласнали някъде и Господ си върви по пътя. И вие трябва да стигнете отподире. Това са все човешки страдания. Ти казваш: „От време вярвях, а сега вярата ми е по-слаба.“ Това е една временна обстановка, която трябва да изтълкувате другояче. Закъснял си по пътя, прегрешението ти не е голямо. Но закъснял си малко, похапнал си, попийнал си, но твоите ближни не са те чакали и са отминали. Ти трябва да ги стигнеш.

Сега аз ви привеждам този пример, за да се освободите от някои безпокойствия, които ще се вмъкнат в душата ви. Ти казваш: „Човек е млад, но ще остарее. Какво ще придобие човек, след като е живял на земята?“ – Ще придобие знание. Някой пита: „Какво съм придобил аз, след като съм се родил?“ – Придобил си знание. Ти си бил млад. Учил си се. Свършил си до пълна възраст. Остаряваш и умираш. В неприятните работи, които си преживял, знанието, което придобиваш, то е печалбата. То не е нещо материално. Като заминаваш за другия свят, няма да имаш нито една стотинка, нито един косъм, всичко, което имаш в света, ще го оставиш тук. Какво ще вземеш със себе си? Ще вземеш нещо със себе си, ще имаш една придобивка. Знанието ще носиш със себе си. Да ви дам един пример, апостол Павел казва: „Ако ни се разрушат земните домове, имаме домове неръкотворени“. Да допуснем, че си в една държава и като те изгонят от нея, ти имаш надежда, че ще отидеш в друга. След като те изгонят от едно място, ти ще отидеш в по-хубава къща, отколкото тази, в която си обитавал. Значи, като отидеш в онзи свят, ще имаш условия по-добри, отколкото тия, които са на земята. Преходно е на земята. Има един друг порядък.

Да ви наведа, във връзка с това, на една мисъл. Учените хора казват, че цялото не се дели. Единицата не се дели. Нашата земя не може да се дели, земята си остава винаги една. Могат да се наплодят други земи като нашата земя, но тя ще си остане все една. Но нещата върху нея могат да се размножават. Хората могат да се размножават. Но земята си остава една. Върху тази единица – земята, могат да станат много други явления, но земята ще си остане все една и съща. Тя не може да се раздели. Не може да има две земи, три земи, пет земи и т.н. Когато ние говорим за единицата, подразбираме това, цялото, от което нещата стават, но то си остава едно и също. Сега трябва да има нещо във вас, което не се дели. Има неща неделими, които не се делят. В тебе трябва да има една основа, която не се дели. Защото ако тази основа се раздели, ти няма да имаш едно истинско понятие за нещата. Тя е мярката. Под думата единица, разбирам същността на нещата. Тя сама остава във всички условия една и съща. Тя е, която измерва нещата и явленията.

Та трябва да дойдете до нещо неизменяемо във вас, нека са външни неща, защото те ще се изменят. Вие ще дойдете до неизменяемото. Някой ще каже: „Кое е неизменяемото в живота?“ – Самият живот. Ние казваме: „Животински живот.“ Какво подразбираме под думите „животински живот“? По отношение на знанието, животните имат повече живот, а по-малко знание, те имат такива знания, колкото хората. За това казваме, че техният живот е животински. По какво се отличава животинският живот от човешкият? Има примеси. Животните са много по-жестоки отколкото човека. Човек е жесток, но животните са много по-жестоки от хората. Вие сега казвате: „Как може да бъде така, животните да бъдат по-жестоки от хората?“ Неизлюпените змийски яйца са много кротки, а излюпените са много лоши. Че змийските яйца са кротки, това не показва, че те са светии. Във всяко едно змийско яйце се крие нещо жестоко. И като излюпиш този „светия“ той става на дявол. „Светиите“ на змийските яйца стават дяволи.

Трябва да имате една ясна представа, от какво произтича злото в човека. Злото в човека произтича от това, че ти си измътил нещо, което си мислил, че е светия. Ти мислиш, че едно яйце е светия, искаш да му дадеш живот и да го излюпиш. Но ще излезне една голяма неприятност, от твоята постъпка. Ти казваш: „Аз съм мислил много добре.“ Ти си мислил много добре, но си нямал знание. Ти казваш: „Трябва да разбираме хората.“ То е изкуство, да знаеш как да обичаш човека. Когато човек е гладен, какво добро трябва да му направиш? Можеш да му дадеш една добра дреха, шапка, обуща. Каквото и да му направиш, той всякога ще бъде недоволен от тебе. Той ще каже: „Аз съм гладен, умирам, а пък той ми донася тези дрехи.“ Може да му донесеш някой ключ, някоя златна верижка, някой часовник, но той е все недоволен. Казваш: „С нищо не мога да му угодя.“ Той нищо не ти казва, но е недоволен. Най-после ти казва: „Не ми трябват тия неща, а хляб ми трябва.“ Дай му едно комаче хляб и го остави. „Каквито условия и да ми даваш, аз няма да използувам благото, което си ми дал“, казва той. Ти казваш: „Аз много го обичам. Трепери ми сърдцето за него.“ Много хубаво. Но твоето треперене ще го умори. Ти ще го умориш от големите блага, които му даваш. Има Един в света, Който никога не постъпва така. Вие се съмнявате в Бога. То Той всякога отива там гдето трябва.

Сега от къде произтича недоволството на човека? Бог е толкова умен, че Той ти дава, за дадения случай това, което ти трябва. За следующия момент, Той ти оставя едно желание, как да го искаш. Пак да искаш да го задоволиш. В дадения момент, ти си задоволен, но окото ти е недоволно. Защо не ти дава Бог и за утрешния ден. Ти искаш Той да те осигури и за утрешния ден.

Природата ни осигурява само за един ден. Като ядеш, ти си осигурен. Закон е, че щом имаш едно ядене, то всичките последующи яденета ще дойдат. Всяко ядене ще дойде на времето си. Та нашето недоволство произтича от факта, че ние искаме да се осигурим. Че щом те обича Бог, не си ли ти осигурен? Каква по-голяма сигурност искаш. Сигурността не е нещо външно, то е едно вътрешно отношение. Писанието казва: „Ние живеем и се движим в Бога." А пък, при това знание, ние се безпокоим.

Някой казва: „Какво ще бъде с мене?" – Няма да бъде нищо. Някой казва: „Оголях." – Че много естествено. Ти облечен ли се роди? Ти гол се роди. Рибите са голи във водата. И от после се облякоха животните. Птиците са облечени. После им израснаха перата. Когато отиваш да се чистиш в банята трябва да си съблечеш дрехите, нали? И докато в съзнанието си не станеш гол, ти не можеш да се очистиш. Адам и Ева бяха голи. Къде беше погрешката им? Адам и Ева, след като се окаляха, погрешката им беше, че не отидоха в банята, да се окъпят. Те, преди да дойде Господ, можеха да отидат в банята да се окъпят. Те чакаха Господ да ги види окаляни и да ги пита защо са окаляни. А пък трябваше да отидат в банята, да се окъпят, да се вчешат и да се облекат. Те не го направиха това. И понеже Адам и Ева не се окъпаха в банята, изпъдиха ги из рая.

Сега законът е: Всеки има възможност да се окалва. Окалването е една възможност. Щом сме на земята, при тези условия, може да има окалване. Когато времето е сухо, няма опасност, но като дойде дъждът, дъжд, кал, тогава има опасност. Та, при хубавите условия няма опасност да се окаляте, но при дъждовно време ще се окаляте и оттатък ще минете. Ако не знаеш законите, ще се окаляш. И тогава ще излезнеш из рая навънка. Сега по човешки обяснявам идеята. Всяка една направена погрешка вие трябва да изправите. Трябва да отидете на баня. Нищо повече. И ще платиш на баняджията да те пусне в банята да се омиеш. В турско време една баня струваше 10 стотинки. Ще влезнеш, ще платиш 10 стотинки. Сега не зная колко струва – 5 лева, 10 лева, 20 лева? Кой човек не би дал 20 лева, за да го задържат на служба! Да го изпъдят по-хубаво ли е? Той получава 3000 лева на месец. Направил една погрешка, трябва да отиде на баня. Много ли са 20 лева за баня?

Сега да се повърн[а] към приложението. Знание трябва. Онзи цигулар, който има своя цигулка, може да има най-добрия учител по музика. Но той трябва да учи. Някой път вие изгубвате доброто поощрение. Вие мислите : „Оголяхме!" Вие казвате: „Молихме се и какво придобихме, вярвахме и какво придобихме?" – Знание си придобил. Ти, като си пил вода, тая вода е заминала, но водата е оставила нещо в тебе. Ял си, но и си добил нещо. Яденето е оставило нещо в тебе. Ти си се окалял и ако не

отидеш на баня, ще те изхвърлят навън. Ето защо трябва да се учите. Единственото хубаво нещо е учението. Няма да вземеш пред вид, че си се окалял, че [не] си разположен духом, че боледуваш. Тези неща ще дойдат. Те са общи за всички. Понякога ще видиш, че времето не е хубаво, че вятър има, че някои хора се карат. И после се лекуват от раните, че някой човек го погребват, че правят панахида, че дават угощение за някое новородено дете и пр.

Аз превеждам тези неща, за да се изясни духовния живот. Защото духовния живот е нещо отвлечено. И ако се говори за духовния живот, работите остават неразбрани. [Вероятно Учителят пише на дъската:]

1 – нечетно число
2 – четно число
3 – нечетно число
4 – четно число
5 – нечетно число
6 – четно число
7 – нечетно число
8 – четно число
9 – нечетно число

Добре. По какво се отличават четните и нечетни числа? Кое е по-хубаво да имаш – едно четно число или да имаш едно нечетно число? Когато се жениш, трябва да имаш четно число, а когато раждаш деца, трябва да имаш едно нечетно число. Нищо повече. Щастието на човека седи в четните числа, а развитието на човешкия ум седи в нечетните числа. Ти казваш: „Как ще го разбера?“ Разберете го както можете.

Когато търсиш да се жениш. Щом имаш една жена, работата върви добре, а щом имаш две жени и като дойде третата. [Ако] един мъж имаше две жени, те ще се скарат. Тогава при жененето трябва да се тури една жена и един мъж, т.е. само в числото две могат да бъдат щастливи. Но тези двама искат да им дойде още един другар – детето, което ще им дойде, то е нечетно число. За да бъде то щастливо, трябва му едно дете – четно число, трябва му едно сестриче. Братът и сестрата, това е духовната връзка, това е духовната женитба. Братът и сестрата, които се раждат в един дом, това е женитба. Духовно е когато се раждат едно момче и едно момиче, а ако се раждат все момичета или ако се раждат само момчета, това е едностранчиво.

Та вие искате да знаете какво нещо е духовният живот. В духовният живот има по-чисти, по-фини отношения. По-естествени са тези отношения. Ние вземаме нещата в тяхната чиста форма. Една риба, която живее в чиста вода например, пъстървата има едни качества, а друга риба, която живее в мътна вода, има съвсем други качества. Пъстървата, която живее в чиста вода, е изложена на по-малко болести, отколкото рибата, която живее в мътна вода. Можем да теглим една аналогия: колкото условията, средата, в която живеем е по-чиста, толкова по-здравословна може да бъде средата. Аз вземам сега средата в следният смисъл: нашата мисъл. Колкото хората, между които живеем са по-добри, по-интелигентни и мислят добре, животът ни ще бъде по-добър. Здравето ще бъде по-добро. Но когато у хората има постоянни противоречия, то те живеят в една тиня и кал.

На мнозина от вас препоръчвам баня. Ти казваш: „Аз съм светия." Светиите и другите, все на баня да отидат. Светията може да бъде днес най-окаляния. И светията трябва да се окъпе. Нищо повече. Ще се къпеш. Ако си грешен, ако си направил престъпление, ще се къпеш. А пък светията два пъти ще се окъпе. Грешникът веднъж се окъпва, светията ще се окъпе два пъти, понеже дрехите му бяха чисти и сега се окаляха. Ти казваш: „Оцапал съм се!" Оцапал си се, какво от това? Ще се окъпеш. Грешникът не съжалява за своите дрехи, но светията съжалява за чистите си дрехи и ще каже: „Пак ще се очистя, като се окъпя."

Сега искам да ви наведа на една мисъл: Погрешките, лошите мисли, подозренията са неща външни. Та сега трябва да се поучите от тях, за да следва правилно вашият прогрес. Вашите погрешки имат и добрата страна. Не съжалявайте за вашите погрешки, те са тор. Не съжалявайте, даже и за това, което окапва от вашето дърво. Това дърво ще даде по-добър плод. Това дърво, на което листата му капят, то един ден ще си образува по-хубава почва. Всичко това, което ви се случва, ако се учите, ще бъде за добро. Имайте търпение! Направили сте една погрешка, не съжалявайте за нея. Радвайте се, че придобивате нещо. Взел си един фалшив тон. Я питай тези, които са се учили, колко погрешки са правили. Онези, младите деца, които се учат да пишат, колко погрешки са правили? Нима изведнъж са се научили да пишат? Я, питайте тези, които са се учили да рисуват, какви погрешки са правили? Вие, възрастните, като рисувате един човек, ще го нарисувате така, че да не могат да го познаят. Ти ще кажеш: „Аз го рисувах от натура." Ти от натура си го рисувал, но никой не може да го познае. Какво ти струва рисуването от натура, когато не могат да го познаят!

Някой художник е нарисувал някой предмет, обаче той не прилича на нищо. На мен ми дадоха една картина, представлява вол с три крака. Аз

им държах една лекция. Аз казах на художниците: „Това ново изкуство ли е? Вол с три крака!“ Аз им дадох 200 лева за картината. Единият заден крак го няма. Та казвам, този човек уж разбира от перспектива, сенки и нарисувал вол с три крака. Единия заден крак го турил в сянка. Няма го никакъв. По някой път и духовните хора правят така. Рисуват един вол с три крака. Можете да разисквате върху причините, които са били.

Искате да знаете причините, защо Господ изпъдил Адама. Единственият човек, който знае защо са изпъдили Адама от рая това е Адам. Викайте Адама и той ще ви каже, че Ева знае това. Викайте Ева и тя ще каже истината. Един ден Адам и Ева ще дойдат и ще разправят как направиха погрешката, а пък сега има една книга, в която са изложени тези неща. Те може да са верни, а може и да са неверни. Индусите другояче обясняват грехопадението.

Някой път големината и дебелината на предметите раждат големи недоразумения. За пример [дадеш] една малка ябълка на едно дете и то е недоволно, дадеш му една голяма ябълка и то е доволно. Защо това дете е недоволно, като му дадеш малка ябълка? Това дете няма истинско знание. Малката ябълка е малка понеже е в процеса на развитие. Някой път малкото дете е за предпочитане, защото в него има повече дарби, повече заложби. Някой път човек може да е голям, но няма никакви заложби.

Може да се образува приятелство между хората, но ако това приятелство, което се образува, не може да даде един добър резултат, какво може да очакваш? Ако ти следваш 12 години и нищо не може да научиш, каква полза има от това? Това е губене на време. Ако ти си религиозен човек, ако си пастир на една видна църква в света и нищо не си придобил, какво се ползуваш? Ние живеем в един свят толкова хубав, със слънце, планини, звезди. Какви грамадни богатства са това! Казвам: „Нищо от това.“ Гледам слънцето, реката и пр. И пак седя в същото положение. Когато ти гледаш слънцето, ти, в дадения случай, трябва да приемеш богатствата, които слънцето ти отрежда. Да допуснем, че вие сте болни. Много от вас сте болни. В слънчевата светлина има блага за тебе, ти си сиромах. Даже твоята сиромашия има връзка със слънцето. Да кажем, че имаш 100 килограма лук, арпаджик. Ти си беден човек, но ако си умен, ти знаеш, че тази година ще има благоприятни условия за търговия, за лука. Килото струва 10 лева, като посадиш 100 кила лук, колко килограма може да извадиш. Тук има земледелци от един килограм арпаджик колко килограма лук се изважда? (– Средно 100 килограма, а някой път 50 килограма.) Да кажем, че се добива от едно кило, 100 кила, по 100 лева правят 100 000 лева. Ето в една година ти спечелиш 100 000 лева, а пък ти седиш и казваш: „Защо ми трябва този лук?“ – Ще го посееш.

Сега може да ка̀жете: „Защо Господ ме е създал при тези неудобства?“ Помнете следното: Това разположение, което имате във вашето сърдце и вашата воля, в дадения случай, това е най-доброто, което Бог може да ти даде. В бъдеще няма да бъде това, но в сегашния случай, то е най-доброто положение, при което може да се намериш. Това положение няма да остане във век и веков такова. В следующия момент може да бъде пак най-доброто и т.н. Но ти си все недоволен. Това е защото не си използувал тези условия, които са ти дадени. Вие сте недоволни от вашите неразбирания. Бъдете доволни от разбиранията си. Да допуснем, че вие сте неразположен и казвате: „Нямам любов.“ Какво подразбираш под думите: Нямам любов? Щом нямаш любов, ти си вече болен. Имаш много недоимъци. Те ще те доведат в един крив път и ти ще бъдеш слаб, няма да свършваш работите си добре. И по този път на безлюбието, ако вървиш, то целият ти живот ще се влоши. То е все едно, ако храниш един човек с лоша храна, тогава цялото му тело ще се поквари. И тогава няма да има добри постижения.

Ако ние спънем сърдцето си и ума си, то какво ще добием? Не спъвайте сърдцето си и ума си и волята си. Може да е дошла една мисъл в тебе, която не е твоя. Остави тази мисъл на страна. Може да е дошло едно желание в тебе, което не е твое, остави го на страна. Може да е дошла в тебе една крива постъпка, остави и нея на страна. Нищо от това. Не се занимавай с чужди мисли, с чужди желания и с чужди постъпки. Не разрешавай защо става така. Никой не е обяснил това положение. Да кажем, че един ден имаш една лоша мисъл. Това го обясняват в окултната наука. Ти прекарваш един страшен ден, прекарваш цяло едно съществувание. Прекарваш някое свое прераждане, което може да си преживял преди 100, преди 1000 години и ти го прекарваш сега в един ден. А някой път ти си радостен, ти толкова преживяваш един цял живот в един ден. Когато се радваш, това е твоето минало, когато скърбиш и то е твоето минало. От твоето минало на страданията и от твоето минало на радостите ти ще извадиш твоето настояще. Ще използуваш.

В онзи, лошия живот, лошия ден, когато дойдат в тебе лошите мисли, веднага ще гледаш да пресъздадеш от този ден, настоящето. Да пресъздадеш нещо хубаво. И тогава може да получиш хубава перспектива за бъдещето. Всички лоши събития, всички лоши работи в твоите минали съществувания, ти ги събери, не ги пъди, но ги впрегни на работа.

Всички вие трябва да бъдете учени, както съвременните изобретатели. Например, когато хората са впрегнали най-първо водата, като работна сила, на животните не е дошло на ума да си направят воденици или

вятърна мелница, а човек е впрегнал вятъра на работа. По същия начин човек е впрегнал силата на па̀рата, на електричеството, на по-тънките сили в природата. Също така и ти трябва да впрегнеш лошите мисли и лошите желания да ти вършат работа. От калта на греха направи грънци. Някой ще каже: „Може ли така?“ – Може, може. Много хубави грънци стават от калта на греха, ще ги туриш в пещта. Греха ще изкочи навън и ще остане хубавата глина. И ще излезе едно хубаво гърне. Писанието казва: „Всичко онова, което се случва, на тия които обичат Бога, ще бъде за тяхно добро.“

Не се спирайте за една постъпка на човека. Тя не определя човека. Някой казва: „Защо е съгрешил Адам?“ Не се спъвай върху това. Понеже вие, ако мислите върху това, Господ ще ви постави на изпитание и тогава и ти ще съгрешиш. Ти искаш да знаеш защо съгрешил Адам. Да кажем, че една млада мома иска да знае защо е съгрешил Адам. Господ ще ѝ даде обяснения. Тя ще се влюби в един млад момък и няма да може да живее с него. И тогава Бог ще ѝ каже: „Защо да не можеш да живееш с него, нали го обичаш!“ Защо Ева съгреши? Но ти сега защо съгреши, защо не го обичаш? Приел си от забранения плод. Момата казва, не го обича. Тя не казва последната истина. Тя не обича този си мъж, понеже обича другиго. Какво ще ме [ми] разправя, аз зная нещата, тя не обича този, а обича другите. И казва: „Аз искам да живея за Бога. За Бога ще живея. “ А тя си има вече един друг Господ, тя вече го е намерила.

И после, в религиозните хора има следното: Една мома може да е в религиозно общество, влюбила се е тя в някого. Моли се в това общество и после намери друг в друго общество и се премести в него. Ти искаш да знаеш защо Адам съгреши. Съгреши, понеже престана да люби Бога.

Сега като ви казвам тези неща, някои от вас може да изтълкувате нещата другояче. Целта ми е да ви дам едно разбиране за вътрешния живот. Погрешката, която младата мома или младият момък могат да направят е следната: Младата мома казва: „Не го обичам.“ Не го обича, понеже другиго обича. И тя мисли, че онзи, другият момък има повече. Тя е женена. Какво трябва да се прави? Или момъкът е женен, но не я обича вече, а обича друга. Какво трябва да прави? Той напуща първата си жена и се оженва за втората. Не е лесна работа това, да се напусне жената. Има закон. Та казвам сега, може да пренесеш тези неща от външния свят във вътрешния. Те са преходни неща. Любовта в света е преходна. Тези работи ти не може да ги обичаш. Ти една ябълка може да обичаш докато тя съдържа в себе си красота и хранителност. Но като тя изгние, ти я вземеш и я хвърлиш и тази ябълка казва: „Защо ме хвърли? Защото не ме обича.“ Човекът ще ѝ каже: „От твоята семка, като поникне ново дърво и даде пак ябълки, пак ще ги обичам.“ Този закон е: Гдето е текло, пак ще тече. Двама

души, които са се обичали, пак ще се обичат. Но време ще мине. Тогава казвам: Не изгнивай! Ти казваш: „Хората не ме почитат.“ Хората не те почитат, защото си осиромашал. Не осиромашавай! Ти казваш: „Хората не ми обръщат внимание.“ – Защото си изветрял.

Но трябва да се знаят методите. Някой проповедник казва на някого: „Не трябваше да грешиш.“ Или му казва: „Не трябваше да се подмладиш.“ Но трябва да се знаят методите за това. Това е само негативната страна на живота. А трябва да се знаят методите на положителната страна на живота. Ще се случат тези отрицателни неща, но никога не е изключена възможността за погрешка. След всяка погрешка ще претърпиш известни страдания. Ще поумнееш и при втората погрешка ще станеш по-добър. След третата погрешка, още по-добър ще станеш. А ако направиш погрешка и се изправиш, ще станеш умен и добър, а ако не изправиш погрешките, ще се натъкнеш на противоречия в живота. Да кажем, че ти имаш един син и една дъщеря в къщи, в семейството си. Синът ти е трети член на семейството, какво трябва да направиш, за да го направиш щастлив? – Трябва да го ожениш. Женитбата означава следното: Имаш син, трябва да го пратиш на училище. Трябва да създадеш някаква работа за неговия ум, за да прогресира. А ако това дете го оставиш в къщи и се опасяваш да не му се случи нещо лошо, ти ще му напакостиш. Трябва да му се създаде работа.

Да допуснем, че имаш един приятел, какво трябва да направиш? За да запазиш своето приятелство, никога не трябва да криеш, никога не трябва да имаш една посторонна мисъл, която да скриваш от приятеля си. Не трябва да има в сърдцето ти нещо, което да криеш от него. И той трябва да прави същото. Щом скриеш, то се явява вече едно отдалечаване.

Аз казах, че човек трябва да бъде послушен. Но послушанието не подразбира робство. Послушанието значи да възприемеш, каквото ти каже, да го направиш. Господ ще ти каже: „Слушай какво ще ти кажа!“ И това, което ти Господ каже, приложи го! Бог ще те остави свободен, да направиш така нещата, както ти си разбрал от слушането. И тогава ще дойде външно разбиране, обективното, но няма какво да се смущавате от това.

Сега да ви дам едно правило: Никога не си сключвайте ръцете, защото тогава си носиш своето нещастие в себе си. Такъв човек не може да разреши никога правилно нещата. Трябва да имаш съгласие между всичките ти пръсти. Не трябва да има раздвояване в религиозния живот; не трябва да има раздвояване в знанието; не трябва да има разногласие в практическия живот, но единство трябва да има всякога в човека. Вместо

да сключваш ръцете си, може да ги спуснеш спокойно надолу. Дойде някой да вземе от тебе, ти тогава кръстосваш ръцете си. Не, тури пръстите надолу.

Няма нещо, което да не се подава на великият закон на Любовта. Действувайте с онова, което Бог е вложил в душата ви. Употребявайте го. Не се задоволявайте с чуждото. Вие казвате: „Какво ще бъде на онзи свят?“ На онзи свят ще бъде точно така, което имате сега. На онзи свят знаят да свирят, и да пеят знаят. Ти не знаеш нито да пееш, нито да свириш, нито да постъпваш както трябва. Какво трябва да направиш на онзи свят? – Или трябва да се запретнеш да учиш, или трябва да се върнеш на земята. Та, за онзи свят, трябва да се приготвиш. Онзи свят е за учение, той не е свят за деца, за хилави, за болни деца. За онзи свят трябват умове, силни умове, чисти деца, които отиват да служат на Бога. Да използуват Божествените блага, които съществуват. А пък ти мислиш, че като отидеш на онзи свят, ще те посрещнат там и ще има ядене и пиене, прегръщания. Като отидеш на онзи свят, като се пробудиш, ще кажеш: „Разбрах, че трябва да се учи тук. Ще работя Господи, гдето ме пратиш, ще ида и ще уча!“ Ти, като отидеш на онзи свят, ще отидеш гол и ще те облекат с най-хубавите дрехи. Ти ще отидеш на онзи свят, щом си готов за него, като се върнеш, като блуден син в онзи свят и големият брат, като дойде, ще се посърди, като види разкаялия се блуден син. Но бащата ще му говори: „Синко, на тебе ти давам повече, но и брат ти ще дойде на тази трапеза.“ Та първото нещо сега е да се запретнете да учите. Вие слушайте сега. Хубаво, похвалявам ви, но да дойде разбирането трябва.

Сега за следующият път пишете върху темата: „Полза от изучаване на четните и нечетните числа.“ Помислете върху тази тема. Ще напишете числата така:

1 2 3

4 5 6

7 8 9

Сега това са отношения. Ще изучавате тия числа. Като разберете четните и нечетни числа, ще знаете как да постъпвате. При закона на Любовта, при закона на Знанието, ще знаете при всеки случай, как да постъпвате. Сега аз няма да се спирам върху този въпрос. Понеже това е тема за вас. Под думата знание аз разбирам отношението на сърдцето към ума. Когато употребявам думите „знание“, не подразбирам мома и момък, а подразбирам сърдце и ум. Сърдцето е младата мома, умът е младия момък. Под знание разбирам отношение винаги между ума и сърдцето. Сега мислете върху темата.

Добрата молитва

7-ма лекция на Общия окултен клас
8 ноември 1933г. София, Изгрев

1933_11_12 Работа и почивка. ***Любов*** **и Мъдрост**
неделна беседа

РАБОТА И ПОЧИВКА. ЛЮБОВ И МЪДРОСТ

„Отче наш“

„Грее Слънцето“

Ще прочета 11-а глава от Посланието към Евреите. Тази глава говори за вярата.

„Духът Божи“

Ще говоря върху важността на почивката, каква роля играе почивката в живота. Ще взема 7-и стих, 4-та глава от Притчите. „Най-главното е мъдростта: придобивай мъдрост.“ Животът има две страни. Когато говорим за мъдростта, онзи реален живот, който сега се проявява, в който искаме да реализираме нещата. Не е вярата, която днес реализира нещата; вярата реализира нещата за в бъдеще, а за сегашните неща се изисква друго нещо. Може би разочарованието сега в света произтича от факта, че ние не разбираме устройството на света. Ние казваме: „Светът.“ Да, това, което виждаме сега, е хубаво, но има един привиден свят, свят на промените, в който всички хора се разочароват. Разочарованията се дължат на това, което ние наричаме непостоянно в живота си. Няма човек в света, който да не е преживял такива разочарования. Докато не е претърпял такива разочарования, човек всякога е наклонен да мисли, че разбира живота. Най-първо животът е едно очарование, а после е едно разочарование. Почти всички хора, с малки изключения, са заминали за онзи свят с малко поне разочарование. Каквото и да казват, все има едно малко разочарование в тях.

Религиозните хора разбират живота по един начин, светските – по друг начин, но и религиозните хора си имат заблуждения, и светските хора имат заблуждения. Религиозните хора мислят за Бога това, което не е; и светските хора мислят за Бога това, което не е. Религиозните хора мислят, че като са религиозни, Бог ще постъпва към тях малко по-особено, с по-други отношения. А светските се запитват защо Бог е толкова несправедлив. Те се чудят защо Бог не постъпва еднакво спрямо всички хора. Например хората не могат да разрешат въпроса защо едни са богати, а други – бедни; защо едни са болни, а други – здрави; защо едни са прости, а други – учени. После, защо едни постоянно работят, а други си почиват. Питам: Когато някой човек от един дом се пропие, кой е причината за това: Господ или той сам си е причината? Ако синът се е пропил, той може да каже, че е наследил пиянството от баща си. Бащата пък може да каже, че е наследил пиянството от своя баща и т.н. Кой е

виновен за това? Отде произтича този порок? После могат да дойдат до кръчмаря и да кажат, че той е виновен за пиянството на еди-кого си. Кръчмарят пък за свое оправдание ще каже: „Аз съм женен човек, имам жена, имам деца, имам нужда от пари. Той е трябвало да бъде умен, да не пие толкова много."

Досега аз срещнах само един учен кръчмар, от Нови Пазар, който беше от гръцко произхождение. Той се започнал с Евангелието и като дохождаше някой в кръчмата му да пие, той му казвал: „Слушай, малко да пиеш. В мой интерес е малко да пиеш, а не много." Като го запитах защо е станал кръчмар, той ми казваше: „Ако не бях станал кръчмар, как щях да проповядвам на тия хора? Те нямаше да дохождат при мене. А сега ги събирам като проповедник и им проповядвам." Аз не му отговорих нищо, но го погледнах, поусмихнах се малко и му казах: „Много добра философия е тази." Аз не направих никакво възражение, не му казах, че не е прав. Човекът вярва в Евангелието, но казва, че ги събрал, за да им проповядва. „И сега – казва той – и на дявола служа, и на Бога служа."

Казвам: В живота си ние трябва да разбираме икономията на почивката. Човек трябва да знае как да почива, но може да почива само умният човек. И забележете: страданията в живота не са нищо друго освен резултат. Страданията заставят човека насила да си почине. И ако ние се научим да си почиваме когато трябва и както трябва, страданията няма да съществуват за нас. Но понеже не си почиваме както трябва, затова идват страданията. Почивката е необходимост за човека да събере в себе си известни сили. Който не почива когато трябва, страданията ще дойдат за него да го заставят да си почине. Някой казва: „Аз не съм си починал." В Писанието е казано, че човек отива в другия свят да набере сили, да си почине и после да дойде пак на Земята да работи. Много хора, които са дошли на Земята, искат всичко да завладеят, всичко да постигнат на Земята. Това е едно погрешно схващане. На Земята ние нищо не можем да придобием. Какъвто е дошъл човек на Земята, такъв и ще си замине. Докато живее, човек може да спечели пари, да направи няколко къщи, да има ниви, земи, но като дойде до заминаване, ще си замине такъв, какъвто е дошъл. Това всеки трябва да знае. Ако мисли, че ще вземе нещо със себе си, той се лъже.

Вие не трябва да се обезсърчавате, да казвате, че животът няма смисъл. Че, ако ти се натовариш с голям товар, ти никога няма да имаш почивка. Ако тръгнеш за онзи свят с голям товар, ти няма да имаш почивка. Там няма място за твоя яхър. И затова, понеже на онзи свят не приемат с никакъв товар, вие ще отидете там такива, каквито сте дошли на Земята, без никакъв багаж. Свободен си дошъл, свободен ще си отидеш. Ние не

разбираме, че това състояние е една почивка. Бог иска да ни освободи от ненужните страдания. Той иска да ни даде почивка, да ни покаже, че промисля за нас. Ние искаме да оправим този порядък в света и казваме: „Този не е прав, онзи не е прав. Този е крив, онзи е крив." Всъщност кой е прав и кой е крив, не се знае. И сиромахът е крив, и богатият е крив. И ученият е крив, и простият е крив. В какво са криви? Че не си почиват. Вземете, например, богатия човек – мисли да заграби целия свят, това богатство го измъчва. При всичките беднотии на сиромаха Господ му казва: „Спри малко, почини си." Той казва: „Защо ми е тази сиромашия?" И той се мъчи. И богатият се мъчи, и бедният се мъчи, и двамата не спират, не си почиват. Ако искаме да убедим хората в тази истина, те ще кажат: „За предпочитане е богатството." Да, за предпочитане е разумното богатство. Друг пък ще каже: „За предпочитане е сиромашията." Да, за предпочитане е разумната сиромашия. Ако е въпрос за глупава сиромашия, километри да е от мене; и ако е въпрос за глупаво богатство, и то да е километри от мене. Нито глупава сиромашия, нито глупаво богатство, но разумна сиромашия и разумно богатство, в които мога да си почина, да бъда полезен на себе си и на ближните си.

Вие трябва да схванете този въпрос добре, понеже сегашният строй е резултат на хиляди поколения. Следователно, за да оправим света, ние трябва да викнем всички тия поколения да участвуват в това изправяне. Какво ще оправям аз работите на този свят? Те яли и пили, направили, пък аз ще трябва да им плащам дълговете. Кой каквото е ял и пил, да дойде да си го плати. Казвате: „Поне да оправим младото поколение." И младото поколение само ще се изправи. Трябва ни една среда. Освен това ще вярваме, че в младото поколение е вложена разумност само да изправи своите погрешки. Пък младото поколение има и доста сила да приложи своите добродетели. И двете неща са вложени в човека. Човек, който не работи, той всякога е изложен на несрети в живота. Това всички трябва да знаете. Има една наука в света, която, ако ние възприемем, можем да уредим живота си. Няма какво да чакаме на някакъв нов строй.

Сега аз не казвам, че ние трябва да се спираме, но и да искаме един нов строй, той няма да дойде сега. Ето какво аз разбирам под думите, че сега не може да дойде този нов строй. Ако имаме зима, а ти очакваш топъл ден, знай, че топлият ден сега, през зимата, не може да дойде. Той може да дойде след 3–4 месеца, през което време ти трябва да имаш гориво, топли дрехи и ядене. Като минат тези месеци, топлият ден ще дойде. Отде ще вземеш това нещо, зависи; то е дадено вече, ти само трябва да отидеш и да го вземеш. И ако вие разбирате езика на природата, на тази ваша майка, вие ще вземете билет, ще отидете на нейната врата да потропате, но трябва да знаете и номера. Ако не знаете номера, вие ще потропате на друга

някоя врата, отдето нито глас, нито услишание ще чуете от тогова, когото очаквате.

Та, в съвременния свят хората, които нито почиват както трябва, нито работят както трябва, са хора, които живеят извън рамките на любовта. Да живее човек в рамките на любовта, това не са прости чувствувания, но са условия, среда, дето любовта може да се прояви. С любовта започват всички работи, с любовта започва животът. След като започне животът, тогава ще се явят другите работи. Значи, първо трябва да се яви животът. А двата полюса на живота, това са работата и почивката.

В първата възраст на живота майката работи, детето възприема. Когато майката остарее, тя почива, а детето работи. Случва се, че детето е ревливо, събужда майка си по 15 пъти на вечер. Защо плаче това дете? Защо плаче, и то не знае. Един наш познат, доктор Дървов, който сега е в онзи свят, ми разправяше една своя опитност. Жена му беше белгийка. – „Една вечер – казва той, – жена ми взела билет за концерт и отиде с някои свои познати, а аз останах дома с малкото дете. Страшно нещо било да се разправя човек с малко дете! По едно време като зарева това дете, че не млъква. Нищо не мога да направя, за да го успокоя. То реве ли, реве. Забавлявах го по един, по друг начин, употребих всичкото си изкуство като лекар, но не млъква това дете. Жена ми пък си дойде към 12 часа и аз се чудя какво да правя с него. Най-после виках светиите на помощ, но и това не помогна. Обърнах се най-после към Бога и забелязах, че то престана малко да плаче, докато съвсем млъкна и заспа." Казвам му: „Това дете искаше да ти каже една истина, а именно: искаше да ти каже, че трябваше да го повериш на Онзи, Който го е пратил на Земята." – „До това време никога не бях викал Бога на помощ, никога не бях се обръщал към Него. Но това дете ме изкара от търпение и аз се обърнах към Бога. И наистина, скоро това дете се успокои и заспа." Значи това дете е възприело нещо от Бога.

Как мислите, каква ще е била тази молитва? Всеки случай, тя не е била механическа молитва. Механическата молитва нищо не значи, но ако една молитва е искрена, ако човек се е свързал с природата, тогава тази молитва непременно ще бъде чута. Щом дойдеш във връзка с природата, тогава тази молитва непременно ще бъде чута. Щом дойдеш във връзка с природата, веднага ще почувствуваш, че от тебе нещо излиза. Едновременно ти възприемаш нещо и даваш нещо от себе си. Когато отидете в природата, при един чист извор, вие възприемате нещо от него. Като видите някъде мътна вода, вие нищо не възприемате от нея. Та и като дойдете в съприкосновение с един учен човек, вие пак възприемате от него това, което той носи в себе си.

Та, сега ние сме дошли на Земята в такива времена, когато ни трябва почивка, а почивката не ни дават. Какво ще правим тогава? Ще употребим всичкото изкуство, ще викаме всичките светии и ако тогава не се уредят работите ни, ще повикаме най-после и Господа. Вие никога не сте викали Господа. Казвали сте: „Защо ни е Господ?“ Постоянно сте се съмнявали в Него. Разправям на един материалист, че според него, ако рече да се помоли на Господа, това е унижение. – „Да, по-глупава работа от молитвата има ли?“ Добре, питам го аз: защо като се влюби в някоя мома, той отива да ѝ се моли, да ѝ казва, че без нея не може да живее, че ще умре без нея? Да се моли на Бога било унижение, а да се моли на тази мома, според мене, е два пъти по-голямо унижение. Прав си, казвам му, ти трябва да се молиш на тази мома, как да не се молиш. И силният се моли. Как? Като се счупи кракът му, се моли, разбира се. При това положение ти можеш да се молиш и на детето, което може да ти услужи тогава. Тогава няма никакво унижение. Унижение е за здравия да се качи на болния и да иска от него да го поноси малко. За предпочитане е да носи силният човек на гърба си слабия, отколкото слабият да носи на гърба си силния.

Сега ще приведа това положение във вашия живот. Вие никога не трябва да оставите вашите слаби мисли, желания и постъпки да носят силните ви мисли, желания и постъпки. Ако правите това, вие никога няма да можете да си починете. Затова впрегнете вашите силни мисли, желания и постъпки на работа – те да услужат на слабите ви мисли, желания и постъпки. Силните ви мисли, желания и постъпки трябва да услужат на слабите, иначе ще се яви една вътрешна дисхармония.

В живота на съвременните хора има ред заблуждения, големи противоречия, вътрешно недоволство, поради което те едва се търпят. Това недоволство съществува в по-голям или по-малък размер и в учените, и в богатите хора, с изключение само на онези, които разбират добрия живот. Съществува един атавизъм и хората казват: „Да се примирим, че каквото даде Господ, да го носим.“ Аз не съм за тази философия: каквото ни се даде, да го носим. Като казваме, че каквото дойде, трябва да го приемем, аз разбирам само разумното в света. В разумното има почивка, в неразумното има работа. Питам: Какво ще придобие един човек, ако го поставят цял живот само в почивка? Не е въпросът да бъде човек само в почивка, но и чрезмерната работа не допринася много. Всичкото нещастие е в чрезмерната работа. Съвременните хора ядат по 3 пъти на ден и за всяко ядене стомахът трябва да работи по 4 часа, значи той работи цели 12 часа на ден. Отвън вие проповядвате 8-часова работа на ден и вие, които сами проповядвате това учение, заставяте стомаха си да работи цели 12 часа на ден! В такъв случай приложи за стомаха си не 8 часа работа, но само 4 часа работа. Приложи за стомаха си работа само 4 часа, първо него

освободи от чрезмерната работа. Това ще бъде една почивка за стомаха. И тогава ние, съвременните хора, казваме: „Човек трябва да бъде здрав." Защо ти е едно анормално здраве, при което ти ще имаш повече разходи, отколкото някакви печалби?

Здравето е израз на добротата. Само добрият, умният човек може да бъде здрав. Който не е добър и разумен, той не може да бъде здрав в пълния смисъл на думата. Който не е добър и разумен, той не може да работи и да почива. Има нещо хубаво в почивката. Най-хубавите неща се добиват в почивката. След като си работил, като седнеш, да усещаш едно приятно чувство в себе си. Като си почиваш, да бъдеш в унисон с окръжаващата природа.

Казвам: Най-голямото е мъдростта. Необходимо е едно знание за почивката. Едно е похвално сега: че хората искат да увеличат почивката, да се намали малко трудът. Те не разбират, та работят както сега по 10–15 часа, за да се изтощават толкова. Съвременните хора обръщат внимание на хигиената на жилищата, на храната, но това знание още не е проникнало между всички хора. Това съзнание още не е проникнало между всички съсловия на обществото. Ние искаме всичко държавата да уреди. Под думата „държава" аз разбирам най-разумното нещо, но и в тази държава трябва да има кой да изпълнява.

Ако целият народ или цялото общество или по-голямата част от хората бъдат вдъхновени от една и съща идея, разбирам, но сега повечето хора поддържат гледище, че Господ ще оправи работите. Да се мисли, че Бог ще оправи работите, това е погрешно схващане. Когато Господ оправя света, всякога ще има страдания. Тъй щото, който очаква на Господа да оправи света, войни ще има, землетресения ще има, бури, циклони ще има, смърт ще има, бедствия ще има, страдания, болести, всичко това ще има. И ако хората разбират това, те именно трябва да оправят света, да не очакват на други да го оправят. Когато Господ дойде при нас, Той трябва да намери работите ни оправени, че да има какво да ни разправя, [да има] какво друго да ни даде.

Сега ние очакваме на Господа да оправи света. Праведните и религиозните хора очакват Христос да дойде на Земята да съди грешните, а тях [да] постави в Царството Небесно. Вярна е тази идея, но като концепция е крива. Ако Христос дойде и тури едни в рая, а други в ада, няма ли да имаме тогава строй като сегашния? То е все едно едни да бъдат в затвора, а други – свободни. Тогава по какво ще се отличава Христовото учение от сегашното, което хората поддържат? Това значи да имате схващане за Царството Божие като това на Земята. Не, идването на Христа подразбира

една разумна идея, която ще проникне във всички разумни хора и ще ги обедини. Всички ще имат една обща идея и тази идея ще бъде общо благо за хората по възможност на физическия свят, не както те го разбират. Как може да се приложи това благо? Сега вие осъждате някой министър защо не приложи това учение. Чудни сте вие! Вие искате от министрите това, което те [не] могат да направят, не могат да го приложат. Какво могат да направят министрите днес? Те могат да издадат един закон или една заповед. Но кой ще я изпълни? Кой ще изпълнява техните заповеди и как ще се изпълняват?

Сега, като пренесем това учение и в идейния си живот, ще видим, че имаме отлични идеи, но не може да ги изпълним. Например някой казва: „Аз искам да живея добре, но не може да живея добре.“ Той издава една заповед, но тази заповед трябва да се упражнява с всичките му сили. Обаче той не е господар на себе си и се оправдава с външните условия. Вярно е донякъде, че външните условия могат да ни управляват, но ако ние и при външните условия сме господари на положението, те не могат да ни оправдават, нито могат да ни управляват. Ако сме роби на външните условия, тогава ние ще се оправдаваме с тях. Не, човек е господар на своята съдба, ако не абсолютно, то относително. Донякъде той е господар на своите условия и може да ги използува.

Сега, аз разглеждам живота колективно и в този живот човек е единица, която принадлежи като член на един разумен свят, който ние не виждаме. Ние, съвременните хора, разглеждаме живота както едно дете разглежда семейните отношения, щастието на своята майка и своя баща, без да взима във внимание, че щастието на баща му и майка му, на сестра му и на брата му зависи от окръжаващата среда, от условията в природата. То си мисли, че баща му е всесилен, като че той е господар на света. Донякъде само, вкъщи бащата е господар на условията, но в природата, в живота не е така. Един ден това дете се вижда в чудо, като забелязва, че баща му обеднява, майка му се разболява и се чуди как е възможно да стане това нещо. Бащата е обеднял, защото не е умен, а майката се е разболяла, защото не е била силна.

Казвате: „Как може да бъде силна?“ Като направи една погрешка. Който не е направил една погрешка, той е слаб човек. Казвате: „Как да добия тази сила?“ Сам ще изправите погрешката си. Който може да изправи погрешката си, той е силен човек. Следователно, за да добиеш сила, ти трябва да изправиш погрешката си. Казвате: „Как да изправим погрешката си?“ За да изправиш погрешката си, трябва да направиш няколко опита. Направи един опит първо, макар той да излезе несполучлив. Направи един опит и после ще видиш. Така правят хората

опити и с аеропланите. Те са направили един, втори, трети, хиляди опити, докато днес разполагаме с толкова много аероплани, които един ден могат да ни здрависат.

Сега, всеки трябва да се запита кое е онова, което човек може да направи. Всеки човек има в себе си една разумна страна, която е фактор в неговия живот. Аз не говоря за физическия човек, но за онзи разумен човек в него, който е фактор на външния живот. Човек трябва да развие в себе си Великото Начало, Божественото, защото един ден той ще стане център, около който ще се сгрупират известни сили. Той трябва да чака този момент, да не бърза. Младата мома, която виждаме днес развита, способна, е израсла от едно малко детенце, но постепенно е развивала своите сили и способности. Щом израсне, около нея започват да се сгрупирват хора и тя трябва да знае как да постъпва с тях. Ако тази мома не знае как да постъпва с тия млади и стари хора, които се групирват около нея, какво ще стане тогава с нея? Тя скоро ще изгуби своето положение.

Казвам: Сега всеки трябва да се готви за онези условия, които ще дойдат. Каквото пожелае човек, това може да стане. Един ден цар може да бъде. Но кога? Когато му дойде времето. Един ден и философ, и поет, и учен, и музикант, и художник, всичко можеш да станеш, но когато му дойде времето. Не искай нещата преждевременно, но не ги оставяй да закъснеят. Ти ще отидеш на гарата най-малко две минути преди да е тръгнал тренът. Ти трябва да чакаш трена, а не той тебе. Природата ти ще я чакаш, а не тя тебе. Всички онези хора, които се оплакват от своите нещастия, те са оставили природата да ги чака, а не те нея. И поет да си, и философ да си, и учен да си, и цар да си, природата никога не чака. Вие трябва да се качите на нейния трен две минути преди той да е тръгнал. По този начин работите ви ще бъдат уредени.

Сега, другото възражение, което може да се направи на мисълта, която хората поддържат, [че] с един човек камък не става. На това твърдение аз правя едно малко възражение: с един човек камък става. Питам: Сегашният свят от колко хора произлезе? Нали от един човек произлезе? Един беше Адам и една беше Ева. От този ден се наплодиха милиони хора. Тъй се създаде светът. Сега аз ще направя една аналогия, за да изясня тази идея, да видите какво се крие във вас. Може би един ден Бог ще избере вас, вие да създадете света. Утре Бог може да създаде един нов рай и да каже: „Ето на, ти се оплакваш от този свят, ето от тебе искам да се народи едно поколение, което да благодари, че ти си първият Адам.“ Но ако и ти направиш една погрешка като стария Адам, каква полза? По-добре тогава нека си седи старият свят, създаден от стария Адам. Един ден ти ще бъдеш

новият Адам. Така беше едно време с Авраама. Той имаше синове и дъщери. Преди това той нямаше нито синове, нито дъщери и Бог му каза: „Не бой се, ти ще имаш голямо потомство.“ Той беше на 90 години, а Сара – на 80 години, когато роди Исаака.

Някой ще пита: „Защо на стари години Сара трябваше да роди?“ Казвам: Младите майки раждат глупави деца, а младите бащи раждат сприхави деца. Старите майки раждат много умни деца, а старите бащи раждат много характерни деца. Значи майката трябва да бъде стара и бащата трябва да бъде стар, та от стари родители ще се родят умни деца, от стара коза и от стар пръч. Аз взимам „коза“ и „пръч“ в техния най-чист смисъл. Какво лошо има в един пръч и в една коза? Това са изрази на езика.

Понякога гледам българите употребяват израза „напил се като магаре“. Това не е вярно. Човек не може да се напие като магаре. Един българин отишъл на гости на кръстника си със своето магаре. Вечерта като яли, той бил принуден да пие за хатъра на кръстника си, за хатъра на кръстницата, на малките кръстничета, на сестрата и брата, докато се напил добре. Като тръгнал да си отива, той пак се качил на магарето си, което предварително напоил. Като се напило магарето добре с вода, той му казал: „Хайде сега да пиеш заради мене.“ Магарето не искало повече да пие и тръгнало да си върви. – „Браво, ти за мой хатър и вода даже не пиеш, а пък аз пих за всички и се опих. Ти си по-умно от мене.“

Та, сега ние ще кажем: „Магарето вино не пие.“ Колкото и да се оправдаваме, нищо не ни извинява. Като казваме, че някой се напил като магаре, имаме предвид слабостта на магарето. То има слабост в което село влезе, накрая на селото ще изреве, да чуят, че магаре има. Магарето е много тщеславно, то тайни не държи – тази е неговата слабост. И слабостта на пияния човек седи в това, че и той, като магарето, бърбори. Магарето поне носи нещо, а пияният залита и нищо не носи. Та, като казваме, че някой се напил като магаре, това подразбира, че като се напиеш, не прави поне погрешката на магарето: не бива толкова да бърбориш. Това са неща за изяснения, от които не може да се прави аналогия между живота на човека и този на едно магаре. Магарето има съвсем особени понятия за живота, а човек има други. Но понякога ние трябва да взимаме поука от животните, понеже в тях има един трезв, практичен ум. Например, една риба се ползува от своята опитност, та човек ли не трябва да се ползува от своята и от опитността на другите хора?

Преди 30 години минавах покрай един мост на река, дето на брега седи един рибар и лови риба. Слушам го, той мърмори нещо, псува. Питам го: „Защо псуваш?“ – „Псувам, тук има една риба, която, като види, че спусна

холтата във водата и някоя риба се готви да се хване на холтата, тази риба се приближи полека, измести холтата и рибата избяга, не може да се улови. Щом дойде някоя риба към холтата, тя измести холтата и рибата не се хваща." Казвам: „Тази риба има опитност, тя някога се е хванала, но имала възможност да се освободи и сега казва на другите риби: „Не се хващайте на тази холта, тя е дяволска работа." Казвам му: „Няма защо да я псуваш, тя е една от умните риби." – „Не ми трябват мене умни риби, нека дойде да се хване на холтата, това искам аз!" Аз си продължих по-нататък пътя и си разсъждавам: Колко е умна тази риба! Ако хората бяха така умни, много от страданията щяха да се избегнат. А рибарят се ядосва, че не е хванал тази риба. Нему и на ум не му дохожда, че с тази риба природата иска да му каже: „Бъди толкова умен като тази риба! Учи се от опитностите, които имаш в живота си, и не повтаряй своите глупости в своя живот. Гледай и втори път да не те уловят."

Сега, има една велика истина, която се преповтаря навсякъде. Тази истина е, че светът ще се поправи. Но как ще се поправи светът? Чрез работа и почивка. Светът ще се поправи, когато на всички хора без разлика се даде работа и когато им се даде почивка. Има един закон, според който на всеки човек трябва да се даде работа и почивка. Той трябва да [се] заеме и да извършва някаква работа в практическия живот, а не в теоретическия, не извън земния живот. Този въпрос трябва да се реши от държавниците и от икономистите. На всеки човек трябва да се даде работа и почивка. Какви методи трябва да се приложат, как ще се приложи този закон, то е друг въпрос; важно е, [че] на всеки човек трябва да се даде работа. Този закон трябва да се приложи вътре в живота. Ще кажете: „Ами при тази криза, която сега съществува, какво трябва да се прави?" Аз не искам да говоря за кризата, но питам: Как се ражда кризата в света? В Америка има повече от 25 милиона хора, които нямат никаква работа. Същото нещо се забелязва и в Германия, във Франция, навсякъде има безработица. И днес всички държавници изучават условията, при които се ражда кризата. Причината седи в това, че първоначално още в строя не е предвидено за всеки човек да има работа и почивка. Вследствие на това непредвиждане съвременните хора се намират в трудно положение.

Аз мога да ви приведа ред примери и в семейния живот. Когато бащата иска да има много деца, а не предвижда колко е необходимо за издръжка на всяко дете, в това семейство се ражда криза. Представете си, че този баща има 12 момчета. Като не може да ги издържа, ще каже: „Момчета са те", лесно ще се справи с тях, ще ги прати на работа. Добре, ами ако тези деца са момичета, какво ще ги прави? Ще иска да ги поддържа да учат, да отидат в странство, но за всяка една от тях ще трябват около 400–500 000 лева. Отде ще вземе тия пари? Защо му са тия 12 момичета? Ще му

трябват 12 зетя. Защо му са тия 12 зетьове? Ще му трябват 12 зестри. Значи две деца му са достатъчни. В това отношение циганите са по-практични. В тях момъкът плаща за момата, а у нас е точно обратното: момата плаща за момъка. В съвременния цивилизован свят момата трябва да плати на момъка, ако иска той да я вземе, но и с това въпросът не се решава правилно. Да се родят 12 момичета в един дом, това е неестествен процес. Аз съм проследил този въпрос и съм дошъл до това убеждение. Вземете в птиците, например: там се ражда едно мъжко и едно женско, после пак едно мъжко и едно женско. Ако има 10 малки, 5 от тях са мъжки и 5 – женски. В хората, обаче, този закон се е изменил. Те са изменили и закона за природата по отношение на своя живот, вследствие на това в живота им има една аномалия.

Съвременните лекари изследват въпроса каква вреда може да принесе радият на човечеството. Според тях, оказа се, че радият е в състояние да измени цвета, формата на нещата и може да деградира един човек, да го върне назад в неговото развитие. Те казват още, че след 20–30 години или най-много след един век ще имаме поколение, много по-хилаво от сегашното.

Има известни места в природата, които, ако ги бутнем, причиняват вреда на хората. Един от Вавилонските царе, като съгрешил, станал животно и пасъл трева в гората цели 7 години. Като се върнало съзнанието му, тогава той почнал да управлява. Ние не знаем, че има сили в света, които могат да ни деградират. Ако не вървим според законите на природата, могат да ни деградират. Според правилните закони в природата, ако се роди момиче, после трябва да се роди момче и после пак момиче, пак момче. Същият закон се отнася и до нашите мисли и чувства: една добра мисъл и едно добро чувство, после пак една добра мисъл и едно добро чувство. Друг ред в природата няма. Щом имаш една лоша мисъл, ще се роди и едно лошо чувство и една лоша постъпка. Коя е причината да се народят лоши мисли?

И тъй, да дойдем сега до практическата страна на живота. Аз взимам вярата като един барометър на любовта. Вярата е барометър или топлометър, който показва силата на любовта. Да вярваш, това значи да видиш с каква сила работи в тебе любовта. Ние в кого вярваме? Ние вярваме в този, когото обичаме, когото любим. Ако той не ни изневерява, ние всякога имаме любов към него. Вярата е винаги израз на любовта и любовта е винаги израз на вярата. Значи, основа на нещата е любовта, а вярата ще дойде като едно последствие. Според мене вярата е основа за развитие на човека, а любовта е условие, в което може да дойде вярата. Разумността е пък външно условие, в което човек може да манипулира, да

използува тия условия. Разумността е среда, в която човек ще използува временните условия на живота.

Религиозните хора бягат от света, като казват, че тези хора са грешни. Това показва, че религиозните хора не разсъждават практично. Че светските хора са грешни, това е право, но и религиозните не са по-праведни. В едно отношение са по-праведни, но не навсякъде. Аз мога да ви приведа от историята ред примери, от които да се види, че религиозните хора са станали причина за ред раздори и войни. Това е доказателство, че и от едните, и от другите се изисква разумен живот. Религията, в нейната чиста форма, представя едно разрешение на въпросите в живота. Нека дойдат тия религиозни хора да разрешат правилно въпросите, да може за в бъдеще да се води един добър, разумен живот.

При сегашните религиозни условия животът не може да се подобри; и при сегашните светски условия животът пак не може да се подобри. Може да се подобри, но само при едно условие: хората трябва да бъдат искрени. Има религиозни хора, които са добри, има и светски хора, които са добри; има религиозни хора, които са искрени, има и светски хора, които са искрени. Тези искрени хора, колкото и да са на брой, техните възгледи ще проникнат в живота и един ден те ще могат напълно да се приложат. Вън от това в природата има един закон, върху който почиват всички неща. Този закон обуславя целия живот.

Помнете едно нещо – ние не можем да извратим законите на природата и не можем да ги суспендираме. Каквото и да правим, ние не можем да изменим своето естество и в края на краищата ще дойдем до положение да се съгласим с онези директиви, които природата налага и изисква от нас. Защо? Понеже всеки закон, всяко правило в природата е изпитано и проверено. През дългите векове и години на своя живот природата е правила ред опити и най-после, като се е убедила в най-добрите закони и правила, тя ги е поставила като основа на целия живот. Всичко, което е поставено днес в нея, е било подложено на ред опити и сега, без никакви изключения, тя предлага най-доброто. Ако речете да измените един от нейните закони, какво ще поставите вместо него?

И на човека не остава нищо друго освен да остави любовта да действува в него и в другите така, както тя се проявява. Не диктувайте на човека как да ви обича, нито пък той да ви заповядва как да го обичате. И той да вярва в тебе както си знае, и ти да вярваш в него както знаеш. Нека всеки прави работите така, както той си разбира, и ако не разбира нещо, тогава да пита. Само по този начин вие ще имате съдействието на по-висшите същества от вас.

Тази свобода трябва да дойде, но ум се изисква за това. Най-първо, вие не постъпвате свободно. Вие въздействувате на своите мисли, чувства и постъпки. Ако някой от вас прояви любовта си, тогава всички му казват: „Много си се увлякъл. Посвий се малко, много далеч си отишъл.“ Какво остава тогава? Ако отиде много надалече, не бива; ако остане много назад, и това не бива. Значи трябва да се тури спирачка на любовта.

Казвам: Проповядвайте любовта си, каквото ще да стане! За предпочитане е да обича човек, отколкото да не обича, макар в любовта си да направи една погрешка. Ако спре любовта си, той ще направи една погрешка, ако пък прояви любовта си, все ще добие нещо. Какво ще добие? И в свещените книги е казано: „За любовта всичко можеш и трябва да пожертвуваш.“ Пожертвуваш ли всичкото си имане и богатство за любовта, нищо няма да изгубиш. Но ако си богат и никому нищо не си дал, като отидеш в онзи свят, според както религиозните хора казват, ще изпиташ големи мъчения за своето скъперничество. Ако си направил добро на някой, колкото пъти те видят, те ще те гощават и ще бъдат винаги с тебе. Те ще ви бъдат в пълна услуга. Сега няма да ви говоря за онзи свят, защото и в този свят вие живеете. Този закон работи навсякъде. Ако вие дадете ход на една ваша добра мисъл или на едно добро ваше чувство, те ще се възприемат и от окръжаващите и ще принесат своя плод. Тъй щото, дойде ли до някаква услуга, каквато и да е тя, направете я и не се страхувайте. Направете тази услуга на свобода и не очаквайте нищо. Като я направите, няма да мине дълго време и вие ще видите какви добри резултати има тя.

И тъй, на хората е нужна почивка. Под думата „почивка“ аз разбирам човек да се спре от работата и да си почине, през което време да обмисли. Когато искаш да направиш някакво добро, спри работата си, не работи, но мисли в това време. Доброто може да се тури за основа само при работата. Който иска да направи някакво добро в света, той трябва в това време да почива, да обмисли как да направи доброто. Доброто може да се тури на работа само при почивката. Който иска да направи добро някому, той трябва да знае да почива. И наистина, ако искам да помогна някому, аз не трябва да бъда уморен. След като съм починал 24 часа, тогава съм в условия да помогна някому. Това е в практическия живот. Ако съм уморен и краката ми не държат, как ще помагам на хората? Ако съм си починал, ще мога да помагам. Ако един професор си е починал, той ще може да помага на студентите си, като им чете своите лекции. Но ако не си е починал, ако жена му го е смущавала, ако дъщерите и синовете му са го смущавали и ако обществото отвън го смущава, каква ще бъде неговата лекция? От лекцията му нищо няма да излезе.

Казвам: Това са новите положения, които хората трябва да имат предвид. Това не са положения съвсем нови, защото има много хора, които вече са ги схванали и приложили в живота си. Сегашните хора търсят нов път, като искат тези нови положения да ги приложат и във възпитанието. Сега и аз лансирам тези идеи, но мъчно е, например, как да се приложи любовта в живота. Обичаш някого – много добре е това, но как можеш да му помогнеш? Например, ти трябва да помогнеш на някого така, че той да не вложи повече надежда в тебе, отколкото трябва и да дойде мързелът в него. По никой начин той не трябва да каже: „Нека той работи, а аз да почивам." В любовта непременно трябва да има взаимна обмяна. Ако ти обичаш някого, а той не отговаря на твоята любов, непременно ще дойде едно противоречиво чувство. Някой се оплаква, че не го обичат. Това положение за мене е ясно. Когато някой не ме обича, аз зная причината за това и разглеждам въпроса от съвсем друго гледище. Аз не обвинявам хората, нито ги оправдавам, но казвам: „Прави са те." Та, когато някой не обича някого, аз се спирам пред този факт като пред едно явление и го изследвам: защо и за какво този човек не обича другия. Аз не искам да се противопоставя на този човек, защото той си има право, но и аз имам право да бъда свободен, да разглеждам нещата както зная и както разбирам.

Ако някои хора не те обичат, ти можеш да ги заставиш да те обичат. Как? Ще ви приведа един пример, който не е толкова чист, има малко егоизъм в него. Това се е случило в Америка. Знаете, че американците са малко ексцентрични хора. Един млад момък обичал една млада мома, често ходел при нея на гости, но не се решавал да ѝ предложи. [Той] все не се решавал да ѝ предложи. Тя все очаквала да ѝ предложи, но той отлагал постоянно. Той се страхувал, че ако ѝ предложи, тя може да му откаже и не знаел как ще понесе този отказ. Един ден тя намислила да му устрои една изненада, да го застави да ѝ предложи. Тя дала да ѝ направят един човек от восък, с мустаци, и го поставила в стаята си, тъй щото, когато наближило възлюбленият да дойде у дома ѝ, тя поставила тази восъчна кукла пред себе си и давала вид, като че се разговаря нещо много важно. Момъкът видял това нещо от прозореца и веднага извикал своята възлюбленa и казал: „Моля ти се, не давай дума на този човек, аз те искам, аз правя предложение." Тогава тя писала едно писмо до този човек, който представял восъчната кукла, че се отказала от него. А на своя възлюблен казала: „Аз приемам тогава твоята ръка." Значи, восъчният човек заставил момъка да направи своето предложение.

Така и за вас трябва да дойде някой восъчен човек, който да ви застави да предложите на момата. Този восъчен човек може да бъде някое страдание

или някоя катастрофа отвън и да ви застави да предложите. Няма какво да чакате той да седне на стола, но предложете, ако е за предлагане. Ако не е за предлагане, оставете въпроса настрана. Този пример е само за изяснение, но иначе в него има малко лъжа. Какво ще стане, ако този момък се научи, че момата го изиграла по този начин? Това са изключения.

В природата обаче съществува следният закон: Онзи, който те обича, и ти ще го обичаш. Нищо повече. В този закон няма изключение. Ако някой човек не те обича, това показва, че при дадените условия вие не сте един за друг, нищо повече. Не насилвай работите. Ако не дойде този, който обичаш, предпочитай да останеш сам, отколкото да насилваш себе си и него. Може да дойде друг, но тогава ще имаш големи трудности и мъчнотии и ще съжаляваш за постъпката си. Този закон можете да го приложите по отношение на какъвто и да е материален закон. Не пресилвайте реда на нещата.

Някой може да каже: „От мене човек не може да стане. Аз не мога да се повдигна в обществото." Ти може да се подигнеш, но знай, че оттам, отдето искаш да се подигнеш, там ще паднеш. Ето, Наполеон се повдигна от един прост гражданин и стигна до цар на Франция, но всеки не може да бъде Наполеон. Какъв пример може да се извади от Наполеона? Той пресили нещата. Той не издържа на едно свое обещание, с което направи една погрешка. Така поне го обвиняват онези, които знаят положението. Причината на неговите страдания се дължи на това, че той не издържал на едно свое обещание. Причината за нашите страдания се дължи на това, че ние, като Наполеона, не сме издържали на онова обещание, което сме дали. И ние, като Наполеона, не издържаме на своите обещания, дадени по отношение на Разумната Природа. И тогава, за да се справим със своите страдания, ще кажем: „Ще изпълним обещанията си, които сме дали на Разумната Природа." Сега, например, вие искате да знаете как да излезете от вашия остров „Света Елена". Много труден въпрос е този. Както и да ви обяснявам, вие няма да ме разберете, понеже има една опасност.

Разправяха ми за едно подобно положение в един монастир. Един от нашите познати, който сега е заминал за онзи свят, ходил там и разправяше следното. Калугерите в този монастир направили някаква дупка между камъните, която могла така да се стегне, че човек може да попадне там и ако не обещае нещо, няма да може да излезе. Колкото бедни влизали през тази дупка, те не я стягали, но ако богат влезе там, дупката се стеснявала и той трябвало да обещае няколко десетки или стотици хиляди лева, за да може да се промъкне. Други пък считали, че тази дупка определя кои хора са праведни и кои не. Един доста тлъстичък

материално човек отишъл там и после го питали: „Как прекара в дупката?“ – „Остави се, видях и патих, докато изляза. Трябваше да обещая нещо, за да се освободя.“

Казвам: Това са стеснителните условия, които съществуват и в природата. Хванат те там и докато не обещаеш, че ще платиш нещо, няма да те пуснат. Ще платиш на общо основание и много пъти ще си кажеш: „Не ми трябваше да минавам през дупката на светиите.“ Не минавайте през дупката на светиите.

Това давам само за обяснение, което може да се вземе в един или в друг смисъл, не го давам за доказателство. Когато нещо се доказва, някои неща може да са логични, може да са ясни, но онова, което е проверено, то носи вече в себе си самото знание. Онова, което човек вече знае, няма какво да го разправя, в него е вложена силата Божия. В сегашния живот ние имаме повече знания, отколкото опитности. Аз съм слушал от мнозина, какви ли не лекции са ми държали с часове; знания много имат хората, но си мисля: колко от това знание може да се приложи? Като слушам някой да ми проповядва своите методи, мисля си: колко ли от тези методи може да приложи той в своя живот?

При мене са идвали много мъже и жени да се оплакват от положението си. Някой мъж казва, че жена му не го обичала. Защо не го обичала? Казала, че не бил за обичане. Казвам му: „Чудно нещо, ти си човек с много топло сърце, как да не те обича жена ти? Сърцето ти гори от любов.“ – „Да, гори ми сърцето, но няма кой да ме обича.“ – „Ти имаш някого, когото сега обичаш.“ – „Да, но още не ми обръща внимание.“ Жена си не обича, а друга някоя обича, която пък не му обръща внимание. Не е лесно да страдаш от любов. От всичко може да страда човек, но не и от любов. Опасна работа е любовта. Няма по-ужасно страдание от страданието, което любовта причинява на човека. Какво ли не си мисли той тогава. Затова на човека трябва разумност, та като влезе тази Божествена сила в него, да знае той как да я използува.

Друг закон съществува, според който всеки може да ни обича. Кога? Когато и ние обичаме. В този закон няма изключение. Това аз зная, пък вие как го знаете, то е друг въпрос. Ето какво аз разбирам под думата „да обичаме“. Когато аз обичам един човек безкористно, мене ми е приятно да го виждам, да се разговарям с него, без да искам от него нещо. Ако той е ученик или ученичка в света и чувам, че успява, това ме радва. В тази любов няма никакво изключение. Щом имаш каква и да е користолюбива мисъл или някакво користолюбиво чувство в твоята любов, тя ражда вече обратна реакция. Законите са се изменили. Щом имаш едно, колкото

малко и да е, изключение в своята любов, това показва, че са [се] вмъкнали някакви посторонни фактори, които работят вече в самия живот. Затова, влезе ли човек веднъж в живота, той трябва да има правилна философия за него и по този начин ще се домогне до някое общество, което ще може да му помага. А сега, каквото и да правите, докато се движите между хора, които не разбират живота, вие всякога ще останете едни за други неразбрани. Като обичаш, няма да те разбират и като те обичат, няма да обичаш. Когато обичаш, ти ще знаеш дали те обичат или не.

Това може да се провери. Ти може да провериш дали твоята любов е безкористна или не. Ако любовта ти е безкористна, ти ще се радваш на щастието на онзи, когото обичаш. Нека той се подигне до най-високото положение, но и когато слезе до най-ниското положение, ти пак трябва да му се радваш; и като осиромашее, пак трябва да му се радваш. Човек ни най-малко не трябва да изменя своите чувства от външните условия. Може ли така? Ако аз съм богат човек и обичам едного, който осиромашава, може ли той да остане сиромах? При това положение аз ще му помогна и той пак няма да бъде сиромах. В този случай аз ще бъда за него Провидение. Ако разбираме живота и любовта по този начин, в прав смисъл на думата, ние всякога ще бъдем едни за други Провидение. Тогава вашите близки, макар и да пропадат някога, но в очите на своите ближни те всякога ще виждат Провидението. Така трябва да се постави практическия живот на Земята. Това правило трябва да се постави в живота и по него да се създаде бъдещето общество. Този закон вие досега не сте прилагали. Вие сте се усъмнили в него.

Казвате: „Аз съм се горил, на мене мнозина са ми разправяли за любовта, която гори.“ Аз вярвам, че любовта гори, но това е любовта на подпалителните лещи, на лещите, които събират лъчите. Има лещи, които събират лъчите, а има лещи, които разпръскват лъчите. Аз говоря и [проповядвам] за онази любов, която разпръсква, а не за онази любов, която събира, концентрира и гори. Какво по-хубаво от това човек да обича? Само в любовта човек се усеща млад.

Като залюбиш, ти се подмладяваш. Като залюбиш, твоят ум не се помрачава, но ти почваш да мислиш и сили добиваш. Тогава ти ставаш смел в постъпките си. Изгубиш ли любовта си, ти се чувствуваш стар, мисълта ти не работи и постъпките ти са несмели.

Питам тогава: Отде ще дойде спасението на света? Ние търсим Бога в света. Господ и сега работи. Любовта, която се проявява в нас, нали е Бог, Който се проявява? Тогава де ще Го търсим? Има връзка между нашите постъпки и Божиите постъпки, ако ние сме дали ход на Божественото в нас да се

проявява. Често ние казваме за нещо, че е от дявола. Казвам: Това, което сега се изявява в света, каквото и да е, то е от Бога, а това, което не се изявява, то е наша фикция. Ние търсим Бога там, дето не е.

Сега някой написал един роман и неговата героиня там припадна. Аз бих желал да напиша един роман, в който нито един от моите герои да не е припаднал. Какво означава припадането? Припадането показва, че някой има много голяма скръб и тогава, за да не чувствува скръбта си, поставят го в положение да изгуби съзнанието си. Истинският герой никога не трябва да губи съзнанието си. Такъв пример имаме от Христа. Какво геройство показва Христос, когато цяла нощ 6000 войници се поругаваха с Него, биха Го, хукаха Го и Той издържа на всичко! Каква голяма сила показа Той! И на сутринта Му дадоха да носи един голям кръст, който Той носи до известно място, после каза: „Повече не нося този кръст, намерете друг да го носи.“ И при това положение Той не изгуби съзнанието си. След това Го приковаха на кръста и пак не изгуби съзнанието и каза: „Погрижете се за майка Ми!“ Това значи герой, това показва характер.

Ако човек няма такъв характер, той няма да мяза на Христа. И след това вие ще искате да ви занесат на Небето с колесница, като свети Илия. Не, жителите на Небето, на Царството Божие, са големи герои. Онези пък, които не са герои, те трябва да учат геройството на Земята. И сега се проповядва на хората от Земята, че те ще наследят Царството Божие. Ще наследят Царството Божие, но само силните. По-силен е онзи, който се въздържа, отколкото онзи, който вади нож да се бие. И той е герой, но по-силен е онзи, който издържа на големите страдания. Това не показва, че като не вади нож, не е силен, но той вижда, че външното геройство не е истинско геройство. Казва се в Писанието, че вечерта, когато се приближи при Него всичката тълпа, която [искаше] да го хване, паднаха пред Него. Сила имаше Той. Но Христос сам се предаде. Той ги запита: „Кого търсите?“ – „Исуса търсим.“ – „Щом търсите Исуса, Аз съм. Тогава оставете другите да си отидат, а останете да се разправяте с Мене.“ Той казваше: „Аз имам власт да повикам 12 легиона ангели от Небето да ми помагат, та с една тълпа от 1000 души ли не мога да се справя?“ Но геройството не е в биенето.

Аз уважавам войната само в едно отношение. Трябва да има война в света. Трябва да се воюва. Човек трябва да воюва, но с какво? Със злото в света. Човек трябва да воюва със своите мисли, със своите чувства и със своите постъпки. С всичко това човек трябва да воюва. Аз не съм за мирния живот. Мирен живот може да има само в доброто, но щом има зло в света, мир не може да има. Когато злото съществува в света и някои проповядват, че трябва да има мир, този мир не е естествен. Мир в

доброто, мир в любовта, мир в истината, но да има мир при онези вечни неправди в света, такъв мир не съществува.

И тъй, две неща са потребни на човека: работа и почивка. От друга страна, на човека са потребни любов и мъдрост. Любовта е потребна, за да разберете какво нещо е работата, а мъдростта – за да разберете какво нещо е почивката.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

7-а неделна беседа, държана от Учителя
на 12.XI.1933 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев

1933_11_12 Силен и умен – Двете погрешки
утринно слово

СИЛЕН И УМЕН – ДВЕТЕ ПОГРЕШКИ. ТРИТЕ КАТЕГОРИИ. ТРЕТОТО ПОЛОЖЕНИЕ

Нарядът.

15 минути размишление.

8-а глава от Евангелието на Марка.

След като е работила някоя жена цяла година, плела и тъкала, какво е придобила? Разбира се, че тя през цялата година непрекъснато не може да тъче. Има 8 часа за спане, 2 часа за ядене и 4 часа за къщна работа, за метене, за почистване, 3 часа са потребни за ходене по съседките, да разправя за новините, 2 часа ѝ са потребни да се облече, да се накити и не зная колко време ще остане да тъче. Тя, за да тъче, трябва да ошета първо и тогава да влезе в стана да тъче. Но колкото и да работи цяла година, колко ще изработи? Един топ плат, може би от няколкостотин метра. И какво може да допринесе този плат? Ако е тънко платно, ще си направи ризи, но ако е някой дебел плат, ще направи горни дрехи и т.н.

Човек трябва да работи, но има работа и работа. Има работа, която се отнася чисто до физическия свят и която не е нещо съществено, едно приготовление. Има работа в духовния свят. Тя се отнася до вътрешността на човека, да се уреди и организира, да се нареди къщата – то е Божественото, туй, без което човек не може.

Всеки един, който е влязъл в пътя, трябва да има една ясна представа защо е влязъл, как и накъде върви. Например можеш да имаш една представа за Слънцето, че е светло, че озарява, че топли Земята, но ако се заинтересуваш от естеството на Слънцето по-издълбоко, ще имаш друга представа. Според учените какво е състоянието на Слънцето? В едно отношение са прави, те казват: „Слънцето е една разтопена огнена маса.“ Други казват, че Слънцето не е огнено, а то е като Земята. Но ако се вземе огънят сам по себе си, той е носител на живот. Без огън живот няма! И ако да е разтопено Слънцето, това нищо не значи. Какво е по-хубаво за човека: да е кораво Слънцето или да е разтопено? Да е разтопено е по-хубаво. Кое е по-хубаво за водата: да е разтопена или да не е разтопена? Има известни понятия, които съществуват, без да се разбират. Малкото дете има желание да расте, да стане стар, да възрасне. „Като дядо си трябва да бъда.“ Този стремеж е един лъжлив стремеж. Като дойде до състоянието на дядо си, ще види, че дядото има дълга бяла брада, но същевременно ще усети, че дядото има една вътрешна слабост, която детето не е подозряло.

Ще види, че на дядото краката не държат; и после, дядото има нужда другите да го гледат, той не е напълно самостоятелен.

Така също в човека се раждат някои мисли, че като стане християнин или като влезне в новото учение, всичките му работи ще се оправят. Но ако той не разбира закона, ще се намери в положението на малкото дете и на стария дядо. Човек все ще придобие нещо, но ще си каже: „Що ми трябваше това?" Или пък ще се намери в положението на онзи, който го учили в едно военно училище, за да му турят шашка, като стане офицер, и да му е приятно. Но тази шашка ще му донесе и беля на главата. Ще му окачат шашката, но ще дойде войната – там е лошото. Като дойде войната, шашката ще се опита. Питам: Колцина от тези, които са завършили военното училище, след края на войната се връщат здрави? За всичките положения на живота, каквото положение и да заемете, има една опасна страна.

Вземете най-добрата служба в този свят – тя е службата на майката и на бащата. Няма по-добра служба от тази! Защото бащата е цар, а майката е царица. И затова всекиму трепти сърцето, иска да стане баща, иска да стане майка. Но под „майка" се крие царица, поданици има, ще заповядва тази майка. Това дете, и то не иска да остане като дете, и то иска да стане като майка си. Даже един цар, да стане човек, пак го очаква голямо изпитание. Царят се намира между хора, на които не може да вярва, той почва и най-близките си да подозира. Едно положение много трудно. Казвате: „Какво му е на един цар? Хем му слугуват толкова хиляди хора, всичко му е уредено!" Ни най-малко не е уредена работата на царя.

Нима майката, която страда, е майка? Кое отличава майката? Или кое отличава бащата? Баща е онзи, който може да даде живот. Майка е онази, която може да отгледа живота. Ако бащата не може да даде живот, той не е баща. И ако майката не може да отгледа живота, тя не е майка. Другото вие ще си определите.

Силен е онзи, който никога не може да изгуби силата си. И по какво се познава силният човек в света? Аз ще ви определя: Силният човек се познава по това, че той може да направи една погрешка. Отрицателен силен. Защото човек, който не може да направи погрешка, той не е силен. Ние говорим за силата. И силен е онзи, който може да изправи своята погрешка. Щом не може да изправи погрешката, той не е силен. Но за да изправиш погрешката си, трябва най-напред да я направиш. Как ще изправиш една погрешка, ако най-напред не си я направил? Значи, не си силен да направиш една погрешка и не си силен да я изправиш. Вие казвате: „Искам да стана силен!" Но за да познаеш, че си силен, трябва да

направиш една погрешка и да я изправиш. Пробният камък е това! Искаш да бъдеш силен – непременно в първата стъпка трябва да направиш една погрешка. Ако можеш да я направиш, силен си, ако не можеш да направиш погрешката, ти си слаб човек. И ако можеш да я изправиш, ти си слаб човек. Пък ако не можеш да направиш никаква погрешка, никакъв не си. Това са ред изключения, логически изводи са това. Някой път хората могат да мислят каквото си искат.

Силен е, който може да направи погрешка и да я изправи. А умният се отличава по това, че може да предвиди една погрешка и да я предотврати. Ако ти не можеш да предвидиш една погрешка и не можеш да я предотвратиш, трябва да знаеш, че не си умен.

Важното е, че сега, след като ви говоря толкова много, вие, като си отидете вкъщи, ще си мислите пак както си знаете. Вие си имате такива здраво изработени калъпи и с четката какви ли не цветя правят. Лесна работа е това, калъп да има. Но ако някой ви вземе калъпа, тогава? Ако сте без калъп, тогава вие ще се намерите в положението на онзи българин от Варненско, който имал много големи крака и отишъл да си купува чехли от един турчин. Пробвал всичките чехли, но нито едни не му стават и турчинът казал: „Калъпсъс“. Българинът мислил, че тази дума е обидна, докачил се, излязъл бързо от дюкяна и на няколко километра далеч от него извикал: „Сен калъпсъс“, което значи: „Ти си калапсъс.“ Турчинът нямал търпение да му направи големи чехли и българинът нямал търпение да дочака, да се разберат добре.

За забелязване е, че Христос нахранил в един случай 5000 души, а в другия – 4000 души. И от единия случай са останали 12 кошници с укрухи, а в другия случай са останали 7 кошници. Някой ще каже: „Ако бяхме във времето на Христа, щеше да бъде една привилегия за нас!“ Но при всичките тези чудеса Христос вижда, че учениците ни най-малко нямат разбиране – след като бяха свидетели на единия случай, пак се безпокояха. След като нахрани онези, 5-те хиляди, казват: „Откъде ще се вземе толкова хляб тук, в пустинята, да ги нахраним?“

Туй безпокойство е общо. По някой път човек има право да се безпокои. Майката се безпокои какво ще стане с детето, ако не е тя, и казва, че тя го храни, но преди детето да се е родило, природата го е осигурила вече. И целият организъм е преосигурен с вода, въздух, със светлина. Майката е само временен проводник на онези блага, които природата дава. А тя казва: „Аз трябва да отхраня това дете!“ Майката отглежда детето отвън, а туй дете не го отглежда в себе си. И следствие на неотглеждането на детето отвътре, туй дете отвън умира.

Защо умират хората? Липсва им нещо. Като липсва животът, човек умира. А този живот идва винаги отвътре! Ако ние обсъдим малко по-отблизо живота, ако една майка е бременна с едно дете и ако тя не се храни добре, ако тя постоянно се трови и смущава, тя няма ли да умори това дете? Ще го умори. Туй дете тя ще го осакати в себе си. Сега, ние не виждаме, че онова, което съществува отвън, ние със своето вътрешно неразположение осакатяваме нещата отвътре. Всичките добри проекти, които човек има отвънка, даже които са реализирани, даже те могат да се осакатят. И всичко можеш да осакатиш около себе си, ако същевременно и всичко може да поправиш – зависи каква ти е силата и какво е твоето разбиране.

Под думите „да разбираш външно“, то е този вътрешен процес, някои искат сега известни резултати. Резултат може да имаш и можеш да го изгубиш този резултат. Можеш да родиш, можеш да си баща, да създадеш едно дете, но можеш да станеш причина и да го умориш.

Допуснете в този смисъл, че и вие имате една душа, която трябва да отгледате. Аз вземам душата като едно дете. „Новия човек“ аз наричам тази душа, която е вътре в тебе. Ако ти тази душа в тебе не можеш да отгледаш, а допущаш всички съмнения и отрови, и това, което е заченато в тебе, ще си замине, ще се помине туй дете и ти останеш като една празна каца, една празна стомна, питам: какво си спечелил тогава? Всякога една стомна трябва да бъде пълна с вода. Не само това, но водата трябва да бъде постоянно чиста, постоянно трябва да има едно преливане.

Сега, искам да ме разберете добре. Може да влезне съмнение във вас: дали нашата душа в нас е жива или умряла? Сега, като говоря, аз искам да ви поставя на мястото, да видя умни ли сте или не. Защото туй, за което ви говоря, един ден може да ви постигне. Да предвидите злото, да предвидите една грешка отдалече – тогава може да сте умни хора. Пък ако ще направите една погрешка, това е вече от вашата сила. Засега всички сте силни. Мен ме радва, че всички сте силни, значи всички правите погрешки. Няма някой от вас, който да не прави погрешки. В първото отношение, всички са толкова силни, че няма нито един от вас да е слаб. В правенето на погрешките не съм намерил един, който да е слаб. Във второто положение – в изправянето на погрешките, там, гледам, мнозина се колебаят. Дали една погрешка да я изправят или да я оставят така да мине. А пък, колкото да предвиждате погрешките отдалече и да ги предотвратите, както ви гледам, тази работа не е за вас.

Две качества трябва да има човек: той трябва да бъде силен и трябва да бъде умен. Нищо повече! За да може да се приложи Божественото учение

в света, ние трябва да бъдем и силни, и умни. Това е една необходимост. И щастието в света не може да дойде, ако човек не е силен и ако той не е умен. Щастието не може да дойде, понеже човек няма да може да го задържи. Щастието е нещо конкретно. Може да дойде в тебе едно състояние, една хубава красива мисъл, едно приятно чувство, но седи няколко минути, може един час, и след туй изчезне. Къде отиде? Вие казвате: „Не съм щастлив." Защо не си щастлив? Едно от двете: или че си слаб, или че не си умен. Едно от двете.

Първата погрешка, която човек прави в света, е, че се ражда. Втората погрешка, която човек прави, е, че умира. Че си се родил, е първата погрешка. Имал си желание да дойдеш на Земята. Втората погрешка е, че умираш. Понеже не си харесал живота, искаш да бягаш. Питам: След като си се родил и след като си умрял, заминеш в другия свят, какво да кажат онези там? Ти си направил една погрешка. Умираш и като умираш, не си оправил погрешката си, че си се родил. Че ако ти в раждането си си дошъл само да ядеш и пиеш, а не поправиш погрешката, тогава и като умираш, какво си придобил? В туй раждане е погрешката. В туй раждане ти ще направиш безброй грехове. Казваш: „Не си струва да се живее." Питам: След като направиш тази погрешка и умреш, какво се ползуваш от това? Казваш: „Втори път като дойда, ще я поправя." Втори път като се родиш, значи да направиш втора погрешка. Е, две погрешки правят ли една добродетел? Аз разглеждам нещата много обективно. Някой утешава човека, като му казва: „Втори път като се преродиш, ще изправиш грешката си." Казвам: Във всяко раждане на Земята една погрешка си направил. Ще изправиш погрешката си.

И се ражда човек. Защо се ражда? За да изправи погрешката на смъртта. Затова се ражда. А защо умира човек? За да изправи погрешката на раждането. Защо трябва да се роди човек? За да изправи погрешката на умирането. А защо трябва да умираш? За да изправиш погрешката, че си се родил. Туй трябва да го имате предвид, да размишлявате, да схванете вътрешния смисъл. Така трябва да разсъждавате. И тогава, след като изправиш погрешката, ти ще дойдеш до онова, което Христос нарича: „Ако се не родите изново от дух и вода, не може да влезнете в Царството Божие." Аз казвам: Ако не изправиш погрешката на раждането си и ако не изправиш погрешката на умирането си, ти не можеш да влезнеш в Царството Божие.

За мене е безразлично дали туй ще разберете, или дали живота ще го приемете. Животът е едно благо. Ако го приемете като едно изправление погрешката на раждането, смъртта е благо, ако се изправи погрешката на раждането. Но ако при раждането не изправите една погрешка, животът е

едно мъчение и смъртта е друго мъчение. Всички, които са се родили, казват: „Що ми трябва да вляза в живота, да тегля този кучешки живот!“ Тогава казвам: Да се родиш, това е една привилегия. Ти си се родил – казвам: ти си силен човек. Направил си погрешка – ти си силен човек. Само силните хора могат да се раждат, а слабите няма ги никъде. Щом не можеш да се раждаш, слаб си. Сега разбирате ли коя е първата погрешка? Да се роди човек е първата погрешка, която той прави – той е силен. Значи, ще се радваш, че си силен. Или, изправил си една погрешка, силен си.

Който се ражда, е веднъж силен, а който умира, е дваж силен. Ама кога? Само като се изправи погрешката на смъртта. Сега по някой път вие се запитвате: „Защо ли се родих?“ И мислите вие, че ако станете цар, ще оправите света и какви ли други мисли от този род не ви идват. А в живота, ако изправите погрешката, тия работи ще дойдат, но ако не направите погрешката на своето раждане, вие ще носите букаите на краката си, както ги носят млекопитаещите. Всеки кон всеки ден получава по 10–20 камшика на задницата си и казва: „За какво се родих?“ – Да теглиш каруцата, да носиш брашното, да ореш на нивата по 7–8 часа. Питам: Какъв смисъл може да има животът на един вол, който оре по 8 часа и прави бразди? И като се върне в дама, турят му малко слама и като умре, му одират кожата и правят от нея цървули, пита волът: „Какво постигнах аз?“ Нищо не е постигнал. Но ако човек е прекарал живота си тъй, какво е постигнал? Трябва обективно да се разглежда животът. И всички тия млекопитаещи, които служат сега, те са едно предметно учение за вас. Ти казваш: „Защо този вол оре?“ Тогава ще кажеш на себе си: „Чакай да видя аз, да не би и аз да ора така някъде. Някой дявол да ме е впрегнал.“ Виждаш, някой кон тегли каруцата. Питаш: „Дали не съм и аз като този кон, да тегля една натоварена каруца?“ И казваш: „Горкият кон!“ Че, ти си още повече за оплакване! По някой път ние искаме да освободим млекопитаещите. Ние никога не можем да ги освободим от сегашното им положение, докато не разберем себе си отвътре и докато на себе си не помогнем. Свободни трябва да бъдем всички! И никога не можем да помогнем на ближните си отвън, докато отвътре не им помогнем! Никога една майка не може да помогне на сина си или на дъщеря си отвън, ако отвътре не може да им помогне. И на себе си човек не може да помогне отвън, ако не си помогне отвътре.

Опасната страна в тия съждения, аз да ви кажа къде седи. Ти си си порязал пръста и аз ти чета морал: „Защо не си внимавал, къде гледаш, защо се поряза?“ Приказвам, но повече не правя, не помагам. Има и друго положение: ти си се порязал – не ти говоря нищо, но изстисквам кръвта, турям малко сол на порязаното място, превържа ръката и кажа: „Друг път

бъди по-внимателен, защото е опасно! Радвай се, че пръстът ти не се отсече, трябва да се лекува човек сега!“ По този начин ще разрешавате нещата.

Начало на погрешката е, че си се родил човек. И след като се роди, втората погрешка, която ще направи човек, е, че той ще почне да яде. А след като яде, не може да иде и да не направи пакост на хиляди хора. Всичките правите грешки в яденето и пиенето. Във всяко едно ядене трябва да направиш една погрешка. Три пъти на ден ядене – 3 погрешки трябва да изправите. Четири пъти ядене на ден – 4 погрешки трябва да изправите. А сега седите и не мислите. Тогава колко погрешки сте изправили? Жената, която готви на мъжа си, ако не е изправила погрешките, мъжът ѝ ще умножи нейните погрешки и те двойни стават у него. Щом ядеш от една тенджера, на която домакинята не е изправила погрешката, ти освен че нищо не придобиваш, но се натоварваш съвършено. Знаеш ли на какво мяза готвенето? Влизате в гостилницата, посрещне те гостилничарят любезно. Най-първо ти си свободен, ти ядеш, той ти донася, но като речеш да излезеш, гостилничарят е много взискателен. Казва ти: „Туй ядене струва 100 лева. Трябва да ги платиш.“ Ти казваш: „Ама давам. По любов.“ Той казва: „Никаква любов! За мене любовта са парите. Трябва да си платиш!“ Ето погрешката. Трябва да изправиш погрешката. Е, какво ще направиш, ако се намериш без пари?

Аз ще ви приведа един пример. Във Варненската гимназия имаше един ученик, музикант, закъсал, беден, много духовит и малко хитър. В една от стаите имало един долап, малък, но широк, и той е лежал на долапа отгоре. Във Варна беше прочут тогава Шишко – македонец с голямо благоутробие, весел и всичките ученици, като кажат „бай Шишко“, от устата им мед капеше! „Нашият Шишко“ – казваха те. Един ден този ученик влиза тъй весело в гостилницата, Шишко го пита: „Как си, тръгна ли ти работата?“ – „Е, тръгна ми. Дай ми да ям!“ И Шишко му дава от едната тенджера, втората, третата, четвъртата. И ученикът казва: „Хубаво се наядох!“ Почва да излиза, но Шишко иска пари. – „Ще почакаш, сега нямам пари!“ – „Трябва да си платиш! Като нямаш, трябваше да ядеш една паница, а толкова паници?“ И тегли му Шишко, както си знае, един бой.

Сега, ние можем да се смеем на Шишко, но туй е, което постоянно става в света и с нас. Че, този Шишко е в света. Ние влизаме в неговата гостилница, но речем да излезем? Кой от вас не е имал опитността на Шишко? Това в живота съществува навсякъде. Ние мислим, че нашата работа е малко друга. Но паралелът е много верен. Тъй ако разберем християнството, както сега се разбира новото учение, то е неприложимо в

живота. Как ще приложите вие християнския морал в съвременното общество? Вие предполагате, че ще дойде Царството Божие. Но какво нещо е Царството Божие? Царството Божие е да изправиш погрешката на раждането и погрешката на умирането.

Че, всичките неща са все погрешки. Ти си направил едно добро някому. Ти си направил една погрешка, трябва да я изправиш. Ти нахраниш един престъпник, един убиец и той отива и убива някого – какво добро си направил? Ти дадеш пари някому, той вземе един пистолет и убива някого – какво добро си направил? Пратиш един негодник в училището да стане адвокат и да лъже хората. Или пратиш някого да стане богослов и той проповядва повече лъжливи работи, или го направиш поет, да пише такива нескопосани работи – какво добро е това? Казваш: „Да бъда поет!" Че какво ще пишеш ти? Или да бъдеш философ. Какво ще философствуваш? Че как Господ е направил света? Е, как го е направил. И от своето знание на неизправените погрешки, ти ще извадиш [заключение], че целият свят не е направен тъй хубаво. Както сегашните физиолози, като гледат човешкото око, казват: „Има един дефект окото, че не е направено толкова умно." Дефект има! Дефектът седи в това, че твоето око е раздвоено и не е в първоначалното си състояние. А този дефект хората са го внесли в очите и казват, че природата го е направила така. Но съвсем друго е първоначалното състояние на окото на човека. И казва Христос: „Ако светлината в тебе е тъмнина, тогава каква ще бъде външната тъмнина?" Казва: Голяма тъмнина!

Вие може да си зададете въпроса защо ви говоря така. Може и да не ви говоря. Ако посадя едно житно зърно на нивата, аз имам вяра в житото, а щом го оставя в хамбаря, казвам: то не е за сеене. А щом го садя, значи е добро! Някой път мисля, че сте силни. И показвам ви в какво седи вашата сила – да направите погрешка и да я изправите. Ще паднете. Де ви е силата тогава? Не съжалявайте, че сте направили една погрешка и не се радвайте преди да сте я изправили. Размишлявайте, че имате условия да опитате силата си, като изправите погрешката си. Да знаете, че можете да направите една погрешка, силни сте, и силни сте да я изправите тази погрешка.

За да познаете дали сте умен, вижте дали може да предвидите погрешката и дали имате познание да я предотвратите. Питате как ще се преобразува обществото? Когато се въдвори любовта между хората. Казвате: „Да се обичаме!" Че какво ви препятствува да се обичате? Нищо не ви препятствува. Но има нещо друго. Ако ти възлюбиш някого, ти ще направиш първата погрешка. Щом го възлюбиш, ще дойде погрешката. Кога се раждат всичките спорове? Някой, като не си го възлюбил, е

недоволен, но ако ти го възлюбиш, помежду ви се явява едно голямо противоречие. Ти си обикнал един човек, който не е изправил погрешката си. И той казва: „Понеже ме обикна, изправи моите погрешки!“ И ти си създаваш двойна работа. Как ще изправиш тогава погрешките му? Ти своите не си изправил, как ще изправиш тогава неговите? Обикнал си някого – ти ще изправиш неговите погрешки. Обикнал те е той – да изправи твоите погрешки!

Две мерки трябва да имате. И тия мерки трябва да бъдат абсолютни! Първото: Като даваш, ти трябва да бъдеш абсолютно свободен, никой да не те ограничава. И онзи, който взема, да е доволен, колкото и малко да му е дадено. Ако той е недоволен, значи иска да те ограничава, да ти се наложи. Това не е свобода. Той иска от тебе, казва: „Толкова трябва да ми дадеш!“ Това не е свобода! Ако дойде някой при мене и иска аз да му помогна, да каже: „Направете ми една услуга, тъй както вие намерите за добре. Каквото намерите за добре, туй ми дайте. Направете както искате и колкото искате.“ И да не определи какво да направя. И не само външно, но и вътрешно да не помисли, че малко съм му дал. Всеки един от вас да бъде свободен! Аз разбирам свободата в моите действия: туй, което аз направя, да е закон. Мене никой да не ме ограничава. Второто положение – туй, което ми дават хората, да зная как да го приема. И да съм благодарен, колкото и малко да ми дадат. Ти казваш: „Аз не го искам това от тебе!“ Ти го ограничаваш. „Аз от тебе не искам никаква услуга!“ Че къде е твоето разбиране, как не искаш никаква услуга? Ти не искаш друг да ти направи услуга, а ти искаш да направиш услуга някому. Някой иска да ти направи една услуга – остави този човек, нека ти направи услугата той както иска, остави го свободен! Ти приеми тази услуга, не нарушавай неговата свобода. И ти, като искаш да направиш услуга някому, и твоята свобода ще се наруши, ще се ограничи.

Това са разбирания, които могат да се приложат като един морал. Ти казваш: „Ами той е едно дете.“ Оставете това дете да постъпи както иска в дадения случай. Туй дете няма да го оставиш да бъде господар на твоята съдба. Остави го да бъде господар на своята съдба. Остави това дете вкъщи! Майката има право да затвори вратата, но оставѝ го целия ден да ходи, да пъпли, дето иска, но затворѝ всичките прозорци, да не би да излезе от прозорците и да покаже силата си. Затваря го да пъпли и като плаче, не се смущава от неговия плач, защото, като плаче, детето показва, че е силно да плаче. Детето, като плаче, то разрешава мъчните въпроси. Плачът е един метод в природата, чрез който се поправят погрешките.

Вие сте чудни някой път, като казвате: „Защо трябва да плаче човек?“ Че онзи грънчар, той плаче, но той като плаче, той само се ползува от водата.

И тази вода, за да я има, все някои са плакали преди вас. Все са събрани тези сълзи. Те са излезли от чуждите очи, не са излезли от собствените сълзи на човека. Той още не е вложил своите сълзи, че да направи едно гърне от своите изплакани сълзи. Защо сегашните гърнета не са хубави? Защото са направени от чужди сълзи. Гърне, направено от наши сълзи, ще бъде хубаво, здраво гърне.

Някой път казвате: „Какво мисли нашият Учител?“ Аз тъй гледам на живота. Аз, като минавам покрай един грънчар, гледам аз как бих направил едно гърне. Казва някой: „Направи ми една услуга.“ Казвам: Не ми казвай да ти направя една услуга, ти ме ограничаваш. Остави ме свободен, да направя едно добро аз както зная и после да не ме съдят за постъпката ми, дали съм направил добро или не. Напиши някому едно писмо. И после ще седне той да те коригира, че не си турил тази дума на мястото, или онази запетая, дето трябва. Като ти пишат едно любовно писмо, не коригирай! И ако писмото не е хубаво написано според тебе, погрешките са твои, а не на онзи, който ти е писал. Ще забележите един факт: че когато ние обичаме някого, ние никога не виждаме, че той прави погрешки. Щом ти виждаш погрешките някому, туй показва, че ти не го обичаш. И щом той вижда твоите погрешки, и той не те обича. Защото в любовта всякога се изправят погрешките. Щом ти обичаш и щом той те обича, погрешките се изправят. Защото любов е само това, дето се изправят погрешките. Любов е само това, което изправя погрешките. Бог е Любов. Той постоянно изправя нашите погрешки. И Писанието казва: „Бог е в Христа и помиряваше света със Себе Си!“ Не вменяваше греховете им, не ги виждаше.

Това е в Бога! Това е младото, силното. Той само ни казва: „Не правете тия погрешки, понеже вие ще страдате!“ И когато ние не можем да изправим някоя погрешка, тогава Бог завзема нашето място и идва на помощ да изправи нашите погрешки. Но трябва да знаем, че не всякога Бог ще вземе туй място, защото Бог, като прави това, е свободен. Но и ние трябва да бъдем свободни. Ние трябва да вършим което Той върши. Че, ако ти се отказваш да вършиш туй, което Бог върши, не се ли ограничаваш? Казваш: „Аз не мога да направя това нещо!“ – ти се ограничаваш. „Туй е непостижимо за мене“ – ти се ограничаваш. Постижимо е. Туй за бъдеще трябва да бъде един идеал, а не само за сега.

Аз намирам сегашния дом за много добър, с единствената погрешка, че жената е родена, и единствената погрешка, че мъжът е роден. Аз къде намирам погрешката? Намирам единствената погрешка, че жената умира и че мъжът умира. Намирам погрешка, че децата са родени и че децата умират. Другите неща оставям настрана. И тогава казвам: Нали добре ще

бъде, ако тази домакиня изправи своята погрешка на раждането и изправи своята погрешка на умирането? След туй казвам и домакинът да изправи своята погрешка на раждането и умирането си. Защото раждането подразбира изправяне погрешката на смъртта.

Че сте верующи или че сте в Новото Учение, все едно. Направили сте една погрешка, трябва да я изправите! Че, ако ти си християнин и не живееш както трябва, това не е ли погрешка? Не че не е хубаво, но погрешката е там, че не живеете както трябва. „Ама да не бях станал." Но станал си вече. „Да не бях се раждал." Родил си се вече. И сега трябва да изправиш погрешката! Сега ще умреш! Там е пак погрешката. Ти се намираш в една дилема.

Погрешка е раждането, погрешка е умирането. Остава тогава силата, която изправя погрешката. Трябва да изправим погрешката! Божията сила работи в мене. Силен съм. Ние ще покажем своята сила в изправянето на нашата погрешка. Второто положение: Ще изправим живота си, ако можем да предвидим погрешките, които могат да станат, и да ги предотвратим.

Ще ви давам един магически начин, по който една работа може да се подобри. Аз съм срещал някои да казват: „Аз да имам жена, как ще я възпитавам!" Пък жената казва: „Мъжа аз тъй ще го коткам, ще го галя." С галене работата не става. Ходил един мъж в гората. След като сякъл дърва, той си ударил с брадвата крака и се връща вкъщи. Жена му почнала да го гали, да го милва. Но мъжът казал: „Жена, с милване няма да стане работата, трябва да се превърже този крак!" Трябва да се изчисти кракът, да се превърже раната. Това е минаването! Милувки има, когато човек е здрав. В доброто дело е милувката. Всяко едно добро дело е една превръзка за някоя рана в света. Да направиш едно добро дело, превръзка е това. Да помислиш добро за някого, друга превръзка е. Превръзки трябват сега. И ако тия превръзки не ги правим навреме, все страдания ще имаме. И то е хубаво, ще имаме добра опитност. Но раната трябва да се заздрави!

Това е новото, което трябва да остане в ума ви. Не че онова, което досега сте мислили, е криво, не е лошо. Не е лошо човек че се е родил, но не е и добро. Не е лошо, че умира, но не е и добро, че умира.

Ако в смъртта ти не придобиеш своята свобода, смъртта ти не е на място, не е навреме. И ако в живота ти не можеш да опиташ любовта, и животът не е на място! Следователно ние се раждаме да опитаме любовта; ние умираме, за да придобием своята свобода. Умирал е онзи човек, който е придобил свободата си. Жив е онзи човек, който е опитал любовта. Той

живее.

Сега ви представям тия неща, към тях да се стремите. Туй разбирам да имате. Този, сегашният живот, който имате, ще се оформи само по този начин на мислене. И нищо не може да стане извън тези максими. Извън тези максими животът все ще върви по старому. С новото разбиране ще внесем онова велико вътрешно разбиране. Единство ще се внесе в живота. И ще мислим тъй, както Бог мисли. И ще действуваме тъй, както Бог действува. Или, казано другояче, както Христос е мислил. По същия начин ще мислим и ние. Законът е един и същ.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

8-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 12.XI.1933 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1933_11_15 Най-малката любов
лекция пред общия окултен клас

НАЙ-МАЛКАТА ЛЮБОВ

Добрата молитва

(Четоха се темите: „Ползата от четните и нечетните числа.“)

„В начало бе словото“

Изобщо, хората лесно се изразяват за нещата и който знае и който не знае. Често се говори за добър и за лош човек. По какво се отличават добрият и лошият човек. Има една тънка разлика между добрия и лошия човек. Лошият човек има някои тънки черти, по които се отличава, но и добрият има също така външни черти, по които се отличава. Например, в телото си и двамата имат някои отличителни черти. Запример, всяко нещо, което не е съобразно с нашите възгледи и което ние не желаем, наричаме лошо. И всеки човек, който работи против нашия интерес, ние наричаме лош човек. В една разбойническа банда всеки от нейните хора, който осмели да се обяви в несъгласие с тях по нещо, те го наричат вече престъпник, а при това същата тази банда, според законите на държавата, са осъдени на смъртно наказание. Тази банда е осъдена сама на смърт, а тя от своя страна осъжда на смърт всеки едного от тях, който смее да се обяви против нея. В това отношение хората, във възгледите си, често мязат на тази банда. Също така и възгледите на държавата, толкова са прави по отношение на човечеството, колкото тази банда към държавата.

Темата, която имахте днес за четните и нечетните числа е цяла наука. Да се пише, както попадне, това значи да се не знае, какво нещо са четните и какво нечетните числа. При четните числа трябва да се изучават хората. При нечетните числа пък се определят нещастията на човека. Ако имате 13 хиляди лева златни пари, какво нещастие има в тези пари? Или ако имате 130 хиляди или 130 милиона пари, левове, какво нещастие има в тези пари? Вие казвате, че нечетните числа носят нещастия за човека. Питам, ако имате да давате 10 или 100 хиляди лева, какво щастие има в това. Тия числа са поне четни, но де седи тяхното щастие?

Да се говори така, то е все едно, когато някой казва за себе си, че е праведен човек. Този човек още не знае, какво нещо е правдата. Друг пък казва, че е учен човек. Какво нещо представлява ученият? В този смисъл, когато искате да научите нещо основно, вие трябва да излизате от низшите отношения, да дойдете до отношенията на Божествения свят. Божественото съзнание има само онзи човек, у когото никога не се заражда

каквато и да е отрицателна мисъл да направи вреда комуто и да е, нито на себе си, нито на другите. Често хората се съмняват, по сто пъти на ден се съмняват за едно или друго. Какво нещо е четните и нечетните числа? Какви четни и нечетни числа имаш.

Някои учени казват, че в кръвта на човека се съдържат разни материали. Какво нещо е материята? Материализмът е дълбока наука. Материалистите поддържат, че материята съществува, а други отричат съществуването на материята. Някои казват, че всичко е сила. Какви ли не теории съществуват за силата и материята. Някои учени даже не знаят, какво отношение има между силата и материята. Някои казват, че материята е импресирана сила, а други казват, че материята се намира в кинетическо състояние. Какво нещо е материята и какво е сила? Това, с което можеш да се облечеш, в даден случай, или това, което носиш със себе си, то е материя в най-простата форма. А сила е това, с което се движиш напред. И това, което може да вземе дрехата ти и да я тури отгоре ти. Едното е видимо, а другото – невидимо. Едното е в покой, а другото – в движение. Значи, щом си в покой, ти си в материалния свят, щом си в движение, ти си в света на силите. Това е по отношение на живота, а животът не е нито материя, нито сила. Как ще разберете това нещо?

Сега вие искате да проникнете в същината на живота, но такава същина, която да отделите от материята или от силата, не съществува. Ти не можеш да отделиш живота от тялото си, от себе си. Щом отделиш живота от тялото си, това тяло е вече в покой. Щом внесеш живота в тялото, това тяло е вече в движение. Сега, в каква посока ти ще тръгнеш и как ще вървиш? Допусни, че ти имаш да взимаш пари от някъде. Два начина има, по които ти можеш да вземеш парите: или този, който има да ти дава, сам да дойде при тебе и да ти донесе парите, този е най-добрия начин; или пък ти да отидеш при него, да си искаш парите, този е най-неприятния начин. Това е само за изяснение на нещата, когато имате взимания и давания на пари. Това определя едно право отношение. Онзи, който има нужда от пари, то трябва да отиде при банкера, да си вземе парите. Това е правото отношение, това е естественото отношение. И после, когато дойде да се плаща, онзи, който е взел парите, той трябва да отиде да ги занесе. Сега ще направя едно уподобление. Онзи, който иска да пие вода, той трябва да отиде на чешмата, да напълни стомната. Ако на тебе ти се пие вода, а чакаш другите да отидат и да донесат в стомната вода, това не е право отношение. Това е право, но за самия тебе и няма да се мине много време, ти ще дойдеш в стълкновение със себе си. Ти изпиваш водата в стомната и викаш слугата си Иван да отиде на чешмата и да ти донесе вода. Какво ще бъде твоето положение, когато един ден Иван го няма? Ти ще викаш и ще се чудиш, защо го няма Иван. Казвам, защо пък да е Иван при тебе? Ти не

си онзи Иван, когото викаш. Иди вместо него за вода и пий, колкото искаш.

Сега ние прекарваме тия възгледи навсякъде в живота. Ние очакваме да се уреди света, че и нашият живот да се уреди. Така и за Бога имаме криво понятие, казвам: „Господ това ще даде, Той ще оправи работите.“ Верно, Господ всичко дава, но има едно криво схващане на тази идея. Ти си син на един богат човек, следваш в странство и пишеш на баща си: „Татко, изпрати ми пет хиляди лева, че ми трябват.“ Бащата изпраща пет хиляди лева. На втория месец пак искаш пет хиляди лева. Десет месеца по пет хиляди лева, това са 50 хиляди лева. Ако учиш, както и да е, но ти взимаш тия пари и ходиш по театри, по концерти, по любовни работи на своето сърце, ядеш и пиеш с другари. Но най-после и баща ти пише: „Синко, толкова време вече, как следваш по медицина, никакви изпити не държиш.“ Ти пишеш на баща си, че имаш някакви нужди, но всъщност никакви нужди нямаш, всичко това е привидно. Най-после баща ти престава да ти изпраща пари, отказва да те поддържа и тогава ти започваш да говориш за него, че е безсъвестен, че не влиза в положението ти и т.н Какво е постигнал този син, след като баща му толкова години го е поддържал в странство? Нищо не е постигнал. В края на краищата и бащата се е разочаровал и синът нищо не е направил.

Като наблюдавам живота ви, аз виждам и между вас такива постъпки. И млади и стари постъпвате така, че аз се срамувам от вашето поведение. Досега не съм срещнал нито един от вас, комуто, като се каже нещо, да се замисли, поне няколко часа да поседи на едно место и да помисли върху това, което съм му говорил. Той казва: „Аз вярвам в Бога.“ Какво вярва в Бога? Той е най-големия простак, а казва, че вярва в Бога. Каква вяра е тази? Ти вярваш в Бога, а оставаш на най-възвишеното същество, то да разреши даден въпрос заради тебе. Ти имаш да даваш пари някому, а го изнасилваш. Ти оставаш на съдията да разреши въпроса и намираш, че съдията е праведен само тогава, когато той реши делото в твоя полза. Ти казваш: „Много умен е този съдия.“ Умен е, разбира се, но спрямо тебе. Че спрямо другия не е справедлив, ти не искаш да знаеш. Може ли тоя съдия да бъде справедлив спрямо двамата, които спорят за едно и също имане? Когато двама души се съдят при един съдия на земята, и двамата са лоши.

Казвам, сега като изучавате окултните науки, вие виждате разни научни въпроси, които се разглеждат по различни начини, от теософи, от окултисти и казвате: „Това са теософи, това окултисти и т.н.“ Казвам, това са възгледи на хората, обаче, има едно право учение в света, което обединява всички форми. Всички религии, според мене, са външните форми на едно учение, което се изразява по един или друг начин, но това,

което обединява хората, което дава сила, вие никъде няма да го намерите. Някои казват: „Вие държите Учителя, Той всичко може.“ Ще ме държат, но лъжете се, той нищо няма да даде или по-право, вие нищо не можете да приемете. Това е гонене на вятъра. Да се каже така, то значи, да не мисли човек. Казвате: „Да държим Христа и да не се боим.“ Че как ще Го държите? Ще направиш един неразумен дълг и след това ще отидеш да кажеш: „Господи, плати ми сега дълговете.“ Или ще направиш една погрешка и после ще кажеш: „Извини ме Господи, втори път няма да греша!“ После пак ще направиш същата погрешка и пак ще искаш извинение. Това е едно криво разбиране.

Та казвам, понякога аз се срамувам от вас, а някога се срамувам и от себе си, че съм Учител на такива ученици. Казвам си, ако знаех, че са толкова неспособни, кракът ми не [би] ми стъпвал тука. От мое гледище, след като съм ви учил 10–30 години и нищо не сте научили, какво сте придобили вие, какво съм придобил аз? Вие сега се занимавате с въпроси, които не трябва да ви занимават: „Отде е дошъл Учителят, каква е неговата задача?“ Вие човъркате тези въпроси, както, когато някои се интересуват, защо някоя мома е толкова красива. Отде съм дошъл? Отдето идвате и вие. Това е много лесно. Отде идвам? Идвам от един извор. Щом знаете това, вие трябва да имате пред вид, че имате отношение към този извор. Щом имате отношение към този извор, вие не трябва да го мътите. Значи, аз съм важен за вас дотолкова, доколкото мога да услужа на вашите интереси. Тогава, ако и аз кажа същото, ще излезе, че и вие сте нужни за мене дотолкова, доколкото сте полезни за моите интереси. Какво се разрешава по този начин? Това не е ли учението на света? Един банкер е важен за един клиент дотолкова, доколкото той може да вземе от него пари на заем. А клиентът е важен за заемодавеца дотолкова, доколкото първият може да му услужи във време на нужда. И това не е лошо, но трябва едно разрешение на съществените въпроси. Това са отношения на интереси.

Аз имам един такъв ученик от низшето царство, който е много ревностен. Всяка сутрин дохожда при мене и ми казва: „Учителю, ти си много добър.“ Той ходи, ходи надалеч с мене, мяка подире ми, много ме обича, но защо? Защото му давам сиренце, кашкавал, баница, оставям го на стола да се качва. Но щом не му дам нищо няколко деня и го потупам, никак не ходи с мене. Аз често изучавам естеството му. Понякога го гледам право в очите и той ми казва: „Какво от това, че съм изял малко сирене или кашкавал? Аз ям по-малко, а ти ядеш повече. За това не заслужавам никакъв бой.“ Според неговото съзнание, той намира, че постъпката ми, по отношение на него, не е права. Аз намирам, че постъпката ми е права, но не трябва да го изкушавам. Ако сиренето е на масата, той не се качва там, но ако оставя сиренето на някое малко столче, той там не издържа вече.

Сега, аз правя една аналогия. И във вашето съзнание има такива отношения, които трябва да разрешите. Вие трябва да минете една фаза по-напред, за да дойде във вас онова вътрешно спокойствие. Понеже ние имаме отношение към цялото, имаме и отношение към Бога. Ние не сме се събрали да служим на себе си. Да служим на себе си, това е в реда на нещата. Органите на един организъм си услужват едни на други. Всички органи имат отношение към тялото, като към цяло. Очите имат отношение към тялото, ушите, ръцете, краката. Следователно и ние всички имаме отношение към Бога, като към цяло. Най-мъчното нещо е да установи човек тия отношения, да почне да разбира, какво нещо е волята Божия в даден случай.

Има една сестра тук, която иска да ѝ се говори много меко. Права е тя, но аз някога я слушам, че тя по отношение на другите не постъпва така, както иска към нея да постъпват. Така иска всеки човек, но и той трябва да бъде мек, внимателен към другите. Аз разглеждам този въпрос другояче. Защото, ако вие искате да постъпват добре само по отношение на вас, този въпрос е вече разрешен в света. Ако искаш хората да постъпват добре с тебе, гледай да не бъдеш сиромах и да си уредиш работите добре: да имаш къща, да е добре наредена, че да нямаш нужда от никого. Не оставяй времето да оправи работите. Ако можеш ти сам да ги оправяш, оправи ги. Ако оставиш хората да ти уредят работите, ще кажеш после: „Какво мислих, какво излезе.“ После ще съжаляваш. Няма какво да мислиш. Сам ще уредиш работите си – нищо повече.

Сега, на другия въпрос: могат ли всички хора да бъдат богати? Всички хора не могат да бъдат богати. Второто положение: За да те почитат хората, ти трябва да бъдеш здрав, да бъдеш умен и да бъдеш добър. Ако нямаш тези качества, тогава и отношенията на хората към тебе няма да бъдат такива, каквито ти искаш. Сега да обясня, де седи едно от противоречията. Ти си гладен, три деня не си ял, в тебе гладът говори и ти казваш: „Искам да ям нещо, каквото и да е.“ Слага ми едно хубаво ядене и казвам: „Тук има едно ядене, което е останало от няколко деня.“ – „ Каквото и да е, трябва да се яде, ще ям.“ – „Почакай малко, сега се пече една прясна пита с малко сиренце.“ – „Не, нямам време, не че не мога да търпя, но време нямам.“ – „Както искаш.“ Тогава той се наяде и след половин час коремът го заболява, става му лошо и трябва да му се даде рициново масло, трябва да му се даде топла вода. Тогава той казва: „Зле направих.“ Питам, ако и вие възприемете една лоша мисъл или едно лошо чувство, това не е ли едно лошо ядене? В даден случай ти си гладен и мислиш, как да разрешиш известен въпрос.

Та сега в класа на всинца ви липсва едно нещо. Ще ви дам едно правило и който не изпълни това правило, ще си носи последствията. Който не го изпълни, той ще си носи последствията. Аз съм ви казвал и друг път, не искам да ме занимавате с вашите глупости, нито да ги нося. Аз не искам да нося и вашите престъпления, вашите лоши мисли и чувства. Вие трябва да се определите. Сега вие се намирате в една област, която няма да ви изведе на никъде. Това е един лъжлив път. На мнозина съм казвал: не говорете нищо зло, нито добро за мене, докато не сте го научили, нито пък аз ще говоря зло за вас или добро, докато не съм го научил. Ако има нещо, което си научил и си ощетен, ела да ми го кажеш. Но неща, които не са проверени, не ги говорете. Научете се да говорите проверени неща. Някога казвате: „Така каза Учителят и свършена работа." Че имало онзи свят – провери това. Че баба ти или дядо ти казали това, ти трябва да го провериш. Провери това за себе си. Може да ти каже някой, че този салон има десет врати. Не, две врати има нашият салон. Колко прозорци има нашият салон? Вие не знаете това. Всяко нещо, което говорите, трябва да го проверите. Казвате: „Отличен салон е той. Много картини има." Колко картини има нашият салон? И това не знаете.

Ето, ние имаме два модела Христа. Вие ходите в пътя според този Христос, който е теософски образ. Той е прероден Христос, който е живял някога и сега пак се е преродил. Той и сега живее на земята и е позволил да му нарисуват образа. Ние взимаме тези картини като образи. Единият представя болния човек, а другият – здравия, но нито единият е Христос, нито другият. Вие трябва да имате Христа в себе си вътре, като образ. За вас Христос трябва да бъде като един банкер, който всякога ви кредитира, от когото всякога взимате пари. Такива трябва да бъдат отношенията ви, вие всякога можете да вземете нещо. Този банкер ви дава с по възможност най-малки лихви, по четири на сто.

Сега, като ви говоря по този начин, вие можете да си кажете: „Нима нямаме знание?" Вие трябва да имате една статистика, според която да изучавате въпроса на четните и нечетните числа. Вие още не сте изучавали исторически, кога се е родил Христос, нито знаете, кога се е родил апостол Павел, Петър, но точно, да знаете годината, месеца, деня часа и минутата. И тогава, според законите на астрологията, която физиологически описва човека, да правите своите гадания. Още от едно време астрологията се е считала наука, която е гадаела според съчетанието на звездите. Под думата „звезди" се разбира отношение, връзка с разумни същества. И при това астролозите са делили звездите на такива от първа, втора, трета четвърта, пета, 16 величина, на степени са ги делили.

После отношенията на човека към Луната и към Слънцето, това са два

фактора, два светли ума, с които той е свързан. Слънцето е свързано с духа, а луната с материята. И следователно, човек по този начин ще види какво е неговото отношение към духа и към материята, които действуват в самия него. Най-първо ще ги разгледате като форми, оформени в мисли, желания и постъпки. Запример, човек има желание да живее. Първо той ще види, какво е отношението на месечината на звездите и на слънцето към него. След това той ще види, какво е отношението на други живи тела около него, всички тия, които го окръжават. Всички тия неща трябва да вземете в съображение. Това не е лесна работа.

Сега всички вие се намирате в един установен свят. Ражда ви се един син и вие искате от сина си това, което той не може да направи за вас. И в религиозно отношение всичките сте на еднаква степен на развитие. Аз ви считам като хора, като ученици на една школа, но не и като хора убедени, които имат вяра. За мнозина от вас се изискват две, три или четири прераждания още, за да разберете това, което сега ви говоря и да разберете, как трябва да се постъпва. Запример, представете си, че сте дали някому двеста хиляди лева, които той изял и не може да ги върне и след всичко това да кажете: „Нищо, такава е волята Божия." Колцина могат да кажат така? Напротив, вие ще започнете да се оплаквате и да казвате: „Цял живот употребих, докато спечеля тези пари и сега не мога да ги получа." Питам, кой ви кара да дадете тези пари на този човек? Вашата мисъл да му услужите не беше ли користна? Или вие завързвате приятелство с един човек, но с цел да ви улесни той в някои работи, а не за да имате за приятел. Хубаво е и това, но тази идея не води към добро.

Приятелството трябва да почива на три допирни точки: вие трябва да сте имали връзка с този човек в миналото в настоящето и в бъдещето. Значи, едната връзка трябва да бъде на физическия свят, другата – на духовния, а третата – в Божествения свят. Или, за да се подържа вашето приятелство, необходими са едновременно три разумни същества. Приятелството почива на известни чувства. Ако имате един приятел, той всякога трябва да бъде на вашите услуги, но и вие не трябва да злоупотребявате с добрината на вашия приятел, понеже с това ще осакатите вашите отношения. Вие можете да осакатите приятелските си отношения, както можете да осакатите една стомна, с която си носите вода. Тук я блъснете, там я блъснете, когато един ден тя се счупи и не може да ви служи. По този начин може да се изменят и външните форми на приятелството. Допуснете, че имате един добър приятел, с когото отивате на екскурзия и по невнимание вие ставате причина той да си счупи крака. Аз съм ви давал ред примери, да видите, какво значи да се развалят приятелските отношения между хората.

Ще ви дам един пример, който се случва в Алпите някъде. Една мома пътува из Алпите с един добър свой приятел, който я обичал. По едно време, на едно много опасно место тя вижда едно от хубавите алпийски цветя еделвайс и казва на своя приятел: „Искам да ми откъснеш едно от тези цветя и да ми го дадеш, за да ми докажеш, че ме обичаш!" Той отива на това место, да откъсне еделвайс, с риск на живота си и като успял благополучно да откъсне цветето предлага го на момата, като ѝ казва: „Вземи това цвете за спомен, само то ще ти остане от мене." Той казал сбогом на момата и повече не се върнал при нея. С това той искал да каже: „Втори път не излагам живота си на такива глупави прищевки." И прав е този момък. Питам, всеки от вас не се ли излага с риск на живота си за някаква глупава прищевка?

Не, вие трябва да имате помежду си отношения на ученици. Онзи, който знае повече, ще върши повече работа, който знае по-малко, ще върши по-малко работа. Но понякога гледам, че простите, които знаят по-малко, говорят повече от другите. Гледам, някой път, аз седя при вас, а някои бърборят, дори аз се срамувам за вас. Трябва да знаете, че аз не обичам лъжата. Много пъти вие говорите за Бога, че вярвате в Бога, че има един Господ, но за кой Бог говорите в същност? Тоя Бог за когото вие говорите, това сте самите вие. Не, така не се говори за Бога. Има един Господ, наистина, към когото всички трябва да имате едни и същи отношения, както към въздуха, към слънцето. Когато някой каже, че има един Господ, в когото вярва, от мое гледище този човек няма никакъв Господ, той е безверник.

Тогава, да определя какво нещо е вярата. Вярата се образува от същества, които седят по-високо от тебе. Безверието пък се образува от същества, които седят по-низко от тебе. Следователно, ако си вярващ, ти си свързан със същества, които седят по-високо от тебе. Щом си безверник, ти си свързан със същества, които седят по-низко от тебе. Та когато някой казва, че е безверник, питам: в какво седи неговото преимущество? Това показва, че ти си под влиянието на същества, които седят под тебе. Казвате: „Де са тия същества?" Не е важно де са, но ти си един образец на тия същества. Ако имаш вяра, това показва, че си под влиянието на същества по високостоящи от тебе. Тогава ти си честен човек, изпълняваш дадената си дума. Който няма вяра, той навсякъде върви [върти] колелото. Та когато казвате, че вярвате в Бога, аз бих се зарадвал, бих желал това да бъде истина. Защо? Защото Бог ме създаде така, че Той в мене да урежда нещата. По-хубаво нещо от това няма. Вие казвате, че имате вяра, а колко пъти на ден се сменявате? Та ще знаете: вярата се дължи на същества, които седят по-високо от вас и които са завършили своята еволюция. Ако вярвате в това, всичко ще се уреди, но ако сте безверник, това показва, че

сте свързани със същества, които седят по-низко от вас. И докато вървите по техния ум, вашите работи никога няма да се оправят.

Казвам, излизате вечер без лампа в тъмна, мрачна нощ и се блъснете в някой клон. Питам, кой е виновен за това, клонът или вие, или провидението, което е направило този клон? Вечер не се ходи. Който ходи вечер, той е лош човек, който ходи денем, той е добър човек. Вълкът ходи вечер, а волът денем ходи, вечер пасе. Значи, щом вълкът ходи вечер, а волът пасе вечер, все едно и също нещо е това. Следователно, ще ви дам едно правило: Не върши една постъпка в тъмнината на нощта или не взимай някакво решение в тъмнината на нощта. Или друго яче казано, реши даден въпрос когато има светлина. Щом трябва да решиш един въпрос, попитай тези, в които имаш вяра и които те ръководят, как трябва да разрешиш този въпрос или как трябва да постъпиш.

Тук на Изгрева се навъдили хора, които си служат с такива лъжи, каквито и в света няма. Тук има хора на невъздържанието, каквито и в света няма. Кажете ми, какво е това нещо? Но казвам, знайте, че всеки ще носи лошите последствия на своя живот. Не искам да ви задължавам, но всички трябва да знаете това нещо. Затова именно не пипайте онези бомби, които светът е направил, защото ще платите с живота си. Вземете за пример Магдалина, тя надминаваше всички в своята вяра, вяра имаше тя, но сега малко закъса във вярата си, откак се свърза с Джино. Тя се свърза със същества по-ниски от нея. И сега има желание да нареди един дом на Джино, както и на неговата майка. Тя не трябва да се жени, нито деца да ражда. Тя трябва да прекара един живот свободен от тези връзки, да не мисли за деца, защото те ще бъдат хилави. Тя прекарва последния етап на своя минал живот. Магдалина може да бъде образец и в доброто и в лошото. Казвате: „Не трябва ли да се женим?“ – Защо ще се жените? – „Не трябва ли да имаме пари?“ – Защо трябва да имате пари, да давате по 40 на сто лихви ли? Но ние се отдалечихме от целта.

Аз искам вие да бъдете ученици, да определите отношенията си към Бога. Тази трябва да бъде първата ви работа. За тази цел аз няма да ви проповядвам, но ще взема няколко души от вас при себе си, да живеят един месец с мене и ще видят, какви трябва да бъдат отношенията им към Бога. Без да ви говоря, вие ще видите. И тогава, както аз постъпвам, така и вие ще постъпвате.

Представете си, че вие сте здрав човек, но имате една слабост, обичате да пиете. Един ден се напивате и в това време дойде ваш неприятел в дома ви, върже ви ръцете, краката с едно въже, обере ви и си отиде. Оставате така няколко деня, гладен, измъчен, пожълтял, няма кой да ви помогне.

Минавам покрай вас, виждам ви в това положение и веднага изваждам ножчето си от джоба, прерязвам въжето и ви освобождавам. Вие веднага тръгвате свободен и започвате да ми се оплаквате от неприятеля си, как сте пострадали. Няма защо да ми се оплаквате. Аз искам вие да бъдете свободни, затова казвам: втори път гледайте да не ви вържат, бъдете внимателни. – „Ама аз не исках." – Внимавайте за втори път да не изпаднете в същото положение. Вие сте направили една погрешка и затова са ви вързали. Всички вие правите известни връзки, които първо, не са естествени. Вие искате да завържете приятелство, връзки, които не са естествени.

И вие, като света, постоянно се одумвате. Казвате, че еди кой си де ходил. Че идете и вие в света тогава. Какво лошо има в това, че някой обичал някого? Пък защо трябва да се месите в чуждите работи? Стига да е любов, но да не се лъжете. Ако вървите по този начин, аз ще ви оставя. Аз искам да бъда свободен. Не, че не съм свободен. Аз съм свободен, но искам да ви кажа, че вие сте допуснали на Изгрева същества, които са от низша степен на развитие, а аз не искам да се занимавам с тях. Те ще ви сучат само, без да постигнете нещо. Те ще ядат и пият и нищо няма да ви помогнат. Те ще развалят всичко. Има един брат тук, който е повече от 20 години и още не може да се откаже от тютюна. Така и много от вас боледуват, защото постъпките им не са естествени. Аз мога да направя един списък, да покажа, какви са вашите постъпки, сами да видите, колко са неестествени. От такива постъпки не можете да имате никакви постижения. Сега въпросът е, какви ще бъдат техните постижения? Много лоши ще бъдат. Сега аз не искам да кажа, какво ще бъде, не искам да предсказвам, но казвам, че пред вас седи една голяма опасност за главите ви. Вие можете да изчезнете – не знаете това. Вие тук на Изгрева всички можете да бъдете пометени и това не знаете. Цялата съдба на България виси на косъм. Не само вие, но цялата европейска култура седи на една гнила греда и може да се помете, нищо да не остане от вас. Знаете ли това? Де ще отидете тогава? Вие мислите, че като сте си направили една малка къщица, заградили сте я с тел, че сте се наредили. Наредили сте се. Вие сте се уредили толкова, колкото и едно животно. Вие нищо още не сте уреждали.

Един ученик ми разправяше един свой опит. Той сънувал една действителност, от която нищо не разбира. Сънувал една голяма война, която се води в света, с отровните и задушливите газове. Всички хора бягали, но умирали от задушаване. Чул някой, че му казал: „Вземи корени и от тях дишай, да спасиш живота си." Значи тия малки растения спасявали живота им, да не умрат от задушаването. Тоз ученик видял бъдещата война. Как мислите вие? Тази страшна война ще бъде не само долу, но и горе – навсякъде. И тук на Изгрева ще дойде. Тази война ще

бъде толкова страшна, каквато никога не сте виждали, нито сънували. Вие трябва да бъдете готови за тия времена.

Сега мнозина седят и казват: „Аз имам Господ, вярвам в Него.“ Ще дойде време, когато ти ще дишаш от корените на една малка тревица. Казвате, че тревата ви показва, че Господ е нагоре. Не само това, но от тази тревица ти ще дишаш. Ти ще видиш Господа в тази малка тревица във водата, във въздуха, във всички хора, които ще ти помогнат. А вие говорите често против този Господ. Любовта към ближния, това е любовта към Бога, който живее едновременно във всички хора.

Та казвам, сега всеки си има по един Господ, но този, вашият Господ няма да оправи света. Христос казва: „Както Отец ме възлюби, така и аз ви възлюбих.“ Тогава де е вашият Господ? Вземете, Христос не казва, че има един Господ, но казва: „както Отец ми живее в мене, така и аз в Него.“ А вие, като казвате, че имате един Бог, на когото се кланяте, този ваш Бог е един идол, а да се кланяте на един идол, това е идолопоклонство. Когато се говори за Бога вие трябва да знаете съвсем друго положение. Преди всичко, ако вие за момент само влезете в мисълта, с която Бог ви е обгърнал, както и с чувството и с постъпките, с които Той ви е обгърнал, вие моментално ще изчезнете. Когато казвате, че имате един Бог и живеете в Него, аз имам пред вид, че Той е работил във вас и ви казва, че вие не му служите както трябва. Аз имам един ученик, който ми разправяше, какви наставления му е давал Господ, когато му се е явявал. Той му казвал: „Никога да не ме огорчаваш в душата си, никога да не ме смущаваш в ума си, никога да не ме злословиш в сърдцето си. И никога да не извършиш отвън една постъпка, която да хвърля петно върху моето свято име. Върви в този път. Ако не вървиш в този път, смърт те очаква. Ако пък правиш това, което ти казвам, моето благословение да бъде над тебе.“

Та сега вие ще се извинявате, че сте млади, не, вие нито сте млади, нито сте много стари. Аз бих желал да сте млади, бих желал и да сте стари. Аз говоря за младостта и за старостта в съвсем друг смисъл от този, който вие влагате. Понякога аз съжалявам като говоря за младите моми и момци, защото изопачавате нещата. Аз не взимам тия форми в тази изопачена смисъл, каквато вие им придавате. За мене младата мома и младият момък са такива, каквито Господ ги е създал. Старият дядо и старата баба са хора, които Бог е изпратил при мене да взема един съвет от тях. Младата мома и младият момък, старата жена и старият мъж са работници, които могат да свършат нещо. Не е въпросът за онези второстепенни неща. Някога пък говоря за любовни работи. Младата мома пише на момъка: „Без тебе не мога.“ Без кого не може тя? Младата мома трябва да пише на момъка: „Без тебе Господи, който живееш в младия

момък не мога да живея.“ И младият момък трябва така да пише на младата мома. При всяко любовно писмо, трябва да пишете на Господа, който живее във вашия приятел, а не на приятеля си. До Бога се отнася това писмо. Правилното разбиране е, че нито момата може без Господа, който живее в момъка, нито момъкът може да живее без Господа, който живее в момата. Само по този начин може да се дойде до един правилен живот.

А сега вие вървите по обратния път. Като ви наблюдавам, виждам, че вие живеете само с лавирания, с вътрешни лъжи. Не, оставете вече лъжата настрана, изхвърлете я навън. Никой досега не е успял нещо с лъжата. Който не изхвърли лъжата от себе си, той в нищо не може да успее. Ако искате един щастлив живот, ако искате да прогресирате като ученици, никаква абсолютна лъжа не трябва да има във вас. Казвате: „Никой не иска лъжата.“ Да се откажете от лъжата, това значи да бъдете искрени спрямо себе си.

Някой дойде при мене и ми казва: „Учителю, като ни гледаш, какво ли ни се смееш?“ Не, аз не съм от тези хора, които да се смеят. Какво ще се смея на котката? Когато котката дойде при мене, аз я посрещам добре, но ѝ държа една лекция, казвам ѝ: „Ти трябва да се оставиш от котешкия си характер, пилци, щурци няма да пипаш, като хванеш една мишка ще я изнесеш вън и там ще я пуснеш, няма да я ядеш. И после ела при мене, аз ще ти дам да ядеш, ще ти дам баница.“ Котаракът ме погледне и казва: „Мъчно е това учение. Това ни е останало от деди и от баби.“ Казвам, каквото е с котката, това се отнася и до вас. И вие казвате: „Мъчно е това учение.“ Младият казва: „Отлично е това учение, но не може да се приложи.“ Казвам на котката, че не трябва да яде мишки тъй, с козината и с червата им, защото ще умре. Та и вие умирате, понеже не живеете хигиеничен живот.

Какво трябва да се направи? Аз бих желал да имам тук, на Изгрева, няколко души измежду вас, които да дадат пример на Любовта. Те да бъдат като екземпляри. Тук любовта между млади и стари не е както трябва. Младите, когато се обичат, се крият, а старите гледат, какво правят младите. Чудно нещо, какво има да гледат? Младите ще направят точно това, което старите са правили. Младите трябва да изменят своите отношения. Какви трябва да бъдат отношенията им? Чисти трябва да бъдат отношенията им. Знаете ли, какво значи чисти отношения? Когато мома залюби един момък, тя не трябва да изгубва своето здраве, но още по-здрава да стане. Това не значи, че тя трябва да тлъстее.

Сега ще приведа един пример, който ми падна на ръка тъкмо за беседата.

На един американец, учен човек, дохожда идеята да се ожени, но искал да намери жена, която да бъде пълничка, с лице като месечина. След десет години търсене, най-после намерил такава мома и предложил да се ожени за нея. Тя се съгласила. Като се оженили, тя започнала да става недоволна от своята пълнота и в нея се явява желание да стане тънка, за което се подложила на строг режим, следствие на което изтъняла доста. При това положение мъжът ѝ останал недоволен и завел дело да се разведе с жена си, като писал причините. Съдът, като разгледал делото, уважил исканията на мъжа, който при едно условие се оженил за жена си и им дал развод. Друг пример. Един французин искал да се ожени, но той искал мома, която непременно да бъде суха, тънка, но красива. След десетгодишно търсене, най-после намерил такава мома, предложил ѝ да се оженят и тя се съгласила. Като се оженили, в нея се явило желание да понадебелее малко, за което се подложила на специален режим в продължение на четири години да затлъстее. И наистина тя постигнала това. Обаче, мъжът ѝ започнал да става недоволен от нейното затлъстяване и подал заявление в съда за развод. Съдът уважил и неговата молба и им дал развод. Какво трябва да се направи? Сухата трябва да отиде при французина, а затлъстялата – при американеца. Та и вие понякога искате да бъдете тлъсти, а понякога сухи, но нито с дебелата може да се живее добре, нито със сухата. Защо? Понеже и двете изменят своите идеи. Американецът казва: „Суха жена не искам, пълна искам, такъв е моя идеал.“ Французинът пък иска суха жена.

Този пример може да се приведе вътрешно. Ние имаме известни идеи, които завеждат до резултатите на американеца, а някои довеждат до резултата на французина. Обаче, нито с едните, нито с другите идеи се постига нещо. Защо? Когато мозъчната система в човека е чрезмерно развита, те остават много сухи, когато симпатичната нервна система или чувствата взимат надмощие в човека, той става пълен, но и сухите хора умират и пълните хора умират. Какво трябва да се прави? Ще уравновесите силите на мозъчната и на симпатичната нервна система. Това показва, че между човешките чувства, между човешките мисли, между душата и духа на човека трябва да има пълно единство.

Сега, бих желал да не съм ви говорил това нещо, което ви говорих. За мене щеше да бъде по-добре, ако съзнанието ви беше будно, но не е будно. Досега аз съм слушал толкова отрицателни мнения, слушал съм и съм търпял неща, които не обичам. Аз съм човек, който обичам абсолютната чистота. Толкова години вече, как аз търпя всичко. Най-първо храната, хляба, който правите, не е както трябва. Вашите мисли и чувства не са чисти и са предизвиквали големи пакости. Не е въпросът, че аз трябва и мога да търпя, но това не е добре за вашето бъдещо развитие. Вие сами ще

се спънете от всичко това. Помнете, че онези, които ръководят съдбините ви, втори път няма да ви създадат такива условия.

Ще кажете, че Христос е дошъл да спаси хората. Да, но ако вие не изпълните волята на Бога и Той няма да ви помогне, ще се отрече и Христос от вас. Мнозина от вас сте добри, но и добрите пак са заразени, те са заразени от околната среда. Трябва да се създаде една хигиенична среда и в мислите и в чувствата на човека. Изгревът трябва да бъде едно чисто място не само във физическо отношение. Аз не се спирам само върху вашите постъпки. Аз извинявам вашите постъпки, но вие, без да знаете, ставате проводници на един съвършено чужд свят от вашите мисли и желания. Вие трябва да затворите крана си за тези влияния. Направите ли една погрешка, изправете я. Вие постоянно ставате проводници на тия течения, вследствие на което, положението ви се влошава. Ако вървите по този начин, след десет години ще се намерите в голяма сиромашия. Не мислете, че работите на света по този начин ще се уредят. Ако мислите така, съвсем криво мислите.

Сега аз ще ви покажа един път, по който трябва да вървите. По този път много пъти сте вървяли, но сте го напущали. Ако и сега го напуснете, не зная какво ще правите. Низшите същества сега искат да ви отклонят. Вие можете да отидете, дето искате, не е въпросът там, но казвам, вие трябва да държите връзка с Онзи, Който ви е пратил на земята. Вие трябва да държите връзка с онези, които сега ви кредитират, със своите мисли и чувства. Следователно, низшите влияния трябва да се пресекат. Човек не трябва да се поддава на такива низши влияния или с други думи казано, той трябва да отвори в съзнанието си по-големи прозорци да влиза през тях повече светлина и топлина. Той трябва да има една нова канализация, извор трябва да има. Само по този начин хората могат да се организират помежду си. Хората са дошли вече до това положение, но още не могат да се откажат от старото. Като не живеят добре, те се обръщат към съдии, към адвокати и тям подобни. Но с това те влизат в рамката на света, от които мъчно могат да излезат. Защо ви са тези съдии и адвокати, които не съдят добре. Право е всеки да си има адвокат и съдия вътре в себе си, който да го съди. Той ще бъде добрия съдия. Та сега мнозина от вас боледуват и то по единствената причина на своя неестествен живот. Често човек боледува по своя вина, а понякога и по вина на другите.

Казвам, по този начин новата наука не може да се приложи в живота. И сега, за да станете силни, вие трябва да минете през известни подготовки. Това нещо не става така лесно. Ако е въпросът да ви накарам да вярвате, то е лесно, но тази вяра не е сигурна. Не е само до работата, която до сега сте извършили. Ние трябва да строим. Тепърва имаме работа, която трябва да

свършим. Ние трябва да строим. Ако само гледате, как другите строят, нищо няма да излезе от това. Ако само другите работят, а вие не работите, пак нищо няма да излезе. Ако в света само вярвате, че има Господ, без да изпълнявате Неговата воля, тази вяра няма никакъв смисъл. Някой казва: „Напразно изгубихме времето си, да бяхме в света, повече щяхме да придобием.“ Та, според мене, всички съвременни хора напразно губят времето си. Казвам, не само тук, но и в живота всичко е изгубено.

Та, да не изгубим живота си, ние трябва да дойдем до правилните вярвания. Не е въпросът да се отказваме от живота, от богатството и т.н. Казва някой: „Аз не искам богатство.“ Не е въпросът там. Ние трябва да бъдем и богати и здрави. И това богатство и това здраве трябва да ги употребим на място. Ние не трябва да бъдем бедни хора. Освен това ние трябва да бъдем даровити. Кой каквато дарба има, той трябва да я развие.

Сега вие седите и чакате, като дойде Христос, тогава да постигнете нещо. Мислите ли, че като дойде Христос, ще ви повика такива, каквито сте? Не, Христос никога няма да дойде в света по начина, по който вие разбирате. Щом приемаш храната си, Христос е дошъл вече в тебе, щом имаш желание да изправиш живота си, Христос е дошъл вече в тебе, щом имаш желание да учиш, Христос е дошъл вече в тебе. Това аз разбирам под идването на Христа. Вие казвате: „Като дойде Христос, Той ще обсъди работите.“ Оставите ли Христос да ви съди, вашата работа вече е загазена. Вие съвсем сте закъсали. Христос не е дошъл на земята да съди хората. Там е важното, че съдбата ще започне най-първо от дома Господен. Обаче, едно трябва да знаете, учениците не трябва да бъдат съдени. Остане ли ученикът да го съдят, той вече не е ученик. Единствените хора, които няма да бъдат подложени на съдба, това са учениците. За ученика съдба няма. Щом ви съдят, вие не сте ученици. Ученикът сам трябва да изправи погрешките си. Та и на вас казвам: изправете погрешките си. Втори път едно ще знаете: ако сами не изправите погрешките си или всеки едного ще викам лично, да му кажа погрешките или ще го оставя сам да си понесе последствията. Последствията ще седят в следното: един ден, както вървите по пътя, ще паднете на улицата и ще си заминете – всичко ще се свърши с вас. Но аз не искам това. Не искам смъртта да ви изяде.

Едно се изисква от всички: Служене на Бога! Аз имам една архива, в която съм събрал всичко, каквото сте направили и един ден ще изнеса всичко, което сте направили. Всичко ще изнеса с ред факти. За тази цел аз имам доста картини събрани, какво сте правили през времето, докато сте били в школата. Като видите тези картини, за добро и за зло, вие ще се учудите. Аз имам цяла серия от такива картини. Не отлагайте нещата, но обърнете една нова страница на живота си. Без тази нова страница и новото в

живота не може да дойде. Без любов в света новото не може да дойде. Сега и аз искам от вас да приложите по възможност най-малката любов. Най-малката любов седи в това, да не смущавате Господа в себе си. И Писанието казва: „Не огорчавайте Духа, с Който сте запечатани." Щом се натъкнете на някаква мъчнотия, спрете се малко и помислете за Господа.

Сега, като се говори за науката за четните и нечетните числа, трябва да знаете, че тия числа имат отношение към сърцето и към ума на човека. В тия числа има известни изключения. И в тия числа има изключения. Например, ако отидете в цяла Европа, никъде няма да намерите числото 13. В никой хотел няма да намерите стая номер 13, ще намерите числото 12, 12 и половина, но никъде няма 13. Числото 13 е фатално. Христос имаше 12 ученици и с него ставаха 13, но беше разпнат. Навсякъде, дето има едно съчетание от 13 души на физическото поле, тази работа няма да успее. Ако имате 12 добри мисли и вие станете с тях 13, непременно ще ви сполети съдбата на Христа. Какви бяха тия 12 ученици на Христа? Кой беше 12-тия? – Юда. Той беше и касиер, той пазеше парите. След заминаването на Юда, учениците хвърлиха жребие да изберат друг на негово место и избраха едного, а после и апостол Павла, с когото станаха 14 ученика. Сега християнството върви с числото 14, което е число на жертва. Числото 13 пък е число на кражбите, на взятничеството в света.

Ти се представяш, че вървиш в добрия път, в добро, а вътре в тебе работата седи по съвсем друг начин и казваш: „Да си уредя работите." Една сестра ми казваше един ден: „Учителю, ако нямах вяра, не бих седяла тук." – „Никаква вяра нямаш." Вярата не е външно нещо, тя трябва да дойде от друго место. Както умът не е даден на човека отвън, така и вярата не му е дадена, тя от друго место иде. Вярата е колективна сила, тя е сила на много същества, които влагат вярата си в тебе. Те имат доверие в тебе. Те правят каквото ти е необходимо, те ти помагат, а ти си мислиш, че ти правиш това нещо. Та вярата е връзка със същества, които седят по-високо от тебе. Безверието пък е връзка със същества, които седят по-низко от тебе. Щом почнете да губите вярата си, свържете се веднага със същества, които седят по-високо от вас. Не търсете да се свържете с човек като [вас], свържете се с такъв, който седи по-високо от вас. Ако вие нямате един такъв образец, то и вашата вяра не може да се прояви и усили.

Казвам, това е за вашето щастие. Вие искате да бъдете щастливи. Аз искам да ви покажа пътя на щастието. Това е целта в живота. От щастието зависят и много други работи. Вие искате да отидете на оня свят, да намерите пътя и да бъдете щастливи. Вие искате и да забогатеете. Не е лошо това, но трябва да знаете законите, по които може да забогатеете. Вие не можете да бъдете богати, ако не сте в един уреден живот. Защото,

ако добиете богатството по друг начин и живеете в един неуреден живот, вие ще създадете около себе си крадци и разбойници, които ще ви ограбят. Даже и здравето е от друг свят.

Засега нито един от вас няма едно тефтерче, в което да си забелязва всяка добра мисъл, която е дошла в ума му. Вземете си едно малко тефтерче и като ви дойде някоя добра мисъл, веднага си я забележете. Същевременно си забележете какво е било времето, когато ви е посетила тази мисъл, дали е било облачно или ясно, колко е часът, минутата. Също така, като ви дойде някоя лоша мисъл, пак си забележете това в тефтерчето. Тъй щото, важно е да знаете годината, месецът, часа, минутата, както и това, с кого сте се запознали в това време, да знаете, как ще се развие впоследствие тази мисъл. Забележете си тези данни. Те са важни.

А сега всички очакват на готово, като отидат в онзи свят, там Господ да им уреди работите. Като отидете в онзи свят и там трябва да учите. Онзи свят е място на учение. Там не търпят непроверени работи. За всичко трябва да си държите статистика. Че ако тук не помните нещата, на онзи свят няма да помните. Дойде някоя сестра или някой брат при мене и ми казва: „Говори ми се нещо на сън, не мога да си спомня какво ми се говори." Те искат да кажат, че Духът им говорил нещо и казват: „Аз бях като една тръба, проводник." Аз бих желал да не бъдете тръби, но да бъдете съработници. Вие трябва да взимате участие във всичко, което ви се говори и умът и сърдцето ви да се радват. Не трябва да казвате, че ви се е говорило нещо, но не помните, какво ви се говори. Били сте медиуми. Оставете тези работи. Дошъл духът, казал ви нещо, а вие сте чули нещо несвързано. Не, когато Духът говори, Той говори много свързано. И първо вие се учите, а после другите. Когато аз държа една беседа, първо аз се уча от нея. Като науча всяка една мисъл много добре, после работите ми се откриват. Когато Учителят преподава и той се учи.

Вие казвате: „Учителят всичко знае, той няма нужда от учение." Вие не разбирате какво нещо е Учителят. Учете се всякога. Ако вие не можете да се учите от това, което Бог ви говори, никой не може да се учи от вашето учение. И сега, като съм ви говорил толкова много, аз нищо не губя от това. Аз се радвам на това, което съм говорил. Аз ще си взема беседите и ще си замина за това, което съм говорил. Един ден ще си взема беседите и ще си замина. Аз ще си взема своето богатство, нищо не съм загубил от него. Но аз желая и вие да не останете сиромаси. Ако останете сиромаси, ще има плач и хълцане подир мене. И тогава мога да ви кажа, каква ще бъде съдбата ви. Мене съдбата на грешните хора не ме трогва. Но вие не трябва да се разколебавате във вярата си. Христос казва: „Който се усъмни във вярата си, той ще осиромашее." Затова и аз казвам: не се разколебавайте

във вярата, която ви е дадена. Щом имате едно убеждение, не говорете за него, но поддържайте го в себе си. Щом говорите за убежденията си, ще ви поставят на изпит. Щом издържите във вярата си, във всеки дом ще има радост и веселие. Ако някой брат или сестра закъсат, съберете се няколко души, помолете се за него и ще видите, как работите му ще се уредят. Ако нямате нищо в джобовете си, можете да се помолите. Ако имате пари, ще отворите кесиите си и така ще помогнете. Аз съм за помагането, но не и за даването. Дава се само онова, което имате даро[м], а от онова, което вие имате, помагайте. Помощта трябва да бъде взаимна. Всякога трябва да се помага.

И тъй, нека положим сега закона на Любовта, като закон на изправление. Нека положим Мъдростта, от която светлината ще дойде. Нека положим Истината, от която свободата ще дойде. И да направиме първо опит. За една седмица да бъде този опит. Сега аз искам онези от вас, които вземат участие в този опит, да станат силни, велики. Какъвто опит да ви се даде, вие искате на готово, да влезете в опита, а другите да го правят. Без опити не може да се влезе в Царството Божие. Писанието казва: „Опитайте ме и вижте, че съм благ.“

Сега ще ви дам едно негативно правило. За една седмица няма да се поздравлявате, кой как мине покрай някого няма да го поздравлява. Ще минавате един покрай друг, като че сте чужди, непознати хора помежду си. Колко души от вас искате да направите този опит? Като минавате ще бъдете като непознати. Ще се запитвате: „Какво правите господине?“ Ще мислите, че сте съвършено непознати хора, с които едва сега ще трябва да се запознавате. Няма да си вдигате ръцете, няма да си говорите като познати. Искате ли първо да направите това упражнение? Вие правите по-лоши работи от това, а упражнението не искате да направите. Тогава, правете каквото искате и ходете, както вие си знаете. Но сами ще си носите последствията. И аз не искам да нося никакво осъждане. Тук, нито един от вас не върви, както трябва, нито от младите, нито от старите. И затова аз няма какво да си играя с вас. Правете каквото искате и както намерите за добре.

Само Божията Любов носи пълния живот!

(Дъждовно време, силен вятър.)

8 лекция на Общия окултен клас
15 ноември, 1933 г. София, Изгрев

1933_11_19 Произход и значение на светилника
неделна беседа

ПРОИЗХОД И ЗНАЧЕНИЕ НА СВЕТИЛНИКА

Ще взема само една дума от 20-и стих, 20-а глава [на] Притчи – за светилника. „Светилникът на тогоз, който злослови баща си или майка си, ще угасне в дълбока тъмнина." Вие може да си прочетете сами цялата глава.

Всички сте запознати със светилника. Светилникът има едно общо приложение, едно старо произхождение. Във физическия свят се правят разни светилници: стъклени, дървени, железни, златни и прочие. Щом дойдеш до духовния свят, и там има светилник. И природата има светилник.

Сега аз ще ви говоря само за светилника, за свещите. Слънцето представя един светилник. Светилникът е емблема. Светилник може да има само там, дето има разумен живот! Светилникът е достояние само на разумните хора. Животните нямат никакви светилници. Казват за рибите, че имали светилници. Да, но рибите сами не си направиха светилници. На тях, като на малки деца, им ги направиха, за да ги употребяват. Но рибите никога не можаха да се възползуват от своите светилници, те ги изгасиха и досега си останаха риби. Светилници имаха и някои млекопитаещи, но и те не можаха да ги употребят. Вълкът нощно време употребява своя светилник, но само когато отива да краде. Щом извърши своето престъпление, той загасва светилника си, за да няма никакъв помен от него. И влиза в някоя дупка, като казва: „Не ни трябва никакъв светилник."

Разумният живот изисква разумно изяснение. Ако ние живеем тъй, както рибите живеят, ако ние живеем тъй, както растенията живеят, ако живеем както птиците живеят, ако живеем както животните живеят, тогава ние ще имаме същите резултати, каквито те имат. И тогава, като кажем, че нашият живот е по-висок от този на животното, човек трябва да живее не като животно. Иначе нашият живот би бил безпредметен, безсмислен. У животните има подтик да станат хора. У рибите има подтик да станат птици, у птиците има подтик да станат млекопитаещи, а у растенията има подтик да станат поне растения. У животните има вечно недоволство. Всичките глупости, които сега хората вършат, се дължат на животинското естество у тях. В човека има едно животно, което постоянно е недоволно. Каквото и да му кажат, той казва: „Не го разбирам." Аз гледам, някоя муха се научила да влиза през отворения прозорец, но като се затвори прозорецът, започва да се блъска у него. Цял ден се блъска от един на друг

прозорец, а вие, като гледате как се блъска, казвате: „Колко глупава е тази муха!“ Ами когато един човек се заблъсква в своите работи и се блъска, не е ли и той една муха, която се блъска от прозорец на прозорец? Щом закъсате някъде, вие сте такава една муха. Вие мислите, че сте човек.

Аз наричам човек в пълния смисъл на думата само онзи, който е завършен човек, който се е освободил от сиромашията, от болести, от всички глупости, които хората правят, и най-после, който се е освободил от греха и който може да прави само погрешки. Грехове той не може да прави, но грешки може. Тъй щото, човек, който греши, не е човек, но в развитието си човек може да прави грешки. Този човек може да бъде толкова умен, колкото е умна лисицата или змията. Змията е много умна. Христос я взимал като емблема и затова е казвал: „Бъдете хитри като змиите, а незлобливи като гълъбите.“

Сега ще се спра върху думата „светилник“ в положителен смисъл. Под „светилник“ се разбира човешкият ум. И онзи, който е писал тези притчи, казва: „Светилникът на този, който злослови баща си или майка си, ще угасне в дълбока тъмнина.“ Бащата и майката едновременно са вън от човека. Всеки човек има баща и майка, така е, но де е неговият духовен баща и неговата духовна майка? Ще кажете, че Господ е навсякъде, но в този смисъл, както хората говорят за Господа, още никой не Го вижда. Аз говоря за този Господ, за Когото хората определят, че е някъде горе и натам поглеждат. Ние виждаме само Неговите творения – Слънцето, звездите, растенията, но някъде да сме Го срещали, да сме се разговаряли с Него, не сме [Го] виждали.

Но в човека има представители на бащата и майката – това са душата и духът. Това е бащата и майката, които представят положения на светлината. Следователно светилникът в човека е поставен в неговите баща и майка. Умът пък е детето, което носи светилника. Ако детето не обича баща си и майка си, този светилник ще изчезне. Всяко явление в света трябва да се изясни. Ако някой човек страда от някаква болест, първо трябва да изучим причините. Ние няма защо да съдим човека защо е болен. Той може да се е заразил от тифус или от чума бубоническа, или от холера, или от проказа, или от някоя от съвременните заразителни болести, но човек не е виновен за това. Има ред причини, които седят вън от него. Щом човек се зарази, това показва, че неговата светлина не е толкова силна или неговата кръв не е толкова чиста. Зараза се явява там, дето има тъмни места. Здравето на човека, в каквото и да е отношение: физическо, умствено или духовно, зависи от светлината, която гори в него, от неговия светилник. Доколкото умът ни е в едно здравословно състояние, дотолкова и ние ще бъдем здрави. Това не показва, че умът може да

боледува като тялото, но умът може да се помрачи. Там е опасността за ума. Щом умът на човека се помрачи, той е вече в едно болезнено състояние.

Досега почти всички хора в съвременната култура имат едно подобно състояние – те изпадат в помрачение на ума. Всеки човек, който е алчен за богатство, той има вече помрачен ум; всеки човек, който има алчност към богатството, той има користолюбив ум. Всеки човек, който завижда, който се гневи без причина, който се страхува от всичко в живота, той има помрачен ум.

Сега ние можем да намерим ред причини за това, да изясним нещата по разни начини, обаче само един начин има за изяснение. Може хиляди начини да поставим за изяснение, които да са прави, но всъщност има само едно изяснение. Противоречията в живота произтичат просто от безлюбието. Безлюбието е причина на всички противоречия, които се явяват в света. Те са в нашия индивидуален живот или в нашия семеен живот. Каквито и да са причините, всичко се дължи на безлюбието. Защото, ако душата на човека е пълна с Божествената, с разумната любов, той не може да изгуби светлината на своя ум.

Аз не говоря за онези временни чувства в човека, но според мене любовта е онова най-разумно нещо, което той може да носи в душата си. Тя е най-мощната сила, която действува в света. Тя е силата, която ти може да употребиш за своето въздигане или за полза на своите ближни, както и за своя полза. Нима хората преди хиляди години не съществуваха? Светът съществува от милиони години насам, но на тия хора даже и на ум не им дойде да изнамират такива газове, с каквито днес хората се взаимно унищожават. Аз взимам съвременните изобретения на техниката, задушливите газове, и оттук съдим за състоянието, до което човешкият ум е достигнал. Ако във времето на Римската империя или коя и да е държава по това време биха имали такива кораби или параходи, каквито англичаните имат днес, те биха внесли страх и ужас между хората. Те се наричат „дръндаут“, което българите превеждат „страхуват се не“, т.е. от тези безстрашните, които застрашават господарите на целия свят. Сега има такива 10, но пак светът е изложен на големи опасности. Тези параходи мязат на цели крепости, но и в това положение в половин час те могат да бъдат изпратени на дъното на океана. Значи, този светилник, човешкият ум, върви по обратния път на своето развитие. И това нещо има своята хубава, красива страна. Човек, който може да измисли тези разрушителни сили и да ги тури в действие за съсипването на човечеството, по същия начин той може да впрегне тези сили на човешкия ум за повдигането на цялото човечество и на личния живот на човека.

Та, казвам: Сега поне духовните хора трябва да се занимават по-ревностно, да правят ред опити, да изучават въпроса за светлината, както и целият свят се занимава днес с този въпрос. Той се разглежда от много страни и от много гледища: от политическо, от социологическо, па и разните партии го изучават – всички се занимават с въпроса по какъв начин да употребят светлината, светилника. Те виждат, че всички ония, които се стремят за подобрение на обществото, на човечеството, създават всевъзможни благотворителни дружества. Всевъзможните идейни течения, които се явяват в света, имат за цел да подобрят човешкия живот. Всяко схващане има свои теории. Но всичко това трябва да се тури на опит, да се види доколко е вярно. Когато се разглежда един въпрос обективно, ние не трябва да се афектираме или да се боим от последствията. В такива случаи хиляди хора стават жертва. Например да вземем аеропланното изкуство – хиляди хора са платили със своя живот. Или вземете хората, които поддържат някаква идея. Преследват ги, затварят ги, но и това нищо не значи. Когато дойде християнството в Римската империя, нима не се дадоха жертви? Дадоха, и то милиони хора, но и това нищо не значи. Не е въпросът за жертвите, но въпросът е тези жертви, които ще дадем, имат ли постижения. Ако имат постижения, те са на място. Вземете, например, индусите, които поддържат прераждането, [те] казват: „Нищо от това, че тия хора са умрели, пак ще дойдат на Земята. И 10 пъти да са умрели, 10 пъти ще дойдат на Земята." За един европеец това е странно. Как е възможно един човек, който е умрял, да дойде пак на Земята? Европеецът свързва тялото с човека. И като умре, като се разруши тялото, той не може да си представи как ще дойде повторно на Земята. То е все едно да мисли, че като се разруши къщата, всичко свършва. Може да се разруши една и друга къща, но този, който е направил къщата, той остава. Неговата къща е свързана с него. Но неговият живот не зависи всецяло от тази къща. Временно само зависи, но не и всецяло.

Та, моята цел не е да ви заставя да вярвате, защото такива вярвания има и в света. Да вярвате в нещата, това не ползува човека. Могат да ви залъгват, но тези залъгвания не съставят истината. Аз бих предпочел един музикант да ми свири, отколкото да имам за цел аз да се науча да свиря. Докато се науча да свиря, това е дълга работа. Мене ми трябват 30 години да мога да изсвиря едно парче, което ми харесва. Като изсвиря това парче без погрешка, какво ще стане? Чудо ще стане! Всичко ще се изгори: и камъните, и дърветата, всичко да изгори, това разбирам аз свирене! На[д] 30 години ми трябват да свиря като музикант и никога в ума ми да не проникне никаква отрицателна мисъл. Само така той може да свири. Ако си един такъв цигулар, можеш да свириш, и в който дом влезеш, не ти трябва да говориш, но като засвириш още отдалеч, тези хора ще престанат

да се карат. Ти ще бъдеш като един магьосник: ще отидеш при един банкер, който изнудва хората, който им взима по 45 на 100 лихва и като извадиш цигулката си и засвириш, той веднага ще скъса записите си. Това разбирам аз свирене. Като свириш, няма да аргументираш хората, че това не е по Бога, не е право, не е човешко, но ще свириш и ще кажеш: „Туй е животът.“ Аз съм свирил цели 30 години. Банкерът тогава ще каже: „От този ден аз се прощавам със своето банкерство.“ Тогава аз взимам една цигулка, продавам му я и казвам: „Вземи тази цигулка и свири. В твоето лице след 30 години аз ще имам един ортак.“ И аз обичам ортаците, но които свирят като мене. С онзи, който не свири като мене, ортаклък не правя.

Това на пръв поглед ви се вижда невероятно и казвате: „Не ни говори за такива работи, които не могат да се сбъднат.“ Като разглеждам сегашния живот, казвам: По-големи заблуждения от сегашния живот има ли? Срещам някой, оженил се за една красива жена, тръгнал с нея под ръка. Но след 3 деня, както американците правят, ще задигнат жена му и той ще се облече в черно, ще дава съобщения по вестниците, че жена му изчезнала някъде. Какво да прави? Този човек си носи своето нещастие. Защо ти е тази красива жена, когато ще бъдеш с нея нещастен? Ти си станал богат, но след няколко месеца друг някой ще задигне богатството ти, ще го секвестира, ти не си господар на положението. Ти си учен човек, имаш една хубава библиотека, но утре къщата ти се запали, изгори и заедно с нея ще отидат и книгите ти. Какво ти струва тогава тази къща? Ти минаваш за здрав, но утре дойде една болест като холерата и те осакати. При все това ние мислим, че животът е осигурен и можем да го ценим. Аз виждам хубавата страна в това нещо и можем да извадим една поука, но според мене това не е живот. Като поука това е така, но да се живее така и да се мисли, че това е живот, никак не е така. Като живея между тия хора, аз мога да се науча на много работи, но да мисля, че ще се науча добре да живея, това е едно самозаблуждение.

И после, проследете цялата съвременна литература, както и съвременния живот, и вижте в колко от вашите най-добри приятели вие не сте се усъмнили. Имате ли поне един приятел, в когото абсолютно да не сте се усъмнили? Имате ли един приятел поне, към когото да не е минала поне една съблазнителна мисъл? Питам тогава: Де седи красотата на вашия живот? Ако някой ваш приятел се облече с най-хубавата си чиста дреха и мине покрай един, втори, трети, четвърти свои приятели и всеки от тях направи по една резчица, като го срещнете после, ще го попитате: „Защо дрехата ти е така надраскана?“ Всяка резчица показва, че кой как е минал покрай него, е направил по една резчица на неговата нова, чиста дреха. И като наблюдавам съвременните хора, виждам, че цялото им лице е само с

резки нашарено. Аз съм срещал много красиви жени, но тръгнали те с мъжете си и те са направили на лицето им много такива линии, надраскали са ги. Много линии има, теглени по лицето на красивата жена от нейния собствен мъж и на нищо тя не е заприличала. Като тръгне с мъжа си, тя се страхува, не знае де да гледа, като някоя шашава е станала, страхува се от мъжа си. Също така и мъжете се страхуват от жените си. Гледам, някой българин излезе на улицата, срещне се с приятели, не смее да говори, да ги не чуе някой шпионин и да ги арестува. Той се бои да не би шпионинът да го изкара някакъв комунист или анархист, или човек, който се обявява против държавата и не смее много да говори, предпазва се. Всички вървят и се озъртат. И това те наричат българин, свой събрат, от него се страхуват.

И в Америка навсякъде има такива шпиони. В Америка, ако стражарят ви подозира в нещо, той ще се приближи до вас, ще ви потупа по рамото и ще ви каже: „Хайде, елате с мене.“ Американските стражари не са толкова дребни както българските, те са много високи хора. Всеки американски стражар може да дига в едната си ръка около 70–80 килограма тежест. И ако някой му се противопостави и каже: „Какво право имаш?“, той веднага вдига дървото, което носи със себе си, удря го по носа и падаш на земята. И при това положение ти никому не можеш да се оплачеш. Там ще ти кажат: „Който не обича нашето управление, да си върви в Европа.“ Ти може да разискваш защо и за какво, но фактът е такъв. Щом стражарят те повика, ти трябва да тръгнеш след него без никакво съпротивление. Иначе стражарите в Америка са много учтиви. Вие можете да ги запитате де се намира нещо или търсите някоя улица, той веднага ще дойде с вас, ще ви придружи и ще ви покаже де се намира това, което търсите. Но нарушиш ли закона, по-лош от него няма, той веднага те боксира.

Един ден ме среща един англичанин, който се напил малко и ми казва: „Моля, извинете ме, напил съм се малко. Аз съм англичанин“ – казва той. Аз го разбрах какво искаше да каже. Той искаше да каже: „Англия се управлява по законите на природата. Това, че съм се напил малко, това е по английски, но не и по законите на природата, според които и Англия се управлява.“

В природата съществува един разумен закон, който изисква абсолютно правилни отношения на всички същества едни към други. Дали вие съзнавате този закон или не, но всички го обясняват. Едни го обясняват със закона на наследствеността, други – с някои социални закони, а на Изток го обясняват със закона на кармата. Както и да е, съществува обаче един закон, според който ти трябва да постъпваш правилно спрямо всички хора. Тъй, както го разбирате, тъй трябва да го прилагате. В човека има

едно правилно, вътрешно разбиране, според което човек трябва да постъпва. А да постъпва правилно, това подразбира още от най-стари времена: твоята светлина не трябва да загасва, защото ако загасне, при един загаснал светилник ти не можеш да постъпваш правилно.

Сега, другото положение: Ние твърдим, че сме хора. Под думата „човещина“ в съвременния социален език... тя е една висока дума. Според мене тази дума е много съдържателна. Комуто и да кажеш „Ти нямаш ли човещина?“, той ще те разбере. Разбрана е тази дума. Тя има хубаво значение. Приятно е да кажеш на човека, че той има човещина. Под думата „човещина“ се разбира да схващате и разбирате копнежите на всяко същество, колкото и малко да е то. Да разбирате копнежите на всяко същество, колкото и малко да е то, но не в едно възбудено състояние, но в едно трезво състояние. Ако искаш да проникнеш в неговите копнежи и да дадеш подтик на красивото и хубавото в него да се развие, това разбирам аз под думата „човещина“. Под думата „подтик“ разбирам не да дразните човека, но да му дадете условие да се развие в него хубавото, красивото, то да се прояви. Например, първите християни, които се занимаваха с християнската философия, не можаха да разберат, че са изпратени в света да дадат подтик на хората. Самата философия „Не противи се на злото“ не можа да се разбере от християните; пък и сам Толстой, който поддържаше тази теория, не можа напълно да я приложи. Защо? Защото въпросът не седи само в това да се не противиш на злото, но същевременно да въздействуваш на човека да се прояви доброто в него. Бъди активен, за да се прояви доброто в човека, а щом се прояви доброто, ти ще имаш един сработник или съидейник в това добро.

Та, сега, като говоря по този начин, не мислете, че аз говоря само на едного. Човек има двояко естество: едното естество е без светлина, без светилник, а другото е със светилник. И ако това същество в човека, което носи светилника, загаси своята светлина, тогава положението и на двете същества се нарушава. Сега мога да приведа цяла статистика за разните външни прояви, за разните външни обходи на хората, които, може би след няколко века, ще дадат своите положителни или отрицателни резултати. Например, вие още не можете да оцените силата на едно хубаво проявено чувство от човека. Ако вие сте силно възбуден или раздразнен, или обиден нещо, но ако можете в дадения момент да се въздържите, вие не можете да си представите каква полза ще извлечете след време от това въздържание. Вие всякога сте готови да се защищавате и да казвате: „Какво право имаш ти да ме обиждаш?“

И понякога аз съм се спирал върху въпроса от какво произтичат противоречията в живота. Ще ви дам един пример за изяснение на една от

важните причини за противоречията в живота. Влиза един българин в една баня, това било някъде в България, случило се преди 40–50 години. Този българин влязъл в банята да се къпе и като се видял гол, казал си: „Браво, това тяло досега никой не го е бутнал, никой не е посегнал да го удари.“ По едно време един от турците в същата баня отишъл на курната, дето българинът се къпел,

и му казал: „Какво правиш тука? Я се махни от това място, аз ще се мия тук.“ Българинът веднага се поклонил на турчина, отстъпил и му казал: „Заповядай, ефенди!“ и отишъл на друга курна. Турчинът пак дошъл на курната, дето българинът се преместил, и му казал: „Махни се оттук, направи на мене място!“ – „Заповядай, ефенди!“ – и отишъл на трета курна. И тук турчинът го изместил. По същия начин българинът отстъпил. Като видял това нещо, турчинът казал: „Ха, браво, чорбаджи! Докато носиш този ум, никой не може да те удари. Днес аз научих един урок от тебе.“ Хванал го за ръка и му казал: „Отсега нататък ти ще ми бъдеш един добър приятел.“

Като ме слушаше един познат, той ми казваше: „Да бях на мястото на този българин, аз бих простърял турчина на мястото.“ Да, но този българин разбира и знае как да постъпва. Питам: Този свят, в който живеете, не е ли една такава баня, в която вие се къпете? Тъкмо се къпеш, дойде някой при тебе и ти казва: „Махни се оттука!“ Отстъпиш от тази курна, дойде друг, казва ти: „Иди на друго място, не знаеш ли, че тази курна е моя?“ – „Твоя ли е?“ – Веднага нарушиш равновесието си и настава в банята бой. Аз съм слушал от някои да ми разправят, че хората в банята се биели с пищимали. И затова в много модерни бани пищималите са забранени като опасни оръжия. Щом някой се обиди, извади пищимала, нагъне го и го употреби като камшик.

Сега, като ви представям света във вид на баня, у вас изпъква една лоша картина. Вие сте прави, това не се отразява добре на вашето морално чувство, понеже вие си представяте голи хора. Съгласен съм с вас, понеже този език не е толкова изряден и красив. Това е най-малкото, обаче. В света се вършат десет пъти по-големи безобразия от тия, които сега изнасям. Ако ти изнасяш една мисъл, която унижава твоята душа, тогава за предпочитане е гол да ходиш. Ти ходиш облечен добре, с ръкавици, а в главата ти се вълнува една от най-опасните форми на мисълта, едно положение, което те унижава и което след векове ще даде своите лоши последствия, ще те постави в положението на животно. Кое е за предпочитане тогава?

Казвам: Сега религиозните хора се забавляват и казват, че трябва да се

молят на Бога. Прави са те, трябва да се молят на Бога. Светските хора пък казват, че те ще изправят света, ще разрешат социалните въпроси, ще възпитат хората. И те са прави. Но как ще възпитат хората? Опитали ли сте вие да видите как се изправя светът, колко мъчно може да се изправи едно престъпление? Престъпността всякога произтича от няколко неща: има престъпност, която произтича от половата деятелност, от неестествената деятелност на малкия мозък; има престъпност, която произтича от семейните чувства в живота; и най-после, има престъпност, която произтича от самосъхранителните чувства. Около ушите на човека има една област, която в едни хора е силно развита, а в други – по-слабо. Тия, у които е силно развита, са много разрушителни хора. Това чувство е най-слабо развито в миролюбивите хора. Затова именно те са миролюбиви. Тези хора не са придобили своето миролюбие, но така са се родили; а онези, у които разрушителността е силно развита, те трябва да употребяват големи усилия на ума си да се въздържат. Ако такъв човек е разумен, той трябва да си каже: „Аз трябва да употребя своята сила на друго място."

Горчивите чувства в човека пък произтичат от онова користолюбие, което се заражда в полуинтелектуалния живот на човека: че той трябва да събира богатства и съкровища за този живот, който прекарва на Земята. У някои хора любостежанието е толкова силно развито, вследствие на което кражбата в тях е взела големи размери. Кражбата в човека може да се яви под влияние на две условия: първо, под действието на страха да не умре гладен и второ, при слабо развита съвест. Кражбата, значи, се явява при силно развито стяженолюбие, че той трябва да има достатъчно пари да осигури живота си. И онези физиономисти, които са изучавали човека в продължение на ред години, са дошли до заключението, че хора, у които съвестта не е силно развита, главата им отзад е тясна, шилеста. Когато съвестта е силно развита в човека, главата му отзад е широка, добре развита. Хора, у които чувството стяженолюбие е силно развито, те могат

да се продадат, те винаги ще задигнат повече отколкото им трябва. У мравите, например, това чувство е силно развито. Мравята може цял ден да пренася. У катерицата също така е силно развито това чувство. След като се наяде, тя ще тръгне да търси място де да скъта останалата храна. В кокошката, обаче, това чувство е най-слабо развито. Турете ѝ цяла крина жито, тя ще го разкъшка. Тя казва: „Пет пари не давам за това жито! Ако огладнея след половин час, ще намеря друга крина." Защо е така? Ще кажете, че катерицата Господ я научил така. Добре, ами кокошката кой я научил? И нея Господ я научил, според вас. Ако искате един пример за щедрост, мога да ви приведа кокошката, тя е много щедра. Ако пък искате един пример за спретнатост и грижливост, мога да ви представя мравята.

Един ден щурецът отишъл при мравите да им иска малко жито назаем. Те го запитали: „Какво прави през лятото? Не работи ли?“ – „Свирих и пях.“ – „Дето си свирил и пял, иди пак посвири и не яж!“ Та казвам: В тази басня има нещо пропуснато, а именно: когато щурецът засвири, мравята работеше. Той свири на нея да работи по-добре. Ако мравята беше умна, щеше да разбере щуреца. Отдето минаваше мравята, като събираше и носеше нещо в мравуняка си, щурецът ѝ се радваше и свиреше горкият. Той мислеше, че тя ще му даде нещо, но като се настани добре, тя му каза: „Дето си бил цяло лято да свириш и пееш, иди пак посвири и не яж!“ Онези, които са написали тази басня, изкарват щуреца глупав, а мравята умна и трудолюбива. Според мен, обаче, мравята е първокласен крадец.

И сега казват на хората, че трябва да бъдат трудолюбиви като мравята. Да, трудолюбие е това, но аз бих желал да имам характера на щуреца. Какво по-хубаво от това? Като излезе от дупката си, щурецът запя и засвири, казва: „Слава Богу, всичко в света е хубаво!“ А мравята цял ден ходи, обикаля, с този ще се скара, с онзи ще се скара, все военно положение. Като погледнете мравята, тя няма нито един мускул, всичко е сухо в нея. Какъв щеше да бъде нашият живот, ако и ние имахме структура като тази на мравята? Ако човек имаше главата на мравята, той щеше да мяза на страшилище.

Сега да се върнем към извода от тия животни. Съвременните мрави са резултат на една разумна култура, която е съществувала преди милиони години на Земята. Тези същества са оставили мравите и до днес на Земята като резултат на тяхната мисъл. Да, но ако ние днес живеем като мравите, всичко в света ще бъде свършено. Па, и тия същества, които са оставили мравите след себе си, и те не живяха като тях, но ги оставиха само като поука на човечеството. Тези същества, които още отначало създадоха растенията, птиците, рибите, млекопитающите, те и до днес продължават да работят. Един ден, като видят, че този живот, който сега създават, не съответствува на техните идеи и за тяхното постижение на Земята, ще напуснат и хората, както напуснаха мравите. Съвременните хора ще останат на Земята като остатък, както останаха и мравите. Черните хора, например, са остатък от една култура, която е съществувала преди хиляди години; след тях са съществували жълтите, а сега се явила бялата раса. Но и при тях положението на света не се подобри. Положението на човечеството ще се подобри във времето на шестата раса, която ще бъде по-съвършена от петата. Идеалът на тези, които сега работят в човечеството за неговото подобрение, е да се изявят в шестата раса. Казвате: „Какъв е смисълът на битието?“ Смисълът на битието е калната вода да се филтрира и в края на краищата да стане чиста. И тогава калта

ще остане на една страна, а чистата вода – на друга.

Сега аз не разглеждам въпроса, че животът е кален. Това мене не ме интересува. Мене ме занимава въпросът може ли калната вода да се пречисти. Защо и за какво е кална, то е друг въпрос, станала е кална. Може би след време, когато сме по-свободни, да разискваме върху въпроса защо и за какво животът се е окалял, но сега въпросът е как трябва да се пречисти и подобри. Животът може да се подобри, тази кална вода може да се пречисти. Обаче това пречистване не може да стане изведнъж. Животът не може да се подобри изведнъж. В живота съществува следният процес. Всякога пречистването става и започва от дребните единици, цялото не може изведнъж да се пречисти. Ние няма защо да се силим да пречистим цялото изведнъж. Ако разгледате водата в океана, тя не е чиста. Водата в океана не е съвършено чиста. В океана има милиони тонове разтворена сол, милиони тонове разтворено злато и ред още съставни части, но това още не е истинският състав на водата. Питам: Защо ни е тази сол? Вие може да пътувате в моретата, но водата на моретата не можете да пиете. Защо природата е поставила толкова сол в морската вода? Солта е най-хубавата кал, която природата е поставила в моретата, за да не я заграбят, да не крадат тази вода. Водата е подложена на кражба. Ако солта не би съществувала във водата като едно противоречие, има същества толкова стяженолюбиви, които биха я ограбили. Има същества, които и досега още не знаят какво да правят със солта, която е във водата.

Казвам: Има едно противоречие, което е влязло в живота, но което не е грях. Например, като разглеждам гнева в живота, аз не разглеждам човешката енергия. Гневът не е енергия. Казвате: „Човек не трябва ли да бъде енергичен?“ Човек трябва да бъде енергичен, но той не трябва да има енергията на една бомба, той не трябва да има енергията на едно взривно вещество, но неговата енергия трябва да бъде планомерна, той трябва да има енергията на едно горящо тяло, той трябва да прояви своята сила, своя огън в мисълта си. Силата на човека седи в неговата мисъл.

Казвам: Не полагайте силата си във вашата надежда, нито вярата във вашето богатство. Това не значи, че трябва да поставите вярата си в богатството, без при това да обезценявате богатството. Не поставяйте надеждата си даже и в знанието, понеже и там не е силата. Силата ви седи във вашия ум, как може в даден момент да го концентрирате, да работи. Контрол трябва на ума ви. Ако в дадения случай вие може да събудите в един ваш противник хубавото, красивото, вие сте постигнали целта си. Защо? Защото този човек, който днес е толкова енергичен, един ден ще ви стане съдружник в работата. Пък ако не знаете как да направите това, вие можете даже един ваш приятел да превърнете в неприятел. Вие можете

даже и баща си да превърнете в един ваш неприятел. Вие може даже и майка си и братята си и сестрите си да превърнете във ваши неприятели. Това ние виждаме всеки ден в живота. Не само това, но вие може да опълчите и Бога против себе си. Това са факти из живота на хората. Вие можете да опълчите и природата против себе си, както можете и да я разположите спрямо себе си. В това седи нашето нещастие, че ние можем да опълчим природата против себе си. Тя е силната, а ние сме слабите. И какво можем да направим против нея? Но ние можем да направим природата наш приятел. И тогава кой ще спечели? Ние ще спечелим. Всички капитали, които тя има, може да ни гарантира с тях.

Сега вие търсите истината и казвате: „Как да се сприятелим?" За да се сприятелите, светилникът ви трябва да свети. Правилото е такова. Не злослови своята душа, не злослови своя дух. Сега аз не взимам бащата и майката отвън, но казвам: Не злослови своята душа, своя дух. Казвате: „Човек няма дух." – Не злослови баща си! – „Той няма душа." – Не злослови майка си! Тъй щото, кажете ли, че човек няма душа или дух, с това той злослови майка си и баща си. Какво е майката? Душата. Какво е духът? Бащата.

Ако хората умират, как могат тогава миналите поколения да говорят? Ако хората наистина са убедени, че душа не съществува, че човек умира и нищо не остава от него, защо тогава студентите ходят всяка година на мястото, дето Ботев е паднал убит, и му споменават паметта? Защо турят венци на паметника на Ботев и държат речи? Нали той не съществува? Защо трябва да чествуват паметта на човека, който не съществува? Защо трябва да ходят всяка година да му се радват? Или това е за някакво забавление? Неразумно е да се прави увеселение на една статуя. Не, Ботев е една душа, един дух, който и сега живее и работи. Ботев сега работи по-усърдно, отколкото в турско време. Днес той е повече прогресирал, отколкото на времето си. Ботев, ако дойде днес в България, пак ще го подведат под някакъв съд, под някакъв закон. Ще кажат: „Ботев е анархист, той е такъв, онакъв..." и веднага ще го повикат в обществената безопасност. Днес много малко се изисква, за да обесят човека.

Но сега ние гледаме само едната страна. Всеки народ има умни хора. Доброто и злото вървят паралелно в живота. Аз не вярвам в доброто и в злото, ако не приема едновременно, че те са еднакво силни и се регулират. Няма по-мощни сили в света от доброто и злото. Обаче любовта, която регулира и доброто, и злото в света, е най-слабата сила, но тя ги регулира. И злото търси любовта в света, и доброто търси любовта – тя ги направлява. Любовта седи над тях и затова се казва, че чрез закона на Любовта всичко може да се подведе под един закон, който подчинява и

злото, и доброто. Когато злото работи, то не съзнава, че е заставено да работи заради любовта. И доброто е заставено да работи за любовта, понеже и доброто е поставено натясно. Не мислете, че работата на злото е лесна. Нито работата на злото е лесна, нито работата на доброто е лесна.

Злото и доброто се борят в света, а любовта е съединителната нишка, която ги примирява. И злото и доброто се примиряват само в любовта. При любовта едното стои от едната страна, другото – от другата страна. Едното казва: „Само да я няма любовта, аз ще ти кажа тебе!“ И другото казва: „Само да я няма любовта, аз ще ти кажа тебе!“ Вие виждали ли сте добрия и лошия човек как се борят? Белият човек е добър човек, а черният е лош човек. И двамата се боксират. Виждал съм в Америка как се боксират. Интересно е да видиш как белият се боксира и как черният. Някой път белият падне, някой път черният. Бият се и двамата.

Вие мислите, че добрите хора трябва да стоят със скръстени ръце. Не, трябва да се боксират и добрият, и лошият човек. Ако ти не можеш да дадеш един бокс на черния човек, да се прекатури пред тебе, той няма да има никакво уважение към тебе. И злият се боксира. Нали знаете онзи разказ от Гоголя за Тарас Булба, който изпратил синовете си в една семинария да учат, та като се върнали от учението си, той почнал да се боксира с тях, да ги изпита доколко са юнаци.

Нас ни се вижда смешно, но в живота все ще ни изпитат как трябва да се боксира човек. Има ли някой от вас, който да не се е боксирал в живота си? Когато двама души се оженят, още след един месец мъжът и жената се боксират. Някъде жената излиза силна, побеждава мъжа. Някъде мъжът излиза силен, подчинява жената. Някъде братя и сестри се боксират: или братът, или сестрата излиза по-силна. Навсякъде в света хората се боксират. Като видиш хората, ще познаеш, че се боксират. Те започват да спорят за известни идеи и ще видите, че в края на краищата се скарват. Това скарване произтича от известни сили, които не са под контрола на човешкия ум. Като се минат няколко часа, те казват: „Защо ми трябваше да се разправям? Не може ли по друг начин?“

Питам: Де е свободата на човека? Някой казва: „Аз нямам ли право да говоря?“ Имаш право да говориш, но аз ще ви кажа де седи вашето право. Когато на сцената едно дете излезе да декламира едно стихотворение, де е неговото право? Това дете изнася идеята на поета, но същевременно то ще вложи нещо и от себе си, което поетът не е вложил. Въпросът е как ще декламира, каква интонация ще вложи – това е новото, което детето ще вложи и за което ние ще му благодарим. Значи, не е само това, което поетът е вложил, но и това, което детето е вложило. Поетът казва: „Много

хубава е моята идея.“ Да, но какво ще кажете за това, което детето е вложило чрез своята интонация? Например, ако детето декламира стихотворението „Заплакала е гората“ с тих глас, то ще произведе един ефект, и ако го издекламира с висок глас, ще произведе друг ефект. Това е до интонацията!

Та, казвам: Вие проповядвате известен морал, който съществува. Но този морал е ценен дотолкова, доколкото вие влагате в него нещо от себе си. Ако вие не вложите в този морал нищо от себе си, той представя една обща идея за всички хора. Но този морал става ценен дотолкова, доколкото вие внесете нещо от себе си в приложението. Например вие говорите нещо за любовта. Ако в това, което говорите за любовта, внесете една нова насока, едно ново ваше разбиране в приложението ѝ, дотолкова тя става по-ценна. Това, което вие сте внесли, особеното, то прави самата любов по-ценна, отколкото ако предавате само това, което от другите сте научили. Значи, като говорите за нещо, то става толкова по-ценно, ако вие можете да внесете в него нещо ново – било в приложението му, било в разяснението. В това отношение вие трябва да мязате на златар, който взима едно парче злато и му придава хубава форма – било във вид на игла, пръстен или друг някакъв хубав златен предмет. Ценното в скъпоценните камъни седи и в тяхната форма, а не само в материала, който те съдържат. Без тази форма скъпоценните камъни са изложени на друга една опасност.

Та, Божественото учение или учението на природата е дотолкова важно, доколкото ние можем да вложим в него нещо от себе си. В този смисъл всеки от вас трябва да работи. Ако се изкаже една идея, каквато и да е, тази идея по форма не може да се измени. Например идеята „Обичай ближния като себе си!“ се проповядва от 2000 години насам, но като кажеш тази идея, ти трябва да вложиш нещо от себе си. Или идеята „Да обичаш Господа Бога Твоего с всичката си душа, с всичкото си сърце, ум и сила!“ се преповтаря от 3–4000 години насам. Но важното е това, което ти ще вложиш в нея. Какво е мислил Моисей е едно, а какво е мислил Христос след 2000 години, е друго нещо.

Какво е писал Христос? Той казва: „Аз не дойдох да изпълня Своята воля на Земята, но да изпълня волята на Онзи, Който Ме е проводил.“ Вие какво казвате? И вие сте дошли да изпълните волята. Коя воля? Ако мислите да изпълните вашата воля, вие се лъжете. Никой в света не може да изпълни своята воля. Аз не съм виждал нито един човек, който може да изпълни своята воля. Вземете един цар, който е концентрирал всичко в ръцете си и на всички заповядва, но и той е обиколен от свои приятели, от които зависи. Един ден се направи заговор срещу него и го свалят от престола, друг турят на негово място. Ти си един философ, имаш известни

теории, имаш своя философия, но един ден дойдат критици, съборят твоята философия, опровергаят я и какво правиш след това? Трябва да измислиш друга философия, ще се минат други 20 години, докато я докажеш, и най-после ще умреш. Ще умреш като философ, който нищо не е доказал и си е заминал разочарован. Ти си една красива мома или един красив момък, но един ден загубиш красотата си, здравето си и умираш разочарован. Питам: Кое е онова у нас, което ни радва? То не е нашата красота.

Аз казвам: Обичай душата си, обичай духа си! Или с други думи казано, никога не злослови майка си и баща си, понеже е казано: „светилникът ти ще изгасне." Всичката твоя умствена деятелност, всичката ти сила зависи от твоя дух. Всичката ти сила, която сега имаш, зависи от твоята душа, без разлика дали я познаваш или не. Всичко това, което си ти, се дължи на твоята душа, на твоя дух.

Сега някой ще каже, че има един Господ. Ти не вярваш в душата си, не вярваш в духа си, а искаш да вярваш в един Господ, Когото не виждаш. Най-първо ние трябва да започнем от баща си, който е близо до нас, ние трябва да започнем от майка си, която е близо до нас. И да научим характера на баща си и на майка си, на приятелите си. Трябва да започнем от близките си, от видимото и да вървим към невидимото стъпка по стъпка. Всичко е доказано. И туй, което поддържаме, трябва да го доказваме с ред доказателства. Нищо в света не е в състояние да го измени. Ако аз имам един баща, който е толкова благороден, толкова добър, и му напиша едно писъмце, няма да се минат няколко дни или един месец най-много и аз ще получа един хубав отговор от него: „Синко, изпращам ти нужните средства." Ако пиша на майка си, и тя веднага ще ми отговори.

Питам: Ако и вие имате една такава майка и такъв един баща, ще се намирате ли в нужда? Сега и вие, които вярвате в Бога, се намирате в нужда и казвате: „Господ не ми отговаря на молитвата." Че как така? Ако ти пишеш на баща си и той не ти отговаря, това показва, че той не те счита за свой син. Че, и чужд човек може да ти пише. Баща ти е, ако можеш да кажеш „Татко!" Някой крадец, и той може да ти пише, но нито ти е син, нито ти си му баща.

Разправяха ми за един господин, как го изнудил един апаш – жена. Това се случило в България. Един господин по някакъв случай изгубил дъщеря си. Той я търсил цели 20 години наред, но не могъл да я намери. Един ден идва при него една красива млада жена и му казва: „Татко!" Той се чуди отде е дошла тази негова дъщеря. – „Какво искаш?" – „Имам нужда!" – „От какво?" – „Трябват ми 9000 лева." Той ѝ дава 9000 като на своя дъщеря. Но

после се научил, че тя не била негова дъщеря. Дъщеря му и досега я търсят. Та, не всеки, който ти казва „татко“, е твой син.

Съвременният свят е пълен с такива примери. Сега ще ви приведа друг един пример, за един наш приятел, който живееше в Търново. Дошъл при него един ден един непознат човек, хванал го за ръката и му казал: „Аз съм твой пръв братовчед от Габрово.“ Започнал той да му разправя цяла история за дома, за близките му. Тогава той го хванал под ръка и го завел при жена си, като казал: „Този е мой пръв братовчед.“ Той веднага след това му поискал 3–4000 лева и си заминал. Наскоро след това се разбрало, че никакъв братовчед не е бил.

Сега да оставим настрана това. Туй са посторонни въпроси, това са странни явления, които аз наричам вметнати явления или наследствени черти, които са отклонили човека от неговото правилно развитие. Аз ви навеждам тези примери, понеже вие сами може да се отклоните от вашия път. Но онези, които вървят с параход по океана, те трябва да имат един уред, един инструмент или един барометър в хоризонтално положение, който да показва отклоненията на парахода. После, те трябва да имат инструмент, който да показва какво е налягането на котвата. Ако няма този уред, параходът може да се отклони. Всеки човек трябва да си има известни инструменти, с които да проверява дали посоката, в която върви, е права.

Та, при сегашното състояние, този светилник, който имате, трябва да бъде в състояние да премахне всички онези бури, противоположни бури и урагани, които влизат във вашите души. Освен обикновените, има и необикновени бури и урагани. В това отношение всеки дом е замязал на място на борби. Ти вървиш по улиците, но навсякъде срещаш препятствия, спънки, които те смущават. Ако си един чувствителен човек и живееш в Америка, ти пеш не можеш да ходиш. Трябва да хванеш непременно един автомобил. Там не може да се пътува тъй, както в България. Непременно трябва да хванеш автомобил, иначе ще те прегазят. В Америка има 45 милиона автомобили. Мнозина мислят, като отидат в Америка, че тъй свободно може да се върви по улиците. Не, даже и по шосетата не може да се върви свободно. Там, ако очите ти не са отворени, на всеки час може да те прегазят. Де ще отидеш тогава? Туй не е един, не са два автомобила. Трябва да се качиш на едно такси и тъй да пътуваш.

Та, при сегашните условия на живота ние се намираме в една трудна област на пътуване. Те са така преплетени, социални и други условия, че човек мъчно може да се ориентира в живота. И религиозните хора със своите вярвания мъчно могат да се ориентират в какво да вярват. И

светските хора в социалните условия пак мъчно могат да се ориентират.

Сега аз говоря само за напредналите хора и оставям живота да си тече тъй, както си е. Аз оставям да мисля защо Земята има такава форма или защо оста ѝ се е наклонила на 23 градуса. Това е станало от преди хиляди години, но да ви казвам защо се е наклонила оста и как ще се изправи, това е друг въпрос. Въпросът е как ще се справим при това положение, както оста е наклонена. Въпросът е как трябва при това положение на Земята да възприемаме слънчевата енергия.

Аз мога да ви кажа какъв е сегашният строй, но как може да се измени този порядък, това не е лесна работа. В света съществуват два милиарда хора, които мислят. Всяка една нация е мощна сила в света и на тях именно се дължат тези промени, които стават със Земята. Няма по-мощна сила в света от човешките мозъци. Това са два милиарда материи, които действуват в света. В това отношение, ако тия 500 милиона християни, които съществуват на Земята, биха обединили своята мисъл в едно, те биха премахнали всички препятствия, които съществуват в света.

Има известни препятствия, които трябва да се премахнат. Ако аз бих се спрял да обяснявам причината, която е създала бедните и богатите и как мислят едните, как мислят другите, това е една дълга история, цяла лекция би трябвало да ви държа. Няма да се спирам, за да не се увлечете в идеята за богатството. Има опасност, като знаете истината, да не попаднете в тази трещка, в която са попадали хората на миналото. Защото не е въпросът ние да бъдем богати. Един ден богатството трябва да попадне в ръцете на разумните хора. И сиромасите трябва да бъдат най-добрите хора, да знаят как да носят сиромашията. Сега нито богатите знаят как да използуват своето богатство, нито сиромасите знаят как да носят своята сиромашия.

Вие се оплаквате от сиромашията, но трябва да знаете, че гениалните хора не произлязоха от богатите. Сиромашията е създала гениалните хора; богатството още не е създало гениални хора. Един ден, когато от богатите почнат да излизат гениални хора, тогава светът ще се подобри. От сиромасите хора произлязоха гениалните, но ето де е слабостта на тия гениални хора – че те наследиха от сиромасите желанието да станат богати. Когато от богатите хора почнат да излизат гениите, тогава те, като богати, няма да имат желание към богатство, но ще бъдат готови да се освободят от него и няма да имат желание да забогатяват. Та, ние трябва да вървим по обратния път. Значи от богатите хора трябва да излязат гениалните, защото ако излязат от сиромасите, както е било досега, тези гениални хора от сутрин до вечер ще мислят по това как да станат богати. Богатият пък от сутрин до вечер мисли и работи. Най-много, което ще

помисли, то е да направи някаква спекулация. Един американец, без да вложи пет пари някъде, спечелил 12 милиона лева. Той имал няколко акции и като ги продавал, спечелил 12 милиона лева. Като го запитвали как е спечелил, той казвал: „Спечелих без никакъв капитал, без пет пари.“ – „Как спечели тогава?“ – „Като продаваха акциите.“ Някой казва, че трябва да има капитали човек, за да спечели нещо. Но аз не мога да ви препоръчам този начин за забогатяване, понеже той е изключителен случай, това не става всякога. Това се случва само в Америка. В България и хиляда чифта цървули да скъсаш, пак няма да забогатееш. В България не можеш да спечелиш 12 милиона долара както в Америка.

За светските хора това може да е една цел, но за нас е важно друго едно обстоятелство, което вие можете да придобиете. Вие можете да повишите температурата, качеството на вашия ум. С такова едно качество човешкият ум струва не 12 милиона долара, но 12 милиарда долара. Ако ти можеш да развиеш една способност в себе си, тя струва повече, отколкото всичкото богатство в света. И Христос е казал: „Какво струва или какво се ползува човек, ако спечели всичкия свят, а изгуби едно качество на своята душа?“ Какво по-хубаво от това, ако човек спечели едно хубаво, благородно качество на своята душа? Това е важно за вас, защото богатството на човека не зависи от парите, но от това качество на душата. Кой може да мисли, че човешкият ум зависи от богатството?

Първите организми, които се явиха в най-малките си форми, богати ли бяха? Аз съм изучавал органическия свят и съм видял през какви неудобства се развиваха тия организми. Милиони жертви се дадоха, докато с малко нещо се подобри тяхното положение. И всичкият успех днес се дължи на този гениален ум, който от хиляди и милиони години насам работи в пространството. Казано е в Битието: „Земята беше неустроена и пуста и Духът Божи се носеше върх нея.“ Този дух е умът, гениалният ум, който мислеше, който работеше, за да може да приспособи целия живот, целия органически свят към условията на живота, да създаде един ред и порядък. Това не зависеше от материята. Ако вие мислите, че зависите напълно от външните условия, вие сте изгубени тогава. Човек може да се бори само тогава, когато той съзнава, че е независим от външната среда, от външните условия. Тази среда може да не позволява, то е друг въпрос, но човек трябва да знае, че той не зависи от външните условия и каквито и да са те, той може да ги преодолее.

Аз и друг път съм ви привеждал пример с един апаш в Лондон. Хванала го полиция и го турила в затвора. Стражарят вързал добре ръцете и краката му с въжета и като го оставил сам в стаята, дал му една свещ, да не седи на тъмно. Като се видял самичък, апашът започнал да мисли как да излезе от

това положение. Изведнъж му дохожда мисълта да прегори по някакъв начин въжето. Доближил [се] по някакъв начин до свещта и поставил ръцете си над пламъка. Въжето, с което били вързани ръцете му, прегоряло и той почувствувал свобода на ръцете си. След това той взел свещта в ръце и я доближил до краката, да прегори въжето, с което били вързани. Въжето прегоряло и той бил вече съвършено свободен. Като се видял напълно свободен, с развързани ръце и крака, той почнал да мисли как да избяга вън от затвора. Като се огледал натук-натам, видял на леглото си един чаршаф. Взел чаршафа и го разкъсал на парчета, които свързал добре едно с друго, направил ги като въже и се спуснал с него от прозореца. Като влязъл сутринта в стаята, стражарят не намерил апаша в стаята.

Казвате: „Има ли право този човек да бяга?“ Казвам: Ако той не беше избягал, щеше да се [...] против своя ум. Той си казал: „Сега Господ ме е турил на изпит, да види дали ще може да избягам от тези ограничения.“ Ограничителните условия може да бъдат полиция, могат да бъдат болести или какво и да е друго. Ти трябва да превъзмогнеш тези ограничителни условия. Как? Прегори въжето на ръцете и краката си и излез в широкия свят да служиш на Бога.

Ще кажете, че този апаш е трябвало да си излежи определеното време в затвора. Казвам: Ако е глупав, ще излежи това време; ако е умен, ще излезе навън. Важно е да те не хванат, че да лежиш двойно повече време. Ако си уверен в себе си, излез вън от затвора; ако не си уверен, остани вътре. Ако си уверен, че няма да те хванат, излез навън и благодари на Бога, че те е освободил. Така правят и адептите. Един адепт могат да го затворят и по 20 пъти на ден, но в края на краищата той пак ще излезе, ще се преобрази и никой няма да го познае. Като го срещне полицията, ще го пита: „Не видяхте ли покрай вас да мине такъв човек?“ Той ще каже: „Не съм видял подобен човек. Какъв беше?“ – „Стар човек, на около 50 години.“ – „Не съм виждал такъв, може да е минал по друг път. Не съм го срещал.“

Казвам: Не мислете, че порядъкът, който сега съществува в света, е абсолютен. Той е порядък, който хората са създали. Аз съм за зачитането на порядъка, но на онзи порядък, който е създаден от природата. Той е валиден за мене. От този порядък произтича порядъкът в света. Аз съм за порядъка в природата, който има еднакви отношения към всички други същества. Аз съм за Божествения порядък, който казва: „Зачитай всичко онова, което съм вложил.“ Аз съм за онзи порядък, в който светилниците не изгасват. В паралел с 20-а глава на Притчите аз прочетох 5-а глава от Деянията на апостолите – за Ананий и Сапфир, които излъгали. Казаха им апостолите: „Това имане не беше ли ваше?“ – „Ние не го искахме.“ –

„Защо трябваше да скриете половината от него и по този начин да лъжете? Ако искате, дайте; ако не – задръжте го за себе си.“ Като излъгаха, те изгубиха живота си.

Сега ние казваме, че човек трябва да умре. Веднъж да умира човек, разбирам; но с всеки живот да умира, това го намирам неестествено. Ако Христос дойде втори път на Земята, пак ли трябва да бъде разпнат? И Христос беше поставен на изпит. Нека се опитат втори път да го разпнат. Сега Христос не може да умре. Той сега няма да дойде на Земята, но ако дойде, ще се преобразява и полицията никога няма да Го хване. Ще Го търсят в Англия – няма Го. Ще Го търсят в Америка – няма Го. Навсякъде ще се явява и веднага ще изчезва. Той ще се явява в хиляди форми: като млад и като стар, с голяма брада и без брада, във формата на млада красива мома, в образ на млад красив момък, във форма на майка и на деца. Полицията ще се намери в чудо какво да прави с Него.

Сега аз искам да ви оставя една важна мисъл. Представете си, че вие ме срещате на пътя и ме питате: „Нямате ли нещо да ми дадете?“ Аз веднага изваждам от джоба си една кутия с кибрит и ви казвам: „Вземете този кибрит. Един ден той ще ви бъде потребен.“ Ако знаете как да използувате вътрешния огън на живота, в даден случай той ще ви принесе най-голяма полза, отколкото всичкото богатство, което бихте придобили на Земята. Ако ти можеш да носиш в себе си скрити кибритените клечки на Божията любов, на Божията мъдрост и на Божията истина и когато се намериш в мъчнотия, да извадиш една от тия клечки и да знаеш как да си я запалиш и да се ползуваш от нея, ти си човек, който всичко можеш да направиш. С една клечка ти ще можеш да запалиш целия свят да гори, без да изгаря. С такава една клечка ти можеш да запалиш огън, на който да опечеш своя хляб.

Та онези, които създадоха света, които създадоха Земята, Слънцето и всички останали планети, имаха само по една такава клечка от тези кутии и само драснаха и запалиха огън.

Ще кажете: „След колко години може да се постигне това?“ Не е важно след колко години. От вас зависи това. За вас има една кибритена кутия. В нея седи вашето бъдеще. Ще ви дам такава една кутия и ще я турите в джоба си. Вие може да си я вадите всеки ден, но да не драскате, не е още време да се драска кибрит, а да се цъка кибрит. Защо? Защото Христос е драснал вече. Светът е запален вече. Няма какво повече да го палите. Хората го палят и сега. Светът сега има нужда да се гаси, а не да се пали. Христос казва: „Аз дойдох да запаля огъня.“ И наистина, Той цъка и запали този огън.

Тъй щото, светът е запален вече, няма какво повече да се пали. Всичкото това богатство, което сега иде в света, показва, че хората вече са запалени. И сега едно от двете остава: или хората да вярват в Бога с разумната жива природа, или да измрат, всичко в тях да изгори, нищо повече. Това е правото разрешение на въпроса. Това е човещината. Всички хора трябва да вървят по закона на Бога. Това е казано в религиозен смисъл. Или, всички хора трябва да вървят по закона на природата, казано в идеен смисъл. Или, всички хора трябва да живеят за човечеството, казано на съвременен социален език. Родолюбците пък казват: „Трябва да се живее за народа. Този огън е в народа.“ Казвам: Този огън, който живее в душата на човека, е за него; този огън, който живее в дома, е за него; този огън, който живее в народа, е за него; този огън, който живее в цялото човечество, е за него. Този огън трябва да подкрепим! Щом този огън е за нас, обезсърчението няма да има място.

Сега вие ще кажете: „Какво трябва да прави човек?“ Аз да ви кажа какво трябва да прави човек. Не че вие не знаете какво трябва да правите. Вие сте го правили много пъти, но пак казвам: Когато дойде гладният при тебе, нахрани го; той само веднъж ще дойде. Когато голият дойде при тебе, облечи го; той само веднъж ще дойде. Когато дойде при тебе гологлавият, дай шапка. На босия дай обуща. Болния, изцери го. И хиляди работи има още, които вие всеки ден можете да правите. Като правите тези добрини, вие ще повдигнете и себе си, ще придобиете и знание.

Като дойде да си шиете дрехи, ето какво аз разбирам: сами ще си изработите вълната, сами ще си изтъчете, сами ще си ушиете и ще ги дадеш на онзи, който няма дрехи. Това значи да направиш едно добро. А тъй, че си дал 1000 лева някому да си купи дрехи, това още нищо не значи, това не е добро. Ако дадеш някому шапка, тя да бъде такава, която ти сам си изработил, да мяза на тебе. Как ще дадеш някому обуща? Не да отидеш и да ги купиш от пазаря, но сам да си направиш кожата, не да одереш някое животно. Тази кожа ти сам трябва да си я посадиш и от нея да направиш обуща.

Ще кажете, че тези неща са непостижими. Според мене пък постижимите неща носят в света нещастията. Непостижимо е онова, което дава радост на човека. Представете си, че вие дойдете до една граница, до края на света и оттам нататък няма накъде да вървите. Питам: До де ще дойде вашата идея? Хубавото в света е, дето ние мислим, че той е безконечен. Хубавото е, че хората не са милиарди, както вие мислите. От 2000 години насам в небесното пространство са разпръснати всички човешки разни форми. Това е неразбраното в света. И ние се радваме на тия полета, защото и там

живеят същества, подобни на хората, някои от които са по-напреднали от хората. Казвате: „Какво има на небето?“ – Чудни работи има на небето! – „Кой знае дали е така?“ Казвам: Това, което не интересува мравите, нас интересува. Мравите не се интересуват за нашата култура. Но онова, което пък нас ни интересува, има същества, които се интересуват. Има една раса, много по-напреднала от хората, които се интересуват.

Сега да оставим въпроса за напредналите същества. Но вие трябва да схванете любовта в нейните нови форми. Тази любов, която досега сте опитвали, тя е любов, от която само кал се прави. С нея хляб не се замесва, къщи се правят. Всичко това е хубаво. Под думата „кал“ аз разбирам противоположните, противоречията в живота. И злото в света също така е произлязло от тази кал на любовта. И тъй, както е представено в Библията, казва се, че жената, която е била направена от тази кал, като видяла един хубав плод, пожелала да има повече знания, яла от този плод и съгрешила. Ако този плод беше чист, тя нямаше да съгреши. Де седи злото, де седи грехът в нейната постъпка? Грехът седи в това, че в плода, от който яла жената, имало зараза.

Казвате: „Де е тази кал?“ Вие виждате жената на вашия приятел, която е красива, млада жена. Не е ли тя този хубав плод, за който казвате: „Искам да опитам този плод.“ Вие пожелавате тази жена. Вие хващате тази жена, изяждате я и като излезете от рая, ставате нещастен. Вие виждате къщата на една нещастна вдовица и казвате: „Хубава е тази къща, мога да я взема, да направя една по-голяма!“ и изяждаш този плод. Ти си вече престъпник, извън рая си. Няма да хвърляш око на жената на ближния си, нищо повече. Така ще направиш, ако искаш да бъдеш човек. Ако пък искаш да излезеш вън от рая, можеш да ядеш колкото искаш. Опасността седеше в това, че първия път жената направи престъплението и това престъпление се пренесе и в мъжа. Днес опасността седи в мъжете. Жените вече не грешат. Това е според моите схващания. Сега мъжът се изкушава.

Казвам на мъжете сега: Мъже, пазете се да не ядете от забранения плод на онова дърво. Вие можете да кажете, че ви иронизирам. Не, казвам: Пред всички мъже, които представят един човек, седи днес едно голямо изкушение. Вие имате вече опитността на жената. И ако днес мъжът съгреши, ужасно ще бъде положението. Ако мъжът съгреши, грехът ще бъде двойно по-голям, отколкото грехът на жената. Затова именно сега трябва да дойде жената в света да царува, а мъжът трябва да стане слуга на жената.

Досега жените бяха слуги, понеже те съгрешиха първи. Сега мъжете трябва да станат слуги, преди да са съгрешили. Иначе, ако съгреши и

после стане слуга, опасно е положението му. Мъжът трябва да стане слуга на жената, да се пази от греха. Той трябва да се ползува от нейната опитност. Когато жената види един мъж, в душата ѝ трябва да се породят най-хубави, най-чисти желания. Когато мъжът види една жена, той трябва да си каже: „Аз трябва да бъда внимателен, да не направя същата погрешка, каквато жената направи.“ Особено пък ако той срещне някоя жена, на която очите ѝ играят, той трябва да внимава много. Мъжът да си каже: „8000 години ние вече страдаме за твоята погрешка, затова аз ще гледам да не изпадна в същото положение, да направя същия грях.“ В това седи нашето спасение. Ако и мъжът съгреши, ще отидат още толкова хиляди години.

Та, мъжете трябва да внимават да не изгасят своя светилник.

Сега аз проповядвам и на мъжете, и на жените: „Не изгасяйте вашите светилници!“ На другарките ви, на вашите сестри казвам: „Не изгасяйте вашите светилници!“ На господарите казвам: „Не изгасяйте светилниците на вашите слуги!“ Господарят, това е светът, това е новото. Господарите не трябва да изгасват светилниците на своите слуги, нито да изгасват своите светилници. Бащите не трябва да изгасват светилниците на своите дъщери, нито своите светилници. Това е новото в света. Само при това положение вие ще опитате душата си, духа си и само тогава вие ще бъдете наследници на Царството Божие, което иде сега в света.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

8-а неделна беседа, държана от Учителя
на 19.XI.1933 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1933_11_19 Истинската добродетел
утринно слово

ИСТИНСКАТА ДОБРОДЕТЕЛ

Нарядът.

9-а глава от Марка.

Под „пост и молитва“ в буквален смисъл се разбира работа в духовния свят. Значи, трябва да работиш. Защото постът – въздържане от една работа, значи да постиш. Да се въздържаш от един вид работа, например да ядеш и пиеш, а да вършиш друга. Даже и онези, които постят, след като са постили 24 часа или два деня, те почват да мислят, че ако повече се въздържат от ядене, ще им стане лошо. Или може да отслабнат. Има едно вътрешно неразбиране на поста и молитвата. Ние мислим, че ако само физически изкажем няколко думи, това е молитва. Не, това не е молитва. Ако сърцето на човека не участвува и ако неговият ум и дух не участвуват в молитвата, тази работа не може да има никакъв резултат. Някой път може да се каже, че молитвата не е послушана, значи резултат няма. Просиш нещо, но нищо не става.

Та казвам: Хората вървят по един път на завършените резултати. Те очакват, като кажат една молитва, и да бъдат послушани. Като прочетат „Отче наш“ и кажат: „Да бъде Волята Твоя, да бъде Царството Твое“, така ли става в действителност? Хиляди християни се молят. От 2000 години тази молитва е произнасяна, но Царството Божие още не е дошло на Земята. На Земята е дошло, но в сърцата на хората още не е дошло. Ние искаме Царството Божие да дойде отвън, а то трябва да дойде в сърцата на хората. Аз съм срещал много християни, които критикуват другите, че не постъпвали добре, но не се минават 15–20 минути и те ще извършат същата погрешка, както другите. Те казват, че другите не са милостиви, че нямат обхода, но виждаш, че те самите нямат никаква обхода. Те виждат, че другите са груби, а същевременно и те са груби. Сегашните християни вече 2000 години не могат да се разделят от останалите, нехристияните. Знаете ли какво нещо е да бъде човек християнин? Аз често слушам някой да казва: „Нека се изправи той.“ Защо? Че и той има прегрешения. Аз съм учител, не правя това нещо. Няма да ме питате за злото, но казвам: Не прави това. Ще питаш как да направиш добро. За злото казвам: Не го прави. А той ме пита как да направи злото. Като дойде до доброто, за никакъв съвет не ме пита. Той мисли, че знае как да направи доброто. Ти трябва да се научиш най-първо да не правиш злото по отрицателния път. Само тогава може да правиш доброто, защото законът е: В изкуството не може да туриш сенките преди контурите. Доброто си има свои главни

линии, които трябва да начертаеш. След това ще туриш сенките. Злото е сянка на живота. И ако ти туриш тези сенки без никакви контури, ти ще образуваш тъмнина, на която ти сам ще опиташ лошите последствия. Защото, ако ти загасиш светилника си, да не дадеш светлина никому, да се не спъне, ти ще се изложиш на една опасност и ще причиниш вреда на себе си, сам ще се спънеш. Ако държиш своята светлинка да свети на другите, ти ще причиниш полза и добро на себе си.

Сега, заражда се друг въпрос. Мнозина мислите като някои, които започват да пеят. Те са научили седемте тона и казват: „Ние знаем да пеем вече." И той пее: „До, ре, ми." Ако това е пеене, то е най-лесна работа. Всички са майстори на гамата. Но когато дойде да се изпее една песен, тя не се пее по правилата на гамата. Тоновете не излизат така един подир друг, там има съвсем друг закон, разнообразие има, известно пречупване на тоновете – вдигане, слизане, качване. И когато някой пътник тръгне на екскурзия по планините, ще има същото нещо. Той няма да върви по равни места, той ще слиза, ще се качва. Това качване нагоре ние наричаме екскурзия. Ако той никога не се е качвал, може ли да кажем, че той е ходил на екскурзия? Някой погледне към планината и казва: „Ходих, всеки ден се качвах по върховете, мислено се качвах и се връщах надолу."

Разсъжденията на съвременните християни мязат на онези от една американска секта. В Америка съществува една секта, която отрича съществуването на болестите, казват: нищо не съществува. Счупил си някой крака, казват му: „Нищо няма. Ти само предполагаш, че си болен." Боли те глава – „няма нищо." Тръгнал един американец да направи една екскурзия със своята възлюблена, става по пътя една катастрофа, счупва му се кракът на няколко места и най-после викат един от тези лекари, които казват, че болести няма. И той почнал да го лекува, казвал му: „Сега ще предполагаш, че кракът ти не е счупен, той ще се намести." Цял месец го лекувал по този начин и кракът на този болен оздравял. „Сега, казва лекарят, ще платиш, дето те лекувах!" – „Сега пък ти ще си въобразяваш, че ти давам 10 000 долара: първият ден 10 000 долара, на втория ден още толкова и т.н." Казвам: Каквото се провикнало, такова се отговорило. – „Ама ти трябва да плащаш!" – „Ти мене ме караш да мисля и аз оздравях, сега и ти ще мислиш като мене – че имаш парите, и ще ги имаш." Но това не е реално.

Тази теория е права. Краката, и без разтривки могат да се наместят в тях счупените кости. Могат да се наместят, но кракът на този човек е счупен. Това не значи, че материя не съществува. Този счупен крак може да се поправи. Има начини за това. То е едно просто нещо за този, който разбира законите на материята. Като дойде при счупения крак, той може

да го намести. Той ще внесе в него онази магическа сила и както железните стърготини се привличат от магнита, така и тези частици могат да се привлекат и кракът ще се преустрои.

Как стават костите в утробата на майката? Тя само е мислила. Мислила само да има едно дете и си е казвала: „Искам да имам едно дете, което да има и кости, и ребра, и мускули, и глава, и мозък." Но отвън никак не го бута, тя само иска да има детето с тия неща и каквото е мислила, това става. Има дете вътре в утробата ѝ и то почва да расте, да се развиват кости, мускули, глава и след 9 месеца майката казва: „Да излезе навън" – и детето излиза. Не е ли така? Коя майка не прави така? Коя майка може като грънчаря да го направи? Ще каже някой, че то расте от само себе си. Не, не расте от само себе си, но има нещо отвън. Майката работи със своята мисъл. Това е един велик закон, на който детето се подчинява. Но щом детето излезе вън от утробата на майка си, тя не е вече толкова господарка. Отвън тя не знае как да го направи. Изкълчи се кракът на детето, тя не знае как да го поправи; повреди се малко главата, тя не знае как да го поправи.

Законът е такъв: Това е възможно само тогава, когато живеем в Бога и Бог живее в нас. Там е тайната на живота. Вън от Бога, ти ще се молиш и духът няма да излезе. Както Христовите ученици не можеха да го изпъдят. Те го пъдеха, но духът не излезе.

Първото нещо е да чувствувате, че живеете в Бога. Живееш ти при един богат човек, но трябва да плащаш наем. Като дойде краят на месеца, той казва: „Ти трябва да платиш." Ти живееш там, но този човек не те обича, ти живееш като един наемник. Ако живееш на друго място, пак при един богат човек, но който те обича, той ще ти каже: „Нищо няма да плащаш." Той ти услужва, не те безпокои. Питам тогава аз: Каква е разликата между първото живеене и между второто? Ти можеш да живееш при Бога, но ще си плащаш данъка. А може да живееш в Божия дом и нищо да не плащаш. Нали всички в Бога живеете? Тогава защо едни сте щастливи, а други сте нещастни? И най-нещастните са най-непокорните. Има нещо криво в тях.

Сега, за умни хора считам ония, които живеят при всички нещастия и несгоди, които могат да ги сполетят на Земята, и да са благодарни. Те са благодарни, разбират Божиите пътища. Като влезе при Бога, той най-напред започва с процеса на чистенето. Страданията са процес на чистене. Човек, като страда, се намира в първата фаза на чистене. Много страдаш, значи чистиш се. Христос носеше греховете на хората и трябваше да пострада, защото в тях имаше голяма нечистотия, която трябваше да се

изчисти, да се изпере. Той трябваше да ги изпере. Като общо правило ще имате: Страданията на Земята са признак на нещо, което трябва да се изправи. Дали тия страдания са ваши или на другите хора, това е безразлично. Някой път ние чувстваме само своите страдания. Вземете майката например, тя се нарича майка, защото тя влиза в страданията на децата. Тя има 4–5 деца, но едно от тях се разболее и тя веднага чувства болката на детето. Ако майката не чувства болката на децата си, тя не е майка. А един ден тя може да обича цялото човечество, но тогава ще влезеш в страданията на страдащите и в радостите ще участвуваш, както и в страданията. В това отношение страданията на хората и Бог ги носи. Той, Който е свързан с хората, Който ги изпитва, едновременно носи и техните страдания и по този начин отчасти изпитва страданията им. Опитва ги по този начин. И прави един опит да изправи погрешката. Бог учи хората. Той знае причините защо хората страдат. И им казва: „По тия и тия причини вие страдате." И така ги учи как могат да се избавят от всекидневните си страдания.

Питам: Ако човек е пълен с Божествената Любов в света, може ли той да бъде сиромах? Може ли силният човек да бъде изнасилван от слабите? Не може. Той ще бъде господар на положението. Често някои ви говорят за любовта. Казват: „Аз обичам всички, но мене никой не ме обича." Щом тебе никой не те обича, [ти] си слаб човек. Как няма да ме обича онзи човек, когото аз съм извадил от водата и го избавям? Или как няма да ме обича онзи човек, когото аз излекувам или на когото аз правя добро? Това е невъзможно! Такова състояние в природата не съществува. Щом хората не те обичат, ти добро никому не правиш. Може да има някой, който да не те обича, това е допустимо, но всички да не те обичат? Тази мисъл в ума ви вече ви спира да разбирате Волята Божия. Силния човек никой не може да го изнасилва. И любещия човек никой не може да го оскърби. Не че няма да го оскърбяват. Или, другояче казано: Океанът не може да се размъти, необятната светлина никой не може да препречи. Твоето око може да се затули, на това малко око може да се тури едно малко капаче, но да се затули? Онзи голям Божествен прозорец, който изпраща светлина, може ли да се затули? Невъзможно.

Има една близка страна до живота ви, не сте работили и не работите над себе си. Аз ви наблюдавам и забелязвам какъв метод за работа използувате. Вие сте взели един лотариен билет и само гледате кога ще се тегли лотарията. На работа не ходите, целия ден четете, следите вестниците, лотарията и казвате: „Кой ще ходи на работа?" Но тегли ли се една лотария, не печелите нищо и казвате: „Отидоха парите!" Вземате втори билет. Аз зная хора, които от 10 години наред вземат билети. И при мене са идвали такива малджии на лотарийните билети. И какви ли не

примамки са правили. Преди 10–15 години идва един от тях при мене и казва: „Искам да взема един лотариен билет. Досега съм вземал много, но нищо не съм спечелил. Ти си учен човек, искам да ми кажеш какъв номер да взема, че да спечеля. Ако спечеля 100 000 лева, на Братството ще дам 50 000 лева.“ Казвам му: Защо ще ти кажа кой билет да вземеш, че ти да спечелиш? Ако е въпрос да печеля, аз ще взема билета. А ти искаш с чужда помощ да правиш добро и после да кажеш, че си помагал на Братството. Аз мога да ти кажа как можеш да направиш едно добро. Ще ти кажа да вземеш мотиката и ще ти покажа как да копаеш. Така ще спечелиш повече пари, отколкото с лотариен билет.

Тука преди 20 години беше дохождал при мене един човек, който цели 20 години се е занимавал с малджилък, търсил все скрито съкровище. Мисля, че този човек беше някъде от Новозагорско. Той казваше: „Изкопал съм един хендек, един километър дълъг, цял баир, все пари да търся.“ Казвам: Не си ли намерил? – „Намерил съм много малко, не зная, но голямо съкровище има там. Искам да ми покажеш где е.“ – Ти го знаеш, пък искаш аз да ти го кажа. Е, как седи тази работа? И той започна да ми разправя цели 20 години вече как се моли на Господа, толкова години копае, не е малко. „Една вечер се явява при мене един турски ходжа и ми казва: „Молитвата ти се чу. Ела с мене, аз ще ти кажа де има заровено голямо съкровище.“ И тръгваме с него. „Слава Богу, казах си – освободих се от всичката сиромашия.“ Ето тук наближаваме до мястото, но в това време иде наш съсед и ме хваща за дрехата и ми казва: „Ще си платиш сега дълга.“ – „Бе, остави ме, този човек ще ми покаже где има богатство, ще [го] изкопаем сега.“ – „Не, върви да си платиш, че после ще отидеш да копаеш.“ – „Остави ме, с този човек ще копаем.“ Сборичкахме се, че той дръж, аз дръж, събудих се, но ходжата си отиде. Наблизо тука беше мястото, показа ми го.“ Казах му аз тогава: „Сега ще се молиш още 20 години, да ти се покаже това място.“

Както виждате, този човек се е молил 20 години заради мене, да ми даде един пример и този пример струва, аз ще му платя за него. Това е губене на времето в празни работи. Казвам му тогава: Ти си копал цели 20 години. Сега ще ти разкажа как можеш да бъдеш богат. Цели 20 години си копал за имането, но ако беше насадил 10 декара с десертно грозде, в 20 години отгоре ти щеше да имаш 60 000 златни в банката. Ако всеки декар даваше по 100 килограма, а и всеки килограм струваше по 10 лева, щяха да станат 100 000 лева. Значи всяка година щеше да имаш по 100 000 лева. – „Кой да знае, че е било така по-добре, но сега вече остарях, друг ще посади това лозе.“

Онези, богатите милионери, отгде изкопаха парите, я ми кажете?

Американските милионери Хоп и Келниш, пък и всички други богати хора, откъде изкопаха богатството? Богатството в този смисъл е един стимул в живота.

В света има нещо по-хубаво от богатството, към което човек се стреми. Ами че ако ти знаеш изкуството да подмладяваш хората, ще ходиш ли да копаеш земята? Остарял си. Какво по-голямо изкуство искаш от това? Или някой милионер е станал хилав. И ще му кажеш: „Аз ще те подмладя, но ще дадеш два милиона долари." Това е много малко, днеска са 2000 лева златни. Един милион долари за един богаташ, който има 500 милиона долари, това е нищо. Аз ще му кажа: „Аз ще те подмладя, но с контракт. Два милиона долара ще дадеш." Вие не знаете колко тежат два милиона долари.

Казвате: „Ние да имаме това изкуство!" Вие не можете да имате това изкуство, докато не се научите да обичате Бога, Който ви е създал. Всичкото изкуство седи в Любовта към Бога и това е най-голямото изкуство. Ти можеш да мислиш, че като обичаш Бога, Той все ще ти повери [...?] неща. Докато не Го обичаш както трябва, ти ще имаш само обикновеното, което Той дава на всички хора, общото благословение. И тогава ти трябва да се задоволиш с него. Ако го нямаш, няма да роптаеш, а ще работиш над себе си. Когато се научиш да го обичаш, тогава ще разбереш какво значи да бъдеш едно с Него и Той едно с тебе. Ти трябва да обичаш Бога! Въпросът на Земята ще вземе тогава друг характер. И когато викнеш Бога по този начин, тия противоречия, които сега съществуват на Земята, бурите в света няма да бъдат бури за тебе. Сиромашията няма да бъде сиромашия за тебе, болестите няма да са болести за тебе. Те са привидни само. Сиромашията, за онзи, който обича Бога, е едно благо. И богатството е благо и всичко е добро. Но онзи, който не обича Бога, за него сиромашията е едно страдание. Страданието за едного е благо, за другиго – не.

Питам сега: Като четете праведния Иов, щеше ли той да бъде праведен, ако не беше минал през такива големи страдания? Щеше ли да бъде написано неговото име и да бъде той образец да се ползуват всички хора от него като от образец? Ако той не беше минал през тези страдания, той щеше да си умре и никой нямаше да го знае, но в големите страдания той придоби едно богатство и се написа името му. И когато вие се намерите в едно голямо противоречие, четете Иов, там е разрешението. Най-първо Иов изгуби всичкото си имане и капитал, и волове, и говеда, и деца, и всичко – първото положение; второто – къщата му се събори, след това синовете, дъщерите му, всички измряха, но и там не спряха страданията му. Дойде една болест, една проказа на тялото му и след като изгуби

всичко, оставили го вън на едно гноище и никой не се е приближавал при него. Когато са дошли неговите приятели да го видят, три дена са седели при него в мълчание. Казват: „Горкият човек! Какъв беше, с какво име, с положение, а сега на какво мяза! Дойде до това жалко положение!“

Мнозина се запитвали защо са дошли тия страдания отгоре му. Вие не можете да си представите историята на този човек, който от височината на положението, което е заемал, да падне толкова ниско. Той е бил като цар, а е слязъл до най-ниското положение, дето всеки го презирал. Има едно предание за него, че никой не се е приближавал при Иова. Кучетата са ходили да ближат раните му. Никой човек не е смеел да се приближи при него, да не се зарази.

Не се влиза лесно в Царството Божие. Вие искате да имате една дарба. За да се придобие дарба, вие още не знаете закона, по който се придобиват дарбите или по който се придобиват силите. Вие още не знаете това и тепърва трябва да учите. Вие казвате: „Аз се моля, защо Господ да не ми даде това, което искам?“ В житното зърно Бог е вложил всичко онова, от което то има нужда. И това житно зърно, като се тури в земята, знае как да работи, как да ражда. Вие знаете онази притча за талантите: за единия, за двата и за петте таланти. Работа трябва, за да има резултат.

Някои от вас искате да имате само едно приятно настроение. Приятността е хубава, но това са само външни условия. Тази приятност вие трябва да я използувате. Соковете на приятните чувства трябва да внесете във вашата мисъл и после цялата си мисъл трябва да турите на работа.

Ако вие отидете в Невидимия свят, нито един от вас с такова лице, каквото сега имате, няма да може да влезе в Царството Божие. Като ви видят с такива лица, най-първо ще кажат: „Стойте там, ние грозните не искаме. Не пускаме в Царството Божие куцащ човек или с едно око, или с едно ухо, такива не приемаме.“ Или пък тъй да кашляте, като тук сега, и това не ще приемат. Те ще кажат: „Ние като се молим тук, вие кашляте.“ С такова подсмърчане ще ви изпъдят навън. Или пък ако си ровите косата и се почесвате, ще ви изпъдят навън. И още такива хиляди работи има, за които биха ви изпъдили от Царството Божие. Ако един ангел ви види как си свивате очите, как вие се мръщите, той ще изскочи от Царството Божие навън. Понякога и свиването на веждите става с цел да се приеме по-малко светлина, да мисли човек, но някога значи, че човек е недоволен от себе си.

Трябва да се учите на Земята да контролирате всички ваши движения и постъпки, всички ваши чувства, мисли. Всяко свиване на един ваш мускул, всяко движение на крака или на ръката ви, това трябва да става под

ръководството на вашия ум. Вие трябва да бъдете господари на тялото си, но понеже не сте, нещата стават произволно и следствие на това боледувате. Боледува кракът ти, защото ти не си господар на крака си; боли те ръката ти, главата ти – не си господар нито на главата си, нито на ръката си. Боли те стомахът, болят те очите, защото не си им господар. И питам тогава: На какво си господар? Ако в тебе ще влязат тия лоши духове и почнат да те мъчат и ако ти не можеш да ги изпъдиш навън, ти не си никакъв господар. И ако ти не си господар на езика си, значи нямаш почит нито към себе си, нито към другите. Почит трябва да има човек, да бъде господар на себе си. Ти не си господар още на това, което имаш, а само минаваш за господар на своето тяло. Ти ходиш там, дето ти заповядат, мислиш за това, за което не трябва да мислиш. Някой от вас мисли кой го обича и кой не го обича. Някой от вас мисли [кой мисли] доброто ви и кой не мисли. Може да е хубаво това, но по-добре е да знаеш кого ти обичаш и кого ти не обичаш. В това има повече наука, отколкото да знаеш кой те обича и кой не те обича, защото аз лесно отгадавам това: когото вие обичате, и той ви обича, и когото вие не обичате, и той не ви обича. Много искат да ме убедят, като казват за някого: „Аз го обичах, но той не ме обичаше.“ Не, той не говори истината. Щом има някой човек, който не те обича, този човек ще подозира, че ти не го обичаш. Какво добро си му направил ти? Ти не си готов да се пожертвуваш за него, ти не си готов тъй да направиш, както Христос се пожертвува за грешните. Някога срещнеш някой грешник, поздравил си го, снел си шапката си и мислиш, че много си направил за него. Казваш: „Че аз му снех шапка!“

Вие седите с вашите билети и тъй, както ви виждам, както сте скръстили ръцете си, всички имате по един билет от лотария, но виждам, че нищо не сте спечелили от тези билети. И всеки си казва: „Не сме това, което трябва да бъдем.“ Ти седиш в училището и очакваш учителят да ти тури 6. Не, тази шесторка трябва да я заслужиш. Ти трябва да учиш. Днес приложение на тази наука се изисква. Ти трябва да разбереш науката на училището и тогава голямото благо, което Бог ти е дал, този живот, който имаш, трябва да го използуваш.

Питам: Какво сте придобили и какво сте разбрали от живота? От това очакване? Вие очаквате да умрете и да дойде Второто пришествие, да дойде Христос, да ви изпрати автомобил или някой файтон да се качите и ангели да ви посрещнат като светии. И като влезете в другия свят, да ви турят венци на главата и да казват: „Осанна, осанна, благословен, който иде.“ Тържествено, хубаво. Отлично е това. Ако стане така, аз ви облажавам, но ако не можете да припарите в Царството Божие, тогава? Тогава вие казвате така: „В такъв случай да не живеем.“ Или в царството на светлината, или в царството на тъмнината ще бъдете. Щом не можете да

влезете в Царството Божие, дяволът ще ви приеме и той ще ви изпрати каруца. Чудни сте вие! Кого в света не са завели с каруца? Че, всеки умрял най-после го изпращат с почит: четирима души го носят на тарга и го изпровождат, но сега има коли, които ги напълнят с венци и вървят подир умрелия. Свещениците хубаво, тържествено пеят. Кой от вас може да каже, че не е изпращането с почит?

И Христос дава пример за един богат, който бил погребан с голяма почест, обаче наместо в Царството Божие, отвели го в царството на тъмнината. И там бил на угощение. Като видял бедния Лазар, когото не погребвали с толкова почести, учудили се, че той е в Царството Божие. Тогава какъв ще бъде вашият живот? Понеже това е едно противоречие. Това противоречие – Лазар и богатия, съществува и на Земята. Навсякъде ти виждаш един беден Лазар и един богат, ама богатият е сиромах в Царството Божие. Там богатият няма и колиба даже, а бедният Лазар има хубава къща. Богатият на Земята е пълен с дългове и полици на Небето и пъшка там. Той казва тогава на Лазаря: „Лазаре, ела малко, с пръстите си да ми наквасиш устните."

Сега аз искам да ви наведа на мисълта да се освободите от тия противоречия. Вие ще кажете: „Учителят засяга нас, нашия живот." Засягам всички ваши лъжливи мисли, лъжливи чувства и лъжливи постъпки. Аз крайно се отвращавам от лъжата. Всичко съм постигнал, само с лъжата не съм се примирил. Като я срещна, аз настръхвам към нея и казвам: Така ще си остана към нея. Тя иска да ѝ се усмихна, да я погледна. Казвам: „Махни се, не искам да те гледам." – „Много си жесток, защото и аз правя добро. Мъча се да направя добро. Някой направи една голяма пакост, аз отида, оттук-оттам замажа – че, и аз правя добро. Другите слабости ни най-малко не отблъскваш като мене. Много си несправедлив към мен. Другите правят по-големи престъпления, но спрямо тях си снизходителен, а пък аз правя толкова добрини на света и благодарение на мене мнозина хора не страдат." Тогава казвам на лъжата: Иди да станеш слугиня. Ако можеш да станеш слугиня на Истината, ще те обикна. – „А, не, аз съм господарка, никому не ставам слугиня. Пък и на Истината, а не, не. Аз си имам особени понятия за тази господарка. При когото и да е бих отишла, но при Истината не мога да отида." Казвам: Затова и аз не мога да те обичам. Така с лъжата понякога се разговарям, но се държа сериозен: „Бих те обикнал, ако обичаш Истината." – „О, не мога!" – „Тогава и аз не мога." Има нещо в света, което не мога да обичам. Това е лъжата. Невъзможно е да обичаш лъжата, по никакъв начин не можеш да я обичаш. Невъзможно е да обичаш греха. Човек може да се заблуждава, но то е невъзможно човек да обича злото. Това е невъзможно, това е противоестествено.

Започнете с положителните неща, да правите разлика, да различавате положенията на истината от положенията на лъжата. Понеже лъжата става вече условие за бъдещи страдания. То е цял един свят. Та, първото нещо: Онова, което може да направи човека красив, това е неговата разумна мисъл, да схваща нещата тъй, както са, да мисли право. Един ангел е красив, защото неговите мисли са верни и истинни. Няма нито една мисъл, в която да има лъжа. В неговите постъпки няма нищо криво.

Та казвам: Като се стремите към по-добър живот, вие често се сравнявате с хората. Добре е някога да следваме хората, но те не могат да бъдат образец за един правилен живот. Например вие имате Христа като образец. Той може да ви послужи да бъдете смели, решителни, да носите страданията с търпение. Едно от хубавите неща, които виждам в Христа, това е отличното търпение. Аз виждам голямото геройство на търпението. Един човек, който в отрицателния смисъл на живота може да изнесе всички противоречия! А, другояче, ние сме заети само с дребнавите работи на живота. Така не може да бъдем щастливи. Ние искаме да бъдем щастливи на Земята, но щастието другояче не може да дойде. Всеки може да бъде щастлив, но щастието не зависи от външната обстановка на нещата. Защото [в] момента, в който ти дадеш място на Божията Любов в душата си, веднага ще се разсъмне и за тебе ще изгрее едно ново слънце! Не можеш ли да обикнеш Бога, на сърцето ти [все] ще е тежко. Страданията ще останат в живота ти. Обикнеш ли Го, всичко ще се разтопи и ти ще се освободиш от затвора, в който си бил поставен. Той ще се разруши, за тебе ще изгрее един нов свят и ще погледнеш в лицата на хората и на небето и всичко наоколо ще заговори.

Вие казвате: „Как може да бъде това?“ Ти се смущаваш, искаш само твоите деца да бъдат щастливи. Това е много ограничено. Ти искаш само ти да бъдеш щастлив. Има един щастлив свят, в който трябва да влезеш, ако доброто дойде в тебе, то ще очисти твоя свят. И твоят свят трябва да се измени. Всичката кал, която се намира в света ти, трябва да изчезне. Докато ние не се освободим от онази психическа кал, която е в нас, нашият живот не може да бъде щастлив. При тази кал седят всички възможности за противоречията, които съществуват в света. Аз „кал“ наричам това, което други наричат „грях“. Психическа кал, на която се дължат всички неуспехи. Ако я впрегнете на работа, тя може да ви принесе нещо за живота. Ако не я впрегнете, тя ще ви причини най-големите страдания.

Учениците запитаха Христа защо не могли да изпъдят лошия дух. Христос им казал: „Този род не излиза, освен с пост и молитва.“ Аз добавям: Този род не може да излезе, освен със сила, със знание. Сила, знание трябва да

има човек, или Духът на Бога трябва да е с него, човек трябва да е свързан с Бога, за да изчезне лошият дух. Христос казва на едно място: „Отец всякога Ме слуша. Не е било никога време, когато да съм просил нещо от Него и Той да не ме е послушал.“ И Христос всякога поддържа единството – „Аз и Отец Ми едно Сме. Аз живея в Отца и Отец живее в Мен. Аз винаги върша онова, което е Нему угодно.“ Там е тайната на живота! Ти всякога да вършиш Волята Божия, тъй, както ти я разбираш дълбоко в себе си. И тази воля на Бога вътре в тебе ти принася своето щастие. И щом живееш заедно с Бога, и в гората няма да се луташ. Ти ще бъдеш свободен човек, букай няма да имаш, ще бъдеш готов да правиш услуги и да живееш не за себе си, но за доброто на другите хора и за Славата Божия. Невежа няма да бъдеш. Ти ще бъдеш и талантлив, и гениален, и светия. Всичко ще имаш в себе си.

В Любовта на Бога ти ще имаш всичко. Сегашните християни вярват, че ако човек залюби Бога, ще стане невежа, няма да учи повече. Не, ти като залюбиш Бога, тогава именно ще почнеш да учиш и това знание, което имаме сега, е детинска работа. Ако дойде някой напреднал дух и види как живеете вие и как в София живеят хората, ще избяга веднага. Това е върхът на безобразието, което сега съществува. Даже и даровитите хора не живеят правилно. Гледам, някой музикант свири на някой концерт, а друг го слуша и се пържи. Той не може да понася, че не може да свири като него. Другите ръкопляскат, а той не може да ръкопляска, завижда, че не може да свири като първия. Та музиката не е частна собственост само на едного! Тя е благо, което всеки може да притежава. Всеки може да бъде музикант. Ако отидете на Небето, между публиката там, и някой млад, още новак, излезе да свири, колкото и да е невежа, там и най-вещите, и най-гениалните, всички го обичат и се възхищават от него. А тук е обратното. Този новак, като погледне към публиката, отчайва се. А на Небето, като види, че е заобиколен от хора, които знаят повече да свирят и да пеят от него, но те го окуражават, те го вдъхновяват и го карат да свири и да пее тъй, както никога не е свирил и пял.

Ако и вие влезете в Небето, ще се измените, т.е. като влезете, там всички ще ви приемат, но най-първо ще ви изплашат. Ето как ще ви изплашат: като отидете на Небето, за да не ви върнат изведнъж, ще ви турят в една пещ, дето съвършено ще изгорите, на пепел ще станете. От тази пепел те ще направят нещо, но ще изтърпите този страх и после ще излезете, ще видите Царството Божие, ще видите всички благости там. Но като ви извадят от Небето, пак ще ви върнат вашия стар образ и ще бъдете пак такива, каквито сте били. Казано е: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим.“

Има една промяна, която става в света, но тя не е постоянна. Трябва да стане една промяна. Ние трябва да отидем в другия свят красиви и трябва да разбираме от това изкуство. Когато един човек отиде в музикалната академия, той трябва да разбира от музика; когато един човек отиде в академията на изкуството, той трябва да разбира от изкуство. Трябва да разбираш изкуството, което искаш да учиш. Казвате: „Животът, към който ние се стремим, това е най-висшата наука.“ Вие трябва да имате понятие от тази наука! И онова криво разбиране, което имате, и то ще се промени. Най-добрия живот и ти сам няма да го създадеш, но само ще го възприемеш и след като го възприемеш, ти ще го опиташ тъй, както един музикант опитва парчето, което ще свири. Той ще го свири един път, два пъти, десет пъти, докато усвои всички ноти в него. Той ще го свири много пъти и всички ще слушат после този живот.

Какво ли би било, ако от любов дадете един музикален концерт на Любовта? Сега за едно любовно парче биха те натупали, като се върнеш вкъщи. Ако дъщерята е седнала да изсвири едно любовно парче, дърво ще получи от бащата; ако майката е свирила някъде едно любовно парче, бащата веднага ще се разправя с нея. Други порядки са това. Но казвам: Като свириш едно любовно парче, не само един трябва да е доволен, а всички. Ти сега искаш да свириш едно любовно парче, но само един да го одобрява. Не, трябва да го одобрявате всички. Сега, да ви представя каква е моята идея: Имате 200–300 души, които са прокажени, а пред мене седи една красива мома. Тя е аптеката, от която аз мога да взема цяр. Аз се приближавам към нея и я целувам. От тази целувка всички тия болни оздравяват. Болестта веднага изчезва от тях. Питам: Тази целувка на място ли е? „Ама защо я целуна?“ Ако не бях я целунал, тази проказа щеше да си остане в болните хора. Сега вие целувате едного, но колко души са се облагодетелствували от тази любов? От тази целувка? Вие правите добро, но колко души са облагодетелствувани от това добро? Така седи въпросът. Всяка добродетел, която се проявява, е добродетел само ако има плод. Тези, излекуваните хора, това е плодът на целувката. Любовта е плод на Божествената целувка.

Любовта трябва да засяга всички хора еднакво. И когато обичаш, ти раздавай щедро и не оставяй никого в лишение. И като обикнеш, кажи: „Господи, тази любов да се всели в сърцата на всички и така да я почувстват, както аз я чувствувам. Нека всички бъдат така радостни, както аз съм радостен. Нека всички станат така щастливи, както аз съм щастлив.“ И като се молите, изпращайте тези мисли. Вие казвате: „Да има някой да ме обича.“ Да обичаш само едного – че това сте го правили. Има ли някой, който да не обича? Всеки има да обича поне по един, но това не може да ви направи щастливи. Този закон вие го знаете, но любовта към

цялото – сега това трябва да учите. Любовта към цялото е любов към едного. Защото, ако вие не обичате нито едного в света, вие не можете да дойдете на Земята да живеете. Вие обичате, най-малко, баща си, майка си или един приятел, или друг някого и това, което обичате, с него трябва да живеете. Щом престанете и този едного да обичате или един само престане да ви обича, вашата работа е свършена, вие напущате Земята. Тогава от горе ако ви обикнат повече, те ще ви привлекат и вие ще трябва да си отидете от този свят. А пък ако ви обичат повече на Земята, те ще ви задържат тук.

Та, някои от вас, които живеете по-добре на Земята, причината за това е, че тук ви обичат повече, отколкото горе. Ще дойде ден, когато ще ви обичат повече от горе и ще заминете за другия свят. Аз гледам, тук умрял някой – казвам: Обикнали го повече в другия свят. Блажен е той. Ама не умира този човек – обичат го тука, на Земята, повече. Дали на Земята ви обичат или горе, на Небето, за мене е все едно. И тук го обичат, и там го обичат. Ще кажете: „Няма кой да ме обича.“ Аз тогава си свивам веждите. Като кажете, че няма кой да ви обича, казвам: Лъжа е това. Невъзможно е в света никой да не ви обича. Най-първо, дяволът ви обича.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога – на Единния, Вечния Бог на Живота.

9-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 19.XI.1933 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1933_11_22 Търпелив и добър човек
лекция пред общия окултен клас

ТЪРПЕЛИВ И ДОБЪР ЧОВЕК

Сряда, 5.30 часа сутринта
(Времето облачно, прошарено, хоризонтът затворен, източен хаплив вятър духа.)
Размишление 15 минути
Ще прочета част от 8 глава Деянията на Апостолите от 20 стих.
6.12 часа

Човешките работи обезсмислят живота. И обикновените работи обезсмислят човешкия живот. Най-голямата опасност седи в това, че съвременните хора се занимават с много обикновени работи. Има една наука, която показва, с какво човек трябва да се занимава. Защото еднообразието принася полза едному, а вреда другиму. Ако ти упражняваш само краката си в ходене, а ръцете си не упражняваш, ще се яви едно различие, ръцете ти ще отслабнат. Ако ти упражняваш стомаха си, а не упражняваш главата си, ще има едно различие, стомахът ти ще спечели, а главата ти ще изгуби. Ако ти упражняваш очите си, а не упражняваш ушите си в слушане, очите ще спечелят нещо, а ушите ти ще изгубят. Туй еднообразие, това неразбиране на живота не може да ви ползува. Вие вървите по една линия на човешкия живот. Например някой иска да стане музикант, от сутрин до вечер ще пее. Ти не можеш от сутрин до вечер да пееш, ще се умориш. Ти не можеш от сутрин до вечер да ядеш, ще се умориш. Ще ядеш до едно положение и ще спреш.

Сега този род разсъждения са необходими, защото това всеки може да направи. Всеки от вас може да направи една каруца, да я нарисува горе долу, да тури по две колелета отпред, по няколко оси. Не, работата е да се впрегне каруцата. Но и онази каруца, която дрънка, която не върши работа, пак майстор я е правил, но не истински майстор. А онази каруца, която не дрънка и върши работа, истински майстор е правил. Питам тогава, вашите каруци не дрънкат ли? Дрънкат. Едно колело от каруцата скърца, дрънка и вие викате един лекар, втори, трети да намажат каруцата. Мажат, мажат каруцата, но не върви. Някой път и умът ви не върви. Защо? Някои въпроси не може да разрешите философски. Царски син сте, от високо произхождение сте, царска кръв тече в жилите ви, но имате язва в стомаха си, не може да си помогнете. Вярвате в Исуса Христа, вярвате в троеличието, всичко знаете, свършили сте 4 факултета, но дробовете ви са заразени, не може да си помогнете.

Тогава аз правя следното възражение: защо е водата в пукнатите стомни? Може ли да остане в тях? Колкото пъти и да пълните една пукната стомна водата все ще изтече. Аз взимам стомната, за да обясня мисълта си, да обясня една истина. Защото човек, като говори за себе си, трябва да се познава. Целия свят от вън е един обективен свят или предметен свят. С този свят ние може да си обясним външната страна на природата. Защото онзи, който не изучава природата, не може да изучи себе си. Най-първо вие не може да имате ясна представа за своите постъпки, какво трябва да правите. Онези, които живеят във фабриките, дето цял ден се въртят колелетата, машини, изобщо говорят много високо. И като излезнат от фабриките, пак говорят много високо, като че имат работа с глухи хора, тъй са свикнали, те не могат да говорят тихо. Защо? Понеже при големия шум, който се дига по фабриките, за да ги чуват близките им, трябвало да говорят много високо и като излезнат вън, пак високо говорят.

Та казвам, от толкова време, като сте се научили тук, кое е най-важното за днешния ден за вас? Нито един от вас не знае, кое е най-важното за днес. Пише числото 10 или числото 100 и всички имате ясна представа за тия числа. Добре, при какви условия може да ви послужи числото 10? Вземете например, че имате 10 лева или 100 лева, за какво могат да ви послужат тия 10 лева в джоба ви? Питам втори: „Колко имате в джоба си?“ – „Сто лева.“ Питам трети: „Колко имате в джоба си?“ – „Хиляда лева.“ Питам тия трима души, де се хранят. Аз веднага вадя своето заключение и казвам на онзи, който има 10 лева в джоба си: „Ти можеш само веднъж да влезеш в гостилницата.“ На онзи, който има 100 лева казвам: „Ти можеш да влезеш 10 пъти в гостилницата.“ На третия казвам: „Ти 100 пъти можеш да посетиш гостилницата.“ Питам, защо единият влиза един път, другият – 10 пъти, а третият – 100 пъти? Вие може да философствувате колкото искате, но ясно е. Това се дължи на парите, с които те могат да си услужат. Единият е осигурен за един ден, другият за 10 дни, а третият за сто дни. Казвам, туй е отношение на числата. Да допуснем, че числото 10 представлява 10 посадени дървета или 10 коня или 10 братя и сестри. Питам, каква ще бъде разликата между тия десетки в трите случая? Разбира се, ще има различие, което ще зависи от степента на съзнанието. Едно е съзнанието на растението, друго е съзнанието на коня, трето е съзнанието на човека. Като казвам растение, животно или човек, това се отнася до разбирането, до съзнанието на тия същества. В животните сърцето е повече развито, отколкото у човека. Съзнанието на животното е малко по-високо от съзнанието на растенията. А съзнанието на човека седи по-високо от съзнанието на животното. След човека имаме една категория още по-високо от съзнанието на човека, това е съзнанието на един ангел.

Казвам, всичко зависи от степента на вашето съзнание, от вашето разбиране на живота. Не е в многото, което човек има. Вие искате да направите едно добро някому, нали? Но никога не може да направите това добро, при условията, при които сега живеете на земята. Защо? При условията, при които сега живеете, вие никога не може да направите едно добро, ако не усетите една малка скръб. Да обясня мисълта си. Сега всички вие се оплаквате от скръбта си. Скръбта е една мярка, един признак, за едно добро, направено някъде в света. Колкото скръбта е по-голяма, толкова и доброто, което е направено, е по-голямо.

Сега да пристъпя към доказателство. Ти срещнеш на пътя си един беден човек и в тебе се зарежда желание да направиш едно добро. Този човек носи на гърба си един товар, но виждаш, че този човек е слаб, хилав, ти взимаш товара му, туриш го на гърба си и така го носиш половин километър. Питам, след като носиш този чувал половин километър на гърба си, какво ще усетиш? – Ще се изпотиш, ще ти стане малко неприятно. Имаш убеждението да направиш доброто, но усещаш тяжест, от която отслабваш. Какво показва това отслабване? Че ти си употребил част от своята енергия не за себе си. Ти може да ходиш свободно, с бастунче в ръка, да си пееш „Горо ле зелена, водо ле студена“, без да усещаш някаква тяжест. А с товара на гърба си, си изпотен, отслабнал и никаква песен не пееш. Който те види, ще каже: „Какво е тръгнал, този културен човек, да носи този чувал на гърба си? Не може ли да вземе една каруца и да плати на човека?“ Казвам, не е лошо да хване каруцата, но все таки конете ще изразходят известна енергия. Но все таки това добро ще се раздели между животното и човека. Един ден, като отидеш при Господа и кажеш, че си направил едно добро, Господ ще ти каже: „Ти не го направи сам и на коня трябва да се плати.“ Значи, част от направеното добро се припада и на коня. Сега всички хора казват: „Ние направихме добро.“ Не, трябва да се докаже това. Иначе, пада се от доброто една част и на вашите коне, които вземат участие в това добро. Сега може да подигнете въпроса, защо и конете трябва да вземат участие? Питам, защо пък конете да не вземат участие?

Казвам, ти си цигулар, ходиш при болни, свириш им, направил си добро. Отиваш на хоро, свириш на млади хора да играят, направил си добро. Отиваш в другия свят, разправяш, че си направил добро, като си свирил на цигулка, но цигулката я нямаш. Господ казва: „Иди да си вземеш цигулката и тогава дойди!“ Питам, ако ви пратят от онзи свят да си донесете цигулката, как ще я занесете там? Я кажете? Много трудна работа е, да си занесеш цигулката на онзи свят! Най-трудната задача е да намерите начин, как да пренесете от този в онзи свят цигулката! Сега тази задача няма да ви я разреша, ще я оставя на вас, вие сами да си намерите

начин да пренесете цигулката от този в онзи свят. Вие минавате за много учени хора, тогава дава ви се задачата да пренесете цигулката от този в онзи свят. Тази задача е на дневен ред. Сега всички трябва да мислят. Които разрешат задачата, ще получат една голяма премия! Сега всички ония от вас, които са учители, съдии, адвокати, каквато работа и да вършите, ако разрешите правилно задачата, ще ви се дадат най-малко 2 милиона долари, с които ще си уредите всички работи. И ще престанете да работите. Да, но трябва да решите, как да се пренесе цигулката в онзи свят. Сега това е една гатанка, нека брата (дядо Благо) каже как може да се разреши тази гатанка. Какво разбирате под думата гатанка? От къде е произлязла тази дума? Българска дума ли е ? Гат-анка. Онези, които изучават филология, какво ще кажат?

Всякога при употреблението на една дума, може да се роди спор. Не се изисква много, за да се роди спор. Ако кажем например, някому: „Ти си много добър човек!“ Веднага на лицето му ще се яви една усмивка. И макар да си кажете в себе си, че не сте толкова добър човек, все пак ще се засмеете. Става ви нещо приятно под лъжичката. Ако му кажете: „Много лош човек“, той ще ви погледне и ще иска да знае, сериозно ли говорите. При думите: „Много лош си“, ще се яви спор, ще кажете: „Не съм толкова лош.“ Ако кажете на някого, че е много добър, спор няма да се добие.

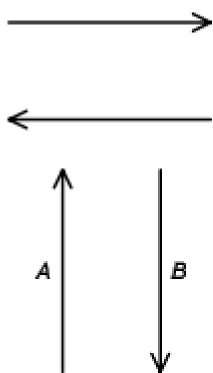

Сега нещата могат да се разрешат по два начина. Който има да взима, той може по два начина да разреши въпроса. От тези двамата сега А и В, как мислите, кой е онзи, който дава и кой е който взима? Те се движат в две противоположни посоки. Кой дава от двамата? Ако едната стрелка представя дъжда, който слиза долу – А, той дава. Ако другият представя растение, което се развива нагоре – В, той излиза нагоре и взима, черпи от земята. Следователно растението взима, а дъждът дава. Тогава онзи, който дава и онзи, който взима, какви промени стават между тях? Какво може да стане с дъжда, който пада на земята? Ако пада на някоя камениста почва той ще бъде чист, няма да се окаля. Но ако пада на някоя почва чернозем веднага ще изгуби своята чистота. Какво от това, че дъждът изгубил своята чистота? После питам, какво може да е станало с растението, което е израснало? И с него могат да се случат известни

промени, известни противоречия. Помислете, кое е най-голямото противоречие, на което може да се натъкне дървото?

Най-първо, вие трябва да разбирате себе си. Като станете сутрин, трябва да разбирате, коя част на вашия организъм е отрицателна и коя е положителна, от коя част на вашия организъм ще дойдат благословенията? Някой път благословението може да дойде от ръката ви, друг път от езика ви, трети път от окото ви, от ухото ви от краката ви, а някой път благословението няма да дойде от никъде.

Та казвам, животът е училище. И учения човек трябва да разбира посоките на движението, посоката на тия движения. В живота има две различни движения, противоположни, както е движението на тия колички по въздушните линии. Едните отиват пълни, другите се връщат празни. Празните са отрицателни, отиват да се пълнят. А пълните са положителни, отиват да се празнят. Тези два процеса стават и в природата. Някой път вие сте бременни с една идея. Изхвърлете онова, което не ви трябва – празните се. Я, някой път отивате да се учите, възприемате – пълните се.

Сега при обикновените разисквания на нещата, вие можете да слушате, както може да слушате на един концерт, някое парче от някой музикант. И вие мислите, че разбирате. Но в музиката има една вътрешна страна. Вие не сте употребили музиката като средство за лекуване, вие не сте употребили музиката за подигането на една ваша способност, вие не сте употребили музиката да произведете сила в себе си. Вие взимате цигулката и свирите. Нито един от вас не е правил опит, да премахне обезсърдчението с музиката. Слаб си, болен си, чакаш да дойде лекар, а при това сам можеш да си помогнеш, да оздравееш. Как? Ще вземеш един тон и ще почнеш да пееш. Ще изпееш един, два, три, четири, пет пъти тонът и ще извадиш часовника си и ще следиш една секунда, две, три, пет, десет, после една, две, три . минути, да видиш за колко време ще имаш резултат. След това ще вземете друг някой тон, след него цяла гама и след като изпеете цялата гама, ще видите, че болестта ще се смекчи или ще се измени състоянието ви. Заболееш ли, започни да пееш.

Ако един певец е обран, взели са му 20 хиляди лева, трябва ли той да ходи, да търси, кой го е обрал, да се оплаква? Това е дълга и широка работа. Той трябва да си каже: „Чакай, ще дам един концерт.“ Като започне да пее, веднага ще дойдат 20–30 хиляди лева и ще напълнят джобовете му. Този човек, като пее, той осмисля парите. Казвам, и на вас парите са откраднати. Но не знаете, как да ги доставите. Певецът ги доставя с пеене, а вие как ще ги доставите? Някои хора са правили такива опити, като им

откраднат 20 хиляди лева и не знаят да пеят, започват да удрят на масата и да си тананикат: „Да ми донесат парите, да ми донесат парите, да ми донесат парите!“ Тъй тракат сто пъти. И парите им се връщат. По едно време, отвори се вратата, влезне някой и казва: „Господине, намерих тези пари!“ Като тракате така, няма да искате да ви ги донесат, но ще си казвате: „Каквото Господ каже.“ Като работиш по този начин Господ казва: „Да се даде на този човек нещо!“ А като не работиш, Господ казва: „На този да не се дава нищо.“ Като учиш, Господ казва: „Да се даде на този човек знание!“ Когато не учиш, Господ казва: „Да не се дава на този човек знание!“ Когато ядеш хубаво, Господ казва: „Да се даде на този човек нещо!“ Когато не ядеш хубаво, Господ казва: „Да не му се дава нищо! “

Та казвам, най-първо, вие трябва да се освободите от старите предубеждения, да не се сравнявате помежду си. Някой човек мисли, че знае много. Хубаво е да мисли човек така, но трябва да се спре върху неща, които знае. Например някой казва: „Аз съм много търпелив.“ В какво седи голямото търпение? До сега в България аз срещнах само един човек с голямо търпение. Един ден аз му казах: „Много лош човек си, голям калпазанин си!“ – „Тъй е, както казваш, но от де да зная аз това? От толкова години търсих едни учител да ме научи, как да стана добър. Я ми покажи един начин, как да стана добър. Каквото ми кажеш, ще го направя!“ Казвам, ето един умен човек. Той не казва: „Как може да ми кажеш така? Знаеш ли кой е баща ми, кой съм аз?“ – „Право имаш, научи ме сега, как да стана добър.“ – „Е, ще намериш някой.“ – „Че де ще го намеря сега, я ми кажи ти как да стана добър човек. Искам да бъда добър човек, нищо повече!“ И след това, за да изясня работата, казвам му: „Не, аз исках да те изпитам, ти си много добър човек.“

Всеки човек, който не изпълнява нашите желания, е лош. Така е според вас. Имаш един слуга, който не изпълнява работата, както ти искаш, той е много лош човек. Каквото му кажеш, не изпълнява. Но това е относително зло. Така е, господарят може да бъде лош човек. Слугата казва: „Много лош е моят господар.“ – „Защо?“ – „Защото не ми е платил, както трябва.“ Тогава кой е добър и кой е лош? Когато господарят плаща тъй, както слугата иска и когато слугата иска, те минават за добри. Туй е относително правило.

Но питам коя е вашата максима, според вас, по която познавате дали известни неща са добри или лоши? Вие може да ми дадете едно обяснение, но изисква се практическо правило, по което да различавате, кога човек е добър в постъпките си и кога не е. Не е въпросът дали той е роден добър или лош, но аз не говоря за родени добри хора. Всеки човек е роден с възможности да направи добро и зло, важно е резултатите на това

добро и зло. Казвам на една жена една дума, която може да бъде добра или лоша. И думите могат да бъдат добри и лоши. Ако една дума мине през твоята уста и тя е лоша дума, твоята уста вече се е окаляла. Ако сте допуснали само една лоша мисъл, умът ви е вече опетнен. Ако пък си допуснал една добра мисъл, по същия закон, умът ти вече носи последствията на добрата мисъл. Всяка добра или лоша дума или мисъл, която е минала през вашите уста, остава последствията във вашата уста. И ако вие бихте решили да си служите с лоши думи, устата ви и езикът ви биха се деформирали. Ако вие направите един опит само за един месец да говорите само добри думи, ще видите, каква промяна ще стане в лицата ви. Наблюдавайте се в огледалото, след като сте казали една лоша дума, ще видите, какъв израз остава на лицето ви. Вие веднага ще забележите един дисонанс или че лицето ви е малко потъмняло или очите ви са малко премрежени. Всякога, когато човек каже една лоша дума, той не може да бъде тих и спокоен. Когато каже една лоша дума, главата му се отклонява на една или друга страна, голям товар вече носи той. Тогава той казва: „Не ми трябваше да казвам тази дума!“ Тогава, кой е казал тази лоша дума? Това са неразумните същества, които са се втурнали в тебе. Туй, което казваш, не е твое. А съвестта казва: „Туй, което казваш, не е право.“ Туй не е право, онова не е право. От дето минеш, всички вестници телеграфират: „Туй, което си направил, не е право.“ Какво трябва да направите сега? Ще отидете да се извините, понеже погрешките в света, изобщо принасят вреда на всички.

Когато хората от Содом и Гомор правели престъпление, Господ слезнал на земята да провери това. Шумът, който се произвеждал от лошите мисли и престъпления на тия хора се чул в невидимия свят и Господ изпрати да видят, дали тези хора ще се изправят един ден. Той изпращал веднъж, два, три пъти и най-после слезнал сам. И като слезнал Той сам, знаете ли какво станало? В разказите на Битието се казва, че се намерили в мъртвото море. Сега на нас не ни трябва Содом и Гомор, нас не ни интересува и ада, понеже адът е царството на дявола. Господ казва: „Ти в царството на дявола нямаш работа!“ И там имат дипломати, учени, и там имат свои дипломатически посланици, свои училища, закони, но навсякъде насилие съществува, там никой не е свободен. Там законът е абсолютен. А Царството Божие е друго Царство. Там законът е закон на Свободата! Там всички са свободни. И сега между тези две царства има война. Но и между тях има отношение на учтивост. Посланикът на държавата на дявола като се види победен, отива в другите царства и моли да го простят. От вън той е много учтив, външно не може да познаете, кой от коя държава е. Дяволът е много учтив, той е провинен. Той казва: „Много ми е приятно, заповядайте!“ Той ще ви вземе под ръка, като някой кавалер от земята, ще ви хване като някоя дама и ще ви се кланя.

Вие се смеете, но като ви наблюдавам и вие сте все такива актьори. Някоя сестра, като дойде при мене, седи тъй свита, уж с благоговение, а друга се понадуе. Аз ги гледам, коя от кое царство е. От вътре е всичко. От вън ще бъдеш такъв, какъвто ще бъдеш от вътре. Сега вие се смеете на външното, но важни са тайните работи, които носите от вътре. Носите едно бреме, но никой не ви плаща за него. В царството на противоречията, все ще ви кажат: „Ако направиш туй нещо, ще ти платим нещо." Но като го направиш, никой нищо не ти плаща. Злото е там, че нищо не ти плащат. Ти си един гарант в злото, за което нищо не ти плащат. Доброто е добро за това, че ти се плаща. Като направиш зло, нищо не ти плащат. Поставят те в положение да направиш зло, даваш гаранция, а след това плащаш с хиляди години. Турците имат една поговорка за случая и казват: „Който иска да стане гарант, трябва да брои пари. Да отвори касата си."

Сега да се върнем, това е едно малко извлечение. Някои питат: „Ние от кои сме?" Човек може да върви нагоре, а може да слиза или ще взима или ще дава, моментът е такъв. Щом си взел, трябва да дадеш нещо. Сега, взехме музиката като средство, да се избавите от неразположенията, от болестите. Щом сте неразположени, вземете един тон. По този начин ще се нагласиш.

Някога тонът 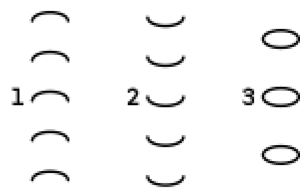

може да бъде миньорен, някога мажорен. Ако си много весел, ще вземеш един миньорен тон, ако си много скръбен, ще вземеш един мажорен тон. Що е мажорната и що е миньорната гама? Те представят малки и големи трептения. Мажорните трептения са 1, миньорните трептения са 2 – обратни на мажорните. А имаме и хроматическа гама – 3. Едните вълни са нагоре, другите са надолу. Или в едните налягането е от вънка, а в другите налягането е от вътре. Та казвам, вие трябва да вземете пението като наука, с която да урегулирате вашите вътрешни състояния. Ако един ученик в гимназията или студент в университета не може да разреши една задача, нека си попее две три минути и ще види как лесно ще разреши задачата. Не да бъде един необикновен певец, ще бъде като обикновените певци.

И в Писанието е казано: „Пейте и възпявайте Господа в сърдцето." Всички са чели туй нещо. И християните казват: „Възпявай Господа в сърдцето си!" Като пееш и възпяваш Господа в сърдцето си, ще имаш известни постижения. Сега от горните две, кое е положително и кое отрицателно? Кое е изток и кое е запад? (– Надясно е изток, наляво е

запад.) В дадения случай отрицателни са краката, положителни са ръцете. Но едновременно единият крак е положителен, другият е отрицателен. И по отношение на ръцете, едната ръка е положителна другата е отрицателна. Вие с кой крак ходите? (– С десния) Тогава коя ръка се движи? (– Дясната) Значи, едновременно десният крак и дясната ръка и обратно. Левият крак е положителен, той излиза напред. Десният крак е отрицателен. Дясната ръка пак е в съгласие с левия крак, тя е назад. Дясната ръка е положителна, а левият крак е отрицателен. Тогава имате лявата ръка с десния крак. И дясната ръка с левия крак. И така като се [си] изменят движението, изменят се силите. Това, което е било отрицателно, става положително и обратно, другият момент – другото движение. И тогава вие се намирате в затруднено положение и казвате: „Не зная какво да правя." Казваш: „Ще се уреди работата." Щом кажете, че ще се уреди работата, трябва да тръгнете напред. Но ако вземете нещата буквално, нищо няма да се уреди.

Във всяко движение има една вътрешна разумност. Ти не можеш едно движение, ако туй движение не е в съгласие със съзнанието на всички висши същества. Нашето движение е резултат на разумните същества, които са над нас. А движението на по-нисшите същества от нас е резултат на нашето движение. Следователно, като се движиш, ще знаеш, че туй твое движение е в съгласие с разумни същества, които се интересуват от вашите движения. Ако ти вървиш разумно, тия същества ще се погрижат за тебе, но ако ти не вървиш и нямаш никаква връзка с тях, твоето движение няма да има никакъв резултат за самия тебе. Например, говориш, трябва да знаеш, че и говорът е резултат. Ти искаш да говориш разумно, но за да има твоят говор някаква придобивка в света, ти трябва да знаеш, че и той е резултат на тия разумни същества. Ако твоето съзнание е будно и ти си във връзка с тях, като говориш, твоята реч ще бъде резултат на тези разумни същества. И тогава никой не може да ти отнеме това, което си придобил. А припадаща част от това, което си придобил се дължи на тях. Та, мислите ли или говорите или ходите или пеете, туй е резултат на разумните същества.

Казвате: „Защо ще си губя времето?" Щом си губиш времето, ти не знаеш какво правиш, щом не си губиш времето, ти си един изпълнител на един велик закон, който действува в света. Сега някой казва: „Аз съм свободен човек!" Свободата е резултат на същества, които са над тебе. Твоята свобода е резултат на тяхната мисъл. Ако ти си свободен, тяхната мисъл е изразител. И е реализирана във физическия свят. Ако не си свободен, трябва да се стремиш да се освободиш. Как ще се освободиш? – Ще се научиш, как да говориш, ще се научиш, как да мислиш, ще се научиш как да пееш. Няма по-красиво нещо от това, да се научите, всички да говорите

хубаво! Под хубаво говорене аз разбирам, да няма нито една потаена отрицателна мисъл, нито някое желание, потаено от самия тебе. И всяка твоя постъпка, която направиш, да си доволен от нея. Също тъй, да си доволен от всяко чувство, което прониква в тебе. Това е правилния живот!

Ти трябва да опиташ хубавото в себе си. В дадения случай, ти вървиш по известен път и сам можеш да си определиш, дали ти е приятен или не. Ако пътят е каменист, ще се преместиш. – „Ама дали е Волята Божия?“ Волята Божия е всякога да вървя един гладък път без да си повредя краката. Някой казва, че пътят бил тесен. Тесният път има съвсем друго значение. Тесният път, за мене, не е препятствие, а е една идея. Казват някои: „Широкият път!“ В широкия път има възможност да дойдат страдания, много злини, а в тесния път има възможност за всички добрини. В широкия път нищо добро не можеш да постигнеш. Каквото постигнеш в широкия път, всичко ще бъде зло. Каквото постигнеш в тесния път, всичко ще бъде добро. Ако искаш добрите последствия на живота търси тесния път! Там, каквото искаш, можеш да постигнеш. Широкият път ще дойде една криза, от която всички богатства ще изгубиш. Ще останеш последен сиромах и най-после ще те погребат на държавни разноски. Ако вървиш по широкия път ще научиш много неща, но в края на краищата ще плачеш. Ще бъдеш пръв и богат, но ще свършиш като последен сиромах. А в тесния път ще бъдеш беден, но ще умреш като милионер. В тесния път всичко ще се превърне на добро. В тесния път всичко ще придобиеш – богатство, знание. А в широкия път всичко ще изгубиш.

Сега, аз искам да ви освободя от една идея, че само с вяра не става. Вярата подразбира, че трябва със своята мисъл да работя, да тръгна в правия път. Да допуснем, някой те обидил и ти не можеш да се примириш. Това е широкият път. Това е една спънка. Ти ще мразиш този човек и като го мразиш, пак ще постигнеш нещо, пак ще имаш някаква цел. И като обичаш някого, пак имаш някаква цел. Не е лошо това. Но какви ще бъдат постиженията в единия и в другия случай? Ако мразиш този човек, дълго време ще носиш в ума си този грешен човек. Той ще ти причини най-големите пакости, а ти нищо няма да печелиш. Какво трябва да направиш? Тури в ума си мисълта: „Няма да се занимавам с него. Ще му простя!“ Само така можеш да се освободиш от него, той сам да си ходи. За тия случаи се отнася максимата, която Христос е дал: „Любете враговете си!“ Той е един закон, който съществува в света. Ако ти не обичаш окръжаващите хора, ти не можеш да прогресираш. Този закон съществува в света.

Ако ти вземеш една хапка хляб и не я намажеш с малко плюнчица, с това,

с онова, ще я дъвчеш, ще я дъвчеш, ще я позагладиш малко, ще ѝ говориш малко мекичко и тогава тя влиза вътре. Акоречеш тъй, без плюнка, да я туриш вътре, знаеш ли какво ще стане. Тъй щото, както и да постъпвате в живота си, ще постъпвате тъй, както с яденето. Яденето е един метод, един процес на мисълта. Който правилно дъвче, той правилно и мисли. Който бързо ходи, той бързо мисли. Някой върви бавно, заплеснал се някъде. И всякога противоречията в живота произтичат от факта, че между чувствата и мислите няма хармония. Онези хора, които прогресират в света, имат особен ход. Онзи човек, който ще стане учен, има особен ход. И онзи, който не може да стане учен и той има особен ход. Даровитият, ученият върви съсредоточено, а невежият си върти главата натук натам. Няма какво да си върти главата, някой път мислите, че въртенето на главата е някакъв смисъл. От това въртене нищо не става. Ще вземеш една поза, както кога свириш.

Някой път цигуларят седи прав, но някой път трябва да седне. До сега не съм срещнал учител по музика, който да е дал едно положение на ученика, как трябва да си държи краката, когато свири. Някой седи тъй изправен като войник, някой си държи левия крак напред, другия – десния крак. После, ученикът трябва да знае към каква посока трябва да гледа, дали на изток или на запад или на юг. Всичко това трябва да се знае при музиката. Като се свири на нашето пиано, което е на североизток, ще има един резултат. Ако пианото се обърне само към изток, ще даде едни резултати при свиренето, ако се обърне към юг, други, ако се обърне към запад – трети. Все има едно вътрешно различие, понеже теченията са различни. От север към юг има положителни течения. Северът е положителен, югът е отрицателен, изток е положителен, а запад е отрицателен. Следователно, някога можеш да свириш или към изток или към запад или към север или към юг. Значи един пианист трябва да има 4 пиана. Едно да бъде обърнато към изток, друго към запад, север и към юг. И като започне да свири, ще си избере каквато посока иска. Ако аз бих нареждал една музикална академия, тъй щях да наредя пианата. Разбира се, не в една стая. В една стая ще наредя пианата все на изток, в друга стая – на запад, в трета – на север и в четвърта – на юг. Някой ще каже, че това са дребнавости. От тия дребнавости зависи човешкия успех.

После, не дръжте ръцете си така затворени, сключени. С така сключени ръце работата не се оправя. Как ще се оправи работата? – Ще се опретнеш да работиш, ще хванеш мотиката и ще работиш. А тъй само да гледаш мотиката, нищо не става. Седнал някой, сключил ръцете си и казва: „Да не ме ограбят!“ – „Кой ще те ограби?“ – „Дяволът.“ И после, турил си краката един върху друг, затворил се. Затварянето на краката има една хубава страна.

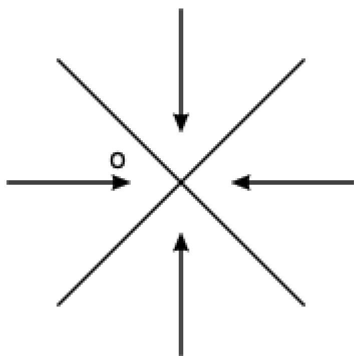

Питам, какво се постига в този център – О. Имате горе плюс, долу минус. Това е уравновесяване. Вие имате едно движение в кръг. И вие може да вършеете един харман. Но ако нямате какво да вършеете, нищо не се постига. И тъй, аз засягам един метод за самовъзпитанието. Но вие сте толкова възрастни сега, та ще кажете: „И ние хора ще станем, като се занимаваме с тия малки работи?“ Та в какво седи сегашното изкуство? Защо не се наемете дрехите си да ги оправите, още утре тия парчета ще се разшият и ще търсите някой да ги зашива. Например, колцина от вас имате по една игла и конец? Колко от сестрите и колко братя имате игла и конец? Всеки от вас трябва да носи по една игла и конец. (Във време на екскурзия носим.) Трябва да се предвиждат малките работи. Като ставате сутрин, трябва да знаете, с коя дума да започнете. (– Казвали сте ни.) Какво съм ви казвал? („Бог е Любов, Бог е живот, Господи дарувай ни сила!“)

Аз съм ви казал тази формула, но с вас може да се случи същото, каквото с онова момче, на което бабата давала съвет, как да се пази от мечка, като го срещне в гората. Тя го учила да каже нещо, като го срещне мечката, но то ѝ казало: „Няма какво да казвам това и онова, че тя да се отклони, но по-добре ми бай, да не ме срещне мечка!“ Та и вие казвате: „Бог е Любов“, но като дойде злото, всичко забравяте. Та ще се качите на крушата. То е право. Значи искате да вземете от Божията сила. Като се качите на крушата ще запитате дървото, как се освободило от мечката. Защото и то е било при мечката и се освободило. То е победило всички мъчнотии. И постоянно черпи от земята. И когато страхливият се качи на едно дърво и той черпи. Като слезнеш от дървото, ще кажеш: „Много ти благодаря, че ме освободи от мечката!“ Като се освободиш от мечката, какво трябва да направиш? Ще вземеш три стомни и ще го полееш. Тогава и то ще ти благодари. Ще каже: „Много ти благодаря, че ме поля!“ Колцина от вас, като сте се качили на туй дърво, то ви е благодарило, че сте му направили една услуга.

Сега да дойдем до положителната страна, до това, което може да се приложи, това, което е необходимо за вас. Вие се готвите за другия свят, да

отидете между ангелите. Но ангелите са съвършени разумни, интелигентни, чисти същества! Голямо благоухание излиза от тях! Един човек не може да влезе между ангелите, защото от него излиза едно нечисто ухание. Вие трябва да седите дълго време на земята, да се миете, да се чистите. Като отидете на онзи свят, там има бани, в които ще ви окъпят най-малко 10 пъти, та да бъдете чисти, като влезете в небето. Илия го взеха в огнена колесница, но го изгориха там, очистиха го, подложиха го на аутодафе. Знаете ли какво значи тази огнена колесница? Тя е закон на чистене. Вие мислите, като отидете в небето, при ангелите, там ще се чистите. Там нищо няма да ви кажат, но един ангел, който разбира законите, той ще бъде невидим за вас, защото не иска да изпита вашите лоши мисли и желания. Ако ви срещне, в него ще се роди една лоша мисъл, отрицателна мисъл и ще изгуби своето спокойствие. И ще избяга от вас и ще каже: „Далеч от вас!“ Та първото нещо трябва човек да се изчисти.

Задачата, която я дадох за една седмица, да се не поздравявате, вие не я разбрахте както трябва. Вие разбрахте това, което не трябваше да се разбере. И по този начин, показахте вашия стар аристократизъм. Мнозина казваха: „Това са глупави работи!“ Кого ще поздравиш? Ти ще поздравиш доброто в човека, Бога в човека и на Него ще кажеш: „Добър ден!“ Какво ще ядеш? – Хубавата круша, хубавата ябълка. Гнилия плод яде ли се? Казвате: „Ама нали се познаваме, как да не се поздравим?“ – Като се познавате, ще се поздравявате. Аз не казвам, да не се поздравявате, да не се обичате.

Казвам, търпелив човек е онзи, който изслушва всички. А добър човек е онзи, който не се възмущава от злото. Търпеливият изслушва всички. Вятърът бучи, духа, шапката ти дига, космите ти в очите ти хвърля, но преспокойно го изтърпи. Знай, в душата си, че този вятър има една отлична служба. Бъди търпелив час, два, три, четири, да не се интересуваш. Като изтърпиш вятъра, след това ще дойде дъжда, който ще те намокри, но пак ще бъдеш търпелив. След това ще дойде третото положение – ще имаш скъсани дрехи, ще гледаш наоколо си хора облечени с хубави нови дрехи, но ще бъдеш търпелив. Не са ти дали ядене, пак ще бъдеш търпелив. Изобщо ще бъдеш търпелив, докато ти се даде туй, което искаш. Та казвам сега на вас, две неща ви са необходими, търпение и добро. Търпение – да издържаш на всички противоречия, да изслушваш всички. А добър – да не се възмущаваш от зло. Сега всички вие сте нетърпеливи, всички се възмущавате.

Като говоря, някой казва: „Всякога, като говорите, като че мене имате пред вид! Колкото пъти съм бил на беседа, все като че мене имате пред вид.“ Не, аз разбирам нещата принципално. Какъв трябва да бъде добрият човек.

Доброто в света се цени. Ти носиш едно име. Твоето име не трябва да има никакво петно. Щом се опетни името ти, ти трябва да го промениш, щом се опетни тялото ти, трябва да го промениш. Всичко в света трябва да се промени!

Та първото нещо е законът на свободата. Търпението вие ще го придобиете. И доброто ще го придобиете. Доброто е Бог в света. Той се казва дълготърпелив. Ако Бог имаше нашия характер, Той би унищожил света. Той изслушва всичко, което си направил. Всичко, каквото говориш, мислиш, Той те изслушва. Вие не можете да изнасяте страданията. И казвате: „Аз ли съм най-грешния човек?" Най-първо трябва да имате търпение. Не отрицателно търпение, но положително търпение!

Сега едно упражнение ще направим. Ръцете напред, малко нагоре с дланите надолу. Пръстите с върховете се събират на куп във вид на цвят и се отварят и затварят няколко пъти. (Всички правим това упражнение прави.) Това упражнение представлява една хубава картина. Свиваш ги към себе си и ги отваряш към Бога. Сега второто упражнение: Ръцете напред с дланите надолу, после се обръщат с дланите нагоре, като се отварят малко на страни. Туй няколко пъти. И двете упражнения се правят най-първо бавно, постепенно се ускорява движението, колкото се може по-бързо и след това постепенно се забавя движението. Това упражнение ще го правите цяла седмица сутрин и вечер по пет минути. След това ще ви дам и една формула, която да произнасяте при упражнението. Сега при упражнението оставяте съзнанието си свободно.

Добрата молитва
(Всички на поляната направихме упражненията, без музика.)
7.05 часа сутринта

9 лекция на Общия окултен клас
22 ноември 1933 г. София, Изгрев

1933_11_26 Красивата страна на живота
утринно слово

КРАСИВАТА СТРАНА НА ЖИВОТА

Нарядът.

10-а глава от Марка.

Красивата страна на живота е да оцени човек това, което има. Има две страни на живота: едната страна е външна, а другата страна е вътрешната. Тези две страни съставят едно цяло, но засега, в сегашното развитие на човечеството, външната страна се счита за най-важна. Там произтичат всичките спорове. Там има и гонения, и недоразумения. Недоразуменията съществуват още от началото. Човек сам е недоволен от това, което има. И на стари години той е пак недоволен от себе си. Защото казва: „Туй, което желаех от живота, да беше на млади години, а то сега ми се дава." И самите промени, които стават с човека – младостта и старостта, това е пак външната страна на живота. Млад си, понеже така разбираш. Стар си, понеже така разбираш. Или, другояче казано: Човек всякога става млад, когато сърцето господства. Всякога ставаш стар, когато умът господства. Всеки може да стане млад, ако направи сърцето си господар. Всеки може да стане стар, ако направи ума си господар. Това е разграничението, което трябва да разбирате. Казвате: „Човек трябва да се води по ума си." Да се води по ума си [е] едно нещо, а да бъде умът господар, е друго нещо. Да се води по сърцето си е едно нещо, а да бъде сърцето ти господар, е друго нещо. Не е лошо нещо човек да се води по желанията си. Някой казва: „Да не желая." Ако той се ръководи от всякакви желания, какъв ще бъде животът му? Какъв пък ще бъде този живот без никакъв подтик, без никакви желания? То е все едно да направиш къща без дървета, без камъни, без тухли. Самата къща е направена, сглобена е от стотина хиляди керемиди.

Когато се говори за Бога, [за] Любовта, хората разбират само външната страна на живота. Във външната страна хората са успели много повече, отколкото във вътрешната страна. Когато дойде да мислим за вътрешната страна, ние мъчно можем да съгласуваме външната с вътрешната страна. Понеже не са един или двама, които живеят на Земята, а са хиляди и милиони хора, с които трябва да съгласуваме своите мисли и желания.

На пръв поглед може да се разглежда животът на Земята като училище, като практическо училище, в което човек е дошъл да се учи, но той не може да се учи, докато не живее. Някой път ние смесваме живота с човека. Можете ли да мислите за онова, същественото, което съставя човека? Човек

не е водата, която възприема, не е храната, която възприема, не е въздухът, който възприема, не е светлината, която приема: „Аз Съм Пътят, Истината и Животът.“ Бог е Път, Истина и Живот. Но туй е външната страна на живота. Има една вътрешна страна и в този път трябва да ходите. Който ходи в пътя, той все ще се умори. Кой е онзи, който, като ходил на дълъг път, да не са излезли пришки на краката му? Кой е онзи, който, като е ходил на дълъг път, да не е страдал? Като излезеш вън, все ще има и дъжд, и вятър, и бури, лошо време и несгоди. Всеки мисли, като излезе на този път, за който се говори, ще бъде като сегашните дами облечен, нагизден, ще се разходи малко и като се върне, ще каже: „Ходих на разходка!“ Това не е никакъв път. Път е, като излезеш на планината, да отидеш на най-високия връх. Този път не е направен тъй хубав, добре изгладен, но той е каменист път. Той сам по себе си не е лек, не е лесен.

Аз говоря по този начин, за да се обясни външният живот. Най-напред, ти имаш нужда от къща. Може да ти се проповядва да не желаеш къща, но и най-малката животинка гледа да си намери дупчица. Даже и една муха, и тя си има едно кюшенце в някоя стая. Все ще си намери една малка дупчица. Вземете рибите в морето, и те ще си направят една малка дупчица. Ще кажете, Христос проповядва, че с къщи, с богатство не може да се влезе в Царството Божие. Богатството е условие да си направиш къща, да си поставиш храна. Всички, които проповядват какво е казал Христос, те сами друго вършат. Друг пък проповядва, че не трябва да се яде, а сам проповедникът яде. И светията може да проповядва да не ядете, но и светията се храни. Той очаква да му донесат нещо за ядене. Досега поне аз не съм срещал нито един светия, който да не се храни. Може да седи 5, 10, 15 дни гладен, но в него ще се създаде такъв апетит, че след това много сладко ще яде. Дали на ден ще ядеш един, два или повече пъти, злото не е в яденето. Ако този светия иска да покаже, че може да гладува, това е тщеславие. Ако пък яде по 4–5 пъти на ден, да покаже, че е силен, и това е тщеславие. И в единия случай показва тщеславие, и в другия случай. Тогава имаме два вида хора: болните са светии, те не ядат, а здравите са обикновени хора, грешници, които ядат. В живота, който яде много, е здрав, а който яде малко, е болен. В духовния живот пък онзи, който яде малко, той минава за светия, туй е външната страна. Онова, което отличава обикновения човек от светията, седи в друго едно качество. Светията не се безпокои, той е спокоен, той е благодарен. Светия е онзи, който е благодарен и на най-малкото. Той казва: „Господи, и в 10 дни веднъж да ям, аз съм благодарен. За толкова съм достоен. Аз не работя много, но цял ден седя тук и си мисля как да помогна на хората. Досега нищо не съм направил за света.“ Светията счита за добри хора ония, които показват как трябва да се работи, а лошите хора са според него будали, които трябва да се изчистят. Светията казва: „Господи, много малко съм работил, никакъв

плод не е дала нивата ми.“ И той знае, че е отговорен за това нещо.

Сегашното човечество, този път, в който се движи, е път на големи противоречия – и външно, и вътрешно. Аз вземам външния обществен живот и вътрешния, духовния, религиозния живот само като символи за изяснение на тази идея. И в религиозно отношение човек се намира в едно вътрешно противоречие. И в обществено отношение се намира в едно вътрешно противоречие. Нито външно човек е дошъл до положение да се примири, нито вътрешно; също и народите, нито външно, нито вътрешно са дошли до едно истинско управление. Щом се образува едно общество, колкото и малко да е, пак се нуждае от едно вътрешно управление.

Ето, аз забелязвам, когато искам да изнеса някои работи, колко е мъчно да се говори. Да се говори истината не е мъчно, но мъчно е да се разбере, да се приложи тази истина. В човека има едно хубаво чувство. Всеки човек иска да мислят добре за него, да го обичат. Туй е смисълът на живота, прав е той. Но казвам: Човек трябва да има духовни условия, при които да живее. Да ви обичат, туй подразбира външните условия на живота, т.е. и хората да имат добро мнение за вас. Туй е външната страна на живота, тя е потребна. Защото, ако Слънцето не те обича, ако въздухът не те обича, ако водата не те обича, ако хлябът не те обича, тогава ти ще се намериш в едно трудно положение. Че, ако въздухът не те обича и не иска да влезе в тебе и каже: „Аз на гости навсякъде ще вляза, но у тебе не бих дошъл“, какво ще правиш тогава? Той ще каже: „Може и без въздух.“ Не, ти ще почнеш да се задушаваш, ще почнеш да страдаш. Ако водата каже, че не иска да влезе в тебе, жаждата ще дойде. Ако хлябът каже, че не иска да дойде в тебе, гладът ще дойде. Ако светлината каже, че не иска да дойде при тебе, слепотата ще дойде.

Това са изяснения, върху които човек трябва да мисли. След като разреши тези въпроси, тези мъчнотии, които са елементарни за външния живот, човек ще дойде до друга една вътрешна мъчнотия: кого да обича и кого да не обича? Ти в себе си не можеш да разрешиш кого да обичаш и кого да не обичаш, кого да избереш за свой приятел и кого да не избереш. Казвате: „Казано е да обичаме всички хора.“ Може ли всички хора да се обичат? Питам: Всички хора в началото колко бяха? Вие се смущавате как да обичате всички хора? Нали сте учили в училище как се привеждат дробите в еднакъв знаменател. Привеждате тогава. Колко души имаше в училището? Двама. Та, когато се казва: „Обичай всички!“, подразбирай: „Обичайте двамата, от които всички хора са произлезли.“ Хилядите листа не представят още хилядите дървета. Това са части от цялото. Цялото човечество представлява две единици. Значи двама души представляват цялото човечество. Или, може да кажем, че цялото човечество е един дом

от баща, майка и син, а някой път е от баща, майка, син и дъщеря. Те са емблеми на човешкия живот.

И когато някой иска да встъпи в брак, да стане баща, това е идеята, която той иска да застъпи – идеята на целокупното човечество! Щом се ожениш, човечеството вече е в тебе. Ти представяш всички бащи, всички майки, всички синове и дъщери, които ти се родят. И тогава казваме на бащата: „Обичай дома си!“ На сина казваме: „Обичай баща си и майка си, братята си и сестрите си.“ До това разбиране трябва да дойдете. Няма друго обяснение, което може да ви даде по-светла идея как може да обичате всички хора. Правилно е, че всички хора трябва да бъдат близки, като братя и като сестри, като бащи или майки. Понятията „баща“ или „майка“, „брат“ или „сестра“, това са правила, по които може да се обича. Не можеш да обичаш баща си както майка си и братята си. Ти не можеш да обичаш майка си, тъй както обичаш баща си, братята си и сестрите си. Ти не можеш да обичаш братята си както баща си. Това са 4 различни страни на Любовта, които се отнасят за онзи, който иска да проучва същината на Любовта. Той трябва да я проучва от любовта на бащата, от любовта на майка си и от любовта на сестрите си. И когато Моисей е казал: „Да възлюбиш Господа Бога твоего [с всичкото си сърце], с всичкия си ум, с всичката си душа и всичката си сила“, той е подразбирал именно тия 4 неща: да обичаш Бога като баща, като майка, като брат и като сестра с всичкото си сърце.

И когато ние говорим за любовта към Бога, ние разбираме единствения закон, който съществува в света. Да любиш Бога, туй е великият закон на битието! Не се стремете да разберете какво нещо е този закон. Той всякога ще остане неразбран, той не може да се разбере, но може да се приложи. Защо трябва да обичаме Бога? Ако ти не обичаш Бога, ти ще изчезнеш; ако ти не обичаш Бога, ти не можеш да се проявиш. И ако речеш да се проявиш другояче, без Бога, ти ще бъдеш най-нещастният човек на света. Може ли да питате: „Защо трябва да ходя, защо трябва да гледам, защо трябва да дишам?“ Казвате: „Не може ли човек без да ходи?“ Не може. „Не може ли човек без да диша?“ Не може. „Не може ли човек без да се храни?“ Не може. Тези са съществените неща, които изясняват друго едно противоречие в живота.

В цялата тази глава е изнесено едно противоречие. Това противоречие, това разбиране е съществувало преди 2000 години, но гледам, че и днес съществува. Идва при Христа един млад момък, който иска да наследи вечния живот. Той казва, че е изпълнил целия закон, Христос му казва: „Още една точка има на закона, която трябва да изпълниш. Ти се държиш за външния свят. Справи се с него първо – каквото имаш, иди го продай и

не го туряй в някоя банка, нито го раздавай на свои роднини, но го раздай на сиромасите, на своите братя, които си онеправдал и ела тогава и Ме последвай. Всичките братя и сестри, които са онеправдани, на тях раздай богатството си.“ Този млад човек имаше много голямо богатство. Него го считаха за богат човек, ходеше добре облечен, с модерни дрехи. Той казваше: „Да продам всичко, да раздам всичко и да тръгна бос и гологлав, без никаква почит? Хората да ми се присмиват, да казват: „Този не е с ума си. Раздаде си имането.“ И какво ще придобия?“ За някакъв си вятър, един живот, който никога не е виждал. И който и да го направи днес, все ще се намерят някои хора да му съчувстват. Най-последното – ще му кажат, че му липсва нещо, ще му кажат: „Можеш да живееш и като си богат. Може и като богат да си с Бога.“ Той трябва да бъде гений, трябва да бъде светия и трябва да бъде някой учител, който може да живее и да бъде богат, понеже тогава всичкото богатство на Земята е на негово разположение, всичките хора са негови касиери. Този човек, който е свободен, той между хората, дето и да иде, всички ще го приемат като добре дошъл. Защо ще го приемат? Той ще им се наложи. Той е гладен, но той ще иде – на един богат човек дъщеря му умира, той ще я излекува и ще получи един обяд. „Ако вие ми дадете един обяд, аз ще възкреся дъщеря ви. Ако обядът не е готов, дъщеря ви няма да стане.“ Как ще има тогава и уважение, и почитание ще има! Питам тогава: Ако вие имате тази сила, мислите ли, че ще бъдете гладен човек? Храна ще имате и дрехи ще имате. Ама нямаш тази сила! Тогава гладен ще ходиш. Ще си сложиш парите в банката и ще кажеш: „Гений не съм, светия не съм, аз съм обикновен човек, ще си сложа парите в банката. Там парите ще ме познават.“

Сега аз привеждам този пример на света, [на тези], които живеят извън тази велика истина. Някои хора са забравили Бога. Човек може да забрави Бога, тъй както един син може да забрави баща си, майка си. И кога може да забрави? Той се влюбил в една мома и тя му казва: „За баща си и за майка си не искам да мислиш. Ще отидем далеч от тях. Нали знаеш, баща ти е такъв...“ Някои снахи не искат ни при свекър, ни при свекърва да живеят. И синът със своята възлюблена не прави спор за нищо, той си е намерил една другарка – Ева.

Първият човек имаше също една Ева, тя му даде следния съвет: „Какво си тръгнал по ума на Баща си, какво ще Го слушаме? Да пристъпим този закон, и из рая може да излезем навън!“ Какво ще слушаме, можем да се отдалечим от Бога и после се питаме защо идват страданията. Защото хората не обичат Бога. Един човек, който не обича баща си, той и тебе не може да обича. Един човек, който не обича майка си, той и тебе не може да обича. Един човек, който не обича и брата, и сестра си, и тебе не може да обича. Ти гледай човека – ако той обича баща си, майка си, брата и

сестра си, той може да ти бъде приятел. Под думата „приятел“ аз разбирам човек, който има правилно отношение към баща си, майка си, брата и сестра си. Това е приятелство. И всеки, който няма тези отношения, той не може да ти бъде приятел. Защото приятелството е основано на предшестващи причини. Питам: Ако баща ти, ако майка ти, ако брат ти и сестра ти не бяха вложили тази любов в тебе, щеше ли да съществува любов на Земята ?

Изисква се едно по-дълбоко разбиране за тези неща. Като проповядвам за някои хора идеята да обичат Бога, те казват: „Аз обичам Бога и никого другиго. Аз изпълнявам Неговата Воля.“ И гледам, тия хора започват да се отнасят с презрение към другите. Но аз им казвам, че хората около тях представят външната страна на Бога. Да обичаш Бога, това значи да виждаш всеки човек в лицето Божие. Само тогава ти ще бъдеш най-щастливият човек! Щастието седи в любовта. И вие казвате, че любовта причинява страдания. Вярно е, но неразбраната любов причинява страдания, а разбраната любов носи в себе си щастие.

Ние трябва да разглеждаме живота тъй, както го разглежда един пътник, който пътува дълъг път. Всеки ден той минава през известни нови места, които разглежда и казва: „Тия места не мязат на ония, които съм минал.“ Някои казват: „Аз съм преживял много неща.“ Туй, което, си преживял, не мяза на ония места, през които си минал. Местата, през които си минал, не мязат на ония, които ти предстои да минеш. Ти знаеш само онова, през което си минал, но не и онова, през което не си минал. Някой мисли, че като стане на 80 години, много знае. Той ще знае толкова, колкото знае едно дете. Колкото детето знае, толкова и старият човек знае какво го очаква след смъртта. Затова той нищо не знае. Това знание, което сега има, не може да го ползува в бъдеще. Пътят, който остава, изисква едно качество, което е необходимо за него. Той изисква здрави крака и сила, защото пеш трябва да ходиш. Храна трябва да носиш. За вода трябва да помислиш. Въздух трябва. Та, като ставаш сутрин, всичко това ти е потребно! При това, в този път на най-далечните пространства ще има една страноприемница. В този път ще има много прах, много големи препятствия. Много бурно, ще има сняг, вятър, дъжд. На кого ще се сърдиш? На Господа ли ще се сърдиш? Ще кажеш: как е възможно Господ, Който е предвидил този път, да е позволил на вятъра да духа или на снега да вали? Път, по който има много прах, знаете ли как ще го тълкуваме? Много грешни хора са минали по него. Всичкият прах в света се образува все от грешните хора. Път, в който има много малко прах, праведни хора са минали; път, в който има много кал, много грешни и неразумни хора са минали. Законът е същият. И страданията в този път, в който се намираме, пак означават същото.

Ако хората не могат да живеят помежду си, това са грешни хора, всеки човек живее само за себе си. Аз може да имам всичкото най-добро желание към хората, мога да ги обичам, но какво мога да направя с това? Като човек аз нищо не мога да допринеса на тези хора: хляб не мога да им дам, вода не мога да им дам, въздух не мога да им дам, светлина не мога да им дам. Тези неща не са мои. Тези неща Бог им е дал. Най-голямото престъпление, което хората сега правят, е, че продават Божия хляб, Божията вода, Божието Слово. Те не могат да продават само въздуха и светлината, но сега и светлината почнаха да продават. Понеже и светлината продават, затова сме я закъсали. За предпочитане е, като нямаш пари, да седиш в тъмнина. За да не се охарчвате вечер, трябва да седите в тъмнина. Има един живот, един свят, дето хлябът е свободен, водата е свободна, въздухът е свободен, светлината е свободна. Къде е този свят, не питайте. Във всяко едно отношение хората искат да имат хляб без пари, и водата да бъде без пари, и въздухът, и светлината да бъдат без пари. Всичко искат да е без пари. Но не знаят как да го постигнат. Чудна работа, че те имат същия закон в дома си. Да направят един свят като един дом. Тогава аз си задавам въпроса: Колко пари трябва да плащаш на баща си, на майка си? Нали вкъщи всичко се върши без пари. Отвънка с пари се върши и отвътре с пари се върши. Синът, като дойде от работа, той не казва на баща си: „Татко, пари искам.“ Цели 20–30 години работи с баща си и преди да замине, бащата казва: „Синко, аз ще ти оставя всичко.“ Но тъй се случва, че нищо не му оставя. По какво се отличава слугата от сина? Като се свърши месецът, слугата казва: „Господарю, ще платиш, без пари не се работи.“ Синът казва: „Татко, не съм свършил работата, която ми даде, сега ще си почина, а утре, каквото ми кажеш, ще гледам да изпълня волята ти.“ Така се живее! Трябва да има разбирателство между бащата и сина. Бащата обича сина и синът обича бащата, има споразумение между тях. А слугата не обича господаря си. Това е по отношение на физическия свят.

Сега всичките противоречия произтичат от слугите и господарите. Нито господарите плащат както трябва, нито слугите работят както трябва. А бащата плаща. Той е дал на сина си половината от това, което има. Бащата трябва да даде един образец как трябва да живеем. Ще постъпваме тъй, както Бог постъпва. Бог е дал хляба даром, водата даром, въздуха даром, светлината даром и живота даром. Единственото нещо, което Бог изисква от нас, то е да живеем добре. Това се изисква навсякъде. И добрият живот не може да се постигне по никой начин, освен с любов към Бога! Тогава направете един малък опит да живеете поне един ден по тези правила: хлябът ви да бъде без пари, водата без пари, въздухът без пари, светлината без пари. И при това положение да няма никакъв спор. И тогава турете

господарите и слугите вън от къщи. Нека има господари и слуги, но не вкъщи. Според мене, слугата като влезе в дома, да остави дрехата си извън къщата и да не влезе в къщата като слуга, но да влезе като син. Слугата отвътре е син, а бащата отвътре е господар, а отвънка е слуга.

На физическия свят във всеки случай можеш да бъдеш и господар, и слуга. Като влезеш във вътрешния живот, трябва да станеш баща. В този смисъл бащата жертвува всичко. Ние трябва да играем ролята на бащи и майки, на братя и сестри, само че бащата прави това по един начин, майката по друг начин, сестрата по трети начин, братът по четвърти начин. Значи има 4 начина на самопожертвуване. Казва се в Писанието: „Бог толкова възлюби света, щото даде Сина Своего единороднаго в жертва, за да не погине всеки, който вярва в Него." И тогава, щом животът се уреди вътрешно, отвън той лесно може да се уреди. Защото ако един човек има Божията Любов в себе си и би отишъл в света да работи, най-малко 10 души биха отишли да работят с него заедно. Ако отидеш на нивата да работиш от любов, най-малко 20 души ще дойдат с тебе да работят на нивата. Ако пък не ви обичат и вие нямате тази любов, всеки ще дойде, ще ви погледне и ще си замине.

Често вас ви е тежка работата вкъщи и казвате: „Дотегна ми тази работа." Искате да имате слугиня вкъщи. Дом, в който има слугини, той не може да бъде щастлив дом. Дом, в който има вътрешни слуги, не може да бъде щастлив. Живот, в който е застъпена идеята, че трябва да има господари, не е прав. Ти не можеш да бъдеш господар, ако нямаш слуги – на кого ще господаруваш? Ако ти направиш един дом и повикаш слуги в дома си, не създаваш ли нещастие, [не] създаваш ли злото? Ако в себе си допуснеш идеята за господаруване, ти си създал злото вече. За да избегнеш злото, трябва да държиш слугата вън от себе си. Можеш да бъдеш господар само на физическия свят, но господар в духовния, в Божествения свят не можеш да бъдеш. Когато Писанието казва, че един господар трябва да имате, това подразбира единството в живота, да се премахнат всичките противоречия в живота. Щом има много господари, ще има много противоречия. Щом има много слуги, ще има много противоречия.

Искам да ви предам онова широко схващане на живота, което при сегашните условия на живота може да приложите. Опитайте, не е лесна работа да се живее без разбиране. Някой от вас е принуден да работи като най-прост работник с 50 лева заплата, а 50 лева при сегашните условия какво са? Да идеш в един хотел, с 25 лева едва можеш да минеш. Ами сутрин, на обяд и вечер нали трябва да ядеш? Не зная докъде ще стигнат, тъй като хората са отвикнали да живеят.

Целият живот се намира в едно голямо мъчение, като жена, на която предстои да ражда. И цялата епоха сега се намира в една епоха на раждане. Иска да роди нещо, но дали ще се роди или не, не се знае. Въпрос е, защото както една жена може да пометне, може да роди мъртво, а може да роди дете здраво. Така сега всички добри хора на човечеството бабуват, все очакват нещо. Нещо трябва да се роди, но не се е родило нищо, няма го това дете още. Всички усещат това, но какво ще се роди, мъжко или женско? Не се знае. Защото господарите вървят по линията на мъжете – аз ги определям тъй, – а слугите вървят пък по линията на жените. Мъжко или женско, човек трябва да се роди! Ние не искаме ни мъжко, ни женско. Мъжкото и женското се родиха, ние ги знаем. То е хубаво, ние се радваме. Сега туй, което трябва да се роди, човек трябва да бъде. Двете в едно трябва да бъдат. Не е въпрос за мъж или за жена. Мъж или жена, то е физическият живот, външната страна на живота. А човекът е единството на живота. Така трябва да се разбира великата идея, ние не трябва да отричаме сегашния живот. Ама какво трябва да правим? Ще живеем тъй, както животът върви. Но онзи, новият живот, в който влизаме, той изисква друго разбиране. Тъй както човек трябва да се откаже от своите детински идеи, като стане възрастен. Тъй, както човек трябва да се откаже от своя възрастен живот и както старият трябва да се откаже, като му дойде времето, те са стъпала. Детето не трябва да се отклонява преждевременно от живота. Но като му дойде времето, да се откаже. Трябва да престанете да живеете като дете, в зрялата възраст.

Първото нещо, което ви трябва и което ще ви даде един вътрешен мир и една почивка, то е Любовта в нейните нови разбирания. И аз ще ви представя само в една картина: Представете си, че вие сте един затворник, седели сте 4–5 години в затвора, но не сте видели нито лъч от Слънцето, нито чист въздух сте имали, нито чиста вода. Но ако се отвори един малък прозорец и видите Слънцето, знаете ли каква радост може да принесе тази светлина? Още нямате тази опитност. Разправят за едно американско магаре, което живяло 5 години в един рудник долу, в земята, и носело каручките, а там било тъмно, че като го изнесли след 5 години отгоре, отвънка, че като викнало магарето, зарадвало се, скачало, търкаляло се това магаре. Този рев, това търкаляне е голяма радост.

Така и ние трябва да се зарадваме от тази светлина на живота. Трябва да излезем от лошите условия на живота. Там, в рудника, щастлив живот не може да има!

Единственото нещо, което може да ни изведе от тъмния рудник, то е Божията Любов. Без любов не може да се постигне нищо. Тя ще надделее над всички мъчнотии. Божията Любов трябва да влезе като една мощна

сила, да обнови живота ви, да преодолее всички мъчнотии; тя е спасението, което трябва да стане. Свободата, която човек трябва да има, светлината, която човек трябва да има, животът, който трябва да има. Човек трябва да разбере чрез тях новата любов.

Не се смущавайте за живите и за мъртвите; не се смущавайте, че едни са будни, други спят! Които спят, си почиват, а които са будни, работят. И едните, и другите нека си свършат работата. Не е лошо човек да спи и не е лошо човек да работи. Нека си работи, като се умори, да иде да спи. Умрелите, като си починат, ще дойдат на Земята, а живите ще идат на техните места. Няма нищо. Говоря ви за една истина неотвлечена. За слепия човек светлината е далече. Но далече ли е светлината? Тя е до него. Да се отворят очите му, той веднага ще стъпи до светлината. Глухият до звука е далеч, но щом се отворят ушите, чува. Любовта е близо до сърцето на човека, стига човек да отвори, да възприеме тази любов. Хора, на които слухът е отслабнал, трябва да им се вика много силно, да чуят.

При новата любов се изисква най-тихото говорене, да можеш да схванеш веднага, да разбереш какво иска да каже тя. Само като си помръдне човек устата, да чуеш. Дотолкова чувствително трябва да бъде сърцето на човека на Любовта. Не да напуснем сегашния живот, не да напуснем сегашните условия. От сегашния живот, като от училище, трябва да научим нещо. Човек не трябва да бяга от живота! След като е свършил училището, ще го напусне. Той има право, но преди да е напуснал училището, той трябва да научи всичките предмети, които има в училището, всичкото знание, което е потребно за неговия живот, трябва да го придобие.

При всички условия човек да бъде весел, да бъде доволен, е мъчна работа. Не е лесна работа и да бъде човек слуга, да му заповядват. Господарят заповядва, господарката заповядва и господарчето, и то заповядва. Та, четирима души господари се събират. На един господар да слугуваш, е лесно, но като имаш двама господари, и двамата господари се различават; единият господар обича да пие топла вода – ако не си му стоплил водата, ще те нахока; другият господар обича студена вода да пие, третият господар пък обича, освен водата, и малко сладко. И ти не знаеш какво да правиш. При тия условия ти се намериш в чудо, при тия господари ти всякога ще бъдеш гълчан. Че водата не е била топла. Втория път ще бъдеш гълчан, че водата не е студена. Третия път ще бъдеш гълчан, че във водата няма сладко. Таман научиш това, единият господар реши да пие обратно – не топла, а студена вода. И другият господар се обърне, казва: „Аз напуснах студената вода, сега искам топла вода.“ И най-после всички се убедят, че във водата трябва да има нещо сладко, сладчина трябва да има. После пък казват: „Ние напуснахме правилата на студената и на топлата

вода и искаме водата да бъде сладка.“ Таман си научил това, и те пак се връщат към старото правило. И ти трябва да учиш всеки ден кой ден са за топла вода и кой ден са за студената вода и кога – за сладката вода. И ти ще се намериш в чудо, но все ще бъдеш гълчан.

Това е голямото противоречие, което ние сега опитваме – учим как да се живее. Учим, учим и все оставаме ненаучени. Един ми казва: „Да ти кажа, Учителю, мене ме е страх да идвам на твоите беседи. Почнах да се боя. Колкото пъти съм дошъл, все за мене говориш. Нарочил си ме, все към мене гледаш. Не смея, пък и щом се скрия някъде, ти и там току се покажеш.“ Казвам: Извини ме, че съм ти причинил тревога без да искам. Но ни най-малко не съм имал тебе предвид. Изнасям известни принципи как трябва да се живее. Всички хора трябва да живеят добър живот. Откъдето и да вземеш, все ще засегнеш някого.

Не се сърдете, ако нещо ви упрекват. Помислете си, че не човек ви упреква, а вятърът е виновен, вятърът е, той носи думите. Някой път говори тихо, а някой път силно, та като излезе вятърът от устата му, слушай го. Ако има нещо разумно, приеми го, ако не, остави го да си върви по света. Дума дупка не прави. Хвалят някого – пак същото. Дали те укоряват или хвалят, все едно е. Казват: „Хвърленият камък във водата не се връща нагоре.“ И хвърлената дума, и тя не се връща назад. Ако не се връща, какво трябва да правиш тогава? Не хвърляйте камъни, които потъват във водата. Не изпращайте думи в света, които не се връщат!

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

10-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 26.XI.1933 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1933_11_26 Красна като Луната и чиста като Слънцето
неделна беседа

КРАСНА КАТО ЛУНАТА И ЧИСТА КАТО СЛЪНЦЕТО

„В начало бе Словото“

Ще прочета 12-а глава от Откровението.

„Духът Божи“

Там, в [10-и стих от 6-ата] глава от „Песен на песните“ ще намерите думите на пророка, който е казал: „Красна си като Луната и чиста си като Слънцето.“ Тук пророкът казва, че тази жена била облечена в Луната и Слънцето. Това е митически, фигуративен език. Качество на Слънцето е чистотата, а качество на Луната е красотата. Значи, жената била облечена в качествата на Луната и в качествата на Слънцето.

Земята трябва тепърва да се проучава. Хората във всичките векове са имали смътни понятия за Земята, както и за законите и порядките, които са ги ръководили и които са съществували. Само просветените, които са ги ръководили, са имали ясна представа за тия неща. Обикновените хора изобщо почти нямат никакви закони. Не е до външността на един закон, нито от страха, за да се изпълни той или не. Единственото нещо, което регулира животните, е страхът. Страхливите винаги са в безопасност. Страхът и силата са двете неща, които ръководят животните. Между животните силните казват: „Ние преследваме“, а слабите казват: „Ние трябва да се подчиняваме.“ Между хората пък силните по ум господаруват, а слабите слугуват. Значи и тук действува същият закон. Като дойдем до висшия живот, там добрите господаруват, а грешните слугуват. Грешният човек всякога ще слугува. Ако не иска да слугува, да стане добър. Щом грешиш, непременно ще бъдеш слуга.

Да ви изясня сега какво нещо е слугуването. Който иска да се избави от слугуването, той трябва да знае, че само доброто, само любовта може да го избави. Когото много обичат, не го карат да работи, а когото не обичат, ако е силен, турят го на работа. Мнозина не разглеждат въпроса обективно, те мислят, че има някакво пристрастие в света. Пристрастието е нещо случайно, нещо вметнато в света. Хората мислят, че има пристрастие, но то съществува от самите тях, от тях зависи пристрастието. Онзи, Който е създал света, в Него няма никакво пристрастие. Аз съм чел много книги, които разглеждат красивото и чистото, но нито един автор не е писал по това. Може да знаят нещо, но нито един от тях не е изказал своята мисъл.

Чистотата и красотата са един израз, една норма. Чистотата е вътрешната

страна, а красотата е външната страна на физическия свят. Красотата е духовната страна. Пример за красотата и чистотата е разумността на човека, това, което е в Божествения свят. Разумността пък ражда едновременно външната красива форма и вътрешната чистота. Човек не може да бъде красив, ако не е чист. И при това той не може да остане красив, ако не поддържа своята чистота. И обратно, той не може да бъде чист, ако не поддържа своята красота. По твоята красота и чистота ще познаеш своята разумност. Щом си нечист, красотата ти е слаба. Тогава ти си човек неразумен, изложен на всякакви несрети. Ти не можеш да очакваш чистота, ако не си красив, ако не си разумен. И физическият, и духовният закон е един и същи. Ти временно само можеш да се забавляваш, да се самоизлъгваш. То е като онзи, който взима пари назаем. И като изяде парите, готовото, пак остава в трудно положение. Само умният човек, който работи, който изработва своите таланти, може да бъде красив и чист.

Казвам: Сега ние се занимаваме с порядките на природата, а не с онези временни порядки, които съществуват на Земята. Всеки човек трябва да бъде облечен в красота и чистота, в Слънце и в Луна. Това трябва да бъде външно и вътрешно, затова хубаво е човек да си има едно огледалце, да се оглежда. Красив трябва да бъде човек, но във всичките си удове, а не само в общи черти на лицето, да мяза на месечинка. Месечината има отличителни черти, тя играе важна роля, тя изтегля всички отрови от Земята. Ако не е Месечината, положението на хората щеше да бъде ужасно. Почти половината от злините, от това зло, което хората вършат на Земята, Месечината го изтегля. Тя е място на чистене. В това отношение тя помага на Слънцето. Силата на чистенето иде от Слънцето, а Месечината го изпълнява. Външната страна на красотата се регулира от Месечината, понеже образа на Слънцето не го виждаме. Образа на Месечината го виждаме, а Слънцето не го знаем какво е. Ние виждаме само светлината му, а какво е вътрешно, не знаем. Астрономите са проучили вътрешната страна на Месечината по-добре, отколкото на Земята; те са проучили и долините, и планините и кратерите ѝ. Много от учените казват, че Месечината не е населена, [че] е пуста, [че] в нея няма никакъв живот.

Обикновените хора мислят така; талантливите се колебаят дали е така или не; гениалните почват да я проучават, а светиите и учителите знаят, че на Месечината има живот и то много възвишен! Понеже малко хора живеят на Месечината, там престъпници няма и затвори няма. Гениален човек на Месечината не може да живее, нито даровит човек; най-долната степен там може да бъде гениален човек. Значи на Месечината живеят светии и гениални хора и то първокласни.

Това можете да го вземете като един разказ или като някакъв роман, но по никой начин като басня. Можете да направите проверка, опит с влиянието на Месечината. Ако си много здрав, не гледай на Месечината, но ако си болен, ако имаш някаква болест или някакво неразположение, излизай вечер и се излагай на светлината на Месечината – тя действува лечебно, но по никой начин да не спиш. Ако спиш, когато грее Месечината и светлината пада върху тебе, тя е толкова опасна, колкото е опасна сянката на ореха. Ако сте в будно състояние, светлината на Месечината може да ви грее. Вие можете да направите един опит, но ако не излезе сполучлив, можете да направите и втори, и трети – докато сполучите. Питам: Нима всички опити, които изобретателите правят, са сполучливи? Много от техните опити са несполучливи, но един, който излезе сполучлив, от него по-нататък всичко излиза.

Та, сега ние всички трябва да чакаме наготово какво ще открият учените хора. Учените хора са открили много неща, сега остава на обикновените и на талантливите хора, те какво могат да открият. Сега вие поглеждате към Месечината и казвате: „Там вода няма, въздух няма.“ Има въздух, но той е толкова фин; има и вода, влага, но тя е толкова чиста, толкова кристална, че не мяза на тукашната вода, не образува никакви облаци. Аз бих желал да имам поне едно кило от тази вода. Бих дал за нея една английска лира, защото тя е толкова чиста, кристална, без никакви микроби, приблизително като еликсир.

Та, казва Соломон: „Красна като Луната и чиста като Слънцето.“ Значи, за да бъде красна като Луната и чиста като Слънцето, това показва, че в нея има известна хармония. Може ли едно мъртво тяло да бъде красиво? Мнозина казват за някого: „Какъв красив човек, а умрял.“ Не, щом той е красив, това показва, че този човек жив го заравят. Той е жив човек, не е умрял. Щом е много красив, като го потърсите в гроба, ще видите, че го няма там. Като го потърсите след няколко години, ще видите, че там го няма, нито костите му са останали и казвате: „Стопил се е този човек, изчезнал е някъде.“ Красивият човек в гроба не остава, той излиза вън от него.

Сега това е едно вметнато предложение, което може да ви смути. Казвате: „Дали и ние ще можем да излезем от гроба?“ Казвам ви, че ако сте красиви и чисти, сто на сто ще можете да излезете; но ако не сте чисти и красиви, не отговарям. Ако сте красиви и чисти в пълния смисъл на думата, ще излезете от гроба, земята не може да ви задържи. Питам: Могат ли заемодавците да задържат богатия човек? Като дойдат при него, той веднага вади от касата си и плаща. Обаче като отидат при сиромаха, той какво ли не употребява да ги увещава да отложат плащането, но те

казват: „Трябва да платиш, поне лихвите ще платиш!“ Той плаща само лихвите и никога работите му не се оправят. На сиромаха работите не се уреждат, но и сиромашията нищо не оправя в света. И при това, туй, което нищо не оправя в света, го препоръчват, казват: „Трябва да бъдем сиромаси!“ Защо? За да запазим сиромашията ли? Аз мисля, че това е една крива философия. В дадения случай аз не препоръчвам сиромашията. Като разглеждам Луната и Слънцето, аз не препоръчвам сиромашията. Ако е да се употреби сиромашията в преносен смисъл, това разбирам, сиромашия от престъпление, сиромашия от болести и тем подобни – разбирам, но да нямаш ти да си купиш дрехи и обуща, да ходиш гол, бос и гологлав, това не разбирам. Опасно е да нямаш какво да ядеш! Благодарим за такава сиромашия! И после ще проповядват, че така рекъл Господ. Ще търпя глад ден, два, три, но питам: „Каква нужда има Господ аз да гладувам, да постя?“ И Христос, като пости 40 деня, най-после огладня и започна да мисли отде да намери храна. В пустинята е Той, почна да мисли отде да си достави храна. Той нямаше пари и не обичаше да носи пари, но искаше с изкуството, което има, да си достави храна. В това време се яви при Него един, който имаше за цел да Го изкушава. Казваше Му: „Нали имаш сила в Себе си, направи тия камъни хляб, че да нахраниш не само Себе си, но и другите.“ Христос отхвърли това предложение и му казва: „Аз не искам хляб от камъните.“

Казвам сега: Хората предполагат, че един ден учените ще добият изкуствено мляко, изкуствени яйца. Ние благодарим за тия изкуствени яйца! Живите яйца от кокошката не можаха да оправят света, че изкуствените ще ги оправят. Изкуствените яйца ще причинят 10 пъти по-големи злини, отколкото кокошите яйца. Ако произведат изкуствен хляб и изкуствено мляко, светът съвсем ще загази. Представете си, че днес и от най-чистото жито има известна доза отрова, а какво остава от изкуствено получените продукти. Не е въпросът човек сам да се храни, но той трябва да знае по какъв начин да отстрани тези отрови, които се отразяват вредно върху неговия организъм. На тези отрови се дължат разните болести и страдания. При това не е определено колко храна трябва да употребява човек на ден. Има някакви количествени изчисления, но те са много повърхностни. Сега ние още нямаме един опит, правен с храната. Трябва да се опита какво влияние оказват разните храни на разните възрастни хора – като започнете от 7-годишна възраст и постепенно нагоре до 21-годишна възраст. След това да направите опити за по-възрастните хора и от двата пола. Необходимо е да се знае каква храна трябва да употребяват хората и в какво количество за разните възрасти. В Стария Завет имахме опит с Данаила и другарите му, които искаха да ги хранят с царска храна, но те казаха: „Моля ви се, дайте от царската храна на другите, а на нас дайте от простата чиста храна, която се състои само от плодове.“ – „Може

да се развалят лицата ви, да изгубите красотата си, а с това ще ни подложите на големи изпитания, да изгубим службата си.“ – „Не, направете опит само за 10–15 деня и ако видите, че нашите лица се развалят, тогава ни дайте от царската храна.“ Но, оказа се, че от тази храна не се развалиха лицата им.

Тази е практическата страна на въпроса. Често ние засягаме известни въпроси за Бога, за онзи свят, за човещината, но всички тия идеи са много отвлечени. Защо се проповядва идеята за Бога? Идеята за Бога се проповядва, понеже ние се поддържаме от тази Първа Причина на живота. Това се нарича аркана на нещата – положение, до което никой не е проникнал, положение в битието, което носи в себе си безсмъртие, което съдържа в себе си всички ония качества, до които учените хора сега искат да проникнат. Така е наречено това положение от учените хора, от алхимиците.

Красота и чистота, разумност и здраве, богатство и слава, и живот – всичко се крие в тази тайна, в това състояние на битието. Мнозина искат да живеят дълъг живот. Аз съм чел много книги, в едни от тях се препоръчват едни правила, в други – други правила, но всичко това са все палиативни средства.

Най-първо, дългият живот зависи от качествата на любовта, която имаш; дългият живот зависи от качеството на знанието, което имаш; дългият живот зависи от качеството на свободата, която имаш. Това аз разбирам под дълъг живот. Тъй щото, от качеството на любовта зависи не само дългият живот, но и здравословното състояние на човека, както и неговото щастие. Щастливият живот зависи от качеството на любовта. Качеството на любовта ще даде известно направление в твоя живот. И здравословното състояние зависи пак от качеството на тази любов. Може да се каже, че любовта е солта на живота, т.е. тя го предохранява от онези външни условия, при които той може да се развали.

Нали виждате колко лесно може да се развали животът във всеки съвременен дом. Според както днес животът е устроен, лесно може да се развали. Вземете, например, двама млади се оженват, искат да устроят дом, да направят нещо хубаво. Отлична е тяхната идея, отлично е тяхното желание да встъпят в брак. Казвате: „Бог е съчетал тия хора.“ Отлична е тази идея, но какво виждаме? Тази млада жена, на която мъжът до вчера е писал много хубави любовни писма, днес сготви лошо ядене, утре сготви лошо ядене и не се минават 3–4 години, любовта им изчезва. При това съвременната домакиня и не знае как да готви. Тя вземе лука, нареже го и започва да го пържи. Пържи лука, но и тя ще се опържи като него, нищо

повече. Като се опържи, лукът ще изгуби всички витамини, всичкия си живот, еликсира и ще останат само отровите в него. След това домакинята ще тури малко червен пипер, малко домати, малко развалено масълце за икономия, че днес всичко било скъпо, и ще сготви яденето, ще го предложи на мъжа си. Мъжът гледа – отгоре е красиво, хубаво яденето, но отвътре не е чисто, не е добро яденето. Той се понамръщи малко, понавъси се, а тя казва: „Мъжът ми не е доволен от яденето." Че как ще бъде доволен?

И днес в целия културен свят хората все готвят, ред готвачи има, изкуство е днес готвенето. Аз не съм против готвенето, нито против пърженето на лук, което е влязло в употреба, но хората трябва да знаят как да готвят, те трябва да знаят как да пържат лука и как да го режат. Днес в обща употреба между семействата е влязъл изразът: „Моята жена ме пържи като лук." Питам: Ако пърженето на лука е толкова хубаво нещо, защо когато мъжът иска да се оплаче от жена си, казва: „На нищо вече не съм замязал; моята жена ме направи на пържен лук!" Прав е мъжът, пържи го жената. Най-първо жената трябва да се отрече от старото си изкуство на готвене. Тя трябва да има милост към лука, като го реже, да му пее и да не кълца тъй ситно, но на едри парчета. Аз позволявам лукът да се реже най-много на 10 парчета. Ако аз съм готвач, бих го нарязал на 10 парчета. После ще нарежа картофите, ще туря солта, червения пипер, маслото и всичко заедно ще туря да ври най-много 25 минути до половин час. Добре е картофите да останат малко несварени. Както аз разбирам готвачеството, не е хубаво картофите да бъдат много разварени. Нека възлюбленият се научи да дъвче малко. Това е по-здравословно. По-добре е да се ядат сурови картофите или малко сварени.

Това може да ви уплаши, но такива са новите теории. За да се прокара моята теория на готвене, изискват се най-малко 100 години, затова се отказвам да я проповядвам и да я препоръчвам. И затова казвам: нека готвачите си готвят както знаят. Ако някой от вас иска да направи опит по новия начин, това е негова работа. Аз не искам да нося последствията. Ако режете лука по този начин, вие не трябва да плачете. Ако жената плаче, като реже лука, тя и в живота си ще плаче. Пък и мъжът ще плаче. Никакъв плач не трябва да има, когато лукът се реже. При това, той трябва да се реже при най-голямо разположение от страна на домакинята. И после, като поври яденето 25 минути, тя да си пее, да е разположена. Няма по-щастлив живот от този да готвиш. А сега домакинята постоянно се оплаква от готвенето и казва: „Кога ще се отърва, кога ще се освободя от тази тенджера? Защо ме поставиха тук за готвачка?" Не, тя е дошла в този дом да направи своя възлюблен да стане красив и чист.

Каква е целта на женитбата? Хората не се женят да раждат деца, но да си въздействуват взаимно, да се направят красиви и чисти. Добро дете може да се роди само тогава, след като домакинята е направила своя мъж красив и чист. И тогава първото дете, което ще се роди, ще бъде отлично, ще мяза на баща си, а второто дете ще бъде момиче и ще мяза на майка си, и то ще бъде чисто и красиво. И мъжът трябва да направи жена си чиста и красива. И като им се родят деца, и те ще бъдат като майка си и баща си чисти и красиви.

Ето това значи да бъде човек облечен, да бъде красив като Луната и чист като Слънцето. Онова дете, за което се говори в прочетената глава, е било толкова красиво и чисто, че ангелите не го оставили на Земята, но го взели при Христа, там да се отгледа и превъзпита.

Та, сега ще ви дам едно правило как да се освободите от несретите на живота. Попитайте Месечината как е станала красива, кои са били причините, задето Господ я е удостоил да живеят на нея същества и да бъде тя красива. Красиви хора живеят там. Някои мислят, че на Месечината вода няма. Много хубава вода има там. Тази вода там е в специфично състояние, а не както водата на Земята. Там има съвсем други растения, с особен живот. Растенията на Месечината са безцветни. Астрономите, които наблюдават Месечината, искат да видят растителността ѝ подобна на тази на Земята, и вода, подобна на земната, и като не виждат такова нещо, те казват, че на Месечината няма вода, няма и растителност. То е, защото растенията на Месечината са безцветни.

Сега и моята цел не е да поддържам дали на Месечината има живот или няма. Там има живот, нищо повече. Няма какво да поддържам или да отричам това. Бог, Който направил Месечината, населил я, и Бог, Който направил и Слънцето, и него населил; и там има същества живи, но не като хората на Земята. И най-после, като направи Земята, Бог и нея насели с хора. Значи всички растения, всички живи същества на Слънцето, на Месечината и на Земята се приспособяват според съответните там условия и на това се дължи, че растенията например на Месечината, са съвсем безцветни, а не както нашите на Земята.

Забелязвате, например, че в големите параходи се развиват в голямо количество сиви плъхове, които се хранят в долната част на парахода. За да се избавят от тях, моряците на тези параходи правят особено изстудяване в тези долни части на парахода и температурата достига до 25–30 градуса под нулата. Но какво е тяхното учудване, когато в резултат на това те виждат, че тези плъхове не умират, но се приспособяват на околната температура и само козината им се превръща в бяла. Те стават бели вместо

сиви. Те се приспособяват към условията, към студа, но пак не излизат от парахода, защото там има какво да се яде. Най-голямата промяна, която става с тях, е, че те променят цвета си – от сиви стават бели.

Казвам: Месечината, която минава за някои учени като мъртво тяло, упражнява голямо влияние върху човека, както и върху цялата Земя. И ако някога не упражнява влияние върху Земята, това се дължи на особени причини; тогава тя попада под друга категория влияния. И това е добре, защото ако Месечината беше съвършено господарка на Земята, хората нямаше да бъдат свободни. Те щяха да изгубят свободата си. И Слънцето упражнява известно влияние върху Земята. И Слънцето не е пълен господар на Земята. Месечината регулира слънчевата светлина. Ако Месечината не съществуваше, тогава светлината, която излиза от Слънцето, нямаше да се регулира правилно. Вследствие на това и нашият организъм щеше да бъде устроен другояче. Днес нашият организъм, вследствие влиянието на Месечината и на регулирането от нея на слънчевата светлина, той е по-хармонично устроен.

Сега, това е по отношение на Месечината като емблема на вътрешната красота. И затова вие трябва да изучите ония закони, на които се обуславя тази красота. Нали всеки от вас се оглежда в огледалото. Някой път вие не си харесвате очите. И прави сте, очите трябва да бъдат красиви. Очите трябва да бъдат огнени, но мек огън да излиза от тях. Очите не трябва да бъдат мъжделиви, но чисти като небето. Като погледнете очите на някого, не трябва да имат никаква мъглявина, да бъдат съвършено чисти. После, като погледнете кожата на човека, и тя трябва да бъде мека, а не суха. Кожата трябва да бъде мека, гладка, възприемчива. Когато цялата кожа на човека стане груба, той се излага на голяма опасност, той почти се лишава от своя живот. Хора, които имат мека кожа, са много възприемчиви. Те живеят по-дълго време, отколкото хора с груба кожа. Кожата е регулатор на живота. Без кожа човек не може да живее. Това е вярно и за растенията. Докато кожата на едно растение е здрава, то живее; щом се осакати кожата му и то умира. Вследствие на това всички пертурбации, всички скърби, страдания, всички отрицателни чувства в човека: гняв, омраза, завист, огрубяват кожата на човека и тогава той не може да възприема от външния свят условията на живота, или както индусите я наричат, праната, или алхимиците – жизненият еликсир, или жизнената енергия, според съвременната наука.

Следователно първо дръжте кожата си в изправно положение. Някога вие употребявате известни мазилки, за да държите кожата си мека. Не, това е външен начин, кожата може да се запази мека и чиста с употребата на специални храни, които вие трябва да намерите и да изучите. Тези храни

пазят кожата мека и чиста, но същевременно те влияят върху общия изглед на човека. А красотата на човека е израз на неговото здраве. Приятно е на човека, когато срещне един красив човек! Неприятно му е, когато срещне един грозен човек, той даже не иска втори път да го срещне. Красотата е признак на това, че органите, които съставят човешкото тяло, изпращат равномерно своята енергия и възприемат равномерно необходимата за тях енергия.

Това е по отношение на двете неща – красотата и чистотата. Всеки човек трябва да бъде чист и красив, защото енергията от човека трябва равномерно да излиза и равномерно да се възприема. Ако не изпущате равномерно тази енергия и не я възприемате равномерно, вие не можете да бъдете здрав човек, а при сегашните условия на живота, тъй, както той не се разбира, има хиляди неща, които могат да извадят човека от неговите релси и да изгуби той и онези дарби, които са вложени в него. Вследствие на това човек се обезсърчава и казва: „Не си струва да се живее!“ Някой път на човека се иска да умре. Защо трябва да умира преждевременно? Ако вие разбирате смъртта само като едно освобождение, въпрос е дали ще намерите това освобождение. Ако ученикът е свършил училището и, като излиза от него, иска да умре, това желание е на място. Тогава смъртта има смисъл. Но ако, без да е свършил училище, иска да умре, тогава тази смърт не я разбирам. Ако болестите идват като спънка в живота на човека, тогава не разбирам защо са тези болести. Но ако човек иска да работи, да учи, да прави добро, това разбирам. Болестите са състояния, които ние сами си създаваме.

Та, първото нещо е красотата. Всеки човек може и трябва да бъде красив! Забележете момчетата и момичетата от 10, 15, 21-годишна възраст, когато се намират под влиянието на идейния, на мисловния живот, те са красиви. Когато човек люби, той става красив; щом изгуби [любовта] си, той погрознява. Това е външната страна на живота. Същият закон се отнася и до идеала на човека. Докато човек има някакъв идеал, който следва, той е красив; щом изгуби идеала си, той става грозен. Ако туриш идеал в живота си идеята да помагаш на човечеството, ти пак можеш да станеш красив. [...], той има любов в себе си. Щом изгуби тази любов, той пак погрознява.

Който е красив и чист, той не може да бъде сиромах. Защото богатството е обусловено от красотата и чистотата. Те съдържат известни сили за човешката душа. Там, дето има красота, там, дето има чистота, в ума и в сърцето на този човек има жизнени сили, с които може да преодолее всички външни физически препятствия в живота. Този човек може разумно да се справи с тия препятствия в живота си.

Следователно ние не трябва да разглеждаме живота като един лотариен билет и да очакваме своето щастие да дойде без да работим. Съвременните хора се нуждаят от едно изяснение на онези закони, които съществуват в природата.

Например, че трябва да ядат, това всички хора знаят; но по колко пъти на ден трябва да ядат, това не знаят. Определено е колко пъти на ден да ядем. Повечето хора приемат, че трябва да ядат по 3 пъти на ден. Добре, явява се въпросът каква храна да ядат. Това не е определено. Аз съм виждал майки, които дават на децата си да ядат по 5, 6, 7 пъти на ден. Току пъхат биберона в устата на детето си и казват: „Нека да яде това дете, че здравичко да бъде.“ Не, на детето трябва да се дава да яде само когато е гладно. Като не е гладно, не трябва да му се дава да яде.

Гладът е мярка. Щом си гладен, яж. Щом не си гладен, не яж. Ако хората биха спазили това правило, те биха се чувствували по-добре. Когато имаш глад, това показва, че си здрав. Гладът е една мощна сила в живота на човека. Не се плашете от глада, той е Божие благо. Когато някой казва: „Отде ще взема хляб?“, казвам: „Не се безпокойте, хлябът ще дойде.“ За гладния човек всякога има предвиден хляб. Когато човек се отчае и иска да умре, гладът непременно ще дойде. Аз не съм срещал случай, когато някой човек иска да живее и да умре от глад. Ако пък е за умиране от глад, почти всички хора все от глад умират. Това подразбира едно пресищане от живота. Хора, които са изгубили идеала си за живота, те всякога умират. Той постоянно казва: „Не ми се живее, не ми се живее“, докато най-после така стане, че това, което е казал, така се случва.

Сега ще ви приведа пример за онази негърка, която била много бедна, изоставена баба, на 80 години възраст, нямало кой да я гледа, вследствие на което животът ѝ толкова дотегнал, че тя по 3 пъти на ден се молела да я прибере Господ, да прати архангел Михаил да вземе душата ѝ. „Наживях се вече“ – казвала тя. Това било някъде в Америка; наблизо до къщата ѝ имало една американска колегия. Чули я някои от студентите и една вечер трима от тях решили да направят с нея една шега. Единият от тях се преоблякъл като архангел Михаил, а другите двама отишли да го придружат, също така преоблечени. Като дошли до вратата на тази негърка, те тропали няколко пъти. „Кой е там?“ – „Архангел Михаил с двама свои приятели.“ – „Какво иска архангел Михаил?“ – „Пратен съм от Бога да взема душата ти.“ – „Кажете на [Бога], че нея я няма тука; замина за някъде.“ В дадения случай тя има съзнание, че преждевременно е дошъл този ангел, макар че е на 80 години. Тя усеща, че не е готова за голямата почест, която архангелът иска да ѝ направи.

И всякога на лицето на хора, които ще умират, се забелязва едно недоволство. Аз не съм виждал човек, който да умира доволен. Всички умиращи съжаляват, че трябва да умрат. Аз съм бил при умиращи, които казват: „Поне два часа, но да ми дадат да поживея.“ Най-напред искат една година; като не им дадат толкова, искат половин година. Като не им дадат и толкова, искат поне един месец. После поне една седмица, поне един ден и най-после са съгласни на един час. Но и това не им се дава и им казват: „Трябва да си вървите.“

Сега, това са посторонни въпроси. Аз не искам да остане във вас мисълта за смъртта, защото тя е вметнато предложение, тя е нещо случайно в живота. В дадения случай смъртта функционира на Земята като една освободителна сила, която иде да освободи човека от по-големи нещастия, които могат да му се случат. Смъртта причинява нещастията.

Сега мене не ме интересува смъртта, но животът. Животът може да функционира физиологически (?) само при две условия. [При условието на красотата], на което Луната е емблема и при чистотата – силата на вътрешния живот, на който Слънцето е емблема. Следователно всеки от вас трябва да изучава силата на Месечината.

Аз не искам да ви дам някои правила, понеже можете да си навлечете беля на главата. В 914 година аз исках да дам едно благо на хората, за което им препоръчах да се греят на слънцето и те така изопачиха това нещо, че вместо да се греят, някои от тях започнаха да се кланят на Слънцето. Няма защо да се кланя човек на Слънцето, освен на Бога. Само Първата Причина, само Вечният, Който регулира всички неща, само Той е достоен да Му се кланя човек. Иначе нито на Луната, нито на Месечината, нито на когото и да е, трябва човек да се кланя. Човек може да се кланя на когото иска, но това не е право. Поклонението, служенето на Бога се отличава по това, че онзи, който се кланя на Бога, Той му дава живот. Защо? Защото в поклонението на Бога ние изразяваме Божиите идеи. Да се покланяш на Бога значи да носиш в душата си Неговата любов, да носиш знанието Му, да носиш свободата Му, да носиш Неговия Дух.

Казвам: Служенето на Бога в света е необходимо за вярващите, както и за онези, които искат да се запознаят с тайните на Индия и на Египет. Казвам: Тайната седи в това да бъдеш облечен в красотата, да бъдеш облечен в чистотата. Мислете една година наред върху красотата и чистотата и няма да сгрешите. После, често, при разположение от ваша страна, наблюдавайте Слънцето и Месечината – пак няма да сгрешите.

Сега, аз искам да ви избавя от едно заблуждение. Красотата и чистотата са

среброто и златото, Месечината и Слънцето, които имат известно съотношение помежду си. Мислете често върху тия неща, докато среброто и златото влязат във вашата кръв.

9-а неделна беседа, държана от Учителя
на 26.XI.1933 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1933_11_29 Придобивките на деня
лекция пред общия окултен клас

ПРИДОБИВКИТЕ НА ДЕНЯ

Сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

Ще ви прочета 5 стиха от 105 Псалом, а другите стихове на 105 Псалом вие сами ще си ги прочетете (от 1-ви до 5-ти стих).

Пишете за идущия път върху темата: „Правата мисъл“.

Какво трябва да разбираме под думите: Пробуждане на човешкото съзнание. Наука е това, което помага на човека в живота. Науката има отношение към живота. Едната е външна страна, другата е вътрешната страна у човека. Има и трета една страна, която се намира по средата. Тя е основата на същия триъгълник. (Липсва рисунка в оригинала.) Ежедневният, обикновеният живот лишава човека от стремежа да мисли. То е онова, което ви занимава обикновено. Например когато сте гладен, вие не мислите. В ума ви седи само хляба, но щом задоволите това, у вас настава временно безразличие. Почва да ни се спи. Искате да си починете – иска да ви се каже, че трябва да оставите да се смели храната ви. А пък какво е смилане на храната? Що е почивка? Ти си взел при ядене товар на гърба си. Най-първо, като ходиш ти е приятно, но после търсиш да си починеш някъде, да оставиш товара си някъде. След всяко ядене искаш да си починеш. Има нещо в стомаха ти. Ще повикаш на помощ сили да те освободят. И ако ти не повикаш живота да те освободи от храната в стомаха, много зле ще ти бъде. Ти казваш: „Трябва да идем, трябва да се смели храната.“ Но онзи, сложния процес в това храносмилане, ние още не го проучаваме. Няма защо да го проучаваме, защото ако го проучаваме, ще ни отнеме много време и нищо няма да научим. И тогава казваме, че човек трябва да яде множко. Множко ли човек трябва да носи? – Колкото се може по-малко трябва да яде. Не с идеята, за да спечели, защото много хора не ядат, но за да отделят пари, да се натоварят на друго място. Той иска да спечели малко пари. А пък тези, които не искат да спечелят, множко ядат. Светията не яде, защото иска да спечели на друго място. Някои религиозни хора не ядат, за да спечелят на друго място, за да станат по-благоугодни на Господа. И другият, който яде, и той иска да бъде благоугоден на господаря – да бъде здрав. И ако е слаб, той ще яде пищна, изящна храна, за да се оправи лицето му. Ще туриш малък товар на лицето си.

Сега ние имаме известни схващания за човека. Ако на някой човек потънат бузите му надолу, хората вече започват да не го обичат. И като изпъкнат бузите му, могат да го обичат. Има някои народи според които, когато бузите на някой човек спадат, те считат, че този човек е направил известен прогрес. Когато хората почват да се развиват умствено, техните лица се удължават. А пък у онези, които се занимават повече с чувствения свят, с обществения живот, техните лица стават валчести. Чувствата винаги вървят по кривите линии. Щом те преодоляват, на лицето има криви линии. И ако искаш да туриш някъде на лицето си крива линия, ти непременно трябва да развиеш чувствата в себе си.

Сега тази наука трябва да бъде обоснована на нещо по-дълбоко. И това, което сега имате, там гдето сте достигнали, всички мислите, че имате известни познания. Тези познания са много добри. Те до сега са ви помагали, но за в бъдеще, те не могат да ви помагат. Сегашното ви познание в бъдеще нищо няма да ви помага. Така че ви трябва познание, което за в бъдеще ще ви помогне. Някой казва: „Мен не ми трябва много знание." Добре, онова дете, което се е научило да лази, то може да каже: „Не ми е потребно повече, зная да лазя." Ти ще му кажеш: „Трябва да се изправиш." То може да каже: „Мене ми е достатъчно малкото, което имам. Да пъпля, това ми е достатъчно." Каква философия може да има в това. И когато някой каже: „Мен не ми трябва много знание", то е все едно да кажеш: „да пъпля, стига ми това." Един червей изяде няколко листа и казва: „Достатъчно ми е това." И после изяде други листа и пак казва: „Повече не ми трябва." Мнозина още не сте се освободили от онова внушение на растенията и животните. Някой път, ние сме под тяхно влияние. Всички хора са под влияние на животните. Но това животинско състояние е хубаво, по някой път. Хубаво е някой път, човек да пъпли. Когато се движиш по някое стръмно място, тогава ще лазиш, ще пъплиш. Но когато лазиш, пъплиш в царски път, тогава е смешно. Пъплене при неблагоприятни условия. Пъпленето е ограничено. Когато пъплиш, ти имаш малко средства. Когато имаш малко знания, ти пъплиш. Когато не разбираш от духовния живот, ти пъплиш. Малкото, което човек има, то е пъплене. Но многото, дава на човека възможност да ходи.

Знанието, което човек има, трябва да отговаря на самата действителност. Да не мисли човек, когато пъпли, че той ходи.

Да дойдем сега до същността на нещата. Представете си, че на този триъгълник имаме едни везни, с които се теглят нещата по обикновеному. Имаме от две страни по едно блюдо. Турят се равномерно. На едното блюдо туряш това, което искаш да купиш, а на другото блюдо туряш тяжестта. В природата има други теглилки. Представете си, че тук имате

една ос и една малка кофичка, която е спусната. Когато двете везни са свободни от своите тяжести, те са в равновесие. Ако вие туряте една малка тяжест от едната страна, ще се изгуби равновесието. Нали така? Сега колко трябва да турите, каква тяжест трябва да турите на другото блюдо, за да дойдат везните отново в хоризонтално положение.

Човек трябва да пази равновесие, това равновесие е вътре в тебе. Но ако ти в ляво или в дясно туриш по-голяма тяжест, ти ще измениш своето положение. Допуснете, че чрез тези везни, някой път претеглиш един килограм, два килограма. Но ако тяжестта е по-голяма, везните ще дойдат в отвесно положение, ще изменят своето положение. За да добиеш първото положение, какво трябва да направиш? Защо човек дига дясната си ръка нагоре? С това казва: „Това, което аз съм придобил, е за идеалния живот." А пък в другата си ръка е хванал нещо. То е за обикновения живот. (Липсва рисунка в оригинала.)

Това положение ние имаме у растенията. У тях има две теглилки, едната е надолу. Ние още имаме тези състояния. Диганeто на ръката нагоре, това е човека. А пък другата ръка, която поставяш надолу, това е растителното царство, което е свързано с материалния свят. Сега тази материя е отвлечена. Сега вие не можете да си представите от где накъде тези везни да представляват нещо у човека. То е само едно подобие. (Учителят нарисува думата „Любов" на черната дъска.) Питам ви аз сега, от где това да представлява Любов? Ти казваш: „Това е любов." Никаква Любов няма там и като ти напише някой любовно писмо, тебе ти се свива сърдцето. Че каква любов има в надрасканите черни букви. Где е Любовта там? Това е един повод. Любовта не е там, но това е един ключ. Представете си, че у дома си имате ключа на стаята, вие знаете положението на ключалката, знаете де да бръкнете, да отворите и да влезете в къщи, а пък в къщи имате вече всички възможности. Това е ключът. И човек, който веднъж ви е писал тази дума – Любов, той е дал ключ на вас и щом бръкнете с ключа ще отворите, тогава ще имате сила. А щом не направите този опит да отворите вратата, нямате сила. Щом имате ключа, вие трябва да направите един малък опит, ще отворите с ключа вратата. Когато някой ви е казал, че ви обича, вие трябва да направите опит. А пък вие не правите опит. И ти му напишеш същата дума – „Любов", и ти му даваш ключ. И ти му казваш в отговор – „Любов". Тогава по какво се различава твоята любов от неговата? Първият, който е дал любовта е равен на две линии, а пък втория е равен на една линия: = Любов; – Любов. Двете линии показват опит, който разумно трябва да се направи.

+ Когато ти позагазиш в живота някъде, не туряй кръст, защото при кръста ти ще се въртиш около едно колело, неразрешен остава въпроса. Ти ще

завъртиш тези два диаметъра. ⊕

Вие имате една отлична идея, искате да знаете как е създаден света. Ще мислиш и най-после ще намериш, че той прилича на тебе. Питам, пръстите приличат ли на човека? Ръката прилича ли на човека? Или коя да е друга част, прилича ли на човека? Всичките части в купом взети, дават представа за човека. Човекът е съставен от всички части на тялото, от всички органи, кости, които човек има взети заедно. Те, съчетани по особен начин, дават представа за човека. Ако искате да имате ясна представа за Бога, вие трябва да знаете цялото Битие, всичките същества от най-малките до най-големите. И тогава ще си съставите една малка представа за величието на Бога.

Ние искаме да знаем какво нещо е Бог. Бог можем да познаем в малките работи. Представете си, че вие сте един пътник за в този свят и искате да знаете дали в света има добри хора. Представете си, че добрите хора, със своето съзнание, могат да схващат всяко едно желание. Един добър човек схваща положението на един гладен и знае къде е той. В дадения момент вие искате да знаете дали има добри хора. Вие сте без пари, без подслон, без дрехи, гладен сте. Вървите и няма да отидете на гости при мечките, вълците и змиите, а търсите един добър човек. Онзи, който може, в даден случай, да ви услужи, той е добър човек. По какво се отличава добрия човек? Кои са отличителните черти на добрия човек? Как схващате добрия човек? Нека вземем друга една дума – красота. Вие казвате: „Тоя човек е красив.“ Коя е отличителната черта на красотата? Кое е основното, по което можете да я отличите? Кое е основното качество на сладкото, на захарта? Кое е основното качество на горчивото, на пелина? Кое е основното качество на красотата? Много бегло засягат този въпрос. Красотата това е външен израз на светлината. Красота наричаме това, което дава, това, което ни представя светлината, която излиза от Бога. Тая светлина, която се отразява в нашето лице, в нашия екран, всичко това наричаме красота. Красивият човек отразява Божествената светлина върху другите хора. А пък грозният човек е онзи, който има деформиране, което крие част от тая светлина и за това той е грозен. Красивият дава пълно отражение на тази светлина. Тогава честност, красота и справедливост, те са почти синоними, имат все същия характер. Красивият човек трябва да бъде добър, честен и справедлив. Много черти трябва да има. Ти трябва да бъдеш екран и да отразиш Божествената Светлина, която е излязла от Бога. Ти трябва да бъдеш красив, за да видят какво нещо е Божествения свят. Божественото, Което човек проявява на своя екран, то е красота. Лицето е един екран, отразява се Божествената светлина. По лицето можем да съдим какво е красота.

А пък съзнанието, аз го определям като вътрешната страна на нашата душа. То е пак лице, пак обективно нещо. Както лицето отразява вътрешния душевен живот, така и съзнанието ни, отразява светлината, която излиза от Бога. Без тази светлина, която излиза от Бога, ние никакво знание не можем да имаме за Битието. Ти можеш да философствуваш, можеш да мислиш едно-друго, каквото и да е, но ако не можеш да имаш тая светлина, ти всякога ще имаш един недоимък, ще усещаш, че ти липсва нещо. Вие искате да ви обича някой. Мнозина ви обичат и вие пак сте недоволен. И колко може да бъде човек доволен в Любовта! Онзи, който ви обича, той много ясно може да развали вашата Любов. Вие го обичате и му пишете любовни писма, но ако той вземе една игла и я забие 4–5 пъти на разни места по тялото ви на дълбочина 2 см. и вие ще почнете да се колебаете в любовта. Аз искам да ви представя една реална страна на живота. Че страданията не са ли губерките. Някой път тънки губерки се забиват, а по някой път доста дебели губерки. И казват: „Трябва да обичаш!" Как ще обичаш? Губерка е това. Докато ти в любовта си страдаш, ти си едно дете, имаш много знания, но не разбираш законите, не разбираш Божествените неща. Това е твоето детинство. Трябва да възмъжееш, да се освободиш от губерките и от малките игли. Ти казваш: „Аз не искам да страдам." Не е въпрос да не страдаш, само като растеш, ще се освободиш от страдания. Ако не растеш, ти винаги ще бъдеш в областта на тези малки губерки. Тия губерки са на своето място. Нали си имате всеки един от вас гребен. Тези губерки, с които са ви дупкали в миналото, от тях сега сте направили гребен и се чешете. Знаете ли, тези гребени колко полза принасят, чистят от въшките. Вие казвате: „Той е въшлясъл." Аз мога да ви кажа каква полза принасят въшките. Те са един подтик, който кара човека да се чеше, да се чисти, да се упражнява. Без въшките големи пакости би имало в света. Мислите ли, че вие сте освободени от въшките? След като се освободите от въшките, има и астрални въшки, например сърби те по ръката, това е въшка.

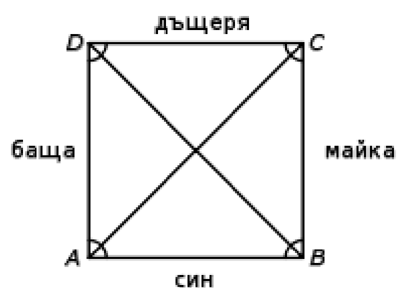

Да си представим един квадрат. Преведете какво означава този квадрат. AB е бащата, DC е майката, AD е сина, BC е дъщерята. Тези числа имат и други отношения едно към друго. Какво е отношението на бащата към сина? Бащата образува два ъгъла. И майката образува два ъгъла. Преведете сега тези ъгли. От едната страна бащата и синът образуват един ъгъл. Това е една възможност. Бащата и дъщерята,

образуват друга възможност. От друга страна, майката и синът образуват един ъгъл. Също така майката и дъщерята образуват един ъгъл. Тези хипотенузи вътре показват отношенията, които съществуват. Имате три триъгълника. Тези триъгълници показват, какви са съотношенията на бащата към сина и дъщерята и какви са отношенията на майката към сина и дъщерята.

Та казвам, ще превеждате нещата. Това е външната страна. Домът е един екран. Това, което става вън в Битието, става и вътре. Вие ще преведете сега, кое е вашия баща. Вашият баща, това е Бог. Коя е вашата майка? – Природата. Кои са вашите братя и сестри? – По-напредналите ви братя са ангелите, които не ги виждате. Те имат своето отражение на земята. Отражението на ангелите, това са четвероногите – крави, волове и пр. Те са отражение на ангелите на земята. Кои са дъщерите? – Синовете и дъщерите са тук между вас. Как се отнасяте вие със синовете и дъщерите. Ти казваш: „Това е една крава, вол, овца и пр." Тогава, какво разбиране имате вие за Битието? Че това сте вие. Това са вашите братя и сестри, които се жертвуват за вашият живот. Всеки ден те умират. Колите ги, ядете ги, вземате маслото и млекото им и разрешавате един велик въпрос: Какво нещо е Господ? Разрешавате въпроса така, както в средните векове разрешаваха някои богословци, колко духове могат да играят на върха на една игла. Сегашните учени хора разрешиха този въпрос. Ние имаме една смътна представа за Битието. Ние виждаме слънцето малко. Даже едно малко дете мисли, че слънцето може да го хване, да го помилва. Слънцето изглежда толкова малко в сравнение с реалността. В същност слънцето е 1 300 000 пъти по-голямо от нашата земя. А пък това, голямото слънце, ние го виждаме малко и даже има сегашни хора, които мислят, че слънцето не е толкова далеч, колкото си мислим. Гърците допущаха, че слънцето е по-голямо от Атина и от Гърция.

Нужно ни е едно знание и приложение, за да излезем от това трудно положение, в което се намираме сега. Да допуснем, че ти си болен. Ти говориш за Бога, за Небето, за рая и казваш: „Като умра ще отида на онзи свят." Аз правя едно възражение на твоето твърдение, че като умреш ще отидеш на онзи свят. Ти казваш: „Аз като осиромашея, ще отида при някой богат човек." Не, ти като богат, можеш да отидеш на тая богата трапеза, но като сиромах – не. Само като си готов, ще отидеш в онзи свят, в Царството Божие.

Щом една стомна се счупи, ще я хвърлят в онзи свят, но в кой свят? – Във външният свят. Ти си една счупена стомна и мислиш, че ще влезеш в онзи свят. Да, в света на парчетата. Най-първо смъртта има един други процес. При смъртта, ако ти не минеш през огъня, да се стопиш и да се превърнеш

във въздухообразно вещество и да те възприемат растенията, ти в Царството Божие не може да влезеш. Или другояче казано: Ти трябва да минеш през огъня на Божественото, за да изгори тази дисхармония, която съществува в тебе. Например, ти седиш на земята и си недоволен от баща, майка, син и прочее и казваш: „Като умра ще отида на онзи свят." Тук ти никого не обичаш и как е възможно да отидеш на онзи свят. Тук не знаеш нито да пееш, нито да свириш и мислиш, че ще отидеш на онзи свят да пееш и да свириш. Как е възможно това? За да отидеш на онзи свят, трябват чист ум, чисто сърдце и непокварена воля. А непокварена воля е следното: Като ти кажат да направиш нещо, да го направиш. А не да казваш: „Слуги има." Ти като не работиш, си слуга, а пък като работиш си господар, а ние мислим обратното. Който седи е слуга. Господарят е слуга, а слугата е господар. Христос казва: „Отец Ми работи и Аз ще работя." А пък ние, учените хора имаме идеята, че Бог е един неподвижен център. По-работливо същество от Бог няма. Бог е единственото същество, което всякога работи. А пък ти искаш да бъдеш господар, да седиш на едно място, не искаш да учиш. Ти искаш да бъдеш богат, господар. Искаш да бъдеш светия. За светията мислиш, че е един човек, който е завършил своята еволюция и е седнал и само наблюдава на ляво и на дясно, светнал е на всякъде. Оставете това понятие. Светията, като се е освободил от всички свои мъчнотии, обхожда всички страдущи и казва: „Едно време и аз бях като вас." През деня ще разправи на 200 души и ще им помогне, утре пак, на трети ден – пак. Ще го питат: „Верно ли казваш?" Той ще каже: „Верно. Колко е патила главата ми!" – „Няма ли по-лесен път?" – „Няма. И аз си блъсках главата на сто врати, най-после намерих тази врата и тя ме спаси."

Всеки ден да знаеш толкоз, колкото трябва, то ти е достатъчно. Ще вземеш ключа и ще отвориш най-малката стая и ще намериш това, което Бог е турил, да го изучиш днес. Не трябва да отваряш всичките врати, за да угодиш на своето тщеславие. Но само една врата днес. На другия ден ще отвориш друга стая. [Три] години ще отваряш стаите и ще четеш. Всяка една мъчнотия е една стая, която отваряш и ще четеш.

Боли те глава. Не знаеш причините. Някой идва при мене и ми казва: „Мъчно ми е." Аз зная, коя е причината, че му е мъчно. И не искам да му я кажа, за да не го докача. Казвам му: „Може би храната не е била добра, може би не си спал, може би водата не е била добра." Залъгваме го. А пък аз знам защо го боли главата и корема. Той казва: „Мене ми трябват обуща, добри обуща, инак ще се простудя." Много хубаво, зимно време ни трябват обуща, а лятно време защо ти са обуща, когато е толкова топло. Защо, по някой път, ни е срам да ходим боси? Едно време беше срамота хората да ходят гологлави, без шапка из града. Сега вече ходят доста хора гологлави. Под думата бос, аз разбирам друго – човек, който не живее

добре, той е бос, а човек, който живее добре е обут. Когато казвам: „Аз искам да имам хубави обуща“, аз превеждам тези думи така: искам да бъда един добър човек, да мисля добре, да имам добър ум, да имам добра воля. Ако аз нося обуща и същевременно, ако моят ум, сърдце и воля не работят, то тези обуща на краката ми не са на мястото си. Те са букаи. Думите: „не искам да бъда бос“, значат – искам да бъда с добра мисъл, добро сърдце и добра воля.

Някои казват: „По някога трябва да ходим боси.“ Ние сега сме боси. Ние започваме от босотата и тепърва започваме да се обуваме. Трябва да имаме най-модерни обувки. Какви трябва да бъдат обущата? Обущата не трябва да свиват пръстите на краката ти. Всички пръсти трябва да бъдат добре разположени. Хигиеничните обуща имат голямо влияние върху човека. Ти не може да бъдеш морален човек, ако нямаш хубави обуща, че ти сам да си доволен. Понеже, ако твоите пръсти са прибрани, енергиите не течат правилно, енергиите на природата нямат правилен достъп в тебе. Та в природата модата е: краката трябва да бъдат свободни. Като погледнеш обущата си, да ти е приятно. И винаги, като погледнеш тия обуща, те да ти наумяват за твоя ум, сърдце и воля. Тогава обущата ни са на место. И кога човек почувствува, че е гол? Когато съгреши. Казват някои, че по-напред Адам бил гол. Не. Като съгреши изчезна неговата дреха. Каква беше дрехата, която Бог направи на Адама? Бог направи, след грехопадането, друга дреха на Адама и го изпрати в света да работи и да се развива.

Та казвам, тия страдания, които сега изпитвате, това е излизане от центъра навън. Щом страдаш, ти излизаш от рая навън. Що е страданието? – Излизане из рая навън. Що е радост? – Влизане в рая. Че как няма да скърбиш! Щом дойде скръбта, казвам: из рая навън си излязъл. Човек страда до тогава, докато измени своето положение. Нека да ви направя идеята малко по-ясна. Да кажем, че вие сте на известен планински връх и по невнимание се хлъзгате надолу и не може да се върнете назад. И казвате: „Дано да слеза благополучно.“ – Това е излизане из рая. И щом стигнеш до дъното, ще кажеш: „Слава Богу!“ И тогава ще намериш път за горе. Това го наричам влизане в рая. Като съгрешиш, ангелът ще те бутне надолу и няма да влезе с тебе. Той горе ще остане. И ти, като слезеш долу, ще погледнеш ангела горе и ще търсиш новия път, по който да се върнеш в рая. Ще кажеш: „Като се кача, ще бъда втори път много внимателен, да не се хлъзна пак.“

Сега искам да ви обясня онези страдания и радости, които стават в живота. Защо страдаш? – Хлъзнал си се. Някои деца се хлъзнат и им е приятно. Нещата трябва да се изяснят. Всичката ни съвременна дейност, дейността на всички тези учени хора, това е един подтик на Божествения Дух, Който

работи в цялото човечество, за да обърне нагоре насоката ни. Науката, в каквато и да е област съдействува да обърнем нашите движения нагоре към онзи център, от Който сме излезли. Тази енергия, правилно трябва да се пречупи. А пък това пречупване какво е? Това е упътване към центъра на живота. Центърът на живота – това е търпението, опорната точка, на която се теглят нещата. Вие трябва да имате една опорна точка на която вашите везни трябва да работят – от една страна вашето сърдце, а от друга страна – вашия ум, а пък отдолу вашата воля. Волята ще показва на коя страна е тежестта, към сърдцето или към ума, като давате и като вземате. Кой дава и кой взема? Според вас, кой е онзи, който харчи във вас? И кой е онзи, който придобива? Умът ли дава или сърдцето дава? Вие не сте мислили върху това. Помислете върху това, кой направи погрешката – умът или сърдцето. Умът даде съвет, а сърдцето възприе. В дадения случай, умът беше в Луцифера, адепта. Той е ума. А пък сърдцето беше Ева, която яде. Онзи, който дал съвет не яде този плод. Той каза: „Може да вземете от него, ако вие ядете, ще бъдете като богове. Вижте ме, едно време и аз бях като вас, но като ядох, вижте как съм.“

Като видите един човек, кое е онова, което апелира на вашия ум? Ако дойде един учен човек, той с какво апелира? Или като дойде снажният човек, пехливанина, с какво апелира – с мускулите. И певецът, с какво апелира към вас? Той, като се представи пред вас, ти можеш да знаеш, може ли да пее или не. Като дойде ученият човек и той си има свои белези, по които може да го познаеш. По какво се изявява светията? Геният е горещ, светията е студен и свети, а пък богатият е тлъст.Това са общи думи, казани. Щом се намерите в присъствието на един светия всичките ви тъги и скърби ще изчезнат и вие ще се намерите в приятно положение. Щом се намерите близо до един гениален човек, той ще ви внуши една мисъл да учите. Щом почнете да мислите, гениалният е пред вас. Щом се явите пред един банкерин, хубаво огладен, у вас ще се зароди едно желание, да си имате нещичко, нивички, парички, да сте облечени хубаво и пр. Щом искате да бъдете хубаво облечени, това е банкерина, който ви направлява, а не геният. Банкеринът е стомаха, геният това са дробовете, а пък светията е главата. Всеки ден вие може да имате съвета на светията, на гения и на банкерина. Не е лош банкеринът, но трябва да знаете, че този банкерин, всяка сутрин пита светията какво трябва да прави днес. Той пита и гения, по кой начин да го направи. По някой път, банкериът загазва и пита: „Какво трябва да правя?“ Светията казва: „Не си постъпил така, както аз казах.“ И геният казва на банкерина: „И ти не си употребил моя метод.“ Банкеринът казва: „Потрудих се.“ – „Потрудил си се, но не си го направил както трябва.“ Светията и геният определят да наложат на банкерина едно наказание. Какво е това наказание? – Четиридесет дена да боледува и да не му дават да яде. Лишават го от

всичкият му капитал. И банкеринът става сух, хлътне коремчето му, стомахът му и още малко ще се скъса. Банкеринът казва: „Моля ви за снизхождение, ще живея добре.“ И тогава идва пак здравието и банкеринът почва да се разпуска. Когато заболеете, боледува вашия банкерин.

Според мене, главата на човека не може да боли. Болката на главата е едно отражение на това, което става в стомаха. Щом в стомаха има известен безпорядък – в банкерина, това има като отражение главоболието. Не може да има болки и в дробовете. Не могат да боледуват. И болките на дробовете са отражение на това, което става в стомаха. Всичкото става в стомаха и червата под пъпа. Това е долния свят, това е ада. Вие търсите къде е адът. Тънките и дебели черва са в ада, всичките нисши духове. Ще турите ред и порядък във вашият ад, ще турите ред и порядък във вашия банкерин – не насилие. Ще го учите, че не трябва да яде много, да не е много лаком човек, той е материалист, той казва: „Гладен мога да умра, ако не работя.“ А пък банкеринът нищо не работи, а работят ръцете. Ръцете са на гения, краката – на светията, а банкеринът нищо не работи. Дават му ръцете и краката и каквото му дадат, карат го да работи с това. Банкериънт казва: „Това жито аз го изработих.“ Не, нищо не е направил банкеринът. Светиите и гения са работили. А пък този банкерин казва: „Аз го изработих.“ Работи главата, работят дробовете и банкеринът мисли, че всичко, каквото става в човека, той го прави и казва: „Без мене нищо не може да стане.“

Бог се проявява най-първо в нашия ум, проявява се в нашето сърдце, проявява се и в нашата воля. На три места Бог се проявява. Щом дойде една добра мисъл в ума ви, Бог се е проявил. Щом дойде едно добро чувство в тебе, Бог се е проявил. Щом направиш една добра постъпка, Бог пак се е проявил. Всеки ден трябва да се стремите да възприемете една добра мисъл, едно добро чувство и да направите една добра постъпка. Кога Бог ви е проговорил и ще видите с колко празни неща се занимавате. Слугинята счупила някоя чиния и вие цял ден разправяте това. Казвате, че от баба ви останала чинията и тоя ден сте го изгубили за хубавата чиния. А пък тази чиния е трябвало да я счупите, защото прогресът ви зависи от счупването на тая чиния. Ако се строшат вашите букаи, захвърлете ги и да ги вземе, който иска. Букаите и златни да са, оставете ги. Не дръжте в ума си онази голямата чиния на баба си, оставете я.

Всяка една мисъл, която може да ви държи в робство, всяко чувство, което може да ви държи в робство и всяка постъпка, която може да ви държи в робство, освободете се от тях. Аз говоря за един момент. И ако се освободите, може би този момент да е онзи, който ще определи посоката

на нещата в живота. Може един момент да определи, да отвори пътя ви за онези, великите постижения. Някой път вие мислите, че имате постижение. Имали сте. Но за днешният ден, успехът ви ще зависи от днешните постижения: от една добра мисъл, която възприемате, от едно добро чувство и от една добра постъпка. Христос казваше на своите съвременници евреи: „Не мислете, че вие сте чада Авраамови.“ Не трябва да се хвалим с миналото си. Бог може да въздигне от тези камъни чада Авраамови. Миналото е за поука, но настоящето е важно, в дадения случай. Не се спирайте върху миналите работи. Каква работа стои пред вас? Ти казваш: „Ние не ги разбираме тия работи.“ Не само не ги разбирате, но и много други неразбрани неща стоят за мнозина за разрешение.

Когато се учите да тъчете, трябва да имате стан, основа, кросно. Най-първо ще се научите да сновете и по тези нишки да почнете да тъчете. Вие ще кажете каква полза има от такава работа. Има голямо значение. Полезното всякога трябва да се прилага. Полезното е резултат на един разумен живот. Почнете да мислите върху Любовта.

Да кажем, че вие напишете думата „любов“ с гънка на горния край на буквата „“. Това показва, че онзи, който е писал така, не е сигурен в любовта си. Ако тези гънки са в горния край, той е несигурен в чувствата си, а пък ако тези гънки са при основата, той е несигурен във волята си. А, ако има гънки горе, по средата и долу, тогава човек е прав във любовта си и в мисълта и в чувствата и във волята. Природата не иска фалш. Човек, като пише, в писането се издава какъв е. Човек се изявява какъв е като пише, като говори. Например някой казва: „Видях го!“ Друг казва: „Видях го с очите си.“ Трети казва: „Аз го видях с очите си.“ На кого ще турите по-голяма вяра? (– На първия.) Защо?

Не си служите със следующия аргумент: баща ми е богат и аз съм богат. Не е така. Баща ти може да е учен, но ти може да не бъдеш учен. Ти можеш да наследиш чертите на учеността, но ти трябва да се учиш толкова години, колкото е учил баща ти. Ти казваш: Ще добия по закона на наследството. По закона на наследството се онаследяват само възможностите, но ти трябва да учиш да работиш. Ти може да имаш предразположенията на баща си, но не си като него. Ние казваме: Бог е Всеблаг. Но Бог през цяла вечност е работил, но ние не сме работили като Него. У нас има предразположение да бъдем като Бога. Следователно ние трябва да направим едно усилие, много малко усилие, за да бъдем така добри като Него. Че имаш препятствие в живота си, това нищо не значи. Че имаш прегрешения, падане, ставане, това нищо не значи. Може да имаш грехове колкото искаш. Това е спънка за тебе, това е една

възможност за тебе, при която твоята вяра да се развие. И даже Христос нямаше никакви грехове и Той взе греховете на другите, за да се научи на нещо. Да има една опитност.

Ти казваш сега: „За кои свои грехове аз тегля?“ Христос знаеше за кои грехове тегли. Та малките спънки, които срещате, лошите мисли, лошите чувства, които идват и лошите постъпки да не ви спъват. Кажи си: „Аз съм човек, който мисля, чувствувам и работя.“ Могат да се поправят погрешките и никой не може да избегне погрешките. Никой не може да избегне лошите мисли, те ще дойдат. Не се спирай върху въпроса защо са дошли. Дошли са, за да мислите и да ги разрешавате.

Та казвам сега, ако аз съм един бакалин, ще гледам с всичките си клиенти да направя една връзка, а не само да върша своята търговия. Да образувам онези с клиентите си, че да възприема нещо от тях и да им дам нещо хубаво. И то не само от стоката си, но и нещо от себе си. Вие всички сте бакали. Всеки човек се занимава с бакалство. Бак-ал, т.е. вземате и давате. Ученият, каквото възприеме в училище, после ще го каже на баща си и майка си.

Трябва да разрешавате въпросите правилно. И в религиозно отношение сте бакали. Това е само за обяснение. Не, че по същество това е така. По пътя, по който минавате, трябва да възприемем известни идеи, да ги обработим и да ги препратим в света. Всеки един от вас трябва да изработи една мисъл, едно чувство и една постъпка и всеки ден трябва да изпраща поне по една добра мисъл, по едно добро чувство и по една добра постъпка, най-малко. И вечерта ти ще си доволен от това, което си направил през деня. Най-малката мисъл, най-малкото чувство и най-малката постъпка прояви през деня, за да има на какво да се радваш. В това е придобивката.

Добрата молитва

10-та лекция на Общия Окултен клас
29 ноември 1933г. София, Изгрев

1933_12_01 Перпендекулярно отношение
МОК

ПЕРПЕНДИКУЛЯРНО ОТНОШЕНИЕ

„Отче наш"
Имате ли зададена тема? - (Имаме.)

Сега аз съм от друг свят, не разбирам какво е добра и лоша постъпка. Какво разбирате, какво е добра и какво е лоша постъпка. Чудна работа, нали това е правата постъпка (фиг. 1 - А). Де е лошото, че е крива постъпката (фиг. 2 - В)?

А
В
Фиг.1

Кривината в какво седи? Тук е тесният път - правата линия по-малко време взема. Кривата, кривият път, по-дълго време взема. Господарят се сърди, че е закъснял. Де е кривата постъпка че е закъснял 5 - 10 минути. Няма никаква постъпка, но има едно съвпадение на нещата, има друга среда. Дави се някой във водата, ти закъсняваш с половин час и той се удави. Той се е удавил, не съм отишъл на време, защо аз да съм отговорен? Той като влиза във водата, защо мене държат отговорен. Той се дави, а мене държат отговорен. Казват: „Ти си хванал кривия път и не си могъл да дойдеш на време да го избавиш." 10; 1.5. Отношение има, следователно има съвпадение едно цяло и пет десети. Може да се направи един малък извод. Между 10 и 1.5 има отношение. Оттам може да извадим един закон. Десет кила картофи по един лев и 50 стотинки колко прави? - 15 лева. Махнете точката. Искате да знаете колко стотинки правят. Вие знаете - 150 стотинки. Или 1,5 в дадения случай какво означава? Или 1 и 1/2 какво означава? Какво означавате по един лев и 20 стотинки - колко струват тия картофи? (12 лева.) Защо именно 12 лева ще струват?

Подобни извлечения имаме ако лицето е дълго или ако носът е дълъг. Има общи положения, които са верни. Но въпросът е за дължината на носа. Дългият нос означава интелигентен нос, а късият нос всякога означава повече чувства. Такава голяма интелигентност няма в късия нос. Но каква е дължината, дължината не е определена. Онези, които са определяли, не са определили коя е оная малка дължина на носа, дето започва носът, за да

покажат, че този е един умен човек. Носът е специфично построен у хората, които са умни. Има известна дължина. Но сега онези, които измерват лицето, нямат абсолютната мярка, с която се мери. Откъде започва нормата, с която се мери човешката интелигентност. Защото, за да бъде носът интелигентен, той трябва да има няколко качества.

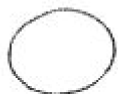

Фиг. 3

Какво се подразбира под думата кръг? Ако на дъската начертая кръг, това кръг ли е (фиг. 3)? То е кръг, но не е правилен кръг. Да направим още един опит. Този кръг не е правилен. Защо не е правилен? Защото всичките точки не са еднакво отдалечени от центъра. Защо не са еднакво отдалечени? Понеже аз не съставям центъра на този кръг. Следователно всяко нещо, на което ти не си център, ти не може да го направиш тъй, както трябва. Този пергел може да направи кръга по-хубаво от мене. (Учителя чертае кръг с пергела.) Питам:

Този пергел, който прави кръга по-хубаво от мене, той по-учен ли е от мене? Той не направи кръга, но аз си послужих с този пергел.

Сега какъв е далечният извод? Вие не правите далечни изводи. Ти прокарваш известна теория. Но тази теория не си я създал, ти си чел и се захващаш да обработиш, да развиеш нечия теория. Питам: След като си развил теорията и доказваш тази теория, след като я доказваш, по-учен ли си от онзи, който е създал теорията? Не, но я разбираш. Или другояче казано, имате един развит жълъд и един жълъд като зародиш на развитие. Жълъдът е образувал едно голямо дърво. Кой е по-умен - развитото дърво или жълъдът? Сега могат да се намерят много причини, да се обясняват. Може да кажете, че развитият жълъд е по-умен от неразвития. Но как така? Ако мислиш, че неразвитият жълъд не е толкова умен, тогава как е възможно това, което не е толкова умно, да се развие и умно да стане. Според теорията на Дарвина от нисшите организми се развиват висшите. Може ли в един човек да се развият известни качества, които не са съществували в самия зародиш? Как мислите, възможно ли е? Възможно е да се явят в известни дървета качества, които не са съществували в зародиша, но как ще обясните отделните случаи. Отивате при някоя праскова или при някоя слива и виждате, че там растат на едно и също място и праскови, и сливи. Как ще си обясните? Присадени са. Но в закона на присаждането има едно изключение. Кое на кое се присажда? - Семка на семка и костилка на костилка. Ако присадиш семка на костилка, нищо

не става. Някои от вас занимавали ли са се с градинарство?

Следователно, щом разгледате човешкия живот в самия зародиш, какво се крие в човека. Казвате: Този човек върви по един естествен път, по правилен път на развитие. Но когато у него се явят някои черти, които ги няма в семето на самия човек, в човешкото естество ги няма, не приииждат отвън, ние виждаме, че те са присадени. За пример вземете чувството на страх. В най-напредналите същества, в съвършените същества има чувство на страх. Да ви дам един пример. Във водата има ли страх, че може да се счупи? Само за обяснение: имате едно гърне. Може ли да кажете, че в него има страх? Издаването на известни звукове показва, че има известна възможност. За пример вземете една стомна. Ако стомната е празна и я почукаме, тя издава известен тон. Ако напълните стомната и почукате, този тон е по-тъп, нали? Като почукате, звукът е тъп. Също така и динята преди да е узряла, е като стомната. Като я чукате, кънти, после като узрее, като почукате, звукът е тъп, показва, че динята е узряла. Имате два звука - първият звук е ясен; звукът на динята показва много страх, че може да се счупи. Вторият звук, тъпият казва: „Аз никога не се чупя, където и да ме хвърлите, каквото и да направите, не се чупя." Но какво става с водата? Вместо да се чупи, тя се разлага. Щом като легне на земята, вие вече не може да я намерите, където и да я турите. Но ако начупите една стомна и я хвърлите на земята, какво ще направи? Следователно от стомната и водата, от счупената стомна и от разлятата вода хората изваждат две правила. Кои са тези правила, които всеки един от вас употребява. Първото правило, което извадил човек: като направиш една погрешка, за да се избавиш от нея, ти ще се скриеш, ще употребиш метода на водата.

Праведният човек не прави погрешки. Той употребява системата на стомната, казва: „Аз не се крия." Някъде той ще остави или счупено или несчупено. Казва: „Нека ме знаят." Стомната, щом се счупи, може да остане вън, а водата, като се разлее, ще се скрие. Ако един праведен човек направи погрешка, той ще употреби метода на стомната. Ако е неправеден човек, ако е грешен или ако е страхлив, той върви по пътя на водата. Праведният върви по положението на счупената стомна. Има отношение между туй, което се чупи, и туй, което се разлива. Има една допирна точка, ако разумният човек, е казал на стомната да се примири. Какво примирение може да има между един лош човек и един добър човек? Изваждам пак едно правило: Водата, която се крие, е лошият човек. Праведният човек е, който се чупи. Той единствен се чупи. Тогава, за да не се разлива водата и да не се чупи стомната, турете водата в стомната. Ще турите лошия човек и праведният ще го пази. Защо ще го пази? За да не се разлива. Защо с лошият човек? - За да не се чупи. Тогава изваждам правило: Защо трябва да ставаш лош? - За да не се чупиш. Но защо трябва

да ставаш праведен? За да не се разливаш. Схващате ли право защо той е станал лош и защо е станал праведен. Той е станал лош, за да не се разлива, а защо е трябвало да стане праведен? Водата се разлива. А за да не се разлива водата, той трябва да бъде в стомната. Нали като направиш една погрешка, ти искаш да се скриеш някъде. Лошият човек винаги се крие, а праведният казва: „Трябва да си призная погрешката."

Ние искаме да примирим нещата, за да не се разливат и да не се чупят. Тогава водата трябва да бъде в стомната.

А къде трябва да бъде стомната? Водата трябва да бъде в стомната, а стомната трябва да бъде около водата. Слушайте сега: Ако турите една празна стомна във водата, ще се счупи ли? Няма да се счупи никога, понеже водата е пластична. Ако влезеш при един лош човек, ти не може да се счупиш. Влезеш между праведни, ти може да се счупиш. Една стомна между другите стомни има възможност да се счупи. Ако един праведен човек влезе между лошите хора, те ще го държат като писано яйце. Един човек между лошите хора - те с години го чакат - може да бъде почтен гражданин. Същото нещо е, когато един лош човек дойде между добрите хора. Те го гощават и той е особен екземпляр. Сега вие не може да си представите защо е така. Че така е в света. В турско време, като дойде едно заптие или някой съвременен началник или някой мирови съдия - мировият съдия в турско време се наричаше кадия, като дойде той, веднага българите се разтичат, показват, че имат нужда от него. Те ще го нагостят хубаво, защото един ден ще имат нужда от него. Като го угощават, той се счита задължен някой път и той да услужи. Та българите услужваха на турците от страх, че ще имат нужда от тях.

Сега да оставим тези работи какво е било между българите и турците. От една случайност какъв закон можем да извадим? От много случайности можем да извадим едно правило. От много правила какво може да извлечете? Какво правят много правила? От много правила се образува един закон. Колко правила трябват, за да се образува един закон? Имате единица. Тази единица колко пъти трябва да се умножи, за да стане цяло? (4 пъти.) Може да питаме, защо четири пъти трябва да се умножи. Сега трябва да доказвате. Тъй е, щом се умножи 4 пъти, тогава имате единица. Имате едно цяло число. Каква е разликата между цялото и частите?

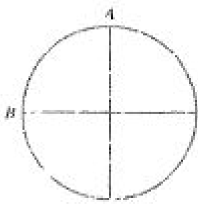

Фиг. 3

Сега другата мисъл, на която искам да ви наведа. Нали в този кръг вие ще кажете, че A е еднакво на B. Но ако този кръг го поставите в хоризонтално положение, кое ще бъде нагоре? 2 по 2 е равно на 4. Кога линията е винаги нагоре? - Когато е перпендикуляр. Можете ли в един кръг да теглите перпендикуляр. Не може да теглите. Перпендикулярът вече означава сфера. В една сфера може да теглите перпендикуляр. Щом имате перпендикуляр, то показва вече едно триизмерно пространство. Затуй и това положение как може да теглите перпендикуляр? (В равнината, в която е начертана окръжността.) Правата B е перпендикуляр на A. Ако два пъти се умножи, ще имате повърхнина, ако още два пъти се умножи, ще имате сфера.

Във всичката съвременна наука, дето участвува човешкият дух, това са изводи, методи. Геометрията и математиката, това е език на природата. Всеки един от вас, който иска да изучава природата - няма по-добър начин от геометрията и математиката. Това са начини, пътища, по които вие може да изучавате живата природа. Тези линии, фигури, кръгове и сфери, които съществуват, трябва да се оживят, трябва да бъде първо ясно, понятно на вас. Какво нещо е точката? Какво нещо е правата линия? Какво нещо е повърхнината? Какво нещо са успоредните линии. Какво нещо е триъгълникът, четириъгълникът, петоъгълникът, шестоъгълникът, сферата? Какво представя една правилна фигура, елипсата, параболата, хиперболата и т. н.? Това са съчетания, вие трябва да ги изучавате, тъй както музикантите изучават известни тонове. От седемте тона се образува цяла музика. Седемте тона с повторение, имате и спомагателни знаци диези и бемоли - те образуват цялата сегашна музика.

Да допуснем сега, че в музикално отношение имате тона ми. Той е най-правилен тон. Кой следва ми? В гамата има известни съчетания. Ако вземете ми или ре, кой тон трябва да вземете след ре. Може да кажете след ми да вземете ре. Но само при известни условия може да се вземе ми. Щом вземеш тона ми, той поражда мисъл у тебе. Искаш да реализираш тази мисъл на физическото поле. Ако този тон трепти в теб, умът ти се проявява. Ако не мислиш и искаш да я приложиш на повърхнината, ти ще се върнеш назад, няма да вървиш напред. Ще вземеш ре. Тогава може ли някой да вземе ми и ре назад. Може да се вземе. Ако вземете ре сега,

показва, че нещата са на физическия свят. Ти искаш да се индивидуализираш след ре. Ако тази работа е оформена, има плод. Кой тон ще вземеш сега?

Тогава представете си, че един студент, който е в училището, казва: „Нямам си парици!" Той не се плаши, но констатира факта. Писал едно писмо на баща си, писмото иде и парите носи. Какво ще кажете вие? Я ми дайте тона ми. Дайте ми е. Дойдоха парите. Сега той е радостен, иска да купи нещо за обяд. Кой тон трябва да дойде сега? Отворил се широко, ще дойде ла. Тя е щедра, иска да се покаже. Като срещне другарите си, той е радостен, весел. Той пее ла. Казва: „Нямаш парици." Ре - дойдоха парите. Сега ще ядем, ще пием, ще вземем тона ла. Но всякога в живота, когато човек води един естествен живот, в него всичките мисли, които се явяват, се явяват в известни музикални тонове. Трябва да знаеш откъде започва всяко едно приятно чувство в тебе. В началото това чувство проявило ли се е? Ще се прояви ли? Ще мислиш върху известни работи. Или сполуката в живота зависи от тона кой тон ще вземеш. Защото, ако започнеш една работа в ре, в началото ти няма да я свършиш. Тя е много добра работа. Природата винаги започва с един мек тон. Или всяка сполука в света трябва да започне с най-малко съпротивление. Сполуката в живота винаги върви по пътя на най-малкото съпротивление. Човекът, който е в Божествения път на най-малките съпротивления, той ще сполучи. Накрая той ще се обезсили. Следователно резултатите, които ще постигне, няма да може да го ползуват. Умният ще започне с най-малките съпротивления, че да има достатъчно сили да използува, каквато и мъчнотия да дойде. Тогава, като имате някоя мъчнотия, вие ще разрешите въпроса, но накрая вие ще се усетите така обезсилен, че няма да ви ползува вашето разрешение.

Помнете друго едно правило, което съществува - че зад всичките мъчнотии, побуждения, които човек има, каквото и да е материално побуждение, какъвто и да е подтик, каквото и да е намислил, зад туй седи една велика разумност. Каквото и желание да имаш, зад всяко желание, зад всяка постъпка в природата седи една разумност, която подтиква туй движение. За пример вие виждате, че се движи цял един трен. Има един машинист, който ръководи този трен. Но кой ръководи в дадения случай обществото, държавата?

Най-първо трябва да знаете - в света има четири цифри. Четири пъти може да преведете туй правило. Една четвърт веднъж; ако умножите на цялото, ще получите цялото. В имагинерните числа, ако умножите едно въображаемо число четири пъти само на себе си, ще се получи цялото.

Най-първо вие имате едно желание, но за да се постигне каквото и да е

желание в геометрическа форма, вие сте един център. Центърът А е индивидуалният живот - сега да обясним теорията, която седи там. Това са сега ми и ре това са фа и ми. За да се постигне каква и да е постъпка в света, вие трябва да се поляризирате. Ще имате тогава АВ - правата линия, то е посоката. Правата линия -вие сте се поляризирали. АВ - това е човекът, поляризиран. Туй е първото положение. Второто положение, то е посоката около вас. Третото положение, това е държавата и тя се налага. Зад държавата седи четвъртото положение, което наричаме Бог, който регулира всички неща. Най-първо онзи в тебе, който работи, ще се поляризира, след туй иде обществото, после държавата и най-после иде Божественото в света, то образува цялото - четири пъти около себе си. Ти трябва да вземеш четири неща: първо ти, после окръжаващата среда - обществото, след туй трябва да вземеш предвид държавата и най-после трябва да вземеш живата природа, или Бог, Който е в центъра. Бог в дадения случай е пътят, целта, която има всичко в себе си. След Бога ти нищо не може да имаш. Ще имаш известни постижения. Ще имаш постижението на правата линия, ще имаш постижението на плоскостта, после ще имаш постиженията на куба и най-после ще имаш постиженията на тесаракта! Тогава бих употребил кривата линия. В дадения случай, в нашето триизмерно пространство, кубът е като емблема на тесаракта. Затова се туря кръга и се казва криволинеен кръг. В нашия свят той е кръгът, а в четириизмерното пространство има съвсем друго отношение. Ако този квадрат го завъртите около своя център, какво ще образува? Кръг ще образува, нали? А неговите страни са плътни. Следователно той трябва да има четири допирни точки. Единствените точки в квадрата, това са четирите точки, на които може да разчиташ (фиг. 4).

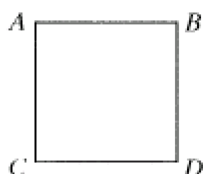

Фиг. 4

Имате CO. Откъде може да стане пречупването? Но единственото безпрепятствено място, откъдето ти може да излезеш навън, това са четирите ъгъла. Ъгълът А, ъгълът В, ъгълът С и ъгълът D - те са единственото сигурно място, на което може да разчиташ. Това са принципи вътре в тебе, които принципи са, че ти най-първо трябва да имаш едно здраво тяло, след здравото тяло ти трябва да бъдеш достатъчно силен, трябва да имаш отличен ум, който мисли, и след това трябва да имаш една природа, с която да си във връзка - да имаш нещо, на което може да разчиташ.

Та казвам: Не е само в отражението. Да кажем, даден човек е умен човек. Аз разбирам неговата глава. Но той е много добър човек - разбирам неговото сърце. Ама той е много силен - разбирам неговата мускулна сила. И още нещо трябва. Той трябва да живее в едно единение с Бога. Той може да има ум, за да мисли, изисква се широк свят, тяло, дробове за да диша - трябва въздух, който постоянно да приема. А тази сила трябва да има материя, с която да работи. Сега по някой път вие се заблуждаваме от нещата. Седим и казваме: „Няма Господ! То е празна работа." Но не може да разсъждаваме. Да ви приведа един пример. „Няма Господ" какво означава? Един адепт взел едно дете, да направи един опит. Той взел детето и му внушил, че човек сам се ражда, че вън от него нищо не съществува. След години, когато детето станало на 21 години, идва баща му и му казва, че той му е баща. - „Не може - казва - аз от само себе си се родих." А бащата счита, че има знание, че туй, което детето говори, не е истина. Разумната природа, която те е създала и на която ти дължиш, ти седиш и казваш, че тя е празна работа. Там е възпитанието. Учените хора му доказват, че има баща, то казва: „Нямам никакъв баща. Аз не го признавам." В природата се изискват само пет минути, за да ви докажат нещо. Ако те турят на въжето и те стегнат, моментално ще ти покажат, че има нещо добро, без което ти не може да живееш. Хубаво, ако ти си самостоятелен, ако няма нищо, ако ти си единственият фактор, тогава ти нямаш нужда от въздух, от вода, от хляб, най-после нямаш нужда да мислиш. Но има четири неща, които са необходими, без които човек не може. Животът започва с човешката мисъл, животът започва с човешките чувства, животът започва с човешката сила и най-после животът е свързан с туй, което е проявило цялото тяло на човека, което е резултат на една разумна материя. Цялото тяло във нас показва онова, което Бог е създал. Никой да не казва, че аз нищо нямам. Имаш едно тяло, ти си собственика! Тогава туй тяло има една глава, едно сърце, дето са чувствата, мускулите, дето е силата, и най-после цялото тяло е неговото отношение. Щом имаш едно тяло, ти можеш всичко да постигнеш. То ти е дадено вече. Няма какво да се обезсърчаваш. В какво се състои човекът? Твоето тяло - то всичко може да постигне. Следователно и хляб ще има, и вода, и общество. Следователно може да бъдеш учен, силен, богат. Всичко може да постигнеш, но трябва да спазваш други закони. Идеята във вас трябва да бъде строго определена. Защото когато се казват тези идеи, не знаете защо се казват.

Ти казваш: „Има Господ, има нещо в света." Бог е туй, без което ти не можеш. За Бога ти не може да мислиш. Ти Бога не може да Го чувствуваш. Ти не може да живееш вътре в Него. Той ти е дал всичките възможности. Ти в себе си може да чувствуваш присъствието на Бога, но никога не може

да си съставиш една идея какво нещо е Бог. Защото както и да Го представиш, ще Го представиш в онзи резултат, който Той ти е създал. Бог е, Който е създал тялото. Ти винаги ще си Го представяш и резултат. Този резултат съставя четири положения. Първо, да вярваш в Бога подразбира, че ти трябва да мислиш. Ти, за да вярваш в Бога, трябва да чувстваш. Ти за да вярваш в Бога, трябва да имаш сила, ти трябва да имаш едно тяло и да си господар на това тяло - това е волята. Следователно всичко туй ще го туриш на опит. Може да опиташ, че действително има една разумност в света, в която ти живееш, от която зависят всички твои постъпки. Не си ти единственото разумно същество, зад тебе седят милиони разумни същества, много по-разумни, отколкото си ти. Всички те работят. Не че те мислят само за тебе, но те имат предвид твоето благо. Някой път вие не може да си представите защо мислят заради вас. Когато вашият малък пръст е здрав, вие никак не мислите за него, даже не мислите, че на крака си имате малко пръстче. Здраво ви е, никак не мислите за него. Но един ден ви заболи малкото пръстче, обръщате внимание, милвате го, вие постоянно се грижите за малкото пръстче, защото почвате да съзнавате, че от това малкото пръстче много зависи. За тия разумни същества пожеланието за постижение е едно благо. Когато ние искаме да постигнем нещо, за тия разумни същества е една болка в техния крак и, за да се избавят от тази болка, те го направят. За нас това е постижение. Когато ние искаме да постигнем нещо, то за тях е болка и ще превържат болката, ще турят мехлем. Тия мехлеми са едно благо за нас. Тази превръзка за нас с едно постижение. Казваме: „Добихме нещо." То е само във фигуративен смисъл.

Искам да ви покажа защо вашият живот седи на радиуса при сферата над вас и ако вие вървите по този правилен път, може всичко да постигнете по пътя на бързото съпротивление. За вас, за вашите другари, за вашето общество, за Бога, то са четири положения, които трябва да имате. Здрава глава, дробове, стомах (ние го наричаме банкерин, касиер на Бога) и най-после Божественото, туй ние го наричаме вътрешна връзка. То е Божествената възможност на всички твои постижения. Ако така седи идеята във вашия ум, вие няма да се нервирате. Някой път се заражда борба, хората се борят един с друг. Тук практически има една идея. Как ще ми представите практически тази идея. Практически как ще ми докажете в живата геометрия? Как ще ми докажете де е правата линия, де е плоскостта, де е триизмерното пространство в геометрията, но в живата геометрия. Казвате: „С ума си го разбирам." Не само с ума си да разбираме, но и сърцето и ръцете да го разберат, всички около мене да го разберат. Сега както се разправя за този кръг, има нещо неясно. Как ще го разправите, че да бъде ясно и за ума ми, и за сърцето ми, и за силата ми, пък и тялото ми да го разбере. Ето аз как бих го показал. Представете си,

че вие сте вързан. Срещате един човек, който е крайно енергичен, но е вързан. Разбойниците са го съблекли гол-голеничък и му вързали ръцете и краката и той не може да се обърне. Иска му се да покаже, че има четириизмерно пространство. Най-първо изваждам един нож, разрязвам въжето. Образувам една връзка между него и себе си. След туй второто положение, казвам: „Стани сега." Той е благороден, но е гол при мене. Но той за хората ще бъде облечен. Аз му давам дрехи, обуща, шапка и той се облича като мене. Този човек е седял няколко дена гладен. Завеждам го вкъщи и той, и аз сядаме да ядем. Най-после завеждам го в църква и двамата се молим на Бога да ни помогне да свършим една добра работа. Завеждам го на леглото в стаята, да иде в оня свят да си почине. Спането според мен е едно доказателство, което само нищо не може да докаже. Що е спането? Отиване при Онзи, Който ни е създал. И аз се явявам и казвам: Днес освободих един човек там и там. Той се явява и казва: „Аз съм много благодарен." И аз благодаря на Бога, и той благодари на Бога. Образува се вече една връзка между нас. Той има една ясна представа. Аз му казвам: Ще идеш при моите домашни. Но и аз отивам на главната станция. Той и аз отиваме на главната станция. Коя е главната станция - кревата. Там като идеш, какво положение трябва да вземеш? Винаги ще легнеш в едно почивателно положение. Ако искаш добре да спиш, краката ти трябва да бъдат успоредни, не прекръстосани. Не си преплитайте краката, когато спите. После много пъти като легнете на лявата страна, туряте си дясната ръка на лявата или обратно. Хубавото спане е, когато легнеш на кревата, тури ръцете си успоредно и краката си успоредно и да има едно малко помръдване на краката. Работата е добре свършена. Успоредни трябва да бъдат ръцете. Ще оставиш да работят онези, които се занимават с тялото, понеже като излезеш от тялото, ти ще имаш достатъчно слуги да работят. Като присъствува господарят, всичките слуги треперят, не са свободни. Пък като излезе господарят, слугите вече шетат, те си поправят работата. Но ако господарят не излезе, слугите не си вършат свободно работата. Защото той все прави забележки. От тялото си трябва да излезеш, да не правиш забележки на слугите си, да ги оставиш свободни.

Та сега, дето вие не сполучвате, вие не оставяте вашите слуги да си гледат работата, както трябва. Някои са станали господари не само на себе си, но и на своите слуги. Вие искате да станете господари на цялата природа, че каквото искате, да стане. Тази идея във вас е много едностранчива. Не е само вашето прошение, но има милиони същества, които дават своите заявления; и те се молят на Бога за нещо. Че колко заявления има дадени? Всички те трябва да се разгледат поред. Ти искаш изведнъж, в пет минути; пък твоята работа, едно малко заявление, докато се разреши, изисква най-малко една година. Или само за разяснение. Да приемем, че някой може да каже тъй: „Моята работа лесно може да се разреши. Може би ще се

разреши първа." Ако твоята работа се свърши, значи е била най-важната. Ако някой път нашите желания изостанат, те не са толкова потребни. Което бързо стане, то е най-потребно. Туй, което е необходимо, ти винаги ще го имаш. Въздуха, който аз дишам, всякога го имам, водата, която пия, хляба - имам ги. Но ако имам желание да имам едно камилско перо на шапката, то трябва да пратим някого в Африка да го донесе. В България има ли камилски пера? Има, мисля.

Или някой от вас иска да стане музикант. Някои от вас, както ви гледам, ръце нямате, уши нямате, дълго време трябва да работите, докато станете гениални музиканти. Колко време има да се чукат тия пръсти! Може да имате много хубаво разбиране, но трябва да имате техника, за да предадете онзи тон. Теоретически може много правилно да разбирате музиката, но да проявите, да разберете смисъла на този тон, не е лесна работа.

Я ми изпейте един тон сега на мене, толкова бистър тон, та да ми трепне сърцето.

Представете си, че вие отивате на училище. Казвам: На тебе ти трябват четири тона. Ако може да ги вземеш, изпита ще вземеш с 6. Та има тонове, които трябва да вземаме вярно. Ти трябва да знаеш този тон, на който е нагласен него ден професорът. Има известни гами, ще трябва да знаеш на каква гама е нагласен. Я си представете, че на този професор синът или дъщерята са казали нещо и той е неразположен. Идва разгневен, някакъв поглед има. Ти се изпречиш отпреде му и той те скъса изведнъж. Ти сега именно трябва да се нагласиш, трябва да нагласиш своята постъпка в противоречие на неговата. Не да усилиш у него една неприятност, но така да му се усмихнеш, та той да забрави всичко, да кажеш: „Много добър е той." Ти като си разположен, и той ще се разположи като тебе. Ти си махнал една мъчнотия, една тъга, която е имал, и той ще каже: „Има нещо улегнало, разумно в този." Казва: „Не бой се, не е мъчна работа." Той ще ти даде една лесна задача. Ти отиваш при професора, но не се нагласиш и казваш: „Каквото Господ даде." Аз ще ти кажа какво Господ ще даде: той ще те скъса. Ти ще учиш и на този професор ще знаеш каква му е болката, ще му занесеш един мехлем. Ти, като го погледнеш, да му дадеш известно разположение. Ама защо са дадени очите на човека! Чрез магията на светлината. Вашите очи са едно отражение. Даром сте взели, даром давайте. Като погледнеш, да се отрази светлината. Нека стане едно отражение на светлината, туй значи светлина. Нека стане едно отражение и на човешката сила. Изобилно ще трябва да дадеш. Ако ти постоянно отразяваш Божественото, непременно някъде ще имаш успех в живота.

Та казвам: В тази школа се изисква един начин. Ти седиш, после влезеш в стаята и не знаеш как да се държиш; ти си държиш главата наведена наляво. Професорът ще каже: „Аз ще ти дам да се разбереш." Той ще ти каже: „Аз ще ти изправя главата." Защото този знак има и лоша мисъл. Когато човек си държи главата наляво, то е много лош знак. То казва: „Ти говори, колкото искаш, аз имам друга работа." Що означава отклонение наляво? Едно преобладаващо влияние на чувствата отклонява главата несъзнателно. То не си ти. Причината, която наклонява главата надясно, то е влиянието на силата. После някои си държат главата напред наклонена, някои назад наклонена. Ще държиш главата си точно перпендикулярна. Какво е перпендикулярно? - Божественото схващане в света, великото, разумното в света. Аз наричам перпендикулярно положение, като се поставиш в едно положение и гледаш на човека. То е свободно отношение. Какво разбирам под думата перпендикуляр? Той е беден, бос, окъсал се е. Аз го гледам, изследвам лицето му и мисля как да му помогна. То е перпендикуляр. Следователно тъй казвам: Елате с мен. Почвам да се разговарям с бедния човек. Туй е перпендикуляр. Създавам му работа, помагам му и т.н. Туй е перпендикулярно отношение. Туй наричам перпендикуляр в света. Божественото в мене функционира. Този човек е доволен и аз съм доволен. Туй е перпендикуляр - ни вляво, ни вдясно.

Та всякога, когато се обезсърчите в живота, поставете се в перпендикулярно отношение. Вие сте неразположени духом. Да ви дам един метод как да се обновявате. Няма да го туряте като правило. Представете си, че вие сте съвсем закъсали. Скъсал ви е професорът. (Понеже сте били ученици да ви бъде идеята достъпна) Представете си, в осмият семестър сте, скъсал ви е професорът. Сега новата мисъл. Представете си, че вие сте професор. Вие изпитвате другите студенти. Ако искате да се оправите, можете. Ставате професор, всичките студенти са наредени. Най-силните като дойдат, най-много ще изпитвате и им туряте бележка. Ще наредиш и скъсания студент. Колко студенти искате да изпитате? Вие сте професор, а искате да изпитате десет студенти - най-хубавото число. Сега вие сте професор, всички те са уплашени пред вас. Ти ще се обърнеш към тях, ще ги погледнеш. Ама тъй ще ги погледнеш, любовно, и ще дадеш на един същия въпрос. Тогава, като го изпиташ, ще вземеш неговото палто и ще го изпратиш. - Те са деца на любовта. След като ги изпиташ, всичките десет студенти на любовта ще кажат: „Този човек струва да бъде професор." Втори път като идете да държите изпит, по същия начин вие ще свършите. Сега вие ще ми кажете, знаете ли какво? Каквото онзи, на когото баба му казала: „Да ти бае баба, да те не яде мечка." - „Бабо, бай ми по-добре, никак да не ме среща." Това са изключения. По-добре професорът никак да не те скъса. Туй е най-правото, съгласен съм с това. Не казвам, след като те е скъсал, какво трябва

да направиш. Това са опити, опитни правила, по които може да си помагате.

Та някой път вие се обезсърчавате, искате да заминете за другия свят, не искате да живеете. Няма какво да умирате. Стани някой професор, стани някой музикант виртуоз, да те слушат хората, или философ, да напишеш някое съчинение и пред него всички да седят и да се учудват на гениалния автор. Или стани един велик художник и нарисувай една велика картина. За предпочитане е тази глупост, отколкото да се самоубиеш. Всичко това хората го правят. След като минеш по този път на разсъждение, ти, като се върнеш в реалния живот, ще усетиш една лекота. Ще кажеш: „Слава Богу, имам за какво да живея. Станах професор, музикант, всичко станах. Ако сега не съм станал туй, един ден ще стана. Как ме радва това, аз съм кандидат за професор, кандидат съм за един красноречив оратор като Демостена."

Та казвам: Всички тия мъртви теории може да се преведат в една стройна наука. Ако аз ви пратя десет души за изпит и ви попитам, разбрахте ли онова, което казах, ще кажете: „Разбрахме много добре." Изпращам ви при един български банкер да поискате от него хиляда лева на заем без гаранция. Ако десет души от вас идат, които сте ме слушали, колко души ще вземат по хиляда лева? Нали предполагате? (Един най-малко.) Не зная дали ще има. Но има известни ученици, че не хиляда, но десет хиляди ще вземат. Има известни условия, при които вие ще имате вяра. Ще идете при банкера и ще кажете: „Вашата дъщеря е болна, аз ще излекувам дъщеря ви." Мислите ли, че този банкер няма да ви даде, колкото искате? И десет хиляди може да ви даде. Трябва да намерите оня момент, когато вие може да сте полезни. Следователно това е морал. Аз взимам полезността. Както аз съм полезен, така и вие сте полезни. Това е моралност. Полезен трябва да бъдеш. Природата разбира под полезност хора, които да изразяват нейните идеи, нейното богатство. Туй, което има, даром дава. Господ ти е дал очите. Не само за тебе са твоите очи. Добре е, че те ни служат. Но те не са за нас само. Някой път ще дойдат разумни същества и ще кажат: „Моля, може ли да ни поверите вашите очи за половин час, искаме да свършим една работа." Вие казвате: „Не днес, но друг път." След време пак ще дойдат и ще кажат: „Може ли да дадете очите си за един ден." Вие може пак да си намерите работа - да отлагате. Божественото никога не отлагайте. Защото зад всяка постъпка стои едно разумно същество, което [кея] кога може да бъде един приятел, един помощник. Не се ли отнесете добре, пренебрегнете ли туй същество, ще ви се даде един урок, че не сте постъпили любовно. Туй значи да използувате ония Божествени моменти, в които живеете. Та ще кажете: „Какво ще стане от нас?" Всичко може да стане. Най-първо всички може да станете добри работници във всички

занаяти. Каквото занаятие искате, може да развиете. Те са спомагателни средства. Единственото нещо е да бъдем носители, а всички можем да станем. Защото всяка една възможност си има своето време. Нещата не стават случайно в света. За красноречивия оратор се изисква особен бюджет. За царя се иска особен бюджет. За художника се иска особен бюджет. За каквото и да е занаятие си има специфично време. Ако ти знаеш времето, може да постигнеш. Това е важно. В това време има специфично качество за учението, което може да постигнеш.

Та казвам: Пред вас седи един велик закон. Който не разбира живота, той ще се обезсърчи. Онези, които не разбират законите на природата, всякога се обезсърчават, а онези, които ги разбират, те всякога трябва да се учат от тях.

Аз приведох примера, че водата влиза в стомната. Казват: „Не дружете с лошите хора. Лошите хора, лошите общества развалят добрата храна." Така е, но може да се извади общо заключение. Лошият човек е лош в едно отношение, а в друго е добър. Един пиян човек върви по пътя, остават му стотина лева. Среща един беден човек, навел се, угрижен. Пияният го пита: „Къде си ходил?" - „Ходих да търся работа, но не можах да намеря." - „Аз попийнах, останаха ми сто лева, на, вземи ги." Върви той, пак се клатушка. Пияният върши волята Божия, а онзи, моралният, нищо не дава. Казва на бедния: „Добър е Господ." - И си заминава. Пияният казва: „Аз пих, останаха ми стотина лева." Бръква и ги дава. Не мисли какво ще стане с него.

Божествена черта е онази, която е отзивчива и за която не се изисква мисъл. Тя е една работа: даваш и не мислиш. След като направиш така, веднага усещаш една вътрешна радост. Така е в учението. Божественото е, като прочетеш каквото и да е, веднага ти е ясно. А някой път четеш, четеш и не можеш да разбереш. Божествената работа много лесно се разрешава. Но за да стане туй разрешение, всякога трябва да имате единство. Вярвайте в едно нещо - че зад всички неразбрани работи, зад всичко, което не разбирате, зад всички вредни и лоши работи седи една висша разумност в света, която използува всичко. Няма престъпление в света, каквото и да е, което природата да не използува. Знайте, всичко, каквото се случи в природата на онези, които любят Бога, е за добро. Всичко в природата, което се случва, в крайния резултат е добро. Това е съвършенството на Бога. Във всички противоречия се крие нещо добро за бъдеще. От лошото в света за нас ще излезе сполука за бъдеще. Така трябва да се мисли. Туй ви го давам като едно правило, за да не се обезсърчавате. И да се обезсърчите, обезсърчението да ви стане причина за по-голямо насърчение. Защото обезсърчението е една долина, а насърчението е един връх. След този връх

ще влезете в друго обезсърчение, а след това друг връх седи. Противоречието е една възможност, а де е сполуката? Зад възможността какво седи? Зад всяка възможност седи сполука. Няма една Божествена работа, която да не свърши по Божествено. Няма по-голяма катастрофа за Христа от момента, когато Го хванаха; всички ученици се разбягаха. Те помислиха, че всичко се свърши. Но след три дена стана цял обрат в работата. Обрат стана и в живота на всички тези обезсърчени хора - апостолите. Те се събраха и станаха толкова смели, че света победиха. Тия, които се разбягаха, тия обезсърчени хора помислиха, че всичко се свърши, но след три дена Той се яви такъв млад и сега Той има 500 милиона последователи. Че може би ти си изгубил дрехата си, останал си, нищо не знаеш, не си отишъл до възкресението. А възкресението разбира делата на Божественото. Като видиш, че зад тебе седи един Божествен промисъл, една Божествена разумност, в която няма никакво изключение, тогава вече нещата са постигнати. Щом тази вяра се яви на човека в душата, нещата са постижими.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът."

7 лекция от Учителя, държана на
15 декември 1933 г., София, Изгрев.

1933_12_03 Стани и яж!
неделна беседа

СТАНИ И ЯЖ!

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 10-а глава от Деянията на апостолите – отначало до 21-ви стих.

„Духът Божи“

„Заколи и яж!“ Ще се спра върху думите „Стани и яж!“, няма да взема думата „заколи“. „Стани и яж!“ Какво? Онова, което Бог е очистил. Ще се спра върху една тема, която е малко по-близо до живота. Има отвлечени работи, за които се изисква специфична подготовка, за да се разберат. Има, например, такива термини в геометрията, в математиката, в естествените науки, в ботаниката, цял един поменик. Аз употребявам сега един геометричен термин – абсцисна ос, или ордината, или координата, после остроъгълни, триъгълни и т.н. Това е цяла наука. Трябва да учите, да разбирате. Всеки от вас има абсцисна ос, ще знаете де е. Всичко това, което цитират геометриците, имате го, но не го знаете, геометриците го знаят. В себе си де е, не го знаят, отвън го знаят, но вътре къде е, не го знаят.

Може вие да цитирате цели области от медицината, не само това, но цялата природа е една книга, която ние тепърва трябва да проучаваме. Там има всичките езици, какво ли няма написано, което трябва да проучаваме. Малкото, което знаем, някой път ние мислим като децата, че малкото дете, като свърши първо отделение, мисли, че много знае. Първото отделение след като го свърши, иде второто; след като свърши четирите отделения, иде прогимназията, гимназията, университетът. И като свърши университета, влиза тогава като ученик в големия университет на света. Трябват ти 15–16 години, докато завърши образованието. Само за образованието някой път ти трябват 120 години най-малко и пак не можеш да свършиш университета на света. През тези 120 години все ще те скъсат по някой предмет. И като свършиш университета, ще остане някой предмет, по който не си издържал. Та втори път ще идваш, трети път, четвърти път трябва да идваш, за да завършиш университета. Та, казват, че за да завърши човек този университет, трябвало да дойде 777 пъти на Земята. За да свърши този университет, за да му дадат диплом, че да не дохожда вече на Земята, 777 пъти трябва да дохожда. И колко факултети трябва да учиш.

Сега, някой може да се спре и да каже: „Ама аз това не вярвам.“

Разправяше ми една учителка. При нея седи друга млада учителка и я пита: „Ти вярваш ли в мене?“ И без да чака отговор, казва: „Аз в нищо не вярвам.“ – „Ами в кого вярваш?“ – „В себе си вярвам.“ Пък и другата ѝ казва: „И аз вярвам в себе си.“ Защо ти не ѝ каза: „Ето две божества, които хората не ги знаят.“ Защо не вярва в другите? Той вярва в себе си. Значи има вяра. Неверието в едно нещо предполага верую в друго нещо, а вярата в едно нещо предполага неверие в друго. Следователно човек едновременно и вярва, и не вярва. Защото, като вярваш в едного, ти не вярваш в другиго. Ти не вярваш в лъжливия Бог, а вярваш в истинския Бог. Ти не вярваш в Бога, вярваш в себе си. Следователно ти считаш себе си нещо по-реално от тази идея, която хората лансират. Защото Бог, като вярваме в Него, той се проявява в нашия ум, в нашето сърце, в нашата воля, в нашия дух. Или за умния човек това е онова правилно отношение, което съществува между живите същества, там се проявява.

Сега да се не спирам върху подробностите, защото работата е трудна. Много пъти, като се спираме върху подробностите, ще изпаднем в едно голямо противоречие.

Има един анекдот. Един доста виден виртуоз отива в Париж. Той обичал да свири, но толкова много се увличал в свиренето, че се забравял. Веднъж се събрала голяма публика да го слуша. Първоначално много заинтересована, но той свирил час, два, три, публиката почнала един по едни да излиза и целият театър се изпразнил, той продължавал да свири. Свирил 6 часа и най-после останал само ключарят, който му казал: „Господине, ключа Ви оставям, като излезете, да заключите.“

Та, често в живота си ние мязаме на този виртуоз, като свирим безразборно, докато всички излязат, докато най-после се почувствуваме в едно положение на самотност. Казва: „Голяма самота чувствувам.“ Казвам: „Много дълго си свирил.“ Когато някой ми говори за самотност в живота, казвам: „Дълго време си свирил.“

Сега, единственото важно нещо в света е: Стани и яж! Едно от най-големите изкуства в света е да знаеш как да ядеш. Ще кажеш: „Тя не е проста работа.“ Не, най-сложна работа е. Ако вземете в съвременната хигиена, във физиологията на яденето има ред процеси. Най-първо, човек, за да яде, трябва да има хубави здрави зъби. При процеса на храненето ти трябва да знаеш каква храна да избереш. Какво трябва да ядеш? Каквото Бог е очистил. Какво трябва да ядеш? Каквото природата е приготвила. Още като видиш храната, ще четеш надписа: „Това е храна, приготвена за тебе.“ Има ли този надпис, вземи и яж. Няма ли този надпис, не бутай тази храна, тя е отровна.

Най-първо, ще се молите на Бога да имате здрави зъби. И като седнеш да ядеш, ще дъвчеш юнашки, че всичко да стане на каша. То е първият процес. Не само това, но с тази храна може да си толкова учтив. Имаш един вход, ще приемеш гостите през главния вход и после ще ги заведеш в гостната стая. Като ги приемеш в приемната стая, има още един процес – храната не само трябва да я сдъвчеш, но има още един процес: да я ослюнчиш, не да я оплюеш. Има 6 жлези: 4 са под езика отстрани и две са под езика долу. Тези гости са дошли там, трябва да им измиеш ръцете, краката, да ги приготвиш, те ще влязат в главния салон, наречен стомах. Там ще започне процесът на гощаването, което наричат в природата храносмилане.

Сега няма да ви разправям надълго какво иска този процес, може да отворите една книга на съвременните учени. За да действува стомахът ти правилно, то в дадения случай ще сдъвчеш храната, не трябва никога да се тревожиш, умът ти никога не трябва да бъде занят с отрицателна мисъл. Понеже всичките отрицателни мисли, всичките отрицателни чувства и действия, които може да направиш отвън, имат едно косвено влияние върху стомаха: отслабват мускулите, разстройват черния дроб, в стомаха не идват достатъчно сокове, с които [да] смила храната. Гостите трябва тепърва да се гощават и ти трябва да бъдеш много внимателен, понеже в стомаха ти работят 10 милиона работници. Тази е специфична работа. Клетките в стомаха си имат специфично предназначение. Ако погледнете процеса на храносмилането, ще излезе много проста работа – като че една буталка се дига и става превръщане на храната. Но който може да проникне целия процес, тези разните сокове се превръщат, в тези сокове стават разни химически процеси. Туй се нарича храносмилане. След това храната трябва да влезе в тънките черва. Това са приемните салони на гостите, които са дошли. В тънките черва всеки си има особено място. Оттам всичката тази храна, соковете, които са определени, ще минат през един последен процес: пречистване ще стане на сока и после от белите дробове ще се превърне на кръв.

Та казвам: Първо стомахът ви трябва да бъде чист. Цялата наша съвременна култура има един недъг: че в стомаха има големи нечистотии. Там, дето има нечистотия, започва ферментация. Ако четете теориите на Луи Куне, ще видите, че тези ферменти, които ферментират, как задушават, подигат се нагоре. От тези ферменти се образуват газове, които може да се разлагат и се образува едно задушаване. Това са отровите, които влизат в соковете и които след време ще се превърнат на кръв и тези отрови отиват по цялото тяло. Човек сам се трови. След време ще почувствувате, че краката ви болят, че ръката ви боли, главата ви боли,

дойде някаква болест, като че някое същество е влязло. А то вие сте причината. Вие сте допуснали известни отрови.

И какво? Вие сте искали да оправите света по вашему. Постъпили сте в училището и сте имали един професор, който сте искали да върви по вашия начин. Той е сприхав, днес ви дигне – единица, утре – единица, после двойката; бащата се тревожи, майката се тревожи и казвате, че професорът е лош. Не, детето не знае как да се отнася с учителя. Това дете трябва да се съобрази с учителя си и учителят трябва да се съобрази с ученика. Учителят е вече нагласен, има цигулка, която трябва да нагласи съобразно с учителя. Цигуларят е нагласен и цигулката трябва да се нагласи с цигуларя. [Ученикът] трябва да се нагласи с учителя си.

Това са отношения в природата. Но какви са вашите отношения? Като говоря за учителя, аз разбирам това, което е в живата природа. Всеки човек си има по един учител. Туй е девственото начало в него, туй е вътрешната интуиция, туй е самосъзнанието, туй е свръхсъзнанието, туй е подсъзнанието, туй е съзнанието. Наричайте го както и да е, но ако се вслушате и като ядеш, нещо ти шепне: „Тази храна не е за тебе, не я яж.“ – „Ама съм гладен.“ – „Не яж.“ Ако 3 пъти ти каже и ти не го слушаш, казва: „Може да ядеш.“ Но не се минава половин или един час, усещаш болка в стомаха, някаква тежест в гърдите си. Казваш: „Какво ми стана? Урочасах.“ Да, урочаса. Всеки един човек, който не слуша Божественото в себе си, той винаги урочасва. Казваш: „Простудих се.“ Чудни са хората! От някой прозорец го лъхнало малко, от някоя малка дупчица. Аз съм правил опити да проверя дали тези твърдения на хората са верни. Това съм правил, две години съм седял на един отворен прозорец, другите вънка без печка, без нищо, повече от две години на прозореца и никакъв ревматизъм не дойде. Не е така. Когато кръвта е чиста, никакъв ревматизъм не може да те хване.

Та, казвам: Храната е един обект. Това е работа, която трябва да свършите. Яденето е един свещен процес. Понеже част от това, което ние изяждаме, като свършите яденето вътре, всяко едно ядене има друга една страна. Ако не се храниш добре, не може да разбереш Божествения ред на нещата. На яденето на храната съответствува Словото. Когато един човек ти говори сладко, ти се усещаш като нахранен. След като ти говори така, приятно ти е. Казваш: „Остави яденето.“ Разговорът е толкова хубав, че хората отлагат за един–два часа физическото ядене.

Та, основата за всяка една сполука в света, аз турям, основата е да вярвате, няма да съгрешите. Ако не вярвате, може да опитате и ще видите резултата. Но сполуката в каквото и да е направление принципално зависи от яденето на човека. Гледай на човека как яде и ще видиш дали умен ще

стане, дали учен ще стане, дали добър ще стане, дали красноречив ще стане, дали музикант ще стане. От яденето всичко може да стане. Като го видиш 4–5 пъти как яде, може да разбереш какво ще стане от него. После ще видиш как дъвче. Ако той преживя като едно преживно животно, той ще оре нивите. Дотам е достигнал. Ако яде като някой вълк, той ще ходи в горите. Ако яде като змия, той без крака ще ходи. Змията не е образ за хранене. Тя гълта цяла храната. Като хване жабата, гълта я. Казва: „Кой ще я дъвчи!“ И вълкът много бързо гълта храната си, гълта, гълта. Това не е за препоръчване. Онези пък, тревопасните, у тях има една непрактичност: те събират тревата с праха, с всичко и после, като седнат, почват да я предъвкват. Но онази кал, полепнала по тревата, тя носи отрова в тези, които се хранят така и не живеят дълго.

Сега човекът, който минава за млекопитаещ, Бог му е дал разнообразна храна. Той е изгубил онзи начин на хранене, който се дължи на принципа на живота. Тези принципи са се изгубили, като са излезли от рая. Хората са живели по 990 години в рая, живели са по 20, 30, 40, 50, 100 хиляди години в рая. Вие можете да кажете, че това е разказ. Няма нищо. На колко години беше Адам, когато Господ създаде първата жена? Ту[рет]е на всяка епоха по 100 милиона години, тогава имате до човека 600 милиона години. Следователно, в шестия ден направил Бог човека, създаде човека. Човек е седял в рая повече от 20 милиона години. 20 милиона години бил в рая и след 20 милиона години го изпъдиха от рая и след тези 20 милиона години му се роди жената и той се ожени за нея. Изпъдиха ги и двамата.

Сега вие ще вземете тази страна, отношенията на Адама към жена му. В едно отношение бяха правилни. Искат някои да примирят. И действително, Бог не създаде жената от кръвта на човека, но от долната част на ребрата му, тя тъй вече държи нисшия свят. Ако беше създал жената от мозъка му, той щеше да има една отлична жена, но жената не я създаде от мозъка, а от ребрата. Аз няма да обяснявам този мит, понеже той не спада. И понеже в туй положение, в което Адам се намира, Бог не можа да му даде друга жена освен като Ева.

Ще ви обясня с един пример. Един вълк не може да роди друго освен вълче. И една овца не може да роди друго освен едно агне. Една крава не може да роди друго освен теле. По-добро нещо от Ева не може да се създаде, нещо по-хубаво. Той взе две ребра. Защо Господ не взе едно ребро, а взема две? Числото 2 е спасително положение. Числото 2 спасява човека, но едното не спасява. Две ръце има човек, два крака, две очи, две дупки на носа си. Туй число 2 е навсякъде. Мозъкът му е разделен на две части, дробовете му са разделени на две – спасително положение е това.

Та вие имате съвсем повърхностни понятия за жената. Жената в природата поддържа пулса на сърцето. Тя е тази, която регулира ритмичното движение на всички живи същества, на които сърцата ритмично бият в цялата природа: и в растения, и в насекоми; всички имат един пулс. Принципът на жената регулира този пулс. Вие ще схванете, че е една ваша другарка и ще се ожените. Туй не е жена. Тази е жената, която регулира този пулс навсякъде. Туй е Великата Жена в света.

Следователно да станеш против една жена, да я хулиш, значи да се свърши светът. Ти да кажеш лоша дума за тази жена, тя веднага ще спре твоя глас и ти ще свършиш всичко. И жената трябва да има известно понятие за себе си. Досега вие не знаете какво е жената. Вашето предметно умение е да изпълните пулса в природата.

Следователно храносмилането за да е правилно в човека, този пулс на сърцето... Аз не говоря само за жената. Вие никога не сте броили пулса на вашето сърце бие ли редовно. Някой път сърцето подскача, има известно сърцебиене. Този пулс на сърцето от неправилното ядене се ражда. Неправилното биене на сърцето, когато сърцето бие неправилно, тази дама, която регулира пулса, казва: „Ти не се храниш добре. Ако тъй продължаваш, ще ме заставиш да те лиша от благото. Един ден ще спреш да пулсираш. И тогава повече аз не искам да ставам причина ти да образуваш известни отрови и да тровиш окръжаващите, защото отровата, която е в твоето тяло, ще мине и в другите организми.“

Мислите, че туй е лесно. Туй е една доста сериозна работа. Да кажем, една млада жена, която иска да стане майка. Че, ако тя няма чиста кръв, не трябва да ражда деца! Ако трябва да внесе отрова в тях, защо трябва да ражда? Никоя мома, докато не си пречисти кръвта, не трябва да се жени; и никой момък, докато не си пречисти кръвта, не трябва да се жени. Никоя мома, която не знае как да яде, не трябва да се жени; и никой момък, който не знае как да яде, не трябва да се жени. Най-първо, който иска да се жени, трябва да знае как да яде. После, той трябва да бъде чист. Има и ред други правила.

Казвате: „Ама трябва ли да се женят хората?“ Как? Болни хора не трябва да се женят. Хора, на които кръвта не е чиста, не трябва да се женят. Хора, на които организмът е пълен с отрови, не трябва да се женят, докато не се пречистят. След като се пречистят, имат право да се женят. Поколението, което ще излезе от тях, да бъде здраво. Този е законът.

Казвате, че ще има големи страдания. В един живот, който е пълен с отрови, ще има големи страдания. И сега страданията, които вие имате, се

дължат на отровите, които майките и бащите внесоха във вашия организъм, на отровите, които вие всеки ден внасяте във вашия организъм. И в Писанието всякога се казва: „Чисти бъдете!“ Чистотата трябва да започне от храната. Процесът на чистенето е туй: като седнеш, да донесеш чиста храна. Според моите изследвания, според изследванията на учените онзи, който носи храната, трябва да бъде чист, ръцете му да бъдат чисти, краката му да бъдат чисти, в мислите, желанията и постъпките си да бъде чист. Онзи касапин трябва да бъде чист и волът, който е заклан, и той трябва да бъде чист. Щом волът не е чист, не го колете, не е разрешено. – „Може ли да се ядат кокошки?“ Аз позволявам да се ядат кокошки, но да бъдат чисти. Аз позволявам и агънца да се ядат, но които са чисти. Които не са чисти, не ги бутай.

Съвременните вегетарианци са прави да не ядат месо. Защо? Защото днес млекопитаещите са отровени. Днес и вегетарианските масла са отровени. Някой казва: „Туй е слънчогледово масло.“ И то е тъй отровено както маста. И зехтинът е отровен. В него наливат развалено слънчогледово масло. Ще вземат слънчогледово масло, което струва 14–16 лева, и ще го продават 65 лева. Това от какво произтича? Хората имат едно понятие в света, те са без идеал, без Бога, мислят само за себе си. Но те внасят отрова. Те не знаят, че онова, което човек върши, то ще се върне към него. Този закон помнете. Навеждам едно правило, опитайте го. Нещастията ние сами си ги предизвикваме.

В една книга се разправя един пример. Той е следният: В природата съществува едно корито, дето всички хора могат да взимат. Всичките блага се стичат в това корито. Ако намериш туй корито, можеш да вземеш каквото искаш. Ако речеш да задигнеш всичко, тебе те очаква голяма опасност, понеже при това корито има един предел (кадел?). Ако искаш да видиш какво има в дъното, ти ще се качиш на [...] да вземеш каквото има, но до тебе има един токмак [от] няколко хиляди килограма. Ако вземеш всичко, той – върху тебе и ще се свърши всичко!

Или другояче казано, ти седиш и казваш: „В Бога не вярвам, в Христа не вярвам, но в себе си вярвам.“ Ти си внесъл в своя организъм една отрова. Първото дете, което ще се роди в тебе, няма да вярва в тебе, ще вярва в себе си. Твоето отрицание на Бога се е предало. Един ден туй дете, този Драганчо, като стане голям, току се опълчи на баща си.

Един баща ми разправяше своя опитност: „Един ден син ми ме изплаши. Един ден жена ми беше сгрешила, натупах я. Той ме хвана, разтърси ме и ми каза: „Татко, пред моето лице нямаш право да биеш майка ми. Като те тупна, отсега нататък ще помниш. Аз не съм малко дете.“ Изплаши ме.

Пипнах го – не е вече този Драганчо.“ Той казва: „Аз вече не вярвам в тебе, никакъв закон няма, аз мислех това, онова, в себе си вярвам. Ако ти не слушаш, аз ще постъпя с тебе така, както с един външен човек.“

Това е нашата философия. Ние сега носим последствията на нашето верую. Ти казваш: „В това не вярвам, в онова не вярвам.“ И сега никой в никого не вярва. Младото поколение, което идва, и то ще бъде като вас. Чудни са хората! Младото поколение като дойде, какво ще бъде то? Ти нямаш закона на самоотричането и искаш да имаш син щедър. Ти не разбираш самата природа, а искаш син ти да я разбира. Ти не си музикант, а искаш син ти да бъде такъв. Ти не си художник, а искаш син ти да бъде. Ти не си здрав, а искаш син ти да бъде здрав. И той ще бъде като тебе. А ти очакваш нещо и казваш: „Дано някое дете дойде.“ Туй е крива философия в живота, на която ние поставяме нашето щастие.

Та, казвам сега правило за вас. Аз не ви казвам, че вашата любов към Бога не [е] такава, каквато аз я разбирам, нуждае се още от едно качество. Например вие не сте срещали един човек, напреднал като Христа. Туй е трудна работа. Тъй опитно Той да дойде и да ни научи на един закон на послушание. Лесно е човек да служи на Бога, лесно е човек да изпълнява волята Божия. Той казва: „Аз затова дойдох, да изпълня Неговата воля.“ Знаеше, че тъй трябва да бъде, тъй е писано. Като дойдоха тежките изпитания, три пъти ходи да се моли, казва: „Ако е възможно, да се отмени туй.“ Такава голяма вътрешна борба имаше, че в този момент вие не знаете какви страдания, каква голяма скръб имал, че кървав пот излизал – такова напрежение, докато дойде това велико вътрешно разбиране. Той се намери в едно голямо противоречие и казва: „Тази работа е толкова тъмна. Понеже Бог е определил, аз ще имам едно светло бъдеще.“ Най-после казва: „Да бъде всичко както е Твоята воля, както Бог е определил. Не Моята воля, но Твоята.“

И ние, съвременниците, които живеем в тези времена, виждаме, че онзи разбрал, което Христос е разбирал и прави избор в света. Христос не дойде да каже: „Хората да не ядат“, но казва в Господнята молитва: „Отче наш, Който си на Небето, да се свети името Ти, да дойде царството Ти, да бъде волята Ти“ – ето основата. Трябва да се тури ред и порядък. После казва, хлябът наш насъщен, който ни е необходим за живота, направо може да дойде, когато имаме един Баща: „Отче наш, Който си на Небето, да се свети името Ти, да дойде царството Ти, да бъде волята Ти, както на Небето, така и на Земята.“ Ако ти имаш всичко туй в себе си, само тогава може да имаш този хляб, който ни трябва. Тогава ти ще идеш при онзи човек, един фурнаджия. Че вие тук всички от фурнаджията взимате, аз доколкото зная. Много сестри са ми донасяли, много хлябове са били за мене цяла

отрова. И съм правил опит: като ми донесат от тези сомуни, давам на една котка – тя не яде. Донесат ми някоя хубава питка – най-първо дам на котката, тя е експерт. Отчупя едно парче, тя го помирише и се отказва. Тя е специалист. Някой път даже го намажа със сирене – изяжда сиренето, питката оставя. Казвам: Този хляб не е чист. Когато искам да избера хубава вода, пусна магарето си и аз тръгна подир него. От която вода пие магарето, и аз от нея пия. Магарето има едно чувство, разбира от чиста вода.

Та, казвам: Нашата философия зависи от яденето. Твоето философско вярване, твоето религиозно вярване зависи от яденето, твоето изкуство зависи от храната на човека. Ако тази храна не е чиста, ти няма да имаш светъл ум; ако тази храна не е чиста, ти няма да виждаш нищо около тебе. Един художник, на когото кръвта е отровена, той не може да вижда и да рисува хубави картини; ако кръвта на един музикант е отровена, той не може да свири хубаво; ако на един оратор кръвта е отровена, той не може да говори както трябва; една майка, на която кръвта е отровена, не може да отглежда децата си; един учител, на когото кръвта е отровена, той не може да възпитава децата.

Та, казвам: Вие казвате: „Да вярваме в Бога." Онова, което Бог е очистил, ти за нечисто не го взимай. Ние сме се отклонили. В България има един обичай – когато отиват на гроздобер, казват: „Ще отслаби на корема." След като ядат грозде, пречисти се стомахът. Като яде грозде, турили на огъня пастърма – да се засолят. Какво благо може да се крие в осолената пастърма, в онова отровеното месо на някой бивол или на някой вол?

Имаше един лекар, разправяше своята опитност. Отива да преглежда болен добитък, вижда, че черният дроб е малко заразен, изхвърля го. Казвам: Щом черният дроб е заразен, говедото чисто ли е? – „Но, да не загуби човек" – казвате. Ти изхвърли дроба, да не го ядат хората.

Казвам: Сега ние няма да се справим. Има един закон, който регулира света, който регулира хората. Има два начина на изправление: един общ начин, има едно общо подобрение на света, природата работи от хиляди години; и лично подобрение – да подобрим нашия живот, трябва да започнем от днес. Ако някой иска да тури един общ режим, той трябва да го тури още днес. Ако чакате общия режим, той ще дойде, но преди да дойде общият режим, има едно частично приготовление. Всичките хора съставят част от едно цяло. Всичките хора трябва да се подготвят. Всички вие се приготовлявате за една работа в света. Защото всеки организъм създаден, той си има свое предназначение. Нищо в света не е без обща вътрешна работа. Някой казва: „Защо съм пратен в света?" Ти си изпратен

за една обща работа. Дали това го съзнаваш или не, ако вярваш, ще направиш опит. Който не го е опитал... Че пророкът казва: „Опитайте Ме и ще видите, че съм благ.“ Той не казва: „вярвайте“, но казва: „опитайте Ме“.

Христос казва: „Ако разумното Божие Слово пребъдва във вас, ако вие пребъдете в Мене, ще живеете, както Аз живея. Аз и Отец Ми ще дойдем, ще направим жилище във вас и тогава Аз ще ви се изявя отвън.“ Как ще се изяви? Ти си сиромах човек, отиваш при един банкер. Христос дойде, бутне го по рамото и казва: „Колкото иска, дай му.“ Ти си студент в университета, Христос отиде, бутне професора и казва: „Тури му 6.“ Навсякъде, където Христос върви с тебе, когато се изявява, Той върви пред тебе и ти се чудиш – върви ти. Всичко ти върви, когато е с тебе; когато Го няма Христос, всичко върви назад. Отидеш при професора – скъса те; отидеш при банкера – нищо не дава; минаваш границата – хванат те, затворят те; навсякъде нещастие след нещастие. Казваш: „Какво трябва да правя?“ Ще приложиш онова правилното вярване, да опитаме в живота си какво нещо означава любов към Бога.

Разправяше ми един приятел: минава покрай трамвайната линия, спъва се и така се ударил, че не могъл да стане, а трамваят иде. Той се засилил, отива вече. Казва: „Господи, спаси ме!“ – „Аз знаех защо паднах и казвам: „Господи, спаси ме! Ако ме спасиш, ще оправя целия си живот.“ Дойде трамваят, спря се до мене, слезе ватманът и ми помогна да стана. Какво му костваше на този човек да мине трамваят отгоре ми?“ Друг един приятел ми разправяше, той паднал и той не може да стане и върху него идва трамваят, не се спира до него. Казва: „Господи, да ме спасиш!“ Трамваят дерайлирал, излязъл вън от линията, отишъл в друго направление. Казва: „Слава Богу, че трамваят излезе от релсите.“ Тези в трамвая казват: „Ти ще станеш причина ние да изгубим живота си.“

Ние наричаме тези неща случайности в света. Онзи великият закон на Любовта, който регулира нещата... (Отворете прозорците, след 5 минути ще свършим, да не ви е страх). Аз определям: любовта е онази сила, която изменила разположението на хората спрямо тебе; туй е любовта. В любовта има едно свойство, че тя действува всякога и върху хората, и върху растенията, и върху животните – действува по един и същ начин. По един начин действува тази любов върху тебе. Тя е нещо велико, разумно. Ако вие отидете на Изток, при източните народи, които знаят тези закони... Един англичанин, който е опитал този метод, друг пътник гледа: англичанинът седнал, кръстосал краката си на едно от най-опасните места, дето минават тигри, лъвове, кобри, той седнал, не иска да знае. Казва му: „Не те ли е страх?“ – „Не.“ Той е концентрирал ума си в една мисъл – да

изпълни волята на Бога. Но ако само за един момент измени ума си, да не мисли туй, което трябва да мисли, веднага ще слезе от този пиедестал.

Че силата на човека е в момента да не изгубиш присъствие на духа. Намираш се в най-голяма опасност, да се не поколебаеш в онази Великата Интелигентност, Която управлява всичките неща. Имаш една болест. Какво има да се плашиш? Лекарят казва, че след 24 часа ще свършиш. Какво ще се плашиш – ще умреш. Сиромашия може да имаш. Ако обичаш Бога, какво ще се плашиш? И да умреш, пак ще оживееш. Туй е положението на онзи, който обича Бога. Ние искаме да минем без опитност. Като си болен, не викай лекар. Ако ти каже Господ, викай един, двама, трима и десет викай. Ако не ти е казал да викаш, никого не викай. Туй [е] да опиташ силата Божия.

Разправяше ми един приятел. Той е болен, идват 10 души лекари при него и след като направили консулт, единият от тях казва: „Преброени са дните ти, не можем да ти помогнем. За съжаление всичката наша наука не може да ти помогне. Да се приготвиш за онзи свят.“ – „Лекарите произнесоха присъдата си върху мене и казаха: „Ти си осъден.“ Обърнах се към Господа: „Господи, да ме спасиш! Посвещавам Ти живота си.“ На другия ден температурата се измени, настана едно подобрение, след една седмица аз бях здрав. Идва онзи, който ми каза, че съм осъден. – „Как стана?“ Не му казвам. Аз знаех как. Дадох си обещание. И досега не съм го изменил, каквото казах, направих го.“

Та, казвам: Щастието на човека седи в едно тайно обещание. Всеки от вас го има в живота си. Пазете го. То е свещеното обещание. Не да го знае светът. Всеки от вас трябва да има в себе си едно свещено обещание, на което трябва да бъде последовател. Туй е хигиена на здравето. Седнеш да ядеш – яж и благодари на Бога! Като ядеш, да ти е приятно. После, прати своята хубава мисъл на всички, които ядат и на онези, които не са готови, пожелай туй благо, което ти имаш, за всички. Туй е хигиена на живота. Казвате: „Какво да правя?“ Сутрин като станеш, направи туй. Като седнеш да ядеш, пет минути ще ти отнеме.

Казва: „Стани и яж!“ Кое? Онова, което Бог е очистил, онова, което Бог е приготвил. И тогава бъди благодарен на онези условия, при които Бог те е турил. Защото, ако бъдеш верен на малкото, ще бъдеш верен и на по-голямото, което Бог е определил. Защото целият живот е едно училище, за което има много блага, които тепърва има да се дават. Аз мога да се спра и да ви разправям какво е било вашето положение в миналото и какво може да бъде вашето положение за бъдеще. Но то ще се обуслови от настоящия момент – как учите.

Учиш ли, възприемаш ли, обичаш ли – три неща трябва да имате във вас. За любовта да имате само едно мнение, за мъдростта да имате само едно мнение и за истината да имате само едно мнение, за свободата да имате само едно мнение, за знанието да имате само едно мнение, за живота да имате само едно мнение – 6 неща, за които трябва да имате само едно мнение, да не сте раздвоени. Дойдеш ли до свободата, желай я за всичките хора. Дойдеш ли до любовта, желай я за всичките хора. Дойдеш ли до знанието, желай го за всичките хора, не само за себе си. Туй знание е спасително за всички хора. Дойдеш ли до любовта, дойдеш ли до мъдростта, дойдеш ли до истината, желай я за всички. Като дойдеш до живота, желай го за всички. Туй, което желаеш за всички, то ще бъде достояние и за тебе. Никой не може да те лиши от това, което е общо за всички. Шест неща, които ни поставят, и вследствие на това онзи процес на благото, което имаме сега. Днес имаме много повече блага, отколкото Адам имаше в рая. Адам нямаше туй, което ние имаме сега. Той нямаше някои работи, които ние имаме. И бъдещето ще има повече, отколкото ние сега имаме. И Писанието казва: „Онова, което е приготвил за бъдеще, е повече от това, което сега иде.“ Нито око е видяло, нито ухо е чуло, нито на сърцето и на ума е дохождало за онова, което Бог е приготвил за онези, които служат на Великата истина, които служат на мъдростта, които служат на любовта, които служат на Божия живот, които служат на знанието, които служат на Божията свобода. Такова е великото бъдеще, което стои пред вас.

Христос казва: „Който Ме яде, жив ще бъде. Аз съм живият хляб.“ Сега, аз желая да мислите хубаво върху него. Не го разбирайте по буква, защото буквата умъртвява. Буквалното умъртвява нещата. Ако ви кажа абсцисна ос, лекарите казват абсцес – същият корен. Да отвориш, значи, абсцес да изтече нещо навън. Или да имате някоя координата. В онова разбиране, в онези възможности, които започват от процеса на яденето. Процесът на яденето е като разораване на нивата, посяването, израстването на тези житени зрънца. Всичките блага в света идат от яденето, от Словото.

Та, казвам: Разбирайте този великия процес. И на Изток има цяла наука за яденето, как трябва да се хранят хората. Сега лекарите са обърнали внимание върху чистата храна, но те още се водят от буквата на този закон, гледат само повърхностно. Гледайте по-съществено. Религиозните хора трябва най-първо да се отличават по това, че религиозните хора трябва да имат чиста кръв. Всеки човек, на когото кръвта е нечиста, той не може да бъде духовен. И Писанието казва: „Очисти, Боже, сърцето им.“ Сърцето на човека трябва да се очисти, това значи и цялото тяло да е светло. Които мислят чисто, от тях излиза благовоние, а не онази лоша миризма, която

излиза от телата ви. Онзи, който го срещне, като го помирише, казва: „Искам още веднъж да го срещна.“ Не както сега казва: „Да не го срещам!“ И храната, която приемате, да има ухание. Туй е знанието, туй е веруюто. Не да мислим, че като отидем на небето. Туй, което ангелите ядат. Моисей ги учи 40 години в пустинята какво да ядат, те казаха: „Дотегна ни тази манна, в Египет имахме хубави работи.“ Сега някои от вас сте вегетарианци, не ядете месо, [но] имате още отрови в кръвта си. Както се освободихте от месото, така да се освободите от отровите, които проникват в организма. Това ще бъде следущата епоха и той ще бъде здрав, целият живот ще бъде радостен и весел.

Тайна молитва

10-а неделна беседа, държана от Учителя
на 3.XII.1933 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1933_12_03 Молитвата
утринно слово

МОЛИТВАТА

Ще прочета 11-а глава от Марка.

Човек трябва да ви остави, да не ви говори нищо, да ви остави да пророкувате, както Духът ви каже. Ако Духът говореше на всинца ви, какво щеше да ви каже? У вас трябва да стане това, което става в малките тревички, когато дойде водата и всичката почва омекне и стане кал. За онези, които ходят, калта е неприятна, а за тревичките калта е едно благословение. За нас калта е нещо, което се полепва по нас. Ние имаме за калта едно мнение, а тревата има друго. Значи за нас калта е това, което се полепва по обущата ни, а пък за тревата тя е това, което размеква почвата и допуща влагата да слезе надолу.

Когато бащата и майката са отхранили сина си и той е станал на 20 години и са му давали да яде всеки ден, какво са спечелили? По този въпрос може да мислите. Човек има две очи, пък има и насекоми, които имат по няколко хиляди очи. Някой път хиляди очи. Защо на тия малки насекоми им са толкова много очи? И по този въпрос може да мислите.

Ще ви попитам и друго нещо: Защо ви се дават толкова много страдания? Не едно, не две, а всеки ден – толкова много страдания. Отде идват те? Защо страданията толкова много ви обичат? Те много ви обичат. Всеки един от вас има всеки ден по 15 толкова обичащи го, те идват вкъщи, пишат ви писма и какви ли не писма? И цели скандали стават за тия писма. Всяко едно страдание е цял един скандал. Ти си тъжен, наскърбен си, влизаш вкъщи, вдигнеш скандал с децата си. Казваш: „Аз имам едно любовно писмо, не знаеш ли, че гори душата ми?“ За да скриете вашата любов, казвате: „Ние имаме страдания, тъжни сме.“ Вие сте недоволни. Защо ви са толкова писма? По 10–15 писма получавате и мислите на кое как да отговорите.

И един друг въпрос: Аз не зная какво нещо е любовното писмо. Хляб ли е, дреха ли е, инструмент ли е, какво нещо е това любовно писмо? Аз бих искал да ми разправите, много ме интересува. Кой беше праотецът, който е направил първото любовно писмо? Каква е историята на тези любовни писма? Аз зная едно нещо: Преди първата жена да [беше] дошла в рая, никакви писма не се пишеха, но след това, като дойде жената, почнаха да се пишат писма, особено след като излязоха от рая навън. След това много писма се пишеха вече.

Кажете ми: Какво нещо е болестта? Какво нещо са болестите? Вие някой път си представяте болестта като нещо живо. Вярвате ли, че в света има болест? Вие казвате: „Тази болест е много силна.“ Схванала ви краката, схванала ви ръцете, схванала ви езика и вие казвате: като че е дошло нещо живо, като че ви обсебило. Това нещо дали е така?

Питам сега: Първите хора, когато бяха в рая, имаха ли болести? Тогава нямаше никакви болести, но така, както вие си представяте болестта, не съществува. Сега представете си, че вие си носите една раница. Тръгнали сте на път, раницата ви тежи 50 килограма. Казвате: „Охлузи ми гърба.“ Питам: Тази раница сама ли се качи на вашия гръб? И тя от добра воля ли направи това охлузване? Тази раница охлузила гърба ви. Приписвате ѝ качества, които тя няма – нито сама се е качила, нито пък е охлузила гърба по своя воля. Какъв е законът, за да не ви тежи тя? Понеже имате 50 килограма товар, то на всеки, който мине покрай вас, дайте му по един килограм: на 49 души – 49 килограма, и на вас да остане един килограм. А пък вие казвате, че ви трябват 50 килограма. Сега кажете: защо направихте тази раница 50 килограма, а не я направихте 10 килограма?

Когато учителят зададе някой въпрос на ученика, то тогава ученикът може също да запита учителя и това са правила. Ученикът задава някоя трудна задача на учителя, за да види дали той знае. Много пъти в математиката някои задачи са забъркани и ги изоставят. Но щом не можеш да решиш една задача, ти си вече на мястото на един ученик. Щом я решаваш, ти си вече учител за себе си. Щом решаваш задачата, ти знаеш, щом не я решаваш, не знаеш.

Пазете се от болести. Това, от което най-много се пазите, най-често идва на главата ви. Например вие се пазите от хрема, понеже [тя] може да се превърне в други болести, опасна е, но идва хремата у вас. Пазите се от треската, но и тя идва. Пазите се от ревматизма, но и той идва. Всяко нещо, от което човек се пази, все му идва до главата. Пазите се от сиромашията, защото казвате, че е лошо нещо. Не съм срещал обявление у вас, че се пазите от богатството. За някои светии се казва това. Но във вашия дом никъде няма обявление: „Пазете се от богатството.“ Много обявления съм намерил, например обявлението: „Пазете се от сиромашията.“ Понеже аз съм кореспондент на вестника, искам да зная какво провинение е направила сиромашията, за да пиша и аз против нея една статия – какво право има тя да отива да измъчва хората?

Вие какво бихте пророкували сега? Види се, вратите на пророчеството са затворени навсякъде. Понеже не знаете да пророкувате, ще ви дам един

анекдот: Една булка, която обичала много мъжа си, като умрял той, заровила го в гроба, а пък гробищата били близо до гората. Отива тя, за да плаче и за да видят хората, че тя го обича, тя плаче високо. Иначе хората ще кажат, че тя е гледала само той да умре и така да се освободи от него. Името му било Иван. Почнала тя да нарежда: „Иване, Иване, колко те обичам." Така нареждала около 25 минути. Една мечка от гората идва до нея и тогава тя казала: „Иване, повече не мога да плача, защото мечката иде."

Страданието в света, това е умрелият човек. Вие плачете на гроба на страданието, понеже това е умрелият Иван. И като се зададе радостта, тя е мечката. Вие казвате: „Иване, не мога да плача вече." Значи, зарадвате се, освобождавате се от страданията.

Човек мъчно може да понесе една голяма радост. Радостта е много опасна. От голяма радост става разрив на човешкото сърце, пуква се човешкото сърце. Казват, че Волтер умрял от радост, като се върнал във Франция и му направили голяма овация.

Ако запитат какво нещо е животът, мъчно може да се определи той. Дават много определения, но животът има известни външни изявления. Най-първо, животът е проява на нашето тяло, а пък тялото е съставено от много удове. А всеки уд си има малки удчета, части, елементи. Следователно, за да живеем, най-първо трябва да държим своето тяло в най-изправно положение.

Вие може да считате тялото си за една дреха, може да го уподобите на най-хубавата дреха, която ви е потребна в студено време, и като отивате на гости, да имате една хубава дреха. И от тази дреха зависи почитанието, което хората ще ви дадат. Вярно е, че без дреха не може. Един оратор се оценява според речта, която ще държи. Щом не може да говори, не е добър оратор. Ако идеш в странство, почитанието и уважението ще зависи от това дали знаеш техния език. В Англия почитанието ще зависи от това дали знаеш отлично английски. Във Франция – ако знаеш да говориш отлично френски, и пр. Тогава можеш да спреш всеки французин и да говориш с него, щом разбираш езика му. Иначе никой няма да те познава и хората няма да се интересуват от тебе, т.е. няма да имаш връзка с живите същества. Една друга мисъл: Вие никога не може да успявате в света или да имате достъп в света – аз не говоря само за този, а за духовния и Божествения свят, – ако не знаете езика му. Трябва да знаете Божествения език. Или трябва да разбирате езика, на който говорят хората.

Например, за да обичате един човек, непременно вие трябва да намерите

една хубава Божествена черта в него. Не можете да обичате когото и да е, ако не намерите една Божествена черта в него. Във всяка една обич в света седи нещо видимо и материално. Ние казваме: да няма обект в любовта. Под думите „да няма обект“ ние разбираме да няма в любовта користолюбие. Но онзи, когото обичате, той трябва да има в себе си известно богатство. Вие бихте ли могли да обичате един камък, както обичате един човек? Не. Защото в камъка няма тази отзивчивост, както има в човека. Но в някои случаи един камък може да ви принесе много по-голяма полза, отколкото един човек. Нали ако намерите един скъпоценен камък от високо качество и с голям размер, вие ще имате цяло едно състояние; не само вие, но и ред поколения ще се ползуват от него. То е едно грамадно богатство. Този камък, като го продадете, ще имате добри условия. Този скъпоценен камък може да се жертвува заради вас. Но ако имате един приятел, когото обикнете, може ли да го продадете? Защо тогава камъка може да го продадете, а вашия приятел не може да го продадете?

Друг един въпрос ще ви дам: Може ли един готвач да готви, без да опита яденето? Не само без да го опита, но и без да го мирише? Без да мирише парата, която излиза от съда? После, може ли един готвач да сготви нещо, че да не го пипа с ръцете си?

Мислете върху въпросите, които ви задавам. Изпратил Господ два крака на човека и тръгнали те от Небето на гости на господаря си. И господарят, като ги видял, турил ги на служба. Тогавашните хора, първите хора когато живеели, всяка година, краката се връщали в другия свят. И като се върнали двата крака в другия свят, попитал ги Господ: „Как е господарят ви? Вие как сте?“ Те казали: „Много ни охлузиха, цял ден трябваше да носим господаря и така цяла година.“ Господ казал: „Такъв му е характерът.“ Краката мислили, че като отидат на гости, ще им се радват, ще ги окичат, а пък те целия ден ходили с тях. Господ казал на краката: „Вие ще отидете пак. Идущата година Аз ще ви пратя други два помощника.“ Пратил Господ ръцете. И те дошли. Човек турил ръцете на рамената си. На другата година тръгнали краката и ръцете при Господа. Краката казали: „Цял ден сме на Земята , не ни обува господарят, боси сме, охлузихме се.“ А пък ръцете казали: „Цял ден работим, копаем, господарят е много работлив, цял ден копае, каквото намери, работи чрез нас.“ Господ казал: „Такъв му е характерът.“

Та, някой ми се хвали: „Виж го, работлив човек е, пришки има, не слинове“ – казвам: те са ръцете, не си ти. Той се хвали: „Виж колко съм работил.“ Работили са ръцете, той още не е работил. Един човек, който не знае как да постъпва добре със своите крака и ръце, той още не е добър

господар. И ако ти не знаеш как да постъпваш с тях, още не си добър ученик. Ако не знаеш предназначението им, ти не можеш да бъдеш добър човек. Не може да имаш щастие в света, ако твоите ръце и крака не са здрави, а пък здравето на краката зависи винаги от една добродетел. Като напуснете този свят, няма да имате нужда в оня свят от крака, но в онзи свят ще имате добродетели. Краката ви ще бъдат направени само от добродетели. И краката тогава ще ви говорят, няма да мълчат, както сега. Там ще ви държат много лекции. Ти в другия свят не можеш да тръгнеш с краката, ако си решил да правиш нещо лошо, понеже те ще ти кажат: „Там, гдето отиваш, там не можем да отидем ние." Ти ще бъдеш генерал без войска. Войската ще ти каже: „Ние не можем да се бием." Генералът може да върви с ножа напред, гдето иска.

Някои ме питат: „Какво ще правят хората на Небето?" Ред съществувания си ял кокошки, агнета, круши и пр., за което Господ ще каже: „Да се издължите на тези същества." И ти, като заминеш за онзи свят, по цял ден ще им плащаш. След това там ще седиш още една година и после ще те изпратят тук, на Земята, ще се преродиш наново – това е фигуративната страна. Човек, като замине оттука, 45 години ще прекара горе, на онзи свят, ще разглежда всичките си съществувания, всичките си опитности, где е постъпил добре, где не е постъпил добре, где е направил една добра постъпка и пр. И като преглежда всичкия си живот, от това, което е прегледал, онези господари на живота ще му създадат ново тяло, нови условия, ново положение. И ще го пратят пак на Земята, да видят в новия живот какво може да направи. Така ще продължава, докато дойде време, че като отиде на Небето, да няма да се занимава с грешките си. И последната грешка, която ще направи, това ще бъде последното прераждане, но докато има една погрешка, той все ще трябва да идва на Земята.

В прочетената глава се споменава, че Христос влязъл в храма и изхвърлил всички. Ще вземе един проповедник този стих и ще държи цяла проповед, че Христос изпъдил от храма тези и тези. Като ги изпъди от храма, оправи ли се светът, оправи ли се еврейският народ? Не. Значи, не трябва да се разбира това по буквата на нещата. Значи, влизането на Христос в храма вие трябва да го преведете: вие, като влезете в себе си, ще вземете един камшик във вашия храм и всички ваши търговци, които имате в храма, ще ги изпъдите. Ще влезете в себе си и ще турите ред и порядък в своите мисли, в своите чувства, в своята воля. Това значи да изпъдиш тези търговци от храма. Отвън не може да направиш това, а отвътре ще го направиш.

Хубаво е човек да не вижда погрешките на хората. Човек би трябвало да

бъде щастлив, като дойде сиромашията, да я покани на гости, да се поразговори с нея. Дойде ти някое неприязнено чувство – покани го, поразговори се с него, не си изменяй лицето.

Често в света има една голяма опасност. Знаете ли какво нещо е, когато човек не знае как да постъпи, когато не е предвидлив? В едно от варненските села един воденичар турил една дъска да запуши водата, която пада на келевото ѝ, и се качил на келевото да оправи работата, а пък едно дете минава и вижда дъската, вдига дъската и водата идва и почва да се върти келевото. Каква опасност може да се причини от това. Трябва да пуснеш водата там, където трябва. Трябваше това дете да отиде да пита да пусне ли водата или не.

Някой казва: „Аз искам да направя някое добро." Но вие искате да направите добро като това дете. Воденичарят щеше да се удави, ако не беше дошъл друг човек на помощ. Воденичарят не може да слезе. Трябваше друг до дойде и да затвори водата. Спряната, отбитата вода не я туряй в улука, докато не е направено келевото или, другояче казано: Не започвайте да вършите една работа, докато добре не я разберете.

Сполуката на човека зависи от това (Учителят държи дясната си ръка в юмрук.) Колко тълкувания може да се даде на това свиване? Ако ти не знаеш как да свиеш ръката си, тогава няма да успееш. От свиването на ръката зависи твоето щастие. Много естествено. Представи си, че някой човек ти дава един скъпоценен камък и ако ти не знаеш да свиваш ръката си, няма да можеш да го вземеш. Някой може да ви каже: „Свийте си ръката и от това зависи вашето щастие." Но трябва да знаеш как да свиеш. Да свиеш така, че да хванеш нещо, да вземеш нещо. Сегашните ученици трябва най-първо да се учат. Гледам, мнозина имат трактори, които се развалят и не знаят как да ги поправят. Или някой има пишуща машина, тя се развали и той ще търси някого да я поправи. Онзи, който има пишуща машина, той сам трябва да може да я поправи. Имаш една автоматична писалка – трябва да знаеш как да я отваряш, как да я пълниш с мастило. Иначе ще ходиш да търсиш някой да я пълни. И това не е лошо. Трябва да знаеш как да свиеш ръката си, трябва да знаеш и какво да кажеш, кратко, ясно, сдържано да го кажеш. Можете ли да ми кажете на латински онова най-кратко изречение на Юлий Цезар: „Veni, Vidi, Vici" – в три думи е казал той. Вие можете ли да кажете като Юлий Цезар: „Дойдох, видях, победих"? Ако в живота вие сте на мястото на Юлий Цезар, може ли да кажете така, само с три думи да изразите нещо? Той пише на Римския сенат: „Дойдох, видях и победих!" Вие на кого ще пишете: „Дойдох, видях, победих"? Ако вие ми декламирате думите: „Дойдох, видях, победих" от къщата си, без да сте сторили нещо, без да си

се помръднал, каква полза от това? Отваряте ръката си, но няма нищо в нея. Значи празна. Ако бъркаш в кесията и има нещо в ръката ти, тогава бъркането има смисъл.

Всяка една мисъл, всяко едно чувство и всяка една постъпка са прави, докато внасят нещо в човека. Това, което внасят, то е добро. Светлината, като влезе в тебе, внася нещо. Въздухът, като влезе в тебе, внася нещо, ти възприемаш. Всяко разумно нещо, което влиза в човека и прибавя нещо, то е добро. Какъв е нашият надпис? В къщата какъв надпис имате вие? Какъв е надписът на вашия горен праг? Аз не виждам никакъв надпис. Аз гледам, минавам из София, по бакалниците и другите магазини какви ли не всевъзможни имена има: „Порт Артур“, „Лондон“, „Ню Йорк“, „Добрият самарянин“ и пр. Все надписи отгоре. Казвам: Чудна работа. Порт Артур, а пък кръчмар. Добрият самарянин, а пък кръчмар. Нерде Шам, нерде Багдад. Какво значи „порт“? Пристанище. А какво значи Артур? Отгде произлиза думата „Артур“?

Не е лесна работа да се пророкува. Един разправя своята опитност за една църква в Англия, дето всички пророкували. Там имало пророкувания от всички членове. И той, като влязъл в нея, всички говорят, всички пророкуват и това приличало на сбор от смахнати. Онзи, който не разбира закона на пророчеството, той се чуди. Това е приготовляване. Когато 20–30 ручея вдигат шум и слизат от планината, какво лошо има в това? Те образуват голяма струя. Вдига се голям шум. бу-у-у... Онзи воденичар, като види, че водата вдига голям шум, той ще направи приспособление и по този начин келевото ще се завърти, воденичният камък ще проработи. Водата казва: „Аз по Бога ще върша работите“, а пък камъкът казва: „Ти по Божественому ще ги вършиш, а пък аз по човешки ще го върша.“

Влизам в някой дом. Вие ще ме извините, ще ми простите, че засягам мъжете и жените. Влизам в дома и мъжът и жената ми казват: „Не се разбираме.“ А пък аз виждам: Жената е келевото, което се върти, а пък мъжът е камъкът. Казвам: Остави жена си, нека тя се върти така: , а пък ти се върти така . Тя, като се върти така, да минава повече вода през нея. А пък ти, като се въртиш така, повече брашно да изкараш. Като се спре воденицата, като престанат келевото и камъкът да се въртят, вие тогава ще разберете.

Важен е резултатът, добитото от една работа. Във всичките противоречиви работи в живота има едно съотношение, но за да разбере човек тези съотношения, тези противоречия трябва да престанат. Единственото правило, което е необходимо, е следното: Да кажем, че имате някои несгоди в живота, някоя болка и не знаете как да се справите с нея.

Допуснете, че се молите на Бога да направите нещо и се чудите защо работите не стават. Вие се молите и същевременно заповядвате на Господа да направи това и това и се чудите защо не го прави. Господ не е ваш слуга. Вие в дадения случай се държите вън от Господа. Влез вътре! Представи си, че си вземаш железопътен билет и отиваш на гарата. И седиш на гарата, не влизаш във вагона. Ако не влезеш във вагона, какво те ползува билетът? Тогава ще останеш. Не е важно само да се молиш. Молитвата е само вземане на билет. С този билет ще вземеш място и ще седнеш – първокласно място или второкласно и т.н., във влака. А ти седиш вън от влака, а той тръгне и ти пропуснеш, оставаш вън. Този трен пропуснеш, онзи трен пропуснеш и се чудиш защо някой не дойде и не те въведе вътре във влака. Но представете си и друго: че вие слезнете на първата гара, слезете долу и се разхождате, а не знаете, че този трен ви чака. И тръгне тренът, и пак пропуснете. На всяка гара има една възможност да пропуснеш.

Казано е: „Всичко, каквото попросите, ще ви бъде, като вярвате." Най-първо вие трябва да вземете билет, за да влезете във вагона. И с този трен няма да пътувате само веднъж. Колкото пъти да пътувате, законът е все един и същи: Ще вземете билет, ще влезете във вагона и като отидете в града, закъдето сте се запътили, ще си свършите работата. Да кажем, че имате нужда от пари и отивате при един ваш приятел да искате назаем. Господ ви казва: „Ще похлопате на 100 врати", а пък вие отивате и хлопате само на 10. На 100 врати ще похлопаш, няма изключение. Ти не знаеш Божиите пътища. Баща ти е заминал. Имаш чичо, но и той е заминал, имаш брат, и той е заминал. В Божествения свят всички същества могат да изпълнят Волята Божия – в дадения случай ти не туряй баща си, майка си, чичо си и пр. на първо място. Ти не знаеш в даден случай кой ще ти помогне. И никога не определяй в случая как да ти се помогне. Може да ти кажа да копаеш на 100 места в планината. Това може да ти вземе цяла година, но като намериш съкровището, ще бъдеш осигурен 20 години.

Не е важно само богатството. Ти можеш да имаш богатство, а пък да си лишен от здраве. Много неща трябват, а не само богатство. Преди всичко на човека му трябва един отличен ум, едно отлично сърце. Той трябва да е приятел с всички хора. Не трябва да се отнася грубо с когото и да е. Нито със себе си да е груб. Някой път се сърдиш на себе си, недоволен си. Мнозина от напредналите, не само тук, но и в странство, са груби, недоволни, проповядват посвещение, обаче като дойде някоя голяма неприятност до главата им, стават неразположени.

Ние не сме пратени на Земята да бъдем щастливи. То е второстепенен въпрос. И единственото нещо, за което човек е пратен на Земята, то е да

учи. Ти трябва да учиш. Трябва да изследваш законите на всичко това, което става в тебе. Ще започнеш от себе си, отвътре. Като почнеш от вътрешния живот, тогава външните прояви на живота ще почнат да ти стават по-ясни. То е един сложен механизъм, той е един сложен свят. Не е така лесно.

Сега ще ви приведа един пример. Един американец върви с една млада, много красива мома. Млад българин отива в странство да се учи. Той се приближава към американеца Последният бил на около 45 години, момата била 15–16 годишна. Тази млада мома пошепва нещо на баща си. Баща ѝ се усмихва и казва на момъка: „Заповядай на гости у дома." Ти, като се обърнеш към Духа, Духът ще пошепне на Господа и тогава Господ ще те покани. Не огорчавайте младите момичета, които вървят с бащите си. Научете се на техния език. Бащата не се интересува момъкът какъв е, що е. Той казва: „Ако знаеш добре да се обхождаш с дъщеря ми, тогава добре си дошъл. А пък ако не знаеш, тогава добър ти път."

Сега, искате ли да направим едно хубаво упражнение на снега? Човек трябва да изучава царството на Невидимия свят, където ще влезе един ден да живее. Да приемем Любовта като основа на живота си, а пък външната страна на нещата е второстепенна. А сега всеки, като тури своето собствено верую като главно, то се явява разединение. Един ден хората ще станат ясновидци, ще влязат в другия свят и ще знаят това, което става в Невидимия свят.

„Отче наш"

11-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 3.XII.1933 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1933_12_06 Единният живот. Обичай общия живот!
лекция пред общия окултен клас

ЕДИННИЯТ ЖИВОТ. ОБИЧАЙ ОБЩИЯ ЖИВОТ!

Сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

Ще ви прочета 105 псалом.

Съществуват в живота известни вътрешни противоречия. Те си противоречат по един или друг начин. Великият закон, който направлява нещата, ги отстранява по разни начини. Сега аз говоря за противоречията, които хората сами си създават. Те са от друг характер. Те са от индивидуален характер. Но съществуват вътре в самия живот известни противоречия, с които човек трябва да се занимава. Тези противоречия са един вътрешен подтик. Има и други явления, факти в природата, които трябва да се наблюдават.

За 9 месеца детето се изменило в най-утеснени условия, в утробата на майка си. Не можеше ли един светия да дойде по друг начин? Ако можеше, щяха да дойдат. И след това, тоя светия постепенно се освобождава. Ние, някой път се възмущаваме от противоречията, които съществуват. Както и да се възмущаваме, противоречията все съществуват. Конят може да се възмущава от своята форма, и вълкът може да се възмущава от своята форма, но е вълк. И всеки един човек може да се възмущава, колкото и да иска, това нищо не допринася. От сутрин до вечер, той може да се възмущава, както иска, но законите в природата няма да се изменят. С нищо не можем да ги изменим. От хиляди години хората не са били в състояние сами да ги изменят. Слънцето все си върви по същият път. Някой път си въобразяваме, че външните мъчнотии ще престанат. Действително ще престанат, но кога?

Аз ще ви дам една ясна картина, толкова ясна, че и децата да я разберат. Вие трябва да имате една ясна представа що е онзи свят и що е този свят. Този свят е тук, в салона. Онзи свят е външния свят, дето се градят къщите. Значи, ти живееш в една къща, материална къща. Излезеш ли от къщи, това е онзи свят. Законите на външния свят не са закони на вътрешния свят. И законите на вътрешния свят не са закони на външния свят. Ти, в своята къща, може да си туриш печка, може да я стоплиш, можеш да ѝ туриш прозорци и прочее и да ти е приятно. Но щом излезеш вън от твоята къща, не можеш да се месиш в порядките на онзи свят. И там си има печка, но тя е друга. Твоята печка е друга порода. Външният свят, някой път е облачно, мрачно, но някой път е ясен. Когато е облачно, тогава

има дъждове, гърмежи, бури, ти трепериш. Ако нямаш въглища, материалният свят не е уреден за тебе. Ако имаш въглища, материалният свят е уреден за тебе. Ако имаш въглища, вътре в къщи, ще имаш царството Божие, а ако нямаш въглища, ще се мъчиш. Русинът казва: „Имаш пари, Христос възкреси, нямаш пари, смерт о смерт." Да преведа тази руска поговорка: Познаваш ли Божиите закони, има възкресение, не ги ли познаваш, смертю смерт.

Сега има един стремеж, едно разбиране, мнозина чакат това, което наскоро ще дойде, скоро ще дойде. Сега ще дойде, но няма да ви го докажа. Защото лятно време вие ни най-малко не очаквате зимата. Вие мислите, че след лятото ще има нещо още по-хубаво, но след лятото иде зимата. И после зимата, вие никога не очаквате лятото. Вие вземате предохранителни мерки и не мислите, че след 3 месеца тя ще си отиде.

Та умният човек трябва всякога да разбира доброто в природата и да очаква това, което ще дойде. И да не си представлява един ред на нещата, който не съществува. Например, ние си представляваме, че един ден хората ще живеят братски. Някои ще живеят, но за да живеят братски, трябва в тях да стане един преврат. Трябва да имате едно разбиране, трябва да имате една основа. Хората, за да живеят добре, се изискват много благоприятни условия. При такива условия, при които се намираме ние, не може да се живее братски. Даже в едно семейство, дето са родни братя и сестри, пак има известен спор. Между бащата и майката, които са се взели в любов, има ли спор и между братята и сестрите, пак има спор. Защо? – Има си своята причина.

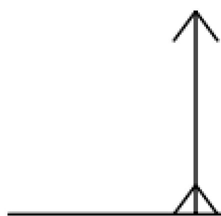

Сега аз пиша едно писмо. Но онези, които не са учили и не знаят да четат и да пишат, нали са получавали писмо от възлюбленият си син и веднага скрият писмото в пазвата си и не четат. Та сега, кой трябва да ви прочете това писмо? Не съм писал аз това любовно писмо. Други го писаха, а пък сега аз ви го предавам. Това са любовни работи. Сега, като говорим за любовта, аз говоря за любовта, а пък вие разбирате друго нещо. Сега, това писмо, което ви начертах на черната дъска, нали е много съдържателно? Вие често искате да живеете добре. Знаете ли по какви линии, по какви пътища се движи животът? Животът се движи по известни определени пътища. Всичкото нещастие, което нас ни сполетява е, че ние не избираме онзи свят, по който животът върви. И вследствие на това срещаме всички противоречия. Пътищата на знанието

също не ги разбираме. И знанието си има свои пътища. И когато ние не разбираме пътищата на знанието, срещаме и в знанието известни мъчнотии. Пътят, това е разумното в света. Единственото нещо, по което ти можеш да ходиш, то е пътят. Този път го наричат закон, наричат го правило.

Христос сам казва: „Аз съм пътят." Пътят разрешава всички противоречия. Няма в пътя нещо ужасно и казват, че в света има два пътя. Единия път го наричат „тесния път", а пък другия – „широкия път". И двата пътя са добри, за онези, които вървят по тях. Защото едните, които вървят по единия път мислят, че този път е добър, други, които вървят по другия път, мислят, че техният път е добър. Само че, резултатите на тези два пътя се различават. Например в държавата съществува един закон: Онзи, който извърши едно голямо престъпление, го осъждат на смърт. Това е широкия път. В държавата съществува един закон, че онзи, който е направил едно добро, го възнаграждават. След като умре, правят му някакъв паметник. Това са закони, с които хората си отплащат с известна признателност, за доброто, което им са направили.

Сега вие ще живеете в един свят, в който Бог ви е поставил и трябва да ви убеждавам сега в това. Още нямате ясна представа за Бога. Вие се питате: „Какво иска Бог от нас?" Чудна работа! Какво изисква старата овца от младото агне? Единственото, което изисква тази овца е, че нейното агне да почне да пасе като нея. Какво изисква вълкът от неговото малко вълче? Един ден малкото вълче да стане като него и да дави овцете и никак да не си поплюва, но като хване агнето да го разкъса на парчета. Вълкът казва: „В света трябва малко насилие, аз не искам да бъда овца. С трева не ме занимавай, аз искам да си ям месце." Сега ще оставим дали е прав този възглед или не. Ние сега вземаме фактите. Вълкът е толкова прав, колкото и овцата е права. Има едно различие, понеже овцата като пасе трева, тревата не роптае от това. Овцата постъпва по-умно, понеже, като прегризва тревата, отгоре тя пак израства. А когато един вълк изяде едно агне, агнето роптае. С това вълкът си създава карма. И има светии, които са възроптали против вълка. Този вълк ще го убият. Следователно на всяка ваша постъпка, дето има малко ропот, там ще има страдание.

Вие ще кажете: „Защо е така?" – Много естествено. Вземете в природата, някой път често стават нещастия в Ниагарския водопад. Някой млади излизат да се разхождат по Ниагарския водопад. Това течение отгоре върви много тихо. Някой богаташи се разхождат със своите лодки и мислят, че могат да се противят на течението. Но, някой път, това течение ги подема така силно и ги завлича, че не могат да се повърнат към брега. И тогава всички с лодките отиват надолу и изгубват живота си.

Та някой път не попадаме в малък наклон и колкото отиваме неусетно този наклон отива надолу и тогава, невъзможно е да се справим. Тази е погрешката, която мнозина правят. Не си играйте с големите наклони, с които никой не е разрешил въпросите. Разрешиха го само птиците. Птиците разрешиха въпроса с наклона. Те образуваха своите крила и ако една птица дойде до един наклон, да падне, тя разпери крилата си и хвръкне. И вие сега мислите, че може да разрешите въпросите.

Човек, който има недоволство, може да бъде и доволен. А пък който е доволен може да бъде и недоволен. Доволството е недоволството зависят от две положения. Доволството зависи всякога от това, което имаш и което нямаш. Доволен си, защото имаш, а недоволен си защото нямаш. Имаш здраве – доволен си, нямаш здраве – недоволен си. Имаш богатство – доволен си, нямаш богатство – недоволен си. Имаш знание – доволен си, нямаш знание – недоволен си. Имаш памет – доволен си, изгубиш паметта си – недоволен си. Сега трябва да изучавате законите, по които ние изгубваме нещата. Също трябва да изучаваме законите, по които нещата се придобиват.

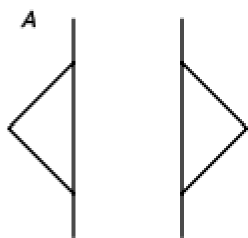

Сега как ще разберете тази фигура? Какво представлява тя? Един геометрик ще обърне внимание на тези ъгли горе на фигурата. Те са важни. Това са линии, равни плоскости, живи разумни сили. Тук работят вече разумни същества. Че вие изучавали ли сте тези ъгли на вашите ръце? Турците едно време така вървяха (А). Който върви така, скоро закъсва. Който върви така, скоро ще закъса, ще загази. Ръцете трябва да бъдат право отпуснати надолу. Защото, ако ги държиш така, както е във фигурата, твоят разум е съсредоточен, ти се занимаваш с усилието да ги крепиш. А пък ти отпусни ръцете си. Ако ти се занимаваш с въпроса, ти да уредиш света, това е следното положение. Квачката мъти яйца. Яйцата се излюпват. Какво е придобила квачката? – Нищо. Извършила е едно добро. Когато едно житено зърно се хвърли на земята, квачка има ли отгоре? Никаква квачка няма и пак семето израства. Въпросът седи другояче. Пилците, които са под крилата на една квачка, показват, че ти може да отхраниш една своя мисъл или едно свое благородно чувство само под охраната на твоя ум и твоето сърдце. Ако ти нямаш един отличен ум и едно отлично сърдце, ти не можеш да отхраниш една хубава мисъл, едно хубаво чувство. И ако ти не можеш да отхраниш една хубава мисъл, едно

хубаво чувство, ти нищо в света не можеш да придобиеш.

Понеже в света, с какво ще воюваш? Нали на някои хора трябва да говориш разумно. Ако им говориш разумно, може да имаш влияние. Твоята мисъл ще организира твоите мускули. Някой е роден силен, може да се хвали с това, но този, силният човек не е създал силата си. Той трябва да благодари, че 10–20 поколения са работили и той сега е силен. Дядо ти, баба ти и ред други поколения са работели и са ти дали своята сила. И ти трябва да работиш, иначе, един ден, може да я изгубиш. Сега дядо ти, баба ти и баща ти не са отделни и ти не си отделно същество. Всички вие влизате, като тези линии, в едно цяло. Когато всички тези линии имат отношение, тогава и всички в света представляват, в света едно цяло. И вие трябва да разбирате закона на цялото.

Искате например да знаете какво нещо е Господ. Бог е това, което поддържа живота на всички хора. Всяко добро побуждение, което иде при тебе, всяка свободна мисъл и всяка постъпка, идат от Бога. Това, Което те радва, това е Бог. Когато скърбиш, това е Бог пак, може би в тебе. Той ти казва: „Синко, каква разлика намираш между една радост и една скръб?“ Когато някой се радва или скърби, аз познавам. Когато дойде някой човек при мен, без да ми казва дали се радва или не, аз ще направя един опит с него, като му измеря врата. При радостта ръката му е малко по-широка, а при скръбта, тя е малко по-тясна. После ще му измеря врата, ръката и пр. Някой се е свил – скръбен е. Не знае какво да прави. Той казва: „Загазих я!“ А пък когато е радостен, той се е разширил и казват за него: „Какво се пъчи той?“ Не, разширение има у него. Това е естествено у него. Радостта разширява, а скръбта стеснява. Скръбта и радостта, те са два процеса, които в природата извършват някои работи, които хората не подозират. Една скръб, след 10–15 години, а може би след 4–5 поколения, може да произведе отлични резултати. Това, каквато и да е скръбта.

Та, първото нещо е, всеки един от вас трябва да има един запас от живот. Трябва да обича живота, а не да живее. В него вече има един егоистичен елемент. Но да обичате един живот, най-общия живот. Ти трябва да обичаш общия живот, единния живот. Щом обичаш единния живот, то животът ще дойде в тебе. А пък щом искаш да живееш, това е личния живот. Никой не ти забранява да живееш. А пък да обичаш живота, това е важно. Ние сега живота не обичаме. Живеенето зависи от обичта към живота. Затова любовта от общия живот е необходима. Да имаме любов към единния живот, само тогава ще се тури един морал, само тогава любовта може да се пробуди. Ако ти обичаш общия живот, като видиш едно същество, в което животът присъствува, тебе да ти става приятно. Ти виждаш един кон впрегнат. Бият го с камшик. Ти казваш: „Добър е този

кон." Кой кон? – Който е бит. Всеки кон, който е бит е натоварен повече, от колкото трябва. И той едва може да тегли. Този, който бие коня не е разумен, най-първо той е натоварил коня си с 50, 60, 80, 100 килограма. И всички мъчнотии в света произлизат от такива неща. Някой път от нас искат да извършим нещо, което не можем да извършим. Някой кон може да тегли, да кажем 50 килограма, но 70 килограма не може да тегли.

Та, някой път, ние се товарим с чрезмерни страдания. Искаме да постигнем нещо. Например, искаме да оправим света. Това е една презумция, да мислим, че светът не е уреден. Светът е уреден, но нашето живение не е уредено. Това е философията. Бащата не може да научи сина си да живее, но бащата може да научи сина си да обича живота. Но да го научи да живее, това е невъзможно. Синът е свободен вече. Там е вече индивидуалната свобода. Някой човек може да ти каже: „Аз мога да ти покажа как трябва да се живее." Онзи ще те попита, как живееш ти? Първият ще му отговори: „Аз ям малко, не преяждам, не спя много, по четири часа на ден, на денонощие, после в кръчма не ходя. Занимавам се с умни работи с света, защото в света трябва да има нещо, което да ни занимава вътре в света."

Истинското разрешение седи в това да обичаме живота. Истинският живот носи в себе си истинските блага, всичките блага. Някой ще каже: „Как така животът ще носи всички блага?" Представете си, че аз съм здрав човек. От здравия човек излиза магнетическа сила – здравето. Някой милионер е болен и след 5–6 месеца е осъден да умре. Той, като се приближи до мен, трепери. Той казва: „Бих дал половина от богатството си, ако получа от този живот, който ти имаш." Аз ще му кажа: „Колко ще ми дадеш, само за да продължиш живота си 4–5 години? Ти не си показал любов до сега. Я, да видим любовта ти, колко ще дадеш?" Ще се пазариш с него. Но не в полици, а в брой. Ще кажеш: „Користолюбив човек."

Бог е направил хората наследници в света. Не се смущавайте от лошите хора в света. Вие имате едно голямо богатство – живота. Той разрешава въпроса и човек трябва да бъде силен по дух, ум, сърдце и душа. Малодушието, което по някой път ви обхваща е една голяма спънка, за да можете да живеете. Аз не казвам, че не можете да живеете. Аз засягам въпроса за живота. Аз не засягам въпроса, че ти не даваш правилно. Излез вън в природата, излез на свобода, дишай чист въздух! Там е всичкото онова богатство, въздухът не се продава. Ще излезнеш свободно на планината и там горе ще приемеш въздух. Ти изпадаш в малодушие – излез горе и ти ще превърнеш мислите си. Там ще намериш онези хора, на които сърдцата са запалени с любов. Паднал си духом, ще намериш онези хора, които не са паднали духом. Потърси ги! Как ще ги намерите, я ми

кажете?

Този лък преди години беше тояга, която играеше по гърба на хората. И всички бягаха от тази тояга. А пък сега, тя е прогресирала вече, доста културна е станала. Лъкът казва: „Аз вече престанах да играя по гърба на хората. Сега съм се украсил с тези косми.“ Тези косми са негови деца.

Когато аз срещна един добър човек, мен ми трепва сърдцето и казвам: „Желая да бъда и аз като него.“ Като срещна един музикант, трепва ми сърдцето и казвам: „И аз да бъда като него.“ Да не казваме: „Тази работа не мога да я постигна. “ Всеки един от вас може да научи и да пее и да свири и да мисли и да чувства.

В Горна Оряховица имаше 32 градуса студ, в София – 11 градуса. Вие влизате в една къща, влизате в една стая е треперите от студ. А в друга стая влезнете и се стоплите. В една къща запалили печката, а в другата – не. Защо? Домързяло ги да запалят печката, а другите не ги домързяло и те запалили печката. Сега ще ви свиря и вие ще попеете малко. „Тъги скърби са богатство“, „Грее, грее“. Сега тези две песни да ги съединим. Това е една песен на един човек, който е минал през страданията. И после излязнал от тях и е разбрал живота. И казва: „Трябва да се живее разумно, хубаво трябва да се живее. Всичко друго трябва да се остави на страна.“

Човек трябва да пее на Господа, да каже: „Господи, благодаря ти! Аз ще ти попея.“ И като пея и като свиря, да види Господ, че аз прогресирам в света. Добрият живот, това значи да свириш и да пееш. А пък ти седиш и мислиш през целия си живот, какво да правиш.

Тази сутрин аз гледам, че една котка седи пред стълбата, свила се, разположена е и спи. Казвам, ако тази котка може да бъде доволна, защо човек да не може да бъде доволен? Човек колко пъти е по-голям от колкото котката. Ние трябва да благодарим на Бога заради благата, които носим. Ние не сме благодарни от ония блага, които Бог е вложил в нас. Бог се грижи за всички същества. Светът е оправен, само ние, малкото хора на земята, не сме дошли до съзнанието да изпълняваме волята Божия. Така, както религиозните хора, светските, поетите, философите мислят, светът не може да се развива правилно. Има един естествен път, по който животът може да се развива. Не, че не знаете тези работи, но вас ви трябва много малко. На вас ви трябва още по една кибритена клечка. Нищо повече! Вие сте дошли до това положение, че една кибритена клечка ви трябва, само, за да ви запали човек. И всичко ще се уреди. Но кибритената клечка вие ще си я драснете и ще си я запалите. Защото иначе ще кажете: „Той ме запали!“ А пък трябва сами да се запалите. Разбира се, няма по-

хубаво нещо от това човек да се запали. Под запалване разбирам следното: Като дойде Божественият пламък, във всички противоречия да виждаш хубавото, красивото – тогава огънят се е запалил.

Чистата вода може да отнесе всичката кал. Божественото в нас, онова силното, мощното в нас, което може да оправи живота, то е постоянното в живота. Не се обезсърдчавайте! Дойде поройт, дойде калта, чистата вода ще се справи с всичките противоречия. Аз разбирам следното: Като дойдем да живеем разумния живот, всички противоречия в света ще изчезнат. Най-напред трябва да изчезне във вас противоречието, да приемете този живот. Противоречие в Бога няма. Противоречие в небето няма. Противоречие в напредналите светове няма. Противоречие има на нашата земя. Някъде са по-малко, някъде са повече, в някои общества има по-големи противоречия. Между вас сега тук има противоречия.

Ако днес Бог е определил да запаля клечката, ще я запаля. Да запаля печката – ще я запаля. Инак няма да я запаля. Един ден седя и моята печка не е запалена. Ще кажа: „Има хиляди хора, на които печката не е запалена." И тогава ще имаме една опитност. А пък, като си запаля моята печка, тогава ще имам опитността на хиляди хора, на които печката е запалена.

Дойде ти някоя неприятност в живота. Не си ти, който имаш тази неприятност. Дойде ти някое съмнение, не си ти, който имаш това съмнение. Хиляди хора имат това съмнение. Не си само ти сиромах. Милиони хора има сиромаси. Та в дадения момент, човек може да разреши един въпрос. Една кибритена клечка, в дадения случай, може да разреши един въпрос, който хиляди и милиони дървета не могат да разрешат. Божествените мисли се отличават по това, че те имат този пламък, този жар, този огън в себе си. Когато човек има този огън в себе си, той се запалва и тогава започва животът. Че вие сте дошли до една фаза, гдето трябва да се научите да запалвате Божественото от всякъде. Трябва да имате философията на мъховете, които растат по камъните. Те имат отлична философия. Вие трябва да имате философията на растенията, които от земята изваждат соковете, вие трябва да имате философията на рибите, които плават и не се давят. Вие трябва да имате философията на птиците, които хвъркат и не падат. И хората са се научили да хвъркат, но някой път стават нещастия. Та има какво да се учим. Има да се учим от мъховете, от камъните, от растенията, от рибите, от птиците. Най-после има какво да се учим от вятъра, от въздуха, от водата, от хляба, от светлината. От светлината добиваме знание, от въздуха добиваме своята сила, от водата добиваме своята радост, а пък от хляба добиваме твърдостта на своя характер. Ако ти от хляба не можеш да

добиеш твърдостта на своя характер, да бъдеш смел и решителен. Ако от водата не можеш да бъдеш щастлив, ако при въздуха не можеш да бъдеш силен и ако от светлината не може да добиеш знание, то знанието, силата, светлината, от где ще дойдат тогава? Те трябва да дойдат от някъде. Хлябът, водата, въздухът, светлината са път за онзи, който разбира. Те са това, в което всички живеем. А пък всички други неща са второстепенни. Те не зависят от човека. Един учен човек навсякъде може да си проправи пътя.

Аз забелязвам между вас една черта на сепаратизъм. Правете връзки с хората на света. Един праведен и грешен човек, трябва да имат връзка, трябва да имат симпатия между тях. Двама праведни мъчно могат да се търпят. Двама владици заедно не могат да живеят. Но един владика и един слуга могат да живеят. Но ако са и двамата владици, не могат да живеят. Кой ще служи тогава? Дружете с хората на света и не мислете, че вие сте нещо друго от тях. И в тях има нещо. Широк замах трябва да имате. Да оставим на страна техните идеи. Идеите им, това е тяхната работа. То е костюм, но имат нещо, което е общо с нас. Това е живота, който е необходим за всички ни. Защото брат ти не може да живее – и ти не можеш да живееш. Ако брат ти живее – и ти ще живееш. Ако вятърът влиза в къщи, ще влиза животът, но ако ти затвориш в къщи всички дупчици, за да не би да влезне вятъра и да се простудиш, ти ще заболееш. И ако ти бягаш от светлината, за да не те безпокои, ако искаш да се изолираш от светлината, тогава също ще заболееш. Необходима е светлината в света.

Имайте онази вяра, която разумните деца имат!

Сега, да се спрем върху чертежа. Това представлява човека. Отвесната линия представлява човека в неговата дейност. Човек, който мисли да свърши нещо. Този перпендикуляр показва, че той има вече известен възглед. Този човек се е определил, иска да тръгне на път, с кой крак трябва да тръгне? (– С десния.) Вие го знаете, но той не го знае. В света има известни течения, по които ти трябва да тръгнеш. Аз ги наричам Божествени течения. Тези течения се направляват от Божествени закони. Ако ти не вървиш по тези течения, мисълта ти няма да бъде ясна. Някой ще каже: „Това са детински работи.“ Нима всичките тези линии в геометрията не са детински? Един човек, който не ги разбира ще каже: „Това е детинщина.“ Но онзи, разбраният геометрик, ще каже: „Цяло знание има тук.“ С тази фигура ти можеш да си послужиш навред.

Ако вие изучавате себе си, най-първо трябва да изучавате телото си, от там е знанието. Ако ви изуча, не разбирате геометрически своето тело. Тогава,

какво знание имате, тогава? За пример, ако твоите рамене станат много тесни отгоре, ти ще пострадаш. Да допуснем, че имаш два метра височина, а тесни рамена. Тогава ще изгубиш равновесието си. Ако в тебе стомахът се разширява, ако се разширява този кръг около стомаха, а пък краката ти станат много тънки, като кокили, това показва едно анормално състояние. Ако очите на човека са хлътнали и добият кръгове, мургави, с жълтеникав цвят, това показва разстройство на черния дроб, на пищеварението. И този човек нищо не може да постигне. Той трябва да има свежи очи, а не потъмнял поглед. Не да казва: „Ако е решено да умра."

Ние се плашим от смъртта, тя е страшна, така както когато те оберат, срещнат те разбойници, спечелил си богатство, за да спасиш живота си, казваш: „Вземете колкото искате." Тези разбойници ще изядат твоето богатство, но ти си господар, ти ще спечелиш пак. Твоят живот струва повече от онова, което ти си спечелил. Та казвам, да имате вяра, която може да се превърне на знание. Аз не съм само за вярата. Ти вярваш, че можеш да отидеш до Варна. То е хубаво нещо, но ти трябва да се качиш на трена и да отидеш до Варна. Тогава, това не е вече вяра. Най-първо ще вярваш, но трябва да опиташ. Вярата трябва да води към знание. А пък знанието да води към реализирането на нещата.

Вие искате някои неща да ви кажа. Аз съм правил много опити. Някой иска да се лекува и ми казва: „Не можеш ли да ми дадеш някой цяр?" Казвам му: „Никакъв цяр не ти трябва. Тебе ти трябва да дишаш по-дълбоко и да ядеш по-малко. А пък, ти дишаш малко, а ядеш много. Една трета ще оставаш гладен." Той ми казва: „Може ли така?" – „Може, може, яж малко и дишай много! Тревожи се малко и мисли много!" Някой казва: „Не ми се мисли много." Не, не ще мислиш много и ще се тревожиш малко. А още по-добре е следното: Не се тревожи никак, а мисли много, като дойде тревогата да се справиш с нея. Един турчин попитал някого: „Какво мислиш?" Онзи казал: „Мисля за последното, че на хилядата половината е петстотин." С това той иска да му каже: Тази работа Господ ще оправи. Като има добри хора и като имаш приятели, аз съм ви приятел и тази работа ще се оправи. Онзи се приближава и казва: „Как ще се оправи?" Другият го потупва по гърба, изважда и му дава от джеба си, казва: „Не мисли толкова." Ние казваме: „Господ ще уреди работите." Но ти бръкни в джеба си, покажи че Господ е почнал да урежда работите на хората чрез тебе. Аз бих желал Господ чрез всинца ви да урежда работите. Сега се изискват работници.

Всяка една хубава мисъл, която излиза от нашия ум, отива в пространството и работи за реализиране на Царството Божие. Сега хубави мисли трябва да отиват в пространството. Цялото пространство трябва да

се напълни с новите идеи. Те са малки семенца, които работят. Хората, които са песимисти, казват: „Какво трябва да се прави сега?“ Светът да пита какво трябва да се прави, разбирам, но вие да питате това? Аз ще кажа като този турчин, който видял трите икони на света Богородица, на свети Георги и на свети Никола. Той казал след едно нещастие, което му станало: „Ти, света Богородице, имаш дете, заета си, и свети Георги имаш кон, но ти свети Никола, нито кон имаш, нито дете имаш, ти защо не ми помогна?“

Ако ние в тези трудни времена, не можем да покажем, че обичаме, че имаме любов към Бога, как ще се справим с мъчнотиите? Под думата Бог, разбирам това, което е във всички хора. Бог не е само извън, но и във всички страдущи вътре. Той утешава всеки страдущ и му казва: „Не бой се, аз ще уредя работите ти. Потърпи малко.“ И като умира някой, Бог му казва: „Не бой се, ти ще дойдеш при мене.“ Той утешава всичките. Аз виждам свободният човек, като умре, лицето му е спокойно, като на светия. Бог му казва: „Ще престанат твоите страдания.Това е един изпит, който ще мине.“ И след като мине, като дойде любовта у вас, това е печалбата ви. Като минем страданията и спечелим любовта, знанието и свободата, това е печалбата ви. Като миЮем страданията и спечелим любовта, знанието и свободата, това е печалбата. Ако аз умирам и спечеля любовта, ако аз умирам и спечеля знанието и свободата, тогава какво има? Мога да погледна смъртта, тя ме държи и аз я държа и смъртта ще ми каже: „Нямам заповед да се отнасям с тебе зле. Ти си свободен.“

Сега всички трябва да разберете живота. Всички трябва да обичате знанието, свободата. Това се изисква сега и върху тях трябва да се работи. И за това ви свиря. Не ви свирих една тъжна песен, но една ясна, не е лъжлива, на радост. Болестта ревматизъм и други такива ще ги оставите на страна. Като почнете правилно да мислите, като обикнете живота, като станете свободни и влезете в новия живот, вие тези работи няма да ги имате. Всички тези смущения са дяволски работи. Христос казва: „Тази душа, която Сатана беше вързал, аз не трябваше ли да я развържа?“ Всички тези конци трябва да се скъсат и богатият е вързан и сиромахът е вързан.

Това, което сиромахът може да придобие, богатият не може да придобие. Това, което богатият може да придобие, сиромахът не може да придобие. Без богатство, ти не можеш да развиеш своята щедрост. Чрез онова, което излиза, богатият развива своята щедрост. А пък сиромахът ще приеме онова, което му трябва и ще бъде благодарен.Този закон съществува във великата природа.

Всеки ден ти трябва да бъдеш богат и да излиза нещо от тебе. И ако ти не можеш да играеш ролята на богат и сиромах човек, ти си изгубен. И когато даваш и когато вземаш, и в двата случая, ти трябва да знаеш, че слугуваш на онази велика цел на живота. Да слугуваш на човечеството и като богат и като сиромах. Трябва да слугуваме на човечеството. Има богати и сиромаси, които не знаят защо са богати и сиромаси. Аз желая богатите и сиромасите да знаят защо са богати и сиромаси. Това са почетна сиромашия и почетно богатство. И когато богатият и сиромахът се срещнат, те ще тръгнат алабраце. И двамата ще се разхождат и приятелски ще си говорят и ще благодарят. Единият ще каже: „Аз се радвам, че ти си богат." И онзи ще каже: „И аз се радвам, че ти си сиромах. Бих желал да бъда на твоето място, но не мога." Генералът не може да дойде на мястото на войника. Той трябва да командува, а пък войникът не може да замени генерала. Но и двамата могат да бъдат благодарни, но не могат да си заменят службите. Свърши ли се войната разформируват се войските и всеки си хвърли своята форма. Тогаз въпросът е поставен другояче, но в дадения случай, там дето си поставен – такъв си. Ако си войник, сиромах или богат, но животът е един, пък другите неща са привилегия. И сиромашията и богатството са привилегия. Понеже всичките генерали са били все прости войници и в бъдеще и в Божието царство, всички войници са все генерали. Най-простият чин, който съществува в Божието царство, е офицерския. Там, на някои прости войници, има един офицерски чин. Простият войник е офицер, генералът е офицер и генералите и офицерите и войниците, там много добре се разбират. А пък тук на земята не се разбират.

Някой път гледам между вас не се разбирате, а и мене не разбирате. Някой път казвате: „Какво мисли нашият Учител?" Аз да ви кажа какво мисля. Аз мисля за начините, по които богатите да ги направим сиромаси и сиромасите да ги направим богати. Ако искате да знаете какво мисля, мисля много работи и една от моите мисли е: Богатите да станат сиромаси и сиромасите – богати. Какво лошо има в това? Казвам на богатите: „Напусни богатите, че да се радва сиромахът на богатството, а богатият да се порадва на сиромашията." В онзи ден, в който можеш да работиш и да мислиш, ти си в сиромашията. А пък богатството е завършен процес. Богатият не може да мисли, не може и да работи. На натоварения кон ли е по-добре или на онзи, който е разтоварен? Един богат човек е един натоварен кон. Ти имаш една идея, трябва да я реализираш. И ако не я реализираш, ще бъдеш нещастен. Нещата трябва да се постигат, за да се освободи човек от онези ограничителни условия, при които сега се намира.

Напредналите от вас, така трябва да разбират. Няма друго разрешение.

Разрешението, което ще даде сила, е това. Това е закон вътре в природата. Ако ти обичаш Бога с всичкото си сърдце, с всичкият си ум, с всичката си душа и с всичкият си дух, какво има да се тревожиш? Я ми кажете, Бог, Който е създал цялата вселена, всичките тези светове, той остава ли те гладен? Ако тук на земята не те искат, Той ще те прати в друг един свят, на по-хубаво, на самото небе. Неверието ти казва: „Кой знае?“ Ще намериш тогава онзи, който знае. Както болният ще намери кой да го лекува, ще намери лекарят да го лекува. Както сиромахът ще намери богатия и както детето ще намери майка си, така и ти ще намериш онзи, който знае. Можеш да обиколиш целия свят, но ако тук не го намериш, ще го намериш в онзи свят и ще имаш тогаз една опитност.

Тогава за онези от вас, които имат любов към Бога, с всичкия си ум, сърдце, душа и сила, какво противоречие ще имате, кажете ми? Няма никакво противоречие. Аз поне толкова години съм опитал. Аз съм опитал най-лошите условия. Вие даже не сте сънували лошите условия, при които човек може да попадне. Но хората вървят по един път, който не е естествен. У хората има най-големи противоречия. Христос казва: „Взехте ключовете на Царството Божие и нито вие влизате, нито тези, които искат да влезнат, ги пущате.“ Там е всичкото.

Добрата молитва

11-та лекция на Общия Окултен клас
6 декември 1933г. София, Изгрев

1933_12_08 Същественото в живота
Младежки окултен клас

СЪЩЕСТВЕНОТО В ЖИВОТА

"Добрата молитва"
За следния път пригответе резюме на първата лекция от първата година на младежкия клас, а които могат, да я препишат.

Досега вие сте били заети само с физическата страна на живота, само с механизма на живота, даже този механизъм не сте го изучавали, както трябва. Изискват се още дълги векове, за да го изучите. По всеки един механизъм е резултат на една вътрешна нужда на живота. Външната страна на окото е резултат. В човека има един орган, с който да може да прозира това, което става във физическия свят. Тези, външните резултати, вие ще ги изучавате. Изучаването на характера на човека зависи от външните резултати. За пример кое е същественото, което вие знаете. Или кое е същественото, което хората знаят. Съществено аз наричам това, което при всички условия, каквото и да се случи, не се изгубва. Вие имате известна радост. Тази радост не е съществена, понеже при най-малките изменения на външната обстановка тя изчезва и после за тази радост вие скърбите и я считате за нещо реално, което сте изгубили. Реалното може ли да се изгуби? Като се изгуби, ще се замени с ново. Страданията на човека аз ги наричам скърби на малките изгубени работи в живота. Най-първо трябва да си създадете една нова характерна черта: да различавате в живота същественото, да ви интересува същественото. И след като ви остане време, може да се занимавате с второстепенни работи. Какво мислите за здравето? Съществено ли е то или не е съществено? Какво мислите за хляба? - Съществен ли е или не е съществен? Какво мислите за водата, за въздуха, за светлината? Те са четирите реалности. Понеже с тях вие живеете, без тях не можете. Здравето на човека е резултат от тези четири неща: водата, хляба, въздуха и светлината. Това е здравето според мен. Старите гърци са казвали: „Да познае човек себе си." Кое е същественото, което човек познава в себе си, и как човек може да се познае. Кои са съществените неща в човека, чрез които той се познава, чрез които той се различава от другите хора, различава се като индивид? Понеже външната форма се изменя, по външната форма човек е млад, после остарява. Човек се изменя външно. Може ли така да се познава той, ако се измени неговата външна форма?

Някои от тези въпроси, както ви ги задавам, на какво ги уподобявам. Да дойде някой майстор, велик цигулар, който свири, и вие трябва да се трудите, да станете като този цигулар. Колкото и да се трудите, вие не

можете. Това е майсторска техника. Но това още не е цигулар. Той има техника. Но на какво се дължи техниката? Вие ще кажете, че у всичките хора има музикалност. Всичките хора имат музикалност. Но всичките не могат да свирят. Всички хора имат музикалност, но всичките не могат да пеят. Значи този велик цигулар е роден при една специална обстановка. Един гениален музикант е роден при една особена обстановка. Ако не си роден при нея, ти трябва да чакаш. А пък сега трябва да се задоволиш само с това, което ти е дадено. Да допуснем, че има един гениален майстор-грънчар. Може да мислите, че тази работа е проста. Но ако се опитате да направите едно гърне, ще видите, че много неща ви липсват. Може да замесвате калта, както грънчарят я замесва, но ще се намерите в трудно положение да извадите едно хубаво гърне от тази кал. Тази кал трябва да се замесва, но след това трябва да се изпече.

Кое е същественото за нас, като ученици, в този клас? Мене ме интересува сега нашето становище. Кое е онова, същественото, което ви привлича? Кое ви е заставило да станете сутринта в 5 часа, за да дойдете тук в класа? Има една подбуда. За пример, ако питате гладния коя е онази подбуда да чака пред фурната, гладът е подбудата. Той може да отиде и в 4 - 5 часа сутринта. Жадният може в 5 и половина часа да отиде на извора.

Знанието е в най-високите области на човешкия живот. То произтича от светлината. Първите три условия - водата, въздухът и хлябът, са три подготвителни стъпки, а пък светлината е областта, в която се добива знанието. Най-първо трябва да знаете, че за да се придобие каквото и да е знание, човешкият ум трябва да е свободен от каквато и да е тъмнина. Тъмнината ще остане в ума ви само във вид на сянка. Но ако имате тъмнина в ума си, знание не може да имате за света. Нито знание за себе си в пълния смисъл на думата. Различаването е необходимо. Много физиогномисти има, които изучават веждите. Но има 4-5 съществени качества на веждите, които много физиогномисти пропущат. Досега нито един физиогномист не е броил космите. Вземат само веждите, правата линия. Но нито един физиогномист, доколкото зная, не знае колко косми има в една вежда. Това наблюдение не са правили. Гледат, дали веждите са дебели. Вземат две-три черти, които не са толкова съществени. Космите на някои вежди са дълги, по-дълги са, а у някои са по-къси. Някои вежди имат по-малко косми, а някои повече. Както някои глави имат повече косми - рунтави са, а пък други са оголени. Понеже външният свят е занаят. Казвате: „Тези работи не са важни." Не са важни, какво ви интересува колко косми имат веждите? И ако ги знаете, какво ще ви допринесе.

Според вас до тази философия, до която сте дошли, не може ли човек да

си създаде добри вежди? Защо му са веждите? Веждите, това са границите между Божествения и духовния свят, нищо повече. А мустаците у мъжа са останали, те са граница между духовния и физическия свят. А пък когато човек е космат, съвършено космат, това е граница между човешкото и животинското. Когато човек е обрасъл само с косми, това е границата между човешкото и животинското. Веждите са една граница. Като минаваш през веждите, ще те спрат. Сега какво разбирате под думата „граница". Щом минавате от един свят в друг, световете се различават по своята материя. Духовният се различава от физическия. Божествената материя се различава от духовната. Има съществена разлика, но вън от това веждите са антени, възприемателни антени. Чрез веждите ти възприемаш какво се строи горе. Чрез веждите може да възприемеш интуитивно това, което става в Божествения свят. И затова хората обичат да имат хубави вежди. Посоката на веждите показва от какво се интересува човек. Като видя веждите, ще зная от какво се интересуваш. Вечерно време с какво се занимава човек? Нали вечерно време слушате радио? Има много радиостанции. Сто, двеста. Човек слуша тази радиостанция и я затваря. Не се интересува от това. Някой може да иска да слуша лекция на френски и на немски. Или някой може да иска да слуша опери и представления, или някой цигулар свири, или някой оратор говори. Много работи има. Снощи кое беше същественото в нашето радио? Коя беше последната мисъл, с която заспахте? Все таки трябва да хроникирате. Научете се някой път вашите съществени мисли да ги записвате. И защо една съществена мисъл никога не се повтаря. Може да се повтори някой път в друг вид.

Или вие не сте правили опит с вашите пръсти. За пример вие имате едно песимистично разположение, което може би се дължи на вашата стомашна система. Има много киселини, ферментации, гниене в стомаха. И тези процеси в стомаха, в тънките черва или в дебелото черво веднага дават едно песимистично настроение. По кой начин това настроение може да се премахне или да се лекува? Да кажем, че влезете в студена стая. Има печка в стаята и малко дърва. Какво трябва да направите? Да запалите печката, нищо повече. Може да се пообърнете, да видите, дали има звънец, да повикате един слуга, но няма звънец. Дървата са там. Вие сте човекът, който може да запали печката. По някой път много окултни ученици се заключат, за да не изчерпват магнетизма си. После си турят ръцете така. (Заключват се.) Прекръстосват си пръстите. Не, това е много опасно заключване. Това циментира човека. Ако дълго време ти държиш ръцете си затворени, с притиснати пръсти, го ще изгубиш толкова, колкото ще спечелиш. - Нито печалба има, нито загуба, времето е изгубено. Аз бих желал, при известни мъчнотии, когато решавате известни мъчнотии, вие да постъпвате така. Да си представим, че имате една мъчнотия. Пътувате като един екскурзиант, попаднете в клека, три дена гладувате и, като

намерите път, виждате, че най-близките села са на 50 -60 километра разстояние. Как разрешавате въпроса? Нищо нямате в раницата. Тук-там, в раницата имате малки трошици. Намирате една трошица, туряте я в устата си, намирате друга трошица и нея туряте в устата си. Тия трошици донякъде залъгват само. А пък краката ви се откъсват. Какво трябва да направите в дадения случай? Как разрешавате въпроса? Разрешавате, както вълкът го разрешава. Като огладнее, той намира сладки корени, треви. Ще се спре при някой корен. При големият глад в човека се събужда едно чувство на съзнание, той почва да гледа дърветата, тревите и като че си спомня, че в тази или онази трева има нещо полезно. Това не е толкова вкусно, но той казва: „Не искам да умирам преждевременно." Там има достатъчно трева, храсталак. Та страданията от това гледище какво са? Скърбите и страданията в света, това са малки подбудителни причини да ви заставят да излезете от едно неестествено положение. Страданието ви спасява. Това не е като пищната храна, като хубавия обед. Но при едно страдание, един беден обед може да подкрепи силите ви. Без него е лошо. Със страданието е лошо, но без него е още по-лошо. Всяко страдание ви оставя малко храна. Страданието показва, че в хода на вашия живот вие сте попаднали на едно място, дето няма радост. Условията при радостта са благоприятни, а при скръбта - не. Всеки, който се е опитал да мине по този път, все е имал същата опитност. Понеже теренът е такъв. Някой е бил по-умен и си е взел повече хляб, а друг е взел по-малко хляб. Щом страдате, хубавото седи в това. Вие сте един пътник, ще кажете: „В клековете се забърках." А в един град може ли да се забърка човек? В клековете си се забъркал. Кое тогава може да се нарече клек? Тези клекове в какво седят? В чувствения свят има много клекове, нали? Доста клекове има там.

Та първото нещо да възстановите онази връзка. Всеки един трябва да има радио. И когато ще тръгне, той по радиото ще запита. Всеки, който се е опитал в този път, трябва да се допита. Вие тръгвате в света. Имате един пътеводител. И там описват всеки град, през който ще минете. Много често се случват придобивки, които човек е получил. Може да ги изгуби. При големите смущения човек може да изгуби своята способност да мисли. Някой път я добива, някой път я изгубва. Страхът само спъва човека от неминуема смърт. Но ни най-малко не го прави умен. Заекът и досега не е станал по-умен. Той с най-страхливият. Че какво е допринесъл неговият страх. Зимно време ще влезе в градината, ще огризе някое дърво, за което ще го претрепят. Не му идва наум за това. И онзи стопанин ще каже: „Чакай, ще намеря копой." Ще вдигне пушката, а на заека не му идва на ум за това. Той е страхлив и казва: „Имам право да огриза тези дървета." Той казва това, без да знае, че след това ще плати с живота си. Та не мислете, че чрез страха поумнява човек. Въпрос е колко заекът е станал по-умен. Станал е по-умен заекът в някои неща, но в други неща ни най-

малко не му е помогнал страхът.

Онова, което може да спаси човека, то е желанието за знание. Човек трябва да има знание. Знанието е необходимо за човека. В еволюцията на човека знанието е същественото. Знанието е съществено в човека. Но кое е същественото в знанието? Кое е същественото в диаманта? - Пречупването на светлината. Диамантът се отличава с едно съществено качество, че най-хубавото пречупване на светлината става в него, но има и едно друго качество, което го отличава; нали онези минералози, които изучават минералогията, го класифицират като един от най-твърдите камъни. Каква му е твърдостта? -10. Добре. Сега по закона на разсъжденията. Ако вие намерите един хубав чиличен нож или тези, дамаскинените шашки или саби, които се възпяват в песните с названието сабля дамаскиня. Чиличените, дамаскинените саби може да се свият така, че двата им края да се съединят. После, като ги пуснеш, звъни като звънец. Това е сабля дамаскиня. Сега като намерите една такава сабля, какво ще мислите за нея? Ще мислите или че природата си е играла и я създала, или че друг някой я създал. И действително природата я създала чрез човека. Но понякога тази сабя ще ви даде понятие, че съществото, което я направило, не е глупаво, а умно. Ако намерите някое обикновено ножче, ще кажете, че този, който го е направил, е бил обикновен майстор. Но щом намерите дамаскиня ще видите, че този, който я направил, е бил майстор. Ако намерите някоя хубава флейта, какво може да мислите за човека, който я направил. Ще кажете, че той е бил с висша култура. Най-първо ще се чудите, ще ви дойде наум, че колкото повече дупки и клапи има, толкова по-умно е било това същество. Следователно законът е все същият. Колкото човек има повече способност, повече чувства и повече органи вътре в неговото тяло, това показва, че окръжаващата среда, в която това същество живее, са умни същества, нищо повече. Защото най-високо организираният човек не може да се роди в една обикновена среда. Немислимо е да се роди там. Затова постоянно трябва да се стремите да измените вашата среда, в която живеете.

Някой път вие се занимавате с някои посторонни мисли. Мислите много еднообразно. Казвате: „Лоши са условията." И вдигате ръцете си. Нищо не значи това. Щом са лоши условията, какво трябва да направите? Казваш: „Няма хляб, няма вода." Добре, какво трябва да направите? Ако имате брашно, ще седнете и ще омесите хляб. Да кажем, вие сте мъж и казвате: „Това е женска работа." Добре е докато сте между жените, но ако сте сам, ще се опитате да си замесите малко хляб, ще се научите. Сега у всички има някои навици, с които трябва да се простите за в бъдеще. Всички вие сте хора с големи претенции. Не само вие, но навсякъде, където съм бил, аз не съм срещнал хора, които да нямат големи претенции. Опитал съм

религиозните хора и учените хора. Казва: „Молих се три пъти, десет пъти се молих, как да не ме послуша Господ?" Някой пее и казва: „Тази публика не ме оценява. Не ми дадоха пари." Щом дадат пари, оценили са го. Питам сега: Де трябва да се спрете? Коя е нормата? Вие трябва да дойдете до естествените желания, които трябва да имате. Сега аз ви навеждам на това. Както сега вървите, вие се намирате в едно неестествено положение. От гледището на окултната наука мнозина имате неестествено положение. Вие сте станали много чувствителни, мнителни, подозрителни. Преждевременно сте остарели и сте станали сатурнови типове. Като станеш на 72 години, тогава малко ще те понагази Сатурновият тип. След 72 години - Сатурн. Той все ще те срещне малко, ще ти зададе един труден въпрос, ще внесе нещо и нещо ще те попита, като дойдеш до неговата област. Но сега, като сте млади, да се занимавате с една област, която е много опасна, не е хубаво. А пък Сатурн има доста слуги. Като дойде един, той казва: „Я се качете на гърба му." Ще тури някого на гърба ви. Вие започвате да се съмнявате, дали ще можете да го носите или не. Че той ти е турил някоя идея, от която ти не може да се освободиш. Каква идея? Имаш един приятел и почваш да се съмняваш дали те обича, дали ще те обича или няма да те обича, дали ще бъде верен или няма да бъде верен. Станал си богат, но той влага в ума ти мисълта дали ще ти остане богатството или няма да ти остане. Учител си, вложи мисълта дали ще те уволнят. Мога да ви приведа много примери. Или искате да държите реч. Казвате: „Ами ако ме освиркат?" Може да се откажеш. По някой път казваш: „Каквото и да стане, освиркан или неосвиркан, ще държа речта си. Каквото и да стане, на късмет." Който има късмет, това показва, че този човек е живял по-добре в миналото, имал добродетели. Той е правил толкоз добрини в миналото, че всички хора тичат и му помагат. А пък на хората без късмет, казвам: Късметът ти си го направи.

Гледам ви сега, така, както живеете, в бъдеще няма да имате много голям късмет. По същия закон. Но не че аз го желая това. Защото, ако вие вложите пари в една банка, в 10 - 15 банки, ще бъдете късметлии. Но имали сте пари, не сте ги вложили, отивате в банката, не ви кредитират никъде. Вие ще кажете сега: „Нали Господ ме е създал, Той ще се погрижи." Така е, вярно е, Той ще се погрижи, но ако Господ ни е създал всички условия, какво сте направили вие при тези условия, при дадения материал.

Всички сте учили геометрия. Ако аз ви туря една точка на книгата, какво ще направите с нея, я ми кажете? Да ви кажа, че вашето щастие зависи от това: Ако напиша тази точка и я турите в джоба си, от това зависи вашето щастие. Най-първо ще повярвате. Вие сте лековерен и веднага ще я турите в джоба си. На втория ден, като видите, че нещата не стават, както

мислите, ще извадите книжката от джоба си, а пък някой на третия ден ще каже: „Изгубих си времето." Някой ще я скъса и ще я хвърли. Питам тогава, в какво седи сполучливият опит? Вие не знаете. Ако аз бях на ваше място, знаете ли какво щях да направя? Щях да туря в един копринен плат зар с тази точка и щях да кажа, че от това зависи щастието. Това като имате, всичко става. Или щях да отида при един болен и да му кажа: Колко даваш да те излекувам? Аз имам тука един зар, дадоха ми го, той е един специалитет. И ще изгоря тази точка. В една чаша ще туря вода, той ще изпие водата и ще оздравее и отатъка ще мине. Аз ще взема 10 хиляди лева и ще си отида. Аз така разрешавам въпроса. А пък вие чакате щастието да ви дойде. А като не дойде, ще кажете: „Не вярвайте в щастието." Прави сте, и вие сте прави. По този начин, по който туряте точката в джоба си, не вярвайте. Но по този начин, по който аз турям точката в джоба си, вярвайте в точката. Но представете си, че аз, като направя тази точка, в нея съм вложил нещо от себе си и, щом аз я направя, то тази точка е жива. В точката е скрита една голяма динамична сила. В какво седи силата на един писател? Всеки писател, който е писал, все е вложил нещо от себе си. Вие какво може да направите? Вие влагате нещо от себе си. Но вие сами не вярвате в това, което пишете. Вие за пример ще пишете така: „За да можем да бъдем приятели, трябва да се обичаме"; трябва това-онова. Всички пишат отлични работи и после казвате: „Това не може да бъде." Сатурн дойде в ума ви и кажете: „Невъзможно е това." Ще кажете: „Ние сме го казали, не му е времето." Хубаво, като не му е времето, защо го пишете тогава? Ако не му е времето, вие щяхте ли да го направите? Щом сте го писали, време му е, но не знаете как да го приложите.

В какво седи любовта, обичта? Вие как прилагате вашата любов? Защо геометрически вие правите един ъгъл? Любовта има един ъгъл, който е обърнат надолу. Изобщо как пишат хората. Бащата може да пише на сина си, майката на дъщеря си. Изобщо всеки човек пише. Вие ще разберете онзи, който пише. Колко градуса е една буква? Вие мислите, че това е случайно. Не. За мене първата буква означава при какви условия сте. Ако буквата л е по-широка, ако ъгълът е по-голям или по-малък, аз вече виждам в тази буква условията, при които човек живее и в какво вътрешно състояние се намира. Има нещо, което физиологически обуславя писането. Някой път ти пишеш. Когато си разположен идейно, обичаш човека, пишеш повече, хубаво, красиво. А пък, когато се намираш в стеснено състояние, нямаш време, не разполагаш с много хартия, в беднотия си, пишеш небрежно ситно, ситно. Казвам: Този човек няма пари. На едно малко листче, в едно малко пространство пишеш ситно. Значи условията, при които пишеш, са трудни. А друг пише рядко. Има много богатство. Пък богатият е много скържав. Той цени времето, той е

англичанин. „Времето е пари" - казват англичаните. Един англичанин имал отривиста реч. Той пише: „Господине, получих вашето писмо и в отговор ще ви изпратя пратката." Свършено в 4 реда. У французинът има завъртване. Англичанинът няма. Англичанинът няма време да пише дълги писма. И като отговаря, отговаря така: „Получих пратката." Няма да седне да пише такива резюмета. Даже професорът, като влезе в училището, няма да седне като мене да ви говори, но ще говори 5-10 минути и след това ще каже: „Има учебник по математика и геометрия, от тук до тук ще учите." Че не си го разбрал, ще питаш. Пък, като дойдеш до някой труден въпрос, който не можеш да разбереш, ще отидеш при него и той ще ти обясни. Той ще каже: „При трудните работи елате при мене." Те ценят времето, не искат да си губят времето. Американците се отличават малко, но и те приличат на англичаните, като бутнеш тяхното тщеславие. Защо американците са малко тщеславни, а пък англичаните са горделиви? Англичанинът, като те срещне, казва: „Ти знаеш ли кой съм аз? Аз съм англичанин." А пък американецът цени мнението на другите. Каква е разликата между тщеславния и горделивия? Горделивият човек е облечен скромно и хубаво. А пък тщеславния има панделки, пера. Горделивият има други, още по-лоши черти. Гордостта е обратното на тщеславието. Тщеславният човек е взел повече място, отколкото трябва, и като върви, гледа да не се блъсне някъде.

В сегашния живот вие се натъквате на ред мъчнотии. Например ще ви кажат: „Той е окултист. Те не са практични хора." Хубаво, трябва ли един окултист да бъде малко подигравка на другите? Най-първо, ако ви зададат въпроса, в какво седи окултизмът, какво бихте казали? Един окултист трябва да разбира на първо място човешкото общество. И като срещнеш събеседника си, трябва да знаеш какво да му отговориш. А щом говориш врели-некипели, то е друг въпрос. Трябва да го обичаш и да знаеш за какво да му говориш. И онзи да каже: „Този човек знае какво да говори." Някой идва при мен и казва: „Какво е окултизмът?" Какви ли не определения за окултизма имат окултните ученици. В какво седи окултизмът? - Окултизмът е една наука, която се занимава с реалността на самия живот, с външните и вътрешните условия на живота и с органическото развитие. Окултистите имат много прави понятия за развоя, който съществува вътре в самата природа. Помнете едно нещо: човек не може да бъде окултист, като е скържав. Човек не може да е окултист, ако е мързелив. Човек не може да бъде окултист, ако е страхлив. Понеже в окултната наука се изисква грамадно безстрашие, смелост, окултистите са почти най-умните хора. Не може да кажете, че те са най-добрите, но са най-умните хора. Почти са най-умните хора. Имат много добри разбирания за нещата. Като казвам, че не са най-добрите хора, разбирам следното: изобщо всички са добри хора.

В знанието има една опасност. Тя седи в следното. При окултизма някой път става пресъхване на чувствата. Тези окултни ученици, които не разбират, пренасят всичката своя деятелност само отпред на главата и искат само с ума да разрешат всички въпроси. Това е едностранчиво разбиране на живота. За пример вие говорите за любовта. Има една първа фаза на любовта. Това е материалната любов. После има друга фаза, в която силите на тази материална любов, трябва да се трансформират. И природата е турила за тази цел приятелството. Ако вие в душата си или в мозъка си нямате този орган или чувство на приятелство, вие не може да трансформирате тези по-нисши енергии и да ги насочите към ума. После, като дойдете до личните чувства, и там трябва да има трансформатор. Трансформатор може да бъде приятелството, а трябва да имате и друг трансформатор - милосърдието. Отпред на главата. Милосърдието е друг трансформатор, който разпределя енергиите.

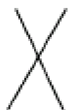

Фиг. 1

Нали имате този закон (фиг.1)? Когато две линии се пресичат, какви са ъглите? Нали вътрешните - срещуположните ъгли, които се образуват при пресичането, са равни? Тези два ъгъла, преден и заден, по какво се различават? Нали са равни? Ако се движите в тази посока, най-първо страните са по-разширени. И колкото отивате към върха, то вече там материята е по-гъста, имате най-големите мъчнотии, докато минете. И като минете в противоположната посока в другия свят, вие отначало ще се натъкнете пак на големи мъчнотии. Но колкото отивате по-далече в другия свят, материята се разредява. Значи започвате на физическия свят с лесното. Влизате в мъчното и в духовния свят започвате с мъчното и свършвате с лесното. Следователно какво е физическият свят? Започвате с лесно и свършвате с мъчно. А пък какво е духовният свят? - Започване с мъчното и свършване с лесното. Следователно във физическия свят най-първо ще имате добри резултати, а в края лоши. А пък само в духовният свят в началото ще имате лоши резултати, в края добри. Следователно двата свята ще ги съедините, защото трябва да съедините физическия и духовния свят. Физическият свят ще гарантира за духовния, ако в духовния има оскъдност, а във физическия - изобилие. А когато се намирате във физическия свят в оскъдност, тогава духовният трябва да помага или да гарантира. Някои чувства у вас са започнали със сполука, ще завършат с несполука. Трябва да се изучава човекът. В някоя своя способност имате мъчнотии. В света, в който се намирате, условията са такива, че не може да

ги избегнете. Щом сте на физическото поле, някой път ще гладувате, но при баща си и майка си няма да гладувате. Щом излезете оттам, много пъти ще гладувате. При баща си и при майка си вие сте били добре облечени, но щом излезете от тях, има една опасност, може да ходите гологлави, боси, с окъсани дрехи. За всички хора има опасност. Като дойде Хитлер в Германия, много видни професори се самоубиха. Те не можаха да изтърпят физически един нов ред на нещата. Хитлер има една расова идея - да подобри германците. Това е нещо, което се прави повторно, не е за пръв път. Това, което Хитлер прави в Германия, го имаха и евреите. Мойсей, който водеше евреите към Палестина, имаше всичките строги разпореждания. Хитлер върви по пътя, по който Мойсей е вървял. В психическо отношение Мойсей се натъкна на много големи мъчнотии, и Христос като дойде, и той не можа да ги освободи. Един закон съществува в природата и той седи в следното: когато в една раса се примесват раси от по-висше развитие и от по-нисше, те се спъват. В какво отношение се спъват? - Да имат резултат. При прекръстосването на една раса, трябва да минат най-малко 2500 години, за да има едно малко подобрение на расата, за да се уравновесят и да се дойде до един хубав тип. Забелязва се в Америка следното: Всички от онези черни, които се прекръстосаха с белите, дадоха мулати, които нямат дълъг живот и са изложени на много болести. Те измират преждевременно. Като се смесят двете раси, трябва да се минат най-малко 2500 години, за да се уравновесят силите. Сега ще кажете: „Бялата и черната раса какво ни интересуват?" Трябва да ви интересуват, понеже у вас някой път става прекръстосване на нисши и висши чувства, на висши и нисши способности. Може да ги прекръстосате и се изисква един дълъг период, докато прекръстосването на нисшите и висшите способности даде един добър резултат. В началото при прекръстосването ще имате един лош резултат. В окултната наука тези въпроси се разглеждат външно. При прекръстосването на расите или на нисшите и висшите чувства, на нисшите и висшите способности, на инстинктите, мнозина от вас са се обърквали. И казвате: „Тази работа е празна." Религията се дължи на известни чувствувания, но щом се прекръстосат висшите и нисшите чувства, веднага ще настане един прелом. И какъв ще бъде този прелом? Ако този, който е направил погрешката, е слуга, той няма да се връща навреме при господаря си. Той ще започне да закъснява. Спрял се при това кафене, при онова кафене да пие една-две чаши и казва: „Да става каквото ще." Като се върне, направят му забележка. Втория ден пак закъснява. Тогава загубва отношението си към времето - отношението, което съществува между хората.

Сега най-първо ще се пазите от прекръстосването, но ще държите вашите нисши чувства в подчинение. Нисшето при сегашните условия, при които се намирате, трябва да е подчинено на висшето. Вашият нисш ум трябва да

е подчинен на вашия висш ум, а вашите нисши чувства трябва да бъдат подчинени на вашите висши чувства. И да не направите никакъв компромис с нисшето. С нисшето компромис не може да се прави. Нисшето, каквото и да ви обещава, не може да го свърши. В окултната история няма пример, когато нисшето да ти е обещало нещо и да го е направило.

Например: какво може да ти допринесе страхът? Страхът някой път може да ти причини някоя малка радост или да те избави от някое падение. Но ако ти станеш подчинен на страха, ти няма да можеш да спиш. При една малка опасност страхът ще ти каже: „Пожар!" Няма пожар, но ще ти каже „пожар" и трябва да бягаш. Срещнеш някого, който ще ти каже: „Пази се, защото може да те убият." Срещнеш някой вол, страхът може да ти каже: „Пази се, защото може да те убоде с рогата си." Срещнеш някой паяк и страхът ти казва: „Пази се, може да те ухапе." Срещнеш някоя река и страхът ти каже: „Пази се, може да се удавиш." Ти ако се водиш по ума на страха! Има хора, които страдат от тази болест. Не може да се качи на автомобил или на трен. Страх го е. Не може да се качи на кола. Казва: „Ще побягнат конете." Или: „Може да стане катастрофа с автомобила." На параход не може да се качи; дето ходи този човек, очакват го големи нещастия. И някой път аз се чудя как с този голямия страх не е умрял още? Аз ви навеждам тези примери. Някои от вас и сега се страхувате. Здравият човек какво ще прави - ще работи. Болният човек казва: „Мога да умра." Че се е разболял от някоя болест, това ни най-малко не показва, че ще умре. Болестта не е признак, че трябва да умреш. Болестта е един признак, че трябва да измениш живота си. Ти, като оздравееш, трябва да измениш живота си. Ако слушаш съвета на болестите, ще оздравееш и ще ти стане по-добре. Ако не слушаш, някой път може да ти стане по-зле. Ние тълкуваме страданията и несгодите в света в такъв смисъл. Но те са малки предпазителни мерки.

Сега в какво седи окултизмът? Вие сте окултни ученици, нали? Окултният ученик знае, че трябва да бъде справедлив. Той знае, че несправедливостта в него ще го спъне в неговото развитие. Но за да бъде той справедлив, трябва висшият ум в него да действува. И после да съзнава връзката между причините и последствията. Каква е кармата, за която учат индусите? Това е вече областта на разумния свят, дето разсъдъкът схваща връзката между причините и последствията. Някой път ти си направил погрешка преди 3-4 прераждания. Сега, в този живот, си дошъл за някоя малка погрешка, за някое престъпление направено преди 1-2 прераждания. И в този живот трябва да го изкупиш. Мислиш, мислиш, нищо не си спомняш. Сиромах си, каквото захванеш, не ти върви. Тук те обрали, там те обрали, къщата ти запалили. Казваш: „Без късмет съм." Онези, които разбират кармата,

казват, че този човек в миналото не е живял добре. Един съвременен човек казва: „Аз не помня нищо от тогава, може да съм пил, но нищо не помня." Той не помни, че е пил в кръчмата и че това е записано в книгите. Казват: „Имаш да даваш." В това отношение законът на кармата е, че е писано там и те държат отговорен.

Сега с многото говорене създаваме на стенографките повече работа. Даже са претрупани с работа и даже не трябва да стенографират, а вие седите така и не знаете какво нещо е стенографирането. Някои от вас не си вземате бележки и казвате: „Запомнихме това." Само за тази лекция, която ви държах, ще ви бият за в бъдеще. Аз ви държах лекция, за да ви бият. От една банка вие вземате пари и заради парите ви сте весели, но банката е записала в книгите. Обещавате след 5-6 месеца да ги върнете и, ако не се явите да ги внесете, те си имат почтени хора, като сватове ги пращат, ще ви намерят и ще ви кажат: „Банката има чест да ви покани да се представите на една аудиенция при директора на банката. Той иска да поговори малко с вас, по причина на задължението, което имате." И най-после банката при сегашното състояние може да ви хване и да ви затвори, поради неустояване на думата. Ако имате къща, пишат да я продадат. Та в един уреден живот винаги има големи отговорности. В един неуреден живот има по-малко отговорности, но той не е уреден. В неуредения живот има по-малко нещастия, но и по-малко щастие. А пък в уредения живот има по-голямо щастие и повече нещастие. За умния е за предпочитане да живее в един уреден живот, отколкото в един неуреден. Сега не искам да ви лансирам някои идеи, защото някой път вие не правите извода, както трябва. Направили сте много гърнета, трябва да ги осребрите, да ги турите в работа и да си посрещнете задълженията. Защото, ако работи един керемидчия цяло лято и не продава керемидите, защо му са те? Цяло лято да се каля.

С говорене не става. Може ли да пеете сега? Новата песен?

„Дни на страдания и скърби през душата ми минаха, вълни и бури душа ми заляха, но духът ми на живота с мощ и сила над тях изплава. За обетована земя аз тръгнах пътник, где извират извори, где реки текат, где зреят плодове, где птици пеят. Где хората живеят братски."

Човек някой път се смее. За това има един орган, център в главата. Смехът произтича от една висша способност у човека. Смехът даже стои по-горе от някои способности. Кога се смее човек? Вас ви е страх да се смеете. Трябва да се направи една песен за смеха. - Песен на смеха. Вие сега малко пеете. Много се грижите. Много се грижите и малко пеете. А пък човек трябва да пее, понеже, като пее, трансформира се неговата карма.

Неразположен си, попей си малко. Ако не може да пееш, позасмей се малко, после пак си попей и пак се позасмей.

Защо ръкопляскат на хората? Едни с перпендикулярни длани, а други с длани успоредни едни на други? И с успоредни пръсти. Трябва да се учите да пеете, защото много работи в живота зависят от пеенето. В Откровението е казано, че при престола на Бога всички пеят. И учените хора вярват, че цялото небе, всичките планети и слънца при движението си издават един тон. Пеят една песен. И милиони години, като вървят в пространството, те пеят. Всяка една земя си има един химн. Знаете ли кой е химнът на Земята? („Тъги, скърби.") „Тъги, скърби, дигай, слагай, напред върви."

„Отче наш"

8 лекция от Учителя, държана на
8 декември 1933 г., София, Изгрев.

1933_12_10 Законът на молитвата
утринно слово

ЗАКОНЪТ НА МОЛИТВАТА

Ще прочета 12-а глава от Евангелието на Марка.

Песента „Бог е Любов“

Представете си най-първо, че всички бедни хора си имат една малка къщурка с една стая. По къщата ще познаеш какъв човек е, дали е беден или богат, дали е умен или глупав, дали е добър или лош, дали е женен или не, дали има деца или не, дали има дългове или няма, дали е здрав или болен. Къщата е една справочна книга за човека. Ако този човек работи, ще видиш, че след 10 години ще си направи друга къща, по-голяма, по-хубава. Ако той през целия си живот остане с тази колибка, нищо не е свършил.

За да успявате в живота, трябва да имате едно качество, трябва да проявите едно качество, което досега не сте имали. Непременно трябва да измените вашия възглед за Бога. Без това никаква култура не може да имате. Във времето на Моисея хората са имали едно понятие за Бога, като дойде Христос, те имаха друго понятие за Бога. Сега трябва да имате едно коренно различно понятие за Бога. Ако вие измените само по буква понятието си за Бога, това няма да ви подтикне напред. Защото реалността се изразява в 3 посоки засега.

Една реалност има праволинейна, всички хора говорят за праволинейност в характера. Тази праволинейна реалност, това е посока, това е праволинейно движение. Праволинейната реалност е излизане от Бога.

Второто е това, което наричат „придобивка“ в света. Всеки един човек иска да придобие нещо. Какво значи „да придобиеш“? За да придобиеш нещо, трябва да имаш място, където да сложиш придобитото. Ако един съвременен човек би носил главата на една муха, какво ще събере една такава глава? Ако носи тялото на човек, а главата на муха, какво знание може да има? Съответно на тялото трябва да се измени и главата. Човек сега се различава по мозъка си от всички животни. Някои животни имат много по-голямо тяло, отколкото човека. Ако претеглят тялото на животните и на човека, тялото, например, на вола е много по-тежко. Волът тежи няколкостотин килограма, а човек – много по-малко. Ако сравниш човека и животното по сила, много животни са много по-силни от човека. Слонът е много по-силен от човека. Кое е онова, което отличава човека?

Неговият ум. Човек е най-умното същество на Земята. Сега няма нужда да ви го доказвам.

Снощи дойде при мене един учител. Аз му казах: „Нарисувай един куб." Той го начерта. Казах му: „Кубът е от трето измерение." И после прибавих: „Начертай ми куб от четвъртото измерение." Онзи каза: „Не мога. Моля, Вие начертайте." Аз му начертах един куб от четвърто измерение. Той ми каза: „Както Вие го нарисувахте, така го рисуват децата в отделенията." Ние искаме да избием от ума на децата с клин този навик. Децата рисуват и задните, и предните линии, с цели линии, а пък учените рисуват задните линии с точки. Пунктираната линия показва, че не я виждаш, че не я знаеш. Някой и в писмената реч някъде прекъсва и пише многоточие. С това иска да каже, че нещо не се знае.

Та, второто положение на реалността е това, което наричат придобивките на човека.

Третата черта на реалността е опитът. Всички правите опити. Опитът е първата стъпка към истината. Ти като направиш един опит, истината е вече пред тебе, ти си на границата на това, което наричат свобода, на границата на това, което наричат знание, на границата на това, което наричат любов. Хората говорят за любовта, но не знаят какво е тя. Много пъти вие говорите за любовта, но не зная колцина от вас имат това, новото на любовта. По едно нещо се отличава любовта, което някои знаят, а някои не знаят. Ти не можеш по никой начин да скъсаш нишката на любовта. Не само че не можеш да я скъсаш, но колкото се мъчиш да я скъсаш, толкова тази нишка става по-дебела. Можеш да употребиш простени и непростени средства против Любовта, но тази нишка, освен че няма да я скъсаш, но ще я направиш като гемиджийско въже. Някои казват: „Скъса се любовта." Той не разбира какво нещо е любовта. Няма по-страшно нещо от въжето на любовта. Като речеш да го скъсаш, то става все по-дебело и по-дебело. И в ада да отидеш, и в Небето да отидеш, това въже расте. Какъвто и да станеш, от това въже не може да се освободиш. Единственото въже, което никой не може да скъса, е въжето на любовта. Мнозина са се опитвали да го скъсат, но не са могли. И вие много пъти сте се опитвали да го скъсате, но не можете. Това въже не се къса.

Вие казвате: „Защо ние не живеем добре?" Защото въжето на Любовта е станало дебело. На някои хора им трябва едно много тънко въже на Любовта. Вие вървите по пътя на стария живот. И тънкото въже ще държи толкова, колкото и дебелото, а пък вие, като не разбирате качествата на тънкото въже, вие дърпате и то става дебело, да се изтъни не може и вие почвате да страдате. Ще ви кажа един цяр, единствения цяр, чрез който

може да се освободите – не да скъсате въжето, но да намерите някого да носи дебелото въже, а пък вие да носите едно тънко въже. Спасението е там – в тънкото въже. А пък да речеш да се освободиш от въжето, по никой начин не може.

Това е новото разбиране. Може да не ви е ясно. Аз не искам да ви е ясно.

Всичките страдания произтичат от единствения факт, че някой път въжето на любовта става много дебело. Бих ви дал много примери. Има една страна опасна. За учените хора, за светиите това е едно благословение, но за невежите това е нещастие. Страданието произлиза от голямото гемиджийско въже на Любовта. Ако ти речеш да изпъдиш скръбта, това въже става по-голямо. Що е скръб? Неразбраната любов. Що е завист? Неразбраната любов. Що е зло? Неразбраната любов. Що е невежество? Неразбраната любов.

Всичко това не ви е ясно и няма защо да ви е ясно. Като стане ясно, гемиджийското въже ще стане още по-дебело. Запример вие не знаете колко милиона има един човек в касата си. В това отношение вие сте невежи. Но ако ви кажат, че той има 10 милиона златни в касата си, ще дойде изкушението, ще искате да бръкнете в касата. Ето ви гемиджийското въже. Ти бръкнеш и извадиш тези пари из касата, но всички тия пари са свързани с въжета и ти като вървиш, не знаеш накъде да вървиш, знаеш само, че това въже продължава с тебе. И това гемиджийско въже на любовта ще те предаде.

Тънкото въже за сегашното състояние е за предпочитане. Тънко като конец от макара. Ще го носиш в малкото джобче като украшение. Като го извадиш от джоба си, то навсякъде може да ти служи. Като вляза в някой дом, гледам, че този човек е богат, с коне и волове. И казвам: Богат и с гемиджийско въже. Има ниви, къщи, слуги, заповядва им. Казвам: Гемиджийското въже е много дебело. Това гемиджийско въже няма да ви принесе щастие. Но това не идва на ума на човека. А пък тънкото въже прави човека щастлив. Страх ме е от дебелото въже. Като казвам „страх ме е“, знаете ли какво аз разбирам? Това е човешкото. Когато човек разбира по човешки нещата, той носи гемиджийско въже. Това е човешката любов. А пък Божественото е тънкият конец на любовта. Писанието казва: „Привлякох ви с нишката на любовта.“ Бог не обича да товари хората с голям товар. Той е направил всичко с голяма разумност. Той дава малко нещо, за да ви направи щастливи. А пък ние искаме големи работи, за да бъдем щастливи.

За да бъдеш щастлив, колко голяма пита ти трябва? Ако ти дадат една

пита от 100 килограма, ще бъдеш ли щастлив? За цяла седмица ще имаш хляб. Не, любовта действува в даден момент. Една голяма пита или сам трябва да я изядеш, или да повикаш всички съседи, за да не остане нищо от нея. Когато Христос нахранил 5000 души, Той гледал да не би да остане някоя трошичка от любовта. Защото щом остане някоя трошичка на Земята, това не е хубаво. Вие може да сте правили един опит, но да има един завършен резултат. Без завършения резултат нещата нямат смисъл. Един завършен резултат прилича на едно житно зърно. Не ти трябват милиони килограми зърна. Ти в джоба си ще носиш само едно житно зърно. И като дойдеш някъде, ще го хвърлиш на земята и това житно зърно ще израсне и ще даде много зърна, и ти пак ще вземеш едно житно зърно в джоба си, а останалите зърна, една част от тях ще изядеш, а другата ще раздадеш.

Този свят е хубав, както е сега, но като дойдеш до реалността, ще носиш само едно житно зрънце. В това житно зрънце са скрити всички условия на природата. Всичко, което има в природата, е скрито в него. Как ще го разберете това? Не само сега, но и след хиляди години това пак толкова ще го знаете, колкото и сега.

Има нещо, което, без да знае човек, пак може да се ползува от него. Например има един съвременен електрически ключ (бутон). Ще кажеш на детето: „Иванчо, завърти!“ Светне в стаята и Иванчо се чуди, че е направил нещо чудесно. Но кажи му да обясни това явление, той няма да знае. Значи това е знание в изпълнението. А за същинския процес Иванчо може да е профан.

Някой казва: „Аз тези работи не ги зная.“ Някой път не е необходимо да ги знаеш. Аз нося едно зрънце и какво има в него, не зная. Аз зная само едно: Като го туря в земята, то израства и дава каквото трябва. Няма нужда да чакам 6 месеца, ами трябва да чакам само 20 минути или половин час най-много; и като го посея в земята, след половин час ще имам всичко, каквото ми е потребно. Като получа много зърна, ще ям, ще дам на другите това, което е останало, и ще взема пак в джоба си едно зрънце.

Вие ще кажете: „Какво иска да каже Учителят?“ Искам да кажа, че имате едно житно зрънце в джоба си. Който има опит, всичко може да направи, който няма опит, и той може, но след 12 години с едно житно зрънце може да стане един почтен търговец. В първата година като посеете едно зрънце, да кажем, ще получите 100; във втората година – 10 000, в третата година – един милион, в четвъртата година – 100 милиона и т.н. Та, за 10 години ще имате един ценен резултат. Но ако аз имам опита, това богатство ще го получа за 20 минути. Разликата е само по време. Онзи,

който знае, си съкращава времето. Онзи, който не знае, си удължава времето. Когато губиш времето, ти си невежа. Когато печелиш времето, ти си учен човек, спестяваш. Когато прахосваш енергията си, ти не си учен човек. Когато прахосваш условията, които Бог ти е дал, ти си невежа, а пък когато ти ги използуваш, ти си учен човек. Когато питаш защо Господ е така направил света, ти си невежа. Когато не питаш, ти си двaж невежа.

Нима мислите, че в един буквар на едно дете в първо отделение се съдържа всичката философия да станете щастливи? Всички елементи на щастието се съдържат в букваря на първото отделение. Аз като взема този буквар на детето, а вие да имате най-учените книги на Земята, аз ще ви бия.

Има една външна страна, която ни привлича. Ние всякога се въодушевяваме от придобивките на хората. В придобивките на хората има една приятна, но опасна страна. Лесните придобивки на един човек могат да го увлекат в едно голямо заблуждение. Един религиозен човек може да се увлече в някакво религиозно убеждение. Той казва: „Аз вече вярвам в Бога, моля се.“ Но той няма успех и може да изпадне в голямо противоречие. Онзи, грешният, оре нивата и има голямо плодородие. А пък този човек вярва в Бога, слабо е изорал, засял нивата си и няма плодородие. Той е разчитал преди всичко на Бога. Онзи, светският човек, е спазил един закон, а пък религиозният, като мисли, че нещо е разбрал, не е спазвал законите и няма успех.

Знаете ли колко е взискателна Любовта? Като влезете в Любовта, тя иска всяко нещо да се направи както трябва. Тя никога няма да ви направи един укор. Тя позволява всичко. Любовта от нищо не се възмущава. Тя оставя всякого да носи последствията на своите постъпки. В нея няма нищо лошо. Ако му дадете на детето малко твърда храна и то се нагълта с тази храна, знаете ли какви болки ще има? Трябва после да спасявате това дете от смъртта. Някой път вие искате любовта. Ако ти не знаеш да дъвчеш тази твърда храна какво ще се ползуваш? Работа се изисква при любовта! Работа, работа! Но защо е така? И аз не знам защо е така. Ако река да ви обяснявам това, твоето въже на любовта ще стане гемиджийско, а пък аз не искам това.

Силата някой път не седи в многото говорене. Само една клечка ви трябва, да се запали печката. Ако запалите всички клечки от кутията, пак ще имате същия резултат. Тогава някой може да каже: „Да, ама тогава няма много да се молим.“ Но ще приложите другото правило: Няма много да ядете, няма да сте лакоми и няма да спите. Някой казва: „Много е човек да се моли цял ден.“ Съгласен съм, но ти се молиш на Бога набързо, по

няколко минути. А като отидеш при един човек, от когото има да вземаш пари, му дрънкаш половин час! Защо при Господа говориш само един миг, а при втория случай говориш много? Ето как гемиджийското въже почва да се обвива на гърба ти. Като излезеш от своето посещение при този човек, тебе ти е тежко, мъчно, голямо въже имаш – пари не си взел, и освен че не си взел пари, но усещаш неприятност. Казваш: „Що ми трябваше да ходя?“ Не, като отидеш при него, кажи му: „Добър ден, братко, радвам се, че си добре.“ За парите нито дума не споменавай. Ти ще му се усмихнеш и като му дойде на ум, че има да ти дава, той ще ти каже: „Ще извиняваш, аз имам да ти давам“, и ти ги дава. И ти доволен си излизаш с пари. Тогава въжето на любовта е тънко.

Вие не знаете едно правило: Когато отидеш да говориш при един човек, сложи дясната си ръка върху сърцето. Щом се измени пулсът ви, нищо не му говорете. Щом не се изменя пулсът на сърцето, говорете. Някой казва: „Като видях този човек, разтупа ми се сърцето.“ Като ви се разтупа сърцето, вие знаете какво трябва да правите. Мнозина от вас, като ви се разтупа сърцето, търсите лекар. Тогава лекарят ви обяснява, че сърдечните ви клапи не са добре и не функционират добре. Може да е прав. Но някой път ще туриш ръката си върху сърцето си и ще се молиш. И щом се разтупка сърцето ти много, престани да се молиш. Господ ти казва: „Чух те.“ Ние не мислим, че Господ има нужда постоянно да Му говорим. Ще Му кажем най-хубавото: „Татко, благодаря Ти, че ме прати на Земята, ще изпълня Твоята Воля“. „Днес искам да изпълня Твоята Воля.“ „Има някоя работа, която трябва да свърша, ще я свърша.“ И свършено! А пък ако Му кажеш колко чифта чепици си скъсал, Бог няма нужда от такава молитва.

Разправя ми един наш млад приятел, който посетил концерта на един виртуоз италианец. Музикантът си извадил очилата, очистил ги, после ги турил и започнал да си чисти пръстите: първия пръст, втория пръст и пр. Това направил на едната ръка и после на другата ръка, това взело 10 минути. Публиката чакала и след това започнал да свири. Той казал на първия пръст: „Ще свирим сега, ще ми помогнеш.“ Първият пръст е на Юпитер, показалецът; вторият пръст е на Сатурн. И на него: „И ти ще вземеш участие в тази работа. Аз не мога да я свърша сам.“ Същото казал на Слънчевия пръст, после на Меркуриевия пръст (малкия пръст). И после на Венериния пръст, Божествения пръст (палеца). Същото направил и на другата ръка. Аз така си обяснявам поведението му. А пък вие отивате изведнъж да свирите, но не ви върви в работата. Не само този музикант прави това. Великите музиканти имат този навик. Колко пъти съм гледал как си чистят пръстите. Всеки даровит музикант си вади кърпата и така си чисти пръстите. Нека ви покажа сега как става това. Когато станете артисти, да знаете какво да правите. (Учителят извади кърпата си и очисти

пръстите си с бялата кърпа от основата на пръста нагоре. Като почна от показалеца, после средния пръст, безименния, малкия пръст и най-после палеца. Отначало с дясната ръка очисти пръстите на лявата и после обратното.)

Някой път са потни пръстите и с такива изпотени пръсти като бутнете клавишите, пръстите може да се хлъзнат, а пък добрият музикант иска, като пипне клавиша, да изкара един чист тон. Цялото изкуство е в това да знаеш как да манипулираш. Тогава ще ви дам един рядък опит. Да допуснем, че се намираш в едно затруднено положение. Имаш да даваш и за да платиш, трябва да дадеш един концерт. Ти си артист и онзи, комуто имаш да даваш, ще дойде на този концерт. Той ще дойде при теб, ти ще му говориш, но си извади кърпата и си изтрий пръстите. И като чистиш пръстите си, ще дойде една Божествена, една светла идея.

Сега, всеки един от вас може да приложи това правило върху себе си и при разни други случаи. Например някой път си неразположен духом – вземате и си изчиствате пръстите, един по един, с кърпа. Като си чистите пръстите, кажете нещо на Господа през това време. Достойнство трябва да имате. Тези думи ще кажете при чистенето на показалеца: „Справедлив трябва да бъдеш.“ На средния пръст: „Трябва да бъдеш жизнерадостен, да благодариш на всичко.“ На безименния пръст: „Да си свършим добре работата, да не се протакаме.“ На малкия пръст ще кажеш: „С всички ще се отнасям добре. Ще говориш истината.“ При чистене на палеца ще кажеш няколко думи и после ще повториш същото на другата ръка. След това седни на пианото и свири и всички ще те слушат. И ти ще си кажеш: „Много ми стана приятно.“ Вие искате да седнете на това пиано на живота и да свирите, да ви ръкопляскат, без да си чистите пръстите.

Ако вие изучавате живота на светиите, ще намерите, че те в своя живот са обръщали внимание на малките неща и то с цялата си последователност. Търговецът не трябва да се откаже от търговията. Той е турен там за някои неща. Той няма да бъде постоянно търговец. Всички занаяти, които изпълняваме, трябва да ги изпълняваме както трябва. Търговецът трябва да бъде виртуоз, също и лекарят, писателят, ученият и пр. Не си знаеш урока като ученик. Ако аз съм студент, така ще направя тогава преди изпитването: ще си извадя кърпата и ще изчистя пръстите си. Един италиански лекар казва, че зад всеки пръст има по един орган и ти като очистиш пръстите си като студент, когато професорът ще те изпитва, ти ще възприемаш от професора неговата мисъл, която съответствува на този орган, и ще говориш. Той те изпитва и ти възприемаш неговата мисъл и ще отговаряш добре.

Някой път хората се почесват по врата, защото и там има един друг възприемател. Този италианец е изнамерил това. Някой път хората се пипат между глезена и пръстите на краката. И там има един такъв възприемател. Един ден ще знаете това, което искате да вършите, от какъв характер е, от материален или астрален характер, от характера на ума или на сърцето. И съответно ще пипате мястото, което трябва, за да свършите работата.

Пипането е цяла наука. И като пипнеш дадено място на един пръст, това си има своето значение. Всяко побутване на ръцете или на разни места по тялото има своето значение, свой закон. Вие живеете в един свят на велика Божия Мъдрост, носите едно тяло, един мозък, носите органи, които носят всичкото щастие, всички блага със себе си и ходите голи, боси и нещастни. При всичкото си богатство, вие сте болен човек. Вие сте богат, хамбарът е пълен с жито, но имате язва в стомаха. Вие сте учен човек, свършили сте 4 факултета, но дробовете ви са повредени. Вие сте човек с големи постижения, но сте малко нервен и тогава тази святост, това богатство, тази ученост ще ги изгубите. На вас ви трябва един здрав стомах, който да служи на Бога. Понеже въздухът, който поемаш, хлябът, който приемаш, съдържат Божественото. Христос казва: „Аз съм живият хляб." Вие се молите и не успявате. Дойде един беден човек – приеми го. Той ти носи щастие в дома. Приеми го в дома си, дай му един чай и нека си върви. Кажи му една добра дума. Дойде друг беден – кажи му нещо. Ние не сме пратени в света да направим бедните хора щастливи.

Да се яви във вас едно желание, да имате това ново схващане за нещата, да имате едно приложение. Не да изхвърлите съвсем сегашната ваша опитност, но сполуката на вашия живот зависи от този, сполучливия нов опит, който може да направите. Един опит ще направите в живота си, не повече. Но излезе ли той сполучлив, това ще бъде цяло богатство за вас. Вие можете да изберете веруюто, което искате, но опит трябва.

Вие искате да се запознаете, нали? Има няколко начина за запознанство. Ако вие се запознаете с един кон, какво ще направите? Ще се качите на гърба му. Аз казвам на един кон: Много се радвам, че се запознах с тебе, понеже ти си силен. Искам да се науча на нещо от тебе. Аз ще се кача на гърба ти и ти ще ме носиш. И след като сляза от гърба ти, аз ще направя нещо за тебе. И като се кача на този кон, да му е приятно, ще му туря един малък гем, не гемиджийско въже, а само една малка връв. И като сляза от коня, ще вървим с него заедно, ще го потупвам по гърба и ще му кажа: Можеш да отидеш в гората да се разхождаш и ако обичаш, утре пак ела. Това е запознанство с коня. Но като се запознаеш с един човек, какво ще направиш? На гърба му няма да се качиш, нито пък той ще се качи на

гърба ти. Какви трябва да бъдат отношенията помежду ви? Ами като се запознаеш с Бога, какво трябва да направиш? Като се запознаеш с един ангел, какво трябва да направиш? Като се запознаеш с един човек, трябва да знаеш какво да направиш. Тепърва трябва да се осмисли животът, който е най-сериозен сега от ваше гледище. Някой ще каже: „Да вярваме в Бога.“ Каква вяра? За мене всички религиозни вярвания в Бога са играчки, детски играчки, кукли са това.

Когато един човек се моли, аз искам да знам може ли неговата молитва да достигне до моето сърце, може ли с неговата молитва да ме трогне той. Когато един човек се моли на Бога, тази молитва едновременно принася полза на всички души в света. Ако твоята молитва не може да трогне хората, тя не е приета от Бога, тя се оставя настрани. Аз само искам да ви покажа в какво седи молитвата. Има една хубава, красива страна на молитвата и тя не е в думите. Като отидеш при Бога, какво положение трябва да вземеш? Говорили ли сте на Бога, както аз съм Му говорил? Нито един не се е приближил при Бога така, както аз съм се приближил. Аз не ви правя упрек. Ако се кача на един висок връх, казвам: И вие може да се качите на този връх. Не считам за грях, че не сте се качили. Но като се качите, ще имате такова разбиране, каквото аз имам. Оттам има такъв чуден изглед! И като се върнете, ще ви слушам. Понеже и вие като се качите, ще имате специфично преживяване, което се различава от моето. Казвам: Аз като се кача на този връх, научавам нещата, които тук, на Земята, не могат да се научат. Тук имаме един наш приятел, който прави тази печка. Той реформира тази печка да гори с пълно горене. В нея той постави долини и планини. Въздухът отгоре отива надолу.

Поставям си ръката върху един човек, виждам, че е студена и казвам: Той е планина. Срещам друг човек, който е топъл – казвам: Той е долина. Казвам: Ти и онзи човек ще може да живеете добре. – „Защо?“ – Водата от планината ще слезе в долината. А пък като събереш двама души, които са планини, как ще живеят? Планина и планина не могат да живеят заедно. Една планина и една долина може да ги ожените. Но две планини не може да ги ожените.

Любовта трябва да я туриш на работа; всъщност не да я туриш на работа, но да научиш от нея как да работиш. Същността седи в това. Има едно ново схващане за Бога. И това схващане е право. Като дойде във вас това ново схващане, ще се измени коренно животът ви, ще имате нова обстановка. Тогава целият свят, целият строй във вас ще се измени; външният свят, и той ще се измени. Всички хора пак ще бъдат около вас, но както един умен човек прави, вие ще канализирате реките. Умният човек вижда, че къщата му не е добра, веднага взема мерки да я поправи.

Къщата на глупавия човек е повредена, неизмазана, прозорците счупени, стаите тук-таме изкъртени, вратата му скърца. А у умния човек къщата е добре измазана, прозорците са здрави, вратите не скърцат. Умният човек се отличава по дрехите си. Някои религиозни хора ходят с петна, а искат да минават за светии, искат да кажат, че не ги интересува светът, обаче ги интересува мнението на хората. Някой път ние приличаме на учениците на Сократа. Един ученик отишъл при него със съдрани гащи и Сократ му казал: „Твоята гордост се показва и през съдраните гащи.“

Ти някой път се хвалиш със злото си и казваш, че си много лош човек. Тогава защо, като ти кажат, че си лош човек, ти става неприятно? Ти очакваш, като кажеш, че си лош човек, да ти кажат: „Ти не си лош човек, ти си много добър човек.“ Ти сам не вярваш, че си толкова лош, колкото предполагаш. Ние нямаме право да казваме, че човек е лош, защото така ще хвърлим едно петно на Името Божие. Кажи си: „Аз съм добър човек, Бог ме е създал, няма нищо, което да ми липсва. Добро мога да направя, учен човек мога да стана, добър говорител мога да стана, красив мога да стана. Не съм развил още тези неща напълно, но се заемам да развия тези неща, напълно се заемам да развия до съвършенство тези качества.“ Не казвай: „От мене нищо няма да стане.“ Не хвърляй петно върху Божието Име, но кажи: „Аз съм се лутал досега нагоре-надолу, не съм учил, но ще се запретна да уча.“ Само по този начин животът ви ще се осмисли.

Забелязал съм в България някои сестри, които, като станат на 40–50 години, казват: „То е загубено време, всичко е загубено вече“ и престават да се интересуват от каквото и да било. В стария човек има много повече условия да придобие каквото иска, отколкото на младини. Като си млад, имаш много условия и като си стар, имаш също много условия. Ти като си млад, благодари, че си млад. И като си стар, благодари, че си стар. Като си сиромах, благодари на Бога, че си сиромах. Когато си богат, благодари на Бога, че си богат. Когато си невежа, благодари на Бога, че си невежа. Като си учен, благодари на Бога, че си учен. Това е истинско разбиране на живота. Невежество и ученост, те са неща относителни в живота. Някой път аз искам да стана невежа, за да си почина. Турям настрана всичкото си знание. За мене учените хора са една справочна книга. Ако аз искам да зная последните новини от Слънцето и от целия свят, имам един ключ, ще го натисна и ще знам последните новини. Имаш радио, ще бутнеш един клавиш и ще чуеш концерт от Ню Йорк. А пък иначе трябва да извадиш паспорт, позволително и да отидеш там, да чуеш концерта или пък да разбереш последните новини от Лондон. Да отиваш там става дълго и широко. Ако играя на борсата, ще кажа: Спадна доларът. А ако доларът се повдига, ще кажа: Доларът се повдига. Ако искам да проверя дали се отваря Кембриджският университет, по радиото научавам, а пък иначе

трябва да отивам и да проверявам там.

Така светиите и напредналите хора си говорят с жителите на Слънцето. Но не искам да ви говоря много за тези работи, защото така ще направя въжето по-дебело; защото можем да мислим това, което не е. Някой може да каже: „Такива детински работи! Да говорят, че имало същества на Слънцето. Никой учен човек не знае това. Там има 40 милиона градуса топлина; даже и няколко милиона градуса топлина да има, как може да има същества?" Прави сте. Гемиджийското въже ще започне да надебелява. Когато Христос каза: „Преди да е бил Авраам, Аз съм", то евреите Му казаха: „Ти още 45 години нямаш, а Авраам си видял. И с Авраам ли ще се мериш?" Христос им казал: „Никой не е бил горе, на Небето, освен Син Човешки, Който иде от горе." Как ще разберете това? Тук виждаме едно същество, което казва: „Аз ида от горе."

Ако Христос дойде днес, какво ще кажат хората? Ще кажат: „Той не говори право, говори за неща, които хората не разбират." Мислите ли, че всяко нещо, което не разбираме, не е вярно? Някои неща може да ги разбирате и да не са верни. Например има една теория за Слънцето днес. Вие я разбирате, но в бъдеще тя може да се измени. Засега тази теория я считат за вярна. Досега вашите разбирания за Бога са били верни, но светлината на новото разбиране за Бога друго говори. Като се внесе светлината, тъмнината се премахва. Невежеството представлява възможности за в бъдеще. Като кажат, че някой човек е невежа, аз разбирам, че е богат човек, има милиони, но не ги е използувал. А пък като кажат, че е богат, аз подразбирам, че той е използувал условията, които му са дадени. При невежеството трябва повече светлина. Същото е, когато ми кажат, че някой човек е лош или добър. Аз имам съвсем друго понятие за лошия човек. Аз не искам да направя лошия човек да стане добър, нито пък добрия човек да направя лош, защото това не е моя работа. Един човек, който прави зло, показва, че е свободен. И един човек, който прави добро, е свободен. Но се различават по резултатите. Значи и злото, и доброто показват свобода, а пък резултатите са различни. Някой прави една погрешка – свободен е. Прави добро – пак е свободен. Аз се радвам на свободата, но не се радвам на погрешките си. Човек, като е лош, има възможност и да изправи погрешките си, свободен е. Следователно човек и като направи погрешка, е свободен, и като я изправя, е свободен.

Какво значи новият опит? Опит на постижението, което ще внесе свободата във вашия живот. Опитът, който ще направите, ще ви даде пълна свобода, която ще ви даде възможност да живеете така, както вие чувствувате в душата си. А пък сега вие чувствувате по един начин, а живеете по друг начин. Това не е от зла воля, но има външни и вътрешни

спънки.

Сега, някой път вие мислите, че сте свободни. Аз не намирам, че съвременните хора са свободни. Той взел пари назаем и казва: „Не мога да ги платя.“ Един приятел отишъл при него и му казал: „Я ми дай назаем 1000 лева.“ Той от честолюбие, от тщеславие взема назаем от едно място и ги дава на друго. Да дадеш чужди пари, това не е свобода.

Да вярваш в това, в което другите хора вярват, това не е свобода. Да вярваш в това, [в] което другите хора не вярват, това е свобода. Където отидеш, ако станеш такъв, каквато е средата, това не е свобода. Желязото, като влезе в огъня, е червено, а пък като излезе, не е червено. Това не е свобода. Страданията и изпитанията са пробният камък, с който се опитва дали сте свободни или не сте свободни. Това е един пробен камък. Това е наука вече. Аз не говоря за една вътрешна наука. По този начин може да познаете дали сте свободни, или не. Когато сте свободни, всичко може да постигнете. Където не сте свободни, постижение не може да имате.

Писанието казва: „Гдето е Духът, там е свободата.“ Гдето е свободата, там е знанието. Гдето е знанието, там е добрият живот. Гдето е добрият живот, там е щастието. Гдето е щастието, там е запознаването. Само ако се запознаеш с един щастлив човек, това е запознанство. Щом се срещнеш с един болен човек, това не е запознанство. Това, което имате, е добро. Но вие още не сте придобили вашата свобода. Вие не сте свободни. Някой казва: „Искат да ми повлияят, искат да ограничат моята свобода.“ Чудни сте. Покажете ми един свободен човек. Как може да се ограничи един човек, който е ограничен? Онзи, който е свободен, може да се ограничи. Как може да се обере един човек, който няма нито пет пари в джоба си? Онзи, който е с пълен джоб или с пълна раница, може да се обере. Само свободният може да се ограничи, а онзи, който не е свободен, той не може да се ограничи.

Сега вие ще кажете: „Не разбираме това.“ Свободни сте във вашите разбирания. И щастливи сте. Вие ще ме извините, че ви смутих малко, но то е, за да ви покажа, че не сте свободни. Всъщност вие сте свободни, но не използувате вашата свобода. Богати сте, но не използувате богатството си. Имате знания, но не използувате знанията си. А пък това за мене е равносилно на всички отрицателни черти. Според мене всеки учен човек, който не използува знанието, е невежа. Всеки човек, който не използува своята сила, е безсилен човек. И всеки добър човек, който не използува своята доброта, е лош човек. Това правило прилагам и върху себе си. Щом човек не върши доброто, не е добър човек.

Любовта има най-красивия език. Там няма две значения. Там всяко нещо си има само едно значение. Има само едно име. И като знаеш това име, в това е силата.

Вие тук идвате и не ми плащате нищо. Вие сте станали толкова скържави. Всеки човек казва: „Нямам.“ Казвам: Господ да е с тебе. Аз считам малкото и голямото за едно и също нещо. При закона на Любовта малкото и голямото ги считам за едно, без никакво различие. А пък щом няма любов, има различие вече. Един човек искам да го погледна, както Бог иска. Срещна някой вол, някое растение, някой човек, някоя река – искам да ги погледна както Бог иска. Едно дърво, една буболечка и пр. Във всичко работи Божественото. Във всички тези работи виждам Божественото, те са направени чрез Божественото. Иначе в душата си хвърлям едно петно върху творчеството на Бога. Трябва да различаваме във всичките неща Божественото от човешкото. При Божествените неща аз имам само една мисъл: Любовта. И за вас е същият закон. Без закона на Любовта не може да имате никакви постижения. Любовта е необходима и за здравето ви, и при храненето, навсякъде е необходима. Тя е мехлем – панацея. Сега мисля, че не ме разбрахте и мисля, че не ме разбрахте. Ако сте ме разбрали от любов, радвам се. И ако не сте ме разбрали от любов, пак се радвам.

„Отче наш“

12-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 10.XII.1933 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1933_12_10 Земята на живите
неделна беседа

ЗЕМЯТА НА ЖИВИТЕ

„Добрата молитва“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 116-и псалом.

Ще взема последните думи на прочетения псалом: „Земята на живите“. Ще взема един стих, който съвременните хора, както и в старите времена най-напредналите души в човечеството, са изучавали този език на природата. Техните учители – гениите, светиите, и те са изучавали този език на природата. Аз го наричам живия език на природата. Нашите езици са диалекти, или преводи, на него. Всеки, който иска да има правилно понятие за живота, той трябва да изучава езика на природата. Той е езикът на човешкото самосъзнание, езикът на човешкото свръхсъзнание.

Тъй, както хората сега разбират живота, той е един минал живот. Сега хората преживяват живота на най-висшите животни, на животните. Този живот, който хората живеят, той е най-висшият животински живот. Едва сега хората стъпват в човешкото. Туй, което вършат, е само животинско. Сега схващат, че животните, това са били етапи, през които човешкият дух е минал. Религиозните хора се възмущават, като им казвам, че са минали по пътя на животните или обратното. Може животните да са минали по пътя на човека. Или човек е минал по пътя на животните или животните са минали по пътя на човека. Разбирайте го както искате. Като казвам, че човек е минал по пътя на животните, някои мислят: „Как е възможно? Хората вършат такива работи, които животните ли ги вършат?“

Сега няма да се спирам, както материалистите определят кое е право и кое е криво. Ние разглеждаме живота от съвсем друго гледище. Страданията имат смисъл. Когато човек изгуби своите пари, човек страда. Когато загуби своето здраве – страда; когато загуби своето знание – страда. Каквото изгуби човек, все страда. Това е негово разбиране. Но ако човек разбира езика на природата, той никога няма да страда, защото съществува един закон: всяка печалба води една загуба след себе си и всяка загуба е път за една печалба. Така седи законът в природата. Трябва да дойде една загуба, за да дойде печалбата. Трябва да дойде едно болезнено състояние, то е едно приготовление за здравето.

Животът се обуславя от един прост процес, който ние наричаме дишане.

Не може да живееш, ако не дишаш. И детето с първата вдишка от утробата на майка си започва живота. То не живее в утробата на майка си. Там се строи неговото тяло. Майката живее и чрез своя живот поддържа живота на детето. Когато малкото дете се роди, първата вдишка е плач. Първият плач показва, че започва да живее. Казват: „Заплака детето, значи живее!“ То е едно възклицание. То казва: „Живея!“ Това е юбилей, голям юбилей, че е извършило нещо грандиозно, като е заплакало. Майката казва: „Туй дете не разбира.“

Казвам: Сега животът зависи от дишането на човека. Източните народи с хиляди години са изучавали науката за дишането. Едва сега нашите учени хора започват да изучават дишането от друго гледище. И едните, и другите са съгласни: прекрати се дишането, прекратява се животът; започва дишането, започва и животът. От туй гледище всичките болести водят началото си от дишането. Дишането обуславя храната. Дишането обуславя и външния живот на хората. Човек, който не диша добре, той е сприхав, нервен, дразни се, криво разбира. Всичко е механично. Онзи, който не диша правилно, и да е богат, ще дойде до най-голяма сиромашия; но ако диша, той е силен. Той разбира, че неговото богатство седи в дишането. Ако знаеш как да дишаш, казват източните народи, може да оправиш работите си. Ако не знаеш как да дишаш, ти ще забъркаш работите си.

Сега, западната наша култура, по някой път ние се самозаблуждаваме, като четем разни книги, разни идеали. За да се постигнат тия идеали, на хората трябва ум, трябва живот. Как ще се постигне? По кой начин ще постигнем живота, ако няма откъде да черпим? Във воденицата може да се търкаля колелото, ако тече вода. Тогава и воденицата мели брашното. Ако няма вода, която да кара туй колело, тогава условията на живота няма да се сложат тъй добре.

Сега има две противоречия в света. Противоречия, които духовните хора са създали. Те не разбират закона. И светските хора, и те не разбират закона. Мене постоянно ме питат защо природата е създала нещата така. Друг е въпросът защо Господ създаде нещата така. Защо Господ създаде света така? Защото така иска. Защо природата създаде нещата така? Защото така иска. Каква философия има в това? Никаква. Някой учен човек може да докаже истинските причини. Никой не знае, може да философства само. Философията в този случай не е наука. Това са догадки: защо и за какво. Но в дадения случай ние може да опитаме. Ако дишаш правилно, както трябва... Когато човек е здрав, трябва да диша правилно. Най-малкото равновесие, което изгубиш, ако ти малко се раздразниш или скръб дойде, ако не разбираш смисъла на скръбта, веднага ще се наруши дишането. След време, щом се наруши дишането,

според западната наука при слабото дишане кръвта не може да се пречисти, а щом не може да се пречисти кръвта, остават утайки, образува се венозна кръв. Тогава се образува серум, в който живеят всички болести и микроорганизми.

Целият свят днес е заразен от болести. Цяла наука има за лекуването на хората. Хората търсят само лекарства. Лекарството е във въздуха. Жизненият еликсир, както са го наричали в средните векове, праната, както източните народи наричат, то е истинският цяр за всички болести. Понеже ние живеем в един материалистически век, искат нещата да бъдат видими. Н[е]видимите неща не са толкоз опасни, както видимите. Съвременните учени хора, които са материалисти, правят следния опит: хипнотизират един човек и му внушават нещо. Искат да мерят силата на туй, което е невидимо. Този човек е герой, може да се бори с трима души. Хипнотизират го, турят го в този магнетически сън и му внушат. С една тояжка на дъската направят само една резка и му казват: „Тук има грамадна стена, не може да се мине." И този човек, като дойде до това място, казва: „Не мога да мина, голяма стена има." Будният човек вижда, че няма стена, но само една резка, начертана с тебешир, а големият герой не може да види това и казва: „Голяма е стената."

Та, сега в света има такива крепости, такива тебеширени линии начертани и всеки, като дойде, казва: „Това е правило, това е морал." А ти виждаш, че няма никакъв морал, ти виждаш, че няма никакво бъдеще това. Той казва, че като умре, как щял да бъде щастлив. Чудно е. Той като жив не е щастлив, че като умре, ще е щастлив! Логика! Щастието е качество на живота, не е качество на смъртта. Смъртта е ограничение. Сегашните хора казват: „Да умра, че да се освободя!" Ако думата „смърт" означава излизане от затвор и влизане в живота, разбирам, но ако мислиш, че свободата може да дойде чрез смъртта, то е криво схващане. Даже такъв велик човек като Христа три пъти се моли и каза: „Ако е възможно, да се отмахне тази чаша." Най-после, като не видя отговор, възприе смъртта и разреши друг един въпрос, една наука много по-дълбока. Няма някой от вас, който да не дойде до тази граница, той все ще дойде да разреши този въпрос. Ние ще го оставим, да не ни смущава.

Смъртта в пълния смисъл е едно освобождаване на човека от нещо. Неразбраната смърт е крайно ограничение на един човек. Адът е най-голямото страдание. Ще оставим този въпрос. Онова, което трябва да залегне във вашият ум, е, че вие сте на Земята и трябва да живеете. Условията на живота ви са дадени. Сега аз говоря на избрани хора, които са здрави, не които са болни. Защото ако аз говорех на болни хора, другояче щях да държа моята беседа. Но понеже вие сте здрави, другояче

развивам въпросите. Вие може да направите възражение: „Но онези, болните?“ – Оставете болните настрана. – „Ами бедните?“ – Оставете бедните настрана. – „Ами богатите?“ – Оставете богатите настрана. – „Ами учените?“ – Оставете учените настрана. В земята на живите дръжте сега. Онези въпроси ще ги разглеждате, когато имате свободно време.

В езика на природата най-важното е ти да знаеш да дишаш. То е най-същественото. След като се научиш да дишаш, тогава разрешавай всичките въпроси. Ако не си се научил да дишаш, тогава каквото и да направиш, всичкото твое изкуство ще се изпари. Защо ти е богатството, защо ти е знанието? Туй знание къде ще го държиш? И знанието, и здравето на човека зависи от живота, който иде чрез дишането. Във всяка вдишка ти възприемаш живота. Сега да ви направя аналогия. Рибите, които се намират в 10 пъти по-лошо състояние от нас, трябва въздуха да го изкарват, те го нямат в такова приготвено състояние, както ние. Те имат особени апарати, машини, с които изкарват въздуха из водата. И те търсят. Затуй водата минава през техните хриле. Малко количество въздух като намерят, те се радват. Ние, след като приемем въздуха, изкарваме от него жизнения еликсир, или еликсира на живота, или тъй наречената прана, която е проводник на живота. Ако ти не може да приемеш от въздуха праната, ти не може да живееш. Следователно тази наука гласи така: Когато ти дишаш, по никой начин няма да се смущаваш. Ти ще вярваш, че животът ти има голям запас. От тебе зависи, от знанието ти, как трябва да работиш, не да пресилваш дробовете си. Защо във всяка минута се правят по 20 вдишки? Те са 20 обеда на минута. За един час – 60 минути по 20, те са 1200! В 24 часа? Това са обеди, това е пиршество. 20 обеда, това е слагане на трапеза. Тези клетки на дробовете са учени. Във физическия живот по-учени от клетките на дробовете няма. Те са учени специалисти. Може да четете в учебниците колко милиона клетки са. Някои напреднали физиолози говорят за дробовете. Сега се правят опити, какво количество клетки имат.

Следователно, при дишането, според източната наука, има три степени: горно дишане, средно дишане, долно дишане и пълно дишане – четвърта степен. На горното дишане сегашната наша култура е специалист. Който има горно дишане, той дига раменете си и ребрата си. Средното дишане или долното дишане, или, както някои го наричат абдоминално дишане, трябва да се изпълни горната част на дробовете и тогава въздухът трябва да се задържи известно време в дробовете, за да може тогава еликсирът, който е складиран вътре, да се възприеме. От тази прана сутрин има най-много. Затуй сутрин трябва да се става рано. Източните народи рано стават, понеже праната е в изобилие. Като се събудят, всичките хора чрез своите дробове поглъщат я. Вечер има най-малко. Вечер пак почва да се

складирва от въздуха. Когато в старо време са препоръчвали човек среднощ да става в 2–3 часа да подиша, някои казват: „Кой ще си наруши съня да става в 4 часа да диша дълбоко? Нека поспим." Колко часа трябват за спане? Нашите физиолози определят, че трябват 7 часа, за децата 8 часа; от 26 до 30 години – под 7 часа; от 45 до 60 години трябват по 6 часа, от 60 до 80 години трябват по 5 часа. Като стане човек [на] 120 години, трябват по 3 часа.

Помнете, че вашите религиозни разбирания, вашите научни разбирания зависят от дишането. Дишането, това е един трансформатор, един от най-големите трансформатори в организма между природата и нас. От дробовете тази енергия, която приемаш, трябва да се трансформира. Част ще иде в мозъка, друга част – в тялото, да го поддържа. Но ако твоите дробове не са в изправно състояние, да приемеш живота направо от природата, по друг начин как ще го приемеш? Ще кажете, че има някакви пилюли. Не, това е залъгалка, на лотария играят, чакат да им се падне билет. Ако чакаш да глътнеш пилюл и от него да живееш... Ти ще дишаш! Трябва да знаеш, че онези, които контролират въздуха, са разумни същества. Хората това не знаят. Въздухът се контролира от най-разумни същества, от най-висша разумност. Всичкото щастие е вложено във въздуха. Ние търсим нашето щастие на друго място. Може да четеш книги, може да четеш романи, някой герой ходил, какви ли не геройства [извършил]. Аз наричам герой [този], който знае да диша. Този човек, който знае да диша, той придобива живота.

Нас ни трябват хора, богати с живот. Сегашните хора са обеднели от живот. Нищо не му кoства да се самоубие. Казва: „Животът за мене няма никакъв смисъл." Някой чел Шопенхауер или някой друг философ, криво го разбрал. Той не е песимист, както го разбират. Те криво разбират, като четат Толстоя. Толстой е човек реалист. Той вярва в реалното, в това, което може да се опита. Той сам вярва в опита. Казва: „Толстоист ще бъда." В какво седи толстоизмът? Да оре земята. Преди Толстоя не са ли орали? – „Ама да се молиш." Ами преди Толстоя не са ли се молили? – „Ама да мисли човек." – Преди Толстоя не са ли мислили? Не е в това. Учението на Толстоя седи [в] „Не противи се злому." Или, аз тълкувам тъй: Не се занимавай с противоречията на природата. Нито се занимавай с нейните работи, понеже, ако влезеш в стълкновение с нея, всякога ще бъдеш бит. Единственото нещо, което никога няма да се подчини на хората, то е природата. Единственото нещо, което всякога ще тъпче хората, това е природата. Единственото нещо, което може да създаде всичкото щастие на хората, пак е природата. И всичките нещастия пак ще създаде тя. Тя е безпощадна. Ако знаеш езика ѝ и ѝ говориш, по-добра от нея няма. Хване те, прегърне те. Но щом не я признаваш, и глад има, и болести има, и

сиромашия има, всичко има.

Вие ще кажете: „Господ така е оставил.“ Оставете тази изкривена дума „Господ“. Тя е дума изкривена, трябва да я тълкуваме. Ако в думата „Господ“ вие не разбирате Любовта, това никакъв Господ не е. Ако в думата „Господ“ не разбирате онази абсолютна сила, която урежда всичко, това никакъв Господ не е. Ако в думата „Господ“ вие не разбирате висшето, разумното, това не е никакъв Господ.

Сега аз не искам да ви морализирам, не искам да ви убеждавам. Говоря за неща, които ги знаете, но сте ги забравили. Няма защо да ви ги доказвам, забравили сте ги.

Има учени хора, които забравят. В Америка един виден американски професор отива на пощата да си вземе писмата, имал такава кутия. Казва: „Моля, господине, писмата си искам.“ Онзи казва: „Как Ви е името?“ Забравил името си. Казва: „Извинете ме, господине.“ Отива да пита жена си за името си. Среща един свой приятел, който го поздравява с името му. Връща се на пощата, казва името си и си взима писмата. Този учен човек много неща учил, но той забравил името си.

Онези, които се занимават с физиология, казват: „Отслабването на паметта се дължи на млечната киселина.“ Източната философия казва: „Слабата памет се дължи на слабото дишане.“ Малкото прана, която прониква в тялото – мозъкът гладува, клетките гладуват. Те само за хляба мислят и затова не се занимават с твоите работи. Нахрани ги. Да помниш, това е работа за тебе, не е работа за тях. Казват: „Сега не сме разположени, ние гледаме да уредим нашите работи.“

Това е по един вътрешен начин. Сега на Запад казват, [че] човек трябва да подчини своето тяло. Гърците казваха: „Човек трябва да познава себе си.“ Да познаеш себе си – иди-доди; но да завладееш себе си? Какво ще завладяваш? Ти като победиш, кой ще остане? Кой кого ще побеждава? Ако учениците победят учителя си, кой ще ги учи? Или ако учителят победи учениците си, кого ще учи? Не е в победата. Нито учителят трябва да побеждава, нито учениците. Безпредметно е това побеждаване. То е неразбиране на живота. Животните може да ги вържат, човек трябва да победи. Казвате: „Трябва да победим.“ Какво да победим? Сиромашията ли? Сиромашията е едно благо. Какво трябва да придобием? – „Богатството.“ Че, ние го имаме. Какво ще придобием повече? По-голямо богатство от това никой не може да ни даде. Мозъкът, който имаш, струва толкова много. Ако това вещество го храниш, то е в състояние да се справи с всички мъчнотии в света. Ако знаеш как да храниш своя мозък, и целият

пъкъл, всички сили да се съберат, пак не може да победят мозъка. Вие ще кажете: „Как да не могат?“ В мозъка се развива такава грамадна енергия и такава топлина, в която всички лоши духове се разтопяват. Какво ще кажете? Който неприятел дойде, той се разтопява в мозъка. Вие ще кажете: „Не може да се разтопи.“ Там е вашето нещастие. Отде знаете, че не се разтопяват? Понеже не сте ги разтопили, да. Много неща, много навици трябва да се разтопят.

Сега, например, мнозина мислят, че са свободни. Аз да ви кажа защо не сте свободни. Според мене ето какво определя свободата – негативно определям. Човек, който направи погрешка, не е свободен. Човек, който оправя тази погрешка, е свободен. Човек, който направи погрешка и не може да я изправи, той е роб. Следователно, негативно за да определя свободата: ще направиш един опит, ще направиш една погрешка, казваш: „Аз съм свободен и да изправя погрешката.“ Ти си свободен. То е негативната страна. Положителната страна: ти може да направиш едно добро – свободен си. Щом не правиш добро, ти си роб. Щом ти не си щедър, ти си роб; щом си щедър, ти си свободен. Щом се учиш и любиш науката, ти си свободен; щом кажеш: „Това не ми трябва“, ти си роб, ти не си свободен. Щом ти ревнуваш, ти не си свободен, ти си роб на ревността. Щом си страхлив, ти си роб на страха. Казвам: Трябва нова психология, от която постоянно да се освобождаваме.

Вие сега се занимавате с разрешаването на социалните въпроси: колко ще живеете. Ако знаете да дишате добре, не както учат сега, но има един вътрешен начин, който може да се покаже; аз не искам сега да ви турям в един крив път. Като започнете да дишате, вие милионери няма да станете; ако дишате правилно, вие виртуози няма да станете; ако дишате правилно, вие пехливани няма да станете, но ще станете един здрав човек, който може да използува в дадения случай ония условия, които природата му е дала. Природата е определила възможностите, при които той трябва да живее. Ти не може да се отдалечаваш от нейните граници. Имаш право да се отдалечиш само когато изпълниш това, което ти е дала. Нямаш право нищо друго да изпълниш. Ако това, което тя ти е дала, не си свършил, какво ще свършиш?

Какво иска един бръмбар от природата? Този бръмбар, ако го турят във всички училища, може ли да стане учен човек? Трябват му милиони години да бръмчи. Нему му трябват милиони години да минава през 400–500 000 форми, докато дойде до формата на един човек. Докато той мине от формата на един обикновен човек и да дойде до формата на един гениален човек, трябва да мине през хиляди форми.

А пък да станеш един светия, трябва да минеш през 2000 форми. След като си минал милионите години на животните, като човек да изминеш тия форми.

Всякога всеки от вас в този живот се показва докъде е достигнал. Някога ние се заблуждаваме, но животът всякога показва докъде сме достигнали. Като те сполети най-малкото препятствие, обезсърчиш се. Казваш: „Аз съм човек, аз имам право.“ Ти, като човек, Господ ти е дал една сила, с която дяволът не може да те повали. Ако дяволът те тъпче, какъв герой си, я ми кажи?

Аз харесвам нашия Кольо в Париж. Той е герой и България на първо място седи. Борил се с най-видните пехливани и победил. С трима се борил, и тримата ги съборил. Най-първо се явил един гигант като Голиата, един турчин, Осман, как се казва? Казват: „Сега Кольо ще загази.“ И действително, в борбата, в първите 35 минути почти загазил, но във второто време като дигнал Голиата във въздуха, гътва го на земята да стъпи отгоре му. Казва: „Българин съм.“ Ако този наш Кольо може да извърши такива работи, вие от него по-слаби ли сте?

Не ви привеждам примери [от] преди 20 години, но сега всички вестници пишат. Все там като чета, във вестниците, изпъква формата на Кольо какъв е и зная докъде е достигнал. Този Кольо диша дълбоко, майсторски. Той е научил силата на дишането. Той има крайно самообладание, човек на физическото поле. Той казва: „Каквото и да стане, мен да ме гътнат на земята не може.“ И на опит досега не са го гътнали. Ако го гътнат, друг въпрос, но засега няма по-силен във физическо отношение като българите.

Привеждам този пример не да ви стимулирам, но да ви покажа какво може един човек, който знае. Казвате: „Той е роден така.“ Баща му и майка му са дишали добре, дядо му и прадядо му са дишали добре. Ред поколения са дишали добре. После, ако този Кольо пехливанин измени живота си, ако престане да диша, ще си изгуби силата.

Казвам сега: В земята на живите трябва едно вътрешно знание. Не е време за обезсърчение, да мислим да умираме, да се оплакваме, да пишем романи, да припадаме, че ревматизъм, че коремоболие, че главоболие, че неврастения, че хиперстазия, че чума... Оставете тези, те са думи без съдържание. Ако дишаш дълбоко, никаква чума не може да те хване; ако не дишаш дълбоко, всички чуми ще те хванат. Аз ви говоря за неща, които съм опитал. Всякога човек трябва да разбира живата природа. Ти силата може да я имаш в запас, няма да носиш тази сила всякога със себе си.

Може би преди 15 години в Америка се яви една мома, тя имаше известна сила. 12 души американци хващат едно дебело дърво, тя тури ръката на дървото и то се движи, върти се. Значи тя е по-силна от 12 души. Вземат, че го свържат с менгеме – като тури ръката си, туй дърво става на пластове. Отде иде тази сила? Казвате: „Така е родена.“ Всеки е роден, всеки има тази сила. Трябва да знаеш да дадеш известен наклон. Онзи човек, който разбира планините, който разбира долините, може да направи воденица. Като прави воденица, търси наклон. Онзи инженер търси в силите на живата природа, и там има известни наклони. Наклон, значи, има, дето силите на живата природа се концентрират. Туй е мястото, дето можеш да построиш нещо. Не искам да ви заставям. След като ви говоря, трябва да правите известни опити. Искам да ви убедя да мислите, че с дишането може всичките работи да се оправят. Ако започнете да дишате правилно, ще започне подобрение. Дишането не е прост процес, както някои мислят. Най-първо, човек трябва да образува едно правилно схващане за природата. Той трябва да образува правилно схващане за въздуха, да образува правилно схващане какво носи въздухът, какво богатство се крие във въздуха. Следователно, от това количество въздух, което взема, от праната, която ще вземе според законите, ако знае как да прекара тази прана в него, веднага ще се зародят нови мисли и той ще ги възприеме.

Ето, един италианец намерил 3 апарата, които човек има. Той 3 е намерил, човек има 12. Единия намерил в дясната страна на шията, другия намерил в прасеца и третия – дето се възприемат мислите. Опит прави – може да се възприеме една мисъл от човека. Туря един [...] от алуминий и ти ще възприемеш мислите. Ако човек тия апарати не ги развива чрез закона на дишането, тогава какво понятие ще имаш за природата, ако не можеш да възприемеш всичките тънки сили? Ти най-първо трябва да се справиш с твърдата материя, с течната, да се справиш с въздухообразната и с етерообразната.

Сега човечеството прави една стъпка – от въздухообразната минава в етерообразната материя. Следният живот ще бъде подобрен, понеже ние влизаме в една рядка среда, дето почти няма да има възможност за никакво престъпление. Престъпленията ще бъдат невъзможни. Когато влезете в това поле, престъпленията ще бъдат невъзможни, тъй както един човек, който се е наял, не може да го изкусиш. Гладния човек можеш. Що е кражбата у човека? Един вътрешен подтик: той мисли, че му трябват много пари. Открадне веднъж, два пъти, три пъти, четири пъти, сто пъти, милиони като натрупа, пак мисли, че няма да му стигнат. Най-после, човешките криви заключения край нямат.

Във времето на английския крал Едуард един английски милионер от

Африка се връща, той имал 360 милиона английски лири и се хвърлил в морето, понеже мислел, че за коронацията на краля няма да му стигнат. Някой се самоубива, че няма хляб. Този милионер мисли, че няма да му стигнат. Всеки като ви даде по един лев, вие имате един капитал от един милиард. Ще кажете: „Това са само твърдения.“ Аз говоря не за твърдения, говоря за неща, които сте опитали.

Казвате: „Този е писал в старо време.“ Този, който е писал този псалом, е бил много прав, много учен човек. Той бил тъй напреднал, едва сегашните учени хора са достигнали до степента, която той достигнал. Той разбирал езика на живата природа. Под думата „Господ“ той не е разбирал това, което ние разбираме, съвсем друго е разбирал той.

Казвам: Името Божие. Едно ново име трябва да се създаде за Бога. Туй име, което сега има, то за нас не може да служи. Като е малко, детето казва: „Маминко“. Като стане възрастно, стане мъж на 20–30 години, измени се. Като дете казва: „Татинко“. Като стане възрастно, не казва „Татинко“. Туй дете има философия. Защото окончанието много значи. Ами ако аз туря „не“? Казвате: „Нищо не значи.“ Но ако аз туря това „не“ и кажа „Не ви обичам“, тогава „не“-то знаете ли колко струва? Две букви какво могат да направят? „Н“ и „Е“ в дадения случай. Какво ще кажете? Вие имате работа само с две букви. Тогава ще накарате това „не“ да се пише по друг начин. „Ще дам“ – то е по-правилно. Ще кажеш, че първото е криво, погрешно е. „Ще дам“ е правилно. „Не, няма да дам!“ – може да каже сиромахът. Богатият може да каже: „Давам“. Грешникът може да каже: „Няма да го направя“; праведният – „Ще го направя.“ Ленивият може да каже: „Няма да уча.“ Праведният, умният ще каже: „Ще уча.“ То е здравословно състояние. Ти седиш и казваш: „Тази работа не е за мене.“ Коя работа е за тебе?

Или тогава ще мязате на онзи българин, който дошъл от село, когато се освободила България, и търсил служба. Ходил той, разглеждал, търсил, ще му се пръсне главата. Началник – сложна работа. Разглеждал всички служби. Учител – книги обръща. Един ден във Варненската градина гледа капелмайстор, вижда му се подходяща служба. Пише едно заявление, иска тази служба. Той хич не мисли, че е сложна работа. Той не подозира това. Някой път ние мислим, че в природата някои работи са лесни. Много проста служба, вземе тази палка, но зад нея седи музиката. Като сбърка някой, този тон остава така. Който разбира, казва: „Еди-кой си инструмент.“

В науката за дълбоко дишане трябва да се създаде една колегия от млади и стари хора, да се учат да дишат – не само както източните народи мислят, в

тях има една погрешка, ново трябва да се внесе. Дишането да се тури във връзка с човешките чувства, дишането да се тури във връзка с правата човешка мисъл. Всички мисли трябва да се опитат. Чрез дишането може да опиташ кои мисли са прави и кои – криви. Може да опиташ каква е мисълта ти – права или крива. Вземи една мисъл, която е крива, произнеси я и почни да дишаш: дишането няма да бъде ритмично, сърцето няма да бие равномерно. Имаш сърцебиене или неразположение. Изкажи една правилна мисъл и веднага ще забележиш едно подобрение на дишането, едно равномерно биене на сърцето. Защото има пулс в природата.

Всяка права мисъл, изпратена в пространството, от нас възприета, всички тия разумни същества от човешката раса, които са завършили своето развитие, те като възприемат твоята мисъл, веднага се притичват на помощ, да ти уяснят. Те са не един, не двама. Наричат ги помощници на човечеството. Всеки човек има свои помощници. Но щом се откажеш да вървиш по правия път, тогава ще дойдат учители по-долу от тебе и ще те върнат в някое животно. Тогава ще се наруши твоето дишане и ти ще усетиш, че има връшник на главата, тъмнина настава в ума ти, в яденето не може да ядеш, не може сладко да спиш, сънища лоши: гонят те мечки, разбойници, змии. Тогава лекарите ще кажат: „Подобри храната, развлечения, ходи по театри, по концерти.“ Концертите и театрите не спасяват, дишане трябва. Болен си. Излез отвънка, дишай. Бог е вложил живот във въздуха. Кажи: „Аз мога да бъда здрав.“ Отправи ума си към Този, Който е навсякъде, Който е създал света и кажи: „Да бъде тъй, както Той е устроил. Аз ще изпълня волята Му.“ Няма болест, която да не се подчини на тази формула. Ще дойде лекарят, ще тури една губерка, може да ти помогне. Ще ти даде рецепта, но трябва да платиш 50, 60 или 100 лева. Ти си бедняк. Казваш: „Да съм богат!“ Рецепти има и в аптеките на природата. Вземи рецептата от лекаря и кажи тъй: „Каквото е писал лекарят“ – мислено го вземи. Три пъти като го вземеш, ще се оправи работата.

Радвам се, че се смеете. Смехът е благо за болния. Като няма работа човек, по-хубаво от смеха няма. Кой се смее? Болният не се смее. Дойде преди години един господин. Но сега тук да си остане, да не го изнасяте навън. Казва: „Трябват ми 50 лева.“ – „Нямам.“ Казва: „Намери!“ – „Аз нямам.“ – „Намери ги отнякъде. Как да нямаш, като тебе човек, да нямаш! Трябва ми хинин от аптеката.“ – „Много лесна работа. Ще ме слушаш ли? Аз ще взема сега. Ще ме слушаш ли? Колко ти трябват?“ – „30 грама.“ – „Поеми мислено и ги глътни на 3 пъти. Ако не оздравееш, ела при мене, аз ще ти дам 50 лева.“ Който повярва, може да прави същия опит, не с всинца ви. Със суеверни хора не правя опит, [а] с вярващи, които имат вяра. Законът е за учените хора, за вярващите. Хинина може да го вземеш чрез храната. Но

въпросът не е за хинина. Лекуват се хората по два начина. В съвременната медицина единият начин [е]: трябва да се вкара в човешкия организъм вещество, съответствуващо на организма, да се събуди деятелност, да изхвърли навън. Другият начин: да подкрепим организма с жизнена енергия, която е необходима за организма. И единият, и другият метод се употребяват. Вие по някой път може да идете при някой лекар. Той констатира, че вие имате възпаление и ви предписва лек. Тогава вземи въздуха и кажи: „Да стане тъй, както казва лекарят." След като оздравееш, тия пари дай ги на някой беден човек. Колкото съм лекувал някои хора, те стават скържави. Казвате: „Тогава съвсем ще намалее клиентелата на лекарите. Сиромасите да не може да се ползуват." Ти се разболяваш – опитай моята рецепта. Тъй да бъде, както съм казал. Но тия пари, които ще платиш на аптеката, дай ги на някоя вдовица или сираче. Ако сте прями, ще имате резултат; ако сте скържави – никакъв резултат. Защото природата е разумна. Всичките тия болести, които се проявяват, те са подбудителни причини, за да се отвори нашата душа. По обикновен път не може да схванем.

Сега да се върнем към дишането. Научете се да дишате. Дълбоко дишане – горно, средно и долно дишане. Всеки ден дишай през носа, не през устата си. Ако е по обед, лятно време, преспокойно може да дишате и през устата, няма опасност да се простуди гърлото.

Казвам сега: Несъответствия сега в нашата култура за светските хора, който и да е [от] религиозните, никой от тях няма туй, което религията изисква. Ние говорим за любовта. Любовта може да се прояви само в един здрав човек. Не че тя не съществува. В един добър човек тя може да се прояви. Тя е като цвят, който трябва да цъфне. Знанието може да се прояви само в един човек, който е здрав. Свободата може да се прояви само в един човек, който е здрав. Свободата е само за здравите хора. Болните хора може да се ползуват от благата на свободата, на знанието. Здравият човек може да живее в любовта.

Казвам: Чрез закона на дишането може да поправиш много погрешки. Да допуснем, че вие сте чиновник, имаш някой директор. По някой път по някакви съображения директорът не постъпва тъй, както трябва. Веднага разсъждаваш и казваш: „Аз искам да покажа на този директор, че не трябва така да постъпва." Какво ще направиш? Ще те уволни той. След туй какво ще направиш? Ще се биеш и ще му пукнеш главата. Какво се постига? Нищо не се постига. Този директор можеш да го направиш приятел. Аз ако съм чиновник при такъв директор, ето какво ще направя. Аз ще ида и ще кажа: „Имам да ти кажа нещо много важно. Такова богатство има за тебе, каквото не си сънувал." Онзи директор какво ще

каже? Той ще измени своето положение спрямо мене. Аз ще го срещна и ще му се усмихна. После ще му кажа: „Аз ще те науча да дишаш." Той е несправедлив спрямо мене. Аз ще му покажа как да диша. Аз ще го науча да живее – той, и жена му, и децата му. Един ден ще отида в дома му и ще го науча как да диша. Жена му ще ме гледа добре, децата му. Той ще каже: „Много ти благодаря, виждам, че си един добър човек с големи способности. Като тебе човек не съм виждал – и опакото ти, и доброто."

Сега, не ви казвам вие така да постъпвате. Вие може да постъпвате както искате. Казвам: В природата има един начин. Ако аз съм директор на банка, така бих желал да постъпят. Аз веднага ще дойда и ще кажа: „Има нещо, умен е." Някой път обичаш един слуга защото е умен. Някой път човек казва: „Трябва да бъда силен." Силата на човека седи другаде. Ти може да влезеш, да завъртиш един ключ, щото да направиш много работи. Но само веднъж може да направиш едно престъпление. Втория път, ако ти не можеш да поправиш погрешката, ти ще изгубиш своята свобода. Щом направиш погрешката, казвам: „Радвам се, че си свободен." Като изправиш погрешката, казвам: „От тебе нещо става." Щом може да направиш погрешка и може да я изправиш, от тебе може да стане нещо. Щом ти виждаш, че можеш да дишаш, с дишането свършва работата. Казваш: „Сега ще дишам? Друга работа имам!" Ти първо ще дишаш, после ще мислиш. Защо така? Преди тебе е мислил друг, ти ще изпълниш правилата на неговата мисъл. Тогава, след като дишаш, ще дойдеш до своята права мисъл. Като дишаш, чрез живота, който възприемаш, тогава ще дойдеш да направиш опит. Влезте в една стая, дето е бил един престъпник, който е дишал, и подишайте въздуха и влезте в една стая, дето е бил един добър човек, подишайте въздуха, ще видите какво влияние ще окаже. Влезте в стаята на един престъпник, ще видите, този престъпник е отровил целия въздух. Добрият човек, като диша, той е като вентилатор.

Когато бях във Варна преди 15 години, правех опити. Понеже много ме безпокояха, в стаята внасях един мангал с въглища. Който влезе, не може да седи. Казва: „Си[ле]н пламък има." – „Свикнал съм." Другите бягат. Сега не го употребявам, защото нямам нужда. Тези условия трябваше да ги преработя. Тя е отрова за другите, за мене не е. Таралежът, като извади една змия, ни най-малко не го хваща отровата. Огънят някои хора гори, някои не гори. Има факири, които в огъня влизат, преминават огъня, потанцуват; и техните ученици минават. Цяла наука [е], човек може да направи туй. Това са още елементарни работи. Но да влезеш в огъня не е голямо изкуство. Да се учиш и да приемаш живот от въздуха, това е една отлична наука, защото в него седи твоето бъдеще, в него седи твоето щастие – на тебе и на хиляди поколения, които ще дойдат след тебе. То не е само за сегашния живот, но и за бъдещия живот, няма да изчезнеш, ти

ще живееш на Земята. Казваме: „Живеем в Земята“, но животът в Земята се разбира там, дето Провидението, Бог, е вложил всичките блага. Хората сега трябва да се учат, трябва да се учат от благата, които може да възприемат.

Та, казвам: Ако по този начин хората биха живели, то животът може по-лесно да се поправи. Понеже ние го оправяме по съвсем друг начин. Може би по този път, по който оправяш живота, той пак ще се оправи, но той няма да се оправи тъй, както ние мислим. Едно хилаво поколение, едно поколение, което не диша, ще има след себе си един род по-слаб. Едно израждане ще има в храната, в дишането и в мисленето. Източните народи, в техните школи като постъпи един ученик, първото нещо, те го учат да диша. Един човек, който правилно диша, той не може да има несрети в живота, понеже той се нагласява ритмично. Здравия човек всеки може да го приеме. Защото любовта е здравословно състояние. Любовта може да се прояви само при здравия човек. Тази любов е едно богатство, което той носи.

По някой път аз съм привеждал примера: Една красива мома като дойде, ти веднага си разположен да направиш услуга. Като погледнеш красивия човек, нещо хубаво излиза. Ти си готов да се жертвуваш. Като дойде някой друг, стисне те нещо, не даваш. Казвам: От кои трябва да бъдем ние? Ние всички трябва да бъдем от тези, дето казва Христос: „Така да просветнат делата ви пред человеците, че като ги видят, да прославят Бога.“ Да бъдем носители на Божественото. За Бога казват: „Знаете ли какво нещо е Бог?“ Бог прави една вдишка през цялата епоха и прави една издишка. Знаете ли какво нещо е задържане на въздуха? Сега гениални и адепти има, които задържат въздуха половин час. Той е адепт от първа степен. Бог може да направи една вдишка за милиони години и като издъхне, създава светове. Като вдъхне, Той събира този свят и после го преустройва. Какво ще кажете за това? Господ е толкова учен, че знание има. Ние по 20 пъти на минута издъхваме и нищо не правим. По 20 пъти възприемаме и нищо не правим. И тогава казваме, че ние сме направени по образ и подобие на Бога. Рибата, която е родена от риба, знае да плава. Птицата, която е родена от птица, знае да хвърка. Човек, който е роден от Бога, как да не знае да направи туй нещо?

Ние казваме, че човек е свободен. Свободен човек е онзи, който обича Истината. Знаещ човек е онзи, който обича Мъдростта. Живее онзи, който обича или държи Любовта в сърцето си.

Дишането е процес да възприемеш живота. Щом възприемеш живота, знанието ще дойде. Щом дойде знанието, свободата в света ще се яви. Това

са сега специфични работи, които остават, те се отнасят във вътрешната школа, да мислите. Ако някой от вас направи малък опит, елате при мене, ще ви дам малки упътвания.

„Отче наш“

„Благословен Господ Бог наш“

11-а неделна беседа, държана от Учителя
на 10.XII.1933 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1933_12_13 Пътят към свободата
лекция пред общия окултен клас

ПЪТЯТ КЪМ СВОБОДАТА

Сряда, 5 часа сутринта
Добрата молитва
Размишление
Ще ви прочета 45 глава от Исая.

Един човек, който е живял преди повече от 2000 години – Исая, има много по-верни схващания за онова, което е в природата, отколкото мнозина сега. В човешката душа има известни преплитания, които затъмняват неговите познания. Познанието е едно въведение, едно встъпление към онова, което човек трябва да знае и към онова, което човек може да направи. Някой може да каже, че има познания. Той може да има едно относително познание.

Сегашният свят е пълен само с противоречие по своите познания. Например във вас има едно противоречие. Вие мислите, че само младите трябва да пеят, а старите трябва да мълчат. Аз казвам тогаз: Болните трябва да лежат, а здравите трябва да ходят. Здравият ще ходи, понеже не може да лежи, а болният не може да ходи. За здравия е наказание да лежи, а за болния е удоволствие да лежи на кревата си. Това е само едно пояснение, за да дойдем до една истина, която спомага за растежа на човека.

Някой казва, че е израснал. Някои от вас вече сте достигнали до върха на вашето физическо растене. Повече нито един милиметър на можете да израснете. Човек израства до 1.60 м, до 1.70 м, до 1.90 м. Тук имаме един брат, който е 1.95м. Няма по-висок от него. Един американски проповедник, който бил два метра висок, се качил на амвона и чел: „Апостол Павел казва: Ако има някой да се хвали в плътта, аз повече.“ Във физическо отношение ние не можем да се похвалим. И със своята сила човек не може да се похвали. Донякъде може да се похвали със своето знание. Единственото, с което човек може да се похвали, то е неговата доброта. То е онзи, мекият елемент. Не разбирайте по доброта една добра постъпка. То е друг въпрос. Добротата е онова непреривното, което подтиква човека към онзи Божествен свят. Добротата е онова, чрез което човек върви към Божественото. Само чрез нея, човек може да постигне желанията, които има.

Ние имаме още постижения. Какво сме постигнали? Имаме известни постижения, но след няколко години вие ще бъдете разочаровани в тези постижения, които сега имате. В света почти всички хора ще се разочароват. От учения ще дойде по-учен, от силния ще дойде по-силен, от красивия ще дойде по-красив. Дан Колов, в Париж, победил турчина. Ти се бориш със своята съдба и тя ще те събори. Ще признаеш, че тя се е качила на гърба ти. Какво трябва да правиш? Ти ще кажеш: „Такава е Божията воля." За глупавите такава е волята Божия, а за умните, другояче е волята Божия.

Сега друго, някой е достигнал до нещо и казва: „Мене повече не ми трябва." Прави сте. Много умен отговор. Ти казваш: „Повече не ми трябва." Ти си турил 10 килограма на гърба си за екскурзия и казваш: „Не искам да се уморявам." Тръгнеш на планината и да допуснем, че нямаш нищо на гърба си. Тогава изпадаш в друга мъчнотия – ще искаш храна от другите. Какво ще правиш тогава? Не си разрешил въпроса. Ние всички искаме да се освободим от мъчнотиите, но трябва да знаем, че мъчнотиите носят известно количество храна. Всяка мъчнотия носи нещо ценно в себе си. С мъчнотиите е лошо, но без тях е два пъти по-лошо. Като казвам, че без тях е два пъти по-лошо, разбирам света, както сега е създаден. Следователно, всяка една мъчнотия, която се зарежда във вашата душа, или във вашия ум, където и да е, ще намерите нейните разрешения.

Вие всички сте учили, имате едно неизвестно „x", имате друго неизвестно „y" и трето неизвестно „z". Какво означават тези три неизвестни? Какво означават x, y, z? Тези три неизвестни, от моето гледище, са три различни идеи. Хикс е онова семе, което съм посял са земята. Дали ще изникне или не, това е неизвестно. Когато аз разглеждам въпроса за един човек, дали той ще успее, дали той ще поумнее, за мене това е „игрек". А когато искам да зная, дали този човек ще бъде добър, дали ще има някои постижения, за мене това е „зет". Всяка една буква, всеки един символ, съответствува на известна идея. Хикс, това е кръга, на който двете половини са обърнати с гърбовете една срещу друга. Хикс, както е турен в математиката, крие една велика тайна, която математиците разглеждат само частично, само физическата страна. В сегашната математика се разглеждат въпросите на силите, които действуват чрез точките, линиите, плоскостите и равнините. Те разглеждат всичките тези сечения, ъгли или всевъзможни движения, което едно физическо тело може да направи. Някои математици се спират върху разумните сили, които действуват, но повечето математици, разглеждат само външната страна, спират се на резултатите, които се получават. Например, разглеждат движението на луната, на слънцето, вземат в съображение с каква бързина се движат. Имат си известни правила, известни закони. Някои даже вие не ги знаете. Изчисляват с каква

бързина се движи луната и слънцето. Изчисляват колко милиона години ще вземе на слънцето да се завърти около един център. По-напредналите души се занимават с движението на слънцето около великия център. Този човек, който е започнал да се движи около онзи център, около който се движи слънцето е по-напреднал.

Според мене, онзи който мисли за Бога е по-умен, отколкото онзи, който не мисли за Бога. Някои казват: „Да вярва човек е глупаво." Аз правя едно възражение на това. Животните нямат никаква вяра. Ако безверието е признак на култура, тогава животните са по-културни от хората. А пък всъщност животните са роби на хората.

Вие се намирате сега в най-високите стадии на животинското състояние. Даже напредналите религиозни хора се намират в най-високата стадия на животинското състояние. Животните развиха личните чувства. Когато животните развиха личните чувства, те достигнаха до върха на животинското развитие. Животните са крайни дребнави същества. Те са толкова дребнави, че за едно парче кост се скарват. Сегашните хора се уподобяват, в някои свои прояви, на животинско състояние. Един адепт е проводил двама свои ученици да се учат в света. Те видяли, че две мравки се карат за една малка трошичка. И едната тегли и другата тегли. Учениците казали на мравките: „Защо не се примирите?" Едната казала: „Аз я взех по-рано, тя иска да ми вземе хапката, това богатство." Учениците казали: „Не можете ли да се примирите по някакъв начин?" – „Не може! Върху нея се гради моето щастие." Всичкото щастие на мравката, според нея, е в тая малка трошичка. Мравката казала: „Моята работа е свършена без тази трошичка."

Често хората имат такива малки трошички, които ги спъват. Като им се вземе тях, те се спъват. Има ли някой от вас, който да не се спъва от такива трошички? Няма да го доказвам, това не ми е целта. Това е едно животинско състояние. Това е ограничение на съзнанието и на самосъзнанието на човека. Това е едно животинско състояние. От това положение всеки един трябва да излезе.

У вас седи идеята: „Не може ли някой да ни избави от това положение?" Онова пиле, което е турено под квачката, и което е в черупката, само трябва да излезе навън. Самото пиле трябва да извърши известна работа. Господ върши работата, както квачката, но има един процес, една малка работа, която ние трябва да свършим. Тя е много малка. Ще клъвнеш черупката, ще я пробиеш, ще излезеш вън и ще стъпиш на краката си. А пък да стъпиш на краката си, това значи да стъпиш на доброто, което е в тебе, да застанеш на онова, разумното, с което всякога може да работиш и

да бъдеш победител в света. Не да се заробваш, но да се освобождаваш, да освобождаваш себе си и окръжаващите. Добрият човек се отличава по това, че той навсякъде освобождава. Например вървите по полето и виждате едно зрънце, над което има една плоча. Поради препятствието стълбцето, което е поникнало от зрънцето, се е изкривило. Тогава вдигнете тази плоча и освободете това растение. Видите две растения, че са се преплели едно в друго – разплетете ги, ако можете. Спрете се, това е една услуга. Или срещнете, че двама хора спорят за нещо. Ти казваш: „Колко са глупави!" Вие не разрешавате правилно въпроса. Ако се карат двама души, това не е глупаво, а е умно. Това е въпрос за живот между тях. И същевременно, това е предметно учение заради тебе. Ако вие не разрешите това предметно учение, вие ще се намерите в тяхното положение. Провидението ви представя това, като предметно учение. В дадения случай, всяка една мъчнотия, която ви се явява, е предметно учение. И ако вие решите това предметно учение, ще се изясни пътя, по който вървите.

Ще кажете: „Защо света е така създаден?" Това е друг въпрос. Оставете го! Но всички задачи трябва да се разрешат. Не е въпросът защо така ние живеем, а въпросът е как трябва да се живее.

Да допуснем, че са затворени в клетки един вълк и една овца. Умният ще пусне най-първо овцата, а глупавият ще пусне най-първо вълка. Сега вие ще кажете, че единият и другият се нуждаят от свобода. Така е, но ако пуснете този вълк, вие най-първо трябва да го превъзпитате. Вие казвате, че овцата е много кротка, понеже пасе трева, а пък вълкът е жесток, понеже яде овцете. Вълкът не плаща за това, което взема. Всичките му заемодавци ходят да го гонят. Овцата е изяла тревата, но дава мляко и вълна – плаща. Ако вие не можете да изпратите една хубава мисъл или едно чувство или не можете да направите една хубава постъпка, тогава вие сте в положението на вълка. Вълк е онзи, който не плаща, при своето земане от природата. Та казвам, под вълк всякога се разбира едно същество, което няма правилна връзка с природата. До сега никой не е намерил вълкът да е оправен, той е все сухичък. Коремът му е хлътнал и никога не можеш да видиш вълк да си е дигнал опашката нагоре и да я маха. И вълкът постоянно мисли. Той е много досетлив и благодарение, че в него липсва обонянието. Ако в него имаше силно обоняние, той щеше да бъде два пъти по-лош. Но той вижда много надалеч. Като погледне от далеч стадото, той вижда коя е най-тлъстата овца. И като я хване за врата, тя като че ли престава на него. Бягат заедно. Той я побутва за крака, както пристанала мома.

От това, което съществува в природата, ние трябва да извадим поука, да се

учим. Не трябва да се възмущаваме от лошите хора. Трябва да преценим техните постъпки.

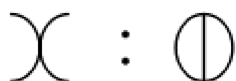

Когато вълкът задигне една овца, с какво действие започва? Хване една овца и я води. Това е събиране. Това събиране е за вълка, а е изваждане за овчаря. Вълкът има плюс, а овчарят – минус. Вълкът изяжда овцата, след като я разкъса. Овчаря вече има умножение, но това вече не е на физическото поле. Овчаря вече има физическа опитност. Овчаря си е умножил знанието. Той казва: „От где е влязъл този вълк през тази дупка?" Това е умножение на знанието му. Но това умножение не е на физическото поле. Овчарят има загуба на физическото поле. Овцата е отишла, но има умножение не на физическото поле, той мисли. Та, при някои несрети в живота, вие имате умножение като овчаря, ако придобиете известна опитност.

Вие принесете действията и постъпките във вътрешният живот. У вас едновременно действуват и вълкът и овцата. И овчарят е там. Вие правите една постъпка, както постъпката на вълка. После имате една опитност, както опитността на един овчар. Вдигнете една тояга и блъснете главата на някого и я пукнете. И после вие, който минавате за почетен човек, не можете да си дадете отчет, защо сте го ударили и казвате: „Не можеше другояче." Питам тогаз: Само един начин за разрешение ли има в света? Каква поука ние можем да извадим? Защо именно вълкът, след като вземе тази овца, защо той не стане овчар да я пасе, а я изяжда? Кои са побудителните му причини? Защо не ѝ вземе млякото и вълната, а ѝ взема месцето? Трябва ред разсъждения, за да изясните характера на вълка, както в математиката има ред методи, чрез които се изясняват сложните въпроси. В къщи имате струпани дърва и печка. Стане студено, вие туряте дървата в печката и запалите. Изгарянето на дървата, какво е? Дървата са овцата. Горенето вътре, това е вълкът, който е изял овцата. А пък вие сте овчаря, който е изгубил овцата. Вълкът е вашата печка.

В българския език думата „вълк" започва с буквата „в", на английски с буквата „w", на френски с буквата „l", на турски с буквата „k". „W" е материалистичен знак. То е последната буква на европейците. Но в материализъма, ти винаги ще чувствуваш последствията на нещата и ще знаеш истината.

Вълкът е много страхлив. Всякога лъжата и страха вървят заедно. Страхливият лъже. Който лъже е страхлив. Ти искаш да бъдеш смел в живота. Ти не може да имаш постижение в живота си, ако лъжата и страхът вървят заедно в твоя живот. Защото за всяко едно постижение се

изисква смелост, всяко едно съмнение показва страхливост. Човек, който се съмнява, е страхлив. И по някой път, този, който се страхува, извършва някое престъпление. Ще ви приведа два примера, за да се ползувате. Не съм ги привеждал до сега. В древността минава един адепт, учител. Върви като обикновен човек. Върви из гората и вижда един разбойник, който седи със своето оръжие и казва на адепта: „Стой!“ Адепта му казва: „Виждам, че имате нужда“, и му дава. – „Не каквото искаш ще ми дадеш, но каквото имаш ще ми го дадеш, всичко. Ти познаваш ли ме? Ще сложиш всичко или ще свърша с тебе.“ Адепта казва: „Вземи това, което ти давам, ако искаш да бъдем приятели. Ако не искаш да вземеш това, което ти давам, ще ме опиташ.“ Адептът го хваща, връзва го и си тръгва по пътя. Това е природата. Каквото ти дава, вземи го и си върви. Инак, тя ще те върже и ще те остави.

Втори пример, как да разрешавате противоречията в света. Този пример, който ви давам, няма да го разправяте. Нямате право да го разправяте. Той е много комичен. Един богат, скържав милионер обичал да се бръсне, в модерния свят, по няколко пъти в седмицата и дето отивал, в бръснарницата казвал, че няма пари и си отивал. И всички бръснари се изпоплашили. Хубаво го бръснели, но не плащал. Най-после той влиза при един умен бръснар и пита: „Може ли да ме обръснете?“ – „Може.“ Бръснарят взема сапун и го насапунисва много хубаво и обръсва го на половина и казва: „Аз си свърших работата. Имам договор с Господа, половината бръснене без пари – за Господа, а за другата половина трябва да ми платиш. Половината – Божията работа, извърших. Сега, ако ми платиш, ще обръсна другата половина.“ Изважда богатият, както е намазан със сапун и дава му една английска лира и му казва след обръсването: „Виждам, че си много умен, като си направил договора с Господа. Виждам, че бръсненето ти е много хубаво.“ И друг път, като влизал в бръснарницата, плащал много хубаво и предварително.

Ние трябва да се спрем и да видим, какво трябва да се прави в света. Ние често злоупотребяваме със знанията, които имаме. Така всеки един човек създава неприятности на самия себе си, а косвено и на другите. Първото правило: С Природата не спори! Второто правило: Като дойде някой при тебе, дай му нещо.

Има въпроси, които не са разрешени. Вие трябва да ги разрешите, трябва да има във вас едно приложение. Трябва времето ви да е разпределено. Колко трябва да четете, колко от времето си трябва да употребите за правене на добро и колко от времето си трябва да употребите за физически упражнения. Те са три положения. Някой хора седят повече, отколкото трябва. Някои хора ходят повече, отколкото трябва. Някои хора

мислят повече, отколкото трябва. Занимаваме се с еднообразни работи. Ако сте в съвременно аристократическо общество, ще кажете при разговор какви са били, в последния прием при някого си, ръкавиците на този или онзи. Роклята на тази или оная. После ще разправите какви са били ръкавиците, роклите, яденето в последното дине у еди кой си. Не е лошо това, но животът не седи само в едно обличане. Болният, в каквито и дрехи да го облечеш, е болен. А здравият, в каквито и дрехи да го облечеш, е здрав. Каквото и знание да дадеш на болният, това знание няма да го ползува. Най-първо човек трябва да е облечен с една дреха, която трябва да съставлява една същина на неговото същество. Топлината се явява там дето има едно голямо противодействие. Топлината се явява винаги в центъра. Центъра е мястото дето има най-голямо съпротивление.

Някой път вие искате да отидете при Бога. Вие даже не разбирате каква е идеята. Какво значи да отидете при Бога? Когато вие се натъкнете на земята на най-големите противоречия, тогава вие сте при Бога. А пък, когато животът ви е най-охолен, вие сте много далеч от Бога. И при това щастливият човек иска да отиде при Бога. И нещастният иска да отиде при Бога. Но идеите им имат всъщност диаметрално противоположни направления. Онзи, щастливият, който иска да отиде при Бога, той е далеч. Той трябва да се върне. Той мисли да стане по-щастлив. Не, той трябва да стане нещастен, защото за да отидеш при Бога ти трябва да станеш нещастен. А да се отдалечиш от Бога, трябва да станеш щастлив. Какво значат думите на едно животно, ако то каже: „Аз искам да отида при човека.“ Всички са били свободни. Волът е дошел при човека да го върже с въже и да го тури в обора. Дошле конете, и тях турил в обора. Овцете също турил в техния апартамент и им казал: „Идването от вас, а пускането от мене.“ Дошли кокошките – турил ги в курника. Те казали: „Да си вървим.“ Човекът им казал: „Не, при мене ще седите, докогато аз желая.“ И до сега човек държи своите гости, угощава ги и не ги пуща да си вървят. Това е един символ, който е верен.

Това, което става отвън, това става и вътре в нас, в моята душа и във всички хора. Всеки един човек има една потаена идея – иска да се издигне и да заповядва на света. Тази идея е скрита в него, даже и най-благочестивият и светията знае това и се бори. Благочестивият се моли на Бога, но се моли до кога? Онзи, който иска да заеме пари от банкерина, обикаля около него, но като му вземе парите, няма го никакъв вече. Най-първо, той обикаля банкерина и после банкерина обикаля около човека. Една котка обикаля около тебе, но като ѝ дадеш парче месо, тя си отива и не се вижда вече.

Една мома носела една оскубана кокошка и я оставила на верандата. Дошла котката и дърпала кокошката. Котката и момата дърпали и най-

после кокошката била задигната от котката, която избягала по керемидите. Котката казала: „Тази кокошка е за мене!“ Вие казвате: „Смешна работа е това!“ Но дяволът, като дойде при тебе, взема твоето добро, твоята кокошка. Ти не си ли бил онзи, на когото кокошката е взета? Изисква се смелост в дадения случай. Домакинята не трябва да оставя кокошката на верандата. Тя, като я оскуби, трябваше да я заключи в долапа.

Вие ще кажете, кого визирам? Този въпрос е свързан с въпроса за нашия растеж. До колкото ние ставаме по-умни, по-добри и по-силни, до толкова ние растем. Ние трябва да израснем. Не е въпроса в страданията. Никой не може да избегне страданията. Ако някой мисли да избегне страданията, той се мами. Невъзможно е това. Но ще посрещнете страданията разумно и ще извадите онова доброто, което е в тях. В страданието има една хубава страна. И може би, като се минат пет години, след преживяното страдание, вие ще почувствувате хубавата му страна. Аз говоря не за онези страдания, които ние си причиняваме, но има едни страдания, които са необходими, един вътрешен подтик за човека. Статистиката показва, че ония деца, които в ранна възраст са боледували, са по-издръжливи, отколкото ония, които не са боледували. Последните, щом ги хване една болест, веднага капитулират и умират. И следователно, човек, който е минал през големи страдания, е издръжлив повече, има по-други разбирания.

На вас ви трябват някои методи, с които да работите. Например, някой път вие казвате, че човек трябва да се моли. Какво разбирате под думата молитва? Идеята да се молиш, трябва да бъде много ясна за вас и определена. Какво разбирате вие по думите: „Трябва да ядем!“ Това е определена идея. Трябва да ядем, трябва да пием вода, трябва да дишаме, трябва да гледаме, това са необходимости. Като ядеш, като пиеш вода, като дишаш, трябва да се молиш. Ти казваш: „Не може ли без молитва?“ – Не може! Ти, като престанеш да се молиш, с тебе ще се случи това, което никога не си сънувал. Ти казваш: „По кой начин да се моля?“ Ти ядеш, най-напред ще вземат участие 32 зъба. Имаш 32 слуги, музиканти. Ще почнат да свирят и след това ще имаш един главен инспектор, диригент вътре и след това диригентът ще каже: „Движение на вътре.“ И след това ще дойде ново парче, което ще се постави от двамата помощници на диригента. Питам: Ако човек нямаше зъби, език, уста, ръце, как щеше да яде?

Как трябва да се разправиш със страданията? Ще дойдат на помощ твоят дух, твоята сила и твоята доброта. Само като сдъвчеш това страдание, ще го възприемеш в ума си, в сърдцето си и ще стане цял един процес и всичко това трябва да се смели добре и чрез опитността, която извадиш,

ще разбереш ползата от страданието. Ако ти това страдание, като храната не го сдъвчеш и не туриш течности в стомаха си, тогава е безполезно. Ти казваш: „Не може ли без страдания?“ Може, но без страдания животът не може да се прояви. Страданието, това е облеклото на самият живот. Самият живот носи страданието в себе си. То е един процес. Умните хора, които разбират, виждат добрата страна на страданието. Онези, които не разбират, не знаят какво нещо е страданието. Онези, които преценяват страданието, са много разумни същества. Онази майка взема своето дете и го стиска. Тази майка лоша ли е? – Не. Но, като го стисне, детето може да страда. Нима онзи, който ви е причинил страдание, нима той мисли зло? Не, той може да ви причини страдание от много голяма обич. На онзи ученик, който е в училището, учителят му е причинил страдание и му е турил слаба бележка, но той няма лоша умисъл. Ако ние сега намираме, че светът, както сега върви, не е добър, какъв план бихте дали вие? Ако ни попитат как бихме искали да се уреди животът ни, как ще го уредим? Този план, който сега е в действие, той е най-добрият. Ако дадем друг някой план, той ще има много по-лоши последици, отколкото сега имаме.

Но страданията не трябва да се повтарят по един и същ начин. Не трябва да предизвиквате едно и също страдание. Всяко едно страдание трябва да е подтик към друго страдание и чрез него вие трябва да се повдигнете в умствено и във всяко отношение и да придобиваме сили. Я вижте този българин, който се е борил с Мустафа. Чрез мъчнотиите, вътре в човека, се произвеждат ония сили, чрез мъчнотиите в човека се произвеждат силите. Вие, като разрешавате разумно мъчнотиите, развивате вашите сили. Но когато излезете от арената все се упражнявате. Когато вие излезете като борец, да не станете посмешище. Все таки, някой път, ще претърпите няко[я] катастрофа. Трябва да схващате живота малко по другояче. Най-великите певци, които сега пеят, едно време са били безгласни. Те са били безгласни риби. Най-хубавите птички, седят в кафези. Рибите казаха: „Хайде да попеем!“ И станаха птички и почнаха да пеят и намериха кафеза. Сега птичките трябва да се упражняват да излязат от кафеза навън. Рибите не пееха, понеже нямаха никакъв идеал. Най-после придобиха един идеал и казаха: „Трябва да се хвърчи и да се пее!“

И хората почти са налучкали същия път. Момите и момците за какво пеят? Вие ще ме осветите по този въпрос. Аз се досещам малко, но искам да проверя дали моята идея е права. Деветдесет и девет процента съм уверен, но ми липсва само един елемент, за да се потвърди. Защо старите не пеят? Защо старите стават безгласни риби? Защото след като са пели, намерили са кафеза, ограниченията и казват: „Не си струва да пееш.“ И почват да мълчат. Ако една птица не пее, да отворят кафеза и да я пуснат. Старите са умни, те мислят да излязат от кафеза навън и за това не пеят.

Аз така се досещам. Но ако аз бях една птица, която пее, не щях да млъкна, но щях да пея така, че да се разтопят всички телчета на кафеза и да стана свободен. Кое е новото пеене? Това пение в кафеза да изчезне, но да пея свободно в природата. Не да пееш и да се окайваш, вътре в себе си, но да знаеш, че пеенето е една сила. Имаме пред вид, чрез пеенето да се усили вашата дихателна система. За това ви поощрявам да пеете. Някой казва: „Пеене не ми трябва." Но човек, който не пее, мъчно може да има постижение. Не за хората отвън да пее човек, но в душата си да пее винаги. Гдето и да е, по пътя, у дома си и пр. А пък, при хората, пей при някои необходими случаи.

Да ви дам сега едно обяснение на първото упражнение. Едно време вие сте били мъртви и не сте могли да мърдате. Сега Бог ви е дал едно тяло и вие дигате ръцете и казвате: „Господи, едно време не можах да си дигам ръцете. Благодаря ти, че ги дигам. Едно време не можех да клекна. Благодаря, че клякам и ставам." Трябва да преведа тези думи. Клякането е правене на погрешки, а ставането е изправянето на погрешките. Ти казваш: „Упражненията са глупави работи." Да кажем, че ти искаш да седнеш на един стол. Като седнеш на стола, ти учиш. Слушаш лекция. А пък, като станеш, ти се упражняваш в лекцията, която ти е дадена. Значи, навсякъде в живота, ти се упражняваш. Във всяко едно ходене, трябва да има смисъл. При движение на десния крак, левия крак, дясната ръка, лявата ръка, всичко това, ти трябва да го превеждаш. Всяко едно движение в света е осмислено. То е ценно, само когато е на местото си. Щом няма връзка, няма резултат. Всичките движения, турени в своите линии, плоскости и повърхнини, турени на своето место, имат добър резултат. Когато човек мисли, той трябва да постави своята мисъл или в центъра или в нейната линия, или в нейната повърхност, или в условията.

А когато се казва, че човек трябва да стане като малко дете, по това се разбира, че той трябва да бъде разумен. Когато се наведеш, ще кажеш: „Благодаря ти Господи, че мога да се навеждам. Едно време не можах да се навеждам." Дигна нещо. Зарадвай се, че можеш да направиш едно малко добро. Някой път ще се намираш в голяма мъчнотия. Минава някой ангел или друго някое същество, което е завършило своята еволюция, своето развитие. Ангела идва, навежда се и ти помага. И ти почувствуваш радост. Когато ангелът те види в голяма мъчнотия, ще си каже: „И аз бях едно време в такова положение. Я, да му помогна!"

Ти трябва да направиш, във всички случаи, най-малкото добро. Вие всички седите и казвате: „Да станем добри! Като завършим развитието си и станем като ангели, тогава ще правим добро." Не, сега трябва да правите упражненията, сега трябва да правите доброто. У вас често има следната

мисъл: „Защо сме дошле тук, каква е моята цел?“ Глупави работи. Ако беше верно всичко това, което мислите за мене, аз щях да съм най-големия глупец. Аз не дойдох, за да си дадете мнението за мене. Вие трябва да се учите и нищо повече. Вие имате едно мнение за себе си, какъв сте вие. Аз как ще позная Бога? – От онова, което е вътре в мене. Аз не мога да позная Бога вън от себе си. И после, всякога мога да позная истината, дали право мислите или не. Вие казвате: „Вече ми дотегна света!“ Някой си е затворил очите, тъмно му е и не може да ходи. Тогава да си отвори очите, за да приеме светлината.

Всеки един човек е една възможност за тебе да можеш да се ползуваш и тогава няма да се спъваш.

Някой път казваш: „Какво мислите за Кришна Мурти?“ Нека Кришна Мурти да отговаря за себе си. Или казвате: „Какво мислите за Христа?“ – Питайте Христа.

Ако искате да ви покажа нещо съществено, аз съм готов да ви покажа. Вие не знаете да пеете. Мога да ви покажа някои правила за пеенето. Но да седна да ви забавлявам, не. Аз си имам друга работа. Когато себе си забавлявам, аз забавлявам и другите. Но, когато себе си не забавлявам, аз и другите не забавлявам. Когато на себе си пея, пея и на другите. Но когато на себе си не пея, не пея и на другите. Свършвам половината работа за Бога, а пък за другата работа, ще платите. Вие искате да обръснат цялото лице без пари. Не, аз не бръсна никого. При сегашните условия, да се бръсне човек не е изкуство. То е от немай къде. Защото в тази брада могат да влязат паразити. Американците, които много се бръснат, страдат от гърлоболие. Аз им казвах: „Мислих ви, че сте умен народ, не си бръснете брадата и ако се бръснете, турете си поне шалове.“

В този клас, всички вие сте заприличали на американците. Много се бръснете. И за бръснене не плащате и после се оплаквате, че не вървят работите. Сега за вас думата „бръснене“ е двузначуща. В думата „бръснене“ трябва да се намери съществената идея. Трябва да се очисти езика. Под думата „бръснене“ трябва да се разбира снемане на космите от лицето и никакво друго значение да не ѝ се дава. Стенографите пишат тези работи. Няма какво да ги пишат.

На вас са ви потребни един отличен ум, едно отлично сърдце, една отлична воля и една душа и един силен дух. Това трябва да развиват сега всичките. Тук има и стари братя. На млади и стари един ден, ще ви държа една лекция, как трябва да постъпвате. Няма да ви критикувам, но ще ви кажа от какво зависи щастието и успеха на един човек. За мене и като

живеят хората щастливо и като живеят зле, пак ми е приятно. Вълкът, след като изял овцата, овчарят е добил известна опитност. Едно нещо е важно: че не могат да бъдат, при сегашните условия, всички хора щастливи, в дадения случай. Щастието на едного е нещастие за други. Това е поради неразбиране. Но в дадения случай и вълкът може да бъде сит и агнето живо и овчарят задоволен. Това трябва да направите вие. Човек е минал през епохата на вълка и той носи характера на вълка в себе си. И всичките тези характерни черти, той трябва да ги присади в нещо мощно. Сега ние сме дошле за изправление. Но не само да се изправим, но и да използуваме скритите сили, които лежат потаени в нас.

Някои от вас сте вече на 45–50 години и казвате: „Какво трябва да се прави вече? Ние остаряхме, ще се мре.“ И мислите какъв ще станете на онзи свят. Като умрете, ще се подмладите. Сега може да сте стар, но на онзи свят ще бъдете деца. От тук ви носят на тарга 4–5 души, а пък на онзи свят ще бъдете толкова леки, че ще се погледнете пак в ръцете на майка си. Като влезете в онзи свят, ще се намерите като някое дете захвърлено на пътя, ще плачете. Някой ще ви намери и вие ще се приютите. Някой ще ви утешава, ще ви разправя за законите на онзи свят. Онзи свят прилича на този, но има някоя съществена разлика. Докато майка ви, ви поясни работите там, докато свикнете с онзи свят, ще забравите този свят и ще работите там. Както е почти в този свят, така е и в онзи свят. Има една аналогия. Но тази аналогия не е едно знание. Вие били ли сте там, за да проверите, дали е верно това, което аз ви казвам? Вие ще кажете: „Дали е така?“ Имате право. Не ви казвам да вярвате.

Каква разлика има между здрав и болен човек? – Болният лежи, а здравият ходи. От части е така. Но, по някой път и болният може да ходи. Под болен, аз разбирам още и друго нещо – той е човек недоволен, всичко в него е в противоречие. А пък здрав човек наричам онзи, който е бодър и доволен. Той казва: „Мене не ме интересуват юрганите и креватите.“ Ние се смущаваме от онова, което става в света. Важно е онова, което мога да направя. Ако аз изпратя една хубава мисъл в света, тя ще помогне на света много повече, отколкото всички мои тревоги. Ако изпратя една мощна хубава мисъл, то тя ще има много голяма сила и онези хора, които са готови, ще я приемат и ще я приложат. Та сега ние имаме нужда да изпратим една велика, силна мисъл във въздуха и тогава светът ще се освободи. Светът не се е освободил, понеже не го правят сега хората. Те не мислят. Ако мислеха, то света щеше да бъде свободен и докато хората не почнат да мислят, светът не може да се освободи, но не да мислят, както до сега, а с тази мисъл, която разтопява всичко. Добрата, силната мисъл разтопява всичко.

Като дойде някой при мене, не да ме лъже, не да се представя такъв какъвто не е. Аз се чудя, по някой път, на голямото падение, което имат някои. В лъжата искат да намерят своята свобода. По този път, по който вървят хората, ще намерят много по-големи мъчнотии и никаква свобода. Свободата е нещо Божествено. Ние трябва да мислим, да чувствуваме и да действуваме, както Бог мисли, чувствува и действува. Или с други думи – трябва да бъдем носители на Божествените идеи в нас. Трябва да знаем, че някой път сме носители на човешките идеи и чувства, а пък човешкото не носи свобода. Онова, което освобождава е само Божественото в света. И всеки един от вас трябва да се научи да различава Божественото и като се научи да го различава и да го следва, той ще бъде свободен. И тогава ще може да придаде на другите това, което е придобил. Или да спомогне и те да придобият своята свобода.

Четох ви 45-а глава от Исая. В тази глава се употребяват думите: „Аз Господ." Това значи: „Аз съм любов, знание, свобода, истина, живот в света." Всичко в света е изявление на Божественото. Въздухът ти казва: „Само при мене може да имаш живот." Ако той се оттегли, ти какво ще имаш? Чрез водата ще придобиеш нещо, но във въздуха ще живееш. Ако разбирате какво нещо са хляб, въздух, вода и светлина и онези методи, които са свързани с хляба, водата, въздуха и светлината, вие ще имате вече едно разрешение.

X, Y, Z. X е материалния свят. Y е умствения свят, а пък Z е начина, по който човек може да стане добър. И като станеш добър, можеш да правиш всичко в света, т.е. можеш да превръщаш злото в добро. Това разбирам под думите: Да няма зло. От азотната киселина може да се получи глицерин. В грехът има само един елемент отрицателен и ако го изкараш, то другото е потребно за тебе. Това е тайната на живота!

Любовта е мощната сила. С любовта трябва да работиш не само като едно приятно чувство. Любовта не седи в едно приятно настроение. Животът седи в една трезва мисъл, в мощната воля, в благородното чувство. Животът седи в един ум, който просвещава, в едно сърдце, което облагородява и в една воля, която освобождава.

Ще ви поставя сега да мислите върху въпроса: Какви трябва да бъдат вашите отношения към природата, към Бога? Какви трябва да бъдат вашите отношения към един човек, който ви е направил най-голямото добро или ви мисли най-голямото добро? Аз мисля, че вие всички трябва да бъдете носители на Божественото. Да оставите на заден план, всички ваши стари идеи и да се постараете да реализирате вашите светли мисли. Ние сега искаме да станем щастливи без Божественото. Никога човек не

може да успее, без един светъл ум, без едно добро сърдце и без една силна воля. Но силната воля в какво седи? То е онова, неизменното в човека. Нека всичко това да остане да работи във вас!

За следующия път пишете върху темата: Всички ще си направите едно резюме от първата лекция на първата година на Общия окултен клас.

Отче наш

12-та лекция на Общия Окултен клас
13 декември 1933г. София, Изгрев

1933_12_15 Познаване

ПОЗНАВАНЕ

„Добрата молитва"
Прочетете резюмето на първата лекция от първата година. Почнете да четете, понеже не трябва да се губи време. (Прочете се.)

Сега ще направите един малък разбор. Някой да направи разбор, някой, който не е чел. - Ще оставим това за следващия път. В какво седи приложението на една лекция? Най-първо имаме теория. И после имаме опит. Какъв може да бъде опитът? Сега ще ви приведа на вас, младите, един пример. Даже не исках да изнеса тази мисъл. Един проповедник в Америка казва в своята проповед: „Мислиш ли ти, о, човече?" Той иска да обърне хората. Някой казва: „Аз много обичам музика, да ви изпея това." Друг казва: „Пеенето ми даде една идея. Дълго време мислих да нарисувам една картина. Първо, искам да обърна света. Всички да станат добри." Второ, иска да пее, а трето - да рисува. Каква разлика има между този, който е говорил, който е пял, и този, който е рисувал? Кой не мисли? Като се намери човек натясно, все мисли. Коя вода тече? Която няма никакъв наклон, тя е спокойна, а която има наклон, тя се движи, тече. За да мислите, трябва да имате един подтик. Но нека направим един разбор. Какъв разбор можем да направим?

ПОЗНАВАНЕ

Познавай и познаване. Какво трябва да познава човек? - Себе си. А къде е себето? Досега това себе срещали ли сте го някъде? Кой е срещал себето досега? Някой казва: „Низше и висше себе." Где сте го срещали? Може ли да го нарисувате? Какъв е разговорът на това себе? Сега всички вие се учите. Имате един подтик, разбира се. Подтикът за вас е обществото. Всеки един иска да влезе в обществото, да се прояви по какъвто и да е начин. Учиш в училището, живееш в някой дом и обществото е подтик. Сега обществото, като един целокупен организъм, какво представя? Донякъде може да го уподобите на почвата и семето. Като влезе семето в почвата, то може да израсне и, като израсне донякъде, може да мисли, че е постигнало своя идеал. Сега ако вие влезете в обществото и донякъде получите това, което търсите, казвате, че вашият живот има смисъл. Но се случва едно растение, след като е расло десетина години, дойде една буря и го изкорени. Тогава какво се е постигнало? Има несрети в живота. Някой път може да влезете в обществото и след десетина години ще имате несполука. И на всички се случва това, което не са очаквали. Сега това не трябва да ви обезсърчава, защото, като влезете в обществото, това още не е разрешение

на въпроса. След като сте държали една реч или сте защитили една дисертация, или сте свършили училище, това още не е разрешение. Това е едно малко постижение. Това, което си учил, искаш да го приложиш. И след като си живял 50 - 60 години, идва смъртта и виждаш, че трябва да заминеш. Не знаеш къде отиваш. Предполагаш, че отиваш в онзи свят, но в онзи свят не сте ходили. Въобразявате си само онзи свят като този свят. Туй донякъде е вярно. Например искате да ходите в Америка. В Америка живеете като българите, но не точно така. Нравите се отличават. Има някои черти, които са съвършено различни от българските черти. Но след като човек е живял във всичките народи, пак има нещо, което той желае. Има нещо иепостигнато в живота. Ако направим едно предложение, къде трябва да турим тази дума познаване? Каква дума е тази? Към коя част на речта спада? (Глаголно съществително.) Ако турите думата познавам, каква форма па глагола е? (Сегашно време.)

Познаване на себе си. Кое е това себе? Къде е то? Де му е мястото? Нали всеки един човек, за да го познаваш добре, трябва да знаеш в кой град живее, стаята му, къщата му, да си ходил на гости и да си се разговарял с него. Де е къщата на себето? После с бащата, с майката на това себе запознахте ли се? Това себе е родено, то има баща, майка, братя, сестри, приятели има. Живеят в някой народ, запознали ли сте се с бащата, майката на това себе. Може ли човек сам за себе си да мисии? Тогава този, който мисли, и този, когото познавам, те са две различни неща. В какво отношение се отличава себето от човека? Какво трябва да познава човек от себе си? Това не е едно противоречие. Даже един виден певец, за да изпее едно малко парче, някой път се намира в противоречие. Няма вдъхновение, не може да пее. Един певец при 35 градуса студ може ли да пее? Измръзнали са му ушите. Когато му кажете да попее, той ще каже: „Чакайте да ми се постоплят ръцете и ушите, че тогаз."

Представете си, че идва при вас един, който и да е, и ви казва: „Я ми кажете как да позная себе си?" Какво ще му кажете? Той ще ви каже: „Аз искам да се позная." Вие ще му кажете, че не знаете, нали? Това не е определяне. Какво значи „не зная"? Не зная, зная. Да ви наведа един пример, една мисъл. Кой е истинският начин да познаеш дали един човек говори истината или не? Дали нещата, които говори, са реални или не? Често казваме, че този човек преувеличава нещата. Но имате ли метод, за да познаете това. Представете си, че един казва така: „Нощта беше тъмна като в рог. И нищо не се виждаше. Видях един човек, че ходеше с бели дрехи." Питам сега: В тъмната нощ може ли да видиш човек с бели дрехи? Този човек никого не е видял. Когато кажете „денят беше прекрасен и видях един човек с бели дрехи", тогава има вероятност. Но в първия случай човек иска да каже нещо, но сам се хваща. Някой път аз забелязвам у вас, че в

тъмна нощ вие виждате човек с бели дрехи. Аз си мълча, неестествено е да се каже, че в тъмната нощ се вижда човек, облечен в бели дрехи. Ще кажете, че този, който вижда, е ясновидец. То е друг въпрос. Все таки в тъмнината не може да видим бялото, както и да е. После имате изречението: „Той прилича на гълъбче." Че отде наде човек прилича на гълъбче. Казвате: „Той е толкова добър, че прилича на гълъбче." Това вече минава за нещо. Дава му характер на гълъб, но ни най-малко човек не прилича на гълъб. С какво трябва да се замести думата гълъб? С ангел. Ангел, като служител. Български ли е този корен - гълъб? (На латински се казва колумбус; изглежда, че не е български корен.)

Да се върнем към въпроса за познаване на себе си. Трябва да изучавате. Човек може да познава себе си само при дадени условия, чрез работата, която той е свършил. Какво трябва да познава бащата? Да познава децата си. Какво трябва да познава майката? - Своите дъщери. Какво трябва да познава човек на земята? -Трябва да познава слънцето. Най-първо в дадения случай какво може да познава човек? - Слънцето. Всяко едно същество, което дойде на земята, трябва да познава най-първо слънцето, понеже слънцето дава условия, за да се прояви животът. Какво трябва да познава синът? -Баща си трябва да познава. За постижението са необходими две неща. Да кажем, че след като познаеш, имаш идеята да постигнеш нещо. Започнат нещо. И начинът на постижението кой е? Вземете един певец. Той, за да постигне нещо, преди всичко трябва да е надарен, трябва да има един отличен глас. Гласът е вече един резултат. Като казвам глас, разбирам, че той има един отличен ларинкс и той знае да го владее. Един отличен певец може да има отлични постижения. Взимам примера за певеца само за пояснение. За да постигне човек нещо, той трябва да има някоя сила, с която да разполага. Например един естественик, за да постигне нещо, той трябва да има един отличен, наблюдателен ум. Той трябва да прави наблюдения. Не да е муден в наблюденията, но да е бърз. Не да наблюдава с ума си, по по един естествен начин трябва да идва наблюдението. Вие срещате някого и веднага се произнасяте за неговия характер, без да сте физиогномист, без да изучавате окултната наука и казвате: „Виждам аз, че този човек е учен, че е здрав." Ако ви попитат кое ви дава повод за това разсъждение, вие ще кажете: „Не зная, но усещам тази работа." Същият начин е при печката. Аз съм при печката. Кое ми дава опитност, че печката е топла? Все таки имам една опитност. И ако възрази, ще му кажа: Турете си ръката на печката. Щом не можеш да си държиш ръката на печката, тя е топла, а щом можеш да я държиш, тя е студена.

Тогава направете едно разграничение: де ще турите скръбта, де ще турите радостта? Какъв е човекът в радостта? (Топъл.) Какъв е човекът в скръбта?

(Студен.) При скръбта печката гори ли или не. При радостта имате една печка. При скръбта и при радостта печката е еднаква. Само се различават по една външна обстановка. При радостта печката гори. Зимно време е, стаите са постлани, имате картини, маси, вие седите в стаята. Това е радостното положение. Имате с какво да се занимавате. При скръбта печката не гори, прозорците са изпочупени, картините изпопадали или пък печката е пробита и гледаш огъня през стената на печката. Казваш: „Нова печка ще трябва да търся." И ти мислиш, а при радостта ти си се разположил. Главата ти е изправена нагоре, ти си във фотьойл. А пък при скръбта си седнал на един счупен стол, чиито крака се люлеят. Добре. Какво трябва да се прави?

Казвам: Турете си стъкла на прозорците, омажете стените си, купете си някоя и друга картина. Направете си масите, столовете. После вземете една нова печка. Но вие казвате: „Няма пари." Казвам: Намерете. Казваш: „Отде да ги намеря?" Казвам: Дядо ти е оставил една каса в стаята, в чекмеджето има един ключ, вземи го, отвори и вземи парите. Ти казваш: „Има ли?" Казвам: Има. Когато аз кажа някому „вярвай в Бога", той казва: „Че аз съм вярвал досега." Дядо ти, баба ти са оставили каса. Вземи ключа и отвори. Поправи печката, прозорците и стените, щом вярваш. Ако печката е непоправена, ако стените и прозорците са непоправени, тогава каква вяра имаш? Аз виждам, че стъклата там са счупени. Виждам, че печката скоро ще фалира. Виждам, че наоколо не е така, както вие искате. Аз зная какво искате. Вие искате отлична печка, една модерна маса, модерни столове, стая широка най-малко 4 метра, 5-6 метра дължина и нагоре 4-5 метра височина. Пода с килим покрит, после да сте добре облечени, да нямате нужда от нищо. Все нагоре да гледате. Няма нищо лошо в това. Лошото е това, че го нямате. Вие ще кажете: „Окултната наука какво може да ни даде? Нищо няма да ни даде." Окултната наука е жива. Думата наука е псевдоним. Под думата „окултна наука" всякога се разбира едно същество. Живи същества, които имат знание. Ти трябва да намериш тия същества. Тогава ти ще свършиш нещо за тях и те ще свършат нещо за вас. То не е нещо, като книга, да го четете, то е жива наука. Аз ги срещам всеки ден и им говоря. Те имат ръце и крака. Говоря им. А пък за вас окултната наука са написани книги. Някой казва: „Науката е в книгите." И току ми изважда една голяма книга. Казва: „Видите ли?" Тази книга не съм я чел. Всеки човек е книга. Живата книга е човекът. Науката не е нещо мъртво. Тя е живо същество. Жива книга е тя, която говори, която мисли. Тя е книга, която може да ти помогне. Някой казва: „Отвлечени работи." Неразбраните работи са отвлечени, а реалните работи какви са? Българинът казва: „Отвлечени работи." Казва: „Отвлече го някъде." А пък тук туря думата „отвлечено" за нещо далечно, непонятно. Два смисъла има думата „отвлечено". Какво значи „отвлечена мома"? - Задигната някъде.

Отвлечени пари, отвлечени овце, отвлечен кон някъде. С какво трябва да се замести думата отвлечен?

Черната печка, за да придобие своя смисъл, запали я, тури огън вътре. Макар че е черна, отвлечена, кажи: „Едно време беше отвлечена, а сега - при мене." Отвлечени работи са тези, които не принасят никаква полза. Отвлечен кон, казват, никаква полза няма от него; отвлечени пари.

Та сега казвам: С отвлечени работи се занимавам дотолкова, доколкото може да ги намеря. Да знаеш къде са ги турили. Това, отвлеченото, да го намериш. Ако не може да го намериш, не се занимавай с него. После вие казвате: „Ако е непостижимо?" Кое е непостижимо? Всяко нещо, което не разбираш, е непостижимо. Всичко онова, което разбираш, е постижимо. Яденето постижимо ли е? Яденето спада и към постижимото, и към непостижимото. Всеки един обяд е непостижим, ако не може да се задоволиш. Ти сам се лъжеш. Ти се надяваш и казваш: „Не ми трябва вече." И не минат 4-5 часа и видиш, че въпросът не е свършен. Пак ядеш и пак мислиш, че си свършил въпроса. Тогава яденето спада към неразрешените въпроси, които се разрешават и остават неразрешени. Или в математиката имате тези числа, които се делят, и остават един малък остатък. Казвате: „Те са неделими числа." Остава малко там. Има ли някаква вина в това, че едно число не се дели. Вие какво мислите? Вие мислите, че в живота, ако всичко се постигаше, човек ще бъде щастлив. Вие благодарете, че известни неща са постижими, а други са непостижими. Благодарете за това. Или мислите, че при сегашните условия човек да бъде щастлив, ще бъде полезно състояние, което човек може да има. Да ви представя сега една картина. Двама седят. Един художник рисува една картина. Двама души седят при един стол и една маса. Единият весел, като гледа опечената кокошка, и се радва. А пък другият се навел и плаче. Единият плаче, а другият се радва. Защо при печената кокошка единият седи весел, че има нещо за ядене, а другият плаче? И ако седите при печената кокошка и плачете, тогава по кой начин може да се обясни вашият плач? Кои ще бъдат подбудителните причини? Първо може вашата кокошка да е някоя хубава порода. Онзи я е заклал, а вие плачете, че кокошката от хубавата порода е отишла, а пък онзи не знае още, че кокошката е от видна порода. Вие се чудите как сте я заклали и опекли. Казвате: „Отиде хубавата порода." А пък който ви гледа, той се чуди защо при една печена кокошка може да плачете. Ще ви представя същата картина другояче. Същият художник рисува друга една картина - един голям герой, който е умрял. Един седи при главата и се радва, че е героят е умрял, а пък друг плаче. Как ще обясните това? Единият се радва, че героят е умрял. Той казва: „Голям хайдутин беше. Слава Богу, че се освободихме, че вече няма кой да ни измъчва." А пък другият, който

плаче, казва: „Много добрини ми стори, защищаваше ни и където ходеше, всяваше страх и трепет. Ние свободно живеехме тук." И единият, и другият са там. Единият плаче, а другият се радва. Ако в даденият случай вие плачете за една кокошка и ако в дадения случай вие се радвате за една кокошка и ако в дадения случай вие се радвате за героя, който е умрял, или плачете за него, вашите разбирания са различни или интересите, които имате, са различни. Вие казвате: „Да познаем Бога." То е най-хубавото нещо, което човек може да има. То е една отлична опитност, която може да ви се случи някой път в живота. Да познаеш Бога поне веднъж в живота си! Всички казвате: „Да познаем Бога." Как мислите вие, Бог не е ли познат? В същност реалността е Бог, то е познатото и непознатото същество в света. Хлябът, който ти ядеш, ти не го познаваш; Бог е, Който ти го дава. След като ядеш хляба, той ти дава живот. Във водата, която пиеш, е Бог. И като пиеш водата, ти добиваш живот. И ти не Го познаваш. Във въздуха е Бог. Като приемаш въздуха, добиваш живот. В светлината е Бог. Като приемаш светлината, добиваш живот. Чрез Бога човек всякога получава сила. Всяко нещо, което ти дава вдъхновение по какъвто и да е начин, това е Бог. Там Бог присъствува. Ти правил ли си опит да познаеш един приятел. Ти мислиш, че познаваш приятеля си. И колкото повече мислиш за своя приятел, толкова той ти става по-непознат. Ти казваш: „Аз го познавам. Лицето му е такова, хубаво." Може да се направи от восък един ваш приятел, който да има всичките черти на приятеля ви. Пипаш ръката му, тя е студена. Пипаш сърцето му, то не пулсира. Мозъкът не мисли. Не е във външната форма. Има една жива форма, която пулсира. Приятелят ти е онзи, който има една неизвестна черта, по която може да го познаеш. По какво се познава топлата печка ? - По топлината. По какво се познава свещта? - По светлината. По какво се познава една форма? - По живота. По какво се познава един човек? -По своята мисъл. Има една основна черта у човека -неговата мисъл. Щом познаваш мисълта, всички други неща се централизират около тази основна мисъл. Вашият приятел представлява една мисъл, една постоянна мисъл, не е преходна мисъл. Защото под думата приятел разбираме онзи, който всякога може да ви е приятел, а не само за един момент. Приятелството е една сила, един трансформатор. Всякога, когато минават силите на природата през този приятел, те ще се изменят. Един приятел, в каквито и условия да се намирате, все може да ви помогне.

Но се отдалечихме от въпроса. Тези въпроси аз ги наричам детински въпроси. Детето чака майка му да сдъвче храната и да му даде един завършен резултат. А пък вие сте влезли в една област, дето майката не дава сдъвкана храна, но хляба вие сами трябва да го дъвчете. Сега във вас се заражда пак въпросът как да си сдъвчете храната? Най-лесната работа е дъвкането; нали го знаете? Вие казвате: „После трябва да мислим."

Мисленето е един от най-лесните въпроси. Има обаче мъчно мислене. При въпроси, които са костеливи. Щом донесат месо, какво се прави с месото? Изядат месото, кокалите ги хвърлят на някое куче, да ги глозди. Мисля, че е така. Готвили ли сте някой път месо? (Преди 20 години.) Всякога не се хвърлят кокалите, супа се прави от тях. Но след като се направи суча, пак се хвърлят.

При знанието имате разположението. Простият и ученият при един факт на знанието еднакво се радват. То с първата хапка, която, като дадеш и на философа, и на светията, и на простия, всички еднакво се радват на знанието. Не считайте знанието като един товар, който ви се туря. Това не е знание. Знание е това, на което в даден случай ти може да се радваш, то е знание. То може да е много малко - това, на което може да се радваш в дадения случай. То е основата на знанието. Оттук трябва да почнеш. Това трябва да бъде едно правило. Знанието трябва да ви радва. Това, което не ви радва, не може да се учите от него. Някой път знанието може да причини скръб. Знанието дава повод да се радваш и да скърбиш. Самото знание не е нито радост, нито скръб. То е вече разбиране. Ако разбираш, ще се радваш на знанието. Знанието носи повод да се радваш, а някой път може да ти причини скръб. Но причината седи в друго, в разбирането на човека. Това знание може да е дошло не навреме. Защото богатият може да се радва при известни условия на богатството, а пък при други условия може да скърби, че е богат. Със своето богатство той може да се откупи. Ако заради неговото богатство могат да го претрепят, да го убият, тогава той ще скърби, че е богат. Стремете се да си избирате подходящи примери. Всеки един пример, който се даде, трябва да му се даде известна форма, да му се даде нещо съществено. Всеки един пример трябва да се преведе. Какъвто и да е примерът, трябва да му се извади съдържанието. Всеки един пример от живота изяснява известна идея. Ако от този пример не извадим заключение, той остава просто за развлечение. Но ако искаме да се ползуваме от един пример, трябва да извлечем извод от него. Кое трябва да се познава сега? Може ли да познаете ще има ли добър обяд? (Обяд няма да имаме.) Може ли да познаете какъв ще бъде обяда, от какво ще бъде сготвен? Аз ще ви задам друг един въпрос. По какво познавате вие коя е отличителната черта, по която познавате вашия добър приятел? Коя е отличителната черта, по която вие го познавате? Все има едно правило. Това правило всякога се прилага. При всички условия има само едно правило за познаване. И как го познавате? Например аз познавам с ръката си, че печката е гореща. С ума си мисля, но с ръката си познавам. Умът казва на ръката: Виж тази печка гореща ли е? Турям си ръката, или горната, или долната страна на ръката, виждам, дали е гореща печката, и тогава си правя своите заключения. После ръката определя каква е степента на топлината, дали е слаба или силна. И вземам вече

предпазителни мерки, доколко да приближа ръката до печката и какви да бъдат последствията. Тогаз кое е онова, по което вие познавате вашия добър приятел? Аз познавам печката с ръката си. (С вътрешния усет, който имаме и който не можем да предадем.) Слушайте, аз ще ви наведа на това, което вие знаете. У приятеля има нещо. Има един вътрешен усет и нещо външно. Той прилича на следното. Когато палите нощем свещ, отвън до вас идва една светлина. Един приток, който тече. Когато срещнете вашия приятел, вие усещате, че от него лъха нещо навън. Ще кажете, че чувствувате. Щом видите приятеля си, като че нещо от него идва към вас. Когато срещнете някого, който не е ваш приятел, няма го това. Иде една вълна от приятеля към вас. И когато дойде тази вълна, вие усещате, че ви е приятно. По същия начин ви е приятно, когато се приближавате към някое цвете. Има нещо, което иде от цветето до вашето обоняние. Известни меки частици са те, които идват от цветето към вас. Вие схващате това. Вие казвате: „Дали е роза или карамфил." По това, което цветето отделя, вие вече определяте цветето. Такова нещо излиза от вашия приятел, специфично нещо.

Думите живи ли са или не? Думите могат да бъдат живи, могат да бъдат и мъртви. Една дума е жива, когато, щом се каже, от нея излиза нещо и ако иде към вас, тази дума е за вас. Ако от тази дума нищо не излиза, тази дума не е за вас. Вие при изучаването на окултната наука, ако нямате тези познания, окултната наука ще бъде за вас непозната. Окултната наука - това са разумни същества, от тях всякога излиза нещо. Външната страна на науката, това, което излиза от тях, ние го наричаме окултна наука. Но същността на окултната наука се състои от тези живи цветя, а не от уханието, което излиза от цветята. Уханието на здравите цветя. Цветето създава уханието и по това ухание ние разбираме на кое място се намира това цвете. Представете си сега, че аз ви държа ръцете така (Учителя с двете си длани направи една топка, като че ли държи нещо вътре.) Какво тълкуване ще дадете на това? Кога правите така с ръцете? (Когато скриваме нещо или когато пазим една свещ да не угасне.) Когато крием нещо, така е. Или когато носим и пазим нещо ценно. Децата, когато играят на скриване на топка, държат си така ръцете и никой не знае къде е топката. (Учителя отваря дланта на едната ръка и я държи обърната нагоре.) Така правят някои, когато шепата е пълна с пари. Някой път съм виждал търговци купуват жито. Бръква в житото, взема от житото, подхвърля го нагоре и гледа житото хубаво ли е. Или някоя домакиня бръква в брашното, взема в шепата си, държи го така и го поразмърдва. Или някой вземе парите и ги държи така на ръката. Наблюдава дали са толкоз. (Учителя кръстосва двете ръце на гърдите си и цялото тяло е сгушено.) При едно състояние, което преживявате, вие давате на ръцете такова положение. Това положение не е красиво. (Един брат каза: „Това

положение изразява безизходност.”) Това положение е на един апаш, той казва: „Много опити правих и не можахме да намерим и сега.” Някой ученик тури ръцете си в това положение. Това е ап9 лекция от Учителяаша в него. Той не мисли здраво. Какво е положението на ученика, който трябва да мисли добре? Вие трябва да знаете, че ако не вземете едно правилно положение, една правилна поза, вие не може да имате успех. Ако успехът зависи от това каква поза може да заемете, ако двама борци се борят, кой ще победи? Онзи ще победи, който взема такава поза, че може да устои. Като си постави краката по особен начин, там седи силата на бореца. Той взема такава поза, че по никой начин не може да го изместиш от неговия център и той има всичкото съзнание, че от това положение не може да го изместиш. Тази идея седи в бореца. А пък вие вземате такава поза, че ви гътват. Трябва да вземете такава поза, че от това положение да не могат да ви изместят. Могат да ви бутнат насам-натам, но не могат да ви гътнат.

Трябва да имате една мисъл, в която никой да не може да ви разколебае. Ако всеки може да ви разколебае във вашата мисъл или чувства, какви окултни ученици може да бъдете? Тогава може да ви огънат. Тези майстори борци са много умни. Силният борец се показва отначало като слаб. Той маневрира, за да намери слабата страна на другия. Онзи го атакува и после силният, като го вземе, и го гътне. Другият си мисли, че той ще го гътне. А пък този, като го повали, онзи се намира и чудо.

Та вие в живота си имате един пехливанин и трябва да знаете, че той е много голям майстор, всички трябва да знаете това. Когато имате някои мъчнотии, всичките мъчнотии се дължат на това, че се борите с едно същество. То е майстор. Вие имате скръб. Скръбта е от това, че има едно същество, с което се борите в дадения случай. Ти може да усещаш налягането на онзи борец, стискането на мускулите. Може да усещаш напрежението. Но това напрежение иде от едно разумно същество. Всяка една скръб иде от едно разумно същество, чийто интереси може да съвпадат с вашите, а може и да не съвпадат с вашите. Върху тези работи трябва да се мисли, а не да се плашите от живота. Страхът не спасява. Страхът е полезен дотолкова, доколкото може да вземеш една поза в живота си.

Сега остава същата лекция за резюме. Онези, които не са чели резюмета, следующия път ще четат.

„Отче наш”

9 лекция от Учителя, държана на
15 декември 1933 г., София, Изгрев.

1933_12_17 Освободеният роб
неделна беседа

ОСВОБОДЕНИЯТ РОБ

„Отче наш“
„Духът Божи“
Ще прочета един стих от апостол Павел – един от най-красивите стихове: „Любезни приятелю, моля ти се за моето [чадо Онисима, когото родих в оковите си...]“ (Послание към Филимона, 1-ва глава, 10-и стих.) Роба, който избягал, та той го връща при господаря му.

„Всичко в живота е постижимо“

Аз ще взема само онази [част от тази глава на Посланието, в която се говори за] един роб, който избягал от господаря си и отива при апостол Павел. Намирал се при най-лошите условия на Римската империя, без никакви граждански права. Господарите са имали право да постъпват с него както намерят за добре, тъй както сега ние постъпваме с нашите роби.

Кое е онова, което отличава съвременния човек? От преди 1000 години, съвременният човек е минал в една по-висока фаза на разбиране. Развитието на човека седи в това, че чувствителността [му] се е развила. И хората от едно време и сега се различават по това, че сега страдат повече, отколкото едно време. Това е само разликата. Защото онзи, който може да страда, може и да научи; онзи, който не може да страда, той не може да научи. Аз взимам страданието в смисъл лошите условия, които съществуват. Има нещо в света, което са внесли хората, или поколенията са внесли. Някой път ние се обвиняваме. Вината [ни] е обща. Има и частични обвинения. Но цялото човечество има една вина, която трябва да се изкупи от нас.

Когато човек е виновен, стават виновни и неговите членове: главата му страда, стомахът му страда, очите му страдат, ушите му страдат, коремът му страда, всичко страда. Главата не е съгрешила, очите не са съгрешили, ушите не са съгрешили, [но] носят последствията на господаря. Когато удовете страдат, страда и господарят заедно с тях.

В сегашните времена и в миналите първоначалните Учители, които са идвали, принципално са разрешили този въпрос. Сегашните вярващи искат да разрешат въпроса по един частичен начин. На мене като ми е добре, аз не искам вече да мисля за света. Един човек може да бъде здрав

само при здрави удове. Когато удовете са болни, човек не може да бъде здрав. Туй ние го наричаме „външни условия“. Условията са нещо материално. Някой път външните хора съставят условията за нас. Природата съставя условия. Тази природа е обективна. Въздухът е едно условие, водата е едно условие, твърдата почва е едно условие, светлината е едно условие. Парите са средство, може и друго вещество.

Та, казвам: Настъпваме ние в една нова фаза в света. Другояче трябва да погледнем. Досега хората са гледали частично на нещата. Те са се занимавали със своите кукли, със своите кончета. Възрастните хора са били деца. Туй е за тяхната детинска възраст. И понеже сегашните хора са достигнали на възраст 16 години, на възмъжаване, още на пълната възраст не са станали. Възрастни няма още, затова още няма освободени от закона. Щом дойдем до 21 година, тогава ще се освободим от закона, от външните ограничения.

Който не разбира, той ще се оплаква от лоши условия на живота. На лошите условия писателите, философите дават едно тълкуване, обществото – друго, вярващите – трето. Но в природата има един разумен порядък на нещата. Общо всичко се показва, като че няма никаква връзка, че нещата стават отделно. Ние виждаме вятъра да духа, водата тече, тревата никне, стават разни промени, като че всичко туй е безразборно. [Но] има една нишка, която свързва всички явления в света. Зад всички явления седи нещо разумно. Ако по някой път се оказват известни нещастия в света, туй показва разумното в дадения случай. Две условия има: или разумното не е извършило никаква погрешка, или че нарочно е предписало тия неща да станат. Свободата, която има човек, която му е дадена, тази свобода на човека не може да се ограничи с никакво условие. И не може да се ограничи тъй, както ние искаме. Човек не може да се поправи механически. И човек с думи не се поправя. Казва Писанието: „Молете се!“ С молитва не може да се поправиш. Може да се молиш. Погрешката зависи от самия човек. Ако човек иска, той може да се поправи; ако не иска, всичките думи, това са условия. Туй трябва да залегне в основата.

Може да мислите другояче. Сега аз засягам в широк смисъл. Не е в думите, една морална лекция или едно обикновено проповядване. Това вие вече го знаете. Вие всинца сте религиозни, но нямате достатъчно познания. Всички се молите, но много от вашите молитви остават без последствие. Всички сте учени, но много от вашето знание остава без последствие, нямате резултат. Всички опитвате, но в света резултат нямате. Досега аз не съм срещал щастливи хора в пълния смисъл, доволни.

За да бъде [човек] доволен, той не трябва да има дълго време контакт с хората. Той трябва да живее и да се оттегли. Дълго време ако живее с хората, той не може да бъде щастлив. Веднага той ще се натъкне на техните мисли, ще се натъкне на техните чувства и на техните постъпки. Най-първо, човек мисли. Ти не може да му доказваш, че неговите мисли са криви. В неговия ум неговите мисли са прави. В неговата мисъл неговите чувства са прави, даже и неговите постъпки. Изискват се ред условия, за да дойде той сам в съзнанието, като прегледа своите мисли и чувства, да покаже, че има нещо криво. Но в дадения случай, той ще намери причината вън от себе си. Той ще каже: „Условията са такива, нямам образование, нямам майка, баща, нямам средства." Донякъде е вярно, но туй не е [...] въпрос.

Най-първо, вие сте се събрали и ме слушате. Вашите разбирания зависят от това дали туй, което ще ви говоря, ще бъде полезно, дали ще ви интересува, дали ще ви ползува. Ако ви ползува, ще го разберете, ако не ви ползува, нищо няма да разберете. Този ред на нещата съществува за напредналите личности, за да се опитат. Той е век на изпитания. Сега вие не трябва да очаквате [...] десетки години, които ще дойдат още, ще бъде една комисия на изпитания. Тези изпитания, които имате, са нищо. Комисията, която ще дойде за бъдеще, ще бъде много по-строга, отколкото сега. Ако някой от вас мисли, че ще бъде щастлив, може да бъде. Единствен щастлив ще бъде този, който ще бъде щастлив в своите нещастия. Сега не ви казвам, че ще бъдете нещастни, не е моето желание, но казвам, че ще дойдете на изпитания; всичко това ще мине през огън, ще се опитате. Ако не дойдат изпитанията, съвременното човечество не може да се подигне. За цялата бяла раса седи такъв един изпит, какъвто досега никога не е имало. Там е казано, в 13-а глава от Марка, че даже тези страдания не са били от създанието [на света] и няма да бъдат. Те са сега близо. През тях ще минете и като минете, след това ще дойде Царството Божие, физически ще се яви на Земята. Сега онези от вас, които са страхливи, не трябва да се качват на аероплани, не трябва да се качват на параходи, не трябва да се качват на железници, никъде не трябва да се качват, да стоят вкъщи. Нито по екскурзии да ходят, нито по планини, по високи места да не ходят, по реки да не се къпят, да не плуват. Навсякъде ги грози една опасност, може да изгубят живота си. А за напредналите души всичко това е в реда на нещата, за тях е създадено. Сега, да се опита едно твърдение, да се държи един изпит е привилегия.

Ние се смеем на Римската империя, че имали гладиатори. Сега нашите гладиатори са по-благородни. Излизат един турчин и един българин на сцената в един културен Париж, има до 15 000 възпитани парижани, гледат, ръкопляскат, те се борят. Един гладиатор, пехливанин българин,

против един турчин. Всичките вестници пишат за българина. Аз бих желал всичките българи да са като Дан Колов, да гътнат злото на земята, както той гътна М. Аз го наричам Кольо. До 17-ата минута в борбата онзи му дава гръб на един герой. Най-после събужда се този българин, казва: „Досега мене никой не ме е търкалял!“ В 35-ата минута той добива една последна победа. Онзи го признава [за по-силен].

Та, казвам: Всеки един да хване злото и да го гътне, да каже: „Българин съм, досега никой не ме е гътнал!“ А този го хвърля на земята и онзи подскочил. Да не мислите, че злото няма да ви повали на земята? Ще ви повали. Най-после той като го хваща за ръката, завърта го за ръката така, че го повалява на земята. Държи се този М. Не да бъдем като него. И да искате, колцина от вас може да станете такива пехливани? В този живот не може да станете, но всеки от вас може да бъде герой. Няма по-красиво нещо, когато човек съзнава в себе си една сила, че може да се бори с големите противоречия на живота.

Та казвам: Три неща има, които трябва да спазвате: човек трябва да има пълно самообладание на своите мисли, човек трябва да бъде господар на своите мисли; човек трябва да има самообладание на своите чувства; човек трябва да има самообладание на своите постъпки.

Зад всяка мисъл, която прониква в нашето съзнание, седи едно живо същество. Мислите, това са форми на физическите същества. Това е външната страна, физическата страна. Зад всяка ръка, която ви хваща, седи едно живо същество, което може да се ръкува с вас. Зад всяко едно око седи едно същество; зад всяко едно ухо седи едно същество; зад всяка една уста седи едно същество.

Та казвам: По този начин като погледнем на живата природа, както ние я наричаме, ние ще видим, че зад ония неща, които ние считаме за мъртви, седи нещо велико, живо. Ако ние разбираме законите, ние може да си помогнем в известни случаи. Кой е онзи син, който, като се намери в трудно положение, няма да напише едно писмо на баща си, на майка си, на брата си и те няма да се отзоват?

Апостол Павел пише едно писмо за един роб, който избягал и го очаква смъртно наказание. Той [Павел] казва, че той роб се обърнал и приел новото учение и вече не е роб, но брат и му препоръчва [на господаря му] какво трябва да прави.

Питам сега: Какъв възглед трябва да имаме ние? Сега не само човек да принадлежи на някое учение. Силно е онова, което може да приложите.

Ние сме [под закрилата] на Небето, на Невидимия свят или на Бога дотолкоз, доколкото ние вършим Неговата воля. Според степента, в която изпълняваме волята Божия и сме носители на Божията воля, дотолкова ние сме любящи. Доколкото ние сме готови да жертвуваме за Бога, дотолкова се проявяват и нашите условия на Земята. Защото не само бащата може да бъде щастлив, той ще стане семеен, ще бъде щастлива и жена му. Не само бащата и майката, ще бъдат щастливи и техните деца. Не само техните деца, но всички трябва да бъдат щастливи. А всичко това е едно благо, свързано от живи същества, с които регулират известни закони. Ако вие това не спазвате, тогава ред поколения ще вървят по един нещастен път.

Когато този роб избягал при апостол Павел, ето къде е хубавото: Той изведнъж, като се обърнал, [Павел] не му каза, че „си направил добро“, но му показа пътя, по който може да се избави от своето робство. Казва му: „Само учението Христово може да те избави от това робство.“ И дълго време му проповядва, докато у този роб се събуди неговото съзнание. И апостол Павел казва, че е негово чадо: „Сега ти изпращам не твоя роб, но детето, което родих, и да постъпиш с него тъй, както с мене!“ Само любовта може да говори на такъв език.

Сега, при съвременното разглеждане, ние сме дошли да считаме, че всичко е извън нас. Всеки един човек в света е фактор за нещастието и щастието на човечеството. Всеки трябва да знае това. Не да се самоосъждаш, но да знаеш, че от тебе [зависи], може би ти си последният човек и ако ти дадеш гласа си, може би тази работа ще тръгне. Щастието на дома, щастието на човека зависи от онази вътрешна хармония, която трябва да [я] има в човека. Ако твоята мисъл и чувства и ако твоите постъпки са в дисхармония, ако в тебе [са] в дисхармония твоето сърце, твоят ум и воля, нещастията ти никога няма да излязат от дома ти. Ти никога не може да бъдеш щастлив човек, не може да имаш успяване в живота, понеже по този ти ще се демагнетизираш, ще изгубиш твоята сила, която имаш. Умът и сърцето, това са акумулатори, които събират силите, чрез които човек работи на Земята. Ако твоят ум, ако твоето сърце и твоята воля не събират Божията енергия, ти си в опасност, ти си на един параход, който няма въглища, няма огън, няма основните елементи, с които може да водиш капитанството. Може да има някаква идея.

Та, казвам: Туй не е в разрез с вашите вярвания. Вие оставете вашите вярвания на друго място. Ни най-малко вашата вяра няма да ме направи по-добър. Вашата вяра може да ви послужи дотолкоз, ако вие сте добри, и моята добрина може да се прояви чрез вас, да ви помогне. Ако вашата вяра е слаба, тогава любовта ви [не] може да се прояви. Ако вие обичате

някого, вие трябва да станете проводник на неговата любов. Всеки човек, който става проводник на любовта на когото и да е, неговата любов действува вече, той е във връзка с Бога.

Сега не мислете, че на вас може да ви заповядвам. Едно царско дете като срещнете, [то] може да ви заповядва на вас. От това дете може да зависи вашият живот: ако вие се обхождате малко непристойно, може да намерите затвора. Ако ние искаме да сме сигурни в света, трябва да бъдем царски синове. Казвате: „Аз съм човек.“ Какво нещо е човекът? Човекът, това е мисълта, това е първата степен на Божието проявление. Това е онази любов, която почнала да се организира в света по един разумен начин.

Та, първо, като срещнете един човек, трябва да знаете разумен ли е той. Той трябва да има едно чело отворено и едни очи отворени, които определят умен ли е човек. При това трябва да знаеш един човек какво сърце има. Трябва да видиш какво му е лицето, какъв му е носът, какви са неговите устни. Най-после, за да познаеш неговата воля, мускулите му вземи. Той е човек. Волята [се вижда] чрез мускулите, сърцето – чрез лицето, онази правата мисъл – чрез челото и очите. И следователно вие може да направите едно движение. Вие някой път си барате ръката през челото. Знаете ли всяко движение как да го направите?

Някой път гледам някой човек, като загази, наместо да си оправи работите, повече ги забърква. Често хората обичат да говорят правилно. Аз харесвам, че адвокатите говорят прецизно, корекция имат, [изказват се] на изящен език. Като дойдат до природата, мислят толкова прецизно, че не знаят какво да кажат. Например, срещнеш един човек, той не може да те търпи. Като го погледнеш, скрие се, наведе си очите надолу, уж го е срам. И ти не трябва да гледаш, но дай на човека. Като го срещнеш, погледни го. Срещнеш кон или мечка, погледни го направо в очите. Ти ще почувствуваш. Мечката, като те види, ще си състави едно понятие за тебе; и ти ще си съставиш едно понятие за [нея]. Мечката ще каже: „Ние се различаваме по това, че човешкият ум е малко по-развит от моя.“ Тя знае, че може да ѝ направиш някакъв капан. Тя ще бърза да се справи с тебе. Даже и най-лошата мечка като я срещнеш, ако знаеш как да постъпиш с нея, ако минеш от лявата или от дясната ѝ страна, ще имаш два различни резултата. Който не вярва, нека направи един опит. Ако прекараш мечката от дясната [си] страна, ще мине, без да те закачи. Ако ти се отделиш от дясната страна, от дясната линия на ръката ти мине, тя нищо няма да ти каже, но ако я оставиш да мине край лявата ти страна, тя ще се разправи с тебе. Който не вярва, нека направи един опит и да дойде и ми каже. Не е въпросът за вярване, този въпрос е на опит.

Мене не ме интересува толкоз какво ще направи мечката. Ако имаш известна мечка, законът го прилага, ако имаш в живота си известна мечка и оставиш тази мечка на лявата си страна, ще имаш лош резултат. Ако [въпросите] ги разглеждаш със сърцето си, ти ще загазиш; ако ги разглеждаш с ума си конкретно, обективно, ще ги разрешиш и ще излезеш на добър път. Тогава, когато мечката минава покрай тебе, ти ще трябва да ѝ дадеш място, да я туриш, защото ако мине отдясно, аз ѝ давам почитание, аз ѝ давам чин. Нали казва [Писанието, че] Господ турил Христа от дясната [Си] страна. Когато ѝ дадеш почетно място, тя казва: „За пръв път срещам човек, който ми дава такова почитание." Разправи се с него и минава. Това са изводи.

Друг пример, още по-близък. Вие срещате един човек, който има мечи характер – такъв, какъвто е, мечката и той си мязат: не отстъпва са и омразата до девета рода я спазва, защото мечката има един характер непримирим. Като я видиш, всички се пазят от нея като от огън. Всички, които са възпитавали една мечка, пострадали са. Сега няма да се спирам повече. Но който се занимава с едно взривно вещество, той трябва да бъде крайно внимателен. Един американски професор, който правил своите изследвания с взривните вещества в своята лаборатория в един клас със студенти с една много малка част от експлозива, но той бил толкова експлозивен и дошъл да прави опита с една малка част и като видял, че ще стане взрив, казал на всички студенти „Бягайте!" Не се минават 10 секунди, този взрив става и цялата стая отишла. Нещо, което било много малко. Ще кажете, че тази част е малка. Малките неща представят големи взривове. Вие имате една малка микроба, но ако тази микроба се вкара при известни условия [в организма ви], тя може да ви причини грамадни вреди и щети.

Сега, най-новите изследвания показват, че в бъдеще бацилите ще ги турят за полза на човека. Показват, че бацилите като ги турят в някои отровни газове (германците правят тези опити), показват, че газовете изгубват своята отровност – бацилите ги неутрализират. Вие сега ще влезете да защищавате за в бъдеще хората от задушливи газове, та сега вие питате злото в света защо е. За да ви пази от по-голямо зло. Или вас ви се случва едно нещастие в света, че изгубвате своя мир. Може би вие сте един милионер, някой намислил да ви отрови, да ви убие. Случва се, че изгубвате всичкото имане. Пишат вестниците за вас и те казват: „Горкият човек! Няма защо да го убиваме." Нещастието е, за да те спасят – туриха ти един бацил в този отровния газ, за да те избавят. Това са обяснения.

Онези нещастия, които днес занимават цялото човечество, занимават религиозните хора, понеже религиозните хора имат много по-голям капитал, отколкото хората в света. Техните капитали са много по-големи.

Един религиозен, един духовен човек се вълнува от много малки работи, а светският човек – от много големи работи. Сега главният въпрос при тези противоречия, които съществуват, е кой е начинът, по който ние можем да се освободим от тях. Не да се премахнат, но само да се отстранят. Понятно е това – ако злото в света може да се роди, но да се премахне не може. Лошите условия не могат да се премахнат. Страданието може временно да се отстрани. Има неща, които не могат. Те са една икономия. В природата както съществуват, вие трябва да искате само едно отстранение – да се отстраните от лошите условия, които съществуват в дадения случай.

Та, казвам: Без да си в неговите времена, почва да проповядва учението какво влияние оказва мощната човешка мисъл. Мисълта направлява разумно, а не безразборно. Мнозина постоянно се смущават, но ако мисълта разумно направлява, тя ще има своите резултати. Ако ти отправиш една хубава мисъл в света, ти можеш да бъдеш най-бездарният човек, но ако знаеш как да отправиш мисълта... В едно американско пристанище, в един от големите градове, един американец имал един познат човек, казва: „Който вярва, какво може да му направя.“ Излиза на пристанището, гледа, всичките пътници ги приемат, отиват с автомобилите, а един остава сам, горкият, няма накъде да отиде. По едно време той се провикнал и казал: „Няма ли някой брат на Исуса Христа?“ Явява се един, хваща го, целува го, завежда го дома си.

Съвременните християни си имат известни черти, които ги отличават. Евреинът, където и да го срещнеш, ще видиш, че той има една отличителна черта. Китаецът, където и да го видиш, той си има една типична черта, която го отличава. Негърът, и той има една отличителна черта, която отличава негъра. Онези, които повече наблюдават – има учени хора в Америка, които се занимават, те са отишли толкова далече, че като срещнат хората, даже познават кой от коя секта е: методист, конгресист или лютеран. Те казват, че всичките тези хора имат особени знаци. Един инженер, като го срещнеш, и той се отличава с известни черти. Като срещнете един пехливанин, и той се отличава с известни черти, казвате: „Този е пехливанин, борец.“

Няма в света нищо покрито-закрито. Мисълта винаги оставя своите типични черти. Честността оставя типични черти, съвестта оставя типични черти, милосърдието оставя типични черти, любовта оставя типични черти, знанието има свои типични черти, силата има свои типични черти, благородната сила има свои типични черти. Всичко това е цял един оттенък и по това тези физиогномисти изучават тези черти. Тези черти са начертани, вървят по известни пътища и според пътя могат да се определят по какъв път вървят известни добродетели, дали има голямо

съпротивление или има малко съпротивление.

Не само това, но на човека са турени типичните черти. Дали някой е роден в един щастлив момент, дали някой е роден в богати или бедни условия, дали майка му е била болна или здрава, дали баща му е бил болен или здрав – всичко това си има своите типични черти. Онзи човек, който е роден при много хубави, отлични условия, на човека кожата му има особена структура, особен цвят. Например здравият човек има свой цвят; умният човек има свой цвят; който е докачлив, честолюбивият, и той си има особен цвят. После, има болезнени състояния – има типични черти.

Това са временни прояви на душите, които се отразяват. Има типични черти, които се предават от поколение на поколение. Има типични черти, които се предават във веждите, има типични черти, които се предават в брадата, има типични черти, които се предават в мустаците, има типични черти, които се предават в ушите, има типични черти, които се предават в очите, има типични черти, които се предават в скулите. Запример, онези народи, които вървят по пътя на старите римляни, в тях брадата е широка; а онези гръцките са дали един тип с едно възшироко чело, но тясно, не високо. Гърците имат правилен нос и челото у тях не е тъй съразмерно. У тях повече е развита паметта или изкуството за хубавото и красивото.

Някои мислят, че гърците са отишли много далеч във философията. Тази философия, която те имат, те са я заимствували от римляните. Гърците са предали красотата, туй е тяхната философия. Тази философия съществувала преди много време в Египет, в Индия. Много идеи дали във философията на Египет, отколкото на Платона и Сократа. Питагор е дал своята философия в Египет. Но когато Питагор е бил в Египет, египтяните са имали крайно недоверие в гърците. Единственият, когото те са приели в тяхната школа и са го посветили в техните тайни, това е бил Питагор. Двадесет години той е трябвало да седи пред вратите на жреците, за да му открият малко от тяхното знание, което проповядвали. Най-после той сам пострадал от любовни работи. Един от учениците съсипаха му школата.

Та, казвам сега: Страданието на миналото, като изучаваме онези закони, които регулират света, не сме ние единствените хора, които живеем. Някой път е опасно да се говори за свят извън, но сегашните хора почват. Има друга една раса, в пространството, която слиза на Земята, по цялото небесно пространство царува. Тази раса има две отклонения: едни от тях се занимават със сгъстяването на материята, а други – с разредяването на материята. Едните се занимават с култивирането на доброто, а другите се занимават с култивирането на злото.

И виждаме, че онзи химик, който цял ден се занимава в своята лаборатория, да открие един газ, прави своите изследвания. Своите изследвания той ще предаде, за да подобри живота си. Милиони хора може да умрат, безразлично е за него. Той казва: „Аз ще живея един щастлив живот.“ Но повечето от съвременното човечество по този хлъзгав [път] вървят не от зла воля, но от неразбиране. Те мислят, че по този начин може да подобрят своя живот.

По този начин животът не може да се уреди. Затова има един закон, който всички хора трябва да спазват. В човека има едно чувство, аз го наричам то е барометър, то е пътеводител, една справочна книга. Всеки един от вас има едно такова чувство. Никога не се отдалечавайте от съветите на туй ваше чувство, което ви говори в душата ви. Не зная как може да го наречете. Някои го наричат ангел-хранител, пътеводител, учител. Това чувство е Разумното в човека. Ако го слушате, можете много лесно да минете през живота си. Имайте предвид, че природата доверява своите тайни само на честните натури. Трябва да бъдете в природата крайно честни – не спрямо хората, но крайно честни спрямо себе си. Не трябва да допускате в себе си абсолютно никаква погрешка. Може да направите една погрешка, но съзнанието ви да бъде всякога будно. Да няма погрешка в съзнанието ви, която да не знаете – тогава вашето съзнание е будно. Щом направите една погрешка, която не сте забелязали, вие не сте честни, вие тогава ще кажете една лъжа. А туй значи трябва да бъдете крайно честни.

Аз вземам думата „честен“. Тя има двояко значение. Честност има в живота и може да живеете [честно]. Но аз вземам първата степен на честността в човека, в който влиза умът като един фактор. В ума влизат няколко категории. Умът се отличава. Този ум, за който аз говоря, в ума влиза качеството на съвестта. Съвестта е качество на ума. Любов към Бога – и туй е качество на ума. Милосърдието, и то е качество на ума, трето качество на ума. Вярата и надеждата, това са други едни качества, те не са качества на ума, чувства са те. След това, умът има способности: разсъдителност, сравнението, паметта на човека. Това е висшият ум. И като дойдем до природата, умът има други качества.

Та, като говоря за ума, аз разбирам онази възвишената съвест, която е в будното съзнание у човека. То не допуща никаква погрешка, то трябва да поправи тази погрешка. Тази погрешка да поправиш колко струва? Не е най-мъчната работа. Казал си някаква обидна дума някому, извини се. [Някой английски адвокат] защитава едно дело и наместо да каже „лоуер“, казва „лайер“. Едното значи „законник“, а другото значи „лъжец“. Ако не се извиниш, ще видиш, че след време думата „лайер“ цял един огън ще запали. Той ще ти каже каква е тази дума.

Та казвам: В природата ние трябва да употребим един език отличен. Тя не допуща никаква отрицателна мисъл. Тя ги допуща, но в нейното съзнание никога не може да бъде изпратена една отрицателна лоша мисъл за когото и да е и ни държи отговорни. Хиляди години може да седят в нейните книги записани, и 100 000 [години] и все ще дойде един от нейните представители. Някои се плашат от законите на наследствеността. Но този закон е едно благословение, защото, по този закон, една погрешка може до четвъртия род да се предава, а една добра мисъл – до тисяща родове. Следователно доброто е [по-трайно]. Ако в това време не правиш друго престъпление, хиляди години ще се ползуваш от доброто. Ако направиш една погрешка и не я поправиш, от 4 до 9 поколения съдбата ти ще те преследва.

Разбирайте сега закона, дето Евангелието казва: „Примирете се с Бога!" Хората не знаят. Кой е онзи ред и порядък, по който трябва да знаят да живеят според разумните закони на природата. Така че, който съблюдава с любовта... Ако искаш да прогресираш, ако искаш да се повдигнеш, ако искаш да добиеш благословението на природата, не само веднъж ще дойдеш на Земята. Може би много пъти тя ще те кредитира. За бъдеще пак ще се намериш в нейните владения. Какво трябва да правиш сега? Някой казва: „Няма кой да те види, направи го. Всичко е празно, всичко ще се свърши." Да, всичко ще се свърши, но човек ще изгуби своята свобода.

Та, казвам сега: На апостол Павел какво му даде подтик да пише? Понеже апостол Павел едно време и той беше роб, и той съизволяваше с избиването на християните. Срещна го Христос и той тръгна подир Христа и Той го спаси. Той казва: „На моите очи имаше люспи, които трябваше да паднат." Тези люспи, това е кривият начин на мислене. Ако съвременните християни разбират, туй, което очаква човечеството, може да се предотврати. Ако християните разбират дълбокия смисъл, ако биха концентрирали умовете си, те биха изменили умовете на цялата Земя. Господ казва: „Обърнете се към Мене, всичко това Аз ще забравя и ще го хвърля зад гърба Си и няма да го помена."

А пък главното е: всички хора искат да бъдат здрави. Здравето зависи от ума на човека; щастието зависи от сърцето на човека, а пък външният, материалният успех на човека зависи от човешката воля. Определени са тези неща. И не мислете, че за да бъдете вие щастливи, да ви върви в света, зад вас трябва да има един, който да ви кредитира – зад вас трябва да има 1000 поколения, които да ви кредитират, деди и баби, и тогава да бъдете щастливи. Ако нямате 1000 поколения зад вас, какво щастие може да очаквате?

Казвате: „Христос може да ни избави.“ На какво основание Христос ще ви избави? Казвате: „Господ ще ни избави!“ Какво сте направили заради Господа? Чудни сте вие! Някои от вас опитвали ли сте вашата сила? Човек всеки ден трябва да опитва силата си. Човек всеки ден трябва да опитва волята си. Човек всеки ден трябва да опитва сърцето си. Вашето сърце е опитано в много неща, но все в малките проявления. Но в същественото тепърва има да се опитва вашето сърце. Ще дойде последна вашата възлюблена най-първо с черното лице – смъртта. Тя ще се покаже и ще те хване за гушата, ще те стисне, ще мачка сърцето ти – постепенно да отпада, да отпада и най-после ще предадеш духа на Бога. Питам: Къде ще те заведе този странник? Ще те държи при себе си и роб ще му бъдеш. Ако ти се плашиш от някой човек, ти си роб на него. Ако мразиш някого, ти си пак негов роб. Ако го обичаш, пак си роб на него. Три вида робство има: ако те е страх от него, роб ще му бъдеш; ако го мразиш, роб ще му бъдеш; ако го любиш, роб ще му бъдеш. Питам те тогава, де е свободата?

Тъй, както ние разглеждаме, в какво седи робството в света? Роб, не се подчинявам на хората, аз сам се заробвам. В мене има едно желание да пия – аз отивам в кръчмата, всичката си свобода давам. Аз имам едно чувство: обичам да пипам пари – тук мина, там мина, взема. Страшно робство е вътре! Следователно, за да се освободим... Тебе те е страх от някого. Защо е страхът в тебе? Омразата е в тебе или любовта е в тебе.

Апостол Павел казва: „Може да стана роб Христов.“ Кое е по-хубаво: да бъдеш господар или роб? Аз бих предпочел да бъда роб, отколкото да бъда господар, в дадения случай. Един господар ще избие стотина души хора, един роб, че не съм изпълнил волята на господаря, никому зло не съм направил. Само някой път за самозащита, но той е покорно същество. Тогава ние се осмеляваме да убием един човек и после казваме: „Юнак е!“ Но в моите очи той е голям страхливец. Също и онзи, който се самоубива. Който убива сам себе си или който убива другите, е едно и също нещо. Човек, който дава живот на другите и който дава живот на себе си, той е свободен човек. Давайте свобода на хората.

Христос казва: Сега тъй коренно трябва да се измените за вас, за самите вас. Вие не може да проявите това учение, докато не осветлите неговите закони, да видите доколко е вярно то, доколко има резултати. И тогава, ако вие така се освободите, вие ще бъдете щастливи и няма да знаете какво нещо е страдание. Всякога всички страдания ще престанат. Един човек, даже когато умира, може да го турим в магнетичен сън и ще престане смъртта му, може да му задържим живота. Но като го събудим в живота, болестта пак започва. Един човек може да го приспим, в спящо състояние

и да стане добър, не тъй постоянно, но като се събуди, пак ще бъде лош. Той трябва само да каже: „Мога ли да направя добро или не?“ Онзи, който прави избор в дадения случай, той е силен човек, той е добрият човек. Този опит може да бъде сполучлив в дадения случай.

Сега, виждаме, апостол Павел обръща един роб; не беше един свободен човек, в окови беше, в своите окови. Някой път ние се оплакваме. Апостол Павел имаше много ограничителни условия на Римската империя. Две години проповядва той. Туй значи какво може да направи един ум, който е просветен. Той казва: „Всичко считам за измет, освен да позная Господа Исуса Христа.“

Казвам: Ние сме хората, които очакваме. Ние, всички хора, очакваме красивото (?). Ние много вярваме в лотарийни билети. Седим и чакаме да се тегли лотарийният билет и казваме: „Дали ще излезе щастливият билет?“ И като не излезе, казваме: „До пъти!“ В този живот очакваме щастливия билет и като не дойде, казваме: „В този живот не, но в следния живот.“ Това е общата струя, която ние забелязваме. Всички са подложени на туй вътрешно изправяне. Добрите условия ще дойдат в света, тях ги има. Защото Бог, Който е създал света, приготвил е нещо хубаво за хората, което вие не сте сънували. Туй, което сега имате, един ден то ще бъде хиляди пъти по-добро, отколкото сега си въобразявате.

Вие искате да станете писатели, художници – какво може да нарисувате? Вие може да бъдете един музикант, да свирите много добре. Вие нали сте чели онова предание за Орфей; като е свирел, всички играели: и дървета, и камъни, и животни, и хора, всички се спирали там. Каква е силата на музиката? Че, онзи, който музикално мисли, който право мисли, грамадна сила има мисълта [му]. Ако някой човек вземе един музикален тон и го тананика в себе си, онази мечка в гората може да я спре. Тя ще се спре само като те види и ще почне да се върти. Сега от вас колцина бихте могли да направите този опит? Но кое ще правиш? Първо ще почнеш от малките предмети, да видите силата си. Ти слуга си при лош господар, тананикаш. Има си известни формули. Ти отиваш, имаш да даваш някому, той е скържав човек. Ще пееш, ще се усмихнеш, ще пееш и той ще каже: „Ами че туй е унижение!“ Един ученик отива при учителя си и му пее малко. Учителят ще го погледне. А сега хората като не пеят, става това, което ние не очакваме.

Ние казваме: „Човек трябва да има строга мисъл, трябва да има логическа мисъл.“ Какво е логическата мисъл? Аз бих предпочел опитността пред логиката. Едно чувство, което аз съм опитал, не го зная как става, но колкото пъти съм опитал, тъй е. Аз съм опитвал нещо. Много пъти съм

бил някъде, но времето е облачно и казвам: „Много хубаво ще бъде времето, да ме почака!“ И облакът се измени. Зададе се буря, казвам: „Да ще да престане бурята!“ Казвам си: „Чудна работа!“ Отбия се някъде, гледам, един с файтон. Казвам си: „Този файтонджия да ще да ме вземе!“ Минава човекът и казва: „Заповядай, качи се!“ Гладен съм някъде, минавам покрай някаква гостилница. Казвам: „Този гостилничар да ще да ме покани!“ Току излезе и казва: „Заповядай!“ Каквото помисля, все става. Не зная как става; помисля го и то стане. Седя и се чудя, казвам: „Колко малко направих.“ Аз не го зная как става. Казвам си: „Само става, да не вярваш!“ Чудно нещо, едно съвпадение не беше, два пъти, три пъти става туй нещо. Помисля го и то стане.

Онзи, Който ни обича, Онзи, Който ни люби, е много внимателен към нашите желания. Когато Го обичаме, Той е много внимателен, че каквото поискаме, става. Писанието казва, че преди да сме поискали, Бог ще направи туй за нас, което е необходимо. Дойде ти на ум да станеш музикант и ставаш музикант; да станеш художник – и ставаш художник. Едва си помислиш нещо и става. Оттам насетне добрините вървят. Как ще дойдат? Казваш: „Навреме си употребил.“ Той се смее, казва: „И аз не зная как става; как го погоди, не зная. Ти не искаш да си кажеш изкуството.“ Да, туй е дарбата. Помислиш някой път само една мисъл и работите станат. Щом приемеш тази дарба. Този човек, когото си го поканил, ще му покажеш внимание. Той показва добрините си към тебе и ти ще покажеш своите добрини, ще му се отплатиш. Ти ще отвориш сърцето си спрямо него. Добрите хора трябва да отворят сърцата си, да бъдат абсолютно [искрени], не да бъдат [искрени] отвън, но в душата си да бъдат искрени. Вътре ти да чувствуваш, че си много искрен спрямо него и да си благодарен за малката услуга.

Та, казвам сега: На всички ви трябва едно чувство на благодарност към онова, което природата ви е дала. Вижте хубавото, което сега имате във вас. При мене са идвали много хора, които се оплакват. Като ги погледна, казвам [си]: Какви богатства са скрити, наследствени и дарби! Нищо не му казвам, казвам само: „Много си богат!“ – „Как богат? Аз с треска се чеша!“ И по този начин може да се каже на хората какво може да стане човека. Всеки един носи известни заложби. Пожелайте само да бъдете туй, което е вложено, кажете: „Да стане нещо от мене!“ Тъй си кажи само. Не казвай: „Кой ли знае!“ Кажи, то ще стане; не се изисква сега много.

Та, казвам сега: Това е онзи велик метод, онзи велик закон в света, който регулира [всичко]. Всички разумни същества взимат участие и ни водят до своето развитие. Тези същества се радват, когато ние успяваме и се подигаме в света, като че е тяхно подигане. В тях няма никаква завист,

както в обикновените хора. Те се радват, когато някой е даровит. Преди 5–6 месеца, там някъде, пътува един виден цигулар и слуша да се свири на цигулка. Свири едно малко момиче. Той харесва тона както свири и дава всичкото [си] съдействие. Казва: „Този талант не бива да остане така!“ Един Крайслер се интересува. Не че ще го засегне, но да даде още един цигулар в света.

Та, все-таки ще дойде един Крайслер, ще мине със своя автомобил. И от този ден цялата ваша съдба ще се измени. Христос днес може да ви срещне в лицето на един Крайслер, Христос може да ви срещне в лицето на един милионер, Христос може да ви срещне в лицето на един професор, Христос може да ви срещне в лицето на един господар, Христос може да ви срещне в лицето на един свещеник, Христос може да ви срещне в лицето на един проповедник, Христос може да ви срещне в лицето на един обикновен учител, Христос може да ви срещне в лицето на един орач, навсякъде. Но навсякъде като Го срещнете, при всичките условия Той ще ви даде нещо, което никой не може да ви даде. Не мислете, че онзи е орач. Аз съм срещал много орачи в природата – като го погледна, той се усмихне малко. Казвам: „Как сте?“ Той се усмихне малко, замине, но обхода има към воловете. Като му гледам челото, веждите, казвам: „Той е от скритите.“ Той оре, весел, интересува се, интересува се. Ще ме изпрати един–два километра и ще каже: „Заповядайте пак!“

Сега временно ще поживеем между тях. Вие се благодарете, че такива хора навсякъде ги има: и в градовете, и в селата ги има. Това са ангели. Те са хора, с които се предава любовта, те са хора, с които се предава знанието, с които се предава истината. Те са върхове на човечеството. Навсякъде ги има, гледайте да ги срещнете навсякъде.

Съвременните хора се обезверяват. Казвате: „Лоши са хората. Държавата е лоша.“ Много добра е държавата. Във вашата държава лошо има в стремежите, лоши условия има и материални интереси. Човек, който е лош, той ще лъже, казва: „Мразя те.“ Като те срещне друг, казва: „Ти си добър човек.“ Срещне някой, който лъже, казва: „Слушай, с мене няма да си играеш, няма да заповядваш, ще ме оставиш.“ Ако аз обичам, той е лош човек, никой не обича да му заповядва, оставям [го] на свобода, оставям го, нека извърши това, което знае, това, което казва неговото верую.

Отива един селянин при един княз, който го поканил на трапезата. Селянинът взема по български, без вилушка. Князът започва като него. Умен е този княз. Той не му казва: „Вземи вилушката, нали знаеш какви етикеции съществуват!“, но той веднага оставя вилушката.

Че, по-хубава вилушка от тези пръсти има ли? От този пръст излиза такава енергия, както и от среброто не може да излезе, както и от златото не може да излезе. От този пръст излизат такива работи, каквито и от светлината не може да излязат. В този пръст каквото са вложили... Ако кажете: „Ще бъде тъй." – „Нищо няма да бъде." Ще кажете: „Бъдете добри." – „Няма да бъде нищо." Позасмее се, пък забрави това. И няма да се мине половин час или един час и ще стане туй. Туй не е суеверие, няма да видиш как ще стане. Че, туй [е] радио. Хвани десния си пръст, поглади го малко. Ако не знаеш да говориш, само като погладиш пръста си заради Господа, ще кажеш: „Ще ме извиниш, много пъти не те слушам", но и горе най-висшите същества знаят, че ти си направил едно добро. Сега, вън от това, ти не знаеш как да направиш доброто. Ако знаеш как да помилваш своя пръст, ти ще знаеш и да помилваш хората. Ако знаеш как да помилваш този пръст, ще знаеш да помилваш и другите. Като помилваш този пръст, ще дойде една хубава мисъл. Като направиш добро на другите хора, ще бъде същото.

Сега, върху тази философия като ви говоря, може да ви кажа в 10–15 секунди. Сега няма какво да ви говоря философия, при мене няма какво да ви разправям. Ще ви кажа така: За една седмица [ще приложите] едно правило и ще имате резултати. Ще ви пратя в една гостилница да се наядете – защо ще ви разправям каква е храната, какъв е гостилничарят, отгде пристигнало маслото, каква е кухнята. Като ви пратя при него, ще кажете: „Отличен гостилничар!" Въпросът сега е да се ползувате от тези блага, които са в природата, и да се ползуваме от този живот, който сега живеем. Какъв ще бъде животът за бъдеще, то е друг въпрос. Но при сегашния живот, при тези условия как може да стане? Живеем при тези трудни времена, туй е временно сега. Болният трябва да знае как да живее и здравият трябва да знае как да живее.

Та, казвам: Всеки от вас трябва да постъпва тъй, както Павел. Като дойде този роб при него, го освободи и после го прати при господаря му и му написа едно хубаво писмо. Това е онова Божествено дело, с което човек може да си създаде един характер в света; не да го създаде, той има характер, но да го прояви. Защото човек е едно творение на Бога, следователно туй творение трябва да съответствува на онези идеи, които са вложени.

Тази книга носи своята цена по онова, което е написано в нея. Ако тя няма туй написаното, не е ценна. Тя е ценна по единствената причина, че са [я] писали разумни хора. Природата е ценна в този смисъл, че в нея живеят най-разумни същества, които някога вие сте срещали, най-разумните същества, които вие може да си представите, най-добрите, най-разумните

и най-любещите. И всички те живеят в природата, в един красив свят. И при това сте нещастни. Аз ви запитвам друг въпрос: Защо онази дъщеря, като дойде време, не е доволна от вече баща си и майка си? До 5, 10, 15, 20 години е доволна, после почва да се сърди, казва: „Дотегна ми вече тук да живея, искам да изляза!“ Защо е тя недоволна от баща си и майка си? Вие сами си отговорете. Това е същото, което прави младата мома да е недоволна, което прави слугата да е недоволен, което прави бащата недоволен, което прави майката да е недоволна, това е, което прави и нас недоволни.

Ние всички сме недоволни, липсва ни нещо. Кое ни липсва? Когато дойде онзи богатият при Христа Той му каза: „Едно ти не достига още. Много си богат, голямо богатство имаш на гърба си, иди раздай го и ела при Мене, с Мене да ходиш, ще ходиш заедно с Мене да проповядваме и Аз ще ти покажа по кой начин.“ Този богатият не намери това за разумно. Бъдещето е неопределено. Туй е, което природата казва: „Възложи всичко на мене, ела и ходи с мене.“ Значи: [в] пътя, по който аз вървя, ти ще познаеш всичките правила, които са необходими за живота.

Сега да оставя у вас една светла мисъл. Забравете всичко, което съм ви казал досега. Защото, според мене, каквото човек е научил в сегашния си живот... Стане богат, погледнат го отгоре, затъне, че не може да чете. На всички богати хора книгите са оцапани, че не могат да четат. Като осиромашеят, книгите пак се очистят и могат да четат. Казвам: Възможно е някой път прах да падне отгоре. В живота има високи върхове, които прах не може да ги затули.
Сега знаете ли какво ще ви кажа?

> Любовта е плод на Духа. Посейте Любовта в земята, за да опитате Живота.
> „Благословен Господ Бог наш“
> Тайна молитва

12-а неделна беседа, държана от Учителя
на 17.XII.1933 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

Само по стенограми на Паша [Теодорова]. (Бел. на стенографката.)

1933_12_17 Две правила

ДВЕ ПРАВИЛА

Ще прочета 13-а глава от Марка.
Тази глава е важна по своето съдържание. Общо и частно за всеки един човек. За да се разберат писанията, изисква се особено приготовление. Ако човек разбере само буквата на нещата, тогава ще се отдалечи от самата истина. Буквата - това е мъгла, това е тъмнина, в която човек нищо не може да разбере. Сега новият ред на нещата, новата култура. Царството Божие на земята не може да дойде, нещо друго трябва да го предшества. Всички тези изпитания и страдания трябва да минат. Хората трябва да изпият чашата на страданията до дъно - не само един човек, но цялото човечество, всички народи, за да се събуди тяхното съзнание. Сега хората казват: Не му е дошло времето. Но то ще дойде. Колкото повече закъснява, толкова по-зле. Ние мислим, че ако закъснее, може да се избегне. Закъснението е само, за да могат още някои да се свестят, да се приготвят. Който не разбира Писанието, той ще се уплаши. А страхът не е по Волята Божия, нито пък със страх хората се изправят. Страхът не дава един вътрешен подтик на душата, той е само едно ограничение. Страхът не може да внесе мир в душата. Христос казва: "Будни бъдете". Има три неща, които приспиват човека. Първо, неговите лични чувства - той мисли само за себе си, да се повдигне, да стане виден. Търговецът мисли да стане богат, ученият мисли да стане учен, силният мисли да стане силен, царете мислят да завладеят земята и да управляват. Всеки мисли само за себе си и мисли, че като постигне това, което желае, това е благото. Вярващите спорят кой е на правата страна. Някой хлебар е опекъл 400-500 хляба и всички, които купуват хляб, спорят от какво брашно е направен хлябът. Целия ден спорят и казват: Да вземем този хляб или да не го вземем, хубав ли е, или не? Човечеството се намира пред фурната и спори за истината, за хляба. И спорят да го вземат или да не го вземат. Има един пример из живота на англичаните. Някой си английски лорд искал да опита до каква степен хората могат да вярват, доколко са вярващи и лековерни. Вярващият човек е решителен. Лековерният възприема, но после е колеблив. Хората, които се колебаят са лековерни. Казват му: Да отидем на гости. Той казва: Да отидем. Казваш му: Да не отидем на гости - той казва: Да не отидем. Казва още: Аз във всичко вярвам, аз обичам всички хора. Той е лековерен човек. Той не знае какво нещо е обич. Вярващият човек има особени качества. Той е делови човек. Работи. Този английски лорд има мнозина длъжници. Дал в английските вестници обявление -в този и този ден, час и минута всички негови длъжници да дойдат - ще им прости дълговете. Събират се 400-500 души и коментират помежду си: Да не мисли този да ни опитва, да не е това някой капан? И така коментират, съмняват се,

приказват. Само един беден човек, също длъжник, отвън пита: Тук ли е лордът или не? Той влиза вътре и затваря вратата, а колебаещите се ще чакат отвън. Като англичанин лордът е точен, изважда си часовника и казва: Има още три минути, има още две минути, още една минута. И след това казва на бедния: Твоите дългове са простени. Няма какво да даваш. А на слугата си казва: Дайте му отгоре още 100 английски лири. Всички вън се тюхкат и казват: Будали сме били. Но минал вече срокът. Сега ние всякога сме умни след като мине времето. Казваме: Така трябва да направим. Стоим пред някоя лордова къща. Някой казва: Да бях хванал търговия на времето, щеше да бъде така и така. Друг казва: Даваха ми една служба, да бях я приел. Навсякъде се колебая. Да вярваме и да не вярваме. Дали това е право, или не? И докато се научиш дали е право или не, ти изгубиш условията. Въпросът дали хлябът е добър, или не - това е въпрос само за 4-5 минути. Щом дъвчеш хляба, ще видиш. Една вода, за да познаеш дали е хубава или не, стига само една минута. Още като минава през гърлото, ако е чиста, усещаш приятност. Инак стиска гърлото, има една стипчивост във водата. В човека бушуват няколко вида чувства и тези чувства са от различни категории. И следствие на това човек се намира в едно особено състояние, у някои хора преждевременно се пробуждат висшите, Божествените чувства. Те трябва да дойдат като едно посято семе, по един определен път - не могат да се прескачат нещата. Най-първо трябва да се премине естественият живот и като дойдем до Божествения живот, той е най-високото стъпало, той е плодът на живота, ти не можеш да дойдеш до него, без да си минал другите стъпала. Та онези, които са дошли до Божествения живот, без да са опитали човешкия, те се връщат назад. Аз виждам братя и сестри, които се връщат назад. Аз виждам някои на 60-70-80 години, които се връщат назад. И казват: Изгубих един случай. Много голяма погрешка съм направил. Щях да бъда богат. Той сега се повръща назад. Ако беше богат, пак щеше да бъде същото. Човек, за да разбере истината, трябва да се освободи от всички посторонни желания. Те са прах в един дом. Мели са, има прах. Или някакъв мирис има вкъщи. Такива са нечистите мисли и желания. Те са отживели мисли и желания. Може за някого да са потребни, но за мене в дадения случай, са непотребни. Някой стар човек, когато наближава да умира, е лековерен. Крайно лековерни са старите хора. И вие ще бъдете такива. Като стане на 60-70-80 години, като наближи време да умира, човек казва: Едно време ядох пиле и имах сила. Ако похапна сега от него ще ми се върне силата. Едно време ядох баница с прясно брашно и сиренце, ядох кокошка. Като похапна от тях, ще ми се възвърне силата. Похапне си и после заминава. Три дена я има само - докато умреш. И ти трябва да се приготвиш, а пък ти си напълваш стомаха с какво ли не. Да не те завари онзи час в ядене и пиене. Мнозина казват: Не са уредени нашите работи. Но кои работи? Същественото не е уредено още във вас. Кое е същественото в живота?

Същественото е Любовта към Бога. Ако ти имаш Любов към Бога, твоите работи са уредени. Любовта не е въпрос на знание. Човек може да знае и да няма любов. Човек може да знае, а може нищо да не знае и да има Любов. Любовта предшества всяко знание, всяко чувство, всяка постъпка. В нас трябва да се пробуди съзнанието и ние да възприемем Божията Любов, която се е изявила към нас. Аз съзнавам, че Любовта се е отправила вече към мене. Това е спасителният момент. Не че тогава любовта се е изменила. Може би с векове тая любов е хлопала на моите врати. Това трябва да бъде един акт само заради мене. И никой не трябва да казва: Аз вече се осигурих. Тогава това не е вече Божествена Любов. Щом ти вярваш, че си се осигурил, ти не си осигурен. Ти трябва да държиш дълбоко в себе си идеята, че си осигурен. Когато влиза чистият въздух, какво има да му мисля? Ще си отворя устата и ще кажа така: (Учителят вдишва въздух). Каква философия има в това? Лесна работа е. Остана ли аз да му мисля в какво количество да го приема, да го приема или не, не бих дишал както трябва. Така е и със закона на Любовта. Най-първо при Любовта ти ще се осигуриш. Първият закон е: Да обичаме Бога. Щом обичаш Бога, ще обичаш и ближния. Нали когато имаш една посадена ябълка, по-напред не си ѝ обръщал внимание, но като цъфне и върже плод, и почнат ябълките да пожълтяват и да се зачервяват, ти почваш да обикаляш около дървото. Това е вече любов. Да, обикаляш, пазиш я, заградиш я и казваш: Много хубава ябълка, хваща ми окото. И късаш плод. Така щом ти имаш любов към Бога, тогава на земята твоите ближни ще те обичат. Щом ти обичаш Бога, ближните ти ще те обичат. Така действа законът. Тогава 101% е вярно и другото отношение: За да познаеш дали Бог те обича, то е много лесно, пробният камък е този - виж дали обичаш ближния си. Ако ти обичаш ближния си. Бог те обича. Ако не обичаш ближните си, Бог не те обича. Ти казваш: Аз не мога да обичам ближните си. Тогава Бог не те обича. Има и обратен закон: Искаш да знаеш дали ти обичаш Бога. Ако ближните ти те обичат, ти обичаш Бога. Това са вътрешни, мистически схващания на вътрешната школа. Сега вие мислите, че това го знаете. Не го знаете. Вашето знание е много повърхностно. Аз говоря за Любовта, която прилича на зазоряване от слабото към силното, докато дойде слънцето на зенита. Това е цял един период на човешкия живот. Човек върви тогава от сила към сила. Някой казва: Аз търся Бога. - Може да го търси. Хубаво е. Но ако Бог ви е намерил и вие сте го намерили, ако сте намерили вашите ближни и те са ви намерили, тогава въпросът е уреден. В това е пробният камък. За мистическия живот хората по възможност по-малко трябва да говорят, за да не би да кажат някога неща, които не са верни, понеже в духовния живот не се позволява никаква самоизмама и никаква лъжлива мисъл, чувство и постъпка. Не говори за това, което не е постоянно. Като казвам да не говорите, аз не разбирам съвсем да не говорите, но не говорете за това, което не е постоянно.

Аз ви давам две основни правила, по които да познавате как действа Великият Закон. Има много други правила. Два велики закона има, които са мярката. С тази мярка трябва постоянно да се наблюдавате, всеки ден да държите правилната посока. Вие сте в един процес на развитие и не знаете каква е крайната цел, какво е намерението на Бога. И малкото дете не знае намеренията на баща си, но бащата има намерения за сина си. Той иска да го направи музикант или лекар, или архитект. А детето нищо не знае по това. Не че бащата го прави, но бащата мисли какви условия да създаде за детето, за да се развива то. И Бог е предвидил за вас нещо. Той иска да стане нещо от вас. Дойдат страданията и изпитанията, от които вие много пъти страдате, негодувате, а не знаете, че те си имат причини. Ти не си ходил на училище и майка ти ще те вземе и ще те заведе, и там някой път ще ти теглят ушите, загдето не си слушал или си избягал от училище. Това става и в духовния свят. Ти мислиш, че си княжески син, вземеш аристократическа поза, а пък там не е важна кръвта, която носиш, а дарбата, която имаш. Кръвта, която не носи дарба, не е кръв. Кръвта, която носи дарба, която носи добродетели, това е ценна кръв. Кръвта, която не носи Божествена сила вътре в себе си, е човешка залъгалка. Младите от вас казват: Ние като остареем. Те мислят, че са млади и чакат остаряването и мислят, че като остареят ще намерят пътя. А старите казват: На млади години да беше щеше да бъде хубаво, но сега вече остаряхме. Младите казват, че не са стари и затова не могат да намерят пътя, а пък старите казват, че не са млади и затова не могат да намерят пътя. Това е едно криво схващане.

Във всяко едно чувство, даже и в най-низшето чувство, което може да се появи в човека, в най-долното чувство има една страна, Божествена, която вие не може да схванете, вие схващате само опакото на това чувство. Тогава повтаряте само опакото. Може да дойде във вас едно Божествено чувство и вие да схванете само опакото. Например, като дойде във вас Божествената Любов, вие ще искате да прегърнете някого. Хубаво е прегръщането, не е лошо. То е един метод на природата - майките прегръщат, паразитните растения прегръщат, котката като хване нещо, прегръща го, като хванеш хляба, прегърнеш го. Обаче Божествената Любов изключва всички прегръдки. Божественото като дойде, трябва да се освободите от всички стари навици и прегръщания. Някой може да те обича и може да иска да те прегърне, но след като те е прегърнал, той ще остави по тебе всички лекета от своята любов. Ти после не можеш да се освободиш от лекетата на неговата любов. Не че любовта е лоша. Какво подразбирате вие под думите "прегръдки", "прегръщания"? По Божественому позволява се да прегърнеш само мъртвия и като го прегърнеш, той трябва да оживее. Живия няма да прегръщаш, а мъртвия ще го прегърнеш, ще го стиснеш и

той да оживее. И като оживее, ще го пуснеш. И ти ще се радваш, че си дал нещо от себе си, живот си дал. Прегръщането трябва да носи живот. Когато Бог ни прегърне, Той ни дава нещо от себе си. А пък ние искаме да прегръщаме, без да даваме нещо от себе си. Да не се заблуждавате. Как вие го разбирате този въпрос или как аз го разбирам, не е важно, но важно е действително как е. Прегръдката от Божествено гледище трябва да внесе живот. Внесе ли, тя е Божествена, Не внесе ли живот, тя е една обикновена прегръдка. Могат да си я имат хората, но на нея не може да се разчита. Аз ви казвам това, но то не бива да става спънка за вас. По някой път, колкото пъти съм ви говорил, виждам, че вие не разбирате това, което ви говоря. Ще дойде някой и ще ви разправя наизуст това, което аз съм разправял. Той го е запомнил, но не го е опитал още. У него има едно желание да изкаже това, което аз съм казвал. Това е една грамофонна плоча. След като съм говорил на магнетофона и го пусна после, лентата се завърти и почва отначало докрай да повтаря. Грамофонната плоча същото прави.

Някои ще ти говорят разумно, ще ти доказват логически това и онова и най-после ще ти дадат един образ, който и малките деца могат да разберат. Този пример, този образ има отношение към живота, към природата, към Божественото. Но ако този пример не може да стане плът и кръв във вас, да ви даде една светлина, тогава той е едно забавление, една залъгалка за вас. Хубаво е ако вие можете да изкарате от примера скритото богатство. Ще ви дам един пример, за да видим вие как ще го тълкувате. Бащата на заминаване казва на сина си: Нямам голямо богатство, имам само една тояга, която е останала от дядо ти. Тази тояга ти завещавам. Тази тояга ще ти бъде за късмет. Навсякъде я носи и гдето и да отидеш, служи си с нея - ще успееш. Така казал и дядото на сина си. Но синът схванал думите на баща си по буква и 15 години ходил с тоягата, но не му вървяло. Той си казал: Какъв будала бях да вярвам в тази тояга. Не ми върви. И да я продам, много пари няма да взема. Един ден му дошло на ума да я изгори. Но насреща му иде един бик, той викнал подир бика, ударил го с тоягата, счупила се тоягата и потекли пари от нея. Бикът избягал, тогава той си казал: Защо този бик не дойде по-рано? А всъщност тази тояга била пробита, всичкото богатство било турено вътре и отгоре тоягата била хубаво завинтена.

И вие опитайте тази тояга и извадете съкровището, което е скрито вътре в нея. Тогава и човек ще станеш, и учен ще станеш. Щом имате една тояга, не я носете само, но вижте какво е скрито в нея. Тоягата е емблема на човешката воля. Сегашните хора носят бастуни - всички носят, и аз нося. Моят бастун има един пентаграм и един пръстен. Но когато аз нося бастуна си, нося го по няколко начина. Гледам, че някой само го върти или го туря на земята. Този човек е с три крака. Човек, който носи бастун или

много нещо ще свърши, или нищо няма да свърши. Всички маги в древността са носили тояги, направени от леска в ръката си, а пък сега всички носят бастуни, но не са маги. Магът носи тази пръчка в ръката си и в известни случаи само я употребява.

Да допуснем, че имате един приятел, в когото се съмнявате. Един ден той ви пише: Аз ви обичам, за вас съм готов да направя всичко. Искайте от мен. Като пише той тези думи, че всичко може да направи за вас, вашето мнение се изменя. Ето този човек употребява своята магическа тояжка - своето самопишещо перо. А пък ако пише той, че иска да те утрепе, тогава съвсем друго действие ще има неговото писмо. Когато някой маг прави известни движения, той е свързан с природата. В природата всичко е разумно. Например известен облак е разумен. Аз напиша едно писмо на онзи, който ръководи течението на този облак. Пиша му: Моля ви се бъдете така добър, ще съм много благодарен, ако малко отклоните това течение. И ако напиша едно писмо до този, който ръководи дъжда, той ще спре дъжда. А може да се направи и обратния опит -да вали дъжд. Или пък духа силен вятър. Вие имате магическа тояжка - може да го спрете. Сиромах сте. Сиромашията, това е облаци. Има велики духове, които ръководят сиромашията. Ще им напишеш едно писмо и ще им кажеш: Не ми пращайте тези слуги. Аз имам намерение сам да си слугувам. Сиромашията е един слуга, който иска да ти слугува. Ти ще кажеш, че сам искаш да си слугуваш. А защо идва сиромашията? - Всеки, който е писал на Господа да му прати някого, който да му слугува, тогава идва сиромашията. Ще дойде някой си просяк или някой разбойник, те са все слуги. Онзи, който ще трябва да ни слугува, той трябва да е по-долен, по-невежа. Той трябва да бъде по-умен. Учителят служи, а учениците изпълняват. Майката слугува и детето изпълнява волята на майката. А пък ние сега искаме служителство от слабите, хилавите и невежите. Какви слуги могат да бъдат те! Христос казва: "Пазете се от всички тези заблуждения, иначе ще се лишите от едно голямо благо". И после казва: "За оня ден нито ангелите знаят, нито Сина знае, а само Отец знае". Всичките тайни са вътре в ума на Бога: Някой казва: Не могат ли да се кажат? Има неща, които не могат да се кажат. (Една сестра се изкашля.) Тази сестра пее по новия начин. Не мислете, че тя ме безпокои, тя не ме безпокои. Тя е един пример доколко е силно вашето внимание. Тя не иска да млъкне. Аз виждам, че всеки се безпокои. Дали е приятно, че сестрата пее? Вие мислите, че много сте ме слушали и че знаете. Съсредоточете ума си върху нея и ще престане кашлицата ѝ. Защо не съсредоточите ума си върху нея? Изисква се една минута, половин минута, за да престане нейната кашлица. Но вие ще кажете: Защо не го направите вие? - Понеже мене ми е приятно да слушам това. Но ме безпокои вашето безпокойство. Това са души, които я безпокоят. Това са нейни праотци, повече от 30

души са в нея, които са изостанали и те кашлят сега. Тя е направила погрешка, че е взела билет и за тях и те са дошли. Зад всички болести седят все низши същества. С плач тази работа не се поправя, работа се изисква. Като дойдем при Бога, работа се изисква, и да ви е приятна тази работа. Едно хубаво чувство, една хубава мисъл, това са неоценими богатства. Сега у вас, у всинца ви има ред стари навици - навик да се покажете благочестиви. Не е важно само отвън как човек постъпва, а е важно как мисли и чувства в себе си. Не мислете, че добрият живот е във външността. Не, дълбоко в неговата мисъл е важно как живее човек. В даден случай каквото прави, да участва със своето съзнание. Да улесним малко сестрата, да престане кашлицата ѝ. (Кашлицата престана.) Аз взех част от кашлицата ѝ.

Има нещо съществено в живота. Без него всички други придобивки са без съдържание. Ако нямате това същественото, вие ще приличате на една пробита стомна, в която каквато и течност да налеете, ще се излее. Безполезно ще бъде да носите тази стомна. Божествените блага могат да се разберат само когато човек има един установен характер. Една сестра ми казва: Всичко знаеш, каква нужда, имаш да четеш? Това е едно погрешно схващане. Онзи, който всичко знае, той чете повече от всички. И онзи, който всичко вижда, той вижда повече, отколкото всички други. Но от четене до четене има разлика. Ако аз река да чета, аз възстановявам нещата. За мене едно четене представлява един кинематограф. Като чета, аз си възстановявам един филм, възстановявам миналото, станало преди няколко хиляди години. И аз проверявам нещата кое е вярно и кое не. Проверявам как действително са станали нещата, а другите предполагат. Когато чета Евангелието, аз установявам филма, миналото, станало преди две хиляди години. Това, което е писано в Евангелието, това са откъслеци. Не е нещо цялостно. Христос е говорил много работи, които са пропуснати. Ти като четеш, ще ги възстановиш. Например виждаш един човек. Да кажем виждаш неговото ухо, но неговото ухо не е отделено от тялото, ще видиш какво е отношението на ухото към лицето. Онзи, който знае да чете, чрез четенето ще влезе във връзка със самата реалност. И всички вие така трябва да се научите да четете. А пък вие сега се спъвате в запетаите и в точките. В четенето трябва да знаете, че там няма една равнина, една гладка повърхност, но има една плоскост, огъната, с планини, езера, долини и прочее - с много голямо разнообразие.

Вие сте били млади, тогава сте писали любовни писма. С едно писмо свършва ли се работата? Не, пишеш едно писмо, две, три, четири, пет и пр. Напишеш цял куп писма. Когато ние се обръщаме към Бога, ако нашето молитвено писмо не стига до Него и го връщат назад, значи писмото ни не е пристигнало. Защото, за да пристигне молитвата, тя ще

мине през всички категории същества, за да бъде цензурирана. И това писмо, като отиде при Бога, ще е описателно вече. Някой мисли, че е казал молитва, когато се моли като онзи фарисей: Благодаря Ти Господи, че аз не съм като онзи човек грешен. Такава молитва не е отишла. Всяка една молитва като не е чиста, като не е съставена добре, тя като мине през онези същества, които цензурират, те ще направят поправки и тогава тя добива красота. И като отиде така при Бога, ние добиваме тогава голяма радост, разбираме, че всичките поправки, които те са направили, са на място. А ти казваш: Аз се молих. - Но твоята молитва е приела всички поправки от тези двете категории ангели и ти си доволен. Най-първо вие трябва да се научите да се молите. Това е метод за добиване на благороден характер. Вие не може да имате благороден характер, ако не се молите. За облагородяване на човешкия характер, на човека, освен Любовта, друго средство е молитвата. От молитвата трябва да има един резултат: да станем силни, мощни и способни за работа. И нашите приятели от невидимия свят да са доволни от нас и ние да сме доволни от тях. Казано е: "Будни бъдете!" Само онзи, който е буден за Любовта, за Мъдростта, за Истината, нему може да се поверяват в бъдеще тайните неща, от които ще зависи неговия растеж.

Тепърва имате нужда от Любовта, досега майка ви ви е носила на ръце. Сега ще ви турят на краката ви. Сега имате повече нужда от Божията Любов, отколкото в миналото. Кое беше първото правило, по което се познава дали Бог ви обича? Като обичаш ближния си, това показва, че Бог те обича. Кое беше второто правило? Като обичаш Бога, ближните, всички те обичат. Ами вие като не се обичате, тогава какъв е законът? Ако вие се обичате, значи Бог ви обича. Ти обичаш, значи Бог те обича. Не обичаш. Бог няма да те обича. От това правило няма изключение. Ти казваш: Този човек аз не мога да го обичам. Както напредналите същества помагат на тебе, така и ти помагай на другите. Този, когото не обичаш, твоя ближен - и в него има нещо добро. Да обичаме ближните си е едно нещо, да обичаме враговете си е друго нещо, а пък да обичаме хората е съвсем друго нещо. Не смесвайте тези три неща. Те са разни категории от Любовта. Ближните си ще любиш като себе си, а пък врага си ще любиш, но не казва като себе си. За Бога казва: "Ще Го любиш с всичкия си ум, душа, сърце и дух" - те са четири положения. Без тях ти любов към Бога не можеш да имаш. Ако твоята душа, твоята сила, твоето сърце и твоят ум не участват, ти не можеш да обичаш Бога. А пък при любовта си към ближния ще участва твоето Божествено естество. Ти трябва да обичаш ближния си така, както Божественото обича. Или с други думи: Бог, Който живее в тебе, дай Му място да се прояви и заедно с Него, и ти вземи участие в тази Любов. И ако това правило се прилага, много малко мъчнотии ще има. Това правило могат да го приложат учители, ученици, слуги, господари - всички. В

семействата мъжът и жената могат да приложат това правило. Тогава други правила няма. Другите неща са лотарийни билети - я излязат, я не. Но този е единственият билет, който всякога печели. Като го вземеш, ще спечелиш от него. Сега да останат тези неща във вас - будно да бъде съзнанието ви в Любовта ви към Бога и към ближните. Будно да бъде съзнанието ви към Мъдростта и към Божията Светлина. Будно да бъде съзнанието ви към светлината ни, към светлината на нашите ближни. И светлината на нашите ближни да бъде будна към нас. Будно да бъде съзнанието ни към Истината и силата на Истината да обгръща вас и всички, които обичаме.

Отче наш.

13. Утринно Неделно Слово, държано на
17-ти декември 1933 г., 5 ч.с., София - Изгрев.

1933_12_20 Въздухът и мисълта – нови начини за хранене
лекция пред общия окултен клас

ВЪЗДУХЪТ И МИСЪЛТА – НОВИ НАЧИНИ ЗА ХРАНЕНЕ

Сряда, 5.30 часа сутринта

Размишление

Ще прочета четвърта глава от посланието към ефесяните. (Четоха се темите: Резюме на първата лекция от първата година на Общия клас – „Трите живота“.)

Човек трябва да се научи да гради. Който знае, той от един и същ материал може да изкара две противоположни форми. Който знае, той може да туря нещата на местото им. А който не знае, той трябва да се учи. Като пишете резюмета, мнозина от вас не тургат нещата на местото, но трябва да се учи.

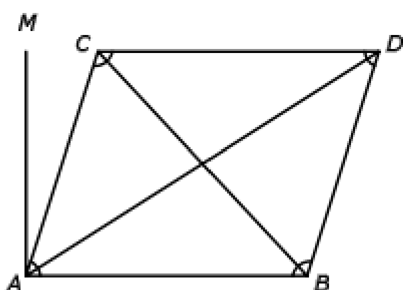

Това е една геометрическа фигура, която ще употребя, като средство за обяснение. Всякога след едно обикновено състояние, имате едно състояние A, което се отличава с един ъгъл по-малък по мащаб от ъгъла B. Човек, който има един по-малък ъгъл, това показва, че той малко дава. Той винаги малко дава, много взема. Но законът е такъв, че при следующето състояние на ъгълът A, който е, предполагам около 45 градуса, има друг един ъгъл, който е по-голям от 90 градуса. При това положение на по-големия ъгъл, вие се намирате на физическото поле и вие ще се отворите. Това е живота на материалистическия свят. Който е живял един материалистически живот, ще дойде до положение да се отворят неговите чувства. Той казва: „Да си поживея малко!“ Значи, колкото е бил стиснат, толкова се отваря. Сега законът има друго положение. Когато имате един човек, който ви много обича на физическото поле, вие не можете да отговорите на този човек със същата любов. Вие ще му отговорите, но с половината на любовта, която той има към вас. Когато единият е много горещ, другият ще бъде студен. Ако се движите в тази фигура, следующето състояние ще бъде пак по-малък ъгъл, стеснение. И тогава в геометрията казват: срещу равни страни,

лежат и равни ъгли. Аз пък казвам: срещу успоредни страни лежат равни ъгли. И след като обиколите цялата фигура, ще имате две състояния с еднакви малки ъгли и две състояния с големи ъгли. В едното състояние ще бъдете щедри, а в другото състояние ще бъдете скържави. Това произтича от наклона, който имате. Човек, който е скържав в живота, той няма перпендикуляра, няма мярката, по която да се ръководи. (М) Често хората казват: „Трябва да живеем!" Какво нещо е живота? То е все таки, художникът да каже, че трябва да рисува. Как трябва да се рисува? Всеки може да рисува, но да даде една вярна картина. Можеш да нарисуваш един нос, но този нос няма никакво съдържание. Например, ако вие нарисувате един профил, носът на един образ, той е изобретение на ума, той е деформиран. Тези неща не са естествени. Има много образи, които са деформирани, но те не са образи на природата.

Някое дете например, носи един образ, който е деформиран, но ти казваш: „Аз го рисувам, тъй както е в природата." – Ни най-малко не е според природата. За да нарисуваш един образ според природата, ти трябва да отделиш от него всичко онова, което е деформирано. Не мислете, че ако рисувате един човек, вие може да го рисувате такъв, какъвто е. Вие ще се излъжете от външните форми.

Всяко едно лице има геометрическа форма. Например, ъгълът от 45 градуса показва какъв човек имате на среща си. Ъгълът В има приблизително 120 градуса. Значи, такова е неговото разположение. Сега представете си, че този човек, който отговаря на ъгъла А, възприема по-малко светлина, а другият, ъгълът В, е като отворен цвят, възприема повече светлина. Кое състояние е по-добро – при 45 градуса или при 120 градуса? – Много естествено, че в материалния свят, който има 45 хиляди лева е по-беден от онзи, който има 120 хиляди лева. Като казвам, че душата трябва да се отвори, разбирам, че формата в която човек живее, трябва да се разтвори. Вземете например, доброто в човека, може ли човек да бъде добър. Ако няма какво да дава, или ако той няма знания или ако няма каквато и да е дарба? Какво ще даде от себе си? Само кой може да дава? – Само богатият човек. Само изворът може да дава. Но какво може да даде едно малко шише, което съдържа едно кило вода? След като се излее шишето, той казва: „Аз се изпразних." Какво ще ми разправя, че той се е изпразнил, когато той е шише. Изворът никога не се изпразва. Когато във вас се сменя едно състояние с друго, вие казвате: „Любов ми трябва!" След 4–5 месеца вие пак се изпразвате. Това е само за изяснение. И вие мислите, че природата се е изменила към вас, че Бог се е изменил. Не, вашата форма е толкова малка, че вие не разбирате положението в което се намирате. Вие сте далеч от извора, а не близо. Какво трябва да се прави тогава? – Ще измените формата, ще измените ъгъла на вашите познания.

Казвам, живота, в който ние се движиме, трябва да се разгледа от гледището на геометрията. Всяка геометрическа форма, подразбира един разумен свят. Следователно, ако се движите по една правилна форма, както тази геометрическа форма, подразбира, че вие сте в един разумен свят. Геометрическите форми са образувани от разумни същества. Геометрията представя най-красивия език на същества, които са завършили своето развитие. И всяко изменение на един ъгъл на един или повече градуси, например 45,50,60,70 градуса, всеки градус си има своите качества, той си има и своите линии. Успоредните линии, показват посоката на твоите сили, които излизат от душата ти.

Например, ти казваш: „Аз обичам един човек." можете ли да кажете, защо го обичате? Обичаш гроздето. – Защо? – Защото ти дава нещо. Обичаш светлината. – Защо? – Защото ти дава нещо. Обичаш водата. – Защо? – Защото ти дава нещо. Можеш ли да обичаш някого, който нищо не ти дава? Ти казваш, че обичаш всеки човек. Ти можеш да обичаш всекиго, който те обича, но да казваш, че обичаш всички, без да те обичат, това е качество на Бога. Няма същество в света, което може да обича и тези, които не го обичат! Това е качество на Бога! Когато казвате, че обичате всички хора, без те да ви обичат, няма да се минат половин или един час и теорията ви ще се опровергае. Верно е, че ти можеш да обичаш този, който не те обича, т.е. ти не можеш да обичаш човек, който не ти дава два пъти повече, отколкото ти му даваш. А човек, който те обича два пъти отколкото ти си му дал, любовта ти се намалява съобразно с това.

Според мене всяка една геометрическа форма е възможност за един живот, за разумен живот. Един триъгълник е една възможност, един квадрат, един правоъгълник или един ромб, показват една възможност, едно състояние. В квадрата имате еднакви страни и еднакви ъгли. В ромба имате две по две срещуположните страни и ъгли, равни. И тогава, онези, които се обичат, винаги се намират на страната В. А онези, които са стеснени, се намират в ъгъла А. В тях любовта е пресметната. Аз тъй определям, като цигуларя. Да̀ли на един цигулар да свири за пет лева. Той ще свири пет минути. Казват: „Свири повече!" – „Не може. За пет лева, пет минути се свири. Колкото даваш, толкова ще свиря, на една минута по един лев!" Като свири 60 минути – 60 лева, 120 минути – 120 лева, 400 минути – 400 лева! А сега искате някой да ви свири цял час за пет лева. Срамота е това!

Сега какво се крие в идеята, че всичко даром трябва да се дава? Което даром ти е дадено, даром ще дадеш. Което даром не ти е дадено, няма даром да го дадеш. Туй, каквото от Бога ти е дадено, каквото на тебе се

пада, задръж го, а другото раздай! Когато ние говорим за любовта, тя е даром дадена. Следователно, не считай, че любовта е излязла от тебе. Не, ти си проводник на Божията любов, Бог ти е дал тази любов. И не казвай, че много обичаш този човек. Колко го обичаш? – Ако този човек седи при тебе 3,4 години да го храниш, ще видим колко е любовта ти. Ще кажеш: „Да се махне този човек! Само за него трябва да живея и работя!“

При сегашния начин на живеене, след като цялото човечество е приело всички блага, които Бог му е дал, и учени и богати, всички са недоволни. Защо са недоволни? Религиозните хора са недоволни и богати и учени и философи, всички са недоволни. Защо? – Че тяхната философия не била оценена. Че колко пари струва тази философия? Или, че поезията му не била оценена. Че колко струва тази поезия? Или, че музиката му не била оценена. Че колко струва твоята музика? Казва: „Аз му свирих.“ – Свирил си. Ние продаваме това, което не е наше. Нито животът е наш, нито науката е наша, всичко е чуждо и с чуждото сме направили цяла една система. Някой казва: „Работил съм. Времето си изгубих!“ – Времето си изгубил! Ако при мене дойде някой човек, аз ще му свиря само при известни условия. Ще му кажа: „Ухото ти как е? Имаш ли ухо? После, като ти свиря, можеш ли да играеш, можеш ли да клякаш? Можеш ли да подскачаш? Можеш ли да маршируваш? Ако можеш всичко това, тогава ще ти свиря много хубаво. Но ако не можеш да слушаш, както трябва, ако не можеш да играеш, не можеш да клякаш и да ставаш, на такива хора, аз не свиря.“ Музиката е за здрави хора, тя не е за глухи. – „Ама аз искам да чуя музика!“ – Колкото и да искаш да чуеш, за тебе само едната струна ще теглям и ще кажа: „Дай един лев!“ – „Ама искам другата струна!“ – „Дай още един лев!“ – „Ама и 4-тях струни!“ – „Дай още един лев!“ Четири лева за четири струни и то само да ги чуеш.

Ние се поставяме в една особена фаза в живота. Ние не знаем през какви пластове минава живота. Водата се определя от пластовете през които минава и от сплотеността на пластовете, зависи каква ще бъде водата. Всякога пластовете имат известни пречупвания. Значи, ония пластове, през които водата минава, да се изчиства, за да се изчисти, те са претърпели известно пречупване. Когато водата минава през такива пластове, които наполовина са претърпели пречупване, следователно, те на половина събират слънчевата енергия. Следователно, ония, които изучават водното изкуство и които са по-вещи, познават на кои места може да има хубава вода. Сега мене не ме интересува материалната страна на въпроса, но виждам, че зад пречупването на всеки един пласт, седят разумни същества, които са пречупили, построили тези пластове. Преди хиляди години даже те са знаели, че еди кога си ще дойдат на тези места, разумни хора да живеят. И казва: „На тези разумни хора ще дадем по-

хубава вода!“ А като знаят, че на някои места ще дойдат хора, които няма да изпълнят Волята Божия, те са пречупили пластовете по особен начин. На тия хора се дава повече варовита вода, която да няма такава магнетическа сила. Значи, тия разумни същества преди хиляди години са знаели на какви места, какви хора ще се населят.

За да расте в човека известна идея, той трябва да има съответна почва. За да дойде у човека духовният живот, той трябва да претърпи известно пречупване на пластовете. Или условията, при които може да живее този организъм, трябва да има такова съответно пречупване. Ако не вярвате, наблюдавайте, да видите де се крие онова, което вие не харесвате в хора, които не обичате. Казвате: „Аз не харесвам окото на този човек.“ – Какво не харесвате? Според вас, кое око

харесвате, А или В? Казвате: „Продълговато е окото му.“ Казвате за някой човек, че ръката му е дъга. Защо? – Има ред условия. Не само окото, но вземат отгоре и веждите. Освен това важно е и как е положено окото: вдлъбнато ли е или изпъкнало? Ако туй, продълговатото око е вдлъбнато навътре, има едно качество, ако е изпъкнало има друго качество. Тази изпъкналост показва, че мозъкът има известен строеж. Някой път мозъкът натиска върху окото и то изпъква. Следователно, някои очи са по-изпъкнали, а други са по-вдлъбнати. Но ако, очите са много изпъкнали, това е едно нездравословно състояние. Ако са много вдлъбнати, такъв човек е нервен. Той има повече съзерцания. Ако очите потъват много навътре, органически обеднява. А бедният човек, като търговец, веднага почва да търси кой има да му дава.

Та казвам, добрият живот на човека седи в това, което му е дадено. А какво е дадено на човека? – Неговото тяло. Сега ние говорим за душа, говорим аз дух, но това са неща невидими. Най-известно е сърдцето, понеже казваш: „Сърдце имам!“ Чувствуваш пулса му. Ти само го чувствуваш, но и сърдцето е почти невидимо в човека. Че ако между сърдцето и чувствата има известни съотношения, това всеки трябва да провери. И наистина, ако ти се уплашиш, веднага твоят пулс почва бързо да бие. Ако дойде една добра вест, че си спечелил нещо и се успокоиш, ще пипнеш с ръката си пулса и ще видиш, че той е равномерен, ритмичен. Щом пулсът е ритмичен, туй се предава по цялото лице. Значи, има свиване и разпущане на мускулите. Това е вътрешна наука. Най-първо ние трябва да изучаваме начините, по които Бог е построил човека.

Например, вие искате да си въздействувате. Как искаш да си въздействуваш, с думи ли, с известни движения ли? Например, при най-

лошото състояние, аз мога да го трансформирам в 5–10 минути. (Учителят прави движения с ръцете: от средата на гърдите, пръстите събрани, бавно ги разтваря настрани в хоризонтално положение. Пръстите се разтварят във вид на цвят, пак се събират на куп и се разтварят. Ръцете се прибират в събрани пръсти пред гърдите. След това ръцете напред и малко нагоре, пръстите събрани и навън се разтварят като цвят. След това ръцете пред гърдите и надолу.) Тези движения ги има и в светските хора. Така децата предават целувка. Това е една магия. От пръстите им излиза нещо. Казвам: давам и взимам. Някой казва: „Аз давам нещо.“ – Щом даваш и ще вземеш. До сега вие сте разбирали само едната стана, какво хората ви дават. Без да знаете, че след време и те ще вземат нещо. Щом даваш и ще вземеш. Те ще го вземат даже и с лихва.

В какво седи еднообразието? Защо законът не може да изправи света? Туй състояние на ъгълът А е обикновения закон, който не може да изправи света. Този В, аз наричам ъгъл на Любовта, по какво се различават сега? Ето аз как различавам нещата. В сегашния закон, законът на физическия свят, правото е само на страната на силния, на страната на онзи, който има да взема, на кредитора. Следователно, законът не е на страната на онзи, който има да дава. Ще те затворят, ще те глобят и силният казва на слабия: „Ще изпълниш! Ако не изпълниш ще останеш в затвора.“ При тези правила няма никакъв ред, никакво право, никаква свобода. Това право е един механически закон. Законът на любовта се отличава с друго нещо. Той еднакво се застъпва и за праведните и на онзи, който има да взема и на онзи, който има да дава. На онзи, който има да взема, Любовта казва: „Колко има да вземаш?“ – „Имам да вземам 10 000 лева.“ – „Но първоначално 10 000 лева ли бяха?“ – „Не, първоначално бяха 1000 лева, но той ги остави 10 години и те се намножиха.“ – „Ти не можеш ли да отстъпиш нещо? Не можеш ли да вземеш 1000 лева, а 9-тях хиляди лева, които си турил отпосле от себе си, да оставиш настрана? Ти си дал само 1000 лева, а другите 9 хиляди лева са твоя измислица.“ После Любовта се обръща към онзи, който има да дава и го пита: „Ти, хиляда лева можеш ли да платиш?“ – „Хиляда лева мога да платя, но 10 хиляди не мога.“ След това тя вика двамата и казва: „Хайде, хванете се за ръката!“ Казвам, по този начин в света може да има равенство. И единият отстъпва и другият отстъпва.

Някой казва: „Аз не мога да отстъпя.“ Ти се намираш в ъгъла А. За да отстъпиш, ти трябва да измениш своето положение и по линията А, да дойдеш в другия ъгъл В, да разшириш своята светлина, да видиш какви ще бъдат последствията, като изпълниш Волята Божия. Защото ти, като банкер си изпратен от Бога в света, да се примириш с хората, да създадеш приятелство с тях. И ако ти не можеш да използуваш този случай, който

Бог ти е дал, то втория случай ще се намерите точно в противоположния полюс. И ако вие мислите, че като ученици, не можете да използувате положението, в което се намирате, то втори път, като дойдете, ще бъдете в по-мъчно положение, ще влезнете в тесния ъгъл А. И положението ви ще бъде два пъти по-лошо, от колкото сега. Ако пък използувате сегашното си положение, бъдещето ви положение ще бъде два пъти по-добро от сега.

Казвам, добри влияния има в природата! Онези, които не разбират законите на природата, често се движат по диагоналите на природата. (Виж първия чертеж.) Някой път, диагоналното движение е износно за разумния човек. За онези, които не разбират законите на природата, движението по диагонали ще ги постави в много трудно положение. Обикновеният закон винаги води по периферията или по диагоналите. А законът на Любовта води и по страните и по диагоналите едновременно. Ти трябва да знаеш от де, в дадения случай, трябва да минеш: по страните или по диагоналите. Диагоналът, за тебе, е една възможност да разрешиш най-мъчния въпрос. Това е в живата геометрия. А в обикновената геометрия има доста мъчни задачи. Когато се строи една къща на известно пространство, архитектът геометрик си прави своите планове, чертае своите ъгли и той има възможност. Ако не знае тези закони, той ще направи едно здание, което не е хигиенично за живеене.

По отношение на живата геометрия всеки един от вас е архитект на своята къща. За вас други са градили, но въпреки това, всеки от вас трябва да работи. Казвате например, че всеки човек трябва да съгради своя характер. Ако той не може да съгради тялото си, не би могъл да съгради и своя характер. Ако той не може да събере на едно място две мисли, той не може да мисли. И ако, едновременно, той не може да примири в себе си две противоположни чувства, за да намери закона, по който може да ги примири, какъв човек си ти? Ти можеш да примириш каквото и да е. Някой човек те мрази, занеси му 45 хиляди лева, занеси му подаръци и той изведнъж ще те посрещне добре. Той веднага ще каже: „Аз измених вече положението си.“ Дай на човека онова, от което той се нуждае и ти ще се примириш с него. Вземи му онова, от което той има нужда и ти ще си създадеш един неприятел. Така е в обикновения живот.

Та разумните същества в света, по някой път, идат да разрешат неразрешените задачи. Когато някои хора не могат да се примирят, тогава изпратят някое разумно същество между тях, то се облича в плът и кръв и по този начин ги примиряват. Сега вие, защо сте дошле в света? – Някои от вас сте дошли само да примирите някого. Тази е вашата задача. Да намерите тия хора и да ги примирите. Тъй щото, в един живот ти си дошел само за това: да примириш две свои чувства или две желания в себе

си. Казваш: „Аз не мога да обичам хората." – Най-първо, ще се научиш да обичаш тези, които те обичат. Най-първо ще се научиш да обичаш тези, които те обичат два пъти повече, отколкото ти ги обичаш. Ако не можеш да намериш тези хора, които те обичат два пъти повече от тебе, ти ще бъдеш нещастен човек. Тази е задачата – да намериш всички тези хора, които ви обичат два пъти повече от вас. Дето и да са те в света, трябва да се свържете с тях. Казвате: „Господ ще ни свърже." Това е едно механическо разрешение на въпроса. Господ те подбужда отвътре да отидеш в Америка. Ти казваш: „Ама много ще се изхарча!" – „Не, ще спечелиш!" – „Ами в такива оскъдни времена ходи ли се? Много ще изгубя." И започнеш да философстваш: „Ами ако параходът потъне някъде?" – Ако останеш тук, можеш да потънеш два пъти повече.

Казвам, как може да се разбере живота сега? Той не е построен на една здрава основа, постоянно трябва да се гради. Вие сега се спъвате, като казвате: „Аз зная!" – Много добре, туй знание, едно време имаше смисъл, но то днес не е достатъчно. Днес още има да се гради. Зданието, върху което живеете, още не е свършено. – „Ама аз мисля, че имам характер." – Добре, но условията, при които сега живееш и за тия в следващата фаза, се изисква два пъти по-силен характер, отколкото сегашния. Защо са силните характери? – Много ще даваш и много пъти ще вземаш. Ти не можеш да опиташ живота, ако не вземеш много. Да обичаш един човек е хубаво, но много да те обичат е по-хубаво. Според вас, кое е по-хубаво? Вие мислите, че е по-хубаво един да те обича. И до сега хората са търсили все един да ги обича. Кой от вас не е търсил един да го обича? Върху тази идея се съгражда дома. Намират се двама и се обичат. И върху тази философия се съгражда дома. Казвате: „Другояче не може да бъде!" После пък се народят деца. Тогава, какъв смисъл имат думите на Христа, Който казва: „Които се сподобят с бъдещия век, те нито се женят, нито за мъж отиват, нито пък едного обичат." Как ще разберете това? При сегашните условия, това е верно. И аз тълкувам закона: ти търсиш едного, който те обича два пъти повече и за него ще се ожениш. Между двама души, които ще съградят един дом, единият трябва да обича два пъти повече. И тогава в дома горе долу може да има обич. Единият ще дава повече, а другият ще взема два пъти повече и ще дава два пъти по-малко. Затова казват: „Мъжът трябва да бъде отворена ръка, а жената трябва да бъде стисната ръка."

Казвам, аз трябва да начертая тази фигура и да помислите малко върху нея. Не се старайте да я разрешите. Задачите не трябва да се разрешават в техните крайни резултати. Някой иска да знае какъв ще бъде краят на неговия живот. Не търси края на своя живот! Никой не знае какъв ще бъде краят. Какво разбираме ние под думата – край на живота? Краят на живота, на онзи, който ще страда, не може да се намери. Същият закон –

онзи, който е страдал, за в бъдеще ще бъде щастлив. Щастливият, който мисли, че ще бъде още по-щастлив, той ще влезе в положението на нещастния. Защо? – Защото е седял там, дето има голямо течение. Ти не трябва да застанеш на едно място, понеже ти си в движение в света.

Не се спирай върху някои установени идеи. Казвате: „Той трябва да бъде установен човек!“ Знаете ли какво нещо са установените идеи? Хубаво е човек да бъде установен, но той трябва да бъде установен винаги, при каквото и положение да се намира – при студено или топло време, при богатство или при сиромашия, при здраве или при болест. В човека трябва да има едно състояние, което никога да се не мени. Туй значи да има постоянен характер. А другояче, установен характер няма смисъл. Такъв установен характер е една лоша черта.

Ще ви приведа следния пример: Едно дете ходило, заедно с баща си, на молитвено събрание в една баптистка църква, дето хората се радвали, целували, прегръщали помежду си, пеели. На детето обърнало вниманието, че всички хора пеят, а бащата не пеел. То казало: „Татко, ти защо не пееш, когато всички хора пеят?“ – „Аз съм от утвърдените, не искам вече да пея.“ Чуди се детето, не може да разбере състоянието на бащата. Един ден бащата впряга един малък кабриолет, взема детето си и с него отива на разходка. По едно време, конят дохожда до едно място, спира се и не иска повече да върви. Бащата бие коня, но той не се мърда, Детето казва: „Татко, коня се утвърди!“ Ние мислим, че като дойдем до едно състояние, да не се движим, че сме се утвърдили. Какво ще се утвърди една счупена стомна? Че всякога ще я намериш празна. Доколкото съм изследвал всичките утвърдени хора в света, когато съм ги потърсил, все са били празни стомни. А онези, неутвърдените хора, когато ги потърсиш, всякога ще има малко вода да се бълника.

Разправяше ми един познат, една своя опитност: „Не зная вече какво да мисля за религиозните хора. Отивам при един православен, той ме поглежда и ми казва: Ти знаеш ли коя е причината за твоята сиромашия? Ти не си вършил Волята Божия. Ти трябва да се покаеш. Отивам при един евангелист, той ми чете стихове и ми казва, че трябва да се моля на Господа и той ще ми даде каквото искам. Казвам си: прави са тия хора, но защо не ми помогнат по някакъв начин. След това срещам един човек от света, който никакъв не е – нито православен, нито евангелист и ме пита: Защо си се замислил? – Не зная, да ти разправям ли? – Разправи ми твоята работа! – Хубаво, имам нужда от пари, ходих при единия вярващ, при втория, при третия, всички ми казват неща, които не мога да направя. – Че какво ти разправят? – Казват ми да съм вярвал в Бога. – Тя е дълга и широка работа! Колко ти са нужни? Ето на, свърши си работата и после, като забогатееш,

тогава вярвай в Бога, а сега, като си загазил .“ Казвам, този човек е на правата страна. Той е пълен израз на Любовта! Религиозните хора пък са религиозни по външен път. Той казва: „Едно време и аз бях като тебе и аз ходих по тези работи, мъчих се, мъчих се и най-после казвам: докато имаш, давай! А като нямаш, няма какво да даваш, поне Господ няма какво да те съди.“ Такъв е неговия закон. Той казва: „Ако имам и не давам, Господ ще ме съди.“ Затова е разрешил въпроса: „Докато имам, ще давам. А като нямам, нищо няма да давам.“

Сега вие не вземайте, че този въпрос се отнася лично до вас, до вашия характер. Има една красива страна в живота, когато се говори безлично, да не засягаш никого. Защото, не се интересувайте от злото на хората, кой колко е лош. Оставете, той сам да си знае това. Нито пък се интересувайте от това, колко е богат, колко е добър. В дадения случай, интересувайте се от това, кое той не може да направи. Казвате: „Той не е такъв, какъвто трябва да бъде!“ – Това е друг въпрос. Аз намирам една круша и казвам: „Не е хубава тази круша.“ – „Такава съм аз!“ – „Ама трябваше да намериш някой да те ашладиса.“ – „Такава съм сега, обикновена круша.“ Та тази философия вие трябва да приложите и върху себе си. За всеки даден случай, бъдете благодарни от това, което имате или което знаете. – „Ама аз трябваше да зная повече!“ – Какво щеше да направиш, ако знаеше нещо повече?

Някой казва: „Учителю, ако аз бих знаел толкова, колкото тебе, чудеса щях да направя!“ А той не знае, че ако би направил чудеса, щеше повече да плаща. Ако можеше да прави чудеса, той щеше да плаща и да изпадне в положението на онзи американски проповедник, който отишел да прекара на курорт на едно място, както нашата Чам-курия. Той намерил там една църква затворена и решил да направи жест и да проповядва на хората без пари. Отворили църквата и той започнал да проповядва. Събирали се маса хора. Американците много обичат да им се признае направеното добро. Като тръгнал да си заминава, качил се на парахода, поглежда, дано дойдат някои да му благодарят, да кажат: „Ние сме много благодарни, ти беше много добър към нас!“ Той искал да получи една резолюция от онези, които са го слушали. По едно време гледа, че тича клисарят и носи една книжка. Той се зарадвал, помислил, че му изказват благодарността писмено. Но остава изненадан, когато вижда, че му представят сметка за осветлението и за наема на църквата. Та казвам, всички вие ще платите за осветлението на чудесата, а отгоре на това и за наема. Та когато някой дойде при мене и иска да му направя едно чудо, аз го правя без наем. Няма да го направя в зданието вътре. И после, когато говоря, не ми трябват и лампи, понеже зная, че и за тях трябва да платя. Като влезна вътре, казвам: „Може и без лампи“. Веднъж ме извикаха на

едно място да говоря, питах ги: „Лампи имате ли?“ – „Може ли без лампи?“ – „Аз при лампи не говоря.“ – „Как да не говориш при лампи?“ Не е лошо да направиш едно чудо. Не е лошо да услужиш на хората. Но има една вътрешна връзка – ти трябва да разполагаш с невидимия свят, трябва да разполагаш с известни сили. Ти ще разправяш на този човек за вътрешен живот, за здравето му, а при това, този човек, този живот няма да го използува. С това ти ще увеличиш неговото нещастие.

Та сега, другата страна, ще оставиш умния, който е направил едно чудо, той сам да си плати. Той трябва да е изпил чашата на страданието до дъно. И тогава, от невидимия свят ще кажат: „На този човек може да му се каже, защото той може вече да използува това.“ А тъй безразборно да лекуваш, не може! Аз гледам, в Америка, много лекари има, които лекуват без пари. Но даже и онези, които лекуват по магнетически начин, трябва да платят. И наистина, онези, които са лекували по този начин, след 5–6 години до 10 години най-много са крайно изтощени. Те почват да съжаляват, че безразборно са хабили своите сили.

Та казвам, трябва да се създаде едно разумно разбиране за живота. Всички вие се намирате в разни степени, в разни положения. Някои от вас имате големи капитали, но не знаете къде да ги вложите, какво да правите с тях. Някой път, за да поощриш някого, казвате: „Направи добро!“ Но има друга една страна на живота. Ти не можеш да живееш добре, не можеш да правиш добро, ако не можеш да живееш за Бога! Ако ти живееш само в своята къща, без да излизаш навън на чист въздух, непременно ще изгубиш. Когато казваме, че трябва да живееме за Бога, разбирам, че трябва да живеем в цялото. Не на полето, дето има нечист въздух, но на планината, дето има чист въздух! Всеки един от вас, трябва да се качи на високо място!

Погрешката на всинца ви седи в следующето: от сутрин до вечер, вие се занимавате само с хората. Този каква погрешка направил, онзи каква погрешка направил. И това е хубаво, но трябва да платиш. Ти живееш в нечиста къща. После, във втора, трета, пак нечисти. И като поживееш в тия нечисти къщи, ще излезнеш на един планински връх, ще подишаш чист въздух и после пак ще влезнеш в някоя къща. Тъй разбирам аз Божественото! Като дойде някой при тебе, ти ще му кажеш: „Почакай малко!“ Такъв пример ние имаме със знаменития проповедник Спържен. Той бил проповедник в една от Баптистките църкви. Дошъл при него един млад проповедник и казал на слугата на Спържена: „Кажи на твоя господар, че един брат в Христа го чака.“ Спържен му предава картичката си на която пише: „Почакайте малко, имам работа с Господаря ви.“ Той е слугата, а Христос е Господаря. Като дойде някой при вас, казва: „Много

бързам!“ Ще му кажете: „Имам работа с Господаря ви!“ Какво бързаш, накъде ще отиваш?

Затова и аз ви казвам, не се занимавайте с погрешките на хората! Те спъват човека! Мисли за добрите хора, за Този, Който е създал света, за онези разумни души, които са завършили своето развитие, мисли за тях! Следователно, за добрите хора мисли, а за лошите не мисли, нито ги критикувай, ако искаш да бъдеш свободен. Само така можеш да бъдеш свободен. Щом мислиш за тях, щом ги критикуваш, ти се свързваш с тях. Затова казва писанието: „Не се свързвайте със света!“ Щом говориш за тези хора, ти вече си свързан с тях. Виждаш един министър или някой човек, който заема един голям чин, ти веднага казваш: „Да имам такава голяма заплата!“ – Остави неговата заплата. Тя не е за тебе. Той си заслужава тази заплата. В дадения случай, ти живей без заплата, за да разбереш. Защото, ако ти имаш неговото състояние, ти не можеш да разбереш Божествения закон, който, в дадения случай, иска да те просвети. Защото богатият човек има много неща около себе си. И ти, който живееш без пет пари, ти си беден, но затова си свободен. Ти можеш да нямаш за ядене, може да си гладен, но имаш чисто небе пред тебе. Не разбирам гладуване, ти ще се храниш по-малко, но ще се храниш с чист въздух и ще се лекуваш с него. В какво се заключава лекуването? Някой казва: „Гладуване има.“ Гладуването седи в това, да дадеш на стомаха си по-малко храна. Ще се храниш с въздух! Даже и най-напредналите същества ще ограничат стомаха си, да не яде и дробовете си. Но ще мислят и това е храна. Най хубава храна седи в най-хубавите мисли. При тия три начина: първият начин, малко ще ядеш; вторият начин е дълбокото дишане, а после, третият начин е онази здравата, правата мисъл, тя е здравословна.

Вие още не знаете какво е мислене. Като речеш да мислиш право, веднага всичките дяволи ще дойдат около тебе, Иван, Драган, Стоян, Петко, Учителят ти, професорът ти, някой кон, някое магаре . Като видиш този закон, веднага да знаеш да манипулираш, да туриш на този кон, ако мислиш за кон, една Божествена форма, каквато първоначално Бог му е създал. Като видиш един лош човек, ти веднага го ретушираш, да видиш как Бог го е създал първоначално и защо в последствие той е станал такъв. Та, никога не трябва да виждаш злото, защото Който Бог е създал света, Той ще изправи хората. Не предстои на нас да изправим света, хората, но на Онзи, Който го е създал. В дадения смисъл, ние не носим отговорността за света. Дали синът ще се оправи или не, то не е наша работа. Който е създал света, Той си има грижата за него. Казвате: „Какво ще стане със света, много грешни хора има?“ Не се безпокойте за света, този свят ще се оправи! Защото в този свят, който виждаме, много грешни хора има, но има и много праведни хора, които живеят и поддържат света. Ние гледаме

снизходително към тях.

Та сега, опасността във всинца ви е в това, че всички имате големи фирми, но като погледна на фирмата казвам: Нищо не мога да взема от тук! Аз ви съжалявам за това. Вие имате големи фирми, но не разполагате с капитали. Тук има един шоп, който на всеки 4–5 седмици ще дойде и ще ми разправя за жена си, за децата си, че на война е бил, че го ранили и казва: „Няма ли да ми помогнеш нещо?“ Той все от пари се нуждае. Как е дошел при мене не зная, но като си отива, все не може да си иде пеш, не може да върви пеш. Казва: „Не можеш ли да ми помогнеш да се кача на трена?“ Като го гледам, казвам си на себе си: „Ако аз съм на негово место, как ще разреша този въпрос? Какво трябва да направя? Ако нищо не му дам, пеш ще си отиде.“

Казвам, на всинца ви липсват условия. Мнозина от вас трябва да се молите да преминете мъглите. Тази мъгла, която имате да се поразсее. Защото тя ви заблуждава. Защото как схващате? Казвате: „Не разбирам нищо!“ – Туй е мъгла. – „Ама така разбирам.“ – Мъгла е това. – „Ама другояче не мога да постъпя.“ – Мъгла е това. – „Ама тъй трябваше да постъпя.“ – Мъгла е това. В дадения случай, може да се постъпи само по един начин. „Аз постъпих тъй, понеже мислех, че той ще ме разбере, но виждам, че идеята ми е била крива. Той не иска да ме разбере.“ Не, този човек е носил друго някое благо. „Аз мислех по един начин, но се намерих в едно заблуждение.“

Казвам, всеки един от вас, трябва да пречисти своята мисъл, най-първо. Бог не обича да си занимава с недъзите на хората. Какво трябва аз да разправям на Бога? Преди всичко Той не се нуждае от моите сведения – да му разправям кой е добър и кой е лош. Като отида при Бога всеки ден трябва да му благодаря за онези условия, при които живея. Това е правата мисъл. А с противоречията нека светът да се занимава.

Сега, оставете дребните неща, спрете се върху големия сом. Той е фигурата. Това са материалистически състояния на човека. А и С, АВ и D са духовните състояния (виж първи чертеж), които постоянно се сменят, вие не можете да имате един духовен живот, докато не сте живели един материалистически живот. Всякога духовният живот се сменя с материалистическия. Не мислете, че материализмът е нещо лошо. В материализма има сила, материя, която ако знаете да превърнете, ще се ползувате от нея. Духовният живот е приготовление за материалния. А материалният свят е един Божествен склад, от който трябва да се черпи. И най-напредналите същества слизат в материята, да вземат малко запас. Тъй щото материалният свят е запас от енергия. Ако мислим, че

материята е нещо, което може да ни повреди, ние се лъжем. Онова, което може да ни напакости е друго нещо. На онези, които разбират, материалния свят е Божествено благо, а за онези, които не разбират, той е едно нещастие. Ти от материя се нуждаеш толкова, колкото може да носиш. Не тургай повече, отколкото ти трябва! Яж умерено, дишай умерено, работи умерено, спи умерено. Умереността е първото правило в живота!

Отче наш

Аз, ако бих писал резюме, бих писал: Трите красиви живота – материалният красив живот, духовният красив живот и Божественият красив живот. Защото и трите са красиви, когато ги разбереш. А когато ги не разбереш, няма нищо по-лошо от тях!

13 лекция на Общия окултен клас
20 декември 1933 г. София, Изгрев

1933_12_24 О, да ми беше като брат
неделна беседа

О, ДА МИ БЕШЕ КАТО БРАТ

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Има една книга в Библията, за която има спор между учените богословци дали е канонизирана или не. Тя [е] книгата „Песен на песните“. И колкото религиозни хора [са] я чели, казват: „Не мяза това нещо религиозно да е, както е писано.“ Някой чел до половината и оставил. Казва: „Не е за четене тази книга, тя е за много напреднали. Те имат право да я четат.“ Аз ще чета последната глава. Ако се интересувате, четете я цялата.

„Духът Божи“

(Учителят прочете 8-а глава).

Във всяко начинание има една съществена идея. Една основна съществена точка, от която се излиза; един съществен път, в който един човек в дадения случай трябва да върви. Животът трябва да се разгледа в широк смисъл. По някой път младите не разбират старите. Друг път старите не разбират младите и възрастните. И възрастните не разбират нито младите, нито старите. В живота, изобщо, хората не се разбират, отчасти се разбират. Само майката разбира нуждите на своето дете. Някоя млада мома или философ може да се смее на някое младо момиче, което се занимава със своите кукли. Или едно дете, което се занимава с конче. Гледа отвисоко и се смее. То с кукли трябва да се занимава и с конче да се занимава, но един ден, като поумнее и стане като нас, няма да се занимава.

Питам: Кое е същественото в куклата? Коя е съществената черта на мълчанието? Казваме: „Ще бъдеш мълчалив.“ Кое е същественото на коня? Като кукла да бъде неподвижно. А кое е същественото на куклата? Малкото момиче трябва да учи мълчание. Пита тази кукла отде и как са я купили, тя мълчи, нищо не казва. Пита майка си: „Защо не расте?“ Не расте. Много съобразителна, много умна е тази кукла. Казва: „Условията на живота са много лоши. Ако река да израсна, нямаш достатъчно средства да ми направиш дрехи и реших да остана в същата форма. И каквито дрехи туриш, не правя въпрос.“ Нали е умна тази кукла? Вие казвате, че куклата на детето е глупава.

Вие държите в ръката си едно перо – може да е желязно, може да е златно,

може да е сребърно, но с туй перо... В дадения случай туй перо може да бъде глупаво, а може да бъде и умно перо. Ако с това перо напишете една хубава книга, която да ползува света, това перо е много умно. Но ако напишете една глупава книга, дигнете един скандал, пукнете главата на този, на онзи, туй перо е много глупаво. Перото става един посредник на вашите идеи. Ако ти не беше написал тия писма... Перото е станало посредник на вашата идея. Ако ти не беше написал тия писма, нямаше да стане нищо.

Ние теглим аналогия. Майката се занимава с едно дете. Първоначално детето не е умно, няма никаква идея. Чудното е, че някой път бащата, който обича детето, като го види, казва: „Много му светят очите. Гений е това дете, много добре той разбира." Аз разбирам куклите. Казвам: Музикална е тази кукла. Той казва: „Философ е." Питам: Кой седи зад куклата? Някой умен човек. Тази кукла не е направена от някой човек простак, направена е от човек, който има съображение, който разбира характера на малкото дете и следователно то е направило куклата такава, каквито са нравите ѝ. Куклата е един идеал на някой умен човек. Който направил куклата [...] забавлява. „Счупи се куклата" – казва детето. Една кукла, втора, трета, четвърта. Идеята, която умният човек имал.

Казвам: По същия начин в психическия свят, в който живеем, формите така се рушат, както съвременните кукли. Виждате една добродетел, след време изчезне. Къде е заминала? Не си е оставила адреса. Къде замина? Пресели се, отиде. Никакъв адрес не е оставил. Той беше много набожен човек, много верующ. Казваме, че не е писал, не се е обадил. Откакто е заминал, мълчи, мълчи като куклата.

Ако не сте съгласни с мене, бих желал да прочета писмата от вашите заминали. Бих желал да ги прочета, ако туй не е вярно. Да донесете някои от писмата. На някой, който е заминал от вашите близки, да са ви писали. Някои спиритисти поддържат, че има писма от оня свят. Трябва да се докаже, трябва да се докаже някой път. Доказват и заминалият пише тъй, както е писал приживе. Така пише. По същия начин граматическото правописание употребява и погрешките, които тук е правил, на Земята, и в оня свят пак същите погрешки прави: запетая, точка, две точки, точка и запетая, удивителна, въпросителна – както турял тук, така и в онзи свят. Казва: „Той е същият, какъвто беше тук; такъв е и там."

Вие ще кажете тогава: „По какво се отличава духовният свят?" Този, който прави погрешки в оня свят, казва: „Едва сега познах човека. Едва сега разбрах погрешките си, че точките не туря[м] на място. Сега разбрах защо [съм] ги правил по този начин." Във всяко писмо ще намериш малък

коментар защо запетаята не била на място, защо двете точки не били на място, защо накрая изядат някои букви. Някои хора имат много голямо желание – изядат „о“-то. Някои обичат да изядат „ер-голяма“. И веднага казвам: Направи извод. Много познати казват: „Всякога го оставя недописан „ер-голяма.“ Като дойде до „ер-голяма“, оставя [го] недописан“. Трябва да го препише, пък не го туря. Казвам: И без него може.

Това са отвлечени идеи, това са форми на живота. Ако изучавате еврейския език, има 22 съгласни букви. Седи цяла една философия, която наричат кабала на буквите. В тях гласните букви не вземат участие, писаното го тълкуват по три начина. Чрез буквите – като ги вземат, имат едно обикновено тълкувание за обикновените хора, после – средно тълкувание и после – философско тълкувание. Дълбок смисъл има. Но те са толкоз отвлечени работи. Както формулите на съвременните математици или на съвременната висша геометрия. Някои форми са толкоз сложни в геометрията. Казват, че една права линия образувала криви равнини. Или казват, че една точка образува права линия и че линията образува крива равнина. Какво ще разберете вие, че точката определя линията и какво ще разберете, че линията определя равнината? Че, една площ, това е условие, при което един живот може да се развие.

Що е правата линия? В дадения случай това са границите, до които се простират тия възможности. Тя е двигателната сила. Като дойдем да проучаваме геометрията, точката е двигателната сила. Правата линия, това са границите, до които може да се развива една сила. Що е равнината? Това са условията, при които един човек може да живее. Като дойдем до третото измерение, един куб вече трябва да обхваща една по-висока проява на човешкия живот. За да излезе третото измерение.

Съвременните хора не живеят още в квадрата, но във второто измерение. Ти не можеш да разрешиш известни мъчнотии – ти се намираш в един квадрат. За да излезеш от един квадрат, за да излезеш от трудностите на квадрата, ти трябва да разбираш посоката на квадрата, откъдето квадратът черпи своята сила. То е граница на друг, по-висок свят. Или другояче казано: Първичният живот, който ние познаваме, започва да се проявява от плоскостта, после минава в третото измерение, дето ние живеем – изменение на формите.

Та, щастието на човека, ония щастливи, нещастни минути в живота, когато ние надзърнем в красивия свят... За мене радостта е цял един свят, уреден свят. Той произвежда радост. Щом се намериш между хора, които са всички безгрижни, умни, да те посрещнат добре и на всичко онова, за което имат копнеж в човешките души, пък, те дадат отзвук и в музика, и в

архитектура, и в наука, и във философия, навсякъде, ти се чувствуваш радостен, разбран. Те влизат в положението ти. А щом се намираш между хора подобни, както съвременните животни се намират...

Че, какво представляват животните за нас? Те имат съвсем друго понятие за живота. Много животни имат голямо мнение за себе си. В тях има голямо честолюбие, гордост, мисли си нещо. Човек го хване, погледне го, хване някой лъв, или тигър, или боа, затвори го, излага го, и той седи. Тия животни не могат да си представят своята ужасна съдба, в която те се намират. Какво показва това? Хората не разбират живота на животните.

Или другояче казано: Ние не разбираме условията. Ние считаме, сегашните хора – и вярващи, и невярващи, мислят, че живеят в един случаен свят. Казват: „Каквото ние наредим." Единственото нещо, което човек може да нареди, то е само когато яде. Каквото ядеш, това ще наредиш. Повече от това не може да наредиш. Единствената работа – човек може да си вземе хляб, да си купи, може да си купи една книга, да я прочете. Но да напише книга като нея, то е въпрос. По някой път той казва, че е творец, създал е някаква философия в света. Чудна работа.

Когато имаме едно радио, слушам какво се говори по света. То може да заблуждава хората и да каже: „Всичко това аз го правя." Но то е само един инструмент. Ти пишеш една книга, ти си едно радио, което проявява идеите на един свят извън тебе. Ти предаваш идеите и казваш, че си автор, така си измислил, но си наредил работите. И казват: „Много учен човек е." Послушал е по радиото. Следователно той описва една реалност. И тази реалност е вярна дотолкоз, доколкото я описва, доколкото слуша правилно.

Следователно, когато ние схващаме криво работите, отде се ражда завистта в света? Завистта и ревността, това е криво схващане на живота. Ако има две картини: една, която е по-вярна... Двамата художници рисували един и същи човек. Единият го нарисувал по-правилно, с отличителните му черти. Защото, за да нарисуваш физиономически един образ, най-първо трябва да се направи образът и този образ да е жив. Второто положение, че в този образ да има едно благородно чувство, черти на благородство. И после – че този човек е крайно интелигентен, справедлив, честен, добър и внимателен. Най-малко 12 качества в образа трябва да му се турят. Да се нарисуват очите, носът, това не е художество. Има обикновени черти, които характеризират човека. Може да [го] нарисува с много тесен нос. Казват: „Носът му е дълъг, но тесен." Това не е художество.

Тесният нос не е добро качество за човека. Късият нос, широчината и дължината вървят заедно. Ако носът е толкова тесен, мяза на права линия, то е само проекция на живота. Ако е широк, представлява едно поле, в което може да се работи. Следователно дължината показва границите, до които той може да достигне; широчината показва възможностите, от които е излязъл. Един човек с дълъг и тесен нос може да има много идеи, но не може да ги реализира. Той ще остави тази идея нереализирана. И обратното може да е. Може да е широк носът му и ако не е дълъг колкото трябва, той ще бъде разхвърлен.

Казвам: В природата съществува съотношение на дължината с широчината. Когато дойдем до живота, високите хора по какво се отличават? Високите хора се отличават с идеи. Турците имат поговорка за високите хора. За високите хора те казват: „Дълга ос; които са високи, само шум дигат.“ Идеалистите са като високите борове. А пък за късите хора турците казват: „Късите хора са беля на Бога.“ Те са верни отчасти. Когато има една несъобразност в дължината и широчината на тялото, туй показва, че човешкият ум и човешкият дух са се намесили и са осакатили първоначалния Божествен проект. Човек се е самоосакатил.

Има начин, по който човек може да се изправи. Съвременната статистика показва, че идеите са, при които човек може да расте. Те са чувствата, които подтикват човека. Статистиката показва, че в Англия, откак жените са започнали да работят за своите права, с два сантиметра са израснали. Жените [са] станали по-високи. Следователно, ако ти търсиш своите права, правото в света, ти ще израснеш на височина. Ако търсиш правото на своите чувства, ти ще израснеш на широчина. Ако търсиш своите физически права на Земята, ще израснеш тогава на дебелина.

Ако дебелината няма организиране, тя е неустойчива материя, от която се раждат всичките болести. Ако широчината е по-голяма, само бентове ще се вдигат навсякъде, нищо няма да стане. Всичко ще помете. Ако тези граници са толкова големи, че ограниченията, които съществуват, няма с какво да ги запазиш, няма с какво да ги използуваш, ще изхабиш всичкия живот напразно.

Казва[м] сега: Както сега животът се развива, всичко, каквото съществува досега, е полезно за всички; но в дадения случай полезно за човека е само онова, от което ти може да се ползуваш и в трите свята. Може да се ползуваш от своя ум, може да се ползуваш от своето сърце и може да се ползуваш от своята воля. Туй, което в дадения случай укрепя волята, туй, което в дадения случай укрепва сърцето и туй, което укрепя ума, то е полесно за тебе. Не презирай нищо от онова, което ти се дава в природата.

Вземете туй голямото противоречие, болестите, които идат. Някои хора от детство до стара възраст постоянно болести ги посещават, бял ден не виждат. Оказало се е, че хора, които от ранна възраст боледуват, организмът им е много по-гъвкав, издържа повече, отколкото хора, които не са боледували. Следователно в намеренията на природата болезнените състояния не са едно зло, а статистиката показва, че те са едно укрепително средство. За онези, които разбират, [е] така, но за онези, които не разбират, те ще си заминат.

Онзи, който не разбира болестите, ще замине рано, а онзи, който разбира защо страда, ще живее по-дълго. С разбиране на страданията животът се продължава, а с неразбиране на страданията животът се скъсява. Въпросът е верен. С разбиране на радостта животът пак се продължава. Каква е разликата между страданието и радостите? При страданията животът се увеличава с една единица, а при радостите – с две единици, двойно се увеличава.

Но в природата и страданията, и радостите са създадени, за да увеличат живота. При страданията разумният увеличава живота си с една единица. [На] разумния при радостите животът му се увеличава с две единици. [На] глупавия при страданията животът му се намалява с единица, а при радостите с две единици се намалява.

Да ви приведа [един пример], това не е доказателство. Един американски говедар, който се наричал Колумбо, американски говедар в степите, който с кон обикалял стадото, няколко хиляди добитък пасе: 5, 10, 15 и 20 000 говеда, пада му се наследство от 5–6 милиона долара. Отива той, взема своето наследство и тръгва по света, от град в град в Америка, дава увеселения на всички и в 6 месеца похарчва всичкото си богатство и пак се връща говедар.

Този закон е верен. Има много даровити хора, които са наследили от баща си и от майка си големи богатства и със своето перо разсипват своето богатство, което имат, и си създават нещастие. Има хора, които са наследили богати чувства, но те не знаят как да ги употребят тия чувства. Има хора, които са надарени с любящи сърца, и те не знаят, дават безразборно.

Всички говорят за една любов в света. От това гледище любовта се определя, защото в любовта има и страдания, и радост. На Земята е така. Любовта, която не се придружава с радост и скръб, тя не е истинска любов. На Земята първото определение е. Любов, която не увеличава живота с всяко страдание... Тия страдания, които не принадлежат на Любовта, не

увеличават живота с една единица и радостта – с две единици, тези страдания не са разбрани. В неразбраната любов хората умират. Достатъчно е човек да се влюби 10 пъти, на десетия път ще свърши. Достатъчно е 10 пъти да се влюби и да продължи живота си на десетата година. В разбраната любов хората увеличават живота си.

Сега, като разглеждаме така, някои казват, че всяка една реч трябва да бъде практична. Какво разбираме под думата „практичност“? Практична е всяка проповед или всяко дело, което има известен материален приход. Раздаваш една книга – ако тя се разпродава, тя е практична, тази книга. Или си учител, плащат ти – практично е. Ако си учител и нищо не ти плащат, казвам: „Много си идеалист.“ Десет години си учител, носиш съдрани дрехи, обуща, после, не си си доял – не е практично.

Казвам: Дрехите най-първо трябва да се предшествуват от две неща. Дрехата трябва да се предшествува от човешката мисъл, трябва да се предшествува от човешките чувства и постъпки и дрехите да бъдат като един израз. Трябва да носим най-хубавите здравословни дрехи, най-топлите дрехи. На Земята любовта има три слаби страни. Аз няма да засягам страните, които знаете. Земната любов е слаба в краката, земната любов е слаба в кръста, земната любов е слаба в шията отзад. Сега, според мене, да ви дам съвет. Слабата страна на любовта е в краката ви – да си не изгубите любовта.

Ще направя един паралел. Аз се чудя на съвременната хигиена. Едно криво разбиране има. Здравето на човека зависи от неговите капилярни съдове, от онова нормалното състояние на капилярните съдове; зависи от нормалната топлина, която тялото има. Всякога измененията на топлината в тялото изменят формата на капилярните съдове. При изгубване на топлината капилярните съдове се свиват, стават малки. При това свиване нарушава се кръвообращението, кръвта не може да циркулира и тогава се явяват разни заболявания. От това гледище зимно време [трябва да] носите топли чорапи. И гледам, сестрите даже носят тънки чорапи, при 38 градуса студ, никак не се влияят от студа. Един брат отива вкъщи да се сгрее. Казвам: „Как си?“ – „Много добре, не ми е студено.“ А той трепери, студено му е. Не си казвай, че не ти е студено, обуй си краката хубаво, тури си хубави чорапи, зимно време е. Лятно време като дойде, тури тънки чорапи, те са на място. При голямата горещина, тогава не туряй дебели чорапи, да се увеличи топлината, защото може да стане разширение на капилярните съдове и тогава ще имаш наводнение, ще дойде повече кръв, отколкото трябва. Всеки от вас трябва да има по едно вълнено поясче за кръста, защото щом започне да те боли кръстът, любовта се е намалила с две единици. И най-после, вземи си едно вълнено шалче и наместо разни

украшения, тури си едно вълнено шалче, да си топлиш отзад шията. Укрепи си три позиции: укрепи краката, укрепи кръста, укрепи и шията.

Онези от вас, които не вярват, може да не направят, но онези, които вярват, нека направят един опит. Здраве е това. Много болести може така да се изменят. Защото тънките чорапи – при неразбирането на любовта, като искаме да се понравим на онези, които обичаме, туряме тънки чорапи. Защо онзи, който ме обича, да не ме обича с дебелите чорапи? Пък и дебелите чорапи някой път са по-евтини. Тънките чорапи струват 150–200 лева, а онези са по-евтини, по-практични.

После, другата страна. Някои искат да имат тънко кръстче, вследствие на това те си турят тънки дрехи. Но в любовта има изключения. Всякога кръстът трябва да съответствува на рамената на човека. Кръстът е тънък, защо? Защото налягането [е голямо], имаме голямо напъване във физическия свят. Нашият кръст издържа такова напъване, каквото вие не може да си представите, вследствие на това човек расте нагоре.

Човек има няколко налягания: в краката, където са най-големите сили, после иде налягането в кръста и налягането във врата. Три налягания, при които ние трябва да пазим своето равновесие. И тогава трябва да знаем, че при движението нагоре, към центъра на Слънцето, природата, като ни стяга отдолу, ние се движим нагоре, без да искаме, към центъра на Слънцето.

И човек не може да остане без никаква идея в света. Ако каже човек, той сам не вярва. Той, като не яде, ще каже: „Защо аз ям?“ и той като яде, все вярва в един човек. Някой път се влюбиш в някой човек. Ако се влюбиш в човешкото, ти си се влюбил в човека. Ако се влюбиш в Божественото в човека, ти си се влюбил в Бога. Ако обичаш човека, възлюбиш неговите добродетели, тогава ти си се влюбил в Бога в човека. Ако се влюбиш в неговите недостатъци, то е човешкото.

Преди години имаше в българските гимназии една мода такава, както тънките чорапи. Всичките ученици обичаха да четат биографиите на великите хора. И като намерят някои слабости на великите хора и намерят, че еди-коя си слабост, която и той я има и мисли, че той мяза на него. Чел някой за Гьоте и той имал някаква слабост, намери тази слабост в себе си и мисли, че и той е като Гьоте. Шилер чете, или Кант чете, или Толстой, и най-после казва: „Аз имам всичките качества на великите хора. Мязам на тях.“ Казва: „Знаеш ли, аз не подозирах досега, че имам качествата на еди-кой си философ. Четох биографията, той е бил ексцентричен. И аз съм като него, мязаме си.“ Един ексцентричен човек не

е в своите отрицателни качества. Той се съдържа в своите добродетели, в своя ясен и прозорлив ум. Има нещо, което отличава великите хора. И като се изучават физиогномически великите хора, гледам сегашните хора, не виждам различие в онези криви линии. В правите линии са по-добре поставени. Не само това – на великите хора порите са другояче устроени. Който не е изучавал порите на човека, изучавайте един прост човек от ред поколения, изостанал назад, и вижте порите – другояче са устроени. Вижте порите на светията, който живее. И казвате: „Има едно устройство, по което човек се отличава." Човек се отличава по строежа на своето тяло, човек се отличава по строежа на своето сърце. И сърцето има материална страна. Умът се отличава по строежа си – мозъкът му. Строежът на мозъка е една дреха. Един орган на човешкия ум. Строежът на мозъка – донякъде не можем да схванем онази сила, която функционира. Сега за нас не е важно толкова това. Да се спрем върху онези специфични неща, върху които по някой път учените хора са се спирали.

Туй, същественото, на което искам да обърна вниманието ви: че разумната природа не е лишена никога от известни условия за прогрес. На всеки човек, според степента на неговото развитие, според възможностите, дала повече, отколкото трябва, той може да направи в дадения случай и никой няма право да се оплаква. В дадения случай ти не разглеждай живота от гледището на другите хора, как са създадени те. Те имат друга задача да разрешат. Една жена не може да носи тялото на един мъж; една дъщеря не може да носи условията на майка си. Тя казва: „Ще стана като майка си." Дъщерята никога не може да стане като майка си. Братът никога не може да бъде като баща си. Тогава питам: Този баща, но и той има баща. Ти си само псевдоним. Баща е само онзи, който може да даде, да предаде своите качества, и дотолкоз, доколкото той е предал качествата на сина или на дъщерята, дотолкоз, доколкото майката е предала своите качества, дотолкоз той е баща и тя е майка. Някой път децата не мязат на бащата, нито на майката. Тогава кой е бащата? Дядо му е бащата. Баща му минаваше за баща. Как ще определим един син, който е осиновен? Баща ли е?

Аз искам да ви дам една идея. Бащата е една обширна идея сама по себе си. Това са онези разумни сили, които функционират в дадения случай. Едно от тия същества минава и ще минава за баща, но зад него седи цял един свят разумен, който е вземал присърце вашите нужди и всички се интересуват. Ако някой живее на Земята, че никой не се грижи за вас, вие може да си мислите тъй. Вие може да мислите, после, може да схващате живота много ограничено. Вие схващате вашия живот при сегашното състояние. То е право, вашето положение. Туй, което сега желаете, трябва да се постигне. Гладният трябва да се нахрани, но едно нахранване не

представя целият живот. Туй е само едно моментално желание, което трябва да изпълните. Хиляди яденета показват, че едно ядене трябва да става по друг начин.

Отклоняваме се от въпроса. Сегашните хора много малко се ръководят от глада. Всички се ръководят от апетита. Всички хора искат да бъдат малко тлъсти, пълни, всички искат да бъдат пълни. Всички ходят по апетита, но апетитът не е меродавен в природата. Меродавен е гладът. Гладът удължава живота, апетитът го скъсява. Всички ония хора, които умират в ранна възраст, все са се ръководили от апетита. Всички ония хора – поне аз така зная. Всички хора, които са живели един дълъг живот, са се ръководили от глада. В глада има едно хубаво качество – че човек при глада е доволен от малкото, което има, той го използува. При апетита не е доволен. Апетитът е голям аристократ. Той не се задоволява с едно ядене. Нахрани се.

И следователно, аз казвам: И в нашите чувства по някой път трябва да се водим по чувствата, по глада, а не [да] се водим по апетита. Ти искаш много да те обичат. То е най-голямото нещастие. Малко да те обичат, това е гладът; много да те обичат, това е апетитът. Много да мислиш, това е апетит; малко да мислиш и да си доволен от мисленето, това е гладът в мисълта. Гладът като принцип може да бъде приложен и тогава любовта никога не отслабва и никога не се изменя, когато се водиш по глада. А когато се водиш по апетита, отслабва. Някой като се ожени, след 3 седмици се разведе или след 2–3 години и се разведе – по апетита се е оженил.

Та, казвам: Един от еврейските царе, Соломон, когато е писал за любовта, съвсем е забъркал тази работа, съвсем се е оплел. Той имал толкоз много жени, оженил се е, за да стане умен, оженил се, набрал ги 300 жени и 600 наложници, близо 1000. Аз казвам: Соломон се е водил по закона на апетита и най-после в него прониква гладът, дето пише за таз възлюблена. Той пише, но той се е влюбил в таз мома, която го афронтирала и му казала така: [...]. Той си го турил само. Аз му чета мислите. И като възстановя цялата история, виждам къде не е казал истината. Крушка там. Той турил думите в устата [ѝ]. [Тя] казва: „Човек като тебе, който има 300 жени и 600 наложници, ти не си за любов.“ Той ходил, искал [тя] да го прегърне. Тя му казала: „Има кой да те прегръща. Такъв като тебе няма какво да те прегръщам. Има кой да те прегръща. Нито пък искам ти да ме прегръщаш.“ Той турил, че уж тя иска да я прегърне. Тя ни най-малко не е искала. Той казва: „Когато станеш чист в мислите и чувствата.“ Там някъде се издава и казва, той казва: „О, дано да ми беше ти като брат!“ Той е скрил мисълта: „О, дано да ми беше като сестра!“

Какво означава сестра? В природата съществува един закон. Сестрата определя възлюблената на брата си. Един брат определя възлюбления на сестра си. Ако сестрата не обича своя брат, никога не може да намери своя възлюблен, понеже нейният възлюблен върви по линията на нейния брат. Ако братът не обича сестра си, не може да намери своята възлюблена, понеже възлюблената върви по линията на сестра му. Никога не може да я намери. Така върви великият закон, който функционира в целия свят. Казва някой: „Намери!" Как ще го намериш? Та, казва той: „О, да ми беше като брат!" А аз ще го туря: „О, дано да ми беше ти като сестра!"

Сега да се върнем към Соломона. Соломон каквото направил, и днес живее. Всеки от вас има по един Соломон. Всеки от вас има по една Соломонова философия. И в туй отношение няма какво да ви осъждаме. Когато човек престъпи разумните закони на природата, той е Соломон. Той казва: „Дадох на сърцето си да яде и да пие и както му се поревне, да направи, за да намери смисъла на живота." Той донякъде е дошъл до едно разрешение. Соломон дошъл до едно вътрешно разрешение.

Казвам: Ако ние вървим по буквите на този закон, ще паднем в някои крайности, в самата природа които съществуват. Любовта не е достояние само за едно сърце в света. Любовта не е достояние само за един човек. Помнете това. Любовта е достояние само за Божественото сърце и тя от него се изявява навсякъде и всички се ползуват. То е достояние на целия разумен свят. И тогава ти по туй течение на Божествената любов, ти може да разбереш. Тази любов, която не е минала през Божественото сърце, не е Божествена. Тя ще скъси твоя живот, когато любовта не е минала през Божественото сърце. Ако онзи, който ти казва, че те обича, а не е готов да се жертвува, тази любов не е минала през Божественото сърце; а [любовта на] онзи, който се жертвува за тебе, тя е минала през Божественото сърце. Ако ти се жертвуваш заради другите, твоята любов е минала през Божественото сърце. Така е истината. Не безразборна жертва, не да угодим на хората. Когато ние се жертвуваме за тяхното повдигане. Ако се жертвуваме, жертва е, която повдига другите, същевременно повдига и нас. Аз за тази любов говоря. В очите на тази любов няма никакво противоречие. Не виждам никаква лошавина в нея, никаква съблазън. Казвам: Съблазняваме се в нещо. Любов, която съблазнява, не е минала през Божественото сърце. Любов, която не съблазнява, тя е Божествена.

Сега искате да определите, искате да бъдете щастливи. Щастливи може да бъдете, но не търсете да бъдете щастливи, като идете в Небето. Ако тук, на Земята, не може да бъдете щастливи, не зная дали ще бъдете щастливи и в Небето. Каквото е тук, на Земята, такова ще бъде и на Небето. Н[о] такива

караници, каквито има на Земята, такива ще бъдат и на Небето. Че и на Небето има опака страна. Като идеш в Небето, ще те турят в опакото на Небето. Адът е опакото на Небето. Щом ти си се карал на Земята, ще отидеш в ада. Ако искаш да се радваш, да обичаш, ще отидеш в рая – място за проявление на истинската любов.

Казвам: Невидимият свят или реалният свят, който се проектира на Земята, едновременно в нас турят две страни, две течения. Едното течение – на положителната страна на любовта, а другото течение – на отрицателната страна на любовта. Едното течение е, което минава през Божието сърце, и другото течение е, което не е минало. Що не е минало? Бог казва за пророците. „Лъжа е" – казва Господ. Тази мисъл през ума не е минала. Туй, което говори на хората, не е минало през ума му. Следователно всяко нещо, което не е минало през Божия ум, то няма да стане.

Вие искате да знаете коя е истинската любов. Тази любов е минала през Божието Сърце, минала е през сърцата на всички велики души. Тя е любовта, която твори. Дръжте се за нея любов.

Та, в съвременното християнство, като дойде Христос на Земята, той искаше да установи братство и сестринство, защото братът и сестрата, това са два стълба, това е положителната страна в живота. Аз оставям сега майката и бащата. Братът и сестрата, това са двете основи, върху които почива животът на човека. Той трябва да знае. Ако той има ясна представа какво нещо е брат, ако спазва качествата на брата, той всякога ще има помощта на когото и да е. Ако една жена спазва какво нещо е сестринството, ако знае какво нещо е предназначението на сестрата, всякога може да бъде щастлива. Човек сам никога не може да бъде щастлив. Самият човек, той е един в света, отдето трябва да започнат нещата. Туй, дето е Божествената цялост, дето се изявяват всички добродетели, туй, към което човек се стреми, някой път го тургаме надалече. Подразбираме един свят на възможности в широкия свят. Този свят и тук съществува.

Идете при един мравуняк и вижте колко са ограничени онези понятия на мравите. Те в своя мравуняк теглят. Мислят, [че] като техния свят няма. Те не знаят, че съществува човешка култура, че книги пишат, че музика има и всичките тези неща, които нашите учени са написали, те го измерват повърхностно и техните философи и архитекти казват: „Като нашия свят, като нашите къщи няма други."

И ние някой път разсъждаваме като мравите: мислим, че туй, което сме

устроили, като него няма. Но като излезем из мравешката купчина, като излезем в широкия свят, да съзнаем, че тази форма, която имаме, трябва да се измени. Червеят съзнава, че трябва да се измени. Червеят се стреми и мравите се стремят. Те изгубили посоката и вследствие на това останали дребни. Изгубили формата си. Ако вие изучавате живота на мравите, изучавайте го паралелно с живота на пчелите, защото мравешката култура, това е емблема на най-егоистичния живот в света, който съществува. По-жестоки същества от мравите няма. Един съвременник, философ, казва (то е като един анекдот): „Мравите станаха причина да се измени оста на Земята. За да ги избави, Господ наклонил оста на 23 градуса. Изменил температурата и всичките мрави пратил към екватора и оставил [в] умерения пояс да се развива културата на бялата раса." Щеше да загази бялата раса, ако бяха се развили мравите. То е този егоизъм, който още е оставил своите остатъци в хората. Пазете се от мравешката култура. Мравите са станали просто на пастърма. Като гледаш в тях, никакъв мускул няма.

Сега да се върнем, може на вас предметът да не е ясен, по причина, понеже представя една дълга история. Ако дойде един романист или един новелист, напише един роман в разказвателна форма, от самото начало да започне как се е развил животът... Ние сега имаме архаически форми. Мравите първоначално не са били такива, пчелите не са били такива, каквито са сега. Растенията не са били такива, каквито са сега. Животните не са били такива, каквито са сега. Съвременният човек не е бил такъв изопачен. Той не е такъв, какъвто е бил първоначално. Първоначално човек е бил грандиозен, красив, мощен. Първият човек, който дошъл на Земята – има едно различие, един спор, но онова, което знаем, [е] че първият човек е бил грандиозен човек, такъв, какъвто, ако се прояви, всички ще се адмирират. Всички – и по стойка, и по телосложение, и по ум, и по сърце, по разбиране, и по социалния строй, и мъже, и жени, и фамилията, и домът, то е било нещо идеално.

Задава се въпросът: Как при един такъв идеален строй, кой е станал причина хората да слязат на този уровен? Аз да ви кажа причината: от прозявката. Като се прозявал човек, станало е неговото падение. В прозявката в един момент първоначалният човек е изгубил връзката, връзката на своето съзнание с природата. Като се е прозял, той е обърнал внимание на прозявката, изучил нейното естество, защо е дошла и оттам насетне захванал един обратен период. След туй [дошла] тази епоха, [когато] се нуждае Господ да създаде втория Адам и да му покаже пътя. Това не е доказателство. Вторият Адам е произлязъл от първия Адам. Това е един мит. Някои казват: „Несъществено е доказателството." Аз не съм срещал доказателства, които доказват нещата. Аз съм опитал много

лекари, лекуват болните. Той казва: „Това лекарство е опитано.“ Лекува болните и казва, че ще оздравеят. Как е доказано това лекарство? Като го опита, в един ден ще оздравее. Опитва го човекът – умира. Защо? Изключение има. Е, какво доказва? В доказаните неща няма противоречие. Доказаните неща са само в дадения момент. Казваш: „Това е доказано.“ Казваш сега, че този човек... Казваш на мъртвия да стане и той става. Това е доказано. Няма какво да доказвам на глупавите. Казвам: „Разсъждавай правилно“ и той разсъждава. На грозния казвам: „Стани красив!“ и той става. Няма какво да доказвам. На куция няма какво да доказвам, казвам: „Стани и ходи!“ Няма какво да доказвам. Да взема да му направя изкуствен крак да ходи, това не е доказателство.

Съвременната философия мяза на куклите, на изкуствените крака. Аз имам много остро ухо. Като чета някой философ, слушам, че краката [му] много тропат. Онзи с изкуствения крак много тропа. Човек, който има здрави крака, се отличава. Този човек стъпя много тихо. Някои хора стъпват с цялото ходило – разбирам, че техните крака са изкуствени. Някой човек стъпва на пръсти и после на пети и после на тази вътрешната гънка, която има крива линия, малко се понавежда. Тогава се дава равновесие. В ходенето, ако не знаеш как да ходиш, най-малко с 20 години ще съкратиш живота си; ако знаеш как да ходиш, ще удължиш живота си. Ако стъпяш на пети, 20 години ще скъсиш живота си; и постоянно ако стъпяш на петите, става сътресение на гръбначния стълб и туй сътресение ще измени естествения път. Тогава работите не стават точно тъй, както мислиш. Работите ще станат точно тъй, както той иска. Знаете ли какво е, ако тропнеш на един човек, какво ще стане с него? Ще стане това, което не искаш.

Сега искам да се освободите от чуждите мисли. Всички вие носите едно чуждо бреме. И аз да ви кажа кое е чуждото бреме. Дошъл е един ваш приятел, когото преследват, скрил си го вкъщи, вие сте неспокоен. Не че сте направил престъпление – скрил се е вашият приятел, който е виновен. Вие носите неговата тежест. Че като хванат него, вие сте непричом. Той дошъл, наложил се, намирате се между два огъня. – „Не си струва, приятел е. Човещина е.“ Трябва да съблюдавате и другото – да го предадете, борите се в себе си. Кое да направите, не знаете. Най-после решавате и казвате: „Няма да го предам!“ Неспокоен сте. Носиш идея, която не е твоя.

Казвам: Ако във вас дойде желание, сега този външен закон искате да разрешите, външния въпрос на любовта. Вие разрешавате закона на вътрешните отношения, които съществуват. Външните въпроси много лесно се разрешават. Аз виждам две същества, съединяват се, приятели. Виждам противоречието между тях. Да кажем, че те са от два пола – мъж

и жена. У жената чувството на красивото и хубавото е така развито, музикалното чувство е развито, а у мъжа, индивидуалността у него е развита, интересуват го парите, къщата, нивите; и тия хора нямат допирна точка, те не могат да се разберат. Когато жената ще говори за хубавото, за красивото, той ще каже: „Какво се занимаваш с тия работи!“ Той ще разправя за къщи. Тя казва: „Какво ме интересува туй!“

И едното е право, и другото е право. Без къщи не може. Трябва да имаш къщица. Аз поддържам. Някой казва: „И без къща може.“ Една колиба да имаш, но все-таки не е една дупка. Може една колиба със стъклени прозорци. Виждал съм много хубави колибки. Аз се чудя на хората, които искат колибки. Те имат нужда от най-грандиозен палат, който Бог им е направил. Има 10 милиона слуги в кухнята, които слугуват в стомаха, за уреждането. Десет милиона слуги са това. Какво угощение, какъв пир е туй! Десет милиона слуги, които слугуват. И само кухнята каква е! Никой земен цар не може да се сравни. Онова, което става в неговите дробове, в неговия мозък, не може да му побере ума. Онези грандиозни размери, които стават и туй същество, което живее в този палат, е недоволно от това, което има. Туй същество иска по някой път да излезе из палата, да стане овчар, да се влюби в някого, да затупти сърцето му. Сърцето му постоянно тупти. А той иска отново да затупти.

Има два вида [ритъм] в природата. Единият ритъм е на Любовта, той е ритъм на Божественото сърце. Единият ритъм, в който има едно малко разногласие. Един консонанс има в него. В единия ритъм има прогрес, а в другия ритъм има израждане, има регрес. Тебе ти тупти сърцето по този начин. Но веднага се измени целият ти ум, някой път сърцето на човека като затупти. Този човек съвсем другояче мисли.

В съвременната психология са почнали да изучават. Има хора, които представляват 2–3 личности. Едно същество, което живее 30 години, свършило университет, след туй настане една фаза и туй същество го няма. Дойде едно ново същество. Втората личност, този човек след 30 години, той пак почва да го учи като малко дете. Тамън се научи и след 10 години дойде трети, и него занимават. И така се яви трети, четвърти, и пак замине и след 30 години дойде този, който е бил преди 30 години и започне точно оттам, дето е останал. Къде е ходил, никой не знае. По някой път разправя своята опитност, казва: „Не познавам себе си вече.“ Той, човекът, трябва да бъде нащрек. Той може да бъде обсебен от нещо чуждо. Може да бъде обсебен с някое наркотическо средство. Когато един лекар [те] тури на масата, тури ти нещо под носа и, въпреки своето желание, ще изпаднеш в сън. И като направи своята операция, ще се върнеш и ще видиш. Ако лекарите могат да разправят...

Такъв един изпит и в природата става. Ако човек имаше известни желания, той сам може да се хипнотизира. Човек и сам може да се хипнотизира, но ако знае закона. Може да се хипнотизира и сам човек, ако знае законите. Може да се хипнотизира за един час и след като заспи, след един час да се събуди. Ако той се приспи и не е казал да се събуди, не може да го събудят. Ти се хипнотизираш, заспиш, не туриш никаква клауза. Като дойдат другите, които искат да ти помогнат... Има болести, от които никой не може да ти помогне.

Та, казвам: Човешката мисъл трябва да бъде трезва. Всичките хора са дошли на Земята да се учат. Този живот, който имаш на Земята да се учиш, той е един от най-добрите, който сте имали. За бъдеще ще имате по-добър. По-добър от този не може да има; той не е добър, понеже не го разбирате. Някой път вие може да мислите, че сте един ангел. Че, вие били ли сте при ангелите? Ами еди-кой си писал, [но той] не е бил там. Може да четете някой философ, но този въпрос се изяснява много механически. Животът на ангелите – това са най-напредналите от човешката раса. Много от ангелите са излезли от човешката раса. Има две теории за ангелите. Едната теория е, че са същества, които се отличават по своята еволюция [от] човешката раса. То е така. Но има някои ангели, които са от човешката раса. Живеят в техния свят. Има хора, които са ангели, живеят между ангелите. Те са една среда между човешкия свят и Божествения свят. И онези, чрез които вземат грижа, Божественото у нас взема грижата.

Ангелите са крайно интелигентни същества, на които са поверени всички функции в природата. Всичко онова, което е в природата, се ръководи от ангелите, от тях. Всички ония най-важни функции се ръководят от тия разумни същества. Някои от тях се занимават с по-висшата еволюция, а някои от тях изключително се занимават с хората. Тях ги наричат служебни духове. Някои от тях са представители на Любовта. И затова Христос казва: „Ще изпратя Духа Си.“ Не огорчавайте Духа на Любовта, който спасява туй, разумното. Туй е, което е спасително. Всяка интелигентност, всеки успех се дължи на това общество. Целият прогрес на цялото човечество се дължи на този вътрешен импулс. Човек трябва дълго време така да мисли, за да види само главните линии.

„Дано да ми беше като брат.“ И Христос, когато беше на Земята, каза: „Вие сте Ми приятели.“ После казва: „Идете и кажете на братята.“ Когато един мъж възкръсне, когато една жена възкръсне, какво трябва да кажем? „Идете и кажете на сестрите ми.“ Защото братът подразбира сестрата. Брат без сестра не е брат. Брат, който няма сестра, не е брат; и сестра, която няма брат, не е сестра. Майка, която няма дете, не е майка; и баща, който

няма син, не е баща. Дъщерята е емблема на майка си; синът е емблема на баща си. И двамата заедно са емблема на дома.

Такава трябва да бъде идеята в човека, да изучава човек себе си по този начин. Друго разрешение може да се даде на съвременния социален ред на нещата.

Ние няма какво да поправяме сегашния строй на нещата. Ние няма какво да поправяме краката на гъсеницата, нито пък условията, при които тя живее. Тия гъсеници сами ще изменят своя живот. След време ще видите, че те няма да бъдат гъсеници, а ще бъдат пеперуди. Туй разбиране на съвременното човечество, то е само една епоха, през която минават хората. Вие не се занимавайте с лошите условия на живота. Туй е едно временно състояние, няма да трае дълго време, повече от 1000 години няма да трае. Хиляда години са един ден. Но онова, което е важно за младите... Туй учение е важно и за млади, и за стари едновременно.

Представете в ума си три положения: дръжте положението в живота на едно дете, дръжте живота на един възрастен човек в ума си и дръжте живота на един стар човек в ума си. Тия три положения да бъдат като полюси в ума ви. Вие трябва да имате едно дете, трябва да имате един мъж на зряла възраст и трябва да имате един стар човек, не хилав човек, а мъдрец, във вашия ум. Тогава вие съставяте един цял възрастен човек на 33 години. Това дете, този възрастен човек и този старец на 120 години съставят един дом. Тогава ще имате една основа, върху която ще можете да градите.

Вие седите и казвате: „Нямам никого в света.“ Ако вашият ум не може да се занимава с Бога, ако вашият ум не може да се занимава със светиите, ако вашият ум не може да се занимава с бръмбарите, с растенията, с рибите, тогава питам: Какво искате вие? С всички милиони същества вие трябва да се занимавате и да им дадете тяхната цена. Като видиш една малка буболечица, да я погладиш и да кажеш: „Колко ти се радвам!“ Да ви трепне сърцето. И на бръмбара да кажеш „Браво!“, като хвърка. И да кажеш: „Ако бръмбарът хвърчи, и аз може да хвърча.“ Нищо повече. В дадения случай един бръмбар, то е една дума от Бога. Ти си се обезсърчил и казваш: „Животът няма смисъл.“ Ти като погледнеш бръмбара да хвърка, Господ ти казва: „Аз, Който се грижа за бръмбара и го карам да хвърка, ще се погрижа и за тебе. Това, което искаш, ще бъде. Бъди толкоз смел като него.“ Някой път може лошите условия да ни погладят. Лошото ще те остави. И като те остави лошото, хвръкни.

Ако не можеш да се радваш на един бръмбар, ако не можеш да се радваш

на едно дърво, ако не можеш да се радваш на една риба, на една овца, ако не можеш да се радваш на едно дете, на някой човек, това аз наричам е живот на апетита. И във всичко туй, което съществува в света, то е създадено за нас. Всеки от нас трябва да каже: „Всичките тези хора, всичките тези форми са заради мене и аз съм заради тях. Всичките растения са заради мене. Аз се радвам, че между тях може да ходя. Всичките бръмбари са заради мене. Радвам се, че те са свободни." Те като са свободни, и ти ще бъдеш свободен. Животните като са свободни, и ти ще бъдеш свободен. Растенията като са свободни, и ти ще бъдеш свободен.

И тогава може да кажеш: „О, дано да ми беше Ти като брат, Който си създал всичко. Ти, Който си създал всичко, да ми бъдеш като брат, да може аз да Те обичам, да Те разбирам, да вляза в Твоята мисъл, да вляза в Твоите чувства, да трепери моето сърце, да видя колко е хубава Твоята любов." И тогава братът ще отговори, ще стане брат. И сестрата ще ти отговори и сестра ще стане. Когато братът разбира какво нещо е сестрата и когато сестрата разбира какво нещо е братът, тогава и двамата ще се разбират защо са създадени в света. Това е великата идея, която предстои да се разбере за в бъдеще.

„Благословен Господ Бог наш"
„Добрата молитва"

13-а неделна беседа, държана от Учителя
на 24.XII.1933 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1933_12_24 Трите изпитания
утринно слово

ТРИТЕ ИЗПИТАНИЯ

Изпълни се нарядът.
Ще прочета 14-а глава от Евангелието на Марка.
Три неща има, които изпъкват в прочетената глава. Силният повидимому не може да си помогне. Верните Му не издържат своите обещания. И става едно нарушение на задачата. Казват, че Христос беше Син Божи и не можеше да си помогне. В дадения случай не можеше да си помогне. Случи Му се това, което Той не искаше. Защото, ако искаше това, Той не би ходил да се моли да се отмени тази работа. Той се помоли така: „Да не стане тази работа.“ Някои казват, че от Бога така е отредено. Въпрос е това. Когато някой човек вземе пари назаем и дойде кредиторът и си иска парите, това от Бога ли е? Кой го е нагласил така? Онзи, който е взел парите. Ако не беше взел парите, не щеше да дойде онзи.

Изваждайте правилно изводите. В света има много ревностни хора. Апостол Петър беше един от тях. Но когато дойдат изпитанията, не издържа. После пак се съвземат. Онзи, младият момък, на когото хванаха дрехата, и той, като се видя в трудно положение, остави дрехата и избяга гол. Тази дреха беше от една тога.

Сега, коя е тази дреха, която човек оставя? Това са неговите убеждения, неговото верую. Този момък оставил дрехата си и избягал. Кое е онова, което човек оставя? Някой път човек оставя своите убеждения. Той има убеждение, но като дойде на тясно, казва: „Всичко това е празна работа.“ И избягва, като първоначално е бил гол. И казват, че човек изгубил убежденията си. В реда на нещата ли е да се откажеш? Не че Бог го иска това. В реда на нещата ли е да оставиш дрехата?

Кое е същественото, за което трябва да се устои? По какво се отличават съществените работи от несъществените? Ще си послужа само с един пример, много прост. Вземете вие каквото и да е желязо, нагорещено в огъня. След като го извадите от огнището, няма да се минат 15 минути или половин час, и това желязо ще изстине. Защо? Защото тези качества, които са дошли в желязото, са дошли отвън. Тези качества не са негова същина. Това, което губиш, то е дошло отвън.

Сега, последните неща може да ги уподобим на друг един пример: Една стомна, в която сте налели вода, съдържа едно важно качество. Излейте водата, стомната остава празна. Но така не е с извора. Той не престава да

дава вода. Това, което постоянно тече и което никога не престава, това е реалност. В живота трябва да отделяте съществените неща – вашите съществени чувства. Има някои чувства, които са преходни. Има и мисли преходни. Има и някои постъпки преходни. Аз бих ви навел на много работи, но няма защо да се разправят. Съществената се отличава с едно качество – то носи живот. Реалното в света носи подмладяване или обновяване, или зараждане. Това, [чрез] което човек постоянно се възражда, то е реално. Това, което премахва неговите постоянни недъзи, неговите противоречия, противоречиви мисли, това, което носи живот, здрава мисъл, то е реално. А реалното ние наричаме Божественото.

Трябва да знаете кога човек се е отклонил от Божественото. Има две състояния. Това, което наричаме „апетит“, това е човешкото. То е един неорганизиран апетит. Онзи, който има апетит, той постоянно мляска. Цял ден яде. Постоянно яде. Яде, за да стане по-тежък, по-тлъст, по-мазничък. Това е едно неестествено положение. Пък реалното е гладът. Гладът иде периодически в човека. Всякога не се явява гладът. Гладът се отличава с едно качество: че ти, като ядеш само хляб, пак си доволен. А пък другият, с апетита, иска месо, аперитив, различни яденета, печено и пак е недоволен. Казва: „Покривката не е хубава, лъжицата не е на мястото си“ и пр. Той не търси храната, а търси едно удоволствие в яденето. А пък заплатата на всички удоволствия са болестите. Човек, който се удоволствува, ще му се плати с всичките болести – ще го намерят всички смущения.

Сега запитвате защо светът е така направен. Знаете ли на какво прилича съвременният свят? Една жена, като се оженила, нито работила, нито прала, нито тъкала и почнала да пита: „Защо оголяхме?“ От майка ѝ каквото останало, събрала го, износили го и тя се питала защо дрехи не идват отвън. Сега ще ви кажа едно нещо. Вие казвате, че блудният син, който напуснал дома си, отишъл в далечна страна. Кой е този блуден син? Аз всеки ден го виждам. Из София ходи. Онзи, който яде и пие, седнал в една кръчма и се разполага – не е ли той блудният син? А пък на другата страна го виждам, че няма нито пет пари в джоба си, оттук-оттам проси. Вие по някой път го виждате и казвате: „Блазе му.“ Но казвам: Няма да се минат и 10 години, и той ще бъде като онези американски милионери, които фалираха и направиха банкет със своите скъсани дрехи. И после казваха: „Какви бяхме едно време и какви сме сега?“ Обедняване по всичките области на живота. Вие ще го намерите, блудния син, на физическото поле, в астралния свят, в умствения свят. Когато човек стане самостоятелен и мисли, че е намерил истината, и казва на баща си: „Остави ме свободно да си поживея!“ Този стремеж не е лош, но пътят е погрешен. Погрешката не е в мисълта, в желанието и постъпката на човека

да придобие, но в какво седи погрешката?

Всяка мисъл, която се ражда без любов, е престъпна мисъл; всяко желание, което се ражда без любов, е престъпно желание и всяка постъпка, която се ражда без любов, е престъпна постъпка. Така седи истината. Това е необходимо в живота. Всяка мисъл, която се е родила без любов, тази мисъл ще ви създаде на всички такива големи страдания, каквито не сте и сънували. А това желание, което е родено без любов, ще ви причини на всички такива страдания, каквито не сте и мислили.

Вие искате да знаете защо идват тези страдания във вас. Вие решете въпроса защо са дошли тези страдания на Христа. Вие изплащате страданията на Христа. Защо Христос трябваше да пострада? Вие нямате обществено положение. Христос имаше ли обществено положение? Вие нямате дом. Христос имаше ли дом? Христос имаше 12 ученици, 12 приятели, но те бяха видни приятели. Всичките му апостоли бяха все пророци от хиляди години. Те в миналото пророкуваха, че Христос ще дойде, те бяха всички еврейски пророци, събрани около Него – Неговите приятели.

Това е моето тълкуване. Това е само за обяснение на работата. Те са онези близки души. Всяка една душа, всеки един от вас, като слиза от Невидимия свят, с него слизат близки души, които се въплотяват заедно с него – за да бъдеш щастлив, иначе ще бъдеш самотен. Ближният ви с вас е дошъл, това не е една случайност. И кога човек иска да замине за Невидимия свят? Когато вашите приятели започнат да заминават за Невидимия свят. Защо ще бягат приятелите ви? От щастие ли? Не. От големи нещастия, които идват в света.

Вие ще кажете: „Какъв е изходният път на това? По кой начин трябва да се разрешат нещата?“ Вие казвате: „Какво ще стане с нас най-после?“ С вас ще стане това, което стана с Христа. Това е едната страна. После? Ще стане другото, което стана с Христа – ще излезе от гроба, ще възкръсне! После какво ще стане? Ще се възрасти там, отдето е дошъл. Най-първо ще стане това, което стана на физическото поле. После ще стане другото. Ако първото не стане, второто и третото няма да станат. Някои от вас не гледат същността на страданията. Има някои страдания, които са на мястото си. Аз говоря за съществените страдания, които придружават живота. Житното зърно, ако не падне и ако не загине в земята, то няма да даде плод. И няма да опита после такава голяма радост. Аз искам вие да мислите, да не вървите по ограничения път на мислите. Казвате: „Защо ни са тия страдания?“ Вие, като сшивате една дреха, защо не направите само един бод и да сметнете, че това е достатъчно? Защо правите хиляди

бодове? Законът е еднакъв, и в радостите, и в страданията има една последователност. На всяко едно страдание съответствува и радост и на всяка радост съответствува едно страдание. Вие сте тук, слушате ме, но знаете ли колко страдания са принесли вашите глави? Вие ни най-малко не помните това. Само майка ви знае – за да дойдете на Земята, знаете ли колко е струвало това на Бога? Вие не сте помислювали върху това? Вие, за да дойдете на това положение, какво е струвало това на Бога или на природата – на нашата Майка? Вие сте забравили. Вие на Земята сте като малките деца, които се занимават с външните предмети. И всички желания, които имате, искате да ги изпълнят.

Но трябва да знаете, че всичките ви желания, които имате, не са ваши желания, те са чужди желания. Могат да дойдат през живота ви хиляди желания. Когато дойде в тебе някое желание, ти трябва да знаеш за тебе ли е или за друг. Няма желания лоши. Лоши желания са само онези, които не са твои, не са за тебе. Или една мисъл, която не е твоя, не че е лоша мисъл, но тя е за друг. Или една постъпка, която искаш да направиш, тя не е за тебе, тя е за друг. Друг трябва да я направи. Коя мисъл е права? Кое чувство е право? И коя постъпка е права?

Аз ще си послужа само с едно много просто изяснение. Вие сте на един кладенец и искате с кофа да изкарате вода. Като вдигнете кофата, въжето се скъса. И може наполовина да докарате кофата, и въжето се скъса. Някой път сте близо до края, до горе, и се скъса въжето. Някой в началото на своята работа не успява, а някой – в края. Значи това въже, с което си служите, не е годно. А пък здравото въже е това, с което изкарвате водата.

Една мисъл, едно желание, една постъпка, която може да послужи като това въже, това е правата мисъл, правото желание, правата постъпка. Всяка мисъл, която се къса или в началото, или в средата, или горе, вече не разчитайте на нея.

Вие сте разочаровани. В какво? Всякога съм срещал разочаровани хора. Скъсало се е въжето там, на кофата. Казвам: Дайте нова кофа. Но и при новата кофа, с това въже, ще се скъса въжето. Казва: „Какво да правя?“ Казвам: Промени въжето. С това въже кофата все ще остане в кладенеца. Казваш: „Нямам толкова пари.“ Щом нямаш толкова пари, не изваждай вода от този кладенец. Като няма средства, да не се вади вода от този кладенец. Че, животът, който живеете, не е ли един кладенец, от който трябва да изкарвате вода? Онези условия, онези средства, чрез които искате да добиете вашето щастие, не са ли вода? Трябва здраво въже. Всички имате въжета, трябва да са здрави. Някои от вас ще ми кажете: „Как мислите, моето въже здраво ли е?“ Че, вие знаете това по-добре от

мене. Казвам: Твоята кофа къде е? – „В дъното на кладенеца.“ Ти питаш да ти кажа здраво ли е въжето ти? Щом твоята кофа е останала в дъното на кладенеца, и твоето въже се разбира какво е. Ти ми казваш: „Дай ми твоята кофа.“ Аз моята кофа не свързвам на такова въже като твоето. Ти казваш: „Нямаш ли малко човещина?“ Казвам ти: Щом искаш моята кофа, ще махнеш своето въже. Аз изваждам моето въже и турям моята кофа и мога да ти услужа. Но моята кофа и моето въже не ги давам никому. Спускам, изваждам водата и казвам: Вземи си толкова вода, колкото искаш. И пак си отвързвам въжето и кофата. Благодеяния не правя никому. В живота всеки трябва да си носи своето въже и своята кофа. На Земята обикновено е наредено да има на кладенеца въже и кофа. На Земята е така. Онзи, който е турил на кладенеца въжето, той ще си вземе вече парсата. Той ще вземе повече, отколкото струва въжето. Според мен, аз никога не бих отишъл при един кладенец, дето има кофа и въже. Чудни сте. Когато отида при един извор, аз ли трябва да изтегля водата навън? Онези, които живеят на физическото поле, трябва да изваждат водата си от дълбоко. Онези, които живеят в духовния свят, водата им сама изтича, няма защо да я вадят.

Ние някой път си казваме: какво е направил Христос, как е пострадал Христос, как апостолите са пострадали, как мъчениците са пострадали. Всички привеждат примери. Аз съм привеждал примери, но аз правя всякога един опит. Когато искам да говоря, всякога опитвам. Някой силен човек могъл да вдига 100 килограма. И ако аз мога да вдигна 100 килограма, казвам, че е възможно това. Щом не мога да постигна това, мълча си за това. Не правя и въпрос. За нещо, което не мога да го направя, аз и въпрос не правя.

Мога да ви препоръчам едно правило. Вие и въпрос не повдигайте за неща, които не можете да направите. Например сега се проповядва, че ще отидем на онзи свят. Ти казваш: „Дълго време се изисква да отидеш на онзи свят.“ Че, това е една съвсем физическа представа за онзи свят. Вие така говорите и така мислите, като че онзи свят е по-малък. А пък този свят е съществeният. Вие го мислите като че отивате от един град в друг. Не е такова положението за духовния живот. Сега ще си послужа с един пример за изяснение. Представете си, че вие сте един ученик в Университета, но всякога отивате с неподготвени уроци. Изважда ви професорът и вие нищо не казвате. Най-ниските бележки имате вие. В кой свят сте? Но ще кажете: „Аз искам да отида в онзи свят, на способните ученици.“ Че, тези способни ученици са с тебе заедно! Чин след чин са наредени там. Онзи свят е до тебе. Вие казвате: „Ние искаме да видим Христа.“ Че, Христос седи на същия чин с вас. Той може да е един от професорите, който ви говори. Вие мислите, че като видите Христа, всичките ви работи ще се изгладят. Прави сте. Идеята ви е права, но има

нещо непълно. Защото мнозина видяха в Израел Христа, но нищо не стана. Не казвам, че желанието ви е лошо, то е едно от хубавите ви желания. Но в това виждане трябва да влезе един много съществен елемент. Да видиш Слънцето с обич и когато го видиш, да се зарадваш и то да внесе в душата ти нещо. А пък да видиш Слънцето, ти едва го видиш и се отдалечиш, без да изпиташ обич, то никаква полза няма да ти принесе. Това не е никакво виждане. Под „виждане“ ние разбираме постоянна връзка, която съществува в живота вътре. Вие искате да видите Христа. Кой е уреждал живота ви? Онези щастливи минути в живота ви на кого се дължат? Онези, хубавите ваши мисли, хубавите чувства и хубавите постъпки, на кого се дължат? На вас ли се дължат? Ако аз се кача на един трен, за 14 часа ще бъда във Варна, нали така? Ако аз се кача на един аероплан, за 3–4 деня ще бъда в Индия, Калкута, в Лондон, но това не се прави с крака. Ти си отишъл с чужди превозни, други средства. Тези средства се дължат не на тебе. Един човек се качва на аероплан и лети. Ти казваш: „И аз мога да направя това нещо.“ Можеш, но средството, с което ще летиш, нито ти си го измислил, нито е твое.

Искам да ви насоча на една съществена мисъл: Ние най-първо трябва да оценим това, което Бог е направил. Даденото да оценим. Да оценим сегашния живот. Ние не оценяваме сегашния живот. Погрешката е там. Ако ти не оценяваш сегашното, ти не можеш да оцениш и бъдещето. Ако ти не можеш да оцениш най-малката любов, ти не можеш да оцениш и голямата любов. Ако ти не направиш най-малката постъпка, ти не можеш да направиш и голямата. Един ден ние искаме да влезем в съвършения свят. Но там ще се намерим в друго едно противоречие. Ние ще се намерим в такова противоречие, в каквото се е намерил един българин, когато отишъл в странство, но не знаел никакъв език. Англичаните се разправят на английски, немците си говорят на немски. А пък този българин не знае нито английски, нито немски и затова не му обръщат никакво внимание там. Той казва нещо на англичанина и последният не го разбира. Той иска сега този англичанин да знае български език, но не знае. Говори на един французин на български, но французинът иска ти да знаеш неговия език. И той си повдига рамената на зададения въпрос и отминава.

Един брат седи при мене и казва: „Искам да се запозная с напредналите братя от Бялото Братство.“ И той мисли, че тези Бели братя са българи. По никой начин не мога да те представя на тези братя. Да те препоръчам на тях – ти не им знаеш езика и аз не искам да се излагам. Трябва да знаеш езика им. Христос знае всички езици, а вие кой език знаете? Вие казвате: „Духът ще проговори чрез мене.“ Знаете ли какъв е езикът на Духа? Аз съм слушал евангелисти говорят езици и казват: „Духът говори.“ Духът говори,

но ти не разбираш нищо от този език. Духът говори, но ти не разбираш. Трябва да се говори на един разбран език. Това не е български език, нито английски, нито френски. Това е новият език на мисълта, която трябва да се разбира. Новият език се различава по следното, законът е този. Когато ученикът влиза в училището, с какво се отличава един ученик? По какво се отличава живото дете? С живота. Детето, като дойде на Земята, трябва да има живот. На какво се дължи животът? На Любовта. Животът носи със себе си една интензивна мисъл – да реализираш нещо в света.

В живота има един вътрешен стремеж. Онова дете, което е родено, веднага влиза в училището и майка му ще бъде с него. Но в деня, в който детето напусне живота, майка му го оставя и казва: „Бог да го прости, умря." Сега, същият закон – и за друга област. Докато ние сме живи, докато сме в Любовта, нашата майка е с нас. Тя е на наше разположение. В деня, в който се откажем да носим живота, да служим на Любовта, ние се погребваме. Трябва да знаете, че всеки ден човек 10 пъти могат да го погребат и да го изваждат от гроба. Някой път се молите, молите, молите и нито глас, нито слишание. Колцина съм слушал да ми разправят за молитвата.

Вървят двама християни и единият разправя на другия: „Аз за каквото се помоля, все ми е отговорил Бог. Нямам изключение в живота си!" А пък другият казва: „Не зная, за моята молитва не съм уверен, още не ме слуша Господ." А онзи му казва: „Аз ще те науча как да се молиш", но още не изрекъл думата си, ето че идва една мечка със своите мечета. Онзи, на когото се чува молитвата, почва да се моли, а пък другият се качва на крушата. Но и първият, който се моли, и той се качил после на крушата. Тогава онзи схванал, че и онзи има толкова верую, колкото и той. Първият за свое оправдание казал: „[Когато] човек се моли, трябва да е нависоко място, така Бог го слуша по-добре." Качили се на крушата, помолили се и мечката си отишла. Другият казал: „Много ти благодаря. Научих една тайна – че щом съм горе, нависоко, молитвата ми ще бъде послушана." В душата на първия има една вътрешна неискреност. Той вижда, че молитвата му не е хванала дикиш и измисля една нова философия, за да излъже и себе си, и другите. Това е самоизмама.

В дадения случай умният човек няма какво да среща мечки. Какво изяснение ще дадете на мечката? Аз я създавам. Разберете ме сега. Вие създавате вашите мечки. И големи мечки може да създадете, и малки мечки може да създадете. Може да направите едно престъпление и мечката да ви гони – и то не една, но две, три и много мечки. Тогава ще се качите на дървото и ще кажете: „Защо, Господи, създаде мечките?" Божиите мечки са много добри, а нашите мечки са много лоши.

Христос казва: „Има да Ми се случи нещо много важно и сериозно, но както ви гледам, вие ще Ме напуснете. Ще се разбягате всички.“ Това Той го е казал, защото е познавал човешкото естество. Петър казва: „Всички могат да се разпръснат, аз обаче не.“ Исус му отговоря: „Истина ти казвам, че тази нощ, преди да пее петелът дваж, ти три пъти ще се отречеш от Мене.“ В Гетсиманската градина Христос помолва учениците Си да не заспиват, докато Той се моли на Господа. Обръща се и вижда, че са заспали. Казва на Петра: „И един час ли не можеш буден да бъдеш?“ Пак се моли и пак вижда, че Петър и Яков спят. Три пъти ги моли да не заспиват, и трите пъти ги намира заспали.

Следващата случка е в двора на първосвещеника, когато Исус е вътре на разпит при старейшините и книжниците. Петър се грее на огъня отвън на двора, заедно със слугите на първосвещеника и когато една от слугините на първосвещеника му казва: „И ти беше от учениците на Исуса Назарянина“, Петър отрече. Това е третият път, когато Петър отрече, че познава Христа. Пак, когато петелът пропя, той разбра какво е искал да каже Учителят му с думите: „Преди петелът два пъти да пропее, ти три пъти ще се отречеш от Мен.“

Хубавата страна беше в това, че като излезна вън и пропя петелът, той съзна, че по стария начин не могат да се разрешат работите. Трябва да се вземе ново въже. С това въже, с което се късат кофите, нищо не става. Мъчнотията седи в това, че вие не можете да свързвате духовния живот с физическия живот.

Ако схванете Христа като представител на Любовта, то Любовта е необходима за целия ваш живот. Любовта трябва да бъде подкрепа на всяка ваша мисъл, чувство, желание, постъпка. Любовта трябва да бъде непреривна сила, която да работи във вас. В деня, в който не работи във вас Любовта, нищо не може да постигнете. Някой път спите. Защо? Защото няма токът на Любовта. Някой път зная защо спите тук. Защото не сте си починали. Работа трябва, а вие сте уморени. И някой казва: „Да свърши беседата, че съм гладен.“ Някой има да дава 2030 000 лева и аз му проповядвам, а той казва: „Какво ще ми разправяш сега? Аз имам да давам толкова пари!“ Или някой е уволнен от служба и казва: „Какво ще ми разправяш сега? Аз съм без работа.“ Един американски проповедник казва: „Аз проповядвам и на онези, които спят.“

Сега, аз гледам психологически на въпроса. Има две изяснения. Учениците на Христа заспаха тогава, понеже не можаха да изтраят на онази тежка атмосфера и на мисълта, че ще защитят Учителя си. Те казваха: „Тежка работа е тази, не е за нас!“ Това показва слабата страна на човека. Има една

мисъл, която е обременителна. Спиш. Не е лошо. Има моменти, когато човек, като спи, той слуша по-хубаво. Някой казва: „Аз спах, но чух." А пък тези, които не са спали, те не помнят. Аз тогава бих казал да спите и да помните.

Съзнанието на човека трябва да бъде будно, ангажирано с известна любов. Някой може да каже: „Това, което говори Учителят, не разрешава моите въпроси." Вярно е, но казвам ви: Има известни неща, които всякога ни засягат в нашия живот. Когато вятърът ни духа, интересува ни, понеже този вятър е една реч, той пречиства въздуха. Този вятър е за моя полза. Защо духа вятърът? Заради мен, заради вас. Изгря Слънцето. Аз мога да кажа: „Това Слънце изгрява за мен." Понеже аз се ползувам от него. Аз трябва да съзнавам в душата си следното: Слънцето изгря и неговата работа е за мен. Слънцето има отношение към мен. И като изгрее Слънцето, аз в този ден мога да свърша на физическото поле своята работа. Ако ние съзнаваме, че всичко, което е създадено в света, подтиква нашата мисъл, чувства и постъпки, ние имаме отношение, една връзка. Ако ти се радваш на вятъра, който духа, ако ти се радваш на дъжда, който вали, ти имаш връзка с вятъра и с дъжда. Дъждът ще донесе своето благо. Ако не обръщаш внимание на тези неща, тогава ще се обезсмисли животът ти. Но някой път е много мъчно да се направи едно заключение, но трябва да се направи едно заключение. Ние живеем в един свят, дето Бог ни се изявява. Ние сме в едно училище, дето професорите ще проявяват своето знание. В клас ще ходим, за да слушаме онова знание, което се проповядва в университета. Ако ти ходиш в училището и нищо не придобиваш, ходенето е безполезно. Ако ти вярваш и тази вяра не ти допринася нищо, тази вяра е безсмислена. Всички си образувайте едно верую, което да не се къса.

Преди няколко време дойде при мене една сестра и ми разправя: от дълго време иска тя да има едно съобщение от Невидимия свят; и става една сутрин и чувствува, като че някое същество иска да влезе вътре в нея. И тя го чувствува. То влиза в нея и веднага се изменя нейното състояние. Аз зная как стои работата. То ѝ казва, че тя е на погрешен път, че всичко, каквото е правила досега, не е право, че всичко е погрешно. Но кое е постоянно в живота? Тази светлина, която влиза в очите, може да ти причини дразнение, но може да ти стане и много приятно. Тази сестра се е намерила под влияние. Това не е влияние на духове, но това е приемане на посторонни мисли, които завладяват човека. Както един отровен газ може да парализира, както въглената киселина може да парализира, така и някой духовен човек може да се парализира и той да си мисли, че духове са дошли в него. Когато вие имате посещение на един Божествен дух, няма да се смущавате – той ще внесе едно светло чувство, една светла мисъл у вас

и този ден ще бъде епохален, какъвто беше денят на Петдесятницата за апостолите. Те имаха връзката с Невидимия свят и чуха да се говори на духовния език, и всички ученици знаеха духовния език. Духовния език и вие трябва да научите. Да допуснем, че един човек ви казва: „Ще ви запаля", но не може да ви запали и нищо не става, а пък друг нищо не казва и ви подпалва. Тогава питам: В кого е силата? В мълчаливата мисъл, мълчаливото желание и мълчаливата постъпка, които запалват, които внасят любовта, в това е силата. Не трябва да я търсите отвън. Колко любовта се е проявила отвън, у другите хора, вие не може да знаете, но във вас колко е, това може да знаете. Вашето щастие седи в това да проявявате любовта.

От Невидимия свят казаха на Христос: „Твоето въже ще оставиш, ние ще турим нашата кофа и нашето въже." Христос си сне въжето. Голямо разочарование претърпя Христос, няма друг човек, който да е претърпял по-голямо разочарование, отколкото Той! Всичко рухна. Разбягаха се учениците Му и всичко, каквото е казал, рухна повидимому. И Христос каза: „Тогава да бъде Твоята Воля!" И тогава дойде Божественото! Докато нашето човечество не отстъпи на Божественото, не може да имаме успех, иначе ти ще имаш временни успехи и не може да придобиеш онова правилното, което търсиш. Само когато Божественото дойде, ти ще имаш един приятел, когото обичаш. Само тогава ще живееш в едно общество, което ще те разбира и ти ще го разбираш. В Божественото има това разбиране.

„Бдете и молете се, да не би в прегрешение да влезете." По някой път ние уповаваме на нашето знание, не виждаме, че знанието не ни помага. Някой път и вярата, която имаме, не ни помага. Някой път и силата, която имаме, не ни помага. Вярата ни някой път е много малка в сравнение с мъчнотиите, които срещаме; някой път и силата, която имаме, е много малка в сравнение с онези мъчнотии, с които трябва да се справим в живота си. Всяка мисъл, която носи в себе си скръб, има нещо нечисто в нея. Всяко желание, което носи скръб, има нещо нечисто в него. И всяка постъпка, която носи скръб, има нещо нечисто в нея. Трябва да се очистят. Трябва да разпознавате чистите мисли от нечистите. Всяка мисъл, която носи само радост, е чиста. Всяка мисъл, която носи скръб, не може да градите с нея, трябва да се молите тогава. Старини ще дойдат – ще остареете и тогава ще ви оставят всички. Когато преминавате на онзи свят, нито един от вашите приятели, които са тук, няма да ви придружават. Ще дойде това положение и тогава на кого ще разчитате? Всичките ви приятели ще дойдат само до последната станция и ще ви кажат само: „Господ да бъде с теб!"

В живота ви дойде болестта, баща ви, майка ви не могат да ви помогнат. Вие имате страдания – какво ще кажете тогава? Там трябва да се прояви вярата! А не да се обезсърчавате. Някой казва: „Ще се мре.“ Умирането е да ни се покаже само кой може да ни помогне. Кой може да ни помогне? Ще намерим Онзи, Който може да ни помогне! Който може да ни избави от смъртта, Той е истинският. При смъртта на Христа всички се разбягаха. Но Христос издържа на всички страдания! Това е първото положение. Има един, на Когото ние можем да разчитаме! Той е Онзи, на Когото Христос разчиташе! Разчитайте на Този, на Когото Христос разчиташе, вярвайте в Този, в Когото Христос вярваше! И постъпвайте така, както Христос постъпваше. От това правило се водете и всички противоречия ще се разрешат.

„Отче наш“

14-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 24.XII.1933 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1933_12_27 Постигни реалността
лекция пред общия окултен клас

ПОСТИГНИ РЕАЛНОСТТА

Сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва

Размишление

Духът Божи

Ще прочета Посланието към евреите, глава 12-та.

Има една вътрешна страна на живота. Като казвам живот, подразбирам това, което е като идеал вътре в човека. Човек не е постигнал това, което иска. И богати и сиромаси и учени и неучени, всички все чувстват, че им липсва нещо. Понеже каквото и положение да завземете на земята, то все се изменя. Животът се изменя. Това, което имаме сега, това не е още животът. Ти постъпваш добре, но не знаеш защо постъпваш или чувстваш и не знаеш защо чувстваш, или мислиш и не знаеш защо мислиш. Между мисълта, чувствата и постъпките на хората няма една връзка. Аз говоря въобще. Има някои хора, които са разбрали нещата. Когато ние говорим за основните неща, върху които седи или почива човешкият живот, ние не разбираме нашето лично положение. Има временни положения, върху които ние сме поставени, например, когато се говори нещо, вие може да кажете: „Да не би това да се отнася до мене?" – Не, това се отнася до принципа. Например, ти трябва да любиш, това е принцип. Ти трябва да познаваш доброта[та]. Но дали аз съм добър, това е друг въпрос. Дали ти си добър и това е друг въпрос. Ако ти сам не можеш да разрешиш дали си добър или не, то и другите отвън не могат да го разрешат. Дали си добър, ти трябва да го знаеш. Ти сам ще го разрешиш. Дали вярваш, също така, ти ще го разрешиш.

Когато се говори за природата, не се говори за нещо частично. Вие мислите, че сегашното положение на човека е много временно. И мнозина се страхуват да не би да се измени положението им. Ние знаем, че няма нито едно положение в света, което да не се изменя. Малкото дете, което се е родило, остава ли в същото положение? То остава в прегръдките на майка си. Тя го милва, милва и най-после това положение се изоставя. Майка му го туря на страна и казва: „Стига толкова прегръдки, толкова целувки, толкова плач!" Това дете, ако разсъждава със своя детински ум, никога няма да разбере онези подбудителни причини на майка си, защо тя го е турила настрана. Най-после, ако вие държите до вашето око един предмет, който заслонява целия свят, питам, какво ще научите от този предмет? Или във вашия ум вие може да държите една мисъл, каквато и да

е мисъл, без разлика и тази мисъл може да ви спъне. Вие трябва да я турите малко на страна. Или, може да имате едно чувство и него трябва да турите на страна. Или може да имате една ваша постъпка и нея трябва да я турите на страни.

Сега има две неща, които са в противоречие. Ти можеш да кажеш: „Аз по този път няма да ходя!“ Или можеш да кажеш: „Аз по този път ще ходя!“ Всички хора по един [и] същ път ходят. Ти искаш не искаш, по този път ще вървиш. Някой казва: „Това нещо няма да го направя!“ Можеш да се откажеш, да не ядеш един ден, два дена, но после пак ще ядеш. Колкото пъти да се заричаш да не ядеш, пак ще ядеш. Въпросът не е в яденето. Важно е как и кога ще ядеш. Не е престъплението в яденето, но в начина на храненето. После, има друго нещо, човек по някой път не може да се освободи от своите мисли. Каквато и да е лоша мисъл, ще дойде до неговия ум. Не е лошото в мислите, но важно е как ще възприеме човек мислите, дали им е господар. Има едно външно господаруване на нещата, не е въпрос за него. Например, един човек, господар ли е на ръката си? Може да твърди човек, че е господар на ръката си, но неговата ръка по някой път може да му се вземе. Той е господар на окото си. Но и окото може да се вземе. Всичко, каквото човек има, може да му се вземе. След като му се вземе това, което човек има – ръка, крак, очи и прочие, где остава човекът? Но това не е човекът. Човек, на когото може да му вземеш ръката, краката, окото и пр, де остава човекът? Той е ограничен човек. Той може да си мисли, че е свободен, но каква свобода има? Това е временна свобода. Та казвам, има преходни неща в света.

Прочетената глава говори, че този порядък, който съществува, ще се измени. Всичко това, което съществува, за което живеете, за което всичко давате, ще се измени, за да дойде това положение, което не се мени. И всички вие казвате: „Какво ще бъде това?“ – Тези неща не могат да се разправят. Тези неща, трябва да отидеш, да ги видиш и да ги разбереш. Ние виждаме някои неща, но отчасти ги виждаме. Колцина хора има, които виждат доброто в човека? Вие може да виждате, че известна постъпка е добра, но така обективно да виждаш доброто, не можеш да виждаш. Ние мислим, че доброто е нещо отвлечено. За света е така, че е отвлечено, но доброто представя най-добрия, най-красивия живот на земята. Красотата на земния живот седи в доброто, което човек има. Щом изгуби доброто, той изгубва своята красота и смисъл на външния свят. Човек може да е богат, но щом изгуби доброто, той е вече духовно болен. Тогава, всички неща вън се обезсмислят за тебе, нямат смисъл. Ако ти имаш синове и дъщери, които не те почитат и ако имаш приятели, които не ти услужват и всичката природа се отнася към тебе отрицателно, тогава животът не е такъв, какъвто го желаеш.

Вие трябва да си зададете въпроса – към какво се стремите? Ти казваш: „Аз вярвам в Бога!“ Не е въпросът само за това, но трябва нещо по-съществено. Казвам, съвсем трябва да се абстрахирате или съвсем трябва да оставите на страна вашия сегашен живот. Спъват ви отношенията, които имате един към друг. Например, всички вие се спъвате, като гледате света така хубаво облечен, с пръстените му, с шапките му, с дрехите му, с позата му и казвате: „Е, ние така сме живели!“

Ако така разбирате живота, това не е живот, това е едно представление. Всички онези актьори, които са на сцената, представляват някоя драма, някоя трагедия. Мислите ли, че това е нещо реално? – Не, то е едно представление на сцената. Вие в театъра ще викате, ще плачете на сцената, защо някой е умрял? Обаче вие плачете на сцената. Вие гледате на улицата, че някой трепери и ги съжалявате. Това не е едно представление. Разправяше ми един свещеник една своя опитност така: „Отивам при владиката, но той е честолюбив, горделив, иска всички свещеници да треперят пред него. И аз се представлявам така смирен, но се смея в себе си. Казвам в себе си: владико, колко е празна главата ти, много магарета имаш да пасеш. А външно се представлявам смирен и му целувам ръката. И той ме благославя. И казах това в себе си: не се нуждая от неговата благословия, какво ще ме благославя. И колкото пъти ме е благославял, все нещастия идат върху главата ми. Но какво трябва да се прави? Свещеник съм.“ Аз сам изнасям един психологически момент, вътре в човека. Той казва: „Две са за вас, три са нас.“ (Учителят показва ръката, която благославя) Защото при благославянето ръката взема такова положение, че трите пръсти остават навътре, а двата навън. Аз изнасям принципа. Хората могат да вземат ролята на свещеника, владика, цар, това са временни отношения, това са служби, форми. Ще ги уволнят и тогава никакви царе, никакъв владика, никакъв свещеник, никакъв проповедник не си. Ти играеш такава роля. Сам се заблуждаваш. Могат да те хвалят, могат да ти поднасят букети, цветя, да говорят за тебе, но ти, като слезнеш от сцената, ще кажат: „Това е един артист, хубаво играе ролята си!“ Та казвам, от това се раждат противоречията. После, между актьорите всякога ще има един спор, караница, защо едина взел една роля, а не друга. На един дали по-голяма роля и защо някой взел по-малка роля? Постоянно има ежби на сцената.

И в живота сега е същото нещо. Светът е едно голямо представление. Земята е едно забавление за духовния свят. Защото, когато в духовния свят искат някой път почивка, тогава идат в театъра на земята, вземат си билети и като се върнат от театъра, разправят за всички сцени, за всички игри. Земният живот е една игра. И казват, дали са играли всички добре ролята

си или не са я играли добре. Това е все за изяснение.

Но има едно нещо, онзи актьор съзнава, че играе нещо по-дълбоко от неговата роля. Например, той утре ще напусне актьорството си и може да стане художник, писател и пр. Ще се измени службата му. Вие може да си искате да си останете на едно място. Вие търсите в преходното постоянното. Там го няма. Постоянното не може да го намерите тук. Това тук е само предисловие на онова, което трябва да намериш в бъдещето, което трябва да се разкрие. Имате да минете още през много опити. Много опитности ще имате още, които няма да ви бъдат приятни. Писанието казва: „Ако нямате тези опитности, тогава няма да живеете." При опитността ще се научите. Това е учение как да постъпвате.

Та, основното нещо е да можем да постигнем реалността. А опитността е да познаем Бога, като Любов в света. Единственото нещо, което не се мени, не се дразни, това е в което няма противоречие, това е в закона на любовта. Там няма противоречие. Да кажем, че имате хора, които се обичат и се дразнят, това е друг въпрос. Любовта не се дразни, а те се дразнят. Целия ден, ти си недоволен и искаш и любовта дава. Ти какво искаш? – Ти казваш: „Искам да стана философ!" Ставаш философ. Казваш: „Искам да стана поет." Ставаш поет. – „Искам да стана цар." Ставаш цар. Каквото искаш, ставаш! И вие искате нещо. Любовта ще ви го даде и като ви го даде, вие пак ще бъдете недоволни, понеже не разбирате любовта.

Някой път се проповядва самоотричане. Но трябва да научите какво нещо е самоотричането. Да се самоотречеш от онова, преходното, за онова, постоянното. Да се отречеш от временната любов, за онази любов, която внася безсмъртие, а да се отречеш от онова хубавото, красивото, за да влезнеш в един свят на промени, това не знам какво самоотричане е. Повечето хора се отричат за нищо и никакво. Например, апостол Петър се отрече и после съзна своята погрешка и се разкая. Сега всички вие седите и казвате: „Колко е бил страхлив апостол Петър!" – Оставете вие апостол Петра. Вие гледайте принципа. Вие сте поставени на същия изпит. Един ден, вие ще бъдете един Петър, една слугиня ще седи пред вас и вие три пъти ще се откажете и после пак ще плачете.

Та, един голям изпит ще дойде! Трябва да си зададете един въпрос: пътя, по който ти вървиш, прав ли е? Някой ме пита: „Ти православен ли си?" Аз го разбирам: „Ти баща си познаваш ли?" Слава Богу, от православието се освободих, от актьорството. Не съм актьор, не че е лошо. Ако е роля, сцена има на света. Всеки си играе ролята там. Не е лошото в актьорството, но в неразбирането на нещата. Ние ставаме смешни, когато очакваме нашето благо да дойде от там, от дето няма да дойде. Окачили най-горе на

тавана шкембе и черва. Една котка седи долу и мечи. Котката мечи отдолу и скача и си мисли, че като хване червата, като хване това шкембе, всичко се разрешава. Всеки един човек си има по един идеал, който прилича на идеала на котката. Този бял дроб, тези черва, принадлежат на едно агънце. Ти, като го изядеш, това агънце ще ти каже: „Да ми го върнеш!" Тогава какво ще кажеш? Това са сега само обяснения.

Има една велика истина. Великата истина няма да ни направи страхливи, а ще ни научи как да живеем. Някой казва: „Да се освободим от живота!" Ти не искаш да бъдеш дете, да бъдеш мъж, не искаш да бъдеш старица, тогава какво най-сетне искаш да бъдеш? Като дете, трябва да бъдеш умно дете; като възрастен, трябва да бъдеш силен мъж. И силата си трябва да употребиш на място. И като стар, трябва да употребиш своята мъдрост на място.

При сегашното ни разбиране, ние казваме някой път: „Деца трябва да бъдем!" Или, някой път, искаш да бъдеш възрастен, но нито детинството нито живота на възрастния, дават смисъл. Нито идеала при стария ще го намериш. Попитайте децата си, има нещо към което те се стремят. Попитайте възрастния и той има нещо, към което се стреми. Попитайте стария и той има нещо, към което се стреми, но не го е намерил. Такива деца, възрастни или стари, могат ли да ни бъдат образец? – Временно могат, но това, което те търсят е преходно. Те са само показалци. Като разсъждаваме по този начин, ние не трябва да се обезсърдчаваме от сегашния живот. Сегашния живот го считайте като една лодка вътре в развълнуваното море. Казваш: „Лош е този живот. Тази лодка се люлее." Вие благодарете, че сте в лодката и да излезете на брега. И като излезете на брега, тогава ще разберете, какъв трябва да бъде смисъла на живота ви.

Ще ви приведа един пример: един от персийските владетели завладял Ерусалим, Палестиня. И от пленниците завеждат една млада мома при главнокомандующия. Той се е казвал Нееман. Персийският цар страдал от проказа. Като отива в Персия Нееман, почва да разправя, че в тяхното отечество имало пророк Елисей. И той, само като си положи ръката, ще оздравее проказата на царя. А проказата е една неизцерима болест. Нееман отишъл с камили при пророка Елисей и занесъл много подаръци и пророкът казал: „Кажете болният да се потопи 7 пъти в реката Йордан." Казали на пророка Елисей: „Но персийският цар е честолюбив. Как така в реката Йордан да се потопи? В Персия няма ли реки? Какво ще се потапя в реката Йордан!" И почва Нееман да се връща. И един от слугите му се приближил до него и му казал: „Този човек, пророкът Елисей не ти иска богатствата, но ти опитай съвета, който ще ти даде. Потопи се 7 пъти в реката Йордан!" Болният се потопил 7 пъти и веднага се очистил от

проказата. И връща се назад да благодари на пророка, но пророкът му казал: „Не искам нищо. Всичко, каквото си донесъл, вземи си го със себе си!" Главнокомандующият казал на пророка: „Искам да си взема от тази пръст, която е на тази земя, да я натоваря на три–четири камили, че когато принасям жертва на Бога, да стъпя на тази пръст, която съм взел от Палистиня."

Слугата на Елисей си казал: „Много е глупав моят господар, да не иска да приеме подаръците, парите, които му носи болният. Толкова пари изгуби!" Излиза слугата и казва на излекувания: „Искам да ми дадете някои от богатствата, които носите!" Онзи му дал една голяма сума. Слугата я скрил и се връща при пророк Елисей. Пророкът го пита: „Къде ходи? Ти отиде да вземеш пари. Ти отиде за парите, но проказата ще дойде върху тебе!" И той престана да е ученик на Елисея и проказата отиде върху него. Мнозина са като този слуга – Геезий. Вие може да вземете всичко, каквото има в света, но ще вземете и проказата. Разберете едно нещо: бъдете благодарни от онова, което Бог е вложил във вас, от онова, което Бог ти дава. Пазете се от неща, които са преходни. Може да има някое възражение: „От де да знаем кои неща са преходни?" – Това не е извинение. Ако отидеш на концерт и не разбираш концерта, тогава трябва да знаеш, че ти липсва нещо. И ако ти липсва слух, трябва да си го възстановиш. Под слух се разбира едно вътрешно разбиране, което трябва да имаш.

Аз влизам във вашето положение. И аз виждам положението в които се намирате. Виждам го много добре. Някой казва: „В моето положение не влиза." Аз влизам във вашето положение, но тъй както сте, не може да ви се помогне. Учителят може ли да каже на ученика: „Стани ученик!" – Не, но той ще го учи. Ще му преподава ден след ден, година след година и ако ученикът се учи, ще научи. Ученикът трябва да положи труд. И вие трябва да положите труд. Кои неща стават по благодат? – Яденето, дишането, пиенето, приемането на светлината. Но учението по благодат не бива. Казано е: „Ще ви научи Духът." Ще ви научи Духът, но ако се учите!

Духът дойде в Ерусалим едно време и които бяха послушни и се учиха, го приеха. Апостол Петър прие новото учение и трябваше да мине през ред изпитания, за да се научи. Някой от вас казва: „Не ми върви, от както съм влязнал в този път. А пък по-рано ми вървеше по-добре." Там е лъжата, че по-напред му вървяло. Казвам: В какво ти е вървяло? Никому досега не е провървяло. Провървяло на всекиго едного дотолкова, доколкото е провървяло на онези прасета в кочината, които са угоявани за Коледа. Четири, пет пъти на ден господарят храни прасето, но на Коледа отиват на клане. Защо ти е един живот такъв, когато един ден ще станеш жертва?

Та има една жертва в света без мисъл. Истинската жертва е само когато придобива човек. Истинска жертва е само това, което прави човека силен. Което внася в него истинско знание. Жертва има само там дето е свободата.

Та казвам, напуснете формите, вие, някой път, се сравнявате един с друг, кой живее по-добре. Не се сравнявайте един с друг! Един човек може да бъде сам образец, но [не] вземайте нито един човек за мярка. В природата единствената мярка, която мери, е Слънцето, светлината му. Мерки не могат да бъдат нашите лампи, колкото и да са силни. Лампата може да ни услужи, но мярка е Слънцето. Та казвам, във вашия свят, трябва да виждате същото слънце, което изгрява. А вие казвате: „Къде е Господ?“ – Тогава вашият свят няма Слънце! Ще търсите Господа. Тогава подразбирам, че вашият свят е обвит в мъгла, в облаци, та вие не го виждате. Тогава Духът Божи се носи отгоре върху нашата земя, която не е устроена. Трябва да виждаш Слънцето и да го разбираш като реалност. Като такава реалност, от която никой да ви не разколебае.

Аз ви давам една круша. От къде ще знаете, че е сладка? – Ще я вкусиш и ще знаеш. Ти можеш без да я вкусиш да кажеш, че не е сладка. Кое е по-верно: това, което чувствувам аз или това, което ти казваш? Може ли това, което е сладко за мене да не е сладко и за тебе? Ако крушата е сладка и ти я вкусиш, ще кажеш: „Така е, право е – сладка е .“

Трябва да разбирате ония принципи, които ръководят живота. Един принцип еднакво засяга и вас и мене. Той не може да бъде спрямо едного по един начин, а спрямо другиго, по друг начин.

Ти казваш: „Аз имам нужда.“ Това е друг въпрос, кой няма нужда? Онзи, който е създал нуждите в света, той така е наредил света, че тези нужди си имат добрата страна. Чрез тези нужди, вие сте във връзка с един по-възвишен свят.

Страданията, които имате, ще ви докарат във връзка с тези същества, които ви обичат. Ако нямате страдание, как ще ги познаете? Всички вие трябва да се освободите от всички чужди мисли, които идват, по някой път, при вас. Нали сте виждали, че, по някой път, идва мъгла в София и после си замине. Към обяд се разпуква. И всеки един от вас, когато се измени неговото вътрешно настроение, някаква външна зима е дошла. Няма по-страшно нещо от това, когато човек почне да се съмнява и да се колебае. Дали е християнин или не, дали е православен или не, дали е евангелист или не, дали е окултист или не, дали е учен или не – това са само имена. Всички тия имена си имат своя смисъл. Ако вие може да ги

разберете и да се ползувате от тях, те имат смисъл. Но ако не ги разбирате, те ще бъдат една спънка за вас.

В прочетената глава, апостол Павел казва: „Наказанията и страданията са едно синовно отношение.“ Съвсем другояче трябва да си обясните страданията. Когато учи човек, бият го. Ако не разрешаваш нещата, ти сам се наказваш. Тези, външните неща, всеки един от вас трябва да ги мине.

Вие сте били деца. Детинството с какво се отличава? – Децата са много доверчиви. Каквото им кажеш във всичко вярват. А възрастните се отличават със своята сила. Старият се отличава със своето знание, със своята опитност. В света има три положения: ти трябва да вярваш, за да бъдеш дете; ти трябва да бъдеш силен, за да бъдеш възрастен; ти трябва да бъдеш умен или мъдър, за да бъдеш стар, за да споделяш опитността на старите хора. Но във вас да не седи образът на стария дядо или на старата баба с тояжка и прегърбена. Това не е старост. Старият човек, в пълната смисъл на думата, напълно знае закона на подмладяването. Той добре носи своята старост, а пък възрастният е силен, всичко може да направи. А децата чрез вярата правят всичко, т.е. като повярват. Нещата стават чрез вяра за тях. Той, като огладнее, всичко каквото му трябва идва. Ако нещата не идват в Божествения свят, така както децата, вие не сте деца. Ако не идват така, както при възрастния, вие не сте възрастни. И ако не идват, както при стария, тогава не сте и стари. Тогава какво сте? Вие ще кажете: „Ние сме хора!“ Какво трябва да разбираме под думата хора? Това е неопределено понятие. Ти казваш: „Аз съм още неопределен.“

Аз съм ви дал разказа за онзи, който изгубил магарето си. И казва: „Ако съм аз Стоян, изгубих магарето си. И ако не съм Стоян, спечелих един юлар.“ Той не знае дали е Стоян или не. Но важно е, че магарето е изгубено. Това значи: не е изгубен животът. Като остарееш, изгубил си магарето и останал е само юларя. Като отидеш на пазара, тогава ще носиш на гърба си товара си, а не магарето. И всеки един от вас, който има несгоди в живота си е изгубил магарето. – Защо? Ти не трябваше да спиш под крушата. Той заспа под крушата и децата вземат магарето и оставят юларя. Не спи, когато имаш магаре!

Сега другото положение, няма ли някой по-лесен път? – Този по-лесен път е. Аз съм го търсил и не съм го намерил още. Защото лесният път какво е? – Вие искате да станете добри хора изведнаж. Това е лесния път. Вие искате да станете богати хора изведнаж. Или искате да станете учени изведнаж. Това е лесния път. Вие искате всичко да стане изведнаж. Само като си мръднеш пръста и да стане. Искате като си мръднете ръката и да стане. Гледаш си косата, че е бяла. Мръднеш си пръста и тя почернява. А сега

науката е намерила вече бои, с които всякога можеш да почерниш косата. Ще си купиш боя за 10–20 лева и ще си почерниш косата. После и лицето може да се подмлади. В Париж има такива начини. Турят си на лицето такива неща, че бръчките се махат от лицето. И една стара баба се представя като мома и се оженили за нея. Като дошел вечерта младият момък, бабата почнала да си вади зъбите и като ги извадила, тя сложила зъбите на страна, на масата. Извадила си маската. И той я погледнал, казал: „Ожених се, но друг път не искам да се женя вече! От сега нататък реших да се не женя." Аз разбирам под оженване на човека следното: всеки един от вас е оженен. Няма нито един от вас неоженен. Не ми говорете за някого, че не е женен. Той има деца. Всеки човек, който е въплотен на земята, той е вече женен. Оженен е за земята и има деца, не едно, не две, а стотина са около него. И какви ли не деца! И чернички и беличкi и малки и големи. Някой казва: „Да се оженя ли или да не се женя?" Е, колко пъти ще се жениш? Оженени сте. Не търсете да се жените! Казано е в писанието: „Които се сподобят с този живот, нито се женят, нито за мъж отиват!" По този начин, няма да бъдете оженени вече за преходното. Това е дълбокият смисъл на тези думи. А това знание тук, това е театър, това е представление. Двама души се оженят тук, за десет, двадесет години и не могат да живеят. Вие, щом сте въплотени, сте оженени. И ще живеете като оженени, докато се освободите. От какво? – Христос казва, да се отречеш от майка си, от баща си и пр., т.е. да се отречеш от сегашния, от временния живот. Този живот не е лош, но не е онзи живот, който ние търсим!

Дълбоката наука седи в това, да знаем как да се справим с този въпрос. Непременно човек трябва да се запознае с онази великата истина. Той трябва да познае Бога, не в обикновения смисъл, каквото проповядват църквите. А да намериш Бога в себе си и тогава да няма имаш състояние, което да се мени. Няма да имаш условия, които да се изменят. А ще имаш една вечна радост. Не че няма да имаш страдания, ще имаш, но те ще се уравновесят. Някои от вас казвате: „Има едно учение според което, като умрем, ще се преродим." Не се лъжете от тези умирания и тези прераждания. Това е друг въпрос. Ти може да се прераждаш колкото пъти искаш. Законът е: всяко едно прераждане е една женитба. Тогава от това гледище, един човек трябва да се жени 777 пъти кардинално, основно. Ще имаш 777 пъти кардинални женитби и 12 женитби ще бъдат епохални. Когато дойдат двойките души, ще живеят заедно.

Ще настане момент, когато ще се освободи човек от временния порядък и ще живее във вечния живот по закона на любовта и хората ще станат като братя и сестри. Сега се стремят да познаят братството и сестринството. Една сестра търси някого и като го намери е недоволна. И после намери

другиго и пак е недоволна. И мъжът търси една сестра и е недоволен. Търси друга, пак е недоволен. Сега аз не искам да ви обезсърчавам, искам да ви покажа, че временния живот ще го минете какъвто и да е. Защото, този живот, временният живот, той съдържа онова, вечното, което търсите. Ако във временния живот вие не можете да намерите онова, вечното, тогава всичко е изгубено. Това е само встъпление за новия живот. Сегашното семейство, сегашните връзки, които образувате, са от временния порядък, но чрез закон. В Божествената Любов ще се образуват връзките на братство и сестринство.

Вие казвате: „Братя и сестри." Но колко души могат да си пожертвуват живота за другиго? Но не по закон да става това. По закон може да стане, някой войник могат да го поставят да изпълни някое приказание, но не свободно. Един разбойник, като дойде и ти тури нажежена верига на врата, ще извадиш всичкото си богатство, но въпросът е без да го мъчат да даде. Като ти каже някой да дадеш всичкото си богатство, да го дадеш. Като те застави, ти ще го дадеш, но насила ще го дадеш. Защо човек да не може да го даде доброволно, от любов към Бога, а не по принуждение.

Казано е: „Раздай всичко и ела подир мене!" Ти казваш: „Кога бъда готов." Че кога ще бъдеш готов? Трябва да имаш сила, когато проповядваш, тогава както проповядвате, трябва да имате сила. Както хората проповядват нищо не се постига. Който проповядва трябва да носи нещо със себе си. Ти ще намериш някой болен в някое село и ще го излекуваш. Ще потупаш болния и ще кажеш: „Стани!" И той ще стане и тогава целият дом ще те посрещне с радост. Има някой куца, ще го излекуваш и всичките пътища ще ти са отворени.

Някои от вас казвате: „Моята колибка е малка, да я разширя малко!" Някой казва: „Дотегна ми в тази колиба да зъзна." Никой не те е вързал с някое въже тук. Сега това не го превеждам, за да ви осмивам. Аз искам да ви изнеса една истина. Не трябва да се лъжеме! Пазете едно нещо – не лъжете себе си ! Не се самоосъждайте нито се лъжете! Направил си една погрешка, в реда на нещата е. Ще я изправиш. Кажи си: „Направих и ще я изправя. Защо съм я направил, не давам отчет никому, но ще я изправя. Тук на земята, на хората не давам отчет", но на Бога дай отчет.

Погрешката, която мога да направя, мога и да я изправя. А пък доброто, което не съм направил, мога да го направя. Онова добро, което не можах да направя, ще го направя сега. Погрешката трябва да се изправи, а доброто трябва да се направи. Две неща има, които всеки един човек може да направи. Те са невидими, но с изправяне на погрешките и с правене на доброто, ти растеш и се повдигаш. Ти се повдигаш и приемаш Божието

благо и Божието благословение и тогава се образуват Божествените връзки.

Вие се опасявате да не би да ви заробят хората. Че вие никога не сте се освободили от робството? Аз като гледам хората сега, те са такива роби. Другояче трябва да положите мисълта. Трябва да имате идеята да се освободите. По кой начин да се освободите? Ако ти не научиш закона да ставаш малък, невидим в света, ти не можеш да се освободиш. Нали знаете онзи разказ за Буда? Когато бил на земята, след голямо размишление – съзерцание, като достигнал в голямо повдигане в своето посвещение, един ден позаспал, за да си почине. И в този момент го издебнала тази, световната, голямата астрална змия. И като се събудил Буда, видял се обвит от нея и почнал да се смалява вече и като станал много малък, се измъкнал от прешлените на тази голяма змия.

И вас ви стяга нещо лошо. Кое е то? – Тази змия. Че страстта в човека не е ли тази, голямата змия? Ти ще се смалиш, за да излезеш от нейните прегръдки. Влизаш в една голяма тълпа, която отива да разграби нещо. И ти отиваш с нея, ти си роб вече на тая тълпа. Нашия брат Димитър Голов разправяше: „Един ден гледам, че в София се събрало голямо събрание и протестират против някого, тръгнах и аз. Стражарите тръгнаха и искаха да противодействуват. И аз взех един камък и вместо да ударя стражаря, ударих главата на един стар човек, който демонстрираше с всички. И се питах: по този начин ли се освобождават хората?“

Трябва една силна мисъл. Човек трябва да бъде господар. Един човек, който не е господар на своите мисли, на своите чувства и на своите постъпки, той е роб. В него да тече мисълта, както в едно радио и чувствата му да текат, както светлината и постъпките му да се проявяват, както топлината се проявява. Тези мисли, аз ги познавам и те да ме познават. Тези мисли не слушат, те вървят с мене. И постъпките да вървят с човека. Една хубава постъпка, непременно върви с вас, през вечността. И вие като се обърнете ще видите вашата постъпка, като красиво същество, което ви се усмихва и ще кажеш: „Много ти благодаря, че ти ми помогна да направя това!“

Всякога ще благодариш на хубавите мисли, на хубавите чувства и на хубавите постъпки и ще им кажеш: „Благодаря ви, че сте създали хубавия живот в нас!“ Тези, които не знаят, считат една мисъл като една хубава форма само.

Та сега, дръжте две правила: служете на Любовта без никакво противоречие, всякога. И когато се явява противоречие не мислете, че това

е Любов. Щом някой въпрос остане тъмен във вашия ум, викайте Божествената мъдрост да ви осветли. Може да я повикате веднъж, дваж, триж, много пъти на вашите телефони. До тогаз ще викате, докато лицето се яви на другата станция. Не преставайте! Могат да ви изпитат от невидимия свят.

После, вие сте дошли на земята за една работа. Онова, което сте обещали отгоре, направете го! Онова, за което сте дошли, изпълнете го и онова, което трябва да станете, постигнете го! Вие трябва да станете много повече от това, което искате. Вие искате много малко. Аз желая да не се забавлявате [задоволявате] с малко. В природата има един закон, едно правило: Или всичко или нищо! Вие казвате: „Малкото е за предпочитане пред голямото." Малкото, в което има любов, е за предпочитане от голямото, в което няма любов. Сиромашията с любов е за предпочитане, пред богатството без любов. Но богатство с любов е за предпочитане пред сиромашия без любов, в която любовта не присъствува. Тя съдържа по-голямо богатство, отколкото всички най-големи богатства, които има в света. Това не е сиромашия. А пък що е думата „богатство"? – Това са тези възможности, които богатият може да направи. Ако ти имаш възможност да направиш нещо, ти си богат човек. И най-после, всичкият свят е създаден за онези, които вървят по Божия път. Това са бъдещи блага, които ни очакват. Ти не си дошел да страдаш, не! Ти си дошел да учиш. След това, един ден, ще те турят на Венера, на Слънцето или на друго место на служба. Един ден, като те турят на служба, ще знаеш. До тогава това, което е, [е] дресиране.

Вие знаете философията на Диогена. Един ден той казал: „Искам да се отдалеча от хората и малко да живея за себе си." И седнал под една круша и ял круши. И вижда, че идва един селянин при него. Диоген, като го видял, станал неразположен и казал: „Да се махне този!" И искал да го изхука. Но после казал на себе си: „Диогене, толкова години ти проповядваш на хората търпение и на всичко това, на края на живота си, ти искаш да опропастиш всичко онова, което си създал!" И става Диоген, сяда, поканва селянина. И те са имали най-добрия разговор, за който ни говори окултната история. От този селянин Диоген научил какво нещо е доброто, което трябва да се прави на човека. Селянинът не идвал да вземе нещо. Може би това е един ангел, който Бог му изпраща, за да научи нещо, да му даде един урок. От този селянин, Диоген научил нещо ценно. Той позна смисъла на себе си. И вие някой път искате да седнете и да си починете. И ще дойде този селянин. И ще кажеш: „Не може ли той да почака? Не може ли той да дойде друг ден, а не сега?" Не, днешния ден не го отлагайте за утре!

Сега аз влизам във вашето положение. Някои от вас имате много голямо главоболие, коремоболие, ревматизъм, беднотия. Някои нямате петаче, външни и вътрешни дрехи, окъсали сте се. Един ден, дойде един брат при мене и ми казва: „Онзи брат се е окъсал." Аз казах: „Много обичам хора със окъсани дрехи, с прозорци. Хигиенични са тези дрехи. Те имат проветряване. Въздухът влиза вътре навсякъде."

Аз, като видя един беден човек, поставям се в неговото положение и казвам: „Аз да съм на неговото место, какво ще направя?" Отива един беден при един богат и му казва: „Така не се живее. Знаеш ли моите страдания!" Този богат бил милионер, но той имал вече 10 присъди и бил осъден на 25 години затвор. Този богат казал на бедния: „Ти какво искаш? Ако искаш да се заменим, аз съм готов да взема твоята сиромашия?" И богатият си съблякъл своите дрехи и вземал и се облякъл в дрехите на сиромаха и казал: „Да ти върви добре! Всичко е на твое разположение." Сиромахът си казал: „Това е сега щастие!" Но след един месец, сиромахът бил вече в затвора и си казал: „Кой го знаеше това!"

Това положение, което имате, не го заменяйте с нищо в света. Най-лошото, което имате, най-лошите условия, не ги заменяйте! Те са неоценими. Никога не заменяйте едно положение, в което провидението ви е поставило! Провидението създаде едно положение на Йов и ако Йов не беше минал през този изпит, името му щеше да бъде забравено. А сега, като четете живота на Йова, трябва да имате една от най-хубавите истории на човешкия живот и на търпение! Ако вие минавате през известни изпити на Йова, да знаете, че пред вас седи един закон за който няма да съжалявате. Йов казва: „Някой път може би, мислех криво, но сега вече мисля правилно. И за светлината, която добих, няма да съжалявам." И всичко това, което изгуби той, после всичко му се върна. И жената и децата и всичко!

Но не само да казвате: „Така казва Учителят!" Силата е във вашата любов. В любовта ви, там е силата. Любов, в която вярата не може да влезе да живее и любов, в която знанието не може да влезе да живее, не е онази любов, за която говоря. Христос мина през страдание. И Христос беше силен. И вие да бъдете силни! Вие искате да минете без страдание. Бедният Лазар мина през страдания и отиде в другия свят, дето имаше живот без страдания. А пък богатият мина тук, на земята без страдания и отиде след смъртта си в един долен свят. Лазар нямаше тук на земята това, което желаеше. Тялото му беше покрито с рани и кучетата лижеха тези рани. А пък след смъртта си прие това, което нямаше на земята. А пък богатият след смъртта си изгуби това, което имаше на земята. И ако спечелиш това, което си нямал,

това е придобивката!

Отче наш

14 лекция на Общия окултен клас
27 декември 1933 г. София, Изгрев

1933_12_29 Закон за музиката

ЗАКОН ЗА МУЗИКАТА

"Добрата молитва"

Прочете се темата: „Писмо до квадрата."

Изпяхме „Обетована земя".

Музиката е достояние на ума. Тя не произтича от човешкото сърце, понеже човешкото сърце е свят на тъмнина, а в тъмнината няма никаква музика. Музиката с в света на светлината. Когато говорим за човешката воля, ние разбираме изгрева на деня, изгрева на Слънцето, което носи живота. Ако искате да се ползувате от музиката, трябва да разберете какво нещо е една музикална форма. Някой иска в тъмнината да изрази с музиката някакво чувство. Какво ще изразиш в тъмнината. В музиката се възпява хубавото, красивото. Грешката в музиката е, че искат да вземат външни неща. Ти не може да пееш на един камък, на Слънцето, на къщата, на коня си. Може да пееш само на своята мисъл. Дето има мисъл, има пеене. Дето няма мисъл, няма пеене. Дето няма мисъл, има само пъшкане. Дето започва мисълта, започва пеенето. А пеенето е начало на всяка една култура, на всяка една еволюция вътре в природата.

В сегашната музика едва започват да изнасят някои неща. Някои класици са изнесли някои неща, но има други работи да се изнасят. Например музиката иска да опише какви са чувствуванията на човека. Много мъчно може да се опише това. Човек, който се занимава със своите чувства, той не може да пее. Защото в човешките чувства има нещо много грапаво. Щом дойдеш до своите чувства, ще се яви грапавина, дрезгавина. Със сегашната музика може да опитате доде сте стигнали. Пееш, но гласът е дрезгав. Тези грапавини са в твоите чувства. Те са се отразили на органа ти. Ти не може да пееш, понеже сърцето ти има надмощие над твоя ум.

Та бащата на музиката е умът. Това, към което музиката се стреми, е човешката воля, това е най-разумното. Значи в ума седят основите, схващанията, а пък във волята седи външният израз на музиката, която може да се оформи. И всеки един човек, който иска да пее, той трябва да има светли мисли и една силна, пластична воля. Това са две неща, необходими за онзи, който иска да се занимава с музика. Вън от това той нищо не може да направи. И бъдещата музика така трябва да бъде поставена. Като разглеждате класическата музика, като видите нейните форми - малцина има там, които са били музиканти. Някои минават за музиканти, но те са били преходни. Но онези, които са създали нещо ценно, те са имали тези качества. Когато бащата и майката родят един син,

този син не е достояние само на бащата и майката.

Музиката има две страни. Аз ги наричам така: Има една музика светла и друга музика - топла. В природата има една музика, която е студена. Тя е за тониране, за урегулиране на нещата. Онази музика, която дава подтик, тя е топла музика. Някои казват, че тя е на чувствата. Не, тя не е музика на чувствата. Тя е музика на любовта. Тепърва ще има да я учат хората. От любовната музика няма нито една сянка още. Сегашната музика не е никаква любов. Музика на чувствата е. Някои музиканти говорят за творчество. В какво седи творчеството? Казват: „Бах." В какво седи Бах? Творчеството на българската музика седи в тоновете ми и фа. Там е ключът. Българинът е разбрал от музиката само ла и фа. А ми е импулсът на българина. Там започват класическите ни песни. А пък фа у българина означава неговият материален живот. И понеже фа преобладава, всякога у българина има една скръб. Той е всякога тъжен. Той, като вземе фа, запее за това, което не е постигнал. Пее: „Заплакала е гората, гората и планината." И когато дойде до някои песни, които разрешават донякъде въпроса, той взeме фа хомеопатично и ми прозвучи. Взема по малко фа и, където е тропането, то е слизането от ла към фа. После пак подскочи. Ми, фа, ми, фа. Ми е по-ниско от фа. В тонално отношение фа е по-горе. Но щом минете в по-горна гама, вземате долно фа и горно ла. Колко трябва да прескочите? Това е септима. Изпейте тогава горно ми и долно фа. (Изпяхме.)

С музиката може да си служите за вашето развитие, както съществува в разумния свят. За да може да се ползвате от тази музика, вие трябва да познавате астрологията много добре, трябва да познавате съзвучието на небесните тела. (Учителя свири на цигулката български народни песни.) В българската народна песен българинът казва: "Няма какво да се прави, няма изходен път, ще се носи." Това е един омагьосан кръг. Свири се едно българско хоро и с това се казва, де е стигнал българинът. Но това нищо не разрешава. Той играе от голяма скръб, че не може да разреши задачата. После пак дойде тъжната част. Вследствие на това всякога в българската музика остава една тъга. И след като играеш, тъжен си, после пак весел, после пак тъжен, играе си българинът. И казва: „Тази работа не е свършена, какво ще се прави?"

Западната музика се отличава със замах, с по-широк замах. Като срещнете една скръб в живота си, как ще я трансформирате, ако не знаете да пеете и да мислите. Вие всички искате да пеете хубаво, но какво означава хубавото пеене? Вие искате да се харесвате на другите хора, като пеете. Това не е музика. Това е все едно миризмата, която изпращат цветята навън. Това не е важното в цветята. Силата, която остава в цветята, това е важното. Не е

онова, което ти пееш, което излиза вън от тебе; това не е музика, а онова, което остава вътре в тебе, това е музика. Онова, което остава вътре в тебе, след като пееш или свириш, това е музика. Онова, което е отишло навън, то няма да се върне. То е отишло, то си има своето предназначение в природата, но това, което е останало в тебе, то ще те ползува.

Сегашната музика е динамическа. Сегашната музика дава външен израз на динамизма, но музиката няма един вътрешен израз. Т.е. музиката не е още възпитателна. Динамизмът още не разрешава. Има бързина в музиката, но тя не трябва да бъде с бързината на светлината. Не мисли, че като пееш, трябва да гониш някого. И като пееш, не пей в състезание с някого, да го надминеш. Не надминавай никого. Това е смешно, когато един музикант иска да надмине другиго. Не да го надмине, но да даде израз на това, което е в природата. Щом се даде израз, това е. А пък състезанието е губене на време. Ти си настигнал някого и си го надминал. Какво си добил? Светлината не бяга, като излезе от Слънцето, не я гони никой. Защото всеки, който бяга, е по-слаб от онзи, който го гони. Вие говорите сега за окултна музика. Окултната музика е това, което може да стане в тебе. Това, което сега в музиката е постигнато, е грамадно. Тя има грамаден успех. Това е една вътрешна необходимост за вътрешно постижение. Постигнатото досега - това са условията. Вие може да послушате всеки музикант, но трябва да разбирате, че има една вътрешна страна на музиката.

Трябва да се опитате, когато сте сами, да пеете. У вас всякога има една подбудителна причина, когато пеете да ви слушат. Бъдете уверени, че имате най-хубавата публика да ви слуша. Когато почнете да пеете, всичкото небе слуша. Имате от горе най-хубавата преценка. Не се страхувай, че, като пееш, няма да те слушат. Ще имаш една публика, която ще оцени пеенето ти. Едно от качествата на пеенето е, че някой път, да кажем, ти си непримирим в живота. Като изпееш някоя песен, да си готов да се примириш. Не от една необходимост, че условията са такива, че си беден или че мирна глава сабя не я сече. Не, това не е философия. Главата да е дигната, но да се примирява тази глава. Живите хора трябва да се примиряват, а не мъртвите. Сега истината не е за слабите хора, истината е за силните хора в света. Силният трябва да знае, че ако не върви по пътя на истината, ще изгуби своята сила. Истината е за умните хора. Човек трябва да знае, че ако не върви по пътя на истината, умът ще изгуби светлината. Истината е за най-силните хора в света, за най-умните, за най-добрите хора. И ако не вървите по този път, ще изгубите това, което имате. Затова е дошла музиката. Човек трябва да пее. Защо? За да не изгуби това, което има. Ти си близо вече, ще пееш, за да не я изгубиш. Който пее, е силен човек. Който не пее, е слаб човек. Аз така определям. Силните хора пеят, а

слабите хора не пеят. Щом не пееш, ти си слаб човек. Аз не свиря за другите, аз свиря за себе си. В съвременната музика има голямо изкуство. В целия гриф на цигулката има девет позиции, има цяло изкуство. Но това не е още музика. Това е акробатство. Или вие може да свирите на пиано и то да е хубаво. Външната техника е необходима. Техниката е богатство, но това богатство в ръцете на един човек може да послужи за добро. И техниката в музиката е едно богатство, но при един добър музикант, но на този, който не е разумен, тази техника никаква полза няма да допринесе. И на самия него няма да принесе никаква полза.

Има един такъв пример. Примера само ви давам. Кубелик бил роден за музикант. Той бил изпратен отгоре да свири, за да даде нещо хубаво на човечеството. И той, като забогатява, казва: „Музиката не е за мене." И става търговец. Но от невидимия свят правят тъй, че той загубва всичкото си състояние. Тогава пак започва с музика. Кубелик е изостанал сега. Това, което е имал, не може да го достигне. Никога не прекъсвайте една своя постъпка, защото втората ви постъпка няма да бъде по-добра. Щом се скъса една корда и после я свържете, то свързаната корда няма да бъде така трайна както първата корда. Ако вашата цигулка се пукне и се поправи, каквото и да ми кажат, то пукнатата цигулка не може да даде същия тон както здравата цигулка. Че може да се поправи, то е хубаво, но пазете да не се пукне.

Вие седите в живота и сте неблагодарни от това, което имате. От памтивека у вас е останала мисълта, че искате да постигнете нещо, но не знаете какво да постигнете. Вие, като излезете, искате сто хиляди хора да ви ръкопляскат. Добре. Сто хиляди хора ви ръкопляскат. Ако на тези хора не можете да отворите сърцата да бъдат добри и умни и ако това за тях е само едно удоволствие да се поддържат техните недъзи, тогава? Ако богатството на един баща служи само за да поддържа разпътството на неговите дъщери и синове, само да ходят да пият, това богатство намясто ли е? - Не. Една певица трябва да знае, че нейният глас е свещен и не да ходи само да печели пари. Нека печели пари, но тези пари да ги употреби разумно. Някой казва: „Без пари да служа." Но и без пари като служи и там може да има тщеславие, да кажат, че без пари свири. Трябва да пеете, понеже това е една необходимост за ума. Трябва да пеете, понеже животът, любовта изискват да им се пее. Ти, за да живееш, трябва да пееш. Ако някои от вас се съмнявате, когато някого от вас го тресе, може да дадете концерт. Когато в класа се случи трима души да ги тресе, аз ще им изсвиря три песни. Ако тия трима души ги тресе, значи има разрешение от невидимия свят за концерт. Но ако не са трима, значи от невидимия свят няма разрешение за концерт. Ако е само един, никакъв концерт не може да се даде. Треска в умствено отношение имат мнозина от вас. Аз говоря за треската само във

физическо отношение, на тялото.

Младите задават въпроса как трябва да се живее. Мислете как трябва да живеете. На живота ще му дадеш най-красивата форма, която може да създадеш. На живота ще дадеш най-красивия израз, който може да му дадеш. Това е живеене. Най-красивата форма, в която може да го облечеш, облечи го. Дай на живота най-красивия израз, за да не съжаляваш. При този израз вече, при тази най-красива форма всички неща са второстепенни, мимолетни, както падащите листа, както онзи прах, който е полепнал по барабана. И като почне барабанът да бие, прахът се маха. Той няма граждански права там.

Музиката е един проводник. Истинският живот започва с музика. Никоя култура не се е явила, когато е нямало музика. Имало е религиозни танци. Вие трябва да посетите едно събрание на адепти, да бъдете при тях, когато те пеят, за да видите каква музика има там. Те пеят всички, за да видите как разбират музиката, да видите какво нещо е музиката. И те нямат никакви диригенти. Всеки е диригент. И всички като пеят, има хармония. Ти забравяш и се пренесеш. А пък сега вие ще посочите този или онзи да вземе правилен глас. Каква е песента на адептите? Ти, за да станеш ученик на адептите, трябва да се запознаеш с всичката съвременна музика, да си първокласен певец и тогава, като влезеш при тях, ще влезеш да слушаш малко, като пеят, но още няма да пееш. Ще ти дадат свободен билет само да слушаш, но без да пееш. Човек дълго време трябва да седи между хората, за да се тонира. В музиката най-първо започнете с вътрешно пеене. Пейте вътрешно. Преповтаряйте вътре, за да пеете с ума си. После прекарайте песента да слезе във вашата воля, т. е. да се въплоти. Тогаз може да пеете. С пеенето ще дойде развитието на вашите способности. И може до известна степен да се реализират нещата, които вие желаете в живота си.

Защото човек трябва да има крайно самообладание, за да има някои постижения. Ти може да имаш някои постижения в света и да ги изгубиш и тогаз ще има крайно страдание. Тогава ще имаш най-първо сладкото и после горчивото. Тогава ще имаш най-първо успехът и после неуспехът. Ние се раждаме с радост и [поене] умираме. Това е разрешението на въпроса. Не. Това е едно изключение, което трябва да решим. Това е една задача. Човек, за да влезе в невидимия свят, трябва да се отърси от смъртта и страха. Това е ограничение. Ти казваш: „Аз съм слаб човек." Слаб си, защото не си се упражнявал. Казваш „болен съм", защото не си здрав. Значи ти трябва да преминеш от болестта в здравето. Здравето е едно естествено състояние, а пък болестта е едно особено състояние. Ти казваш: „Аз не съм роден за музикант." Никой не може да те направи музикант.

Музикантът е търговец на дребно. Ти казваш: „Аз не съм надарен." Само на сватба даряват човека. Като присъствуваш на някоя сватба, ще те дарят с нещо. Вие сте в музиката. Вие сте присъствували на някоя сватба и сте надарени малко с музикалност.

Вие се радвайте на сегашната музика, да я направите като една основа на бъдещето, което е скрито. Защото то първо трябва да се появи. Придобитото богатство няма да ни ползува, ако не знаем как да го използуваме. Тези, които са дали всичките тези образци на музиката, трябва да станат подтик. Това грамадно богатство трябва да стане подтик. Някои от вас може да го проучвате. Силата на всеки тон седи в спомагателните тонове, обертоновете, в отгласа, който може да даде един тон. Един тон, това е начатък, това е началото. Например някой свири *ми*. Този тон после се развива. Стига до най-високата област в обертоновете. И след това се образува пак едно връщане. При тона *ла* работите са уредени. Ти не може да пееш *ла*, докато твоите работи не са уредени. Не може да пееш този тон *ла*, ако една мисъл, която имаш, не е ясна. Тогава *ла* не може да вземеш вярно. Обикновеното *ла* може да вземеш, но онова, истинското *ла*, не може да го вземеш. (Учителя свири на цигулката и пее.) „Свършиха се всичките страдания, ние сме вече свободни, ние сме вече свободни, ние сме вече свободни." Всякога един, който се освобождава от живот на несгоди, той взема тона *ла*. Като ви се падне богатство, ако ви паднат 10 милиона долара, може да вземете *ла* приблизително, но с 1 милион долара не може да вземете *ла*. Защото, ако вземете един милион, може да кажете: Защо не са два милиона? И тогава не може да вземете *ла* вярно. *Ла* значи, че тръгваш в един свят, който е вече уреден. Щом си в *ла*, значи си в един свят, дето няма противоречие. Какво значи *ла*? Какво ще се прави? Ще се опъва каиша. Гладни сме, болни сме и невежи сме. Безсилни сме, сиромаси сме. Какво ще се прави? Студено е, скъсани са обущата. Изисква се едно вътрешно разположение. А пък четири елемента има в едно разположение. В него трябва да вземат участие човешкият дух със своята сила; трябва да вземе участие човешката душа със своя израз; трябва да вземе участие умът със своята светлина и трябва да вземе участие сърцето със своята топлина. (Учителя свири и пее.) „Мир и радост са добри бъднини. Мир и радост са добри старини." МИР - М - вие сте вече в една долина, отдолу ще започнете. При новата музика ти не може да минеш по един и същи път два пъти, не може да повториш нещата по един и същи път, няма повторение. Ако искаш да повториш, винаги ще направиш една погрешка. Трябва всяко нещо да се вземе вярно. Новата музика се дава на нас. Тя е плодородна. Каквото и направление да вземеш, няма да се спънеш. Това е царският път, по който има хиляди пътеки. През която пътека искаш може да минеш и всичките пътеки дават различно разрешение на една и съща задача. Няма никакво противоречие.

Тук-там се явява едно различие в ударението. Но това произтича от съвсем органически причини. Музиката трябва да се приспособява към ударенията на думите. Но и гласът трябва да се приспособява към ударенията на думите. Който пее горната песен, трябва да проникне не във формата, а в идеята, че мирът и радостта носят добри бъднини. Мирът и радостта са важното. А пък думата „носят" е спомагателна. Това е една формула, с която може да си помогнете. Може без глагол. Ти ще го подразбираш. Ако искаш, може да го кажеш отвън. Но ти глагола трябва да го имаш в ума си.

Вие ще се пазите. Вие ще приличате на синове, на които бащата е умрял. И се разправяте с имането, което бащата е оставил. Кой какво да вземе. В това няма никаква философия. Музиката, това е едно богатство. Никога не спорете за това, което имате. Вземете, ако искате да се развивате. Понеже законът в природата е този. Ако ти вървиш правилно по пътя, който е начертан, ти всякога ще имаш това, от което се нуждаеш, а пък това е достатъчно за тебе. Ти го имаш, но не се спъвай с един строй, със законите му, с обществената му уредба. Това са резултати. Във всяко едно общество съществуват известни условия, има вътрешни закони. Вие не се стремете да ги премахнете. Не се спъвайте от тях. Същият закон е и в музиката. Има известни придобивки, но не спорете за това. Онова, което можем да вземем от музиката и да остане в нас, това е важното. Музиката да бъде не като едно външно проявление само, но да бъде като едно вътрешно проявление на онова, което се крие в нас и което без музика не може да се изрази. Ти не може да отидеш при Бога, без да пееш. Ти не може да отидеш при хората и да те обичат, ако не пееш. Здравият човек пее, мислещият човек пее. Ти вървиш, весел си, пееш си. И ученият човек върви и си пее. Давид пред ковчега на завета вървеше и играеше, и пееше. Жена му, като го видя от прозореца, каза: „Израелевият цар така да играе и пее?!" Той каза: „Аз за хората не пея, не играя, а за Бога. Аз не играя за хората, а за Господа." Може някой път да ви обвинят и вас. Вие се спъвате. Аз ще ви обясня. Ето къде се спъвате. Ако един ви държи лекция и същевременно е музикален, ако същевременно е и певец, и разбира музиката, то речта му е музикална. Може ли той да ви проповядва една лекция, без да ви предаде музикалността, която има. Неговата лекция излиза от него по един музикален начин. Когато ти четеш правилно, има известна музика в това, и поезия има. Един поет не може да бъде поет, ако не е музикален. Думите му трябва да са наредени по една музикална, хармонична форма. А пък както сега изпълняват музиката, това е външен израз на нещата.

Сега за реализирането на нещата. Това, чрез което нещата могат да се реализират, да се осъществят, това е музиката. Това, за което човек пее, то

може да се реализира. Това, за което човек не пее, то не може да се реализира. Не се спъвайте сега. Бог, Който е създал човека, е създал и музиката. Може ли Той да е създал човека и да не е вложил нещо в него? Той е вложил. В човека има една способност за музиката, вложена от Бога. Някой казва: „Аз имам музикално чувство." Това не е чувство, а е музикална способност. Музиката не е чувство. Ако искате да чувствувате музиката, мислете я за израз на Любовта. Онзи, истинският израз на Любовта, е музикален. Който пее, може да кажем, че е дошъл в първата фаза, че може да обича. Онзи, който не пее, той и за Любовта да ви говори, за каквото и да ви говори, той още спи. Пробуденият в Любовта живее, мисли и се движи в любовта. В Любовта има три качества едновременно: ти мислиш, ти живееш и същевременно се движиш. Всеки един от вас, който живее, който мисли и който се движи, това показва, че Любовта в него е почнала да действува. Това е израз на Любовта, която той не съзнава. Любовта съдържа три външни качества: мисъл, живот и външно движение.

Сега какво остава във вас? Коя основна мисъл остава във вас? [фа] вземете хомеопатично. Ре как да вземете? Ла как да вземете? Човек всякога може да пее ла по-добре, когато баща му е жив, майка му е жива, сестра му и братята му са живи. Щом обаче един от тях е заболял, той не може да пее ла. Смъртта не е нещо физическо. Смъртта е нещо духовно. Всеки един човек, който те е забравил, не ти пише. Щом обаче започне да ти пише, вие и двамата възкръсвате. Умирането е излизане из къщата навън. А пък ти като си мъртъв, в смъртта нещата се забравят. Та много хора, като умрат, в онзи свят като отидат, там не помнят, че са били женени, че са имали жена, деца, братя, нищо не помнят; като човек изхвърлен на някой остров, който мисли само за себе си, че е гладен, жаден. Той мисли как да излезе от това лошо положение, в което се намира. И всичко е забравил. На това може да се уподоби умрелият човек.

Помнете изречението: „Пейте и възпявайте Господа в душата си." Когато човек пее, той отива в едно широко отворено място, качва се на един висок връх и хората остават долу. Слушат го отдолу. Посветените са разкрили малко повече на сегашните хора. Хората, масата, едно време не са били готови. А пък сега са по-готови. Но това е външната страна на музиката. Сега има повече инструменти, повече дълбочина има в музиката, отколкото в миналото. Птиците са постигнали много в музиката и хвъркането. После те са разрешили такива социални въпроси, които тепърва човек трябва да разрешава. Всичката борба между хората произтича от материалните интереси. Там, дето се намесва материалното, може да има спор. Дето има спор, има гъста материя, която се дели, например спорът за някое парче земя и пр. Един цар иска слава, иска повече земя, повече хора, повече богатства. Колкото разногласието е по-

голямо, толкова повече някой навлиза в материята и не иска да пее. И казва: „Какво ще придобия, какво ще спечеля." А пък той трябва да пее, че всяко едно повдигане, всяко развитие не може да дойде, без да се пее вътрешно. Вие защо сте обезсърчени? - За материални работи. За пример казвате: „Къде ще се подслоним за в бъдеще? Гладни ли ще умрем? Няма музика вече!" Разумните същества турят някого на шестия етаж в едно високо здание. Запалят зданието и него го е страх. Той трябва да се хвърли отгоре и го обзема обезсърчение.

Новата философия в живота се решава чрез светлина, топлина и движение. Топлината е в душата ти. Сърцето ти е един акумулатор. Сърцето събира желанията. А пък душата е, която събира топлината. Душата е емблема на хубавите чувства, на добрите постъпки. Една моя права мисъл е в съгласие с цялото битие. Ако тя е права, тя има еднакво приложение за всички. Следователно правата мисъл е права за всички, а кривата мисъл с крива за всички. Правата мисъл не може да не се реализира. Ще знаеш как ще се реализира. Ние казваме: „Дълго време." С биволска кола, ако се возиш, много дълго е времето. А пък с бързината на светлината много скоро ще я разрешиш. С биволската кола ще я разрешиш за няколко милиона години. Това, от което отстъпваш, не е реално, а това, от което не отстъпваш, е реално. От нереалното може да отстъпиш, а от реалното не може да отстъпиш. Вие сега сте с нови разбирания. Но със стари похвати. Старото сте го опитали. В него няма никакво изкуство. В него сте специалисти.

Има една красива страна на музиката. Когато има трима души от вас, но болни, чийто ум се е разстроил, върху тях ще опитаме музиката.

Тези песни, както са написани, вие не може да ги пеете, ако не мислите. Отсега нататък трябва да пеете. Дарбата на музиката отсега нататък трябва да я развиете. Ако я държите все така... Някой казва: „Аз не съм млад." Всички тъжите все за материални работи. Някой плаче за дома си, за обущата, за шапката, за парите си, псе за материални работи.

„Отче наш"

11 лекция от Учителя, държана на
29 декември 1933 г., София, Изгрев.

Забележка: В едно от изреченията вероятно липсва текст. Първата дума е заградена и потъмнена.

1933_12_31 Радост, която никой няма да отнеме
утринно слово

РАДОСТ, КОЯТО НИКОЙ НЯМА ДА ОТНЕМЕ

Ще прочета 15-а глава от Марка.
Създадени са Земята и човекът и на човека е даден живот, за да живее и да бъде щастлив, но на Земята се случва това, за което Земята не е създадена и за което човек не е направен. Страданието и мъчението, това са вметнати неща в живота. Те са неестествени неща в живота. Както и да се проповядва, те са едно изключение. В дадения случай нас ни интересува това, което хората мислят. По какви причини идват страданията? Кое е естеството на самите страдания и могат ли да се избегнат? Всякога се дават два отговора, които са верни. Единият отговор е: те са неизбежни. Другият отговор е, че може и без тях. Защото в ада без мъчения не може, а в Небето няма никакви мъчения и страдания. Ако [те са] необходимост, трябва да ги има и на Небето. В ада без мъчение и без страдание не може, а пък на Небето може без мъчение и без страдание. Аз мога да ви дам едно определение, за да си съставите донякъде една ясна мисъл – една форма за разрешение. Някой може да каже: „Някога човек е грешил и затова страда.“ Да оставим този въпрос, че някога е грешил. Ако вие сте добре облечени, с хубави дрехи и искате през някой дъждовен ден да посетите някой ваш далечен приятел и ако тръгнете, няма ли да се окаляте с вашите дрехи? Като навали дъжд, ще се измокрите, ще се изцапате. Но може ли без това оцапване? Ако се качиш на някое такси или аероплан, няма да се оцапаш. Когато нямаш такси или аероплан, ще се оцапаш. Питат: „Защо си се оцапал?“ Защото нямам такси, няма аероплан. Ако ви обясня това, вие ще кажете: „Знаем го вече.“ Всички го знаете. Всякога, когато един цигулар изсвири някоя песен, вие може да кажете: „Разбираме тази песен.“ Разбирате песента, но не можете да я изсвирите. Когато някой пее, вие давате една преценка, но не можете да пеете както този певец.

Защо човек се цапа? Защото няма такси, няма сърце, няма добро сърце, няма ум. Другото възражение е: Може ли човек без ум и без сърце? Тук трябва да се даде друго едно обяснение: имам едно сърце, взето назаем, и един ум, взет назаем. Сега в Европа, на Запад, има една мода, не зная дали още съществува. В XIX век съществуваше, а дали още съществува, в XX век, вие ще проверите. Ти си поканен на голямо увеселение, на бал. Трябва да се явиш на бал в особени дрехи. Тези дрехи струват скъпо. Такива дрехи ще вземеш под наем за една вечер, ще платиш 1000 лева български и който те види, ще каже: „Потръгнало му е.“ И след бала пак ще си носиш своите стари дрехи. Това донякъде обяснява нещата, но пак една страна остава необяснена.

Учените хора казват другояче: „Грубата енергия трябва да се впрегне в работа.“ Всяка енергия, която не е употребена за работа, тя е груба. Тя причинява вреда и трябва да се впрегне в работа. При страданието имаме такава една енергия, която съществува по стечение на обстоятелствата, на условията. Тази енергия трябва да се превърне в една вътрешна хармония. Докато се тури тази енергия на работа, човек страда. Причината на страданието е много проста. Защо страдате? Защото не слушате. Който не слуша, всякога може да пострада. Някъде по пътищата има надпис как да се пътува. Източните народи викат „варда“. Ако не слушаш и си разсеян, ще те прегази автомобилът, трамваят, файтонът. И всичките ни страдания не са нищо друго освен прегазване от някой файтон, такси или кон. Все някой те е прегазил. Това са страданията. Аз не знам дали сам човек може да пострада. Или някой път можеш да се посечеш сам от нож, ако не внимаваш. Ще ти кажат: „Така не се реже!“ Ти ще кажеш: „Вярно е, че така не се реже, но се порязах.“ И от всичко това човек добива една опитност. А това, което можеш да извлечеш от нея, е поуката.

Човек може да страда само веднъж, а другото е изпитание. Някои го наричат страдание, но то е изпитание. Както когато представят една пиеса. Някоя хубава пиеса се дава само веднъж, а другото са репетиции. Христа няма да Го разпънат още веднъж. Веднъж страда Той. Втори път Той няма да дойде да Го разпънат. Докато Христос имаше изпитания, учениците бяха при Него, но като дойдоха страданията, те Го напуснаха. И после Христос пак ги събра. Та, разбирайте нещата и не смесвайте понятията. Страдание има само веднъж, втори път няма да дойде. И като го мине човек веднъж, втори път няма да се повтори. И ако видите, че някой човек минава през страдания, то е в реда на нещата. Ако Христос пострада, и ти ще пострадаш веднъж. Ако Той е бил съден при Пилата, всеки ще бъде съден така. Никой не може да ви помогне. Господ също ще ви остави. И Христос казва: „Господи, Господи, защо си Ме оставил?“ Представете си, че някой е турен на кръста и минават хора и се подиграват. Това е върхът на страданието. Казват му: „Слез, царю, за да повярваме!“ Това е върхът на жестокостта. При условията, при които беше, Христос не можеше да слезе. Той каза: „Боже Мой, защо си Ме оставил?“ Значи оставил Го е в ръцете на хората, които разполагат с Него така, както те искат, а не както Той иска. Нима беше желателно за Христа да Му турят венец? Можете ли да си представите какво е мислил Христос в това време?

Това е най-голямата драма, най-голямата трагедия, през която може да се мине. И през тази драма всички минават в един малък размер. Майката, която изгуби детето си, за което тя е треперела и плаче, че не може да го върне, това не е ли трагедия? Също така жената, когато изгуби мъжа си;

мома, която изгуби възлюбления си, когато той я напусне, по-голяма трагедия от това не може да има. Напусне я той и се изгуби някъде. Христос разчиташе най-първо на хората и видя, че на тях не може да разчита. Най-после разчиташе на едно верую в Себе Си. Дойде време, че и това верую не можеше да Му помогне. Привидно можеше така, и виждаме впоследствие, че в ума и в душата на Христа остана една мисъл. Той имаше една опитност и вярваше в следното: Невъзможно е това, Великото в света, Което е създало всичко, То [да] се изменя. Повидимому като че ли всичко се е изменило. Бог може всичко да направи, а пък сега повидимому като че ли Бог не може да даде една малка помощ. Христос казваше: „Не може да бъде това." И историята после ни показа, че онова, което Христос е мислил, всъщност е право. Това, което се случва, ни най-малко не показва, че нещата са лоши. В Бога няма промени. И когато някой път Бог забавя да даде помощ, то е за да се изпита вярата, можем ли докрай да устоим. Сега може би някой път вие ще кажете: „Защо е така?" За да се изпита вярата ти докрай. „Ама защо трябва да се изпита" – ще кажете вие. Този въпрос може да го зададете всякога. Например: защо трябва да ям? Веднъж си ял, защо трябва да ядеш? Също така е и с дишането. Като поемеш веднъж въздух, защо трябва да дишаш? За Бога се казва, че Той прави само една вдишка и една издишка през цялата вечност. Господ при една вдишка и издишка създава цяла вселена, а ние трябва милиони пъти да вдишаме и издишаме, за да създадем нещо.

Защо страдаме? Ще ви дам друго едно обяснение. Страданията, това са материали, от които се градят нашите бъдещи жилища. Щом искате да имате едно хубаво жилище, непременно трябва да страдате, за да се съгради това жилище. А пък всички ваши въздишки са ежедневните плащания на работниците. Въздишаш – плащаш, докато се съгради къщата и се измаже. И най-после ще въздъхнеш и ще кажеш: „Много хубава е тази къща, но главата ми побеля!"

В това има един вътрешен смисъл. Ще кажеш: „Заслужава си да страдам, но да имам нещо реално, в което да вляза да живея." И след това ще дойдат радостите. Друго разрешение на въпроса не може да се даде. Това е разумното разрешение на въпроса: страданията са материали, чрез които се гради нашето бъдещо жилище. И колкото са по-големи страданията, толкова по-голяма къща се гради. Ако ви са малки страданията, малка е къщата. Големи ли са страданията, голяма е къщата. Големи въздишки ли имате – много плащате на работниците. Това е хубавото. Страданието е едновременно състояние, от което човек трябва да се освободи колкото се може по-скоро. Целият живот на човека да не е впрегнат само в страдания. Трябва само една част от живота да вземе страданието. На Земята едновременно ще живееш живота, който живеят в ада, [и ще живееш

живота, който живеят на Небето. Когато страдаш, ти си в ада,] а когато се радваш, ти си на Небето. В Небето има радост, а в ада има страдания.

Другото положение е: Всеки един човек е в състояние да премахне своите страдания. Майката казва: „Не искам да умират децата.“ Тогава не ставай майка. На възлюбената, която се е влюбила, казвам: Тогава не се влюбвай. На ученика, когото трябва да скъсат и който не иска да страда, казвам: Тогава не ставай ученик. Щом си ученик, ще те късат. Професорът [не] иска да го уволнят – щом той не иска да страда, казвам му: Тогава не ставай професор. Някой казва: „Аз страдам.“ Казвам му: Не се раждай, не идвай на Земята. Докарал ли те е тук с девет бъклици някой? Ти сам си дошъл и после току пъшкаш, че страдаш.

Това е половината на разрешението. У вас има едно желание да станете господари. Искам да ви покажа един начин как може да станете господари. Вие страдате, понеже искате да станете господари и не може да станете. Там е всичкото страдание. Човек винаги страда за това, което не може да постигне и винаги страда за това, което изгуби. Или че не е постигнал нещо, или че е изгубил нещо. Значи и в двата случая не е силен, не е господар на условията. Сега, човек трябва да придобие това качество. Кому трябва да стане господар? Трябва да стане господар на ада, да заповядва на всички нисши духове, та като го видят, да станат на крака. Щом не си господар, те ще ти заповядват, който от тях дойде, ще ти заповядва. А пък знаеш ли какво значи да си в ада? В ада ще бъдеш слуга. Когато някой ми говори за братство, аз подразбирам Небето, рая; когато някой ми говори за братя и сестри, за майки и бащи, аз разбирам Небето, разбирам онзи съвършен свят. А пък когато ми говорят за страдания, за слуги, за роби, аз разбирам ада. Там няма майки и бащи, братя и сестри, ти си слуга. На друго място си даден. Слугата не остава вечно слуга. Това вътрешно трябва да схванеш. Две течения има в живота. Когато попаднеш в едното, това е робуването. Ще знаеш, че ти не си господар и трябва да се стремиш да станеш господар. Не да заповядваш на брата си. В Небето ще се учиш на закона на Любовта. Там ще слугуваш доброволно, от любов. А пък в ада ще слугуваш – искаш-не искаш, ще слугуваш, насила ще слугуваш. В Небето ще бъдеш господар, ти сам си господар на себе си, а в ада ще бъдеш слуга и други ще ти бъдат господари. Вие казвате: „Дотегнаха ми тези господари.“ Вие в религиозното общество минавате през една фаза: Вие сте вече навлезли в една област, където усещате едно ограничение, че работите не вървят така, както вие искате. И всеки иска да стане господар. Всеки иска да господарува. Но не знаете къде да господарувате. За да господаруваш, трябва да имаш сила. Не само да кажеш с думи, но като го хванеш, да го стиснеш с ръката си и ще кажеш: „Каквото ти казвам, ще го изпълниш!“ Че „има Господ“, че „имаш ли

срам“, че „имаш ли човещина“, тези думи са празни работи за него. Ще го стиснеш [така], че вода и огън да излезе. Това е качество на господаря. Всеки е господар, който, като стисне камък, отдолу да изтече вода, а отгоре да излезе огън. А когато някой стисне камъка и отгоре излезе дим, а отдолу кал, той е слуга. И като не можеш да разрешиш въпроса, ще почнеш да се сърдиш на Бога защо е направил така света.

Има едно предание: Когато Бог е създал човека, очите на Господа всякога го гледали и човек се усещал стеснен и казал: „Стига вече това гледане, човек малко трябва да е свободен.“ И Господ почувствувал това нещо и се отстранил от човека – каквото прави човек, Господ да не го гледа. И когато Бог се ограничил, тогава се вмъкнало страданието и човек си казал: „Сега ще направя това, което душата ми иска, свободен ще бъда.“ И в тази свобода, която почувствувал, се е вмъкнало сегашното страдание.

Има един начин, по който може да се избегне страданието. Вие може да го знаете, но и аз ще ви го припомня. Като ви го кажа, вие още по-добре ще го узнаете. Сега може само да си предполагате кое е то. Ти казваш: „Страдам.“ Казвам: Лесна работа е. Ти казваш: „Как лесна? Нямам пари.“ Тази работа не се отнася за пари. Ти казваш: „Здраве нямам.“ Не е в здравето. Ти казваш: „Ако аз имах един богат баща, щяха да се оправях работите ми.“ Това са предположения. Ти страдаш и се оплакваш на Господа: „Господи, не виждаш ли тази работа?“ Господ казва: „Искаш ли Аз да взема участие в твоя живот, в твоята работа?“ Пусни Господа да вземе участие в твоя живот и всичките ти работи ще се оправят. Казано е: „Когато дойде Духът на Истината, Той ще ви научи.“ Тогава ще се оправят работите. Тогава ние сме над страданията, над всичко, тогава сме господари на положението. Тогава няма страдания и ние сме вече в Небето. Докато Бог не е в нас, ние ще изпитваме горчивината на ада. Всеки е опитал тази горчивина. Горчивината е отвън, а сладчината е вътре. Стремете се, когато Бог дойде във вас, да имате инициативата да работите. Като ви гледам лицата, по някой път вие приличате на опърпани кокошки. По-рано бяхте другояче, а сега сте опърпани. По-рано много хубаво мислехте, а сега почнахте да се колебаете. Трябва да дойде колебанието. За мене това е много естествено. Ще дойде едно разколебаване. Нещата няма да станат както вие искате, по земному няма да станат. Аз не съм срещнал нито един човек, който е вървял по земния път и в края на краищата да не му се случи точно това, което не желае.

Любовта е реалното и когато влезе в човека Любовта, той е силен. Когато влезе Божествената светлина в човека, той е силен. Когато проникне Божествената истина в него, той е силен. Трябва да се откажем от себе си. Христос казва: „Трябва да се откажете от света.“ А пък за Бога се казва:

„Бог толкова възлюби света..." Това, от което трябва да се откажем, да не го обичаме, този свят именно Бог го възлюби. Как ще обясните това? Докато не разбираш нещата, трябва да се откажеш от тях. Когато си слаб, ще се откажеш и от кокошката, и от къщата, и от живота. Ти казваш: „Няма да се откажа." Ще се откажеш, ще ти го вземат. Като ти го вземат, ти се отказваш. А пък като станеш силен, тогава няма какво да се отказваш. Силният човек от нищо не се отказва, а пък слабият човек от всичко се отказва. Силният човек е вече господар на страданията. Слабият човек не може да се откаже от страданието.

В себе си трябва да се примирите, за да се примирят големите противоречия, които сега съществуват в душата ви. Вие казвате: „Да видим." Какво казва Христос на Своите последователи? „Ако някой не се отрече от баща си и майка си, от жена си, от децата си и не възненавиди своя живот и повдигне кръста си, той не може да бъде Мой ученик." Вие искате да дойде Христос и вие да бъдете на първо място. Като дойде Христос, ще вдигнете кръста Си и ще тръгнете след Него. Правилно е вашето схващане. Много правилно мислите, но това ваше правилно схващане не го туряте на място. Като дойде Христос, вие трябва да влезете вътре и да му дадете място да ви покаже как е разрешил въпроса. Той ще ви покаже Пътя.

Има една страна в живота на Христа, в която вие не сте надникнали. Това, което е писано в Евангелието, това е едната страна, но има една друга страна, една красива страна, в която трябва да надникнете. Но не можете да надникнете, ако не турите нещата на тяхното място. Не е въпрос само за отказване. Човек може да се откаже само един път. Апостол Петър се отказа три пъти и какво постигна? Апостол Петър каза: „Този човек е силен, всичко може да направи." Практичен човек беше апостол Петър. А после си каза, когато хванаха Христа: „Заблуждавал съм се. Толкова време съм вървял по един погрешен път. Хората си направиха къщи и деца имат, а ние тръгнахме да гоним забутани работи." И казва на юдеите: „Не го познавам този човек." Като пропя петелът 3 пъти, на апостол Петър се откри една вътрешна истина. И казва се в Евангелието, че излязъл вън и плакал горчиво. Къде отвън? При Бога отиде той. И си каза: „Учителю, колко малко съм Те познавал! Колко малко любов съм имал към Тебе! Аз мислех, че съм Те разбирал, но много малко съм Те разбирал!" Но не се обезсърчи съвсем и си каза: „Тази работа ще я оправя."

Плаченето в природата какво е? Няма по-мощна сила у човека от плача. Това е мощното, това е великото. Когато ти плачеш, ти можеш да искаш. Това е мощната сила, която разтопява нещата. Водата всичко разтопява и освобождава. Плачът има една друга, духовна страна. Не да плачеш за

материални работи. Трябва да плачеш за духовното, че плачът ти да се обърне после в радост. Ти, като посееш едно семе, ще плачеш отгоре му, ще го поливаш, и като израсне то и събереш плодовете му, ще се радваш. Плакал си много, но после ще се радваш на плодовете на твоите сълзи. И ако не беше ти плакал, не щеше да има плод. Колкото повече плачеш, толкова по-добре.

Сега аз ви казвам за онзи вътрешен, мистичен смисъл на плача. Няма какво да човъркаш раните си. И аз не искам да ви човъркам раната, но да я завържа. Ще я превържа и ще стои така, докато заздравее раната. Вие сте богати, не може да се оплаче някой от вас, че не сте богати. Богати в страданията. И сега не знаете в какво да употребите вашето богатство. Това е едно богатство, върху което тепърва трябва да работите. Ти си неразположен спрямо някого, не го обичаш. Причинява ти страдание. И ти му причиняваш страдание, и той ти причинява страдание. Не знаете как да се оправят работите. Природата е научила човека как да присажда. В човека има два живота: земен и небесен. Тези два живота трябва да имат един и същи център, една и съща основа. Тези два живота са като два клона, които трябва да зараснат на едно място. На една дивачка може да се присади едно питомно калемче и тогава ще имате най-хубавите плодове. Сега ще присадите вашите страдания – ако ви кажа: „Пуснете Христа във вас.“ Вие някой път имате голяма кореспонденция с Него, но нямате придобивка. Като дойде Христос, тогава вече ще имате една опитност. Това ще бъде вече не една кореспонденция. Това ще е реален живот. Това ще е освобождение. Когато един цар посети затвора, тогава трябва да сте уверени, че той дава разпореждане да бъдат пуснати затворниците. Когато погледне затворниците и се върне, подписва да се пуснат всички, които е погледнал. И като дойде Христос, ще направи това и ще престанат страданията и мъченията. Но докато имате само кореспонденция, все ще се изгуби някое писмо. Вие живеете в един свят, гдето преглеждат писмата да не би да се готви заговор. Христос казва: „Аз пак ще ви видя и тогава радостта ви никой не може да отнеме.“ Това иде сега. Иде радост, която никой няма да бъде в състояние да ви отнеме, както досега са ви я отнемали. Да попеем сега малко.

„Махар Бену Аба“

Новото е Небето, а старото е адът. Новата година носи доста скръб. Носи радост, носи и скръб. Гледайте да носите един весел дух, а не песимистичен. Има една фаза в живота на човека, когато той издребнява и си изгубва вътрешното равновесие. Както човек е създаден, той няма равновесие. А пък малка причина се изисква, за да загуби равновесието си. Трябва да прави грамадни усилия, за да го запази. Като на кокили ходи.

При малка грешка може да падне и да си счупи ръка или крак. Няма какво да се осъждаме – животът на Земята не е устойчив. Ние тепърва изучаваме живота на равновесието: как да ходим, как да живеем, как да чувствуваме, как да мислим. Всеки от вас има богати условия за развитие.

За да познаеш един човек, трябва да знаеш кой му е основният тон. Вашият живот е преплетен с тона „фа", а пък тон „фа" е тон на Сатурн: Всеки един иска да стане господар, но за да стане господар, трябва да има блага, богатство, сила. Това са все материални работи. Трябва да знаете, че целият български народ е построен върху два тона: „ми" и „фа". Всичките му хороводни и други песни започват от „ми" и „фа". Той не може да се справи с „фа". „Фа" е материалният живот. Да се справи с материалния живот, с всичките му трудни страни, не е лесно. Виждаш някой юнак, подозираш го, не му харесваш погледа. Мнозина антрополози казват, че погледът на българина не произвежда хубаво впечатление. Това е, защото при много трудни условия е бивал поставен българинът. Мястото, дето живеят българите, е един друм на интереси, кръстопът. Целият Балкански полуостров е над огън. Българите има да се справят с „фа". Ще научите музиката, като вземете „фа" само като едно украшение, като орнамент. После трябва да се занимавате с основния тон на Слънцето. Едва сега новата музика ще бъде слънчева музика и в тази слънчева музика ще има едно правилно преплитане. Тя ще бъде музика на Любовта. Тя ще придобие своя нрав от любовта – не от чувствуванията. И в този смисъл музиката ще е вече сила. Като имаш да даваш на някой човек, ще му кажеш някоя песен и няма да ти иска да му платиш.

Аделина Пати минавала покрай един беден човек, който треперел. Тя се спряла пред него и започнала да пее. Събира се грамадна публика и почват да хвърлят много пари. Сила Божия е това. И друг можеше да пее, но Аделина Пати знаеше какво нещо е пеенето.

Да се говори музикално, знаете ли, че това е сила Божия? В сегашните страдания, които имаме, всеки ден ние изгубваме гласа си. Тепърва ще станете музикални. Тепърва влизаме в един красив свят, свят на една положителна опитност. Аз го наричам свят на Божиите радости, свят на [Божието] веселие. И не само ще видиш, но ще участвуваш в този свят. Апостол Павел казва: „Сегашните страдания са временни и не може да се сравнят с това, което ни очаква и в което ще влезем в бъдеще." Това нещо може да го имате всякога. И днес може да го имате. Ние го чакаме само на Небето. И тук може да го имате. Небето е разумният свят. И тук може да го имате. Аз по някой път харесвам някои светски хора, те са дали чудни примери. Чувам за някой човек, че е жесток, груб, не помага, но когато сърцето му е засегнато от любов, тогава той помага. И казва той: „Измених

се.“ Махне се любовта, и той пак се събира в себе си. Като се махне топлината от водата, тя замръзва, не тече; дойде топлината, и тя пак тече и полива растенията. Ходи навсякъде. Един евангелист ме пита: „Ти как разбираш Евангелието?“ Аз му казвам: Мъчих се да го разбера и не го разбрах и си казах: „Чакай да го живея сега“ и тогава почнах да го разбирам.

Да имате една сигурност в живота, да не допускате колебание и съмнение във вашите приятелства. Да допуснем, че имате един много добър приятел, който е така изправен, че никога не сте видели една противоречива постъпка от него. И той ви дал едно обещание и остава само една минута до изпълнението му. Работата е сериозна. Вие [почвате] да се съмнявате. Може и последната секунда да наближава, но вие да не се поколебаете. Да не влезе една мисъл, която да ви разколебае. Да не се усъмните ни най-малко в него.

Казано е, че Христос ще дойде на Земята. Чакаш го днес, утре. Все ще го бъде това. Казано е в Писанието: „В който час намислите, Той ще дойде.“ И ако си от умните, като петте девици, ще влезеш, а пък ако не си от умните, ще останеш вън. Всеки ден се отваря вратата на Царството Божие, за да влезе вътре някой. И ако си буден, ще влезеш. А ако не си буден, ще останеш отвън и ще чакаш за втори ден. Ако пропуснеш втория ден, ще чакаш третия ден, четвъртия ден и пр.

Кореспонденцията е една реалност, тя е друго. Кореспонденцията аз наричам, когато Слънцето ти го рисуват. Реалността е, когато изгрее живото Слънце, онова, което дава всички блага. Какво велико нещо е Божието присъствие! Когато говорим за идването на Христа, ние подразбираме един такъв ред на нещата. Всичките хора сега в света навлизат [в този ред], към това се стремят. Като дойде Христос, ще започне едно ново течение. Христос има една красива страна, която трябва да се опита. Другояче, [все] ще ви липсва нещо.

Сега аз правя едно сравнение: Представете си, че в един човек всичко е на място, само едното око е повредено или само единият му пръст е с недъг. У човека не трябва да има никакъв дефект, всичко да е идеално. И когато се изправи всичко, тогава ще дойде Христос. Това може да бъде сега. Това е една вътрешна реалност. Какво нещо е да познаеш Бога? То е много трудно. Ние искаме да Го познаем, но ни липсва нещо. За да не можем да Го познаем, казано е за Бога, че Той е огън пояждащ. Ако си далеч от Него, замръзваш. Ако си много близо до Него, изгаряш. Тогава ще си избереш едно такова място, най-доброто, че да бъдеш за твое благословение. Защото който е много близо до Бога, много трябва да работи. Комуто

много се дава, от него се иска – много трябва да се работи. Който много знае и е много силен, трябва да работи много.

Представете си, че един ден ви срещне Христос малко дегизиран и ви попита: „Откъде сте вие?“ И вие ще почнете да цитирате стиховете от Евангелието. Ще Му разправяте за Бога, ще Му разправяте какво нещо е християнството, как Христос едно време е страдал. Той ще ви изслуша, ще види доколко си разбрал Неговите страдания. Ако Го запиташ знае ли нещо за Христа, какво ще отговори Той? Може да не Го познаете – нали Той говореше с онези ученици и те не Го познаха. Той се представи като чужденец и им тълкуваше Писанието и най-после Му казаха: „Ти имаш много разбирания за Христа, я остани с нас.“ После те Го познаха, но Той изчезна.

Това изчезване всякога става. Това е една загуба. Кога става тази загуба? Когато човек изгуби любовта си. В него остава само преживяването, но реалността изчезва, остава само възпоминанието. И чакаме тогава следващия момент. Но реалността трябва да остане при нас. А сега виждаме, че нищо не остава. Слънцето отива и си заминава. Светлината идва и си заминава. Трябва ви една много разумна работа. Постоянно човек трябва да мени методите, които употребява. Кажеш една дума някой път, ставаш строг и казваш: „Трябва да го направиш това.“ Или казваш меко: „Трябва да го направиш.“ Но допуснете, че някой има да ви дава нещо. Защо да не му кажеш: „Имаш ли нужда от още пари? Мога да ти дам още 1000 лева.“ Това може ли да го направиш? Това са много големи изключения. Този, от когото имаш да вземаш, да му кажеш така.

Този, когото обичате, има ли да плаща нещо? И кой трябва да плати? А когато не обичате някого, но има също да дава, кой трябва да плати? На кого не трябва да плащате? На този, който ви обича. Когото обичаш, ти ще му дадеш повече. Като дойде светът на Любовта, там всички вие ще бъдете щедри, ще има широко даване. Аз не разбирам само на физическото поле. Даването, това е една обмяна. Бог е направил света такъв, за да се опознаете един друг. Бог гледа това, което правите. Бог изпитва доколко сме готови да изпълним Неговата Воля. Бог изпитва догде сме достигнали в реализирането на Неговата Воля. Понеже сте на края на годината, ще излезете от ада вече. Довечера искам да влезем в Небето. Ще вземем билет за Небето. Който имате вземане-даване, не е важно за Небето. Тръгвайте! Довечера ще поканим да присъстват и гости от Невидимия свят.

Три неща човек трябва да спазва: Да не се поколебае в своята любов, да не се разклати в своята вяра и да не изгуби своята надежда. Любовта не седи в чувствата, а щом се намерите пред лицето на Този, Който ви люби, у вас се

зарежда желание да вършите нещо. Щом нямате любов, у вас няма такъв импулс, нямате инициатива. Щом дойде любовта, и инициативата идва. Аз съм правил наблюдения. Като дойде любовта, човек запалва огън, точи, меси. Казвам: *Любовта тук е дошла*. Всички са весели. Като дойде любовта, всички ще бъдете със запретнати ръкави. Ще бъдете хубаво облечени, весели и ще съблечете старите дрехи. Че сте гол, това е една стара дреха. Че не ви върви, това е един стар костюм. Че не ви разбират, това е трети скъсан костюм. Че сте малко сиромаси, това е четвърти, още по-стар костюм. Това са все стари костюми. Ще обличате новите костюми, при които ще ви върви. Всяко нещо, което е привнесено от Любовта, вземете го. То е благословено. Когато ви дадат хляб или друго, яжте и благославяйте Бога. За всички здрави хора всякога има какво да ядат. Онези, които не трябва да ядат, са болни. Оставени са на диета. Който няма какво да яде, той е поставен на диета. Щом дойде Любовта, не може да бъде да си гладен. Няма изключение. Щом Божията Любов почне да действува, няма противоречия. Преди да е дошла Любовта, има известни противоречия.

Това е за новата година. Тя ще бъде малко весела. Влиза един българин в един американски ресторант. Показват му листа с менюто. Едно меню, 10 долара. Той си прехапва устните. Питат го: „От кое искате?“ Той казва: „Чакайте.“ И най-после намерил нещо за един долар. Много хубави са всички яденета, но струват много долари и трябва да се плаща. Това е годината 1934. Тя е един богат ресторант. Менютата струват по 10 долара. Най-евтиното ще намерите за един долар. Характеризирам ви новата 1934 година.

Трябва да бъдете весели, за да се възвърне здравето ви. Смейте се. И когато сте сами, пак се смейте, за да се лекувате. Смехът действува здравословно. Весело гледайте на нещата и като останете сами, посмейте се хубаво. Смехът в известно отношение е почивателно състояние. Смехът е външна граница на радостта. Ако не се смеете, ще дойде някоя болест. Ще поблагодарите на Бога, че сте се посмели.

Трябва да влезем в един свят, дето всички са сигурни, а не само ти. Тогава няма да има страдания. Всичко имаш – дрехи, шапки, пари в банката, но топлина нямаш. Всичко имаш, но живота го нямаш. Страданията и радостта си имат граници. Ако минеш границите на скръбта, ще влезеш в радостта. Ако минеш границата на радостта, ще влезеш в скръбта. Питаш: „Защо страдам?“ Защото си минал границата на радостта. Питаш: „Защо се радвам?“ Защото си минал границата на скръбта. „Какво трябва да се прави при скръбта?“ Чакай, докато радостта дойде при скръбта. Ти не чакаш да дойде радостта, да поздравиш сестра си.

Да познаваш Бога по светлината и по топлината Му, това е щастието. Когато Любовта, Мъдростта и Истината ти направят визита, ти имаш пълната радост. Или когато животът, светлината и свободата те посетят, тогава имаш пълната радост.

В годината 1934, 1 е бащата, 4 е големият баща – дядото, 9 и 3 са братът и сестрата.

Когато махнем големите страдания и влезем в хубавата къща, ще кажем: „Много хубаво стана, че страдах. Другояче, нямаше да имам тази хубава къща.“ Ако човек върви по пътя, който му е определен, той ще бъде доволен. Човек да мисли и да работи. Той се намира в един свят с грандиозни неща. Той трябва да работи, а пък той седи. Той да работи Божията работа. Навсякъде и всякога той може да работи Божията работа.

Животът е много хубаво училище.

„Отче наш“

15-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 31.XII.1933 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1933_12_31 Да живее душата ми
неделна беседа

ДА ЖИВЕЕ ДУШАТА МИ!

„Добрата молитва"

„Благославяй, душе моя, Господа"

Ще прочета последния стих от 119-и псалом.

„Ще се развеселя"

Ще взема само стиха „Да живее душата ми и да Те хвали."

В известен смисъл душата не е нещо установено. Разделен е светът на два лагера. Едни приемат, че има душа, други приемат, че няма душа. Има християни, които приемат, че има душа, ама не умира. Душата, то е един въпрос. То не е само една дума. Трябва да се разбира. Какво човек трябва да разбира под думата „душа"? Душата е туй, което включва всичко. Всичко онова, което е заложено в човека, което трябва да се развива във всичките векове, то се взема за душа. То е голям склад. Има и други определения. Това е за пояснение. Животът има близки граници. Далечният има близки разрешения. И далечният има далечни разрешения. Живота ние не можем да разграничим, както сега живеем. То е частично разрешение. Поколенията преди нас, преди хиляди години – всяко едно поколение има известни задачи да разрешава. Хиляди задачи има от материален характер. Материалният характер е, че трябва да ядеш, че трябва да имаш дом, че трябва да имаш условия да живееш. Трябва да имаш общество, условия, народ; Слънцето, звездите, това са материалната страна. Има и духовна страна, което не се вижда, но ти го чувстваш в себе си. Твоите мисли, твоите желания, твоите постъпки невидими са. Един вътрешен свят, който ти чувстваш. Най-после друг един свят, за който ти мислиш, но не го чувстваш. Това са два свята невидими. Тия трите свята, които приемате, всичките хора ги познават, че те съществуват.

Казвам: Има една вътрешна връзка. Най-първото нещо е материалният живот. Туй е реализирането вече, което човек има. Човек трябва да се справя с туй, което има. Не туй, което няма. Ние правим една погрешка, че искаме да постигнем нещо. Хубаво е да се постигне, ако е в правия смисъл, ако в правия смисъл се вземе постижението. Може да постигнеш само това, което е вътре в тебе, да го разбереш. Може да постигнеш да бъдеш учен човек, да бъдеш силен. Тази заложба имаш в себе си. Но да постигнеш това, което не е вложено в тебе, е невъзможно. Ако на един кон му дойде на ум да стане човек, той целия си живот да иждиви, той всичко може да стане, но не и човек.

Сега искам да гледате, малко тъй да се отделите временно от сегашния живот, който ви е наложен. Вие казвате, че сегашният живот ви е наложен, тъй както са наложени веригите на един затворник. Реални са тия вериги. Дрънкат. Но той не е роден с вериги. Турен е в затвора. Чувствува известни ограничения. Но не е роден така. Отпосле са дошли. Има известни причини за това. Да оставим причините. Животът се ражда без ограничения. После слиза в ограниченията. От безграничното влиза в граничното и излиза в свободата. Ако ти не минеш от безграничното в граничното, ти не може да влезеш в закона на свободата. Туй е човешко разбиране. Ти ще минеш по една крива линия. По тази крива линия ти ще дойдеш до закона на своята свобода. Туй е стремежът на цялото човечество. То е свободата. То е прицелната точка. Идеалът на цялото човечество е свободата. Тия неща са само условия: знанието, религията, всичко туй, каквото съществува, това са само средства, пособия, за да се постигне свободата. Когато човек придобие свободата, той ще бъде щастлив в този смисъл, в който вие разбирате.

Какво нещо е свободата? Свободата ще ви донесе щастие. Щом достигнете до свободата, тогава няма да бъдете подложени на всичките всевъзможни органически промени, които сега стават. Те стават, има причини за това. Не сте вие отговорни за това, което става. Иде една болест – не сте вие причината за болестта. Отчасти може да сте причина. Може да кажем, че ти си причината, но донякъде сте вие. За една болест една трета от болестта пада върху вас, а две трети са другите. Вие по наследство може да сте родени от слаби родители: баща ви е бил болен, охтичав, или баща ви бил неврастеник – не сте отговорни вие. Баща ви, майка ви мъчно може да ги поправите. Ако майка ви е била една отлична жена, с едно здраво телосложение, въпросът седи малко по-другояче. И нашите религиозни възгледи, и нашите социални възгледи, и нашите научни възгледи, всичко се обуславя от онова, което нашите бащи и нашите майки са вложили в нас или от онова, което ние носим в себе си. В широк смисъл е така. Религията ще разбереш според това какъв ти е умът. В правия смисъл. Какво понятие имат животните за религията? Ако животните имат някаква религия, тя трябва да бъде съвсем друга. Те имат някаква животинска религия. Те, като видят човека, изплашат се. Някой път някои животни, като се намерят пред човека, някое куче, като се намери натясно, коленичи пред тебе, отвори си устата, моли се, като че туй животно вярва, че в тебе има някакво съчувствие, че може да те умилостиви. Ти затвориш вратата и то започва да квичи и ти казваш: „Хайде да му отворя вратата да си върви.“ Ако не беше квичало насреща ти, ти едва ли ще да го видиш. А туй куче защо дойде? Намерило вратата отворена, влязло вътре. Ти после затвориш вратата, без да е излязло кучето навън. И то не може да разбере

защо са го били. Чуди се защо и за какво. Като влезе на едно място, са го били.

Ние оставяме въпроса. Туй е едно състояние. Не е никакво разбиране на състоянието на животните. Понеже и животните се намират в едно неестествено положение. Животните сега са израз на една аномалия, която съществува в природата. Всичките животни почти са в едно анормално състояние. Между тях има такава жестокост, че не може да си представите. То е туй, което определяше Дарвин със стремежа за живота и борбата им. Ние ще оставим защо [е] тази борба в природата, ние няма да разрешаваме. Аз не разрешавам по единствената причина... Даже за себе си не я разрешавам. Когато виждам 4–5 реки да слизат от планината, че се блъскат в някои канари, пръскат се на капчици, ни най-малко не се питам защо. Слизат надолу и казвам: От планината слизат. Това е причината. Не може да не се блъскат. Ако има борба в природата, от планината слизат. Може да е право. В планината са хората. Тъй седи въпросът неразрешен. Но казвам: Има три начина за разбиране на живота, на съвременния живот. Туй разбиране... в най-дълбоката древност, във всички имало желание, човек всякога искал да разбере живота и да се ползува от този живот. И в най-голямата древност у човека имало понятие, че той трябва да бъде нещо повече, отколкото е. Даже Адам, първият човек, тъй както първоначално е бил, не е бил доволен от ония познания, от онази свобода, която имал в райската градина, при онези много благоприятни условия. Някои подразбират тази райска градина като епоха, една цивилизация, златна епоха на човечеството, когато хората са живели в мир и съгласие. Но човек не е бил доволен от това, което е имал. Не е доволен, понеже за него се казва, че когато прекарал всичките животни пред него и на всичките животни той е турил по едно име, кръстил ги. Той такъв богат речник е имал от думи – на всяко животно да му тури име. [На] всичките имена им дал. И при това човек е бил недоволен от това, което е знаел. Много работи е знаел от ботаника, от зоология. Адам, първият човек, е бил отличен зоолог. Той е капацитет. И голямото нещастие му се е случило върху него, че на този Адам трябваше да му се направи една операция. И тази операция направи всичко в рая. Ако не беше операцията, всичко щеше да бъде добре. Тази операция излезе несполучлива.

Ние сега разглеждаме въпроса научно. Не мислете, че това е едно оскърбление, че не се изнася истината. Някой път ние, религиозните хора, оскърбяваме истината повече. Пък всички са я оскърбили. Аз, като гледам хората, не намирам някой човек, който да не е наскърбил истината. Но казвам: Адам имаше несполучлива операция. Този човек, той беше като Соломона. След като изучи животните, той беше господар на всичките животни. Ходи в рая свободно. Разбирал нещо от астрология, разбирал е

много добре, пътувал, на високо място се е качвал. Учен човек е бил Адам, по другите светове е ходил. Казват богословците, червеният човек е бил направен от пръст. Кой ли не е направен от пръст? Думата „пръст“ не е преведена. В еврейски както е, в превода ще мине тази пръст. Ето пръст. (Учителят показва пръстта.) Но туй, което посочва пътя ти, какво трябва да правиш, туй разумното, пръст е това, от пръст е направено. Аз тълкувам. Искам да изнеса идеята на пръстта. Защото тази пръст може да стане човек разумен, на разумното трябва да се даде известна форма. Ако онзи велик художник не създаде една форма, ако поетът не напише една книга, ако майката не роди дете, ако добрият човек не направи едно добро, ако красивата жена няма красиво лице, тогава де е реалността на нещата? Нещата са туй, което виждаш. Виждането е свързано със знанието на човека. Ние трябва да знаем. Казвате: „Видимо е това.“ Видимото е реалното. Казвате: „Не е реално.“ Че кое е реално? И кое не е реално, което не виждаш? Тогава слепите хора не виждат Слънцето. Кои виждат нещата по-реално – слепите, които не виждат Слънцето, или които виждат Слънцето?

Моите разсъждения са следните. Невежите хора разбират по един начин Бога, а умните хора разбират по втори начин. Слепите разбират Слънцето по един начин, чрез неговата топлина. Хората със здравите очи разбират по два начина: чрез неговата светлина и топлина. Казвате: „Топло ми е. Слънце има.“ Умният човек казва не само, че му е топло, но казва: „Виждам, че в Слънцето има нещо друго.“ Има друго качество, което ние не схващаме. Ние още за него сме слепи. Живота, който иде от Слънцето, не го виждаме. Не подозираме, че живот иде от Слънцето. Ако някой човек се опита да каже, че живот иде от Слънцето, ще кажат, че е идолопоклонец. Животът не е механическо нещо, не е светлина, не е топлина. Той е нещо повече.

Ще оставим този въпрос; той е тъй щекотлив, както красивата жена. Една красива жена между двама мъже ще произведе спор между тях, ще се случи нещо неприятно, пререкание ще има. Какво е избавлението? Красивата жена и да е на третия етаж, а те да са долу на улицата. Туй положение, в което се намираме, ние мислим, че нашите прадеди, нашите предшественици са разрешили един важен въпрос. Разрешили са много важни въпроси, за които трябва да бъдем благодарни. Внесли са нещо, не можем да отречем. Но същественото не са разрешили. Много неща внесоха, много неща разрешиха. Сега няма да изчислявам туй, което нашите предци [са] внесли. Но туй, [което] са разрешили, тяхното знание не може да ни направи щастливи.

Казвате: „Туй, което е донесъл Христос в света.“ Питам: Туй, което Христос

е донесъл... Кое донесе Христос в света? Донесе нещо, но какво донесе Христос? Туй, което Христос донесе, хората го изгубиха, няма го. И трябва да търсим изгубеното, което Христос донесе. Адам в рая имаше една голяма вътрешна тъга, образува се един тумор вътре в него, отзад на гърба му. Има предание в еврейската кабала, един еврейски мит, че се образувал тумор на гърба, нещо много тежко му станало, счупил му двете ребра, мъчил се, дълго време го носил на гърба си и най-после Господ е трябвало да го приспи, че тия двете връзки като ги отрязал, той казал: „Брей, това ли беше, дето ме мъчеше! Чудно същество. Защо си се качило на гърба ми? Не знаеш ли, че съм учен човек?" Тя казва: „Понеже бях толкова свенлива, не исках да те безпокоя, затова се качих на гърба ти."

Сега аз искам, като се посмеете, да разбирате не външната форма, но да разбирате сегашната жена. Сегашната жена има голяма разлика, голям успех има. Тя никога няма да се качи на гърба на мъжа си.

Та, искам да ви наведа. Всичко, което става, като се посмеете, да мислим, да бъдете свободни, защото мога да ви наведа в една реч. Сериозни можем да бъдем при погребението на един заслужил, да плачеш, че е умрял. Може да бъдете при един фалирал търговец. Те са неща естествени. Но то не разрешава въпросите. Плачът създава нещата. Туй, което създава, не го туряйте да освобождава. То не освобождава, то твори нещата. Туй, което освобождава, то е друго. Когато ти плачеш, със своя плач ти ще възрастиш нещо. Защото, който плаче, показва, че е жив. Плачът е израз на живота. Щом плачеш по малко, умереният плач, всеки ден по 5 минути, 5 минути на обед, 5 минути вечер, 5 минути да поплачеш е хубаво. Но ще плачеш музикално. Ако вземем ние ембрионалният въпрос как седи, вие разглеждате зараждането на човека в утробата на майка му. Ние, както го виждаме на 9 месеца. Тъй, както ние го следим, в онзи велик развой на живота, природата има един паралелизъм, само че той се отличава по дължината на времето, в което се развива. Човек в утробата на майка си е достигнал до процеса и след като се развие неговият мозък, устрои се стомахът му, храни се, най-после се сформират белите дробове. И когато се сформират дробовете, той е вече в деветия месец. Непременно трябва да се роди, а след като се роди, непременно трябва да диша. Дишането дава ход на живота. Значи, в утробата на майка му, майка му го храни. Той не диша, майката диша. Майка му живее и като излезе вън от майка си, тя му дава първата свобода, за да живее.

Следователно ние сме сега в епохата на живеенето и дишането. Но от туй положение трябва да намерим изходния път, от туй, което е минало; за да излезем над онова ембрионическо положение, трябва да търсим пътя на растенето. Но щом влезнем в пътя на растенето, видяхме, че въпросът не се

разрешава. В растенията се роди желание да излязат от туй положение, от това ограничение, и те влязоха в положението на рибите. Рибите [влязоха в] положението на птиците. Птиците влязоха в положението на млекопитаещите, млекопитаещите – в положението на човека и човек сега иска да се освободи, трябва да се създаде по-висока форма в света. Дали това той ще го създаде или не, но във всеки едного има един вътрешен стремеж да мине от една форма в друга. Ако ти можеш да смениш своята форма с по-висша, ти си разрешил въпроса. Ако не, ти ще останеш в същите ограничителни условия и никой не може да ти помогне. Може да ти даде един лев, два лева, но това е просия. Да просим в света, това не разрешава въпроса.

Просяците, това са Божествени стражари в света, които ходят да хлопат в сърцата на богатите. Те искат да кажат: „Не преставайте да давате, понеже ще изгубите Божественото богатство. Не преставайте да давате, защото ще те глобят и вие ще бъдете като мене“ – казва просякът. – „Аз съм пратен да ви кажа да давате щедро. Не само на мене, но на всички хора. Не само да давате на просяците.“ Като дойде един просяк, кажи му: „Много ти благодаря, че ми напомни. Кажи, кой те прати при мене?“ Нека ти каже името, който го е пратил.

Но сега и този въпрос е от неразрешените въпроси. Парите, това са механическо средство, което хората създадоха като една разменна монета. Парите са връзка между разумните хора. Разумните хора знаят как да употребят парите. Неразумните не може да ги употребят. Разумният човек е господар на парите. Неразумният е слуга на парите. Ако ти си господар на парите, парите ще те познават. Ако не си господар на парите, те няма да те познават. Парите казват, че не те познават. Щом не те познават, те са господари на тебе.

Тогава, ако някой ви каже, че той не познава добродетелта, тогава какво може да се подразбира? Познаването, това е една вътрешна връзка, която съществува между две разумни същества. Не туй, което ти познаваш в едно отношение. Два начина има за познаване: или да познаваш този, който те обича, или да познаваш [този], когото ти обичаш. Но ще имаш два различни резултата. Когато познаваш този, който те обича, ще научиш едно. Когато познаваш този, когото ти обичаш, ще научиш друго. Казвам: Въпросът е сложен от научно гледище. Този, който те обича, може ли да го обичаш? Сега, да схванете тази мисъл, къде е сложността? Сега психологически аз виждам къде е препятствието.

Но ето каква е аналогията. Онази чешма, от която иде водата и тече водата, тази чешма може ли да благодари на извора, да се върне назад? Не може

по никой начин. Каквото ще даде чешмата... и онзи извор, който минава през нея, я обича. Какво ще даде водата? Единственото нещо, което може да даде, е да остави свободен ход да изтече водата навън. Следователно на онзи, който те обича, не можеш да дадеш нищо. Ти трябва да го оставиш свободно той да се прояви. Това е сега отрицателната страна на любовта. За да се оцени любовта на онзи, който те обича, трябва да го оставиш свободно да функционира в тебе. Вие казвате някой път: „Аз искам той да ми бъде господар." Не разбираш въпроса. Онзи, който те люби, той трябва да се прояви чрез тебе. Ако ти му дадеш пълна свобода да се прояви, то е любов. Ако ти го ограничиш и той се проявява чрез насилие, туй е робство.

Тогава, от тия вътрешни разбирания как се зараждат ония противоречиви възгледи, които може да ни спънат? Някой път мислим, че много лесно може да се разреши един въпрос. Казвате: „Може да живеем братски." Да се реализира братството в света е трудно. Казвате: „Да живеем по любов." Хубаво е. – „Ама трябва да вярваме в Бога" – може да кажем така. Между вярване, между говорене за любовта и това, което всъщност става, има грамадна разлика.

Та, казвам: Всеки един може да приложи, всеки един от вас може да опита в себе си онова, което става в цялото човечество. То едновременно става и в един краткотраен живот. Първите 7 години детето преживява своя физически живот, своето детство. Вторите 7 години преживява живота на своите чувствувания, своя астрален живот. Третите 7 години преживява своя умствен живот. А четвъртите 7 години – причинния свят. И както сега определят от философско гледище, имате 7 свята – по 7 правят 49 години, но не се спираме там. Туй е отчасти. Това, че човек има 7 тела, има друго нещо. Човек има 12 тела. Три са основни, а деветте са преходни. Деветте са облекла, а трите са основни тела.

Сега ще оставим този въпрос. Може в коя и да е окултна библиотека да намерите, може да четете, от тези, които се интересувате. Може да четете надълго и нашироко, разправя се там за всяко едно тяло. Физическото тяло, което човек има, е едно условие, за да познае физическия свят. Без физическо тяло не можем да познаем физическия свят, той за нас ще бъде неизвестен. Без едно тяло от духовна материя, духовният свят ще бъде неизвестен. Светът на напредналите същества ще бъде неизвестен и без друго едно тяло, което се нарича Божествено тяло. Без него пък вътрешния смисъл на живота пак няма да го разберем. Туй подразделение седи така: главата на човека всякога представя Божествения свят, гърдите представят духовния свят, стомашната система представя физическия свят. Когато [човек] урегулира отношенията си със стомаха, ако той се отнася [добре] с

всичките си клетки на стомаха, той ще има естествени връзки с целия материален свят. Ще бъде построен добре. Ако той урегулира своето дишане – дишането не само като процес, но вътрешно както се разбира, – той ще има отношение, връзка с всички разумни хора. Ако знае пък как да мисли, той ще има връзка с Божествения свят. Между главата, между дробовете и между стомаха на човека тази хармония, която човек може да тури в себе си, той ще се постави в най-добрите условия, ще създаде най-добрите условия отвън.

Един човек се характеризира, един темперамент, „темпер“ значи да уравновесиш нещо, туй значи да повишиш температурата. Повишение на температурата и спадане на температурата. Туй, което спада, може да се повдига. Човек има 4 темперамента според старата класификация, а 3 според новата. Някои разделят на 7: 3 основни и 4 производни. Ние навлизаме в една област малко научна. Но думите нямат смисъл. Сангвиническият темперамент на човека е свързан с кръвта, с дихателната система. Мозъчният темперамент, или нервният темперамент, е свързан с неговия мозък. Жизненият темперамент, или тъй наречeният флегматичен темперамент, е свързан с неговия стомах. Холеричният темперамент е свързан с неговите мускули и кости. Щом у тебе костите се развиват здраво и мускулите ти са здрави, ти имаш един холеричен темперамент. Ще обичаш работата, енергичен си. Щом у тебе се образува флегматичен темперамент, ти ще обичаш тихия живот.

Аз съм давал пример за турски дембели, които образували онези дембелханета в Цариград. Един анекдот е туй. Хиляда и двеста души [в] дембелханета е имало и тогава султанът казва на своя везир: „Както върви тази работа, от година на година се умножават дембелите. Какво ще ги правим? Не е по Аллаха да ги оставим да измрат.“ Везирът казал: „Много добре, но трябва да знаем, кои са хасъл дембели. Ще запалим дембелханета и които останат най-после да излязат, тях ще ги признаем за дембели. Онези, които веднага излязат, те не са дембели.“ И като запалили дембелханeто, останали само двама и като им припарило, единият казал: „Ще изгорим.“ Другият казал: „Как не те мързи да говориш?“ Везирът слушал и им определил пожизнена рента, че те заслужавали.

Този темперамент по някой път наричат един неестествен темперамент, произлязъл от жизнения. Казвам: Туй е неестествено, туй е пресилено, но само онези, в които жизненият темперамент преобладава, те са хора тихи, обичат живота, не обичат да се карат, лесно се примиряват, политика има в тях. Отвън те се различават. Имат къси пръсти, дебели в основата, имат дебели клепачи, развит врат, къс и дебел. Лицето им е като месечинка, очите пълнички, живи. Като видят яденето, притреперят, весели хора са.

Най-веселите хора в света са те. В старо време царете са имали по един такъв шегобиец, с такъв жизнен темперамент. Казва такива смешни неща на своя господар, да го разсмива, да не би да се разболее от големите грижи.

Но сега ние се отвлякохме от въпроса. Ние разглеждаме тъй както животът се е развил в частност. Туй нищо още не допринася. Ние най-първо ще разрешим живота, какво представляваме ние. Вие ще определите вие в космоса какво сте. Най-първо вие ще определите вие какво място заемате в природата. Вие да имате ясна представа какво е вашето място в природата. Всеки един от вас трябва да има горе-долу определено понятие. От това гледище той трябва да се обръща към природата, да изучава нейния език.

Природата има език. Например природата казва тъй: „Вода ще търсиш само в долините. Водата няма да я търсиш по планинските върхове." Природата казва тъй: „Житото ще го търсиш в долините, няма да го търсиш по върховете." Тъй казва, ако разбираш езика. Пак природата казва: „Чистия въздух ще търсиш горе по планината, няма да го търсиш долу в долината." И здравето няма да го търсиш в материята. Материала за здравето ще го търсиш в долината. Здравето ще го търсиш по планинските върхове. Ако вие искате да бъдете здрави хора, в планините е смисълът. „Здрав" вземам, за да бъде човек здрав, трябва да бъде умен, добър, с отлични чувства и човек с една благородна воля, воля в живота си да знае как да постъпва. Три качества. Той трябва да има висок идеал и този идеал, при външните условия макар да го огъват, както вълните един параход, но той трябва да бъде тих и спокоен, да пори тия вълни, той не трябва да се спира с тия вълни.

Тия вълни имат съвсем друго предназначение. Ако в света имате известни мъчнотии, не мислете, че тия мъчнотии са създадени нарочно заради вас. Вие страдате – това е случайност в живота. Вие се сблъсквате с някои хора в света – това е случайност. Ако бяхте взели друг път, може би щяхте да ги избегнете. Ако вие вземете един път, на който има разбойници, вие ще се сблъскате с тях. Но ако минете по друг път, дето не минават разбойници, вие ще минете спокойно. Щом минете по пътя, дето има разбойници, вие ще бъдете обрани от тях по всичките правила. Обаче има един начин, по който разбойниците не обират човека.

Има един разказ: Минавал един светия, хващат го разбойници, карат го при главатаря, той бил болен. Той казва, като влиза: „Ако се нуждаете от нещо, аз съм готов да Ви помогна." Главатарят казва: „Закъсал съм. Много съжалявам, че трябва да напусна своята служба. Не може да бъда главатар." Светията казва: „Имам нещо, с което може да ти върна живота."

– „Ако може да ми върнеш живота, аз ще ти върна всичко, което ти вземаха, не само това, но още ще ти дам.“

Ако ние не можем да влезем в света като този светия, тази работа няма да стане лесно. Въоръжени трябва да влезем. Сега не искам да ви кажа, не искам да ви обезсърчавам много, но казвам: Има много неща, възможни за вас в този живот. Даже някои от вас ще изгубите и туй, което може да направите. Питам: От две възможности коя е по-хубава сега? Да станеш един богат милионер или да станеш един учен човек или да се запознаеш с един цар? Онзи, който иска да избере богатството, туй богатство без знание не идва. Този, който иска да се запознае с царя, това запознанство не става без знание. Ти трябва да разбираш характера на този цар, трябва да разбираш законите. Аз говоря за богатство не в обикновен смисъл. Богатството в този смисъл е почти свързано в ръцете на живите хора. Ти трябва да разбираш живите закони. Богатството не е някъде да го изкопаваш из земята, че всичкото богатство, и в земята въглищата, мините, всичко това принадлежи на известно общество. Не мислете, че тези хора, на които сега се дават въглища, всичко това, тези богатства представляват страдания. Тия страдания на хората защо идват? Те са лихви, които плащат. Хванеш една кокошка, заколиш я. Казваш: „Господ е направил света така.“ И после страдаш. Много криво разсъждаваш. Тази кокошка принадлежи на едно общество. Ти трябва да питаш Господа може ли да я заколиш. Ти имаш овца и ти я стрижеш. Тя принадлежи на друг свят, трябва да питаш имаш ли право да вземеш нещо от нея. А не да постъпиш тъй, както не ти е позволено.

Ние виждаме страданията и търсим причините. Вие казвате: „Икономическите условия.“ Де е причината на икономическите условия? Когато големите икономисти в света решат да станат богати, да увеличат своя капитал, те ще направят криза. Кризата в света е, за да забогатееш. И в света страданието ще дойде от това забогатяване. На тях е добре, но на онези, които страдат, не е добре. Онези, които забогатяват, печелят. Онези, които страдат, и те печелят.

Та, сега ние се възмущаваме. Всичките млекопитающи, които живеят между нас – ние искаме правото, искаме закон – тези млекопитаещи, към тях отнасяме ли се както трябва? Не само към животните, но едни към други не се отнасяме както невидимият свят изисква, както разумният изисква или тъй, както човещината го изисква. Не е право, че един просяк иска. Аз трябва да му дам. Но вън от правото на просяка има друго право. Правото на цялото човечество. Какво може да направя като човек? Не че той проси от мене. Аз ако съм на неговото положение, какво ще правя? Ако аз изпадна, ако аз се давя, бих желал някой, който е на брега, да ми

хвърли въжето, за да не се удавя. В дадения случай не разполагам, тогава би се удавил този човек. Ако той може да ме извади от реката, аз ще му бъда признателен. Това е човещина. Може да каже: „Аз не искам да се жертвувам, да се занимавам, да се пожертвувам в живота си."

Има едно право в света. Аз съм виждал хора, които отричат, но те са морални. Дави се някой човек и той, като види, хвърли се да го избави, човещина има. Той носи своето Божествено вътре. Хвърля се, помага и пак си заминава. Той казва: „В нищо не вярвам", но помага. А пък другите, които вярват, дойдат до реката и мислят да влязат или да не влязат, рекъл ли е Господ или не е рекъл. Докато се накани какво е казал Господ, човекът се удави и той казва: „Господ да го прости."

Доброто, което моментално действува в човека, има един спонтанен ум, той е Божественият ум, без никакво раздвояване. То е Божественият [ум]. Моментално има една мисъл, която е права. Тя е Божествена. Остане ли ти да му мислиш, тя, мисълта, не спада към Божествената, тя е човешка. И като го направиш, ти си доволен, че си го направил и не се питаш: „Защо го направих?"

Та, казвам: Трябва да преведем думите му. Той казва: „Да живее душата ми и да Те хвали." За кого живеем ние сега в света? Някой ще каже: „За синовете си." Човешките синове умират. Ако туй е идеалът... Аз не отричам туй, но ако туй е идеалът, тогава за кого ще живееш? Казва: „Аз живея за народа." Утре твоят народ пропада. „Ама аз живея заради жена си." Умира жена ти. „Аз живея за мъжа си." Умира мъжът ти. „Аз живея за баща си." Но и той умира. „Аз живея за майка си." Но и тя умира. За кого живеете тогава в света? Има нещо, което не умира. И туй, което не умира, което виждам във всичките хора, и туй, което не умира, само то заслужава да го обичаме. Аз поддържам учението: Не може да обичаш туй, което умира; може да обичаш само туй, което не умира. Умре някой и той плаче заради него. Защо ще плачеш за един умрял човек? Мислиш, че умрял. Ако мислиш, че е умрял, празно е твоето плачене. Ако плачеш за друго, то е друг въпрос. Аз виждам някоя жена плаче за мъжа си. Аз зная защо плаче. Тя казва: „Много добър беше, но докато беше жив, не го разбирах. Колко тръни съм му въртяла на главата, колко пъшкаше от мене! Да ме прости Господ, да дойде сега." Неутешима е. Той, като умрял, шепне ѝ: „Как си сега?" Тъй седи въпросът. Той е жив.

Тези неща сега аз не искам да ги доказвам. Аз говоря само за неща, които никой не ми ги е доказвал. Има неща, които ми ги доказаха. Като говоря за тях, ще ги доказвам. Сега говоря за нещо, което никой не ми е доказвал. Аз научих неща, които не ми доказваха. Това го зная. Пита ме някой: „Как

виждаш?“ Виждам го. Как го виждам, не го зная, може да ви кажа, че го виждам.

Реално е само туй в нас, което никога не губи своята вътрешна връзка. Това е реално. Ти може да отричаш нещата в живота, нищо не дава.

Разправяше ми един българин своята опитност: Казва: „Какъв дявол, казва ми: „Няма Господ.“ А пък нещо ми казва: „А ако има?“ Казвам: „Няма живот.“ Нещо ми казва: „Ами ако има?“ Казвам му: „Мълчи!“ То казва: „Няма да мълча!“ Казвам му: „Тъй всичко ще се свърши.“ – „Виж, няма да се свърши.“ – „Мълчи, не го казвай! Ще се свърши.“ – „Няма да се свърши.“ 20 години аз му казвам едно и то казва друго. Не може да се оправя.“ Най-после той казва: „Аз съм дошъл и проучвам философията. Мисля някой път, че съм смахнат. Не зная дали аз мисля право или той мисли право.“ В него настанала една борба.

И даже имаше един господин, един адвокат, много добър адвокат във Варна, веднъж ми изповядва. Срещнахме се преди години, той научно, добре доказва. „Реално е туй, в което аз вярвам, не туй, в което ти вярваш.“ Аз вярвам, но реалността не зависи от моето вярване. Аз не считам, че онова, в което вярвам, е реално. Ако е реално, то е реално и без моето вярване. Ако не е реално, то, и да вярвам аз в него, пак си остава същото. Туй, в което вярвам, трябва да го опитам. Аз съм готов, ако една истина е в туй, което поддържам. Но да оставим научните спорове. Може да ти приведа биологически доказателства, философски доказателства, да ти донеса от 99 кладенеца вода, но тия неща трябва да опитаме. Слушай сега (аз седя при него): „Ти нали казваш, че съм много добър, учен човек. Тия неща ги проучих. Този въпрос съм проучил.“ – „Хубаво, щом си го разрешил. Но кажи ми на мене, какво ще се случи след 10 години?“ – „Това не зная.“ – „Ти си разрешил социалния въпрос. Аз съм социална единица. Трябва да знаеш.“ – „Какво?“ – „Аз вярвам в едно нещо. Аз ще ти кажа едно нещо.“ – „Какво ще ми кажеш?“ – „След 5 години твоите възгледи съвършено ще се изменят. Ти ще станеш верующ човек. Ще вярваш в това, което отричаш.“ – „И вратата да се отвори на небето, няма да повярвам. Всичко е заблуждение.“ – „Извади си тефтерчето и запиши какво се случва.“

Той след 5 години се оженва, ражда му се едно дете, влиза в една организация на адвокатите. Виден адвокат. Отива той на събрание, жена му, като светела с лампата, запалила си роклята и изгаря. Пък обича жена си. И след няколко деня тя умира и той пише така: „Повярвах в това, което не вярвах.“ Жена му го убеди. Неговата жена, която замина, тя го убеди. Преди години дойде тук дъщеря му, свършила университет, казва:

„Познаваш ли ме? Аз съм дъщеря на еди-кой си адвокат.“ – „Познавам, – казвам – баща ти.“

Някой ще пита: „Как го познаваш?“ Турците казват: „Казваш нещо, лаф, и то става.“ Аз го обосновавам. За мене е тъй ясно. Когато с телескоп погледна, виждам нещата ясно как са. Определям далечината. Животът на човека някой път е строго определен. Някои неща са предвидени и може да станат така. И затова може да се предскаже. Та, сега не мислете, че има нещо още. Има хора, които по един вътрешен начин предсказват, че след толкова години ще станат нещата. Когато стана европейската война 10-та–15-та година, от Англия направиха една карта на бъдещата Европа и след войната тази карта [стана] точно тъй, както те казват. Как са знаели тия хора, че така ще се раздели Балканският полуостров? Всичките положения написаха, каква ще бъде картата на Европа. Сега са определили друга карта, за в бъдеще какво ще бъде. Отде го знаят?

Има закони, по които се определя туй, което регулира отношенията. Тъй, както регулират зима, пролет, лято, есен, туй, което регулира живота, туй, което определя всичките форми на животните, туй, което регулира всичките форми на живота. Има нещо в света много разумно, което определя живота. Ако се осланяме на туй разумното, на фантастическото, на любовта, ако изучаваме езика, онова, което има да се случи, то ще ни се предскаже. Има един език на природата, който говори в нас.

Мене ми разправяше един господин една своя опитност: „Идва един беден студент, исках да го изпъдя, но нещо ми казва: „Направи добро на този човек. Ти ще имаш нужда от него. Той ще бъде министър в България.“ И този казва: „Послушах гласа, повиках го, записах му името, като бъдещ министър го познах. Той казва: „Много ти благодаря.“ И действително, след години този човек ми услужи като министър.“ Какво ще кажете вие за това? Нещо му казва. Той казва: „Не го зная, не го вярвам, но се случва.“ В Англия, пишат вестниците, видели едно чудовище в едно езеро, едно допотопно животно, някой свещеник го видял, хора го видели, не както в България вярват, може да е измислица.

Реалните неща се отличават по едно качество. Ще ви наведа един факт за определение кое е реално. Казвате: „Аз с въздух не се храня.“ Когато човек се храни с илюзии, той олеква. Ако вземеш един човек, хипнотически може да му внушиш, че той е ял или, ако го теглиш всеки ден, той изгубва теглото си. Този човек, ако губи всеки ден по половин кило, за 10–15 деня той ще отслабне. Това е илюзия. След като яде и всякога има придатък, то е реално. Туй, което притуря на нашия организъм, то е реално. Туй, което отнема от нас, то не е реално. Ти мислиш, и туй, което внася сила в ума, то

е реално. Туй, което внася сила на твоите чувства, то е реално.

Казват: „Не трябва да чувствуваш.“ Източната философия е права, трябва да се освободим от ония анормалните чувства. Душата трябва да бъде пълна с благородни чувства. Умът трябва да бъде пълен със светли мисли, светъл, да мислиш. Не му мисли много. Не мисли за безплодни работи. Не мисли да постигнеш нещо в света. Като работиш, ще постигнеш нещо. Все-таки, може ти да си последният човек, който си нужен да даде живота си в света. Една твоя постъпка ще тикне човечеството крачка напред. Казваш: „Какво зависи от мене?“ Може би много зависи от тебе. Ако ти станеш проводник на Великото добро в света, ако станеш като един прозорец на една стая, всичките хора ще се ползуват от светлината. Ако ти станеш проводник, една малка тръбица, да мине водата през тебе, ти ще спасиш живота на тия хора. Ти, като срещнеш един човек, ти да му кажеш, да го окуражиш, кажи: „Има смисъл да живееш. Тъй, както аз виждам, ако тръгнеш в този път, в твоята глава се крие гениалност, след време от тебе човек и половина ще стане; така виждам аз. Какво си се обезсърчил?“ Не му казвай: „Ти не си религиозен, ти не вярваш в Бога.“

Може ли вие да представите идеята за Бога, може ли да я представите другояче? Бог е туй, без което човек не може. Животът, който функционира в нас, този живот, който пулсира, то е Бог в нас. Животът е туй, разумното. Този живот, който блика, това е Бог в нас, Който действува, Който действува във всяка една душа. Като срещна този Господ, съпротивление има и искам всичко да разреша. Той ще го разреши както мисли. Ако ти вървиш по този път, е добре; каквото искаш, ще стане. Но щом ти не вървиш, нищо няма да стане. Ти се подчини на този закон на живота, на този импулс, на тази постъпка, на тази любов, върви подир нея. После, нека всички велики хора, нека да ти бъдат като тил в света, всичките да ти помагат. Не питай право ли е или не. Ти като го направиш, ще видиш право ли е или не. Аз имам зачената една картина в ума си да нарисувам. Няма да критикувам, но ще я нарисувам както аз зная, после ще дойде всеки да ме коригира. Аз имам разсъждение. Ако е прав, казвам: „Прав си.“

Та, казвам: От гледището да славим Бога, туй вътрешното разбиране. Сега, това са общи твърдения. Преди войната се вмъкнаха много неща, които не бяха полезни за хората. Като се изнася една идея, има опасност да се представи на хората по един начин, че хората да не разберат. Сега, като говоря за мъже и за жени, ще обидя някого; сега, като говоря за бащи и майки, ще обидя някого. Като се говори за господари и слуги, ще обидя някого. За цар ако говориш и не си внимателен, или за управляващите, за законите ако човек говори и не е внимателен, ние вървим в един свят, човек

трябва да претегля думите си, справедлив трябва да бъде, да изнася фактите, да не пресилва, да не прави хората отговорни за сегашните престъпления. Съществуват престъпления. Пука се една бомба. Не е само той виноват, хиляди поколения работеха, хиляди хора работеха. Този човек направи бомбата, но той изпълни това, което те мислеха. Ние хващаме този, който извърши престъплението. Природата ще хване всички онези, които са работили и ще види на какво основание, всеки трябва да даде на какво основание направи тази бомба. Тя е на мястото си. Ако тази бомба се пука и разчупва скалата и отваря път, тя е на място.

Сега да се върнем към онова същественото. Всеки да си тури нещо в света, което не разбира. Аз искам да ви говоря на един език, донякъде понятен за вас. Има страдания в света, може да ви обясня как се явяват болестите, мога да ви кажа: причината е в млечната киселина или в пикочната киселина или в някои микроби в дадения случай. Все трябва един лекар за болестите. Трябва да се обяснят болестите само на здравите хора, за да се ползуват. На болните трябва да се дадат лекарства. Някой разправя как е станала болестта. Кажи му: „Така ще направиш, тъй ще постъпиш и след толкоз и толкоз деня ще бъдеш здрав.“ И като станеш здрав, нека дойдат лекарите, да дадат всички хигиенични правила, с които човек може да живее.

Казвам: Основата на всички болести седи в нарушението на първия закон на Любовта. Законът на всичките болести на нервната система се дължи на нарушение на закона на Знанието, на Мъдростта. Законът на ония, физическите болести, се дължи на нарушение на закона на Истината. Щом нарушим Истината, известни наши органи ще започнат да боледуват. Щом нарушим закона на Мъдростта, известни наши органи ще започнат да боледуват. Щом нарушим Любовта, тогава целият организъм, от главата до краката, ще се намери в една област на големи социални противоречия.

Та, най-първо Любовта е чистият въздух, от който хората се нуждаят. В сегашния живот хората живот нямат, трябва да се влее нещо ново в човешката душа. Тъй, както гледам хората, не виждам нищо ново в техните лица. Те са изтощени, изпити, нямат нищо. След 10–20 години умре и е определил какъв гроб да му направят, колко свещеници да го погребат. Това никакъв идеал не е. После някой казва: „Да ме погледат.“ Казваш: „Гальовно положение да имам.“ Оставете туй гальовно положение. Онзи кон, като му дадат зобчица, след туй му турят юларя; погладят го по гърба и след туй му турят юларя. Впрегнат го в талигата. Галенето беше много добре, но и талигата е добра. Я ми кажете – след всяко едно галене ще дойде една талига да теглите.

Казвам: Има нещо по-хубаво от галенето. Любовта е нещо по-хубаво от галенето. Като дойде любовта, за тебе тя ще направи цял един рай. Ще ти направи един палат, ще те тури и няма да бъдеш сам. Няма да остави нито слуги, нито животни, но ще те остави да се радваш на чистия въздух, на звездите; каквото пожелаеш, ще го имаш. Щом пожалееш като Адама, че не ти достига нещо, ще се роди туморът и ще трябва да се направи операция, да ти извадят две ребра. Отидоха двете ребра на Адама. То беше същественото. Две ребра извадиха от мъжа. Ако разбираш числото 2, то е човечеството. Всеки, който даде живот на другите, той трябва да има живот. Законът е такъв.

Христос казва: „Ти ще дадеш живота на другите, ти ще умреш." Как ще разрешите въпроса, ако ти умираш? То е така: ще умреш, като дадеш живота на другите, но като умреш, пак трябва да оживееш. Ако оживееш правилно, ще се разреши правилно; ако не оживееш, въпросът не е разрешен. Силата е там.

Та, в любовта има едно умиране. Не мислете, че двама души като се съберат, обичат се. Един от вас трябва да умре. Ако двама души се обичат, единият трябва да умре. Ако умре и оживее, обичат се. Ако умре и не оживее, не са се обичали. Сега може да ви обясня. Когато една мома обича двама момци, готови са да пожертвуват всичко. Тя вземе единого, умре за другия. Какво ще стане? Нали този, който я обича, казва: „Ще се самоубия!" Защо се самоубива? За да стане техен син, тяхно дете, да живее между тях. Понеже те обичам, аз ще умра, но ще дойда да живея при тебе. Той е първият кандидат, тяхното малко детенце. – „Кой си ти, мами?" То се усмихне и казва: „Твоят любовник съм." Аз изяснявам само, не ви казвам да вярвате тия работи. Научно може да се изнесе. Не е лошо да се изнесе.

Всяко нещо, за което човек мисли, то съществува. Може формата да е крива. Няма нещо, за което да не помислиш, [и то] да не съществува. „Аз искам да стана богат!" Някой е станал. „Аз искам да умра." Но не умира, друг е умрял. „Аз искам да стана цар." Но някой вече е станал. Каквото помислим, всичко става. Мислим да сме ангели. Но някой е станал ангел. Всичко, каквото помислим, всичко става, но аз не го зная. За нас са важни нещата. Казва: Познай. Реални са нещата заради нас. Каквото помислиш, да стане. Ако помислиш да станеш цар, друг е станал цар. Ако аз мисля да стана богат, друг става богат, но аз съм сиромах. Ако помисля да стана здрав, друг е станал здрав.

Аз какво подразбирам под думата „цар"? Нека ви изясня моята идея. Под думата „цар" разбирам да бъда свободен. Свободен в пълния смисъл на

думата. Не да правя каквото искам, но туй, което дава простор на моята душа. Аз да съм цар, да управлявам хората, това не е царуване, това е робуване. Ти като управляваш тия хора, те ще те заплашват, ще те убият. Ти като си цар в себе си, свободен в истината, то е царуване. Казва Писанието: „Да бъдем царе и свещеници.“ Всеки трябва да бъде цар и свещеник. Какво значи свещеник? Да бъдеш със светъл, велик ум, да разреши ония, великите въпроси. Тепърва има да се разрешават въпросите в този свят. И мъже, и жени, и българи, и англичани, и руси, и германци, и американци, туй, което става, тия противоречия, които сега ги имат, те след време ще изчезнат и един ден хората ще образуват едно семейство и всеки народ ще бъде орган на това велико семейство. Ще се образува връзка, всички ще образуват един организъм в зависимост, народите ще се уважават, ще се почитат, както ръцете се уважават. Едната ръка уважава другата; и краката се уважават. И тогава един ден ще бъдете зрители, вие тогава ще го видите. Кога? Някога. Някои сега го виждат. Някои за бъдеще ще го видят. Туй значи да живее Бог в нас и ние да живеем в Бога. Да постигнем копнежите на нашата душа, копнежите на нашия ум, копнежите на нашето сърце. То е смисълът на сегашния наш живот.

„Благословен Господ Бог наш“
„Отче наш“

14-а неделна беседа, държана от Учителя
на 31.XII.1933 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.